IOANNIS ALBERTI FABRICII
THEOL. D. ET PROF. PVBL. HAMBVRG

BIBLIOTHECA GRAECA

SIVE NOTITIA

SCRIPTORVM VETERVM GRAECORVM

QVORVMCVMQVE
MONVMENTA INTEGRA AVT FRAGMENTA EDITA EXSTANT
TVM PLERORVMQVE E MSS. AC DEPERDITIS
AB AVCTORE TERTIVM RECOGNITA ET PLVRIMIS LOCIS AVCTA

EDITIO QVARTA

VARIORVM CVRIS EMENDATIOR ATQVE AVCTIOR

CVRANTE
GOTTLIEB CHRISTOPHORO HARLES
CONS. AVL. ET P. P. O. IN VNIVERS. LITTER. ERLANG

ACCEDVNT
D. I. A. FABRICII ET CHRISTOPH. AVGVSTI HEVMANNI
SVPPLEMENTA INEDITA

VOLVMEN SECVNDVM

HAMBVRGI
APVD CAROLVM ERNESTVM BOHN
A. C. MDCCLXXXXI
LIPSIAE, EX OFFICINA BREITKOPFIA.

ILLVSTRISSIMO

ATQVE

EXCELLENTISSIMO

CAROLO AVGVSTO

BARONI

DE HARDENBERG

POTENTISSIMI REGIS BORVSSORVM ET SERENISSIMI MARGGRAVII ONOLDINO - CVLMBACENSIS A CONSILIIS INTIMIS CVI SVPREMA CVRA VTRIVSQVE PRINCIPATVS BRANDENBVRGICI IN FRANCONIA ET REDITVVM CVM POTESTATE ET IMPERIO EST COMMISSA

EQVITI RENOVATI ORDINIS BRANDENBVRGICI RVBRAE AQVILAE NEC NON REGIORVM POLONICORVM ORDINVM AQVILAE ALBAE ATQVE STANISLAI

VIRO SVMMO ATQVE INCOMPARABILI

IN CVIVS PECTORE ET VVLTV

GRATIAE RESIDERE VIDENTVR

ET IN QVO NVM PRVDENTIAM SAPIENTIAM ET PROMTITVDINEM

AN LITTERARVM AMOREM VRBANITATEM ET COMITATEM

QVILIBET CVI ADITVS AD EVM PATET

MAGIS ADMIRETVR ET VENERETVR

DVBITABIT

CVIVS BENEFICIA ET MERITA IN FRIDERICO-ALEXANDRINAM

TANTA CERTO ERVNT

QVANTA HELMSTADIENSIS LITTERARVM VNIVERSITAS

CVIVS TVTELA QVONDAM FVIT

ADHVC CELEBRAT

MAECENATI SVO PLVRIMIS NOMINIBVS VENERANDO

ET OB PLVRA ATQVE SINGVLARIA MIRAE HVMANITATIS ATQVE BENIGNITATIS SPECIMINA

OMNI PIETATIS CVLTV PROSEQVENDO

SECVNDVM HOC VOLVMEN

TAMQVAM PIGNVS GRATISSIMI

ET RELIGIOSI ANIMI

SACRVM ESSE IVBET

IDEMQVE TANTI VIRI PATROCINIO CVRAE FIDEIQVE

IN POSTERVM SE SVOSQVE COMMENDAT

GOTTLIEB CHRISTOPHORVS HARLES

CVLMBACO-FRANCVS

LECTORI BENEVOLO

S. D. PL

GOTTLIEB CHRISTOPHORVS HARLES

Si hominum eruditorum indulgentia atque adplausus et laus eorum, qui ipsi in summa laude sunt, optimum praemium laborum, qui immensi videntur, et dulcissimum miseriarum, quae absorbendae sunt, leuamentum iure censentur: equidem huc vsque forte mea contentus mirifice laetari consensione virorum doctissimorum cum in laudando primo volumine, tum erroribus varii generis excusandis, et aperte declarare possum, meam opinionem atque exspectationem esse victam. Idem tamen candide fateor, tantum afuisse, vt sententiis doctissimorum censorum, qui de mea opera passim iudicarunt, et quibus gratias palam ago maximas, honorificis, praecipue superbis *Wernsdorfii* atque *Heynii*, virorum summorum, qui in hoc litterarum genere habitant, iudiciis, in ephemeridibus litterariis, Helmstadiensi ac Gottingensi, latis, ad fastum et arrogantiam, homine litteras bonas docente indignam, abriperer, vt potius, infirmitatis ac tenuitatis virium conscius, nec ignarus, quantum desit ad operis perfectionem, timidior fierem, ne, dum in magna VV. DD. sunt exspectatione, hanc in sequentibus frustrarer voluminibus. Saltem iis excitatus sum ad gratias deo, me adiuuanti, deuotas persoluendas et ad maiorem curam operi impendendam. Quorumdam doctorum virorum monita gratus legi et accepi, iisque, quantum fieri poterit, suo tempore vtar. Immo vero, quaecumque addenda, aut corrigenda viris doctis visa iam sunt, aut postea videbuntur, colligam, et in supplementis, si deus vitam viresque concesserit, diligenter indicabo. Atque ego ipse, quum dies diem doceat, haud pauca, quae commissa sunt a me, aut omissa, congessi, atque animaduerti, etiam inter scribendum calamum interdum aberrasse, neque vel ea, quae mihi haud incognita fuerunt, vel interdum eos libros, praecipue minoris molis, quos ipse habeo, in tempore venisse in memoriam manusque. Quod vero in libellis minoribus, disputationibus et programmatibus interdum materia egregia collecta est, aut vberior hominum rerumque, de quibus peculiari studio agitur, notitia datur, iique rariores sunt inuentu, frequentem

quentem illarum commemorationem lectoribus haud ingratam fore existimaui. Ne tamen, quod lectoribus omnino crearet molestiam nauseamque, supplementa supplementis perpetuo sint addenda, ego, quando iusta illorum erit copia, siue a me parta, siue ab aliis suppeditata, simul exponam. Post hanc tamen praefationem pauca adnotabo, ne ea interea temporis memoria manibusque excidant, aut casu pereant. Neque vero, quum ipse sentiam, me imparem esse, omnibus numeris explendis, nec omnia, quae huc facerent, legere atque diiudicare potuerim, nec ea, quae quondam, de B. Gr. Fabriciana denuo edenda ne per somnium quidem cogitans legeram, memoria teneam recenti, deerunt Momi maleuolique censores, qui multa culpent, multa, quae illis, vel in amplissimis bibliothecis sedentibus fors, vel, in vno alteroque auctore legendo pertractandoque diutius diligentiusque versatis, diuturnus vsus obtulit, aut forsan ipsi possident, indeque melius scire ac iudicare possunt, aut casu, qui vel hac in re multum valet, invenerunt, in hoc opere tam vasto desiderent, omnia in malam partem interpretentur, errata, siue ab infirmitate humana profecta, siue tarditate typothetarum commissa, anxie venentur, magno conuitio exagitent et immoderate calumnientur; ea vero, quae bona aliis probis, aequis cordatisque viris videntur, maligne transeant, et in aliis carpendis et vituperandis famaque aliorum laceranda, gloriolam, nescio quam? aut animi sui improbi tumidique voluptatem quaerant: vt nuper quidam in actis litterariis haud obscuris, omni bile atra in me et in libellum quemdam, a me iam pridem editum, effusa, fecerat. Non perpendunt isti, quam turpiter, dum rure inficeto sunt inficetiores, commaculent suam ipsorum famam, et litterarum, quae ab humanitate nomen habent, dignitatem: vt nihil dicam, quam nefarie doctrinae et diuinae, et humanae, de moribus, de aequitate atque vrbanitate praecepta, quae haud didicisse videntur, migrent atque violent. Sed quae istis, mihi non plane incognitis, responderi possint ea iam in praefatione ad primum volumen, partim aliorum testimoniis vsus, occupaui. Nec dubito, ea, quae *Valckenarius*, at quanti nominis vir! in praefatione ad Ammonium grammaticum pag. x. scripsit, mea facere. „Qui alios reprehenderim, vt vicissim corrigar, aequo animo, vti par est, feram. Censurae candidae et eruditae semper videbuntur amabiles; reliquas, etiamsi ab illis proficiscantur, qui quorumdam opinione censentur nobiles, despicere didici." — Atque ego, vt omnia, quae viri copia litterarum et eruditione non minus quam vrbanitate elegantiaque morum conspicui, nec conuitiandi libidine, aut potius furore incensi, sed communis vtilitatis amore ducti, mihi, quod quidem opto, amice indicabunt, cum significatione grati animi palam laudabo, in meumque vsum, et vero publicum conuertam; ita hominum inuidorum ac superborum iudicia,

iudicia, quae si vera sunt certaque, et emendationes, aut supplementa, lubens quidem agnoscam, quum vel ab aduersario hosteque discere, haud dedeceat,) eorum vero ludibria et crimina spernam.

Sed missis hisce, de hoc volumine iisque, quae sequentur, quaedam dicenda videntur. In hoc volumine et summos, quos Graecia tulit, viros, legumlatores, poetas, historicos, philosophos atque oratores, in quorum vita, fatis librisque enarrandis omnino necessarium fuit, vt paullo diutius commoraremur, et multos homines, quorum memoria vel exigua est, vel admodum obscura, sed eo maiorem peperit laborem atque difficultatem, recenseri, quilibet sine vllo negotio reperiet atque cognoscet. Quae vero singula capita aliorum studio et labore accessiones nacta sint, facile patebit ex indice praemisso. Primum igitur in hoc volumine caput de graecis legumlatoribus a *Richtero*, Professore quondam Lipsiensi, cuius praematuram mortem lugent Musae, doctissimis vberrimisque obseruationibus est illustratum. Atque ego doleo, morte mihi ereptum esse socium promtum paratumque non minus, quam eruditum, qui non solum reliqua capita, quae ad iurisprudentiam legesque graecas pertinent, sed quaedam quoque, in quibus de historicis graecis agitur, retractanda locupletandaque susceperat. Caput de Hippocrate plane immutatum atque egregie elaboratum auctorem habet *Ackermannum*, Doctorem et Professorem medicinae Altdorfinum celeberrimum mihique amicissimum, quem non modo artis suae peritissimum, sed etiam in omni antiquitate ac litteratura versatissimum esse, omnes, qui de his litteris iudicare possunt, diu norunt atque praedicant. Atque ego viro doctissimo non minus quam humanissimo, qui reliquarum de medicis graecis sectionum geret curam, gratias palam ago maximas. Partem denique, in qua de Anacreonte differitur, doctis ornauit supplementis *Degenius* meus, primum de Gymnasio Onoldino, in praesenti de schola Neostadiensi ad Aischum optime meritus. Reliqua, quae in hoc volumine continentur, de poetis, philosophis, historicis atque oratoribus capita, quantum mihi, in tanto rerum antiquarum quasi oceano natanti, nec raro vicissim in terra veluti deserta necdum satis culta erranti perficere atque praestare licuit, ipse pertractaui et pro virili, nullum laborem, nullamque molestiam detrectans, absolui. Nam vt de manco Fabriciano editionum indice taceam, multa, quae vel effugerant memoriam atque diligentiam praestantissimi Fabricii, vel post illius aetatem inuenta, aut melius rectiusque sunt exposita, fuerunt colligenda, supplenda et digerenda. De rebus et hominibus horumque scriptis atque opinionibus, ne ieiuna sterilisque fieret compilatio, interdum iudicare, aut meam dicere sententiam,

(in qua si quando ab aliis viris doctissimis discessero, id nolim illi tribuant arrogantiae aut libidini litigandi et contradicendi; quippe qui, meliora edoctus et conuictus lubenter daturus sim victas manus,) id satius ad communem vtilitatem, et ad aliorum sollertiam atque diligentiam excitandam haud incommodum videbatur. Et tamen multa vel mihi quidem ignota, vel consulto, ne moles libri nimis amplificaretur, a me praetermissa esse, haud diffiteor. Atque iam exstiterunt viri docti, qui per litteras mihi significarent, fuisse, qui metuerent, ne, si reliqui tomi tam largis stiparentur accessionibus, ego rerum copia opprimerer, et emtores magnitudine operis voluminumque, quae futura essent, multitudine deterrerentur. Suaserunt igitur, vt vela contraherem, et parcior fierem in supplementis conscribendis. Accedit metus et voluntas bibliopolae, viri honesti, cuius consilium et sententia in opere, haud exiguos sumtus exigente, magnum omnino pondus habeat necesse est. Enimuero penes eruditos sit iudicium. Mihi quidem, quae sint omittenda, aut abscindenda, dum alia aliis necessaria memoratu, aliis leuiora, aut aliis relinquenda videbuntur, certo definire, res erit saepe incerta et periculosa, saltem summis implicita difficultatibus. Atque praeuideo, inuidis quibusdam hominibus largiorem futuram esse calumniandi materiem et frequentiorem occasionem, tela sua inimica atque veneno quasi tincta contra me acuendi. At illorum quoque conuitiis, vti par est, spretis, tamen per se, et, ne iis, quae reuera a multis, tum popularibus, tum exteris VV. DD. scitu plane vtilia et notatu necessaria existimari possent, praetermissis, in probabilem aequorum iudicum et vere eruditorum hominum reprehensionem, aut ignauiae, tarditatis aliusque vitii suspicionem incurram, timor, quid sit statuendum et agendum, me saepe habebit sollicitum. Nihil igitur restat, nisi, vt, omissis amplioribus vitarum et rerum expositionibus, ea potissimum, quae scitu inprimis necessaria, et a Fabricio neglecta, aut post eum melius explicita animaduertero, paucis adtingam, et ad libros, mihi quidem cognitos, in quibus amplius et copiosius, aut rectius de rebus hominibusque, de quibus sermo est, agitur, tantum prouocem. Neque vero metus, ne opus ingenti amplitudine et voluminum copia suspicionem atque multorum facultates superet, tantus esse debet, in quantum opinionis error quosdam adducit. Constat enim, Fabricium in primo veteris editionis volumine multo iustoque parciorem, interdum tenuem fuisse, multa transiisse silentio, quae notatu essent digna, multa adferre non potuisse, quae recentiore demum aetate a viris doctis inuestigata, aut inuenta, aut melius disputata sunt; in sequentibus autem, praecipue postremis, interdum copia laborasse, multaque immiscuisse, quae mea quidem sententia a B. Gr. melius abessent. Et tamen in volumine illo

primo

primo homines producti sunt, qui fundamenta quasi litterarum iecerunt, et semina omnis humanae scientiae per orbem tunc cognitum sparserunt, aut principes et fontes humanae sapientiae atque benefactores humani generis exstiterunt, aut facem lumine ingenii sui praetulerunt suis ciuibus atque posteritati, aut quorum fata atque opiniones viros doctos in diuersas traxerunt sententias. Illorum igitur notitia vberior ad historiam et cognitionem humani ingenii, litterarumque et ciuitatum interiorem omnino necessaria est. Hinc, amplissimis spicilegiis et vero segetibus, post Fabricii operam, colligendis ordinandisque, euenit, vt tam largae accessiones ad capita de Homero, Hesiodo, Pythagora eiusque schola, de legumlatoribus, de tragicis poetis principibus, de philosophis graecis, de Hippocrate aliisque celebribus antiquis nominibus fierent, et ex vno Fabriciano volumine duo quasi necessario enascerentur. De iis praeclaris hominibus, quorum scripta, ab iniuria temporis seruata, ad nostram peruenerunt aetatem, horumque fatis atque editionibus, vt plura verba facerem, institutum et ratio B. G. poscebat; nec id, credo, apud eruditos longa egebit excusatione. Tamen fateor, me ferme poenitere et consilii, quod enumerationem codicum msstorum promisi, et temporis, quod in illa conquirenda triui, et nescio, an perdiderim. Nam primum admodum paucis licet adire Corinthum. Tum catalogis quibusdam ob raritatem aut caritatem aegre carui. Denique nonnullis parum fidei est habendum. Sic ab eruditis viris per litteras est mihi nuntiatum, Montfauconum in Bibliotheca bibliothecarum MSS. in iis, quae quidem ille de codd. in bibliothecis italicis latentibus retulit, ducem esse valde incertum, et catalogum msstorum in bibliotheca regia Parisiensi seruatorum esse mancum, sterilem, nec ab erroribus immunem. Alii, vt catalogi bibliothecarum Breslauiensis, Britannicarum aliarumque sunt nudi, nec tuti plenique librorum scriptorum indices. Bibliothecam Monacensem in Bauaria, scio, plures continere codd. msstos, quam in catalogo, alioqui rarissimo, enumerantur. Quot codices desint in catalogo msstorum, in bibliotheca Veneta D. Marci seruatorum, et ostendit cel. *Villoison* in altera Anecdotorum graecorum parte, et pluribus demonstrabit venerab. mihique amicissimus *Morellus* in opere, quod de illis promisit, et in quo conficiendo iam a pluribus annis diligenter versatur. Sylburgianus librorum msstorum, qui olim in bibliotheca Heidelbergensi fuerunt, catalogus hodie parum prodest, quia et multi codices mssti in direptione vrbis praedaque bibliothecae amplissimae discerpti perierunt, et ii, qui in bibliothecam Vaticanam illati sunt, hodie vel reliquis immixti, vel in alio ordine locoque positi difficulter reperiuntur. Quod tamen Vaticana bibliotheca thesaurum paene infinitum, certe ingentem codicum msstorum offert, optandum est, vt ab erudito quodam reique

 perito

perito homine diligens, adcuratus et ad vtilitatem certamque notitiam plenus conficiatur catalogus, qualem Lambecius de msstis gr. in Caesarea Vindobonensi, et Iriarte de codd. gr. in regia Matritensi custoditis concinnare coeperunt. Atque etiam in votis mecum quilibet habebit, vt Lambecii atque Iriarti catalogi pari studio et intelligentia ad finem perducantur.

Insuper si, quid ego sentiam, dicere fas est, equidem probo laudoque grammaticorum et criticorum sedulitatem atque sollertiam in conquirendis explicandisque paucis eorum fragmentis, quorum reliqua scripta perierunt, et in historia eorum diligentius enarranda, qui quidem vel nihil scripto consignatum reliquerunt, vel quorum libri iam diu iniuria temporis sunt absumti, aut adulterati, aut falso illorum nomine circumferuntur; sed qui vel magna quondam apud suos floruerunt auctoritate, vel nouis inuentis, ingenioque et studio siue litteras egregie ornarunt, siue aliis facem praetulerunt, et doctrinas subtiliores, dispulsis tenebris, varia licet ratione variaque fortuna illustrarunt. Ideo capita de Aesopo, Pythagora, Socrate et reliquis graecis philosophis studiosius pertractaui, et, quantum licuit, atque instituti ratio permisit, insigniter amplificavi. At enim obscuras eorum, praecipue poetarum, memorias, quorum vel nomina semel iterumque tantummodo memorata reperiuntur, nec vllum fragmentum, aut admodum paucae nec splendidae laciniae supersunt, vel quos nihil aut parum ad honorem et incrementum litterarum contulisse constat, post Meursii, Vossii Ionsiique sedulitatem atque diligentiam, anxie conquirere, aut homines eiusdem nominis nec vllo modo memorabiles, sollicite colligere, equidem, quantum vtilitatis adferat, arte longa, vita breui, quum vel omnibus bonis praesentibus liceat paucissimis frui, non video. Interea, ne calumniis fenestram aperirem, haud omnino deesse volui opinioni et voluntati aliorum. At in sequentibus voluminibus quod Fabricius vsu annorum et librorum meliora edoctus plura ipse congessit, haud improbabiliter mihi in additamentis breuiori fieri saepius, quam in primo alteroque volumine, licebit. Immo vero Fabricius, aliis negotiis districtus, haud pauca, quae minus essent necessaria, immo vero superuacanea, ne typothetas moraretur, in B. Gr. intulisse videtur. Plura igitur resecanda arbitror, quo quidem metus, ne nimis crescat operis moles, credo, prorsus minuetur. Quae igitur omitti possint, indicabo, atque, num recte iudicarim, vt viri eruditi me doceant, valde expeto. Quaedam, quae Fabricius inseruerat, si pluribus placebit emtoribus, in volumen quoddam supplementorum separatim iunctimque cogi posse, iam in praefatione ad vol. I. declaraui. Quae igitur posse, sine vllo damno, tutius abesse videantur mihi, ea sunt, quae sequuntur.

Caussas

Cauſſas vero, quare illa eximenda arbitrer hac noua editione, viri eruditi facile perſpicient.

Exſulare igitur poſſunt vol. III. lib. V. cap. V. index commentariorum *recentium* in N. T. latine editorum, et harmoniarum euangel. ſcriptorum recentiorum: libr. IV. cap. IX. ſect. XII. notitia ſcriptorum recentiorum, qui proverbia collegerunt. In vol. V. plura occurrunt, quae num omnia reiici, an quaedam ad ſupplementorum volumen ablegari debeant, an plane ſecluſa a B. Gr. ſeparatim edantur, adhuc haereo. In vol. VI. praeter alia forſan, lib. V. cap. 5. ex Eudociae violario excerpta, tum notitia cerimonialis MS. Conſtantini Porphyrog. et Anſelmi Bandurii conſpectus operum Nicephori CPol. cur repetantur typis, non video. In vol. VII. lib. V. cap. 8. ſcriptores recentiores de veritate religionis chriſtianae. ibid. cap. IX. et alibi *Libanii* orationes atque epiſtolae; lib. V. cap. 16. metaphraſes Pſalmorum recentiores, et Phile ſcripta: in vol. VIII. lib. V. cap. 26. Procli hymni, cap. 31. Choricii orationes; in vol. IX. lib. V. cap. 38. Xenocratis libellus de alimento ex aquatilibus: vol. XI. lib. VI. cap. 1. canones concilii V. adu. Origenem. ibid. cap. II. plurima de conciliis eccleſ. eorumque collectionibus; index geographicus epiſcopatuum etc. in vol. XII. lib. VI. cap. IV. Mantiſſa de recentibus hiſtoriae eccleſ. ſcriptoribus; cap. V. Plut. dial. de nobilitate, et alia excidere poſſunt: de capite VI. iudicent Icti. vol. XIII. Stephani comm. de Hippocratis theologia, catalogus medicorum Arabum, Sexti Platonici liber de medicina etc. Vindiciani epiſtola ad Valentinianum et maxima capitis X. pars exſulare debent. Pari iure alia forſan poterunt commode exſcindi. Quamobrem, acceſſionibus neceſſariis amplus relinquetur locus, nec numero voluminum is accedet cumulus, quem nonnulli metuunt.

In ſequenti volumine quia membra quaedam inconcinne disiecta iacent, capita, in quibus de philoſophis et quorumdam adſeclis agitur, commodius meliusque coniungam. At ſi qui de breuitate, aut paucitate addendorum, quae tamen haud adeo ſterilia paucaque erunt, conquerentur, id ne meae ſegnitiei et tarditati, aut voluntati, ſed aliorum conſilio metuique adtribuant, iterum iterumque moneo rogoque. Ceterum diligentia *Beckii* atque *Keilii*, V. V. C. C. quorum dexteritatem, humanitatem atque curam ſingularem iam in praefatione ad primum volumen praedicaui, et in praeſenti quoque cum ſignificatione grati animi celebro, in hoc etiam volumine ſollicite cauit, quominus multa errata typographica deturpent librum aut impediant lectoris ſtudium; atque *Beckii* V. C. qui adhuc in Vniuerſitate litterarum Lipſica

fafces tenuit academicos, liberalitati infignique eruditioni gratus debeo praeclara additamenta doctasque infertas animaduerfiones. Supereft, vt indulgentiam non minus quam auxilium humaniffimorum atque eruditorum virorum implorem, atque enixe rogem, vt in pofterum illi mihi meisque conatibus faueant. Scr. Erlangae, d. XII. Oct. MDCCLXXXXI

GOTTLIEB CHRISTOPHORVS HARLES.

Aliquoties

Aliquoties laudaram humanitatem atque liberalitatem cl. *Siebenkeesii*, Prof. Altdorfini, qui, in Italia aliquot annos versatus, e codicibus msstis multa collegit, et nonnulla scholia inedita e codicibus *Platonis* in bibliotheca Veneta D. Marci nr. CLXXXIV. et CLXXXIX. atque cod. romano in biblioth. Angelica, quae fragmenta aut nomina quorumdam graecorum poetarum praebent, mihi, quum magna huius voluminis pars iam in manibus esset typothetarum, beneuole commisit: quae ne perirent, hic subnectere placuit, omissis iis, quae suis locis inserueram.

ARISTOPHANES.

Schol. ad Platonis Phaedon.

p. 101. Edit. Serrani τὴν σαυτȣ͂ σκίαν. τὴν ἑαυτȣ͂ σκίαν δέδωκεν, ἐπὶ τῶν σφόδρα δειλοτάτων. μέμνηται ταύτης Αρισοφάνης Βαβυλωνίοις.

Schol. ad Plat. Hipparch.

Αρισοφάνης, Τελμισσεῦσιν· ȣ̓ γὰρ τίθεμεν τὸν ἀγῶνα, ὥσπερ τέως ἦν.

ad Lach. Plat.

ἐν πιθῳ ἡ κεραμια γιγνεται. κεχρηται δε αυτῃ Αρισοφανης ἐν προαγωσι.

ad Euthydemum.

ἀλλ᾽ ἡ διος Κορινθος. μεμνηται δε ταυτης ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ ἐν τοις ΣΤΡΩΜΑΣΙ, και εν Ταγηνισαις.

ibid.

καλα δε παντα. πολλακις δε λεγεται και κατ᾽ ἐιρωνιαν, Αρισοφανης Γεωργοις.

Schol. ad Phileb.

το τριτον ω Σωκρατες] ἐκ μεταφορας ειρηται τȣ ἐν ταις συνȣσιαις ἐθȣς. ΣΟΦΟΚΛΗΣ ἐν Ναυπλιῳ καταπλεοντι· ἐκιρναντο γαρ ἐν αυταις κρατηρες τρεις. και τον μεν πρωτον Διος ὀλυμπιȣ, και θεων ὀλυμπιων ελεγον· τον δε δευτερον, ἡρωων, τον δε τριτον σωτηρος. ὡς ἐνταυθα τε, και δη και ἐν Πολιτειᾳ. ἐλεγον

γον δε αυτον και τελειον, ως Ευριπιδης, Ανδρομεδα, και Αριςοφανης Ταγηνιςαις.

Aristophanis Γήρας citantur in Schol. ad Hipp. minor.

ALEXIS COMICVS.

Schol. ad Plat. Menexen.

Ἰςεον ότι ὁ κωμικος Αλεξις Φησι, των ἑπτα νησων, ας δεδειχεν ἡ Φυσις θνητοις μεγιςας, Σικελιας μεν ως λογος ἐςι μεγιςη· προ δε Σαρδος δευτερα, τριτη δε Κυρνος, και τεταρτη θ᾽ ἡ διος κρητη τροφος. Ευβοια πεμπτη ςενοφυης, ἑκτη Κυπρος, Λεσβος δε ταξιν ἑβδομην λαχου᾽ ἐχει.

CRATINVS.

Schol. ad Theag.

Κρατινος Ὡραις, ἐδει παρεχειν, ότι τις ευξαιτος (sic) (leg. ευξεςος) ἐμβραχυ.

EVPOLIS.

Schol. ad Menexen.

Ευπολις Φιλοις την Ασπασιαν χειρων καλει, εν δε προσπαλτιοις και ἡραν.

MENANDRI.

Δεισιδαιμων Schol. ad Theaetet.

Δελιοι δευτεραι Schol. ad Phaedrum.

CLEARCHVS.

in Schol. ad Hipp. minor.

SOPHOCLES.

Electra et Troilus citantur in Msc. Angelicae Bibliothecae μαχαλιδήσῃ πότε.

AESCHYLVS.

ibid. p. 238. δεδοικα μωρον καρτα πυραυςον περαν.

ARISTOPHANES.

fol. 35. occasione prouerbii ἀπαιδευτοτερος Φιλωνιδου του Μελιτεως.

fol. 36.

fol. 36. prou. απ' ἀκροφυσιων λογυς ἐκδεικνυναι.
fol. 86. prou. δια δακτυλιυ γ' αν ἑλκύσαις cit. Ariſtoph. Plutus.
fol. 92. εγγαςριμυθυς και πιθων συ τυγχανεις Ariſtoph. Veſpae.
fol. 175. prou. Ομολωϊος Ζευς.
ibid. Ονος αγει μυςηρια.

BACCHYLIDES.

fol. 35.

MENANDER.

fol. 150. Χαλκηδονίῳ ᾄδοντα λιτυέρσην ἀπ' ἀρίςυ τέως.

DIPHILVS.

fol. 160. ὠὸν δ' ἐν αὐτῇ διετρεφε νεοττία.

In Scholiis ad Platon.

AESCHYLVS. GLAVCON

ad Cratylum.

ἀγων γαρ ἀνδρας ϗ μὲν ἐιλελειμμενυς.

EVRIPIDIS MEDEA.

Schol. ad Hippiam maior.

SOPHOCLIS OEDIPVS.

Schol. ad Phaedon. πολις ὁμυ μεν θυμιαματων γεμει, ὁμυ δὲ παιανων τε και ςεναγματων.

Schol. ad Phileb. Σοφοκλης ἐν Ναυπλίῳ *) καταπλεοντι· ἐκιρνῶντο γαρ ἐν αὐταις κρατῆρες τρεις.

SOPHOCLIS AMPHIARAVS.

Schol. ad Conuiuium ἐτ' ἄυ . . . . . . ὥσπερ ἁλιευς πληγεις, ἑνῶν διδασκαλον.

ad Charmid. Σοφοκλης κηδαλιωνι. τοις μεν λογοις τοῖς σεῖσιν ϗ τεκμαίρομαι, ϗ μαλλον ἢ λευκῳ λίθῳ, λευκη ςαθμη.

SOPHOCLIS

*) Ναυπλιῳ Cod. Angel.

SOPHOCLIS LEMNIAE.

Schol. ad Hipp. Mai. ταχὺ δὲ αὐτὸ δεῖξει τοὖργον, ὡς ἐγω σαφῶς.

Euripidis Telephus cit. Schol. ad Phileb.
Euripidis SALAMINA cit. Schol. ad Lach.
Euripidis Antiope cit. in Schol. ad Ion.

Cod. Vatic. Chartaceus nr. CCCCVII. continet Euripidis Rhesum etc.
Argumentum huius trag. praebet sequentem locum.

Προλογοι διττοι φερονται. ὁ γοῦν δικαιαν ἐπιτιθεις τῃ ὑποθεσιν τȣ̃ Ῥησȣ γραφει κατα λεξιν ȣ̔τως· νῦν ἐυσεληνον φεγγος ἡ διφρηλατες. και ἐν ἐνιοις δε των ἀντιγραφων ἑτερος τις φερεται προλογος, πεζος πανυ και ȣ̓ πρεπων Ευριπιδῃ. και ταχα ἀν τινες των ὑποκριτων διεσκευακοτες ἐιεν αὐτὸν. ἐχει δὲ ȣ̔τως.

Ὦ τȣ̃ μεγιςȣ Ζηνὸς ἀλκιμον τέκος
Παλλας, παρῶμεν· ȣ̓κ ἐχρῆν ἡμας ἐτι
μέλλειν Αχαιων ὠφελεῖν ςρατεύματα,
νυν γὰρ κακῶς πρασσȣσιν ἐν μακη
λογχῃ βιαιας Ἑκτορος ςροβȣμενοι.
ἐμοι γαρ ȣ̓δὲν ἐςὶν ἀλγιον βαρος
ἐξ ȣ̔ γ᾽ ἐκρινα Κυπριν Αλεξανδρȣ θεὰν
καλλει προσηκειν της ἐμης ἐυμορφιας
και σῆς Αθηνᾶ φιλτατ᾽ ἐμοι θεων·
ἐι μὴ κατασκαφεισαν ὀψομαι πολιν
Πριαμȣ βια, προρριζον ἐκτετριμμένην.

Haec sunt anecdota, a cel. Siebenkeesio mihi tradita, quae gratus accipiet harum deliciarum amans. Quae alias addi possint, siue ad emendanda, siue ad locupletanda ea, quae adscripsi Fabricii verbis, ea alio tempore colligam.

INDEX

INDEX CAPITVM

LIBRI SECVNDI

CAPVT

IOANNIS

IOANNIS ALBERTI FABRICII
BIBLIOTHECAE GRAECAE
L I B R I I I

C A P V T XIV

DE ZALEVCO CHARONDA ZAMOLXI LYCVRGO DRACONE SOLONE ALIISQVE LEGVM LATORIBVS. [1])

I. *Zaleucus Locrensium legislator inclytus.* II. *Pythagora forte antiquior, perinde vt Numa, quem aliqui falso Pythagoricum esse tradiderunt.* III. *Falli eos, qui nullum fuisse Zaleucum existimant. Quaedam Zaleuci leges.* IV. *Clarissimi Bentleii sententia de supposita Zaleuco legum συναγωγῇ. Zaleuci et Charondae res inter se confusae.* V. *Charondas num Pythagorae discipulus?* VI. *Quibusnam* [P] *leges tulerit?* VII. *An versibus scriptae leges ab ipso Charonda?* VIII. *Vtrum ei suppositae, quas legerunt Diodorus Sic. et Stobaeus?* IX. *De Zamolxi legislatore Getarum.* X. *De Thalete et Lycurgo.* XI. *Ῥῆτραι siue leges Lycurgi scripto non comprehensae. Earum decantatio, interpolatio, neglectus etc.* XII. *De Rhadamantho.* XIII. *Minoe.* XIV. *Triptolemo.* XV. *Dracone.* XVI. *Et Solone.* XVII. *Scriptores deperditi de legibus et legislatoribus.* XVIII. *Catalogus alphabeticus legislatorum veterum celebriorum.* XIX. *Legislatores frequenter mediocris conditionis homines, non principes ipsi.*

I.

Primi Graecorum leges scriptas [a]) habuisse dicuntur Locrenses, (non illi, [b]) qui Phocidi proximi sunt, sed Epizephyrii, qui in magna Graecia) auctore ZALEVCO. Marcianus Heracleota siue potius Scymnus Chius *v. 313.*

Τούτους δὲ πρώτους φασὶ χρήσασθαι νόμοις
Γραπτοῖσιν, οὓς Ζάλευκος ὑποθέσθαι δοκεῖ.

Atque

1) Fabulas ac figmenta veterum poetarum de Themide, seu iuris origine, ex antiquitate primus exposuit Steph. Pighius, cuius *Themis Dea, seu de lege diuina* prodiit *Antuerp. 1568. 8.* comprehensa Iac. Gronouii *Thes. Graec. Antiq. Vol. IX. p. 1137. seqq.* Secundum autem et tertium dialogum, quos adhuc ad legis diuinae argumentum desiderari fatetur litteris ad Nic. Florentium Themidi subiectis, non edidit. Idcirco hanc abyssum, vbi omnia tenebris sunt atque caliginosa nocte circumfusa, denuo ingressus plurima Pighio acutius vidit, adcuratiusque explicuit Io. Frid. Hombergius opusculo

Atque ita intelligendus Clemens Alex. I. *Strom. p. 309.* *Ζάλευκός τε ὁ Λοκρὸς πρῶτος ἱστόρηται νόμους θέσθαι*, scriptos nimirum, nam de Locrensibus et Strabo *Lib. VI. p. 259.* *πρῶτοι δὲ*, inquit, *νόμοις ἐγγράπτοις χρήσασθαι πεπιστευμένοι εἰσί.* [z]) Is itaque Zaleucus, seruus et pastor, sed ob merita deinde libertatem consecutus, (vide Suidam in *Ζάλευκος* et Scholia Pindari ad *Od. X. Olympionic. p. 97.*) leges suas, quas a Minerua per insomnium accepisse se professus

culo exiguae quidem molis, sed exquisitae ac reconditae eruditionis, quod inscribitur *Themis, seu de ortu legis aeternae secundum sententiam Graecorum liber singularis Marb. Catt. 1725. 4.* Quo quidem si vsi fuissent tum Car. Ferd. Hommelius *Diss. de Apolline iurisperito Lips. 1748.* qua ostendere voluit, oracula primis temporibus non de futuris, sed de iure consulta fuisse, tum Aug. Corn. Stockmannus *Prolus. de Cerere legifera Lips. 1782.* qui vltimam iuris originem ex mente veterum ad Cererem referendam esse existimauit: non dubito, quin vterque de argumentis propositis paullo aliter fuisset disputaturus. A fabulosis autem iuris apud Graecos originibus si discesseris, vetustissima legislationis Graecae vestigia ad historiae fidem sollicite inuestigauit Ant. Iuo Goguetus doctissimo et vtilissimo libro *de Origine Legum, Artium et Disciplinarum, earumque apud antiquos populos progressu*, (*de l'origine des Loix, des Arts, et des Sciences, et de leurs progrès chez les anciens peuples*) Montesquiano operi, siue vastam eruditionem, siue adcuratam philosophandi rationem spectes, longe anteferendo, *Paris. 1758. Tomis III. 4. Hag. Com.* eodem anno duodenis recuso, cuius exempli paginas in sequentibus, vbi necesse erit, semper addam, et in linguam vernaculam sine vlla accessione translato a Georg. Christoph. Hambergero *Lemgou. 1760 — 62. Tomis III. 4. Tom. I. Lib. I. c. 1. art. 5.* et *Tom. II. Lib. I. c. 4.* Parum hoc in genere praestitit Germ. Forgetus, cuius exstat liber exiliter scriptus, *Les Paraphrases sur les Loix des Republiques anciennes Paris. 1577. 8.* Ceterum quae Fabricius hoc capite de antiquissimis legum latoribus copiose disseruit, ea strictim complexus est Christ. Gottfr. Hofmannus *Succincta Legum Graecarum inprimis Atticarum historia, Collectioni Legum Graecarum atque Atticarum praemissa, Hist. Iur. Rom. Iust. Vol. II. P. I. p. 67. seqq.* Praeclaram in hac legislationis veteris historia illustranda operam collocauit etiam Iac. Bruckerus *Hist. Crit. Philos. Per. I. P. II. Lib. I. c. 2. §. 2. Tom. I. p. 435. seqq.* Feceritne operae pretium Gul. Gottl. Vangerouius *Comment. de Graecis legislatoribus Hal. 1765.* iudicent alii. C. G. RICHTER.

a) *Νόμος* de lege scripta proprie accipitur. Schol. Euripidis ad *Hippolytum v. 90.* *Νόμος τὸ γεγραμμένον διάταγμα, τὸ κρατοῦν καὶ γεγραμμένον. Ἔθος δὲ τὸ μὴ γεγραμμένον.*

b) Fallitur itaque Theodoritus, qui *Lib. IX. de curat. Graecar. affection. p. 124.* Locros intelligit Acarnanibus Phocensibusque vicinos. De vtrisque Locris vide Salmasium ad *Solinum p. 66. seq.* De Epizephyriis praeter alios Pindarum *Olympionic. Od. X.* His leges a Zaleuco datas recte scribit Nicephorus Gregoras *XXIII. p. 695. edit. praeclarae Boiuinianae.* Zaleuci effigies laureata occurrit in Iac. Gronouii *Tom. II. Antiquitatum Graecar. tabula 48.*

z) Locri quidem primi Graecorum legibus scriptis vsi esse recte perhibentur, si ad Magnae Graeciae respublicas illud restringatur, vt etiam Strabo *Lib. VI. p. 397. edit. Almelou.* procul dubio intellexit, qui paullo post *p. 398.* auctore Ephoro memorat, ex Cretensium, Laconum, et Areopagitarum institutis leges suas Zaleucum composuisse: vniuerse tamen maiori iure de Cretibus id adfirmare licet, quibus Minoem leges scriptas dedisse, Plato in *Minoe Tom. II. Oper. p. 320. edit. Serran.* testatur, et Apollodorus *Lib. III. Biblioth. c. 1. sect. 2. p. 176. edit. Heyn.* innuere videtur. Item Nic. Damascenus *Excerpt. Peiresc. p. 525.* *Κρῆτες πρῶτοι Ἑλλήνων νόμοις ἔσχον Μίνωος θεμένου.* Quae sententia adrisit etiam Gogueto *de Origine Legum Tom. II. Lib. I. c. 4. art. 8. p. 152. seq.* et *art. 9. p. 154.* locis tamen, excepta Platonis auctoritate, ad probandum minus idoneis, ac manifesta, quam deinceps notabimus, temporum perturbatione ad eam amplectendam inducto. Iam Fabricius cum in hac veterum legum latorum recensione, neglecta temporum ratione, quod factum non oportuit, *§. I — VIII.* de Zaleuco et Charonda, legibusque Locrorum, Catanaeorum, Sybaritarum, Thuriorum, aliarumque Magnae Graeciae et Siciliae ciuitatum dicere exorsus sit: ab hoc loco, credo,

professus est, teste Chamaeleonte Heracleota *libro de ebrietate*, Aristotele in *Rep. Locrorum* apud Clementem *I. Strom. p. 352.* Scholiaste Pindari loco laudato, tum Valerio Max. *Lib. I. c. 2.* Plutarcho *libro de sui laude, p. 543.* [3]) illas, inquam, leges expresserat ex consuetudinibus legibusque non scriptis Cretensium, Lacedaemoniorum et Atheniensium, et poenas primus definiuerat, quas ante eum leges permiserant iudicibus. Idem Strabo *p. 260.* ex Ephoro: Τῆς δὲ τῶν Λοκρῶν νομογραφίας μνησθεὶς Ἔφορος, ἣν Ζάλευκος συνέταξεν ἔκτε τῶν Κρητικῶν νομίμων καὶ Λακωνικῶν καὶ τῶν Ἀρεοπαγιτικῶν φησὶν [⁋] ἐν τοῖς πρώτοις καινίσαι τοῦτον τὸν Ζάλευκον, ὅτι τῶν πρότερον τὰς ζημίας τοῖς δικασταῖς ἐπιτρεψάντων ὁρίζειν ἐφ' ἑκάστοις τοῖς ἀδικήμασιν, ἐκεῖνος ἐν τοῖς νόμοις διώρισεν. Atque legum illarum quantumuis seueriorum (vt notat Zenobius *IV. 10.* Diogenianus *IV. 94.* et Apostolius *IX. 50. Prouerb.*) beneficio, εὐνομώτατοι per longum tempus fuere Locrenses, vt praeter eundem Strabonem agnoscunt Pindarus, Plato ac Demosthenes, et Proclus in *Timaeum Lib. I. p. 22.* Vicissim Sybaritae neglectu legum Zaleuci periere, notante Scymno Chio *v. 345. seq.*

II. Hunc vero Zaleucum Pythagorae fuisse discipulum, diserte tradit Diodorus Siculus *Lib. XII. p. 84.* Cui succinit Seneca *epist. XC.* Laertius *Lib. VIII. sect. 16.* tum Nicomachus

credo, haud alienum erit iunctim et serie continua commemorare doctissimas et elegantissimas commentationes, quas *de ciuitatum Graecarum per Magnam Graeciam et Siciliam institutis et legibus* in academia Gottingensi nomine publico proposuit Christ. Gottl. Heynius. Sunt autem numero quindecim, et temporis, quo prodierunt, ordine quae sequuntur. I. *Legum Locris a Zaleuco scriptarum fragmenta. Disputatio prior* et II. *Disputatio posterior 1767.* III. *Legum Charondae fragmenta. Sectio prima 1768.* IV. *Sectio altera 1769.* V. *Sectio tertia* et VI. *Sectio quarta 1770.* VII. *De Sybaritarum ac Thuriorum republica et legibus. Sectio prima* et VIII. *Sectio altera 1771.* IX. *Sectio tertia 1772.* X. *De Crotoniatarum republica et institutis*, et XI. *De reliquis, post Sybaritas et Crotonienses, Magnae Graeciae ciuitatibus, quae Achaicis institutis et iuribus sunt vsae 1774.* XII. *Instituta et leges ciuitatum stirpis Doriensium, nunc quidem Tarentinorum 1775.* XIII. *Instituta et leges Heracliensium, quae Tarentinorum fuit colonia 1776.* XIV. *absoluitur commentatio de rebuspublicis Magnae Graeciae et Siciliae, deque earum legibus et institutis 1777.* XV. *Obseruationum ad leges et instituta rerumpublicarum Magnae Graeciae et Siciliae complementum et spicilegium 1786.* Quas quidem prolusiones, nouis accessionibus locupletatas, *Opusculorum Academicorum Vol. II. Gotting. 1787. 8.* complectitur. RICHT.

3) Sollemnem plerisque fere priscis legum latoribus artem, reuelationem diuinitus sibi factam mentiendi, legesque suas, vt in sequentibus videbimus, variis numinibus acceptas referendi, persecutus est Gul. Warburtonus reconditae eruditionis copiis pariter ac variarum opinionum commentis refertissimo opere, quo, vel ipso Popio iudice, relictis tritis, inusitatas vias indagauit, inscripto *Diuina Legatio Mosis demonstrata, (The Divine Legation of Moses demonstrated)* quartum edito *Lond. 1765. Voll. V. 8.* qua editione vtor, et in linguam Germanicam, adiectis adnotationibus, translato a Io. Christ. Schmidio *Francof. et Lips. 1751 — 53. Tomis III. 8. Lib. II. sect. 2.* collata *Lib. III. sect. 6.* A quo tamen equidem dissentire cogor, vt ante me dissenserunt procul dubio alii, quando vafram legum latorum calliditatem hoc praecipue spectasse contendit, vt religionem stabilitam propagarent. De quo vberius differere hic locus nec postulat nec patitur. Commode in mentem venit illustris locus apud Dionem Chrysostomum *orat. XII. Vol. I. p. 392. seq. edit. Reisk.* dignus, qui hac de re euoluatur. Ceterum de his aliisque, quibus veteres legum latores vsi sunt, artibus breuiter commentatus est etiam Io. Sal. Brunquellus *Prolus. de variis veterum legibus suis sanctitatem auctoritatemque conciliandi modis, Ien. 1729.* et *Opusc. edit. Henr. Io. Ott. Koenigii Hal. Magd. 1774. 8. Tom. I. N. XIV. p. 519. seqq.* RICHT.

chus apud Porphyrium in *vita Pythagorae p. 14.* et Iamblichus *c. 7. 24. 27.* et *30.* qui Pythagoram Locrensibus leges per Zaleucum sanxisse affirmat, denique Suidas, qui illum vocat Πυθαγόρειον φιλόσοφον. Sed quemadmodum Numa, qui Romanis leges tulit, et Pythagoram aetate longe antecessit, tamen Pythagorae auditor est vulgo existimatus, quoniam ii, qui, vt ait Cicero *Lib. IV. Tusc. Quaest. sub init. cum Pythagorae disciplinam et instituta cognoscerent, regisque eius aequitatem et sapientiam a maioribus suis accepissent, aetates autem et tempora ignorarent propter vetustatem, eum, qui sapientia excelleret, Pythagorae auditorem fuisse crediderunt.* Confer quae de libris Pythagoricis in Numae sepulcro repertis Liuius, Plutarchus, et ex Cassio Hemina Plinius *Lib. XIII. c. 13.* quaeque de conuenientia legum Numae cum Pythagorae dogmatis notat idem Plutarchus in *Numa.* Vnde Pythagoreum faciunt Clemens *I. Strom. p. 304. et V. p. 548.* Ouidius *Lib. XV. Metamorphos.* aliique, quorum sententiam pridem fabulis adscripsere Liuius *Lib. I. c. 18. Lib. XL. c. 29.* et Dionysius Halicarnasseus *Lib. II. p. 120.* [4]) Licet Plutarchus initio statim vitae Numae ex Clodii indice temporum obseruat, magnam fuisse iam olim de aetate Numae concertationem, monumentis, ex quibus certiora peti poterant, per Gallos combustis. Eundem in modum Zaleucus quoque a quibusdam videtur Pythagoricus appellatus fuisse, qui Pythagora ipso fuit antiquior, vt ex Demosthenis *oratione aduersus Timocratem p. 469.* (vbi ait, [e]) per plures quam ducentos annos vnam solummodo legibus Locrensibus accessisse,) ex Eusebii Chronico, qui Zaleucum refert ad Olympiad. XXIX. et ex aliis argumentis euincit vir clariss. Richardus Bentleius in *Apologia Anglice edita dissertationis de Epistolis Phalaridis p. 339 seqq.* [5]) Sane Porphyrius ipse in *Pythagorae vita p. 35.* narrat Pythagoram, [¶] cum scelus Cylonium effugiens ad Locrenses se contulisset, ab

4) Historici cum in aetate Numae lapsi fuerint, vt patet e Plinio *Lib. XIII. Nat. Hist. c. 13.* et Diodoro Sic. *Excerpt. Peiresc. p. 230.* et *Tom. II. p. 549. edit. Wesseling.* multo magis ignoscendum est Ouidio, quod et *Lib. XV. Metam. init.* et *Lib. III. Fast. v. 153.* vulgari fama deceptus Numam Pythagoreum existimauit. Licet enim poetis vulgo receptas opiniones, etiam falsas, sequi, vt recte notauit Herc. Ciofanus ad *Metam. d. l. v. 60.* E scriptoribus autem ecclesiasticis, praeter Clementem, ab hoc errore sibi non cauerunt Cyrillus Alex. *Lib. VI. contra Iulian. Tom. VI. Oper. p. 193. edit. Aubert.* et Hieronymus *Lib. II. aduersus Iouin. c. 38. Tom. II. Oper. p. 384. edit. Vallars.* a Dauisio ad *Cic. Lib. IV. Tusc. Disp. c. 1.* hoc nomine notati. Fabulam de Numa ad audiendum Pythagoram profecto confutauit etiam Pagan. Gaudentius *de philosophiae apud Romanos initio et progressu cap. II.* et *Addend. cap. I.* Omnino de aetate Pythagorae, variis variorum opinionibus sententiisque valde controuersa, nemo vberius adcuratiusque disputauit Christoph. Meinersio *Historia Litterarum nascentium, crescentium et intereuntium apud Graecos et Romanos, (Geschichte des Ursprungs, Fortgangs und Verfalls der Wissenschaften in Griechenland und Rom)* Lemgou. 1781. 82. 8. *Lib. III. c. 2. Vol. I. p. 304. seqq.* Confer Diet. Tiedemannum *de Vitis et Sententiis vetustissimorum Graeciae Philosophorum, Orphei, Pherecydis, Thaletis et Pythagorae (Griechenlands erste Philosophen, oder Leben und Systeme des Orpheus, Pherecydes, Thales und Pythagoras)* Lips. 1780. 8. *P. IV. sect. 5. c. 7.* RICHT.

e) Oratio Demosthenis habita fuit Olympiad. CVI. anno 4. Pythagoras vixit in Italia post Olympiadem L. vel vt alii LX. Vide Bentleium libro laudato *p. 50.* et *59. seq.*

5) Eusebium culpa eorum, quos secutus fuit, Zaleuci legislationem ad Olympiadem XXIX. retulisse, cum Pythagoreus fuerit, Pythagoras autem Olympiade LX. floruerit, notauit Ios. Scaliger ad *Euseb. Thes. Temp. edit. Amst. 1658. p. 81.* Eundem quoque, quod mirere, manifesti erroris postulauit Iac. Perizonius ad *Aelian. Lib. II. V. H. c. 37.* Sed, quidquid huius rei est, ita extra omnem dubitationem posuit Bentleius, vt ne Warburtonus

ab iisdem dimissum fuisse his verbis: *Ἡμεῖς ὦ Πυθαγόρα σοφὸν μὲν ἄνδρα σε καὶ δεινὸν ἀκούομεν, ἀλλ' ὑπὸ τοῖς ἰδίοις νόμοις οὐθὲν ἔχομεν ἐγκαλεῖν, αὐτὸν μὲν ἐπὶ τῶν ὑπαρχόντων πειρασόμεθα μένειν. Τὸ δ' ἑτέρωθί πυ βάδιζε.* Meminit et Pythagorae a Locris Tarentum dimissi Themistius *Orat. IV. (XXIII.) p. 285.*

III. Fuisse vllum Zaleucum legum conditorem, iam olim negauit Timaeus, audacter magis quam recte, quin Polybii iudicio, vbi reprehensi a Timaeo circa Locrorum rempublicam Aristotelis et Theophrasti meminit, *Excerpt. Peiresc. p. 51.* manifesti erroris conuincendus. Cicero *Lib. II. de Leg. c. 6. Quid quod Zaleucum istum negat vllum fuisse Timaeus? At Theophrastus auctor haud deterior, mea quidem sententia melior: eum multi nominant, commemorant vero ipsius ciues, nostri clientes* d), *Locri.* Et *Lib. VI. ad Atticum epist. 1. Quis Zaleucum leges Locris scripsisse non dixit? Num igitur iacet Theophrastus, si id a Timaeo tuo familiari reprehensum est.* Meminerat Zaleuci Theophrastus opere *περὶ νομοθετῶν*, quod in libros quatuor distributum inter eius scripta recenset Laertius *Lib. V. sect. 44. 45.* post libros XXIV. de legibus, alphabeti serie digestis, (cuius operis librum tertium decimum laudat Suidas in *ὅτι οἱ ἁλόντες*) et Epitomen legum, libris decem. Sed et ante Theophrastum Aristoteles de Zaleuco egerat in *Rep. Locrorum* (teste Clemente Alex. *I. Strom. p. 352.*) et *Lib. II. Politic. c. 10.* inter legumlatores primo loco meminit Zaleuci: *Νομοθέται δὲ ἐγένοντο Ζάλευκός τε Λοκροῖς Ἐπιζεφυρίοις.* Idem facit Plutarchus in *Numa.* et Aelianus *Lib. III. c. 17. Var. Hist.* qui *Lib. II. c. 37.* legem quandam Zaleuci refert, Athenaeo quoque *Lib. X. p. 429.* memoratam, de vino extra medici praescriptum non bibendo, et *Lib. XIII. c. 24.* de adulteris effossione oculorum puniendis, cui legi cum filius ipse obnoxius fieret, pater alterum oculum e) sibi erui est passus, quod narrat etiam Valerius Max. *Lib. VI. c. 5. extern. 3.* et Heraclides in *Politiis*, licet hic non adulterio, sed furto illam poenam a Zaleuco propositam tradit, quod tanto minus credo, quo minus verisimile est, Zaleuci filium furti crimine se obstrinxisse: praeterea oculorum effossio accommodata adulteris poena, qui capere et capi ocellis solent, vt recte animaduersum erudito Aeliani interpreti Iacobo Perizonio. Sed forte non adspernanda Eduardi Simsoni coniectura, qui in *Chronico Catholico ad A. M. 3560.* notat, apud Heraclidem per furtum [?] intelligi non qualecunque, sed Veneris, *ὕδωρ κλοπῆς γλυκερὸν Prou. IX. 17.* de quo Pindarus apud Clementem in *Paedagogo III. p. 252.* *γλυκύτι κλεπτόμενον μέλημα Κύπριδος*, siue vt Aelianus *Lib. I. c. 2.* vocat, *κλέμμα ἐρωτικόν.* Aliam

Zaleuci

burtonus quidem, quem in hac de Zaleuco eiusque legibus altercatione Bentleius grauissimum habuit aduersarium, *Diu. Legat. Mosis Lib. II. sect. 3. Vol. I. p. 173. seqq.* quidquam, quod reprehenderet, haberet, imo potius probatam Bentleii sententiam nouis argumentis fulciret atque corroboraret. Eamdem sententiam adsensu suo comprobauit etiam Petr. Wesselingius ad *Diodor. Sic. Lib. XII. c. 20.* vbi de aetate et natalibus Zaleuci agit. Idem tamen rursus fluctuat ad *Herodot. Lib. VI. c. 21.* Nuper etiam Heynius *Legum Locris a Zaleuco scriptarum fragm. Disp. I. Opusc. Acad. Vol. II. p. 17.* Zaleucum Olympiadi XXIX. ante C. N. *664.* atque ideo Pythagora multo antiquiorem, vindicauit. Quibus dudum ad liquidum perductis, sane admodum suauis est Goguetus *Tom. II. Lib. I. c. 4. art. 8. p. 153.* qui Solonem centum fere annis Zaleuco antiquiorem facit. RICHT.

d) Hinc Zaleucum ciuitate a Romanis donatum scribit Symmachus *Lib. X. epist. 25.* ad Theodosium.

e) Vtrum recte hoc fecerit Zaleucus, vide disquirentes Grotium *de Satisfactione Christi p. 62. seq.* et Martinium in *Ethica p. 416.*

Zaleuci legem profert Polybius *eclog. e libro XII. p. 920.* vt rem controuersam, pendente adhuc lite, possideret is, penes quem erat, cum in ius fuit adducta. Idem testatur, Zaleucum sanxisse, vt, qui de legis alicuius sententia differere vellent, hoc facerent in consessu mille virorum, laqueis de collo pendentibus, quique male legem explicasse esset iudicatus, mox laqueo vitam finiret. Hierocles quoque apud Stobaeum *Serm. XXXVII. p. 229.* affirmat, Zaleucum constituisse, vt, quisquis nouam legem ferre vellet, laqueo circa collum posito hoc faceret. Et Stobaeus *Serm. XLII. p. 280.* ex prooemio legum Zaleuci haec refert ad verbum: *Ἐὰν δὲ τις βέλητοι τῶν κειμένων νόμων κινεῖν, ἢ ἄλλον εἰσφέρειν νόμον, εἰς βρόχον εἴρας τὸν τράχηλον λεγέτω τοῖς πολίταις περὶ αὐτȣ͂. Καὶ ἐὰν μὲν διαψηφιζομένων* etc. Diodorus vero Siculus a Charonda constitutum hoc narrat *Lib. XII. p. 82.* vt legem aliquam emendaturus collum laqueo insereret, emendationeque sua in concilio populi comprobata solveretur, reiecta periret. Eodem loco tres leges per totum illud tempus hac conditione emendatas refert, quarum vna est lex talionis a Charonda instituta, sed ab vnoculo quodam, cui per vim nescio quis vnum, qui solus illi erat, oculum excusserat, ita correcta, vt, qui vnoculum hominem lumine priuasset, ambos amitteret. At hoc apud Locrenses in Zaleuci lege accidisse scribit Demosthenes *oratione aduersus Timocratem*, vnde a Diodoro Siculo Charondam cum Zaleuco confusum mihi persuadeo. 6) Prooemium legum Zaleuci elegantissimum refert Stobaeus *Serm. XLII.* quod lectum sibi testatur etiam Cicero *Lib. II. de Leg. c. 6.* scribens Zaleucum et Charondam ante leges suas de legum laude dixisse. 7) Tum idem Diodorus, qui et ex prooemio illo verba quaedam de Diis ante omnia colendis refert, et leges nonnullas Zaleuci recitat *Lib. XII. p. 84. seq.* inter alia obseruans, hunc legislatorem delictis feminarum non multam pecuniariam, sed ignominiae notam poenae loco statuisse.

IV. Verba quaedam ex lege Zaleuci seruauit Hesychius in *Λεπταλέον*, etsi ibi *λεῦκος* legitur pro *Ζάλευκος*, vt notatum Salmasio contra Cercoetium, Gronouio *de Sestertiis*, et Rich.

6) Eadem est opinio Bentleii, qui aptis rationibus ostendit, Demosthenem hac in re Diodoro esse praeferendum. Luculentus ille Demosthenis de legibus Locrensibus locus in editione Reiskiana legitur *Vol. I. p. 744.* Wesselingius autem ad *Diodor. Lib. XII. c. 17.* existimat, Diodorum in eiusmodi legum exemplum incidisse, quod Charondam eius constitutionis auctorem perhiberet, cum et alia ex legibus, quae Zaleuco adscribebantur, Charondae fuerit largitus. Tandem Heynio *Legg. Charondae fragm. Sect. IV. not. c Opusc. Acad. Vol. II. p. 113.* visum est verisimilius, cum omnia haec non nisi excisis iam istis ciuitatibus a scriptoribus recentioris aetatis litteris consignata sint, incerta iam tum rerum hominumque memoria, in auctore legum esse variatum. Ceterum de iure talionis, apud varios populos legibus constituto, elegans ac docta exstat Io. Andr. Danzii *Diss. Origo talionis ad mentem Gentilium, Iudaeorum ac Christianorum examinata*, inserta Io. Ger. Meuschenii *Nou. Test. ex Talmude et Antiq. Hebr. illustr. Lips. 1736. 4. p. 488—568.* qua §. *VIII.* et *IX. not. g* talionis sanctionem Charondae adscribendam esse fuit arbitratus. RICHT.

7) Prooemium legibus Zaleuci praemissum, quod ipsi Ciceroni fraudi fuit, fictum esse commenticiumque, quidquid ad tuendum illud adserendumque protulerit Warburtonus *d. l.* et Heynius laudata *Disp. I. not. c* et *g* idoneis argumentis recte contendit Meinersius *Historia doctrinae de vero Deo, omnium rerum auctore atque rectore, Lemgon. 1780. 8. P. I. sect. 6. p. 221. seqq.* Illo enim admisso, statuendum esset, ceteros Graecos omnes, praeter Locros, in suis de summo numine sententiis insaniisse. Locros autem non minus, quam reliquos, in natura diuina turpiter errasse constat. Atque etiam Heynium de hoc prooemio legum aliam sententiam amplexum esse, intelligitur ex *Epimetr. II. de Zaleuco, Opusc. Acad. Vol. II. p. 71. seqq.* RICHT.

Rich. Bentleio, qui ex eo ipso loco, et aliis argumentis (quod v. g. meminit *κόσμε* et *τραγῳδίας*, quod non scripta est dialecto Dorica etc.) contendit, legum Zaleuci *συναγωγὴν* Diodoro Sic. Stobaeo, aliisque lectam totam esse suppositam post tempora historici Timaei, insertis quibusdam legibus vere antiquis, [P] apud Demosthenem et alios eius aetatis memoratis. Vide *Apologiam dissertationis de Phalaridis Epistolis p. 343. seqq.* 8) Aliam Zaleuci legem

8) Copiosa et adcurata Rich. Bentleii de legibus Zaleuci disputatio in *Responsione, qua dissertationem suam de epistolis Phalaridis vindicat a censura Caroli Boyle*, cum notis et obseruationibus virorum aliquot doctorum recusa *Lond. 1777.* cuius editionis nondum compotes fieri potuimus, ex Latina versione Io. Dan. a Lennep *Groning. 1777. 4.* legitur *p. 185 — 199.* et in Bentleii *Opusc. Philolog. Lips. 1781. 8. p. 336 — 351.* Sex omnino, praeter Timaei auctoritatem, ac Pythagorae disciplinam Zaleuco recentiorem, Bentleius vtitur argumentis, ex ipsis fragmentis, quae supersunt, petitis, vt corpus illud legum Zaleuci suppositum esse, et a sophista quodam conflatum probet: primum, quod eadem Charondae adficta fuerunt, quae Zaleuco: deinde e verbis Atticis, *παχῆα δραχμή*, Locris haud intellectis: porro e commemoratione panni Milesii: tum e mentione *κόσμε*: amplius e nomine *τραγῳδίας*: denique e dialecto communi, cum scriptum esse debuisset Dorica. Quae quidem ad argumenta fere omnia late respondit Warburtonus *d. l. p. 165. seqq.* legumque Locris a Zaleuco scriptarum fragmenta, a Diodoro et Stobaeo seruata, genuina esse, aduersus Bentleium adserere elaborauit. Ego vero quamquam non ita arrogans sum, vt inter tantos viros, quibuscum neque ingenii subtilitate sum, neque iudicii acumine, neque doctrinae copia vllo modo comparandus, me arbitrum sedere posse existimem: modeste tamen dicam, quod sentio, neque Bentleium, nimia Timaei temeritate, ex diversa de natalibus Zaleuci narratione fortasse orta, fretum, et disputandi calore metam transgressum, tot aliis probatae fidei scriptoribus consentiente voce reclamantibus, iustam suspicionis habuisse caussam, nullum vmquam fuisse Zaleucum, neque Warburtonum argumentationibus effecisse suis, vt fragmenta, quae apud Diodorum et Stobaeum exstant, indubitatae fidei esse auctoritatisque censenda viderentur. Quibus tamen haud infitior veras Zaleuci leges inesse, praemissis sine vlla veri specie serioris philosophiae locis communibus, quibusdam Charondae sanctionibus perperam admixtis, loquendi formulis recentioris originis, aliaque, ac scriptae essent, dialecto ad posteritatis memoriam propagatas. Post Warburtoni contra Bentleium disputationem, nondum tamen, vt suspicari licet, lectam, quodam modo in huius partes concessit Wesselingius ad *Diodor. Lib. XII. c. 21.* qui deinceps ad *Herodot. Lib. VI. c. 21.* sententiam suam ex parte retractauit, legemque vestibus ex lana Milesia, quibus Sybaritae ad nimium aestum mitigandum vtebantur, honestis apud Locros maribus, ne molles fierent atque effeminati, interdicentem, motus Herodoti *d. l.* auctoritate, Zaleuco nominatim vindicauit, Warburtono insuper de ceteris ad partes vocato. Contra ea Gottfr. Mascouius ad *Pufendorf. Lib. I. de Iur. Nat. et Gent. c. 6. §. 4. not. 8.* de omnibus omnino, quae Zaleuco tribuuntur, legibus Bentleio suffragatur. Iam Heynius *Legg. Locris a Zaleuco script. fragm. Disp. II. p. V. seq.* quidquid huius est litterariae contentionis, primum paucis complexus est, quae hic adponere iuuat, praesertim cum in repetita editione frustra quaerantur. *Potest ab aliquo*, inquit, *qui paullo difficilior in his rebus sit, recte in dubitationem vocari, num leges illae, quas supra e Diodoro et Ioanne Stobensi attulimus, ab ipso Zaleuco profectae, nec potius sub eius nomine, vt grauior esset auctoritas, sint venditatae. Et fuit sane Bentleius, qui serioribus temporibus illud legum Zaleuco tributarum digestum concinnatum esse censeret. Recte vero, si de verbis quaeritur. Fuisse enim antiquum aliquem scriptorem probabile est, qui suis historiis leges eas suis verbis intexuerat, e quo et Stobensis et Diodorus sua repetiere, ille quidem paullo accuratius.* Deinceps autem, quinquennio interiecto, *de Sybarit. ac Thurior. Rep. et Legg. Sect. III. p. III. seqq.* locum hunc difficilem et salebrosum vberius tractauit, et potiora Bentleii argumenta persecutus, omnia enim excutere noluit, legum cum prooemio, quae a Diodoro et Stobaeo sub Zaleuci nomine in medium sunt prolatae, ne ipsarum auctoritas infracta iacere videretur, contra omnem subditi a recentiore sophista foetus suspicionem, ab Anglo motam, vindicias egit. Quibus quidem intento studio acerrime perlectis, propositisque

gem de non danda pro foenebribus pecuniis syngrapha memorat Zenobius *V. Prouerb. 4.* Libello singulari leges Zaleuci latine collegit et vtcunque illustrauit Io. Wilh. Engelbrechtus *Lips. 1699. 4.* [9]) Cui addes Ioannis Lodei Nannetensis *dialogum de iustitia et pietate Zaleuci Locrorum*

positisque in vtramque partem rationibus rite ponderatis, ingenue fateor, et condonabit viri doctissimi humanitas candori animi mei, mihi fere accidisse, id quod de euoluendo diligenter diuini Platonis Phaedone sub alterius persona profitetur Cicero *Lib. I. Tusc. Disp. c. 11. Feci mehercule, et quidem saepius, sed nescio quo modo, dum lego, adsentior: cum posui librum, et mecum ipse de immortalitate animorum coepi cogitare, adsensio omnis illa elabitur.* Et quidni? Ipse enim Heynius extrema disputatione in haec verba est locutus: *Non itaque improbabile est, prooemia illa legum, cum paucis legum fragmentis, ex Pythagoreo aliquo philosopho esse exscripta, a quo vestigia nonnulla, satis obscura quidem, Pythagoreae disciplinae in iisdem impressa supersunt.* Iam publici instrumenti fides quando quibusdam momentis vacillat, et vnum sese alterumue fraudis indicium exserit: tum illud, quantum quantum est, adulterinum esse spuriumque iure existimatur. Nuperrime quidem Heynius, diuisa de Zaleuco et Charonda disputatione, *Epimetr. II. de Zaleuco Opusc. Acad. Vol. II. p. 62. seqq.* controuersiam de Zaleuci legibus ad plures enunciationes reuocauit, ac de singulis discrete pronunciando obductas toti huic argumento nebulas dispellere studuit. Hanc extricandae rei viam ingressus adserit, leges Locris olim a Zaleuco scriptas adhuc superstites fuisse serioribus temporibus, quibus a scriptoribus consignari potuerint: consignatas autem esse non ipsis legum verbis, sed quemlibet scriptorem vim et argumentum earum suis verbis expressisse: vtrumque, et Ioannem Stobensem, et Diodorum, aut in eumdem fontem, aut in eos incidisse, qui ex vno eodemque fonte hauserint: prooemium denique, quale nunc habemus, siue ad orationis copiam et vbertatem, siue ad sententiarum rationem et indolem spectes, a Zaleuco quidem non esse profectum, neque tamen prorsus commenticium, et a falsario suppositum. Quid hae repetitae vindiciae, quarum summam dedi, effecturae sint apud alios, nescio: me certe, argumentis aequa trutina pensatis, a sententia, quam supra sum professus, needum dimouere potuerunt. Nonnullas quidem Zaleuci leges, a Ioanne Stobensi et Diodoro traditas, ab aliorum scriptorum testimonio fidei firmamentum accipere largior: totum autem legum digestum, quale cum prooemio apud vtrumque exstat, in quo verus quaestionis cardo vertitur, propter complura eaque haud obscura fraudis vestigia, nullam auctoritatem habere posse, mihi sane est persuasissimum. RICHT.

9) Integra libelli inscriptio haec est: *Leges Locrensium, Zaleuco auctore promulgatae, ex Demosthene, Polybio, Diodoro Siculo, Strabone, Valerio Maximo, Plutarcho, Aeliano, Stobaeo, et aliis excerptae, et ex Legibus Naturae, Romanis, ac doctrina maxime Peripateticorum illustratae.* Qui quidem, ab interioris doctrinae copiis plane destitutus, nugarum vero plenus, non potest non magnum legentibus taedium creare. Effugit vero Fabricii diligentiam, neque Engelbrechto cognita fuit Conr. Rittershusii *Oratio de Charonda et Zaleuco, et nomothesia vtriusque Altorf. 1591.* eiusdem *Commentario in IV libros Institutionum Imperialium Diui Iustiniani Argent. 1618.* et *1649. 4.* praefixa, qua praecipuae leges Zaleuci commemoratae sunt atque expolitae. Nec silentio praetermittendus est Vbbo Emmius *Vet. Graec. Tom. III. de republica Locrensium in Italia*, in Gronouii *Thes. Graec. Antiq. Vol. IV. p. 593. seqq.* vbi plerasque leges Zaleuco tributas breuiter fuit persecutus. De Zaleuci legibus consule etiam Lud. Malquytium Lib. II. *Ver. ICtor. Philos. c. 23.* in Gundlingii *Triga libell. rariss. Hal. Magd. 1727. 4. p. 106. seqq.* Sed superiores omnes longe superauit Heynius *Legum Locris a Zaleuco scriptarum fragm. Disp. II.* vbi omnes leges tum publicas tum priuatas Stobaei ac Diodori auctoritate adcurate recensuit, adspersisque animaduersionibus philologicis, historicis, et e prudentia ciuili depromtis praeclare illustrauit. Iudicium Christ. Thomasii de Zaleuci legislatione legitur in eius *Lect. de prudentia legislatoria, cum praef. Gottl. Stollii Francof. et Lips. 1743. 8. c. IX. §. 11.* Quae quidem dictata, quod in transitu notamus, in vsum auditorum a Thomasio aliquanto negligentius, vt ipse alibi fatetur, conscripta, secundis curis emendata suo tempore praecipuum locum occupare debebant tractatus *de optima republica:* quem parasse quidem virum immortalem, sed, aliis curis laboribusque distentum, in

Lutrorum Regit. Parif. 1513. 8. Mentio Zaleuci apud Origenem quoque *III. contra Celsum p. 155.* aliosque quam plurimos, in quibus interdum corrupte vocatur *Seleucus*, vt apud Petrum Blesensem *epist. XCV.* Dicitur ipse ferro districto incubuisse, atque ita se interfecisse, cum forte belli tempore armatus in concionem prodiisset, quod alioqui facere legibus ipsius capitali supplicio erat interdictum. Eustathius ad *Iliad. α. p. 62.* *Φέρεται δὲ καὶ περὶ Ζαλεύκου τοῦ Λοκροῦ ἱστορία, ὡς νομοθετήσοι μὲν ὁ ἀνὴρ, μηδένα Φορεῖν ὅπλα ἐν βουλευτηρίῳ· ἐπεὶ δέ ποτε πολέμου ἐπικειμένου ἔνοπλος ὢν εἰσῆλθε κατ᾽ ἀνάγκην οὕτως ἔχων εἰς τὴν βουλὴν, ὑπέκρουσεν μέν τις ὡς ἤδη τὸν νόμον ὁ Ζάλευκος λέλυκεν. Ὁ δὲ οὐ λύσειν ἔΦη, ἀλλὰ κυρώσειν.* (Similis phrasis *Matth. V. 17.*) *Καὶ ἅμα τῷ ξίφει δοὺς ἑαυτὸν ἀπέῤῥηξε τὸ ζῆν ὅπερ ἦν ποινὴ τῷ παραβάντι τὸν νόμον.* Verum hoc alii referunt ad Charondam, vt Valerius Max. *Lib. VI. c. 5. extern. 4.* et Diodorus Siculus *Lib. XII. p. 84.* qui addit, a quibusdam istud tribui Diocli, legislatori Syracusanorum. Sane res Zaleuci et Charondae frequenter confundi, pluribus iam exemplis patuit: quibus adde, quod Zaleucum Thuriis leges dedisse affirmat Athenaeus *Lib. XI. p. 508.* cum quo consentit Scymnus Chius, Sybaritis neglectum legum Zaleuci exprobrans, *v. 345. seq.* Sybaritas enim Thurios postea esse dictos, notum est ex Plutarcho in *Pericle p. 158.* Stephano, Suida, aliisque.[10] Sed et Ephori verba apud Strabonem *Lib. VI. p. 260.* ita accipit clariss. Bentleius libro laudato, *p. 365.* vt Thurios legibus a Zaleuco latis subtiliora quaedam addidisse dixerit, quibus gloriam quidem nonnullam, sed rempublicam deteriorem retulerint. Sane postquam simplicitatem legum Zaleuci celebrasset, addit Ephorus: *Θουρίους δὲ ὕστερον ἀκριβοῦν θέλοντας περὶ τῶν ἄκρων ἐνδοξοτέρους μὲν γενέσθαι, Χείρονας δὲ.* f) E contrario Charondam Thuriorum legislatorem tradunt Diodorus et alii, vt mox, vbi de eo agam, sum dicturus. [ℙ]

V. CHARONDAS Catanaeus g) Iamblichi iudicio vnus ex optimis legumlatoribus, Pythagorae itidem discipulus fuit, si credimus Senecae *epist. XC.* Laertio *Lib. VIII. sect. 16.* Porphyrio

in lucem dare haud potuisse, valde dolemus. Pauca de Zaleuco eiusque legibus adtulit Euer. Otto *praef. Tom. III. Thes. Iur. Rom. p. 10. seq.* RICHT.

10) Athenaeus, cum Zaleucum Thuriis leges dedisse dicit, Sybaritas, Thurios postea adpellatos, videtur intellexisse. Zaleuci enim aetas a Thuriorum initiis longissime abest. Vide Bentleium *Resp. qua diss. de epist. Phalar. vindicat, p. 204. edit. Groning.* De Sybaritis ex instituto commentatus est Blancardus, cuius *Dissertatio de Sybaritis (Discours sur les Sybarites)* exstat in *Comment. Acad. Inscript. Tom. IX. p. 163. seqq edit. Paris.* et *Tom. XIII. p. 253. seqq. edit. Amst.* et fortunam Sybaritarum pariter ac Thuriorum, ad temporum notationem reuocatam, subtilius diligentiusque, quam omnes superiores, exposuit Heynius *de Sybarit. ac Thurior. Rep. et Legg. Sect. I.* De duplici Sybaritarum lege, luxuriae magistra, altera de vocandis ad conuiuia mulieribus, altera de praemio coquis proposito, agit Is. Casaubonus *Animadu. in Athenaeum Lib. XII. c. 4.* RICHT.

f) Possunt alioqui etiam haec verba ita accipi de legibus Thuriorum nimis circa subtilitates ingeniosorum, vt non Zaleuci legibus superadditae, sed tantum iisdem subtiliores fuisse dicantur: neque *ἐνδοξοτέρους* aut *χείρονας* necesse est ad Thurios referre magis quam ad *νόμους*. Et de Charonda Aristoteles *Lib. II. Politic. c. 10.* *τῇ ἀκριβείᾳ τῶν νόμων ἐστὶ γλαφυρώτερος καὶ τῶν νῦν νομοθετῶν.*

g) Patria Catanaeum fuisse, ex Aristotelis et aliorum certissimis testimoniis patet. Itaque qui Thurium appellant, Valerius Max. *Lib. VI. c. 5.* Themistius *Orat. II. p. 31.* et alii, leges, quas Thuriis tulisse fertur, respiciunt. Conf. Mongitorii *Bibl. Sic. Tom. I. p. 136. seq.* Pro *Thuriis* autem quidam male legerunt *Tyrios*, atque inde Carthaginensium legislatorem dixere Charondam, vt Io. Rauisius Textor in *Officina p. 622.* et Alexander Alexandrius *Lib. VI. Genial. Dierum c. 10.* Marsilius

Porphyrio et eidem Iamblicho tribus in locis hoc diserte tradenti. [11]) Verum haec sententia non maiorem fortassis fidem meretur, quam eorum, quos Aristoteles *Lib. II. Politic. c. 10.* ait a temporum ratione refelli, cum affirmarunt Onomacritum primum exstitisse scriptorem legum eximium, qui se exercuerit in eo studio in Creta, cum Locrus esset, illuc autem se contulisset ob artem diuinandi: huiusque fuisse sodalem Thaletem, (Cretensem non Milesium) Thaletis autem auditorem Lycurgum et Zaleucum, Zaleuci Charondam.

VI. Leges tulit Charondas, teste eodem Aristotele, suis ciuibus Catanaeis et aliis Chalcidicis ciuitatibus Italiae atque Siciliae. Et apud Catanaeos quidem ciues suos diuinis honoribus propterea mactatum, perinde vt apud Locros Zaleucum et Timantum, refert Iamblichus *de vita Pythagorae c. 30.* quod ex numo Catanensi quoque demonstrare voluit Raphael Trichetus du Fresne in *Epistola ad Petrum Seguinum Par. s. 1658. 8.* et ad calcem Seguini *numismatum p. 189. seq. Paris. 1665. 4.* et *Tom. X. Antiquitatum Graecarum* Iac. Gronouii *p. 569. seq.* effigiem enim cornibus decoram in numo illo Charondam referre contendebat. Sed illustris Vir Ez. Spanhemius *de Vsu et Praestantia Numismatum Diss. V. p. 370.* potius Silenum illa exprimi sentit, feliciore, ni fallor, coniectura. [12]) Chalcidicae vero ciuitates, quibus leges Charondam tulisse Aristoteles affirmat, a Scymno Chio *X. 208 seq.* in Sicilia nominantur praeter Catanam Callipolis, Euboea, Himera, Leontini, Mylae, Naxos, Zancle: in Italia Rhegium. Theodoritus quoque *Lib. IX. de Curat. Graec. Affect. p. 124.* Charondae meminit primi Italiae et Siciliae legislatoris. [13]) Ac Rheginenses Charondae legibus vsos testatur Heraclides *de Politiis*, et Aelianus *Lib. III. c. 17. Var. Hist.* [14]) Porphyrius vero *p. 14.* et post eum Iamblichus *c. 7. de vita Pythagorae,* probaturus

Marsilius Ficinus *argumento in Minoem Platonis*, et Coelius Rhodiginus *XVIII. 19. Antiq. Lect.* notati a Vossio *de Sectis Philosop. or. c. 6. §. 27.* et Io. Ionsio in *diss. I. de historia Peripatetica p. 33.* quo in loco obseruat, Charontem Carthaginiensem historicum, Suidae et aliis memoratum, male aliquando confundi cum Charonda. Effigies Charondae apud Gronouium *Tom. III. Thes. ccccc.*

11) Charondae aetas licet incerta, primis tamen Catanae conditae temporibus paullo propior ex eo satis tuto colligitur, quod is cum Zaleuco, Locrorum legum latore, a veteribus plerumque coniungitur, quem, vt supra dictum est, circa Olympiadem XXIX. floruisse, ad rerum fidem exploratum habemus. Catanam autem, Charondae patriam, post Olympiadis XIII. annum primum primordia habuisse, e Thucydide *Lib. VI. c. 3.* patet. Confer Heynium *de Sybarit. ac Thurior. Rep. et Legg. Sect. III. Opusc. Acad. Vol. II. p. 159. seq.* Charontem Carthaginiensem cum Charonda Catanaeo a nonnullis male confundi, obseruauit Io. Ionsius *Lib. II. de Script. Hist. Phil. c. 7. §. 4.* RICHT.

12) Raph. Tricheti du Fresne *Epistola de Charondae effigie, in Catanensi numo expressa*, qua de hoc legum latore diligenter agitur, in compendium redacta, notisque illustrata comparet in Petr. Zornii *Biblioth. Antiq. et Exeg. Tom. I. P. II. p. 105. seqq.* Charondam ad exemplum Mosis in vetustis numis cornutum conspici, adserit etiam Petr. Dan. Huetius *Demonstr. Euang. Propos. IV. c. 2. §. 11.* in aetate illius cum aliis grauiter lapsus. Sed Ezech. Spanhemii *de Praest. et Vsu Num. im. Ant. Diss. VII. Tom. I. p. 400* coniecturam, effigiem illo numo expressam Silenum potius, quam Charondam, referre, quae magis placet Fabricio, probabiliorem censet etiam Perizonius ad *Aelian. Lib. III. V. H. c. 17.* quem tamen valde miror vulgari errore deceptum statuere, Charondam nouae Thuriorum ciuitatis factum fuisse ciuem et legum latorem. RICHT.

13) Hoc Theodoreti testimonium nullius ponderis esse, recte contendit Heynius *de Sybarit. ac Thurior. Rep. et Legg. Sect. III. Opusc. Acad. Vol. II. p. 160.* RICHT.

14) Rheginam ciuitatem legibus formasse Charondas, a Catanaeis in exsilium eiectus, falso traditur

probaturus ab hoc philosopho libertatem vindicatam [&] ciuitatibus Crotoni, [15]) Sybari, Catanae, Rhegio, Himerae, Agrigento, Tauromenio, aliisque nonnullis, subiungit, leges iisdem latas esse a Pythagora, per discipulos videlicet suos, Charondam Catanaeum, et Zaleucum Locrum: quarum ope et ipsae fuerint *εὐνομώτατοι*, et per longum tempus *ἀξιοζήλωτοι τοῖς περιοίκοις*. Huc referendum est, quod Laertius *Lib. VIII. sect. 3.* testatur, Crotone Pythagoram leges sanxisse *τοῖς Ἰταλιώταις*, quibus verbis ad Numae Pompilii *νομοθεσίαν* respici, praeter rem suspicabatur Thomas Aldobrandinus. Apud Stephanum in *Κατάνη* Charondas vocatur *ὁ διάσημος τῶν Ἀθήνῃσι* (nisi legendum *ἐν Κατάναις*) *νομοθετῶν*, [16]) non quod Athenis leges tulerit, sed quod Thurii, quibus Charondas leges tulisse multorum testimonio scriptorum traditur, fuerint coloni Atheniensium, teste Plutarcho in *vita Lysiae* et *Periclis:* et quod leges Charondae apud Athenienses celeberrimae fuerint, atque vt Hermippus libro sexto de legumlatoribus apud Athenaeum *Lib. XIV. p. 619.* auctor est, inter pocula decantari solitae sint Athenis. Quemadmodum et Mazaceni in Cappadocia legibus Charondae vsi, teste Strabone *Lib. XII. p. 539.* adhibuerunt *νομῳδὸν legum decantatorem*, qui ipsis fuit legum interpres, perinde vt apud Romanos iurisconsulti.

VII. Vtrum vero hinc certo concludere liceat, versibus scriptas [h]) ab ipso Charonda leges fuisse, aliorum esto iudicium. Potuerunt enim postea ab eiusmodi *νομῳδῷ* fuisse versibus expressae, atque adeo memoriae cantantium commendatae. Et quemadmodum, literarum vsu nondum reperto, leges apud gentes quasdam decantari suasit necessitas, quo minus illarum obliuiscerentur: ita deinde sine necessitate idem faciendi potuit obtinere consuetudo, nec iniucundus vsus, vt de Agathyrsis tradit Aristoteles *Problem. XIX. 28.* Sane fragmenta legum Charondae, quae apud Diodorum Sic. *Lib. XII. p. 79. seq.*

ditur ab Aeliano *d. l.* cuius fidem sequitur Perizonius. Vide Heynium *de Sybarit. ac Thurior. Rep. et Legg. Sect. III. not. f Opusc. Acad. Vol. II. p. 159. et seq.* coll. *Prolus. XIV. de reliquis rebusp. Magnae Graeciae et Siciliae, p. 272.* RICHT.

15) Croton, ciuitas Magnae Graeciae cum aliis studiis, tum in primis sapientiae nobilissima, Achaeorum colonia, imperio vsa populari, leges ad hanc reipublicae administrandae rationem, serioribus quoque temporibus custoditam, adtemperauit. Legibus Charondae et Zaleuci instructos fuisse Crotoniatas, vt Iamblichus *de Vit. Pythag. c. VII.* refert, a veritate haud alienum est: eas vero auctoritate Pythagorae, vtriusque legum latoris praeceptoris, accepisse, tamquam inane Pythagoreorum commentum merito exploditur. Vide Bruckerum *Hist. Crit. Philos. Per. I. P. II. Lib. II. c. 10. sect. 1. §. 10. Tom. I. p. 1013.* Tiedemannum *de vetust. Graec. Philosoph. P. IV. sect. 1. c. 8. p. 324. seqq.* et Meinersium *Hist. de orig. progress. et inter. litter. apud Graec. et Rom. Lib. III. c. 1. Vol. I. p. 252. 254.* et 285. Euersa Sybari, cum, vt narrat Iustinus *Lib. XX. c. 4.* et ipsi Crotoniatae in perditam luxuriam prolapsi essent, saluberrima Pythagorae disciplina effecit, vt ad simplicitatem morum frugalitatemque reuocarentur. Vide Heynii *Prolus. X. de Crotoniatarum republica et institutis*, vbi omnia, quae ad informandam Crotoniatarum reipublicae institutorumque notionem elici e locis veterum scriptorum cum fide aliqua potuerunt, commemorata reperiuntur. Adde *Epimetrum de Pythagora et Pythagoreis legumlatoribus, Opusc. Acad. Vol. II. p. 196. seqq.* RICHT.

16) Stephanus Byzantinus *d. l. p. 368. seq. edit. Amst. 1678.* quodam opinionis errore deceptus, Charondam inter legum latores, qui Athenis hilariore nominis fama floruerunt, videtur retulisse. Qua culpa vt liberaretur, alia Bentleio, alia Fabricio nostro subnata fuit suspicio. De vtraque vide quae adtulit Wesselingius *praef. Tom. III. Iurispr. Rom. et Attic. p. III.* RICHT.

h) Haec sententia est clarissimi Bentleii, libro laudato *p. 373.*

p. 79. seq. et Stobaeum *Serm. XLII.* atque inde Petr. Carreram *Lib. IV. Monum. Hist. Vrbis Catanae Tom. X. Thes. Antiq. et Hist. Siciliae p. 337. seq.* extant, prosa sunt concepta, non versu. [17]) Apud eosdem, vti apud alios quoque scriptores perquam multos, legislator fuisse Thuriorum perhibetur. Et Plutarcho *lib. de curiositate p. 519.* ὁ τῶν Θουρίων νομοθέτης nullus alius intelligitur quam Charondas, a Xylandro in latina versione recte nominatus.

VIII. Equidem vir iam plus simplici vice mihi laudatus Cl. Bentleius *Apologia pro diss. de Epistolis Phalaridis p. 358. seqq.* variis argumentis et chronologicis rationibus euincere conatur, nec Thuriis leges tulisse Charondam, nec leges, quae a Diodoro, et Stobaeo afferuntur, genuinas Charondae, sed illi perinde vt priores illas Zaleuco [¶] suppositas esse. [18]) Ceterum nec ipse *p. 377.* tantum tribuit suis argumentis, vt ea plane

17) Versibus aut numeris cantui aptis scriptas non tam ab alio, quam potius ab ipso Charonda leges fuisse, non sine veri specie colligi potest ex Athenaeo *Lib. XIV. p. 619. edit. Lugd. 1612.* vbi auctore probatae fidei Hermippo refert, Charondae leges adeo celebratas fuisse Athenis, quae etiam inter pocula cantari solerent. Ἤιδοντο Ἀθήνησι καὶ οἱ Χαρώνδα νόμοι παρ' οἶνον. Quod neque de deorum hymnis, neque de magnorum virorum rebus gestis, sed de legibus sensu proprio commode videtur esse accipiendum. Quam coniecturam Strabonis quoque de vsu legum Charondae apud Mazacenos in Cappadocia testimonium, *Lib. XII. p. 813. edit. Almelov.* a Fabricio iam laudatum, mirifice iuuat. Nec fragmenta legum apud Diodorum Siculum et Stobaeum, soluta oratione concepta, sublestae plane, vt Bentleius pluribus argumentis docuit, fidei, huic suspicioni vllo modo aduersantur. Vide Humphr. Prideauxium in *Marm. Oxon. I. p. 397. edit. Maittair. Lond. 1732.* Bentleium *Resp. qua diss. de epist. Phalar. vindicat, p. 209. seqq. edit. Groning.* Goguetum *de Origine Legum Tom. I. Lib. I. c. 1. art. 1. p. 58. seq.* et Christoph. Lud. Crellii *Prolus. de primitiis legum poeticis, antiquissimo genere carminum Witteb. 1725.* RICHT.

18) Subtilis illa Bentleii de legibus Charondae quaestio ac disputatio in Latina versiona Lennepii supra laudata continetur *p. 200 — 212. edit. Groning.* et *p. 351 — 364. edit. Lips.* Quam quidem partem etsi doctissimus eius aduersarius, Warburtonus loco saepius laudato, sigillatim ne verbo quidem adtigit: vniuerse tamen legum Charondae, a Diodoro et Stobaeo posterorum memoriae traditarum, vindex exstitit acerrimus. Non multo post Wesselingius ad *Diodor. Lib. XII. c. 11.* hactenus Bentleii sententiam suffragio suo iuuit, vt Charondam Thurinum ciuem fuisse pariter ac leges Thuriis scripsisse, contra Diodori testimonium infitiaretur: corpus autem illud legum vtrum genuinum sit, nec ne, in medio relinquit. Post horum doctissimorum virorum studia postremus ad disceptandam hanc quaestionem accessit Heynius *de Sybarit. ac Thurior. Rep. et Legg. Sect. II.* et *III.* In qua quidem duo esse discernenda statuit, vt altera dubitatio sit, fueritne Charondas legum Thuriis scriptarum auctor, altera, eae leges, quas Diodorus ac Stobaeus seruarunt, sintne istarum legum fragmenta habenda: vtriusque confusione turbata fuisse omnia. Quod ad priorem adtinet, cum Aristoteli et Heraclidi Pontico, qui Charondam Catana oriundum multo Thuriis conditis antiquiorem faciunt, quam ceteris scriptoribus, plus auctoritatis sit fideique tribuendum, fieri potuisse negat, vt Charondas ille Catanaeus Thurinis ciuibus leges scriberet. Qua in re, vt hoc obiter notemus, humani quid passus est, sicut in argumentis historicis haud raro alibi, Montesquieus *de Caussis Legum (de l'esprit des Loix) Lib. XII. c. 2.* Nihilo tamen minus contra Bentleium, cupiditate in Boylium paullo ferocius se iactantem, ita statuendum esse censet, vt Thurios Charondae prisci leges ad suam ciuitatem admisisse, atque hactenus Charondae legibus se vti professos esse existimemus. In quo equidem non valde dissentio, licet quibusdam dubitationibus adhuc obnoxium sit, germanae Catanaei legum latoris sanctiones, tum aliis Chalcidicis ciuitatibus, tum suae olim scriptae ac promulgatae, quarum exemplo Aristoteles et Heraclides vsi sunt, an postea a Thuriis receptae fuerint, cum ab eodem Heraclide, cuius in rerumpublicarum fata et instituta inquirendi diligentiae tantum tribuit ipse Heynius, teste Diogene Laertio *Lib. IX. c. 8.* ad Protagoram Thuriorum leges referantur.

plane certa atque apodictica esse affirmet ad sententiam hanc confirmandam; et quae apud Stobaeum referuntur ac Diodorum, Charondae leges, etiam ante illos lectae sunt Ciceroni, qui *Lib. II. de Legibus c. 6.* refert, Zaleucum et Charondam in prooemio suae νομοθεσίας de legum laudibus dixisse: et alibi ad legem Charondae, quae adhuc exstat apud Stobaeum, alludit, notante Petro Victorio *Lib. XVI. c. 21. Var. Lect.* Tum veteres Comici fabulis suis leges Charondae inseruerunt, quorum verbis a Diodoro *Lib. XII. p. 80. seq.* laudatis respondent leges ipsae apud eundem Stobaeum occurrentes. Homines eiusdem familiae ὁμοσιπύους a Charonda dictos, vt ab Epimenide ὁμοκάπνους, testatur Aristoteles *Lib. I. c. 1. Politic.* Leges quasdam Charondae illustrauit singularibus dissertationibus Samuel Skunk, Theologus Vpsaliensis. Vide et Ehregot Danielis Colbergii *τοῦ μακαρίτου diatribam de Legislatoribus Graecorum Mosaizantibus.* 19)

referantur. De posteriore vero, quando ea legum fragmenta, quae cum prooemiis a Diodoro et Stobaeo sub Charondae nomine in medium prolata sunt, Catanaeo pariter ac Locro vindicare adlaborat, nolumus quidquam eorum hic loci repetere, quae supra de incorrupta instrumentorum fide ex dialecticorum atque iurisconsultorum praeceptis monuimus. Profecto tam sobria philosophia, qualis illis legum prooemiis continetur, si quid hoc in genere video, in rudem isthanc aetatem plane non cadit. Nec me meae sententiae adhuc poenitet, disputatione illa, quam, parte eius priore ab altera sectione *de Sybarit. ac Thurior. Rep. et Legg.* auulsa, nunc sectione tertia aliquanto auctiorem complexus est Heynius *Opusc. Acad. Vol. II. p. 155 — 171.* denuo cum cura perlecta, argumentisque diligenter perpensis atque excussis. Illud quidem contendere nolim, omnes omnino Charondae leges, a Diodoro ac Stobaeo descriptas, esse commenticias. Sed tum demum vtrique constare fidem reor, si quid ab aliorum scriptorum auctoritate singulis legibus firmamenti accesserit. Integrum autem legum Charondae corpus, cui statim exordium omnem fidem detrahit, quisquis iudicii mei acumen subtilitatemque desideret, ob caussas in quaestione de Zaleuci legibus supra adlatas, adulteratum opus esse, certa persuasione inductus videor posse adseuerare. Ceterum nihil impedio, quo minus de his legum, quae Zaleuci atque Charondae nomina praeferunt, Pandectis, a Diodoro et Stobaeo seruatis, suo quisque iudicio vtatur. RICHT.

19) Praecipuas leges Charondae fide veterum scriptorum recensuit atque illustrauit Conr. Rittershusius oratione supra iam laudata. Nonnulla de Charondae legibus adtulit etiam Lud. Malquytius, eodem loco excitatus. Superiori autem saeculo Mart. Brunnerus, primum Graecarum litterarum, post Theologiae in academia Vpsaliensi professor, iuuenibus aliquot litterarum studiosis auctor fuit suasorque, vt in leges Charondae, apud Diodorum Siculum memoratas, dissertationes conscriberent, ad disputandumque publice proponerent. Cuius quidem consilio obsecuti iuuenes quidam erectae indolis in hoc argumento illustrando elaborarunt, et diuerso tempore variisque praesidibus aliae post alias disputationes academicae prodierunt. Scripsit igitur ac publice defendit dissertationum in leges Charondae I. *De nuptiis secundis,* praeside Mart. Brunnero, Vno Terserus *Vpsal. A. 1666. 8.* II. *De poena calumniae,* praeside eodem Brunnero, Petr. Stiernman. III. *De conuersatione cum malis,* Io. Barckhausen. IV. *De litteraria institutione et litteris,* praeside Sam. Skunk, Rob. Kinnemondt *A. 1670. 8.* Eumdem Sam. Skunkium suspicor et tertiae exercitationis praesidem exstitisse, et idcirco ignoscendum est Fabricio, quod, haud dubie aliorum fide, cum leges quasdam Charondae singularibus dissertationibus illustrasse tradit. Vnde simul emendanda sunt, quae habet Heynius *Legum Charondae fragm. Sect. I. not. a Opusc. Acad. Vol. II. p. 76.* V. *De tutela,* praeside Andr. Norcopense, Sueno Hasslebohm *A. 1678. Holm. 8.* Quem cum inopina peregrinandi occasio impediret, quo minus dissertationem iam prelo paratam ipse proponeret, defendendae eius prouinciam in se suscepit frater eius Gabr. Hasslebohm. VI. *De militia adflicta restituenda,* praeside eodem Norcopense, Io. Roedbeck *A. 1678. Holm. 8.* VII. *De seueritate legum,* praeside Iul. Micandro, Dan. Lidius *A. 1686. 8.* Quarum priores quatuor, quoniam, in magna huiusmodi

scriptium-

IX. ZAMOLXIS siue SAMOLSES [20]) Thrax, itidem Pythagorae philosophi discipulus, et seruus fuisse traditur a Laertio *Lib. VIII. sect. 2.* Iamblicho *c. 23.* et *30.* et Porphyrio *p. 9.* in *Pythagorae vita*, qui Dionysiphanem auctorem laudat. Sed et Straboni *Lib. XVI. p. 762.* Pythagoreus dicitur, et *Lib. VII. p. 297.* fama de Zalmolxi Pythagorae seruo confirmatur. [21]) Ne Origenem *III. contra Celsum p. 144.* Cyrillum *Lib. VI. contra Iulian. p. 208.* Etymologicum M. Suidam aliosque iuniores laudem. Nam diu ante hos omnes Herodotus *Lib. IV. c. 95.* idem se a Graecis accepisse tradit, mox vero *c. 96.* addit, se existimare Zamolxin multis ante Pythagoram annis vixisse. Primus [i]) Thracum Getarumque legislator fuisse consentitur, qui ei diuinos honores tribuerunt, teste etiam Antonio Diogene apud Photium *Cod. CLXVI.* pro Saturno, siue, vt Porphyrius auctor est, pro Hercule eum colentes, atque quotannis praestantissimum ex senibus ei sacrificantes, teste Clemente Alex. *IV. Strom. p. 497.* et Aenaea Gazaeo *p. 43.* *Theophrasti.* Vide et Lucianum *Tom. I. p. 592. edit. Amstelod.* et *p. 594.* vbi Anacharsis iurat per Acinacem et Zamolxin, patrios Deos. De hoc Zamolxi eiusque philosophia ac legibus, quas a communi Vesta accepisse [¶] se iactabat, teste Diodoro Siculo *Lib. I. p. 48.* videndus Carolus Lundius in libro edito *Vpsaliae A. 1687. 4.* et recensito in Actis Eruditorum Lipsiensibus *Tom. II. supplementi p. 282. seqq.* [22]) Zamolxidis ἐπῳδὰς memorat Iulianus *Epist. ad Sallustium p. 244.* et in *Caesaribus p. 309.* et Apuleius in *Apologia*, e Platonis *Charmide*, quem, si placet, vide.

X. THALES

scriptiuncularum, in Suecicis academiis editarum, in his Germaniae oris raritate, mihimet ipsi oculis vsurpare non licuit, cognitas tantum habeo partim ex Io. Schefferi *Suecia Literata edit. Io. Molleri Hamb. 1698. 8. p. 214. seq.* et *p. 244* partim ex *Holmia Literata Holm. 1701. 4. P. I. p. 23.* tres posteriores vero lustrandi copia fuit. Plures postea prodierint, nec ne, non habeo dicere. Id vnum adfirmare possum, eas, quas vidi, laborum iuuenilium signa ita vbique impressa habere, ac tot rebus vulgaribus, et ab argumento plane alienis esse refertas, vt viris doctis ad fructus doctrinae vel exiguos inde colligendos commendari vix mereantur. Iam porro praesenti saeculo de legibus Charondae egit Blancardus *Diss. de Sybaritis*, cuius supra mentio a nobis iam facta est, *d. l. p. 173. seqq. edit. Paris.* et *p. 268. seqq. edit. Amst.* et paucis Euer. Otto *laud. praef. ibid.* Vnus autem instar omnium in legum, quae Charondae nomen praeferunt, fragmentis explanandis est Heynius quatuor prolusionibus supra a nobis memoratis. Diodorum Siculum in referendis et commendandis Charondae legibus oratorem magis agere, quam philosophum, censet Thomasius *de prudentia legislatoria cap. IX. §. 10.* vbi illas sub examen vocauit. RICHT.

20) *Zalmoxis*, non *Zamolxis*, hic legum lator scribi debet. Porphyrius enim *Vit. Pythag. c. XIV.* sic nuncupatum esse tradit ex pelle vrsina, quae recens nato fuerit iniecta, quam Thraces ζαλμὸν adpellent. Et in hac scriptura plerique codices Herodoti consentiunt. Alii aliter et scribunt nomen, et illius originem deriuant. Vide interpretes Hesychii in Ζαλμόλξις *Tom. I. p. 1575. edit. Albert.* Wesselingium ad *Herodot. Lib. IV. c. 94.* et Theoph. Sigfr. Bayeri *Comment. Orig. Sinic. §. VI. Mus. Sinic. Tom. II. p. 284. seq.* RICHT.

21) De loco Strabonis *Lib. VII. p. 456. edit. Almelou.* consulendus est Meinersius *Hist. Litter. apud Graec. et Rom. Lib. III. c. 1. Vol. I. p. 299. seq.* RICHT.

i) Iornandes *cap. V. de rebus Geticis*, auctor est, ante Zamolxin Thracibus fuisse Zeutam quendam et Diceneum. *In Secunda* (Scythiae parte) *id est Daciae Thraciaeque et Moesiae solo Zamolxen*, (habuisse noscuntur) *quem mirae philosophicae eruditionis fuisse testantur plerique scriptores annalium. Nam et Zeutam prius habuerunt eruditum, post etiam Diceneum, tertium Zamolxen.* Post Zeutam et Diceneum tertius nescio quia Comosicus, et tum demum quartus Zamolxis memoratur ab Abbate Vrspergensi. Idem Diceneum aequalem facit Syllae, sed eo longe antiquior fuit Zamolxis.

22) Post Car. Lundium, cuius Ζαμόλξις, *primus Getarum legislator, academica dissertatione luci publicae restitutus*, a Fabricio laudatus, nondum

X. **THALES** quoque a nonnullis nominatus fuit idem Zamolxis, vt ſcriptum eſt a Porphyrio. Sed et ab Ariſtotele *Lib. II. Politic. c. 10.* Thales inter celebres nomothetas commemoratur, [k]) quem audiuerit LYCVRGVS, legiſlator et ipſe Spartanorum nobiliſſimus. De vtroque dicere me memini libro ſuperiore *c. XXXV.* vbi oſtendi, Thaletem hunc Cretenſem diſtinguendum eſſe a philoſopho eius nominis Mileſio, ſectae Ionicae auctore. Lycurgus leges ſuas retulit ad Apollinem tanquam auctorem, teſte praeter alios quam plurimos Diodoro Siculo *Lib. I. p. 48.* Libanio *Tom. II. p. 479.* et Ariſtide *Orat. I. Platonica Tom. III. p. 19.* Polybio apud Suidam in Πόπλιος. Sed et Apollo ipſe apud Theodoritum *Lib. X. de Curat. Graec. Affect. p. 140.* [23])

Ἥκεις εὐνομίην διζήμενος· αὐτὰρ ἐγώ τοι
Δώσω.

Confer Herodotum *Lib. I. c. 65.* et Galenum *protreptico Tom. I. p. 4.* Nempe oraculum Delphicum pecunia a Lycurgo corruptum fuiſſe refert Polyaenus *Lib. I. Strategem. p. 16.* Cretenſium porro et Aegyptiorum leges in multis imitatus eſt hic nomotheta, vt oſtendit Nic. Cragius *Lib. III. de Rep. Lacedaemon. c. 1.* [24]) Quanta auctoritate fuerit Lacedaemone, antequam leges conderet, vide Plutarchum *Solone p. 87.* Tempus, quando leges ſanxerit Lacedaemoniis, praeter Scaligerum et alios Chronologos, inquirit Io. Meurſius *Lib. II. Miſcellan. Lacon. c. 5.* nec deſunt praeclari ſcriptores, hoc factum aientes annis circiter XXX. ante primam Olympiadem. [l]) Vide Dodwellum in *Annalibus Thucydideis p. 39.* [25]) De legibus eius ita ſenſerunt ſcriptores praeſtantiſſimi, Plato *Lib. I. de Legibus*, Ariſtoteles *Lib. II. Politic. c. 7.* Polybius *Lib. VI. Hiſt.* et Plutarchus in *Lycurgi vita*, *ὡς ἱκανῶς μὲν ἔχουσι πρὸς ἀνδρείαν, ἐνδεῶς δὲ πρὸς δικαιοσύνην.* Confer Dacerium ad *Plutarchum p. 302. ſeq.* Viros ſolum, non etiam feminas ſuis legibus ad virtutem et continentiam conſtrinxiſſe Lycurgum, notat

dum in manus noſtras venit, vide etiam Bruckerum *Hiſt. Crit. Philoſ. Per. I. P. I. Lib. II. c. 11. §. 7. Tom. I. p. 361. ſeq. P. II. Lib. II. c. 10. ſect. 1. §. 12. p. 1020. ſeq.* et *Append. Vol. VI. p. 197. ſeq* cuius de vanitate Pythagoreorum ſententiam adſenſu probat ſuo Tiedemannus *de vetuſtiſſ. Graec. Philoſoph. P. IV. ſect. 1. c. 9. p. 333.* RICHT.

k) Apud Suidam in νομοθέται legas, Thaletem Athenienſibus leges tuliſſe μετὰ Σόλωνα. Sed μετὰ ibi, vt ſaepe alias, reddendum *praeter.*

23) Oraculum ab Apolline de Lycurgo editum bis retulit Theodoretus *Graec. Adfect. Curat. Disp. IX. p. 926. ſeq* et *Disp. X. p. 960. ſeq. Tom. IV. Oper. edit. Schulz.* Vide quos laudat Daniſius ad *Max. Tyr. Diſſ. XXIX. ſect. 2.* RICHT.

24) De Cretenſium legibus a Lycurgo Spartam adlatis confer Perizonium ad *Aelian. Lib. II. V. H. c. 39.* et Danzium *Diſſ. de origine talionis §. XI. not. p* Aegyptiacae autem ac Lycurgeae legislationis comparationem ex inſtituto ſuſcepit Henr. Gottfr. Scheidemantelius, cuius libellum, ſuper hoc argumento ſcriptum, aptior infra recenſendi erit locus. RICHT.

l) Homerum Lycurgo antiquiorem notaui *Lib. I. c. 35. Lib. II. c. 2. §. 11.*

25) Diuerſas veterum ſcriptorum de dubia Lycurgi aetate, et tempore legiſlationis ſententias, quas operoſe recenſuit Meurſius *Regno Lacon. cap. IX.* et *Lib. II. Miſcell. Lacon. c. 5.* conciliare, et regnante Lacedaemone Ageſilao leges ab eo fuiſſe promulgatas, teſtimonio Pauſaniae *Lib. III. c. 2.* probare ſtuduit Io. Marshamus *Can. Chron. p. 450. ſeqq. edit. Ien. 1676. 4.* quocum conferri meretur Io. Buherius *Diſſertatt. Herodot. (Recherches et Diſſertations ſur Herodote) Divione 1746. 4. cap. XIII.* et Weſſelingius ad *Herodot. Lib. I. c. 65.* Auctoritas autem Lycurgi apud ciues ſuos poſtea valde imminuta fuit. Conditis enim legibus tantum in ſe multitudinis odium concitauit, vt quotidie

tat Aristoteles *Lib. II. Politic. c. 9.* Omitto alia, quae in illis praeter Aristotelem reprehendunt Theodoritus *Lib. IX. et X. de Curat. Graecor. Affect.* [?] aliique Christiani, et nuper Petrus Baelius Vir. Cl. in *Lexico Historico Critico.* [26]) Compendium quoddam legum Lycurgi, (non adeo multae autem fuerunt, vt testatur Plutarchus in *Apophtegmatis p. 159.*) dat Suidas in Λυκοῦργος, et ex Trogo Pompeio Iustinus *Lib. III. Histor. c. 2. seq.* adiungens eundem nihil lege vlla in alios sanxisse, cuius non ipse primus in se documenta daret. Sane in proverbium abiit nomen Lycurgi, pro viro honestatis et virtutis tenacissimo, quemadmodum apud Plautum in *Bacchidibus Act. I. Sc. 2. v. 3.* Et *καταλυκουργίζειν* pro *seuere ac rigide adversus aliquem agere*, apud Alciphronem *epist. 41.* Vnde et Ciceronis illud *Lib. I. epist. 13. ad Atticum, nosmet ipsi, qui Lycurgei a principio fuissemus,* ad Lycurgum hunc legislatorem potius, quam alterum (de quo infra *c. vlt.*) Atticum oratorem huius nominis respicere crediderim. [27]) Fuit et alius Lacedaemone tyrannus Lycurgus iunior, cuius filium Pelopem interfecit Nabis tyrannus. Vide Diodorum Sic. in *Excerptis Peiresc. p. 285.*

XI. Non

quotidie fere conuiciis proscinderetur, et in summo vitae periculo versaretur. Plutarchus *Lycurg. c. XI.* Post obitum tamen Lacedaemonii eum diuinis honoribus coluerunt. Herodotus *Lib. I. c. 66.* et Nic. Damascenus *Excerpt. Peiresc. p. 449.* RICHT.

26) De praestantia legum institutorumque Lycurgi, ab antiquis pariter ac recentioribus, praesertim religionis Christianae hostibus, tanto opere iactata, longe aliter iudicabit, qui, praeiudicatis opinionibus non impeditus, legerit elegantem ac disertam disputationem Io. Laur. Moshemii *Doctrina Scripturae Sacrae de moribus (Sittenlehre der heiligen Schrift) Tom. II. p. 313. seqq.* institutam aduersus impudentissimum Christiani nominis hostem, qui, nescio quo insano furore percitus, eo amentiae temeritatisque progressus est, vt Iesum Christum, qui generi humano salutem dedit, cum legislatore Spartanorum ineptissime contendere conaretur. Fuit iste Albert. Radicat. Comes Passeranius, cuius infaustus liber, *Nazarenus et Lycurgus mis en parallele par Lucius Sempronius Neophyte,* continetur in *Recueil des Pieces curieuses sur les Matiéres les plus intéressantes par Albert. Radicati Comte de Passerani, Amst. 1736. 8. p. 291. seqq.* Multa in legibus Lycurgi etiam prudentiae ciuili, et verae reipublicae felicitati contraria detexit Thomasius *de prudentia legislatoria cap. IX. §. 13. seqq.* Nihilo tamen minus in alia omnia discessit, ac Lycurgeam legislationem, velut exemplum omnibus perfectionis numeris absolutum, praedicandam existimauit auctor *Meditationum ciuilium et moralium in leges a Spartiate Lycurgo latas (Politische und moralische Betrachtungen über die Spartanische Gesetzgebung des Lykurgus) Lindau. 1763. 8.* qui Iac. Wegelinus esse fertur. Decennio post easdem leges, paucis exceptis, nimiis laudibus extulit auctor *Dissertationis de Lycurgo eiusque legibus, (von dem Lykurg und seinen Gesetzen)* quae exstat in *Promtuario Hannouerano (Hannoverisches Magazin) A. 1773. P. LXXIX — LXXXI. p. 1249 — 1294.* Cui oppositae sunt *Admonitiones de Lycurgi legibus, (Erinnerungen über die Gesetze des Lykurgus) ibid. P. C — CII. p. 1585 — 1622.* quarum auctor leges Lycurgi procaci scribendi genere paullo petulantius exagitauit, et Spartiati laudem quidem viri honesti ac boni ciuis concessit, sapientis vero, et non tam praesentia oculis lustrantis, quam futura prospicientis legumlatoris plane denegauit. Quibus lectis, rebusque, detracta scurrili dicacitate, ex vero ponderatis, neminem amplius tam magnifice, quam illi scriptores, de his legibus esse iudicaturum speramus. Sane verissime de Lycurgo, totaque eius legislatione iudicauit, quem nunc addimus, Pauius, (de Pauw) qui sagaci iudicio scripsit, et publico rei litterariae bono edidit *Disquisitiones Philosophicas de Graecis (Recherches philosophiques sur les Grecs) Berol. 1787. 88. Tomis II. 8. P. IV. sect. 9. §. 1. sect. 10. §. 3.* et *sect. 11. §. 1. Tom. II. p. 231. seqq. 346. seqq.* et *379. seqq.* Legum Laconicarum cum Iudaicis consensionem ostendit Georg. Lud. Oederus *de Programmatis Graecorum Ien. 1717. 8. cap. II. p. 6. seqq.* Lycurgum cum Mose, quod ad segregationem Spartani populi ab aliis adtinet, comparat Warburtonus *Diu. Legat. Mosis Lib. IV. sect. 6. Vol. II. p. 118.* RICHT.

27) Omnia tamen illa, quae de Lycurgea seueritate a veteribus traduntur, vti et illud Ciceronis,

ad

XI. Non praetereundum denique est, leges Lycurgi, quarum plerasque persequitur etiam Xenophon *libro de Rep. Lacedaemoniorum*, scripto m) vulgatas non fuisse, sed modo tanquam ῥήτρας Apollinis, totidemque oracula Delphis allatas, vt memoriae tradendas, ac sub regum custodia seruandas, nec versu concinnatas, sed prosa, vt obseruat Plutarchus *de Pythiae Orac. p. 403.* Idem Plutarchus in *vita Lycurgi p. 47.* νόμους δὲ γεγραμμένους οὐκ ἔθηκεν — — τὰ μὲν τοιαῦτα νομοθετήματα ῥήτρας ὠνόμασεν, ὡς παρὰ τοῦ θεοῦ νομιζόμενα καὶ χρησμοὺς ὄντα. Confer Scholia Graeca ad Lucianum *Tom. I. p. 26.* Herodotus *Lib. VI. c. 57.* de regibus Lacedaemoniorum: τὰς δὲ μαντηίας τὰς γενομένας τούτους φυλάσσειν, συνειδέναι δὲ τοὺς πυθίους. Vide Antonium van Dale *de Origine idololatriae p. 310. seqq.* vbi *p. 314.* inter alia docet, a regibus interdum aliquid tanquam nouum oraculum siue nouam legem ῥήτραις Lycurgi adiectum, vt a Polydoro et Theopompo regibus factum refert Plutarchus in *Lycurgi vita p. 43.* Similiter ephori Epitadae nouam ῥήτραν commemorat Plutarchus in *Agide et Cleomene p. 797.* et ei oppositam regis Agidis ῥήτραν Lysandro ephoro consentiente latam *p. 798.* Mentio ῥητρῶν Lycurgi apud Suidam, Etymologici magni auctorem et alios. Plutarcho in *Agesilao p. 610.* et *de esu carnium diss. II. p. 997.* laudatur ὁ θεῖος Λυκοῦργος ἐν ταῖς τρισὶ ῥήτραις. Iustinianus Imp. *Lib. I. Institutionum tit. 2. §. 10. In his ciuitatibus ita agi solitum erat, vt Lacedaemonii quidem magis ea, quae pro legibus obseruarent, memoriae mandarent: Athenienses vero ea, quae in legibus scripta comprehendissent, custodirent.* [¶] Videntur autem leges a Spartanis decantari solitae, modulos musicos adaptantibus Thalete Cretensi, Terpandro, Tyrtaeo aliisque. De Thalete iam superiore libro dictum a me est, et de Tyrtaeo huius libri *c. XII.* De Terpandro ita Clemens Alex. *I. Strom. p. 308.* Μέλος τε αὖ πρῶτος περιέθηκε τοῖς ποιήμασι, τοὺς Λακεδαιμονίων νόμους ἐμελοποίησε Τέρπανδρος ὁ Ἀντισσαῖος, vbi verbum ἐμελοποίησε interpres reddit: *numerosis versibus scripsit*, sed Marcus Meibomius ad *Aristoxenum p. 76.* rectius ita intelligit, vt leges Lacedaemoniorum a se, vel iam ante ab alio, versibus inclusas, modulandas atque decantandas populo exhibuerit Terpander Antissaeus. 28) Quod autem Cicero in *orat. pro L. Flacco c. 26.* affirmauit, Lacedaemonios per septingentos amplius annos

ad oratorem Atticum potius, quam ad Lacedaemonium legislatorem adplicanda esse arbitrantur Henr. Valesius ad *Ammian. Lib. XXII. c. 9.* et Io. Taylorus *praef. ad Lycurg.* in Reiskii *Orat. Graec. Vol. IV. p. 108.* Conf. Petr. Baylium *Dict. Hist. et Crit.* sub *Lycurgo not. T.* RICHT.

m) Non desunt quidem, qui Lycurgum dicunt γράψαι νόμους, vt Libanius *Tom. II. p. 476.* sed notum est, Graecos hac phrasi vti pro eo, quod Latini dicunt *leges ferre.*

28) De Terpandro, Antissa vrbe Lesbi oriundo, in diuersa discedunt diuersarum Chronici Oxoniensis recensionum auctores et interpretes. Humphr. quidem Prideauxius, vt superiores breuitatis gratia omittamus, *lin. 49. ep. 35. p. 326. edit. Maittair.* verba marmoris, lacunis expletis, ita sistit ac vertit: Ἀφ' οὗ Τέρπανδρος ὁ Δερδένεος ὁ Λέσβιος τοὺς νόμους τοὺς λύρους καὶ αὐλῶν ἐδίδαξεν, ὃς καὶ αὐλήτας συνέπλησε, καὶ τὴν ἔμπροσθε δήμου δίκην μετέστησεν, ἔτη ΗΗΗ[Δ]ΔΔΔΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Δρωπίλου. *A quo Terpander Derdenei filius Lesbius nomos lyricos et auleticos docuit, quos cum tibicinibus simul tibiis cecinit, et actionem coram populo depulit anni* CCCLXXXI, *Archonte Athenis Dropilo.* Ricardus autem Chandlerus, qui splendidissimam Marmorum Oxoniensium editionem *Oxonii 1763.* forma maxima adornauit, *lin. 49. 50. ep. 35. P. II. p. 25. seqq.* alio plane sensu hoc modo: Ἀφ' οὗ Τέρπανδρος ὁ Δερδένεος ὁ Λέσβιος τοὺς νόμους τοὺς παλαιοὺς καινοῦσθαι αὐλήτας ἠθέλησε, καὶ τὴν ἔμπροσθε μουσικὴν μετέστησεν, ἔτη ΗΗΗ[Δ]ΔΔΔΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Δρωπίλου. *A quo Terpander Derdenei filius Lesbius nomos antiquos nouare auletas voluit, et vetustam musicam mutauit, anni* CCCLXXXI, *Archonte Athenis Dropilo.* Dropilus vero anno primo Olympiadis XXXIV. magistratum

annos *vnis moribus et nunquam mutatis legibus* vixisse, hoc non de quacunque, sed vniuersali mutatione est accipiendum, quia Lycurgi legum quarundam adhuc vsus fuit Lacedaemone sub Romanis Caesaribus, vt ex Xiphilino in *vita Neronis*, et Philostrati *Lib. IV. de vita Apollonii Tyanensis c. 10.* constat. Alioqui non tantum a victoribus Lacedaemoniorum, Philopoemene praesertim, confer Plutarchum in huius vita *p. 365. f.* et Meursium *de Regno Laconico c. 20.* et *Miscell. Lacon. Lib. II. c. 5.* subinde complura in ipsorum institutis alterata sunt, sed et neglectae Lycurgi leges a Lysandro, apud Aelianum *Lib. XIV. c. 29. Var. Hist.* tum ab Agesilao, de quo clarissimus Perizonius ad eiusdem Aeliani *Lib. XIV. V. H. c. 27.* Ac superstite etiamnum Lycurgo Lacedaemonios quaedam ex eius institutis immutare ausos tradit Tertullianus *Apologet. c. 4.* *Nonne et ipsius Lycurgi leges a Lacedaemoniis emendatae tantum auctori suo doloris incusserunt, vt in secessu inedia de semetipso iudicarit?* Hoc idem Tertullianus *cap. 46.* vocat *apocarteresin optasse.* Sed aliam inediae Lycurgi causam reddit scriptor vetus apud Suidam in ἀποκαρτερήσαντα et in Λυκȣ̃ργος, atque ex Plutarcho constat, valde incerta esse, quae de obitu illius viri traduntur. Complura sapienter et acute ab eo dicta refert idem Plutarchus in *Apophtegmatis Laconicis p. 225. seqq.* apud quem inter alia *p. 227.* interrogatus, cur leges scripto non sanxisset, fertur respondisse: ὅτι οἱ πεπαιδευμένοι καὶ ἀχθέντες τῇ προσηκȣ́σῃ ἀγωγῇ τὸ τȣ̃ καιρȣ̃ χρήσιμον δοκιμάζȣσι, *quia viri recte instituti atque educati probe perspiciunt, quid tempus et occasio requirat*, adeoque leges non scriptas pro re nata optime interpretabantur, cum scriptae magis fiut obnoxiae fraudibus et cauillationibus. Lycurgo legislatori suo, quem LXXXV. annos vixisse tradit Lucianus in *extremo libri de Macrobiis*, templum post fata dedicasse Spartanos tanquam Deo, praeter alios memorat Pausanias in *Laconicis p. 248.* De legibus Lycurgi videndus Nic. Cragius *libris IV. de Republica Lacedaemoniorum*, (*Hafn. 1593. 4. Lugd. Bat. 1670. 8.* et *Antiq. Graecar. Thesauro* [P] *Tom. V. p. 2497. seqq.*) praecipue libro III. vbi eas duodecim Tabulis complexus fuit. De feueris eius ac fortibus institutis consulendus etiam Benedictus Aueranius *Diss. XLIX — LIV. in Anthol. Tom. I. p. 127. seqq.* [29]) Platonem Lycurgi imitatorem inducit Plutarchus *VIII. 2. Sympos.*

XII. RHADA-

gistratum gessit. De Terpandro, et quales eius νόμοι fuerint, exposuerunt commentatores, Io. Seldenus *p. 128. seq.* Iac. Palmerius *p. 213.* Thom. Lydiatus *p. 259.* diligentissime autem Prideauxius *p. 416.* quem secutus fuit Ed. Corsinus *Fast. Attic. Tom. III. p. 55.* Quorum quidem omnium vel lectionis constituendae ratio, vel constitutae explicatio, cum recentissimo Oxoniensi exemplo collata, quatenus admittenda sit, felicioribus ingeniis, meo qualicumque diffisus, diiudicandum relinquo. Quaedam hae de re notauit etiam Petr. Burmannus ad *Valesii Lib. IV. Emendat. c. 14.* RICHT.

29) Leges Lacedaemoniorum ex collectione Nic. Cragii *de Republ. Lacedaemon. Lib. III.* exhibet Hofmannus *Hist. Iur. Rom. Iust. Vol. II. P. I. p. 123. seqq.* Adde Vbbonem Emmium *Vet. Graec. Tom. III. de republica Laconum*, in Gronouii *Thes. Graec. Antiq. Vol. IV. p. 465. seqq.* et *Append. p. 633. seqq.* et Io. Iac. Rambachium *Append. Potteri Archaeol. Graec. Lib. I.* subiecta, *Tom. I. p. 402. seqq.* qui singularum legum rationes paucis indicauit. Quid protulerit Ant. de Gueuara, cuius *de Lycurgo et legibus ab eo latis dissertatio*, in eius *Epist. Colon. Agrip. 1640. 8. Tom. I. p. 18 — 31.* a quibusdam laudatur, dicere non possum. De prudentia Lycurgi in legibus ferundis disputat Montesquieus *de Caussis Legum Lib. IV. c. 6. Lib. XV. c. 17. Lib. XIX. c. 16.* et *Lib. XXIX. c. 13.* De republica legibusque a Lycurgo constitutis differit Goguetus *de Origine Legum Tom. III. Lib. I. c. 5. art. 2.* Egregias quoque de republica Spartanorum legibusque Lycurgi animaduersiones suppeditauit Car. Rollinus *de ratione bonas litteras docendi ac discendi* (*de la Maniere d'enseigner et d'étudier les Belles-Lettres*) *Tom. III. p. 362. seqq. edit. Amst. 1745. 8.* Nec silentio

XII. RHADAMANTHYS [n]) siue RHADAMANTHVS, Minois Sarpedonisque frater, Europae et Asterii Cretensium regis filius, notante Syncello *p. 153.* primus Cretensibus leges tulit, [30]) ex quibus hunc versiculum affert Aristoteles *Lib. IV. Ethic. ad Eudemum c. 3.*

Εἴκε πάθοι τά κ' ἔρεξε δίκη κ' ἰθεῖα γένοιτο.

Quae fecit si quisque ferat, ius fiet et aequum.

tio praetereundi sunt quatuor alii Francogalli, quorum primus Bartius (de la Barre) dedit *Illustrationes historiae Lycurgi*, (*Eclaircissemens sur l' histoire de Lycurgue*) quae exstant in *Comment. Acad. Inscript. Tom. VII. p. 262. seqq. edit. Paris.* et *Tom. X. p. 414. seqq. edit. Amst.* magna tamen temporum confusione laborant: alter Nausius (de la Nauze) scripsit tum dissertationem *de lege Lacedaemoniorum exteris incolatum vetante*, (*de la loi des Lacédémoniens, qui défendoit l' entrée de leur pays aux étrangers*) quae comparet *ibid. Tom. XII. p. 159 — 176. edit. Paris.* tum *Commentarium de statu disciplinarum apud Lacedaemonios*, (*Mémoire sur l' état des sciences chez les Lacédémoniens*) qui *ibid. Tom. XIX. p. 166 — 202.* continetur: tertius Mathonius (Mathon de la Cour) *Dissertationem de diminuta legum Lycurgi auctoritate* (*Dissertation sur la décadence des lois de Lycurgue*) *Lugd. 1767. 8.* in lucem emisit: denique quartus Gurcius (de Gourcy) *Historiam legum Lycurgi* (*Histoire philosophique et politique des lois de Lycurgue*) *Paris. 1768. 8.* cum litteratis hominibus communicauit, de qua tamen vide Pauium *d. l. p. 232. seq.* Quibus nunc ex eadem gente adiiciendus est Bartholomaeus, (Barthélemy) qui de rebus et antiquitatibus Graecorum fabulam Milesiam, lectu iucundissimam, triginta annorum studio conscripsit, et nuper sub titulo: *Voyage du jeune Anacharsis en Grèce, Paris. 1788.* quatuor voluminibus quaternis in publicum orbis litterati conspectum produxit. Altera editio, qua nos vtimur, *ibid. 1789.* septem voluminibus octonis, magna formularum stannearum chartarumque elegantia, prodiit, neque vlla mora interposita publici saporis opus extra Franciae fines a latrunculis librariis furtiuae impressionis beneficio dicam an maleficio fuit repetitum, et in linguam Germanicam translatum *Berol. et Libau.* edi coeptum. Bartholomaeus igitur, qui nunc doctorum pariter atque indoctorum manibus versatur, *cap. XLIII — LI. Tom. IV. p. 110 — 291. edit. II. Paris.* de Lycurgo eiusque legibus, totaque Lacedaemoniorum disciplina, tam publica quam priuata, copiosam disputationem instituit, inter admiratores Lycurgeae legislationis nomen professus. E nostratibus Io. Gottfr. Hauptmannus *Diss. de Laconismo*, praeside Io. Erh. Kappio defensa *Lips. 1736. §. III. seqq.* leges Laconicas breuiter persecutus, post interuallum vndetriginta annorum hoc argumentum susius tractandum suscepit, editis tribus prolusionibus *de caussis et gradibus mutationis Laconicarum Lycurgi legum Ger. 1765.* Instituta Lycurgi de puerorum educandorum ratione, facta cum nostris moribus comparatione, Xenophontem et Plutarchum secutus, breuiter descripsit Abrah. Krigelius *Diss. de Lycurgi legibus, quas Lacedaemone de puerorum educatione tulit Lips. 1726.* Ab eruditione commendari debet Iul. Car. Schlaegeri *Schediasma de iure caelibatus apud Lacedaemonios Helmst. 1734. 4.* Ieiuna autem neque vllius pretii est dissertatiuncula Io. Henr. Wackeri *de Lycurgi ad matrimonium pertinentibus institutis Lips. 1743.* RICHT.

n) Iocorum siue γελοῖα vsum a Rhadamantho ac Palamede repetit Anaxandrides apud Athenaeum *Lib. XIV. p. 614.*

30) Rhadamanthus praepostero ordine ante Minoem collocatur. Minos enim primus filium habuit Lycastum, qui ex Ida, Corybantis filia, tres suscepit filios, Minoem secundum, Sarpedonem et Rhadamanthum. Enimuero Apollodorus *Lib. III. c. 1.* Diodorus Sic. *Lib. IV. c. 60.* et *Lib. V. c. 84.* Strabo *Lib. X. p. 730. edit. Almelou.* et nonnulli alii scriptores veteres Minoem auum ac nepotem haud satis distinguunt, et vtriusque res promiscue narrant. Qua confusione etiam Fabricius deceptus Rhadamanthum Asterii et Europae filium facit, primumque Cretensium legislatorem, quem postea Minos fuerit imitatus, constituit. Cuius auctoritate motus deinceps eumdem errorem errauit Bruckerus *Hist. Crit. Philos. Tom. I. p. 437.* Vide Marshamum *Can. Chron. p. 252. seq. edit. Ien.* Prideauxium in *Marm. Oxon. I. p. 383. seq. edit. Lond.* Mablium (de Mably) *Obseru. de Hist. Graec.* (*Observations sur l' histoire de la Grèce*) *Lib. I. p. 3. seq.* et, qui de duobus Minoibus, primo

De poena talionis. quam *Ius Rhadamantheum* nonnulli vocant, erudite egit Iɔ. Andr. Danzius singulari dissertatione, in qua etiam plura de Rhadamantho *§. XII. seqq.* in Meuschenii *Nou. Test. ex Talmude illustrato p. 560. seqq.* [31]) Aliam legem, *ne in iureiurando Deos nominare fas esset*, refert Suidas in Λάμπων. Confer Zenobium *V. Prouerb. 81.* et Hesychium Apostolium ac Suidam in Ῥαδαμάνθυος ὅρκος. Porphyrius *Lib. III. de abstinentia a caede animal. p. 285.* Κρησὶ δὲ νόμος ἦν Ῥαδαμάνθυος, ὅρκον ἐπάγεσθαι πάντα τὰ ζῶα. [32]) Professus autem est Rhadamanthus a Ioue se accepisse, quas promulgaret, leges, vt docet Ephorus apud Strabonem *Lib. X. p. 476.* Vide et Schol. Euripidis ad *Hippolytum v. 98.* et quae viri docti ad Virgil. *VI. Aeneid. 566. seqq.* Diodorum Sic. *Lib. V. p. 238.* Caeterum quod in Rhadamantho Aaronem, vt in Minoe Moysen reperisse sibi visus est Christ. Wormius, vt parum credibile, omitto. Negat enim ille, Minoem et Rhadamanthum vsquam in rerum natura fuisse, in libro *de corruptis antiquitatum Hebraearum apud Tacitum et Martialem vestigiis cap. III. p. 43 — 47.* vbi inquirit, vnde Tacitus Creta oriundos Iudaeos scripserit.

XIII. Rha-

mo et secundo, distinguendis breuiter differuit, Banierium (*Distinction de deux Minos*) in *Hist. Acad. Inscript. Tom. III. p. 49. seqq. edit. Paris.* et *Tom. II. p. 68. seq. edit. Amst.* Minos secundus omnium sui temporis classe fuit potentissimus, teste Thucydide *Lib. I. c. 4.* quam ob caussam Θαλασσοκράτωρ a veteribus identidem vocatur. Vide, praeter Meursium in *Creta Lib. III. c. 3.* et Cumberlandum *Orig. Gent. Antiquiss. p. 299.* a Wassio ad *Thucyd. d. l.* laudatos, Seldenum *Lib. I. Mar. Claus. c. 9.* Schefferum *Lib. II. de Milit. Nau. Vet. c. 1.* Marshamum *p. 293.* et in primis pereruditam Heynii *Comment. de Castoris epochis populorum, qui maris imperium tenuisse feruntur*, quae exstat *Nou. Comment. Soc. Gotting. Tom. I. p. 80. seqq.* Quod quidem imperium maris ad Minoem primum cum aliis perperam retulit Io. Henr. Boeclerus *Diss. Minos maris dominus*, quae est *Dissertatt. Acad. Tom. II. XXXVI. p. 1073. seqq.* et, nobilissima controuersia de dominio maris, inter liberas gentes recentiore aetate agitata, simul immixta, multa contra germanas iuris gentium rationes temere dicta complectitur. RICHT.

31) De eodem argumento differuit Io. Ortu. Westenbergius *Orat. de Iure Rhadamanthi*, *Lugd. B. 1726. 4.* typis descripta, quam a Io. Conr. Ruekero *Orat. IV. p. 328. edit. Lugd. B. 1749. 8.* et Io. Henr. Iungio *praef. Tom. I. Oper. Westenbergii Hanou. et Luneb. 1746. 4.* laudatam, omni data opera, oculis vsurpare mihi nondum licuit. Illam quidem cum aliis Westenbergii opusculis *Tom. III.* exhibendam pollicitus est Iungius, qui vero, abiecta ab editore pariter ac librario omnia nanciscendi spe, lucem numquam vidit. Nam qui postea sub titulo *Tomi III. Hanou. et Brem. A. 1758.* editus est *Diuus Marcus*, non est repetitum typis Germanicis exemplum, sed, adquisito a prioribus redemtoribus iure, et, vt in tali re moris est, prima plagula mutata, ipsa apud Batauos ante facta impressio. Quare, nisi quis denuo Westenbergiani ingenii monimentis obstetricia quasi manu auxilium ferat, et hac *de Iure Rhadamanthi*, et ceteris exasciatis scriptiunculis humanioris iurisprudentiae studiosi, praesertim inter Germanos, aegre carere debent. De Rhadamantho vide etiam Huetium *Demonstr. Euang. Propos. IV. c. 8. §. 12.* nec non Heynium *Not. ad Apollod. P. I. p. 335. seqq.* RICHT.

32) Rhadamanthum, ad ambages litium praescindendas, introduxisse in singulis caussis iurisiurandi vsum, refert Plato *Lib. XII. de Legg. Tom. II. Oper. p. 948. edit. Serran.* Illis enim temporibus deos esse, resque humanas curare, adhuc omnes vno ore homines confitebantur. Quam simplicem iudiciorum formam, celeremque controuersiarum terminandarum rationem, in communi omnium in deos pietate, Platonis auctoritate commotus, praedicat Montesquieus *de Caussis Legum Lib. XIX. c. 22.* Legem Rhadamanthi de iureiurando illustrarunt Iac. de Rhoer et Reiskius ad *Porphyr. Lib. III. §. 16. not. 4.* et *16.* Ceterum a Fabricio praeteritum esse miror insignem locum Apollodori *Lib. II. Biblioth. c. 4. sect. 9.* vbi hanc Rhadamanthi legem, qua Hercules, in iudicio de caede Lini cithara percussi exercito reus, fuit absolutus, laudat: ὃς ἂν ἀμύνηται τὸν χειρῶν ἀδίκων ἄρξαντα, ἀθῷον εἶναι, quam haud memini me alibi legere. RICHT.

XIII. Rhadamanthum, teste eodem Ephoro, imitatus est MINOS, ante bellum Troianum tertia γενεᾷ defunctus, Herodotus *Lib. VII. c. 171.* legifer et ipse inclytus, Ioue [o]) itidem laudato auctore, fidem auctoritatemque legibus suis conciliare conatus. [33]) De hoc videndus Io. Meursius in *Creta Lib. III. c. 3.* et *8. 14.* Iustitiae et honestatis studiosissimum celebrat Diodorus Sic. *Lib. V. p. 237.* Minoem vero πρεσβύτατον vocat, Rhadamanthi fratrem ex Ioue et Europa genitum. Confer *p. 240.* et Clementem *I. Strom. p. 309.* Tabulis aeneis descriptas leges illius fuisse, testatur Plato in *Minoe*, vbi apologiam eius et laudes breuiter persequitur, et (contra quam Ephorus) Rhadamanthum scribit institutum a Minoe: Ῥαδάμανθυς δὲ ἀγαθὸς μὲν ἦν ἀνὴρ, ἐπεπαίδευτο γὰρ ὑπὸ τοῦ Μίνω· ἐπεπαίδευτο μέντοι οὐχ ὅλην τὴν βασιλικὴν τέχνην, ἀλλ᾽ ὑπηρεσίαν τῇ βασιλικῇ, ὅσον ἐπιστατεῖν ἐν τοῖς δικαστηρίοις. ὅθεν καὶ δικαστὴς ἀγαθὸς ἐλέχθη εἶναι, νομοφύλακι γὰρ αὐτῷ ἐχρῆτο ὁ Μίνως κατὰ τὸ ἄστυ. Ibidem Homeri et Hesiodi de Minoe loca, et Talum administrum Minois memorat, et inter alia hanc Minois legem refert, *ne compotent inter sese vsque ad ebrietatem*, μὴ συμπίνειν ἀλλήλοις εἰς μέθην. Idem *Lib. I. de Legibus* testatur, Minoem prohibuisse, ne quisquam iuniorum in leges, rectene an secus latae essent, inquireret: senex vero si quid forte [P] animaduertisset emen-

o) Libanius *Tom. II. p. 479.* Dio Chrysostomus *Orat. I. de regno p. 20. edit. Casaubii* et *IV. p. 128.* ex Homero, qui Minoem vocat Iouis ὀαριστήν. Vide et Syncellum *p. 163.* In Gnossiorum numo Minos occurrit cum labyrintho Cretensi. Vide Begerum *Tom. I. Thesaur. Brandenburg. p. 400.*

33) Minos eius nominis primus, Cretum rex, Asterii et Europae filius, Pandionis I. regis Atheniensium aequalis, a Ioue leges, antrum vetusta religione consecratum frequentando, sibi traditas esse, vt populus maiore cum reuerentia eas acciperet, sanctiusque obseruaret, pio mendacio praedicauit. Marm. Oxon. *I. lin. 21. 22. ep. 11. p. 64.* et *324. edit. Maittair.* siue *P. II. XXIII. p. 21. Chandler.* Homerus *Odyss. T v. 178. seq.* Plato in *Minoe Tom. II. Oper. p. 319. edit. Serran.* Stobaeus *Serm. XLII. p. 294.* Maximus Tyrius *Diss. XII. sect. 7.* Heraclides *de Polit. p. 506. edit. Crag. Lugd. B. 1670. 8.* Dio Chrysostomus *orat. I. Vol. I. p. 56. edit. Reisk.* et *orat. IV. p. 154. seq.* Clemens Alex. *Lib. I. Strom. p. 422.* et *Lib. II. p. 439. edit. Potter.* Theodoretus *Graec. Adfect. Curat. Disp. IX. Oper. Tom. IV. p. 925. edit. Schulz.* Cicero *Lib. II. Tusc. Disp. c. 13.* Valerius Max. *Lib. I. c. 2.* Lactantius *Lib. I. Diu. Instit. c. 22.* Casaubonus ad *Strab. Lib. X. p. 730.* reprehendit eos, qui ἐννέωρον per *nouem annos* explicant, cum *δι᾽ ἐννάτου ἔτους, nono quoque anno* denotet, vt Valerius tradit. Contra quem disputat Dauisius ad *Cic. d. l.* Vide eumdem ad *Max. Tyr. Diss. XXXVIII. sect. 2.* vbi nouem annos legibus emendandis Minoem impendisse opinatur, et Prideauxium in *Marm. Oxon. I. p. 383.* De aetate Minois vide Io. Seldeni *Can. Chron. ad Marm. Oxon. I. p. 134. edit. Maittair.* Henr. Dodwelli *Tabb. Chron. in Marm. I.* ex eius *Dissertatt. de veteribus Graecorum Romanorumque cyclis, ibid. p. 551.* et, qui nuper antiquitates fabulasque Creticas eleganter illustrauit, Heynium *Not. ad Apollod. P. II. p. 531. seqq.* Marshamus vero *Can. Chron. p. 290. seqq.* omnia, quae de legibus Minois apud veteres leguntur, contra chronologicas rationes, de Minoe secundo male interpretatur. Eidem legislatoris partes tribuisse miror Rambachium *Adpend. Potteri Archaeol. Graec. Lib. I.* subiuncta *Tom. I. p. 427.* Meinersium *Hist. de orig. progress. et inter. litter. apud. Graec. et Rom. Lib. I. Vol. I. p. 7. seq.* et nuperrime Buhlium *super Minois iunioris legislatione in Creta, (über Minos des jüngern Gesetzgebung in Kreta)* quae commentatio exstat in *Promtuario humaniorum litterarum (Humanistisches Magazin)* curante Frid. Aug. Wideburgio *Helmst. 1787. P. II. p. 116 — 142.* Ceterum Io. Meursii *Creta, siue de Cretae rebus et antiquitatibus Libri IV.* a Io. Georg. Graeuio primum vulgati *Amst. 1675. 4.* eiusdem *Oper. ex recens. Lami Tom. III. p. 333. seqq.* exhibentur. Adde Vbbonem Emmium *Vet. Graec. Tom. III. de republica et legibus Cretensium*, apud Gronouium *Vol. IV. p. 513. seqq.* et Bartholomaeum *Descript. Itin. Anachars. Iun. cap. LXXIII. Tom. VI. p. 256. seqq.* RICHT.

emendandum, hoc aequalium alicui vel magistratui, nullo iuuenum praesente, indicaret. Leges ipsius magni fecere, et ex parte in suis expresserunt Lycurgus, Solon ac Plato. [34]) Pythagoram quoque Minois imitatorem tradit Iamblichus in vita *c. 5.* antrum philosophi memorans, quod extra vrbem Samiorum habuit exemplo antri Idaei in Creta Ioui sacri, quod a Minoe pridem frequentatum Pythagoras in itinere adiit, teste Porphyrio *p. 11.* Confer Meursium *Lib. II. c. 3.* Sic *σπηλαίῳ* Moysis, in quo commoratus sit postea Elias propheta, sub monte Sinai, meminit Syncellus *p. 189. seq.* De Minoe et eius legibus, quarum *διορθώσει* nouem annos impendit, teste Heraclide *de Politiis*, plura constarent nobis, si aetatem tulisset liber Hippostrati de Minoe, quem laudat Phlegon *libro de longaeuis c. 30.* vel Charontis Lampsaceni Historia, quem Minois leges recensuisse testatur Suidas in *Χάρων*. Antonius Verderius *Bibliotheca Gallica p. 132. Bonet Paucheville de Saint Bonnet en Forests a composé en rime Françoise la Vie de Minos, souls le nom du quel il depeint de ses vives couleurs un certain juge pedante.*

XIV. Primus Atheniensibus leges tulit TRIPTOLEMVS, ex quibus tres Eleusine exstantes memorauit Xenocrates apud Porphyrium *Lib. IV. περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων p. 431.* et Hieronymum *Lib. II. aduersus Iouinianum: Honorandos parentes, venerandos deos, et carnibus non vescendum.* Γονεῖς τιμᾷν, Θεὺς καρποῖς ἀγάλλειν, Ζῶα μὴ σίνεσθαι. [35])

XV. Post

34) Omnes leges Cretibus a Minoe scriptae e duabus maxime caussis sunt repetendae, domi concordia, foris fortitudine bellica ciuium animis instillanda. Quarum hanc quamquam adsecutus fuit; quod ad illam tamen adtinet, euentus exspectationi eius minime respondit. Vt enim summa consensio ad hostem communem propulsandum Cretenses coniunxit: sic contra mutuae ciuium discordiae et intestina bella rempublicam maxime labefactarunt. Vide Goguetum *de Origine Legum Tom. II. Lib. I. c. 4. art. 9.* vbi de legibus Creticis egregie, vt solet, philosophatur. Quocum conferri potest Pauius *Disquis. de Graecis P. IV. sect. 10. s. 3. Tom. II. p. 346. seqq.* RICHT.

35) Triptolemus, cuius verum nomen fuerit, an, vt Bacchus et Ceres, symbolicum, in tanta temporum illorum obscuritate, multis fabulis inuoluta, non satis liquet, Triptolemus, igitur, sub Erechtheo, sexto Atheniensium rege, MCCCCIX. ante C. N. annis Athenienses agriculturam docuisse, et multas, easque vtiles et necessarias leges tulisse dicitur. Quem quidem Meursius *Lib. II. de Reg. Athen. c. 3.* et Io. Potterus *Lib. I. Archaeol. Graec. c. 2.* Eusebium secuti, minus recte ad Pandionem, quintum Atheniensium regem, referendum esse putant. Vide Marm. Oxon. *I. lin. 23. 24. 25. ep. 12. 13. p. 64.* et *324. edit. Maittair.* siue *P. II. XXIII. p. 20. seqq. Chandler.* Apollodorum *Lib. I. Biblioth. c. 5. sect. 2.* Iustinum *Lib. II. c. 6.* Goguetum *de Origine Legum Tom. II. Lib. I. c. 4. art. 1. p. 57. seq. art. 8. p. 132. seqq.* et *Lib. II. sect. 2. c. 1. art. 1. p. 336. seqq.* Sanceuceum (de Sainte-Croix) *Quaest. de Myster. Gentil. (Recherches sur les Mysteres du Paganisme) illustr. V. p. 530. seqq.* Heynium *Prolus. II. Origines panificii frugumque inuentarum initia, Opusc. Acad. Vol. I. p. 353.* et *Not. ad Apollod. P. I. p. 64. seq.* Meinersium *Hist. Litter. Lib. VI. c. 1. Vol. II. p. 13. seq.* De etymologia nominis vide Clericum *Biblioth. Vniuers. et Hist. Tom. VI. p. 54.* et *91.* et Goguetum *d. l. p. 351. seq.* Ceterum de trium harum Triptolemi legum, quas a Porphyrio *Lib. IV. de Abstinentia ab esu animalium §. 22.* accepit Hieronymus *Lib. II. aduersus Iouin. c. 14.* genuino sensu, quem Fabricius, Hieronymi versionem secutus, parum intellexit, earumque deinceps apud Athenienses vsu vide Sam. Petitum ad *Legg. Attic. Lib. I. tit. 1. p. 67. seqq. Lib. II. tit. 4. p. 245.* et *Lib. V. tit. 2. p. 492.* ibique Wesselingium, et Iac. de Rhoer ad *Porphyr. d. l.* Illas, praeter alias, in sacris initiisque tradendis fuisse inculcatas, animaduertit Warburtonus *Diu. Legat. Mosis Lib. II. sect. 4. Vol. I. p. 195.* RICHT.

XV. Post Triptolemum leges siue *θεσμὺς* Atheniensibus tulit DRACO iam senex, circa Olympiade XXXIX. 1. (Clemens *I. Strom. p. 309.*) republica iam constituta, notante Aristotele *Lib. II. Politic. c. 10.* vbi addit, nihil proprium eius leges habuisse, quod dignum memoria sit, praeter asperitatem, propter poenae magnitudinem; vnde notum Herodici dictum apud eundem Aristotelem *Lib. II. Rhetor. c. 23. leges non hominis esse, sed Draconis:* itemque aliud iudicium Demadis, relatum a Plutarcho in *Solone, quod sanguine, non atramento, leges suas scripsisset.* Adde Gellium *Lib. XI. c. 18.* Suidam in Νίκων, et Tzetzen *Chiliad. V. hist. 5.* [36]) De eius statutis consulendus Pardulphus Prateius in *Iurisprudentia veteri Draconis et Solonis cum Romano iure legum Regiarum ac Decemuiralium diligenter collata Lugd. 1559. 8.* Vide et Io. Meursium in *Solone c. 13.* Marshamum *Can. Chron. p. 639. seq.* Dan. Frid. Iani *diss. de Dracone legislatore Atheniensium. Lips. 1707.* et Gundlingiana *P. XXXIX. 2.* De Deo et rebus diuinis, ac de virtute nihil praecepisse σεμνὸς Draconis νόμους, ac ne Solonis quidem, notauit Maximus Tyrius *diss. XXXIX.* [37]) [*]

XVI. SOLON vtut pauper, verum vir sapiens, et qui diu in Asia et Aegypto peregrinatus erat, (Lucianus in *Scytha Tom. I. p. 595.* Diodorus Sic. in *Excerpt. Peiresc. p. 233. seq.*) ab

36) Draco primus popularem Atheniensium rempublicam, iam a Theseo quondam institutam, vt Aristoteles *Lib. II. de Republ. c. 10.* significat, legibus temperauit. Abrogato enim archontum imperio, popularique reipublicae statu constituto, cum primis temporibus fortasse nemo ita sapientia excellere in ciuitate putaretur, vt leges institutae reipublicae consentaneas posset excogitare, et effrenata ciuium licentia in dies magis magisque inualesceret: anno demum, postquam populus praeesse reipublicae coepit, sexagesimo quarto, Olympiadis XXXIX. quarto, vt Tatianus *Orat. contra Graecos c. XLI.* in Iustini Mart. *Oper. p. 276. edit. Paris. 1742.* memoriae prodidit, quem Clemens Alex. *Lib. I. Strom. p. 309. edit. Potter.* et Eusebius secuti sunt, Draconi, ciui Atheniensi, viro probitate conspicuo, multa prudentia praedito, iurisque diuini et humani perito, vt narrat Gellius *Lib. XI. Noct. Attic. c. 18.* rempublicam legibus constringendam commiserunt. Leges autem a Dracone latae ab ipso earum exordio *θεσμοὶ* dicebantur, vt Meursius *Solon. cap. XIII.* Kuhnius et Perizonius ad *Aelian. Lib. VIII. Var. Hist. c. 10.* docuerunt. Quibus Athenienses per annos viginti septem vsi sunt vsque ad Olympiadis XLVI. annum tertium, quo Solon rempublicam nouis legibus institutisque, Draconis tamen, vt deinceps videbimus, legislatione haud penitus abolita, instruxit. Qua in re grauiter lapsus est Tzetzes loco a Fabricio laudato, qui septennium duntaxat inter Draconis et Solonis leges intercessisse scribit. Vide Car. Sigonium *Lib. I. de Republ. Atheniens. c. 5. Tom. V. Oper. cura Phil. Argelati p. 29. seq.* et *de Tempor. Atheniens. ibid. p. XXXV.* Corsinum *Fast. Attic. Tom. III. p. 62.* et de caussis atque indole legum Draconis Goguetum *Tom. III. Lib. I. c. 5. art. 1.* Meinersium *Hist. Litter. Lib. VI. c. 1. Vol. II. p. 16. seqq.* et Bartholomaeum *Descript. Itin. Anacharf. Iun. Introd. P. II. sect. 1. Tom. I. p. 94.* In Draconis institutis praecipue ponenda est suprema ephetarum curia ab eo ordinata, qua auctoritas senatus Areopagitici maxime fuit labefactata, a Solone postea in integrum restituta. Quam insignem rei iudiciariae mutationem, a Dracone susceptam, memorat Pollux *Lib. VIII. c. 10. §. 124. seq.* de qua Sigonius *Lib. III. de Republ. Atheniens. c. 3.* et Potterus *Lib. I. Archaeol. Graec. c. 20.* Ex instituto autem de hoc supremo Atheniensium, tempore Draconis, tribunali commentatus est praeceptor in illustri schola Grimmana quondam meus, a quo primam in litteris Graecis lucem mihi accensam esse gratus profiteor, Io. Tob. Krebsius *Disp. de Ephetis, Atheniensium iudicibus Lips. 1740. Opusc. Lips. 1778. 8.* iunctim editorum *N. I.* RICHT.

37) Errorem a Maximo Tyrio *Diss. IX. sect. 5. edit. Dauis.* quam repetendam curauit Reiskius *P. I. p. 158.* hac in re commissum detexit, et aliorum scriptorum auctoritate confutauit Warburtonus *Diu. Legat. Mosis Lib. II. sect. 2. Vol. I. p. 162. seq.* et *sect. 4. p. 246.* et post eum Iac. de Rhoer ad *Porphyr. Lib. IV. §. 22. not. 11.* RICHT.

ab Atheniensibus anno tertio Olympiadis XLVI. p) Archon electus 38), leges Draconis omnes sustulit, exceptis iis, quae de nece allata cuiquam scriptae forent, vt post alios traditum Aelia no

p) Ita Sosicrates apud Laertium *Lib. I. sect. 62.* licet Tatianus referat ad Olymp. XL. et Gellius *Lib. XVII. c. 21.* ad annum Tarquinii Prisci XXXIII. h. e. Olymp. XLIX. 3. Conferatur Meursius in *Solone c. 10.* et *Lib. I. de Archontibus c. 12.* Porro Solonem leges scribendo obscuriores, et multis cauillationibus obnoxias iudicum auctoritatem amplificasse, animaduersum Plutarcho in *Solone p. 88.* et *92.* adeoque leges quaesitiores licet et plures, vt ait Tacitus *Lib. III. c. 26. Annal.* tamen dedisse non quas ipse crederet iustissimas, sed quibus Atheniensium conditio maxime indigeret, obseruat Dio Chrysostomus *diss. LXXX. p. 666.* Iureiurando adstrinxit ciues, vt per decennium saltem leges obseruarent: deinde, si improbandae viderentur, eas iterum abrogarent. Nonnus *Hist. XX. ad Gregor. Naz.* Solonis sculptoris nomen in gemmis male pro Solone legislatore acceptum, vt notauit Baudelotus *Journ. des Sav. 1718. p. 314.* Alius Solon Plataeensis. Plutarchus in *Photione p. 757.* Eunostus Solon, Rex Cypri. Athenaeus *Lib. XIII. p. 576.*

38) Solon ciuibus suis primum innotuit carminis pangendi felicitate, elegorumque a se compositorum suauitate, qua ad summam, quam postea consecutus est, nominis celebritatem, archontis dignitatem, ac legum latoris auctoritatem sibi viam muniuit. Quare Solonem, tamquam poetam, veteres passim praedicarunt. Sic Aeschines *orat. in Ctesiph. Vol. III. p. 499. seq. edit. Reisk.* vocat eum ἄνδρα καὶ νομοθετῆσαι δυνατόν, καὶ περὶ ποίησιν καὶ φιλοσοφίαν διατετριφότα. Et Plato in *Timaeo Tom. III. Oper. p. 21. edit Serran.* Εἶπε τις τῶν φρατόρων, εἴτε δὴ δοκοῦν αὐτῷ τότε, εἴτε καὶ χάριν τινὰ τῷ Κριτίᾳ φέρων, δοκεῖν οἱ τά τε ἄλλα σοφώτατον γεγονέναι Σόλωνα, καὶ κατὰ τὴν ποίησιν αὖ τῶν ποιητῶν πάντων ἐλευθεριώτατον. Vide quos de poetica Solonis facultate, et versuum, quos scripsit, apud complures veteres scriptores reliquiis laudauit Taylorus ad *Demosth. orat. de fals. legat.* in Reiskii *Appar. Crit. ad Demosth. Vol. I. p. 453. seqq.* De archontis eponymi dignitate, dicto anno Soloni concessa, vide Corsini *Fast. Attic. Tom. III. p. 76. seqq.* Res Solonis, post Meursium, cuius *Solon, siue de eius vita, legibus, dictis atque scriptis liber singularis Hafn. 1632. 4.* auctior in Gronouii *Thes. Graec. Antiq. Vol. V. p. 1993 — 2064.* et *Oper. ex recens. Io. Lamii Tom. II. p. 229 — 364.* sistitur, ex veterum locis diligenter collegit Thom. Stanleius *Hist. Philos. P. I. p. 28. seqq.* breuiter enarrauit Bruckerus *Hist. Crit. Philos. Per. I. P. II. Lib. I. c. 2. §. 4. Tom. I. p. 442. seqq.* Confer etiam Danzium *Diss. de origine talionis §. XI.* De statu Athenarum publico a Solone ordinato, omissis legibus ad ius priuatum spectantibus, eiusque tam laudibus quam morbis acute iudicauit Goguetus *de Origine Legum Tom. III. Lib. I. c. 5. art. 1.* nec minori iudicii acumine hanc partem legislationis Solonis descripsit Meinersius *Hist. Litter. apud Graec. et Rom. Lib. VI. c. 1. Vol. II. p. 19. seqq.* quibus iungenda est *Dissertatio de Solone eiusque legibus*, in *Promtuario Hannoverano A. 1774. P. IX — XII. p. 129 — 186.* Sane quantiuis pretii est commentatio, ab eodem auctore, qui *Admonitiones de Lycurgi legibus* dedit, profecta, qua ius publicum pariter ac priuatum, a Solone constitutum, cum cura et iudicii acrimonia enucleatur. Nuper denique quid de Solonis legislatione in medium protulerit Bartholomaeus *d. l. p. 99. seqq.* et *p. 141. seqq.* inter doctos pariter ac semidoctos nostrae aetatis homines satis constat. De philosophia ac legibus Solonis disseruit Lud. Malquytius *Lib. II. Ver. ICtor. Philos. c. 25 — 29.* sed parum adcurate, multisque Iuris Romani capitibus inepte adsutis. De legibus Solonis tam vniuerse, quam singulis quibusdam passim praeclare iudicauit Montesquieu in praestantissimo opere *de l'esprit des Loix Lib. V. c. 5. Lib. VI. c. 5. Lib. XIX. c. 21. Lib. XX. c. 15. Lib. XXVII. c. 1.* et *Lib. XXIX. c. 3.* et nuperrime Pauius *Disquis. de Graecis Tom. I. p. 69. seq. 193. seq. 372. seqq. Tom. II. p. 13. seqq.* Plurima vero in illis etsi laude dignissima, sunt tamen aliqua, quae ad genuinas prudentiae legislatoriae regulas examinata iure reprehendi queant, vt ostendit Thomasius *Diss. de morum cum iure scripto contentione. Dissertatt. Acad. Tom. II. LIV. §. 38. Diss. de origine successionis testamentariae, ibid. LXVI. §. 38.* et *Spec. Iurispr. Iudic. ex Iur. Nat. et Gent. Hal. et Lips. 1706. 4. cap. IV.* vbi Solonis et Pisistrati comparationem instituit, qui et leges quasdam atque instituta Solonis obiter notauit *de prudentia legislatoria cap. IX. §. 23. seq.* RICHT.

liano *Lib. VIII. Var. Hist. c. 10.* [39]) ipse consilio Epimenidis vsus, teste Plutarcho, noua iura dedit, quae partim ab Aegyptiis, vt Diodoro Sic. obseruatum, ab Hebraeis, vt contendit Christ. Wormius *de corrupt. antiq. Hebr. apud Tacitum et Martialem vestigiis cap. IV. p. 111. seqq.* partim a Cretensibus dicitur esse mutuatus, alia ipse addidisse. De legibus Solonis, qui obiit Archonte Hegestrato Olymp. LV. 1. [40]) inter veteres agunt Plutarchus et Laertius in *Solonis vita*, e recentioribus Io. Meursius in *Solone c. 2. seq.* et in *Themide Attica siue libris duobus de legibus Atticis*, qui post auctoris fata lucem viderunt *Traiecti ad Rhen. 1685. 4.* nouissime recusi in *Thesauro Antiquitatum Graecarum* Iacobi Gronouii, *Tom. V.* Videtur in hoc opere Meursius interdum fictas a rhetoribus in declamationem leges pro veris Atheniensium statutis admisisse, quod recte ac diligenter cauit Samuel Petitus egregio ad leges Atticas commentario in octo libros distincto *Paris. 1635. fol.* ex quo leges ipsas integras Graece ac latine, additis auctorum, qui eas referunt, nominibus e Petito exhibet Ioannes Potterus, *Archaeolog. Graecae Lib. I. c. 12. Tom. XII. Thesauri Antiq. Graecar. Gronouiani p. 127—194.* Pardulphus quoque Prateius praeter *Iurisprudentiam veterem Draconis et Solonis cum legibus Regiis ac Decemuiralibus Romanis collatam Lugd. 1559. 8.* paralipomena legum XII. Solonis subiecit ad calcem librorum *de iurisprudentia media Lugd. 1561.* Sat notae praeterea sunt eruditis obseruationes Desiderii Heraldi *ad ius Atticum et Romanum*, Claudiique Salmasii, eius aduersarii, *Lugd. Bat. 1645. 8.* qui in *Epistolis p. 272.* memorat collectionem legum Atticarum ineditam auctore Iosepho Scaligero, quae manu exarata exstat in Bibliotheca Academiae Batauorum Lugdunensis. Praetereo Phil. Melanchthonis *collationem legum Atticarum et Romanarum Witteb. 1546. 8.* Conradi item Rittershusii ad calcem *commentarii in Institutiones, Argentor.*

39) Solon non omnes Draconis leges sustulisse, sed multas, demta acerbitate, ad lenitatem inflexisse humanitatemque videtur. Multa enim a Dracone sapienter et e republica instituta leguntur, a Solone, nimio poenarum rigore sublato, retenta, axibusque inserta. Quod etiam Wesseliugio *praef. ad Petit. init.* placuit, idemque legislationis de otioso, quem Draco vltimo supplicio plectendum, Solon infamia dumtaxat coercendum putauit, exemplo probatum iuit Taylorus *Lect. Lysiac. cap. X.* Qua quidem in sententia de compluribus Draconis θεσμοῖς vna cum Solonis legibus apud Athenienses vsu seruatis, ac posteriore quoque aetate siue restitutis siue corroboratis in primis me confirmauit illustris ille locus apud Andocidem *orat. de Myster.* quem, quoniam hac in re classicus est, vt a Reiskio *Orat. Graec. Vol. IV. p. 39.* exhibetur, adscribere haud grauabor. Δόξαντα δὲ ὑμῖν ταῦτα, ἕλεσθε ἄνδρας εἴκοσι· τούτους δὲ ἐπιμελεῖσθαι τῆς πόλεως, ἕως ἂν οἱ νόμοι τεθεῖεν· τέως δὲ χρῆσθαι τοῖς Σόλωνος νόμοις, καὶ τοῖς Δράκοντος θεσμοῖς. ἐπειδὴ δὲ βουλήν τε ἀπεκληρώσατε, νομοθέτας τε ἕλεσθε, εὑρίσκον τῶν νόμων τῶν τε Σόλωνος καὶ τῶ Δράκοντος πολλὰς ὄντας, οἷς πολλοὶ τῶν πολιτῶν ἔνοχοι ἦσαν, τῶν πρότερον ἕνεκα γενομένων, ἐκκλησίαν ποιήσαντες ἐβουλεύσασθε περὶ αὐτῶν, καὶ ἐψηφίσασθε, δοκιμάσαντας πάντας τοὺς νόμους, εἶτ' ἀναγράψαι ἐν τῇ στοᾷ τούτους τῶν νόμων, οἳ ἂν δοκιμασθῶσι. Καί μοι ἀνάγνωθι τὸ ψήφισμα. ΨΗΦΙΣΜΑ. Ἔδοξε τῷ δήμῳ· Τισαμενὸς εἶπε πολιτεύεσθαι Ἀθηναίους κατὰ τὰ πάτρια, νόμοις δὲ χρῆσθαι τοῖς Σόλωνος, καὶ μέτροις καὶ σταθμοῖς· χρῆσθαι δὲ καὶ τοῖς Δράκοντος θεσμοῖς, οἷσπερ ἐχρώμεθα ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ. RICHT.

40) Solon, Pisistrato rerum potito, in Lydiam ad Croesum regem profectus, ab eoque mox digressus in Ciliciam se recepit, vnde in Cyprum adpulit, ibique octogenarius obiit archonte Hegestrato, vt auctore Phania narrat Plutarchus *Solon. c. XXXII.* anno secundo Olympiadis LV. Primo enim huius Olympiadis anno Comias magistratum gessit. Marmor Chronicon *lin. 56. ep. 41.* Errant igitur Meursius *Solon. c. XXX.* aliique, qui Solonis mortem ad alium annum referendam esse putant. De itineribus et morte Solonis vide Corsinum *Fast. Attic. Tom. III. p. 94. seqq.* Buherium *Dissertatt. Herodot. cap. XVI.* et Wesselingium ad *Herodot. Lib. I. c. 30.* RICHT.

Argentor. 1618. tum Solonis leges latine versas vulgatasque cum additamentis Valentini Wilhelmi Foersteri *Wittsb. 1616. 8.* et Gotfridi Schmidii *de Solone legislatore diatribam* [P] in lucem editam *Lipsiae Anno 1688. 4.* Denique August. Milagii *Orationem de lege Solonis, qua ignominia notarat eos, qui in seditione alterutrius partis non fuissent, Helmstad. 1655. 4.* [41]) Solonis effigies in numo apud Sponium *p. 141. Miscell.* et apud Fuluium Vrsinum *p. 49. elog.* tum in Laertio Wetsteniano, et in Gronouii *Tomo II. Thesauri Antiq. Graecar. tabula 31.* Leges Solonis, quae res priuatas spectabant, scriptae erant in ἄξονας q) ligneos roboreos quadratos, sed quae agebant de sacrificiis et publicis negotiis, in κύρβεις saxeos siue aeneos (Tzetz. *Chil. 12. hist. 406.*) triquetros. Aelianus *Lib. XV. c. 9. Hist. animal.* Confer Andream Schottum ad Zenobii *IV. Prouerb. 77.* Diogenianum *V. 72.* Meursium in *Solone c. 24.* Salmasium *de Modo Vsur. p. 98. seqq.* Heraldum *Animadu. in Salmas. p. 297.* Io. Philippi Pfeiferi *Antiquitates Graecas Lib. II. c. 34.* [42]) Scriptae autem erant βυστροφηδὸν, vide Harpocrationem et Suidam in ὁ κάτωθεν νόμος, de quo genere scribendi dixi *Lib. I. c. XXVII. n. 4.* seruabanturque in Prytaneo, vt testis praeter Plutarchum *Solone p. 92.* est Pausanias in *Atticis p. 41.* Ex arce in curiam translatae ab Ephialte, vt tradit Harpocration et Suidas laudato loco. [43]) Adi et Apostolium *XII. 77. Prouerb.* Legum eius ἀναγραφεὺς Nicomachus

41) Recensionem scriptorum iuris Attici, pro facultate mea, adcuratius ac diligentius a me institutam, et quadripartita distributione conclusam, mense Februario huius anni in cathedra iuridica, me praeside, ad disputandum proposuit, et cum praecipua dexteritatis laude defendit Iuuenis eximiis ingenii animique dotibus Ornatissimus, Christ. Gottfr. Weberus, Lipsiensis. Quas quidem animaduersiones, in vsum exterorum, integras retinere, et, velut paullo longiorem excursum, ad calcem huius capitis, aliorum exemplo, reiicere placuit: quod aequos harum rerum arbitres prolixae nostrae de iurisprudentia Attica bene merendi, eorumque, quibus huius litteraturae ambitus et adparatus curae est cordique, vtilitatibus consulendi voluntati facile condonaturos esse speramus. RICHT.

q) Ab eodem vocabulo carmina Saliorum videntur dicta *axamenta.* Confer Tobiam Gutberlethum *de Saliis cap. XIX.* Et *axiculi* pro tabulis apud Ammianum Marcellin. *XXI. 2.* Etiam LXX. interpretes inde *Numeror. I. 18.* deduxere verbum ἐπαξονέω. Vide Barnesium ad *Hippolytum Euripidis v. 1252.* Tertiidecimi axonis legem octauam allegat Plutarchus in *Solone p. 88.* sextumdecimum axonem et primum *p. 91.*

42) Adde Sigonium *Lib. I. de Republ. Atheniens. c. 5. p. 36. edit. Argelat.* et ibi anonymum de societate Iesu *not. 98. 99. 100.* Menagium ad *Diog. Laert. Lib. I. sect. 45.* Potterum *Lib. I. Archaeol. Graec. c. 26.* Iac. de Rhoer *Lib. II. Fer. Dauentr. c. 28.* et Blasium *de Decret. Atheniens. cap. XXVIII. §. 2. seq.* RICHT.

43) Didymus in scholiis deperditis ad Demosthenem apud Harpocrationem et Suidam in ὁ κάτωθεν νόμος, Pollux *Lib. VIII. c. 10. §. 128.* hosque secutus Corsinus *Fast. Attic. P. I. Diss. I. §. 20. Tom. I. p. 24.* tabulas, in quibus leges erant descriptae, ab acropoli in forum translatas fuisse tradunt. Id quidem non de ipsis legum tabulis, sed potius de exemplo earum, Ephialte, Periclis socio, auctore facto, vt cuilibet de populo in promtu essent, debet intelligi. A quo quidem tempore Didymus et Pollux existimant dici coepisse ὁ κάτωθεν νόμος, relatione scilicet habita ad exemplum in foro adseruatum. Enimuero formula loquendi, ὁ κάτωθεν νόμος, apud Demosthenem *orat. in Aristocr. Vol. I. p. 629. edit. Reisk.* ex vniuersa orationis Demostheneae serie longe aliter est accipienda, vt, explosis aliorum sententiis, luculente ostendit Taylorus ad *d. l.* in Reiskii *Appar. Crit. ad Demosth. Vol. I. p. 705. seqq.* vbi etiam de forma legum scribendarum, quae βυστροφηδὸν erat, exposuit. Scilicet vexatus ille tot interpretum hariolationibus locus ex mente Taylori ita est interpretandus, vt orator intelligat proximam inferiorem legem earum, quas, vt Aristocrateae rogationi opponeret, et caussae suae inseruiret, e tabulis legum describi curauerat, superiori *p. 627.* iam recitatae et enarratae suppositam. Neque ideo de legum

chus multa inter deſcribendum interpolaſſe et corrupiſſe arguitur a Lyſia *orat. XXIX. p. 448. 459. ſeq.* Ex Draconis et Solonis legibus viuere Athenienſes etiamnum permiſit Hadrianus Imp. teſte Syncello *p. 349.* 44) Solonis alia ſcripta notaui ſupra *cap. XI. §. 7.*

XVII. Demetrius Phalereus *περὶ τῆς Ἀθήνησι νομοθεσίας* memoratur a Laertio *Lib. V. ſect. 80.* ſed illud opus, cuius liber tertius laudatur a Suida in *σκαφηφόροι*, iam pridem intercidit, non minus, quam ea, quae in Solonis Ἄξονας ſcripſerat Ariſtoteles, Seleucus et Didymus. (Conſule Menagium ad *Laertium p. 202.* et *p. 26.*) De his aliisque legumlatoribus multa nos docere poterant, ſi ad nos perueniſſent libri de legumlatoribus ſiue legiferis ſcripti a Theophraſto, r) et Apollodoro, qui ambo apud eundem Laertium *Lib. V. ſect. 45.* et *Lib. I. ſect. 58.* memorantur, vel a Callimacho, quem *ἐν τῷ τρίτῳ πίνακι τῶν νόμων* allegat Athenaeus *Lib. XIII. p. 585.* vel ab Heraclide Pontico, cuius liber *περὶ νόμων* Laertio *Lib. V. ſect. 87.* memoratus videtur reſpici a Plutarcho in *Solone*, vbi Heraclidem in teſtimonium citat: vel ab Hermippo denique, cuius *primum περὶ νομοθετῶν* laudat Athenaeus *Lib. IV. p. 154.* et Origenes *I. contra Celſum. ſecundum* Porphyrius *Lib. IV. περὶ ἀποχῆς, ſextum* Athenaeus *Lib. XIV. p. 619.* 45) Huc refer, quod Hermippus *ἐν Θεσμοφόροις* allegatur [?] a Polluce

legum tabulis, ſed de legum excerptarum faſciculo, ſcribae ad recitandum dato, Demoſthenes eſt audiendus. Quae interpretatio probata eſt etiam Reiskio *Annot. ad Demoſth. d. l. Appar. Crit. Vol. III. p. 1033. ſeq.* RICHT.

44) Hadrianus nondum Imperator ſupremo Athenienſium magiſtratu primum functus eſt Traiano VI. T. Sextio Africano coſſ. id eſt anno quarto Olympiadis CCXXII. V. C. 865. poſt C. N. 112. vt e perſpicuo teſtimonio Phlegontis *de Mirabil. c. XXV.* conſtat. Iterum iam Imperator anno tertio vel quarto Olympiadis CCXXVII. archon eponymus fuit, teſtibus Dione *Lib. LXIX. c. 16.* ac Spartiano *Hadr. c. XVIII.* Tempore vero intermedio, nempe anno ſecundo Olympiadis CCXXV. id eſt A. C. 123. Athenienſibus petentibus leges conceſſit. Sic totam hanc rerum ac temporum ſeriem, ab aliis valde perturbatam, omnibus difficultatibus remotis, optime ordinauit Corſinus *Faſt. Attic. P. I. Diſſ. X. §. 16. Tom. II. p. 105. ſeqq.* conſentiente nuper Blaſio *de Decret. Athenienſ. cap. VII. §. 8.* Illas autem leges, Athenienſibus ab Hadriano datas, Euſebius, Hieronymus, et Caſſiodorus e Draconis et Solonis legibus, tot annorum interuallo magnam partem deſuetudine iamiam oblitteratis, potiſſimum hauſtas fuiſſe compoſitasque commemorarunt. Quorum fidem e recentioribus ſecuti ſunt Conr. Rittershuſius *Dodecad. Proleg. cap. I.* Em. Merillius *Lib. II. Obſeru. c. 10.* Lud. Malquytius *Lib. II. Ver. ICtor: Philoſ. c. 30.* Ren. Botterauius *Hadr. Legisl.* apud Hofmannum *Hiſt. Iur. Rom. Iuſt. Vol. II. P. II. p. 159. ſeqq.* Ezech. Spanhemius *Orb. Rom. Exerc. II. c. 14.* et Petr. Weſſelingius *praef. Tom. III. Iurispr. Rom. et Attic. p. VI.* Illud vero, prolatis in medium rationibus, in dubium reuocauit Corſinus *Tom. IV. p. 167. ſeq.* Hadrianumque Draconis et Solonis inſtar tantum leges aliquas Athenienſium hortatu edidiſſe cenſuit. In cauſſa admodum ancipiti ac dubia ſedeant alii iudices me intelligentiores, certamque ſententiam pronuncient: mihi quidem in praeſenti non liquet. RICHT.

r) De hoc Theophraſti opere dixi paulo ante *num. 3.*

45) Demetrius Phalereus *περὶ τῆς Ἀθήνησι νομοθεσίας* memoratur etiam ab Harpocratione in Ἑρκεῖος Ζεὺς et Παράστασις, et ab eodem in Σκαφηφόροι illius operis liber tertius laudatur. Theophraſti de Legibus libri laudantur quoque ab Harpocratione in Σκαφηφόροι et in Φαρμακός, et aliquoties in Digeſtis. Vide Abrah. Wielingii *Iurispr. Reſtit. P. I. ſect. I. p. 400.* De Hermippo conſule Iac. de Rhoer ad *Porphyr. Lib. IV. §. 22. not. 1.* De Legibus ſcripſit Pittacus, teſte Laertio *Lib. I. c. 4. n. 5. edit. Longol.* et Suida. De Athenienſium legibus, moribus et dicaſteriis Telephus, vt ex eodem Suida liquet. Idem in Ζαμόλξις laudat Hellanicum *ἐν νομίμοις.* Phlethonem *ἐν τοῖς περὶ νομοθεσίας λόγοις* laudat Theod. Gaza *de Menſ. Attic. c. I.* ex interpretatione Io. Perrelli in Gronouii *Theſ. Graec. Antiq. Vol. IX. p. 983.* Confer Taylorum *Lect. Lyſiac. cap. X.* Weſſelingium *praef. ad Petit.*

Polluce *Lib. X. c. 26.* Neque enim hoc nomen fabulae Hermippi Comici esse duxerim cum Meursio *Bibl. Attic. p. 1512.* sed opus de legumlatoribus, quod puto etiam respici a Plutarcho, cum in Solone subinde laudat Hermippum. De νόμοις ἀγράφοις Atheniensium vide Valesium ad *Harpocrat. p. 97.*

XVIII. Caeterum in praesenti suffecerit nobis praecipuos legumlatores, in veterum scriptis memoratos, ordine literarum digestos lectori exhibere.

AEACVS leges tulit Aeginensibus. Confer Tzetzae *Chil. VII. hist. 133.* [45])

AESCHYLVS Atheniensibus. Suidas in νομοθέται, et Cedrenus. [47])

AGATHARCHIDES Lacedaemoniis.

AMASIS Aegyptiis, vt BOCCHORIS, HEPHAESTVS, MNEVIS, qui leges suas ad Mercurium referebat, SASYCHES, SESOSTRIS et TRISMEGISTVS. Vide Diodorum Sic. *Lib. I. p. 84. seq.* [48])

ANACHAR-

Petit. p. VII. et Heynium *Prolus. XV. Obseru. ad legg. et instit. rerump. Magn. Graec. et Sicil. complem. et spicileg. Opusc. Acad. Vol. II. p. 280. seqq.* Inepte autem Theodorus quintus apud Laertium *Lib. II. c. 8. n. 19.* ὁ περὶ τῶν νομοποιῶν πεπραγματευμένος, ἀρξάμενος ἀπὸ Τερπάνδρου, de legum latoribus egisse dicitur a Io. Ionsio *Lib. IV. de Script. Hist. Phil. n. 48. cura Io. Christoph. Dornii Ien. 1716. 4.* cum vel Terpandri adiectio eum docere potuisset, Theodorum illum exposuisse de iis, qui modos musicos legibus adcommodatos composuerunt. Vide in primis Prideauxium in *Marm. Oxon. p. 397. seqq. edit. Lond.* RICHT.

46) De Aeaco et Aeginae incolis vide copiose disputata ab Heynio *Not. ad Apollod. P. II. p. 767. seqq.* et Huetium *Demonstr. Euang. Propos. IV. c. 8. §. 13.* RICHT.

47) Vtrumque et Suidam in Νομοθέται, et Cedrenum *Compend. Hist. p. 67. edit. Venet.* e spuriis fontibus eumdem de Aeschylo Atheniensium legum latore, de quo nihil huiusmodi in veterum commentariis exstat, errorem hausisse patet. Locum quidem Suidae mendo laborare, existimat Bentleius *Resp. qua diss. de epist. Phalar. vindicat, p. 208. edit. Groning.* factaque post Νομοθέται maiore interpunctione, ac Zaleuco in locum Aeschyli substituto, sensum verborum hunc esse ait, vt Thaletis et Zaleuci legislatio illa Draconis et Solonis fuerit recentior, non vero quasi Thales atque Zaleucus in Atheniensium legislatoribus sint numerandi. At enim licet Thales et Aeschylus hac ratione in ordinem cogantur, tamen e consensu Cedreni, in eumdem errorem prolapsi, apud Suidam Aeschylum non posse tolli, vnicuique manifestum est, vt recte censet Wesselingius *praef. Tom. III. Iurispr. Rom. et Attic. p. II. seq.* vbi simul, Io. Malala *Chronogr. p. 87. edit. Oxon.* qui Cedreno ea in re paria facit, laudato, Aeschylum, archontum perpetuorum penultimum, Alcmaeonis decessorem, de quo Meursius *Lib. I. de Archont. Athen. c. 1.* designari, praeclare docet. Deprehenso igitur Suidae et Cedreni errore, librariis culpa vacantibus, nomen Aeschyli e catalogo legum latorum necesse est expungamus. RICHT.

48) Celebriores Graeciae legum latores, Lycurgus, Solon, aliique a Warburtono *Diu. Legat. Mosis Lib. III. sect. 2. Vol. II. p. 107. seq.* nominati, cum certatim in Aegyptum, tamquam laudatissimam sapientis legislationis scholam, commigraverint, vt inde saluberrimas leges mutuarentur, quas domum reuersi in ciuium suorum vsum transferrent: leges Aegyptiacae praecipuum sane fontem legum Laconicarum Atticarumque constituunt, quarum ideo adcuratiorem notitiam praecognitam habere iurisprudentiae Graecae studiosi debent. Henr. quidem Stephani *Appendix ad Herodotum de Aegyptiacis legibus et institutis, ex diuersis historicis, et aliis scriptoribus*, in editione Wesselingii *p. 779. seqq.* quo loco sit censenda, exinde licet colligere, quod Wesselingius, vt sub finem praefationis ait, si per eum stetisset, illam totam detruncasset. Quare operae pretium fecit Io. Lud. Praschius, quod iurisprudentiam Aegyptiacam, post Athanas. Kircherum *Oedip. Aegypt. Tom. I. p. 113. seqq.*

seqq. a nemine sigillatim tractatam, illustrandam sumsit singulari dissertatione, inscripta Νόμιμα τῶν Αἰγυπτίων, *siue Leges Aegyptiorum*, ac praeside Io. Henr. Boeclero *Argent. 1657.* ad disputandum proposita, quae in Boecleri *Dissertatt. Acad. Tom. II. N. XXIII. p. 665. seqq.* continetur. Qua quidem, praemisso, qui commode abesse poterat, loco communi de legibus, de Aegyptiacis sigillatim tam ad publicum quam ad priuatum ius pertinentibus, ac postremo de illarum auctoribus, Diodoro teste vbique citato, more Boecleriano, hoc est, superuacaneis obseruationibus, e prudentia ciuili petitis, saepenumero intermixtis, exposuit. Multa tamen cautione opus esse in legenda Diodori de legibus Aegyptiorum narratione, egregie docet Iac. Cappellus *Hist. Sacr. et Exot. ad A. M. 1931. p. 47.* Exemplum de licita, exceptis sacerdotibus, polygamia *Lib. I. c. 80.* Herodoto *Lib. II. c. 92.* eam negante, adtulit Goguetus *de Origine Legum Tom. I. Lib. I. c. 1. art. 4. p. 107.* Post Praschium, leuis armaturae militem, magnus procellis heros, et de Aegyptiorum legibus et moribus cum magno adcuratae doctrinae multaeque lectionis adparatu commentatus est, Io. Marshamus *Canone Chronico, Aegyptiaco, Ebraico, Graeco*, qui primum *Londini 1672. fol.* editus, ac postea *Lipsiae* seu potius *Ienae 1676.* et *Franequerae 1696. 4.* formulis typographicis est repetitus. Cum Marshamo tamen, qui Aegyptiis nimium tribuendo de diuinis in republica Hebraeorum institutis cupide magis quam vere iudicauit, perpetuo coniungendus est Herm. Witsius, de Themide Aegyptiaca praeclare meritus, in *Aegyptiacis Amst. 1683. 4.* cuius libri censuram egit Warburtonus *Lib. IV. sect. 6. Vol. IV. p. 26. seqq.* et *p. 67. seqq.* Loci ad ius maxime spectantes sunt *Lib. I. c. 5. Lib. II. c. 6.* et *Lib. III. c. 8.* Egregiam deinceps operam hoc in genere posuit Io. Nicolai, cuius diligentiae debemus *Tract. de Synedrio Aegyptiorum, illorumque legibus insignioribus Lugd. B. 1706. 8.* In legum, quarum septendecim omnino enumerantur, sensum rationemque copiose et adcurate, addita Iuris Ciuilis collatione, inquisiuit *cap. VII.* Iam porro de his Aegyptiacarum legum latoribus, a Fabricio memoratis, vide quae, auctoritate veterum scriptorum, in medium protulit Goguetus de *Mneui, Tom. I. Lib. I. c. 1. art. 4. p. 99. seq.* de *Sesostride*, copiosius *Tom. II. Lib. I. c. 3.* et de re militari ab eo ordinata *Lib. V. c. 1.* de *Sasyche, Tom. III. Lib. I. c. 4. p. 19.* de *Bocchoride, ibid. p. 20. seq.* et de *Amasi, ibid. p. 25. seq.* De Sesostridis aetate aduersus Marshamum aliosque adcurate disquirit Perizonius *Aegypt. Orig. cap. VIII. seq.* aduersus Neutonum autem Warburtonus *Lib. IV. sect. 5.* de Amasidis annis idem Perizonius *cap. XXIV.* Bocchorin, quem Diodorus *Lib. I. c. 65.* ante Sabaconem Aegypto regem imposuit, cum Herodotus, rerum Aegyptiacarum grauissimus auctor, silentio plane praetermiserit, sunt recentiores quidam temporum scriptores, qui vnum eumdemque esse cum Asychi, Diodoro plane incognito, cuius singularem de pecunia mutua, cadauere patris pignori tradito, accipienda legem, a Diodoro *Lib. I. c. 93.* minus plene relatam, plenius Herodotus *Lib. II. c. 136.* memorauit, arbitrentur. Vide quae ad illustrationem huius constitutionis dicta sunt a Warburtono *Lib. II. sect. 4. Vol. I. p. 310. seq.* et Valckenario ad *Herodot. d. l.* De iure a Bocchoride constituto, quo debitor, si iuraret, nihil se accepisse, liberabatur, vide Claud. Salmasium *de Mod. Vsur. cap. XI. p. 475. seq.* Memorabilis in primis est lex Amasis, ab Herodoto *Lib. II. c. 177.* relata, qua Aegyptii tenebantur singulis annis apud magistratus demonstrare, vnde viuerent: et qui aut hoc omitteret, aut honestam viuendi rationem non demonstraret, is morte adficeretur. Quam ex Aegypto petitam Herodotus et Diodorus *Lib. I. c. 77.* Solonem ciuibus tulisse suis dicunt, Draconi tamen, vt supra *n. 39.* vidimus, rectius adtribuendam. Digna profecto, quae nostris temporibus, quibus multi inerti turpique otio impune torpescunt, adhibita Solonis moderatione, in vsum reducatur. Cuius de ratione vsuque apud alios populos egerunt Nic. Abramius ad *Cic. orat. pro Sext. c. XLVIII.* Perizonius ad *Aelian. Lib. IV. Var. Hist. c. 1.* Taylorus *Lect. Lysiac. cap. X.* et Valckenarius ad *Herodot. d. l.* Ceterum de indole legum Aegyptiacarum paucis iudicauit Thomasius *de prud. legisl. cap. IX. §. 9.* vberius autem et cum summo iudicii limati acumine Goguetus *Tom. I. d. l. p. 103. seqq.* et *Tom. III. d. l. p. 27. seqq.* laudanda non minus quam vituperanda in legibus Aegyptiorum institutisque fuit persecutus. Postremo haud contemnenda quidem est Henr. Gottfr. Scheidemantelii *Legum quarundam Aegyptiorum cum Atticis Spartanisque secundum regulas prudentiae ciuilis comparatio Ien. 1766. 8.* qua, quod inscriptio pollicetur, Herodotum et Diodorum Siculum secutus, non sine omni laude praestitit: cui vero, praeter antiquiores harum legum interpretes, quod mirere, plane incognitus fuit Goguetus, quo quantum in censendis sit diiudicandisque legibus Aegyptiorum

ANACHARSIS Scythis. Suidas in Σκύθης σοφ. [49]

ANDRODAMAS Rheginus Chalcidensibus. Aristoteles *II. c. vlt. Politic.*

APIS Argiuis. Theodoritus *Lib. IX. Curat. Graec. Affect.* Porphyrius *Lib. III.* περὶ ἀποχῆς. Ἆπις δὲ λέγεται πρῶτος νομοθετῆσαι παρ' Ἕλλησιν. [50]

ARCHIAS Cnidiis. Idem Theodoritus.

ARCHYTAM legislatorem facit Hubertus Golzius, forte ex Aeliani *Lib. III. c. 17. Var. Hist.* [51]

ARISTOCRATES Rheginis. Iamblichus *c. 30. vit. Pythag.*

ARISTOTELES Stagiritis et Abderitanis. Plutarchus *contra Colotem p. 1126.* Stagiritarum lex, *quod non posuisti ne tollas*, apud Aelianum *Lib. III. c. 46. Var. Hist.*

ARRIBAS Epirotarum. Iustinus *Lib. XVII. c. 3.*

BACCHVS θεσμοφόρος apud Orpheum. [52] Sic *Ceres* θεσμοφόρος, quae Siculis leges dedit.

BOCCHO-

Scheidemantelius inferior, vel vna *§. XVII.* qua de lege, quae liberis artem, quam parentes profitebantur, sequendi necessitatem imposuit, egit, cum egregia Gogueti de hoc genere disputatione collata, abunde docet. Insigniores Aegyptiorum leges fide Diodori memoratae leguntur in *Historia Orbis Vniuersa*, a Guthrio, Graio, aliisque viris doctis in Anglia conscripta, *Lib. II. c. 2. Tom. I. p. 166. seqq. edit. Germ.* vbi tamen octo libris perscriptae fuisse sine auctoritate dicuntur. Procul dubio et Pauius leges Aegyptiacas animaduersione dignas habuit: cuius vero *Dissertationes de Aegyptiis* (*Recherches philosophiques sur les Egyptiens*) *Berol. 1773. Voll. II. 12.* mihi haec scribenti ad manus non fuere. RICHT.

49) Anacharsis Scytha anno primo Olympiadis XLVII. vt ostendit Corsinus *Fast. Attic. Tom. III. p. 79.* Athenas profectus a Solone sapientia ciuili fuit imbutus. Plutarchus *Solon. c. V.* Lucianus *Anacharſ. c. XIV. Tom. II. Oper. p. 892. seq. edit. Reiz.* et Laertius *Lib. I. c. 8.* Vide de eo Stanleium *Hist. Philos. P. I. p. 88. seqq.* et Bruckerum *Hist. Crit. Philos. Per. I. P. I. Lib. II. c. 11. §. 5. Tom. I. p. 358. seqq.* RICHT.

50) Apis, inter varios variarum gentium legum latores a Theodoreto *Graec. Affect. Curat. Disp. IX. Oper. Tom. IV. p. 927. edit. Schulz.* commemoratus, Phoronei filius, regnique successor, legibus a patre iam latis haud dubie nouas adiecit. Vide Goguetum *Tom. I. Lib. I. c. 1. art. 5. §. 2.* et Heynium *Not. ad Apollod. Biblioth. P. I. p. 242. seq.*

Hic loci, pro instituta a Fabricio ratione, memorandus est APOLLO, a quo Arcades se leges ferunt accepisse, Νόμιος propterea adpellatus. Cicero *Lib. III. de Nat. Deor. c. 23.* et ibi Ernesti. Strabo *Lib. IX. p. 646. edit. Almelou.* et Suidas in Νόμος κιθαρῳδικός. Vide Huetium *Demonstr. Euang. Propos. IV. c. 8. §. 3.* et Goguetum *Tom. I. Lib. I. c. 1. art. 1. p. 59.* RICHT.

51) Tarentini, Dorica stirpe oriundi Spartaque profecti, qua formula ciuitatis vsi fuerint, ex Aristotele *Lib. IV. de Republ. c. 3.* docuit Heynius *Prolus. XII. Instituta et leges Tarentinorum, Opusc. Acad. Vol. II. p. 221. seq.* Archytas, aequalis et amicus Platonis, qui summum apud eos magistratum, cui Strategi nomen fuit, saepius gessit, ea de caussa ab Aeliano *Lib. III. V. H. c. 17.* vna cum Zaleuco, Charonda, aliisque inter philosophos, reipublicae administrandae legumque ferendarum peritia celebritatem nominis consecutos, relatus, paullo post Olympiadem CV. e vita discessit. Vide Andr. Schmidii *Diss. de Archyta Tarentino Ien. 1683.* Stanleium *Hist. Philos. P. VIII. p. 820. seqq.* et Bruckerum *Hist. Crit. Philos. Per. I. P. II. Lib. II. c. 10. sect. 2. §. 12. Tom. I. p. 1128. seqq.* Insigne fragmentum ex eius libro *de lege et iustitia* seruauit Stobaeus *Serm. XLI. p. 268.* Confer Warburtonum *Diu. Legat. Mosis Lib. II. sect. 3. Vol. I. p. 165.* RICHT.

52) De Baccho, multisque fabulis in eius nomen cumulatis elegans obseruatio occurrit apud Heynium *Not. ad Apollod. P. II. p. 571. seqq.* Apud Orpheum θεσμοφόρος dicitur *Hymn. XLI. v. 1.* RICHT.

BOCCHORIS Aegyptiorum. Syncellus *p. 184.*

BRACHMAN scripsit νόμους Βραχμάνων καὶ πολιτείαν, si credimus Suidae.

CECROPS Atheniensibus, [53]) vt CLISTHENES, CRITIAS, de quo Dio Chrysostomus *orat. XXI. p. 270.* DEMETRIVS [s]) PHALEREVS, [54]) HIPPARCHVS, ION, notante praeter alios Plutarcho *contra Colot. p. 1125.* [55]) LYCVRGVS Orator, PERICLES, [56]) PISISTRATVS, SOPHOCLES, [57]) THESEVS. [58]) Demosthenes quoque apud Libanium *Tom. I. p. 449.* μεστὸν γὰρ [?] τὸ μητρῷον τῶν ἐμῶν ψηφισμάτων καὶ νόμων. Sed ita omnes magistratus et Archontes legiferis adscribere fas esset.

CEPHALVS

53) De Cecrope, primo Atheniensium rege et legum latore, et institutis eius, maxime Areopago, cum magno adcuratae doctrinae adparatu disseruit Goguetus *Tom. II. Lib. I. c. 4. art. 1.* et *8.* Confer tamen Meinersium *Hist. de orig. progress. et inter. litter. apud Graec. et Rom. Lib. VI. c. 1. Vol. II. p. 13. seq.* De eodem pauca suo more adtulit Barthólomaeus *Descript. Itin. Anacharf. Iun. Introd. P. I. Tom. I. p. 4. seqq.* RICHT.

s) Demetrium cum Athenas pro Cassandro regeret, rempublicam optime digessisse, ait Cicero *pro Rabirio Post. c. 9.* Confer Plutarchum *Aristide p. 335.* Aelianum *III. 17. Var.* Syncellum *p. 273.* et *274.* vbi Demetrius ei audit ὁ τρίτος νομοθέτης Ἀθηναίοις, post Draconem scilicet ac Solonem. Duris apud Athenaeum *Lib. XII. p. 542.* de Demetrio: ὁ τοῖς ἄλλοις τιθέμενος θεσμοὺς καὶ τοὺς βίους τάττων, ἀνομοθέτητον ἑαυτῷ τὸν βίον κατεσκεύαζεν.

54) Demetrius Phalereus, anno tertio Olympiadis CXV. accepto a Macedonibus summo Athenarum imperio, anno quarto Olympiadis CXVII. eponymi archontis munere functus, tum Solonis legibus robur reddidit, tum nouas easque praestantissimas constituit. Plutarchus *Aristid. c. XXVII.* Vide Potterum *Lib. I. Archaeol. Graec. c. 26.* Wesselingium *praef. ad Petiti Comment. in Legg. Attic. p. V.* et Corsinum *Fast. Attic. Tom. IV. p. 58.* et *63.* RICHT.

55) Ion, Xuthi filius, dux Atheniensium in bello aduersus Eumolpum et Eleusinios sub Erechtheo gesto fortissimus, bello feliciter confecto, in magna apud Atticos existimatione fuit, et, postquam Erechtheus in bello contra Immaradum, Eumolpi filium, occubuerat, totius regni administrationem consecutus, sacra constituit, primusque omnium populum Atticum in quatuor classes descripsit. Herodotus *Lib. VIII. c. 44.* Pausanias *Lib. II. c. 14.* et *Lib. VII. c. 1.* Strabo *Lib. VIII. p. 588. edit. Almelov.* Plutarchus *aduersus Colotem Vol. X. p. 626. edit. Reisk.* Confer Meursium *Lib. II. de Reg. Athen. c. 10.* Prideauxium in *Marm. Oxon. I. p. 390. edit. Maittair.* Goguetum *de Origine Legum Tom. II. Lib. I. c. 4. art. 1. p. 59.* et Heynium *Not. ad Apollod. P. II. p. 867.* RICHT.

56) De Periclis legibus vniuerse iudicat Plutarchus *Pericl. c. III.* Lex de ciuitate ab illo lata, vt vtroque parente ciue Atheniensi nati soli ciues essent, quod iam ante eum lege Solonis cautum fuerat, memoratur ab Aeliano *Lib. VI. V. H. c. 10.* et *Lib. XIII. c. 24.* vbi vide quae ad priorem locum notauit Perizonius. Confer Petitum in *Legg. Attic. Lib. II. tit. 4. p. 213. seqq. edit. Wesseling.* RICHT.

57) Sophocles, Amphiclidis filius, Suniensis, anno tertio Olympiadis CXVIII. famosam illam legem, a Laertio *Lib. V. c. 2. n. 5.* Polluce *Lib. IX. c. 5.* atque Athenaeo *Lib. XIII. p. 610. edit. Lugd. 1612.* memoratam, tulit, qua philosophos, nisi licentia eius rei a senatu populoque impetrata, publicas scholas habere vetuit, qui secus faxit, capite damnaretur: cuius Athenienses sequenti statim anno adeo puduit, vt eam non abrogarent modo, sed Sophocli quoque multam quinque talentorum irrogarent. Vide Meursium *Fortuna Attica cap. VIII.* Petitum ad *Legg. Attic. Lib. III. tit. 8. p. 390. seq.* et Corsinum *Fast. Attic. Tom. IV. p. 67. seq.* RICHT.

58) Legem Thesei inscriptam pilae lapidariae, sua aetate adhuc superstiti, memorat Demosthenes *orat. in Neaer. Vol. II. p. 1370. edit. Reisk.* Satis cognitus est Io. Meursii *Theseus, siue de eius vita rebusque praeclarissime gestis liber singularis,* liberalitate Sam. Pufendorfii in publicum productus a Io. Georg. Graeuio *Vltrai. 1684. 4.* repetitus *Thes. Gronou. Vol. X. p. 481. seqq.* et *Oper. ex recens. Lamii Tom. I. p. 909. seqq.* Vide Meinersium *Hist. Litter. apud Graec. et Rom. Lib. VI. c. 1. Vol. II. p. 13. seq.* et Bartholomaeum *d. l. p. 18. seqq.* RICHT.

CEPHALVS et DIONYSIVS Corintho missi Siculis. Plutarchus in *Timoleonte p. 248.* [59])

CERCIDAS Arcadibus. Stephanus in μεγάλη πόλις. Ptolemaeus Hephaestionis apud Photium. Apud Eustathium ad *Iliad. β. p. 199. edit. Basil.* pro Κερδίας legendum Κερκίδας. Plura Perizonius ad *Aelian. Lib. XIII. Var. Hist. c. 20.*

CERES θεσμοφόρος variis populis. Vide Diodorum Siculum *Lib. V. p. 201. 232.* Petr. Burmanni *Diss. de Cerere legifera. Trai. 1712. 4.* Mongitorius *Bibl. Sic. Tom. I. p. 135. seq.* [60])

CHARONDAS Catanaeis et aliis ciuitatibus Italiae ac Siciliae, Thuriis item et Mazacenis. Vide quae de hoc supra.

CLISTHENES Atheniensium legislator. Meminit praeter Plutarchum *Pericle p. 153.* Theodoritum et alios Themistius *Orat. XXIII. p. 287. edit. Harduini.* Apud Max. Tyrium *diss. IX.* male Κληδοσθένης. [61])

CREM

59) Timoleon Syracusanis, Corinthiorum opem implorantibus, anno tertio Olympiadis CVIII. auxilio missus, adhibitis Cephalo et Dionysio, viris prudentibus, popularem reipublicae formam ad exemplum legum Dioclis, de quo mox, restituit, vt Plutarchus *Timol. c. XXIV.* et Diodorus Siculus *Lib. XVI. c. 70.* et *82.* litteris consignarunt. Nouis deinceps seditionibus ortis, oppressaque libertate, Syracusarum ciuitas regem Agathoclem accepit. Vide Vbbonem Emmium *Vet. Graec. Tom. III. de republica Syracusana*, in Gronouii *Thes. Graec. Antiq. Vol. IV. p. 531. seqq.* Heynium *Prolus. XIV. de rebuspublicis Magnae Graeciae et Siciliae stirpis Doricae, tum de Chalcidicis et reliquis, Opusc. Acad. Vol. II. p. 256. seqq.* et Bartholomaeum *Descript. Itin. Anacharf. Iun. cap. LXIII. Tom. V. p. 320. seqq.* RICHT.

60) Ceres, tamquam persona symbolica, quo sensu variis populis leges dedisse, et inde θεσμοφόρος apud Diodorum Siculum *Lib. I. c. 14. Lib. V. c. 5.* et *68.* aliosque veteres scriptores passim dicatur, in procliui est intelligere. *Hoc* enim, inquit Macrobius *Lib. III. Saturn. c. 12. ideo fingitur, quia ante inuentum frumentum a Cerere passim homines sine lege vagabantur, quae feritas interrupta est inuento vsu frumentorum. itaque ex agrorum diuisione inuenta sunt iura.* Confer Villoisonum *de triplici Theologia Mysteriisque Veterum p. 250. seqq.* De quo argumento ex instituto scripserunt Io. Clericus, qui dedit *Explicationem historicam fabulae de Cerere, (Explication historique de la fable de Cérès)* quae reperitur in *Biblioth. Vniu. et Hist. Tom. VI. p. 47. seqq.* D. A. Kellerhusius *Diss. de Cerere legifera Ien. 1700.* et nouissime Aug. Corn. Stockmannus *Prolus. de Cerere legifera Lips. 1782.* Quibus iunge Goguetum *Tom. I. Lib. I. c. 1. art. 2. Tom. II. Lib. I. c. 4. art. 8. p. 132. seq.* et *Lib. II. sect. 2. c. 1. art. 1. p. 336. seqq.* nec non Sancruceum *de Myster. Gentil. Sect. III. art. 3.* et *illustr. IV. p. 523. seqq.* RICHT.

61) Clisthenes, Megaclis filius, Clisthenis Sicyonii ex filia nepos, pulsis anno tertio Olympiadis LXVII. ex Attica Pisistratidis, anno sequenti Atheniis archon, restituta plebis auctoritate, non Solonis modo leges instaurauit, sed etiam nouas tulit, vt Herodotus *Lib. V. c. 69.* Isocrates *Areopag. p. 284. edit. Gul. Battie Cantabr. 1729. 8.* Plutarchus *Pericl. c. III.* et Scholiastes in *Aristoph. Nub. v. 37.* memoriae tradiderunt: quae vsque ad belli Peleponnesiaci tempora, republica primum per quadringentos viros, deinde per triginta tyrannos labefactata, viguerunt. Quibus fluctibus sedatis, pristinae leges in ciuitatem reductae sunt archonte Euclide anno secundo Olympiadis XCIV. cuius ideo frequens apud scriptores Graecos mentio occurrit. Postea vero aliae sunt Diocle, Aristophonte, ceterisque principibus ciuitatis suasoribus sancitae. Vide Potterum *Lib. I. Archaeol. Graec. c. 26.* Corsinum *Fast. Attic. Tom. III. p. 126. seqq.* et *p. 275.* et Perizonium ad *Aelian. Lib. XII. Var. Hist. c. 24.* et *Lib. XIII. c. 24.* Apud Maximum Tyrium *Diss. XXV. sect. 1. edit. Dauis.* vulgo quidem Κληδοσθένης scribitur. At veram scripturam diserte referre Harleianum codicem, eamque Paccium in suo quoque reperisse, testatur Dauisius, laudatis

CREM siue CREMVS, Auarum. Suidas in *βδέλγαρος.* [62])

DEMONAX Cyrenaeis. Theodoritus *Lib. IX. curat. Graec. affect.*

DEVCALION Graecis. Plutarchus *contra Colotem p. 1125.* [63])

DIAGORAS Mantinensibus. Vide infra, in *Nicodoro.*

DICENEVS Scythis, teste Iornande, qui addit leges illius conscriptas *Bellagines* appellari. Vide Loccenium *Antiquitatt. Sueo Gothic. p. 49. seq.* [64])

DIOCLES Syracusiis Olymp. XCI. 4. Diodorus Sic. *Lib. XII. p. 84. Lib. XIII. p. 161. 163.* [65])

DORYMACHVS Aetolis. Polybius in *Excerpt. Peiresc. p. 58.*

DRACO Atheniensibus, de quo supra.

EVDOXVS Milesiis, siue potius Cnidiis. Vide Menagium ad *Laertium p. 390.* [66])

GEYTHELOR legislator Scotorum, de quo Ioannes Fordun in *Scotichronico,* quod edidere Thom. Gale et Thom. Hearne.

HABIS Cunetibus in Hispania. Iustinus *Lib. XLIV. c. 4.*

HELIANAX, Stesichori frater, teste Suida, legislator fuit, vnde suspicio est, eum leges tulisse in aliqua ciuitate Siciliae. Conf. Mongitorium *Bibl. Sic. Tom. I. p. 268.*

HELICAON Rheginis. Iamblichus *c. 30. vit. Pythag.*

HERA-

laudatis simul aliis, qui Clisthenis meminerunt. Confer Io. Frid. Fischerum ad *Aeschinis Dial. III. sect. 4.* RICHT.

62) Adponendus hic est DEIOCES, Medorum legislator, de quo Herodotus *Lib. I. c. 96 — 100.* De controuersia, idemne fuerit atque Arphaxadus, cuius historia libello, qui *Judithae* nomine insignitur, *c. I.* narratur, an Phraortes potius, egerunt Schroeerus *Orig. Assyr. Sect. IV. §. 5. seqq.* et Leon. Offerhusius *Spicil. Hist. Chronol. p. 145.* laudati a Wesselingio ad *Herodot. Lib. I. c. 96.* De legislatione eius, ad dominatum absolutum nullisque limitibus circumscriptum stabiliendum composita, nimiaque poenarum atrocitate corroborata, iudicium tulit Goguetus *Tom. III. Lib. I. c. 3.* RICHT.

63) Inseri hic in numerumque legum latorum referri potest DIAGONDAS Thebanus, qui, teste Cicerone *Lib. II. de Legg. c. 15.* omnia sacra nocturna lege perpetua sustulit. Quam quidem legem Warburtonus in luculenta illa ac praeclarissimae eruditionis ex interioribus litteris adparatu referta de mysteriis veterum disputatione, qua pervetera, sed plerisque inaudita sunt dicta, *Diu. Legat. Mosis Lib. II. sect. 4. Vol. I. p. 248. seq.* egregie illustrauit. RICHT.

64) Diceneus, regnante Boroista, eo tempore, quo Romae Sulla rerum potitus est, ad Gothos traditur venisse. Iornandes *de Geticae gentis origine ac rebus gestis,* in Frid. Lindenbrogii *Diuers. Gent. Hist. Ant. Script. Hamb. 1611. 4. p. 92. seq.* Conradus, coenobii Vrspergensis Abbas, *Chron. p. 72. edit. Argent. 1609. fol.* Confer Bruckerum *Hist. Crit. Philos. Per. I. P. I. Lib. II. c. 11. §. 8. Tom. I. p. 363.* RICHT.

65) Diocles, Syracusanarum legum conditor, a Diodoro Siculo *Lib. XII. c. 19.* memoratur, historiam autem illius, et legum Syracusis latarum anno primo Olympiadis XCII. expositam legimus *Lib. XIII. c. 33.* et *35.* Multa eum a Zaleuco et Locrensium constitutionibus mutua sumsisse, recte suspicatur Wesselingius ad *Diodor. Lib. XII. c. 21.* De varia legum Dioclis apud Syracusanos fortuna vide Heynii *Prolus. XIV. p. 257. seq.* RICHT.

66) Eudoxus Cnidius exeunte Olympiade LXXXIX. natus, annum tertium et quinquagesimum agens obiit Olympiade CIII. vt e Laertio, Eusebio et Suida probabiliter coniicit Corsinus *Fast. Attic. Tom. III. p. 242. seq.* et *Tom. IV. p. 11.* Eudoxum Cnidiis leges dedisse, refert Plutarchus *aduersus Colotem Vol. X. p. 629. edit. Reisk.* Milesiorum legislatorem eum fuisse, auctor est Theodo-

HERACLITVS Ephesiis suis leges ferre rogatus abnuit, teste Laertio *Lib. IX. sect. 2.* [67])

HIERO. De eius legibus vid. Mongitorium *Bibl. Sic. Tom. I. p. 272.*

HIPPODAMVS Milesiis. [68])

LACRITVS, Isocratis discipulus, Atheniensibus. Plutarchus in *Isocratis vita.* Photius *cod. 260.*

LVCVLLVS Cyrenaeis. Plutarchus in eius vita *p. 492.*

LYCVRGVS Lacedaemoniis, de quo supra. Agesilaus vero post pugnam Leuctricam a Lacedaemoniis creatus legislator non nouas leges condidit, sed per vnam diem tantum iussit veteres dormire, ne, qui e pugna aufugerant, ignominia afficiendi essent. Plutarchus *Agesilao p. 612. seq.* [P]

LYCVRGVS Rhetor Atheniensibus. Aelianus *Lib. XIII. c. 24. Var. Hist.* Plutarchus in *Vitis decem Rhetorum.* [69])

MACAREVS Lesbiis. Diodorus Sic. *Lib. V. p. 240.*

MERCVRIVS Aegyptiis. Vide Aelianum *Lib. XIV. Var. Hist. c. 34.* [70])

MINOS Cretensibus, de quo supra.

MNESION

Theodoretus *Graec. Affect. Curat. Disp. IX. p. 927. edit. Schulz.* Vide Io. Andr. Schmidii *Diss. de Eudoxo, mathematico, medico, et legislatore,* praeside Iust. Christoph. Boehmero defensa *Helmst. 1715.* Stanleium *Hist. Philos. P. VIII. p. 825. seq.* et Bruckerum *Hist. Crit. Philos. Per. I. P. II. Lib. II. c. 10. sect. 2. §. 17. Tom. I. p. 1140. seqq.* RICHT.

67) Heraclitus Ephesius, a ciuibus suis ad leges, quibus pessimi ciuitatis mores corrigerentur, ferendas irritis precibus inuitatus, Olympiade LXIX. floruit, vt, praeter Laertium, Suidas in Ἡράκλειτος testatur. Vide Corsinum *Fast. Attic. Tom. III. p. 132.* Stanleium *P. IX. p. 827. seqq.* et Bruckerum *Per. I. P. II. Lib. II. c. 12. §. 1. Tom. I. p. 1208. seqq.* RICHT.

68) Hippodamus Milesius apud Aristotelem *Lib. II. de Republ. c. 8.* memoratus, primus inter eos, qui nullo reipublicae regendae vsu instructi essent, de optima reipublicae administrandae ratione dicere conatus fuit, ideoque perperam inter legum latores relatus. Vide Heynii *Obseru. ad legg. et instit. rerump. Magn. Graec. et Sicil. complem. et spicileg. Opusc. Acad. Vol. II. p. 281.* et de Hippodami patria Marc. Ant. Muretum *Lib. I. Var. Lect. c. 14.* et *Lib. XV. c. 18.* Petr. Victorium *Lib. XXXVIII. Var. Lect. c. 2.* Henr. Valesium ad *Harpocrat. p. 40. Lib. IV. Emendat. c. 10.* et ibi Petr. Burmannum. RICHT.

69) Lycurgus, Lycophronis filius, circiter Olympiade XCIII. nobilissima familia oriundus, non eloquentiae modo laude apud ciues suos floruit, sed tanta quoque vitae integritate, ac moderationis fama, republica domi forisque bene administranda, conspicuus fuit, vt quaestor rei militaris, praeter receptum ciuitatis morem, solus constitueretur. Multis sapienter ab eo sancitis, dignus est, qui in legum Atticarum latoribus referatur. Fuit autem tam rigida morum disciplina, tamque tristi seueritate, vt in custodia vrbis et cognitione de facinorosis extra ordinem ei demandata, veluti alter Draco, non atramento, sed sanguine leges suas atque edicta scripsisse diceretur. Vide omnino Taylorum *praef. ad Lycurgum Cantabr. 1743. 8.* et in Reiskii *Orat. Graec. Vol. IV. p. 105. seqq.* qui vitam Lycurgi tam erudite eleganterque enarrauit, vt Dau. Ruhnkenio *Hist. Crit. Orat. Graec.* in Reiskii *Orat. Graec. Vol. VIII. p. 122. seqq.* nihil prorsus spicilegii relinqueretur. Confer sis Io. Gottfr. Hauptmannum *Comment. I.* in fronte *Lycurgi orat. contra Leocr. Lips. 1753. 8.* RICHT.

70) Mercurius, quem, vt tradit Cicero *Lib. III. de Nat. Deor. c. 22.* et ex eo Lactantius *Lib. I. Diu. Instit. c. 6.* Aegyptii *Thoth* adpellant, Νόμιος, non, vt quidam putant, a pecudum pastu, sed, vt rectius Phurnutus siue Cornutus *de Nat. Deor. c. XVI.* in *Opusc. Mythol. Amst. 1688. 8. p. 170.* a legum latione vocatur. Dicitur Sesostridem leges et iura edocuisse. Aelianus *Lib. XII. V. H. c. 4.*

MNESION Phocensibus. Vide Lambecium *III. Commentar. p. 66.* 71)

NESTOR Pyliis. Theodoritus *Lib. IX. curat. Graecar. affect.*

NICODORVS Mantinensibus leges dedit auctore Diagora Melio, vt refert Aelianus *Var. Lib. II. c. 23.* qui *c. 22.* ἐυνομωτάτους fuisse testatur Mantinenses, non minus quam Locrenses, Cretenses, Spartanos et Athenienses. Confer Baelii Dictionarium in *Diagora, nota (H)* Noli tamen credere, Diagoram tanquam atheum fecisse ἐυνομωτάτους Mantinenses. Neque enim probari potest tunc, cum leges ferret, iam in atheismum prolapsum fuisse. Certe illum in legibus suis dissimulauit, atque, vt credibile est, reiecit, alioqui non laudandis ab Aeliano atheorum, si quisquam, hoste et prouidentiae assertore strenuo. 72)

NVMA POMPILIVS Romanis. Vide Dionem Chrysostomum *orat. XXV. p. 283.* et Plutarchum in *Numae vita*, qui inter alia testatur, illum leges suas Nymphae †) Aegeriae in acceptis retulisse, quod tradit etiam Liuius, itemque alii. Ennius *Annal. Olli respondet*

E 2

c. 4. Tantam autem inter fabulosum illum Aegyptiorum Mercurium et Mosem, populi Iudaici ducem ac legislatorem, detectis fabularum inuolucris, similitudinem reperisse quidam viri docti sibi persuasum habuerunt, vt valde credibile esse dicerent, quod Artapanus, scriptor antiquus, cuius fragmenta quaedam seruauit Eusebius, *Lib. IX. Praepar. Euang. c. 27.* memoriae prodidit, Aegyptios Mosem, ob praeclara in ipsos merita, et sacrarum litterarum interpretationem, inter deos relatum sub Mercurii nomine coluisse. Quod quidem, verisimilibus coniecturis ductus, ingeniose et erudite pluribus exsecutus est Huetius *Demonstr. Euang. Propos. IV. c. 4.* paucis vero Witsius *Lib. III. Aegyptiac. c. 2. §. 4. 5. 6.* et Christoph. Aug. Heumannus *de philosophia veterum Aegyptiorum §. XXIII. seqq.* in *Actis Philos. P. XI. sect. I. Tom. II. p. 687 — 691.* Verum enim vero hanc sententiam ingeniosius excogitatam esse, atque artificiosius expolitam, quam quae ad veritatem paullo propius accedere videretur, censuit praestantissimus theologus, et in antiquitate sacra Aegyptiorum facile princeps, Paul. Ern. Iablonski *Lib. V. Panth. Aegypt. c. 5.* aliamque exornauit, qua nomen Mercurii mysticum esse dicitur, quo non homo aliquis, sed vis diuina significetur. Confer Warburtonum *Diu. Legat. Mosis Lib. IV. sect. 4. Vol. III. p. 80.* et Bruckerum *Hist. Crit. Philos. Append. Vol. VI. p. 109. seqq.* Quidquid rei est, viris doctis, qui in hoc litterarum genere habitant, curiosius excutiendum relinquere modestia nos iubet. RICHT.

71) Phocaeensium leges quales fuerint, quodam modo cognoscere licet ex institutis Massiliensium, qui Phocaeensium fuerunt colonia, cum, vt ostendit Warburtonus *Lib. IV. sect. 6. Vol. IV. p. 119. seq.* itemque Heynius *Prolus. II. de veterum coloniarum iure eiusque caussis, Opusc. Acad. Vol. I. p. 315.* coloniae, innato patriae amore, plerasque metropoleos leges sancte custodirent. Vide Petr. Hendreich *Massiliam*, quae in Gronouii *Thes. Graec. Antiq. Vol. VI. p. 2939. seqq.* inuenitur, vbi *sect. II.* de administratione reipublicae Massiliensis, eius legibus institutisque egit. RICHT.

72) De Diagora Melio, turpissima atheismi macula apud veteres infamato, multa in vtramque partem a viris doctis disputata esse inter omnes constat. Cuius caussam aduersus impietatis accusatores in primis egerunt Iac. Frid. Reimmannus *Hist. Atheismi cap. XXXI.* et Zimmermannus *Epist. de atheismo Euemeri et Diagorae*, quae exstat *Mus. Brem. Vol. I. P. IV. art. 3. p. 714. seqq.* quibus iunge Bruckerum *Hist. Crit. Philos. Per. I. P. II. Lib. II. c. 11. §. 26. Tom. I. p. 1203. seqq.* qui Baylium, acutissimum atheismi atque disertissimum defensorem, nodos in scirpo quaerere ait, quod cum admiratio subeat, hominem deos tollentem potuisse tam egregias leges condere, in eamdemque sententiam, quam Fabricius noster verisimillimam iudicauit, inclinat, illum, cum Mantineam legibus ordinaret, impietatem nondum publice suisse professum. Omnino autem aduersus hanc Bayliani pro atheismo apologetici partem legi meretur Warburtonus *Diu. Legat. Mosis Lib. I. sect. 5. Vol. I. p. 120. seqq.* RICHT.

†) Vide, si placet, eius antiquam iconem aere descriptam *Tom. II. Thesauri Antiquitatum Graecarum Gronouiani tabula 28.*

det suauis sonus Egeriai. Quanquam hoc pro fabula habet Cicero *Lib. I. de Legibus sub init.* Sed perinde Romulus suas se accepisse leges aiebat a Conso. [v]) Et Lycaon Pelasgi filius Arcadibus persuadebat, Iouem subinde ad se accedere viri peregrini specie *εἰς ἐποψιν δικαίων καὶ ἀδίκων, vt inspiceret iustos et iniustos*, teste veteri scriptore apud Suidam in *Λυκάων*, quem vide etiam in *νόμιμα*. Leges duodecim tabularum, a Decemviris latae, in aes fuerunt incisae, vt testatur Liuius *Lib. III. c. 57.* Ex libris Solonis translatas affirmat Aurelius Victor *cap. 21. de viris illustribus.* Numam in legibus ferendis perinde vt in aliis rebus imitatus est Hadrianus Imp. Vide H. Dodwelli *Praelect. Cambd. VII. 9.* De legibus Numae Georg. Christ. Gebauer in *Diss. de Numa, philosophorum rege, legislatore. Lips. 1719.* [73])

ONOMACRITVS Locrus Cretensibus. Aristoteles *Lib. II. Politic. c. vlt.*

PAGONDAS Achaeis. Theodoritus *Lib. IX. Curat. Graec. Affect.*

PARMENIDES Eleatis. Laertius *Lib. IX. sect. 23.* Plutarchus *contra Colotem p. 1126.*

PHALEAS.

v) Plura eiusmodi legislatorum leges suas ad Deos referentium exempla collegit Balthasar Bonifacius *Historiae ludicrae XIX. 1.* E veteribus Diodorus Siculus *Lib. I. p. 48.* et Valerius Max. *Lib. I. c. 2.*

73) Effigies Numae Pompilii in numismate argenteo ex thesauro Christinae Reginae, cum hac inscriptione: *Numa Pompilius vrbem Romam, a Romulo vi et armis conditam, legibus et pietate muniuit*, est in Gronouii *Thes. Graec. Antiq. Vol. III. yyyy.* Vitam eius nouissime descripsit Iac. Meyerus, cuius *Delineatio vitae gestorumque Numae Pompilii* in lucem exiit *Basil. 1765. 8.* De eiusdem libris vide Christ. Gottl. Ioecheri *Prolus. de Numae Pompilii libris publica auctoritate Romae combustis Lips. 1755.* et Christoph. Saxii *Epicrisin philologicam, siue Stricturas in nuperum Franci cuiusdam libellum de incerto historiae Romanorum antiquissimae sect. II. Misc. Lips. Nou. Vol. II. P. III. p. 487.* et *P. IV. p. 669.* Ceterum neque instituti mei est, neque huius loci de legibus regiis et XII tabularum pluribus dicere: de quibus consulendi sunt tum noster *Biblioth. Lat. Lib. IV. c. 9. Vol. I. p. 805. seqq.* et *Vol. III. p. 786. seq. edit. V. Hamb. 1721*, et Io. Aug. Ernesti *Biblioth. Lat. Fabric. Lib. IV. c. 6. Tom. III. p. 477. seq.* tum qui de fatis iurisprudentiae Romanae scripserunt, Christ. Gottfr. Hofmannus *Hist. Iur. Rom. Iust. Vol. I. Lib. I. c. 1. per. I.* et *III.* et *Vol. II.* vbi *p. 1 — 64.* collectio legum regiarum et fragmenta iuris Papiriani, et *p. 129 — 304.* fragmenta XII tabularum, praemissa notitia litteraria, exhibentur, Io. Sal. Brunquellus *Hist. Iur. Rom. Germ. P. I. c. 1.* et *3.* Io. Gottl. Heineccius *Hist. Iur. Ciu. Lib. I. c. 1. 2.* et ibi Io. Dan. Ritterus, denique Io. Aug. Bachius *Hist. Iurispr. Rom. Lib. I. c. 1. 2.* Illud adhuc obiter notandum est, Georg. Christ. Gebauerum, quem de legibus Numae tantum Fabricius laudauit, *Romulum, Numam Pompilium, et Tullum Hostilium, obseruationibus varii generis illustratos*, olim Lipsiae tribus dissertationibus proposuisse, quae nunc eiusdem *Exercitationum Academicarum, Erf. 1776. 77. 4.* iunctim editarum, *Vol. I. p. 1 — 78.* continentur. Integrum commentarium ad XII Tabb. quem olim iuuenis promiserat Saco Herm. Idsinga *praef. Var. Iur. Ciu.* et *cap. XVI. p. 139.* haud dubie ob forensia, quibus postea implicatus fuit, negotia, lucem non vidisse, valde dolemus: quem paruae quidem molis, sed bonae frugis librum, quo Idsinga, curriculum studiorum academicorum nondum emensus, egregia interpretationis legum decemuiralium specimina edidit, plane incognitum fuisse Buchaldo, qui ceteroqui recentiores interpretes fere omnes laudauit, merito miramur. Contra obtrectatores Decemuirorum, post Iac. Voordam patrem, cuius *Orationes duae de prudentia Romanorum in condendis XII tabularum legibus, Electorum libro singulari Trai. ad Rhen. 1749. 8.* subiectae, satis cognitae sunt, diserte et eleganter dixit etiam Bauius Voorda filius *Orat. de arte legislatoria ex tabulis Romanorum decemuiralibus comparanda Franeq. 1763. 4.* RICHT.

PHALEAS Chalcedoniis, Aristoteles *Lib. II. c. 7. Politic.* non Carthaginiensibus, vt scribit [☧] Christophorus Hendreich *de legibus et Rep. Carthaginiensium* differens *p. 166.* et *329.* [74])

PHIDO Corinthiis.

PHILOLAVS Corinthius Thebanis. Aristoteles *Lib. II. Politic. c. vlt.*

PHORONEVS Graecis primus leges iudiciaque constituit, teste Isidoro Hisp. *Lib. V. Originum c. 1.* Argiuis leges tulisse innuit etiam Clemens Alex. in *protreptico p. 67.* Confer Syncellum *p. 67.* et *125.* [75])

PHYTIVS Rheginis. Iamblichus *c. 30. vit. Pythag.*

PISISTRATVS Atheniensibus, etsi plerasque Solonis leges seruauit. Plutarchus *Solone p. 96.* [76])

PITTACVS Mitylenaeis. Aristoteles *Lib. II. Politic. c. vlt.* Clemens *I. Strom. p. 300.* [77])

PLATO [x]) (de cuius opere de legibus infra dicturus sum suo loco) Arcadibus, Cyrenaeis et Thebanis rogatus leges ferre noluit. Vide Menagium ad *Laertii Lib. III. sect. 23. p. 148.* et de Cyrenaeis Plutarchum *Lucullo p. 492.* Sicilia et Thracia per eius dogmata tyrannis liberata. Idem *p. 155.* Professus quidem est Plato, virum sapientem leges patriae

 suae

74) Phaleas Chalcedonius minus recte inter legum latores refertur, notante Heynio laudato *Obseru. Complem. et Spicileg. Opusc. Acad. Vol. II. p. 281.* Institutum eius de aequandis ciuium fortunis, ab Aristotele *d. l.* traditum, iure reprehendit Montesquieus *Lib. V. de Caussis Legum c. 5.* RICHT.

75) Phoroneus regnum Argiuorum, ab Inacho patre acceptum, legibus stabiliuit, et iudicia ordinauit, vt tradit Eusebius *Chron. Lib. II. p. 65. edit. Amst. 1658.* Qua via homines ab efferata nomadum vita ad liberaliorem cultum traduxit, vt ait Tatianus *Orat. aduersus Graecos c. XXXIX.* in Iustini Mart. *Oper. p. 274.* Marshamus vero *Can. Chron. p. 15.* et *84. seq. edit. Ien.* seriem regum Argiuorum ab ipso Phoroneo, omisso Inacho, non regis, sed fluuii nomine, inchoandam esse putat. Sed vide Perizonium *Aegypt. Orig. cap. III.* Heynium *Not. ad Apollod. Biblioth. P. I. p. 238. seqq.* ac de institutis Phoronei Goguetum *de Origine Legum Tom. I. Lib. I. c. 1. art. 5. §. 2. p. 143. seqq.* RICHT.

76) De initio ac progressu tyrannidis Pisistrati eiusque filiorum, annis duodeseptuaginta vsurpatae, diligentissime quidem exposuit Io. Meursius, cuius *Pisistratus, siue de eius vita, et tyrannide liber singularis Lugd. B. 1623. 4.* ex ipsius auctoris chirographo auctus exhibetur in Gronouii *Thes. Graec. Antiq. Vol. V. p. 1397. seqq.* et in Meursii *Oper. ex recens. Lamii Tom. I. p. 1017. seqq.* vniuersam autem illorum temporum seriem, rerumque vicissitudines multo certius adcuratiusque digessit Corsinus *Fast. Attic. Tom. III. p. 94. seqq.* Confer Buherium *Dissertatt. Herodot. cap. XIV.* et Bartholomaeum *Descript. Itin. Anacharf. Iun. Introd. P. II. sect. 1. Tom. I. p. 130. seqq.* RICHT.

77) Pittacus quarto Olympiadis XLVII. anno patriae suae dominationem laetis populi suffragiis sibi delatam suscepit, easque post decennium rursus deposita, quod reliquum aetatis fuit, priuatus vixit. Dio Chrysostomus *orat. XXXVII. Vol. II. p. 103. edit. Reisk.* Vide Perizonium ad *Aelian. Lib. III. Var. Hist. c. 17.* Corsinum *Fast. Attic. Tom. III. p. 81.* Stanleium *Hist. Philos. P. I. p. 65. seqq.* Bruckerum *Hist. Crit. Philos. Per. I. P. II. Lib. I. c. 2. §. 6. Tom. I. p. 446. seq.* et Bartholomaeum *d. l. cap. III. Tom. II. p. 59. seq.* Fuit et alius Pittacus, minor adpellatus, legum lator, cuius Phauorinus et Demetrius meminerunt, teste Diogene Laertio *Lib. I. c. 4. n. 7.* RICHT.

x) Plato genus suum maternum referebat ad Solonem. Vide Laertium *Lib. III. sect. 1.* Olympiodorum in *Platonis vita* et Proclum *I. in Timaeum p. 25.* Themistium *Orat. II. p. 32.* Sarisberiensem *VII. 5. Policratici* etc.

suae laturum esse, *nisi per summam plebis corruptionem iudicauit*, *operam suam reipublicae inutilem fore.* Laertius *Lib. III. sect. 78.* [78])

POLYBIVS Achaeis. Pausanias *Arcadicis p. 663.* et Excerpta Peiresciana *p. 195.*

POLYDORVS Syracusanis, teste Diodoro Sic. *Lib. XIII. p. 163.*

PROTAGORAS Thuriis. [79])

RHADAMANTHVS Cretensibus, de quo supra.

SALAETHVS Crotoniatis, qui cum grauissimam in adulteros legem sanciuisset, ipse non diu post in adulterio fratriae suae deprehensus fuit, teste Luciano in *Apologia pro mercede conductis Tom. I. p. 486.*

SAON Samothracibus. Diodorus Sic. *Lib. V. p. 223.*

SCOPAS Aetolis. Polybius in *Excerptis Peiresc. p. 58.* et ex eo Suidas in Σκόπας.

SOLON Atheniensibus: a quibus per decemuiros deinde leges eius mutuati sunt Romani. Vide Meursium in *Solone c. 23.* Suidam in νομογράφοι. [80])

THALES cum Lycurgo Lacedaemoniis.

THEAETETVS Rheginis, et TIMARATVS Locrensibus, quos e Pythagorae schola prodiisse auctor est Iamblichus in eius vita *c. 30.* [81])

TRIPTOLEMVS Atheniensibus.

TZINCIS,

78) De legislatoria Platonis prudentia confer Fabricium *Bibliogr. Antiq. cap. XV. §. 6. p. 738. edit. Paul. Schaffshauf. Hamb. 1760. 4.* Stanleium *P. IV. c. 10.* Bruckerum *Per. I. P. II. Lib. II. c. 6. sect. 1. §. 31. Tom. I. p. 726. seq.* et Warburtonum *Diu. Legat. Mosis Lib. III. sect. 3. Vol. II. p. 155.* RICHT.

79) Protagoras Thuriorum legum lator, auctore Heraclide Pontico, memoratur a Laertio *Lib. IX. c. 8.* qui Olympiade LXXXIV. eum floruisse dicit, consentiente Eusebio, vt notauit Corsinus *Fast. Attic. Tom. III. p. 213.* quo tempore Atheniensium colonia Thurios fuit deducta. Certe Thurii, si Achaeorum fuerunt, vt tradunt Scymnus *Perieg. v. 325.* et Liuius *Lib. XXV. c. 15.* ex pluribus Graeciae ciuitatibus conscripti, Atheniensium colonia videri voluerunt. Vide Heynium *de Sybarit. ac Thurior. Rep. et Legg. Sect. I. sub fin.* Hinc Bentleius *Resp. qua diss. de epist. Phalar. vindicat, p. 211. seq. edit. Groning.* grauissimum argumentum petit, Charondam Thuriorum legum latorem perperam haberi. De Protagora non eloquentiae tantum studio, sed philosophiae quoque peritia, cuius luculenta sunt testimonia leges Thuriis ab eo latae, clarissimo egit Bruckerus *Per. I. P. II. Lib. II. c. 11. §. 24. Tom. I. p. 1200. seqq.* paucis Bartholomaeus *d. l. c. XXIX. Tom. III. p. 160.* RICHT.

80) Inserendus est hoc loco TENES, qui Tenediis leges tulit. Cicero *Lib. I. in Verr. c. 19.* Heraclides *de Polit. p. 514. edit. Crag. Lugd. B. 1670. 8.* De quo, et republica Tenediorum, legibus ab eo firmata, plura nobis constarent, si aetatem tulissent Aristotelis *de Tenediorum Republica* liber, cuius vnum modo fragmentum seruauit Stephanus Byzantinus *de Vrbibus voc. Τένεδος p. 648. edit. Amst. 1678.* et Zoili rhetoris *Tenediorum Encomium*, cuius meminit Strabo *Lib. VI. p. 417. edit. Almelov.* Quidquid interim ex antiquitatum tenebris erutum in aliqua luce collocari potuit, erudite exposuit, nummisque illustrauit Lud. de Hemmer *Republica Tenediorum Hafn. 1735. 8.* vbi *cap. V.* de legibus Tenediorum disseruit. RICHT.

81) Timares vel Timaretus, Pythagoricae disciplinae alumnus, et fortasse alii viri prudentes leges Zaleuci seriore aetate, qua adhuc Locrorum respublica incolumis stetit, nouis curis emendarunt et expoliuerunt, vt bene suspicatur Heynius *Epimetr. I. de Locris, Opusc. Acad. Vol. II. p. 50.* RICHT.

TZINCIS Tocharis ad Caspios portus habitantibus. Pachymeres Mich. Palaeolog. *V. 4.*

ZALEVCVS Locris Epizephyriis.

ZAMOLXIS Thracibus et Getis: de quo, vt de quatuor praecedentibus quoque, supra dictum. [?]

ZARADES Persis. Theodoritus *Lib. IX. Curat. Graec. Affect.* et Agathias. Incertum an idem cum *Zarata*, Pythagorae praeceptore, qui aliis *Zabratus* vel *Nazaratus*. Hunc eundem qui esse putant cum propheta Ieremia vel Ezechiele, eos non magis audiendos esse existimo, quam Alexandrum Polyhistorem, qui apud Suidam in Ἀλέξανδρος tradidit, Hebraeam fuisse mulierem *Moso* nomine, quae leges scripserit Hebraeis. [82])

ZATHRAVSTES Arianis, vel, vt aliqui codices, Arimaspis. Hic leges suas retulit ad *ἀγαθὸν δαιμόνα*, teste Diodoro Sic. *Lib. I. p. 84.* [83])

XIX. Obsignabo hanc de legislatoribus diatribam obseruatione Aristotelis *Lib. IV. Politic. c. 11.* Τὰς βελτίσους νομοθέτας εἶναι τῶν μέσων πολιτῶν, *optimos legum scriptores exstitisse* (non ipsos principes sed) *e mediis ciuibus.* Σόλων τε γὰρ ἦν τούτων, δηλοῖ δ' ἐκ τῆς ποιήσεως, καὶ Λυκοῦργος, οὐ γὰρ ἦν βασιλεὺς, καὶ Χαρώνδας, καὶ σχεδὸν οἱ πλεῖστοι τῶν ἄλλων. *Solon enim vnus horum fuit, declarat hoc ipse suis versibus: et Lycurgus, non enim fuit rex, et Charondas, et ferme plurimi aliorum.* [84]) Hoc Aristotelis ipsius, Zaleuci, Eudoxi, et Protagorae exemplis confirmat Bentleius in *Apologia pro dissertatione de Epistolis Phalaridis, p. 496.*

82) De Zarade consule Huctium *Demonstr. Euang. Propos. IV. c. 5. §. 2. p. 152.* et *p. 458. seq.* RICHT.

83) Vtra scriptura apud Diodorum Siculum *Lib. I. c. 94.* verior sit, de Zathrauste omnia sibi obscura esse ingenue confessus, decernere dubitauit Wesselingius, neque adsensus est Huctio *d. l. p. 152.* qui eumdem esse ac Zoroastrem, Persarum legislatorem, arbitratur. RICHT.

84) Ex hac obseruatione, a Warburtono *Diu. Legat. Mosis Lib. III. sect. 2. Vol. II. p. 108. seqq.* egregie illustrata, clarissime adparet, legislatoris nomen in hoc recensu, a Fabricio instituto, intellectu iuris publici pro eo, qui iure summi imperii legum ferendarum potestate gaudet, non vbique adhiberi. Quod, cum talia tironibus haud scribantur, vsquequaque operose adnotare, priuatosque a principibus segregare, putidae sane diligentiae ac superuacaneae operae fuisset. Lectu dignum est iudicium, quod de omnibus omnino legum latoribus tulit Dionysius Halic. *Lib. II. Antiq. Rom. c. 24.* Laudari quoque hic meretur dissertatiuncula Dionis Chrysostomi *orat. XXII. Vol. I. p. 509. seqq. edit. Reisk.* Quod reliquum est, ad recta de vetustissimorum legum latorum sapientia informanda iudicia legisse iuuabit Heynium tribus locis, *Prolus. de iudicio, quod defunctis Aegyptiorum regibus subeundum erat, Opusc. Acad. Vol. I. p. 139. seqq. Prolus. qua delibantur nonnulla in vitae humanae initiis a primis Graeciae legumlatoribus ad morum mansuetudinem sapienter instituta, ibid. p. 207. seqq.* et *Legum Locris a Zaleuco scriptarum fragm. Disp. I. Vol. II. p. 14. seqq.* Nobis vero liceat obsignare nostrum qualecumque de priscis legum latoribus spicilegium egregia ac vera sententia, quam, acri meditatione edoctus, acutissimus Goguetus *de Origine Legum Tom. I. Lib. I. c. 1. art. 2. p. 77.* elocutus est his verbis: *Quand on pense à tous les moyens qu'il a fallu employer pour établir, régler et maintenir le corps politique, on ne peut s'empêcher de regarder les loix comme le chef d'oeuvre de l'esprit humain.* Quae quidem cogitatione perpendenti, atque adsertione adprobanti mihi commode in mentem venit illud Ciceronis *orat. de harusp. resp. c. IX.* in caussa quidem constitutarum caerimoniarum religionumque de maioribus minori profecto iure ab eo pronunciatum, sed antiquissimis legum conditoribus iure optimo maximo adcommodandum: *Quorum mihi tanta fuisse sapientia videtur, vt satis superque prudentes sint, qui illorum prudentiam non dicam adsequi, sed, quanta fuerit, perspicere possint.* RICHT.

ANIMAD-

ANIMADVERSIONES

DE

SCRIPTORIBVS IVRIS ATTICI

AD

LIB. II. CAP. XIV. §. XVI.

Notitia scriptorum iuris Attici, a Fabricio hoc loco suppeditata, cum nimis manca sit atque imperfecta, aliquanto emendatior ac plenior *Bibliogr. Antiq. cap. XV. §. 6. p. 737. seq. edit. Paul. Schaffshaus. Hamb. 1760. 4.* nec tum Burc. Gotth. Struuii *Bibliotheca Iuris Selecta*, a Christ. Gottl. Budero emendata et locupletata, *cap. II. §. 4. p. 27. seq. edit. Ien. 1756.* tum Mart. Lipenii *Bibliotheca Realis Iuridica*, vbi *Tom. I. p. 560. seq. edit. nouiss. 1757.* scripta, quae ad iurisprudentiam Atticam spectant, enumerantur, hac parte perfectiores atque absolutiores reperiantur, hasque Lipeniani operis lacunas neque Aug. Frid. Schottus, qui congessit *Supplementa ac Emendationes Lips. 1775. p. 209.* neque Renat. Car. Senkenbergius, qui *Supplementorum ac Emendationum volumen secundum* collegit ediditque *ibid. 1789. p. 186.* expleuerint: susceptae a nobis prouinciae ratio postulat, vt, quidquid a renatis litteris ad hunc vsque diem viri docti ad interpretandum illustrandumue ius Atticum vel moliti sunt, vel luci publicae exposuerunt, diligenter adcurateque indicemus, addito vel aliorum praecipuae auctoritatis virorum, vel nostro qualicumque iudicio, et sic quasi bibliothecam criticam iuris Attici adornemus, vt, qui postea in hoc litterarum Graecarum genere studium velint industriamque exercere suam, omnia iurisprudentiae Atticae subsidia cognita penitus habeant atque perspecta. Nostra autem recensio vt iusto ordine procedat, operae pretium existimamus vniuersum iuris Attici adparatum, in certas classes distributum, distincte describere. Quare omnia, quae in hunc censum veniant, ad quatuor capita reuocare visum fuit: quorum primo *de Legum Atticarum Collectionibus, siue tentatis, siue editis*, altero *de iuris Attici interpretibus vniuersim*, tertio *de his, qui singularia iuris Attici argumenta ex instituto pertractarunt*, deinque quarto *de Legum Atticarum atque Romanarum collationibus* exponemus.

CAPVT I

CAPVT I

DE LEGVM ATTICARVM COLLECTIONIBVS SIVE TENTATIS SIVE EDITIS

Primo diluculo reuiuiſcentis ſaeculo ſextodecimo iurisprudentiae Atticae comparuit Pardulphi Prateii *Iurisprudentia vetus, ſiue Draconis et Solonis, nec non Romuli, Romanorum regis, ac XII Tabularum Leges collectae Lugd. 1559. 8.* inſerta Euer. Ottonis *Theſ. Iur. Rom. Tom. IV. p. 381 — 480.* Hoc libro proponuntur I. Δράκοντος, Ἀθηναίου, αἱμάτωποι νόμοι, *Draconis, Athenienſis, ſanguinariae leges*, numero vndecim. II. Σόλωνος, Ἀθηναίων Ἄρχοντος, αἴξονικοὶ νόμοι, *Solonis, Athenienſium Principis, tabulares leges*, numero quinque et octoginta. Succeſſerunt eiusdem *Iurisprudentiae mediae Libri IV. Catapodiſmῶν Libri II.* et Δικαιολογίας *Liber ſingularis ibid. 1561. 8.* qui eiusdem *Theſ. Tom. III. p. 505 — 612.* reperiuntur, vbi in calce ſunt adiectae *Solonis leges reliquae*, numero duodecim, in *Iurisprudentia veteri* praetermiſſae. At enim haec collectio, ſequenti ſaeculo repetita a Chriſt. Woldenbergio in *Principiis Iuris Romani,* libro rudi Minerua compilato, *Roſt. 1668. 4. p. 3 — 38.* non modo perpaucas leges, ſed ex impuris quoque fontibus interdum ductas complectitur, vt recte iudicauit Otto *praef. Tom. IV. p. 18. ſeq.* Confer *Obſeru. Sel. ad rem litter. ſpect. Tom. I. obſ. 8.* Nihilo tamen ſecius exilis Prateii opera vel hoc nomine aliquam laudem meretur, quod excellentiora ingenia ad maius aliquid hoc in genere praeſtantiusque audendum excitauit, atque hinc laetior deinceps venerandae Legum Atticarum maieſtati lux adfulſit.

Igitur haud multo poſt primus in Atticarum Legum collectoribus nomen profeſſus eſt Henr. Stephanus, qui conſilii ſui rationem *dedicat. Orat. Vet. 1575. fol.* ad Petr. Boulliodum expoſuit his verbis: *Sperabam fore, vt omnes leges, non ſolum quae apud iſtos oratores, et quae apud Demoſthenem ſunt, ſed etiam quae in aliis omnibus Graecis ſcriptoribus extant, in vnum corpus collectae, et cum aliis recentioribus comparatae, in calce huius voluminis ponerentur: ſed quod hic praeſtari in praeſentia non potuit, alibi alioque tempore Deo fauente praeſtabitur.* Sed quo minus promiſſis ſtaret, temporum iniquitate, plurimisque viri indefeſſi occupationibus factum eſſe opinatur Weſſelingius *praef. ad Petit. p. VIII.* Quod Stephani inſtitutum memorat etiam Taylorus *Lect. Lyſiac. cap. XI.*

Intermiſſam a Stephano Legum Atticarum collectionem poſtea, nec tamen edendi conſilio, ſed in vſus ſuos, ſuſcepit Iof. Scaliger. Sic enim *Lib. IV. Epiſt. 343.* Carolo Labbaeo ſcribit: *Leges Atticas, de quibus agis mecum, numquam in animo habui edere, vt nec multa alia, quae in priuatos vſus meos collegi.* Qua re magnam ſane iurisprudentia Attica iacturam fecit. Iacet nunc haec collectio, qua, praeter alios, et Hugo Grotius *Epiſt. CCCLVII.* ſe vſum eſſe teſtatur, tamquam theſaurus reconditus in bibliotheca academiae Lugduno Batauae, et, teſte Caſaubono *praef. ad Scaligeri Opuſc. Poſt. p. 19.* Scaliger teſtamenti ſui tabulis cauit, ne vmquam euulgaretur. Hunc Pandecten Scaligeranum oculis vſurpatum Weſſelingius *d. l. p. XI.* ita deſcripſit: *Complectitur excerptas ex Oratorum, Grammaticorum aliorumque ſcriptis leges plerasque omnes, ſed aliter aliosque in titulos* (ſcilicet ac Petiti collectio) *deſcriptas. Explicatio adiecta eſt rara aut nulla. Omnia denique ita ſunt*

comparata, vt facile adpareat, priuatos in vsus diuini virum ingenii ea adornasse, accuratius, vbi sese occasio dedisset, retractanda atque expedienda.

Digestum igitur Scaligeranum, prohibente vltima auctoris voluntate, cum publicis vsibus inseruire haud posset: ne homines eruditi plena Legum Atticarum collectione diutius carere cogerentur, hunc defectum se suppleturum recepit Io. Meursius, in antiquitate Attica vir omnium longe versatissimus. Vide Petr. Cunaei *Epist. CLXXIX. seq.* Quibus promissis etiam cumulate satisfecit. Nam praeter ea, quae in *Solone*, quem iam alibi laudauimus, *Areopago*, de quo suo loco dicturi sumus, et *Atticarum Lectionum Libris VI. Lugd. B. 1617. 4.* in Gronouii *Thes. Graec. Antiq. Vol. V. p. 1757 — 1928.* et in Meursii *Oper. ex recens. Io. Lamii Tom. II. p. 1021 — 1296.* passim delibauit, plerisque omnibus Draconis et Solonis legibus inuestigatis, et vndique collectis, integrum iuris Attici corpus instruere adgressus est in *Themide Attica, siue de Legibus Atticis Libris II.* qui, quod in fatis esse Themidis Atticae videtur, Meursio rebus humanis dudum exemto, in lucem demum producti sunt a Io. Georg. Graeuio *Vltrai. 1685. 4.* recusi postea tum a Gronouio *ibid. p. 1945 — 92.* tum a Lamio *ibid. p. 1 — 164.* Interdum autem Meursium fictas a rhetoribus exercitationis caussa leges veris sanctionibus admiscuisse, praeter Fabricium nostrum, in eo reprehendit etiam Wesselingius, dissentiente tamen Hauptmanno *de Legibus Atticis singulatim ab Andocide memoratis p. 4. not. δ* et in Reiskii *Orat. Graec. Vol. VIII. p. 587.* et nuper etiam Blasio *de Decret. Atheniens. cap. XXXI. §. 6.* quem tamen hunc Fabricii locum fugisse mirari subit.

Meursio igitur viuo ac spirante cum Legum Atticarum sylloge, ab eo promissa, in adspectum haud prodiret, mirum non est, alios viros iuris Attici adprime peritos eodem studio certatim flagrasse perfectum iuris Attici corpus concinnandi. In his primo loco memorandus est Phil. Iac. Maussacus, qui in notis in Harpocrationis *Dictionarium in decem Rhetores Paris. 1614. 4.* frequenter, exempli caussa, in Ἀλῷα, in Περίπολος, in Πεδοτρίβη, et in Ὑποφόνια, meminit *Synagoges Legum Atticarum*, eiusque editionem pollicetur. Cuius perficiendae ac posteritati prodendae consilium cur deinceps repudiarit, et aliorum quoque scriptorum, quae, praeter *Synagogen Legum Atticarum*, a Paul. Colomesio *Biblioth. Sel. (Bibliotheque Choisie) Oper. curante Io. Alb. Fabricio Hamb. 1709. 4. p. 450.* commemorantur, publicandorum spem destituerit, ignoramus. Procul dubio, occupationibus forensibus ac muneris publici curis distractus, tanto otio haud abundabat, quanto ad absoluendum illud opus indigebat.

Prouinciam igitur adhuc vacuam eodem fere tempore occuparunt duumuiri egregii, Sam. Petitus, theologus, a Blasio *d. l. cap. XVI. §. 5.* in iurisconsultorum numerum male relatus, et Henr. Valesius, iurisconsultus, vterque praestanti eruditione, Valesius tamen ingenii felicitate, et iudicii acumine superior. Sed festinata industria et laboris adsiduitate Petitus Valesium praeuertit, et postea a toto edendi proposito plane abalienauit. Viso enim Petiti opere, Valesius a Legum Atticarum collectione, cuius modo spem fecerat in *Excerpt. ex Nic. Damasceno p. 65.* (A. 1634.) prelo mandanda destitit, et quae magna diligentia digesta ac parata habebat, vt ipse *not. in Harpocrat. p. 16. 55. in not. Maussaci p. 121. 129.* et *Lib. V. Emendat. c. 6.* indicat, summo Musarum Graecarum detrimento, publicis vsibus subtraxit. Vide *Vitam Henr. Valesii* ab Hadr. Valesio scriptam, et a Petr. Burmanno Valesii *Emendationum*

num

num et de Critica libris Amst. 1740. 4. praefixam. Hac tali modestia viri superiori saeculo in litteris principes conspicui erant, vt praeuenti ab aliis labores suos, luce dignissimos, libenter supprimerent: qualem nostra aetate semidocti chartarum conscribillatores, et vani litterariae scientiae iactatores vix adhibere solent. Quantumuis autem, presso Valesii, viri ab omnibus praesidiis, ad eam rem necessariis, paratissimi, labore, ac multo magis, si is fortasse plane interciderit, magnam iacturam fecerit ciuitas litteraria, quam post Burmannum *praef. ad Valesii Emendat.* cui tamen nonnihil spei superest, merito dolet etiam Wesselingius: iure tamen inde colligere mihi videor, operam a Petito in Leges Atticas studiose collatam magni fuisse ab ipso Valesio aestimatam.

Prodiit Petiti opus, octo libris distinctum, et in certos titulos redactum, hoc titulo: *Leges Atticae. Samuel Petitus collegit, digessit, et libro commentario illustrauit Paris.* 1635. *fol.* De quo, post Taylorum *Lect. Lysiac. cap. X.* Petiti industriam et eruditionem praedicantem, vere ita iudicauit Wesselingius *p. XI. Legum Atticarum Commentarius scriptus est incredibili diligentia et cura, quae tanto est admirabilior, quod ab homine theologo sit profecta.* et *p. XII. Petitum ob digestas leges et diligentissime explicitas nemo debita laude fraudauerit, tametsi fortasse optarit, vt aut parcius coniecturis indulsisset, aut ab interiore sermonis Graeci notitia paratior ad eas accessisset.* Hinc variae maculae venustum corpus passim deformarunt, quibus eluendis viri doctissimi gnauiter operam dederunt. Ex instituto autem Ant. Maria Saluinius scripsit *Animaduersiones in Sam. Petiti Leges Atticas*, quae cum notis D. C. hoc est Car. Andr. Dukeri publicatae sunt *Miscell. Obseru. Vol. III. Tom. III. p.* 440 — 444. *Vol. IV. Tom. I. p.* 149 — 152. *Tom. II. p.* 251 — 261. *Vol. V. Tom. II. p.* 173 — 191. postea repetitae in praestantissima Petiti editione, cum animaduersionibus Iac. Palmerii a Grentemesnil, A. M. Saluinii, C. A. Dukeri, et P. Wesselingii, quam *Iurispr. Rom. et Attic. Tomus III. Lugd. B.* 1741. *fol.* continet, cum doctissima Wesselingii praefatione, qua de Legum Atticarum latoribus et collectoribus egregie fuit commentatus, ac nobismet ipsis in hoc recensu vna cum Tayloro viam praeiuit. Palmerii animaduersiones excerpsit Wesselingius ex eius exemplari, quod ex Steph. Morini libris emtum Corn. Bynkershoekius illi transmiserat. Ipsius Wesselingii notae etsi paucae sunt, neque enim illi, Diodori Siculi editione tunc occupato, consilium et otium erat omnia excutere, omnes tamen exquisita sunt eruditione refertae, vt merito dolendum sit, viro incomparabili non licuisse in hanc curam solam esse intento. Postea amicus Wesselingii, nec minore Graecarum litterarum scientia ornatus, Lud. Casp. Valckenarius in operosa adnotatione ad Herodotum, quae in splendidissima Wesselingii editione *Amst.* 1763. *fol.* comparet, multa sparsim contulit ad Leges Atticas egregie illustrandas, et Petiti hallucinationes cauendas et emendandas, qui loci facile colligi peruolutando possunt.

Manent interim Legum Atticarum Pandectae, a Petito digestae, et omni suspicione Scaligeranae collectionis ab eodem in vsus suos conuersae, quam Taylorus temere iniecit, a Wesselingio iure liberatae, praecipuus hoc in genere liber, quem ideo, qui deinceps collectiones Legum Atticarum dederunt, plerique omnes fuerunt secuti. Itaque Io. Potterus, cuius *Archaeologia Graeca* primum *Oxon.* 1697. 99. iterum auctior *Lond.* 1706. *Voll. II.* 8. Anglice publicata, et saepius deinceps repetita, postremo, quod sciam, 1776. ex Latina versione, cuius auctor tamen neque Latine, neque grammatice vbique scripsit, non solum The-

 sauri

fauri Gronouiani *Vol. XII.* fubiuncta, fed etiam feparatim edita *Lugd. B. 1702. fol.* ac *Venet. 1734. Tom. II. 4.* typis renouata eft, quam nuper etiam in linguam vernaculam transtulit, animaduerfionibus et nouis commentationibus locupletauit Io. Iac. Rambachius *Hal. 1775. 76. 78. Voll. III. 8.* Potterus, igitur, *Lib. I. c. 26.* poftquam de legibus Athenienfium vniverfe differuit, leges ipfas, fecutus Petitum, additis nonnullis, adiecit: quarum obfcuriores, cauffis indagatis, Rambachius paffim illuftrauit. Porro *Collectio Legum Atticarum*, ex Petiti ac Potteri recenfione, omiffis tamen Graecis, exftat apud Chrift. Gottfr. Hofmannum *Hift. Iur. Rom. Iuft. Vol. II. P. I. p. 77. feqq.* Denique Lamius Meurfii *Themidi Atticae d. l.* e Petito *Syllogen Legum Atticarum* fubiunxit.

Enimuero Claud. Salmafius, illuftri nominis fama, qua Petitus fplendebat, haud deterritus, nouam et integram *Legum Atticarum collectionem* cum commentario animo fuit meditatus. Hoc tradit Taylorus, loco tamen, vbi propofiti fui mentionem fecerit Salmafius, non adfcripto. Weffelingius in hanc rem laudat *de Mod. Vfur. cap. XV.* et *XVII.* Sed in his capitibus, et omnino in toto illo libro talis commentationis, a Salmafio promiffae, nec volam nec veftigium inuenio. Rectius autem huc videtur effe referendus locus *Mifc. Defenf. cap. X. p. 304.* Ac fortaffe hoc confilio rogauit Io. Frid. Gronouium *Lib. I. Epift. 120. accurante Ant. Clementio Lugd. B. 1656. 4.* vt collectionem Legum Atticarum, a Scaligero olim compilatam, et in bibliotheca publica academiae Lugduno Batauae pofitam, ab Heinfio, illius praefecto, ad aliquot dies fibi vtendam impetraret. Sed ab opere perficiendo graues illae cum Heraldo altercationes, ac fortaffe ipfius Heraldi *Lib. III. Animadu. in Salmafii Obferu. ad Ius Att. et Rom. c. 16. ʃʃ. 17.* amarae irrifiones eum poftea videntur retraxiffe, neque ideo inter libros adfectos et inchoatos, quorum indicem dedit Clementius *Proleg. de laudibus et vita Salmafii p. LXVII. feqq.* illius mentionem reperimus. Idem in animo habuiffe Petr. Lambecium, vt ex eius *Prodromo Hiftoriae Literariae* liqueat, ait Taylorus, qui etiam G. Critonii, profefforis regii Parifienfis, *Praefationem in Draconis et Solonis leges*, in *Cod. MS. CCCCXLIX. Biblioth. Caef.* laudat.

Surrexit tandem noftra aetate nouus fugientis Themidis Atticae ftator, Io. Taylorus, vir profundae eruditionis, et ab vfu fermonis Attici et oratorum veterum inftructiffimus, quem, maximo eloquentiae et iurisprudentiae Atticae damno, acerba fata mortalibus eripuerunt. Qui quidem cum in notis fuis ad Lyfiam, Demofthenem et Aefchinem permulta ad Themidem Atticam pertinentia, quibus Meurfius, Petitus aliique praecipui nominis interpretes vel fupplerentur, vel corrigerentur, larga manu fudit, tum integram Legum Atticarum collectionem meditatus in eam curam totus incubuit. Quod ipfe variis locis declarauit. Sic *praef. ad Lyfiam p. XXVI. feq. edit. Lond. p. 97. Reisk. Sis interea admonitus,* inquit, *neque enim a loco alienum effe duxi admonere, me in iurisprudentia Attica paene totum, et ifti quafi glebae adfcriptitium, Demofthenis totum quod fupereft, adeurate ad fidem codd. MSS. recenfitum prelo indies parare.* Et ad *orat. I. in Theomneft. p. 171. edit. Lond. p. 341. Reisk. Gratiorem paullo operam,* inquit, *fumere videbor, quam fumo quotidie, in Legibus Atticis recenfendis: quarum συλλογὴν, fuppetant modo vires et hoc otium academicum, in lucem meditor proferre.* Formam autem commentarii *de Republica Athenienfi* adumbrauit *Lect. Lyfiac. cap. X.* Eiusdem commentarii mentionem fecit in *Demofth. orat. in Neaer.* in Reiskii *Appar. Crit. ad Demofth. Vol. II. p. 1023.* et in *Aefchin. orat. contra Ctefiph.*

Ctesiph. Vol. III. p. 402. edit. Reisk. Ex his vt quisque erat Tayloriani nominis studiosissimus, ita maxime augurabatur, eum ceteris omnibus palmam esse praerepturum. Sed proh dolor! commentarium omnium votis exoptatum non minus, quam absolutionem Demosthenis praematurus eius e vita excessus intercepit. Quare nisi iurisprudentiae Atticae nouus instaurator Tayloro similis contingat, quod in hac saeculi nostri socordia ac mollitie, tantoque Graecarum litterarum, maxime inter iurisconsultos, neglectu magis optandum esse quam sperandum videtur, iacebit illa relicta planeque deserta. Verissime Wesselingius laudata *praef. ad Petit. p. XI.* in haec verba exclamat: *Quam rari illi sunt, qui iuris disciplinam professi Solonis Draconisque leges aut examinare velint aut possint! Sed alii olim mores, cum seuera lege studiis operarentur, et, vitatis compendiorum semitis, viam regiam insisterent. Nos facilitate quadam et* πολυπραγμοσύνῃ *partam a maioribus gloriam corrumpimus.*

Certe eorum fructum nondum cepimus, quae pluribus abhinc annis, cum magna omnium admiratione, e Francogallia adnunciata leguntur *Hist. Acad. Inscript. Tom. VII. p. 348. edit. Paris.* et *Tom. IV. p. 545. edit. Amst.* Furmontium, suscepto regia auctoritate A. CIƆIƆCCXXIX. et CIƆIƆCCXXX. in Orientem itinere litterario, e ruderibus Athenarum eruisse, et in bibliothecam Franciae regis importasse, praeter alia vetustatis monimenta, *les tables originales de ces Loix d'Athènes si sages, si vantées, si long-temps cherchées, que l'on avoit crû perdues pendant tant de siècles, de dont nous n'avions dans les plus anciens auteurs que des lambeaux, précieux à la vérité, mais qui nous laissoient ignorer la plus grande partie du Droit Civil des Athéniens.* Quae si vera sunt, licet haec narratio, quod dissimulare non possumus, nobis adhuc valde suspecta videatur, nihil magis in votis habemus, nisi hoc, vt nouus aliquis vel Maussacus, vel Petitus, vel Valesius, ex illa gente diuinitus excitatus, tabulis Legum Atticarum felicissime repertis tam editor quam interpres obtingat. Tum enim demum, vt verba Wesselingii *d. l. p. VII.* mea faciam, multa, ad quae offensum frequenter fuit, elucescent clarissime, neque pauciora, quae optimo cuique latuerant, in apricum proferentur, redibitque legum axibus ordo pristinus, in quo monimentorum inopia viri egregii operam sunt frustrati.

CAPVT II
DE IVRIS ATTICI INTERPRETIBVS VNIVERSIM

Inter eos, qui ad ius Atticum commentati sunt, iure suo primas partes tenent Meursius atque Petitus. De vtriusque Legum Atticarum et collectoris et interpretis virtutibus ac vitiis paullo ante breuiter, pro instituti ratione, diximus. Post Petitum ius Atheniensium variae doctrinae copiis illustrare adgressi sunt Claud. Salmasius atque Desid. Heraldus: quorum mutuis iisque acerbissimis contentionibus, non raro de ingenii magis atque eruditionis gloria, quam de veritate indignissime agitatis, complura iuris Attici capita adcuratius inuestigata, vberiusque explanata debemus. Prima infausti dissidii semina sparsit Salmasius duobus libris, altero *de Vsuris Lugd. B. 1638. 8.* praecipue *cap. III.* vbi de ἐράνῳ et ἐρανιστῶν sodalitate disputauit, altero *de Modo Vsurarum ibid. 1639. 8.* vbi non modo Leges Atticas de vsuris cum magno eruditionis adparatu explicauit, sed etiam, vt omnia eius scripta copiosis digressionibus abundant, multa alia iuris Attici argumenta paullo plenius sibi exponenda sumsit. Sic, vt hoc vtar, de iure dotium Attico nonnulla ex instituto dixit *cap. IV. p. 138. seqq.* Ac tametsi

tametsi Petitum doctissimum legum Atticarum interpretis et commentatoris elogio passim ornat: nihilo tamen minus plurimas eius hariolationes grauiter reprehendit. Iurisconsultis autem tantum non omnibus multarum rerum, quae ad interiorem Attici Romanique iuris cognitionem pertineant, ignorantiam exprobrare ausus fuit. Haec iniuria vniuerso iurisconsultorum ordini a litteratore illata, et disquisitio de mutuo, veluti pomum Eridis iurisconsultis proiectum, plures aduersarios ipsi concitauit, in his praecipue Heraldum. Dilatis enim inter homines harum rerum curiosos rumusculis, non omnino quidem veris, neque tamen penitus falsis, iuris Attici collectionem, et cum iure Romano collationem ab eo susceptam esse, ac paene confectam, etsi opus eiusmodi data opera nondum adgressus erat: voluit tamen suae hoc in genere facultatis aliquod specimen exstare. Itaque post diuturni silentii, quo erat hucusque vsus, interuallum elaborati ab eo sunt *de Rerum Iudicatorum auctoritate libri duo*, itemque *Obseruationum et Emendationum liber*, qui coniunctim lucem adspexerunt *Paris. 1640. 8.* in Ottonis *Thes. Iur. Rom. Tom. II. p. 1069 — 1592.* repetiti. Quibus in libris sicut complures passim occurrunt ad ius Atticum commentationes: ita etiam quasdam Salmasii obseruationes et emendationes, modeste tamen et cum honoris praefatione, sibi excutiendas sumsit. Salmasius, qui nec superiorem nec parem ferre poterat, simulato amici patrocinio, sibi defensionem parare, et aduersarium, quem olim amicum habuerat, dura ratione refellere instituit. Hoc consilio prodierunt, nigrae loliginis succo plenae, *Miscellae Defensiones pro Cl. Salmasio, de variis obseruationibus et emendationibus ad Ius Atticum et Romanum pertinentibus Lugd. B. 1645. 8.* Absoluuntur illae triginta capitibus, quorum vndetriginta spectant ad *Obseruationum et Emendationum librum*, postremum ad *libros duo de Rerum Iudicatarum auctoritate.* Iam Heraldus, qui antea, veteris amicitiae memor, magna animi moderatione Salmasiano nomini pepercerat, contumeliis a Salmasio hoc in libro vsquequaque cumulatis grauiter offensus, ex instituto scripsit *Animaduersionum in Salmasii Defensiones Miscellas siue ad Ius Atticum et Romanum Obseruationes Libros VI.* Harum Animaduersionum primum ternionem, simul atque excusus fuerat, librarius Parisiensis Amstelodamum ad amicum miserat, vnde Leidam ad Salmasium fuit transmissus. Quo perlecto, nulla mora interposita, Salmasius impotenti animo in Heraldum debacchatus atram bilem euomuit, nec finem nec modum lacessendi, lacerandique eius famam inuenit. Adspexit enim, sub alterius persona, lucem virulentum illud, premendumque caligine et tenebris *Specimen confutationis Animaduersionum Desiderii Heraldi, siue tractatus de subscribendis et signandis testamentis, item de antiquorum et hodiernorum sigillorum differentia. Auctore Cl. S. Lugd. B. 1648. 8.* Quae inscriptio, post mortem Salmasii, prima plagula iterum impressa, praefixo et expresso eius nomine, mutata est sic: *De subscribendis et signandis testamentis, item de antiquorum et hodiernorum sigillorum differentia tractatus, contra Desid. Heraldum. Ibid. ex eadem officina Elseuiriorum 1653.* Verum totum hoc specimen, quo, abiecto omni pudore, et exuto humanitatis sensu, intolerandis contumeliarum et maledictorum acerbitatibus aduersarium suum obruit, ad merum ius Romanum, tum antiquum, tum nouum, pertinet, neque illi quidquam inest, quo iuris Attici intelligentia iuuetur. Neque vero Salmasius proteruitatem suam atque acerbitatem impune tulit. Heraldus enim, ea vehementer exacerbatus, denuo, licet inuitus, in arenam descendit, et, vt Salmasio responderet, obiectionesque sibi factas dilueret, *Animaduersionum Librum VII.* prioribus adiunxit. Atque sic, *Animaduersionum in Salmasii Obseruationes ad Ius*

Ius Atticum et Romanum Libris VII. absolutis et excusis, editione tamen nondum facta, A. cIↄIↄcxlix. naturae debitum persoluit. Igitur post eius demum obitum, cura et cum praefatione Isaaci Heraldi filii, opus illud, iam dudum ab orbe erudito auidissime exspectatum, publicam lucem vidit, praemisso, ad plures emtores adliciendos, tractatu vsui forensi adcommodato. Inscriptio haec est: Desid. Heraldi *Quaestionum Quotidianarum tractatus. Eiusdem Obseruationes ad Ius Atticum et Romanum, in quibus Claudii Salmasii Miscellae Defensiones, eiusque Specimen expenduntur. Paris. 1650. fol.* Habes breuem huius litterariae contentionis historiam, et seriem scriptorum seruato temporis ordine digestam, quam neque ab hoc loco alienam, neque studiosis iuris Attici, cuius ad copiosiorem interpretationem illa magnam partem pertinent, ingratam fore arbitramur. Confer Claud. Sarrauium *Epist. CLXXXII. CXCI.* et *CCIII.* et Ottonem *praef. Tom. II. Thes. Iur. Rom. p. 27. seq.* Comparatis vtriusque scriptis, ac vehementibus in vtramque partem disputationibus miti ingenio, et animo cupiditate vacuo examinatis, confiteamur necesse est, et veri inuestigandi studio, et iuris Attici peritia Salmasio Heraldum antecellere, cui etiam Wesselingius, aequissimus harum rerum atque intelligentissimus arbiter, in animaduersionibus ad Petitum plerumque adstipulatur. Vide *p. 423. 444. 450. 494. 500. 503. 573. 610. 617. 629. 651.*

Iam porro claris Attici iuris interpretibus adnumerandi sunt Phil. Iac. Maussacus, cui Petitus multa debet, et Henr. Valesius. Qui quidem etsi nouas Legum Atticarum collectiones, vt supra relatum est, siue haud perfecerunt, siue de manibus suis dimittere noluerunt: tamen ius Atticum luculente illustrarunt in eruditissimis ad Harpocrationem notis, quae coniunctim comprehenduntur in plenissima editione, quae inscribitur: *Harpocrationis Lexicon Decem Oratorum. Nic. Blancardus emendauit, disposuit, Latine vertit, ac elenchum veterum scriptorum adiecit. Subiiciuntur Phil. Iac. Maussaci notae, et dissertatio critica. Accesserunt Henr. Valesii notae et animaduersiones in Harpocrationem, et Maussaci notas. Lugd. B. 1683. 4.*

Nostro autem saeculo cum virorum doctorum languidiora hoc in genere studia essent, duo iuri Attico facem praeferre studuerunt, alter Anglus, alter Germanus, cum illo tamen nullo modo comparandus, licet vterque a Reiskio *praef. ad Aeschinem §. II. p. XXIII.* praeter Petitum et Valesium, ab insigni iuris Attici peritia laudetur. Ac primum quidem Io. Taylorus *Lect. Lysiac. cap. X. p. 705. seqq. edit. Lond.* et in Reiskii *Orat. Graec. Vol. VI. p. 290. seqq.* praemissa iuris Attici commendatione, nouique de Republica Atheniensi commentarii descriptione, nonnulla ad eam rem spectantia vniuerse obseruauit, post *cap. XI. p. 709. seqq. edit. Lond.* apud Reiskium *p. 300. seqq.* Leges Atticas, apud Lysiam repertas, recensuit et doctissime explicauit. Earum sunt numero viginti septem. Deinde vero in praefationibus et notis ad orationes Demosthenicas et Aeschineas, quae, nitidissimis typis impressae, in lucem exierunt *Cantabrigiae 1748.* (volumen tertium) et 1757. (volumen secundum) quaternis, non pauca in medium adtulit ad Leges Atticas, in vtroque oratore obuias, rectius intelligendas. De quibus Reiskii *praef. ad Demosth. §. X.* iudicium adscribere iuuat. *Tayloranae notae,* inquit, *sunt bonae frugis plenae. Sed apparet, eum meliorem esse iuris Attici interpretem, in quo regnat, quam criticum, seu emendatorem, quo in genere parum valet, et paene contemnendus est.* Neque tamen ex delineatione operis Demosthenici in praefatione tertio voluminí praemissa, in Reiskii *Appar. Crit. Vol. II. p. 1192. seq.* patet, eum indicem legum Atticarum, quae apud Demosthenem occurrunt, si illud ad exitum perducere per fata licuisset, fuisse adiecturum.

iecturum. Promittit tantum *indicem Atticarum locutionum vberrimum atque adcuratum*, quem nunc Reiskii diligentiae debemus. Vfus autem eft in legibus exprimendis litteris maiusculis, eo confilio, vt, ceu ipfe ait *d. l. p. 1191.* quemdam quafi *Thefaurum*, fiue *Repertorium Iuris Attici* lectori ob oculos repraefentaret.

Hae laudabili Taylori diligentia, in tribus illis maiorum gentium oratoribus, Lyfia, Demofthene et Aefchine, iurisprudentiae Atticae lumine colluftrandis confpicua, excitatus Io. Gottfr. Hauptmannus, gymnafii Ruthenei, quod Gerae eft, nuper Director, animum adpulit ad Andocidem, minorum gentium oratorem, eadem ratione, impari tamen fucceffu, iuris Attici fontibus irrigandum, variisque prolufionibus fcholafticis hoc argumentum per partes exegit. Vide Reiskium *Epilog. Vol. IV. Orat. Graec. p. 139. feq.* Atque illae Hauptmanni prolufiones Geranae de Andocide, in quibus tamen fubtilitatem et elegantiam Atticam defideres, antea parum obuiae, iam continentur Reiskii *Orat. Graec. Vol. VIII. p. 535 — 611.* fub titulo: *Io. Gottfr. Hauptmanni Libellus de Andocide oratore Attico.* Huius loci funt *cap. V. Rempublicam Atticam Andocidae ductu defignans 1758. cap. VII. de legibus Atticis fingulatim ab Andocide memoratis 1760. cap. VIII. forum Atticum ab Andocide propofitum eod. cap. IX. occupatos in foro Attico ftrictim recenfens 1761.* Adde *Prolus. de modo in foro Attico verfandi, ex oratoribus quibusdam, Andocide potiffimum eod.*

Io. Iac. Reiskius, feliciffimus ille veterum Graeciae oratorum fofpitator, nihil hoc in genere praeftare voluit. Adnotationes enim ad Demofthenem non effe labyrintheis inquifitionibus in ius Atticum perplexas, ipfe profitetur *dedicat. Vol. I. Appar. Crit.* ad Athanaf. Augerum, et inter *Indices Operum Demofthenis*, qui peculiare volumen efficiunt, exhibetur quidem primum *index graecitatis*, isque locupletiffimus, deinde *hiftoricus*, ac tertio *geographicus*, fed *index legum*, quarum a Demofthene facta eft mentio, quarto loco erat adiungendus, quem etiam olim a fe confectum iri pollicitus fuerat *praef. ad Demofth. §. XXIII. Index legum et pfephifmatum* in Aefchinem *Orat. Graec. Vol. IV. p. 1219. feq.* eft nuda legum et pfephifmatum commemoratio, fine vlla Reiskii interpretatione. Indicem legum, quem *praef. ad Lyfiam p. IX.* addere promiferat, poftea inter reliquos indices non exhibuit, propterea quod ea in re fibi iam otium factum effe a Tayloro intellexit, vt fatetur *praef. ad fuos in Lyfiam indices p. 732.* Atque fic etiam inter indices ad ceteros oratores index legum defideratur. Quare optandum effet, vt vir Graece doctus, et iuris Attici confultus Taylori veftigiis infifteret, et ad modum Io. Aug. Ernefti in *Claue Ciceroniana* Indicem Legum in omnes oratores, corpore Reiskiano comprehenfos, adcurate confectum, et idonea interpretatione inftructum, fupplementi loco, fingulari volumine publicaret. Si quis enim, huic rei aptus, hunc fibi modum ftatueret, vt, quae ad Leges Atticas, quarum ab his oratoribus vel ipfa verba recitantur, vel vis tantum et fententia exprimitur, explicandas atque illuftrandas ab aliis iam dicta funt, et fparfim obferuata, ea tantum ftudiofe collecta, ac recte digefta adferret, licet vel parum, vel nihil noui ex fuopte ingenio depromtum adderet: vel fic tamen, vt mihi quidem videtur, eorum, qui, propter rei familiaris anguftias, non poffunt iurisprudentiae Atticae fubfidiis, quorum hoc fpecimine notitiam fuppeditamus, vti ac frui, eaque de cauffa et carere plerisque melioris notae interpretibus coguntur, et ab iis legendis retinentur, rationibus optime confuleretur.

Poftremo

Postremo loco in hac classe cum eximia laude censendus est doctissimus Italus, Clem. Blasius, qui in *Tractatu de Decretis Atheniensium*, quinquennio abhinc in lucem emisso, de quo mox dicemus adcuratius, praeter insignem hanc iurisprudentiae Atticae partem, multas Atheniensium leges, quarum in sententiam caussasque Petitus minus penetrauerat, neque omnibus, quibus adhuc premuntur, difficultatibus easdem liberauerat, eleganter fuit interpretatus.

CAPVT III

DE HIS QVI SINGVLARIA IVRIS ATTICI ARGVMENTA EX INSTITVTO PERTRACTARVNT

Postquam de illis, qui vel integros iuris Attici commentarios conscripserunt, vel plurimarum legum explicationem dederunt, vniuersim locuti sumus: rerum ordo postulat, vt eos iam commemoremus, qui in singulis iuris Attici argumentis ex instituto persequendis illustrandisque fuerunt versati. Quo quidem in genere iurisprudentia Attica non ea scriptorum vbertate abundat, qua in Romano iure vel felicissima memoria fatigatur. Quare in tanta eorum, qui singulis iuris publici priuatique Atheniensium capitibus operam impenderunt, paucitate nobis admodum breuem catalogum contexere licebit: quem sub certis titulis, ordinem Pandectarum Iuris Attici, a Petito editarum, secuti, iurisprudentiae Atticae cultoribus nunc exhibemus.

LIB. I. TIT. I.

De Deorum cultu, sacris aedibus, diebus festis, et ludis.

Praecipuam huius tituli partem efficiunt leges de Mysteriis. Quod argumentum abstrusum, et ex vltimis antiquitatis tenebris eruendum, post Gul. Warburtonum et Io. Lelandum, noua ratione, et cum insigni variae ac reconditae eruditionis adparatu excoluit Sancruceus, (de Sainte-Croix) cuius ingenio sagaci respublica litteraria debet opus illud elegantissimum, magnoque litteratissimi cuiusque plausu exceptum, hoc titulo: *Commentarii de historia religionis arcanae apud antiquos populos, siue Quaestiones historicae et criticae de Mysteriis Gentilium (Mémoires pour servir à l' histoire de la religion secrete des anciens peuples, ou Recherches historiques et critiques sur les Mystères du Paganisme) Paris. 1784. 8.* De quo quidem scriptore liceat nobis vsurpare elogium, ab Augustino *Lib. VI. de Ciuit. Dei c. 2.* doctissimo Romanorum, M. Terentio Varroni, propter Antiquitatum libros tributum, his verbis: *Quis curiosius ista quaesiuit? quis inuenit doctius? quis considerauit attentius? quis distinxit acutius? quis diligentius pleniusque conscripsit?* De cultu religionis publicae, sacrorum ministris, et criminibus contra religionem commissis suauiter, vt solet, disseruit Bartholomaeus *Descript. Itin. Anacharf. Iun. cap. XXI. Tom. II. p. 381. seqq.*

LIB. I. TIT. II.

De Sacrorum Ministris.

Insignis ad memoriam est lex de duobus Cerycibus Mysticis, ex Athenaeo in hunc titulum a Petito relata. Quod argumentum nobile, et magna simul difficultate implicatum adcurate et docte excussit Henr. Aug. Zeibichius *Diss. de Cerycibus Mysticis Witteb. 1752.* ad quam tamen symbolas videtur contulisse Io. Dan. Ritterus, quo praeside pars prior publice ad disputandum fuit proposita. Pars posterior, qua hanc legem Atticam exponit, pro tuenda Casauboni sententia, etiam Wesselingio probata, Petito atque Pottero est opposita.

LIB. II. TIT. I.

De Legibus.

Legum ferendarum et conſeruandarum apud Atticos modum paucis adtigit Io. Gottfr. Hauptmannus duabus ſcriptiunculis, *de priſcis Graecarum, nominatim Atticarum, legum latoribus Ger. 1759.* et *de latione et conſeruatione legum apud veteres Graecos, ſingulatim Atticos ibid. 1760.* De aequitate legum Atticarum ad Phaedrum *Lib. I. fab. 2.* exſtat Andr. Lud. Koenigsmanni disquiſitio in *Bibliotheca varii argumenti Hamburgenſi (Hamburgiſche vermiſchte Bibliothek) A. 1743 — 45.* publicata, *Vol. II. p. 598. ſeqq.* Neque hic ſilendus eſt Io. Henr. Muckius *de Nomophylacibus apud Athenienſes Witteb. (1754)* qua quidem breui commentatiuncula olim iuuenis ſcholaſticae palaeſtrae quaſi coronidem impoſuit: dignum argumentum, quod vir doctiſſimus iam virili aetate plenius et adcuratius ſub incudem reuocaret.

LIB. II. TIT. II.

De Senatusconſultis et Plebiſcitis.

De ſenatus populique Athenienſium decretis primus praeclare commentatus eſt Io. Tob. Krebſius, qui eo tempore, quo ſcholae Grimmanae diſciplina continebar, animum meum ad Graecarum Latinarumque litterarum amorem concipiendum amantiſſime concitauit, concitatum liberaliſſima inſtitutione fideliſſime aluit atque formauit, in eo opuſculo, quod ita inſcriptum: *Decretum Athenienſium in honorem Hyrcani Pontificis M. Iudaeorum factum, commentario hiſtorico grammatico critico illuſtratum,* primum ſeparatim lucem viderat *Lipſ. 1751. 4.* deinde vero auctius et emendatius adiunctum eſt eiusdem libro, qui complectitur *Decreta Romanorum pro Iudaeis facta, e Ioſepho collecta, et commentario hiſtorico grammatico critico illuſtrata Lipſ. 1768. 8.* Krebſio viam praeeunte, et in multis eius ratione retenta, idem argumentum denuo, ac multo copioſius explicare adgreſſus eſt Clem. Blaſius, ſiue Biagi, vt Italice nomen eius exprimitur, conſcripto *Tractatu de Decretis Athenienſium*, cuius tantum CCL exemplaria, magna formularum ſtannearum elegantia, impreſſa ſunt *Romae 1785. 4.* Quo quidem in opere rebus obſcuriſſimis clariſſimam lucem adfudit, et, praeter ingenium adcurata rerum Atticarum cognitione ſubactum atque exercitatum, etiam indefeſſam inueſtigandi ſollertiam adhibuit. Neque enim modo celeberrimum decretum Athenienſe ex muſeo Iacobi Nanii, equitis ac ſenatoris Veneti, egregiis obſeruationibus illuſtrauit, ſed etiam totum illum de decretis Athenienſium locum, praeter primas lineas a Krebſio ductas, a nemine hucusque rite pertractatum, plene excuſſit, ſimulque ad Corſini *Feſtos Atticos* pluribus locis emendandos atque locupletandos haud parum contulit, ac poſtremo ſyllogen Athenienſium decretorum, quae apud veteres ſcriptores adhuc ſuperſunt, additis duobus Deliis, vnoque Agrigentino, adiecit. Praecipue autem ad vim auctoritatemque decretorum ſenatus populique Athenienſium penitus cognoſcendam, legesque ſuper hac re latas melius intelligendas legiſſe iuuabit *cap. XXI.* Hoc vnum lectores mecum moleſte ferent, hoc in opere, ceteroqui eruditiſſimo, et antiquitatum Atticarum cultoribus vtiliſſimo, ſermonis Latini puritatem atque elegantiam, Italis quondam propriam, ab illius auctore fuiſſe neglectam.

LIB. II. TIT. IV.

De liberis legitimis, nothis, adoptiuis, et patria poteſtate.

De abdicatione liberorum, parentibus iure Attico conceſſa, exſtat Chriſt. Henr. Breuningii *Diſſ. περὶ ἀποκηρύξεως, ſeu de abdicatione Lipſ. 1753.* De eodem argumento, veterum

rum ſcriptorum locis diligenter collectis, commentari inſtituit, ac nonnulla in chartas coniecit Georg. Aug. Marchius, ſenator Lipſienſis, paucis abhinc annis vita defunctus, vt aliquando inter familiares ſermones de rebus ad litteras antiquas, quarum erat peritiſſimus, ſpectantibus ex eo me audire memini. Cuius ſupellectile libraria auctionis lege diuendita, ſchedae illae in liberales an illiberales manus venerint, equidem neſcio.

LIB. III. TIT. I.

De Senatu Quingentorum et Concione.

Praeter ea, quae ad hunc titulum illuſtrandum a Petito ac Pottero copioſe adlata ſunt, vna, quod ſciam, ſingularis diſſertatio exſtat, ſcripta a Blancardo *de Prytanibus et Prytaneiis*, *(ſur l'origine et les fonctions des Prytanes, et ſur les Prytanées)* et inſerta *Hiſt. Acad. Inſcript. Tom. VII. p. 57 — 67. edit. Pariſ.* et *Tom. IV. p. 89 — 106. edit. Amſt.* Noua quidem non ſunt, ſed viris doctis iam ſatis cognita, legendo tamen voluptatem adferunt, quae Bartholomaeus *d. l. cap. XIV. p. 273. ſeqq.* in medium protulit.

LIB. III. TIT. II.

De Magiſtratibus.

De ſortitione magiſtratuum apud Athenienſes Io. Henr. Boeclerus *Diſſ.* Δοκιμασία Ἀττικὴ, *id eſt, probatio magiſtratuum Athenienſium, ad Lyſiae orat. XV. et XXX. Diſſertatt. Acad. Tom. II. N. XXX. p. 942. ſeqq.* vulgaria tantum prudentiae ciuilis praecepta more ſuo tradit. Meliora ex antiquitate Attica, et ipſis fontibus docet Iac. Henr. Bornius *Diſſ. de ſortitione magiſtratuum Atticorum contra Pythagoreos defenſa Lipſ. 1734.* Adde Bartholomaeum *cap. XV. p. 308. ſeqq.*

LIB. IV. TIT. I.

De Iudicibus.

De Areopago complures ex inſtituto egerunt. Ac primum nobiliſſimo huic argumento explicando magnam diligentiam impendit Io. Meurſius, cuius *Areopagus, ſiue de ſenatu Areopagitico liber ſingularis Lugd. B. 1624. 4.* exſtat apud Gronouium *Theſ. Vol. V. p. 2065 — 2132.* et in Lamiana Operum editione *Tom. II. p. 365 — 452.* Nec poſt Meurſium defuerunt, qui in eodem tribunali ſingularibus commentationibus deſcribendo operam occuparent. Quorſum pertinet Io. Schedii *Diſſ. Areopagus, vetuſtiſſimum Athenarum et Graeciae tribunal Witteb. 1677.* Quod opuſculum, propter raritatem ac praeſtantiam bis typis repetitum, tum in Conr. Ikenii *Theſ. Nou. Theol. Philolog. Tom. II. p. 661 — 691.* tum in Ger. Oelrichii *Collect. Diſſertatt. Iurid. Antiq. Hiſt. Brem. 1785. 4. N. IV.* comparet. Laur. Normanni *Senatus Areopagiticus Vpſal. 1689. 8.* et Petr. Eckermanni *Iudex Areopagita ibid. 1744.* nondum in manus meas venerunt. Hoc loco non poſſum mihi temperare, quin craſſum ac ridiculum errorem in Lipenii *Biblioth. Iurid. Tom. I. p. 560.* in neutro *Supplementorum ac Emendationum* volumine, quod mirere, correctum atque ſublatum, caſtigem, quo inter ſcripta iuris Attici relatae ſunt Mart. Delrio, ſocietatis Ieſu ſacerdotis, qui cum Marc. Ant. Delrio, iuriſconſulto, male confunditur, *Vindiciae Areopagiticae contra Ioſ. Scaligerum*, non *Lugduni*, vt perperam traditur, ſed *Antuerpiae 1607. 8.* editae: quae, vt inter omnes abunde conſtat, et ipſius libelli inſpectio docet, pertinent ad controuerſiam de Dionyſii Areopagitae ſcriptis, atque ideo a iure Attico longiſſime ſunt

 remotae.

remotae. Dignae autem sunt, quae hic laudentur, Canaii (de Canaye) dissertationes duae *de Areopago*, (*Recherches sur l' Aréopage*) insertae *Comment. Acad. Inscript. Tom. VII. p. 174 — 200. edit. Paris.* et *Tom. X. p. 273 — 316. edit. Amst.* De iudicio Ephetarum, post Sigonium Meursiumque, adcuratius ac diligentius egit Krebsius *Disp. de Ephetis, Atheniensium iudicibus Lips. 1740.* et *Opusc.* quae iunctim edita sunt *Lips. 1778. 8. N. I.* qua leges Atticas de homicidiis, formamque huius iudicii eleganter exposuit. Luculenta porro exstat Iac. Henr. Bornii *Diss. de Delphinio Atheniensium tribunali Lips. 1735.* qua vniuersus locus de caede, legibus Atticis vel praecepta vel permissa, egregie explicatur. Conferenda tamen est laudata Krebsii disputatio *§. IX.* Nec silentio praetermittendae sunt Blancardi *Obseruationes de tribunalibus Atheniensium*, (*Observations générales sur les Tribunaux établis à Athènes pour le maintien des Loix, et pour régler les différends qui s' élevoient entre les particuliers*) *Hist. Acad. Inscript. ibid. p. 51 — 56. edit. Paris.* et *Tom. IV. p. 79 — 88. edit. Amst.* itemque *Diss. de Heliastis*, (*sur les Héliastes*) *ibid. p. 68 — 73.* et *p. 106 — 115.* Adde Pauium *Disquis. de Graec. P. III. sect. 6. §. 1. Tom. II. p. 3 — 13.* et *§. 5. 6. p. 32 — 48.* Nuper etiam Bartholomaeus *cap. XVI. p. 315. seqq.* de tribunalibus Atheniensium, et *cap. XVII. p. 324. seqq.* de Areopago quaedam narrauit.

LIB. IV. TIT. IV.
De Iudiciis.

Ad cognoscendum ordinem iudiciarium apud Athenienses, in caussis tam ciuilibus quam criminalibus, adprime vtilis est Ioach. Stephani *de Iurisdictione veterum Graecorum liber*, qui Atticis tantum iuribus occupatur, in Gronouii *Thes. Graec. Antiq. Vol. VI. p. 2675 — 2754.* Est secundus liber ex eius quatuor *de Iurisdictione Francof. 1604. 8.* quod opus integrum typis iterare operae pretium foret. Scriptiunculas Hauptmanni de foro Attico supra iam laudauimus. De accusationibus et forma iudiciorum criminalium breuiter fabulatus est Bartholomaeus *cap. XVIII. p. 334. seqq.* De vsu quaestionis in iudiciis Atticis legenda est Mich. Henr. Gribneri *Obseruatio de vsu tormentorum apud Athenienses*, in eius *Sel. Opusc. Iur. Publ. et Priu. Hal. Magd. 1722. 4. Tom. V. sect. VI. p. 156 — 162.* qua quidem ingenuos ciues, testimonii dicendi caussa, tormentis subiici potuisse negat, an vero criminis atrocioris suspectos torqueri fas fuerit, in medio relinquit. Nuperrime in hoc argumento excutiendo industriam exercuit Io. Frid. Reitemeierus *Comment. de origine et ratione quaestionis per tormenta apud Graecos et Romanos Gotting. (1783) 8.* qua de quaestione apud Athenienses *p. 15 — 32.* ita disputationem instituit, vt ingenuorum et manumissorum corpora, quadam Scamandrii lege, a tormentorum cruciatibus tuta, exceptis caussis grauioribus ac rebus trepidis, seruos autem, sine vllo sexus vel aetatis discrimine, in omni et criminalium et ciuilium caussarum genere, publice priuatimque dirae quaestioni obnoxios fuisse contendat. Ceterum hanc commentationem, vt alia specimina doctrinae ab eodem proposita, lima Heynii, cuius disciplina in academia Gottingensi Reitemeierus, seminarii philologici sodalitio adscriptus, vsus fuit, videtur perpoliuisse.

LIB. IV. TIT. IX.
De Poenis.

Hic cum praecipua laude memoranda est Sigism. Frid. Dresigii *Diss. de cicuta, Atheniensium poena publica Lips. 1734.* De ignominiosa capitalique poena Stelitarum, siue eorum,

rum, quorum nomina vna cum elogio pilae ita inscribebantur, vt ipsi ab vnoquoque impune possent occidi, legenda est erudita Krebsii *de Stelitis Atheniensium commentatio Lips.* 1744. et *Opusc. N. II. p. 43. seqq.* Omnino autem *de poenis Atticis* prolusionem manu exaratam reliquit Hauptmannus, vt testatur Henr. Aug. Zeibichius *Prolus. qua scripta Io. Gottfr. Hauptmanni recenset Ger. 1783. p. 8.* Adde nunc, si placet, etiam Pauium *d. l. §. 7. p. 48. seqq.* et Bartholomaeum *cap. XIX. p. 345. seqq.*

LIB. V. TIT. I.
Finium Regundorum.

Legem Solonis de finibus regundis, quam Caius *L. 13. D. fin. reg.* ex eius libro IV. ad Legem XII Tabularum desumta, vna serie exhibuit, Petitus autem sine ratione, vt recte monuit Wesselingius *p. 480.* in plures dissecuit, post Petitum atque Heraldum *Obseru. et Emend. cap. XLI.* ex instituto explicauit et illustrauit Zach. Huberus *Dissertationum*, quae editione iterata, nouisque accessionibus aucta prodierunt *Amst. 1721. 4. Lib. III. diss. I. c. 1.* sed ineptissime et futilissime, vt solet. Nuper vero eamdem legem docte et eleganter interpretatus est Buchaldus *Diss. praelim. de Lege XII Tabularum P. I. sect. 3. p. 55 — 60.*

LIB. V. TIT. IV.
De Vsuris.

De conditione ac fortuna debitorum obaeratorum apud Athenienses, tam ante Solonis aetatem, quam lege ab eo promulgata, post Salmasii et Heraldi super hoc argumento disputationes, docte atque eleganter egit Iul. Car. Schlaegerus *Diss. de debitore obaerato secundum ius Hebraicum et Atticum creditori in seruitutem adiudicando Helmst.* 1741. typis iterata in Dan. Fellenbergii *Iurispr. Ant. Tom. I. p.* 1—72. De priori legis, qua Solon nexum corporis sustulit, capite, quod σεισάχθεια dicitur, et semel tantum auctoritatem habuit, exstat peculiaris I. M. Gasseri *Diss. de σεισαχθεία Solonis Hal. 1748.* cui quale pretium sit statuendum, cum in conspectum meum nondum venerit, dicere nequeo.

LIB. V. TIT. VII.
De Collegiis et Pollicitationibus.

Adnotatio ad legem Solonis de sodalitiis, Caio memoratam in *L. 4. D. de colleg. et corpor.* est apud Corn. Bynkershoekium *Lib. I. Obseru. Iur. Rom. c. 16.* Eamdem legem erudite explicauit Buchaldus paullo ante laudata *Diss. praelim. de Lege XII Tabb. P. I. sect. 3. p. 60. seqq.* De ἐράνῳ, ἐρανισταῖς et ἐράνου πληρωτῇ, quae Salmasio et Heraldo tantas rixas mouerunt, breuem commentatiunculam scripsit Hauptmannus *de ἐράνοις Atheniensium Ger. 1759.*

LIB. VI. TIT. VI.
De Testamentis et hereditario iure.

Legem Solonis de testamentis illustrarunt Alb. Gentilis *Lib. IV. Lect. et Epist. c. 6.* et Bern. Henr. Reinoldus *Var. cap. VIII.* De contractibus mulierum Atticarum exposuit, legemque Solonis, a Petito de vltimis voluntatibus male acceptam, recte interpretatus est Em. Merillius *Lib. V. Obseru. c. 1.* De successione ab intestato ex ephemeridibus litterariis mihi

cognita est Frid. Nathan. Volcmari *Diss. I. de intestatorum Atheniensium hereditatibus Trai. ad Viadr. 1778.*

LIB. VI. TIT. VII.

De Tutelis.

Legem de liberorum cura illustrauit Hauptmannus *Comment. de iuuentutis apud antiquos Graecos inspectoribus et curatoribus Ger. 1755.* Cui iunge Ern. Christoph. Walchii *Comment. de tutela impuberum Attica Gotting. 1767.* de qua mihi, nescio vnde cognita, et in aduersariis notata, iudicium ferre non licet.

LIB. VII. TIT. V.

De Furtis.

Multa inter viros doctos de furto per lancem et licium concepto olim disputata esse satis constat. De quo argumento ex instituto egerunt Marc. Tatius Alpinus *Epistola* edita *Basil. 1545. 4.* et Iustiniani Instit. curante Io. vande Water *p. 641 — 650. edit. Io. Conr. Ruckeri Lugd. B. 1744. 4.* adiecta, Vitus Amerbachius *Epistola* typis impressa *Basil. 1584. 8.* et Abrah. Wielingius *Diatribe Marb. Catt. 1719. 8.* publicata, Fellenbergii *Iurispr. Ant. Tom. II. p. 113 — 210.* inserta, et a variis sub examen vocata. Vide Wielingium ipsum ad *Alex. Chassanaei Paratit. Inst. Iur. Ciu. Lib. IV. tit. I. p. 224. seq.* Nouissime ea de re exposuit Georg. Christ. Maternus de Cilano *Prolus. de modo furtum quaerendi apud Athenienses et Romanos Alton. 1769.*

LIB. VIII. TIT. IV.

Miscella.

Famosissimam illam Solonis legem de media via in seditione atque discessione populi prohibita, quam auctoritate Aristotelis Gellius *Lib. II. Noct. Attic. c. 12.* refert, aliquot viri docti peculiari opera illustrare studuerunt. Primum Fabricius noster laudat Aug. Milagii *Orat. de lege Solonis, qua ignominia notarat eos, qui in seditione alterutrius partis non fuissent Helmst. 1655.* cuius inspiciendae mihi nondum fuit copia. Deinde commemoranda est Georg. Richteri *Orat. de lege Solonis, qua sancitum erat, ne quis in bello ciuili medius esset, aut partis neutrius,* in eius *Orat. Decad. Norib. 1638. 8. orat. V. p. 120. seqq.* Denique idem argumentum tractauit, multis, sed vulgo notis, de Solone et legibus eius generatim praemissis, Io. Frid. Menzius *Disp. Cogitationes in Gellii Lib. II. c. 12. de Solonis Legibus, et vna speciatim Lips. 1701.*

In fine huius capitis, et, exemplo Petiti, hoc *Miscellorum* titulo adhuc trium scriptorum, quorum neque participes fieri, neque idcirco in alium locum illa commode referre potuimus, breuis mentio est facienda, ne, plenam librorum iuris Attici perfectamque, quoad eius fieri possit, notitiam daturi, incuria et oscitantia ea omisisse videamur. Primum Valent. Gul. Forsteri *Additamenta ad Solonis leges in Latinam linguam versas Witteb. 1616. 8.* a Fabricio aliisque laudata, quot Solonis leges contineant, et numquid interpretationis illustrationisue loco a Forstero fuerit adiectum, iuxta cum ignarissimis scio. Deinde Gottfr. Schmidii *Diss. de Solone legislatore Lips. 1688.* non solum a Fabricio, sed etiam ab aliis cum laude memorata, et a nostratibus saepius, sed irritis semper precibus, a me expetita, quid siue in historia siue in disciplina iuris Attici vtilitatis praestet, mihi non liquet. (Hanc quidem paullo ante, quam hae

hae animaduersiones operis denuo describendae traderentur, viri cuiusdam docti, qui domicilium sedemque fortunarum in Misuiae oppidulo, vbi vix quisquam eiusmodi scripta quaerat, constituit, humanitate ac liberalitate me nactum esse gratus profiteor. Absoluitur haec *dissertatio prima* duabus partibus: quarum altera agit de Solone, altera de eius legibus, facta diuisione in sacras et ciuiles, atque has quidem vel ad morum doctrinam, vel ad prudentiam ciuilem pertinentes. Quarum illas ad quatuor virtutes, temperantiam, liberalitatem, magnificentiam, et iustitiam, reuocatas auctor breuiter recensuit, et quid de singulis iudicandum sibi videretur, cuilibet statim subiunxit: has vero alteri dissertationi, quae, quod ego quidem sciam, numquam edita fuit, reseruauit.) Denique Ger. Tiaard Suringeri *Obseruationes selectae ad Leges quasdam Solonis Franeq. 1781.* dissertatione inaugurali propositae, et ex annalibus litterariis mihi tantum cognitae, sintne quantiuis pretii, an vero, vt plurimae huius generis scriptiunculae, in academiis Belgicis recentiore aetate in lucem emissae, et a nonnullis inter populares nostros, iisque elegantioribus, si diis placet, iurisconsultis, qui ineptas singulis annis chartas in publicum protrudunt, atque inanem diffusae lectionis gloriam singulis fere paginis adfectant, vsque ad fastidium laudatae, trita tantum ac decantata complectantur, aliis diiudicandum relinquo.

CAPVT IV

DE LEGVM ATTICARVM ATQVE ROMANARVM COLLATIONIBVS

Accedo ad huius recensionis partem vltimam, in qua de Legum Atticarum Romanarumque comparationibus, deque earum auctoribus nos quaedam dicturos polliciti sumus. Ac primus quidem, qui hoc in genere aliquid tentaret, fuit Phil. Melanchthon, a Fabricio iam laudatus, cuius breuis quidem, sed non contemnenda *Collatio Legum Atticarum et Romanarum Witteb. 1546. 8.* formulis chalcographicis repetita exstat in Woldenbergii *Princ. Iur. Rom.* Melanchthonem excipit Pard. Prateius, qui in *Iurispr. Vet.* cuius censuram supra egimus, leges Draconis Solonisque cum priscis Romanorum legibus contendere instituit. Confer Hambergerum *Obseru. ad Grauinae Orig. Iur. Ciu. Opusc. p. 348. seq.* Atque hoc loco omnino omnes commode laudari possunt, qui leges regias et XII Tabularum ita sunt interpretati, vt ad ius Atticum, tamquam praecipuum earum fontem, recurrerent, et inde genuinas harum sanctionum caussas deriuarent. Rectissime enim Greg. Maiansius *Lib. V. Epist. 5.* cui catalogum librorum bibliothecae suae inseruit, *p. 247. edit. Ienich.* vbi *Leges Atticae cum Sam. Petiti commentario* memorantur, haec adscripsit: *Hic fons, hoc principium est Romani iuris.* In quibus XII Tabularum interpretibus, mea quidem sententia, principatum tenet Conr. Rittershusius in eo commentario, qui *Dodecadeltos* inscribitur, *Argent. 1616.* et *1659. 4.* vbi in singulis capitibus iuris Romani cum Attico consensionem ostendit: quem recentissimus earum interpres, Buchaldus, (Bouchaud) iurisconsultus et antecessor Parisiensis, *Commentario ad Legem XII Tabularum, (Commentaire sur la Loi des Douze Tables)* nitidissimis chartis et typis impresso editoque *Paris. 1787. 4.* hac in re feliciter fuit imitatus. Eiusdem Rittershusii exstat *Collatio actionum forensium Atticarum et Romanarum praecipuarum*, ad calcem *Comment. in Instit. Iustin. p. 788. seqq.* Sed ex hoc festinato opusculo aut parum aut nihil vtilitatis in lectores redundabit. Secutus est in actionum recitatione ordinem Decalogi: quibus caussis inductus, his verbis declarat: *Sic legantur Atticae et Romanae actiones tamquam doctrina de virtute,*

virtute, sumta ex lege naturae, seu a primorum patrum doctrina. Et statim post addit: *Haec de actionibus praemonere volui, vt sciant studiosi, eas non tantum esse formulas litigantium, sed virtutis doctrinam, a Deo traditam, et philosophiam.* Haec vero quis non sua sponte intelligit esse valde nugatoria, et Rittershusio, viro ceteroqui eruditissimo, plane indigna. Desid. Heraldi *Commentarius iuris Attici cum Romano collati*, cuius aliquando edendi spem fecit *Obseru. et Emend. cap. XLVII.* numquam lucem vidit. Ant. Thysii *Collatio Legum Atheniensium et Romanarum*, quae eiusdem *de Republica Atheniensium discursui politico* accessit, in Gronouii *Thes. Graec. Antiq. Vol. V. p. 1373. seqq.* iudice Wesselingio *praef. ad Petit. p. IX.* opera est leuidensis, crasso filo, et ex Petito magnam partem descripta. Sic et Balth. Frid. Rummelii *Commentationes de comparatione legum Romanarum cum Graecorum institutis*, quarum prima *1784.* altera *1785. Lipsiae* ad disputandum fuit proposita, e Pottero, Cragio, Rosino aliisque, plerumque non laudatis, maxima ex parte ad verbum sunt exscriptae: quod quisque, cui tanti esse videatur, facile deprehendere comparando potest, vt nos in vtroque libello deprehendimus.

Magnam quoque esse legum Mosaicarum atque Atticarum similitudinem, praeclare et ex instituto demonstrauit Io. Franc. Buddeus, cuius exstat *Diss. sistens legum Solonis et Mosaicarum collationem Hal. 1699.* Eamdem rem vno alteroue exemplo paucis illustrauit Io. Gottl. Heineccius *praef. de vtilitate litterarum orientalium in iurisprudentia*, praemissa Io. Seldeni operi *de Synedriis et Praefecturis iuridicis veterum Hebraeorum Berol. 1734. 4.* et recusa inter *Opuscula minora Amst. 1738. 8. N. VI. p. 200. seqq.* Postremo eximiam laudem meretur, quae in singulari argumento iuris Mosaici, Attici Romanique consensu concentuque illustrando versatur, Krebsii *Commentatio Philologica de amico consensu Ebraeorum, Graecorum, Romanorum in poena homicidae non voluntario constituenda Lips. 1781. 4.* Continet illa egregias obseruationes, tum e sacris litteris tum ex aliis antiquitatis monimentis collectas, quibus locus de caede fortuita et praeter voluntatem commissa, disputatione *de Ephetis* olim ab eo tractatus, amplificatur ac luculentius illustratur.

Haec habui, quae de scriptoribus, qui diuerso quisque consilio ac modo iuri Attico explanando illustrandoque operam nauarunt, et mihi adhuc innotuerunt, candido iurisprudentiae Atticae studium iuuandi animo animaduertenda iudicarem. Praestiti, quae potui, et, quae per tempus licuit indagare, sedulo adtuli. Ceterum facile praeuidere possum, fore aliquos, qui negent, me omnia, quae ad hunc recensum pertinerent, scripta adtigisse. Quos, qualescumque sint, humanissime rogatos cupio, vt secum cogitent, quam facile quaedam praetermittamus, quae emissitios aliorum oculos non fugissent, et quam verum sit in hoc commentariorum litterariorum genere, quod Symmacho scripsit Ausonius *p. 450. edit. Toll. Alius alio plura inuenire potest: nemo omnia.*

CAPVT XV

CAPVT XV

DE PINDARO ALIISQVE LYRICIS.

I. *Pindari Thebani aetas et vita.* II. *Scripta edita, et obiter de Graecorum Olympiis, Pythiis, Nemeis, Isthmiisque.* III. *Laudata et reprehensa in Pindaro.* IV. *Scholia graeca in Pindarum edita et scholiastae deperditi.* V. *Editiones Pindari, Versiones, et in Pindarum commentaria.* VI. *Varia scripta recentiorum illustrantia Pindarum.* VII. *Deperdita Pindari scripta.* VIII. *Catalogus scriptorum in scholiis ad Pindarum excitatorum.* IX. *De praecipuis Lyricis aliis, quorum vel nihil vel pauca admodum fragmenta hodie habemus, Alcaeo,* X. *Alcmane,* XI. *Alpheo,* XII. *Anacreonte,* XIII. *atque ita de reliquis secundum ordinem litterarum.* [⁋]

[Cum auctario *G. C. Harles.*]

I.

PINDARVS, Daiphanti tibicinis [a]) Myrtus F. natus Olymp. LXV. [b]) 1. ante Christum A. DXX. in ipso Pythiorum festo, futurus πολλῶν καὶ καλῶν ὕμνων τῷ Θεῷ Χορηγός, vt ait

a) Alii patrem vocant *Scopelinum*, alii *Pagonidam*, vt mater aliis dicitur *Cleodice*, aliis *Myrtis*; [quae confusa videtur; nam Myrtis cum docuit poesin:] frater *Erotion.* Vxor *Timoxena*, filius *Daiphantus*, filiae binae, *Eumetis* siue *Polymetis* et *Protomache.* Verum de his aliisque, quae de industria praetermisi, vide Suidam, Thomam Magistrum et e recentioribus Erasmum Schmidium, Ioh. Benedictum, et Oxoniensis editionis curatores in Pindari vita. [item vol. III. Aus den Papieren einer Lesegesellschaft, n. 5. 1789. 8. Classicam biographiam germanice versam a Murfinna vol. I. p. 79 sqq. *Basil. Kennet's* Lives of the Anc. Grecian Poets. p. 65 seqq.] *Iosua* quoque *Barnesius* in vita Euripidis sect. 4. Pindari vitam scripsisse se testatur, quae adhuc inedita delitescit. Fuere et alii Pindari. Nam 1) *Pindarus* e nostri maioribus, Scopelini filius, Lyricus Poeta, *Suid.* [*Eudoc.* in Violar. p. 358.] 2) *Pindarus*, Melanis Filius, Ephesiorum Tyrannus, de quo *Polyaenus* VI. 50. et *Aelian.* III. 26. Var. 3) *Pindarus*, libertus Cassii et in proprīcidio adiutor, apud *Plutarch.* in Bruto, p. 1004. et in *Antonio* p. 925. *Dionem* lib. XLVII. p. 354. *Valer. Maxim.* VI. 8. 4. et *Appianum* lib. IV. de bello ciuili. 4) *Pindarus* Grammaticus, qui laudatur in scholiis ineditis ad Dionysium Thracem, [apud *Villois.* in Anecd. gr. tom. II. p. 187. supra p. 519. nr. 87.] et Sexto Empirico p. 41. contra Grammaticos est *Pindarion.* 5) *Pindarus* presbyter ad quem 5. Nili epistola. 6) *Pindarus*, sub cuius nomine latinum carmen exstat de bello Troiano, de quo dixi in Bibl. latina. [Confer supra, lib. II. cap. 3. p. 429. cl. *Wernsdorf.* in Poet. lat. minor. vol. IV. p. 562 sqq. 596 sqq. *Ioann. van der Duffen* in Prodromo nouae Pindari Thebani Editionis, s. Specimine animaduersionum criticarum, Campis, 1769. 8. – 7) *Pindarus*, Ephesius, qui, Croeso Ephesum oppugnante, imperium in vrbe tenebat, Ephesiis consilium dedit, vt per funes portas moeniaque Dianae templi columnis connecterent, atque ipsam vrbem Deae consecrarent. *Polyaen.* VI. cap. 50.] Est et *Pindarus* fluuii nomen in Plutarchi Alexandro p. 675. sed *Pinarum* vocat Polybius, tom. II. p. 922. ex Callisthene. H. Stephanus vero in indice scriptorum a Pindari scholiastis laudatorum, Pindarum male facit *Oricliti filium.* Nam in loco scholiorum ad Pyth. 2. nihil aliud legitur quam quod Pindarus dixit ὀρικτίτα υἱὸν pro filio hominis in montibus enutriti. [*Pindarus* histrio legitur in vulgatis edd. Aristotelis de A. P. cap. 26. p. 212. meae edit. sed suspecta est lectio, et Τινδάρε maluit Sylburg. et dedit Batteux.] Effigies *Pindari* occurrit ante editionem Oxoniensem 1697. et in *Iac. Gronouii* tom. II. Antiquitt. Graecar. tabula 60. In Fuluii vero Vrsini elogiis p. 36. antiqua Pindari statua capite trunca.

b) Male LXVII. excusum in Scaligeri notis ad Eusebium p. 100. b. editionis secundae. *Fabric.* *Pindarum* natum esse Olymp. LXV. tradunt *Suidas* in voc. Πίνδαρος et *Eudocia* l. m. Atque in anno nati illius consentiunt *Thomas Magister*, et recentiores, iique annum primum illius Olymp. ponunt, nisi quod *Larcher* in Chronol. Herodot. p. 571.

ait *Plutarchus* VIII. 1. sympos. Patriam *Thebas* Boeotiae c) habuit, cuius opprobrium facile effugit ingenii elegantia, et carminum suauitate. Vide [*Themistium* Or. 27. p. 334. edit. Harduini, *Strabon.* VII. p. 495.] *Erasmum* Chil. I. cent. 10. in adagio *Boeotica sus*, *Galenum* protreptico ad artes tom. I. p. 3. et scholia *Pindari* Olymp. Od. VI. ad verba vers. 153.

Γνῶναί τ' ἔπειτ' ἀρχαῖον ὄνειδος ἀλα-
θέσι λόγοις εἰ φεύγομεν Βοιωτίαν
Ὗν — — — —

Expositum infantem nutritum fuisse ab apibus, multi tradiderunt: *Antipater* in Epigrammate 4. Antholog. cap. 26. *Philostratus* 2. Icon. cap. 12. *Pausanias* Boeoticis, [cap. 23. vbi alia quaedam de Pindaro narrat,] et *Aelianus* XII. 45. Var. [vbi vid. Scheffer. et Perizon.] Instituerunt Pindarum praeter parentes, *Lasus* Hermionensis et *Simonides.* [item *Myrtis*, (auctore Suida in voc. Πίνδαρος) quae cum Pindaro certamen iniit poeticum, (vid. infra §. de *Corinna* et huius fragmentum in *Wolfii* Fragm. Poetr. p. 56. ex Apollonii libro de Pronomin. in *Salmasii* Epistolar. lib. I. ep. 14. ad Vossium, p. 32 sq. et de Hellenistica p. 77. vide notas ad Wolfii edit. *Olearius* de poetr. p. 23 sq. dubius est, quomodo id intelligat:) et *Corinna*, (secundum auctorem vitae Pindaricae metricum.) *Harl.*] Quinquies victus est a *Corinna*, de qua vide ad eumdem *Aelianum* XIII. 25. Var. [Num *quinquies* a Corinna victus fuerit, fides sit penes *Aelianum*, testem non semper locupletem. Aliquis enim ex eo, quod Corinna l. paullo ante cit. Myrtidem culpat, quia mulier descenderit in certamen cum Pindaro, in primis ex loco *Suidae* in voc. Κόριννα, vbi historiola illa repetitur, addito, ὡς λόγος, de veritate victoriae quintuplicis dubitare potest. Conf. ad loca Aeliani et Suidae interpretes et quae congessit Wolfius in Fragmentis poetriar. p. 50. seqq. At *Pausanias* in Boeoticis lib. IX. cap. 22. p. 753. memorat monumentum

p. 571. annum alterum, a. Chr. 519. V. C. 235. constituat: *Corsini* autem in Fastis Attic. tom. III. p. 122. quod *Plutarch.* sympos. VIII. quaest. 1. Pindarum tradit Pythiis natum esse, Pythia vero tertio cuiusque Olympiadis anno celebrari consueuisse, statuit, poetae natiuitatem exeunti fere anno *tertio* Olymp. LXV. adscribi debere: tom. tamen II. p. 64. Pythia scribit celebrata fuisse anno secundo cuiusque Olymp. ideoque Pindari natiuitatem ad annum *secundum* exeuntem Olymp. LXV. debere referri, et illum Salaminiae pugnae tempore, quae vicesima Boedromionis die a. 1. Olymp. LXXV. contigit, quadragesimum aetatis annum adtigisse: et ponit tom. III. p. 122. an. nati Pindari ¾ Olymp. LXV. Ad hanc Olymp. diem Pindari natalem refert quoque *Burette* in Comm. acad. Paris. tom. XV. ad Plutarchi librum de Musica, p. 358. vbi copiosus est de nostro lyricorum principe. *Harl.*

c) Pindarum fuisse *Thebanum*, non addita vrbis locive mentione, tradit Suidas. Contra Thomas Magister ait, eum natum fuisse Cynoscephalis, inter Thespias et Thebas sitis. *Palmerius* vero in Exercitationibus in optimos fere autores graecos, p. 816. Hylam siue Hylas, vrbeculam Boeoticam non longe a Thebis, (*Homer.* Iliad. ε. vers. 708. vbi v. Schol.) f. secundum Plinium inter Megaram et Thebas, patriam adserit Pindaro, motus loco *Moschi* Idyll. III. 89.

Πίνδαρον ἐ ποθέοντι τόσον Βοιωτίδες ὝΛΑΙ,

vbi ὕλαι nolit cum interprete more vulgari vertere *siluae*, sed *Hylae*, quia, quum hoc loco Moschus vniuscuiusque poetae celebris patriam nominatim ponat, Hesiodi Ascram, Alcaei Lesbon, Simonidis Ceiam vrbem, Archilochi Parum, Sapphus Mitylenam, intelligi non possit, cur Pindaro det siluas tantum: Βοιωτίδες autem addidisse poetam ad differentiam aliarum vrbium eius nominis, quarum vna in Locride, altera in Ionia, altera in Caria fuit. Plura et meliora forsan sciremus de Pindaro, si superesset *Plutarchi* liber a *Lampriade* in Catalogo scriptorum Plutarcheorum et *Photio* in Bibl. p. 342. memoratus περὶ τοῦ Κράτητος βίου, καὶ Δαϊφάντου καὶ Πινδάρου. *Harl.*

numentum apud Tanagraeos in celebri vrbis loco, in gymnasio pictum, Corinnam taenia redimitam, τῆς νίκης ἕνεκα, ᾗ Πίνδαρον ἄσματι ἐνίκησεν ἐν Θήβαις, *victoriae caussa, qua Thebis carmine vicit Pindarum.* Ergo vnius tantum victoriae facit mentionem: addit vero videri sibi vicisse illam τῆς διαλέκτου τε ἕνεκα, et linguae caussa, (neque enim *Dorica*, vti Pindarus, cecinit, sed ea, quam essent facile *Aeolenses* percepturi,) καὶ ὅτι ἦν γυναικῶν τῶν τότε ἤδη καλλίστη τὸ εἶδος, *et quod illa mulieres sui temporis pulcritudine formae superabat.* Atqui si Pindarus victus erat a Corinna, id accidisse videtur, quum ille esset admodum iuuenis, iudicio nondum satis obfirmato, aut luxurie dictionis nimis abundans. Nam illum ὄντα νέον ἔτι καὶ τῇ λογιότητι σοβαρῶς χρώμενον *iuuenem adhuc et audacius eloquentia vtentem* acriter redarguit Corinna: cuius rei testimonia videbis apud *Plutarchum* de gloria Atheniensium, tom. II. Opp. p. 347 sqq. et *Lucianum* in Demosthenis Encomio, tom. III. p. 505. edit. Reitzii. Adde *Wolfii* fragm. laud. p. 50. *Olearii* disput. de poetriis graecis §. 20. et *Io. Gottl. Schneider* Versuch über Pindars Leben und Schriften, Argentor. 1774. 8. p. 5 sqq. vbi quoque sect. II. de Pindari vita, sect. III. de eius morte, et in reliquis de illius philosophia, odarum argumentis atque dictione copiosius disseritur. *Harl.*] Cum vero Xerxes pugna Salaminia profligatus est ab Atheniensibus Olymp. LXXV. 1. (ante Christum CCCCLXXX.) quadraginta annos natus fuit Pindarus, teste Suida, [item Eudocia] *Diodorus Siculus* ad eumdem annum Lib. XI. p. 22. [s. p. 425. tom. I. edit. Wesseling. qui id probat,] τῶν δὲ μελοποιῶν Πίνδαρος ἦν ἀκμάζων κατὰ τούτους τοὺς χρόνους. Itaque non tantum ad LV. vel LXVI. vel LXXX. annorum aetatem peruenerit Pindarus; sed [?] nonagenario maior obierit, est necesse. Nam Olympionic. 6. canit laudes Agesiae Syracusani, qui vicit Olymp. LXXXV. Praeterea Pythionic. 7. laudat Megaclem Atheniensem, qui vicit Pythiade XL. quae incidit in Olympiadis LXXXVII. vel LXXXVIII. annum 3. Tum Isthmionic. 7. v. 34. celebrat mortem Strepsiadis, qui bello occubuit Peloponnesiaco, quod coepit Olymp. LXXXVII. 1. d) Secta Pythago-

d) De aetate et annorum, quos vixerit Pindarus, numero chronologi mire dissentiunt. Suidas in: Πίνδαρος, hunc, scribit, mortuum esse annos quinquaginta quinque natum. Locus autem classicus, in quo corrigendo interpretandoque valde laborant Meursius, Dodwellus atque Corsinus, est apud Thomam Magistrum in vita poetae, τέθνηκε δὲ ὁ Πίνδαρος ἓξ καὶ ἑξήκοντα ἐτῶν γεγονώς, ἤ, ὥς τινες, ὀγδοήκοντα, ἐπὶ ʼΑΒΙΏΝΟΣ ῎Αρχοντος, κατὰ τὴν ἕκτην καὶ ὀγδοηκοστὴν ὀλυμπιάδα, *obiit vero Pindarus quum* sexaginta sex annos *vixisset*, siue, *vt alii volunt*, octoginta, *sub ABIONE Archonte, Olympiade octogesima sexta. — Abion* hic turbat rationes. Quare *Meursius* de Archont. Athen. lib. II. cap. 16. (in Gronouii Thesauro antiqq. graec. vol. IV. col. 1196. edit. Venet.) locum ita corrigit: Τέθνηκε δὲ ὁ Π. ἓξ καὶ ἑξήκοντα ἐτῶν γεγονώς, ἐπὶ ʼΑρίστωνος ἄρχοντος· ἤ, ὥς τινες, ὀγδοήκοντα· κατὰ τὴν ἕκτην καὶ ὀγδοηκοστὴν ʼΟλυμπιάδα. *Dodwellus* in Annal. Thucyd. p. 87. mutat aut perturbat Archontum seriem a Diodoro Siculo traditam, loco *Abionis* in Thoma Magistro nomen *Bionis* substituit, et hunc ex Olympiade LXXX. ad Olymp LXXXVI. a. 1. transfert, Pindarique mortem in hanc coniicit. Pariter *Saxius* in Onom. I. p. 33. Pindarum scribit natum esse Olymp. LXV. 1. denatum Olymp. LXXXVI. 2. At *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* libr. XI. cap. 79. p. 464. vbi *Bion* Archon Atheniensis Olymp. LXXX. 3. nominatur, iam refutat Dodwellum, monens, postrema apud Thomam Magistrum verba ἐπὶ ʼΑβίωνος seu potius Βίωνος commodius posse referri ad priora verba ἓξ καὶ ἑξηκ. ἐτῶν γεγονώς, quam ad ὀγδοήκοντα. tum opinatur, Thomam, vti in aliis, ita etiam hic in numero Olymp. labi potuisse; denique Bioni Archonti sedem Olymp. LXXXVI. anno primo nullam relinqui, quam Lysimachus Archon tueatur egregie. Copiosius tamen doctiusque Thomae Mag. auctoritatem imminuit, maxime argumenta et Meursii et Dodwelli examinat reiicitque *Corsini* in Fastis Attic. tom. II. p. 56 sqq. quae omnia repetere, foret nimis longum atque molestum. Ex sententia

Pythagoreum fuisse Pindarum tradit *Clemens Alex.* V. Strom. p. 598. vid. supra in Catal. Pythagoreorum. Fertur inopinato animam exhalasse in Gymnasio, (vt *Valerius Maximus* IX. 12. extern. 7.) siue (vt *Suidas*,) in theatro, quum super gremium pueri *Theoxeni*, quo vnice delectabatur, capite posito, quieti se dedisset. Epitaphium illius memorat Suidas in χαλκευτής. [monumentum vero apud Thebanos, *Pausan.* IX. cap. 23. p. 754.] Pridem defuncti generi et aedibus pepercit rex Alexander, captis Thebis, vt praeter alios narrat *Libanius* tom. II. p. 218. *Plutarchus* Alexand. p. 670. *Tzetzes* VII. histor. 139. et *Dio Chrysost.* 2. de regno p. 25. [Dio addit, Alexandrum pepercisse Pindari aedibus et propter ingenii illius splendorem, et quod aliquem e maioribus eiusdem nominis, Alexandrum Φιλέλληνα dictum, poeta quondam laudasset; ideoque aedibus poetae inscribi iussisse: Πινδάρου τοῦ μουσοποιοῦ τὴν στέγην μὴ καίετε. Pindaro adhuc viuo statuam posuerunt Athenienses, vid. *Mureti* V. L. lib. IV. cap. 1. et eum propter laudes illis tributas honorarunt. vid. *Schneideri* Fragmenta carminum Pindaric. p. 50. nr. IX. *Harl.*] Ac *Plutarchi* etiamnum aetate in Theoxeniis maior portio addicebatur per praeconem posteris Pindari, vt ipse testatur p. 157. de sera Numinis vindicta. [pag. 54. edit. Wyttenbach. cuius not. v. p. 68.]

II. Exstant

sententia Thomae Magistri Pindarus vita decessit siue anno aetatis LXXX. (quo facto refertur illius mors ad Olymp. LXXXVI) siue an. aet. LXVI. quum natus esset an. $\frac{3}{4}$. Olymp. LXV. incidet illius obitus in an. $\frac{1}{2}$. Olymp. LXXXII. quod *Corsini* tom. III p. 206. ad fastos atticos huius Olymp. verum esse putat, non modo quia, (quod contra Dodwellum nostrumque Fabricium ostendit,) nulla prorsus victoria Olymp. LXXXII. posterior a Pindaro celebrata reperiatur; verum etiam, quod ipse ineunte solum, non deuexa, senectute obiisse videatur; nam *Pausan.* Boeot. cap. 23. λέγεται, ait, καὶ ὀνείρατος ὄψιν αὐτῷ γενέσθαι προήκοντι ἐς γῆρας, *visum in somnis illi* in senectutem vergenti, [adeoque non decrepito et ad vltimam fere aetatis metam venienti,] *contigisse fertur;* decimoque post die fato iam functum fuisse testatur. Idem tamen tom. II. p. 58. et tom. III. p. 201. scribit, Pindari mortem et Abionis s. Bionis Archontis annum debere in Olymp. LXXX. a. 3. relinqui: sed tamen docet, tom. II. p. 59 seq. certis characteribus ostendi posse, praecipue ex Olymp. V. Pindarum ad Olymp. LXXXII. peruenisse. Priores tamen rationes idem sequitur in diss. agonist. III. §. 3. p. 70. Argumenta, quibus Fabricius vtitur ad senectutem longiorem et vltimam Pindaro adserendam, *Corsinus* tom. II. p. 60 seqq. diluit. Docet igitur Megaclis victoriam non posse reuocari ad LXXXVIII. Olympiadem; Megaclem enim omnium eiusdem nominis postremum fuisse auunculum Periclis, denati, octogenario maioris, a. 4. Olymp. LXXXVII. illum igitur Megaclem Ol. LXXXVIII. a. 2. superstitem esse, Pythiisque ludis certare non potuisse: tum, quum Pindarus, Megaclem ipsum adloquens, Pyth. VII. 17. dixisset, Νέᾳ δ' εὐπραγίᾳ etc. *nupero autem successu felici gaudeo aliquantum*, scholiasten adnotasse, a Pindaro indicari mortem Hippocratis, qui a. 1. Olymp. LXVII. Athenas a Pisistratidarum tyrannide liberauit; hinc sequi, vt et mors Hippocratis, et Pindari oda verisimilius reducatur ad Olymp. LXXVI. a. 3. siue *vicesimam octauam Pythiadem*, et in deprauato scholiastae ad eum loco sit rescribendum εἰκοστὴν ὀγδόην. Postea p. 62. argumentum, Pindarum Olymp. VI. canere laudes Agesiae, victoris Olymp. LXXXV. eo refellit, quod teste *Pausania* Eliac. I. cap. 9. ἀπήνη iam Olymp. LXXXIIII. sublata fuerit. Conf. schol. et Schmid. ad Olymp. Od. V. Denique Strepsiadis auunculum ipsi cognominis *Peloponnesiaco* bello periisse, ex scholiaste ad locum Pindari cit. ante Fabricium *Scaliger* in Euseb. Chron. ad an. 1531. collegerat. At *Corsin.* ex ipso scholiaste et Pindari carmine docet, in scholiastis textu loco ὁ πελοποννησιακὸς πόλεμος rescribi debere ὁ περσικὸς πόλ. adeoque Strepsiadis mortem ad pugnam referri Salaminiam. — Nec *Burette* l. c. p. 367. Fabricii probat sententiam, firmioribus argumentis corroborandam. Secundum *Ed. Simson* in Chron. ad a. m. 3570. Pindarus hoc anno, ante C. N. 433. V. C. 319. an. aetatis 86. obiit. Idem apud Suidam loco ἔτη νϛ´ legendum putat π´. Sic quoque corrigendum censet *Vallars.* ad Eusebio-Hieronymi Chronicon p. 495. not. f. *Harl.*

II. Exſtant Pindari, quem μεγαλοφωνότατον vocat *Athenaeus* XIII. p. 564. e) carmina XLV. epinicia Lyrica, quae Strophis f), Antiſtrophis et Epodis conſtant, dialecto Dorica g) ſcripta

In ΟΛΥΜΠΙΟΝΙ´ΚΑΣ *XIV.*
ΠΥΘΙΟΝΙ´ΚΑΣ *XII.*
ΝΕΜΕΟΝΙ´ΚΑΣ *XI.* h)
Et ʼΙΣΘΜΙΟΝΙ´ΚΑΣ *VIII.*

De quatuor illis Graeciae celeberrimis agonibus praeſenti loco agere ſuperuacuum eſſe exiſtimo, i) tantum noto *Olympia* k) graeca celebrata eſſe apud Eleos in honorem Iouis, peracto quouis quadriennio, et primam Olympiadem numerandam ab anno ante Chriſtum 776. conf. *Euſeb.* Scalig. p. 139.

H 3 *Pythia*

e) *Regnatorem lyricae cohortis* vocat eum Stat. IV. ſilu. 7.

f) Schol. Euripidis ad Hecub. v. 647. τὴν μὲν στροφὴν κινούμενοι πρὸς τὰ δεξιὰ οἱ χορευταὶ ᾖδον, τὴν δ' ἀντιστροφὴν πρὸς τὰ ἀριστερά, τὴν δ' ἐπῳδὸν ἱστάμενοι ᾖδον. Ἐδήλου δέ, ὥς φασιν, ἡ μὲν στροφὴ τὴν ἀρχαῖαν ἐκ τῶν ἑῴων πρὸς τὰ δυτικὰ μέρη κίνησιν, ἡ δ' ἀντιστροφὴ τὴν τῶν πλανητῶν, ὡς ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἕω γενομένην, ἡ δ' ἐπῳδὸς τὴν τῆς γῆς στάσιν, ἱσταμένων τῶν ᾀδομένων. Confer *Galenum* XVII. vlt. de vſu partium. *Victorinum* 1. Grammaticae p. 2501. *Atilium Fortunatum* p. 2699. *Fabric.* Adde Schol. ad *Eurip.* Phoen. v. 210. Schol. *Hermogen.* p. 373. 400. *Dodwell.* de aetate Phalar. p. 63. infra ad Steſichorum §. LVII. *Harl.*

g) Dialecto κοινῇ vſum eſſe Pindarum, ſcribunt *Gregorius Corinth.* de dialectis p. 5. Koen. et alius grammat. in eiusdem Koenii edit. p. 301. 314. et p. 170. (vbi v. Koen.) Pindari dialectus παντελῶς ἀγνοοῦντας. conf. Salmaſ. de L. Hellenist. p. 5. et 28 ſq. *Harl.*

h) Licet tres poſtremae proprie ad Nemeorum victores non ſpectent, ſed ſeparatim olim ferrentur teſte Schol. v. Er. Schmid ad Nem. p. 195. *Harl.*

i) De his ludis paſſim et copioſe agit *Petr. Faber* in libr. Agoniſticon, (in Theſ. Antiqq. graec. Gronouiano, vol. VIII.) e. g. libr. III. cap. 23. quando Olympia, Pythica etc. fuerint celebrata reliq. item libr. II. capp. 20 ſqq. multa de illis, et paſſim Pindarus illuſtratur. In eodem volumine eſt *I. Caeſ. Scaligeri* lib. de Comoedia et Tragoedia, vbi cap. 19 — 22. de quatuor illis ludis agitur. Ita in aliis Theſauri iſtius voluminibus multa occurrunt, quae ad hiſtoriam atque intelligentiam ludorum pertineant: de quibus hic copioſius agere nec licet nec lubet. Adde *Benedict. Auerranum* Florentinum, in diſſ. VI. primoribus, quibus illuſtrat epigramma primum Anthol. tom. I. Oper. *Eraſmi Schmidii* Prolegomena in illius edit. Pindari, et qui nominantur libri maioris minorisque molis pretiique in *Fabricii* Bibliogr. antiquar. p. 986 ſeq. In primis vero commendari debent *Eduardi Corſini* Diſſertationes agoniſticae, quibus Olympiorum, Pythiorum, Nemeorum atque Iſthmiorum tempus inquiritur ac demonſtratur. Florentiae 1747. 4. rec. Lipſiae 1752. 8. adde eiusdem Faſtos Attic. diſſ. XIII. tom. II. p. 295 ſq. *Harl.*

k) Olympia erant agon, feſtum, ludi, atque, vt *Iuſtinus* XIII. 5. notauit, mercatus totius Graeciae, quo durante erat ἐκεχειρία atque a bello ceſſatio, teſte Plutarcho in Lycurgo. Quinquageſimo menſe celebrata Olympia ſcribit Tzetzes Chil. 1. verſu 580. quod ſi verum eſt, ſequitur, non ſemper aeſtivo tempore celebrata eſſe, vt contendit *Petauius* IX. 48. doctrinae temporum, [item *Scaliger* de emendat. temp. libr. IV. p. 242. *Dodwell.* Diſſ. IV. ſect. 14. *Corſinus* l. m. p. 4. edit. Lipſ.] nec autumno ſemper, vt alii malunt. Celebrabantur in campo iuxta Alpheum flumen. *Diodor.* Sic. IV. p. 222. Praemium corona ex oleaſtro; conf. *Ez. Spanhem.* ad Ariſtoph. Plut. v. 586. *Schmeizel* de Coronis p. 104 ſqq. alia apud Vitruuium, praef. libr. IX. — De Olympiis v. Theodori Antonidis Olympia, 1732. 4. belgice cum praef. D. Alberti Voget. Primus Olympiaca certamina celebrauit Coroebus Eleus, teſte *Athenaeo*, IX. p. 382. De aliis minoribus Olympiis per diuerſas Graeciae vrbes celebratis vide *Iac. Palmerii* notam ad Luciani Harmonidem tom. I. pag. 590. [*Corſinum* pag. 27. ſqq.]

Pythia apud Delphos celebrata similiter post singula quadriennia in honorem Apollinis Pythii, non quouis anno tertio, (vt *Scaliger*, [Emend. temp. lib. I. p. 53. *Meursius* Archont. Athen. lib. II. cap. 9.] sed, [P] vt *Petau.* Doctr. temp. l. cap. 33. *Sam. Petitus* p. 63. ad leges Atticas, *Dodwellus* p. 239. de Cyclis, et Annal. Thucyd. ad an. 2. Olymp. LXXXIX. secundo Olympiadis exeunte. [*Corsin.* tamen in Diss. Agon. II. §. VII. sqq. p. 53 sqq. docet Pausaniae, Diodori, Eusebii, Oxoniensis marmoris testimoniis, Pythicos ludos *tertiis*, iisque exeuntibus, Olympicis annis, prima vel septima Munychionis attici mensis die esse celebratos, et *Thucydid.* lib. IV. cap. 117. et 118. libr. V. cap. 1. contra Petauium et Dodwellum pro suis rationibus explicat.] Prima Pythias *numerata* incidit in Olympiadem XLIX. [vid. *Dodwell.* diss. V. sect. 1. et *Corsin.* diss. Agon. p. 50 sq.] Pythia suo tempore celebrata memorat *Plutarchus* de Oraculorum defectu p. 410. et an seni gerenda Resp. p. 792. v. Tristan. II. p. 276 sqq. Praemiorum corona e lauro fuit. Adde auctorem diss. insertae histor. criticae reipub. litter. tom. I. p. 152 sqq.

Nemea celebrata apud Argiuos in honorem Herculis, (aut vero Achemori Lycurgi F. vide *Lud. Nonnium* ad Graeciam Hub. Goltzii p. 66.) singulis bienniis, [vid. schol. ad Pindar. Nem. III. et V. argum. *Iuliani* Ep. 35. p. 408. c. ibique Petau. p. 417.] anno cuiusque Olympiadis primo et tertio, vt *Scaliger*, *Petauius* et *Dodwellus* de Cyclis diss. VII. p. 300. vel vt *Samuel Petitus*, anno secundo et quarto. Sane Olymp. CXVI. 2. Nemea celebrata esse testatur *Diodorus Siculus* lib. XIX. [cap. 64.] p. 705. Prima Nemea incidunt in Olympiadem LIII. *Fabric.* [Nemea ab Arato Cleonis celebrata memorat *Plutarch.* in Arato, p. 1040. — Praemium coronae ex apio. *Plutarch.* Timol. p. 248. Nemeaeos ludos, qui Solonis aetate intercidisse videntur, Olymp. LIII. a. 1. esse restitutos, probat *Corsin.* in diss. Agon. III. §. 2. et §. 3. primae Nemeadis *numeratae* tempus refert ad Olymp. LXXII. 4. De hibernis Nemeis vid. *Pausan.* Corinth. cap. 15. et in Eliac. cap. 16. In sequentibus copiose demonstrat Corsin. Nemeades non *primis* ac *tertiis*, sed *secundis* potius et *quartis* Olympiadum annis peragi consueuisse, ita, vt ineuntibus *quartis* aestiuae (duce *Polybio* lib. V. p. 439. quem is locum docte lateque explicat p. 76 sq. et Casauboni rationes euertit: item p. 79 sqq. *Polyb.* II. p. 151. et 152.) Nemeades agerentur; hibernae vero in *secundos* fere exeuntes Ol. inciderent. Idem Scaligeri, Petauii, praecipue Dodwelli argumenta examinat et singula Nemeadum exempla persequitur, ac rationes colligit. *Diodori Sic.* (lib. XVIIII. cap. 64. p. 367.) testimonium pro Nemeadibus hibernis prolatum corroborat, fidemque historici contra Scaligerum aliosque defendit. Ad eumdem Diodori Siculi locum *Iac. Palmerius*, qui pariter Ios. Scaligeri iudicium atque sententiam improbat, ac *Petr. Wesseling.* docte disserunt de hac controuersia. Placet quidem Wesselingio et commodissima esse videtur sententia *Sam. Petiti*, (in Comm. L. L. Attic. lib. I. tit. I. p. 135.) Nemea anno quarto Olympiadis fuisse edita, et, quoniam tertio quoque anno instaurabantur, secundo eadem anno acta: id quod etiam in mentem venerat Sethо Caluisio et Erasmo Schmidio in Prolegom. ad Pindari Nemeonic. At propter exempla Nemeorum a Dodwello et Petauio producta, (a Corsinio autem aliter explicita, comparata et vindicata,) quae partim in Olympiadis annum primum, partim in eiusdem Olymp. tertium incurrant, malit accedere Scaligero, Petauio et Dodwello, putatque, Diodor. in annum retulisse secundum Olymp. CXVI. partem rerum Cassandri, quae sequente tertio erant administratae, quoniam pleraeque ante Archontem Nicodorum euenissent: neque id esse insolens Diodoro. Sed hactenus. *Flori* (lib. II. cap. 7. §. 14.) et *Ausonii* (in fine Eclogarii,) errorem, *Nemeae* in theatro *quinquennalibus ludis* libertatem Graecis fuisse pronunciatam, *Ducker.* ad locum Flori iam notauit. *Harl.*]

Isthmia

Isthmia l) apud Corinthios in honorem Neptuni singulis m) itidem bienniis; [primis ac tertiis Olympiadum annis. conf. *Corsini* diss. agon. IIII. p. 109 sqq.] Prima [quidem Cypselidarum quoque temporibus sunt celebrata, sed splendidius peracta, ideoque veluti instaurata] incidunt in Olymp. XLIX. Ita singulis quadrienniis vniuersi quatuor agones, et Olympia quidem ac Pythia semel, Nemea vero et Isthmia bis acta sunt, vt notat *Iulianus* Epist. 35. [de quo loco vid. *Corsin.* diss. agon. III. p. 104 sqq.] Mentio Isthmiorum illo tempore adhuc celebratorum etiam apud *Libanium* tom. II. p. 211. Seriem Chronologicam Olympiadum, Pythiadum, Isthmiadum et Nemeadum et quotquot potuere reperire victorum adcuratiorem edidit *Guilelmus Lloyd* n), Reu. Episcopi Vigornensis F. Oxon. 1700. fol. cui addendae doctissimi *Dodwelli* obseruationes in praeclaro opere de Cyclis Graecorum, [et *Corsini* Catalogus Hieronicarum alphabeticus, sub finem dissertatt. Agonistic.] Olympionicas scripserant olim *Agriopas* Plin. VIII. 22. (vbi codices quidam *Acopas* vel *Copas*,) tum *Aristarchus*, *Aristoteles*, *Eratosthenes*, *Hippias*, *Hippostratus*, *Iulius Africanus*, *Philochorus*, *Stesiclides* et *Timaeus Siculus*, de quibus adi *Ionsium* lib. IV. p. 344. de scriptoribus Hist. Philosophicae, et Marshamum Canonis Chronici pag. 486. edit. Lipsiensis. [inprimis *Corsin.* l. cit. p. 152 sqq.] *Syncello* p. 196. Chronographiae citantur de Olympiorum ludorum origine et Olympionicis *Aristodemus*, *Polybius*, *Callimachus*. A Suida in Κυψελιδῶν laudatur *Agaclytus* ἐν τῷ π' Ὀλυμπιάδι. Phlegontis Tralliani Ὀλυμπιονικῶν καὶ χρονικῶν συναγωγὴν recenset Photius cod. XCVII. ex quo scripto superest fragmentum περὶ τῶν Ὀλυμπίων. Ceterum Ὀλυμπιάδων ἀναγραφὴν, quam Scaliger post Chronicon Eusebii p. 313 sqq. Graece edidit, et p. 343 sqq. indice Ὀλυμπιονικῶν Alphabetico ornauit, vir incomparabilis ipse ex veteribus scriptoribus editis atque ineditis videtur singulari studio ita collegisse ac digessisse, licet a Meursio o), G. Ioanne Vossio [Casaub. ad Sueton. Claud. cap. 2.] et aliis viris doctis non paucis pro veteri passim laudatur, et Reinesio p) viro summo p. 585. Epistolar. ad Hofmannum habita est pro Epitome Phlegontis concinnata ante Eusebium. [conf. *Salmasii* iudicium ad Solin. p. 247. C. edit. Vltraiect. *Corsini* diss. agon. p. 156. *Ruperti* Epist. ad Reinesf. XLVIII. p. 447. (Lipsiae, 1660. 4.) qui exemplis probat, Scaligerum paene omnes Coss. vel ex Cassiodoro vel ex Onufrio in graecum transtulisse.]

III. Vt ad Pindarum reuertar, ex plurimis, quae in eius ingenium [P] et μεγαλοφωνίαν apud veteres effunduntur, elogiis q) tantum adscribam verba Quintiliani X. 1. *nouem Lyricorum longe Pindarus princeps, spiritu, magnificentia, sententiis, figuris: beatissimus rerum verborumque copia et velut quodam eloquentiae flumine, propter quae Horatius*

l) Conf. *Massieu* comm. in Histor. soc. Par. I. et B. L. tom. V. p. 440.

m) διὰ δυοῖν ἐτοῖν, *Aristid.* orat. Isthm. tom. I. p. 41. 45. Praemium corona ex apio primum, dein maluerunt e pinu. Plutarch. Symp. VIII. 4.

n) Erasm. quoque Schmidius Pindaro suo chronologicam seriem Olympiorum et Pythiorum praemisit, primam Olympiadem incipiens anno ante Chr. 774. Pythiadem primam anno tertio Olympiadis XLVIII. Erasmi Schmidii sententiam dictatoriae sententiae Lloydianae praetulit *Henr. Leonh. Schurzfleisch* in Epistola ad Barthol. Christian. Richard, Wittebergae, 1705. 4. Nou. litt. Hamburg. p. 93.

o) Meursium eo nomine reprehendit Petauius doctrin. temp. lib. XIII. ad A. Per. Iul. 4029. conf. *Labbeum* tom. I. de scriptorib. eccles. p. 304.

p) Vid. eiusdem Epist. ad Rupert. p. 489. *Harl.*

q) Ἡ Βοιώτια λύρα, i. e. *Pindari* apud Theophylact. Epist. 8. laudat eum, culpat tamen quoque eius insolentiam atque effrenatam audaciam *Himerius* in orat. gratulatoria, in Vffenbachiana Bibl.

Horatius [IV. 2. Od.] *nemini credit eum imitabilem.* Epitaphium eius apud Plutarch. Ἄρμενος ἦν ξενοῖσιν ἀνὴρ ὅδε καὶ φίλος ἀστοῖς. Neque tamen reprehensoribus caruit, cui praeter *Corinnam*, de quo paullo ante, fuit aemulus et aduersarius *Amphimenes* Cous, memoratus a *Laertio* in vita Socratis lib. II. sect. 46. Arguitur etiam auarus fuisse et Musam mercenariam habuisse, quod a Magistro suo *Simonide* hausit, nec magis hoc erubuit fateri, quam Simonides, qui, vt est apud *Tzetzam* VIII. hist. 228. dicebat binas sibi esse arcas r) domi, vnam gratiarum, in quam referret bona verba hominum elegantium, sed donantium nihil, alteram praemiorum, ac donorum, quae pro labore suo acciperet. Si qua re opus sit, ex hac posse se quaeuis necessaria depromere, alteram vacuam opisque inualidam inueniri. Similiter *Pindarus* Oda 2. Isthmionic. ex Metaphrasi Sudorii:

Musa nam nondum radiantis auri
Capta nitore
Ditibus suaues operas locabat
Aere venales neque cantiones
Ore fucato populum mouebat
Laudis emacem.
Sed modo Argiuus nimis ille verax
Qui sibi elapsis opibus fugaces
Intuens vna comites abisse
Foedere rupto.
Dixit ingenti gemitu, quid o Dii
Est vir aut virtus, nisi magna nummûm
Copia, haec doctae tibi non operta
Canto Thalia.

conf.

Bibl. MSS. part. II. pag. 631. adde *Pope - Blount* Censuras celebriorum author. p. 9 sq. nec non *Tanaq. Fabri* vitas poetarum graecor. (in Thes. antiqq. graecar. Gronou. vol. X. p. 768. et p. 69 sqq. edit. Relandi, Basil. 1766.) qui quidem in hac poetae vita et in Epistol. crit. lib. I. ep. 19. p. 62. in Pindaro culpat abundantiam sententiarum, et amplas nimisque liberales digressiones; at enim in his splenduit illius ingenium, eaeque ad honorem victoris huiusue patriam ipsorumque carminum gratiam atque commendationem, argumento odae alias saepe sterili nec satis fructuoso, spectarunt; sed nolo repetere ea, quae ad excusandum vindicandumque Lyricorum principem iam scripsi in Introductione in hist. L. Gr. §. 28. p. 101 sq. Philosophiae, cum primis Pythagoricae, pietatis aduersus deos non minus quam nouitatis, audaciae in sententiis, tropis atque conuersionibus, nec non laudis fuit studiosus. Quapropter vim ingenii sui probe sentiens, se professus est canere sublimius, quam Bacchylides aliique soleant, quos spreuit acriusque, et cum laude suarum ipsius virtutum poeticarum ingeniique liberaliore quam in odis, in laudem victorum compositis atque in splendido consessu cantatis, decebat, hinc inde notauit. Discedit interdum ab aliorum mythis maiore philosophiae luce. Sic apud *Plutarch.* de Fort. rom. p. 318. Fortunae tribuit duplex gubernaculum. Sed de his, eius ingenio, philosophia, atque imitatione Homeri, aliisque, quae praedicanda aut vituperanda in odis Pindaricis videantur, abunde disputarunt *Lowth.* de sacra poesi Hebraeorum, praelect. XXVI. et *Schneider* Ueber Pindars Leben und Schriften, sect. IV — VI. Dialecto eum fuisse vsum κοινῇ Gregor. Corinth. quidem adfirmat; at idem §. XC sqq. §. XVI sqq. *Dorismos* Pindaricos laudat. *Barthelemy* iudicium de Pindaro in Itinere Anacharf. iunior. in Graeciam, tom. III. improbat censor in Noua Bibl. AA. Eleg. Lipf. vol. 40. p. 1. p. 126 sqq. *Harl.*

r) Plutarch. de sera Numinis vindicta p. 555. et lib. de curiositate p. 520. A. Stobaeus sermone X. p. 130.

conf. Menagiana, tom. III. p. 459. Pindarus adfiduus praedicator fui ὁ πάνυ τοι μεγαληγορῶν περὶ αὐτοῦ δυνάμεως notante *Plutarcho* de laude fui p. 539. qui alibi teftatur, Pindarum etiam profeffum, quod Panem ipfum aufcultauerit aliquod e fuis [Pindari] carminibus modulantem. Πίνδαρος ἀκούων ᾄδεσθαί τι μέλος ὧν αὐτὸς ἐποίησε. p. 1103. quod non fuauiter poffit viui fecundum Epicurum [tom. X. p. 538. Reisk. edit.]

IV. Scholia Graeca in Pindarum collecta funt a *Thoma Magiftro* et [?] *Demetrio Triclinio* ex commentariis deperditis variorum, *Ammonii*, *Ariftarchi* et eius difcipuli *Ariftodemi* Alexandrini s), cuius meminit Athenaeus XI. pag. 495. tum [*Artemonis*, (fchol. ad Olymp. V. 1. et faepius,) *Herodori*, (ibid. v. 10) *Chryfippi*, qui in Nemea et Ifthmia commentatus videtur, cuius nomen frequenter occurrit in fcholiis,] *Calliftrati*, *Chaeridis* t), *Didymi* u) et *Dionyfii Phafelitae*, qui paffim in fcholiis illis citantur. *Chriftianus Wafius* in libro erudito, quem *fenarium* infcripfit p. 3. *Pindari fcholiaftes fiue is, quatenus rem metricam fpectamus, fuerit* v) Heliodorus *fiue alius*. *Palamedis* quoque electa ὑπομνήματα in Pindarum et *Seleuci* Emifeni commentarium in Lyricos memorant Suidas [et Eudocia p. 359.] *Gorgonem* Pindari fcholiaften laudat *Michael Neander* in praefat. ad Catechifmum Lutheri Graece a fe redditum p. 67. fed ex male intellecto initio fcholiorum ad 7. Olympionic. [*Gorgon* ille fcripferat de rebus Rhodiis: faltem *Hefych.* fcribit v. Ἐπιπολιαῖος. Ἑρμῆς ἐν Ῥόδῳ, ὡς Γόργων ἱστορεῖ· item περὶ θυσιῶν. vid. *Hefych.* voc. Καταῤῥαπτίτης. — conf. de illo *Allatius* fub initium diatr. de Georgiis. *Euftathius*, epifcopus Theffalonicenfis, fcripferat in Pindarum commentarios, qui quidem in Bibliotheca Bafileenfi manufcripti quondam fuiffe dicuntur. vid. *Gisberti Cuperi* Epift. 25. et 27. in *I. G. Schelhornii* Amoenitat. hiftor. ecclef. et litter. tom. 2. p. 928. adde *la Croze*, qui laudat eorum praefationem fatis longam et eruditam in Epift. ad Io. Chrifto. Wolfium in Thefauro epiftol. tom. III. p. 256. — *Draco*, Stratonicenfis, grammaticus, fcripfit *de Pindari carminibus*, de Sapphonis verfibus, et Alcaei carminibus, teftibus *Hefychio Milefio* et *Suida* v. Δράκων et *Eudocia* in Ἰωνιᾷ, p. 133. Draconem vero, qui in fcholiis ad Pyth. Δ. p. 241. edit. Oxon. nominatur, perperam inter fcriptores retulit H. Stephanus. Χαμαιλέων ὁ Ἡρακλεώτης ἐν τῷ περὶ Πινδάρου citatur ab *Athenaeo* libro XIII. p. 573. *Tryphonis* librum περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ διαλέκτων καὶ Σιμωνίδῃ καὶ Πινδάρῳ καὶ Ἀλκμᾶνι καὶ τοῖς ἄλλοις λυρικοῖς laudat *Suidas* h. v. In Scholio MSto in Euripidis Medeam apud *Bandinum* Catal. Bibl. Laurent. Med. tom. III. pag. 422. nominatur incerti fcriptoris commentarius in Pindarum. *Trichae* comm. ineditus περὶ τῶν Πινδαρικῶν μέτρων memoratur in Catal. MSS. bibl. regiae Parif. tom. II. p. 565. nr. 2881. qui a vulgatis in Pindarum fcholiis parum differre dicitur. *Harl.*] Nefcio autem, quid mouerit Valentinum Rotmarum, vt in notis ad Apollonium Rhodium p. 63. Scholiaftes Pindari ipfi diceretur

p. 130. περὶ ἀδικίας, Suid. in Σιμωνίδης. Schol. Ariftophanis ad pacem, Theocriti ad χάριτας etc. Vid. *Fuluii Vrfini* fragmenta Lyricorum pag. 188. [et *Wyttenbach*. ad Plutarch. de S. N. V. p. 58 fq.]

s) Eleum fuiffe, adparet ex fchol. Pind. Olymp. X. et Harpocrat. v. Ἑλλανοδίκαι. *Harl.*

t) Vid. *Villoif.* Proleg. ad Apollon. Lex. Hom. p. 20. *Harl.*

u) Vid. Schol. Olymp. V. 20 fq. *Lactant.* de falfa relig. I. cap. 55. §. 13. ex *Didymi libris* ἐξηγήσεως Πινδαρικῆς enarrat hiftoriam de Meliffa, quae Iouem puerum melle nutriuiffe dicitur. *Harl.*

v) Rectius *Herodorus*. vid. vol. VII. pag. 62. *Harl.*

diceretur *Tarreus*. Nec probo iudicium auctoris Bibliographiae curiosae, Ioh. Henrico Boeclero a plerisque tribui solitae, cui Scholiastes Pindari est vilissimus omnium, et in quo pauca maioris momenti reperiantur. [Quod ad intelligentiam atque interpretationem sensus poetici et eius, quid sit in poeta pulcrum, magnificum, aut sublime, quid sit laudandum aut vituperandum, adtinet, verum est quodammodo id iudicium; at hoc de plurimis, quos habemus, scholiastis quoque valet. Enimuero in metris definiendis, in obseruationibus grammaticis, historicis et mythicis, grammaticorum opera fuit laudabilis et praeclara. Inprimis in scholiis, quae vocantur vetera, multa sunt seruata egregia veterum grammaticorum fragmenta, quibus si careremus, multa in Pindaro nunc ignoraremus. Praebent insuper notitiam multorum veterum auctorum, vt ex indice scriptorum in scholiis memoratorum adparet: quamquam haud negandum est, compilatorem illorum scholiorum saepe incidisse in vitiosos codd. aut alia imperitiae suae dedisse documenta. vid. *Valkenar.* diatr. ad Euripidis Hippolytum, p. 151. et 153. Quae autem nos habemus scholia in Pindarum, ea sunt nihil aliud, nisi fragmenta ex veteribus commentatoribus excerpta, marginibus codicum passim aetatibus insequentibus addita, modo amplificata nouis aliorum expositionibus et commentis, variaque fortuna modo leuiter modo diligentius in noua exemplaria transscripta a librariis. Illa autem, typis exscripta, scholia ex vno codice fluxisse videntur. Nam in codice Matritensi (in *Iriarti* catal. p. 446. nr. 10.) diuersa quaedam, eaque multo vberiora reperiuntur. Quae vero in edit. Romana iam promulgata sunt, ea repetita habebis in Brubach. Geneu. atque Oxoniensi: in hac tamen variis lectionibus ad Olympia interspersa sunt breuia scholia et glossae interlineares e codd. Bodlei. at nullius, saltem exigui momenti. Digna tamen sunt scholia ad Pindari odas, quae curatius expendantur atque face critica historicaque illustrentur. Atque *Corsini* in Fastis atticis haud pauca emendare adgressus est. Scholiorum graecorum versionem latinam mst. in Biblioth. Ambrosiana, auctore Anton. Salmatio latere, memorat *Phil. Picinellus* pag. 50. Athenaei de scriptoribus Mediolanens. In edit. Rom. aliisque subiiciuntur odis Olympicis scholia *recentiorum*, ad vim verborum singulorum et sententiarum cognoscendam saepenumero vtilia; at more seriorum grammaticorum repleta minutiis leuibusque quaestiunculis. In fronte tamen ad Olymp. I. p. 15. iam notatur, vulgo illa scholia recentiorum adscribi Demetrio Triclinio; verum in quodam exemplari hanc exstitisse adnotationem: Ἰστέον, ὅτι τὰ γραφέντα περὶ τῶν κώλων ἐν ἀρχαῖς, πάντων τῶν Ὀλυμπίων ἐπινικίων, καὶ τοῦ πρώτου μόνου τῶν Πυθίων, παλαιά ἐστι. Διωρθώθη δὲ παρὰ τοῦ ἡμετέρου σοφιστοῦ, ἤτοι μυσταγωγοῦ, Κυροῦ Δημητρίου τοῦ Τρικλινίου. Τὰ δὲ λοιπὰ τῶν Πυθίων, ἐμετρήθη παρ' αὐτοῦ, πολλῶν τινῶν τῶν καθ' ἡμᾶς σοφῶν εἰς τοῦτο αὐτὸν προτρεψάντων. Demetrius igitur collector fuisse videtur, aut recensuisse farraginem istam. Addita fuerint deinceps alia quaedam. Certe ex laudato codice Matrit. (p. 446. nr. 4.) duo Demetrii Triclinii fragmenta laudantur, quae absunt editione Romana; sed Iriarto videntur esse pars eius libri, qui, Demetrii Triclinii Enchiridion de metris, inscriptus, exstat inter graecos codices MSS. regiae Parisiens. bibl. cod. MCCLX. Num igitur schol. ad Olymp. XIII. v. 69. pag. 156. edit. Oxon. col. 1. f. vbi auctor se de Iasone narrationem copiosius ad Lycophronem exposuisse ait, id autem in vulgatis sub Tzetzae nomine ad Lycophronem commentariis ad v. 174. 175. factum est, ab librario quodam sit insertum; an, quod verisimile esse videtur cl. *Heynio*, Praef. ad Pindar. vol. I. p. XIV. vtrisque scholiis idem fuerit auctor, mihi quidem non liquet. Lubrica tamen et siue librariorum culpa, siue alienis grammaticorum commentis intercepta esse

esse interdum illa de metri ratione praecepta, idem cel. Heyne monet. Atque auctor libri graeci de artium et disciplinarum inuentoribus in Montfaucon Bibl. Coislin. p. 597. Pindarus, ait, scripsit ξένα μέτρα, καὶ τοῖς νῦν ἀγνοούμενα. *Harl.*] *Thom. Magistri* et *Emanuelis Moschopuli* scholia MSS. in Pindarum exstant in Bibl. Augustae Vindel. vt testatur Reiserus ὁ μακαρίτης in Catalogo MSS. p. 78. Vtraque illa scholia, et alia interlinearia in Pindarum occurrunt in Bibliotheca Augustissimi Imperatoris, notante Nessselio. [*] *Fabric.* In memor. cod. Matrit. CXII. (nr. 12. p. 447. in Iriarti Catalogo,) sunt explanationes in Pindari Olympia, quarum, (vti adnotatum est,) quae rubrum caput, id est, capitalem litteram habent, sunt *Thomae Magistri;* quae vero nigrum, *Manuelis Moschopuli.* — Scholia cum Pindari carminibus latine vertit *Vincentius Marinerius Valentinus;* quod quidem opus mstum in bibliotheca Matritensi regia seruari, tradit *Iriarte* l. c. p. 509 sq. *Harl.*

V. CODICES MSS. ET EDITIONES PINDARI.

[De codicibus msst. diligenter et copiose disputauit cl. *Heyne* in praef. ad Pindar. part. I. pag. 9 sqq. inprimis ad part. II. pag. 120 sqq. quare paucis expedire me licebit, additis quibusdam.

In Bibliotheca regia *Matritensi* est teste Iriarte (p. 273.) cod. chartac. LXXV. in 4. qui continet Pindari *Olympia* cum scholiis ignoti commentatoris, at difficillimis lectu, et partim madore deletis, partim iniuria temporis truncatis: et, (p. 445 sqq.) cod. CXII. chartac. in 4. complectens Thomae Magistri et Manuelis Moschopuli explanationes in Pindari Olympiorum odas X. priores; praemissis ex Hephaestione, Demetrio Triclinio, aliisque anonymis scholiastis de multiplici poetarum lyricorum metro annotationibus, tum eiusdem Pindari duplici vita, altera Thomae Magistri prosa oratione, incerti auctoris altera, carmine conscripta. — In bibliotheca *Escorial.* sunt, (indice *Plüero* in: Reisen durch Spanien p. 189.) Pindari Olympia cum scholiis.

In *Italia* habet bibl. *Vaticana Pindari* Olympia cum scholiis, tum eadem sine scholiis; porro integrum Pindarum, eumdem cum vetere scholiaste e bibl. reginae Sueciae, tum fragmentum ex biblioth. Alex. Petauii, nec non tres, quondam Heidelbergenses, a Schmidio iam collatos, et alium a Sylburgio ur. 99. memoratum. *Florentiae* sunt in *Medicea* nouem codd. scripti, a *Bandinio* in Catal codd. Bibl. Medic. tom. II. pagg. 81. 128. 178. 195. 196. 197. 202. 203. 209. enumerati. Ibidem in Biblioth. Monasterii Ord. Bened. B. Mariae est Pindarus cum scholiis saec. XIII. scriptus. — Porro secundum *Montfaucon* in Diario Ital. et Bibliotheca MSSt. seruant Bibl. Ambrosiana *Mediolan. Pindarum*, cod. bomb. recent. et duo tresue alios. — *Neapoli* Bibl. S. Ioannis de Carbonaria, quaedam Pindari. — *Venetiis* Bibl. SS. Ioannis et Paulli Dominicanorum *Pindarum* Strategi manu, (quem ex numero Graecorum fuisse credit Montfaucon in Diar. Ital. p. 48. qui a Laurentio Mediceo Florentiam euocati sunt, vt codices conscriberent: adde eiusdem Palaeogr. gr. pag. 82.) — Ibidem Bibl. D. Marci Pindari Olympia et Pythiorum partem cum scholiis Thomae Magistri et Manuelis Moschopuli; duo alios chartac. recentes saec. XIV. quorum alter Olympia cum scholiis in margine, alter Olympia et Pythia complectitur; tum membran. saec. XV. Olympia, Pythia et Nemea cum scholiis in margine, et chartac. saec. XIV. Olymp. cum scholiis recentioribus.

In *Anglia* apud *Oxonienses* sunt quinque codd. Bodleiani, ab editoribus Oxon. excussi, et duo alii. *Cantabrigiae* bibl. collegii S. Emmanuelis habet Pindari librum scriptum, qui a Pythiis incipit, et ecclesia Westmonasteriensis alium, qui Olympia, Pythia et Nemea comprehendit. Particulam Pindari cum scholiis possedit olim Thom. Gale.

Parisiensis bibl. regia seruat codices ad tredecim, omnes recentes: in his tres tantum exhibent totum Pindarum, et tertius eorum bombycinus ad saeculum XIII. spectare perhibetur cum scholiis in margine et glossis inter lineas.

Leidensis Biblioth. tres nacta est codd. inter Is. Vossii libros: vnum bombycinum, Olympia cum scholiis, duo reliquos chartaceos, alterum Olympia, alterum Pythia cum iisdem complexos.

In *Germania* praebet *Vindobonensis* biblioth. quatuor: Olympiorum binos, alterum cum scholiis; et duo alios, qui omnia Pindari carmina exhibere narrantur in Nesselii Bibl. Vindob. In Lambecii commentariis vnus tantum cod. qui Olympia continet, obiter memoratur. — *Augustae Vindelicorum*, teste Reisero, in Catal. MSS. pagg. 78. 81. et 83. tres sunt codd. Pindari, et p. 79. cod. qui habet scholia in Pindari Nemea. — De cod. bibl. Gottingensis copiosus est *Heyne* V. C. praef. p. 124 sqq. Ex illo codice sunt variae lectiones in Pindari Olympiis et Pythiis excerptae et cum aliis libris comparatae in Bibliotheca philolog. vol. I. p. 5 sqq. et vol. II. p. 45 sqq. Lipsiae, 1779. et 1780. In biblioth. Rehdigeriana *Wratislaviensi*, teste Kranzio in Memor. illius bibl. p. 88. est cod. Pindari. — In biblioth. regia *Hafniensi* est cod. MS. secundum Iohn Erichsen Vdsigt over den gamle MSpt - Samling idet store Kongelige Bibliothek. Kopenhag. 1786. med. 8. sect. V. [p. 64. Pindari Carmina, cum Schol. interlinearibus aliisque prolixioribus ad calcem subiunctis, cod. papyr. in 4.]

De editionibus haec scimus, duo praesertim exempla fuisse bases editionum n. Aldinum et Callierginum, atque ex hoc posteriore plurimas et vero reliquas fluxisse, manu emendatrice hinc inde ab editoribus adhibita: testatur id *Heyne*, praef. p. 107. Princeps editio est:

Πινδάρε Ὀλύμπια, Πύθια, Νέμεα, Ἴσθμια — subiecti sunt Callimachi Hymni, qui inueniuntur; Dionysius de situ orbis, Lycophronis Alexandra, (omnia graece.) Venet. in aedibus Aldi et Andreae Asulani soceri, mense Ianuar. 1513. 8.

Praefatio Aldi Manutii ad Andr. Naugerium repetita est typis in *Maittarii* A. T. tom. II. p. 148. Aldus vsus est in Pythiis et Nemeis codice multo meliore, quam in Olympiis: veterem, sed corruptum in Isthmiis habuisse videtur.

Πινδάρε Ὀλύμπια — — μετὰ ἐξηγήσεως παλαιᾶς πάνυ ὠφελίμε καὶ σχολίων ὁμοίων. Impressi per *Zachariam Calergi* (ita pro *Calliergi*) Cretensem. — in aedibus Augustini Cisii (τῦ Κισίε) eiusdem sumtibus, hortatu Cornelii Benigni Viterbiensis, opera et industria Zachariae Calliergi. m. Augusto a. XIII. Leonis X. Romae, 1515. 4. graece.

Scholia primum accesserunt, at, iudice Paullo Stephano, minus accurata: illorum tamen comparatione et ope codicum, qui in Olympiis, Nemeis et Isthmiis meliores fuerunt Aldinis, in Pythiis autem deteriores, lectio Pindarica multo emendatior prodiit.

Florentina edit. a Conr. Gesnero in Bibl. vniuersali p. 563. memorata, nuspiam inueniri potest.

Praefatio

Praefatio in Pindarum exſtat in Stephani Nigri e gr. translatt. p. 79. Mediolani. Io. de Caſtellione. 1521. 4. in qua non editio, ſed interpretatio Pindari in Gymnaſio Mediolanenſi indicitur.

Πινδάρυ Ὀλύμπια — *Pindari Olympia, Pythia, Nemea, Iſthmia.* gr. Baſileae per Andr. Cratander. 1526. 8. — repet. ibid. per heredes Andr. Cratandri. 1556. 8.

Ceporinus hanc edit. curauit, et praefatus eſt Huldrichus Zwinglius, qui in praefat. de Pindari vita ingenioque diſputat. Is quoque calci adiecit epiſtolam, in qua praematurum Ceporini, (menſe Decembri 1525. denati,) obitum luget, de eius ingenio moribusque quaedam diſſerit, et loca aliquot V. ac N. T. praecipue ex Pindaro acute explicat. Editio eſt emendatiſſima, e romano exemplo ducta, comparata quoque Aldina editione.

Pindari Olymp. hymnus primus et ſecundus latinitate donati Menrado Molthero interprete ſimul et paraphraſte, apud Henr. Gran. Hagen. 1527. 8.

Vid. Maittair. A. T. II. p. 690.

Pindari — e verſione I. Loniceri latina (proſaica) Baſil. 1528. 8. Correctior vero eſt altera editio et auctior enarrationibus decerptis ex graecis ſcholiis et aliis auctoribus:

Pindari — Olympia, Pythia, Nemea, Iſthmia per Ioan. Lonicerum latinitate donata: adhibitis enarrationibus, e graecis ſcholiis, et doctiſſimis vtriusque linguae autoribus deſumptis: quarum ſuffragio poëta, a paucis hactenus intellectus, nunc planior et illuſtrior redditur. Baſil. apud Andr. Cratandrum. MDXXXV. mai. 8. — rec. Tiguri, 1543. et 1560. mai. 8.

Prima haec eſt latina Pindari verſio: In expoſitione de verborum ſaepius, quam ſententiarum vi atque ſenſu ſollicitus fuit. Praemiſit haud ignobile Pindari encomium.

Πινδάρυ Ὀλύμπια, Πύθια, Νέμεα, Ἴσθμια μετὰ ἐξηγήσεως παλαιᾶς πάνυ ὠφελίμυ καὶ σχολίων ὁμοίων. *Pindari Olympia, Pythia, Nemea, Iſthmia.* Francofort. graece, opera et impenſa Petri Brubachii. 1542. 4.

Ducta eſt ex edit. Romana; hinc inde a viro quodam docto correcta et deprauata: in margine nonnullae lectiones edit. Aldinae variae ſunt adſcriptae.

Pindari — Olympia, Pythia, Nemea, Iſthmia, per Philippum Melanchthonem latinitate donata, nunc primum in lucem edita. (ſine textu graeco) Baſil. per Ioan. Oporinum. an. 1558. 8. — rec. Vittebergae, per Io. Cratonem, 1563. 8. cum epiſtola dedicatoria Caſpari Peuceri, Budiſſini, ad Chriſtophorum a Carlowitz, in qua commentatur veluti in Angeli Politiani ſermonem de Pindaro et Dauide, cuius quidem Pſalmos Politianus magni fecit; ſed in Pindaro, aiebat, res eaedem dulcius narrantur et exemplis ſplendidius illuſtrantur.

Splendida eſt editio, ad Brubachianum exemplum a viro erudito, (ipſo probabiliter Morello,) curata, quae graece ſine ſcholiis formulis typographicis deſcripta eſt *Pariſiis* apud *Guilielmum Morellum*, in Graecis typographum regium. 1558. 4. — Num ibidem eodem anno curante Morello *cum ſcholiis graecis* edita ſint Pindari carmina, vt Fabricius memorat, equidem neſcio.

Ex officinis Stephanorum aliquoties prodierunt Pindari carmina. conſ. Stephanor. hiſtor. p. 246. et *Freytagii* Adpar. litt. III. p. 566 ſqq.

Pindari Olympia — caeterorum octo lyricorum carmina Alcaei, Sapphus, Stesichori, Ibyci, Anacreontis, Bacchylidis, Simonidis, Alcmanis, nonnulla etiam aliorum. Omnia graece et latine. Pindari interpretatio noua est, eaque ad verbum. Excud. Henr. Stephanus, Huldrichi Fuggeri typographus, (Parisiis) 1560. octonis minoris formae, seu 16.

Morellianum exemplar operis tradidisse videtur Stephanus, sed comparauerat scholia et edit. Cratandrianam, quam sequutus est. Quae in altero tomo post Alcmanis fragmenta sequuntur Πινδάρε μέλη, ea nulla alia sunt, quam fragmenta. Vossius ac Scaliger huiusque fide Paullus Colomesius in Recueil de particularitez p. 109. Vltraiect. 1699. in 12. et Theodor. Iansson ab Almelooueen in syllabo plagiariorum p. 39. retulerunt, versionem H. Stephani latinam eodem modo, quo vsus est Anacreon, expressam, *Io. Aurato*, (Iean Dorat,) esse tribuendam: at iniuriam fieri ingenio Stephani, adfirmat *Bernardus de la Monnoie* in Epistola ad P. Baile, inserta huius Dictionaire histor. et critiq. tom. I. p. 204. vid. *Freytag.* l. c. p. 568. — Illam editionem exceperunt Stephanianae:

Editio II. *graeco-latina H. Stephani, recognitione quorumdam interpretationis locorum et accessione lyricorum carminum locupletata.* (Paris.) 1566. eadem forma. Ea, quae tom. II. p. 433 — 468. (male exaratum est 568.) subiecta sunt, in hac, quae nouum nacta est correctorem, qui nonnulla menda sustulit, alia etiam deprauauit, primum accesserunt. Differt igitur a prima, et in reliquis omnibus Stephanianis est repetita.

Edit. III. cum *If. Casauboni* notis (quae in sqq. editionibus non sunt repetitae,) 1586. conf. Thesaur. bibliothecal. vol. III. Norib. 1739. 4. nr. 30. p. 233 sqq. — Ex illa tertia omissa ad calcem Epistola Sapphus Ouidiana, ad verbum expressa est edit. *Lugduni apud Io. Pillehotte sub signo nominis Iesu*, 1598. eadem forma et sub fin. *Lugduni ex typographio Io. Hanard, alias Iamet.* an. 1589. (adnotante Heyne.) — *Edit.* IV. — excudebat Paull. Stephanus, 1600. — repetita, (edit. V.) *oliua Paulli Stephani.* 1612. 1626. — et edit. VI. Ebroduni, ex societate Heluet. Cald. 1624. 12. omissa epistola Sapphus Ouidiana.

Ex Stephan. prima ad verbum reddita est editio illorum lyricorum *gr. lat. Antwerpiae* ex officina Christoph. Plantini. 1567. 8. min. (al. 12.) conf. *Freytagii* Adparat. litter. III. p. 568.

Pindari Opera omnia latino carmine reddita per Nic. Sudorium (le Sueur) *et eiusdem commentarius in Nemea.* Paris. apud Fed. Morellum. 1575. 8. (in Catal. Bolongaro - Creuennae, tom. III. p. 95. nr. 3529.) 1582. min. 8. w)

Venetam hoc anno laudatam et aliam *Venetam*, Pindar. cum vers. latina et commentariis Sudorii, 1598. 8. exstare, dubitat cel. Heyne. Num annus recte sit indicatus idemque valeat de edit. Paris. 1592. 12. apud Fabric. equidem nescio.

Olympia

w) Sudorius Pindarum varii generis carminibus latinis reddidit Horatianis et Henrico III. Galliae ac Poloniae regi inscripsit. Consulas de illo elogia Scaeuolae Sammarthani lib. IV. pag. 230 sq. Alius fuit *Ioannes Sudorius*, Theologus Paris. circa an. Chr. 1520. de quo Ioannes Launoius part. II. hist. scholae Nauarreae, pag. 642. — Sudorii versionem laudat *Morhof.* Polyhistor. libr. VII. cap. 2. §. 10. *N. Sudorii* commentarium in *Nemeam* (sic) seorsim prodiisse Venetiis, 1582. 12. narrat auctor Thesauri bibliothecalis etc. vol. III. pag. 236.

Olympia graece apud Stephan. Preuostean. Parif. 1586. 8. Maittaire A. T. part. II. Ind. p. 146. Titulus, ait, praefert etiam Pythia, Nemea et Isthmia: editio tamen, quam consului, Olympia tantum complectitur.

Pindari — graece, Lugduni Batau. ex Officina Plantiniana, apud Franc. Raphelengium. 1590. 8. Ex Stephaniana prima est expressa.

Quarta Pythiorum Ode cum Neandri notis ingenio pubis scholasticae adcommodatis et sat copiosis, atque expositione formarum doricarum ac poeticarum grammatica margini adposita, addita est Theocriti editioni, inscriptae:

Theocriti Eidyllia — Pindari Lyricorum principis Argonautica. Cum expositione grammatica de ore Mich. Neandri excepta. Impensis Iac. Apelii. 1596. 8. graece et latine.

Pind. — gr. et lat. Latinam interpretationem M. Aemilius, P. Fr. Porti C. F. linguae graecae Professor (Heidelbergensis,) *Nouissime recognouit, accurate repurgauit et passim illustrauit.* Apud Hieron. Commelinum. 1598. 8.

Est mera repetitio primae Stephanianae. Altera parte Lyricorum fragmenta subiiciuntur cum Henr. Stephani diss. in Anacreontem, atque a p. 171 — 191. *M. Aemilii Porti breues,* (eaeque admodum ieiunae) *in Euripidem,* (voluit Pindarum scribere) *et aliquot Lyricorum poetarum fragmenta* etc.

Pind. — cum scholiis graecis et interpretatione latina ad verbum. Genenae, oliua Paulli Stephani. 1599. 4.

Brubachianam habuit ante oculos eamque ad Stephanianam recensionem alteram, vnde etiam repetiit versionem, correxit. Haec editio bona est intelligenda, quoties Schmidius et Oxonienses ad Stephanum prouocant. In praefatione ait Stephanus, Isaacum Casaubonum sibi spem fecisse suarum in Pindarum obseruationum. Huic editioni etiam subiectus index scriptorum in scholiis memoratorum, sed perquam mancus. — Edit. Lugdun. 1598. 12. nominat Harwood.

Ex Pindaro Ecloga, (n. Olymp. IV. V. Pyth. VII. VIII. Nem. II. Isthm. III. V.) *graece,* e typogr. Steph. Preuostaei. Parif. 1600. 4.

Conf. *Maittaire* A. T. tom. III. part. I. p. 837.

Pind. gr. et lat. in Corpore poet. gr. Iac. Lectii. tom. II. Geneuae 1614. fol.

Πινδάρου περίοδος *h. e. Pindari lyricorum principis, plus quam sexcentis in locis emaculati, vt iam legi atque intelligi possit,* Ὀλυμπιονίκαι, Πυθιονίκαι, Νεμεονίκαι, Ἰσθμιονίκαι, *illustrati versione noua fideli, rationis metricae indicatione certa, dispositione textus genuina, commentario sufficiente. Cum fragmentis aliquot diligenter collectis, indice locuplete, victorum, autorum, rerum et verborum, discursu duplici, vno de Dithyrambis, altero de insula atlantica vltra columnas Herculis, quae America hodie dicitur. Opera Erasmi Schmidii, Delitiani, graec. et mathem. Prof. publ.* (Wittebergae,) Sumptibus Zachar. Schureri. a. 1616. 4.

Schmidius diu multumque versatus in curanda ornandaque hac editione, quippe qui iam a. 1611. vulgasset *Pindari plus quam sexcentis in locis emendati specimen,* exemplar Cratandrinum suis curis expolitum non minus, quam suis emendationibus interpolatum repetiit, contextum Olympiorum et Pythiorum e tribus MSS. Palatinis et paruam quoque Pythiorum particulam

ticulam e fragmento bibliothecae Auguſtanae a Dau. Hoeſchelio collato, non admodum frequenter melius conſtituit: ex editt. antiquis aliisque ſubſidiis plura adtulit. In primis recenſionem ſui poetae fere totam ad rationes metricas, quamuis lubricas, ſaepe parum tutas, interdum manifeſte commentitias, quas ſibi ex antiquo metrico, et aliquoties metro ad arbitrium conſtituto finxerat, acute quidem ac docte et infinitis locis feliciter, ſaepe tamen perperam et contorte exegit atque formauit: ideoque diu poſt a Pawio iuſto acerbius atque inhumane exagitatus eſt. Quod vero ſingulorum diſpoſitionem ſiue analyſin logicam praemiſit, eo omnem vim lyrici poetae diuiniorem infregit, nec ſenſum poeticae virtutis, ſublimitatis atque audaciae Pindaricae adhibuit nec excitauit acuitque. Hinc in commentario, docto quidem, in quo multa ex ſcholiaſtis hauſit, ea, quae ad poetam lyricum, in primis Pindarum, rite intelligendum atque ſentiendum et ad vim formamque lyrici carminis penitius cognoſcendam, inprimis faciant, omnino deſiderabis. Sed de virtutibus atque, non dicam vitiis, ſed infirmitatibus huius editionis, quae rareſcere incipit, haud contemnendae, atque ſaeculi illius, quo ſcripſit Schmidius, ratione atque conſuetudine ſobrie acuteque iudicauit cl. Heyne in vtraque praefatione. Adde *Goetzii* Memor. bibl. Dresdenſ. vol. II. p. 467. Acta erudit. Lipſ. 1698. pag. 118.

In interpretatione ſententiarum et lyricae orationis Schmidio, cuius tamen exemplar in contextu reddidit, multum praeſtat *Io. Benedictus*. (Benoit,) M. D. et in Salmurienſi acad. R. linguae gr. Prof. a quo editus eſt *Pindarus: Πινδάρου περίοδος* — cum verſione latina recognita, paraphraſi, et commentariis, Salmurii. 1620. 4.

Pindari Ol. P. N. I. ſumtibus C. Morelli. typographi regii. Pariſ. 1623. 8.

Pind. Olympia, latino carmine reddita per Nic. Sudorium, ſumtibus eiusdem Morelli. Pariſ. 1623. 8.

vid. *Maittarii* A. T. III. part. II. p. 882.

Ex Pindari odis excerptae genealogiae principum veteris Graeciae, gnomis illuſtres, etc. ſtudio Dauidis Chytraei. Roſtoch. 1695. 8. (hic annus indicatur a Fabricio et ab Heynio: at vel repetita editio eſſe videtur, vel error anni: ſaltem in *Ioecheri* Lex. eruditorum voc. *Chytraeus* ille liber inter eos, quos exeunte ſaeculo decimo ſexto ſcripſerat Chytraeus, memoratur.)

Πινδάρου — *Pindari Olympia, Nemea, Pythia, Iſthmia, vna cum latina omnium verſione carmine lyrico per Nicolaum Sudorium.* Oxoniae e theatro Sheldoniano 1697. fol.

Curantibus *Ric. Weſt* et *Rob. Welſted*, cum verſione *Eraſmi Schmidii* et *Io. Benedicti* argumentis ae paraphraſi, variis lectionibus et notationibus criticis ex codd. quinque Bodleianis, parum fructuoſis ad contextum emendandum ac reſtituendum, et prioribus editionibus, vel potius e Schmidio ſublectis. Baſis eſt Schmidiana recenſio, quam tamen modo deſeruerunt, vbi Profeſſor Wittebergenſis acute recteque veram reſtituerat lectionem, modo retinuerunt, vbi deſerenda eſſet, vt praeclare monuit Heyne qui in vtraque praefatione de peruerſa ratione edit. Oxon. grauiter conqueſtus eſt, atque *R. Dawes.* in Miſcell. crit. ſect. II. p. 37 — 68. dedit *Oxonienſium Pindari Editorum deſideratae ἀκριβείας ſpecimen:* coll. Burgeſſii adpendice, p. 353 ſqq. — Inſuper in illa editione praemittitur vita Pindari recens confecta, Phlegontis Tralliani de Olympiis fragmentum. Addita eſt collectio fragmentorum, quae excipiunt indices

dices et omnium fere Pindari vocum atque loquutionum, et auctorum in scholiis laudatorum longe plenior, quam Stephanus dederat, tum *Nicolai Sudorii* poetica metaphrasis. Adhaeret denique *Series chronologica Olympiadum, Pythiadum, Isthmiadum, Nemeadum, quibus veteres Graeci tempora sua metiebantur, cum nominibus, quotquot inueniri potuerunt, Olympionicarum et aliorum victorum in ludis, quibus horce singulos insignierunt; ad aeras urbis conditae, et Nabonassari, annis regum ex Ptolemaei Canone adiectis, atque etiam ad aeram christianam vulgarem accommodata, per Gulielmum Lloyd, A. M. Episcopi Wigorniensis filium. Oxon. 1700.* x)

Ex hac editione repetitus est contextus poetae, cum latina versione Glasguae, Foulis. 1744. tom. II. ibid. gr. 1754. 24. IIII. vol. et minus correcte gr. ac lat. 1770. II. vol. 8. — tum gr. et lat. Londini, apud Bowyer. 1755. 8.

Pindari carmina cum lectionis varietate curauit Christian. Gottlob Heyne, graece, Gottingae apud Io. Christian. Dieterich. 1773. min. 4. vol. I. — vol. II. continet Interpretationem latinam emendatiorem, (cura et diligentia Io. Beniam. Koppii, in praesenti praesulis coetus sacri Hannouerani.) Gotting. 1774.

Basis quidem est recensio Oxoniensis: at non solum ope melioris interpunctionis ac distinctionis sententiarum sensum multis locis reddidit cl. Heyne, sed etiam comparatis veteribus libris, praecipue Aldina et Romana editione, varietatem lectionis melius ordinauit ac disposuit. In Nemeis, Pythiis ac Isthmiis Aldinae et Romanae edit. multo diligentiorem addixit operam; de veritate lectionum memorabilium, item de emendationibus Schmidianis et Pawianis, interdum de sensu verborum ac sententiarum iudicauit. In praefatione ad priorem tomum de consilio et ratione suae editionis et de Scholiastis potissimum disseruit, atque lectionis Pindaricae fontes et riuulos aperuit. Alteri tomo subiecit historiam editionum codicumque MSSt. criticam, quam ego inprimis sequutus sum.

Carminum Pindaricorum fragmenta. Curauit I. Gottlob Schneider, (in praesenti Prof. Francof. ad Viadrum,) Argentorati, apud Io. Frider. Stein. 1776. 4.

Fragmenta, quotquot reperire potuit, siue in classes quasdam, carminis genere memorato, redegit, siue, ignoto poematis nomine, a p. 54. vsque ad finem sub titulo, *ἀποσπασμάτια ἄδηλα* collecta dedit docteque illustrauit. In Noua philolog. bibliotheca, vol. III. Lipsiae 1777. p. 73 sqq. est liber in epitomen redactus; Fragmentorum tamen magnam partem latuisse eum, adfirmat censor libri in Bibliotheca critica, tom. III. Amstelod. 1778. p. 93. In scholiis Homer. Marcianis ad Iliad. λ'. v. 227. memoratur fragmentum quod aliquantum differt ab iis quae Schneider p. 26. ex Stobaeo atque Eustathio adposuit. In Prooemio promisit vir doctus latinam versionem Periculi sui de vita et scriptis Pindari, atque commentarios in Pindarum. Atqui si quis veterum poetarum, certe Pindarus, dignus est, qui nouis curis cum criticis, tum inprimis exegeticis, in quibus et sensus verborum ac sententiarum ex historia, mythologia, antiquitate praeceptisque grammaticis, quamquam breuibus, at tamen dilucide atque curatius declaretur, et poetae ingenium, virtutes aeque ac peccata, carminisque natura et constitutio nec non argumenti numerorumque et modorum ratio demonstrentur atque explicentur, perpolitus,

x) Conf. Acta Eruditor. Lips. 1698. pag. 118. pag. 461 sqq. *Freytag* Adpar. litter. tom. III. Nachricht von einer Hallisch. Bibliothek tom. III. pag. 570.

politus, aut commentariis ad fentiendam lyricam vim ac maieflatem carminis Pindarici, et meliorem faciliorenque locorum, qui multi funt, difficilium intelligentiam luculentioribus inftructus prodeat. Scholia quoque, quae multis adhuc fcatent vitiis, nouam hominis critici omnique antiquitate imbuti exigunt operam atque diligentiam. — Duo alia fragmenta habet *Herodianus* in Opufculo περὶ σχημάτων a cl. *Villoifonio* edito in Anecdot. graec. tom. II. p. 95. adde p. 19. et 20. (vbi de *Choricio*, Pindari imitatore agit Villoifon.) in notis, nec non p. 75. de excerptis ex Pindaro apud Macarium in Ῥοδωνιᾶ, ex codice MSto Veneto D. Marci.

Pindari Carmina felecta. Olymp. I. II. IV. V. IX. XI. XII. XIV. Pyth. I. VI. VII. IX. XI. Nem. I. XI. Ifthm. III. VII. cum fcholiis felectis fuisque notis, (eruditis et ad poetam intelligendum perquam vtilibus,) *in vfum academiarum et fcholarum edidit Fridericus Gedike, fupremi Senatus ecclefiaftici confiliarius, et Gymnafii Fridericiani Berolin. Director.* Berolini typis et fumtibus I. F. Vngeri. 1786. 8.

Pindari carmen IIII. Olympicum, perpetua adnotatione illuftrauit Henr. Lud. Pfaff, Herslebia - Gothanus, Ienae 1787. 8. — In *Putfae* Encyclopaed. philol. vol. IIII. pag. 413 fqq. eft Olympion. carm. I. Idem dedi et explicui in Anthol. graeca poet. etc.

Fabricii adnotationem hic fubiungam: „Antonius Clementius in vita Salmafii p. 19. *Pindarum anno aetatis decimo exacte admodum interpretatum effe, manifefta fides eft.* Quae verba fic intelligo, quod illa aetate iam tantos in Graecis fecerit progreffus, vt Pindarum interpretari potuerit; non, quod totius poetae verfionem compofuerit, vt exiftimauit *Bailletus* p. 257. libro de pueris eruditis. Certe Pindari verfio Salmafio auctore nunquam vidit lucem; neque *Benedicti Lampridii*, Cremonenfis, (de quo Lafcaris difcipulo vide *Iouium* p. 182. Elog.) quantum fciam, a quo Pindarum feliciffimis latinis verfibus redditum fcribit *Gaddius* tom. I. de fcriptoribus non ecclefiafticis p. 269. Sed Pindarum feliciter latinis verfibus imitatus dicitur Benedictus Lamprid. et laudatur a *Francifco Arifio* in Cremona litterata tom. II. p. 95 fq. et a *Io. Matthaeo Tofcano* in Peplo Italiae cap. 91. p. 56."

De verfionibus latinis et quibusdam recentiorum idiomatum interpretationibus differit Heyne tom. II. p. 117 fq. [conf. Blankenburg. ad Sulzer. Theor. Art. tom. III. p. 576. fq.] Ode tertia in Hieronem, a *Iac. Laureo* heroico carmine donata, exftat cum Aeliano, edit. Ioliti. 1550.

Italicas recenfent *Philippus Argelati* in Bibliotheca degli Volgarizzatori tom. III. p. 203 fq. et *Paitoni* in Bibliotheca degli Autori antichi Greci e Latini volgarizzati, tom. III. p. 106 fqq.

Ode di Pindaro — tradotte da *Aleffandro Adimari*, e dichiarate dal medefimo. Con offervazioni e confronti di alcuni luoghi immitati, ò tocchi da Orazio Flacco. etc. In Pifa, nella Stamperia di Francefco Tanagli, 1631. in fine: 1632. fol. Liber dicatus Francifco Barberino, Vrbani VIII. Pontificis max. nepoti. — Adimari imagini in Elogiis Academiae incognitorum p. 14. hoc difichon adfcriptum legitur: *Plurima fcripfifti, vir docte, volumina, verum Cunctorum pondus Pindarus vnus habet.*

La Parafrafi di alcune Ode di Pindaro, di *Camillo Lenzoni.* In Firenze, per Zanobio Pignoni. 1631. 4. conf. *Io. Cinelli* Biblioth. volante, V. p. 16.

Oda prima Ifthmia di Pindaro — e la ode di Pindaro III. nella Nemea. etc. vid. Capponi Anacr. tom. I. p. 52.

Ὀλυμπιονῖκαι,

Ὀλυμπιονίκαι. *I Vincitori Olimpici di Pindaro, tradotti in Italiane Canzoni ed illustrati con postille da Giambatista Gautier.* In Roma 1762. et Πυθιονίκαι, 1765 mai. 8. graecis ex aduerso adpositis. Ab Italis audatur libellus, at, iudice Heynio, „graecae lectionis interdum ne vestigia quidem in Italo interprete videas, qui omnino ex latina versione et ex Adimaro sapere videtur." — De *Iosephi Mazari*, Prof. quondam gr. ling. Mantuan. versione: Ode scelte di Pindaro, Sassari. 1776. vid. Gedicke. Pindaricae laudis aemulum apud Hetruscos *Gabrielem Chiabreram* laudat *Erythraeus* Pinacoth. I. 36. p. 63. Biblioth. Italiq. tom. I. p. 275 sq. — *Antonius Tantillus* celebris fuit a Pindarica poesi et odas octo varii argumenti fudit atque uominare coepit *Della Cetra Pindarica* etc. vid. Mongitor. Biblioth. Sicul. tom. I. p. 52.

Hispanice vertit primam oden *P. Luis de Leon*, in eius operibus p. 170. edit. Maiansii, et laudatur a Diezio in nota ad *Velazquez* Historiam poeseos hispanicae, in sermonem teutonicum conuersam p. 458.

De *Gallicis*, etiam singularum odarum, interpretationibus atque earum, quae in Commentariis acad. I. et B. L. occurrunt, vide Abb. *Goujetum* in Bibl. Françoise, tom. IV. p. 249. Atque omnino mirum videbitur, studium plurium Gallorum, quam aliorum alius nationis, certatim quasi addictum fuisse Pindaro vertendo, quum constet, quam valde abhorreat natura atque ingenium linguae francicae ab ingenio, vi, audacia atque compositione vinculisque orationis Pindaricae, et a verborum ordine, quem lyricus saepe audaciusque turbasse videtur, quum vel lingua latina non vbiuis adsequi possit illas graeci lyrici virtutes atque proprietates. Huc igitur pertinent *Fraguieri* recitat. de charactere Pindari (de animo poëtae vehementer commoto et diuiniore, indeque enatis digressionibus,) in Commentar. societ. Paris. mem. vol. II. p. 33 sqq. et in comm. iisdem a Gottschedia germanice versis, tom. II. p. 44 sqq. — tom. IV. Abb. *Massieu* francice vertit atque illustrauit Odam XII. Olymp. (p. 486 sqq.) Od. XIV. Olymp. (p. 502 sqq.) idem tom. VI. Od. I. et II. Ol. atque Od. I. et II. Isthm. (p. 283 sqq.) — vol. X. p. 347 sqq. *Sallier* IIII. atque V. Od. Olymp. — vol. XXXII. p. 464 sqq. Olymp. VII. et p. 474 sqq. et vol. XXXVII. p. 87 sqq. *Chabanon* vertit francice atque explicuit Odas Pyth. VI — VIII. Idem *Chabanon* Pythic. Odas coniunctim edidit: *Les Odes Pythiques de Pindare. Traduites avec des Remarques, par M. Chabanon.* à Paris. 1772. 8. Seuera doctaque censura huius libelli est in Philologica Bibliotheca, vol. II. part. I. Gottingae 1773. 8. *Sozzy* versio Olymp. Od. Paris. 1754. 12. est fida quidem, at tenuis, iudice Gedicke: adde Heyne Praef. II. p. 118. In Histor. illius societat. Paris. (Histoire de l' Academie Royale des I. et B. L.) sunt tom. V. p. 95. (in versione Gottschediae germanica tom. III. p. 136 sqq.) breues leuesque animaduersiones Abb. *Massieu* de verbis sententiisque Pindari, et p. 111 sqq. (in vers. Gottschediana, tom. III. p. 190 sqq.) Abb. *Fraguier* comm. de loco quodam Pindari a Platone in lib. IV. Legg. p. 714. D. in primis in Gorgia p. 484. B. citato. — Od. XII. Olymp. versa est a *Batteux* in: Cours des B. L. tom. II. — Liberius conuersae sunt in linguam francicam atque illustratae quaedam odae in libro: *Essai sur Pindare. Contenant une traduction de quelques Odes — avec une Analyse raisonnée et des Notes historiques, poetiques et grammaticales. Le tout precédé d' un Discours sur Pindare et sur la vraye manière de le traduire. Par Mr. Vauvilliers, Lecteur et Prof. R. pour la langue Grecque.* Paris. 1772. 8. Sunt tamen viri docti, qui multa culpent, et conquerantur, odas Pindari ab isto mutilatas esse et transformatas. conf. *Gedicke* iudicium de gallicis versionibus in eius praef. ad versionem Pindari german. — Antiquiores gallicae versiones sunt *F. Marini*, (*Marin*, Champenois) cum

notis Parif. 1607. 1617. y) 1677. 8. atque *P. de la Gaufie* profa partim, partim verfu fcriptae, additis iconibus, *ibid.* 1626. 8. (vid. Biblioth. Hohendorf. III. p. 128) — Specimen nouae editionis vel potius Paraphrafeos gallicae Pindari editum eft in memoriis Dombenfibus fiue Treuoltianis, (de Trevoux) a. 1702. part. I. p. 75 fqq.

Ex Anglicis huc pertinent: *The fecond Olympique and firft Nemaean Ode paraphrafed by Abr. Cowley.* London. 1656. — aliam quarumdam Pindar. odarum verfionem eiusdem *Culeii* cum carminibus ad exemplum Pindari lingua anglica compofitis, Londini 1681. 8. adtulit Fabricius. — *Part of Pindar's firft Pythian Ode paraphrafed by W. Harte*, London. 1727. 8. — The merchant, a naval lyrik on Trade Navigation, and Peace: defign'd to give *a new but juft idea of the Pindaric ode*, and to fhew the Scripture ftyle of the prophets higtely proper for it, by the Author of the vniuerfal paffion. London. 1730. — VI. priores Od. Olymp. anglice vertit *H. J. Pye* in: Poems on various fubiects, vol. II. 8. vid. Critical Review, menfe Mart. 1787. n. 7. — *Od. of Pindar* (Ol. I. II. III. V. VII. XI. XII. XIV. Pyth. I. Nem. I. XI. Ifth. II.) with feveral other Pieces in Profe and Verfe transladed from the Greek to which is prefixed a Differtation on the Olympik etc. by *Gilbert Weft.* Efq. L. L. D. Lond. 1749. 4. Laudatur haec verfio. — Sex odae Olymp. quas omiferat Weft, anglice et metrice verfae cum notis apud White prodierunt Londini 1775. Reliqua Pindarica carmina vertit et notis illuftrauit *Barnaby Green* Lond. 1779. 4.

Nonnulli quoque *Germani* varia fortuna verterunt odas *Pindaricas*: quasdam profa oratione *Steinbrüchel* adiecit tragoediis quibusdam Sophocleis. Tres (Ol. I. IV. XI.) typis repetitae funt in: Litteratur-Briefen, vol. II. ep. 31. et laudatae. Primam Olympic. Od. metrice vertit *Schoenborn*, (non, *Sturz*, vti Schummel in: Veberfetzer Bibliothek, p. 24. fcripferat, v. Hamburg. nou. acta diurna, a. 1774. fcid. 110.) in Briefen über die Merkwürdigkeiten der Litteratur. Schleswic. 1769. 8. — Olymp. III. *Anton*, et VI. Olymp. *Hohl*, l. c. Olymp. XIV. alius, in Lyrifchen, Elegifchen und epifchen Poefien. — *Damms Verfuch einer profaifchen Ueberfetzung der griechifchen Lieder des Pindars*, (cum notis,) IV. fect. Berolini 1770. 1771. 8. Ad intelligentiam carminum eft quidem vtilis illa verfio, at ieiuna, tenuis et omnem vim atque fublimitatem lyrici poetae mifere fregit atque perdidit. — Multo melior eft *Gedickii* V. C. verfio, quae, quantum fieri potuit, vim, maieftatem ac grauitatem poetae exprimit. Is vero primum operam fuam indicauit, addito fpecimine, in: *Teutfchen Mufeum*, m. April. 1777. — Paullo poft lucem adfpexerunt: *Pindars Olympifche Siegshymnen, verdeutfcht von Friedrich Gedicke*, Berolini et Lipf. 1777. 8. cum animaduerfionibus eruditis, (in praefatione de verfionibus Pindari fubtile fertur iudicium.) — et *Pindars pythifche Siegeshymnen, mit erklärenden und kritifchen Anmerkungen*, ibid. 1779. 8. *I. H. Voff* fpecimen verfionis germ. Pyth. I. cum notis dedit in: *Deutfchen Mufeum*, a. 1777. vol. I. coll. epiftola *Heynii* ad eumdem ibid. 1779. — *Gurlitt* verfio Od. VIII. Nem. eft ibid. m. Mart. 1786. tum Od. V. Ifthmicae, in: Wielandi deutfchen Mercur, m. Iul. 1785. n. 2. Od. V. Nem. ib. m. Aug. e. anni. Eiusdem verfio I. odae Ifthm. cum notis, in: Humaniftifchen Magazin, Helmftädt, 1788. p. 39. et IV. Od. Ifthm. ibid. p. 165 fqq. item Od. VIII. Ifth. ibid. p. 199 fqq. — Eiusd. verf.

y) In Bibl. Bodleiana p. 324. et in: Discours fur Pindare, praemiff. vers. gallicae Olymp. cum hiftor. animaduerff. Parif. 1754. p. 8. vbi haec et fequens vers. de la Gaufie vocantur *déteftables pour le tems même ou elles ont paru.*

verſ. Od. III. Iſthm. ibid. a. 1787. p. 280 ſqq. Od. VII. Iſthm. ibid. p. 345 ſeqq. — Praeterea variorum etiam carminum Pindaricorum verſiones occurrunt in: *Car. Phil. Conzens* Beyträgen für Philoſophie, Geſchmack und Litteratur. Part. I. n. 10. (Reutling. 1786. 8.) et *G. W. C. Starckii*, Rectoris ſcholae Bernburg. Progr. Einige Gedanken über die Ueberſetzung griechiſcher und römiſcher Dichter, nebſt einzelnen Gedichten des Ovid, Mimnermus, Theognis, *Pindar*, Bacchylides und Simonides, überſetzt. Hal. 1790. 8. *Harl.*]

VI. VARIA SCRIPTA PINDARVM ILLVSTRANTIA.

1] *Franciſci Porti* commentarii in Pindari Olympia, Pythia, Nemea, Iſthmia. Geneu. apud Io. Syluium 1583. 4. In Bibliotheca Petri Francii fuere haec commentaria, manu Aemilii Porti variis locis aucta et ad editionem parata.

2] *Benedicti Aretii* Bernenſis commentarii in Pindarum. Geneu. 1587. 4. [℔] [De raritate huius libri vid. Freytagii Anal. litter. p. 46.]

3] *Mich. Neandri* Ariſtologia Pindarica graeco-latina, ſiue ſententiae et loca ſelecta [v. g. Pythionic. 4. de Argonautarum expeditione] cum notis et vberioribus excerptis ex aliis graecis auctoribus ad ſenſum locorum Pindaricorum hiſtoricum facientibus, Baſil. 1556. 8. Argumenta etiam ſingularum odarum Pindari Neander adiunxit, et aliorum Lyricorum ſententias.

4] Comparaiſon de Pindare et d' Horace, par Mr. *Franc. Blondel*, Maitre des Mathematiques de Monſeigneur le Dauphin, Pariſ. 1673. et Amſt. 1686. 12. [et dans les Oeuvres du René *Rapin*, edit. Hag. 1725. 12. tom. I. p. 433.] et latine, Iano Berkelio interprete, vna cum Iacobi Palmerii Apologia pro Lucano. Lugd. Bat. 1704. 8. Rem paucis complexus perſonatus ſcriptor Vignolius Maruillius in Miſcellaneis ſuis tom. II. p. 127. *Pindare a plus d' elevation qu' Horace: Horace a plus de delicateſſe, d' agrement et d' egalité, que Pindare. L' un donnoit plus à l' entouſiaſme, et l' autre au bon ſens.* Confer *Boilaeum* ad Longinum [reflex. VIII.] vbi Pindarum aduerſus Perraulti obelos tuetur. [et quae ſcripſi in Introd. in Hiſt. L. Gr. p. 102 ſq.]

Aemilii Porti Lexicon Pindaricum, Hanou. 1606. 8. *Eraſmi* quidem *Schmidii* Πινδαρογαμεῖον, ſiue *Concordantiae Pindaricae*, quarum ſpecimen dat in ſua praefatione ad Lectorem, diuerſa a prolegomenis, lucem nunquam viderunt: nec lucem verſio Pontii Virunii memorata in: Giornale d' Italia tom. 24. p. 277.

Dan. Heinſii Oratio XXVII. Pindari Pythiis praemiſſa, et Poetae maieſtatem atque ſapientiam praedicans.

Franciſci Montaui lucubrationes in Pindarum ab auctore ad Iac. Gronou. miſſae commemorantur in tom. III. Ephemer. litter. Italiae, p. 130.

[*Io. Cornelii de Pauw* notae in Pindari Ol. Pyth. Nem. Iſthmia. Traiecti ad Rhen. 1747. 8. Vir quidem graece doctiſſimus metricaeque callens rationis; at importunus et agreſtis Schmidii cum primis cauillator, nec raro captioſorum commentorum, nouarumque earumque minus certarum opinionum venator. conf. *Reiske* Lebensbeſchreibung p. 241.

Gotthilf. Frideman. Loeberi Exercit. critica in Pindari Olympionicarum Oden XI. Ienae. 1743. 4.

Introduction à la lecture des Odes de Pindare par M. I. L. Bridel, à Lausanne. 8. conf. Iournal encycloped. m. Febr. 1788. p. 48 sqq.

Guil. Barford diss. in Pindari primum Pythium habita Cantabrigiae in scholis publicis. Cantabr. 1751. 4. conf. Noua acta Eruditor. 1754. Iun. part. I. p. 301 sqq. vbi illa disp. parum commendatur.

In *A. F. Ruckersfelderi* Sylloge commentationum et obseruationum philologico-exegeticarum et criticarum, fasciculo priore, primum locum occupat commentatio quaedam cantica sacra ex genio Pindaricorum illustrans, Dauentriae 1762. 8. conf. *Klotzii* Acta litterar. vol. I. part. II. p. 117 sqq.

Nouum Lexicon graecum Etymologicum et reale, cui pro basi substratae sunt concordantiae et Elucidationes Homericae et *Pindaricae.* — collegit et digessit *Christian. Tobias Damm,* Rector Gymnasii Colonieusis Berol. Berolini. 1765. mai. 4.

M. *Io. Christoph. Frid. Goetschel* disp. me praeside habita: Mythologiae Pindaricae Specimen I. Erlangae. 1790. 4.

Martin Gottfried Hermann Handbuch der Mythologie, enthaltend die Mythen aus den lyrischen Dichtern der Griechen, — vol. II. Berolini. 1790. passim.

D. Io. Aloysii Mingarelli, Abbatis S. Mariae ad Rhen. et gr. litterar. in Archigymnasio Bonon. lectoris *Coniecturae de Pindari odis,* Bononiae 1772. 4. non satisfaciunt eruditorum exspectationi. In epitomen redactae sunt illae coniecturae in Bibliotheca philologica, vol. II. part. VIII. Gottingae 1774. p. 645 — 673.

Lepida est opinio *Giamb. Passeri* in: Nuoua Raccolta d'Opuscoli scientifici e filologici, vol. 27. Pindarum ex poetis iudaicis artem saltuum, nobilium sententiarum et stili hausisse.

Richardi Dawes Emendationes in Pindarum, in illius Miscellaneis criticis. sect. II. p. 37 — 70. et *Thomae Burgess* additamenta p. 353 — 366. Oxon. 1781. 8.

M. Guil. Gottl. Hermann comm. de conuersione Pindarica. Goerliz. s. a. 4.

F. Iacobs Emendationes in quaedam Pindari fragmenta. In: Biblioth. der alten Litteratur und Kunst. part. II. Gottingae 1782. 8. p. 40 sqq.

Aug. Matthiae Emendationes variorum eius locorum vid. in Eius Obseruatt. critic. in Tragicos, Homerum, Apollonium, Pindarum, etc. Gotting. 1789. 8.

Clodius de pindarica poesi in: Versuche aus der Literatur und Moral, part. I. Lipsiae, 1767. p. 49 sqq. *Harl.*]

VII. PINDARI SCRIPTA DEPERDITA APVD VETERES MEMORATA.

[Quaedam tamen sub diuersis nominibus citata ad vnam eamdemque classem pertinuisse videntur.]

Ἄσιγμος ᾠδή. Eustathius ad Iliad. ώ. sub init. *λέγεται γοῦν καὶ Πινδάρῳ ποιηθῆναι ἀσιγμοποιηθεῖσα ᾠδὴ καὶ τῷ Ἑρμιονεῖ δὲ Λάσῳ ἄσιγμος ὕμνος εἰς Δήμητραν.* Confer Athenaeum lib. X. p. 455.

Βακχικά. Suidas in Πίνδαρος.

Δαφνοφορικά.

Δαφνοφορικά. Suid.

Διθύραμβοι. Suid. Scholiaſtes Pindari, [Ariſtidis II. p. 295. fragment. in Ariſtid. or. Platon. II. p. 52.] et Anonymus Graecus in Rhetorica Ariſtotelis lib. III. p. 55. b. Strabo lib. IX. p. 404. Dionyſius Halic. *περὶ συνθέσεως ὀνομάτων,* (confer locum inſignem Pindari, quem Dionyſius ibi citat, reſtitutum et verſione donatum a Ioſua Barneſio tom. II. p. 350. editionis Dionyſii praeclarae Hudſonianae,) et Harpocratio. Plures libros fuiſſe, conſtat ex Etymologico in *Θώραξ,* vbi laudatur Pindarus *ἐν διθυράμβων πρώτῳ.* [id inde non ſequitur: ſed idem eſt ac in primo dithyrambo; alioquin citatur ſaepius *ἐν διθυράμβοις.* conf. *Schneideri* Fragm. Pind. p. 35. 46 ſqq.]

Δράματα τραγικὰ ιζ. Suid.

[*Ἐγκώμια.* *Schneider* Fragm. Pind. p. 44. v. etiam *σκόλια.* De encomiis *Menander* ſcripſit comment. ab *Heeren* denuo editum.]

Ἐνθρονισμοί. Suid.

Ἐπιγράμματα ἐπικά. Suid. *Epigrammata in Panem* memorat *Euſtathius* in Iliad. *χ'.* p. 771. *In Heſiodum* Suid. in *τὸ Ἡσιόδειον γῆρας* et appendix Vaticana IV. 3. ex Ariſtotelis Rep. Orchomeniorum. [?]

[*Ἐπινίκια* carmina. v. ſchol. ad Pyth. II. 1. p. 181. ad Nem. 11. p. 421. *Schneideri* Fragm. Pindar. p. 2 ſqq. qui p. 3. docet, Pindarum praeter Od. VII. Olymp. aliud carmen *ἐπινίκιον* ſcripſiſſe in Diagoram. *Frider. Snedorf* de Hymnis Veterum Graecorum, p. 8.]

Pindarum *ἐν τοῖς περὶ Ἡρακλέυς* laudat *Zenobius* VI. 49. prouerb. [ſed apud Zenodotum legendum eſſe *Πείσανδρος* docuit *Ruhnken.* in Epiſt. ad Heynium, inſerta Virg. tom. IV. p. 237. edit. I. adde Schneider l. c. p. 63.] Idem V. 20. citat Pindarum in *Εὐμεονικαῖς,* ſed legendum *Νεμεονίκαις,* reſpicitur enim Odae 3. Nem. v. 56 ſq.

Θρῆνοι. Suid. et Scholiaſtes Pindari ad Pyth. VII. 17. etc. *Plutarchus* in Romulo et conſolat. ad Apollon. p. 120. *Georgius Galeſiotha* apud Allatium p. 210. de Simeonum ſcriptis. [vid. *Schneideri* Fragm. p. 20 ſqq.]

Κεχωρισμένα τῶν Παρθένων. Schol. Pindari 3. Pythionic. p. 204. *Πάρεδρος γὰρ ὁ Πὰν τῇ Ῥέᾳ, ὡς αὐτὸς ὁ Πίνδαρος ἐν τοῖς κεχωρισμένοις τῶν παρθένων φησί.* [Sed legendum eſt *παρθενίων.* Schol. ad Theocr. II. 2. 10. *Πίνδαρός φησιν ἐν τοῖς Κεχωρισμένοις τῶν Παρθενίων,* (ſic exſtat in cod. Vatic. V.) *ὅτι τῶν ἐραστῶν οἱ μὲν ἄνδρες εὔχονται τὸν ἥλιον, αἱ δὲ γυναῖκες σελήνην.* Clare *Plutarchus* de Muſica p. 1136. ſ. p. 667. vol. X. ed. Reiskii ſcribit, multa *παρθενεῖα* dorice ab Alcmane, *Pindaro,* Simonide et Bacchylide eſſe facta, vbi *προσῴδια* tamquam diuerſa a ſuperioribus memorantur. In his Pindari *Partheniis* laudabant alicubi virgines Panem; partem illius ſeruauit *Athenaeus* XV. p. 694. et nullo auctoris nomine adnotato poſuit in *Scoliorum* nomine. vid. *Schneider.* l. c. p. 17. ſqq. et in: Verſuch über Pindar etc. p. 19 ſqq. *Κεχαριτμένα* legit *Gaulmin.* ad Theodor. Prodrom. p. 572.] Idem Poema Suidas vocat *Παρθένια Προσῴδια,* forte e loco *Plutarchi* de Muſica p. 1136. E.

Παιᾶνες, *Suidas,* Schol. Pindari, Sophoclis et Apollonii lib. I. *Tzetzes* ad Lycophronem v. 446. *Plutarchus* lib. de Muſica p. 1134. 1136. et de garrulitate p. 511. ex quo loco prolixiores paulo fuiſſe coniicias. *Athenaeus,* *Pauſanias* Boeotic. p. 754. Phocic. cap. 5. p. 810.

Didymum ἐν ὑπομνήματι πρώτω τῶν παιάνων Πινδάρε laudat Ammonius in Θηβαῖοι. Hominum et Deorum laudes illud Pindari opus continuisse docet *Seruius* ad X. Aeneid. v. 738. Apud *Galenum* comm. 3. in Lib. περὶ ἀνδρῶν tom. V. p. 615. laudatur Pindarus ἐν τοῖς πλείασιν, vbi legendum suspicor παιᾶσιν. [conf. *Schneider* l. c. p. 38 sqq. *Snedorf.* l. c. p. 9 sqq.]

Παραινέσεις τοῖς Ἕλλησι, prosa, non, vt cetera, carmine. Suid.

[Παροίνια. Schol. ad Nem. XI. p. 421.]

Προσώδια Παρθένια. Vide supra κεχωρισμένα τῶν παρθενίων. [Plura scripsit Προσῴδια. vid. *Schneider* p. 17.]

Σκολιὰ ἐγκώμια. Suid. *Athenaeus* lib. X. cap. 7. et XIII. cap. 4. et XIV. p. 635. [vbi Pindarus *Terpandrum* laudat scoliorum inuentorem.] Etymolog. magnum. Sed horum pleraque hodie exstant. Quae enim habemus in Olymp. Pyth. Nem. et Isthmionicas, nihil aliud sunt quam σκολιὰ ἐγκώμια et ab Athenaeo diserte ita adpellantur, vt XIII. p. 573. vbi respicit locum ex Ὀλυμπιονικ. ιγ΄. [De σκολιοῖς conf. *Athenaeus* XV. 14. p. 694. A. ibique Casaubon. XV. 14. 15. Sed *Athenaei* expositionem improbat *Cludius* de Scoliis Graecorum, in: Bibliothek der alten Litteratur und Kunst, part. I. p. 56 sq. adde *Sauten* de Scoliis Graecorum, ibid. part. V. p. 20 sqq. *van Goens* diss. Obseruatt. miscellan. philologici potissimum argumenti, cap. 4. et 5. *De la Nauze* in Hist. Acad. Par. Inscr. tom. IX. *Burette* in Commentar. societ. Paris. Inscript. tom. XV. p. 311 sqq. — *Athenaeus* lib. XIII. cap. 4. p. 573 sq. scolion quoddam, quod acclamationem habet ad Venerem, sub nomine Pindari adfert, sed *Snedorf* de hymnis veterum Graec. p. 14. in not. (vbi plures laudat, qui de illo poeseos genere egerunt,) abnegat id Pindaro, quia ex eius scolii fine facile adpareat, id spurium et Pindari Musa indignum esse, quippe quod abhorreat a natura ingenii sublimis atque generosi, aliquid facere, quod minuat ipsius dignitatem. Nil νοθείας odoratus est *Schneider* in Fragm. Pind. p. 10 sqq. vbi scoliorum Pindaricorum fragmenta collegit et explicuit.]

Ὕμνοι Suid. et Schol. Pindari ad Pyth. IV. 288. IX. p. 288. *Pausanias* (qui Boeot. p. 755. et hymnum Pindari in *Persephonem* siue *Proserpinam* post mortem suam anui cuidam per somnium dictatum, et ab ea, quum euigilasset, missum in literas; tum ibid. p. 768. προοίμιον in *Sacadam* Argiuum memorat: est autem προοίμιον, *hymnus*, vt ex ipso Pindaro constat, Pythionic. carm. 1. v. 6. adde infra not. ad §. 53.) Scholiastes Aristidis ad Orationem, quae inscribitur Pericles. Etymolog. magnum in ὡμήρησεν. *Fabric.* [*Quinctil.* Inst. orat. VIII. 6. 71. exquisitam, ait, figuram huius rei [n. hyperboles,] deprehendisse apud *principem lyricorum Pindarum videor in libro, quem inscripsit* ὕμνος etc. *Himerius* in Λαλία in Iulianum apud *Fabricium* Bibl. Gr. IX. p. 426. et in *Vffenbachii* Bibl. MSS. f. Catalogo MSS. etc. part. II. p. 631. optauit, vt verba ipsa in lyram et carmen verterentur, ἵνα τι κατά σε νεανιεύσωμαι, ὁποῖον Σιμωνίδης καὶ Πίνδαρος κατὰ Διονύσε καὶ Ἀπόλλωνος, *vt floridum quid et poeticum de te eloqui possem, prout Simonides aut Pindarus de Baccho atque Apolline.* adde *Schneider* de vita et scriptis Pindari p. 32. et Fragm. Pind. p. 33 sqq. *Harl.*]

Ὑπορχήματα

Ὑπορχήματα Suid. et Schol. Pindari. *Plutarchus* p. 1134. de Musica. *Fabric.* [Ὑπόρχημα erat carmen saliare Cretensium proprium, quod saltantibus accinebatur. conf. *Scaliger* Poet. lib. I. cap. 47. qui existimat, ea fuisse Dithyrambo proxima, remissiora tamen atque laxiora. *Menander* de encomiis p. 26 sq. edit. cl. Heeren, "Ἔπαινος, ait, δὲ τις γίνεται, ὅτε μὲν εἰς θεὺς, ὅτε δὲ εἰς θνητὺς· καὶ ὅτε μὲν εἰς θεὺς, ὕμνυς καλῦμεν. Καὶ τύτυς αὖ διαιρῦμεθα κατὰ θεὸν ἕκαστον· τὺς μὲν γὰρ εἰς Ἀπόλλωνα Παιᾶνας καὶ Ὑπορχήματα νομίζομεν· τὺς δὲ εἰς Διόνυσον Διθυράμβυς καὶ Ἰοβάκχυς, καὶ ὅσα τοιαῦτα εἴρηται Διονύσυ· τὺς δὲ εἰς Ἀφροδίτην, ἐρωτικύς. *Xenodamum* autem et *Pindarum* id carminis genus Hyporchematum excoluisse, tradit *Athenaeus* I. cap. 13. p. 15. additque, esse huiusmodi saltationem earum rerum imitationem, quas dictio cantionis enunciet; atque XIV. p. 631. hyporchematicum carmen esse, scribit, ἐν ῷ ᾄδων ὁ χορὸς ὀρχεῖται. Quare dubito, *Clementi* Strom. I. p. 365. qui Pindarum inuentorem τῶν ὑπορχημάτων fuisse tradit, fidem esse adhibendam; adde locum classicum *Plutarchi* de Musica pag. 1134. a Fabricio iam laudatum. Pindarus ipse secundum Pythicum εἶδος adpellauit καςόρειον (conf. Plutarch. de Musica pag. 1140.) et ὑπορχηματικὸν, quoniam plurima eius μέλη saltatione expressa fuerunt: et veteres grammatici loca ex Πυθικῇ εἰς Ἱέρωνα ᾠδῇ, vel ὑπορχήματι vel σκολιῷ in Hieronem laudant. vid. loca apud *Schneider* l. c. p. 7. 9. et 10. vbi addendum, fragmentum p. 7. illustratum σύνες ὅ, τι λέγω etiam reperiri apud *Platon.* Menon. cap. 7. p. 19. edit. Bister. De Hyporchem. Paeane, Dithyrambis aliisque saltationis, musices ac poeseos generibus copiosus est *Burette* in Mem. acad. Paris. Inscr. X. p. 300. etc. — De fragm. *Pindari*, νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς etc. quod adfert *Schneider* in fragm. p. 107 sq. et quod praeter plures alios etiam *Plato* in Gorgia, p. 484. B. memorat, vberius disputat *Fraguier* in Hist. de l'Acad. des I. et B. L. tom. III. pag. 164 sqq. (secundum versionem Gottschediae german. part. III. p. 190 sqq.) Erudite quoque id explicant, emendant illustrantque *Valcken.* et *Wesseling.* ad Herodot. lib. III. cap. 38. fin. p. 215. *Harl.*]

Fragmenta deperditorum Pindari scriptorum vtcunque post Mich. Neandrum et H. Stephanum collegit Erasmus Schmidius ὁ μακαρίτης, cuius industria contenti fuere Oxonienses. Poterant autem et pro diuersis poetae scriptis melius disponi, et quam plurima adiungi. Vide sis etiam *Andream Schottum* lib. II. Obseruatt. humanar. cap. 62. [P] [in primis Schneideri fragmenta carminum Pindaric. saepius laudata a nobis.]

VIII. CATALOGVS SCRIPTORVM

IN SCHOLIIS GRAECIS AD PINDARVM CITATORVM, ILLO, QVI EST IN EDITIONE OXONIENSI, NONNVLLIS LOCIS PLENIOR.

Ἀγέστρατος. p. 303.
Ἀγησίλαος. 197.
Αἰθιοπίδα ὁ γράφων. 453.
Αἰνείας ὁ Ἀργεῖος. 456.
Αἰσχύλος. 182. 184. 222. 319. (in argumento) 411. ἐν Γλαύκῳ, 176. ἐν Ἐπιγόνοις, 467. ἐν Καβήροις, 233. ἐν Νηρεῖσι, 375. ἐν Δαναΐσιν, 197.
Αἴσων ποιητής. 145.
Ἀλέξανδρος. 211. 216. 284.
Ὁ Ἀλικαρνασεύς. (Herodotus) 399.
Ἀλκαῖος. 8. 434. 440.

 Ἀλκμάν.

[z]) Anacreontem libenter imitatur Pindarus, vt obſeruatum Barneſio in praeclara ſua Anacreontis editione p. 18.

[aa]) Huius τρίτον περὶ Πινδάρου laudat *Athenaeus* lib. XI. p. 495. *Chamaeleontem Heracleotem* ἐν τῷ περὶ Πινδάρου. XIII. p. 573.

[bb]) *Draconem* p. 241. edit. Oxon. perperam inter ſcriptores retulit Henr. Steph.

461. ἐν Ἀθάμαντι, 233. ἐν Αἰγεῖ, 185. ἐν Ἀχαιῶν συλλόγῳ, 444. ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς, 340. 375. ἐν Λημνιάσι, 233. ἐν Ναυπλίῳ, 467. ἐν Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ, 471. ἐν τῷ Προμηθεῖ, 252. ἐν Τριπτολέμῳ, 121. ἐν Τρωΐλῳ, 190. 340.

Στησίχορος. 201. ἐν Κύκνῳ, 123.

Συνέσιος. 16.

Σωκράτης. 196. 456. ὁ Ἀργεῖος. 343.

Σωσίβιος. 190.

Σώφρων. 321.

Τίμαιος ὁ συντάξας τὰ περὶ τῆς Σικελίας. 23. 52. 87. 91. 145. 173. 178. [?] 181. 320. 323. ἐν τῇ δευτέρᾳ, 405. ἐν τῇ δεκάτῃ, ibid.

Ὁ Τραγικός. (Sophocles) 345. 351.

Φαῖστος ἐν τοῖς Λακεδαιμονικοῖς. 214. nisi legendum Φῆστος ἐν Μακεδονικοῖς, vt infra, vbi idem versus profertur: Ζεὺς Λιβύης Ἄμμων κερατωφόρε κέκλυθι μάντι.

Οἱ περὶ τὸν Φασηλίτην. (vide supra, Dionysius Phaselites) 181.

Φῆστος siue Φαῖστος ὁ τὰ Μακεδονικὰ συγγράψας. 288.

Φερεκύδης. 184. 199. 201. 221. 223. 227. 232. 284. 294. 309. 326. 340. 367. 436. 476. ἐν πρώτῳ, 354. ἐν δευτέρῳ, 456.

Φερένικος. 39.

Φίλαρχος. 201.

Φίλιστος. 52. 173.

Φιλοστέφανος ἐν τῷ περὶ Κυλλήνης. 68.

Φιλόχορος. 109. 140. 270. 331. 336.

Φύλαρχος. 354.

Χαῖρις. 213. 216. 223. 225. 230. 233. 242. 243. 325.

Χείρωνος ὑποθῆκαι. 265.

Χρύσιππος. 325. 434. 435. 436. 437. 443. 450. 451. 452. 453. 455. 456. 457. ἐν τῷ περὶ παροιμιῶν. 440.

IX. Iam post Pindarum alios deinceps *LYRICOS* celebriores, *LYRICASQVE* ordine literarum persequamur, idque tanto breuius, quo pauciora ex illorum scriptis ad nos peruenerunt cc). ALCAEVS Mitylenaeus Lesbius, Tyrannis *minaci Camoena* dd) sua et στασιωτικοῖς carminibus infestus, sed libenter obsequens vino, (conf. *Athenaeum* X. 7. et 8. p. 429. et 430.) ee) aequalis ac ciuis Sapphonis, [vid. *Strabon.* XIII. p. 917.] clarus fuit circa Olymp. XLIV. ff) Vide *Herodotum* V. 95. *Strabonem* lib. XIII. p. 617. et *Laertium* lib. I. sect. 81.

cc) *Agaclen* poetriam quamdam, *Gyraldus* in dial. III. de poetis p. 170. finxit ex epigr. gr. Antipatri (in Anthol. vett. Graec. epigr. lib. I. cap. 66. p. 443. edit. Francof. 1602.) sed est epitheton *Telesillae*, et ἀγακλῆς significat *praeclarum*, *celebrem*, animaduertente *Schellhorn.* in Amoenitatt. literar. tom. V. p. 21 sq. *Harl.*

dd) Vt ait *Horat.* IIII. 9, 7. Carmina illa, quae de bellis ciuilibus et in tyrannos fecit, διχοστασιαστικὰ dicta sunt. vid. *Dacier.* ad Hor. Od. XIII. lib. II. v. 26. In horum carminum multis, quod aperte non posset inuehi in tyrannos, allegoria regnauit; vid. fragmentum Alcaei apud *Heraclidem* Ponticum de allegoria Homerica, in *Th. Galei* opusculis mythologicis, Amstel. 1688. 8. p. 413. et elegantissim. *Iani* ad Horat. I. carm. 14. Argument. *Harl.*

ee) Pueros quoque amasse arguitur. *Horat.* lib. I. od. 32. 6 sq. *Cicero* de N. D. lib. I. cap. 28. *Naeuus in articulo pueri delectat Alcaeum. At est corporis macula, naeuus: illi tamen hoc lumen videbatur.* Idem Tuscul. quaest. IIII. 33. *Fortis vir in sua republica cognitus; quae de iuuenum amore scripsit Alcaeus!* et de amore, quo erga Sapphum ardebat, vid. *Aristot.* Rhetor. lib. I. cap. 9. adde *Bayle* Diction. voc. Alcée, A. et C. Sed *Alcaeum* ab vtroque crimine non omnino quidem defendit, at tamen pro illa morum et simplicitate et licentia bene excusauit *Iani* in prol. I. de Alcaeo, p. 7. et 8. *Harl.*

ff) In Chronico Eusebio-Hieronym. edit. *Vallars.* p. 462. Olymp. XLV. $\frac{2}{3}$ (secundum Scaligerum Olymp. XLIV. 2.) dicitur: *Sappho et Alcaeus poetae clari habentur;* siue, vt est in cod. primo

fect. 81. vbi quaedam eius in Pittacum conuicia refert. Adde *Plutarchum* VIII. 7. sympos. p. 726. *Valer. Max.* IV. 1. ext. 6. *Carminibus* suis et ᾠδαῖς in eumdem concitauit animos ciuium suorum Mitylenaeorum, vt testatur *Maximus Tyrius* diss. XXI. Confer locum, quem ἔκ τινες Ἀλκαίου σκολιῶν μελῶν profert *Aristoteles* III. 10. politic. gg) Etiam *bellicas res* scripsit Alcaeus et *nauigationem suam*, cum a tyrannis Mitylenensibus pulsus est, si fides Porphyrioni et Acroni ad Horatium lib. II. od. 13. [*Nauigationem* tamen suam scripsisse Alcaeum, probabile fit ex loco *Strabonis* I. p. 37. (p. 63. Almel.) Is enim animaduertit, Nilum pluribus ostiis in mare effluere, quippe quod ei cum aliis pluribus esset commune, mentione dignum non putasse Homerum, sicut ne *Alcaeum* quidem, *tametsi is in Aegyptum se venisse dicat.* Procul dubio respexit Strabo ad Alcaei carmen illud de nauigatione. Nam quod poeta in ceteris suis carminibus, Nilum pluribus ostiis effluere in mare, non commemorauit, id neque singulare neque notatu dignum videri potuerat Geographo. Adde *Strabon.* IX. p. 411 sq. et *Burettium* de nostro poeta in Comment. Soc. Paris. Inscr. tom. XIII. pag. 210 sqq. Somnium vero Harduini, Alcaeum *hexametro satyrico* vsum fuisse olim, *Klotzius* in Lectionibus

primo Palat. apud *Schurzfleisch.* in Notitia bibl. Vinar. p. 248. *Sappho poetria et Alcaeus poeta, clari habentur.* adde Vallars. not. l. c. et ibid. *Pontaci* animadu. pag. 131. et Roncalli Chron. vett. tom. I. pag. 318. Tamen Olymp. XLVII. adhuc superstes esse debuit, quum Pittacum Mitylenis patriae tyrannide potitum conuitiis prosciderit. vid. plura apud *Corsinum*, Fast. Attic. III. p. 67. *Simson* in Chron. et *Saxius* in Onomast. I. p. 17. conferunt eius aetatem in A. M. 3401. Olymp. XLIV. 1. ante C. N. 602. V. C. 150. *Larcher* in Chronol. Herodot. vers. gallicae vol. VI. p. 563. has subduxit rationes, Alcaei aetatem incidisse in A. M. 4103. ante C. N. 611. Olymp. XLIII. 2. V. C. 143. — *Alcaei* imago e nummo aeneo *Vrsini* in huius Illustrium imagin. nr. 3. et in *Grouonii* Thes. Antiqq. graec. vol. II. tab. 33. melior tamen in Addendis ad illum tomum. — Alcaeus et Pittacus in nummis Mitylen. apud *Harduin.* p. 582. de nummis vrbium illustratis. adde *Bellotti* disp. sopra una Medaglia di Alceo Poeta, in Atti eruditi della Societa Abrizziana. I. Part. antiq. p. 51. Fuit Alcaeus ingenio vt excellentissimo ita quoque acerrimo, Martis Musarumque alumnus. Pro patria cum popularibus aduersus Athenienses licet fortiter pugnans, tamen, vt vitam seruaret, abiectis armis, fugam capessiuit. Athenienses autem arma capta, tamquam insignem praedam, in Mineruae ad Sigeum templo suspenderunt. vide Herodoti et Strabonis loca, a Fabricio iam citata, et ad Herodoti locum *Valkenar.* et *Wesseling.* p. 425. Atque Alcaeus, (vt Valk. vertit Herodoti verba,) ista lamentatus ad lyram, carmen Mitylenen misit, ad sodalem Melanippum, quo suam ille fugam eulgabat. Nam poeta, alias strenuus et bellicosus, (μᾶλλον τῶ δέοντος πολεμικὸς γενόμενος, vt ait *Athenaeus* XIV. p. 627. A.) dedecori non futuram sibi putabat clypei abiectionem. De reliquis eius rebus gestis, turbis, rerum nouandarum studio, odio implacabili belloque contra Pittacum, qui tyrannidem ab ipsis ciuibus Mitylen. oblatam adeptus est, ipsamque patriam (vid. *Dionys. Halic.* antiqq. rom. V. 82.) suscepto, de eius exsilio, et quomodo a Pittaco captus, at leniter monitus dimissus sit, egerunt vberius vitae illius enarratores, ex. gr. *Bayle*, et *Iani* ll. citt. auctor Biographiae classicae, ex sermone anglico in theotiscum a *Mursinna* versae, part. I. p. 60 sqq. *Menken.* Bibliothec. virorum militia aeque ac scriptis illustrium, Lipsiae, 1734. 8. p. 29 sqq. — adde longam not. *Saluagn.* ad Ouidii Ibin. v. 527. pag. 134. Opp. Ouid. edit. Burm. tom. IV. — De *Pittaco*, vno de septem Sapientibus, nat. Olymp. XXXII. den. Olymp. LII. 3. vid. *Diogen. Laert.* I. sect. 74 — 81. *Larrey* eiusque adnotator *de la Barre de Beaumarchais* in Histoire des sept sages, à la Haye. 1734. tom. I. II. *Bruckeri* Histor. critica philosoph. tom. I. part. II. lib. I. cap. 2. pag. 438 sqq. infra lib. II. cap. 23. sect. 27. etc. *Harl.*

gg) De scoliis vid. *Casaub.* ad Athen. XV. cap. 14. et 15. supra ad Pindarum p. 80. Alcaeo *Vorstius* ad Iustin. II. 9. tribuit scolion apud *Athenaeum* XV. 15. p. 695. (qui cap. 14. incipit scolia recensere et p. 693. F. ait, *Alcaeum* atque *Anacreontem* eo genere poeseos excelluisse,) quod Callistratum habuit parentem. vid. *Fabric.* infra, lib. IV. cap. 24. §. 14. p. 58. vol. IV. *Harl.*

nibus Venusinis, Lipsiae, 1770. p. 52. recte irrisit. *Harl.*] *Hymnum in Apollinem* memorat *Plutarchus* Lib. de Musica p. 1135. *Pausanias* Phocicis p. 817. vocat *προοίμιον* [hh]) *εἰς* Ἀπόλλωνα, quod eruditus interpres perperam reddit *prolusionem*. [De eius *hymnis in Vulcanum et Mercurium* vid. Menandri Comm. de encomiis, p. 48. edit. Heeren.] *Hymni in Mercurium* meminit idem *Pausanias* Achaicis p. 574. ac *Porphyrio* ad Horatii lib. I. od. 10. *Alcaeum ἐν τῷ ἐννάτῳ* laudat [Scholiast. Marcian. ad Hom. Iliad. Θ'. 178.] Etymol. M. in *ὕδεις*. [*Decimum* odarum librum commemorat *Athenaeus* XI. 8.] Liber secundus *μελῶν* Alcaei laudatur a Polluce, tum eius Γανυμήδης, Ἐνδυμίων et Πασιφάη. [Scripsit quoque Παρθένεια. vid. *Plutarchum* de Musica p. 1136. et supra ad Pindarum sect. VII.] Aeolica dialecto scripsit *Alcaeus*, et magni [ii]) existimatus est a veteribus. [Horatium eius fuisse imitatorem atque admiratorem constat. *Alcaeus* vero praecipuus artifex, reliquis praestantior, generis carminis, quod ab eo vocabatur Alcaicum; non, quod nonnulli opinabantur, lyrici ipsius, illo antiquioris, auctor exstitit. conf. *Iani* ad Horat. I. 32. 5.] Ἔκδοσιν poematum Alcaei Ἀριστοφάνειον et Ἀρισταρχειον memorat *Hephaestio* in Enchiridio p. 74. [melius repet. in *Villoisonii* Prolegom. ad Homer. p. LIX. adde Schol. ad *Aristoph.* Plut. v. 253. ibique Hemsterh. p. 74 sq.] In Alcaei ᾠδὰς siue ᾄσματα scripserat *Callias* Lesbius teste Strabone [lib. XIII. p. 618.] quem Athenaeus vocat ex eadem, qua Alcaeus, vrbe Mitylenaeum. *Horapollinem* quoque in Alcaeum scripsisse testatur Suidas. [*Draconem* scripsisse *περὶ τῶν* Ἀλκαίου *μελῶν*, tradit idem Suidas I. pag. 626. atque Eudocia in Viol. pag. 133.] *Dicaearchum ἐν τῷ περὶ* Ἀλκαίου laudant Athenaeus et Scholiastes Aristoph. [ad pacem v. 1243. vid. infra lib. III. cap. 11. vol. II. pag. 295.] vti *Chamaeleontem* Ponticum idem *Athenaeus* lib. X. *Seleucum* Grammaticum scripsisse nonnihil de Alcaeo vel in Alcaeum colligas ex *Athenaei* X. p. 430. Lusibus et amoribus non aptissimam fuisse Alcaei Musam, post *Quinctilian.* X. 1. notat Iulianus in Misopogone. Eodem autem *Fabio* iudice Alcaeus *in parte operis aureo plectro* [ii]) *merito donatur, quo tyrannos insectatur: multum etiam moribus confert, in eloquendo quoque breuis et magnificus, et diligens, et plurimum Homero similis, sed in lusus et amores descendit, maioribus tamen aptior.* [*Dionys. Halicarn.* in Censura vett. scriptor. vol. V. p. 421. edit. Reisk. laudat Alcaei magnificentiam (*μεγαλοφυὲς*), breuitatem ac suauitatem, acrimoniam et grauitate conditam; praeter ea configurationes (*σχηματισμοὺς*), perspicuitate temperatas, nisi, quantum eam proprietas linguae s. dialecti Lesbiae vitiet; tum in primis mores rebus ciuilibus accommodatos, h. e. adfectum, quo calent, quae ad rempublicam turbulentam spectant poemata; saepe sane, si versum detraxeris, forensem inueniri orationem. Idem de structura orationis, sect. XIX. p. 155. edit. Vptoni, cuius not. vide, *Alcaeum* et *Sapphum*, scribit, paruas fecisse strophas,

hh) Προοίμιον idem est, quod *hymnus*. Vide *Ez. Spanhemii* notas ad Callimach. p. 3. *Menag.* ad Laert. p. 379. Scripsit et *Alcaeus Epigrammata*. Porphyr. apud Euseb. X. 3. praeparat: Ἀλκαῖος δὲ ὁ τῶν λοιδορῶν ἰάμβων καὶ ἐπιγραμμάτων ποιητὴς παρῴδηκε τὰς Ἐφόρου κλοπὰς ἐξελέγχων. Nisi Eusebius hunc Alcaeum Lesbium confudit cum altero iuniore ἐπιγραμματογράφῳ huius nominis. — *Allat.* p. 769. ad Acropolit. [*Alcaeus ὁ ἐπιγραμματοποιὸς*, diuersus a lyrico, laudatur in scholiis Marcianis, a Villoisonio editis, Iliad. *ι*. v. 378.]

ii) Horat.

Hunc Lesbio sacrare plectro
Teque tuasque decet sorores.

Idem lib. I. Oda 32. *Barbite carmen Lesbio primum modulate ciui, qui ferox bello tamen inter arma siue iactatam religarat vdo litore nauim, Liberum et Musas Veneremque et illi semper haerentem puerum canebat, et Lycum nigris oculis nigroque Crine decorum.*

ſtrophas, *ita*, vt in paucis membris non crebras mutationes induxerint; Epodis etiam vſos eſſe breuiſſimis; aliter feciſſe Steſichorum et Pindarum. Idem denique ibid. ſect. XXIIII. p. 221. inter Lyricos *Steſichorum* et *Alcaeum* admiratione dignos (ἀξιοθεάτους) iudicat. *Harl.*] Hodie nihil huius Poetae exſtat praeter perpauca quaedam fragmenta, quae collecta ſunt a *Mich. Neandro* kk) in Ariſtologia Pindarica p. 425 ſq. *Henr. Stephano* ll) in Lyricis p. 12. 419. et 433. ac diligentius a *Fuluio Vrſino* mm) in carminibus nouem illuſtrium foeminarum [*] et Lyricorum, p. 100 ſq. 300 ſq. [Fragmenta Alcaei, quae *Athenaeus* ab interitu ſeruauit, collegit et critice atque grammatice illuſtrauit cl. M. *Chriſtian. Dauid Iani*, Rector Gymnaſii Isleb. in tribus proluſionibus ſcholaſticis, de Alcaeo, poeta lyrico, eiusque fragmentis, Halae Sax. 1780 — 1782. 4. Locus Alcaei mutilus eſt apud *Strabon.* lib. IX. pag. 411. (pag. 631. Almel.) Aliud *Alcaei* fragm. apud Suidam v. Τετύφωμαι emendat *Toup.* in Opuſc. critic. in Suid. part. II. p. 283. edit. Lipſ. *Cl. Salmaſius* in Epiſtola XV. p. 32. Epiſtolarum illius cura Antonii Clementii, Lugd. Bat. 1646. 4. pag. 32. „inter alia, inquit, vidi Apollonii Alexandrini Τεχνικὰ et Arcadii Grammatici opera; in quibus, praecipue in Apollonio, multa reperiuntur citata teſtimonia, *Alcaei*, *Sapphonis*, *Corinnae*, *Rhinthonis*, *Sophronis* et aliorum, qui lingua aeolica aut dorica mera ſcripſere, ex quibus duabus dialectis non te latet conflatam eſſe romanam priſcam loquelam." *Harl.*] Videndus etiam *Ianus Rutgerſius* cap. 4. Venuſinarum

kk) *Mich. Neander* Gnomologiae ſiue Ariſtologiae Pindaricae, Baſil. 1556. 8. Graece et Latine cum notis editae ſubiecit collectas a ſe aliorum Lyricorum vitas ac ſententias, Simonidis p. 395. Anacreontis p. 410. Bacchylidae p. 416. Steſichori p. 421. Alcaei p. 424. Sapphus p. 427. et Alcmanis p. 430. quibus denique p. 431. vitam Ibyci ſubiungit, nullas eius ſententias reperire ſe potuiſſe teſtatus.

ll) *H. Stephanus* Graece et Latine edidit Carminum Poetarum nouem Lyricae Poeſeos Principum fragmenta Alcaei, Sapphus, Steſichori, Ibyci, Anacreontis, Bacchylidis, Simonidis, Alcmanis, Pindari, nonnulla etiam aliorum, Archilochi, Melanippidae, Teleſti, Pratini, Timocreontis, Hybriae Cretenſis, Ariſtotelis, Erinnae Lesbiae, Alphei Mitylenaei, incerti in Anacreontem, Iuliani Aegyptii et Theocriti. Plures huius collectionis, (Marco et Iohanni Fuggero dicatae,) exſtant editiones ſupra in Pindaro iam notatae, quarum binae iam ſcribenti mihi ſunt ad manus, vna Plantiniana, Antwerp. 1567. 12. altera ad calcem Pindari Graecolatini, forma minore, apud Paulum Stephanum an. 1600. editio quarta, multis verſibus ad calcem adiectis locupletata, cuius paginas ſubinde cito hoc capite. Exſtant et fragmenta haec Graecolat. ex H. Stephani collectione in Corpore Poetarum Graecorum, Geneu. 1614. fol. Et Gallice: les ſentences illuſtres des Poetes Lyriques Comiques et autres Grecs et latins par G. L. D. T. Pariſ. 1580. forma minore.

mm) *Fuluius Vrſinus*, Romanus, vir eruditus et MStorum Codicum Bibliothecae Farneſianae ruſpator tractatorque ſollertiſſimus, an. 1568. 8. ex officina Chriſtoph. Plantini edidit Graece, Alex. Farneſio Cardinali inſcripta, et diligentius a ſe quam Stephano factum fuerat collecta notisque illuſtrata *Carmina*, (ſiue fragmenta potius carminum,) *nouem illuſtrium faeminarum Sapphus*, *Erinnae*, *Myrus*, *Myrtidis*, *Corinnae*, *Teleſillae*, *Praxillae*, *Noſſidis*, *Anytae*, *et Lyricorum: Alcmanis*, *Steſichori*, *Alcaei*, *Ibyci*, *Anacreontis*, *Simonidis*, *Bacchylidis*; *Elegias Tyrtaei et Mimnermi et Bucolica Bionis ac Moſchi*. Denique *Orphei quaedam et Cleanthis*, *ac Moſchionis Comici*, *Euripidisque*, *Theodectae*, *Menandri et Philetae Coi*, ſubiecta ad calcem Metaphraſi Bucolicorum Bionis ac Moſchi latina concinnata a *Laurentio Gambara*, Brixiano. Fallitur enim *Antonius Teiſſerus* qui in additionibus ad Elogia Thuanea. tom. II. pag. 71. vniuerſam hanc Fuluii Vrſini collectionem carmine a Gambara expreſſam tradit. *Fabric.* Vrſinus vero in Epiſtola dedicatoria; nec vno, ait, aut altero, ſed pluribus mstis exemplaribus in huiusmodi fragmentorum collatione vſi ſumus: nec e vulgatis tantum ſcriptoribus, ſed de non editis etiam pleraque deſcripſimus. *Harl.*

rum Lectionum, et *Casp. Barthius* lib. I. Aduersar. cap. 19. Versus de duplici pudoris genere, laudato altero, altero rustico et inepto, Euripidis est Hippolyto v. 385. non *Alcaei*, inter cuius fragmenta ab H. Stephano perperam referri notauit *Theodorus Canterus* lib. II. Var. Lect. cap. 18. [*B. Martinus* Var. Lect. III. 12. Alcaeo tribuit fragmentum apud *Plutarch.* in Praecept. reip. ger. p. 798. quod Pindaro adserunt Xylander et Reiske ad locum Plut. ac Schneider in Fragm. Pind. p. 85.]

Fuerunt et alii Alcaei. 1) Auus Herculis. *Pausan.* Arcadic. p. 627. [vid. *Heyne* ad Apollod. not. p. 311 sq. et p. 376.] 2) Herculis filius. *Herodot.* I. 7. [vid. *Heyne* l. c. p. 492.] 3) Socer Pythagorae. *Iamblich.* in huius vita cap. 30. 4) Tragicus Atheniensis, de quo infra in notitia Tragicorum. 5) Comicus veteris Comoediae, de quo infra in Comicis. 6) *Alcaeus* Messenius Ἐπιγραμματογράφος, in crucem sublatus, (vid. *Salmas.* de cruce, p. 449.) qui Philippi Macedonis aequalis fuerit, siquidem is sit auctor Epigrammatis, quod refert *Plutarchus* in Flaminino p. 373. Sed Is. Vossius in Catullum p. 42. Epigramma illud putat compositum ab Alcaeo Comico, cui respondit Philippus ἀντικωμῳδῶν. Saltem antiquior Messenius ille Alcaeus fuit Meleagro Gadareno, qui sub vltimo Seleuco floruit et Coronae suae Epigrammata eius intexuit. Vide *Allatium* de patria Homeri cap. XIV. *Alcaei*, iamborum contumeliosorum et epigrammatum scriptoris, qui furta Ephori perstrinxerit, meminit *Porphyr.* apud *Euseb.* X. praeparat. p. 467. 7) *Alcaeus* Sardianus a Mithridate interfectus, quod in ludis ipsum vicisset aurigando. Plutarch. Pompeio p. 643. 8) *Alcaeus* Epicureus, qui Roma cum aliis sectae suae pulsus est Anno V. C. 581. Olymp. CLI. 4. L. Postumio Albino Cos. vt auctor *Athenaeus* lib. XII. p. 547. *Aelian.* Var. Hist. IX. 12. 9) *Alcaeus* Epigrammatum scriptor sub Tito Imperatore. Tzetzes ad Lycophronem prooemio: Ἐπιγραμματογράφοι δὲ ποιηταὶ Σιμωνίδης ὁ παλαιὸς καὶ Ἀλκαῖος ὁ νέος, ὃς ἦν Οὐεσπασιανοῦ καὶ Τίτου. Nescio, an Tzetzae fraudi fuerit obiter inspectus Plutarchus, in quo mentio Titi, indignantis Alcaeo, Epigrammatis, quod paulo ante dicebam, conditori. Verum iste Titus haud Vespasianus est, sed Flamininus.

X. ALCMAN patria Lydus nn) Sardianus, ciuitate Messoates oo) [¶] siue Spartanus, cui laconicam dialectum nihil ad suauitatem obfuisse scribit *Pausan.* III. pag. 244. vbi Alcmanis

nn) Vide *Perizonium* ad Aeliani XII. 50. Variar. et *Salmasium* ad Solin. p. 825. edit. Paris. vbi illustrat *Alexandri Aetoli* Epigramma, quod inemendatum et sine auctoris nomine exstat de Alcmane apud *Plutarchum* libro de exilio pag. 599. *Fabric.* Ex hoc epigrammate et ex Heraclide contra Fabricium haesitantem probat *Corsinus* F. A. p. 50 sq. non ambiguum esse, num Alcman ipse *Lydus Sardianus ciuitate Messoates*, siue *Lacon* fuerit: contra adfirmat, nullum omnino inter scriptores hic esse dissidium; quum Alcman origine quidem *Lydus* Sardianusque fuerit, in laconicam vero ciuitatem Messoatemque pagum adscitus *Lacon* euaserit, vbi Spartam vel seruus vel captiuus aduenerit, ibique libertate ciuitateque donatus vixerit. Recte tamen *Bayle* in Diction. voc. *Alcman* A. p. 145. animaduertit, ex graecis verbis epigrammatis Σάρδιες ἀρχαῖαι πατέρων νόμος nil aliud sequi, ac illud, Alcmanis maiores habitasse Sardibus, et latinum interpretem iusto liberalius vertisse, *o mea maiorumque meorum patria Sardes.* Plura vide apud illum. *Harl.*

oo) Suid. Ἀλκμάν· Λάκων ἐκ Μεσσόας, κατὰ δὲ τὸν Κράτητα τῷ ὄντι [sic ex correctione Pearsonii ad h. l. in Kusteri edit. I. p. 118 sq. et *Scaligeri* ad Chron. Eusebii Num. MCCCLX. vbi de Alcmane agit, pro vulgato πλάοντα,] Λυδὸς ἐκ Σαρδέων. Nimirum, *Strabone* auctore, Μεσόα μέρος τῆς Σπάρτης lib. VIII. p. 364. Stephano Byz. τόπος Λακωνικῆς. Hine forte alterum *Messenium Alcmanum* Lyricum

Alcmanis ſepulcrum commemorat. [Quam male igitur *Velleius* I. cap. 18. fin. ſcripſerit, *Alcmana Lacones falſo ſibi vindicant*, facile patebit: niſi ſenſus ſit, Lacones perperam ſibi vindicare illum tamquam ciuem *natum*. *Laco* vocatur a Dem. Triclinio ad Sophocl. Aiac. περὶ μέτρων p. 435. *Clement. Alex.* Strom. I. p. 308. aliisque. *Harl.*] Alcaeo fuit antiquior et iam circa Olymp. XXVII. teſte Euſebio ac Suida claruit, cum in Lydia regnaret Ardys II. Croeſi proauus. pp) Nomen huius Poetae cum *Alcmaeone* ſubinde confunditur a librariis, vt docent *Scaliger* ad Euſeb. p. 82. et *Menagius* ad Laertium VIII. 83. qq) *Heraclides* in Politia Lacedaem.

Lyricum, nulli alii veterum cognitum, procudit idem Suidas. *Fabric.* - ὃν ἤνεγκεν ἡ Μεσσήνη, ait Suidas. Litigarunt igitur viri docti, num Meſſene vrbs Laconica, an Meſſana in Sicilia ſit intelligenda, an, quae iam Gyraldi fuit ſententia, Suidas Lacedaemonium cum Meſſanenſi confuderit. *Placidus Reina* not. hiſtor. Meſſanae Part. I. p. 110. *Hieronymus Raguſa* in Elog. Sicul. p. 29. et in Sicil. Biblioth. vet. p. 19. *Mongitor.* in Bibl. Sicula p. 14. aliique adſerunt iuniorem, quem *Euſebius* in Chron. Olymp. XLII. vixiſſe tradit, Meſſanae Siciliae: at Euſebius nomine et ſcriptura *Alcmaeonis* et *Alcmanis* deceptus erraſſe videtur nonnullis viris doctis. *Corſinus* vero in Faſtis Attic. III. p. 51. melius cenſet, Suidam, qui vtrumque Alcmanem diſerte diſtinguat, non, quae Fabricii aliorumque fuit opinio, procudiſſe alterum Meſſenium, ſed alium antiquiorem auctorem, a quo error ille admiſſus fuerit, imprudenter exſcripſiſſe. Fabricius in nota MSta, „Alcmanem, ait, puto, notari ab Ariſtide Or. in Bacchi laudem, tom. I. p. 53. vbi narrat, Λακωνικὸν ποιητὴν ſcripſiſſe de Baccho λεόντων γάλα ἀμέλγων." nec perperam. Vid. locum ex Plutarchi Lycurgo ſupra adlatum. *Harl.*

pp) *Euſebius* potius, p. 121. edit. Amſtel. refert eum ad Olymp. XXX. [Verum in Roncalli edit. Vetuſt. Lat. ſcript Chron. tom. I. (Pat. 1787) Alcmaeon quidem ad Ol. XXX. (p. 306.) ſed Alcman ad Ol. XLII. (p. 318.) refertur, ſi modo verba, *Alcman, vt quibusdam videtur, agnoſcitur*, genuina ſunt. *Beck.*] conf. *Burettius* qui ad Plutarchum de Muſica in: Memoir. de l' Acad. Par. des Inſcr. vol. XIII. p. 195 ſqq. de vita, poematibus arteque muſica Alcmanis agit vberius. *Saxius* in Onomaſt. I. p. 15. aetatem Alcmanis adſerit A. M. 3333. Ol. XXVII. 1. ante C. N. 670. V. C. 82. cum *Simſon.* in Chron. ad hunc annum orbis conditi. Secundum Chronicon Euſebio - Hieronym. col. 442. edit. Vallarſ. Olymp. XXX. 4. *Alcmaeon clarus habetur et Leſches Lesbius, qui fecit paruam Iliada:* atque in hanc tempeſtatem confert Alcmanis aetatem *Corſin.* in Faſtis Atticis tom. III. p. 50. *Harl.*

qq) Enimuero non confunduntur; nec *Alcmaeon* et *Alcman* differunt, niſi forma ſiue dialecti ratione: ſiquidem Ἀλκμὰν doricum eſt et ex Ἀλκμαίων factum. Sic *Alcmaeon* dicitur in Chronico Euſebio - Hieronym. vbi vide Vallarſ. col. 440 ſq. Apud *Gregor. Cor.* de dialectis pag. 170. vocatur Ἀλκμὰν, ſed *Koen* in not. obſeruat, Ἀλκμαίων eſſe in Io. Grammat. Ἀλκμαίων in cod. Vatic. et Ἀλκμαῖος in cod. Voſſ. quae quidem varietas docet, vtriusque nominis eamdem fuiſſe notam atque ſignificationem. Atque ad *Valer. Flacc.* I. 629. p. 113. edit. Burm. *Voſſius*, vt a Graeco, inquit, Ἀλκμαίων doricum Ἀλκμὰν, a Ποσειδάων, Ποσειδάον et Ποσειδᾶν — ſic ab Αἰγαίων, et Αἰγάων et Αἰγᾶν. Idem ſentit *Huetius* not. ad Antholog. p. 37. *Burettius* l. c. p. 197. et *Henr. Leonhard. Schurzfleiſch.* in Notitia Bibl. Vinarienſ. p. 241. qui addit: „Alius noſter eſt ab *Alcmaeone* τῷ Φυσικῷ, Antigono Caryſtio cap. 96. p. 76. παραδόξων συναγωγῆς memorato. — Notus eſt vel ex Pauſania *Alcmaeon*, frater Amphilochi. Hunc eodem modo, dorica dialecto vſus, Pindarus Ἀλκμᾶνα vocavit Πυθ. η΄. verſ. 66." (Loco tamen poetae ſalſum eſſe„ ſuſpicatur *Schneider* in Periculo critico ad Anthol. Conſt. Cephalae p. 146. *Antigonum*, vbi cap. 95. ea, quae Ariſtoteles V. 31. de Alcmane poeta tradit, de Alcmaeone phyſico refert, ibique Alcmanem dictum fuiſſe Alcmaeonem.) Quando vero cum Scaligero nolit credere Schurzfleiſch. eum Laconem fuiſſe, verum Lydum potius, eumque graecam linguam Spartae demum didiciſſe, id in cenſum vix veniet, et ex iis, quae in hanc ſententiam a nobis iam adnotata ſunt, poterit definiri. Τὸν Λακωνικὸν ποιητὴν vocat eum *Plutarchus* in vita Lycurgi cap. 21. p. 235. vbi fragmentum illius ſeruatum eſt. vid. *Leopold.* ad locum Plutarchi. adde *Mongitor.* Bibl. Siculam, p. 13 ſq. vbi et vitam et carmina, ſiue horum inſcriptiones, nec non veteres interpretes et variorum de eius vita patriaque recenſet narrationes atque ſententias. *Harl.*

daem. οἰκέτης Ἀγησίδε, εὐφυὴς δὲ ὢν ἠλευθερώθη καὶ ποιητὴς ἀπέβη. Archyta autem Harmonico teste (apud *Athenaeum* lib. XIII. p. 600.) Alcman fuit ἡγεμὼν et primus vulgator τῶν ἐρωτικῶν μελῶν. Amasia ipsius eodem loco memoratur Poetria et ipsa *Megalostrata*. *Clemens Alex.* Ἐρωτικὰ ab Anacreonte, ab Alcmane choream initium duxisse tradit, a Pindaro ὑπόρχησιν I. Strom. p. 308. ἄριςος μελῶν ποιητὴς *Plutarcho* p. 1136. de Musica. Non minus ἀκόλαςος quam suo ipsius testimonio [apud *Athenaeum* X. 4. p. 416.] ἀδδηφάγος Alcman, denique periit phthiriasi. *Aristotel.* Hist. anim. V. 26. Vide *Meursium* ad Antigoni Carystii cap. 95. Agit etiam de Alcmane idem *Meursius* in Miscellaneis Laconicis, p. 321 sq. et in Lexico suo ingeniosissimus *Baelius*. *Dicaearchum* ἐν τῷ περὶ Ἀλκμᾶνος laudat *Athenaeus* XV. p. 668. [*Philochorum* ἐν τοῖς περὶ Ἀλκμᾶνος Suidas in Φιλόχορος memorat. *Sosibium* ἐν τρίτῳ περὶ Ἀλκμᾶνος laudat *Athenaeus* III. 30. p. 114. F.] Scripta Alcmanis fuerunt Μελῶν libri VI. Suidae memorati, quae eadem, vt suspicor, παρθένια ᾄσματα vocat Stephanus Byz. librum eorum secundum laudans in Ἐρυσίχη. [vid. supra, Pindar. in deperdit. scriptis.] Alcmanem ἐν τρίτῳ et πέμπτῳ laudat Athenaeus, sed ἐν τῷ πεντεκαιδεκάτῳ, forte non libro, sed μέλει siue ᾄσματι, [atque ἐν τῇ δευτέρᾳ ᾠδῇ citatur ab Herodiano in Villois. Anecd.] nisi numerus sit corruptus. Memorat ᾄσματα Alcmanis *Hephaestio* quoque in Enchiridio p. 39. Alcmanis Κολυμβώσας siue *natantes* ante Suidam memorauit *Ptolemaeus* Hephaestio lib. V. apud Photium. rr) Adi *Meursii* Bibl. Graecam p. 1205. Fragmenta Alcmanis qui Laconice [vid. *Gregor. Cor.* de dialect. p. 170. et *Pausaniam* supra laudatum] siue Dorice scripserat, vid. *Suidam*, perpauca exstant apud Neandrum p. 430. H. Stephanum p. 334. 425. et 455. et Fuluium Vrsinum p. 63. et 297. [fragmentum est apud schol. ad Sophocl. Colon. 1248.] Cornelius Alexander ἐν τῷ περὶ τῶν παρ' Ἀλκμᾶνι τοπικῶς ss) εἰρημένων laudatur a Stephano Byz. in ἄραξα et ἀσσός. [*Fragmentum* seruauit *Ael. Herodianus* grammat. in lib. περὶ σχημάτων, in *Villoison*. Anecd. graec. tom. II. p. 96. vbi agit de Alcmanico carminis genere: in Scholiis Marcianis a Villoisonio editis, nomen et fragmenta Alcmanis frequenter reperiuntur, vid. supra ad Homerum p. 444. adde *Villoisonii* Prolegg. ad Homerum, p. XXXIII. et cl. *Schneideri* periculum critic. in Anthologiam Constant. Cephalae, p. 67. Aliquos versus seruauit interpres *Hermogenis* p. 400. ad quos respexisse videtur *Plato* in Phaedro tom. III. p. 237. et cum aliis Alcmanis reliquiis repetiit *Menander*, in commentario de Encomiis cap. III. tamquam exempla hymnorum cleticorum eorumque metri, cuius generis plura inueniri apud Sapphum et Alcmanem ait Menander. Atque cl. *Heeren* ad illum locum p. 35. spem facit, omnibus omnino gratam, se fragmenta Alcmanis et ceterorum lyricorum, ab ipso tantum non omnia iam collecta, aliquando esse editurum. Atqui in quanta fuerint auctoritate apud Spartanos Alcmanis carmina, ex eo fit manifestum, quod illi *Terpandri* et *Alcmanis* scolia inter pocula cecinerunt: vid. *Plutarch.* in vita Lycurgi cap. 28. p. 252. edit. Ern. Henr. Georg. Leopold, vbi vulgo legitur: διὸ καί φασιν ὕςερον ἐν τῇ Θηβαίων εἰς τὴν Λακωνικὴν ςρατείᾳ τὲς ἁλισκομένες Εἵλωτας κελευομένες ᾄδειν τὰ Τερπάνδρε καὶ Ἀλκμᾶνος

καὶ

rr) Alcmanis carmen in Castoras, ἐς τὰς Διοσκόρες, memorat *Pausan.* I. cap. 41. p. 99. et III. cap. 26. p. 276. Alcmanis versus in templum Gratiarum apud *Pausan.* III. cap. 18. p. 254. num alii carmini fuerint intexti, nec ne, definire non ausim. Adde *Mongitor.* l. mem. *Harl.*

ss) *Alexander Polyhistor* illo opere non commentatus erat in, nescio quos, locos communes Alcmanis, vt putauit Berkelius Stephani interpres; sed egerat de regionibus et locis, quorum mentio fuit in Alcmanis poematis. Sic Eusebius scripsit περὶ τῶν τοπικῶν εἰρημένων ἐν τῇ θείᾳ γραφῇ.

καὶ Σπένδοντος τοῦ Λάκωνος etc. Quod vero *Spendon*, poeta Laconicus, nullibi memoratur, cenſor editionis Leopoldinae in: Allgem. Litterat. Zeit. m. Nou. 1789. p. 284. acute corrigit *Ἀλκμᾶνος σπένδοντας*, omiſſis *καὶ* poſt Ἀλκμ. et *τοῦ Λάκωνος* ex cap. 21. adſcripto, *vt poſt libationem*, (inter pocula) *canerent Terpandri et Alcmanis* nempe *σκόλια* ſiue *ᾄσματα*. *Harl.*] Monumentum antiquum marmoreum Alcmanis memoriae conſecratum, allatumque e Graecia exſtat Venetiis apud Bernardum Iuſtinianum, Abbatem S. Leonhardi, niſi fefellit coniectura *Io. Antonium Aſtorium*, Venetum, in expoſitione ſiue commentariolo tt) ad illud monumentum, quod A. 1697. fol. [in: La Galleria di Minerua, overo Notizie vniverſale etc. tom. II. p. 145 ſqq.] edidit et illuſtri Magliabecho dicauit. [ꝑ] Sed omnino falli Aſtorium adſirmauit mihi doctrina non minus, quam genere nobiliſſimus *Frid. Roſtgaardus* uu), qui, monumento ipſo Venetiis inſpecto, nullum inde Alcmanem exſculpere potuit, ſed longe alia deprehendit nomina, haec nempe:

ΦΑΝΟΣΤΡΑΤΗ ΕΞΗΚΕΣΤΙΔΟΥ ......
ΑΥΤΩΙ ΥΙΩΝΟΙ Μ.... ΛΟΠΙ ΤΗΔ ΑΝΕΘΗΚΑΝ
ΖΗΛΩΤΟΝ ΣΤΕΦΑΝΟΝ ΤΟΙΣ ΠΑΡΙΟΥΣΙΝ ΟΔΟΝ.
ΕΞΗΚΕΣΤΙΔΗΣ ΠΡΩΤΙΩΝΟΣ ΑΙΞΩΝΕΥΣ
ΖΑΝ ΧΑΙΡΕ.

XI. ALPHEI Mytilenaei nihil exſtat praeter Epigrammata quaedam in Anthologia Planudae relata, atque in his quatuor pulcherrimos phalaecos Lyricorum fragmentis ab H. Stephano p. 404. adiunctos, quorum poſtremus eſt:

Τὸ μηδὲν γὰρ ἄγαν ἄγαν με τέρπει
Illud nil nimium nimis ſuaue eſt.

Confer Scholia ad Euripidis Hippolytum v. 265. Quando vixerit et qualis fuerit, non mihi liquet. [In Catal. poetar. epigram. infra lib. III. cap. 28. eum ſcribit, Antipatro Sidonio fuiſſe iuniorem. vide infra ad id caput et *Reiskium* in Notitia poetarum Anthologicor. Cephalae Anthol. ſubiecta, p. 181 ſq. *Harl.*]

XII. ANACREON ex Ioniae ciuitate Teius vv) nobili familia, (Solonis enim cognatum innuit Plato in Charmide,) ingenio nobilior, ſub Cyro maxime floruit ww), notante *Zenobio*

tt) Recuſum eſt opuſculum in *Sallengrii* nouo theſauro antiqq. rom. tom. II. nr. VI. conf. *Clerici* B. A. M. tom. X. p. 12. *Harl.*

uu) Roſtgardii ſententiae ſubſcribit *Anton. Gallandus* in Epiſt. ad Boiuin. in Nouis Miſcell. Obſſ. Belgic. tom. IV. p. 295 ſq. qui negat, in eo reperiri nomen Alcmanis, quaedam corrigit, et inſcriptionis aetatem ne primos quidem imperatores romanos adtingere, adeoque ab Alcmanis aetate cenſet abeſſe quam longiſſime. *Harl.*

vv) De Teo, Anacreontis patria, vide praeter Geographos A. *Morellum* in ſpecimine rei numariae veteris p. 202. *Bandurium* tom. I. Numiſm. imperat. pag. 10. *Fabric.* Supplementa ad hanc paragr. de Anacreonte habent auctorem cl. M. *Io. Fridericum Degen*, de ipſo Teio poeta bene meritum. Pauca iis addidi. *Harl.*

ww) Secundum Barneſium in vita Anacreontis §. 5. et *Larcherum* in: Canon chronologique (vid. eius Hiſtoire d' Herodote vol. VI. p. 568.) poeta Olymp. LV. 2. natus atque ſecundum *Voſſium* et *Saxium* Ol. LXII. 1. A. M. 3473. a. C. N. 530. a. V. 222. floruiſſe fertur. *Deg.* Adde *Corſini* Faſt. Attic. tom. III. p. 118. et 119. *Cramer.* in Synchroniſmo Sapphus et Anacreontis, Ienae 1755. 4. qui oſtendere ſuſtinuit p. 19 ſq. Anacreontem natum eſſe Olymp. XXXVI ¾. A. M. 3331. et interiiſſe acino vuae paſſae ſuffocatum, Olymp. LVII. 4. aut anno ſequenti. *Harl.*

bio V. 80. prouerb. [xx]) et quo tempore Polycrates Sami, Hipparchus Pisistrati filius, (qui naui quinquaginta remorum Anacreontem Athenas arcessiuit, teste *Platone* in Hipparcho,) tyrannidem tenuit Athenis, et vt ex Herodoto, Platone, Aeliano, Pausania, aliis constat. Croesi meminit carmine XXVI. 373. Interfectus est Cyrus Olymp. LXII. 4. Anacreon autem aetatem produxit teste in Macrobiis *Luciano*, [cap. 26. p. 227. tom. III. edit. Reitzii,] vsque ad annum aetatis LXXXV. vuae passae acino [yy]) tandem suffocatus, si credimus Suidae in οἰνοπότης· alii enim hoc mortis genere periisse tradunt Sophoclem. [zz]) Neque adeo incredibile mihi videtur, Sapphonem et Anacreontem aliquo tempore eodem vixisse, licet amorem, quo Sappho Anacreontem arsisse fertur, commentis et lusibus Poeticis cum Athenaeo lubens adscribam. (vid. paullo post ad Sapphum notata.) De vita huius poetae praeter editores, (Daceriam maxime ac Barnesium,) et qui de Poetis scripserunt, consulendum Lexicon Baelii, qui variorum exposuit sententias de aetate Anacreontis. [Anacreonticum elogium in Anacreontem vid. in *Casauboni* Animadu. ad Athen. lib. XV. cap. 4. p. 592 sq. *Heum.*] Poesin Anacreontis totam amatoriam esse, [aaa]) iam olim adfirmauit Cicero 4. Tusc. cap. 33. neque aliud fere praecipit Teia Musa Lyrici senis, nisi quod ait Ouidius, *cum multo Venerem confundere vino*. Scripsit dialecto Ionica, nisi quod interdum Homerico more aliis etiam dialectis [?] natiuam temperauit, vt notatum Barnesio est p. 32. Minima pars eius [bbb]) poematum tulit aetatem:

xx) Conf. Schol. ad Aristoph. Plut. v. 1003. et Hemsterhusii notam p. 357. *Harl.*

yy) Conf. *Coelii Calcagnini* Epig. tom. I. Delic. poet. Italor. p. 551.

zz) Nos quidem hoc tantum per iocum ab antiquitate excogitatum esse arbitremur. *Degen.* Lepida est historia, in: Memoir. pour servir a l' Histoire de France etc. Colon. 1719. 8. tom. II. p. 28. narrata et in Actis Erudit. Lips. a. 1721. m. Aprili p. 169. repetita, Cosmographum *Thevet*, a. 1590. mortuum, adeo ignarum fuisse, vt sibi persuaderi pateretur, Anacreontem ipsum *scripto testatum*, se vuae acino periisse. *Harl.*

aaa) Quod quidem nec vocari in dubium nec negari possit. Neque vero inde sequitur, vti pronuntiarunt *Robortell*, *Pauw*, *Sulzer* aliique, poetam fuisse hominem pessime moratum, libidinibus omnisque generis flagitiis feruientem. Constat omnino, poetas omnis temporis omniumque gentium amare vinum solitos esse ac lusisse cum puellis. Fatentur idem de se *Gleimii* nostri, *Hagedornii*, *Weissii*, *Uzii*, *Gotterii*, *Höltii*, *Bürgerii*, *Wielandii*, *Göckingii*. Sed quis vnquam ausit hunc amorem lusumque in illis notare eosque propterea intemperantiae et vinolentiae accusare! Atque boni Anacreontis caussam adcurate defendere studui tam in libello: *Ueber die Philosophie des Anakreon*, Erlang. 1776. quam in commentatione: *Ueber Anakreons Leben und Dichtkunst*, interpretationi Anacreontis theodiscae (Ansbaci 1782. 8.) praemissa. Idem fecit, sed interdum minus feliciter cl. *Born* in praefat. suae Anacreontis editionis Lips. 1789. *Degen.* Anacreontem cecinisse amores puros et castos, putat *Maximus Tyrius* diss. XXIV. p. 296 sq. edit. II. Danisii, qui p. 592 sq. citat *Ael.* H. V. IX. 4. idem adfirmantem, et *Barnesium* in Anacreontis vita §. 20 sqq. eiusdem partes callide tuentem: at animaduertit quoque ex *Seneca* Epist. 88. p. 392. Didymum grammaticum scripsisse librum, in quo quaerebatur, *libidinosior Anacreon, an ebriosior vixerit?* vitamque, ait, quam vixisse fertur, repraesentabant eius poemata. Denique notat, dictum, quod Tyrius Maximus ad Anacreontem refert, Simonidi tribuere *Tzetzen* Chil. VIII. 833 sqq. quod mihi quidem non satis manifestum videtur. adde Tyr. Max. XXXVIII. p. 439. *Harl.*

bbb) Multa et varia scripsit dulcis vates, quorum vero parum et ex sententia quorundam doctorum virorum, quorum princeps fuit *Franciscus Robortell.* plane nihil ad nostram peruenit aetatem. conf. praef. ed. *Fischeri* ad edit. II. Anacr. et *Martini* nota ad librum: *von den Sonnenuhren der Alten*, p. 13. Cui quidem opinioni lubentissime adsensurum me, ingenue fateor, si circa Ἐλεγεῖα καὶ Ἰαμβοὺς, quos Suidas *Teium* ἰάδι διαλέκτῳ edidisse narrat, disputatio versabitur. [Epithalamium Anacreonticum LXII. abrogat Anacreonti etiam Hemsterhus. ad Lucian. tom. I. p. 265. et animaduertit,

aetatem: nam Suida teste, scripserat dialecto Ionica Ἐλεγεῖα καὶ Ἰάμβους, παροίνιά τε [ccc]) μέλη [ddd]) (Athenaeo hinc inde laudata,) καὶ τὰ καλούμενα Ἀνακρεόντεια siue *proprio carminis genere* [eee]) *quod Anacreonticum ab auctore adpellatur composita*, qualia sunt pleraque eius, quae hodie supersunt, et quod seruauit *Gellius* XIX. 9. *Hymni in Dianam* fragmentum adfert *Hephaestio* in Enchiridio p. 69. Glyconium carmen, cuius initium ὦ ἄναξ ὦ Δαμάλης ἔρως, *Dio Chrysost.* 2. de regno p. 31. Videntur et hymni esse, quae hodie exstant IX. LXII. et LXIV. *Epigrammata* quaedam Anacreontis nomine leguntur in Anthologia. [fff]) Anacreontis

vertit, anonymum illum, ex quo carmen hoc protulerunt H. Stephanus et Andreas Schottus, Obseruatt. hum. II. 61. esse *Theodorum Prodromum* in Amaranto p. 465. ac *Bentleius* ad Horat. pag. 82. pronuntiat multa eorum, quae sub Anacreontis nomine hodie feruntur, esse spuria.] At *omnia* carmina dulcissima, quae adhuc nomen Anacreontis gerunt, cum *Robortello* nescio cui? homini inepto Graeco temere adscribere, hominem tantum posse putem sensu antiquae venustatis pulcritudinisque parum subacto praeditum. Neque vero is ego sum, cui omnia Anacreonteae collectionis odaria a Teio ipso composita editaque esse sit persuasum, quippe qui faciendum arbitrer cum iis, quibus reliquiae suauissimae videntur florilegium, quod varia variorum tam antiquiorum, quam recentiorum poetarum carmina eiusdem argumenti metrique contineat, et in quo etiam multa odaria ab Anacreonte profecta inueniantur. Modum enim in dubitando eos excedere, qui nulla omnino carmina, nisi quae a *Gellio, Athenaeo* atque *Hephaestione* laudantur, Anacreonti tribuenda statuant, quis non intelligit? De lite, quae post *Robortellum* inter Criticos fuit de Anacreonticarum reliquiarum antiquitate, copiose et diligenter agit cel. *Fischer.* in praef. supra laudata, quam hac de re contulisse viros doctos non poenitebit.

Summa in his reliquiis, aliquot si exceperis, inest suauitas, gratissima quaedam simplicitas et naturalis pulcritudo, quam nec feliciffima imitatio adsequi possit et ex multis imitatoribus tantum *Gleimio* et *Goetzio*, viris elegantissimis, expressisse contigerit. Spirant illae quidem fere omnes laetitiam et amorem; sed et summam vrbanitatem vitaeque philosophiam gratissimam vbiuis paene prae se ferunt. Locutio est mollissima et a Gratiis quasi dictata ac instillata. Oblectat argumentorum suauitas et varietas non longe et fastidiose decantatorum, sed apta breuitate magnaque dulcedine expressorum, vnde factum esse videmus, vt illae omni tempore ab omnibus, qui iudicio pulcri se imbutos sentirent, magni haberentur atque legerentur studiose. Copiosius de venustate et elegantia ingenii Anacreontis eiusque carminum egi in commentatione supra excitata: *über Anakreons Leben* etc. conf. et *Sonntag.* historia poeseos graecae breuioris ab Anacreonte vsque ad Meleagrum ex Anthologia graeca adumbrata. Lips. 1785. 8. *Degen.*

ccc) Iulian. Misopogone in ipso exord.: Ἀνακρέοντι τῷ ποιητῇ πολλὰ ἐποιήθη μέλη σεμνὰ καὶ χαρίεντα. Τρυφᾷν γὰρ ἔλαχεν ἐκ Μοιρῶν. Elegias eius laudat *Hephaestio* p. 4. Δεύτερον τῶν μελῶν Athenaeus XV. p. 671. quo in loco *Aristarchum* in Anacreontis carmina commentarium scripsisse innuit, et alios eorum ἐξηγητὰς olim exstitisse docet. *Hephaestionis* liber περὶ τῆ παρ' Ἀνακρέοντι λογίνα τεφώνα memoratur eidem p. 673. [*Chamaeleon* Ponticus scripsit commentarium in Anacreontem. vid. Casaubon. com. in Athen. VII. 6. p. 502.] Anacreontis icon laureata exstat in tabula 41. Tomi secundi thesaur. Antiquitat. Graecarum Gronouiani et in fronte Barnesianae editionis.

ddd) Ἤτοι παροίνια μέλη, legitur apud Eudociam p. 60. alias cum Suida consentientem. Μέλη autem speciatim aliquando notant *carmen lyricum* v. *Periz.* ad Aeliani H. V. IV. 26. hinc Anacreon dicitur μελοποιὸς *Lyricus* a Luciano in Macrobiis, sect. X. adde *Maium* ad eumdem Luciani libr. sect. 26. p. 227. edit. Reitz. tom. III. *Harl.*

eee) Sunt et alia genera carminum quae ab Anacreonte *Anacreontia* vocantur. Vide *Marium Plotium* p. 2638. et 2655. *Fabric.* Adde Schol. ad Aristoph. Plut. v. 253. pag. 74. edit. Hemsterhus. *Harl.*

fff) Cleticos hymnos ab *Anacreonte* et Sapphone scriptos esse, testatur *Menander* de encomiis, p. 30. edit. Heeren. ὁποῖοί εἰσιν οἱ πολλοὶ τῶν τε παρὰ τῇ Σαπφοῖ ἢ Ἀνακρέοντι, ἢ τοῖς ἄλλοις μελικοῖς, κλῆσιν ἔχοντες πολλῶν θεῶν. *Reiske* ad Cephalae Anthol. carm. 428. p. 26. Notarum, Anacreontem quemdam recentiorem putarat fuisse epigrammatarium;

tis *Odas*, quarum vndecimam in antiqui libri tegmine reperit (teste P. Victorio XX. 17. Var. Lect.) reliquas e duobus MSS. Codicibus ggg) quorum vnum a Ioh. Clemente, Anglo, Tho. Mori contubernali, acceperat, collegit, primus in lucem protulit, ediditque Graece typis nitidissimis et latine *H. Stephanus*, addita sua ipsius versione latina, carmine Anacreontico Paris. 1554. 4. Versionem sub H. Stephani editam nomine, Iosephus Scaliger in codice suo notauerat auctorem agnoscere *Iohannem Auratum*, vt ex If. Vossii fide refert *Colomesius* pag. 109. Opusc. hhh)

[De Codicum tamen Anacreontis ratione et notitia, quorum perpaucos adhuc e tenebris in lucem prolatos esse constat, parum definiri potest, et ne de iis quidem, quos vel in edendis vel recensendis et emendandis odariis se adhibuisse viri quidam docti adfirmant. Prius igitur quam editiones recenseamus, de codicibus quaedam sumus praemissuri. At enim de *quatuor* tantum libris manu descriptis aliquid constat.

I. *Henr. Stephani tegmen antiqui cuiusdam libri odarium vndecimum exhibens.* H. Steph. adhuc valde iuuenis illud tegmen forte detexisse fertur, quod vero quo postea delatum sit, ignotum est.

II. *Codex vterque Henr. Stephani.* Hen. Steph. qui primus quinquaginta et quinque carmina Anacreontica edidit, vsum se esse ait duobus codicibus in cortice et charta scriptis, quorum alterum a *Ioh. Clemente* Anglo eum accepisse, alterum ex Italia tulisse *Bayle* testatur. At quum de ratione, aetate, pretio, patria historiaque horum librorum nihil omnino exposuerit, et praeterea satis constet, eum saepius gloriatum esse, se in edendis et recensendis veterum libris adhibuisse codices, quos tantum abest, vt contulerit, vt ne eas quidem viderit, iure meritoque multi eruditorum adducti sunt, vt de fide Stephani omnino dubitarent. Attamen cel. *Fischer* (in praef. ad edit. Anacr. II.) non dubitandum esse censet, quin Codices *Stephani* boni fuerint et antiqui, praesertim quum eadem odaria, quae inde typis describenda curauerit editor, fere omnia in optimo et peruetusto Vaticano exemplo inueniri doctorum virorum testimoniis firmetur. Vtrumque Codicem, si fides habenda sit *Baylio*, *Stephanus* cum multis aliis libris manu exaratis paulo ante obitum suum, cum paene mentis expers factus esset, deleuisse dicitur.

III. *Codex Leidensis chartaceus in 4to.* Laudatur hic liber in Catal. Biblioth. Acad. Leidensis p. 396. continens Anacreontis et Sapphus Odas cum aliis scriptis graecis. Eumdem esse eum codicem, quo H. Stephanus in edendis Anacreonticis vsus sit, ibidem traditur. Conf. *Fischer* praef. laud. p. 19.

IIII. *Codex*

rium; sed in Notitia poetar. antholog. p. 183. mutauit sententiam ob auctoritatem Meleagri, vers. 35. 36. praefationis, et docte agit de epigrammatibus nostri poetae, quem suspicatur nonagesimum aetatis annum prope attigisse, et bellum Persicum viuendo vel attigisse vel superasse. Adde Fragmenta a Pawio et Fischero in horum editionibus adducta illustrataque, ac fragmenta in scholiis ad Homerum Marcianis, et *Villois.* Prolegom. ad Homer. p. XXXIII. *Harl.*

ggg) Vide Baelii Lex. voc. Anacreon. L. p. 206.

hhh) At Ioseph. Scaligerum falsa accepisse, atque Vossium et Colomesium fuisse deceptos, monet *Bernard. de la Monnoie* in Epistola ad Petr. Bailium, huius Diction. inserta tom. I. voc. Anacr. p. 206. *Harl.*

IIII. *Codex Vaticanus.* Liber hic omnium praestantissimus in illo litteris calamitosissimo Heidelbergae excidio cum permultis aliis libris manu descriptis Romam ablatus et ex sententia Abbatis *Spaletti* Saec. X. scriptus, continet *Cephalae* Anthologiam carminaque Anacreontica, et adhuc iure pro vnico fonte habetur, ex quo sanior et tolerabilis lectio ducenda videatur. Hinc egregie meritus est de litteris bonis atque apud omnes homines cruditos et elegantioris antiquitatis amantes maximam iniit gratiam Abbas *Spaletti*, qui, vt tandem, quam nec *Barnes.* nec *Brunck.* habuisse nunc constat, adcurata egregii huius libri collatio institui posset, septem abhinc annis duplicem eamque fidelem eius curauit editionem; alteram aeri splendidissime incisam, alteram typis litteras codicis referentibus descriptam, cuius inscriptio est: Ανακρεοντος Τηϊε Συμποσιακα Ἡμιαμβια. *Anacreontis Conuiualia Semiambia.* Romae 1783. 18 plagg. fol. max. Sed vtraque editio ab eo, qui iuste et adcurate de pretio Codicis statuere cupiat, adhibeatur necesse est, propterea quod illa aeri incisa minus fideliter exhibet textum exempli scripti, sed omnes eius tam marginales quam interlineares reddit lectiones, in hac vero typis expressa liber scriptus, praeter perpauca aliquot loca, integre, sincere et certa fide conspicitur. Copiosam et doctam de hac editione relationem videbis in Ephemeridd. litt. Argentoratenss. a. 1784. p. 208 sqq. [et Periergi Deltophili Bibl. Graec. et Lat. p. 14 sq.] Sed pergamus ad recensionem editionum. In constituenda vero illarum serie et recensendis *Versionibus* ac *Commentariis* diligenter iam versati sunt *Harles.* in Introduct. in Hist. G. L. p. 74. *Fischer.* et *Born.* VV. DD. in praefationibus ad editiones ab illis paratas, quos in componendo nostro indice adhibuimus. Princeps itaque *Anacreontis* editio prodiit:

1554. opera *Henr. Stephani* Lutetiae Paris. 4. continens praeter LV. odaria alia quoque Anacreontis et Alcaei carmina, nec non duo Sapphus odaria, obseruationes editoris in Anacreontem et latinam interpretationem 31. odarum ab eodem Stephano concinnatam. [de hac edit. v. *Dau. Clement* Biblioth. curieuse historique et critiq. des livres difficiles à trouver, tom. I. p. 287. — *Anacreontis Odae* latine factae ab *Helia Andrea Putschio*, Paris. apud Richardum. 1555. 4. vid. *Widekind* Verzeichnis von raren Büchern. p. 106. Bibliothecam Roloffianam. tom. I. p. 41. vbi et in Bibl. Bunau. I. p. 82. signatur a. 1556.]

1556. ibid. 8. cura *Guil. Morelli* et *Roberti Stephani*, cum obseruatt. H. Stephani adiecta versione latina omnium carminum ab *Elia Andrea* (Putschio) confecta. Non est noua recensio, sed tantum repetitio principis editionis. In aliquot tantum locis *Morelius* textum mutauit.

[1566. Lutet. Paris. in 16. in Henr. Stephani Collect. Pindari et reliquorum Lyricorum. Addidit Stephanus aliquot odas ex Eliae Andreae interpretatione, atque coniecturas p. 430. vid. *Clement.* l. c. p. 287. et *Freytag.* Adpar. litter. III. p. 566 sqq.]

1567. Antwerp. 8. ex officina Plantiniana, in corpore Lyricorum. conf. die neue philol. Biblioth. tom. I. p. 71. [ad Stephanianam expressa est. Vid. *Freytag.* Adparat. litterar. III. pag. 568. sq.]

[In *Vrsini Carminibus nouem illustrium feminarum et Lyricorum*, (de quo libro vide ad *Alcaeum* notata,) p. 123 — 139. praemittuntur veterum in Anacr. epigrammata, et p. 130 — 151. eius odae et fragmenta, (quae genuina habuit,) denique p. 320 — 328. adnotationes in Anacr. fragmenta.]

1586. Lu-

1586. Lutetiae Parif. 12. in H. Steph. Sylloge carminum poetarum lyricorum, vbi editor notas fuas caftigauit et fragmentorum numerum auxit. [Sed de Stephanianis fupra ad Pindarum vberius differuimus.]

1597. Roftochii 4. opera *Eilhardi Lubini* cum interpretatione noua latina. [vid. *Freytag.* l. c. p. 556.]

1598. Heidelbergae ex officina Commelini cura *Aem. Porti* 8. inter carmina nouem Lyricorum Graecorum. Portus lectionem duobus tribusve locis mutauit, H. Stephani interpretationem latinam notasque cum El. Andreae verfione addidit. Porti exemplum repetitum eft

1611. Andegau. gr. 4. apud Harwood. edit. Pinelli. p. 10.

1614. Geneuae fol. in corpore poetarum Graecorum veterum.

1622. Tubingae 12. cura et cum notis *Frid. Herm. Flayderi* Profeff. olim Tubingenfis; adiectae funt *Stephani* et *El. Andreae* interpretationes.

1624. gr. Parif. apud Libert. 8. editio rariffima dicitur ab Harwood. l. c.

1639. Paris. 8. graece cum fcholiis graecis cura *Arm. Io. Buthillerii Rancei,* (poftea fub nomine Abbatis de la Trappe notiffimi) qui adhuc puer XIII. annorum hanc editionem parauit. [vid. *Bayle* l. c. not. L. Galleria di Minerua tom. III. p. 131.]

1647. repetitio praecedentis exempli.

1657. Edit. II. Morelli. Londini. 8.

1660. *Tan. Fabri* edit. I. Salmurii 12. cum *H. Stephani* et *Andreae* verfionibus. Praeterea Faber homo, vt conftat, doctrinae copia inprimisque iudicii elegantia non mediocriter inftructus notas addidit eruditas, in quibus primus nonnullorum carminum antiquitatem oppugnat, poetam vero ipfum non tantum feliciter emendat et egregie explicat, fed etiam multis aliis aliorum veterum fcriptorum locis bene confulit lucemque adfert.

[1680. *Tanaq. Fabri* edit. II. gr. et lat. Salmurii. 12. vid. *Pinelli* Catal. n. 4039. *Clement.* l. c. I. p. 288. Biblioth. Roloffian. p. 63.]

1680. *Longepetraei* (de Longepierre de Reicquelaine, Nobilis Burgundi,) I. Parifiis 8. Editor verfionem gallicam metricam et notas adiunxit, in quibus venuftates carminum explicare, antiquitatem et hiftoriam illuftrare atque poetam cum aliis tam veteris quam recentioris temporis vatibus comparare ftudet.

1682. *Daceriae* I. Parifiis 8. Elegans et docta femina textui a Stephano conftituto adiunxit interpretationem gallicam profariam, nimis quidem liberam, nec raro leuem et minus diligentem, (v. gr. ὅπλας δ' ἔδωκεν ἵπποις, λευσι χάσμ' ὀδόντων vertit leuis Dacieria: *aux chevaux, les pieds infatigables; aux lions, le courage.*) fed notas aptas et eruditas, vbi faepius a patre difcedit, cuius animaduerfiones latinae fub finem adiectae funt.

1684. *Longepetraei* II. Parifiis 12.

1684. *Cantabrigienfis* 12. eft fola repetitio exempli H. Stephani cum eiusdem notis.

1690. *Tan. Fabri* III. Salmurii 12. mendofum exemplum, maxime in notis.

1692. *Longe-*

1692. *Longepetraei* III. Parisiis, 8. (Amstel. 12.)

1693. *Daceriae* II. Amstel. 12.

1695. *Baxteriana* I. Londini, 8. Vsque ad Baxterum, quocum noua quasi lectionis Anacreonteae incipit aetas, omnes editores textum H. Stephani ex editione eius prima retinuerunt. Ipse vero Baxter ex consensu optimorum interpretum minus bene versatus est in constituenda noua lectione, siquidem ingenium sequutus plerumque nimis temere et audacter textum mutauit, vt nihil dicam de conuiciis in Barnesium fusis, quibus editionis secundae animaduersiones tument. Praeter ea versio latina et notae, quibus poeta illustretur, obscuriorem eum reddituræ videntur.

1698.[iii]) *Nordhusae*, duodenis oblongis cura *Casp. Ernst Triller*, Rectoris quondam Ilefeldensis. Exhibet haec editio textum Stephani ita, vt editor vel aliquot Stephani suspiciones receperit, cum quatuor versionibus latinis metricis Stephani, Andreae, Lubini et editoris, qui ipse quoque adiecit interpretationem theodiscam metricam simili exitu, cuius, quia iam rarior facta est haec editio, non possum non specimen ex ode VII. adponere:

> *Cupido winkte mir, ich sollte mit spatzieren,*
> *Wohin er seinen Lauf in Eile wollte führen.*
> *Als ich nun noch verzog, als ein gar fauler Tropf,*
> *Nahm er ein Hyacinth und schlug mich auf den Kopf* etc.

Vid. die neue philol. Biblioth. vol. I. p. 72. [Illud in eo reprehendo, (ait *Heumann.* in not. msst.) quod in vsum studiosae iuuentutis publicauit, quae legi, nisi cum sanae mentis iactura non possunt a studiosa iuuentute.]

1699. *Daceriae* III. Amstelod. 12.

1700. *Neapoli* 12. Inscribitur haec editio: Τα τȣ Ἀνακρεοντος και Σαπφȣς Μελη. *Anacreontis et Sapphonis Carmina Latine Italiceque conuersa.* Notas et animaduersiones addidit ex edit. Tanaq. Fabri; in quibus multa veterum loca emendantur. *Recens omnia correcta, vti numquam prius.* Cum Italica Traductione *Bartholomaei Corsini* in calce apposita. De hac editione refert *Paitoni* in Bibliotheca degli autori antichi — in Venezia, 1774. 4. sub Artic. *Anacreonte.*

1705. *Barnesiana* I. Cantabrig. 8. Nouam habet haec editio textus recensionem, quam Barnesius adhibitis Scaligeri, Salmasii et Dan. Heinsii coniecturis ad fidem Codicis Vaticani ex collatione If. Vossii parum quidem adcurata instituit. Adiecit porro versionem latinam ac notas, in quibus plurima bene docteque explicat, de metri ratione, quod etiam in prolegomenis fecit, diligenter acuteque disserit et omnino graecarum litterarum studiosos multa vtilia docet. Auxit quoque fragmenta et in praemissa disputatione de vita et aetate Anacreontis copiose et docte exposuit. Fabricius de hac editione haec

iii) Vel potius 1702. Scripserat enim anni numerum MDCXCXII. vide Hamburgische Berichte an. 1743. p. 441. *Clement* Bibl. curieuse etc. tom. I. p. 288. *Harl.*

haec habet: Barnesius MS. Vaticani kkk) lectionibus vsus notisque *Io. Cottoni* lll) Baronetti et *Tho. Stanlei* mmm) hunc poetam ingenio ac doctrina sua mire expoliuit castigavitque, et numeris suis (qua in re aliquid indulgere sibi videtur vir doctiss.) restituit, praeterea versione prosaria notisque perpetuis et fragmentis plurimis vndique conquisitis a v. 903. ad 1385.) et iustis aliquot poematis auxit, praemissa Anacreontis vita et dissertatione de Lyrica Poesi, subiectoque, quem ipse clarissimus editor felici vena Poetam imitatus composuit ac separatim quoque edidit, Anacreonte Christiano. conf. Act. Erudit. Lipf. 1706. p. 457. *Clerici* Bibl. select. tom. XI. p. 335.

1710. *Baxteriana* II. Londini, 8.

1716. *Dacieriae* IIII. Amstelod. 8. Aucta est Fossaci notis, quae primum prodierant Parisiis, 1704. 12. [conf. Memor. Treuolt. 1705. p. 304.]

1720. *Neapoli* 12. cum versione latina et italica. Editor est *Argelatti*. Conf. *Paitoni* l. l.

1721. *Barnesiana* II. Cantabrig. 8. Multis locis priore auctior et emendatior.

1725. *Maittarii* I. Londini, 4. mai. Editio haec splendida et rarissima, (*centum* enim tantum exempla typis descripta esse dicuntur,) quam vidisse paucis fortasse Germaniae viris doctis contigerit, quae vero ex sententia Obss. Miscell. vol. II. p. 5. magis externo habitu, quam vtilitate commendatur, continet editoris versionem latinam metricam cum omnium editorum, Buthillerium si exceperis, notis et indice copiosissimo. [conf. New Memoir. tom. II. p. 253.]

1732. *Pawiana*, Traiecti ad Rhenum, 4. Notae, quibus *Io. Corn. de Paw*, vir alias graece doctissimus editionem suam ornauit, produnt quidem ingenium acutum, (ipsum enim quaedam loca corrupta felicissime correxisse, quis nescit?) et praeclaram linguae graecae scientiam; sed praeterea etiam Criticum temerarium atque proteruum, qui vbique corrigere gestit, odaria bene coniuncta crudeliter discindit, nec pauca eaque venustissima carmina vel ineptis recentioris aetatis auctoribus tribuit. Sed castigauit eius audaciam *D'Orville* in *Vanno Critica*, Amstelod. 1737. 8. [Nonnulla quoque castigantur in Actis Erud. german. part. CLXXII. nr. 1. p. 229. et in: Beytrag zu Gelehrt. Zeit. tom. II. p. 735 sq. Titulum nouum cum nota anni 1753. accepit haec editio.]

1733. *Londinensis*, 8. gr. et lat. Editio a *Ios. Trappio* curata sed plurimis editoribus incognita. *D'Orville* de ea refert in Vann. Crit. p. 69. et 557.

[1734. ex edit. Barnesii, *Londini*, gr. et lat. 8.

1735. The works of *Anacreon*, translated into English Verse; with Notes explanatory and poetical. To which are added the Odes, Fragments, and Epigrams of *Sappho*. With the Original *Greek* plac'd opposite to the Translation. By Mr. *Addison*. London. 8. quae editio laudari solet.]

1736. *Venetiis*,

kkk) Barnesius p. 40. Hoc MS. Vaticanum toties laudatum peruetustum est, et ab Isaaco Vossio in D. Ioannis Cotton Baronetti gratiam olim delibatum, a Scaligero, Salmasio aliisque magnis viris visum, vt ex eorumdem nominibus, propria singulorum manu ad eumdem MS. codicem adscriptis constat. Vossii exemplar mihi communicauit Baronettus praedictus.

lll) Id. p. 36. 40. etc.

mmm) Id. p. 6. 54. etc.

1736. *Venetiis*, 4. graece, latine et italice. conf. Paitoni l. l. et Catal. Bunau. I. p. 82.

1740. *Maittairii* II. Londini, 4. mai. Aucta est versionibus latinis Stephani et Andreae ac Scholiis graecis Buthillerianis. [conf. Supplem. Act. Erud. Lipf. tom. I. p. 193 fqq.]

1742. Londin. *Trappii*, gr. et lat. 12. — eodem anno ab *Ang. Mar. Bandinio*, gr. lat. et ital. Florentiae, 8. — eod. anno *Barnesiana* III. cum notis, gr. et lat. 12.

1743. *Lamiana*, Florentiae, recensionem Barnesianam exhibens. [vid. Beyträge zur Histor. der Gelahrtheit. I. p. 43.]

1744. *Glasguensis* I. gr. et lat. 12.

1751. *Glasguensis* II. forma minima. Editio nitidissima ad recensionem Stephani expressa, adiectis Sapphus et Alcaei fragmentis. rec. 1757. 12. correctius.

1754. *Fischeriana* I. Lipsiae, 8. habet lectionem et notas Baxteri cum Stephani et Fabri animaduersionibus. Sed auctior et praestantior prodiit

1776. *Fischeriana* II. ibid. 8. mai. ex recensione Baxteri cum eiusdem, Stephani, Fabri et doctissimi editoris animaduersionibus, omnibus editionibus praecedentibus merito praeferenda. In primis praefatio doctrinae varietate et iudicii acumine commendatur, in qua editor de fide et antiquitate carminum Anacreonticorum subtiliter disputat ac de editionum praestantiorum pretio egregie disserit. Adiecit idem praeterea plenissimam fragmentorum collectionem et poetarum quorundam graecorum in Anacreontem epigrammata.

1776. *Brunckiana* I. in Analectis vett. poetarum Graecorum vol. I. Argentorati, 8. *Brunckii* opera et studio lectioni Anacreonteae obscuriori, quoad per librorum manu scriptorum penuriam fieri potuerit, lux quaedam quasi noua adfulsit et praecedentes recensiones veluti noua creatione feliciter mutatae sunt.

1777. *Glasguensis* III. gr. in 8.

1777. *Magdeburgensis*, 8. in vsum scholarum habet textum Baxterianum. Hanc excepit classica et palmaria editio

1778. *Brunckiana* II. Argentorati, duodenis minimis, vti iam habitu externo commendabilis, ita et adcuratissime expressa. Nouam, a lectione Analectorum diuersam et ad omnes criticas opes constitutam recensionem exhibet. Animaduersiones licet breues ex interiore graecae linguae scientia et venustatis poeticae sensu profectae laudem habent adcuratae diligentiae, quam quilibet agnoscet, qui eas cum iis, quae in Analectis sunt, comparauerit. Lectionis enim mutatae ratio redditur, criticorum correctiones in variis libris proditae adcurate memorantur, lectiones Cod. Vat. et suspiciones Salmasii diligenter et vberius adferuntur. Vid. Bibl. Crit. Amstelod. tom. I. vol. 4. p. 115. et copiosas relationes in Ephemeridd. Litt. Norimbergens. 1779. p. 443 sqq. et in Ephemeridd. litt. Francof. 1779. p. 538 sqq. Sequuta est

1781. *Spalettiana* I. aeri incisa Romae, fol. max. Pauca tantum exempla expressa non vendendo, sed largiendo diuulgata sunt. (conf. ephem. litter. Lipf. 1784. plag. CII.)

1781. *Degeniana* I. Erlangae, 8. exhibens textum Brunckianae ſecundae, et, quia maxime in iuuenum vſum parabatur, lectionis varietatem tantum ſelectam, cum indice pleniſſimo, ex quo intelligentia poetae hauriretur.

1782. *Holſtiana*, Lipſiae, 8. mai. *Ioh. Ludw. Holſt* Hamburg. tum adhuc iuuenis litterarum cauſſa Lipſiae degens, Baxterum maxime ſequutus, huic editioni notas adiunxit, quae poetam potius obſcurant, quam illuſtrant, ſermone horrido et maxime barbaro, cuius vel epiſtolas illas obſcurorum virorum puderet. Praemiſſa eſt praefatio, in qua in me, qui itidem adhuc iuuenis editionem paraſſem, conuicia fundit turpiſſima ſermone vitiis grammaticis tumente.

1783. *Spalettiana* II. typis expreſſa, Romae, fol. max.

1783. *Franc. Xauer. de Rogati.* Collae, (oppido Toſcanae,) 8. mai.

1784. *Bodoniana*, Parmae, fol. min. Editio ſplendidiſſima, expreſſa typis maioribus in charta laeuigata, ſed vtilitate parum commendabilis. (conf. ephem. litterar. Lipſ. an. 1786. plag. CXI.)

1786. *Brunckiana* III. Argentorati, duodenis, nitidiſſima et omnium praeſtantiſſima editio, nouam et optimam ad collationem adcuratam exempli Spalettiani aeri inciſi inſtitutam recenſionem exhibens. Eodem anno bis repetita eſt. Copioſiorem recenſum leges in *Degens* neuen kritiſchen Nachrichten. Schwab. 1787. p. 46 ſqq.

1786. *Degeniana* II. Erlangae, 8. Fundus quidem eſt textus Brunckianae ſecundae, ſed multis locis lectio antiquior reducta et interpunctio mutata eſt, ita, vt pro noua, quod etiam in fronte libri ſignificaui, recenſione haberi queat. Porro tam in notis, quae varietatis lectionis ſubiectae rationem reddunt, poetam cum aliis et antiquis et recentioribus comparant, nec non ex antiquitate illuſtrant, quam in indice multa ſuperflua ac vana refecui nouaque addidi et denique caui, ne exemplum poſterius, vt prius, vitiis typographicis tam foede inquinaretur; ſed omnino ſic prodiret, vt inter commodas editiones poſſet numerari.

1787. *Degeniana* III. Altenburgi, 8. graece et theodiſce, adiectis quibusdam ex Anthologia carminibus et ſcoliis. Textus eſt Brunckianae tertiae, locis aliquot exceptis, vbi lectio antiqua mihi praeferenda viſa eſt. In animaduerſionibus ſub finem adiunctis de virtutibus et vitiis poetae exponitur, ac de oratione et lectione iudicatur.

1787. *Briegeriana*, Lipſiae, 8. cum argumentis, animaduerſionibus et indice theodiſce ſcriptis. Editio in primis tironum vſui adcommodata.

1789. *Borniana*, Lipſ. 8. Anacreontis et Sapphus Carmina graece, recenſuit notisque illuſtrauit perpetuis ex optimis interpretibus, quibus et ſuas adiecit *Fr. Gottlob Born.* Quamuis parum de ſuo adiecerit editor, fereque omnia hauſerit ex aliis, laudanda tamen eius eſt opera, quam in deligendis aliorum obſeruationibus adhibuit.

1789. *Anonymi*, Berolini, 8. Anakreons Lieder. Griechiſch mit einem vollſtändigen griechiſch-teutſchen Wortregiſter für Schulen. — *Iördens*, qui editor eſſe fertur, in paranda hac editione *ſuos* maxime diſcipulos ſe ſpectaſſe in praefat. dicit. In indice vocabula ex verſionibus Degenianis interpretatus videtur.

1789. alius

1789. alius Anonymi, ibid. 8. graece cum obseruatiunculis latine scriptis.

[In Anthologiam graecam poeticam quaedam Anacreontis carmina recepi atque illustraui. *Harl.*]

Editio *Capperonierii*, cuius mentionem fieri in: *Björnståhls* Reisen vol. I. p. 12. vidimus, vt plures editiones ibi laudatae, potius ad fictas quam ad veras referenda videtur. Nobis quidem eam plane ignotam esse, ingenue fatemur. *Degen.*]

Prodierat etiam Anacreon apud Andr. Wechelium, an. 1556. 1574. (quae laudatur a Croix du Maine Bibl. Gall. p. 429.) et 1585. 12. apud Patissonium e Gallica Metaphrasi *Remi Belleau* siue *Remigii Bellaquae*, quam e latina versione H. Stephani composuit, et *Richardus* quidam *Renuoisius* circa an. 1557. modulis animauit Musicis, licet ab hoc Richardo et ipso Anacreontem Gallice redditum tradat Antonius Verderius. Vide *Baelii* Lexicon l. c. Sed et *Henricus Stephanus* in praefatione ad editionem suam Graecolatinam an. 1554. testatur, se odas Anacreontis prius iam tum Gallicas fecisse: et *Petrus Ronsardus* nobilis poeta Gallus plerasque illarum patrio carmine induit. De versione Gallica (prosa, an versu, edita, an inedita?) *Armandi Iohannis Bouthillerii Rancei*, postea notissimi sub nomine *Abbatis de la Trappe* nnn), mentio exstat apud Adr. Bailletum libro de infantibus doctrina claris p. 359. et Malpeolum (Mr. *de Maupeou*) in Rancei vita, vbi testatur, ab eodem Armando vix tredecim annos nato illustratum praeterea Anacreontem *scholiis Graecis*, vulgatumque Parisiis, 1639. 8. et recusum [?] an. 1647. Exstat et Metaphrasis Anacr. et Sapphus Gallica *Gaconi* elegans et venusta. Rotterod. 1712. 12. (vid. Mem. of Litterature tom. II. p. 65. vbi Bentleii est epistola p. 68. it. p. 105. Journ. des Sçav. 1712. p. 436.) et altera Poetae insignis *Fossei*, Paris. 1704. 12. Gallico carmine cum notis. vid. Nouv. Rep. de lett. 1704. II. p. 686. *Clerici* Bibl. anc. et mod. tom. V. pag. 4393. *Fabric.* Varias odas Anacr. gallice vertit *Maturin*, Abbé *Regnier Desmarais*, in eius oper. gallic. Hagae Com. 1716. 12. tom. II. p. 377 sqq. — item *Poinsinet de Sivry* in: Les Muses Grecques, Bipont. et Paris. 1771. 8. p. 125 sqq. et quartum in Anacreon, Sappho, Moschus, Bion et autres poetes grecs etc. Paris. 1778. 12. *Harl.*

[Plurimas Anacreontis interpretationes haud dubie tulit Italia, quas diligenter recenset Paitoni libro supra laudato ooo).

1) Liriche Parafrasi di *D. Fr. An. Cappone* Academico Ozioso sopra tutte le Ode d'Anacreonte etc. Venet. 1670. 12.

2) Anacreonte Poeta Greco tradotte in verso Toscano, da *Bartol. Corsini.* In Parigi, 1672. 12.

nnn) Obiit die 26. Sept. 1700. natus 9. Ian. 1626. De Vita eius consule Ephemerides Paris. 1702. mense Nou. pag. 87. et Memorias litterarias Treuultinas an. 1704. mense Martio pag. 174.

ooo) Fabricius in notis Msptis haec praeter ea suppleuit: Mich. Angel. Torcigliani, Lucensis, vertit. vid. Galleria di Minerua tom. III. p. 131. Elogia academiae incognitorum pag. 339. Io: Canalis, Neapolitanus an. 1663. et inter eius poemata gallica, italica, hispanica et latina, Paris. 1707. 12. tom. 2. [edit. Venet. 1667. 12. memorat *Toppius* in Biblioth. Neapol. p. 116. et tertiam partem, p. 325.] De Mariani Valguarnerae, Panormitani versione lat. cum notis et diatribis, vid. *Mongitor.* Bibl. Sic. tom. II. p. 45.

3) Anacreonte tradotte etc. Roma, Crefcimbeni vol. V. p. 151.

4) Anacreonte etc. Firenze per *Carlieri.*

5) In: Echo Cortefe Parte feconda - terza con l'Iride Pofthuma o vero Refidui di diuerfi Componimenti di Michel' Angelo Torcigliani publicati da Salveftro Torcigliani fuo fratello. In Lucca, 1681 — 1683. 12.

6) Le Poefie d'Anacreonte tradotte in verfo tofcano, e' d'Annotazioni illuftrate. In Parigi, 1693. 8. Auctor eft Abbas *Regnier Defmarais.* Bis repetita haec interpretatio, primum cum nomine auctoris, Florentiae, 1695. 12. deinde cum quibusdam aliis eiusdem opufculis poeticis. Parifiis, 1708. [vid. Menagiana tom. III. p. 307.]

7) Anacreonte tradotto dall' Originale Greco in rima tofcana. Da *Anton Maria Salvini* etc. In Firenze, 1695. 12.

8) Anacreonte tradotto dal tefto greco in rime tofcane da *Aleffandro Marchetti* — in Lucca, 1707. 8. [vid. Giornale d'Italia tom. XXI. p. 239 tom. VI. p. 237. prohibita verfio a facra inquifitione, licet dicata Ferdinando Hetruriae magno Duci. *Iul. Negri* p. 18. hift. fcriptor. Florent.]

9) Anacreonte tradotto dall' Originale Greco in verfo Tofcano da vari Vomini illuftri. In Firenze, 1723. 12.

10) Le Ode di Anacreonte nuouamente da vari illuftre Poeti nella Italiana favella tradotte — In Milano, 1731 4. Auctor eft *Argelati.*

11) Anacreonte tradotto in verfi Italiani da Vari — In Venezia, 1736. 4.

12) Delle Ode d'Anacreonte Teio, traduzione, di *Paolo Rolli.* Londra, 1739. 8. Repetita cum aliis auctoris operibus, Venetiis, 1742. et 1753. 12.

13) Anacreonte Poeta Greco tradotto in rime tofcane da *Cidalmo Orio* Paftore Arcade. In Venezia, 1753. 8.

[14) Anacreontis quaedam et Sapphus odas libere transtulit in fermonem italicum *Dominicus da Gattinare* — in Scherzi poetici etc. Brunfuic. 1784. 8.]

15) Le Ode di Anacreonte et di Saffo recate in verfi Italiani da *Fr. Sav. de Rogati.* 1783. 8. mai. vid. fupr. ind. edd. fub anno 1783. Numerofa eft haec verfio et in primis ad canendum maxime apta.

[Non tam e graeca lingua, quam potius ex gallica quadam verfione translata videntur carmina Anacreontis in linguam *Polonicam: Anakreon, Poeta Grecki.* Warfou. 1774. in 4. et 8.]

Sed prae aliis Germani dulcis Anacreontis reliquias fua lingua exprimere certatim adgreffi funt, ex quibus alii totam carminum collectionem interpretati funt, aliis felectam tantum partem libare placuit. [conf. *Schriften* der Altdorf. Deutfchen Gefellfchaft. p. 119 — 122.]

Primam, quod nos quidem fciamus, verfionem vernaculam patria debet ftudio *Trilleri*, qui eam cum graeco fimul textu publicauit Nordhufae, 1698. Sed de ea iam fupra. [Specimen verfionis germanicae verfibus ἀῤῥύθμοις in: V. Beytrag zur critifchen Hiftor. der deutfchen Sprache, p. 160.] Poft multorum interuallum annorum fequuta eft praeftantior illa *Io. Nic. Goetzii*, poetarum, quos vnquam Germania tulit, fuauiffimi elegantiffimique, qui

qui eam absque quidem nomine edidit hoc titulo: *Die Oden des Anakreons in reimlosen Versen.* Frankf. und Leipz. 1746. 8. vbi aliquot carmina, nempe 7. 12. 14. 28. 29. 30. 40. 43. 44. 51. Goetzii amicus summusque Germaniae vates, *Vzius* noster, in vernaculam linguam converterat. Auctior et emendatior ea lucem adspexit, Carolsruhae, 1760. 8. Excepit illam Lipsiensis: *Anakreons Gedichte nebst zwey andern Anakreontischen Gedichten und den Oden der Sappho.* Leipz. 1776. 8. (auct. cl. *Meinecke*, Rect. Quedlinburg. Omnino laude digna interpretatio, cuius specimina *Meinecke* antea iam dederat in *Taschenbuch für Dichter und Dichterfreunde.*) Laudem plausumque haud denegarunt viri docti iique rei peritissimi meae interpretationi hoc titulo diuulgatae: *Anakreons Lieder aus dem Griechischen* von *Ioh. Fr. Degen.* Ansb. 1782. 8. in qua censor eruditus in Ephemeridd. litt. Gothanis an. 1783. cum referret de *Wahliana*, Germanis adquiescendum esse pronuntiauit. Atque, quod vix credideris, annus sequens binas simul tulit interpretationes vernaculas, alteram auct. *I. H. Brunlen* in eius Lyrischen Gedichten a. d. Gr. Dessau, 1783. 8. vol. I. alteram *S. F. G. Wahlii* nunc Profess. Halensis, in: *Liedern der Liebe von Sappho und Anakreon.* Erfurt, 1783. 8. cum obseruationibus eruditis. Sed haec posterior nimis artificiosa gratamque exempli graeci simplicitatem cum dignitate coniunctam deserere videtur. Nimis libere ac minus feliciter anonymus quidam Anacreontem interpretando expressit vna cum Bione, Moscho et Sapphone: *Bion, Moschus, Anakreon und Sappho. Aus dem Gr. Neue Uebers. in Versen.* Berlin und Liebau, 1787. 12. Eodem denique anno *Degeniana* Altenburgi emendatior et castigatior prodiit, de qua supra actum est.

Singularum odarum interpretationes theodiscae occurrunt e. gr. in *der lyrischen Blumenlese*, vbi cel. *Ramler* versionem Carolsruhensem a se limatam atque politam reddidit; in carminibus fratrum *de Stolberg;* in Christi. Comitis *de Stolberg* carminibus ex Graeco expressis. Hamburgi, 1782. 8. mai. in *Degens* Versuch über die Philosophie des Anacreon, Erlang. 1776. in *Borheck's* Klosterbergischen Vorlesungen, et in eius Magazin. Nürnb. 1784. 8. in *Schneiders* Anmerkungen über den Anak., nec inuenturus essem finem, si omnes singulorum odariorum versiones, quas Germania nostra excluserit, enumerare ac recensere animus foret.

Ex imitationibus memoria dignae sunt solae *Gleimianae*, *Lessingianae*, *Götzianaeque. Degen.* Conf. Blankenburg. ad Sulzeri Theor. Art. I. 86 sq. C. H. Schmid Anweisung der vornehmsten Bücher in der Dichtkunst p. 345 sq.]

Carmine *Anglico* Anacreontem maximam partem expressit *Abrahamus Cowleius*, et cum Bione, Moscho aliisque *Thomas Stanleius*, Lond. 1651. *Fabric.* [cum Sapphone, *Addison.* vid. supra in Catal. edition. an. 1735. item Greeniana versio: The Works of Anacreon and Sappho, with pieces from ancient authors and occasional Essays. London. 1719. 12. *Harl.*]

Nobilissimum virum *Lucam Langermannum* Anacreontis editionem molitum, constat ex *Reinesii* ad Daumium Epistolis p. 148. Specimen nouarum emendationum, nescio cuius, auctoris in Anacreontem (audacium nimis, si quid iudico,) occurrit in memoriis Treuoltianis anni 1702. mense Ianuar. p. 96 sq. Fragmenta quaedam Anacreontis ab H. Stephano omissa persequitur *A. Schottus* II. 61. Obs. human. Alius *Anacreon* fuit, quem ἐν τῷ περὶ ῥιζοτομίας laudat Scholiastes Nicandri ad Theriaca.

[Haud defuerunt praeter editores et interpretes poetae, qui multa eius loca emendare et explicare tentarent, et quidem

a) Obiter

a) Obiter in obſeruationibus ad alios ſcriptores, vt factum a *Salmaſio* ad Solinum et Achillem Tatium; a *Tollio* ad Auſonium; a *Dauiſio* ad Ciceronem de N. D.; ab *Heskino* ad Bionem et Moſchum; a *Lennepio* ad Coluthum et Phalaridis Epiſtolas; a *D'Oruillio* ad Charitonem; a *Trillero* in den poetiſchen Betrachtungen, multisque aliis, qui vel ſemel, vel bis, vel ſaepius lectionis cuiusdam nouae in poeta recipiendae mentionem faciunt. Deinde

b) Alii in collectionibus obſeruationum, quas in varios vtriusque linguae auctores ſcripſerunt, Anacreontem ſeparatim tractarunt, quo referantur *Canteri* Lectiones nouae, Antwerp. 1571. *Lamb. Bos* animaduerſſ. in Scriptores quosdam graecos. Franeq. 1715. *D'Arnaud* Spec. animaduerſſ. critt. ad aliquos Scriptores graecos. Harlingae, 1728. 8. *Weſſeling.* obſeruatt. variae, Amſtelod. 1727. 8. *D'Orville* Vannus critica. Amſtel. 1737. 8. *Clericus* in Bibliotheca Selecta; *Obſeruationes Miſcellaneae*, Amſtelod. 1732. vol. II. *Pierſon* Veriſimilia critt. Lugd. Bat. 1752. *Klotz.* Miſcell. critt. Trai. ad Rhen. 1763. *de Medenbach Wakker* Amoenitt. litterariae, Trai. ad Rhen. 1770. *Borheeks* Magazin für die Erklärung der Griechen und Römer. Nürnb. 1784. vol. I.

c) Alii denique peculiares in Anacreontem obſeruationes ediderunt, quo referri debent *Schneiders* Anmerkungen über den Anakreon, Leipz. 1770. *Zeune* animaduerſſ. Lipſ. 1775. *Degen* über die Philoſophie des Anakreon. Erlang. 1776. *Barth* Stricturae aliquot animaduerſſ. ad Anacreont. Numburgi, 1777. *Borheeks* Kloſterbergiſche Vorleſungen, Magdeb. 1778 — 1779. *Grimm* Anmerkungen über einige Oden des Anakr. Duisb. 1778. *Schwabe* Erläuterungen über den Anakreon. Weimar, 1781. 1782. *Schneider* Commentt. II. in 28. priores odas Anacreontis. Halae, 1782. 1783. *Degen.* *Sevin* loca quaedam Anacr. corrigit in Hiſt. acad. reg. Pariſ. Inſcr. vol. III. p. 122 ſqq. *Schneider* in Periculo critico in Antholog. Conſtantini Cephalae, p. 18 ſqq. quaedam Anacreontea explicat emendatue: item p. 98. *Snedorf* de Hymnis vett. Graecor. p. 36 ſqq. de hymnis Anacreontis. Adde haud inuenuſtas Anacreonteorum carminum parodias graece ſcriptas: *D. Ioh. Balthaſ. Bernholdi*, Profeſſoris theologi et graeci (Altorfini) Ἀνακρεόντεια μέλη. *Hoc eſt Anacreon quaſi redditus imitationibus variis. — Editionis curam ſuſcepit Georg. Chriſtoph. Munzius*, Gymnaſii Noriberg. Rect. Noribergae, in 8. ſ. a. nota; ſubiecta eſt verſio latina pariter poetica. — Aliquot odarum Anacreontis latinam verſionem exhibet *Chriſtius* in Noct. acad. obſeru. XI. Denique Fabric. in nòtis mstis haec notauit: *Gilberti Ionini* S. I. Anacreon Chriſtianus graecis numeris cum latina metrica verſione, eiusdem Anthologia chriſtiana, Bion chriſtianus etc. Lugd. 1634. 1637. 12. *Ioſep. Patrignani*, S. I. Anacreonte chriſtiano, di preſepio di Chriſto, Florent. 1712. 12. — *Io. Boivini* (Οἰνοκλίωνος) Μέλη τὰ Ἀνακρεοντικά. Pariſ. 1722. 12. Mem. de Trevoux, p. 1634. *Harl.*]

XIII. α'. ANANIAS ſiue *Annnius* Iambographus antiquiſſimus, aequalis Hipponactis, memoratur *Athenaeo* lib. VII. p. 282. lib. III. p. 78. et lib. IX. p. 370. *Tzetzae* prolegom. ad Lycophronem et Hephaeſtioni p. 16. Enchirid. vbi ait Scazontini carminis inuentionem, (non Iambici, vt Voſſius 3. Inſtitut. poetic. cap. 18. §. 8.) ab aliquibus Hipponacti, ab aliis Ananiae tribui. Vide et Scholiaſten Ariſtophanis ad Ranas v. 671.

XIII. β'. ANTIMACHVS *Teius* circa Olymp. VI. clarus ab interprete Plutarchi Cruſerio Lyricus vocatur, ſed in Graeco, in vita Romuli p. 24. eſt ἐποποιός. *Dacerius* hunc confundit cum Antimacho Colophonio, qui Platonis tempore vixit, notis ad Plutarchi Romulum

mulum gallice a se redditum p. 178. Versum *Teii Antimachi* Hexametrum, quem imitatus sit Augias, producit *Clemens* VI. Strom. p. 622. *Antimachum* vero *Colophonium Diodorus Sic.* XIII. [108 tom. I. p. 603. edit. Wesseling. quem conf.] p. 390. ex Apollodoro docet floruisse Olymp. XCIII. 4. [aut secundum Larcher. Olymp. XCIIII. 4. A. C. 404.] Hic est, quem Homero praeferebat Hadrianus Imp. de quo multa viri docti ad *Spartian.* Hadriano cap. 16. Eius poema Elegiacum Λύδη, pluribus constans libris, laudatur a *Stephano*, [Byz. v. Λυδία et Δώτιον, vbi secundus liber citatur etc.] Plutarcho, [*Hermesianacte* in Eleg. apud Athen. XIII. p. 597. reddita atque illustrata a Ruhnken. Epistol. crit. edit. II. subiecta, v. 41 sqq. vbi Ruhnken. p. 292. ex Asclepiade in Anal. Brunckii tom. I. p. 219. docet, Lyden, Chryses filiam, fuisse Antimachi siue vxorem, s. amicam, et nomine et gente Lydam. Addi vero debet *Lennepii* animaduersio in illum Hermesianactis locum, in illius Animaduerss. ad Coluthum p. 168 sq.] a Scholiaste Apollonii, [I. 1289. II. 297. III. 409. IV. 259. et 1153.] Euripidis, [in Phoen. v. 43. ad quem loc. conf. Valcken. p. 606 sq.] aliisque. [⁋] [Lyden Antimachi in epitomen redegisse *Agatharchidem* Cnidium, adnotauit *Photius* cod. CCXIII. p. 541. Confer *Reinesii* var. lection. lib. I. cap. XI. pag. 37. *Lucian.* verae histor. lib. II. cap. 42. ibique M. du Soul. p. 135. tom. II. edit. Reitz. Quod Lysander carmen Antimachi in illius honorem non praetulit carmini *Nicerati*, Antimachus, ea re offensus, aboleuit carmen, indignante Platone, teste *Plutarcho* in vita Lysandri p. 38. tom. III. edit. Reiske.] Conf. *Neocorum* ad Suid. et *Meursium* in Bibl. Graeca, vbi etiam de huius Antimachi *Thebaide*, quod carmen fuit heroicum, e quo sunt, quae profert *Strabo* IX. p. 409. de Teumesso: [liber quintus citatur ab *Athenaeo* XI. 468. p. 475. p. 482. F.] tum de poemate tertio, cui titulus Ἄρτεμις, et quarto Ἐπιγόνοις. Eiusdem quoque videntur esse δέλτοι laudati *Athenaeo* VII. p. 300. [Antimacho Teio, at minus recte, id adserit *Meursius* in Bibl. gr. sed vid. Schellenb. p. 31 sq.] Tamquam obscurum ac tumidum poetam perstrinxere multi. Confer, quae viri docti ad Horatium, et Is. Vossii notas ad illud Catulli carm. 92. p. 323. *At populus tumido gaudeat Antimacho*, *Ciceronem* item in Bruto cap. 51. Plura de Antimacho *Langbaen.* ad Longini vitam. Homerus prae Antimacho βραχυλογώτατος iudice *Nazianzeno* Epist. 3. Antimachi huius Poemata emendauit olim *Zothicus* Plotini familiaris teste Porphyrio in Plotini vita c. 7. [Λέξεις Ἀντίμ. *Longinus* scripsit teste Suid. v. Λογγῖνος.] De *Antimachi* Poesi scripserat *Dionysius Phaselites*, vti legas in vetere vita Nicandri. [Quaedam Antimachi fragm. sunt in collect. poetarum, Theognidis, Phocylidis, Pythagorae etc. edit. Frid. Sylburg. gr. et lat. Heidelberg. 1596. 8. et alibi. Optime tamen et plenissime de Antimacho eiusque scriptis disseruit ac fragmenta collegit explicuitque cl. *Car. Adol. Gottl. Schellenberg* in Antimachi Colophonii Reliquiis cum Epistola Frid. Aug. Wolfii, Prof. Halens. Halae Sax. 1786. 8. vbi p. 15 sqq. agit de Antimacho Teio, aliisque Antimachis. (Num Antimachus grammaticus, Homeri editor atque criticus, diuersus sit ab Antimacho nostro poeta, nec ne? supra vol. I. ad Homerum, p. 358 sqq. fusius a me disputatum est: atque de eius Thebaide, atque num inter cyclicos poetas sit numerandus, ibidem p. 378 sq. et alibi. adde eumdem *Schellenb.* l. c. p. 21 sqq. et p. 78 sq. *Valcken.* ad Eurip. Phoen. p. 25.) Num Antimachus epos, Ἐπίγονοι inscriptum, confecerit, dubium esse videtur Schellenb. p. 20 sq. conf. ad lib. II. cap. 2. §. 24, 7. Obscuriore vero partim, partim etiam dubia fama innotuerunt Antimachi poema, *Lysandri encomium*, (*Plutarch.* in vita Lysandri p. 443. C.) et Carmen Ἄρτεμις ex falsa lectione Steph. Byzant. v. Κοτύλαιον ortum fictumque; nam pro Ἀρτέμιδος legendum esse

Θηβαΐδος, iam viderunt Salmasius, Berkelius et Schellenberg. quem vide p. 31. et 91. Tum auctor Etymol. M. p. 4. lin. 6. laudat quidem Antimachi Ἰαχίνην, sed et auctoritas et lectio leuis prauaque iure videtur Schellenb. p. 32. Ad vanam denique infinitae lectionis iactantiam *Natalis Comitis*, qui magnum numerum scriptorum deperditorum tamquam a se lectorum ex Grammaticis excitauit, pertinet, quando ille Mythol. VII. 4. historiolam adfert ex *Antimachi Centauromachia.* — Antimacho epigramma cod. Vatic. auctoritate tribuit *Brunck* in Anal. tom. I. p. 167. et III. p. 29. sed caute subdubitat *Schellenb.* p. 33. qui post haec de ingenio, auctoritate, virtutibus vitiisque illius poeticis et fatis carminum apte sciteque differit. Amisimus vero Antimachea pleraque cum aliorum librorum ruina; nam „sic *Sopater* Sophista, vt idem Schell. notat p. 50. Constantini M. aetate, nonnulla nostri in Collectanea sua intulerat, opus eruditum, e multis scriptoribus conflatum, quod recenset *Phot.* cod. CLXI. p. 339. Fecerat idem *Ioann. Stobaeus*, etsi nunc in eius Eclogis Antimachi nomen non occurrit, vid. Phot. p. 374." Adde *Burmann.* II. ad Propert. II. 25, 37. in primis ad v. 45. *Tu non Antimacho, non tutior ibis Homero.* Is vero quando p. 472. probat suspicionem *Pierfonii* ad Herodian. Philetaer. post Moeridis Atticistam p. 440. apud *Lucian.* quomodo Historia conscribenda sit, tom. II. p. 65. pro ἢ Καλλίμαχος reponendum esse, ἢ Ἀντίμαχος, acute declarat dissensum *Schellenberg.* p. 46. not. b. *Harl.*] Fuit et *Antimachus* Lyricus cognomento Ψεκὰς ppp), quod minutim subinde exspuendo soleret adstantes veluti compluere. *Suidas* in Ψεκὰς et Ἀντίμαχ. ac *Diogenianus* VIII. prou. 71. De *Antimacho*, Heliopolita, qui Κοσμογραφίαν scripsit Heroico carmine, et de aliis *Antimachis* meminit idem Suidas. [adde *Eudociae* Ἰωνιὰν, p. 61.]

XIII. γ'. ANTILOCHVS. vid. nr. XVI. *Archilochus*, fin. *Harl.*

XIV. ANYTE, non Epidauria, vt e Pausaniae Phocicis colligebat *Fuluius Vrsinus*, sed Tegeatis, vt ex ipsius inedito antea Epigrammate qqq) docet *Holstenius* ad Steph. Byz. in Τέγεα, apud quem scriptorem pro Αὐγὴ μελοποιὸς Τεγεᾶτις legendum esse Ἀνύτη, primus obseruauit perspicacissimus in hisce litteris *Leopardus* II. 16. emendat. licet et apud *Leopardum* in Gruteri editione [tom. III. Lampadis artium p. 37.] et in notis Berkelii ad Stephanum, pro Ἀνύτη perperam excusum Ἀκύτη. Praeter XIV. huius Anytes Epigrammata ex Anthologia Planudis petita, quae in fragmentis foeminarum descripsit *Fuluius Vrsinus* p. 56 sq. et Epigramma, quod ab Holstenio primum in lucem editum dixi, vide aliud apud *Pollucem* V. 5. segm. 48. quod incipit: ὤλεο δήποτε etc. [vbi diserte dicitur Ἡ Τεγεᾶτις Ἀνύτη. In epigr. quodam apud *Wolf.* p. 112. nr. 23. occurrit *Anyte Mitylenaea*, quam diuersam a Tegeatide et iuniorem illa, acute docet *Reiske* in Notit. poetarum Anthol. pag. 192.] Celebratur Ἀνύτης στόμα in celebri *Antipatri* Epigrammate lib. I. Antholog. cap. εἰς ποιητάς. De

ppp) Ob eandem causam ψεκάδος cognomen adhaesit tum Olympico olim, tum recentiore memoria Andreae Alciato et Francisco Malherbio.

qqq) Ex illo quidem epigrammate hoc doceri non posse, quod Anyte Tegeatis fuerit, sed quod Cleobulus Ἐριασπίδα, Eriaspidae filius, qui lebetem dedicauit, fuerit Tegeates, pulcre obseruat *G. Olearius* de poetriis graecis pag. 8. Lipsiae, 1708. Idemque legit Ἐριάσπιδος pro Ἐριάσπιδα, sed malim Ἐριασπίδα, vt sit Genitiuus Doricus. Idem Olearius p. 9 sq. alia quatuor inedita publicauit ex Agathiae scholastici collectione Epigrammatum. Epigramma in Delphinum produxit quoque *Küster* ad Suidam in κοιφιάδω.

De aetate huius poetriae non aliunde constat, quam quod *Tatianus* p. 114. edit. Worth. narrat, eius statuam factam ab *Euthycrate* et *Cephisodoto*, quos CXX. Olympiade floruisse testatur *Plinius* XXXIV. 8. *Fabric.* Reliquias et fragmenta horumque sedes diligentius post Vrsinum inquisiuit, collegit illustrauitque *Io. Christian. Wolf* in Poetriarum octo — Fragmentis et Elogiis, Hamburgi, 1734. 4. p. 92 — 114. *Brunck* XXIII. Anytes dedit epigrammata in Analectis poet. gr. tom. I. p. 197 sqq. et tom. III. p. 37 sq. criticas quasdam adspersit obseruationes. — Vitam poetriae paucis exposuit *Olearius* in diss. de poetriis gr. nr. VI. subiuncta *Wolfii* Poetriarum — fragmentis p. 129 sq. qui in not. 7. memorat quoque

Arignoten Pythagoricam, quae Βακχικὰ metrice et varia epigrammata scripsit: de qua supra in Catalogo Pythagoricarum, vol. I. lib. II. cap. 13. II. et *Wolf* in Catalogo foeminarum gr. olim illustrium h. v. p. 287 sq. subiuncto Mulierum gr. quae oratione prosa vsae sunt, fragmentis etc. *Harl.*

XV. ARCHEBVLVS, Thebanus, circa idem tempus floruit, vt colligitur e Suida in Εὐφορίων. Ab eo genus carminis Ἀρχεβούλειον [P] dictum refert Hephaestio in Enchiridio p. 27. Exempli instar est hoc apud Terentianum Maurum:

Generi datur auctor huic vetus Archebulus.

Et apud Attilium Fortunatianum:

Tibi nascitur omne pecus, tibi crescit herba.

XVI. *α.* ARCHILOCHVS Parius rrr) Gygis temporibus vixit, vt auctor est *Herodotus* lib. I. cap. 12. siue regnante Romulo, vt *Cic.* I. Tusc. 1. hoc est circa sss) Olymp. XV. quo tempore a Pariis colonia deducta est, cui deductioni praefuisse, certe interfuisse Archilochum constat. Confer Kühn. et Perizon. ad *Aeliani* Var. X. 13. Thalete Cretensi fuit antiquior, teste Glauco apud *Plutarch.* de Musica p. 1134. [ad quem locum *Burette* in Comm. Acad. Paris. Inscr. tom. X. p. 239 sqq. copiosus est de nostro poeta eiusque aetate, carminibus et arte musica.] Terpandro iunior, idem Plutarch. p. 1132. Apud eumdem p. 1133. f. pro Ἀντίλοχον crediderim legendum Ἀρχίλοχον. Vide et quae de Archilochi inuentis tradit idem p. 1140 sq. conf. et *Nicephorum* p. 427. ad Synesium. *Heraclidis Pontici* περὶ Ἀρχιλόχου καὶ Ὁμήρου libros duos memorat *Laertius* V. 87. *Aristarchi* Grammatici ὑπομνήματα Ἀρχιλόχεια

rrr) Parius Poeta pro Archilocho apud Dionem Chrys. Orat. 2. de regno p. 18. et alios. Oraculum parenti Archilochi Telesicli datum refert Steph. in Θάσος.

sss) Thasum conditam Olymp. XV. e Dionysio tradit Clemens Alex. I. Strom. p. 333. et ex Phaniae fide *Terpandrum* aequalem Midae, cuius mors ab Eusebio refertur ad Olymp. XX. 3. iuniorem existimatum Archilocho. Hinc malo assentiri Herodoto et Ciceroni, quam aliis scriptoribus, qui Archilochum referunt ad Olymp. XXVII. vel [quae est Baelii sententia,] XXIX. vel ad seriora etiam tempora, et amasium faciunt Sapphonis, vt Diphilus apud Athenaeum. *Fabric.* [Diuersas variorum sententias de aetate *Archilochi* enumerat, addito iudicio, *Barlius* l. c. p. 296. B. *Saxius* in Onom. I. p. 14. iis accedit, qui, argum. Cic. I. Tusc. quaest. 1. (*Archilochus regnante Romulo*), ducti, poetae vitam ad Olymp. XXIII. durasse putant. Ducibus eodem Cicerone, Tatiano, Clemente Alexandr. *Corsinus* in Fastis Attic. tom. III. p. 31. aetatem Archilochi collocat intra Olymp. XV — XXIII. De Archilochi amoribus, quos ipse confessus est, impudicis, vid. Critiam apud *Aelian.* V. H. X. 13. *Maximum Tyrium* diss. XXIV. sect. 𝔖. p. 226. et *Dauisii* notam, p. 591. edit. II. *Harl.*]

Ἀρχιλόχεια siue commentarios in Archilochum *Clemens Alex.* I. Strom. p. 326. Inter recentiores de Archilochi rebus non indiligenter egit *Ed. Simson* in Chron. ad. an. 3305. *Gerard. Gualtherus* ad Inscript. Syracus. tom. VI. Thes. antiq. Sicil. p. 392. *Petrus Baelius* in Lexico. [adde Hallische Acerram philologic. IV. p. 189 sq. inprimis *Sevin* de vita et operibus Archilochi, in Comm. Acad. Paris. Inscr. tom. X. 1736. p. 36 sqq.] Scripta eius quaedam recenset in Bibliotheca Graeca p. 1242. *Ioh. Meursius.* Iambicum genus carminis ttt) reperisse eum, multi tradiderunt; sed et summam in eo tulisse laudem, innuit *Quinctilianus* X. 1. 59. et *Velleius* lib. I. cap. 5. *neque enim quenquam alium, cuius operis primus auctor fuerit, in eo perfectissimum, praeter Homerum et Archilochum reperiemus.* [adde *Theocrit.* Epigramma XIX.] Confer *Vossium* Inst. Poetic. III. 18. Vtrumque porro carminis iambici genus Archilocho vsurpatum constat, et illud, quod vulgo iambicum vocamus, et alterum scazonticum, siue extremum, quod pedem trahit, vt loquitur *Ouidius* I. remed. amor. v. 378. In *carmine* [?] *Iambico* virulentissimo aliis subinde versuum lyricorum generibus permixto, quo Lycamben, qui filiam ei desponderat, postea alii dederat ditiori, eiusque filias uuu) perstrinxerat et ad restin adegerat, fabula vsum Archilochum testatur *Philostratus* lib. I. imaginum cap. 3. fabula nimirum de vulpe vvv), vt ex Hermogene constat et Apostolio prooem. prouerbior. vbi verba ipsa Archilochi habes. [Hinc propter illius dicacitatem ortum est prouerbium, Ἀρχίλοχον πατεῖς, h. e. irritas aliquem ad vindictam et conuicia, verbaque virulenta. add. *Ouid.* in Ibin, v. 53. Maledicentiam et miseram fortunam illius perstringit *Pindar.* II. Pyth. v. 96 sqq. *Harl.*] Adde quae supra cap. VIII. §. 18. Iulianus Orat. 7. Ἀρχίλοχος ὥσπερ ἥδυσμά τι περιτιθεὶς τῇ ποιήσει μύθους ὀλιγάκις ἐχρήσατο etc. Validas breuesque ac vibrantes sententias in illo celebrat Quinctilianus, quarum nonnullae seruatae apud Stobaeum. Obscoenitatem iamborum Archilochi perstringit praeter Suidam Origenes III. contra Cels. p. 125. Archilochi Ἐπῳδὰς memorat *Zenobius* V. 68. prou. *Hephaest.* p. 22. et *Stephanus Byz.* in Πάρος. Ex his Semielegi quidam fuerunt, ita vt Hexametris singulis dimidius versus pentameter siue dactylica tome subiiceretur, quod ab Archilocho repertum tradunt *Diomedes* lib. III. p. 502. *Terentianus* p. 2422. (2430.) et *Victorinus* p. 2551. [vid. *Sevin* l. c. p. 46 sqq. et *Burette* l. c. p. 243 sqq.]

ttt) In Scholiis ad Nicandri Alexipharmaca pag. 64. *Iambe* quaedam inuentrix carminis Iambici traditur. Ἴαμβη δέ λη Μετανείρας τῆς Ἱπποθόωντος γυναικὸς ἥτις τὴν Δήμητρα λυπουμένην ἰδοῦσα ἐπὶ τῇ ἁρπαγῇ τῆς Περσεφόνης ἀνά τινα ἔμμετρα γελοῖα ἐπὶ τῷ παραμυθήσασθαι. Ἐξ ἐκείνης ἂν τὸ μέτρον ἴαμβον. Pag. 71. additur, hanc *Iamben* fuisse filiam Panos et Echus, gente Threissam; quod legas etiam in scholiaste ad Euripidis Oresten, cuius verba lib. I. cap. 14. §. 4. produxi. *Fabric.* Homerum in Margarita iambis vsum esse, adfirmat *Aristotel.* Poet. cap. 4. Archilochus igitur, quod in eo genere in primis excelluit, atque perfecisse illud, et ad mordaces satiras primum adhibuisse visus est, ipse quasi repertor istius generis habitus fuerit. *Cicero* ad Attic. XVI. 11. *cui*, inquit, *vt Aristophani Archilochi iambus, sic epistola longissima quaeque optima videtur.* His quidam, (Alcyon. II. de exsil. p. 187.) Aristophanem poetam intelligunt. Sed auctor acerrae philol. intelligit Aristoph. grammaticum. Inuentorem iambici generis *Bailius* putat fuisse Archilochum in Lexic. tom. I. voc. Archilochus, K. Secus sentit *Ern. Ludw. Dan. Huch* in: Versuch über die Verdienste des Archilochus um die Satyre. Zerbst. 1767. 8. pag. 17 sq. conf. *Casaubon.* de Satyr. poesi lib. I. cap. 1. p. 14. cum nota Rambachii et Crenii. *Harl.*

uuu) Vide quae viri docti ad Horatium lib. I. Epist. 19. [et Kuhn. ac Periz. ad Ael. V. H. X. 13.] Defendit filias Lycambis aduersus Archilochum Epigramma *Dioscoridis* lib. III. Antholog. cap. 12.

vvv) Vid. I. H. Maii not. ad Basil. M. de legendis ethnicis, p. 78 sq. *Heum.*

p. 243 sq.} De aliis Epodon Archilocheorum generibus vide eumdem p. 2564 sq. et 2589. Ἐλεγεῖα Archilochi laudantur ab *Athenaeo* lib. XI. [an potius lib. XIV. 6. p. 627. C.?] et videtur ex illis petitum, quod profert *Suidas* in Ξενία, *Stobaeus* ferm. 123. tum versus de abiiciendo scuto, [apud *Aristophan.* Pac. 1298. *Sext. Empir.* Pyrrh. Hyp. III. 24. *Strab.* X. p. 702. et XII. p. 827. Almel. cum lectionis varietate,] propter quos a Lacedaemoniis expulsum www) narrat *Plutarchus* in Laconicis institut. [sect. 12. p. 12 sq. edit. Gierig. cuius vid. notam. Ad elegos quoque pertinuit poema Ναυάγιον, in obitum mariti sororis ipsius, in mari deperditi, compositum, cuius meminit *Longin.* sect. X. 7. al. 11. et ex quo petiti fuerint versus a *Plutarcho* de audiendis poetis, cap. V. p. 36. edit. II. Krebsii, cuius notam p. 127. conferes, et interpr. ad Longini locum p. 66. edit. Tollii.] Archilochi *melos Olympionicis adcantari solitum* memorat *Pindarus* Olymp. Od. IX. Ἰοβάκχοι *Stephanus Byz.* in Βέχειρ, et *Hephaestio* in Enchirid. p. 55. qui addubitare videtur de auctore; ait enim: οἷόν ἐςι ἐν τοῖς ἀναφερομένοις εἰς Ἀρχίλοχον Ἰοβάκχοις xxx). Exemplum carminis hoc profert:

Δήμητρος ἁγνῆς καὶ κόρης τὴν πανήγυριν σέβων.

Τήλεφος Archilochi citatur ab *Athenaeo* lib. III. p. 111. yyy) Citat Poetam istum *Heraclides* politia Cretensium, *Dio Chrysost.* XXXIII. p. 399. etiam hinc inde Longinus, Etymologici M. auctor, et Eustathius, sed hic ex aliorum fide ferme, vt illius aetate iam interiisse scripta Archilochi videantur. Ὁ κάλλιςος τῶν ποιητῶν dicitur *Synesio* in laude caluitiei p. 75. et *Dione Chrysostomo* iudice XXXIII. p. 397. Homerus et Archilochus par Poetarum; quibus post hominum memoriam nullus alius mereatur comparari. [Homeri aemulus dicitur a *Longino* de subl. XIII. 3. edit. Mori, siue §. 7. edit. Tollii. Idem tamen *Longin.* XXXIII. 5. [al. 7.] notat, Archilochum multa aliena rapere secum, profecta ab impetu diuini spiritus.] Itaque et Archilochi interfector cum oraculum accederet, ab eo [P] repulsus est his verbis: Μουσάων θεράποντα κατέκτανες, ἔξιθι νηῦ, vt refert *Galenus* protreptico ad artes tom. IV. p. 1. [A *Plutarcho* de S. V. N. tom. X. p. 220. Reisk. aut p. 69. edit. Wyttenbach. qui p. 81. plura veterum loca excitat, interfector Archilochi vocatur Calondas cognomento Corax; ab Oenomao autem apud *Eusebium* Praep. euang. lib. V. p. 228. C. dicitur Archias. adde *Sevin.* l. m. p. 43. *Harl.*] Archilochi quaedam fragmenta collegit *H. Stephanus* in Lyricis suis p. 376. 426. 459. [item in collect. sententiarum Frobeniana: in Corpore poetarum graec. Tragicorum etc. Geneu. 1614. F. *Brunck.* in Anal. vett. poet. gr. tom. I. p. 40. et tom. III. p. 6. et 236. Lection.

O 3 Idem

www) Non Archilochum ipsum, sed eius libros Lacedaemone exportari iussos tradit *Valerius Max.* VI. 3. [Ext. 1. vbi v. Coler. et Vorst.] quod eorum parum verecundam ac pudicam lectionem arbitrarentur. Archilochi et Hipponactis scripta a sacerdote legi vetat *Iulianus* Imp. in fragmento p. 300. edit. Lipsiensis.

xxx) Iobacchi, genus hymnorum in Bacchum (vid. *Menandri* comm. de Encomiis, cap. 1.) ob frequentem exclamationem *Io Bacche!* sic adpellatum. conf. *Spanhem.* ad Aristoph. Ranas, v. 318. *Harl.*

yyy) Quod tamen titulus poematis indicat carmen dramaticum, tempore Archilochi nondum satis cognitum et vsurpatum, *Sevin* l. m. p. 52. suspicatur, vel Athenaeum ipsum fuisse deceptum atque errasse, vel locum illius esse corruptum et legendum *Archippum*, conicum. *Ruhnken.* quoque ad Vell. Pater. I. 5. p. 20. negat, *Telephum* scripsisse Archilochum et vocem *panis* πιττάκιον nosse potuisse. Commode autem ex Grammat. MS. in Biblioth. Sangerm. Πιττάκιον ἅπε Δανόλοχος Τηλέφῳ corrigit Athenaeum restituitque pristinam lectionem Δανόλοχος ἐν Τηλέφῳ. *Harl.*

Idem tertiae Anacreontis editioni suae adiecit fragmentum Archilochi, ὃ φιλέω μέγαν στρατηγόν. — Addendum est fragment. apud Scholiast. Hermog. p. 377. teste quidem Io. Sicehota comm. MS. in Hermogen. vid. *Ruhnken.* ad Xenoph. Mem. Socr. II. 1. 20. p. 90 sq. edit. Zeunii. Atque digna sunt poetae fragmenta, quae diligentius colligantur. Enimuero prudens consilium *Ruhnkenii* ad Vell. Pat. I. 5. p. 20. ne quae sunt aliorum, temere pro Archilochiis arripiantur, probe obseruandum erit. Docet enim vir doct. *Archilochi* nomen creberrime permutari cum nominibus *Diuolochi*, *Aristophanis*, *Aristarchi*, *Antiochi*, *Amphilochi* et aliorum. Adde *Valcken.* adnotatt. ad Euripid. Hippolyt. v. 1169. et Diatr. ad illum p. 253. not. *Harl.* Fabulae Archilochiae initium exhibet *Camerarius* in edit. Aphthonii, p. 56. et 241. *Heum.*] Rhetor ille, a quo prouerbium κακοῦ κόρακος κακὸν ὠὸν, *Abulpharagio* p. 44. dicitur Archilochus Siculus. [Sed Reiske ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 220. monet, Coracem, Archilochi percussorem, cum Corace Protagorae magistro permiscuisse Abulpharagium. *Harl.*] De Pseud-Archilocho Annii Viterbiensis dixi in Bibl. latina. Nec sane videtur fuisse vllus Archilochus Historicus, neque alius Archilochus poeta iunior Lacedaemonius qui veteribus memoretur. Licet sunt qui cum Antilocho etiam confundunt, aut cum Amphilocho, cuius celebre quondam oraculum exstitit. Plato Philosophus a Gorgia dictus νέος Ἀρχίλοχος, quod probe nosset ἰαμβίζειν siue criminari, teste *Athenaeo* XI. p. 505. *Fabric.* Pro *Antilocho*, poeta aequali Lysandro (*Plutarch.* in vita Lysandri, tom. III. edit. Reiskii p. 38) apud *Plutarch.* de Mus. X. p. 657. et *Athen.* XII. 3. est scribendum *Archilochus.* Vid. Burette l. c. p. 286. *Harl.*

XVI. β'. ARION Methymnaeus Lyricus zzz) Cyclei F. discipulus Alcmanis, clarus circa Olympiadem XXXVIII. 3. scripsit ᾄσματα siue carmina Lyrica, tum προοίμια siue hymnos versibus heroicis bis mille. Vide de hoc Arione *Suidam*, [*Eudociam* p. 68.] *Vossium* Instit. Poetic. III. 16. 3. et quae viri docti ad *Gellium* XVI. 19. *Raderum* ad Martial. p. 582. et *Rhodomanni* Carmen graecum de Arione editum a Neaudro Lips. 1588. 8. [Vixit secundum *Larcher.* in Chronol. Herodot. p. 562. ante C. N. 626. V. C. 128. A. M. 4088. Locus de eo classicus exstat apud *Herodot.* I. cap. 23. narrantem, eum vixisse cum Periandro, Corinthi tyranno, citharoedarum sui saeculi fuisse nulli secundum, primumque et fecisse et nominasse et docuisse Corinthi dithyrambum. Conf. doctam *Lennepii* animaduersionem ad Phalaridis Epist. p. 269 sq. qui in primis ea, quae *Dodwell.* de aetate Phalar. p. 62 sq. de χοροῦ στάσει eiusque auctore disputat, scite examinat corrigitque. Adde supra vol. I. lib. I. cap. 26. p. 214. Ad illum autem Herodoti locum *Wesseling.* p. 11. iam animaduertit, *Dionem Chrysostomum* Or. 37. p. 455. (orat. 36. p. 101. edit. Reiskii, vol. II.) haec Herodoti plausissime expressisse, nec de Dithyrambo, quod Galei editioni adpositum, dissentire Criticos veteres ad *Pindari* Olymp. Od. XIII. 25. Adde *Luciani*, alios sequuti auctores, dial. marin. VIII. ibique Hemsterh. pag. 308. tom. I. edit. Reitzii. Hymnus in Neptunum seruatus est ab *Aeliano* H. A. XII. 45. vnde emendatum fecit recudi *Brunck.* in Analect. gr. poet. tom. III. p. 327. adde cl. *Suedorf.* de Hymnis

zzz) Alius *Arion*, Pythagoreus, de quo supra cap. 13. Alius quoque Rhetor hoc nomine, cuius ἔλεγχοι citantur a *Theone* in progymnasmatis pag. 65. Praetereo equum *Arionem*, de quo [*Propert.* II. 25. 37. ibique Brouckh. in primis Burman. II. alios quoque laudans;] Mythologi et *Loinsis* lib. II. cap. 6. Epiphyllid. [*Heyne* ad Apollodori Biblioth. p. 634 sq.]

Hymnis vett. Graec. p. 35 sqq. Satyros quoque, versibus loquentes, Arionem introduxisse, aiunt *Suidas* (cuius locus, Küstero difficilis, ex Herodoto mihi sanandus videtur,) et *Eudocia*, e Suida supplenda. Quando vero iidem tradunt, eum fuisse tragici modi inuentorem, et primum instituisse chorum, habent quidem consentientes Hellanicum et Dicaearchum: contra Antipater et Euphronius in Commentariis auctorem illius instituti, (τοὺς Κυκλίους χοροὺς στῆσαι,) perhibent fuisse *Lasum*; testibus Scholiaste ad *Aristoph.* Aues, v. 1403. *Proclo* apud Photium p. 985. *Phauorino* in voc. Κυκλιοδιδάσκαλον. Conf. Dodwell. et Lennepii obss. paullo ante memoratas; infra ad Stesichorum, et *Hellanici Lesbii Fragmenta* — collecta et edita a *Fr. Guil. Sturz.* Lips. 1787. 8. p. 86 sqq. vbi doctiss. editor praeterea commemorat *Herm. von der Hardt* lib. in Aenigmatis prisci orbis, (Helmstad. 1723. fol.) p. 527 — 535. p. 542 — 545. p. 577 — 581. etc. de Arione. Adde infra, in Notitia Tragicor. voc. *Arion. Harl.*]

XVII. α. ARIPHRONIS Sicyonii nihil reliquum est praeter *Paeanem in sanitatem*, quem seruauit *Athenaeus* in calce lib. XV. p. 702. Admodum vetustum scriptorem fuisse, obseruo e *Maximo Tyrio* diss. 41. [diss. XIII. p. 138. edit. II. Dauis.] qui eius meminit his verbis: ἄδεταί τι ἐξ ἀρχαίου ἆσμα ἐν εὐχῆς μέρει.

Ὑγίεια πρεσβίστα μακάρων
Μετὰ σεῦ ναίοιμι
Τὸ λειπόμενον βιοτᾶς.
Diuarum Dea sanitas,
Tecum sit mihi viuere
Vitae quod superest meae.

Respicit hoc σκολιὸν Suidas in Ἀρχίας, laudat et *Lucianus* in Apologia pro lapsu inter salutandum tom. I. p. 499. *Fabric.* [Ex vol. XIII. lib. VI. cap. X. p. 462. Fabricii spicilegium huc referam: „In *Maittaire* Miscellan. Graecorum aliquot scriptorum Carminibus etc. Londini 1722. mai. 4. nr. 3. *Ariphronis* Paean siue σκολιὸν in Sanitatem cum anapaestica metaphrasi Fed. Morelli aaaa) ex editione Paris. 1615. 8. Idem ex *Athenaeo* in extremo libri XV. Graece exhibent *Dan. Heinsius* notis ad Maximum Tyrium p. 145. et *Io. Caselius* ad calcem Demetrii Phalerei, p. 46. Latina metaphrasi iambica donauit *Caelius Calcagninus*, quae tom. I. delic. poetarum Italorum p. 546. et in Calcagnini Operibus p. 425. legitur. *Martini Opitii* metaphrasis germanica occurrit lib. I. eius Odarum, oda decima." *Harl.* Habet hoc scolion Brunck. in Rel. Lyr. ad calcem Anacr. p. 107. et Cludius von den Skolien der Gr. in der Bibl. der alt. Litt. III. p. 50. sq. cum not. et vers. germ. *Beck.*]

XVII. β. ARISTOMACHE Poetria, de qua *Plutarchus* lib. V. cap. 2. sympoliacon. tom. II. Opp. p. 675. B.

XVIII. ARISTOTELIS Stagiritae scolium bbbb) siue vt alii Paeanem, [☛] vel potius hymnum in Hermiam Atarnensium Tyrannum, ex *Athenaei* lib. XV. cap. 16. exhibet *H. Stephanus*

aaaa) Orphei hymnos duos in Hygieam et Aesculapium, quos *Ariphronis* paeani Morellus iunxerat, quemadmodum et Virgilii Pollionem eclogam, graeca metaphrasi a Dan. Holswortho donatam Maittairius exhibet in notis. In iisdem p. 180 sq. illustrat veterem inscriptionem Sigeam, de qua infra. Passim quoque notat vocabula graeca rariora in vulgatis Lexicis haud obuia.

bbbb) Etymolog. M. σκολιά. τὰ συμποτικὰ ᾄσματα. Videntur autem dicta σκολιὰ carmina, quae cx

phanus in Lyricis p. 398. occurrit et apud *Laertium* V. 7. *Stobaeum* ſermone I. p. 6. edit. Grotii, et apud Caeſarem Scaligerum p. 109 Poetic. cui tantopere ſe probauit, vt ex hoc maxime perpendere cupiat lectores, quantus vir Ariſtoteles fuerit in Poeſi, neque ipſo Pindaro minor. Vide *Meurſium* ad Heſych. p. 123. et *Andreae Schotti* vitam Ariſtotelis p. 137. [Eſt quoque ille Hymnus in Corpore poetar. graec. Tragic. Comic. Lyricorum etc. Geneu. 1614. fol. pag. 135. gr. et lat. vbi tom. II. Pindari et reliquorum Lyricorum ſunt carmina et reliquiae: in *Maittaire* Miſcell. graecor. aliquot ſcriptorum carminibus nr. 5. In: *Horazens Epiſteln an die Piſonen und den Auguſtus, mit Kommentar und Anmerkungen von Hurd. aus dem Engliſchen überſetzt — von I. Ioach. Eſchenburg*, vol. I. Lipſiae 1772. mai. 8. p. 166 ſqq. vbi non ſolum viri cuiusdam docti commoda acutaque verſſ. 6 et 7. emendatio, a Koeppen. poſtea in contextum admiſſa, in notis proponitur eruditeque explanatur; ſed etiam interpretatio *Thomae Nevile* anglica, et *Eberti* germanica, ex commentatione de la Nauze de Scoliis, germanice verſa, atque Hagendornii operibus poeticis ſubiuncta, eſt repetita. *Brunck.* vero inſeruit illum Analectis veterum poetarum graecorum, tom. I. p. 177. et tom. III. p. 32. ex emendatione, metro apta, viri docti ad Hurdii librum mem. repoſuit, [tum Lyricorum Reliquiis ad calcem edit. 3. Anacreontis p. 94 ſq. conf. p. 142. add. Cludius l. l. p. 32. ſq.] *Conr. Ritterſhuſii* et alius correctiones editionis Stobaei margini adſcriptas, publici iuris feci in Opuſculis meis varii argumenti, p. 181 ſq. Paeana ipſum graece cum verſione germanica dedit ſciteque expoſuit cl. *Degen* ad nouiſſimam ſuam Anacreontis edit. Altenb. 1787. p. 194 ſq. et p. 288. — Separatim denique edidit, germanice vertit docteque explicuit *Koeppen: Ariſtoteles Skolion auf Hermeias: erläutert von Io. Heinr. Iuſt. Koeppen.* Hildeſiae 1784. 8. In introductione V. D. ſcite agit, ſecundum *Strabonem* XIII. p. 610. C. et *Diodorum Sic.* XVI. 33. de *Hermeia*, (quem, p. 24. docet, Olymp. CVIII. 1. tyrannidem in Atarnenſes et Aſſios ſuſcepiſſe et Ol. CVIII. 4. captum interfectumque fuiſſe,) de eius ingenio vſuque cum Ariſtotele et de argumento carminis. *Harl.*] De aliis Ariſtotelis poematis, vt: Peplo ei tributo, Ἔπεσι, Elegiis, προοιμίοις ſiue hymnis, atque encomiis, dixi infra, vbi de Ariſtotele, Libro III. Scaliger adfirmat, Ariſtotelem ſcripſiſſe etiam paeana in Lyſandrum Lacedaemonium, qui ob dignitatem in Samo olim publice canebatur. Sed *Plutarchus*, qui de hoc paeane memorat in Lyſandri vita p. 437. ab Ariſtotele compoſitum non docet. Neque *Athenaeus* lib. XV. p. 696. qui praeterea Paeanem in Craterum Macedonem laudat ſcriptum non ab Ariſtotele, ſed ab Alexino Dialectico.

XIX. ARTEMO μελοποιὸς memoratur Suidae in Ὄζων, et Scholiaſtae Comici in Acharnenſ. v. 830. Fuere autem plures Artemones. 2) *Artemo* Lacedaemonius, (Seruio ad IX. Aeneid. p. 578. Clazomenius) machinarum bellicarum inuentor, *Diodor. Sic.* XII. 28. *Plutarch.* in Pericle p. 167. et *Athenaeus* L. XII. p. 531. 3) *Artemo* pro Antiocho Syriae Rege ab vxore huius Laodice poſt interfectum maritum ſuum venditatus. *Plin.* VII. 12. *Valerius* Max.

ex inaequalibus et diuerſi generis verſibus conſtabant, vt ſonuli quidam ſiue *ſonetti* et *Madrigalia* hodie. Confer Scholiaſten *Luciani* tom. I. p. 27. Alias notationes nominis profert *Caeſar Scaliger* 1. Poetic. cap. 44. e *Plutarchi* ſympoſ. lib. I. cap. 1. p. 615. Pindari quoque σκολιὰ quae habemus, Athenaeus ſubinde vocat ſcolia. Specimen σκολιῶν Ἀττικῶν vide, ſi placet, apud *Dionem Chryſoſt.* 2. de regno p. 32. *Plutarch.* lib. V. ſympoſ. cap. 3. p. 676. et *Lucianum* de lapſu inter ſalutandum tom. I. pag. 498 ſq. Vide ſupra ad Pindari ſcripta deperdita.

Max. XII. 14. *Solin.* etc. 4) *Artemo* Milefius, qui fcripfit Ouirocritica libris XXII. (non XXIV. vt *Hadr. Iunius* I. 13. animaduerf.) tefte Artemidoro lib. II. cap. 49. Memoratur et ab Euftathio ad Iliad. π'. p. 1119. [fchol. Marcianis ad Hom. Iliad. XVI. 854.] et inter alios fomniorum fcriptores a Tertull. de anima cap. 46. et Fulgentio I. Mythol. cap. 13. 5) *Artemo* Pergamenus, qui de rebus Siculis et de Pindaro fcripfit, vt e variis Scholiorum in Pindarum locis colligit *Voffius* de Hift. Gr. p. 335. [adde *Ionfium* IV. 10. p. 251.] 6) *Artemo* Medicus apud Plin. XXVIII. 1. cuius collyrium memorat Galenus. 7) *Artemo* Laodicenfis, pater Andronis, quo familiariter vfum fe fcribit Cicero XIII. 67. ad famil. 8) *Artemo* Caffandreus, cuius fcripta quaedam laudantur ab Athenaeo libr. XII. 3. vt περὶ συναγωγῆς βιβλίων, et lib. XV. 14. liber II. περὶ βιβλίων χρήσεως, vt *Ionfius* lib. IV. 9. p. 250. legit, fiue, vt *Meurfius*, περὶ χρήσεως τῶν περὶ τὰς συνουσίας ᾀδομένων. Hic ipfe forte eft *Artemo*, quem Ariftotelis Epiftolas recenfuiffe notat Demetrius Rhetor lib. II. περὶ ἑρμηνείας. et quem περὶ ζωγράφων fcripfiffe tradit *Harpocratio* in Πολύγνωτος. 9) *Artemo* Clazomenius, cuius ὅρους Κλαζομενίους citat *Aelianus* XII. 38. Hift. Animal. Librum de Homero Suidas in 'Αρκτῖνος [vid. plura apud *Ionfium* IV. 9. p. 251.] Nefcio, idemne fit auctor operis περὶ Διονυσιακοῦ ἐπιςήματος cuius librum primum laudat Athenaeus lib. XIV. p. 636. *Meurfius* quidem in Bibl. Gr. p. 1266. fed fine caufa tribuit Artemoni [P] Caffandreo, male vero titulus libri eo in loco latine redditur *de Dionyfiaca columna fepulchrali*, nec melius Dalechampius; *de Bacchica intelligentia:* nam ἐπίςημα hic, vt ex contextu patet, eft vocabulum Mufícum idem fere notans quod σύςημα, vt adeo Artemo in ifto libro perfecutus effe videatur hiftoriam inftrumentorum Muficorum in Dionyfiis vfurpatorum. 10) *Artemo* Magnefius, ex cuius opere de virtute mulierum ἐκ τῶν 'Αρτέμωνος τοῦ Μάγνητος περὶ τῶν κατ' ἀρετὴν γυναιξὶ πεπραγματευμένων διηγημάτων profecit Sopater apud *Photium* cod. CLXI. p. 176. [adde *Ionfium* III. 11. 4.] Denique 11) fuit *Artemo* haereticus, quem confutauit Caius presbyter, tefte *Photio* cod. XLVIII. Meminit illius operis, Caii nomine omiffo, *Eufebius* V. 28. Hift. Ecclef. De *Artemonis* vero haerefi, quam a Paulo Samofateno iterum refufcitatam ait *Epiphan.* LXV. 1. ftrictim agit *Theodoritus* II. 4. haeret. fab. vbi *Artemonem* hunc a nonnullis Arteman appellari ait, quemadmodum factum obferuo Methodio in conuiuio decem virginum p. 113. et a Felice III. Papa in Epift. ad Petrum Fullonem p. 543. Eft et appellatiuum *artemo*, quod in gloffario Ifidori *Inftrumentum arietis* exponitur, et ita dictum poffit videri ab Artemone Lacedaemonio, quem machinam bellicam, cui arieti nomen, reperiffe tradit Seruius loco fupra laudato. [De *Artemone* Mechanico *Ionfius* I. 17. 1. p. 106.] Malunt tamen viri docti apud Ifidorum refcribere *inftrumentum ratis*, quorum rationibus adfentior. Eft enim artemo velum, quod ad antennam expanditur, atque ita Papias Ifidori exfcriptor; ita alibi ipfe Ifidorus.

XX. Ab ASCLEPIADE Lyrico nomen accepit metrum carminis *Afclepiadeum*, non differens a Choriambico, vt ex Hephaeftione p. 34. apparet. Attilius Fortunatianus p. 2700. *Afclepiadion metrum vocatur, non quod repertor eius Afclepiades fuerit, fed quod eo familiarius et frequentius fit vfus. Ante illum enim vfi Alcaeus, et Sappho hoc integro vfa eft in libro quinto.* Male Gyraldus p. 493. ait, Sapphonem libros quinque illo genere compofuiffe. Iunior fuit *Afclepiades* Aegyptius, cuius hymnos in Deos patrios et alia fcripta laudat Suidas in 'Ηραΐσκος. De *Afclepiade* poeta ἐπιγραμματογράφῳ Samio, Theocriti Magiftro, cuius non pauca Epigrammata occurrunt in Anthologia Maximi Planudae, confulenda Scholia ad Idyllion VII. v. 21. et 40. [*Reiske* in Notitia poetar. Anthologic. p. 199. qui p. 197

ſq. de *Aſclepiade Adramytteno*, antiquiore, et in Muſa Stratonis ſic nominato, aliisque agit et tria epigrammata Aſclepiadis, num antiquiſſimi, et auctoris illius carminis, quo Lyde pellex carmen Antimachi, qui circa Olymp. XCIII. claruit, celebratur, an recentioris? non liquet, e Muſa Stratonis adponit. Adde infra lib. III. cap. 28. in Catalogo Epigrammat. h. v. Schneideri Periculum erit. in Antholog. Cephalae p. 14 ſq. 100. — *Aſclepiadii* poetae nomen effictum ex verſibus aſclepiadeis choriambicis Scaligerum aliosque abduxit ad errorem. vid. *Burm.* II. ad Anthol. veter. latin. poet. tom. I. p. 556. — De *Aſclepiade Bithyno*, Walchii Antiqq. medic. ſelectas n. 5. p. 119 ſqq. Gotting. biblioth. philol. II. part. II. p. 200 ſqq. Infra libr. VI. cap. 9. tom. XIII. p. 87 ſq. et alibi. Vid. indic. ex quo maior Aſclepiadum numerus colligi poteſt.] Qui vero in aliis ad Theocritum ſcholiorum locis citatur *Aſclepiades*, fuit Bithynus Myrleanus Grammaticus iunior, qui in Theocritum ſcripſit. [vid. *Groddek* über die Argonantica etc. in: Gott. Bibl. der alten Litter. II. p. 70.] De vtroque Myrleano Aſclepiade [infra lib. V. cap. 7. tom. VII. p. 54.] item et de aliis huius nominis vide *Ionſium* p. 167. et 205 ſq. *Voſſium* Hiſt. Gr. *Tiraquellum* de nobilitate p. 343. *Meurſium* Bibl. Graeca p. 1195. et 1267. et ad Chalcidium p. 24 ſq. *Hendreichii* Pandectas Brandenburg. p. 305 ſq. [P] De *Aſclepiade* Tragilenſi Tragoedumenon ſcriptore ago infra in notitia Tragicorum. *Aſclepiades*, Genethlii Sophiſtae amicus, tempore Gallieni, Imperatoris, Suidas in Γενέθλιος. De *Aſclepiade* Medico ac philoſopho Pruſienſi, aliisque vide Giornali d' Italia tom. XI. p. 235. 240 ſq. 246. [*Aſclepiadem*, medicum, amicum Craſſi, hominem eloquentem laudat *Cicero* de Orat. I. 14. quo loco motus *Cocchius*, medicus Florentinus, in notis ad ſcriptores Chirurgicos, p. 154. negat, verum eſſe, quod vulgo, auctore Plinio H. N. XVII. 3. ſtatuunt, eum fuiſſe aequalem Cn. Pompeio. ſed v. *Erneſti* clau. hiſtor. Cicer. h. v. p. 108.]

XXI. BACCHYLIDES e Iulide [cccc] ciuitate Ceus, Simonidis ciuis et fratris vel ſororis filius (ἀδελφιδοῦς), Pindari vero aemulus [dddd], a quo hinc inde perſtringitur in ſuis ad Hieronem Regem odis, ſiquidem apud illum in gratia fuiſſe Bacchylidis Muſa dicitur. Vide Schol. Pindari 2. [Olymp. ad v. 155. p. 31.] 2. Pyth. p. 211. et *Aelian.* IV. 15. Var. In Peloponneſo ſcripſiſſe notat *Plutarchus* de exilio p. 605. Vſus eſt dialecto Dorica perinde, vt Pindarus

cccc) Stephanus Byz. in Ἰουλίς. *Fabric.* Ἀδελφιδοῦς Simonidis vocatur a *Strabone* lib. X. p. 745. et Stephano Byzant. v. Ἰουλὶς πόλις. A *Suida* in Βακχυλίδης et *Eudocia* p. 93. adpellatur Simonidis συγγενής. *Van Goens* in diſp. de Simonide, Traiecti ad Rhen. 1768. 4. docet p. 42 ſqq. Bacchylidem noſtrum fuiſſe Simonidis conſobrinum ex ſorore, filium Medontis, vel (vti legitur in Epigram. in nouem Lyricos apud *Vrſin.* Fragm. ſept. ill. foem. p. 62. et alibi,) Milonis, Bacchylidis athletae nepotem. Vocabulum autem ἀδελφιδοῦς vſurpari quoque de ſororis filio, oſtendit *Munker.* ad *Heſychium* h. v. ex Moſchopulo: Ἀδελφιδ. ὁ ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς υἱός. In Lyricis (ἐν μέλεσι) inferior Pindaro cenſetur Bacchylides a *Longino* de ſublim. ſect. 33. §. 8. Floruit is ſecundum *Saxium* in Onomaſt. I. p. 36. A. M. 3554. Olymp. LXXXII. 2. ante C. N. 449. a. V. C. 303. Adde *Voſſium* de poetis graec. cap. V. p. 31. *Burettium* (a Goenſio citatum) in Mem. Acad. Inſcript. tom. XIII. p. 259. it. Mem. earumdem tom. XXXII. p. 487. *Harl.*

dddd) Etiam ciuem Pindari, Boeotum, ex neſcio, qua, Alcmena vel Alalcomenio Boeotiae ciuitate facit Lutatius ſiue Lactantius ad Statium, vt verba illius lecta ſunt a *Gyraldo* dialog. IX. p. 474. et *Fuluio Vrſino* in Lyricis p. 341. qui fragm. Bacchyl. apud Athen. XI. probari putat lectionem Lactantii. Sed nihil tale in emendatioribus Luctatii libris. Vide editionem Frid. Tiliobrogae ſiue Lindenbrogii p. 254. Sane Ceum Bacchylidem fuiſſe, conſentiunt Strabo, Plutarchus, Aelianus, Stephanus Byz. Suidas et alii. *Fabric.* De eius aetate vid. *Küſter.* ad Suidam voc. Διαγόρας, tom. I. pag. 550. n. 5. *Harl.*

Pindarus et Simonides, licet non essent *Δωριεῖς Φύσει*, vt ait *Corinthus* de dialect. [p. 170. ed. Koen. cuius notam consules. Plura in hanc rem vide a *Salmasio* de Ling. Hellenist. p. 8. et 28. disputata. Adde Grammatic. gr. Corintho additum a Koenio, p. 308.] Scripta eius a Meursio in Bibl. Graeca p. 1273. recensentur. Sunt autem haec: 1) Ἐρωτικά. *Athen.* lib. XV. p. 667. 2) Ἐπινίκια quae praeter Stobaeum, Meursio notatum, memorat Theophyl. ep. 8. et *Ammonius* in Νηρεΐδες, laudans *Didymum ἐν ὑπομνήματι Βακχυλίδȣ ἐπινικίων.* eeee) 3) Προσῳδίαι Stob. serm. 95. 4) Διθύραμβοι Schol. *Pindari* 1. Pyth. p. 172. et *Seruius* ad IV. Aeneid. 5) Ὕμνοι, quorum praeter Stobaeum et Schol. Aristophanis, meminit *Menander Rhetor* capite *περὶ τῶν ὕμνων τῶν εἰς τȣ̀ς Θεȣ́ς.* [sect. I. cap. II. p. 30. etc. edit. Heeren.] Verba eius [p. 38.] haec sunt: *Κλητικοὶ μὲν ȣ̓̃ν ὁπόσοι εἰσὶν οἱ πολλοὶ τῶντε παρὰ τῇ Σαπφοῖ ἢ Ἀνακρέοντι ἢ τοῖς ἄλλοις μετρικοῖς* (forte leg. *μελικοῖς*) *κλῆσιν ἔχοντες πολλῶν Θεῶν. Ἀποπεμπτικοὶ δὲ, ὁποῖοι καὶ παρὰ Βακχυλίδῃ ἔνιοι εὕρηνται ἀποπομπὴν ὡς ἀποδημίας τινὸς γενομένης ἔχοντες.* Disertius idem Menand. ibid. cap. IV. p. 38 sq. vbi v. Heeren notam; adde *Gesneri* disput. de Hymnis. p. 21.] 6) Παιᾶνες. *Clemens* V. Strom. *Zenobius* II. 36. prou. et *Stobaeus* serm. 53. His adde 7) *Bacchylidis* Ὑπορχήματα, Meursio praeterita, quae laudat *Stobaeus* serm. XI. teste Fuluio Vrsino: nam in editis Stobaei codicibus solum Bacchylidae nomen est adscriptum. Ex iisdem videtur petitus Bacchylidis locus, qui legitur apud *Dionysium Halic. περὶ συνθέσεως* Ὀνομάτων. [sect. 25. p. 238 sq. edit. Vptoni, cuius notam vide. Item 8) Παρθενεῖα, teste *Plutarcho* de Musica p. 1137 siue p. 667. tom. X. edit. Reiskii. Vide nos ad Pindari scripta deperdita et *Burett.* in Comm. Ac. Paris. Inscr. tom. XIII. p. 259 sqq. de nostro et de Partheniis.] *Fragmenta* huius Poetae post Neandrum p. 416. et H. Stephanum p. 250. 424. collegit laudatus *Vrsinus* p. 199. et 340. [nec non *Brunck.* in Analect. vett. poet. graec. tom. I. p. 149 — 153. Duas *Bacchylidis* odas recudi fecit, germanice vertit atque bene explicuit cl. *Degen* in sua Anacreontis edit. Altenburg. 1787. p. 184 sqq. et 276 sqq. Dithyr. in *Koeppen* Griechische Blumenlese part. III. et germanice versus in: *G. W. C. Starcke*, Gedanken über die Uebersetzung gr. und röm. Dichter. Halae 1790. p. 39. Fragmentum Bacchylidis seruatum est in scholiis Marcianis ad Homeri Iliad. έ. 449. p. 142.] Lectione Bacchylidae delectatum *Iulianum* Imp. narrat *Ammianus Marcellinus* XXV. 4. *Recolebat saepe dictum Lyrici Bacchylidis, quem legebat iucunde, id adserentem, quod, vt egregius pictor vultum speciosum effingit, ita pudicitia celsius consurgentem vitam exornat.* Fuit et *Bacchylides* quidam *Opuntius.* Suidas in Σοφιστής. *Πλάτων γȣ̓̃ν ὁ Κωμῳδοποιὸς ἐν δράματι σοφισταῖς καὶ τὸν Ὀπȣ́ντιον ποιητὴν Βακχυλίδην εἰς τȣ̓́νομα κατέταξε τῶν σοφιστῶν.* Incertum, an huius sit Epigramma, quod sub Bacchylidae nomine exstat in Anthologia lib. VI. cap. 7. et aliud, quod Melanchthon expressit lib. VI. ep. 512. Ceterum Gyraldus qui ab Aeliano duos praeterea Bacchylides commemorari adfirmat, [P] Atheniensem alterum, tertiumque Arcadem, falsus haud dubie memoria est, nam Bacides tres (non Bacchylides) atque in his Atheniensem alterum, tertium Arcadem commemorat Aelianus XII. 35. Var.

eeee) Vid. ad Ammonii locum Valcken. p. 97. vbi *Eustathius* ad Odyss. ώ. p. 824. siue Ammonium, siue communes fontes in describenda obseruationis grammaticae parte potius sequutus videtur, quam, quae Valckenarii erat opinio, Eudociam: vtpote quae aut compilator opusculi Ionias tantum exscripsisset — *ἐν ὑπομνήματι Βακχυλίδȣ,* omisso voc. *ἐπινικίων.* *Harl.*

[XXI. *β'*. BASILIVS, lyricus. Tres illius odas anacreonticas repeti curarunt *Brunck.* in nouissima Anacreontis edit. et *Degen* in edit. Anacr. Altenb. 1787. p. 164. etc.

XXI. *γ'*. BATALVS, lasciuorum et inter pocula cantatorum carminum auctor. Secundum *Plutarch.* in vita Demosthen. tom. IV. p. 697. fuit Ephesius et tibicen effoeminatus, quem in comoedia Antiphanes risui exposuit, isque primus, qui cum muliebri calceatu in scenam processerit; *Liban.* vit. Demosth. *Phot.* Bibl. pag. 807. a quo haud iure distinguendum putat *Hemsterhus.* ad *Aristoph.* Plut. 1012. p. 365. poetam, *Batalum*, quem *Plutarchus* l. c. tradit ex aliorum narratione, molliter et proterue scripsisse. A muliebri vestitu Demosthenem vocitatum fuisse Battalum, fama fuit atque nonnullorum opinio, auctore *Plutarcho*, l. c. et in Orator. vitis, p. 369 sq. *Harl.*

XXI. *δ'*. BION, Lyricus poeta, cuius meminit *Laertius* IV. 58. [et ex hoc *Eudocia* pag. 94.]

[XXI. *ε*. BOTHRYS. Secundum *Alcimum* in Siculorum rebus, apud *Athenaeum* VII. 20. p. 322. A. quem sequitur *Henr. Valesius* in notis ad *Polybium* libr. 12. ex excerptis de virtutibus et vitiis p. 9. fuit Messana, in Sicilia, ortus, poeta antiquissimus et argutus, inuentor salium et dicteriorum, quae a Graecis vocantur *Paegnia Salpe*, ita dicta a quodam vario Piscis genere: argumentum habebant illa varium et redolebant libidinem, vid. Timaeum apud *Polybium* lib. 12. ex excerptis p. 52. (p. 43. tom. III. edit. Ernesti, tom. III. p. 406. edit. Schweighäuseri,) quem locum describit *Suidas* in Δημοχάρης. Adde eumdem *Suidam* in Βοτρυς αγῆ ἔργη. Secundum *Placidum Reinam* in nat. hist. Messanae part. I. p. 175. floruit A. M. 3647. ante C. N. 406. Plura dabit de eo, (quem alii marem, alii foeminam fuisse tradunt,) *Mongitor* in Biblioth. Sicul. I. p. 216. qui praeter ea ex Gyraldo et *Coelio Rhodigino* lect. antiqq. lib. XXII. cap. 23. animaduertit, Mnaseam Colophonium, qui de pisce et poemate ludicro, Salpe, integrum edidisset librum, *Salpam* fuisse cognominatum. Adde Fabricii notam ad nr. LX. huius capitis, et lib. V. cap. 6. §. XIV. — De *Callistrati* scolio in Harmodium vid. infra lib. IV. cap. 24. XIV. 4. et *Degen* in nouissima edit. Anacr. Alteub. p. 190 et 279 sqq. *Lowth.* de sacra poesi Hebraeorum, part. I. p. 17. *Harl.*]

XXII. *α'*. De CHARIXENA inter Lyricas Poetrias mentionem facit *Eustathius* ad Iliad. *β'*. p. 247. Ἦν δὲ ποιήτρια κρουμάτων καὶ Χαριξένη, ὅθεν παροιμία παρὰ τῷ Κωμικῷ ἐν Ἐκκλησιαζούσαις (v. 938.) οὐ γὰρ τἀπὶ Χαριξένης τάδ' ἐστίν. Ad quem locum Scholiastes atque inde Suidas in Χαριξένη· εὐήθης καὶ μωρὰ ἡ Χαριξένη. [Adde *Olearii* diss. de poetriis graecis nr. XVI.]

XXII. *β'* CECIDES. Κηκείδης enim, non, Κηκείδιος apud *Suidam* h. v. tom. II. p. 307. scribendum esse, iam monuit Küster. ad illum. Fuit poeta Dithyrambicus, valde antiquus. *Aristophanes* in Nubib. v. 981. adnumerat eum rebus obsoletis et temporibus vltimis; atque scholiastes ad illum addit, eius meminisse *Cratinum* in Panoptis. Atqui, si Bergleri suspicio ad Aristophanis locum non est vana, fragmentum Cecidae latet in illa Comici scena. *Harl.*]

XXII. *γ'*. CERCIDAE Megapolitani Μελιάμβοι. *Laert.* IV. 76. *Fabric.* Vid. *Aelian.* H. V. lib. XIII. cap. 20. ibique Perizon. *Harl.*

XXIII. *α'*. CINESIAS Euagorae F. Atheniensis, *Plutarcho* lib. de superstitione μελοποιός

ποιὸς dicitur, et dithyrambos ffff) ſcripſit, vnde *κυκλιοδιδάσκαλος* ſiue *κυκλίων ᾀσμάτων ποιητὴς* dicitur ab Ariſtophane. Vide Scholia ad Nub. v. 332. ad Aues v. 1379. 1403. et ad Ranas v. 153. *Aelian.* X. 6. Var. Suidam in Κινησίας. E recentioribus Gyraldum p. 483. Eraſmum prouerbio *Camelus pyrrichicm didicerit*, et Ioach. Kühnii ſpecimen notarum ad Pollucem p. 132 ſq. Duos fuiſſe *Cineſias*, notauerat Ariſtoteles in *διδασκαλίαις* teſte Scholiaſte Comici ad Aues v. 1379. vnde forte *Cineſias* a quibusdam vocatur Thebanus. Citat Cineſiam quendam Erotianus in Ῥεμβοειδέα τρόπον. *Fabric.* [Aetas eius poteſt ex eo definiri, quod Lyſias duas contra iſtum ſcripſit orationes, in quibus, vt ait *Harpocration* voc. *Κινησίας* p. 215. cum illius extremae impietatis ac *παρανομίας* ſubinde meminit, tum quod ſcriptis comicorum quotannis laceretur. Atque teſte eodem Harpocratione, *Strattis*, comicus, totam in eum fabulam fecit, in qua illius impietatem ſalſe irriſit. In Ariſtophanis fragmento, ex comoedia Γηρυτάδης apud *Athenaeum* p. 551. dicitur *Cineſias* miſſus *ἀπὸ τῶν κυκλικῶν*. Adde *Bentlei* Reſponſ. ad Boyl. p. 167 ſqq. ex interpret. Lennepii, et *Sturzii* Fragmenta Hellanici p. 87. *Harl.*]

[XXIII. β'. CLEOMENES. Ad Κυκλίων χορῶν ᾀσματοκάμπτας, ἄνδρας μετεωροφένακας, vna cum *Cineſia* et *Philoxeno* refertur ab *Ariſtoph.* Nub. v. 332. teſte quidem Scholiaſte ad illum locum, qui praeter ea ait, *τούτους εἶναι τῶν σοφιστῶν βέλτιστοι, διθυραμβοποιοὺς χρηματίσαντας· τῶν γὰρ κυκλίων χορῶν εἰσιν οὗτοι διδάσκαλοι*. Adde Suidam ex illo in Κυκλίων χορῶν. Is quoque fuiſſe videtur Lamynthius, et cuius verſus amatorios, Ἐρωτικὰ, *Epicrates* (mediae comoediae poeta,) in Antilaide ſe prorſus memoria tenere ait apud *Athenaeum* XIII. p. 604. *Harl.*]

XXIII. γ'. CLEON *ἐν δευτέρῳ μελῶν* citatur a *Polluce* lib. X. ſect. 113. *Fabric.* [Idemne eſt, qui Argonautica ſcripſit? (vid. infra lib. III. cap. 21. III.) et in ſchol. in Apollon. Rhod. Argonaut. ter citatur? *Harl.*]

XXIII. δ'. CLEOBVLVM *ᾄσματα* ſcripſiſſe, h. e. Lyrica carmina, teſtatur *Laertius* lib. I. ſect. 89. Ibidem tribuit ei quoque *γρίφους*, ſed verſibus ſcriptos Hexametris, vti filia ipſius *Cleobuline*, (alio nomine *Eumetis*,) ſimiliter aenigmata Hexametris verſibus [vid. *Athenaeum* X. p. 448. B.] ſcripſerat. *Fabric.* Cleobulus, viribus corporis et animi praeſtans, Euagorae filius, Lindius, vnus fuit ſeptem ſapientum et obiit ſenex anno aetatis LXX. teſte *Suida* II. p. 323. Filia igitur eius, quam idem Suidas, Lindiam, fuiſſe adfirmat, vixit Thaletis aetate. Hic enim apud *Plutarch.* VII. ſapient. conuiu. vol. VI. p. 562. edit. Reiskii laudat eam a ſapientia, animi altitudine ingenioque ciuili atque humano; Niloxenus autem ab aenigmatum peritia. Corinthum illi fuiſſe patriam, prodit idem *Plutarchus* de Pythiae oraculis, p. 401. (ſ. tom. VII. p. 578. edit. Reiskii,) qui praeterea tradit, *Eumetin* illi fuiſſe nomen, ſed plerumque eam a patre Cleobulo eſſe vocatam *Cleobulinam*. Adde paullo infra in *Erinna*, plura autem apud *Menagium* de mulier. philoſ. §. 4. et *Olearium* in diſſ. de poetriis graecis §. XVII. cum notis Wolfii p. 142 ſqq. poſt poetriarum gr. fragmenta etc. Adde infra lib. II. cap. 23. XV. *Harl.*

[XXIII. ε'. CLITAGORA, poetria Laconica, ſecundum *Suidam*, II. p. 327. et *Eudociam* p. 270. aut ſecundum ſchol. ad *Ariſtoph.* Veſpas v. 1231. et 1238. Theſſala: meminit eius *Ariſtophan.*

ffff) At, ſi fides habenda eſt Pherecratae apud *Plutarchum* de Muſica p. 683 ſq. vol. X. edit. Reiskii, miſerrimos et corruptos, conf. *Burette* Comm. Acad. Par. Inſcr. tom. XV. p. 340 ſqq. *Harl.*

Aristophan. in Vespis v. 1238. et in deperdita fabula, *Danaides*, auctore Schol. in Aristoph. Lysistr. v. 1239. Adde *Olearii* diss. memor. nr. 18. *Harl.*]

[XXIII. ζ'. CLONOS composuit nomos, Apothetum et Schoenionem, *Plutarch.* de Musica p. 655. tom. X. edit. Reiskii, et *προσῳδίας*. Vixit paullo post Terpandrum et patria fuit Tegeates, vt Arcades adfirmant, s. Thebanus, vt Thebani aiunt. *Plutarch.* l. c. ad quem locum vid. *Burette* in Comment. Acad. Par. Inscr. tom. X. (vbi Burette de poetis Lyricis aliisque multus est) p. 224 sqq. *Harl.*]

XXIV. α'. CORINNA Thebana vel Tanagraea, Poetria, Pindari temporibus floruit, quem quinquies superauit teste *Aeliano* XIII. 25 Var. vid. *Mattius* III. 29. Opinionum p. 517 sq. tom. IV. Miscell. Gaudentii Roberti, et confer *Pausaniam* Boeoticis p. 753. et Suidam. Eustathius ad Iliad. β'. p. 247. *εἰ δὲ γυνὴ ἐποποιὸς τὴν Πινδάρου λυρικὴν ἀπήλεγξεν ἡττηθέντος ἰσόρηται καὶ αὐτό, Βοιωτία δὲ ἦν ἐκείνη τὸ ἔθνος.* Pindari iuuenis adhuc a Corinna reprehensi meminit *Plutarchus* libro de gloria Atheniensium p. 347 sq. [vid. supra ad Pindarum et *Schneideri* Versuch über Pindars Leben p. 5 sq. et p. 9 sq.] At enim apud Apollonium libro de pronominibus Corinna reprehendit Myrtidem, quod mulier cum esset non dubitauit cum Pindaro contendere. *Μέμφομαι Ἰώνγα τὰν Λιγυρὰν, Μυρτίδα μέμφομαι, ὅτι βάνα φῦσα ἔβα Πινδάροιο ποτ' ἔριν.* *Quantiuis pretii*, (inquit *Salmasius* [eeee]) Epist. XIV. ad Voss.) *hoc fragmentum, etiam ad Historiam. Vides hoc carmine argui Myrtidem poetriam a Corinna, quod mulier nata descenderit in certamen cum Pindaro. Atqui Aelianus et ceteri antiquorum de Corinna hoc ipsum tradunt. Notat et Hesychius βάννα vel* [?] *βάνα ex Aeolica*, (ita leg. non *Aetolica*,) *lingua esse mulierem.* In eodem libro, qui MS. exstat Codice MMMCCXLIII. Bibl. Regiae Paris. Apollonius laudat Corinnam ἐν Ἰολάῳ et ἔπτ' ἐπὶ Θήβαις, vt me docuit Neocorus. Scripsit Corinna teste Suida *libros quinque* (ἐπῶν, vt ex Hephaestionis Enchiridio colligo p. 9. *Ἔστι μέντοι καὶ ἐν ἔπεσι, ὡς παρὰ Κορίννῃ ἐν τῷ πέμπτῳ.*

Ἦ διανεκῶς εὕδεις ἁ μὰν πάρος ἦσθα Κόριννα.)

Praeterea *νόμους λυρικοὺς* ab illa scriptos ex eodem Suida discimus, quae *ᾄσματα*, ni fallor, vocat *Pausanias* p. 753. In his fuit vnum *in Tanagram* Poemandri vxorem, memoratum eidem *Pausaniae* p. 748. ex quo versiculos quosdam mihi videtur repetere *Hephaestio* pag. 60. Enchirid. Sed et Θοῦριν Ἀθηναίης ἀσπίδα μελψαμένη Corinna dicitur ab Antipatro in veteri Epigrammate, atque *Epigrammata* etiam condidisse ipsa a Suida traditur, licet in Anthologia edita nullum illius occurrat. Corinnae vel potius Pindari *librum primum παρθενίων* laudat Scholiastes Aristophanis ad Acharn. v. 719. Nescio quod poemation aliud Corinnae suppositum innuit *Athenaeus* lib. VII. *Κορινναί τε ἢ ὁ πεποιηκὼς τὸ εἰς αὐτὴν ἀναφερόμενον ποιημάτιον.* Denique *Antonius Liberalis* cap. 25. citat *Corinnae* librum primum *ἑτεροίων* siue Metamorphoseon. [v. I. G. L. Mellmann. Comm. de caussis et auctoribus narrat. de mutat. formis pag. 74 sq. qui recte monet, probabiliter tribui hoc opus Thebanae Corinnae. *Beck.*] Fragmenta quaedam huius poetriae collegit *Fuluius Vrsinus* pag. 46. et 295 sq. [Plura in Poetriarum octo - fragmentis et elogiis, gr. et lat. edit. a *I. Christiano Wolfio* pag. 42 sqq. cuius notas consules, ibique ex Hephaestione quaedam repetuntur cum notis Pawii.] Suidae

gggg) Adde eumdem Salm. de lingua Hellenistica, pag. 77.

Suidae binas praeterea Corinnas videas memorari, Thespiam vnam, quae Corinthia aliis, νόμων λυρικῶν auctorem. Altera iunior Thebana, itidem Lyrica, ἡ καὶ μυῖα κληθεῖσα. Sed et primae illi Thebanae νόμους λυρικοὺς paullo ante Suidas tribuerat et adfirmauerat, dictam μυῖαν λυρικὴν *Muscam Lyricam*, (ita enim legendum apud Vossium de Poetis Graecis p. 29. non *Musam*) fortassis propter stili tenuitatem. *Statius* V. 3. silu. v. 158. *tenuisque arcana Corinnae.* *Ouidius* quoque amicam suam Corinnae nomine celebrat, sed vt ipse testatur IV. 10. Trist. v. 60. *nomine non vero dictam.* Confer *Ioh. Sauaronem* ad Sidonii lib. II. epist. 10. p. 155. et carm. 23. p. 186. Alteram Thespiacam Corinnam a Pausania itidem celebrari, praeter rem, vt existimo, tradit *Tiraquellus* in catalogo foeminarum eruditarum, Comment. ad leges connubiales p. 297. *Fabric.* adde Olearii diss. de poetriis graecis §. 20. *Harl.*

[XXIV. β'. CREXVS, Poeta musicus, aequalis Philoxeni et Timothei. Plutarch. de Musica. vid. *Burettium* in Mem. de l'Acad. Paris. des Inscript. vol. XIII. p. 199 sqq. *Harl.*]

XXV. CRITONIS μελοποιοῦ mentio apud Suidam in Μελανιππίδης. De aliis eiusdem nominis adeundus Suidas in Κρίτων et *Meursius* in Bibl. Graeca.

XXVI. CTESIPHON ποιητὴς τῶν καλουμένων κολάβρων, siue auctor carminum, quae inter κολαβρισμὸν, lasciuae saltationis genus, decantabantur. [P] *Athenaeus* lib. XV. cap. 16. et ibi Casaubonus. Alius Ctesiphon fuit, pro cuius decreto celebris exstat Demosthenis Oratio. Alius item *Ctesiphon* Atheniensis alter, de quo Suidas. Alius *Ctesiphon* siue *Ctesiphron* Cnossius, Architectus, Metagenis pater, condita aede Dianae Ephesiae, et scripto de hoc volumine clarus, de quo *Vitruuius* praef. lib. VII. Salmas. ad Solin. et Franciscus Iunius in Catalogo Artificum. Alius *Ctesiphon*, cuius Persica et Boeotica laudat Plutarchus in parallelis, et libro de flumin. Alius forte, cuius περὶ δένδρων et φυτῶν idem Plutarchus libro de flumin. citat. *Ctesiphon* Rhetor, Tzetz. Chil. V. hist. 35. *Ctesiphon* medicus, Corn. Celsus V. cap. 18. vid. Elench. medicor. veter. infra lib. VI. cap. 9. Alius denique *Ctesiphon*, ad quem litteras exarauit Hieronymus. Fuit et vicus siue oppidum Parthiae, hoc nomine ad Tigrim situm, ad quod occisus Gordianus et Carus Imperator ictu fulminis interiit. De illa ciuitate praeter Geographos consules *Valesium* ad Ammiani XXIII. 6. p. 371. et *Rittershus.* ad Oppianum p. 8.

[XXVII. α'. DAMOPHILA, Pamphilia, de qua infra in Sapphone.

XXVII. β'. DIAGORAS Melius, secundum *Suidam* h. v. idem est, ac philosophus, qui atheismi incusatus, ἀσμάτων ποιητὴς dicitur; de quo vid. infra lib. IX. cap. 33. §. XVI. et in cuius aetatem inquirit *Küster.* ad Suidae locum tom. I. p. 550. adde *Fabricium* nostrum ad *Sextum Empir.* aduers. Mathem. lib. IX. sect. 53. et *Bruckeri* Hist. critic. philos. vol. I. p. 1204. At enim *Eudocia* in Ἰωνιᾷ p. 137. vbi Schol. ad Aristoph. Aues v. 1073. exscripsit, addit in fine pauca, ex schol. ad *Aristoph.* Ranas v. 323. minus plene et sincere compilata: in quibus discernit *Diagoram* philosophum a *Diagora* poeta, ἔστι δὲ καὶ, ait, ἕτερος Διαγόρας ἄθεος, ποιητὴς μελῶν· ὃς καὶ καινὰ δαιμόνια εἰσηγεῖτο. Καὶ ὁ μὲν Ἀρίσταρχος λέγει, Ἀριστοφάνην αὐτοῦ μνημονεύειν ὡς ἐν εἰρωνείᾳ κειμένου καὶ χλευαζόμενου. Locus esse videtur *Aristophan.* Ran. v. 323. Ἄιδουσιν οὖν τὸν Ἴακχον, ὅνπερ Διαγόρας. Ibi scholiastae minime discernunt hunc a philosopho, sed vtrumque pro eodem homine habuisse videntur. Alter enim et praemium, quod Athenienses iis, qui Diagoram atheum siue viuum traderent siue interfi-

interficerent, propofuerunt, de poeta narrat, et eum quoque fuiffe ait Teleclytae filium, Melium genere. Alter vtrumque difcernere quidem videtur, at enim non diferte: nam tantum, Διθυραμβοποιός, ait, ὁ Διαγόρας ποιητής, συνεχῶς Ἴακχε, Ἴακχε ᾄδων, ἢ ΚΩΜΙΚΟΣ Διθυραμβικὰ, τουτέστι Διονυσιακὰ δράματα ποιῶν. *Harl.*]

XXVII. γ'. DIONYSIVS Thebanus, Epaminondae in Muficis Magifter, tefte Nepote XV. 2. ab Ariftoxeno apud *Plutarchum* lib. de Mufica p. 1142. accenfetur claris poetis Lyricis, fiue λυρικῶν κρουμάτων ποιηταῖς ἀγαθοῖς, Lampro, Pindaro, Pratino. Huius nullam mentionem fieri miror a Meurfio in libro fingulari, quo claros Dionyfios recenfet, tom. X. Antiquitatt. Graecarum. *Fabric.* adde infra lib. III. cap. 32. §. 20. *Reiskii* Notit. poet. Anthol. p. 206 fq. An is eft, cuius II. hymnos repetiit *Degen* in nouiff. Anacr. edit. p. 189. et 289 fq.? *Harl.* Adiecit eosdem Snedorf. Commentationi de Hymnis Graecorum p. 65 fq. *Beck.*

XXVIII. α'. ERINNA Lesbia [kkkk]) aequalis, vt aiunt, Sapphonis, innupta difceffit admodum iuuenis, vix nata annos vndeuiginti, et heroico carmine dialecto aeolica fcripferat Ἠλακάτην fiue *colum* verfibus trecentis, qui elegantia nec Homericis cedere viderentur [iiii]): praeterea epigrammata, e quibus vnum itemque alterum exftat in Anthologia: Quibus adde duo antea inedita in Baucidem Erinnae συνεταιρίδα f. fodalem, quae ex Agathiae fcholaftici collectione profert *G. Olearius* p. 29 fq. de poetriis graecis. [repetita cum Olearii et Io. Chrifti. Wolfii notis, in Poetriarum octo-fragmentis et elogiis, p. 20 fqq.] In prioribus illis mentio monumenti, quod cicadae fecerat, non Myro ftatuarius, vt *Varro* apud Plin. XXXIV. 8, 3. vbi vide Harduin. fed Myro Poetria [kkkk]), Μυρὼ παρθένιον τάξατα κόρα δάκρυ. Apud *Stobaeum* ferm. VII. habes oden fapphicam fub Erinnae nomine *in laudem fortitudinis*, vt recte *Grotius* in Metaphrafi fua p. 48. non, *in laudem vrbis Romae*, vt *Gesnerus* Stobaei interpres, *H. Stephanus* in Lyricis p. 403. et *Lipfius* lib. I. cap. 2. de magnitudine Romana [llll]). Ceterum a *Fuluio Vrfino*, Erinnae reliquias colligente p. 39. et 295. Ode illa praetermiffa

hhhh) Alii aliam eius patriam nominant. Vide *Stephanum* in Τῆνος, *Suidam* in Ἤριννα, *Euftathium* ad Iliad. β'. p. 247. et Scholia Graeca, (recentis licet Scriptoris,) ad Anthologiam Epigrammatum Graecorum p. 135. edit. Wechel. De tempore quoque non conueniunt fcriptores: nam ab *Eufebio* refertur ad tempora Alexandri M. circa Olymp. CVI. et a *Syncello* p. 260. quod eodem recidit, aequalis fuiffe Demofthenis traditur. *Fabric.* *Lipfius* de magnitudine Romae lib. I. cap. II. *Thom. Sitzmann* ad Rutilii itinerarium, lib. I. v. 47. et alii putant, Erinnam vixiffe fub Pompeii aeuum aut circiter illud. *Olearius* in diff. de poetriis gr. §. 31. cum Suida malit Erinnae aetatem referre ad tempora Sapphus, circa Olymp. XLII. Wolf tamen in nota fubiecta p. 154. malit fubfcribere rationibus Eufebii ac Syncelli, vt antiquiorum: hac quoque, putat, ratione vindicari poffe Erinnae auctori oden εἰς Ῥώμην. Varia de noftra profert *Tho. Crenius* in Animadu. hiftorico-philolog. part. X. p. 257 — 270. *Harl.*

iiii) In *Anthol.* gr. lib. I. tit. 67. epigr. 14. Erinna laudatur Homerum aequaffe hexametris iisque fuperaffe Sapphum, fed ab Sapphone victa effe μελέεσι, carminis lyrici arte. adde *Euftath.* ad Iliad. β'. v. 726. p. 247, 25. edit. Bafil. *Harl.*

kkkk) Vide infra §. XLVIII. not. et *Schurzfleifch* in Notitia Bibl. Vinar. p. 263 fq. *Harl.*

llll) Item *Cafp. Barth* in Animaduerff. ad Claudiani Panegyr. in Confulatum Probini etc. v. 78. p. 27. id Erinnae odarion, quod graece cum verfione fua poetica repetiit, non de Robore f. vi aut violentia, fed de vrbe Roma, romanis paene dictis compofitum effe fufpicatur. In eadem fententia verfabatur quoque *Reiske* in Notitia poetarum anthologic. p. 213. eamque, fentit, odam non poffe faltem ante Olymp. CLVIII. i. e. ante fubactam a Romanis Graeciam fuiffe conditam. „Si tamen, inquit, reuera Erinnes eft illud carmen, quod Wolff fub eius nomine edidit, et quod in Anth. St. p. 265. *Anytae*, aut fecundum alios *Leonidae* tribuitur, et fi illa Myro eadem eft cum Myrone

praetermissa est, nescio, an? quod illam Erinnae non esse existimaret. [In *Io. Stobaei* Ecl. Eth. serm. VII. de fortitudine, p. 87. In corpore poetarum gr. tragicorum, comic. lyricorum, gnomicorum, epigrammatar. gr. et lat. Geneuae, 1614. fol. p. 135. *Erinnae Lesbiae ode in laudem Romae.* In Lyricis *H. Stephani* p. 402. *Commelini*, p. 137. Plenior est collectio et reliquiarum Erinnae, et epigrammatum aliorum in illam, et eorum, quae veteres de ea commemorarunt, in *Io. Christiani Wolfii* Poetriarum gr. octo fragm. et elogiis, p. 2 — 25. cum notis Wolfii aliorumque: vbi p. 14 sqq. de oda in laudem Romae aut Fortitudinis diuersa variorum iudicia et versiones Stephani, Grotii, Lipsii Barthiique proponuntur. Ibidem p. 16. *Steinheil* carmen illud Erinnae falso tribui existimat, quum Roma eius aetate, quam alii ad Olymp. XLIV. alii ad CVI. reiiciunt, illud potentiae et auctoritatis fastigium nondum adsequuta fuerit. Denique IV. *Erinnes* reliquiae in *Brunckii* Analectis veterum poetarum graecorum, tom. I. p. 58 sq. cum notis criticis in tom. III. p. 9. De odae vero εἰς τὴν Ῥώμην argumento nihil addit iudicii. *Harl.*] Agit de *Erinna* etiam Tiraquellus in catalogo mulierum eruditarum; sed nonnulla tradit parum accurate; vt, cum ait Myrus Epigramma in Erinnae statuam legi lib. VI. [?] Anthologiae cap. 1. quod est in Cleoninum; scribit etiam, Laertio in vita Cleobuli Erinnam adpellari Hexametrorum aenigmatum vatem. Sed *Cleobulinam* siue Cleobuli filiam, *Eumetin* seu *Eumetidem* Laertius vocat ἐξαμέτρων αἰνιγμάτων ποιήτριαν, quae illius aenigmata siue γρίφοι Plutarcho, Athenaeo et Suidae celebrantur. Sed et aenigma de cucurbitae adplicatione in balneo, quod tangit *Aristoteles* III. 2. Rhetor. *Demetrius* de elocut. §. 102. *Cleobulinae* esse, ex Plutarchi Conuiuio obseruat *Menagius* ad Laert. p. 52. et in Historia Mulierum Philosopharum p. 4.

XXVIII. β'.

rone poetria, Byzantia, matre Homeri iunioris, qui circa Olymp. CXL. floruit, aliqualem speciem accipit Eusebii traditio, Erinnam floruisse circa Olymp. CVII. Sed forte pro ρζ legendum est apud Eusebium ρξ, h. e. CLX. Id certum est, a Meleagro eam in Catalogo poetarum suorum laudari." Idem censet, nomen *Herinna* debuisse potius efferri: vt enim a *Philon*, *Philinnam;* sic ab *Heron* masculino fieri femininum *Herinna*. Idem praeter ea opinatur, potuisse plures esse Erinnas, ideoque circa patriam Erinnae auctores discrepare: potuisse tamen ex vitiosa lectione nasci opinionem, Erinnam Sapphus aequalem et familiarem fuisse: a Maximo quidem Tyrio Sapphus familiarem adpellari Γυρίνην, ab Ouidio autem *Pyrinonen*, facili litterarum confusione. Enimuero apud *Ouidium* (Heroid. XV. 15.) pro antiqua lectione: *Nec mihi PYRINO subeunt Mnaisue puellae* ex edit. Aldina Heinsius ac Burmannus reposuerunt, *Nec me Pyrrhiades, Methymnidesue puellae.* Ibidem ad v. 17. Nic. Heinsius in loco *Maximi Tyrii*, (Diss. XXIV. segm. 9. p. 297. edit. II. Dauis.) loco Γυρίνα, (quod seruauit Dauisius sine vlla offensione notaue,) scribendum docet Ἤριννα, idemque a suspicione haud alienus est, duas fuisse *Erinnas*, alteram Sapphus familiarem, alteram, quam Olymp. CVI. claruisse, Eusebius in Chronicis contendit. Nomen vero illius frequentius obnoxium fuit confusioni et stupori librariorum. Sic apud *Propert.* II. 2. 32. pag. 226. Burmannus II. cum Volscio aliisque restituit, *Carminaque ERINNES non putat aequa suis*, vbi permultae in libris scriptis miraeque aberrationes atque virorum doctorum hariolationes in scribendo illo nomine a Burmanno proferuntur. A Scaligero autem in multas venit editiones lectio: *Carminaque aequaeuis* etc. quam *Frid. Gottl. Barth* in sua edit. retinuit atque explicare sustinuit. Ibidem Burmannus multus est de *Erinna*, quam comitem et amicam Sapphus laudat, et ex Anthologia Antipatri aliorumque in Erinnam epigrammata partim adfert, partim citat. Ibidem adnotat, *Iac. Wallium* in notis ad poemata sua, (Antwerp. 1657. 12.) p. 269. (p. 291.) promisisse, se integram Erinnes oden et selecta Graecorum poetarum carmina a se versa editurum. adde infra lib. III. 28. de Meleagri Corona, p. 684. vol. II. edit. prior. et *Burette* in Comment. Soc. Paris. Inscr. tom. XIII. p. 223 sqq. *Harl.*

XXVIII. β'. ERIPHANES μελοποιὸς memoratus *Athenaeo* XIV. p. 619.

XXVIII. γ'. EVTYCHIDES μελογράφος ineptus, in quem Lucilii Epigramma p. 237. Anthologiae, edit. Wechel.

[XXVIII. δ'. GLAVCVS, Atheniensis, incertae, sed satis antiquae aetatis. vid. *Reiskii* Notit. poet. anthol. p. 202 sq. vbi Glauci carmen, quod in Musa Stratonis nr. 49. exstat, sane elegans typis exscribi fecit, et haesitanter discedit a sententia Fabricii, infra libr. III. cap. 28. in Catalogo poetarum epigramm. lata. Alius *Glaucus* Epicydis, rex Spartanus, de quo *Plutarchus* de S. N. V. vol. VIII. p. 202. Opp. edit. Reiskii, cuius notam conferes, f. p. 47. edit. Wyttenbachii, cuius notam p. 62. videbis. Alius *Glaucus*, Italus, auctor libri de veteribus poetis ac musicis, teste *Plutarcho* de Musica, p. 654. tom. X. Reiskii. Denique *Glauci* quatuor medici, de quibus *Fabric.* VI. 9, 4. vol. XIII. p. 171. *Harl.*]

XXIX. De GLYCONE, qui Glyconium carmen reperit, nihil fere restat praeter exiguum fragmentum apud *Hephaestionem* in Enchiridio, p. 33. Fuere et alii hoc nomine, vt *Glyco* Atheniensis statuarius. *Glyco* medicus dati Pansae veneni suspectus, (*Sueton.* August. cap. XI.) *Glyco* vocis absonae tragoedus, de quo Casaub. ad Persium V. 9. *Glyco* denique siue Lyco Philosophus, de quo *Laertius* V. 65. idemque, (vt Heinsio visum,) athleta, de quo Horatius lib. I. epist. 1.

— — *inuicti membra Glyconis.*

XXX. α'. HERACLIDES Ponticus iunior praeter poemata heroica scripserat libros tres carmine Sapphico et Phalaecio, λέσχας inscriptos, pro Didymo Alexandrino praeceptore suo aduersus aemulum ipsius Aprum Grammaticum Aristarchi discipulum, de variis difficilibus quaestionibus et controuersiis. Vide Suidam in Ἡρακλείδ. et Λέσχαι, *Artemidor.* IV. 65. Onirocrit. *Fabric.* adde lib. II. cap. 5. vol. I. p. 513. nr. LXI. et frequentius. *Harl.*

XXX. β'. HERMACRATES, Rhodius, ποιητὴς μελῶν, Aristidis aequalis, qui meminit eius Orat. 4. sacr. tom. I. p. 578.

[XXX. γ'. HIERONYMVS, poeta dithyrambicus, Xenophantis filius, quem *Aristophan.* in Nubib. v. 347. perstrinxit, notante Scholiaste, a *Suida* in voc. Κλεῖτος, tom. II. p. 328. exscripto. *Harl.*]

XXXI. HIPPODROMVS Larissaeus, Sophista, Philostrati Lemnii familiaris, Athenis ac Smyrnae docuit, et praeter declamationes siue μελέτας fere XXX. etiam Lyrica poemata composuit; ᾄδονται δὲ αὐτοῦ καὶ λυρικοὶ νόμοι, καὶ γὰρ δὴ καὶ τῆς νομικῆς λύρας ἥπτετο. *Philostr.* 2. de Sophist. p. 615—620. vbi vid. Olearii notas. [vixit circa A. C. 194. vid. *Philostr.* p. 616. ibique Olearium.]

XXXII. HIPPONAX, Ephesius, circa Olymp. LX. claruit, vt praeter *Plinium* XXXVI. 5. confirmat Chronicon Marmoreum Arundelianum, [ad quod vid. Prideaux in marm. Oxon. an. 1676. p. 209. 254.] quod post Cyrum eum ponit, et *Proclus* in Chrestomathia p. 7. edit. Wechel. qui ait floruisse sub Dario mmmmm). Eius de Biantis iustitia elogium refert

mmmmm) In aetate *Hipponactis* differunt veteres. In Chronico Eusebio-Hieron. col. 430. Opp. Hieron. tom. VIII. edit. Vallarsii adscritur ille Olymp. XXIII. et dicitur *philosophus notissimus*; quod

fert *Strabo* lib. XIV. p. 636. et *Laertius* I. 84. Clazomenas concessisse, cum a tyrannis Athenagora et Coma pulsus Epheso esset, testatur Suidas; vnde *Clazomenium* adpellatum in *Sulpitiae* Satira v. 6. viri docti obseruarunt. [P] Vide *Adr. Iunii* animaduers. lib. I. cap. 16. *Hipponacti notabilis foeditas vultus erat*, vt ait *Plinius*, (adde *Aelian.* X. 6. Var.) *quamobrem imaginem eius lasciuia iocorum Anthemus* (Athenis, Suidae nnnn)) *et Bupalus proposuere ridentium oculis, quod Hipponax indignatus amaritudinem carminum distrinxit in tantum, vt credatur aliquibus ad laqueum* oooo) *eos compulisse, quod tamen est falsum, complura enim in finitimis insulis simulacra postea fecere.* [ὁ πικρὸς χωλιαμβοποιῶν passim nominatur ab Eustathio ad Homerum. vid. vol. I. p. 481. in indice scriptorum ab illo ad Homerum citatorum. adde longam notam Micylli, inprimis *Saluagn.* ad *Ouidii Ibin* 449. ac 425.] Licet vero ἰαμβογράφος passim adpelletur, tamen non vulgari iambico versu vsus est, sed scazonte siue choliambo: λοιδορῆσαι γὰρ βουλόμενος τοὺς ἐχθροὺς, ἔθραυσε τὸ μέτρον καὶ ἐποίησε χωλὸν ἀντὶ εὐθέος καὶ ἄρυθμον, τουτέστι δεινότητι πρέπον καὶ λοιδορίᾳ. Τὸ γὰρ ἔρρυθμον καὶ εὐήκοον ἐγκωμίοις ἂν πρέποι μᾶλλον ἢ ψόγοις. *Demetrius* de elocut. §. 325. Tetrametri siue octonarii scazontis Hipponactei exemplum exstat apud *Hephaestionem* p. 16. [vid. paullo ante nr. XIII. α. in: *Ananias.*] Iambos senarios et choliambos confuse protulisse obseruat *Priscianus* de metris p. 1328 sq. Iambicum syllabarum quindecim in penultima claudicans Hipponacti tribuit *Terentianus* p. 2436. Leges iambici carminis praeterea subinde transgressum ex Heliodoro metrico obseruat idem *Priscianus* pag. 1327. vbi librum primum eius Ἰάμβων citat, quemadmodum *Pollux* primum ac secundum. [Iambicum Hipponacteum versum esse, prioribus syllabis breuibus si posteriores longae sunt, ait *Athen.* XV. cap. 19. p. 701.] Parodiam ipsius ad primos versus libri primi Iliados versibus Heroicis scriptam ex eius Hexametris profert *Athenaeus* lib. XV. et primum Parodias conscripsisse adfirmat. [vid. supra lib. II. 2. 2. vol. I. p. 550.] Perpauca alioqui *Hipponactis* fragmenta pppp) exstant, quem non tantum petulanter

quod quidem repugnat aliorum testimoniis. Hinc *Schurzfleisch* in Notitia Bibl. Vinariensis, p. 238. coniicit, quod libri scripti habeant *phs*, in autographis exaratum fuisse *ephus*, vel εφς, h. e. *Ephesius*. Multo autem iuniorem suspicatur ille fuisse Hipponactem, et vixisse post Olymp. XLIX. quod ex fragmento apud Suidam in Βίαντος Πριηνέως fiat manifestum, eum fuisse Biante, vno de VII. sapientibus Olymp. XLIX. 2. recentiorem. Quidam putarunt, Hipponactem fuisse Terpandri aetate, quod vero iam negauit *Plutarch.* de Musica p. 656. tom. X. edit. Reiskii eumque iuniorem fecit. Diphilus Comicus, teste *Athenaeo* XIII. cap. 8. p. 599. quando illum in fabula, Sappho, (ἐν Σαπφοῖ,) inter amatores poetriae enumerat, vel committit ἀναχρονισμὸν, vel Sapphum, quam nonnulli opinantur fuisse, alteram eamque iuniorem intelligit. Plura vide apud *Burette* ad Plutarch. de Musica, in Comment. Acad. Paris. Inscript. vol. X. nr. XLII. p. 274 sqq. Quando vero *Schurzfleischius* l. c. p. 257. in Chronico Euseb. Hieron. nr. 1477. Ol. LX. 2. (vbi vid. Vallars. col. 479.) loco *Hybicus carminum scriptor* substituere iubet *Hipponactis* nomen, eius coniecturam reiicit *Burmann.* II. in Addendis ad Valesii Emendatt. libr. p. 232. probatque Salmasii aliorumque emendationem *Ibycus.* vid. etiam ad nr. sq. XXXIV. α. *Harl.*

nnnn) *Eudocia* in Viol. p. 248. de nostro, γράφει πρὸς Βούπαλον καὶ Ἄθηνιν, ἀγαλματοποιούς, ὅτι αὐτοῦ εἰκόνας πρὸς ὕβριν εἰργάσαντο. adde *Lucian.* Pseudolog. cap. 2. tom. III. Reitz. p. 163. ibique M. du Soul. *Harl.*

oooo) Exempla eorum, qui dictis vel scriptis acerbis alios ad mortem compulerunt, collegit *Baelius* in Lexico, vbi de Hipponacte agit, nota F. confer eundem in *Cerasi* et in *Hochstrato*, *Pighiaque* itidem nota f.

pppp) Apud Aristotelem, Strabonem, Laertium, Plutarchum, Stobaeum, Athenaeum, Eustathium ad Homer., interpretes Hesiodi, Sophoclis, Aristoph. Apollonii, Lycophronis, Hesychium, Etymolog. M. Harpocrat. Tzetzem Chiliadibus, Suidam

petulanter atque acerbe, sed etiam *αἰσχρῶς* scripsisse, perinde vt Archilochum, ait *Clemens* initio primi stromatis. *Hipponacteum praeconium* pro carmine probroso dixit *Cicero* VII. 24. ad familiar. Scripta Hipponactis ideo a sacerdote legi noluit Iulianus Imp. vti supra in Archilocho dixi. *Hipponactem ἐν πρώτῳ Ἰάμβῳ κατὰ Βουπάλου* laudat *Tzetzes* in Chil. X. v. 380. et ad Lycophronem v. 219. qqqq) et ex eius *χωλοῖς Ἰάμβοις* aduersum *Mimnem*, siue *Mimnetum* sex versus producit ad v. 424. Iuniorem *Hipponactem* Grammaticum intelligo, cuius *συνώνυμα* laudat *Athenaeus* lib. XIII.

XXXIII. HYBRIAE Cretensis scolium ex *Athenaei* lib. XV. refert H. Stephanus in Lyricis p. 398. [*] [add. Brunck. Anal. I. 15. 3. ad calcem Anacr. p. 106. Köppen griech. Blumenlese II. 107. Cludius in Bibl. d. alt. Litt. III. 54 sq. *Beck.*]

XXXIV. *α.* IBYCVS Rheginus rrrr) Simonide ssss) antiquior, aequalis Anacreontis, in Samo versatus est temporibus Polycratis, et, teste Suida, Dorice scripsit libros septem carminum

dam in Βούπαλον. [*Pollucem* X. 75. quem locum emendat *Toup.* in Epist. critica, tom. II. pag. 100. edit. Lips. etc. Sententiae quaedam Hipponactis sunt in Collectione Gnomicorum Frobeniana, Basil. 1532. 4. Fragmentum habet Grammaticus a *Valkenario* post Ammonii libr. de differentiis voce. editus, p. 193. et 204. adde *Is. Vossium* ad Catull. p. 226. *D'Orville* in Vanno critica cap. XII. pag. 570. et *Valck.* ad loc. Grammatici, p. 193. quem *Herodianum Aelium* docet esse, et ex codd. Marcian. varias fragmenti lectiones adfert *Villoison.* in Anecdot. gr. tom. II. p. 177. *Harl.*]

qqqq) Item apud Schol. Lycophr. 1165. quem locum corrigit *Toup.* in Epist. crit. tom. II. pag. 87. edit. Lips. adde *D'Orville* in Vanno critica, cap. X. p. 438. et 457. et de loco ad Lycophr. v. 424. *Salmas.* ad Sol. p. 65. F. ab eoque dissentientem *Hemsterhus* ad *Aristoph.* Plut. schol. v. 913. pag. 312 sq. *Harl.*

rrrr) De patria Ibyci multum disputatum est. *Cicero* in Tuscul. disput. lib. IV. cap. 33. Rhegium, Calabriae vrbem, patriam illius fuisse testatur, dum, *maxume*, ait, *omnium flagrasse amore* Rheginum Ibycum, *adparet ex scriptis.* Ita quoque sentiunt de patria et insano amore Ibyci *Athenaeus* XIII. cap. 8. p. 601. B. et *Neanthes* Cyzicenus in libro primo de Horis *Ibycum RHEGINVM* inuentorem instrumenti musici, *Sambucae Lyrophoenices*, (de quo instrumento copiosus est *Mongitor.* B. Sic. I. pag. 308.) fuisse, prodit apud *Athenaeum* IV. cap. 23. p. 175. E. item *Aelian.* H. An. lib. VI. cap. 51. aliique multi recentiores, quorum loca indicat *Mongitor.* in Biblioth. Sicula tom. I. p. 306. in vita *Ibyci.* Idem tamen Mongitor. haud leuem testium nubem excitat, qui, Ibycum fuisse Messanensem, scribunt, quorum sententiae ipse Mongitor. multis, at parum firmis vsus argumentis, subscribit. *Suidas* in Ἴβυκος, hunc fuisse, tradit, Phytii, (quem vnice refert *Eudocia* in Ἰωνιᾷ p. 247.) vel, vt alii tradunt, Polyzeli *Messenii* historiographi, vel, vt alii, Cerdantis filium, *genere* (γένει) *Rheginum.* E quibus verbis equidem cum *Vossio* de Histor. graecis lib. IIII. cap. 1. et de poetis graecis p. 91. lubentius efficerem, patrem fuisse Messanensem, Ibycum vero Rheginum, quam, quae erat Lascaris interpretatio, patrem fuisse Rheginum, et Ibycum *genere*, h. e. origine, non patria, itidem fuisse Rheginum. Quod vero plures illius patres nominantur, suspicio potest facile oriri, annon plures fuerint Ibyci, inter quos poeta lyricus maximam nominis gloriam adeptus reliquorum memoriam obscurauerit. Atque vidi, iam *Morerium* in Diction. tom. II. p. 216. duo exstitisse Ibycos, esse opinatum. De patre eius, (ex nonnullorum quidem narratione,) *Polyzelo*, historico Messanensi, et auctore rerum historicarum, vid. *Vossium* locis memm. secundum quem is vixit circa Olymp. L. ante Ch. N. an. 576. ac *Mongitor.* B. Sic. tom. I. p. 307. et tom. II. pag. 190. — *Ibycus* autem floruit secundum Simson. in Chronico ad A. M. 3451. et *Saxium* in Onom. I. p. 23. A. M. 3451. Olymp. LVI. 3. ante Ch. N. 552. V. C. 200. Nec multum differt *Suidas* in Ἴβυκος, quem Samum, is tradit, migrasse, quum Polycrates, tyranni pater, imperaret, idque contigisse Olymp. LIV. temporibus Croesi. Aut Olymp. LX. 1. ex Eusebio et ante Ch. N. 540. secundum *Ricciolium* in Chronol. reform. tom. IV. ind. I. p. 176. adde *Mongitor.* l. c. p. 308. *Harl.*

ssss) Schol. Apollonii lib. IV. ὅτι δὲ Ἀχιλλεὺς εἰς τὸ Ἠλύσιον πεδίον παραγενόμενος, ἔγημε Μήδειαν, πρῶτος Ἴβυκος εἴρηκε, μεθ' ὃν Σιμωνίδης.

minum siue μελῶν, ex quibus liber primus laudatur in scholiis ad Apollon. lib. IV. 57. 814. liber quintus ab *Athenaeo* lib. II. dipnos. [cap. 16. pag. 57. et *Eustath.* pag. 1321. 1686.] In iisdem scholiis ad lib. III. 158. Apollonii laudatur Ibycus ἐν τῇ εἰς Γοργίαν ᾠδῇ, qui Gorgias diuersus sit oportet a Gorgia Rhetore. [Secundum *Patritium* Poetic. decad. histor. I. p. 67 sq. ex quo *Crassus* de poetis gr. p. 292. ac *Mongitor.* pag. 308. repetunt, scripsit Ibycus quoque *Raptum Ganymedis* et *Pithonem*.] Stesichorum potius auctorem esse ἄθλων, Ibyco tributorum, docet *Athenaeus* lib. IV. [cap. 21. pag. 172.] Inuenit praeterea Ibycus instrumentum Musicum σαμβύκην teste *Athenaeo* lib. IV. p. 175. E. et Suida in σαμβύκαι, perinde vt Anacreon inuenit barbitum. [Ab eo praeter ea inuentum fuisse quoddam carminum genus, quo amores suos cecinisset, ab eoque dictum *Ibycium*, contendunt *Franc. Patritius* in Poet. lib. I. p. 67. *Arn. Pontacus*, not. ad Euseb. p. 387. *Crassus* in Poet. gr. p. 292. *Io. Berard Tafurus* de inuentis poeticis Neapolitanis, vid. Raccolta d' opuscoli scientifici e filologici, tom. V. p 233. At σχῆμα illud ἰβύκειον fit, vt ait *Herodian.* in libello περὶ στίχων τῆς λέξεως, a *Villoisonio* in Anecd. gr. tom. II. p. 85 sqq. primum edito ex cod. Veneto, p. 95. ἐν τοῖς ὑποτακτικοῖς τρίτοις προσώποις τῶν ῥημάτων κατὰ πρόσθεσιν τῆς σι συλλαβῆς, tum adfert exempla duo ex Homero, et fragmentum quoddam Ibyci; denique addit, vocari illud Ἰβύκειον, non, quod Ibycus primus illius, quo iam vsus sit Homerus, fuerit auctor, sed quod ab eo saepius sit vsurpatum, (ἀλλ᾽ ἐπεὶ πολὺ καὶ κατακορὲς παρ᾽ αὐτῷ.) Ab eodem quoddam instrumentum musicum esse repertum, et ab inuentore Ἰβύκινον dictum, tradit *Suidas* in Ἰβύκινον, eoque feliciter vsos esse in bello Gallos ac Romanos. Enimuero *Küsterus* ad locum Suidae tom. II. p. 93. copiose docteque ostendit, Suidam incidisse in corruptum codicem *Polybii*, vbi hodie lib. II. cap. 29. p. 289. tom. I. edit. cl. Schweighäuseri rectius legitur βυκανιτῶν. — In mythologicis interdum a narrationibus superiorum discessisse, et siue alios sequutus esse, siue finxisse videtur. Certe apud *Eudociam* in Viol. p. 85. in Achillis Genealogia Aeetae filios aliter, ac reliqui, *primi* dicuntur recensuisse *Ibycus* atque *Simonides*. *Harl.*] *Maxime omnium flagrasse amore*, siue, vt ait Suidas, ἐρωτομανέστατον fuisse, ex scriptis eius pridem obseruauit *Cicero* IV. Tusc. quaest. 33. [Plura dabit *Mongitor.* l. c. p. 307.] Apud *Eusebium* in Chron. nr. MCCCCLXXVII. pro *Hippico* legendum *Ibycus, carminum* tttt) *scriptor agnoscitur*, vt pulcre notauit *Salmasius* ad Solin. p. 52. et ante Salmasium *Arnoldus Pontacus*, Eusebii editor Scaligero etiam iudice praestantissimus, [vid. ad nr. XXXII.] quemadmodum *Guil. Canteri* uuuu) emendationem, qui apud *Statium* V. 3. siluar. v. 153. pro *Obsitus* legit *Ibycus*, recte aduersus Barthium tuetur *Reinesius* Epist. ad Hofmannum pag. 504. [probatque *Burmann.* II. in Addendis ad Valesii Emend. pag. 132. et in notis pag. 117.] Praetereo, quae de Ibyci rebus et fato [Suidas II. pag. 93. *Eudocia* pag. 247.] *Gyraldus*, tum *Erasmus* in Adagio *Ibyci grues*, et *Bonifacius* historiae ludicrae lib. I. cap. VI. Fragmenta huius Poetae collegit *H. Stephanus* p. 90. et 423. etc. *Fuluius Vrsinus* p. 115. et 318. Citatur Ibycus etiam a *Galeno* I. in sextum epidem. tom. V. pag. 455. *Marino* in vita Procli cap. 1. *Fabric.* [passim in scholiis Marcianis ad Homerum, a *Strabone* I. pag. 59. (pag. 102. Almel.) vbi

tttt) Ita Hieronymus solet reddere vocabulum μελοποιός, vt carmina ponat κατ᾽ ἐξοχὴν pro Lyricis carminibus.

uuuu) In Nou. Lection. lib. I. cap. 12. vbi ex Antipatri Epitaphio exponit Ibyci fata et mortem eamque per indicium gruum sequutam vltionem. *Harl.*

vbi vid. Casaubon. et libr. VI. p. 271. (p. 417. Almel.) etc. — In fragmento incerti scriptoris, quod Censorino ad calcem solet adiungi, cap. IX. p. 140. edit. Hauercampi, leguntur haec: *mox Archilochus et Simonides, trimetrum iambicum, chorion catalecticum*, (f. ex emendatione Nunn. *choricon catalecticonque*) *tetrametron composuerunt. Archilochus etiam commata versibus adplicando variauit.* Eupolis *per plurimas species secuit, Alcman numeros etiam minuit in carmen, hinc poetriae melicae; ac Telesilla etiam Argina minutiores edidit numeros.* In hoc loco, quem integrum ob notitiam aliorum poetarum lyricorum adposui, loco *Eupolis*, pro quo in cod. Carrionis exstat *ea potius*, huius scripturae vestigiis ductus *Valesius* in Emendatt. libr. IV. p. 118. corrigit, Burmanno II. in nota comprobante, *Ibycus*. — adde supra catalogum editt. *Pindari;* et de prouerbio, *Ibyci grues*, *Aldrouandum* lib. XX. Ornitholog. tom. III. pag. 145. *Io. Iac. Schudt* tom. II. Iüdische Merkwürdigkeiten, pag. 329. — Num Comicis accenseri debeat? vide infra lib. II. cap. 22. in notitia Comicorum. Vtrum quoque et quomodo historicis, ex mente quorumdam apud Mongitor. adnumerari debeat, definire non possum. *Harl.*]

[XXXIV. β'. ION CHIVS. In Dithyrambicis fuit celeberrimus; scripsit quoque Odas, paeanas, hymnos et scolia, item tragoedias, (vide plura de eo infra lib II. cap. 19. in Notitia Tragicorum deperditorum, p. 681. tom. II. prioris editionis,) et alia. vid. *Richard. Bentleii* Epistolam ad Millium pag. 50 sqq. Versus nonnullos ex *Ionis* Dithyrambis laudat *Athenaeus* lib. II. p. 35. *Suidas* in Διθυραμβοδιδάσκαλοι, II. p. 583. initium carminis Ἀοῖον ἠεροφοίταν ἀςέρα etc. adfert, vel potius exscripsit verba Scholiastis ad *Aristoph.* Pac. v. 835 sq. vbi dicitur Ἴων ὁ Χῖος διθυράμβων, καὶ τραγῳδίας καὶ μελῶν ποιητής etc. cuius locum emendat *Toup.* in Epistola critica, tom. II. Opusculorum critic. edit. Lipsiens. p. 85. et vsque ad p. 96. de aliis *Ionis* carminibus critice differit. adde *Eudociam* p. 248. Ἴων Χῖος, τραγικὸς καὶ λυρικὸς καὶ φιλόσοφος, etc. Reliquias ex eius Elegiis recudi fecit *Brunck* in Analectis vet. poet. graecorum, tom. I. p. 161 sq. *Harl.*]

XXXIV. γ'. ITHYPHALLICVM Carmen, Demetrio Poliorcetae, cum Athenas ingrederetur, decantatum, castigatius exhibet et illustrat Casaubonus VI. 15. ad Athenaeum. [Sed inprimis de eo videndus *Toupius* Ep. crit. ad Episc. Glocestr. p. 175 sq. s. Opusc. ed. Lips. II. p. 143 sq. *Beck.*]

XXXV. α'. IVLIANI Aegyptii carmen Anacreonticum, quod incipit: ςέφος πλέκων ποθ' εὗρον, ex libro VII. Anthologiae exhibet H. Stephanus in Lyricis p. 408. [*Brunck* in editt. Anacreontis, *Degen* in nou. Anacreontis edit. Altenb. p. 172.] Eiusdem *Iuliani* vvvv), praefecti

vvvv) *Reiskius* inter Carmina Ienfiana, in Anthol. gr. Cephalae p. 152. reposuit *Iuliani* epigramma in Hypatium, et in notis p. 238. ex isto carmine aetatem auctoris illius expiscari studuit, arbitratus, quod vix videantur de summi principis voluntate erga rebellem, quem supremo supplicio necare iussit, ea posse dici, quae poeta dixit, illumque Hypatium sexti saeculi in carcere periisse, non naufragio. Hinc existimat, Hypatium aeui Theodosiani significari, adeoque Iulianum Aegyptium ad idem illud pertinere aeuum. Alias praeter ea de Hypatii et Iuliani aetate opiniones adfert. Enimuero *Brunck* in nota ad vltima Iuliani Aegyptii epigrammata, (quorum LXX. inscriptum est εἰς Ὑπάτιον ἀδελφιδῶν τῶ βασιλέως Ἀναςασίου.) tom. III. Analect. pag. 232. non esse vnius assis, edixit, quae de hoc carmine disputasset Reiskius, et intelligit *Hypatium* Magnae, Anastasii Imper. sororis, filium, (de quo vid. *Du Cange* Fam. Byfant. pag. 87.) qui Iustiniani iussu capite multatus est, cadauere in mare proiecto: cuius crudelitatis poenituisse postea imperatorem, censet Brunckius ex hoc carmine, et, postquam sublato riuali, defferbuit ira, cenotaphii honorem manibus concessisse; hoc factum

praefecti Aegypti, alia Epigrammata quamplura occurrunt in eadem Anthologia, [in *Brunckii* Anal. poet. gr. tom. II. p. 493—505. adde tom. III. pag. 231.] quemadmodum et *Iuliani* cuiusdam Antecessoris wwww) et *Iuliani* Dioclis. Fuit et *Iulianus* Aegyptius Medicus Olympiani discipulus, cuius libros XLVIII. contra Aphorismos Hippocratis, et Philonium siue librum de methodo, et alium περὶ ψυχικῶν καὶ σωματικῶν παθῶν idem Galenus memorat, qui eum Alexandriae audiuerat et postea Hippocratem aduersus illum scriptis defendit. [[?]] [vid. lib. II. 24. 2. vol. I. edit. prior. pag. 847. et VI. 9. 4. vol. XIII. pag. 305.] De *Iuliano* Theurgo patre et filio dixi supra lib. I. cap. XXXVI. §. 11. *Iulianum* Apsilarum dynastam, qui ab Adriano Imp. regnum accepit, memorari videas ab Arriano, periplo ponti Euxini. *Antonium Iulianum* historicum, qui de Iudaeis scripsit, a Minucio Felice p. 37. De *Iuliano* Cappadoce Sophista, adeundi Eunapius, Suidas, et, qui Lexicon eius Rhetoricum memorat, *Photius* Cod. CL. *Iulianus* ICtus (νομικῆς φάος) in quem est Epigramma *Theaeteti* IV. 1. Antholog. [in *Brunckii* Anal. gr. tom. II. p. 516. nr. VI.] non est *Saluius Iulianus* xxxx), qui iussu Adriani Imp. edictum perpetuum condidit, sed alter iunior, qui sub Iustiniano vixit et conscripsit Epitomen Nouellarum, idem, cui opus suum Grammaticum dicauit Priscianus. *Iulianum* ἐν Ἀθήναις κληπωτὸν ἄρχοντα saeculo post Christum natum tertio clarum memorat antiquum scholion Christiani scriptoris ad Vitam Procli scriptam a Marino, sed apud Marinum cap. 36. potius respicitur Iulianus Imperator, a quo Epocham, quod repetat Philosophus paganus natione Syrus, tanto minus mirari licet, si quidem Ioh. Harduinus in Chronologia V. T. e numis illustrata pag. 62. obseruat, in more positum fuisse Orientalibus, vt aeram inchoarent ab exortu Principis alicuius, qui de ipsis esset optime meritus, eamque producerent, quam diutissime liceret, donec alius maiore beneficio prioris recordationem deleuisset. [*Iuliani*, Imperatoris, Epigr. in Brunckii Anal. II. p. 403. et III. p. 332. De *Iuliano* mathematico, vid. lib. III. cap. 20. §. 9. vol. II. p. 505. et tom. XIII. p. 305. de aliis Iulianis medicis *Constantin. Iulianus* apud *Procopium* de eruditis gr. Fabric. vol. XI. pag. 785. et de *Demetrio Iuliano* p. 797. De *Iuliano* Laodic. lib. III. cap. 20. vol. II. p. 510. Vltra LX. *Iulianos* recensuit Fabricius lib. V. cap. 8. vol. VII. p. 90 sq. et in praefat. ad illud vol. *Harl.*]

[XXXV. β'. LAMPROCLES, poeta dithyrambicus. *Athen.* XI. cap. 12. p. 491. C. Schol. ad Aristoph. Nub. v. 964. qui memorat carmen eius in laudem Palladis et versus quosdam ex illo, quos *Tzetzes* Chil. I. hist. 25. v. 683. adtribuit *Stesichoro*. vid. infra Stesichor. et *Burett.* in Comm. Acad. Paris. Inscr. tom. XIII. p. 238 sq. *Harl.*]

XXXVI. α'.

ctum putida adulatione celebrasse Iulianum. adde libr. III. cap. 28. vol. II. pag. 719. De *Iuliano*, vrbi praefecto, qui Zenoni Augusto auratam statuam ante domus f. bibliothecae vestibulum, et forsan Anastasio posuit, vid. *Ans. Banduri* comm. in Antiqq. Constantinop. lib. VII. f. Imperii Orientalis vol. II. p. 843. edit. Paris. siue p. 598. edit. Venetae; et de alio *Iuliano* Praef. vrbi Const. et Praetorio sub Iustiniano et *Iuliano*, Iustiniano a secretis legatoque ad diuersos principes, ib. p. 848. edit. Paris. et p. 597. edit. Venetae. *Harl.*

wwww) De Iuliano Antecessore, qui Iustiniani Imp. temporibus claruit, vid. *Menagii* Amoenitates iuris p. 141 sq. [et *Bachii* Histor. iurispr. rom. lib. IV. cap. 1. §. 18. et 19. p. 633 sq. ibique laudatos viros doctos. infra VI. 6. 6. vol. XII. pagg. 345. 398. et 474.]

xxxx) Ita visum Alciato II. 27. dispunction. *Fabric.* De hoc vide *Bachii* Historiam iurispr. rom. lib. III. cap. 2. §. 4. p. 469. et qui ibi citantur. infra vol. XII. pag. 331. *Harl.*

XXXVI. ά. LAMPRVS inter Lyricos poetas celebratur ab Aristoxeno apud Plutarchum, [de Musica tom. X. Reisk. p. 685.] Vide supra n. XXII. Idem ni fallor *Lamprus*, a quo Musicam edoctum se profitetur Socrates apud Platonem Menexemo, [p. 22. edit. Gottleber. cuius not. confer,] et a quo Sophoclem Musicam et saltandi artem didicisse testatur *Athenaeus* lib. I. p. 20. male Λάμπιος in vita Sophoclis. Hunc ipsum magna in Musicis gloria fuisse testatur *Cornelius Nepos* in vita Epaminondae cap. 2. [vbi vid. Magium.] Alius fuit et iunior longe *Lamprus*, Erythraeus, cuius auditorem fuisse *Aristoxenum* tradit Suidas voc. Ἀριστόξ. Alius quoque, ni fallor, *Lamprus* Grammaticus, cuius meminit *Aristoteles* II. 7. Magnorum Moralium. *Fabric.* Conf. *Muret.* Var. lect. IX. cap. 5. *Burette* l. c. tom. XV. p. 370. *Harl.*

[XXXVI. β'. LASVS, Hermionensis, poeta Dithyramb. scripsit quoque hymnos et odas; vid. *Athenaeum* X. p. 455. et XIV. p. 624. floruit sub Dario Hystaspide. vid. supra lib. I. cap. XVI. 4. vol. I. p. 100. not. *e.* Secundum *Suidam* tom. II. p. 417. (vbi vid. Küster.) natus Olymp. LVIII. conf. *van Goens* diss. de Simonide cap. III. §. 7. p. 52. qui Tzetzen corrigit in Prolegom. ad *Lycophr. Burette* in Comm. Acad. Par. Inscr. tom. XV. p. 324 sqq. Secundum *Larcherum* vero, qui post *Leopardum* lib. II. Emendatt. cap. 23. corrigit Suidam, in Chronol. Herodot. p. 572. vol. VI. versionis gallicae Herod., floruit Olymp. LXVIII. 1. ante C. N. 508. A. V. C. 246. vid. supra ad *Arionem* n. XVI. Apud *Plutarch.* de Musica p. 1141. (s. tom. X. Reiskii p. 682.) *Lasus* fertur rhythmos in dithyrambicam rationem transtulisse, et antiquae musicae inuexisse mutationem. Adde Schol. ad Aristoph. Aues v. 1403. et Vesp. v. 1401. et 1391. *Harl.* Conf. *Forkelius* in Allg. Gesch. der Musik. tom. I. p. 358 sq. *Beck.*]

[XXXVI. γ'. LEOTHROPHIDES, poeta Dithyrambicus. Vid. *Suidam* (ex Scholiaste ad *Aristoph.* Aues v. 1406.) voc. Λεωτροφίδης, ibique Küster. tom. II. p. 429. Adde *Burette* in Comment. Acad. Par. Inscr. tom. XV. p. 341. *Harl.*]

XXXVI. δ'. LICYMNIVS Chius μελοποιός, Simonide antiquior, laudatur a *Parthenio* cap. 22. Ex eius paeane in sanitatem, vide, si lubet, quae profert *Sextus* decimo aduersus Mathematicos p. 447. *Fabric.* [Sub *Licymnii* nomine protulerunt quaedam *Columna* ad Ennii fragm. p. 243. et *Th. Galeus* diss. de Scriptor. Mythol. p. 28. sed vide *Valcken.* in Diatribe, subiuncta Euripidis Hippolyto, p. 17 sq. qui in *Stobaei* Eclogis edit. Canteri p. 10. suspicatur in Ἐυριπ. διδύμοις latere nomen Λικυμνίῳ, tragoediae Euripidis. Fragmenta sunt inter *Apollodori* fragmenta p. 1048. edit. Heyn. *Harl.*]

XXXVII. ά. LYSIMACHVS quidam μελοποιὸς εὐτελὴς siue Lyricus medioeris fuit, cuius mentionem fecit *Lycurgus* Rhetor in oratione περὶ διοικήσεως teste Harpocratione ac Suida. Fuere praeterea *Lysimachus* Aristidis Iusti Pater, teste Platone, sed et filius teste Demosth. in orat. περὶ τῶν ἀτελειῶν. yyyy) *Lysimachus* Macedo leoni zzzz) obiectus impune ab Alexandro, [¶] inter cuius duces ac successores postea fuit, et Lysimachiam in Aetolia condidit,

yyyy) *Eudocia* p. 282 in Viol. Demosthenem, dicit, eius meminisse ἐν τῷ περὶ ἀδελφῶν, et sic quoque in Suidae textu legitur; sed Kuster. ad locum tom. II. p. 476. ex Harpocratione (p. 235. coll. nota *H. Valesii* p. 49 sq.) scribere iubet ἐν τῷ περὶ ἀτελειῶν, h. e. ἐν τῷ κατὰ Λεπτίνου, (edit. Reiskii Demosth. p. 491. vol. I. aut edit. huius orat. a cl. *Wolfio* separatim curatae p. 101. vbi v. schol. et p. 335. notam Wolfii.) *Harl.*

zzzz) Fabula videtur Curtio VIII. 1. 17.

dit. Iustin. XV, 3. Seneca, Plin. etc. *Lysimachus* Acarnan, eiusdem Alexandri praeceptor. Plutarch. Alexandro. Praeceptor Regis Attali, *Athen.* VI. 13. [*Lysimachus* (male Simachus,) philosophus Peripateticus v. *Athen.* VI. p. 252. alius philosophus Stoicus.] *Lysimachus* Alexandrinus, qui libros περὶ νόσων scripsit, teste Athenaeo, Schol. Apollonii, Pindarique et Apostolio, (corrupte Tzetzae ad Lycophronem, *Symmachus*,) vide *Ionsium* p. 12. et *Vossium* de Hist. Graecis p. 384. [supra vol. I. lib. II. 2. §. 18.] Idem, vt videtur, *Lysimachus*, cuius Ἀιγυπτιακὰ citat *Iosephus* I. contra Apion. Θηβαϊκὰ παράδοξα Scholiastes Apollonii, Euripidis et Sophoclis [Oed. Col. 632. vid. *Valcken.* ad Euripid. Phoeniss. p. 603. a Schol. Soph. ad Oed. Col. 91. edit. Brunck. citatur XIII. lib. τῶν Θηβαϊκῶν.] Confer *Gisb. Cuperi* Varias obseruationes lib. I. cap. 4. Opus de *agricultura*, quod memorant Varro, Plinius, Columella, forte fuerit *Lysimachi* Hippocratii, cuius mentio in scholiis ad Alexipharmaca Nicandri. Praetereo *Lysimachum* Ptolemaei F. Hierosolymitanum, in additamentis ad librum Estherae memoratum, et *Lysimachum* Menelai fratrem atque eius in Pontificatu maximo successorem, 2. Maccab. IV. 29. Tum *Lysimachum* fratrem Apollodoti Ioseph. XIII. 21. *Lysimachum* Cyrenaeum Tzetz. VI. Chil. v. 921. [*Lysimachum*, Lysippi, Aegiliensem, in orat. Demosth. contra Neaer. edit. Reisk. vol. II. p. 1387. etc.]

[XXXVII. β'. LYSINVS, poeta Siculus, tempore Phalaridis, Olymp. LII. scripsit Carmina et *tragoedias* contra Phalaridem: vti *Laurentius Crassus* in Histor. poet. graec. p. 315. et *Mongitor.* in Bibl. Sicula, tom. II. p. 27. epistola Phalarid. ad Lysinum, (XCIII. p. 260. edit. Lennepii) moti existimant: sed epistola est spuria, et de tragoediis tempore Phalaridos iam inventis res incerta falsaue. v. *Lennepii* not. et *Bentlei* in diss. de Epist. Phal. §. II. p. 27. inprimis Respons. ad Boyle, §. XI. p. 122 sqq. vers. Lat. *Harl.*]

[XXVII. γ'. LYSIS, alius philosophus pythagoricus, de quo supra, inter Pythagor. philos. alius poeta lasciuus, de quo *Athen.* XIV. p. 620. et *Strabo* XIV. 648. *Burett.* Com. Paris. Acad. Inscr. tom. XIII. p. 236 sq.]

XXXVIII. MEGALOSTRATA amica Alcmanis Poetae, poetria et ipsa, vt paulo ante in Alcmane obseruabam. [vid. *Olearii* disp. de poetriis gr. nr. 44. cum nota Wolfii.]

XXXIX. α'. MELANIPPIDAE duo fuerunt Lyrici, vnus Melius, (male apud *Athenaeum* lib. II. sub init. et XIV. p. 651. aaaaa) Μιλήσιος,) circa Olymp. LXV. cui διθυράμβων βιβλία πλεῖστα, poemata Epica, Epigrammata, elegias et alia multa Suidas [vbi vid. Küster. tom. II. p. 522. et *Eudocia* in viol. p. 302.] tribuit. Alter prioris e filia nepos, circa Olymp. LXXX. cum Perdicca Rege versatus, et qui multa in dithyramborum modulatione innouauit, auctor et ipse plurium ᾀσμάτων et διθυράμβων. [Alterum vtrum Aristodemus apud *Xenoph.* M. S. IV. 2. 3. reliquis praefert Dithyramborum confectoribus. Adde infra in Catal. Tragicorum deperditor. II. cap. 19. h. v.] Ex alterutrius horum poemate *Marsya* quaedam profert *Athenaeus* lib. XIV. p. 616. et *Danaides* eiusdem citat p. 651. *Clemens Alex.* V. Strom. p. 602.

aaaaa) De quo loco vid. *Io. Bourdelotii* not. ad Heliodori Aethiop. cap. VIII. p. 106. edit. I. P. Schmidii, Lips. 1772. 8. de vtroque Melanipp. conf. *Burette* in Comment. Soc. Paris. Inscr. tom. XIII. p. 229 sq. et tom. XV. p. 335 sqq. ad Plutarchi libr. de Musica. *Harl.*

p. 602. Ὁ μελοποιὸς δὲ Μελανιππίδης ᾄδων· Κλῦθί μοι ὦ πάτερ, θαῦμα βροτῶν τᾶς ἀειζώου ψυχᾶς μεδέων. Vide H. Stephani Lyricos p. 390 sq. Gyraldum p. 476. [corpus poet. gr. tragic. tom. II. p. 133.] Democriti Chii Musici (qui cognominis Philosophi aequalis fuit) scomma in Menalippidem refert *Aristoteles* III. 9. Rhetor. ἡ δὲ μακρὰ ἀναβολὴ τῷ ποιήσαντι κακίστη: Parodia ad Hesiodi Εργ. 266. Melanippides enim pro antistrophis longiores anabolas fecerat, vt notat *Petrus Victorius* ad Aristotelis Rhetor. p. 532. Meminit *Melanippidae* etiam *Plutarch.* p. 1095. de insuaui vita sec. Epicurum, atque in amatorio p. 758. tum libro de Musica p. 1136 [tom. X. p. 666. Reiskii vbi Melanippides ab quibusdam cantilenae cuiusdam dicitur,] et 1141. [p. 682. edit. Reisk. vbi alter dicitur odarum scriptor, alter dithyramborum poeta.]

[XXXIX. β′. MELETVS, f. MELITVS, poeta tragicus, (vid. plura infra in Catal. tragicor. deperditorum,) scripsit quoque *Scolia. Aristoph.* Ran. v. 1337. meminit Σκολιῶν Μελίτου, siue vt *Bentlei* in Respons. ad C. Boyle, p. 167. ex interpr. Lennepii scribendum esse docet, Μελήτου, contra *Casaubon.* ad Athenaeum p. 857. *Harl.*]

XL. α′. MESOMEDES Cretensis, Lyricus, libertus Adriani Imp. non exigua apud illum gratia valuit, et delicias eius, *Antinoum*, carmine celebrauit. Suidas [tom. II. p. 536. vbi vid. Küsteri notas,] Μεσομήδης Λυρικὸς, γεγονὼς ἐπὶ τῶν Ἀδριανοῦ χρόνων, [?] ἀπελεύθερος αὐτοῦ, καὶ ἐν τοῖς μάλιστα φίλοις· γράφει οὖν εἰς Ἀντίνοον ἔπαινον, (ὅς ἦν Ἀδριανοῦ παιδικά,) καὶ ἄλλα διάφορα μέλη. Ab Antonino Pio salarium ei imminutum refert *Iulius Capitolinus* cap. 7. ab altero Antonino (Caracalla vt notat Scaliger ad Euseb. p. 219.) positum ei, (iam ante aliquot annos, vt videtur,) defuncto honorarium monumentum, testatur vetus scriptor apud Suidam. Carmen huius *Mesomedis* Anacreonticum de vitro, (in Anthologia Epigrammatum lib. IV. cap. 32. male in trochaicos numeros redactum,) emendauit et rectius dispofuit *Salmasius* tom. I. ad Hist. August. p. 263. vbi praeterea exhibet ineditum ante eiusdem *Mesomedis* aenigma quod incipit: ἕρπουσα πετωμένα βεβῶσα κόρα. [*Mesomedis* hymnus egregius in Nemesin editus est in Actis Paris. Acad. Inscr. cum notis criticis tom. V. pag. 185. (tom. VII. p. 289. edit. Amstel.) a *Brunckio* in Analect. poet. gr. tom. II. p. 292. (a *Snedorfio* in Comm. de Hymn. vett. Graec. p. 63. 71 sq. cum musicorum modorum signis a *Forkelio* All. Gesch. d. Musik tom. I. p. 426 sq. Primus vero particulam Hymni ediderat Io. Fellus ad calcem Arati, Oxon. 1672. *Beck.*) ab *Herdero* germanice versus pulcreque explicitus, in: Zerstreute Blätter fasc. II. Gothae 1786. 8. p. 234 sqq. (vbi auctor Hymni scribitur *Mesodemus*,) graece et germanice a *Degenio* ad Anacreontem, edit. Altenburg. 1787. p. 205. et 291. vbi error scripturae *Mesodemus* repetitus est. *Brunck.* l. c. duo alia Mesomedis poematia, a Fabricio iam commemorata, recudi fecit, et aenigma de Sphinge ex alia editione, quae habetur in fratrum Guinoniorum vita, vno versu, qui est octauus, suppleuit. Adde infra tom. II. lib. III. cap. 28. in Catalogo poet. epigrammatariorum. In *Eudociae* violario p. 302. nomen eius exaratum legitur Μεσομήδης. *Harl.*] Quamquam vero ποιητὴς νόμων κιθαρῳδικῶν vocatur ab Eusebio in Chron. bbbbb) et apud Suidam ὁ τοὺς κιθαρῳδικοὺς νόμους συγγράψας, hoc est, vt interpretatur Scaliger, qui modulos

bbbbb) In Chronico Eusebio-Hieronym. ad nr. MMCLX. a. Ch. 146. Olymp. CCXXX. *Mesomedes Cretensis Citharoedorum carminum musicus poeta agnoscitur.* vbi Vallars. col. 715. in not. quoque reprehendit Scaligerum laudatque *Salmasium*, (a Fabricio iam excitatum,) et *Seldenum* in Comment. ad Marmor. I. Arundelianum, vim et potestatem vocc. νόμοι et μέλη rectius explicantes. *Harl.*

modulos musicos fecit, siue cantica musicis notis expediuit: tamen poetam quoque fuisse certissimum est, et in altera editione Eusebii sui agnouit ipse Scaliger: multis vero docet Salmasius, *νόμους* et *μέλη* tam de modulis Musicis, quam de ipsis carminibus dici, sicut iampridem Musicos eosdem quoque fuisse poetas, tradidit Cicero 3. de Oratore. *Diomedes* in Scholiis ineditis ad Dionysium Thracem: cccc) Ἔστι τινὰ ποιήματα, ἃ οὐ μόνον ἐμμέτρως γέγραπται, ἀλλὰ καὶ μετὰ μέλους ἐσκέπτοντο, ἃ καὶ διπλασίονα κάματον παρεῖχε τοῖς σκεπτομένοις τὸ μέτρον σπουδάζουσι διασώζειν καὶ τῶν μελῶν ἐπινοεῖν τὴν εὕρεσιν. Ταῦτ᾽ οὖν τὰ ποιήματα καλεῖται λυρικὰ ὡς ἀπὸ λύρας ἐσκεμμένα καὶ μετὰ λύρας ἐπιδεικνύμενα.

[XL. β'. MNASEAS Locrus vel Colophonius, scripsit Παίγνια. vid. *Athenaeus* VII. 20. p. 321. v. supra n. XXI. γ'. *Bothrys*. Distinguendus est a *Mnasea*, *Patrensi*, auctore carminum Εὐρωπιακῶν s. περὶ Εὐρώπης, περὶ Ἀσίας (*Eudoc.* in Viol. p. 103.) et peripli v. Schol. ad Apollon. Rhod. IV. 264. ad Nubes Aristoph. v. 397. vbi vid. not. *Harpocrat.* v. Ἱππία Ἀθηνᾶ ibique not. p. 199. edit. Blancard. *Voss.* de poet. gr. I. cap. 21. p. 134. *Burmann.* II. ad Valesii Emend. p. 134. *Heyne* Opuscul. II. p. 340. *Harl.*]

XL. γ'. MOSCHINE Atheniensis, Iamborum Poetria, memorata *Athenaeo* VII. p. 297. [vid. *Olearii* diss. de poetriis graecis, §. 36. in *Hedyla*, Moschinae filia.]

XLI. MVSAEVM Thebanum Thamyrae et Philammonis filium *μελῶν* et *ᾀσμάτων* poetam antiquissimum memorat Suidas [et Eudocia, p. 303.]

XLII. De MYIA vtraque Lyrica Poetria, Spartiatide altera, altera Thespiaca, dixi supra cap. XIII. 2. [vol. I. p. 883.] cum Pythagoricas recenserem. Nunc tantum addo, Thespiacam non diuersam videri a Corinna, de qua paulo ante nr. XXIV. [Adde *Olearii* diss. de poetriis gr. §. 48. *Eudociam* p. 303.]

XLVIII. MYRO siue MOERO dddd) Byzantia Homeri Tragici, qui temporibus Ptolemaei Philadelphi eeee) claruit, filia, vel potius vt in Σωσίθεος et [?] Ὅμηρος Ἀνδρομάχου a Suida [et ab *Eudocia* p. 304.] traditum est, mater, coniux Andronici philologi, poetria

R 2 ἐπῶν

cccc) Editis a cl. *Villoisonio* in Anecdotis graecis, tom. II. p. 179. vbi particula sic incipit: Τὰ λυρικὰ ποιήματα οὐ μόνον ἐμμέτρως γέγραπται etc. *Harl.*

dddd) *Salmasius* de modo vsurarum pag. 42. scripturam Μυρὼ mendosam, et ex recentiore graeca litteratura ortam censet, littera ὑψιλὸν et οι diphthongo passim confusis. *Harl.*

eeee) Antiquior videtur *Myro* Byzantia, cuius simulacrum aeneum Tatianus [in orat. ad Graecos, §. 52. p. 114. edit. Worthi,] factum tradit a Cephisodoto Statuario, [vid. *Pausan.* Arcad. cap. 30. etc.] quem Olymp. CII. floruisse constat e Plinio. [*Olearius* tamen in Diss. de poetriis gr. nr XLIX. vbi de nostra multus est, dissentit a Fabricio. Primum *Homeri* istius aetatem confert ad Ptolemaei Philadelphi aeuum, adeoque post Olymp. CXXV. ex quo colligit, omnino Myronem nostram esse, cuius statuam, teste Tatiano, fecit Cephissodotus, (de quo vide *Franc. Iunii* Catalogum artificum, p. 49. qui rectius scribi putat *Cephisodotum*, more Graecorum, quam *Cephisodorum.*) Tum obseruat, duos exstitisse Cephisodotos, secundum eumdem *Plinium* Hist. Nat. XXXIV. 19. horum posteriorem Olymp. CXX. floruisse, eiusque aetati praeclare conuenire cum suppeditatis temporum Myronis argumentis. Idem *Olearius* non solum Suidae locum adfert, sed etiam *Christodori* Epigr. in Anthol. lib. V. ep. 73. vbi Myro mater Homeri Tragici vocatur, et *Tzetzae* Hist. Chil. XII. 211. ac *Scholiastis Hephaestionis* p. 32, 24. cuius verba laudata sunt ab *Allatio* de patria Homeri cap. 17. qui alibi docet, inde emendandum esse Suidam in Μυρώ, et pro Ὁμήρου τραγικοῦ θυγάτηρ substituendum μήτηρ.] Epigramma etiam *Erinnae*, quo Myronis virginis cicadam celebrari dixi supra,

ἐπῶν καὶ ἐλεγείων καὶ μελῶν. Heroicis verſibus ſcripſerat poema, cui titulus Μνημοσύνη, ex quo pauca profert *Athenaeus* lib. XI. p. 490. E. Forte eodem carminis genere etiam compoſuerat *diras* ſiue ἀρὰς, quae laudantur a *Parthenio* cap. 27. erotic. [in *Galei* ſcriptorib. hiſtor. poeticae, p. 391. Reiskius tamen l. c. id carmen malit Myroni, viro Byzantio tribuere.] *Hymnum* illius in Neptunum memorat *Euſtathius* ad Iliad. β'. p. 247. [37. conf. *Küſter*. ad Suid. voc. Μυρώ, tom. II. p. 589 ſq.] *Antipater* in Epigrammate:

Τάσδε Θεογλώσσους Ἑλικὼν ἔθρεψε γυναῖκας
 Ὕμνοις καὶ Μακεδὼν Πιερίας σκόπελος,
Πρήξιλλαν, Μυρὼ, Ἀνύτης στόμα etc.

Epigramma *Myrus* occurrit in Anthologia IV. 1. Fragmenta quaedam collecta a *Fuluio Vrſino* p. 42. et 295. [*Olearius* l. m. aliud carmen addidit ex Collectione *Agathii* Holſteniana et Steinheil ex cod. Vffenbach. nr. 414. Reliquias *Myrus* et quae veteres de illa prodiderunt, collegit atque copioſe interpretatus eſt *Io. Chriſtian Wolf.* in Poetriarum octo — fragmentis et elogiis, p. 26 — 37. Tria fragmenta recepit *Brunck*. in Anal. veterum poet. graecor. tom. I. p. 202 ſq. *Myrus* tria carmina vna cum poetica verſione et notis *Wahlii*, in: Magazin für alte, beſonders morgenländiſche und bibliſche Litteratur. Caſſellis 1787. part. I. nr. 1. *Harl.*] At *Pauſaniam* quidem miror, *fffff*) cui non foeminae, ſed viri nomen eſt, Μύρων δὲ Βυζάντιος ποιήσας ἔπη καὶ ἐλεγεῖα. p. 721. Boeotic. vbi quaedam ex eo refert de Amphione [vbi vero *Tiraquellus* in XI. legem Connub. in Catalogo feminar. erudit. tom. II. Opp. p. 190. Byzantiam reperit, et *Olear*. l. c. Pauſaniam corrigit.] *Myro* filia Ariſtotimi Eleorum tyranni memoratur a *Plutarcho* de virtute mulierum p. 253. De *Myrone* ſtatuario celeberrimo Eleuthereo fuſe agit *Franciſcus Iunius* in Artificum catalogo, praeter quem fuit et *Myron* alter *ggggg*) Lycius itidem ſtatuarius, diſcipulus Polycleti. Apud eumdem *Pauſaniam* in Atticis p. 55. legendum videtur Λυκίῳ τοῦ Μύρωνος χαλκοῦν παῖδα, non Λύκιον. Idem in Eliacis poſterioribus p. 454. et alibi ſtatuas Myronis celebrans eum vocat Athenienſem. De *Myrone* Prienenſi ſcriptore Μεσσηνιακῶν, vide, quae ex Athenaeo et Pauſania *Voſſius* p. 391. de Hiſt. Graecis. *Myronis* Sicyoniorum Tyranni mentio apud Ariſtotelem V, 12. Politic. [*Myro* rhetor, apud Suidam, et Rutil. Rufum de figur. ſent. lib. I. cap. 20. p. 66. edit. Ruhnken. et lib. II. cap. 1. p. 73.] Sed et in commentitia Prochori de S. Iohanne narratione inducitur *Myron* quidam, pater

ſupra, cum de Erinna agerem, aliam antiquiorem huius nominis reſpicit; ſiquidem auctor epigrammatis ſit Erinna, Sapphonis ἑταίρα, et, vt volunt, aequalis. Verum ab Euſebio *Erinna* refertur ad Olymp. CVI. et ἑταῖρος non ſemper indicat aequalem, vt infra in Iſocrate obſeruabo. [*Suidas* in Ἤριννα, hanc quidem Sapphus ἰσόχρονον eſſe ſcribit. At *Henr. Leonh. Schurzfleiſch* in Notitia Bibliothecae Vinar. p. 263 ſq. animaduertit, Sapphum iuniorem potius, non Ereſiam, videri illum intellexiſſe, eiusque opus eſſe collectanea, aut codicem eum habuiſſe deprauatum. Adde ſupra ad §. de Erinna, et *Reiskium* in Notit. poet. anthologicorum, p. 247. et infra in *Sappho*, num duae fuerint necne?] Fuerunt et plures foeminae, *Myronis* nomine celebres, vt *Myro Rhodia* Philoſopha, quam Suidas ait ſcripſiſſe χρείας γυναικῶν βασιλίδων καὶ μύθους. [vid. *Menagii* Hiſtor. mulier. philoſ. ſegm. 20. et *Wolf.* in Catal. foemin. olim illuſtrium p. 403. ſupra ad lib. II. cap. 9. §. VI. fin.] Tum *Myro*, de qua Epigramma vetus, quod explicat Salmaſius ad Solinum. p. 1221.

fffff) *Reiskius* l. m. miratur, viros doctos ad Pauſaniae loc. offendere, et pro poeta Myrone Byzantio, poetriam hanc ſubſtitutum iri, nullo ſatis certo argumento. *Harl.*

ggggg) Fuit et Eleuthera vrbs Lyciae, vide Steph.

pater trium filiorum Rhetorum. Omitto, quod *Myrto* a Socrate in domum recepta, (vide *Plutarchum* in Aristide p. 335. et *Athenaeum* lib. XIII. p. 553 sq.) alicubi per librariorum negligentiam vocatur Myro, vt apud Hieron. in Iouinian. tom. III. (II.) p. 23. (37. E.) *Socrates Xantippen et Myro neptem Aristidis duas habebat vxores* etc.

XLIX. MYRTIS Anthedonia ποιήτρια μελῶν laudatur a *Plutarcho* in quaestionibus graecis tom. II. p. 300. vbi ex illa refert, quare Eunosti herois lucum intrare nefas fuerit foeminis Tanagraeensibus. De aetate eius inde constat, quod Pindarum et Corinnam, teste Suida, instituit. Vide *Fuluium Vrsinum* p. 44. Ex fragmento Corinnae, quod supra nr. XXIV. retuli, adparet, Myrtidem cuius Pindaro ingenii certamen iniisse et propterea a Corinna fuisse reprehensam. [P] [conf. *Olearii* diss. de poetriis gr. §. L. (qui §. LI. *Mystidem* quamdam ex *Tatiani* Or. ad Graecos, segm. 52. p. 114. edit. Worthii addidit,) item *Io. Christ. Wolf.* in poetriarum octo graec. — fragmentis etc. p. 38 sq.]

L. α, NOSSIS Locrensis, aequalis fuit Rhinthonis Tarentini vel Syracusani, qui claruit circa Olymp. CXVI. Vnicum eius Epigramma ex Anthologiae lib. III. refert *Fuluius Vrsinus* p. 55. quod in illum, quem dixi, Rhinthonem est compositum. Aliud legitur apud *Holstenium* et *Berkelium* in notis ad Stephanum Byz. in Λοκροί. Hoc ipsum emendatius exhibuit et alia insuper tria antea inedita vulgauit illustrauitque Bentleius in Apologia pro diss. de Epistolis Phalaridis Anglice edita p. 355 sq. [Siue ex interpretatione latina Lennepii, p. 198 sq. vbi eius aetatem post Olymp. CVI. adhuc Olymp. CXIV. eius matrem Theuphilem, (Theophilam,) et filiam, Melinnam, ex epigrammatibus adlatis eruit. Quartum publicauit *Küster.* ad Suidam in voc. Δαιδάλεον. Haec omnia reperiuntur quoque in Agathiae collectione, e qua praeterea *Olearius* in diss. de poetriis gr. quinque alia promulgauit. Accessit aliud, quod hucusque in Anthol. lib. IV. cap. 5. epigr. 6. ἄδηλον habebatur, sed, indice Doruillio, Nossidis est partus. XII. epigrammata illius dedit atque fuse explicita exhibuit *Io. Christ. Wolf.* in octo poetr. gr. fragmentis etc. p. 82 — 91. Eadem, sed alio ordine, *Brunck.* in Analect. vett. poet. gr. tom. I. p. 194 — 196. coll. tom. III. p. 36 sq. Duas Nossides, alteram *Locridem*, alteram, vt inscriptio in epigrammate 148. carminum Ienfianorum, (p. 174. edit. Reiskii in Anthol. gr. Cephalae,) innuit, *Lesbiam*, Rhinthonis forte praedicatricem, fuisse coniicit, speciose probat, et quaedam contra Bentleianas temporis rationes profert, nec vero sibi constat *Reiskius* in Notitia poetarum anthologicorum p. 250 sq.] Meminit huius Nossidis Antipater in Epigrammate de nouem Poetriis:

Νοσσίδα θηλύγλωσσον ἰδὲ γλυκυαχέα Μύρτιν.

[L. β'. PANCRATIVS s. PANCRATES lyricus, Pindari ac Simonidis imitator, et epigrammatum confector, floruit diu ante Meleagrum. conf. *Plutarch.* de Musica, tom. X. Reisk. p. 670. Alius *Pancrates*, poeta, tempore Hadriani imperat. *Athen.* XV. cap. 6. p. 677. E. Tertius, ex Arcadia, auctor fuisse dicitur poematis Ἔργα θαλάσσια. *Athen.* VII. cap. 7. p. 283. et cap. 15. p. 305. vid. *Burett.* in Comm. Soc. reg. Paris. tom. XIII. p. 279 sqq. *Harl.*]

L. γ'. PARMENONIS Byzantii Ἰάμβων librum primum laudat Stephanus in Βεδύνὴ et Φρίκιον.

[L. δ'. PERICLITVS, Lesbius, Hipponacte forsan antiquior, iudice Plutarcho, loco mox citando. *Gyraldus* in Hist. poet. dial. 9. col. 449. A. edit. Lugd. Bat. eum auctorem

 poeseos

poeseos dithyrambicae, at nullo dato sponsore, fuisse ait. Secundum *Plutarchum* de Musica p. 656. tom. X. edit. Reisk. fuit citharoedus, qui ad extremum fertur Lacedaemone vicisse Carnia. Athenaeum testari, a Pericleto etiam Hymnum in Cererem scriptum esse, adfirmat *Snedorf.* de Hymnis veterum graecorum, p. 11. Sed locum Athenaei neque ille indicauit, neque ego potui inuenire. *Harl.*]

LI. α΄. PHALAECVM, a quo genus carminis Phalaecium nomen accepit, Gyraldus et Laur. Crassus confundunt cum Philisco siue Philico, qui fuit ex Pleiade Tragicorum. Mentio huius Phalaeci apud Ausonium Epist. 4. aliosque complures grammaticos, praecipue metricos. At scripta eius qui commemoraret neminem reperi, nisi quod Hymnos in Cererem ab eo compositos testatur *Terentianus* p. 2424. et Epigrammata *Athenaeus* X. Dipnosophist. p. 440.

LI. β΄. PETRONIA *Musa*, cuius epitaphium in Iac. Manilli descriptione villae Borghesiae, p. 47. tom. VIII. Thesauri Ital. part. IV.

[LI. γ΄. PHILOXENVS, Cytherius, luxuriosissimus ille poeta dithyrambicus, de quo *Suidas* in Κυκλίων χορῶν. A *Plutarcho* in libello, an recte dictum sit, latenter esse viuendum. tom. X. p. 635. carpitur ille, qui, vti Gnatho, Siculus, obsoniorum nimia cupiditate impullus, narium sordes emungere in patinas solitus fuerit, vt, aliis ab edendo deterritis, ipse solus impleretur propositis cibis. Adde Sympos. lib. IIII. vol. VIII. p. 655. infra in Catalogo deperditorum tragicorum lib. II. cap. 19. Scripsit quoque poema, δεῖπνον, cuius particulam seruauit *Athenaeus* XIV. cap. 12. p. 642 et 643. eumque ab *Antiphane* commendatum esse, ex carminis particula docet. Adde eumdem *Athen.* IV. p. 146. et *Burettum* ad Plutarch. de Musica in Comm. Acad. Par. Inscr. vol. XIII. p. 200 sqq. qui duce Marm. Pario ponit eius diem natalem in Olymp. LXXXV. 2. a. C. N. 439. mortem vero Olymp. C. 1. a. C. N. 380. anno aetatis 60. et tom. XV. p. 354 sqq. vbi cumprimis de loco *Aristophan.* Acharn. v. 553. et de voc. γίγλαρος disputat. Alius ὁ μελοποιὸς, luxuriae inimicus, de quo *Plutarchus* in lib. de vitando aere alieno, p. 305. tom. IX. Reisk. Idem *Plutarch.* de Musica tom. X. p. 682. 685. vbi *Aristophanes* comicus (Nub. v. 332. vbi vide Schol.) dicitur mentionem fecisse *Philoxeni*, qui cantilenas in cyclios choros intulerit. Hic prior esse videtur: Lyricum autem rursus memorat *Plutarch.* de Musica p. 686. eumque tradit in libro I. de Fort. vel virt. Alexandri p. 320. tom. VII. iussu Dionysii in lapicidinas fuisse iniectum, quod scriptam a tyranno tragoediam corrigere iussus, ab initio totam vsque ad coronidem deleuisset, aliis aliam caussam indicantibus: nisi etiam hoc Plutarchi loco Dithyrambicum intelligere malis. Saepius enim *Philoxeni*, cum helluones tum poetae, confunduntur etiam ab ipsis veteribus, vt docte copioseque ostendit *Perizonius* ad *Aeliani* V. H. lib. X. cap. 9. et quatuor *Philoxenos*, Cytherium Dithyrambicum, tum Melicum, dein duo helluones, poetarum alterum, forsan Leucadii et alterum Eryxidis filium Anaxagorae discipulum, ex Aristotele, Diodoro Siculo, Athenaeo aliisque producit discernitque probabiliter. *Harl.*]

[LI. δ΄. PHRYNIS, Citharoedus, ad cuius tempora citharoedica musica, Terpandri aetate vsitata, plane simplex perdurauit, auctore *Plutarcho* de Musica tom. X. Opp. p. 655. fuit Mitylenaeus, aut *Istro* auctore ἐν τοῖς ἐπιγεγραφομένοις Μελοποιοῖς apud Suidam, Lesbius, Canopis filius, Aristoclidis, tempore Xerxis regis Persarum clari musici, discipulus. Ab isto

masculam

masculam Graecorum musicam mollibus, nimis artificiosis et difficilibus vocis inflexionibus esse corruptam et effeminatam, *Aristophanes* iam notauit in Nubibus v. 967. (vbi vid. quae animaduerti, et quos laudaui.) Consule Scholiasten ad locum Aristophanis et ex eo Suidam in Φρῦνις, tom. III. p. 636. Plura dabit *Burette* ad Plutarchi lib. de Musica in Comment. Acad. Paris. Inscr. tom. X. p. 268 sqq. et tom. XV. p. 346 sqq. *Harl.*]

[LI. ἑ. POLYIDES, dithyrambicus et Tragicus. *Aristot.* de Poet. cap. 16. et 17. Haud diuersus esse videtur a *Polyeido* pictore et Musico Olymp. XCV. 3. apud *Diodor. Sicul.* XIV. 46. p. 679. Wesseling. quem vide et infra II. cap. 19. inter tragic. deperdit. *Harl.*]

[LI. ζ. POLYMNESTVS carmina composuit, quae *orthia* dicebantur, teste *Plutarcho* de Musica tom. X. Opp. p. 659. item *nomos*, p. 660. aliaque, quae Polymnestia nominabantur, ibid. p. 653. vbi Colophonius patria, et aetate Terpandro Clonaque, itidem elegiaco epicoque poeta, posterior dicitur, et apud *Suidam* voc. Πολύμνηστος ex Schol. ad Aristoph. Equit. conf. *Burette* l. m. p. 227. (vbi p. 229. locum *Pausaniae* lib. I. cap. 14. p. 35. de poemate Polymnesti in honorem Thaletis indicat, Vossiumque refutat,) p. 266. 285 sq. de nomis et orthiis, et *Küster.* ad Suidae locum, tom. III. p. 146. *Harl.*]

LII. α. PRATINAE Phliasii quaedam ex *Athenaeo* [XIV. p. 617. et 624. et V. p. 624. F.] retulit H. Stephanus in Lyricis p. 394 sq. [in Corpore poet. gr. tragicorum etc. Geneuae 1614. fol. tom. II. p. 134.] De hoc dixi infra cap. XIX. in notitia Tragicorum. *Fabric.* [*Plutarch.* de Musica p. 659. prodit, Pratinam confecisse hyporchemata, et p. 685. tom. X. Reisk. illum iis adnumerat, qui lyrico carmine praestiterunt. conf. *Burette* l. m. p. 281. vbi refutat *Fabricium*, qui infra, cap. XIX. in Notitia tragicorum, Eusebium in Chron. meminisse Pratinae, scripsit, quum potius nominare debuisset auctorem, (h. e. Scaligerum,) Αναγρ. Olymp. p. 318. edit. Eusebii Amstelod. qui adserit aetatem Pratinae Olymp. LXXI. reiicit quoque *Gyraldum*, qui, deceptus gallica *Pausaniae* lib. II. p. 141. (vbi dicitur Pratinas filius *Aristiae*, poetae satyrici,) versione, narrat in Histor. poet. dial. VI. col. 350. B. edit. Lugd. Bat. Pratinam in omnibus suis dramatibus satiricis victorem fuisse declaratum: aut Gyraldum incidisse in exemplar *Suidae*, vbi in Πράτινας, in vltimis verbis καὶ δράματα μὲν ἐπεδείξατο ν'. ὧν Σατυρικὰ λβ', ἐνίκησε δὲ ἅπαξ, verba duo extrema δὲ ἅπαξ omissa aut erasa fuissent. Adde *Burette* ibidem p. 302 sq. vbi quoque de hyporchematibus agit, et *Toup.* ad Suidam Epist. crit. p. 52 sq. edit. Lipf. *Harl.*]

[LII. β'. PRAXIGORIS poetria a *Tatiano* in orat. contra Graecos §. 52. p. 114. memoratur. vid. *Olearii* diss. de poetriis gr. §. LXII. *Harl.*]

LIII. α. PRAXILLA Sicyonia scripsit διθυράμβους, ex quibus Odam, cui titulus *Achilles*, laudat *Hephaestion* in Enchiridio p. 9. Antiquissima fuisse videtur, siquidem Praxilles trimetris vsum Sapphonem notat idem *Hephaestio* p. 36. Potuerunt tamen Praxillea metra dici, quibus post Sapphonem Praxilla frequentius vteretur; nam et ab *Eusebio* in Chron. diu post Sapphonem Praxilla ponitur Olymp. LXXXII. Admirationi fuisse Praxillam ἐπὶ τῇ τῶν σκολιῶν ποιήσει ait *Athenaeus* lib. XV. p. 694. A. At σκολιὸν illud de Admeto, ab aliis Alcaeo vel Sapphoni tributum testatur *Pausanias* in Lexico apud Eustath. ad Iliad. β'. p. 247. [et *Eudocia* p. 20 sq. vbi initium adfertur.] Ex *Praxillae* παροινίοις petitum ait Scholiastes *Aristoph.* ad Σφῆκας v. 1232. [Praxillam versibus prodidisse, Europae filium fuisse Carneum, scribit

scribit *Pausan.* III. cap. 13. p. 236. nec non Schol. *Theocr.* ad Idyll. V. 83.] *Sed et huius Praxillae,* inquit Gyraldus, *nunc etiam carmen legitur ad Calain puerum de amoris mutatione.* E Gyraldo [dial. III. de poetar. histor. tom. II. Opp. p. 168. E.] *Tiraquellus* ad leg. connubial. p. 303. [f. Opp. tom. II. p. 191. E.] *Praxilla — cuius etiamnum exstat carmen ad Calain puerum de amoris mutatione. Laur. Crassus* de Poetis Graecis p. 432. *De suoi Ditirambi vâ celebrato quello a Calai Fanciullo della Mutazion d' Amore.* Vossius de poet. gr. cap. V. fin. *Superest eius carmen ad puerum Calain.* Lud. Morery [hhhhh]) in Lexico: *nous avons encore des vers, qu'elle envoya a un ieune homme nomme Calais.* Hoc non occurrit apud *Fuluinm Vrsinum,* qui pauca quaedam Praxillae colligit p. 53. [P] et 296. Neque alibi hoc potui reperire, non magis, quam quod Tan. Faber eam adfirmat composuisse hymnos, et a Graecis recentioribus adpellari *Basilicam.* Μελοποιὸς dicitur a *Polemone* [iiiii]) apud *Zenobium* IV. 21. prouerb. pro quo male in explicatione prouerbii Vaticana apud A. Schottum γελοποιός. Male etiam in prouerbiis e Suida VII. 47. Ἠλιθιώτερος τῦ Πραξίλλης Ἀδώνιδος idem praestantissimus Schottus vertit: *Stupidior Praxillis Adonidos,* pro *Praxillae Adonide.* [Adde Schol. ad Aristoph. Equit. v. 1121. et *Küster.* ad Suidam voc. Πραξίλλη, tom. III. p. 168.] Neque Apostolii interpres probandus IX. 81. prou. qui bis habet *Praxelles;* magis vero peccauit ipse Apostolius, cui Ἄδωνις Πραξίλλης est Praxillae filius, cum intelligatur poema eius de Adonide. *Fabric.* [Fragmenta Praxillae sunt collecta in: *Wahl* Magazin für alte, besonders morgenländische und biblische Litteratur. Cassellis. 1789. 8. part. II. n. 4. b. *Harl.*]

[LIII. β'. PRONOMVS Thebanus, primus pro varietate tibiarum modos distinxit. *Athenaeus* XIV. 7. p. 631. E. *Aristoph.* in Eccles. v. 102. eius prolixam barbam ridet, vbi vid. Scholiast. quem exscripsit *Suidas* in: Πρόνομος. Μέλη tamen eius in certaminibus musicis Messenicis fuisse cantata, narrat *Pausan.* Messen. s. lib. IV. cap. 27. p. 345. fin. *Harl.*]

LIII. γ'. PYTHERMON Auctor Σκολιῦ carminis, cuius initium habes in adpendice prouerbiorum Vaticana Centur. 3. prouerbio 14.

LIII. δ'. SACADAS Argiuus, *ποιητὴς μελῶν τε καὶ ἐλεγείων μεμελοποιημένων.* Vide *Plutarchum* de Musica p. 1134. [f. tom. X. Opp. 658. 659. Reisk.] *Fabric.* [Adde supra II. cap. XV. inter scripta Pindari deperdita, in voc. Ὕμνοι. Sacadam primum Delphis Pythicum tibiis cecinisse cantum, tradit locumque monumenti, in honorem illius positi, indicat *Pausan.* in Corinthiac. siue lib. II. p. 162. Adde libr. VI. cap. 14. p. 487. et libr. X. cap. 7. p. 813. et 814. de victoria praemiisque in certaminibus musicis, reportatis: ex loc. cit. p. 813. adparet, Sacadam floruisse et vicisse tibiarum cantu Olymp. XXXXVIII. 3. Idem libr. IV. pag. 345. fin. prodit, *Sacadae* et *Pronomi* μέλη in musicis certaminibus Messen. fuisse vsurpata. Adde

hhhhh) Compara *Wolf.* ad Olearii diss. de poetr. graecis, §. LXIII. vbi de Praxilla differit, p. 180. ad Octo poetriarum gr. fragmenta in quibus pag. 76 — 81. Praxillae reliquiae et veterum de illa testimonia repetita sunt fuseque illustrata. *Harl.*

iiiii) Item in selectis historicis, ex cod. CLXXVII. in *Montfaucon* Biblioth. Coislin. part. III. p. 609. in quo fragmento versus illi ex *hymno* Praxillae adducuntur, propter quos prouerbium *stupidior Praxillae Adonide* ortum est. Adonis enim inducitur, interrogatus ab inferis, quod pulcerrimum reliquerit in terris, respondisse, se reliquisse primum pulcerrimum solis lumen, secundo splendidas stellas, lunaeque speciem, tum speciosos cucumeres et poma piraque. *Harl.*

Adde *Burette* in Comment. Soc. Reg. Parif. Infcript. tom. X. p. 217. *Corfini* Faft. Attic. tom. III. p. 3. vbi Meurfius, qui in Athenaeo lib. XIII. *Sacadam* pro Acato emendaturus erat, refutatur. *Harl.*]

LIV. α. SAPPHO [kkkkk]) Scamandronymi filia, Lesbia Mytilenenfis, aequalis Alcaei fuit, vt patet vel ex *Ariftotelis* 1. Rhetor. cap. IX. [*Strabone* lib. XIII. p. 617 f. p. 917. Almelou. *Polluce*, Onomaft. lib. IX. p. 954. edit. Hemfterh.] et ex Sapphonis loco apud *Demetrium* [lllll]) de elocutione §. 145. vbi Alcaeum celebrat. [mmmmm]) Foeminas illi familiares has refert

kkkkk) Alia nomina mulierum in *O.* definentia vide in *Reinefii* Epift. ad Hoffmannum pag. 392. Addantur Pampho, Cotytto, Gello, Pyrino, Gorgo, Lichno, in Reinefii Infcriptiou. *Fabric.* Quod de Sapphus aetate, patria, cum primis num duae fuerint, nec ne? controuerfia orta eft, quosdam maioris minorisue molis libros, in quibus vita poetriae vberius expofita, aut res controuerfae examini funt fubiectae, in limine ftatim excitabo, quod et auctores illorum librorum otium fecerunt mibi, nec opus erit, vt integros librorum titulos crebrius repetam. *Ger. Io. Voffius* de poet. graec. cap. 3. *Annae Daceriae* et *Longopetraei* vita Sapphus, gallice, fragmentis eius praefixa. *Tanaquil Faber* in vita poetarum Graecorum tom. X. pag. 755. Gronouii Antiqq. gr. *Bayle* in Dictiou. vol. IV. pag. 139 fqq. edit. 1740. et germanice verf. in: *Pet. Bayle* Hiftorifch-Kritifches Wörterbuch fur Dichterfreunde, (Lübeck. 1780. 8.) pag. 406 fqq. *Olearius* in diff. de poetriis gr. §. LXV. *Io. Chrift. Wolf* Sapphus vita praefixa illius editioni. Eiusdem vita, auctore *Samuele Frider. Gunthero Wahl*, praemiffa verfioni germanicae carminum Anacreontis Sapphusque. Erfurt 1783. 8. In Biographia claffica, ex lingua Anglica in germanicam a Samuele Murfinna tranflata, part. I. Halae Saxon. 1767. 8. pag. 51 fqq. *Io. Chriftoph. Cramer* de patria Sapphus, commentat. Ienae fine anni nota. 4. qui, poftquam variorum tam veterum quam recentiorum narrationes de patria Sapphus atque opiniones recenfuerat, Olearii fubfcribit iudicio, vnam, cum Mitylenaeam, tum Erefiam fuiffe Sapphonem, vnam *perfonam*; fed Erefi forte natam, Mitylenis adultam, ideoque a pofteris modo Erefiam, modo Mitylenenfem dictam effe fufpicatur p. XI. *Eiusdem* diatribe chronologico-critica de συγχρονίσμῳ Sapphus et Anacreontis. Ienae 1755. 4. vt mittam *Iofephum Barberium* de miferia poetarum graec. tom. X. p. 847. Thef. Antiqq. gr. Gronouiani, et in tom. IV. *Vbbonis Emmii* de Graecia vet. lib. VII. p. 167. ac *Io. Laurenberg.* in Graecia antiqua p. 61. *De Larrey* in Hiftoria feptem fapientum, gallice edita, tom. I. p. 159. *Adr. Baillet* in Iudiciis de praecipuis operibus auctorum tom. III. p. 104. edit. Amfterd. 1725. 4. etc. · Adde Wolf. in vita Sapphus p. 32. *Harl.* Etiam *Io. Ge. Iacobi* fcripfit vitam Sapph. vernacula lingua, Iridis vol. II. part. II. p. 81 fq. conf. Karfchiae Epp. ad Iacobium, Iridis vol. IV. part. I. p. 35 fq. Quo loco etiam Heinfii germ. verfio od. Sapph. habetur. *Beck.*

lllll) *Cramer* vero in Synchronismo Sapphus etc. p. 4. et p. 5. oftendere conatur, ex locis Ariftotelis ac Demetrii, a Fabricio laudatis, non fequi, fuiffe Sapphus aequalem. *Harl.*

mmmmm) Sapphum Alcaei fuiffe aequalem, plures confentiunt cum Fabricio. Suidas in Σαπφὼ vindicat illam, vti Alcaeum, Stefichorum et Pittacum, Olympiadi XLII. At rectius *Corfinus* in Faft. Attic. tom. III. p. 67. aetatem illius adfignat Olymp. XLIV. 1. Period. Iul. 4110. V. C. 150. pariter *Saxius* in Onomaft. I. p. 17. qui praeter ea componit cum Simfone in Chron. A. M. 3401. ante Ch. N. 602. V. C. 150. Secundum *Hambergerum* in: Zuverläffigen Nachricht. tom. I. p. 93. Koeleri rationes fequutum, floruit Sappho A. M. 3385. ante Ch. N. 599. Fugam Sapphus Mitylena in Siciliam collocat *Corfinus* l. m. p. 70. in Olymp. XLVI. 4. Period. Iul. 4118. V. C. 158. fide marmoris Oxon. Epoch. 37. lin. 51. vbi Prideaux oblitteratos annorum characteres ita reftituit, vt a. 330. in marmore refcribi deberet, quia Eufebius Sapphonem *duodecimo* Alyattis anno floruiffe dixerit: fed Corfinus iudicat, in marmore non 330. fed 332. fcribendum effe. In Chron. *Eufebiana Hieron.* (vbi vid. Vallarfii notam h. col. 461.) refertur eius et Alcaei aetas ad Olymp. XLV. conf. *Schurzfleifch.* Notitiam Bibl. Vinar. p. 249 fq. qui duas Sapphus Erefiam et Mitylenaeam difcernendas effe putat: vti plures, v. c. *Heinfius* ad Ouid. Her. XV. 17. tom. I. p. 198. edit. Burm. et nuper *Wahl* in vita Sapphus pag. 2 fqq. Annae Daceriae fententiam argumentaque fequutus, iam opinati funt. Vide *Kühn.* et *Perizon.* ad *Ael.* V. H. libr. XII. cap. 19. fed diffentiunt Bayle in Dict. nofter Fabricius paullo poft, et Wolf.

refert *Maximus Tyrius* diss. VIII. [diss. XXIV. p. 297. edit. II. Dauisii, cuius notam p. 592. conferes,] *Gyrinnam*, *Atthidem*, *Anactoriam* nnnnn), *Gorgonem*, *Andromedam*. Ibidem amores Sapphonis cum Socraticis amoribus contendit, eosque non minus atque Anacreontis honestos fuisse ac pudicos disputat, vt Archilochum contra ὑβριστήν. Suidas praeter Atthidem amicas Sapphus nominat Telesillam, Megaramque, (quibus ex Ouidio addi possunt *Cydno*, *Mnais*, et *Pyrino*;) discipulas *Anagoram* Milesiam, *Gongylam* Colophoniam et *Eunicam* Salaminiam. *Damophilam* praeterea, *Pamphyliam*, quae cum Sapphone versata sit, et ἐρωτικά, tum hymnos in Dianam Pergaeam aliaque poemata eius exemplo composuerit, et virgines discipulas habuerit perinde, vt Sappho, celebrat *Philostratus* I. 30. de vita Apollonii, [p. 37. edit. Olearii, quem ad h. l. et in diss. de poetr. gr. §. 22. consules.] *Gellonis* quoque Lesbiae virginis meminit Sappho apud *Zenobium* III. 3. prou. In *Doricham* vero, quae *Charaxi* ooooo), (fratris Sapphonis,) amore capta non optima fide cum eo egerat, inuecta est teste *Athenaeo* lib. XIII. p. 556. Meminit illius Dorichae etiam *Strabo* lib. XVII. [p. 808 f. p. 1161 sq. edit. Almel.] et Suidas in Ῥοδώπιδος ἀνάθημα, *Herodoto* enim II. 135. eadem Doricha vocatur Ῥοδῶπις, licet *Athenaeo* obseruante Rhodopis siue Rhodope illa, de qua Herodotus, longe diuersa fuerit a Doricha Sapphonis. [Wesseling. vero ad loc. Herodoti p. 168. contra Athenaeum animadvertit, illum ex Strabone nosse debuisse, non Doriches tantum, sed et Rhodopidis cognomine mere-

Wolf. in vita Sapph. p. 2. qui p. 3. sqq. rationes annorum colligit, et ex marmore Oxon. efficit, Alcaeum annis multum praestitisse Sapphoni, si huius versus duo apud *Stobaeum* serm. LXIX. p. 429. 19. et in *Neandri* Aristol. Pindar. p. 429. n. XXX. p. 60. in edit. Wolfii ad illum, quem se repudiat seniorem, pertineant. Contra *Cramer*. in Synchron. p. XVIII. illos Sapphus versus in Anacreontem melius cadere, adfirmat, tribus argumentis fultus. At inquisitio, num Sappho Anacreontem habuerit aequalem atque amatorem, magis exercuit diligentiam ingeniumque virorum doctorum. Iam Hermesianax apud *Athenaeum* XIII. p. 598. C. (et ad calcem Epist. II. criticae Ruhnkenii, v. 57 sqq p. 293.) Sapphum Anacreontis aequalem et ab hoc amatam esse canit. Idem p. 599. C. D. quosdam versus adfert, quos *Chamaeleon* in *libro de Sapphone* secundum quosdam tradit, ab Anacreonte in illam compositos esse, subiecta Sapphus responsione. Enimuero Athenaeus iudicat, Hermesianactem in iis falli, et per lusum de Anacreontis amore id scripsisse, et *Diphilum* in *fabula Sapphus* amatores eius Archilochum et Hipponactem Anacreontis aequales finxisse. Athenaei sententiae subscribunt Bailius, et Wolfius, qui tamen in vita Sapphus p. III. et postea *Cramer* in Synchronismo p. X. multorum veterum testimonia excitant, quibus Sapphum et Anacreontem coniunctos fuisse narratur: praecipue Cramer *Horatium* IIII. Odar. IX. v. 9. 10. 11. testem adhibet sensumque versuum vberius explanat. Coniunctam igitur vtriusque amorum narrationem studiose defendit *Barnesius* in vita Anacreontis p. XXVIII. et vberius id fecit *Cramer*. in Synchronismo etc. pag. X sqq. argumentis Bailii ac Wolfii atque Athenaei examinatis et debilitatis fideque Hermesianactis stabilita et corroborata: qui denique has rationes acute demonstratas subducit, et in tabula quadam sic comparat: *Anacreon* nat. Olymp. circ. XXXVI. ¾. A. M. 3331. s. 3332. *Sappho* nata Olymp. XXXX. 1. A. M. 3349. cum *Alcaeo* clara habetur Olymp. XXXXIIII. ¾. *Anacreon* Olymp. XXXXV. aut sequenti Sapphus amorem ambit versibusque celebrat: *Sappho* vero Olymp. XXXXVIII. 2. aut sq. A. M. 3378. Phaonem deperit, cumeoque rem turpem habet, et Olymp. L. 3. A. M. 3387. digressum ab ipsa Phaonem in Siciliam persequitur et Olymp. LI. 4. A. M. 3392. ab hoc illusa vitam saltu terminat. Olymp. LIII. 2. Aesopus floret. Olymp. LIIII. 4. Croesus Lydorum rex vltimus. Anacreon Olymp. LV. et LVI. insignem gloriam suis carminibus et Polycratem sibi conciliat, atque Olymp. LVII. 4. A. M. 3416. moritur. Hipponax vero circ. Olymp. LX. 1. A. M. 3425. clarus est. His rationibus subductis Sapphum Anacreontis aequalem fuisse demonstrauit fidemque Hermesianactis ab Athenaei aliorumque suspicione vindicat. *Harl.*

nnnnn) Conf. *Ouid.* Her. XV. 17. ibique Heins. *Harl.*

ooooo) Vid. Suidam in Ἰάδμων. *Harl.*

meretriculam fuiſſe celebrem.] Reliqui duo fratres huius Poetriae, *Larichus* fuere et *Eurygius*; *Cercolas* autem maritus, et Κλεὶς ſiue *Cleis* ppppp) filia. Ille vero, [P] cuius amore exarſit, fuit *Pampho* qqqqq), ex cuius ἔπεσι nonnulla didiciſſe Sapphonem teſtatur *Pauſanias* Boeotic. lib. IX. cap. 29. p. 767. Falluntur enim meo iudicio, qui Sapphonem poetriam, a Lesbia Phaonis amaſia, diuerſam faciunt, vt *Apoſtolius* XX. 14. prouerb. et ante eum *Aelianus* XII. 19. Var. [aliique, in primis Anna Fabri et Wahl, ad depellendam a nomine poetriae amorum, flagitiorum ac libidinis nefandae ignominiam.] Menandri verſus de Sapphone ob Phaonis amores in Leucadem ſe praecipitante ſeruauit *Strabo* X. p. 452. [de quo loco vide Wolf. in vita Sapphus p. 23 ſqq.] Ipſa quidem Sappho κατ' ἐξοχὴν dicta eſt *Poetria* teſte *Galeno* in lib. quod animi mores temperamentum corporis ſequantur. [Ab *Auſonio* Epigr. 32. p. 27. edit. Tollii, vbi vid. interpretes, vocatur:

Lesbia Pieriis Sappho ſoror addita Muſis,
Εἰμ' ἐνάτη Λυρικῶν, Ἀονίδων δεκάτη.

ſed plurium veterum honores laudesque Sapphus collegit atque enumerauit *Wolfius* in vita illius p. 25 ſqq. ibi quoque et paſſim in elogiis commemorantur Comici, qui in fabulis integris, ſub *Sapphus* nomine editis, eius memoriam et carmina celebrarunt, e. g. Antiphanes Rhodius, Diphilus Sinopenſis, Ephippus Athenienſis, et Timocles Athenienſis: ibidem p. 18 ſq. agitur de eius inuentis et carminibus.] *Plutarchus* de Muſica p. 1136. Ἀριστόξενος δὲ φησιν Σαπφὼ πρώτην εὕρασθαι τὴν μιξολυδιστὶ ἁρμονίαν, παρ' ἧς τοὺς τραγῳδοποιοὺς μαθεῖν. Scripta Sapphonis haec apud veteres memorantur:

1) Μελῶν Λυρικῶν libri IX. Suid. Maximam partem de amoribus fuere, vnde ἐρωτικὰ μέλη vocant Plutarchus, Athenaeus, Dio Chryſoſt. Orat. 2. de regno. [Librum I. citat *Apollonius* Dyſcolus. vid. Wolf. edit. Sapphus p. 164. nr. 213.] Librum ſecundum et tertium laudat Hephaeſt. in Enchirid. p. 23, 24. et 34. quintum Pollux, VII. 16. ſegm. 73. Athenaeus IX. p. 420. et Atilius Fortunatus p. 2674. inter Putſchii Grammat. ſeptimum idem Hephaeſtio, p. 34, 20. [Octauum, Photius in Bibl. cod. CLXI. pag. 176. Hoeſchelii.] Odarum Sapphonis quarundam argumenta refert et ad legendum, quam ad decantandum, aptiores fuiſſe notat *Demetrius* libro de elocutione §. 167. [vid. Wolf. edit. p. 90. ibique not.] Inter illas fuere etiam ᾠδαὶ ἐπιθαλάμιοι, vt ex Demetrio Rhetore, Dionyſio Halicarnaſſ. Hephaeſtione conſtat et Seruio [in I. Georg. v. 31. vide Wolf. vitam pag. 18.] Sed et Catulli Epithalamium de Heſpero, et alterum Thetidis et Pelei ex Sapphone expreſſum ſuſpicatur *Iſ. Voſſius* p. 189. ad Catull. Alia duo illuſtria *Sapphonis* carmina recenſita et emendata videre licet

ppppp) Sappho ipſa apud Hephaeſtion. pag. 55. Enchirid.

Ἔστι μοι καλὰ πάϊς χρυσέοισιν ἀνθέμοισιν
Ἐμφερῆ ἔχοισα μορφὴν ΚΛΕΙΣ ἀγαπητά.

Fabric. adde *Wolfii* vitam Sapph. pagg. 7. et 8. *Harl.*

qqqqq) Fabricius memoriae errorem admiſiſſe videtur et ſcribere debuit *Phaon*, cuius amore exarſerat Sapphus. *Pamphus* enim fuit poeta antiquiſſimus. vid. ſupra lib. I. cap. 24. 1. p. 206. Atqui *Pauſanias*, ad quem prouocat Fabric. ipſe ſcripſerat, *Pamphum* Athenienſibus hymnos feciſſe antiquiſſimos, et, increbreſcente ob *Lini* mortem luctu, dixiſſe *Oetolinum: Sapphum* autem Lesbiam, ſumto e Pamphi verſibus Oetolini nomine, (τοῦ Οἰτολίνου τὸ ὄνομα ἐκ τῶν ἐπῶν τῶν Πάμφω μαθοῦσα,) Adonim ſimul et Oetolinum decantaſſe: ideo poſthaec correxi ſtatim Fabricii errorem, bis repetitum. *Harl.*

in notis eiusdem *Vossii* ad Catull. p. 113 sq. rrrrr) *Iacobi Tollii* ad Longin. p. 76 sq. *Zachar. Pearce* pag. 103. Emendatt. ad Longinum et n. p. 39. [*Toup.* ad Longin. p. 300 sqq.] et in *Dionysio Halicarnasseo* editionis praestantissimae Hudsonianae tom. II. p. 47. et 350. 351. Sunt et nonnulla Sapphonis ab Horatio in Odis pulcre transcripta et imitatione expressa, vt ab Vrsino et eruditis Poetae Venusini interpretibus animaduersum.

2) Ἐλεγεῖα. Suid. Ex his forte est, quam latino carmine ad Phaonem expressit Ouidius in Epistolis Heroidum. Eam recensitam habes in Fuluii Vrsini Lyricis p. 29. Consulendus et *Bachetus Meziriacus* in erudito ad Epistolas Ouidii Commentario, Gallice edito, tom. I. p. 327. vbi illustrat aenigma Sapphus de epistola, apud *Athen.* X. p. 450. et *Vrsinus* libri laudati pag. 289. [Palaephatus quidem de Incred. cap. 49. testatur, in Phaonis amorem Sapphum saepe cecinisse.]

3) Ὕμνοι. Menander Rhetor [de Encomiis sect. I. cap. 2. p. 30. edit. Heeren.] et Iulianus Epist. 30. ad Alypium. conf. Bourdelot. ad Heliodor. p. 106. [Quos quidem, vti quoque Hymnum in Dionysium in *Himerii* Allocutione ad Iulianum, (vid. supra inter Pindari scripta deperdita, voc. Ὕμνοι) ad libros IX. lyricorum carminum pertinuisse credo.] Hymnus in Venerem apud Dionysium Halicarnass. περὶ συνθέσεως ὀνομάτων. [P]

4) Μονῳδίαι. Suid. *Fabric.* [in quibus, ait *Wolf.* in vita Sapph. pag. 21. nostra forte Adonim simul et Oetolinum decantauit. *Harl.*]

5) Ἐπιγράμματα. Suid. Ex his bina supersunt in Anthologia, et vnum quidem in Timadem, quae innupta decesserat. *Fabric.* Alterum est in Pelagonis piscatoris nr. 65. et 66. cum notis variorum in edit. Wolfii, qui in vita Sapphus p. 20. addidit tertium (cum not. Pauw. in fragm. Anacreontis, nr. XCVI. pag. 309.) quod Sapphoni ambigue adscriptum ex Anthologia inedita Bentleius vulgauit et emendauit in fragm. *Callimachi* nr. 417. pag. 417. et post illum *D' Orville* (cuius emendationes optimas sequutus est *Brunck* in Analectis etc. reiectis Bentleianis Reiskianisque,) in Vanno critica pag. 193. et *Reiske* in Anthol. gr. Cephalae nr. 515. p. 52. et p. 87 sqq. notar. qui p. 91. nr. 609. dedit et p. 146 sq. not. explicuit *Dioscoridis* epigramma in Sapphum. *Harl.*

6) Ἴαμβοι. Suid. *Fabric.* [*Eudocia* eorum non meminit in Violar. p. 383. atque nescio, an pars tantum fuerint hymnorum. *Iulianus* quidem ep. 30. ad Alypium p. 403. edit. Lips. et in Wolfii editione Sapphus p. 106. nr. 111. laudat Alypii *iambos*, quos tales esse ait, quales pulcra Sappho solet *hymnis suis intexere.*

7) Σκόλιον de Admeto, quod alios *Alcaeo*, alios *Sapphoni*, alios *Praxillae* adscribere testatur *Pausanias* in Lexico Attico apud *Eustathium* ad Iliad. β΄. p. 247, 20. qui illius initium seruauit; et ex eo *Eudocia* p. 20 sq. vid. supra, *Praxilla.* Fragmentum Sapphoni tributum a Wolfio, et quod legitur apud *Plutarch.* Oper. Moral. p. 456. E. Pindaro adserit *Schneider* in

rrrrr) Conferre praeterea iuuerit notas [Hudsoni, Schurzfleischii, Mori et] eruditissimi Boiuinii ad Longinum p. 263 sq. qui e MS. antiquissimo Longini quod exstat in Bibliotheca Regis Christianissimi quaedam Sapphonis loca non infeliciter restituit. [Omnium notas ad plura Sapphus carmina, quae multis Anacreontis editionibus adhaerent, collegit *Wolfius* in editione sua; et confer de aliorum conaminibus et periculis criticis notam Wolfii pag. 4. et pag. 27 sqq.] Respicit et locum Sapphonis *Lucianus* in amoribus tom. I. p. 905. cui p. 395. celebratur τὸ μελιχρὸν αὔχημα Λεσβίας Σαπφοῦς.

in Fragm. carm. Pindar. p. 67. Aliud fragmentum Schol. *Pindari* ad Pyth. 4, 408. refert ad Sapphonem, quod *Plutarchus* apud *Proclum* ad Hesiodum pag. 103. a. adsignat Pindaro, cuius auctoritatem praefert Scholiastis fidei *Schneider* eod. loco p. 93 sq. nr. CXVII. *Brunck* id ad mentem *Toupii* ad Suidam II, 161. emendatum reposuit inter fragmenta Sapphus vltimo loco: contra *Valckenarius* Animadu. ad Ammon. p. 102. mutationem Scaligeri probarat, et pro Sapphico habuerat. *Harl.*]

8) Versus ad Anacreontem, quos ex Chamaeleonte ἐν τῷ περὶ Σαπφοῦς refert Athenaeus lib. XIII. p. 599. non dubitat, Sapphoni esse suppositos ab Hermesianacte.

Exiguae quaedam carminum Sapphonis reliquiae, aliquoties lucem viderunt cum Anacreonte, vt supra, cum de hoc agerem, notare me memini. Diligentius Fragmenta eius collegit *Fuluius Vrsinus* p. 7 — 36. et 281 — 295. quamquam video eius industriae tum in hac tum in reliquis Lyricis nonnulla accedere posse. [Repetiit et auxit tum variis nouis atque veterum testimoniis, tum omnium, quotquot reperiri potuerunt, interpretationibus crebro laudatus *Io. Christ. Wolf* in plenissima editione:

Sapphus poetriae Lesbiae fragmenta et elogia, quotquot in auctoribus antiquis graecis et latinis reperiuntur, cum virorum doctorum notis integris, cura et studio Io. Christiani Wolfii, in Gymnasii Hamburgensi prof. publici, qui vitam Sapphonis et indices adiecit. Hamburg. apud Abraham. Vandenhoeck. 1733. 4.

In fine praefationis memorat praeter ornamenta, quae a Steinheilio, D'Oruillio, Vffenbachio, et la Croze acceperat, *Io. Gothofr. Cyrilli* siue *Herrichen* imitationem gr., *Sapphum Christianam*, quae in illius poematibus graecis et latinis pag. 78. legitur et argumentum pericoparum euangelicarum carmine Sapphico exhibet; tum *Sapphus* Lesbiae ad Phaonem Siculum, dilectum suum, Epistolam mstam, carmine latino haud ineleganti, in tom. III. Catalogi Vffenbachiani cod. LXXV. nr. 14. pag. 547. excitatam, quamquam codicem videre non potuerit, Ouidii Epistol. XV. Heroidum esse existimat; denique dissertatiunculam, quae eodem anno 1733. Londini prodiit, inscriptam: *Advice to Sappho*, occasioned by her verses on the imitator of the first Satyre of the second book of Horace, by a Gentlewoman, quae praeter Sapphus nomen nihil ad eius res pertinens continere videatur. — Tum *Brunck* in Analectis poet. graec. tom. I. p. 54 sqq. dedit correcta XII. carmina et fragmenta Sapphus, paucisque notis explicuit criticis tom. III. p. 8 sq. — Duas odas recepi in Anthologiam gr. poeticam et explicui, atque de suauitate, vi, naturali pulcritudine, nec non venustate ac gratia, quae ex contextu vinculisque orationis atque compositionis leuitate, quae nostra aetate vix sentiri potest, ex Dionysio Halicarn. ac Longino iam disserui in Introd. in Hist. L. Gr. pag. 56. — In alias linguas odae praecipue longiores II. vna cum Anacreonte, (quem vide) crebro sunt translatae. De germanicis vide *Schummels* Ueberſetzer-Biblioth. pag. 19 sq. et 349. quibus addatur versio carminis φαίνεταί μοι etc. eodem metro et pari syllabarum numero a Comite *Christiano de Stollberg* confecta in: Deutschen Museum m. Ianuar. an. 1786. alia in Ephem. nouis Lipsiens. an. 1780. scida 97. p. 792. adde Wolfii notas ad Sapphus carmina, not. 45. p. 37. — *Latinas* et *gallicam* Boilauii recudi fecit Wolfius in sua editione. — Inter *anglicas* notanda est: *Sapphus* odae, fragmenta (VI.), Epigrammata duo, gr. cum versione anglicana et notis et vita Sapphonis; to the works of Anacreon, by Mr. *Addison*. Londin. 1735. 8. — Apud *Paitonum* in Biblioteca degli Autori ant. gr. e lat. volgarizzati,

S 3 tom. IV.

tom. IV. p. 6. memoratur *Diſtorſo di Franceſco Anguilla*, *ſopra quell' Oda di Saffo*, *che comincia*, *Parmi quell' huomo* etc. Ven. 1572. 4. *Harl.*] *Callias* Lesbius olim vt Alcaei, ita Sapphonis quoque poemata commentario illuſtrauerat, teſte Strabone, [lib. XIII. pag. 618. *Dracon*, Stratonicenſis, grammaticus, de Sapphus verſibus librum ſcripſit. vid. *Suidas* in Δράκων, et *Eudoc.* p. 133.] Varii quoque Comici Sapphonis nomine dramata ediderunt, vt *Antiphanes*, [de cuius dramate et grypho ex illo vid. *Caſaub.* ad Athen. X. cap. 19. p. 760. et *Euſtath.* ad Iliad. έ. p. 459, 29.] *Diphilus*, *Ephippus*, [*Timocles* ἐν Σαπφοῖ. vid. Athen. VIII. p. 339.] de quibus infra in notitia Comicorum. Non in flore aetatis deceſſiſſe, ſed ſenium attigiſſe, ipſa teſtis eſt apud *Stobaeum* ſerm. LXIX. *ὐ γὰρ τλάσομ' ἐγὼ συνοικεῖν ὖσα γεραιτέρα.* Mitylenaeis tanti poſt mortem viſa eſt Sappho, vt eius vultu numos ſuos ſignarent teſte *Polluce* IX. 6. 437. qualem numum exhibet *Vrſinus* pag. 2. fragmentor. et in elogiis Virorum illuſtrium p. 38. alium *Sponius* p. 130. Miſc. eruditae antiquitatis: alios praeterea binos *Hemſterhuſius* p. 1064. ad Pollucem. Idem factum ab aliis Lesbi ciuitatibus, vt ab Antiſſenſibus. vid. *Chriſti. Sigism. Liebe* Gotham numariam, pag. 162. [*Wolf.* ad Olearii Diſp. de poetr. gr. p. 184. numum aeneum commemorat, in cuius auerſa *Sappho ſedens* cum epigraphe ΛΕΣΒΙΩΝ ΣΑΠΦΩ. Statuas, gemmam et ſex nummos aeri inciſos repetiit *Wolf.* in fronte edit. Sapphus et illuſtrauit in vita illius p. 26 ſqq.] Sed et *Alcaeum* in numo Mitylenaeorum obſeruat *Holſtenius* ad Steph. p. 216. Confer Harduinum in numis vrbium illuſtratis. De *Sapphonis* ſtatua sssss) aerea a Silanione artifice fabricata meminit praeter Tatianum *Cicero* IV. 57. in Verrem. Sunt, vt dixi, qui etiam alteram volunt fuiſſe Sapphonem Lesbiam, meretricem, non poetriam, vt ait *Aelianus* XII. 19. Var. Sed et huic poemata Lyrica a quibusdam tribui, Suidas, non accuratiſſimus in diſtinguendis ſcriptoribus auctor, retulit. Confer, ſi placet, quae in hanc rem elegans et eruditus ſcriptor *Baelius* in Lexico, vbi de Sapphone. De Sapphus Poetriae et Phaonis amoribus conſulendae notae hiſtoricae *Humfredi Prideaux* ad Chronicon Marmoreum Arundelian. p. 200. 201. *Sapphus* icon in tomo II. Theſauri Antiqu. Graecar. Gronouiani tabula 34. e ſchedis Pirrhi Ligorii, vbi, quod mireris, Ereſia adpellatur. Sappho vetere icone expreſſa in Journ. des Sçav. II. p. 695. an. 1716.

LIV. β'. SCYTHINVS Teius, Iamborum Poeta, cuius mentio eſt apud Stephanum Byz. in *Τέως*.

LV. SIMONIDIS Iulitae Cei, Ceo, inſula Aegaei maris, Cycladum vna, et quidem eius vrbe Iulide, (Strabo X. p 749 ſq.) orti, magnum encomium legitur apud *Platon.* I. de Rep. *Σιμωνίδῃ γε ὐ ῥάδιον ἀπιστεῖν, σοφὸς γὰρ καὶ θεῖος ὁ ἀνήρ.* Natus Olymp. LV. 4. ttttt) Verſatus

sssss) Sapphus ſtatua quoque inter Herculanenſes nuper edita eſt, ait *Klotzius* Lection. Venuſin. p. 64. *Harl.*

ttttt) In aetate Simonidis definienda non omnes conſentiunt. *Suidas* in voc. Σιμωνίδης, ex Scholiaſte ad *Ariſtophanis* Veſpas, v. 1402. natum eum eſſe, ſcribit, Olymp. LVI. (ſic in contextu graeco; Portus vero bene correxit in verſione latina LV.) aut ſecundum alios, Olymp. LXII. et extendiſſe vitam ad Olymp. LXXVIII. annumque aetatis LXXXIX. Quo loco abuſus *Schurzfleiſch* in Notitia Bibl. Vinar. p. 241. poetam ad Olymp. circiter LVI. vel LXII. reponendum putauit. Olymp. LIII. *Simonides ἐγνωρίζετο agnoſcebatur*, legitur in Chronico Paſchali, p. 143. edit. du Fresne, Pariſ. 1688. fol. qui in notis p. 504. prouocat tantum ad Scaligerum ad Euſeb. p. 93. nec errorem Chronographi odoratus eſt, quum eo tempore nondum natus eſſet Simonides. — In marmore Arundel. ter fit mentio Simonidis, Olymp. LXXII. 4. Simonides,

des, auus Simonidis poetae, ipſe poeta; Olymp. LXXV. 3. Simonides, filius Leoprepis, Ceus, qui artem memoriae inuenit, vicit Athenis, quum doceret carmina, Adimanto magiſtratu: Olymp. LXXVII. 4. Simonides poeta mortuus eſt, nonagenarius, Theagenide magiſtratu, in quibus omnibus eſt vnus idemque Simonides noſter, et auus dicitur iunioris, nepotis, qui genealogus vocatur. At *Lydiatus* ad marmor, pag. 57. edit. Pridauii, *Bentleius* in Reſponſ. ad Boyle, de aetate Phalaridis p. 20 — 22. (vbi multus eſt de poeta noſtro et marmoris loco,) *Corſinus* in Faſtis Atticis tom. III. (vbi p. 102. ad LV. $\frac{3}{4}$. natales Simonidis ponit, et de loco *Cyrilli* contra Iulian. I. pag. 13. tom. VI. Oper. edit. Pariſ. qui per errorem ſiue memoriae ſiue alius, a quo deceptus eſt, Simonidem, infantem tum adhuc, iam Olymp. LVI. clarum et praeter omnem hiſtoriae fidem, Chilonis, vnius ex VII. ſapientibus, aequalem fuiſſe ſcribit, minus recte diſputat, minusque ſcite cum Lydiato lectionem ἐγνωρίζετο in ἐγίνετο mutauit,) p. 171. *Burettius* ad Plutarchum de Muſica, tom. XIII. Comment. Soc. Reg. Pariſ. Inſcr. p. 250. (vbi de noſtro agit vberius,) in locis marmoris Parii duo inueniſſe ſibi viſi ſunt Simonides. (Multis oſtendit Boiſſy l. mox laud. p. 28 ſq. errorem ex Seldeni verſione fluxiſſe ſed idem pag. 3. ἐγίνετο legi vult.) Enimuero otium fecit nobis, omnium paene tam veterum quam recentiorum narrationes atque opiniones de aetate Simonidis compoſuit atque diligenter examinauit, ſuas rationes et argumenta ſollerter explicuit et firmiter ſtabiliuit, de noſtroque poeta intelligenter et copioſe diſſeruit *Petrus Gerardus Duker* in diſſertatione ſub praeſidio *Rykl. Mich. van Goens*, (tum temporis hiſtoriae, eloquent. AA. et L. Gr. Prof. Extraord.) habita *de Simonide Ceo, poeta et philoſopho*, Traiecti ad Rhen. 1768. 4. cap. II. pag. 13 — 37. vbi ad p. 17. in tabula quadam chronologica has ſubduxit rationes: *Simonides* naſcitur Olymp. LV. 2. V. C. 195. a. Chr. 557. A. M. 3446. Per. Iul. 4156. Hipparchi vtitur fauore Olymp. LXII. 4. V. C. 225. a. Chr. 527. Cambyſis hiſtoriam ſcripſit Olymp. LXIII. 4. V. C. 229. a. Chr. 523. Aeſchylum vincit in ludis carmine elegiaco in memoriam eorum, qui in pugna Marathonia occubuerant, Olymp. LXXIII. 1. V. C. 266. ante Chr. 486. Spartam videtur abiiſſe: lyrico carmine Leonidam laudat cum 300. Spartanis, qui ad Thermopylas erant caeſi, Olymp. LXXV. 1. V. C. 274. ante Chr. 478. et anno ſequenti innoteſcit Pauſaniae. Tum octogenarius victoriam iterum reportat, ſcriptis epitaphiis, in laudem eorum, qui praelio Plataeenſi occubuerant, e Spartanis et Athenienſibus Olymp. LXXV. 3. V. C. 276. ante Chr. 476. Anno ſequenti, relicta Sparta, confert ſe in Theſſaliam ad Aleuadas, et Olymp. LXXVI. 1. artem μνημονικὴν inuenit: quo facto ab Hierone inuitatus confert ſe in Siciliam. Olymp. LXXVI. $\frac{3}{4}$. V. C. 280. 1. ante Chr. 472. 3. et eodem anno, quo Socrates naſcitur, fato defungitur an. aet. 89. in Sicilia (vid. *Goens* p. 63 ſq.) Olymp. LXXVII. initio anni 4. V. C. 285. ante Chr. 467. A. M. 3536. Per. Iul. 4246. Sepulcrum, quod ad tempora vsque belli inter Syracuſanos et Agrigentinos ſteti ſubſtitit, ipſi, probabiliter iuſſu Hieronis, poſitum eſt. Genealogia poetae haec eſt, eodem auctore, ad fidem ſenſumque marmoris Arundeliani declarandum: Simonidis auus fuit *Hyllichus;* (vid. fragm. *Callimachi* a Scholiaſte Pindari ad Iſthmion. od. 2. ſeruatum,) pater, *Leoprepes*, (vid. *Simonidis* epigr. apud Ariſtid. tom. III. p. 645. Canteri. alterum apud Plutarch. num ſeni ſit gerenda reſpubl. tom. II. Opp. p. 785. et ſchol. Hermog. p. 410. adde *Aelian.* V. H. lib. IV. cap. 24.) et noſtri filia incerti nominis, e qua vidit nepotem *Simonidem*, iuniorem, (cum noſtro ſaepe confuſum,) itidem Ceum, poetam et *Genealogum*, quo nomine citatur a Schol. Apollonii Rhod. ad lib. II. v. 868. et Etym. M. v. Ἴτωνις, ſcripſit enim libros Genealogiarum, vt paullo inferius videbimus. Denique p. 32 ſqq. docte refutat *Reiskium*, qui, ſententia Fabricii relicta, in Notitia poetarum Antholog. p. 260 ſq. ſtatuit, Simonidem noſtrum demum poſt Olymp. LXXXII. eſſe defunctum. vide infra ad Simonidis carmina nr. 6. adnotata. Secundum *Larcher* in Chronol. Herodotea p. 568. *Simonides* natus eſt Olymp. LV. 3. V. C. 197. Per. Iulian. 4157. obiit Olymp. LXXVIII. 1. V. C. 286. ante Chr. N. 468. Per. Iulian. 4246. anno aetatis completo 89. init. 90. duce marmore Oxon. epoch. 58. (73.) adde *Voſſium* lib. I. de poetis graecis, pagg. 201. 203. et 206. qui Simonidem ab *Euſebio* Olymp. XXIX. memoratum, non de Muſico, vt *Goens* in diſſ. p. 18 ſq. docuit eſſe intelligendum, ſed de Amorgino illo, iambico, quem Proclus laudat in Excerptis Photii p. 342. minus recte explicat, atque noſtrum poetam, ſtatuit, natum eſſe Olymp. LV. mortuum vero Olymp. LXXVIII. recteque diſtinguit a nepote Genealogo, circa Olymp. LXXVII. claro. adde *Bayle* Diction. voc. Simonide, vbi Bailius multa ſuper ſententiis quibusdam atque effatis Simonidis acute dixit, ſuoque more atque ingenio dubitante de deo rebusque diuinis philoſophatus eſt: *Burettum* in Comment. Soc. Reg.

Versatus est cum *Pittaco* Mitylenaeo uuuuu), *Hipparcho* tyranno Athen. [Plat. tom. II. pag. 228. C. Steph.] *Pausania* Rege Lacedaemoniorum, [vid. *Aelian.* V. H. libr. IX. cap. 41. et M. *Hagendorn.* disp. ad illum locum. Altdorf. 1680.] et *Hierone* Syracus. Tyranno, vt ex [?] Schol. *Pindar.* Olymp. od. II. v. 29. et ex eodem *Platone* tom. III. Opp. 311. constat. Sed et cum *Themistocle*, vt docet *Plutarchus* in Themistoclis vita, [pag 449 sq. tom. I. Opp. edit. Reiskii. conf. *Goens* diss. m. p. 54.] et cum *Aleuadis* Thessaliae regibus, teste *Sozomeno* praef. ad Hist. Eccles. [vid. ad Theocrit. XVI. 34. *Goens* l. c. p. 59. ac p. 60 sq. de amicitia cum Hierone.] Annos vixit Simonides circiter nonaginta, et cum aetate prouectus Pindarum instituisset, diem obiit supremum Olympiade LXXVIII. Aemulus eius fuit *Lasus* vvvvv) Hermionensis, teste *Aristophane* in Vespis, [v. 1402. vbi vid. schol. et *Goens* diss. de Simonide p. 52.] tum *Timocreon*, Rhodius, Poeta Lyricus et ipse, de quo infra suo loco. [Naufragium Simonidis illiusque historiam apud Phaedr. IIII. fab. 21. fabellis adscribit *Goens* p. 68 sqq. et *de Boissy* praef. ed. 2. p. X—XXI.] De dictis et factis Simonidis operae pretium est videre Xenophontem, in Hierone testantem wwwww) inter alia, eum in acie quoque aduersus hostes stetisse, et quae collegerunt Gyraldus, atque in Lexico h. v. Baelius, [cuius errorem in nota E. de Suidae loco et sepulcro Simonidis destructo, culpat emendatque *Goens* p. 65 sq.] Nam meo quidem instituto satis fuerit scriptorum Simonidis catalogum hic exhibere, quae ad vnum omnia interciderunt exceptis fragmentis collectis a Camerario et Hertelio inter Gnomologos, de quibus supra cap. XI. tum in Aristologia Pindarica *Mich. Neandri* p. 395. et in Lyricis *H. Stephani* p. 272. 424. et 451. longeque diligentius a *Fulvio Vrsino* p. 153 — 198. et 328 — 340. quibus nonnulla addidit *Theodorus Canterus* lib. II. Var. Lect. cap. 7. [tum in *Wintertoni* poetis minoribus graecis, p. 443 sqq. plenius et curatius in *Brunckii* Analect. vett. poet. gr. vol. I. p. 120 — 147. Is dedit CXII. epigrammata et fragmenta variorum poematum, quibus vnum e *Tzetzae* Chil. I. 310. et duo alia, ab *Aristotele* in Hist. Animal. p. 122. edit. Sylburgii et in libro de rhetor. p. 92.

Reg. Paris. Inscript. tom. XIII. p. 250 sqq. *Winkelmann.* Historiam artis antiquitat. part. II. edit. Dresdens. p. 322. et Histoire de Simonide et du Siecle, ou il a vécu, avec des Eclaircissemens chronologiques par M. *de Boissy*, Fils. Paris, 1755. 8. — nouvelle edit. entiérement refondue et augmentée. ibid. 1788. 8. in qua auctor multa retractauit, correxit auxitque: in eius parte I. historia Simonidis enarratur vsque ad eius iter in Siciliam; in parte II. ab illius aduentu Syracusis vsque ad reliquum vitae: quem tamen librum oculis vsurpare non licuit; cl. *Car. Gottl. Sonntag* Historiam poeseos graecae breuioris ab Anacreonte vsque ad Meleagrum ex Anthologia gr. adumbrata. Lipsiae, 1785. 8. p. 12 sq. *Harl.* Boissyus, cuius libri secunda vtor editione, multo copiosior est in rebus tum in Graecia Siciliaque gestis et earum chronologia explicanda, quam in historia Simonidis. Consentit cum Goensio in annis nat. et mort. Sim. nisi quod a. 558. a. Chr. natum et 469. a. C. mortuum dicat. *Beck.*

uuuuu) *Plato* tom. I. Opp. p. 343. edit. Steph. disputantem tantummodo inducit Socratem cum Prodico et aliis de sententia Pittaci, quam Simonides alicubi in carminibus minus subtiliter propositam fuisse dixerat: is igitur non versatus est cum Pittaco, Olymp. XLIII. Mitylenaeos regente, et Olymp. LII. 3. octogenario maiore defuncto; locum igitur Platonis male intellexerunt *Burette* tom. XIII. vbi ad Plutarchum de Musica agit de nostro, aliique. v. *Goens* diss. de Simonide p. 23. 24. *Harl.* et Boissy p. 60 sq. *Beck.*

vvvvv) De hoc *Laso* consules vbi lubebit, scriptores a me laudatos supra lib. I. cap. XVI. §. 4. [et paullo ante nr. XXXVI. β'. De eius lite cum Pindaro vid. *Schol.* ad *Pindari* Olymp. II. v. 155. fin. De *Timocreone* vid. *Diogen. Laert.* lib. II. sect. 46. pag. 108. edit. Amstel. ac Simonidis acerbum in Timocreonem, satis defunctum, epigramma, in Anthol. lib. III. cap. 6. Epigr. 38. p. 308. edit. Brod. *Harl.*]

wwwww) Id quidem ex serie orationis non patet, p. 911. C. *Harl.*

p. 92. edit. Cantabr. ſeruata adiecit in notis, tom. III. p. 18. et 25. in quibus praeter ea retractauit quaedam; epigr. LXVI. cui praua interpunctione *Pauſaniae* p. 222. deceptus locum inter reliqua dederat, propter temporis rationem ei p. 21. abnegauit: carmen iambicum de mulierum vitiis profectum eſſe ſuſpicatur p. 23. a Simonide Amorgino aliaque ab epigrammate LXXVII. non eiusdem Simonidis, ſed alius eiusdem nominis, intertexuit. In Anthol. gr. Cephalae, edit. Reiskii epigr. 453. 465. 466. 467. (quod dederant *Allatius* in Diatriba de Simeonibus p. 214. *Weſſeling.* ad Diodor. Sicul. tom. I. p. 425. aliique, vide *Reiskium* in Notis ad Anthol.) 468. 469. (quod idem p. 53. alii tribuit Simonidi, vti quoque carm. 470.) 591. 703. 705. et ſq. 715. 746. Neque enim omnia vni Simonidi noſtro tribuenda recte cenſet *Reiskius* in Notitia ſubiecta p. 260 ſq. qua de ſententia poſtea locus erit diſſerendi. In ſcholiis ad Homerum Marcianis et Euſtathii ſaepius occurrunt nomen et fragmenta Simonidis, e. g. ad Iliad. β'. 1. 2. 219. κ'. 252. ν'. 103. bis. δ'. 79. etc. in *Apollonii* Lex. Hom. p. 582. *Etym. M.* coll. *Schneidero* in Fragm. Pindar. p. 75. nr. LX. et *Montfaucon* in Bibl. Coisl. p. 462. — Separatim editum eſt:

Simonidis carmen, inſcriptum περὶ γυναικῶν de mulieribus; recenſuit atque animaduerſionibus illuſtrauit Georg David Koeler. Gotting. 1781. 8. Pag. 1. incipit de auctore carminis diſputare, quem cum *Boiſſy* in Hiſtoire de Simonide p. 272 ſq. (p. 179. ſq. ed. nou.) et *Brunckio*, (vti quoque Fabricius in not. mstis ſenſerat, et antea *Allatius* de Simeonum ſcriptis, p. 206.) *Simonidem Amorginum*, quem veteres ἰαμβόγραφον frequenter adpellarunt, fuiſſe exiſtimat; cl. Heynius in praef. cenſet, magnam poematis partem intercidiſſe, neque id ab inuenti felicitate atque tractationis arte multum merere laudis, quamquam ſimplicitatem et orationis elegantiam ac grauitatem haud negat, et emendationes ſubiicit. Id carmen graeca proſa expreſſit Theodoſius Melitenſis de nuptiis Theophili et Theodorae a. C. 830. latinis verſibus *Taubmannus*, *Grotius* in Stobaeo ſuo p. 312. et *Buchananus*, qui plerasque Simonidis reliquias eleganti metaphraſi latina donauit: gr. et lat. leguntur in edit. Baſileenſi poematum Buchanani, A. Turnebi, Mich. Hoſpitalii, Io. Aurati, et Caroli Vtenhouii, in 8. apud Guarin. Neruium pag. 308 — 319. — Carmen, *Danae* Monolog. in *Korppen* Anthol. gr. part. III. p. 163. et germanice verſum cum animaduerſionibus, in: *G. W. C. Starke* Gedanken über die Ueberſetzung griechiſcher und römiſcher Dichter, nebſt einzelnen Gedichten des Ovid, Mimnermus, Theognis, Pindar, Bacchylides und Simonides überſetzt. Halae Saxon. 1790. 8. pag. 40 ſqq. — *Sententiae* et fragmenta Simon. ſunt quoque in Collectione Sententiarum *Frobeniana*, in Sylburgii Collectione de mulieribus et alia apud Stobaeum cum interpr. latina Grotii in *Brunckii* Gnomicis poet. gr. p. 94 ſqq. et not. p. 311 ſqq. in Corpore poet. gr. tragic. etc. tom. II. p. 121. et 125.

Tum adhuc notandum eſt, eum inueniſſe litteras graecas, η, ω, ζ, ξ, al. ψ, qua de re indeque orta controuerſia grammatica multus eſt *Goens* diſſ. mem. per integram ſectionem primam capitis quarti p. 72 ſqq. cum primis p. 79 ſqq. (Cf. de Boiſſy p. 190 ſq.) adde ſupra ad vol. I. lib. I. cap. 23. p. 201. a me adnotata; *Salmaſ.* ad Inſcript. antiqq. Herod. Attic. et Regill. p. 221 ſqq. nec non grammaticum, ad Dionyſ. Thracem in cod. Veneto CCCCLXXXIX. ap. *Villoiſon.* in Anecd. gr. part. II. 186. qui Simonidem inuentorem prodit vocalium η et ω, Epicharmum vero, Syracuſium, conſonantium ζ, ξ, ψ *Lucian.* in iudicio vocalium cap. 5. tom. I. ibique longam eruditamque notam Hemſterhuſii, et cel. *Villoiſon.* in Prolegom. Homericis

p. V sq. not. — Alterum Simonidis inuentum est *ars memoriae*, τὸ μνημονικὸν vocatur in marmore Pario. Illud vero, prouti celebratur a *Cicerone* II. de oratore cap. 86. *Plinio* H. N. lib. VII. cap. 24. aliisque, maiorem laudem a religione et occasione, quam ab ipsa arte reique magnitudine obtinuisse et meruisse videtur. Namque sedes conuiuarum animo signare et tenere memoria, quomodo ad artis ingeniique gloriam multum valeat, equidem non perspicio. Cautius igitur scripsit *Quinctil.* Inst. Orat. lib. XI. cap. 2. §. 11 — 17. *Artem memoriae* primus ostendisse dicitur *Simonides: cuius vulgata fabula est;* enarrata illa, atque magna inter auctores dissensione, cui scriptum fuerit Simonidis carmen, memorata, ita concludit: *quamquam mihi totum de Tyndaridis* fabulosum *videtur: neque omnino huius rei meminit vsquam poeta ipse, profecto non taciturus de tanta sua gloria:* cuius sententiae prior pars vera mihi esse videtur, altera vero, temere sumta, ita potest remoueri, saltem excusari, vt respondeatur, Quinctiliani aetate plurima aut multa Simonidis carmina iam intercidisse. Sed vid. *Goens* l. c. sect. II. cap. IV. p. 94 sqq. vbi praeter ea de Scopa, s. Scopade, Scopadumque gente, et contra *Perizon.* ad Aeliani V. H. lib. XII. 1. de Scopa, Pario, sculptore egregio, Olymp. XCVI. aliisque cognominibus, de errore *Lydiati* ad marmor Parium, *Burettii* in Memoir. de l'Acad. des Inscript. tom. XIII. p. 257 sq. et aliorum, qui inuentum artis memoriae referunt ad iuniorem Simonidem Genealogum, docte agit. adde *Burmannum* II. ad *Henr. Valesii* Emendatt. lib. III. cap. V. p. 84 sq. *Harl.* et de Boissy p. 21 sq. *Beck.*] Scripserat itaque Simonides Dorica dialecto:

1) Καμβύσου καὶ Δαρείου βασιλείαν. Suid. [et *Eudocia* p. 383.] in Σιμωνίδης et Schol. Aristophanis ad Vespas. [v. 1402. qui est locus classicus de scriptis nostri.]

2) Ναυμαχίαν Ξέρξου siue τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν, μελικῶς. Suid. et Schol. Aristophanis, Schol. Apollonii lib. I. v. 211. Ex hoc opere videtur *Diodorus Sic.* lib. XI. pag. 248. xxxxx) referre encomium Lacedaemoniorum, qui ad Thermopylas fortissime pugnantes cecidere cum duce suo Leonida.

3) Τὴν ἐπ' Ἀρτεμισίων Ναυμαχίαν, δι' ἐλεγείας. Suidas, Schol. Aristoph. Priscianus de metris Comicis. [p. 1328. Putsch. e quo loco colligit *Goens* l. c. p. 57 sq. scriptum fuisse genere iambico.]

4) Θρῆνοι. [in his regnabat. conf. *Schneider.* fragm. Pindari, p. 20.] Suid. Scholiastes Aristoph. et Theocriti. Ex his threnis videtur petita *Danaë*, miseriam suam ὀδυρομένη apud Dionysium Halicarnass. in calce libri περὶ συνθέσεως ὀνομάτων. *Threnum* Simonidis in Lysimachum Eretriensem memorat Harpocratio in Ταμύναι. Confer *Meursium* Attic. Lect. IV. 7. *Threnos siue Planctus optime scripsit Simonides*, inquit *Porphyrio* ad Horat. [vid. *Dacier.* ad Horat. lib. II. od. 1. *Ceae retractes munera Naeniae*, pag. 41 sq.] Meminit et Georgius Galesiota apud *Leonem Allatium* Lib. de Simeonum scriptis p. 210. *Quinctiliano* autem X. 1. 64. Inst. iudice, praecipua Simonidis in commouenda miseratione virtus fuit, quod praeter Catullum, Dionysium Halicarnass. et Horatium confirmat *Basilius Caesareensis* Epist. 397. ad Martinianum. *Aristides* tom. I. p. 134.

xxxxx) Pag. 412. edit. Wesseling. quem vide, qui vero, dum scribit, Fabricium nullam illius fecisse mentionem, primam tantummodo editionem Bibl. Gr. habuit. *Harl.*

p. 134. Ποῖος, ait, ταῦτα Σιμωνίδης θρηνήσει; [adde *Ciceron.* de N. D. I. 22. Alia de nostri poetae ingenio iudicia collegerunt *Bailius* in Diction. voc. Simon. *Crassus* in Hist. poet. gr. p. 462. *Faber* in vita poetarum graecorum, aliique. De eius alto stilo vid. *Vffenbach.* Bibl. MSS. p. 632. Eius εὐτραπέλους λόγους imitatus Stratonicus Citharoedus, teste *Athenaeo* VIII. p. 352. Quinquagies sexies Simonidem vicisse dithyrambis suis cum cycliis choris, ex duobus epigrammatibus docet *Bentlei.* in Responſ. ad Boyle p. 169 sq. ex interpr. lat. Lennepii, eaque emendat; idem edidit et corrigit duo alia Simon. epigrammata, p. 258 sq. Apud *Athenaeum* lib. VIII. cap. 17. p. 364. in parodia quadam τῶν μεγάλων Ἠοίων excitatur Simonides.] Nihilominus idem *Simonides* propter singularem suauitatem meruit, vt diceretur *Melicertes*, teste Suida et Schol. Aristoph. [[?] [ad Aues. 1402.]

5) Ὕμνους et Παιᾶνας. *Menander* Rhetor [de encomiis, sect. I. cap. 2. p. 31. edit. Heeren.] Suidas, et Schol. Aristoph. Hymnum Simonidis *in Neptunum* memorat Schol. Euripidis ad Medeam v. 4. At Hymnus *in memoriam*, de quo *Philostratus* lib. I. cap. XI. de vita Apollonii, et inde *Suidas* in Σιμωνίδ. non Simonidis fuit, sed Apollonii. [H. in Bacchum et Venerem meminit *Himerius* in λαλιᾷ ad Iulian. imper. vid. Catalog. MSS. Vffenbach. p. 632.] Falsum interim adparet, quod plane nullos in Deum hymnos scripserit Simonides, vt tradit *Ioh. Tzetzes* Chil. VIII. hist. 228. yyyyy)

Οὐδ' ὕμνους ἔγραφε Θεοῖς αὐτὸς ὁ Σιμωνίδης,
Ἐκκλίνων τὸ ἀνάργυρον, ἔγραφεν δ' αἴνους παίδων,
Ἀφ' ὧν ἐλάμβανε πολὺ καὶ διαρκὲς χρυσίον.
Ἐρωτηθεὶς δὲ πρός τινων, τί πρὸς Θεοὺς οὐ γράφεις;
Πρὸς παῖδας αἴνους γράφεις δέ; ὁ Σιμωνίδης εἶπεν,
Ὅτι οἱ παῖδές μοι Θεοί, ὡς ἐξ αὐτῶν λαμβάνων.

6) Μέλη varii generis, praecipue ἐπινίκια, Theophyl. ep. 8. atque ἐγκώμια. *Theocritus* zzzzz) Idyll. 16. v. 44. Suidas, Schol. Aristophanis, Theocriti et Pindari. Περὶ Βαττύλου. *Apostolius* centur. XV. prouerb. 97. Carmen Simonidis *in Eualcidem* Eretriorum ducem, (scriptum ante Olymp. LXIX.) memorat *Herodotus* V. 102. *In Anaxilam* Messenium, qui mulis Olympia vicerat, *Aristot.* 3. Rhetor. et *Heraclides* in Politia Rheginens. *In Leophronem*, Athenaeus. *In Megarenses*, Scholiastes Theocriti: in *Scopam* aaaaaa) Thessalum, (quod laudibus Castoris et Pollucis maiorem partem repleverat)

yyyyy) At non *Simonidi*, sed *Anacreonti* id dictum tribuit Schol. ad Pindari Isthm. II. 1. Pariter Epigr. quoddam apud Suidam, v. Ἀγάθων, alii Anacreonti, alii Simonidi tribuunt, vid. *Toup.* in Epist. critica, tom. II. edit. Lipſ. p. 10. et 11. qui id emendat. *Harl.*

zzzzz) Apud Allatium p. 211. pro *Theocristo in Eratiis* legendum *Theocriti in Gratiis. Fabric.* Schol. ad loc. Theocr. tradit, Simonidem in honorem Thessalorum scripsisse ἐπινίκια καὶ θρήνους. *Harl.*

aaaaaa) Alii in *Glaucum Carystium*, in *Leocratem* alii, alii denique in *Agatharchum* fuisse adfirmarunt, teste Quinctiliano XI. 2. Nullum nomen adscripsit Phaedrus IV. 24. idem carmen memorans. Ἆσμα Simonidis ad Scopam Creontis Thessali F. memorat Plato Protagora pag. 294. [s. tom. I. p. 339. edit. Steph.] Vide et Rich. Bentleium

verat) Cic. II. de Oratore 86. Valerius Max. I. cap. 8. et Suidas [bbbbbb]). *In Xenocratem*, Schol. Pindari. Hisce epiniciis Carminibus etiam adſcripſerim, quod Simonidem *ἐν πεντάθλοις* laudant Lucillus Tarrhaeus ab Aldo editus, Suidas, Apoſtolius in *ἀλκυονίδες*, et quod a Scholiaſte Comici ad Equites v. 404. citatur aliquid *ἐκ τῶν Σιμωνίδου τετρίππων*. At enim *in Alcibiadem ἐπινίκιον* ab aliis rectius tribuitur Euripidi. Vide *Valeſium* ad Ammiani XIV. 6. In Scholiis vero ad Comici Nubes, *τοῦτο το μέλος Σιμωνίδου καὶ ἐπινίκου* v. 1359. pro Ἐπινίκου legendum *ἐπινίκιον*. De *Epiniciis* etiam potiſſimum intelligendum ſuſpicor, quod, Palaephatum Aegyptium, Suidas refert, ſcripſiſſe argumenta, ſiue *ὑποθέσεις εἰς Σιμωνίδην*. [Huic ſententiae ſubſcribit *Goens* diſſ. m. p. 12.] Primum mercede *ἐπινίκια* ſcripſiſſe, legas in Scholiis *Pindari* ad Iſthm. 2. et apud *Tzetzam* VIII. hiſt. 228 et X. hiſt. 354. ne hoc loco repetam, quae de mercenaria Simonidis [P] Muſa ad Phaedrum notant viri docti [cccccc]): et quae de *ἡμιόνοις* ab eodem laudatis, Anonymus Graecus Scholiaſtes ad Ariſtotelis Rhetorica lib. III. p. 55. Satis tamen acutum eſt, quod apud *Stobaeum* ſerm. X. p. 130. rogatus, cur ſenex etiam nummos corradere non ceſſaret, *ὅτι βουλοίμην ἄν*, inquit, *ἀποθανὼν τοῖς ἐχθροῖς μᾶλλον ἀπολιπεῖν, ἢ ζῶν δεῖσθαι τῶν φίλων*. Aliam eius reſponſionem notauit *Plutarchus* p. 786. an ſeni gerenda ſit Reſp. *quod per ſenium reliquis ſpoliatus voluptatibus, ſola lucrandi oblectatione grauem recrearet aetatem.*

7) Τραγῳδίας. Suid. et Schol. Ariſtoph. [Eudocia, pag. 383. id vero valde dubiae fidei videtur, vid. *Goens* l. m. p. 51.]

8) Ἐπιγράμ-

leium ad fragmentum Callimachi LXXI. [et *Goens*. l. c. p. 96 ſq.]

bbbbbb) Vide et *Ariſtidem* orat. IV. ſacr. tom. I. p. 584. [*Reiskius* in Notitia poet. anthol. p. 260. ſat multa epigrammata ex H. Stephani Anthol. laudat, quibus aetas Simonidis definiri poteſt. Ad iuniorem tamen Simonidem refert epigr. in Steph. Anthol. p. 276. in Anacreontem, p. 274. in Sophoclem, p. 296. in Scopam ſculptorem, p. 302. in Iphionem Corinthium, p. 331. in Praxitelem et Phrynem meretricem, et p. 373. in Xenoclem architectum. Quod vero e duobus Simonidis carminibus, quorum alterum exſtat in illius collectione nr. 581. (quod Diod. Sic. lib. XI. p. 451. et Ariſtides tom. III. p. 260. ediderunt, Vrſinus vero inter fragm. Simon. p. 158. e Scholiaſte Ariſtidis; tum emendatum a D'Orville ad Charit. p. 628. ad fidem cod. Vaticani,) alterum in Anthol. Steph. p. 201. et quibus celebrat felicem Athenienſium duce Cimone contra Perſas ad Cyprum et in Cilicia pugnam, quae accidit Olymp. LXXXII. 3. colligit, Simonidem lyricum illa Olymp. adhuc in viuis fuiſſe, tum quod illa carmina, negat, poſſe iuniori Simonidae tribui, quippe quem poſt Olymp. CXXV. vixiſſe conſtet e carm. 460. quo ſacra Gallorum, quae demum poſt illud tempus in Graeciam cum barbaris illis immigrarunt, memorat: in eo diſſentientem recte habet *Goenſium* in diſſ. mem. p. 32 ſqq. Hic enim duo prima vindicat Simonidi iuniori, nepoti, florenti circa Olymp. LXXXVII. poſtremum igitur, alii *Simonidi*, *Magneſio*, Sipyli filio, tempore Antiochi M. cuius etiam res geſtas conſcripſit, adeoque poſt Olymp. CXXXIX. 2. ex ipſo carminis argumento docet probabiliter eſſe adſcribendum. Quo fit, vt Reiskii rationes facile conuellantur. *Harl.*]

cccccc) Conf. *Aelian*. H. V. lib. VIII. cap. 2. Chamaeleon. apud *Athenaeum* lib. XIV. pag. 656. *Tzetzam* Chil. VIII. 816. Xenophanem Colophonium apud Schol. *Ariſtoph*. in Pacem, v. 696. et *Vrſinum* in Carmin. poetr. et lyricorum p. 128. et 188. qui plura loca, Schol. Ariſtoph. ſchol. Theocr. in *χαριτας*, Stobaei *περὶ ἀδικίας* et aliorum collegit. adde *Suidam* in Simonid. ibique Kuſter. tom. III. pag. 316. in primis *Wyttenbach*. ad Plutarch. de S. N. V. p. 58 ſq. Quaedam adtigit *Hemſterhuſ*. ad Ariſtoph. Plutum p. 193. *Harl.*

8) Ἐπιγράμματα siue Ἐλεγεῖα. Merito enim haec duo coniungo, quoniam Epigrammata Simonidis vno disticho constantia a Pausania et aliis ἐλεγεῖα vocari, contra a Scholiaste Aristophanis ac Suida, qui Epigrammata Simonidis memorant, nullam Ἐλεγείων mentionem fieri video. Horum Epigrammatum non pauca adhuc supersunt tum in Anthologia, [libr. III. p. 200. p. 511.] tum apud *Herodotum* VII. 228. [p. 612. vbi vid. Valcken. coll. *Cicerone* I. Tuscul. cap. 41.] *Thucydidem*, *Aristotelem*, [Diodor. Sic. XI. p. 412.] *Pausaniam*, *Hephaestionem*, *Stobaeum*, *Pollucem*, *Laertium*, *Athenaeum* e. g. X. p. 456. et *Aristidem*, quae collegit et descripsit *Allatius* de Simeonum scriptis p. 214 sq. longe plura atque emendatiora *Fuluius Vrsinus* p. 157 sq. (quem ab Allatio non consultum miror,) [et *Brunck*. l. c.] Ἐλεγεῖα in Athenienses, qui praelio dddddd) Marathonio aduersus Persas occubuerant, tumulis ipsorum inscripta memorat *Pausanias* Boeoticis p. 715. in quibus componendis superatum a Simonide Aeschylum legitur in Tragici huius vita. Videntur adhuc superesse lib. III. Anthologiae cap. εἰς ἀνδρείους. Similia exstant apud *Strabonem* IX. p. 425. 429. Epigramma in mortuum, quem repertum humauerat, et a quo per somnium monitus naufragium euaserat, [quod exstat in Anthol. gr. p. 301. Wechel. apud Reiskium p. 72. Vrsin. p. 157. alio auctum a *Goensio*, p. 67 sq.] praeter *Cicer.* de Diuin. I. cap. 27. *Valerium Max.* lib. I. cap. 7. Ext. 2. et *Ioh. Tzetzem* in Chiliad. I. hist. 24. memorat Scholiastes Aristidis apud Vrsinum p. 330. [adde *Vossium* de poetis gr. III. cap. 33. p. 331. *Goens* l. c. p. 66 sq.] Fuerunt et in Simonidis Epigrammatis *Griphi* quidam, vt vno alteroque exemplo constat, quod producit Athenaeus. Mentio Simonidis tamquam Ἐπιγραμματογράφου etiam in prolegomenis Tzetzae ad Lycophronem, et in Scholiaste Pindari.

Locus, quem ex *Luciani* Scytha tom. I. p. 599. producit *Fuluius Vrsinus* p. 181. non Simonidis est, sed alterius Cei, Bacchylidis: vt obseruat *Colomesius* p. 463. ad Gyraldum. Idem *Vrsinus* p. 185. ex Lucillo Tarrhaeo in Σαρδώνιος γέλως et *Theocriti* Scholiaste in Idyll. I. 65. producit loca, in quibus citatur Simonides *libro secundo de Sicilia*, et *libro II. de Syracusis*, [P] sed is alius *Simonides*, eeeeee) Platone iunior fuit, vt probe notatum *Vossio* I. 8.

T 3 de

dddddd) Gestum est Olymp. LXXII. 3. [praelium vero contra Mardonium, diuersum a Marathonio Olymp. LXXV. 3. 4. conf. van *Goens* diss. mem. p. 26. et p. 58.]

eeeeee) Enimuero ego lubentius adoptarem emendationem *D' Oruillii* in Siculis cap. XIIII. p. 246 sq. Is quidem in Theocriti Scholiaste, pro *Simonides* substituendum putat Σιλήνος. Nam is, ait, apud *Suidam*, (vnde igitur Lucillus quoque Tarrhaeus mihi corrigendus videtur,) in Σαρδάνιος γέλως, (ex emendatione Kusteri fide codd. Paris. et Photii in Lexico MSto,) ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν περὶ Συρακούσας et in Photii Lexico ἐν τῷ Δ τῶν περὶ Συρακούσας, et ἐν τῷ τρίτῳ Σικελικῶν apud *Athenaeum* lib. XII. cap. XI. p. 542. laudatur *Silenus Calactinus*: et apud *Stephanum* in Παλική Σιλήνος ἐν τῷ δευτέρῳ. Vocabulum *Silenus* apud *Suidam* quoque in Σιμωνίδης abiit. Hactenus *Doruillius*, in cuius sententiam transiit *Burmannus* II. in Commentario ad Numism. Sicula p. 473. *Silenus* vero, quem Fabricius omisit, fuit ex vrbe Sicula, Calacta, progenitus, ideoque ab *Hier. Ragusa* in Siciliae bibl. veter. p. 247. aliisque apud *Mongitor.* in Bibl. Sicula, tom. II. p. 225 sq. (vbi de hoc agitur) inter Siculos recensetur. Fuit Historicus, at incertae aetatis, vid. *Ger. Io. Vossium* de historicis graecis, lib. III. p. 413. qui libros eius enumerat. Scripsit igitur *Silenus*, 1) *Res romanas*. (*Dionys. Halicarn.* antiqq. rom. I. cap. 6. p. 17. tom. I. Reiskii, vbi vid. not. *Liuius* libr. XXVI. cap. 49. An is liber idem est, quem *Cicero* de Diuinat. I. 24. *Graecam* citat *historiam*, cuius auctorem, Silenum, adfirmat, diligentissime res Hannibalis persequutum esse? aut liber fuit seorsum editus, aut potius pars sequentis

de Historicis Graecis. *Strabonis* vero locus lib. XV. p. 728. edit. Morelli, in vitio forte cubat, licet aliud videatur *Allatio* p. 211. nam pro verbis ὡς εἴρηκε Σιμωνίδης ἐν Μήμνονι διθυράμβῳ τῶν Δαλιακῶν, Casaubonus e Suida legit Σῆμος ὁ Ἠλεῖος, siue ὁ Δήλιος. Sic *ouum*, quod sub *Simonidis* nomine laudat Franciscus Blondellus in comparatione Pindari cum Horatio pag. 32. Simmiae esse constat, de quo infra suo loco Libro tertio cap. 17. Vicissim pro Simmia, Simonidis nomen male positum a Suida in Σιμμίας. Vide Ionsium p. 23. Quod porro Scholiastes Apollonii lib. I. p. 56. τὴν γὰρ Ἰωλκὸν Μινύαι ᾤκουν, ὥς φησι Σιμωνίδης ἐν συμμίκτοις, aut subintelligendum fuerit μέλεσι, aut alius fuerit *Simonides* illorum συμμίκτων scriptor, siquidem eiusmodi exstiterunt, qualia συμμικτα Philemonis, Callistrati etc. de quibus Woweranus cap. 13. Polymath.

Fuit et alius *Simonides Iambographus*, ffffff) Amorginus, qui et elegiarum libros duos Suida teste scripsit, cuius meminere Strabo, Clemens Alex. Athenaeus, et alii: gggggg) confer *Vossium* III. Instit. poet. p. 97. *Allatium* p. 206. Huic forte σύμμικτα rectius tribueris, et Epigramma in Sophoclis mortem. Fuit praeterea, qui Amorginum videtur aetate antecessisse, *Simonides Ceus iunior*, circa Olymp. LXXXII. clarus, quem Suidas ait scripsisse libros III. Περὶ hhhhhh) εὑρημάτων, et libros tres de genealogiis. iiiiii) *Simonidis*, qui Historias suas Speusippo

sequentis libri?) 2) *de Rebus Siculis*, cuius tertium librum citat *Athenaeus* lib. XII. cap. 11. p. 542. *Diogenes Laertius* in vita Anaxagorae lib. II. cap. 12. laudat *Silenum in primo historiarum*. Partes huius operis fuisse quoque videntur, 3) opus *de Aetna*, cuius *secundum librum* commemorat *Stephanus Byzantin.* de Vrbibus in Παλική, et 4) de *Aphrodisiade insula*, ex *Plinio* H. N. lib. IV. cap. 22. Num vero *Glossae*, quas citat *Athenaeus* lib. XI. et XIV. et Scholiastes Apollonii in lib. I. (item apud Eustath. ad Odyss. 1571. 5. occurrit *Silenus Glossographus*;) atque *Historiae fabulosae* ex Tzetze in Lycophron. p. 111. nostrum *Silenum* habuerint auctorem, dubitat Vossius, idque optimo, reor, iure. Apud Tzetzam quidem ad Lycophron. vers. 786. et *Eudociam* p. 394. laudatur Σιληνὸς Ὁ ΧΙΌΣ ἐν δευτέρῳ τῶν μυθικῶν, vbi de ortu Vlyssis actum esse dicitur; (ad poetas igitur Cyclicos pertinuisse videtur:) atque p. 43. cum exigua aut falsa scripturae varietate Σεληνὸς Ὁ ΧΙΌΣ, de matre Vlyssis, adeoque ex eodem libro. Idem eiusdemque liber citatur ab *Eustathio* ad Hom. Od. p. 1871. Apud *Strabon.* III. 172. (p. 261. Alm.) Σιληνῷ pro vulgato Σιλανῷ corrigendum videtur. *Harl.*

ffffff) *Tzetzes* Chil. XII. v. 52. notat, Simonidem fuisse inuentorem litterarum η et ω, dubitat vero, vtrum τὸν Ἀμόργου, (Amorgi filium vocat etiam Chil. I. v. 619.) τὸν Σάμιον ἐκεῖνον, an Ceum. Sed Amorginum a patria, non a Parente adpellandum esse, *Stephanus Byz.* et alii perspicue testantur. De literarum inuentoribus consule, si lubet, scriptores supra a me laudatos lib. I. cap. XXIII. §. 2. *Fabric.* Inprimis *Goens* diss. de Simonide cap. IV. sect. I. p. 72 sqq. et paullo ante notata. *Harl.*

gggggg) *Strabo* libr. X. pag. 486. (pag. 745. Alm.) *Simonidem* lyricum Ceium Iulide natum, diserte ibid. p. 487. (p. 747. Alm.) distinguit a *Simonide* iamborum scriptore, τῶν Ἰάμβων ποιητῇ, Amorgo, vna de Sporadibus, orto. Secundum Suidam tom. III. p. 317. et Eudoc. p. 383. vixit 490. an. post bellum Troianum. Simonides in Ἴαμβοις laudatur ab *Harpocratione* in voc. Μύσων λάκων. etc. In codice quodam, a *Montfauconio* in Bibl. Coislin. p. 597. exstat obseruatio grammatici cuiusdam lepida; Lyricum scribi Σημωνίδης διὰ τοῦ η (per η): Iambicum vero poetam Σιμωνίδης· ὁ Ἰαμβοποιὸς διὰ τοῦ ι, (per ι), καὶ ἴσως, pergit ὁ μὲν παρὰ τὸ σῆμα, ὁ δὲ παρὰ τὸ σιμός. Plures *Simonides* cognominos recensent *Suidas* tom. III. p. 315 sqq. vbi conf. Kusteri notas, *Eudocia* p. 383. *Allatius* de Simeonibus, p. 217 sq. et ex eo *Fabricius* infra lib. V. cap. 42. §. 13. vol. X. p. 299. *Crassus* in Historia poet. graec. p. 462 sqq. *Vossius* de poetis gr. Oper. III. p. 201. et de historicis graecis lib. IV. cap. 13. p. 470. Adde *Villoison.* prolegg. ad Apollonii Lexic. Homer. p. 28. not. *Harl.*

hhhhhh) Praeter Simonidem hunc scripsere περὶ εὑρημάτων Antiphanes, Aristodemus, Aristoteles, Cydippus, Dinias, Ephorus, Philostephanus, Scamon

Speuſippo Philoſopho inſcripſit, in quibus egerat de rebus Dionis ac Bionis, meminit Laertius IV. 5. Longe iunioris *Simonidis* Philoſophi circ. a. Ch. 370. ſub Valente Imp. combuſti meminit praeter Zoſimum IV. 15. et Suidam Ammianus XXIX. 1. p. 555. *Chamaeleontem* Heracleotam *ἐν τῷ περὶ Σιμωνίδȣ* laudat *Athenaeus* XIV. p. 656. D. nimirum de pluribus Poetis egerat ille ſcriptor, vt adcurate notauit *Ionſius* p. 93. [Curatius de eo diſſerit *Goens* diſſ. m. p. 3 — 9.] De dialectis Simonidis et aliorum poetarum Lyricorum, Homerique, ſcripſerat *Tryphon* Alex. teſte Suida. [conf. *Goens* p. 9 — 11. *Palaephatus*, grammaticus incertae aetatis, ſcripſit *ὑποθέσεις εἰς Σιμωνίδην*. vid. ſupra ad n. 6.] *Protagoram* vero [Democriti diſcipulum, aequalem Socratis, circa Olymp. LXXXIV.] poemata Simonidis mercede accepta interpretatum eſſe refert *Themiſtius* Orat. XXIII. p. 289. edit. Harduini. [P]

LVI. SIMON Magneſius, de quo *Strabo* lib. XIV. p. 648. Muſicus fuiſſe videtur et ſimul Poeta. *Καὶ Σίμων ὁ μελοποιὸς καὶ αὐτὸς παραφθείρας τὴν τῶν προτέρων μελοποιῶν ἀγωγὴν, καὶ τὴν Σιμῳδίαν εἰσαγαγὼν, καθάπερ ἔτι μᾶλλον Λυσιῳδοὶ καὶ Μαγῳδοί.* Mentio huius Simonis ſiue Simi Magneſii etiam apud Athenaeum. Videndum quoque, ſitne diuerſus ab hoc *Σῖμος Ἁρμονικὸς*, cuius meminit Porphyrius in vita Pythagorae p. 3. *Fabric.* [conf. *Athenaeus* XIV. cap 4. p. 620. E. F. *Suidas* in voc. *Sotades*, *Salmaſ.* Exercitt. Plin. p. 76. G. edit. Traiect. *Scaliger*. Poet. I. cap. 52.]

LVII. STESICHORVS kkkkk) Heſiodi filius a quibusdam habitus, ex Himera

mon Mytilenaeus, Strato Peripateticus et Theophraſtus. Confer Clementem Alex. I. Strom. pag. 308. Athenaeum et Plinium VII. 56.

iiiii) Schol. ad Apoll. Rhod. II. 868. vbi de Aſtypalaea Ancaei matre agit, *καὶ Σιμωνίδης ὁ γενεαλόγος ὁμοίως τῷ Ἀπολλωνίῳ γενεαλογεῖ*, et de eo quoque ſchol. ad eumdem, III. 26. et IV. 177. ex quibus locis cl. *Groddek* coniicit, in: Bibliothek der alten Litteratur und Kunſt, part. II. p. 100 ſq. a Simonide in ſuis Genealogiis quoque decantatam fuiſſe Argonautarum expeditionem. Ex eodem Simonidis opere Apollonium mutuam ſumſiſſe fabulam de connubio Achillis cum Medea in Elyſio, ait Schol. ad Apollon. IV. 814. Scholiaſt. ad Lycoph. v. 355. tres verſus tamquam Simonideos laudat, ex quo loco *Goens* in diſſ. mem. p. 109 ſq. probaturus eſt, Simonidem lib. *περὶ γενεαλογίας* ligata ſcripſiſſe oratione, nec, quae ſententia eſt vulgaris, proſaica: atque illos verſus, exinde pateret, ſi Tzetzes recte prodidit, ab *Apollonio Rhod.* I. 550 — 52. fuiſſe exſcriptos: at *Brunck.* ad Apoll. Rhod. I. 551. p. 26. ex Etym. M. voc. *Ἴτωνις* Tzetzen eſſe corrigendum, neque illos verſus habere auctorem Simonidem animaduertit, notante iam eodem *Groddeckio.* Eosdem tamen tres verſus *Eudocia* in Viol. p. 322. in hiſtor. de Pallade diſerte quoque tribuit *Simonidi Genealogo.* Enimvero Eudocia, aut quisquis fuerit compilator ſiue interpolator illius libri haud raro, nullo adhibito iudicio delectuue, aliorum narrationes et *ῥήσεις* non ex limpidis fontibus ſed ex turbidis riuulis hauſtas immiſcuit.

Addi debent ex Suida et Eudocia *Simonides* Magneſius, poeta epicus, qui vixit tempore Antiochi M. cuius res geſtas, et pugnam cum Galatis decantauit: *Simonides* Caryſtius, ſ. Eretrienſis, poeta epicus, qui ſcripſit Graecorum conuentum in Aulidem, Trimetrorum libros II. de Iphigenia vnum: *Simonides Muſicus*, quem aequalem fuiſſe Archilochi, et Ariſtoxeni, (id ſi verum eſt, hic Ariſtoxenus poeta, a Muſico, Ariſtoclis diſcipulo, diuerſus eſt intelligendus,) Olymp. XXIX. tradunt *Euſebius* in Chronol. et *Cyrillus Alexandrinus* lib. I. contra Iulian. p. 12. C. Illi Simonidi tribuit *Plinius* H. N. libr. VII. cap. 56. inuentionem heptachordi. vide *Goenſii* diſſ. p. 18 ſq. *Harl.*

kkkkk) Heſiodi filium tradidere Philochorus, Ariſtoteles etc. vt Suidam ac Tzetzen praeteream. Sed alia aliorum ſententia. Prius dicebatur *Tiſias*, Steſichori vero nomen accepit *ὅτι πρῶτος κιθαρῳδίᾳ χορὸν ἔστησεν*, vt eſt apud Suidam. Confer de illa *τάσει χορῶ* differentem Dodwellum lib. de aetate Phalaridis p. 59 ſq. *Κύκλιος χορὸς* ſine vlla *τάσει* erat *διθυραμβικῶν*, vt ſupra dixi in Cineſia. Vide et ſi placet, quae de Choro Lyrico habet *Tzetzes* Chil. XI. hiſt. 377.

ra [uuuu]) Siciliae ciuitate fuit. Natus Olympiade XXXVII. antiquior Simonide, qui eius meminit apud *Athenaeum* lib. IV. p. 172. Phalaridis Tyrannidi in Patria sua restitit, narrata fabula de equo, qui, vt cerui leuem iniuriam vlcisceretur, frena iniici sibi passus esset. Vide *Aristotelem* II. 20. Rhetor. Quae praeterea in tributis Phalaridi Epistolis et inde apud *Tzetzen* Chil. I. Hist. 25. et Chil. V. Hist. 31. leguntur, tamquam virorum doctorum disputationibus controuersa, praetereo, licet illa non praeter historiae fidem scripta mihi videantur. [at dubiae fidei esse, et vero falsa, Bentleius, Lennepius aliique viri docti ostenderunt.] Obiit apud Catanenses, Olymp. LVI. vt tradit Suidas, vel serius etiam, si aetatis annum attigit LXXXV. vt Lucianus habet in Macrobiis.

EPIMETRON.

[De aetate et parentibus Stesichori non conuenit inter historicos et chronologos: atqui plures forsan fuerunt eiusdem nominis: lyricus autem, quoniam fama reliquis praestiterit obscuris, per ignorantiam hominum et vetustatem temporis, modo hoc modo illo patre ac tempore editus ferebatur. Atque Stesichorus *Himeraeus* Hesiodi *Beotii* filius fuisse non videtur. Neque ex Phalaridis Epistolis *spuriis* aliquid roboris accedere potest vlli sententiae atque vllius rationibus aetatis. Suidae auctoritatem in aetate Lyrici definienda plerique sequuntur: Suidam quoque exscripserat *Eudocia* in Violar. p. 385. sed ita, vt tantummodo repeteret, Stesichorum fuisse filium Euphorbi vel Euphemi, reliquorum a Suida dictorum et patriae mentione omissa. Apud Suidam tamen de poeta nostro verba ὅτι πρῶτος κιθαρῳδίᾳ χόρον ἔστησεν, non opus est cum *Langbaenio* ad Longin. sect. XIII. p. 99. mutare in σὺν κιθαρῳδίᾳ: idem *Langb.* ibidem chorum, quem Stesichorus instituisse dicitur, intelligit *lyricum* non *dithyrambicum*, quem Philoxenum aut *Arionem*, (de quo vide supra,) aut alium inuenisse produnt veteres, nec tragicum aut comicum, quos, putat, Philammonem, (de quo in vol. I. pag. 214. egimus,) agnoscere auctorem. Enimuero κύκλιος χορὸς idem est, qui διθύραμβος, vt Bentleius iam obseruauit. Sed haec obiter. Atque ego nimis longus forem, si omnia ea, quae Dodwellus, Bentleius, Corsinus aliique ad inquirendam firmandamque temporis rationem in vtramque partem disputarunt, copiosius repeterem. *Dodwellus* de Cyclis veterum Graec. et Rom. diss. V. sect. X. p. 250 sqq. primum adfert *Aristotelis* testimonium de aetate Hesiodi atque Stesichori a Io. Tzetze ad Hesiodum p. 3. seruatum, lyricum fuisse filium Hesiodi, sed aequalem Pythagorae philosophi ac Phalaridis addit, et ex epistolis Phalaridis colligit Tzetzes: tum de rationibus Eusebii et marmoris Oxoniensis, (cuius auctor Epoch. 51. memiuit Stesichori, dum in Graeciam venisset, et quo nostrum lyricum denotari suspicatur Dodwellus: at epocha 74. auctor iste nominat *secundum* Stesichorum Himeraeum, aliter censente Dodwello: vide ad vtramque ep. Seldeni et Prideaux notas,) et plura alia differit; at quoniam fide Epistolarum Phalaridis vnice nititur, et, vt cum Phalaridis aetate compararet, Stesichori mortem collocat, diss. V. de Cyclis p. 261. in Olymp. LXXII. 3. illa mittamus. Idem, postea meliora edoctus a Bentleio,

[uuuu]) Silius XIV. 223. *Littora Thermarum prisca dotata Camoena.* Cicero 2. in Verrem cap. 35. *Erat etiam Stesichori poetae statua senilis, incurua, cum libro, summo vt putant artificio facta, qui fuit Himerae: sed et est et fuit tota in Graecia summo propter ingenium honore et nomine.* Iconem Stesichori iuuenili facie exhibet Iac. Gronouius tom. II. Antiquitat. Graecar. tabula 38.

a Bentleio, (de quo paullo post videbimus,) retractat suam sententiam in Exercit. I. de aetate Phalaridis §. 21 — 25. p. 51 — 72. ipsius Simonidis testimonio innixus, neglecta marmoris Oxoniensis auctoritate, et, Suidae fides si habenda sit, natalem Stesichori diem adsignat Ol. XXXVII. mortis autem tempus Olymp. LVIII. vel LIX. adserit, praeeunte Luciano in Macrobiis; at p. 86 sq. in tabula quadam omnia complectitur et comparat aet. Stesichori, Phalaridis et Simonidis aliorumque. Tum ex Eusebio illi videtur natalis Olymp. XLII. $\frac{1}{4}$. Per Iul. 4103. V. C. Varr. 143. et mors illius Olymp. LXIII. $\frac{1}{3}$. Per Iul. 4188. Varr. 228. an. aet. LXXXV. P. 62 sqq. de chori στάσει eiusque auctore Stesichoro, et de Stesichoris in marmore Oxoniensi memoratis, docte fuseque, at nimis subtiliter, disputat ex iisque colligit, de primo Stesichoro, Pindaro, qui στάσεις epodicas metrumque Stesichoreum vsurpauit, antiquiore, ante illum Stesichorum, cuius in Graeciam aduentum Olymp. LXXIII $\frac{3}{4}$. tribuit auctor marmoris Oxon. esse intelligendum, nec Stesichorum Himeraeum filium fuisse Hesiodi; στάσιν ab Himeraeo inventam ante Olymp. LXX $\frac{2}{3}$, post aetatem tamen Arionis, repertoris χορȣ κυκλίȣ etc. vid. supra, ad *Arionem* §. XVI. β'. notata. Enimuero *Lennepius* ad Phalar. epistol. p. 269 sq. de formula, χορȣ̃ στάσις, στῆσαι χορὸν s. χορὲς etc. *chorum s. choros instituere* et aliis rebus erudite differit et contra Dodwellum efficit, Stesichorum non inuenisse χορȣ̃ στάσιν, sed talem chorum κιθαρῳδίας, secundum Suidam, instituisse, qualem circa Delphicum templum primum instituit Philammon, (*Pherecydes* in schol. Hom. ad Odyss. τ'. 432.) et ita rem existimari posse, Stesichorum *primum* Himerae, aut *in Sicilia* chorum Κιθαρῳδίας instituisse, aut saltem eius rationes, antea, sicut ipsam Κιθαρῳδίαν, (de qua lege *Plutarch.* de Musica p. 1133. B.) rudiores simplicioresque multis modis correxisse et mutasse, atque adeo, tamquam chori artificiosius instructi auctorem adpellatum Stesichorum, quum antea Tisias nominaretur: eo etiam posse referri ἐπῳδȣ̃ inuentionem, quum antea tantum διάσι, i. e. στροφῇ καὶ ἀντιστροφῇ, aut etiam simpliciore choro vterentur homines. — De *Bentleii* senteutia, in Responsione ad C. Boyle etc. ex Lennepii interpretat. lat. p. 17 sq. lata, quaedam addere lubet. Contra Dodwellum disputans, fabulam *equi* et *cerui*, quam *Aristoteles* Rhetor. II. 20. Stesichoro tribuit, *Dodwellus* tamquam arcem rei suae tuetur, ipseque noster Fabricius veram esse iudicat, suspectam habere malit, quia *Conon*, qui tempore Iulii Caesaris scripsit, Narrat. 42. eamdem habeat narrationem, sed pro Phalaride ponat *Gelonem*, de quo sit loquutus Stesichorus, nec illam, si ponimus cum marm. Arundel. vixisse Stesichorum Olymp. LXXXIII. 3. ab Gelonis aetate discrepare. Tum agit de rationibus *Suidae*, *Eusebii*, (qui Stesich. floruisse scribit Olymp. XLII. 1. mortuum Olymp. LV. 1. pariter *Hieronymus* in Chron. p. 458. et 478. edit. Vallarsii, cuius notas consules,) *marmoris Arundel.* (in quo Stesichori aduentus in Graeciam Olymp. LXXIII. 3. demum notatur, a quo tamen dissentit, comparata, examinata et constituta Simonidis aetate, de qua supra iam egimus:) ex quo concludit, aetatem Stesichori multum antecessisse tempus, in marmore notatum. Denique si Stesichori aetas recte definita est in marmore, epistolae Phalaridis huiusque aetas repugnant reliquis rationibus, et illarum νοθείαν manifestant; sed qui omnem controuersiam curatius noscere et secundum alterum vtrum dirimere cupiat, eum ablegemus necesse est ad Dodwelli et Bentleii libros. — *Corsinus*, auctoritate Phalaridis Epist. motus, annum natalem Stesichori in Olymp. XXXVII. mortis autem annum in Olymp. LVII. in fastis attic. tom. III. p. 60. pag. autem 101. ad Olymp. LV. $\frac{1}{2}$ adfert Eusebii et Hieronymi narrationem, qui Stesich. mortem in illum annum conferunt. Scaliger tamen accedit Suidae testimonio, poetam obiisse Olymp. LVI. *Hamberger* in Z. N. tom. I. p. 92.

p. 92. natum illum esse scribit, A. M. 3375 – a. Ch. 65 – floruisse A. M. 3372. a. Ch. 612. e vita excessisse, A. M. 3432. a. Ch. 526. De nostro scripserat quondam *Chamaeleon*, teste Athenaeo XIV. cap. 3. p. 620. Adde *Mongitor.* B. Sic. tom. II. p. 241 sqq. qui de patria, et aetate, ingenio, scriptis atque auctoritate poetae multa disputat, in nonnullis nimium tribuit Phalaridis Epistolis. *Crassi* Histor. poet. graecor. p. 487 sqq. *Burette* in Comm. Acad. Paris. Inscr. tom. X. p. 209 sqq. et 286. Sed satis. *Harl.*]

Dorica dialecto poemata composuerat libris XXVI. vt ab eodem Suida adnotatum. Poesis eius Epodica e Strophe, Antistrophe et epodo constans, vnde prouerbium: *ἐδὲ τρία Στησιχόρε*, de quo Suidas. In sepulchro Stesichori apud Himerenses *πάντα ὀκτώ*, vnde in astragalorum ludo Stesichori octouarium denotabat. Vide, quae Viri docti ad *Pollucem* lib. IX. cap. 7. sect. 100. mmmmmmm) Tituli vero poematum ipsius apud veteres scriptores mihi obseruati hi sunt:

Ἆθλα, quae Ibyco ab aliis, sed male, tributa, ex Simonide obseruat *Athenaeus* lib. IV. pag. 172. [in illo opere lyrico fuerunt exposita vett. certamina.]

Βυκολικὰ μέλη. Aelian. X. 18. Var.

Γηρυονίς. *Athenaeus*, lib. XI. p. 449. et 469. cum Casaub. comment. p. 781. 1. etc. *Pausanias* Arcad. c. VIII. 3. p. 602. vbi male in Kühnii quoque editione *Τηρυόνη Δῖ* pro *Γηρυονίδι*, Eustath. ad Odyss. I. p. 1632. l. 21. et Schol. Apollonii I. 211. Respiciunt [?] et Schol. Hesiodi ad Theogon. et Strabo lib. III. p. 148. C. Vide Fulu. Vrsinum pag. 309. *Fabric.* Poema fuit, in quo de rebus, ad Geryonem pertinentibus, agebatur: ex fragmentis autem illius adparet, Stesichorum descripsisse Herculis expeditionem aduersus Geryona. conf. *Adr. Heringae* Obseruatt. crit. Leoward. 1749. 8. p. 20. vbi, Fabricianae emendationis aeque ac aliorum h. carminis fragmentorum f. immemor siue ignorans, in Pausaniae loco cit. et in Schol. Apoll. Rhodii mem. corrigit *ἐν Γηρυονηΐδι*. *Harl.*

Ἑλένης

mmmmmmm) Splendidum eius sepulcrum apud *Io. Baptistam de Grossis* in decachordo Catanensi p. 194. tom. X. thes. Sic. Lugd. Bat. 1723. fol. *Fabric.* Sed, vtrum Stesichorus in patria, Himerae siue Thermis, an Catanae sepultus sit, inter veteres auctores agitatae sunt controuersiae. Mortuum eum fuisse Catanae et ante portam, quae ab ipso Stesichorea, (verosimiliter ab illius monumento) vocatur, sepultum, Suidas et praecipue *Antipater* in Epigr. Anthol. gr. lib. III. cap. 25. Ep. 62. p. 403. edit. Opsop. diserte testantur: ad litteras enim Phalaridos fictitias nolo prouocare. Famam tantum sequuntur *Pollux* loco, a Fabricio citato, et qui eum secutus est, *Eustath.* ad Iliad. ψ'. p. 1289. At id monimentum, aeque ac eius statua, summo artificio facta, et Himerae quondam posita, (vid. *Ciceron.* Orat. Verrin. II. cap. 35.) hodie non exstant. Catinenses quidem ostendunt murum quemdam, tamquam Stesichorei sepulcri reliquias: sed vide *Io. Phil. D' Oruilli* Sicula p. 25. et 216 sq. atque *Burmann.* II. in Commentario ad Numism. Sicula, qui tab. IX. Nr. 10. exemplar nummi aerei curauit aeri incidendum, in cuius altera parte est caput galeatum, forte Palladis, in altera autem Stesichorus stans et dextra coronam lauream, sinistra lyram tenens, cum epigraphe: ΙΜΙΗΡΩΝ, quem nummum p. 262 sq. vberius explicat et de poetae nostrae apud Himeraeos auctoritate agit: idem laudat *Fazellum* Dec. 1. de reb. Sicul. lib. III. p. 65. et lib. IX. p. 197. de nostro eiusque insigni apud Siculos veneratione copiosum. Stesichorus templo quoque fuit honoratus. vid. *Bentleii* diss. de Epist. Phalar §. XV. Epitaphium Catanae in *Ferretii* Musis lapidariis, V. 36. p. 354.

Ops (h. e. terra) *ego Stesichori*
Aetneis hinc ossibus ossa
Clausa tego vatis. Cetera mundus habet.

Harl.

Ἑλένης κατηγορία siue ψόγος, in cuius scripti poenam excoecatus, sed post compositum oraculi monitu Ἑλένης ἐγκώμιον siue *Palinodiam*, visum recepisse traditur. Meminit Plato Phaedro, [Operr. tom. III. p. 243. de republ. IX. p. 586. tom. II.] *Isocrates* Helenae encomio p. 218. D. edit. Canteri, *Dio* 2. de regno p. 21. et diss. XI. p. 162. *Lucianus* secundo de vera Hist. tom. I. p. 673. [s. II. 15. tom. II. edit. Reitzii. *Pausan.* III. 19. pag. 260. ibique Kuhn. coll. *Conone* in Narr. 18. apud Photium p. 432. *Philostr.* VI. p. 246.] *Hieronymus* 1. contra Rufin. [Schol. Eurip. Orest. v. 249.] multique alii, quos laudat *Fuluius Vrsinus* p. 305 sq. et *Allatius* cap. VIII. de patria Homeri. Stesichori Ἑλένην citat *Athenaeus* lib. III. [p. 81. D. idem p. 451. D. X, 457.] *Ptolemaeus Hephaest.* lib. IV. Ex primo Helenae epithalamio a Stesichoro scripto Theocritum in Idyll. XVIII. quaedam mutuatum notat eius Scholiastes. *Fabric.* Apud *Plutarchum* de S. N. V. tom. II. p. 555. A. [p. 38. edit. Wyttenbach.] occurrit fragmentum, quod *Suchfort* loco mox memorando e Stesichori vituperio Helenae sumtum putat explicatque, contra Wyttenbach. fere malit dicere ad Plut. locum p. 54. locum sumtum esse ex Stesichori Ὀρεστείᾳ, nisi metri genus obesset: ideoque nil definit, at egregias Valckenarii emendationes huius fragmenti adfert. Adde *Firmum Caesariensem* Episcop. ep. 37. earum, quas Muratorius edidit inter Anecd. graeca. *Harl.*

Ἐριφύλη. Sext. I. contra Mathem. sect. 261. [contra grammat. I. cap. 12. p. 271. ibique Fabr. et *Heyne* ad Apollodor. p. 701 sqq.]

Εὐρωπεία. Schol. Eurip. Phoenissis, 674.

Ἰλίου πέρσις. *Dio Chrysost.* Orat. 2. de regno, p. 25. ait, Alexandrum Regem Stesichori aestimatorem fuisse, ὅτι μιμητὴς Ὁμήρου γενέσθαι δοκεῖ καὶ τὴν ἅλωσιν οὐκ ἀναξίως ἐποίησε τῆς Τροίας. Mentio in veteri tabula Iliaca apud Fabrettum p. 342. Meminit et *Pausanias* Phocicis s. X. cap. 26. p. 862. et 864. 27. p. 865. *Harpocrat.* in καθελών. *Tzetzes* ineditus apud Clariss. Dodwellum opere elaboratissimo de Cyclis, p. 802. [conf. cl. *Tychsen* in: Bibl. der alten Litterat. und Kunst part. IV. p. 12. inedit.] Hoc poema videtur respicere *Quinctilianus*, cum Epici carminis onera, lyra sustinentem Stesichorum celebrat X. Inst. Or. cap. 1. 62.

Καλύκη. Athen. lib. XIV. p. 619. E. Eustath. Iliad. φ'. 1236. 61. [forsan pars fuit παιδικῶν.]

Κύκνος. Schol. Pindari Olymp. X. 19.

Ὀρεστεία. Schol. Aristoph. ad Pacem, [v. 797. Schol. Euripid. ad Orest. v. 41. et 268.] Athen. lib. XII. p. 513. qui Xanthi Lyrici hoc in poemate imitatorem fuisse Stesichorum obseruat.

Παιδιὰ siue παιδικά. nnnnnn) *Athen.* lib. XIII. p. 601. Καὶ Στησίχορος δ' οὐ μετρίως ἐρωτικὸς γενόμενος συνέστησε καὶ τοῦτον τὸν τρόπον ἀσμάτων. ἃ δὴ καὶ τὸ παλαιὸν ἐκαλεῖτο παιδιὰ καὶ παιδικά. Eiusmodi ἄσματος Stesichorei initium mihi videtur adferre *Strabo* lib. VIII. p. 347. D.

nnnnnn) H. e. *pueriles lusus* et *deliciae, in laudem puerorum carmina.* Vid. *Warton* ad argument. *Theocr.* Idyll. 29. p. 307. *Harl.*

῎Αγε Μοῦσα λίγεια ἄρξον ἀοιδᾶς
Ἐρατῶν ὕμνους Σαμίων περὶ παίδων
Ἐρατᾷ φθεγγομένα λύρᾳ.

Παλλάδος ἐγκώμιον, quod aliis tributum *Lamprocli.* Initium eius adfert *Tzetzes* Chil. I. v. 683. et Schol. Aristidis [in Miltiad. tom. II. p. 269.], tum *Aristoph.* ad Nubes, v. 964. qui Lamprocli tribuit. [Schol. Apollon. IV. 1310. *Harl.*]

Συοθῆραι. *Athen.* lib. III. pag. 95. D.

[Ἐν τῇ Σκύλλῃ. Hanc fuisse filiam Lamiae, prodidisse Stesichorum, testatur Schol. ad *Apollon.* IV. 828. An pars fuit carminis Ἰλίου πέρσις, et illius quoque pars, ex qua Schol. cod. Homerici Veneti Marciani B. et *Eustath.* ad Iliad. φ'. 575. citat ἀπειρέσιον κυνυλαγμόν? In memoratis scholiis ad Homerum Venetis quater fit mentio Stesichori, aut ex eius carminibus quaedam narrantur. Vid. indicem, supra, in vol. I. pag. 450. Olympum dicitur imitatus esse apud *Plutarch.* de Musica p. 654. et 656. tom. X. Opp. edit. Reisk. — *Gregorius Barhebraeus* s. *Abulfaragius* in Chronico Syriaco e codd. Bodleianis a Brunsio descripto, quod coniunctim ediderunt *Paul. Iac. Bruns*, Prof. Helmstadiensis, et *Georg. Guil. Kirsch*, Gymnasii, quod Hofae est in principatu Baruthino, Rector, Lipsiae, 1789. 4. p. 13. scribit, Stesichorum inuenisse [illegible] quia inter feminas esset educatus: id Bruns vertit *instrumentorum musicorum genus;* sed censor editionis illius in ephem. litter. Gotting. an. 1789. plag. 174. p. 1746. duce Lexico msto *Isa bar Ali* malit interpretari *satiram*, et suspicatur, vel eo respici ad Stesichori κατηγορίαν Ἑλένης, vel hunc confusum esse cum Simonide, auctore carminis in mulieres, idque eum fecisse, quod inter feminas fuerit educatus. *Harl.*]

Angelicum metrum, celeritate nunciis aptum reperit Stesichorus, [?] cuius hoc exemplum profertur a Diomede lib. III. p. 512. *Optima Calliope miranda poematibus.*

Fragmenta nonnulla Stesichori collecta sunt a Neandro p. 421. H. Stephano p. 76. et 443. maiorique industria a Fuluio Vrsino p. 79 — 97. et 304 — 309. [inter Poetas vett. graecos tragicos, lyricos etc. Colon. Allobr. 1614. fol. nouissime: *Fragmenta Stesichori* lyrici in vnum collecta, certo ordine digesta et interpretatione illustrata, auctore *Io. Andr. Suchfort.* Gottingae, 1771. 4. coll. censuris in Ephem. litterar. Erfurtanis plag. 24. an. 1772. vbi cl. *Herelius* notas quasdam criticas in fragmenta suggessit, *Klotzii* in Actis litter. vol. VII. part. I. nr. 7. p. 82 — 88. et in Bibl. philolog. tom. I. part. VI. nr. 6. p. 382 sqq. *Suchfort* in fine comm. laudat *Mori* comment. de Stesichoro, poeta graeco lyrico, quam adhibere mihi non licuit. — Stesichori ingenium, dulcedinem et suauitatem, iam veteres critici laudarunt. *Dionys. Longinus* de sublim. sect. XIII. 7. et alii eum Homeri imitatoribus atque aemulis adnumerant. Adde *Dionys. Halicarnass.* de structura orat. sect. 19. p. 159. edit. Vptoni, cuius notam conferes, et sect. 24. p. 220. vbi Stesichorus ἀξιοθέατος iudicatur. Stesichorum in rebus mythologicis interdum discessisse ab antiquiorum fabulis, pro illius temporis et diuersarum narrationum gentiumque ratione haud mirum videbitur. Sic Schol. ad *Apollon. Rhod.* IV. 1310 sq. obseruat, ab Stesichoro *primum* traditum fuisse, σὺν ὅπλοις prosiluisse ex Iouis cerebro Athenen. Id si verum est, hymnus Homericus, nr. XXVI. in Athenen est Stesichoro recentior. Vid. cl. *Heyne* ad Apollodori Bibl. p. 40. In rhythmis idem quaedam nouauit. Vid.

Vid. *Plutarch.* de Musica, p. 663. edit. Reisk. *Harl.*] Socrati in carcere constituto quendam scire lyrici carmen Stesichori admodulatum refert *Ammianus* XXVIII. 4. p. 529. Citatur Stesichorus a *Vibio Sequestro*, christiano scriptore, vbi de Himera fluuio agit, [p. 12. edit. cl. Oberlin. cuius notam vide p. 130.] sed Ctesichorum perperam ibi exhibent quaedam editiones.

[Procreauit quoque filias laude poeseos claras: de quibus vid. *Mongitor.* Bibl. Sicul. tom. I. p. 197. *Olearii* diss. de poetriis gr. §. 67. Claros idem habuit tres fratres, *Mamertinum*, siue *Marium*, qui post Thaletem disciplinam geometricam adtulisse in Graeciam, et rerum geometricarum inuentor fuisse ac de rebus geometricis scripsisse dicitur. (vid. *Mongitor.* l. c. tom. II. p. 28.) atque *Helianactem*, poetam et legumlatorem egregium: scripsit is, auctore Suida, leges saluberrimas: et alium. conf. *Mongitor.* tom. I. p. 268. *Harl.*]

LVIII. TELESILLA Argiua Lyrica poetria claruit temporibus Cleomenis Spartanorum oooooo) Regis circa Olymp. CXXXIX. vt constat e *Plutarcho* Lib. de virtutibus mulierum tom. II. p. 245. C. Itaque longe fuit iunior Laide meretrice, licet *Theophylactus Simocata* Epistolam Telesillae ad Laidem confinxerit. Eius ἄσματα siue μέλη memorant *Pausanias*, [libr. II. cap. 20. p. 156 sq. *Suidas* h. v. *Clemens Alex.* Strom. IV. 19. p. 522 ibique Potter.] *Max. Tyrius*, [diss. 37. p. 439. edit. II. Dauis. cuius not. vide,] et alii. Auctor fragmenti Censorino subiecti cap. 9. *Alcman numeros etiam minuit in carmen, hinc poetriae meliae; at Telesilla etiam Argiua minutiores edidit numeros.* *Athenaeus* lib. XIV. p. 619. ἡ δὲ εἰς Ἀπόλλωνα ᾠδὴ Φιληλιάς, ὡς ἡ Τελεσίλλα παρίστησιν. Versum eius producit *Hephaestio* Enchirid. p. 36. Confer *Vrsini* Lyricas p. 49 sq. et 296. *Fabric.* [vid. *Olearii* diss. de poetriis gr. §. 69. *Wolf.* in Poetriarum graecarum octo fragm. et elogiis p. 62 sqq. et in Catal. foeminarum olim illustrium p. 446. qui praeter ea laudat *Ottonis Frid. Menkenii* obseruationem in Bibliotheca virorum militia ac scriptis illustrium, nr. 238. p. 451. *Telesillae* aetatem non circa Olymp. CXXXIX. sed LXVIII. collocandam esse; primum, quia *Cleomenes*, rex Spartanorum, contra quem pugnauit *Telesilla*, non fuerit vltimus, sed primus istius nominis, Anaxandridae filius, qui circa LXVIII. Olymp. imperauit, vid. *Pausan.* in Laconicis, lib. III. cap. 4. p. 212. deinde, quod alias Herodotus, qui longe ante Olymp. CXXXIX. historiam suam consignauit, impletionem oraculi de mulieribus Argiuis nullo plane modo commemorare potuisset. *Harl.*]

LIX. TELESTAE Selinuntii quaedam ex Athenaeo describit H. Stephanus in Lyricis p. 392. Si idem est Telestus poeta, cuius monumentum memorat Plinius XXXV, 10. vixerit circa tempora Philippi Macedonis. Sed cuius Ἀργὼ et Ἀσκληπιὸς ab Athenaeo laudantur, Comicus fuit teste Suida in Τελέστης. Telestae Dithyrambos memorat *Plutarchus* in Alexandro, *Diodorus Sic.* XIV. 47. et *Athenaeus* lib. XIV. 2. pag. 616. et cap. 5. pag. 626. laudat Τελέστην ἐν ὑμεναίῳ διθυράμβῳ. Aristoxenum de hoc Teleste agentem citat *Apollonius Dyscolus* hist. mirab. cap. 40. Alius fuit *Telestes* Aeschyli ὀρχηστής, quem Tragici illius Septem Thebanam egregie saltasse, tradit idem *Athenaeus* lib. I. p. 22. [*Telesten* Selinuntium, dithyramborum artificem, retulit *Diodorus Sic.* loco mem. ad Olymp. XCV. 3. a cuius rationibus auctor marmoris Oxon. qui cum Archonte Athenis Micione floruisse adnotat,

 parum

oooooo) Vide Luciani amores tom. I. p. 895.

parum diſcrepat. Suidas vero, quod eum ex Athenaeo comicum facit, iuſto liberalior mihi eſſe videtur; nam Athenaeus p. 616. carmina illius haud vocat *comoedias* aut *fabulas* ſed citat tantum verſus, dithyrambicorum potius quam comicorum more ſcriptos, ex eius *Argo* et *Aſclepio:* nec diſtinguit eum p. 525 ſq. Hinc *Teleſtes* Dithyrambicus a Comico Suidae, (ſi vmquam fabulas ille ſcripſerit,) haud diuerſus, ſed vnus idemque eſſe iure quodam videtur. Nec diuerſos illos fuiſſe cenſent, ſaltem dubitant, *Patritius* in poet. dec. hiſtor. lib. I. p. 77. *Gyraldus* de poet. hiſt. dial. 9. *Craſſus* in hiſtoria poet. graecorum p. 497. *Mongitor.* in Bibl. Sic. tom. II. p. 245. qui praue ſcripſit nomen eius *Theleſtes*, atque haeſitat quoque *Weſſeling.* ad locum Diodori Siculi tom. II. pag. 678 ſq. adde cl. *Heeren:* in Bibl. der alten Litterat. und Kunſt, part. IV. p. 54 ſq. *Mongitor.* inſuper haud diſtinguit ab illo dithyramborum artifice *Teleſten* Aeſchyli ὀρχηστήν, quod tamen temporis ratio non admittit. Scripſit igitur *Argum*, *Aeſculapium*, *Dithyrambos*, (quos Harpalus legendos miſit Alexandro M. teſte *Plutarcho* in vita Alexandri M. ſect. 8. pag. 20. Opp. edit. Reisk. tom. IV.) tum *Hymenaeum*, et *Palladem Marſyamque*, ex ſententia quidem Patritii. adde *Prideaux* ad Marmora Oxon. p. 225 ſq. *Harl.*] Alius quoque *Teleſtes* Corinthi Rex apud Euſebium Chron. ad nr. MCCXXV.

LX. α΄. TELLEN tibicen peſſimus pppppp), nec multo forte melior poeta lyricus, etſi propter dicacitatem nonnullis probatus. Si idem, qui ΤΕ΄ΛΛΙΣ Plutarcho in Apophthegmatis [p. 732. tom. VI. Opp. edit. Reiske,] Epaminondae temporibus vixit. Zenobius prouerbio ἄειδε τὰ Τέλληνος· ἐπὶ τῶν σκωπτικῶν τίθεται ἡ παροιμία. Τέλλην γὰρ αὐλητὴς ἐγένετο καὶ μελῶν ποιητὴς, παίγνιά τε qqqqqq) κατέλιπεν [?] εὐρυθμότατα καὶ χάριν ἔχοντα πλείστην καὶ σκώμματα κομψότατα. Idem alibi: οὗτος ὁ Τέλλην ἐγένετο αὐλητὴς καὶ μελῶν ἀνυποτάκτων [licentioſorum et liberae dicacitatis carminum] ποιητής· μέμνηται αὐτοῦ Δικαίαρχος ὁ Μεσσήνιος. Meminit et Diogenianus, Apoſtolius etc.

[LX. β΄. THALES. Vid. *Plutarch.* de Muſica p. 659. vbi dicitur ὁ Γορτύνιος, et discernitur a *Thaleta* τοῦ Κρητὸς p. 660. (Plures enim fuerunt. vid. *Craſſi* Hiſtor. poetar. graec. pag. 490 ſqq.) *Burette* in: Memoir. de l'Acad. Pariſ. des Inſcr. tom. X. p. 287 ſqq. 298. etc. ſupra lib. I. cap. 35. §. 2. pag. 296. vol. I.]

[LX. γ΄. TERPANDER. Vid. ſupra l. m. cap. 34. §. 4. p. 292 ſqq. et hoc capite §. 10. 16 ſq. *Burette* lib. cit. tom. XV. p. 311 ſqq. de *Terpandro*, quem Plutarchus prodit fuiſſe inuentorem ſcoliorum, ac de ſcoliis ipſis, in primis pag. 213 ſqq. tom. X. vbi de *Terpandri* aetate eiusque lyra, p. 218 ſqq. de νόμοις et p. 232 ſqq. de cithara illius agit, et quaedam contra noſtrum Fabricium diſputat: de TIMOTHEO, poeta muſico, lyrico ac dithyrambico, Mileſio, de eius aetate, nat. Olymp. LXXXIV. 3. ante Chr. nat. 446. mort. anno aetatis 90. ſecundum auctorem marmoris Oxon. eius poematibus et nomis idem *Bur.* l. c. tom. X. p. 235 ſqq.

pppppp) Plutarch. ἦν δὲ αὐλητὴς ὁ μὲν Τέλλις κάκιστος, ὁ δὲ Ἀντιγενίδας κάλλιστος.

qqqqqq) Παίγνια eiusmodi ſcripſerant *Botrys*, *Mnaſeas* Locrus, et *Salpe* Lesbia. Vide *Io. Brodaeum* ad Anthologiam pag. 562. edit. Wechel. *Fabric.* vid. ſupra, hoc capite, nr. XXI. γ΄. et Mongitor. ibi citatum; item nr. XXXX. β΄. De *Salpe* vid. *Athen.* VII. p. 321 ſq. *Wolf* Catalog. foeminar. olim illuſtrium. p. 442. *Harl.*

X. p. 235 ſqq. copioſe diſſerit ad illuſtrandum *Plutarch.* de Muſica, qui *Timothei* facit mentionem p. 654. 682. 686. etc. tom. X. Opp. edit. Reisk. adde eundem *Burett.* ibid. tom. XV. p. 336 ſq et p. 349 ſqq. *Plinium* H. N. lib. VII. cap. 56. qui ſcribit, Timotheum addidiſſe chordis citharae *nonam;* contra *Nicomachus* lib. II. p. 35. Muſic. edit. Meibom. *undecimam* dicit: *Stephan. Byzant.* voc. Μίλητος, *Salmaſ.* ad *Capitolini* Antonin. Pium, cap. 7. tom. I. Scriptor. hiſtoriae aug. p. 264. infra in Catalogo tragicorum deperditorum, h. v. et ſupra *Meſomedes*, *Craſſi* hiſtor. poet. graec. p. 519 ſq. et de *Terpandro* p. 509 ſq. De loco in marmore Oxon. vbi de *Terpandro* agitur, eſt docta diſputatio in Miſcell. Obſeru. Belg. vol. II. tom. III. p. 341 ſqq. *Harl.*]

LXI. THEANO Lyrica Poetria commemorata mihi fuit ſupra cap. XIII. cum de foeminis Pythagoricis agerem.

LXII. TIMOCREON Rhodius, pugil ac Poeta, Simonidis aduerſarius fuit, vt notatum *Laertio* II. 46. Comicus veteris Comoediae, ſed qui praeter Drama in Themiſtoclem ac Simonidem ſcripſit praeterea, Suida teſte, ψόγον ſiue *vituperationem Themiſtoclis* carmine lyrico: [Verſus omnino mordaces ſeruauit *Plutarchus* in vita Themiſtoclis, cap. 21. tom. I. Opp. edit. Reiskii.] Verſus huius *Timocreontis* ante ineditos profert *Allatius* de Simeonum ſcriptis p. 213. e quibus colligas eum a Simonide prius laeſum fuiſſe:

Κηΐα με προσῆλθε φλυαρία οὐκ ἐθέλοντα
Οὐκ ἐθέλοντά με προσῆλθε Κηΐα φλυαρία.

Scolium Timocreontis *in Plutum* memorat, et eius initium refert *Ariſtophanis* Scholiaſtes ad Acharnenſes v. 531. et ad Ranas v. 1335. Suidas in σκολιόν. ex quo transſcriptum exhibet *H. Stephanus* in Lyricis ſuis pag. 396. [et *Brunck.* in Analect. poet. gr. I. pag. 148.] Reſpicit et, Küſtero ad Suidam obſeruante, *Iſidorus Peluſiota* lib. II. epiſt. 146. Mortuum hoc Epigrammate Simonides perſtringit, quod exſtat in Anthologia lib. III. cap. 6. et apud *Athenaeum* X. pag. 415.

Πολλὰ φαγὼν καὶ πολλὰ πιὼν καὶ πολλὰ κάκ᾽ εἰπὼν
Ἀνθρώπους, κεῖμαι Τιμοκρέων Ῥόδιος.

Confer *Io. Meurſium* in Rhodo lib. II. cap. 13. p. 108 ſq. De voracitate huius Timocreontis mentio apud *Aelianum* I. Var. Hiſt. cap. 27. et *Euſtathium* ad Iliad. ψ΄. pag. 1447. At Simonides, notante *H. Stephano* in diſſ. de Parodiis p. 68. alluſit ad hunc epitaphii Sardanapali verſiculum: πολλὰ πιὼν καὶ πολλὰ φαγὼν καὶ πολλὰ τρυφήσας. *Fabric.* adde *Craſſi* hiſtor. poet. graec. pag. 517. *Harl.*

LXII. XANTHVS Poetis Lyricis antiquiſſimis adnumerandus, Steſichoro antiquior eſt, qui Oreſtiam ſuam et alia ex illius carminibus compoſuit, vt teſtatur *Athenaeus* lib. XII. p. 513. Meminit et *Aelianus* IV. 26. Var. vbi conſulendae Perizonii notae. De *Xantho* Hiſtorico [Lydo natione, quem priſcae, inprimis patriae hiſtoriae peritiſſimum iudicat *Dionyſ. Halicarnaſſ.* Antiqq. rom. lib. I. cap. 28. p. 73. edit. Reisk. tom. I. et *Strabo* I. p. 49. (p. 85. Almel.) laudat, et qui ſecundum Heſychium Mileſium ac Suidam h. v. *Lydiacorum* libros IV. ſcripſit,] *Meurſius* ad Heſych. p. 173 ſq. et *Voſſius* de Hiſt. Graecis. De aliis *Xanthis* Illuſtris Ez. Spanhemius ad Callimachi H. in Delum, v. 41.

LXIII. XENOCRITVS Locrensis, per omnem vitam oculis captus teste Heraclide in Rep. Locr. [p. 533. edit. Crag. Lugd. Bat.] poeta fuit, ac vel paeanas vel dithyrambos scripsit, et a *Plutarcho* Lib. de Musica rrrrrr) antiquissimis paeanum scriptoribus [P] Thaleti ac Xenodamanti atque auctoribus secundae constitutionis musices accensetur. Incertum, idemne sit XENOCRATES ἄσματα γεγραφώς, quem ex *Aristoxeno* memorat Laertius IV. 15.

[LXIIII. XENODAMVS. *Plutarch.* de Musica p. 1134. f. p. 659. tom. X. Opp. edit. Reisk. eum, patria Cytherium, adnumerat *Thaletae* Gortynio, *Xenocrito* Locrensi, *Polymnasto* Colophonio, et *Sacadae* Argiuo, auctoribus secundae constitutionis musices; tum eum refert inter Paeanum scriptores, tamen fatetur, alios contendere, illum non Paeanas scripsisse sed hyporchemata, ipsiusque adeo Xenodami cantilenam esse memoriae proditam, quae non obscure hyporchema sit, a paeane diuersum. *Athenaeus* I. cap. 13. pag. 15. D. E. *Xenodemi*, (apud illum enim scribitur Ξενόδημος) et Pindari aetate, tradit, floruisse ὑπορχηματικὸν τρόπον, quae saltatio erat imitatio earum rerum, quas dictio cantionis enunciat. adde *Burette* l. m. tom. X. p. 659 sq. *Harl.*]

CAPVT XVI

DE THESPIDE ET AESCHYLO TRAGICIS.

I. *Thespis primus Tragicus Athenis. Dramata ei ab Heraclide supposita. Plures Thespides ibid.* II. *Aeschyli aetas.* III. *Quantum ab eo Graecae accesserit Tragoediae.* IV. *Aeschyli μεγαλοφωνία, dramata ipsius etiam defuncto illo acta publice proposito praemio. Alia in eius laudem, et quod in luctu mouendo plurimum valuit. ibid.* V. *Secta Pythagoreus; Impietas ac vinositas ipsi obiecta. Mors.* VI. *De septem Aeschyli Tragoediis quae exstant.* VII. *Catalogus deperditorum dramatum Aeschyli, cum variis obseruationibus.* VIII. *Alia scripta Aeschyli deperdita, atque obiter de Tynnicho Chalcidensi.* IX. *De editionibus, Scholiastis et interpretibus Aeschyli.* X. *Catalogus Scriptorum in scholiis Graecis ad Aeschylum citatorum.*

I.

Quamquam *Plato* in Minoe, [pag. 140. vol. VI. edit. Bipont.] Tragoediam Thespide et Phrynicho longe antiquiorem fuisse contendit, quod etiam innuit *Laertius* III. 56. et Suidas nominat Tragicos Thespide antiquiores *Arionem* Methymnaeum et *Epigenem* a) Sicyonium, *Nicephorus* quoque *Gregoras* (lib. X. p. 289. edit. Boiuinii,) τὴν Ὀρφέως ἐν τραγῳδίαις δύναμιν celebrat: communis tamen sententia iampridem obtinet, quod primus Tragoedias *docuit* THESPIS Icariensis: (vide *Sponium* de populis Atticae et *Reines.* Var. Lect. p. 364.) vt praeter Horatium, Plutarchum in Solone, [vol. I. p. 377. edit. Reiskii,] aliosque testatur marmor Arundelianum 44. Θέσπις ὁ ποιητὴς - - - πρῶτος b) ὃς ἐδίδαξεν - - - καὶ ἐτέθη

rrrrrr) Pag. 1134. f. edit. Reiskii vol. X. pag. 659 sq. conf. *Burette* ad Plutarchi locum in Comment. Acad. Paris. Inscript. tom. X. pag. 298. et de paeanibus pag. 301 sq. *Harl.*

a) De *Arione*, *Epigene* et *Phrynicho* egi infra cap. XIX.

b) Hoc vocabulum πρῶτος diserte legitur in edit. Prideausii p. 168. itaque Seldeni δίδαξεν intelligit, dum

ἐτέθη ὁ τράγος ἆθλον νενικηκότι, Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀλκαίου τοῦ προτέρου, hoc eſt Olymp. LX. 4. ſiue LXI. 1. Confer [*Stanleium* in vita Solonis cap. X. pag. 50 ſq.] *Meurſium* in Solone dum illud legi in editis negat. ***Bentleius*** in Apologia pro diſſ. de Epiſtolis Phalaridis p. 231. *Fabric.* ſ. ſecundum interpretationem *Lennepii* latinam, Phalaridis Epiſtol. adiunctam, p. 130 — 174. Bentleii argumenta examinauit et tragoediae arte excultae maiorem diu ante Theſpidem aetatem adſerere ſuſtinuit cl. M. *Io. Iac. Meno Valett*, Hamburgenſis, in II. diſputatt. num Theſpis Tragoediae auctor haberi poſſit. Erlangae, 1788. 4. Hic non vacat, omnem hiſtoriam et controuerſiam de ortu tragoediae perſequi et argumenta ab vtraque parte prolata repetere atque expendere. Mihi ſufficiat, de initiis illius pauca, eaque quae meliora certioraque videntur, colligere ac referre. Omnis dramatica poeſis, quae a dithyrambis, ſiue hymnis illis in Bacchi honorem vindemiae tempore cantare ſolitis, originem duxit, pedetentim cepit incrementa et ad perfectionem deinceps venit. Chorus, qui laudes Bacchi praecipue cecinit, valde antiquus, iam Theſei probabiliter aetate exſtitit, ſed admodum rudis, et incompoſitus, ab Arione autem aliisque, (vt ſupra, quum de lyricis egimus praeſertim de Arione et Steſichoro, iam cognouimus,) melius conſtituebatur. ***Turneminus***, (in noua edit. libri Brumoiani, Theatre des Grecs, p. 46.) putat, mortem Bacchi ſeu Oſiridis per Typhonem occiſi interdum fuiſſe celebratam, quod poſtea tragico dramatis argumento praebuerit occaſionem. Qui choros Bacchicos efficiebant, ii minio ſe inficiebant, vel faecibus rubri vini, (vid. ***Horat.*** de A. P. v. 275 ſqq. de Theſpide, ***Tibull.*** II. 1. 55. ibique Broukhuſ. et Heyne, ***Iſ. Caſaubon.*** de Satyrica Poeſi, lib. I. cap. 11. p. 11 ſqq. ibique Crenium et Rambach.) vnde nomen τρυγῳδίας enatum eſt. Drama igitur quoddam fuit, ſed rude. ***Theſpis*** inuenit et adiecit ἐπεισόδιον, h. e. hiſtrionem ſ. actorem, qui, dum chorus aliquot vicibus quieſceret, per interualla fabulam de Baccho, vel alio deo, aut heroe recitaret; quae, quum plerumque nihil cum Bacchi laudibus haberet commune, id nomen, ἐπεισόδιον, obtinuit. Theſpis vero quod, quum ludum ageret ſ. fabulam ſuam *doceret*, primus hircum accepit praemii inſtar, dedit occaſionem nominis *tragoediae*. Hine ***Diogenes Laert.*** III. 56. ſcribit, tragoediam, ſiue potius fabulam, τὸ παλαιόν, a ſolo choro fuiſſe actam, poſtmodum, ὕστερον, autem Theſpin inueniſſe vnum hiſtrionem, vt chorus interdum requieſceret. Ille vero interlocutor, quod ea dicebat, quae nulla arte compoſita, ſed extemporanea erant, αὐτοσχεδιάσματα protuliſſe et tragoedia ἀπ' ἀρχῆς αὐτοσχεδιαστική fertur ab *Ariſtotele* A. P. IV. 6. Neque tamen illa μονῳδία, illae fabulae, ab hiſtrione recitatae, grauis ſemper ſeriique argumenti, ſed frequentius ioculares aut dicteriis inſulſisque figmentis refertae videntur. Nam *Solon*, qui tum ciuitati erat praefectus, hominem prohibuit fabulas docere et vocauit illas inutilem falſiloquentiam ὡς ἀνωφελῆ τὴν ψευδολογίαν, teſte *Diogene Laertio* in Solone, ſ. lib. I. ſect. 60. Diſertius id enarrauit ***Plutarchus*** in Solone vol. I. pag. 377. Reisk. Solonem, quum Theſpis iam *mouere coepiſſet tragoediam*, (ἀρχομένων τῶν περὶ Θέσπιν ἤδη τὴν τραγῳδίαν κινεῖν,) et retineret rei nouitas multitudinem, *ipſum agentem* (vt mos erat veterum) *ſpectauiſſe Theſpin* et ſub ludis conueniſſe Theſpin ac quaeſiviſſe, numne ipſum puderet in tanta corona tanta proferre mendacia etc. Hinc fuerunt, qui Theſpin inter Iambicos referrent. Quod igitur Theſpis fuit Athenienſis et Solonis aequalis, inde et illius aetatem ac patriam et natales ortumque poeſeos tragicae cognoſcimus. Satyri et alii πρόπολοι Bacchi immixti primum erant choro: neque vero inde conſequitur, drama ſatiricum arte compoſitum ante Theſpidos aeuum fuiſſe, vti Bentleius adſeuerarat. (conſ. *Hurd* Com. ad Horatii Epiſtolas ad Piſones et Horat. tom. I. pag. 173. interpret. german. cl. Eſchenburgii.) Pratinas vero, qui circa Olymp. LXX. fabulas docebat ſatiricas, (vid. ***Toup.*** ad Suid. pag. 53. et ***Caſaub.*** de P. Sat. pag. 120. edit. Rambach.) id in cantibus quoque auſus eſt, vt, relicta Bacchi memoria, chorus aliud quoduis caneret argumentum. Phrynichus itidem Athenienſis, non multum diſceſſit a more praeceptoris ſui, Theſpidos, praeterquam quod primus in ſcenam introduxit mulieres, et epiſodia adcommodauit animi motibus. Succeſſit demum Aeſchylus, qui pro vno interlocutore duo ſubſtituit, dialogum et actionem dramaticam, praecipuas tragoediae partes, inuenit, cantus chori reddidit breuiores, tragoediam a comoedia vel potius ſatyrica diſtinxit, a laudibus Bacchi ad laudes aliorum deorum aut heroum fabulam et chori cantum conuertit, (vid. ſequentes §§. 3. et 4.) atque adeo primus tragoediae

lone cap. XXVII. *Plutarchum* in Solon. pag. 207. *Dioscoridis* Epigramma editum a praestantissimo *Bentleio:* [item in Anthol. gr. a Constant. Cephala condita, edit. *Reiskii* p. 91. nr. 610.

diae veram formam atque indolem dedit. vid. *Aristotel.* de A. P. cap. IV. (qui est locus classicus,) et quae ibi adnotaui. Quae quum ita sint, chori quidem vetustiores sunt Homero, neque vero illius tempore fuerunt tragoediae et comoediae, arte confectae, quamquam semina illarum in illius carminibus erant sparsa, e quibus postea tragici et comici argumenta colligerent. In Homeri enim carminibus fuit narratio dramatica, (διήγησις διὰ μιμήσεως,) non, actio dramatica. Porro a dithyrambis orta est tragoedia; hinc sequentibus quoque temporibus chorus sermone vsus est dithyrambico adeoque valde lyrico; vti a iambicis, (ἰαμβείοις) iocosis et lusoriis carminibus et phallicis enata est poesis satirica, comica et mimica. Attamen primis temporibus nullum vel saltem exiguum intercessit discrimen inter tragoediam et comoediam. Thespis vero, vti iam dixi, non inuenit tragoediam, (quae demum successu temporis cepit incrementa,) sed tantum episodium siue interlocutorem. Si igitur Epigenes Sicyonius, Thomis, (qui a Scholiaste apud *Stanleium* in Obseru. super Aeschylum dicitur inuenisse τραγῳδικὰς μελῳδίας,) Pratinas Phliasius, ipseque Thespis a Suida aliisque vocantur tragici; id cognomentum non eo sensu accipiendum est, qui proprie adhaeret notioni tragicorum, sed admodum lato aut potius peruerso, quum illi iambici potius vel satirici sint numerandi. Hinc, num *Io. Christoph. Cramer,* qui in comment. de *Thespide primo* haud dubie *cultioris tragoediae* auctore, Ienae, 1754. haud indocte de eo egit, prope afuerit a vero, vel ex inscriptione poterit colligi. Κορυφαῖοι, qui choros duxerunt cantusque praeiuerunt, et, qui, quando quiesceret chorus, prodierunt, sunt apud Aristotelem οἱ ἐξάρχοντες τὸν διθύραμβον. Denique in omni hac controuersia definienda, omnino sunt discernenda tempora et ipsa materies; nempe drama tragicum rude et iners ab eo, quod arte postea est compositum; nec non chorus antiquior eiusque natura atque indoles, a munere chori, orta tragoedia vera; dialogus eiusque ratio tragica; denique argumentum chori, quum vnicus esset, et illius, aliud argumentum tractantis, quum fabulae subiiceretur. Sed video me nimis a scopo deuertisse: in viam igitur redeo, eosque, qui plura de ortu et constitutione tragoediae ac reliquorum dramatum scire cupiant, (ita tamen, vt caueant sibi,) ablego ad aliquot libros maioris minorisque momenti. Praeter *Aristotelis* A. P. eiusque commentatores, Heinsium, Battesium, Curtium, aliosque viros doctos, quorum scripta meritaque iam laudaui in notis ad Aristotelis editionem, Lips. 1780. et praeter *Ger. Ioan. Vossium* de artis poeticae natura ac constitutione et in eiusdem poeticarum institutionum libris III. atque *Casaubon.* de satyrica Graecorum poesi etc. cum adnotationibus Crenii et Rambachii, Halae Saxon. 1774. mai. 8. denique praeter innumeros paene illos variarum gentium et linguarum auctores, quos excitauit *de Blankenburg* V. C. ad *Sulzeri* Allgemeine Theorie der schonen Kunste, vocc. *Comoedie, Drama, Satire,* et *Tragoedie,* consuli possunt *Bulenger* de Theatro, in tom. IX. Thes. Graeu. Antiqq. rom. *Le Beau* iunior de tragicis graecis in Comment. Societ. regiae Paris. Inscr. vol. XXXV. an. 1770. p. 432 sqq. *Brumoy* Theatre de Grecs. Paris. 1730. in 4. et 12. Nouvelle edition, enrichie de très belles Gravures et augmentée de la Traduction entière des pieces grecques et de Comparaisons, d'Observations et de Remarques nouvelles etc. Paris. 1785. sqq. (XIII. voll.) m. 8. (vbi tom. I. pagg. 41 — 134. est Brumoei diss. de origine Tragoediae.) — *Io. Adam. Emmrich* de quibusdam apud Graecos veteres tragoediarum auctoribus, Ienae, 1759. 4. vbi in notis multi, qui de ortu et initiis tragoediae, de Thespide et reliquis, qui vel putabantur tragici poetae, vel reuera id nomen merent, diuersa ratione disseruerunt, viri docti et antiqui et recentioris aeui excitantur. — *Petr. Signorelli* in Storia critica de' Teatri antichi e moderni etc. Neapoli, 1777. 8. II. voll. germanice versa, Bernae, 1783. 8. II. voll. — iterum italice, Neapoli, 1787. 8. III. voll. 8. de theatro Graecorum nec plene nec satis recte agit; idem persequitur trium superstitum tragicorum graecorum reliquias, et earum analysin atque argumenta refert: at criticorum exspectationi non satisfacit. Addendi sunt *Brumoy*, qui rem melius tractat, et *du Bos*, qui de externa theatri forma melius differit in Reflexions critiques sur la Poesie et sur la Peinture, edit. V. Paris. 1746. mai. 12. germanice vers. Hauniae, 1760. et 1761. III. part. 8. et particulam de rebus ad theatrum vett. pertinentibus, praecipue de musica, declamatione, laruis, saltatione etc. excerptam atque in sermonem teutonicum

nr. 610. cum varietate quadam lectionis, not. pag. 147 sq. adde *Heins.* in notis ad Horat. pag. 194.]

Θέσπις ὅδε Τραγικὴν ὃς ἀνέπλασε πρῶτος ἀοιδὴν
    Κωμήταις νεαρὰς καινοτομῶν χάριτας. [?]
Βάκχος ὅτε τριττὸν e) κατάγοι χορὸν, ᾧ τράγος ἆθλον
    Χ' ὠ 'ττικὸς ἦν σύκων ἄῤῥιχος ἆθλον ἔτι.
Οἱ δὲ με νῦν πλάσσασι νέοι, τὰ δὲ μύριος αἰὼν
    Πολλὰ πρό σου, φήσει, χἄτερα· τἄλλα δ' ἰμά.

Ceterum Tragoedia huius Thespidis non hodie tantum nulla superest: sed nec Platoni nec Aristoteli lecta vlla videtur, et quae a iunioribus scriptoribus citantur, suppositae fortassis sunt, vt idem *Bentleius* coniicit: sane *Heraclidem* Ponticum sub Thespidis nomine Tragoedias vulgasse testatur *Aristoxenus* apud Laertium V. 92. Citatur autem a *Polluce* VII. 12. Thespidis Πενθεὺς, praeter quod drama Suidae memorantur ἆθλα Πελίυ ἢ Φορβὰς, ἱερεῖς, ἤϊθεοι. Thespidis *Alcestin* d), sed ex sola et parum verisimili coniectura, in marmore Arundeliano exhibuit Seldenus, quum, Suida teste, primus Phrynichus foeminae personam in tragoedia introduxerit. Profert praeterea Thespidis sub nomine versiculos tres *Plutarchus* Lib. de audiendis poetis [cap. 12. p. 88. edit. II. Krebsii] p. 72. edit. Grotii, et alios sex *Clemens Alex.* V. Strom. pag. 570. in quibus omnes litterae Alphabeti, quarum nonnullae post Thespidis demum traduntur repertae esse aetatem e). Vide, si placet, quae illustrandis hisce versibus scripta sunt a *Salmasio* ad Solinum p. 896. edit. Paris. a *Tho. Galeo* in diss. Apollodoro praefixa p. 16 sq. et a laudato *Bentleio* Epistola ad Millium p. 48. Nescio, alius ne sit

 Thespis

nicum translatam dedit *Lessingius* in Theatralische Bibliothek. part. III. Berolini, 1755. 8. De Episodiis et choris veterum, atque adeo de Thespide quaedam disserit *Franc. Hedelin Abb. d' Aubignac*, in Pratique du théatre, Paris. 1657. 4. germanice versa a *Wolfg. Balthasare Adolpho de Steinwehr*, Hamburgi, 1737. 8. libro III. cap. 2—4. In primis commendandi sunt libelli: *Arnoldi Hermanni Ludouici Heeren* disp. de chori Graecorum tragici natura et indole, ratione argumenti habita, Gottingae, 1784. 4. — *M. Caroli Dauidis Ilgen* comment. Chorus Graecorum tragicus, qualis fuerit, et quare vsus eius hodie reuocari nequeat, Lipsiae, 1788. 4. — et *Io. Iacobi Henrici Nast* disp. Obseruationes in rem tragicam Graecorum, Stuttgardiae, 1788. 4. Sed hactenus. Nam de theatro veterum eiusque forma externa atque constitutione aeque ac vicissitudinibus, vitiis virtutibusque poeseos tragicae vberius agere, a consilio et instituto nostro est quam maxime alienum. *Harl.*

c) Idem pag. 233. [pag. 177. edit. Lennep.] haec verba exponit de Dionysiis, quae ter quotannis Athenis celebrabantur, Διονύσια τὰ ἐν Λίμναις et Διονύσια τὰ κατ' ἄστυ et Διονύσια τὰ κατ' ἀγρὰς, tempore quod respondet nostro Martio, Aprili et Ianuario. In his Dionysiis Comoediae agebantur et Tragoediae. [In verss. 3. 5. et 6. plura immutarunt *Heins.* in notis ad Horat. p. 194. et *Reisk.* in Anthol. Cephalae p. 92. in notisque p. 147 sq.]

d) Thespin fabulam Alcestin docuisse an. Per. Iulian. 4178. Olymp. LXI. 1. ante Chr. N. 536. putat *Larcher* in Chronol. Herodotea pag. 570. *Harl.*

e) Responderi quidem potest, litteras in illis fragmentis, post Thespidos aetatem demum repertas, ab hominibus aliis et librariis multo serioribus esse profectas et, vti supra in cap. de Homero, de huius carminum mutationibus suspicati sumus, immutatas. Verum enim vero aliae eaeque grauiores sunt rationes, quibus νοθεία illorum fragmentorum possit demonstrari. Illa enim produnt ipso sermone et vocabulorum vsu, et arte, quae rudi simplicique Thespidos aetati non conuenit, ordine, formaque dialogi aetatem posteriorem atque impostoris fraudem. *Harl.*

Thefpis fiue *Thefpidis*, cuius Apophthegma, *ἀδαπάνητός ἐςι τῆς εὐποιΐας ὁ πλῦτος*, laudat *Apoftolius* I. prouerb. 53. adfcripto nomine Θεσπιδȣ. Alius certe *Thefpis*, Thebanus, citharoedus, cuius meminit *Lucianus* aduerfus indoctum. [cap. 4. tom II. p. 30. edit. Reitz. vbi Ptolemaeus Lagi F. hominem quemdam *Thefpidi* cuidam *αὐλητῇ* dono dedit.] Alius denique *Thefpis* Erechthei F. vnde Thefpiadae, de quibus *Diodorus Sic.* lib. IV. pag. 234. [*Thefpin*, quem *Ariftoph.* in Vefp. verf. 1470. memorarat, fuiffe *τὸν κιθαρῳδὸν*, *ȣ δὴ τὸν Τραγικὸν*, ait fcholiaftes, ex eoque Suidas: at vnum eumdemque, nec diuerfum fuiffe, contendit docetque *Bentlei.* in Refp. ad Boyleum p. 146 fq. vbi praeter ea locum Comici pertractat emendatque.] De *Thefpide* Tragico egerat, qui de aliis etiam poetis fcripfit *Chamaeleon* Heracleotes [f]), tefte Suida et Apoftolio in *ȣδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον*.

II. AESCHYLVS Euphorionis F. [g]) Athenienfis ex ciuitate Atticae [602] Eleufine [h]) natus anno 525. ante Chriftum, poftremo Olympiadis LXIII. [i]) vt teftantur Epochae marmoreae

f) Ille liber Chamaeleontis de Thefpide pars fuiffe videtur Operis maioris *de antiqua comoedia*. *Athenaeus* quidem lib. IX. p. 406. E. *Χαμαιλέων ὁ Ποντικὸς ἐν ἕκτῳ περὶ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας* etc. conf. *Goens* difp. de Simonide p. 8. *Harl.*

g) *Macrobio* lib. V. Saturnal. cap. 19. *vir Siculus* dicitur, quia in Sicilia diu extrema aetate eft verfatus, vnde Siculis vocibus multis vfum, notat *Athenaeus* lib. IX. p. 402. [Nec defuerunt, qui putarent, Aefchylum fuiffe Siculum: atque *Hieron. Ragufa* in Elogiis Siculorum p. 10. et in Bibl. Veterum p. 10. duos tragicos poetas Aefchylos floruiffe innuit; Siculum alterum, alterum Athenienfem, et vtriusque gefta fcriptaque confufa opinionum diuerfitatem induxiffe putat. At haec fufpicio mihi quidem aeque incerta vanaque videtur, ac *Mongitor.* opinio, (in Bibl. Sic. p. 4. tom. I. vbi de Aefchylo copiofus is eft,) apud *Aelian* H. Anim. VII. 16. cauffam mortis Aefchyli narrantem, pro Αἴσχυλον τὸν Ἐλευσίνιον legendum effe Ἀλεσίνιον, et *Alefam*, vrbem Siciliae nunc dirutam, effe intelligendam. *Harl.*] Alius fuit *Aefchylus* Mathematicus, difcipulus Hippocratis Chii (Ariftot. I. 6. Meteorolog.) Huius, vt putabat in Bibl. Gr. Meurfius, *ποικίλα χρώματα* laudat *Suidas* in Κάλαϊς. Sed illa mihi potius tribuenda videntur *Aefchylo Alexandrino*, cuius Amphitruo et *Μεσσηνιακὰ ἔπη* ab Athenaeo citantur. Nefcio, cuius *Aefchyli περὶ παροιμιῶν* laudat *Zenobius* in prouerbio *Σαρδώνιος γέλως*. *Aefchyli Cnidii* Rhetoris *Cicero* vt tempore fuo florentis meminit in Bruto 91. quemadmodum eidem Meurfio obferuatum. [Idem *Cicero* in Verr. IV. 22. meminit *Aefchyli Tyndaritani.*] Fuit et *Aefchylus* quidam Menedemi Eretrienfis inimicus, de quo *Laertius* lib. II. fect. 141. ne dicam de *Aefchylo* Agameftoris F. qui Athenienfibus imperauit circa initium Olympiadum: vel de *Aefchylo* Corinthio apud Plutarch. in Timoleonte pag. 237. [et Tyrium Max. diff. 24. init. pag. 283. edit. II. Dauif.] aut *Aefchylo* Argiuo, Plutarch. in vita Arati p. 1038.

h) At *Corfin.* in F. Att. tom. III. p. 120. contra Fabricium difputans contendit, Aefchylum ortum effe *Decelia*, Atticae populo, quoniam *Plutarchus*, (Themift. cap. 14. pag. 468. tom. I. Reisk.) *Aminiam* vocat *Decelenfem*, qui in bello Salaminio interfecerat Xerxis nauarchum; Aminias autem ille frater fuit Aefchyli, qui in illo praelio praecipuam meruit laudem, tefte *Diodoro Sic.* XI. cap. 27. tom. I. p. 426. Weffeling. adde *Aelian.* H. V. lib. V. cap. 19. ibique Kuhn et Perizon. *Herodot.* VIII. 93. etc. *Harl.*

i) Hanc fententiam vt verifimillimam fecutus fum, [et fequutus eft *Larcher* in Chronol. Herodotea p. 571. item *Corfin.* in Faft. Attic. tom. III. p. 119 fq.] licet in diuerfa abeant veteres pariter et recentiores. Vide *Cafaub.* de Satyrica Poefi lib. I. 5. [pag. 125. edit. Rambachii,] *Sam. Petitum* lib. III. Mifc. cap. 14. et qui diligentiffime doctiffimeque de Aefchylo egit, *Thomam Stanleium* in notis ad vitam huius Poetae ab Anonymo fcriptam et Scholiis Graecis praefixam. Cui addes praeftantis ingenii virum *Petrum Baelium* in Lexico Hiftorico Critico Gallice vulgato p. 1166 fq. editionis fecundae. [f. edit. nouiffimae tom. II. pag. 396 fqq. vbi variorum opiniones ac rationes iam adferuntur, et, quae fcitu memorabilia de vita, fatis ingenioque Aefchyli viderentur, iam congefta atque interdum

reae Arundelianae. Clarus fuit virtute bellica, quam tribus celebribus pugnis Marathonia [k]), et nauali ad Salaminem [l]) et Plataeensi [m]) demonstrauit, sed ingenio clarior. Puer admodum in somnio monitus est a Baccho, vt tragoedias scriberet, factoque periculo comperit feliciter hanc rem sibi procedere, vt ipse refert apud *Pausaniam* in Atticis cap. 21. p. 49. [Haec est fabula aetati illi apta: sed bene potus, quum largius biberet, tragoedias scripsisse dicitur, vid. *Mongitor* lib. cit. p. 4 sq.] Sane Thespin, Phrynichum et alios, qui ante ipsum hoc in genere Athenis versati sunt, non minus superasse visus est [n]), quam ipse aetate iam prouectior cessit iuueni Sophocli. Primum tragoedia vicit, vt in iisdem marmoribus Arundelianis adnotatum est, Archonte Philocrate Olymp. LXXIII. $\frac{4}{1}$.

III. Quantum ab Aeschylo accesserit Graecae Tragoediae, docet hoc Epigramma *Dioscoridis* ab Eruditissimo Stanleio editum:

Θέσπιδος εὕρεμα τοῦτο, τὰ δ' ἀγροιῶτιν ἀν' ὕλαν
Παίγνια καὶ κώμους τοὺς δὲ τελειοτέρους
Ἀισχύλος ἐξύψωσε [o]) νεοσμίλευτα χαράξας
Γράμματα, χειμάῤῥῳ δ' οἷα καταρδόμενα
Καὶ τὰ κατὰ σκηνὴν μετεκαίνισεν· ὦ στόμα πάντων
Δεξιὸν ἀρχαίων, ἦσθά τις ἡμιθέων.

interdum examinata reperiuntur: germanice illa sunt versa in: *Pet. Bayle* hist. kritisch. Wörterbuch. P. II. fur Dichterfreunde, Lubec. 1780. 8. p. 1 sqq. Secundum *Saxium* in Onomast. I. p. 31. nat. est Olymp. LXIII. 3. Annum vero postremum eiusdem Olympiados *Larcher.* l. m. agnoscit eumque conspirare scribit cum anno Per. Iul. 4189. a. Ch. 525. V. C. 229. Florem poetae ponit *Saxius* in A. M. 3509. Olymp. LXXI. 1. ante C. N. 394. V. C. 258. Vitae Aeschyli tempora digessit quoque *Is. Casaubon.* de Satyr. poesi lib. I. cap. 5. p. 130 sq. edit. Rambach. Praeter excitatos V. D. vide de Aeschylo *Edw. Simson.* in Chron. ad A. M. 3467. 3514. et 3549. *Vossium* de Poet. Graecis cap. 4. pag. 25. et cap. 5. p. 29 sq. *Tanaq. Fabrum* de vitis poetar. graec. gallice, Saumur. 1664. 12. cum adnotatt. Relandi, Amstel. 1700. 12. latine versis tom. X. Thes. antiqq. graec. Gronou. *Olaum Borrichium* diss. de poetis II. p. 29. *Io. Burchardi et Frid. Ottonis Menckeniorum* bibliothecam virorum militia aeque ac scriptis illustrium, Lipsiae 1734. 8. p. 19 sqq. *Francisc. Dionys. Camusatum* in Obss. ad Ciacconii Bibliothecam, artic. *Aeschylus* p. 815 sqq. *Adr. Baillet* Iugemens des Savans tom. III. n. 1110. p. 114 sqq. edit. Amstel. 1725. 4. *Emmrich* de quibusdam apud graecos veteres tragoediarum auctoribus, Ienae 1759. 4. p. XI sqq. vbi in notis bene multi auctores proferuntur. *Sulzer* in: Theorie der schönen Künste, voc. *Aeschylus,* ibique cl. de Blankenburg. tom. I. p. 28 sqq. Alios postea nominabimus, ex quibus sitientes sat possunt haurire. Reliqua igitur, quae de eius vita, fatis virtuteque bellica dici possint, consulto omittimus. *Harl.* Add. *Rochefort* Vie d'Eschyle tom. I. ed. nou. Brumoei p. 274 sq. et *Dan. Ienisch* qui in praef. ad vers. germ. Agamemnonis Aesch. (1786.) de ingenio poetae disputat. *Beck.*] Abulpharaius vero pag. 55. male Aeschylum comicum adpellat.

k) Olymp. LXXII. anno 3. [vid. *Corsini* F. A. tom. III. p. 148.]

l) Olymp. $\frac{74}{75}$ anno $\frac{4}{1}$.

m) Olymp. LXXV. anno $\frac{1}{2}$.

n) Immo vero melior atque vera tragoediae forma et constitutio ab illo traxit originem cepitque incrementa, vt ad §. I. iam animaduertimus. *Harl.*

o) Ita legit *Bentleius* diss. de Epistolis Phalaridis p. 232. [p. 126. vers. Lennep.] pro eo, quod Stanleius ediderat, ἐψύχωσε νοήσιμα * στα, verteratque: *gratum spectanti modulatus et utile carmen,* quasi legisset ὀνήσιμα. Sed Bentleius in MS. reperit ἐξύψωσε νονήσμα ευτα, vnde haec ipsi lectio subnata. *Fabric.* *Reiske* in Anthol. gr. Cephalae, p. 92. amplexus emendationem *Salmasii*, in Exercitt. Plin. p. 735. prolatam, edidit ἐξύψωσεν, ὁ μὴ σμιλευτά, atque in notis p. 150. coniecturis Heinsii et Cunaei Bentleiique examinatis, vberius sensum epigrammatis declarat. *Harl.*

His addas licet, quae viri docti [p]) obſeruant ad iſta *Horatii* art. poet. v. 279.

> *Poſt hunc* (Theſpin) *perſonae pallaeque repertor honeſtae*
> *Aeſchylus, et modicis inſtrauit pulpita ſignis,*
> *Et docuit magnumque loqui, nitique cothurno.* [P]

Vitruuius praefatione libri VII. *Primum Agatharchus Athenis, Aeſchylo docente tragoediam, ſcenam fecit, et de ea commentarium reliquit. Ariſt.* cap. 4. ſect. 6. poet. [vbi p. 30. quaedam adnotaui] καὶ τό τε τῶν ὑποκριτῶν πλῆθος ἐξ ἑνὸς εἰς δύο πρῶτος Αἰσχύλος ἤγαγε, καὶ τὰ τοῦ χοροῦ ἠλάττωσε, καὶ τὸν λόγον πρωταγωνιστὴν παρεσκεύασεν. *Mox hiſtrionum numerum auxit Aeſchylus, pro vno enim vti duobus coepit, chorica contraxit, ac primarum partium ſiue praecipui hiſtrionis actionem introduxit* [q]). Idem tradit *Laertius* lib. III. ſect. 56. ad quem locum Menagius adfert luculentam explicationem Ludouici Caſteluetrii ex eius commentario ad Ariſtotelis verba iam adducta, cui addes, vbi lubebit, *Stanleium* p. 708. *Athenaeus* lib. I. p. 121. Καὶ Αἰσχύλος δὲ οὐ μόνον ἐξεῦρεν τὴν τῆς στολῆς εὐπρέπειαν καὶ σεμνότητα, ἣν ζηλώσαντες οἱ ἱεροφάνται καὶ δᾳδοῦχοι ἀμφιέννυνται, ἀλλὰ καὶ πολλὰ σχήματα ὀρχηστικὰ αὐτὸς ἐξευρίσκων ἀνεδίδου τοῖς χορευταῖς. Χαμαιλέων γοῦν πρῶτον αὐτόν φησι σχηματίσαι τοὺς χορούς, ὀρχηστοδιδασκάλοις οὐ χρησάμενον. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς τοῖς χοροῖς τὰ σχήματα ποιοῦντα τῶν ὀρχήσεων καὶ ὅλως πᾶσαν τὴν τῆς τραγῳδίας οἰκονομίαν εἰς ἑαυτὸν περιιστᾶν. Ὑπεκρίνετο γοῦν μετὰ τοῦ εἰκότος τὰ δράματα. *Aeſchylus non tantum pallarum et abollarum decorum et grauem habitum excogitauit, quam aemulati ſacerdotes, et qui faces in ſacris geſtant miniſtri, iis induuntur; ſed etiam multos ſaltatorios geſtus a ſe inuentos chori perſonis tradidit. Chamaeleon* [r]) *igitur ſcribit ab eo fuiſſe primum formatos choros absque ſaltationum doctoribus, eumque geſtus chori praeſcripſiſſe, vt totam prorſus diſpoſitionem tragoediae atque actionem in ſe transtulerit. Agebat enim quasuis in ſcena perſonas et fabulas, vt decebat agere.* Eamdem rem deinde confirmat *Athenaeus* prolatis Ariſtophanis teſtimoniis, quae hic praetereunda duxi. *Philoſtratus* lib. I. Sophiſtar. vbi de Gorgia, p. 496. [ſ. p. 492. edit. Olear. cuius not. videbis,] Εἰ γὰρ τὸν Αἰσχύλον ἐνθυμηθείημεν, ὡς πολλὰ τῇ Τραγῳδίᾳ ξυνεβάλετο, ἐσθῆτί τε αὐτὴν κατασκευάσας καὶ ὀκρίβαντι ὑψηλῷ, καὶ ἡρώων εἴδεσιν, ἀγγέλοις

p) In his *Hurd* in Comment. ad Horatii Epiſt. ad Piſon. et Aug. tom. I. ſecundum germanicam cel. Eſchenburgii interpretationem p. 211 ſqq. *Harl.*

q) Duos igitur *hiſtriones* introduxit Aeſchylus, qui plures perſonas, πρόσωπα, in fabulis ſuſtinerent. At enim ſunt ſcenae, in quibus non duo, ſed tres colloquuntur, e. g. in prima ſcena actus tertii in Choephoris, vbi colloquio Oreſtis cum Clytemneſtra interuenit etiam Electra. Cl. *Naſt* in diſp. mem. vero coniicit, poſt eius obitum filios ipſius, Euphorionem ac Bionem, iuſſos, fabulas patris nonniſi caſtigatas de integro in ſcenam referre, eas aliquantum immutaſſe, et in quibusdam perſonas adeoque etiam actores multiplicaſſe. *Harl.*

r) Chamaeleon Heracleotes, qui de Poetis egit, et ἐν τῷ περὶ Αἰσχύλου laudatur ab eodem *Athenaeo* IV. p. 184. lib. IX. p. 375. et X. p. 428. [vid. ad finem §. I. adnotata] *Glaucum* ἐν τοῖς περὶ Αἰσχύλου μύθων memorat Anonymus Scholiaſtes graecus in argumento Perſarum Aeſchyli. *Heraclides* quoque Ponticus teſte Laertio V. 88. ſcripſerat περὶ τῶν τριῶν τραγῳδοποιῶν *de Aeſchylo, Sophocle et Euripide.* Caeterum de *Glauco* Rhegino conſules *Ionſium,* [libr. I. cap. 4. ſect. 4.] vti de Chamaeleonte quoque [II. 17, 29 ſq.] de quo praeterea agunt Voſſius in Hiſtoricis et Meurſius in Bibl. Graeca. *Fabric.* Adde *Burette* in Comment. acad. Pariſ. Inſcr. vol. I. p. 238. ad locum *Plutarch.* de Muſica, vbi *Glaucus* ὁ ἐξ Ἰταλίας ἐν συγγράμματι τῷ περὶ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν καὶ μουσικῶν laudatur. *Harl.*

ἀγγέλοις τε καὶ ἐξαγγέλοις,[s]) καὶ οἷς ἐπὶ σκηνῆς τε καὶ ὑπὸ σκηνῆς χρὴ πράττειν. *Si Aeschylum consideremus, quam multa in Tragoediae contulerit, nam et syrmate ornauit, et sublenauit cothurnis, et pulpito excelso grandiorem fecit, et Herc[?]um [¶] formis, nunciis, et iis omnibus quae in scena aut sub scena agenda sunt.* Alter *Philostratus* lib. VI. vitae Apollonii cap. 11. p. 258. [p. 244. Olearii qui interdum alias dedit lectiones.] Aeschylus τὴν τέχνην δὲ ὁρῶν ἀκατάσκευόν τε καὶ μήπω κεκοσμημένην, ἧ μὲν ξυνέστειλε τοὺς χοροὺς [ὁ Αἰσχύλος] ἀποτάδην ὄντας. καὶ τὰς τῶν ὑποκριτῶν ἀντιλέξεις εὗρε, παραιτησάμενος τὸ τῶν μονῳδιῶν μῆκος, καὶ τὸ ὑπὸ σκηνῆς ἀποθνήσκειν ἐπενόησεν, ὡς μὴ ἐν φανερῷ σφάττοιεν. — Ὀκρίβαντος δὲ τοὺς ὑποκριτὰς ἀνεβίβασεν ὡς ἴσα ἥρωσι βαίνοιεν, ἐσθήμασί τε πρῶτος ἐκόσμησε, ἃ πρόσφορον ἥρωσι, etc. *Cum Aeschylus artem tragicam confusam nimis et rudem immitemque videret, iam aliquantum moderatus est. Itaque contraxit choros nimium productos, reperitque, vt histriones* [t]) *inter se colloquerentur, refugiens monodias illas prolixas, excogitata etiam caede sub scena,* [rectius post scenam,] *ne in omnium oculis homines interficerentur.*[u]) *Cothurnos praeterea histrionibus induit, vt gradientes Heroas repraesentarent, et vestes idoneas Heroibus adtribuit.* *Themistius* Orat. 26. p. 316. Ἀλλὰ καὶ ἡ σεμνὴ τραγῳδία etc. *Immo et grauis ipsa ac seuera tragoedia num cum omni simul adparatu, cum choro et actoribus in theatrum peruenit? Nec Aristoteli credimus, cum ait, initio chorum ingredientem in Deorum aliquod praeconium cecinisse; Thespin vero prologum ac ῥῆσιν, sermocinationem, inuenisse, Aeschylum vero τρίτον ὑποκριτὴν καὶ ὀκρίβαντας tertium actorem et pulpitum: caetera nos a Sophocle et Euripide accepisse?* Primus etiam praeter arbylas cothurnosque in scena induxit vsum personarum siue laruarum, cum antea ore et vultu faecibus inuncto tragoedias egissent. *Suidas* in Αἰσχύλος. Οὗτος πρῶτος εὗρε προσωπεῖα δεινὰ κεχρισμένα ἔχειν τοὺς τραγικοὺς, καὶ ταῖς ἀρβύλαις τοῖς καλουμένοις ἐμβάταις κεχρῆσθαι. *Hic primus inuenit, vt tragici vterentur personis terribilibus et vnctis, arbylisque, calceamenti genere ita appellato.* Idem tradit Porphyrion ad Horatium, et Horatius ipse in loco ante adducto [v]). De reliqua scenae διαθέσει siue adparatu, quem ab Aeschylo repertum ait anonymus auctor vitae eius graecus, sufficerit adscripsisse, quae notat praestantissimus Stanleius p. 702. *Scenae antiquitus, cum adhuc tragoedia in lacte quasi et fasciis esset, e ramis et frondibus confectae erant cum racemis et corymbis, quasi vmbracula quaedam, quae parietes non haberent, ait Seruius, Ouidium sequutus:*

Illic quas tulerant nemorosa palatia frondes
Simpliciter positae Scena sine arte fuit.

Postea

s) Schol. ad Euripidis Hippolytum vers. 775. ἐξάγγελος· ὁ τὰ πεπραγμένα ἔνδον τῆς σκηνῆς τῷ χορῷ ἀναγγέλλων. Mentio ἀγγέλου τραγικοῦ apud *Lucianum* Nigrino tom. I. p. 25. Hinc linguam *Nemesius* p. 10. edit. Oxon. eleganter vocat ἐξάγγελον τῶν κατὰ τὸν νοημάτων.

t) Conf. *Paul. Benium* ad *Aristotel.* A. P. pag. 150.

u) Huc refer illud Horatii v. 185. poetic.

Nec pueros coram populo Medea trucidet,

Fabric. Hinc *cothurno incedere* est, more Tragicorum, magnifice, audacter et sublimiter scribere. *Propert.* II. 25. 41. ex emendatione Burm. II. quem vide,

Desine et Aeschyleo componere verba cothurno.

Miror, ait Fabric. in notis MStis, Benio aliter videri, qui caedes spectatorum oculis committendas esse disputat p. 313 sqq. *Harl.*

v) Conf. Lettres serieuses et badines, tom. VI. p. 249 sqq.

Postea casae cum cellis effectae; postremo magnifice exornatae sunt. Hanc demum perfectionem contulit Aeschylus — — et primus scenam ornauit picturis, machinis, aris, sepulchris, tubis, spectris et Diuis, quae omnia in altera vita Aeschyli, MS. Oxoniensi et editioni Robortelli praefixa, enumerantur: Τὴν δὲ σκηνὴν ἐκόσμησε, καὶ τὴν ὄψιν τῶν θεωμένων κατέπληξε τῇ λαμπρότητι, γραφαῖς καὶ μηχαναῖς, βωμοῖς [?] τε καὶ τάφοις, σάλπιγξιν, εἰδώλοις, ἐριννύσι. *Machinis vsum fuisse tradit et Eustathius in Iliad. σ'. vbi clypeorum insignia ait in* ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις *descripsisse, quasi essent animata, quod et fecerat antea Homerus in Achillis clypeo. Tumulos etiam adhibuisse, ex principio* Χοηφόρων *discimus: Vmbras, ex Prometheo vincto et Persis, Diras, ex Eumenidibus.*

IV. Quum priores Tragici ludicro fere sermone ac γελοίᾳ λέξει fuissent vsi, Aeschylus primus sectatus est μεγαλοφωνίαν, [vnde μεγαλοφωνότατος adpellabatur, vid. *Photii* Biblioth. cod. CLVIII. p. 328] et genus dicendi ἁδρὸν, de quo cum idem *Stanleius* p. 705. agat, adscribam tantum verba Quinctiliani lib. X. Institut. cap. 1. [66. vbi vid. Gesneri not.] *Tragoedias primus in lucem Aeschylus protulit, sublimis et grauis et grandiloquus saepe vsque ad vitium;* (confer Suidam in Ψόφυ πλέως, in Γομφοπαγῆ ῥήματα, et in Λῆμα Θούριον.) *Sed rudis in plerisque et incompositus, propter quod correctas eius fabulas in certamen deferre posterioribus poetis Athenienses permisere, suntque eo modo multi coronati:* Hoc est, ni fallor, quod apud *Philostratum* lib. VI. de vita Apollonii cap. 6. p. 258. [p. 245. edit. Olear. cuius not. consules,] legas: Ὅθεν Ἀθηναῖοι πατέρα μὲν τῆς Τραγῳδίας αὐτὸν (Αἰσχύλον) ἡγῦντο, ἐκάλυν δὲ καὶ τεθνεῶτα εἰς Διονύσια. Τὰ γὰρ τῦ Αἰσχύλυ ψηφισαμένων ἀνεδιδάσκετο καὶ ἐνίκα ἐκ καινῆς. *Athenienses inde eum Tragoediae parentem habuerunt, et iam defunctum vocarunt ad Dionysia* (siue iam defuncti tragoedias in Dionysiis agi iusserunt.) *Aeschyli enim dramata ex decreto iterum docebantur, qua ratione de nouo ille vicit.* Adde Scholiasten Aristophanis ad Acharnenses v. 10. et ad Ranas [v. 826. vbi a Comico vocatus est ἐριβρεμέτας, quod *Suidas* h. v. tom. I. p. 854. interpretatus est, ὁ μεγάλυς κτύπυς ἀποτελῶν.] Anonymus auctor vitae Aeschyli addit praemium propositum iis, qui illius tragoedias docerent. Confer *Plutarchum* in vita Lycurgi Rhetoris, *Sam. Petitum* ad leges Atticas p. 68. et *Stanleium* p. 708. Etiam in conuiuiis ramum myrti gestantes pueri, poemata Aeschyli recitabant, vt praeter alios docet Suidas in Μυῤῥινῶν. [vid. quoque Aristoph. Nubes, v. 1367. ibique schol.] Tanti quoque visae sunt Ptolemaeo Euergeti tragoediae Aeschyli, Sophoclis et Euripidis, vt pignore XV. talentorum interposito eas describendas sibi peteret ab Atheniensibus, et antiquis codicibus sibi seruatis pulcherrime descriptas restitueret, et quindecim insuper talenta eis relinqueret, teste *Galeno* comment. 2. in 3. Epidem. tom. V. p. 412. [Dionysius vero senior, tyrannus, pugillares Aeschyli, in quibus ille scribere solitus erat, studiose emit, futurum ratus, vt diuino quodam ad poeticen studio inde animaretur, teste *Luciano* adu. indoctum, cap. 15. tom. III. Opp. edit. Reitz. pag. 112.] Plurimum valuisse Aeschylum in mouendo moerore et rebus tristibus commemorandis, notauit *Basilius* M. Epist. 379. ad Martinianum, [tom. II. Opp. p. 1154. edit. Paris. 1518. fol.] Σιμωνίδυ ὄντως ἤ τινος τοιύτυ μελοποιῦ ἐδεόμεθα, ἐναργῶς εἰδότος ἐπιστενάζειν τοῖς πάθεσι. Καίτοι τί λέγω Σιμωνίδην; δέον Αἰσχύλον εἰπεῖν, ἤ εἰ δή τις ἕτερος παραπλησίως ἐκείνῳ συμφορᾶς μέγεθος ἐναργῶς διαθέμενος μεγαλοφώνως ὠδύρατο. *Fabric.* Adde *Thom. Pope Blount* Censuram celebr. authorum p. 7. edit. Geneu. 1710. 4. Bibliothecam classicam ex versione german. Mursinnae, vol. I. p. 91 sqq. *C. A. Clodium* in: Versuchen aus der Litteratur und Moral. part. I. p. 61. *Heeren* in disp. de chori Graecorum tragici natura etc. sect. I. p. 7 sqq.

p. 7 ſqq. vbi et ſingularum, quae ſuperſunt, tragoediarum argumenta perſequitur atque explicat, et qui in ſingulis ſint hymni, Threni, philoſophemata intermediaque chori cantica enumerat; inprimis cl. *Naſtii* Obſſ. in rem tragicam Graecorum, p. 15 — 34. vbi virtutes ingenii Aeſchylei, poeſeosque nec non noua, quae ad ornandam tragoediam inuenit atque adtulit, percenſet, argumentum tragoediae Χοηφόροι late perſequitur; *Humii* iudicium in: Grundſätzen der Kritik, part. III. cap. 22. p. 307 ſqq. examinat, et alia bene eruditeque disputat, poſt haec Aeſchylum cum Sophocle atque Euripide commode comparat. *Longinus* de ſublim. ſect. XV. 11. 12. laudat in Aeſchylo φαντασίας ἡρωϊκωτάτας, ac nobiles et elatas; ſed notat quoque, eas nonnumquam rudibus et impexis ac nondum ſubactis ſententiis fuiſſe veſtitas, eumque comparat cum Sophocle atque Euripide. conf. Tollii notas pag. 111 ſqq. Apud *Ariſtoph.* Nub. 1369 ſq. Strepſiadis filius a patre iuſſus, accepta myrto ex Aeſchylo aliquid recitare, incipit:

> Ἐγὼ γὰρ Αἰσχύλον νομίζω πρῶτον ἐν ποιηταῖς,
> Ψόφου πλέων, ἀξύστατον, στόμφακα, κρημνοποιόν.
> *At enim ego Aeſchylo principem locum tribuo inter poetas,*
> *Strepitus pleno, incompoſito, duro, confragoſo.*

Primas Aeſchylo concedit Menedemus: vide infra in Catal. tragoed. deperdit. voc. Λέων. Enimuero finem non inuenirem, ſi omnia de vitiis virtutibusque Aeſchyli poeticis iudicia et hinc inde ſparſa de eo loca colligerem. Is vero, quod primus in lucem protulit tragoedias, dithyramborum vinique erat amator, ingenio ſplendido multorumque phantaſmatum capaci, et turbulentiſſimis patriae tempeſtatibus, caedibus et furori militum proeliorumque atrocitati, non dicam, intererat, ſed praeerat: quamquam et in conſtituenda et ornanda fabula permulta praeſtitit; tamen omnia perficere non potuit, ac rudis adhuc in multis et incompoſitus ac grandiloquus vsque ad vitium interdum manſit: adſuetus militiae moribus et choris antiquiſſimis, in quibus deorum ac magnorum virorum laudes ex rebus eorum geſtis petitae, celebrabantur, per quamuis occaſionem bella, pugnas, proeliaque chorum canere fecit: ſuo naturali feruore ad audaciam, interdum infrenatam neque adeo felicem, quae parumper abeſſet a tumore frigidoque dicendi genere, indeque ortam obſcuritatem aliaque vitia abreptus eſt: nec vnitatem loci temporisque vbique feruauit. Id praeter ea tenendum eſt, atque res eſt, quae maiore inueſtigatione atque expoſitione digna eſt, in nullius tragici graeci quam in Aeſchyli fabulis plures reperiri hebraismos, vel potius linguae orientalis reliquias, ex quibus tamen colligi non poteſt, ab eo lectos eſſe ſacros Iudaeorum libros. Cauſſae potius plures eſſe poſſunt: primo ſtudium Homeri, (de cuius hebraismis ſiue potius, ſi dicere fas eſt, orientaliſmis, qui habentur, eorumque fontibus, ſupra me agere memini,) atque, ſi noſter fuit pythagoricus, ſtudium philoſophiae pythagoricae, in qua plura remanſerint Orientis veſtigia; tum, quod in choris et canticis antiquioribus eadem occurrerint; denique, quod antiquam eamque vulgarem loquendi formam, quae non tam cito amittit vltimam antiquitatem atque ſimplicitatem et originis colorem, ſiue propter conſuetudinem, ſiue eo conſilio, vt plebis, illi dicendi generi magis adſuetae, auram captaret, frequenter maluit retinere. Sed haec in coniecturis poſita ſunto, aliorumque acuere diligentiam curamque poſſunt. De mythologia eius, de qua Fabricius §. V. quaedam adnotat, plura quoque dicenda eſſent, ſi ratio inſtituti noſtri id permitteret. Paucis igitur abſoluam. Haud mirum videbitur, Aeſchylum et reliquos tragicos aliquoties

ties discessisse ab Homerica mythologia. In variis enim ciuitatibus variae ortae aut potius per poetas magis cognitae et diuulgatae sunt diuersae de diis atque heroibus, eorumque ortu ac natura, nominibus, actionibus, virtutibus vitiisque, de mundi seu potius vniuersi origine, forma, auctore, eiusque administratione, de animi humani natura, aliisque rebus et disciplinis narrationes fabulaeque. Praeter ea homines de rebus humanis diuinisque aliter et subtilius philosophari coeperunt. In primis factum est per lyricos poetas, quos feruidum audaxque ingenium et poeseos genus ipsaque rei, quam carmine celebrabant, nouitas ad noua rapuit andenda et carminis lyrici constitutio formaque, nouique libido, nec non argumentum odarum in homines, horumque patriam, maiores, moresque, et quorum opiniones de rebus humanis diuinisque patrias ac domesticas, receperunt aut carmini laudibusque immiscuerunt ad fabulas siue mythos hinc inde mutandos et argumentis carminum suorum accommodandos inuitarunt atque impulerunt, vt multi mythi nouas acciperent immutationes non magis, quam accessiones. Quo euenit, vt mythologia conduceret ad poematum ornamentum et quasi illecebras, et ab opinionibus popularibus ac poetarum adeoque tragicorum ingenio auctas nutritas mutatasue adsumeret formas. Quapropter mythologiae vsus apud tragicos non semper adhibebatur ad religionis doctrinam. *Harl.*

V. Pythagorae dogmata sequutum, testatur *Cicero* lib. II. Tusc. quaest. cap. 10. *Veniat Aeschylus, non Poeta solum, sed etiam Pythagoreus; sic enim accepimus.* Ni Cicero forte Aeschylum Tragicum confudit cum altero Aeschylo, Hippocratis Chii discipulo, de quo supra cap. XIII. [Aeschylum, carmina sua traditurum posteritati, eximium fuisse philosophum, hisce testatur *Athenaeus* lib. VIII. cap. 18. p. 347. E. F. ex versione latina: „Nos vero semper animo voluimus *elegantis* et *illustris* Aeschyli dictum, (τὰ τȣ̃ καλȣ̃ καὶ λαμπρȣ̃ Ἀισχύλȣ,) qui suas tragoedias esse iactitabat magnificarum Homeri coenarum frusta, (τεμάχη εἶναι τῶν Ὁμήρȣ μεγάλων δείπνων.) Eximius sane philosophus Aeschylus fuit, qui in agendis fabulis aliquando iniustis suffragiis ab aduersario superatus, vt auctor est Theophrastus siue Chamaeleo, libro de voluptate, tempori se suas tragoedias consecrare, (χρόνῳ τὰς τραγῳδίας ἀνατιθέναι) dixit, non ignarus, olim meritum honorem adepturas." Fabulae apud Homerum cuidam ab Aeschylo totam tragoediam, Ψυχοςασίαν inscriptam, fuisse adcommodatam, narrat *Plutarchus* de audiendis poetis, p. 59. vol. VI. edit. Reisk. *Harl.*] Porro e *Platonis* lib. [❡] II. de Republ. sub extremum, adparet, ab eo referri inter poetas, quorum lectionem, quod de diis parum reuerenter loquantur, interdicendam iuuentuti existimat, et quorum dramata nolit publice doceri aut spectari. Etiam apud Athenienses impietatis accusatum, vix poenam capitis euasisse intercessione fratris Amyniae [w]), narrat *Aelianus* lib. V. Variar. cap. 19. siue quod Eumenidum crinibus primis angues inseruit, siue quod choro quinquaginta Eumenidum ita exterruit spectatores, vt infantes deliquium, grauidae abortum paterentur: siue, quod primus poetarum Aegyptiam potius, quam Graecam sequutus theogoniam, Dianam ausus sit vocare filiam non Latonae, sed Cereris; [x]) siue potius, cui sententiae eruditus Aeliani interpres Iacobus Perizonius merito adstipulatur, quod mysteria Eleusinia in theatro propalasset, caussatus deinde, se haud initiatum, ἀπόῤῥητα illa quod essent, ignorasse, vt docent *Clemens Alex.*

w) Vide supra ad §. II.

x) Teste *Herodoto* lib. II. cap. 56. pag. 180. vbi vide Valckenar. ac Wesseling. Ex Herodoto repetiit id *Pausanias* VIII. p. 676. *Harl.*

Alex. II. Stromatum p. 387. et *Aristoteles* lib. III. Nicomach. cap. I. ad quem locum Eustratius: *Videtur Aeschylus in sagittariis, in sacerdotibus, in Sisypho saxum voluente, in Iphigenia, item et Oedipode, de Cereris sacris curiosius quaedam euulgasse, de quo Heraclides Ponticus in primo de Homero libro scribit parum abfuisse, quin in scena ea de causa fuerit interemtus, quod nonnulla de mysteriis prodere videretur. Praesensisse enim populi tumultum, atque ad aram Bacchi confugisse, cumque Areopagitae intercessissent, dicerentque, nihil prius de eo temere consulendum, quam iudicio suo fuisset decretum: Ita fuisse in iudicium adductum, atque absolutum, clementia iudicum maxime veniam consecutum, quod strenue apud Marathonem pro patria pugnauerat. Nam et fratri Cynaegyro manus obtruncatae fuerant, ipse grauiter saucius ex eo praelio fuerat exportatus.* Δοκεῖ γὰρ Αἰσχύλος λέγειν μυστικά τινα ἔν τε ταῖς τοξότισι καὶ ἱερείαις καὶ ἐν Σισύφῳ πετροκυλιστῇ καὶ ἐν Ἰφιγενείᾳ καὶ ἐν Οἰδίποδι. Ἐν γὰρ τούτοις πᾶσι περὶ Δημήτρας λέγων τῶν μυστικωτέρων περιεργότερον ἅπτεσθαι ἔοικε. Λέγει δὲ καὶ περὶ Αἰσχύλου καὶ Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Ὁμήρου, ὡς κινδυνεύοντος ἐπὶ σκηνῆς ἀναιρεθῆναι, ἐπὶ τῷ τῶν μυστικῶν περιφέρειν τινὰ δοκεῖν, εἰ μὴ προαισθόμενος κατέφυγεν ἐπὶ τὸν τοῦ Διονύσου βωμὸν καὶ Ἀρεοπαγιτῶν αὐτὸν παραιτησαμένων ὡς ὀφείλοντα κριθῆναι πρῶτον, ἐδόκει ὑπαχθῆναι εἰς δικαστήριον καὶ ἀποφυγεῖν, αὐτῶν δικαστῶν ἀφέντων, μάλιστα, διὰ τὰ πραχθέντα αὐτῷ ἐν τῇ ἐπὶ Μαραθῶνι μάχῃ. Ὁ μὲν γὰρ ἀδελφὸς αὐτοῦ Κυναίγυρος ἀπεκόπει τὰς χεῖρας, αὐτὸς δὲ πολλὰ τρωθεὶς ἀνηνέχθη φοράδην. Quum vino incaluisset, tragoedias scribere solitum Aeschylum, tradit *Plutarchus* lib. I. Symposiac. qu. 5. et lib. VII. qu. 10. [p. 856. vol. VIII. edit. Reiskii.] *Lucianus* in Demosthenis encomio [cap. 15. tom. III. Reitzii p. 502. Lucianus ibi *Callisthenem* prodit auctorem. Ex *Chamaeleonte* autem narrat id *Athenaeus* lib. X. cap. 7. p. 428. E. F. qui vitio vertit Aeschylo, quod primus, non, vt alii censent, Euripides, in tragoediam ebriorum personas induxerit. Tum pergit: „Nam in Cabeiris (*Καβείροις*,) Iasoneum ebrium induxit, quo vitio laborabat ipse poeta tragicus, eo teneri mentitus heroas, (*ἃ δ' αὐτὸς ὁ τραγῳδοποιὸς ἐποίει, ταῦτα τοῖς ἥρωσι περιέθηκε.*) Ebrius sane tragoedias ille scriptitabat: quamobrem Sophocles, eum accusans, dicebat, quamvis, Aeschyle, facias, quae decet, inscius tamen et imprudens facis, vt narrat Chamaeleon libro de Aeschylo." *Harl.*] Victus Athenis, Archonte Apsephione, Olymp. LXXVII. ¾. a iuuene Sophocle, [❡] indignabundus secessit in Siciliam. Hinc, diu versatus in Sicilia, Siculis vtitur dictionibus teste *Athenaeo* IX. p. 402. Ibi defunctus et circa Gelam humatus est teste eodem *Plutarcho* in Cimone p. 483. Obiit Olympiad. LXXVIII. anno 2. ante Christum 467. (aetatis vndesexagesimo y)) cum aquila in illius, temere confidentis, caluum caput testudinem deiecisset, vt praeter alios refert Suidas in Χελώνη μυῶν. Epitaphium eius hoc refert Plutarchus libro de exsilio, p. 604. [vol. VIII. p. 385. edit. Reisk.]

y) Petauius, Scholiasten Graecum secutus, ponit, Aeschylum anno aetatis LXV. obiisse Olymp. LXXVI. 1. vt adeo natus fuerit LX. 1. Auctor vitae Sophoclis natum testatur Olymp. LXVII. 1. Verum malui sequi rationes marmoris Arundeliani. *Fabric.* Cum Fabricio consentit *Corsin.* in Fastis att. tom. III. p. 193. Aeschylum sexaginta tres annos vixisse, adfirmat auctor graecus vitae Aeschyli: is tamen in eadem pagina scribit, tragicum obiisse diem, sexaginta quinque natum. *Saxius* in Onom. I. p. 31. Aeschylum, scribit, denatum esse Olymp. LXXXI. 1. *Larcher.* vero in Chronol. Herodotea p. 571. annum mortis ponit secundum Marmor Oxon. Epoch. LX. in a. Periodi Iulian. 4258. ante Ch. N. 456. Olymp. LXXXI. 1. V. C. 298. aet. 69. Ita quoque Aristophanicus scholiastes ad Acharn. vers. 10. mortuum Aeschylum tradit Callia archonte, a. Ol. LXXXI. 1. vid. *Corsin.* l. m. p. 203. *Harl.*

Αἰσχύλον Εὐφορίωνος Ἀθηναῖον τόδε κεύθει
Μνῆμα καταφθίμενον πυροφόροιο Γέλας. z)

VI. Exſtant Aeſchyli Tragoediae ſeptem.

1) ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ *Prometheus vinctus* ſiue *religatus*. *Cicero* lib. II. Quaeſt. Tuſc. [cap. 10. vbi vid. Dauis.] profert verſus duodetriginta Aeſchyli latine a ſe redditos, in quibus loquitur Prometheus adfixus ad Caucaſum. Sed in hac Aeſchyli tragoedia verſus illi haud leguntur, quae Prometheum inducit vinctum non ad Caucaſum, ſed πρὸς τοῖς Εὐρωπαίοις μέρεσι τοῦ Ὠκεανοῦ, *ad Europaeas partes Oceani*, vt obſeruat graecus Scholiaſtes. Videntur itaque petiti e Tragoedia deperdita, quae inſcribebatur Prometheus λυόμενος. [*Accius* quoque ſcripſit *Prometheum*. vid. *Nonium* in *adulatio*, vbi verſus quosdam Cicerouianae verſionis in quaeſt. tuſc. l. m. *Accii* Prometheo refert: Adde eumdem in *Gelus* et *Priſcianum* lib. VI. col. 685. quare Ciceronem diſſimulati ſcriptoris incuſat *Petr. Scriuerius* fragm. trag. p. 142. Enimuero Ciceronis honorem vindicat *Dauiſ.* ad locum Ciceronis p. m. 145. et adnotat, Aeſchylum ſcripſiſſe Προμηθέα δεσμώτην, λυόμενον et πυρκαέα ſiue πυρφόρον, quorum δραμάτων primum, opinatur Dauiſius, Accium in linguam latinam transtuliſſe, Ciceronem vero ſecundi particulam in quaeſt. tuſcul. l. m. prolatam. — *Prometheus*, graece, cum praefatoria *Io. Aurati* epiſtola. Paris. apud Chriſtian. Wechelum 1548. 8. vid. Maittaire A. T. indic. p. 10.] Prometheum vinctum, in quo ſenſus principis noui, ſapientum conſilio regnum conſequuti, et mala, quae deinde ab ipſis refertur, gratia, viuis depingitur coloribus, latina proſa vertit *Matthias Garbitius*, Illyricus, profeſſor Tubingenſis, graeceque et latine adiectis notis edidit Baſil. 1559. 8. apud Io. Oporin. Cum eadem verſione recuſus Argentor. 1609. 8. et in tragoediis ſelectis H. Stephani [inſcriptis: *Aeſchyli Prometheus*, gr. cum interpretatione *Matth. Garbitii. Sophoclis* Aiax, Electra et Antigone cum verſione duplici, proſaria in Aiace, Ioach. Camerarii, in ceteris vulgata per Franciſcum Portum raptim recognita, et metrica Georgii Rotalleri. *Euripidis* Hecuba, Iphigenia in Aulide, Medea et Alceſtis cum verſione proſaria ex Melanchthonis praelectionibus et Dorotheo Camillo, ſed recognita multis locis, et Hecuba ab Eraſmo et Medea a Buchanano carmine reddita. exc. Henr. Stephan. 1567. 12. — Αἰσχύλου Προμηθεὺς Δεσμώτης cum Stanleiana verſione, ſcholiis α, β, et γ. ineditis, ampliſſimisque variorum notis, quibus ſuas

z) Aliam inſcriptionem monumento ſuo inſcribi iuſſiſſe Aeſchylum:

Ἀλκὴν δ' εὐδόκιμον μαραθώνιον ἄλσος ἂν εἴποι,
Καὶ βαθυχαιτήεις Μῆδος ἐπιστάμενος.

Praeclaram animi fortis conſtantiam praedicabit
Marathonius lucus,
Expertusque Medus ipſe, coma denſa
capillatus

prodidit *Athenaeus* lib. XIV. cap. 6. p. 627. At illud diſtichon pars fuit epigrammatis, cuius prius diſtichon Fabricius e Plutarcho adtulit, quod vero non ipſe Aeſchylus ſibi confecit, vti *Kuhn.* ad Pauſan. in Atticis p. 35. Bailiusque in Diction. putarunt; ſed Geloi, cum ſumtuoſe inter publica monumenta ſepelientes mortuumque magnifice honorantes, id epitaphium inſcripſerunt, teſte auctore graeco vitae Aeſchyli. *Pauſanias* vero l. m. non de illo epitaphio, ſed de alio carmine, quod Aeſchylus, quum vitae ſibi finem propius adeſſe ſentiret, in ſui ipſius memoriam compoſuiſſe dicitur, eſt intelligendus, vti fuſius demonſtrauerunt *Menkenii* in Bibl. virorum militia aeque ac ſcriptis illuſtrium, p. 20 ſqq. *Harl.*

ſuas adiecit, nec non ſcholia de metro ac anglicanam interpretationem, *Thomas Morell.* Londini. 1773. 4. conf. Ephem. Gotting. litter. 1774. p. 630. — Critica et ex codicibus bonisque libris aut ingenii fertilitate caſtigata eſt editio: *Aeſchyli* tragoediae, Prometheus, Perſae, et ſeptem ad Thebas, *Sophoclis* Antigone, *Euripidis* Medea ex optimis exemplaribus emendatae, (per *Rich. Fr. Phil. Brunck.*) Argentorati ex officina I. H. Heitz. 1779. 8. gr. cum notis criticis, de qua recenſione vid. cenſorem in Bibl. vniuerſali, Berolin. vol. XXXVII. part. I. p. 251. qui in quibusdam diſcedit a docto editore, locaque aliquot explicat. — —. Prometheus primum locum occupat in *Chreſtomathia tragica* auctoritate *I. M. Gesneri* edita a *Ier. N. e. Eyringio*, Gottingae, 1762. 8. — Eſt quoque in *Io. Patuſae* Encyclopaedia paedagog. Venet. 1710. 8. vol. IV. p. 154 ſqq. — *Aeſchyli* Prometheus vinctus, cum ſcholiis graecis, et lectionis varietate — edidit *Chriſtoph. Godofr. Schütz*, Eloq. et poeſ. P. P. O. Ienenſ. Halae 1781. 8. — Germanice verſa eſt haec tragoedia: *Prometheus in Feſſeln*, aus dem Griechiſchen des Aeſchylus, überſetzt von *I. G. Schloſſer*, Baſil. 1784. 8. — italice verſa in vol. II. I Capi d' opera del teatro antico e moderno, italiano e ſtraniero. Venet. 1789. — In *Paitoni* Biblioteca degli autori antichi gr. e lat. volgarizzati, tom. II. p. 26 ſq. citantur:

Ἀισχύλȣ τραγῳδία Προμηθεὺς δεσμώτης. *Prometeo Legato, Tragedia d' Eſchilo*, volgarizzata, e con annotazioni ſul Teſto greco illuſtrata da Monſignor *Mich. Angelo Giacomelli*, in Roma 1754. mai. 4.

Prometeo legato, trag. di Eſchilo trasportata in Verſi Italiani. In Padoua, per il Conzatti. 1754. 8. — *Antonii Cinutii* (Cinuzzi,) verſio italica adhuc in Bibl. Vaticana latere dicitur. *Harl.*] Ex Prometheo Aeſchyli multa translata in parabatem I. Aug. Thuani, notat Grotius Epiſt. ad Gallos 139. *Matthiam* quoque *Flacium* in hac Tragoedia latine transferenda verſatum memoraut Pandectae Brandenburgicae, Flacium fortaſſe pro Garbitio per auctoris memoriae lapſum adpellantes. Bernardini Laurentani Patritii Veneti argumentum in Aeſchyli Prometheum latinis ſenariis exſtat ante graeca ſcholia in editione Robortelli. [Huc quoque referenda ſunt *Patrobaſilii*, (h. e. *Frid. Ludou. Abreſchii*,) Obſeruata ad Aeſchyli Prometheum vinctum et ſcholiaſten, eiusdemque Praetermiſſa in Obſeruatis ad Aeſchyli Prometheum vinctum, in Miſcell. Obſeruu. belgicis vol. VII. tom. III. p. 405 — 416. et vol. VIII. tom. III. p. 341 — 346. item *Io. Aug. Storchii* libellus de Aeſchylo et in primis eius tragoedia, quae Prometheus vinctus inſcripta eſt. Gottingae 1765. 4. Quatuor loca in Prometheo et vnum in trag. ſeptem adverſus Thebas acute emendat illuſtratque doct. *Caſpar. Iac. Beſenbeck*, Erlangenſis in diſputatione, me praeſide, m. Octobr. 1784. ventilata: *Aeſchyli locorum quorumdam interpretatio.* — Hoc quoque in hac tragoedia ſingulare eſt, quod Κράτος et Βία, *perſonae allegoricae*, in ſcenam productae, prologum agunt, et Κράτος ſuo atque Βίας nomine cum reliquis colloquitur perſonis. Neque vero ideo culpandus eſt poeta: nam cautionem adhibuit in ea re vſurpanda. Tum, quod vniuerſa veterum religio nixa fuit allegoriis, atque *Robur* et *Vis* iam ab Heſiodo Theogon. v. 385. Stygis liberi, a Pallante editi, qui ſemper ſedem habeant apud Iouem, memorantur, nihil fecit inuſitati. *Harl.*] Prometheum docuit Aeſchylus victor anno aetatis 53. Olymp. LXXVI. 4. archonte Menone. Reliqua tria tetralogiae dramata fuere *Phineus*, *Perſae* et *Glaucius Potnienſis.*

2) ἙΠΤΑ῍ ἘΠΙ῍ ΘΗ΄ΒΑΙΣ [aa]) *Septem Duces aduersus Thebas*, actae post Olymp. LXXVI. Telesten Aeschyli ὀρχηστὴν, qui hoc drama saltauit; admirationi fuisse tradit *Athenaeus* lib. I. p. 22. et testimoniis Aristophanis ac Plutarchi docet *Zachar. Pearce* ad Longin. p. 60. Stilo veteri tragico expressa septem Thebana a *Quinto Septimio Florente Christiano*, Paris. 1585. 4. [In Maittaire Ann. typogr. tom. III. part. II. p. 792. ita indicatur editio:

Aeschyli Tragoedia Septem Thebana, graece, et seorsim latine, stylo ad veteres tragicos latinos accedente, quam proxime fieri potuit, a *Q. Septim. Florente Christiano*, Lutet. apud Fed. Morel. 1584. 4.

In excerpta particula epistolae nuncupatoriae a Maittario subiuncta, Florens Christianus, vt typis, ait, mandes, quasi inuitus trado, quod nollem nudum prodire istud scriptionis genus, sed cum scholiis et notatis, quae *in schedis meis* sunt adsecutura mox *commentarium ad Prometheum Desmotam;* tum addit, Scaligero non displicuisse priora ipsius Aeschylea.] Idem Prometheum quoque simili Metaphrasi illustrauerat, sed quod [¶] sciam adhuc inedita. Latina prosaria versio *Ioannis Casselii* prodiit Rostoch. 1582. 8. Et idem drama Graece ac latine, *Caselio* edente ibid. 1581. 4. [cum animaduersionibus. — *Aeschyli* Septem aduersus Thebas insunt tomo II. operis: Πενταλογία siue tragoediarum graecarum delectus cum adnotatione *Io. Burton.* edit. altera. Cui obseruationes indicemque graecum longe auctiorem et emendatiorem adiecit *Thomas Burgess.* tom. II. Oxon. 1779. 8. — De Symbolis etc. Aeschyli in Septem ante Thebas et Euripidis Phoenissis agit *Fraguier* in Mem. de l'Acad. Paris. des Inscr. tom. II. pag. 409 sqq.]

3) ΠΕ΄ΡΣΑΙ, ita dictum drama, quod e Persis chorus constat, ante septem Thebanam actum, vt testatur Schol. Aristoph. ad Ranas, v. 1058. et 1060. Archonte Menone Olymp. LXXVI. anno 4. Hanc Tragoediam e Phoenissis *Phrynichi* concinnatam notauit *Glaucus Rheginus* in libro de fabulis Aeschyli, et innuit in Ranis Aristophanes. Quae de successione Regum Persarum leguntur v. 765 sq. non temere alibi inuenias. Confer Chronologorum Principes Scaligerum, Petauium, Marshamum: ac si placet Barnabam Brissonium opere de regno Persarum. *Fabric.* [Explicationem illorum versuum 761 — 788. dedit quoque *Campeg. Vitringa* in Obseruu. lib. VI. §. IX. p. 294. in primis *I. G. Walther* in Animadu. historicis et criticis, Weissenfelsae, 1758. 8. pag. 10 — 65. vbi multis quoque refutat Stanleii, Schurzfleischii, Scaligeri, maxime Marshami, etiam Vitringae interpretationes. Ibidem p. 278 sqq. de κατραβασμῷ, in Prometh.

aa) Plutarch. VII. 10. sympos. ὥσπερ καὶ τὸν Αἰσχύλον ἱστοροῦσι τὰς τραγῳδίας ἐμπίνοντα ποιεῖν, καὶ, οὐχ ὡς ὁ Γοργίας εἶπεν, ἓν τῶν δραμάτων αὐτῷ μέγιστον Ἄρεως εἶναι τὰς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, ἀλλὰ πάντα Διονύσου. In Montfaucon. Bibl. Coislin. p. 520. pro Aeschyli Eteocle legendum est ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις. *Fabric.* Sic quoque in cod. Taurinensi CCLIII. (teste Catal. MSSt. gr. Bibl. Taurin. p. 369.) sunt Aeschyli Trag. Prometheus et *Eteocles* cum adnotatt. in margine et glossa interlin. et in indic. pag. 489. scribitur *Theocles.* Sed sunt ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, vbi primus loquitur Eteocles. Interdum a veteribus inscribitur haec tragoedia, ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. vid. Aristoph. Ran. v. 1053. ibique Schol. et loca a Burtono et Schützio, (in huius comment. ad hanc fabulam pag. 205.) congesta. *Harl.*

meth. 806 sqq. fusius disserit contra Is. Vossium, et p. 224. ac 239. locum in Prometheo vincto vers. 728. de Aulone explicat; — versf. 12. et 13. corrigit vberiusque explicat *Valcken.* ad Eurip. Phoen. v. 1489. p. 500 sq. — Hanc tragoediam germanice vertit *I. T. L. Danz*, Lipsiae, 1789. 8. add. Reflexions sur la Tragédie d'Eschyle, intitulée les Perses, par Mr. de *Burigny*, in Hist. Acad. Reg. Paris. Inscr. tom. XXIX. pag. 58 — 63. *Harl.*]

4) Ἀγαμέμνων acta Archonte Philocle Olymp. LXX. (non XXVIII. vt in argumento graeco perperam legitur) anno 2. De hac ita Salmasius praef. ad librum de Lingua Hellenistica p. 37. *Quis Aeschylum possit adfirmare, Graece nunc scienti magis patere explicabilem, quam Euangelia aut Epistolas Apostolicas? Vnus eius Agamemnon obscuritate superat, quantum est librorum sacrorum cum suis Hebraismis et Syriasmis, et tota Hellenisticae suppellectile vel farragine.* Agamemnonem Aeschyli in prima editione mancam et cum Choephoris confusam distinxerunt et integritati suae ex MStis codd. restituerunt *Franciscus Robortellus, Bartholomaeus Barbadorus, Hieronymus Maeus* bb), et *Petrus Victorius. Fabric.* [In Tetralogia dramatum graecorum, a cl. *Wolfio*, Professore Halensi, Halae Saxon. 1787. mai. 8. in vsum lectionum graece, sine vllis notis edita, *Aeschyli* Agamemnon primum locum occupat. — Germanica versio est sic inscripta: *Agamemnon*, ein Trauerspiel des Aeschylus, aus dem Griechischen rhythmisch übersetzt und mit erläuternden Anmerkungen begleitet, nebst einer Vorrede über das Genie des Dichters und Beobachtungen über die Menschendarstellung der Alten, von *Daniel Jenisch.* Berlin und Liebau, 1786. 8. Interpres, vt plurimum quidem sequitur Stanleium et Schützium, interdum tamen discedit ab illis; Aeschylum praefert multum Homero, quem putat non idoneum paremque fuisse tragoediae aeque excellenti ac Epopoeae scribendae, aliaque de Homero iniqua falsaque fert iudicia. Ceterum haud male illustrat illam tragoediam; acrem tamen censorem nactus est in Biblioth. vniuers. Berolinensi, vol. 83. part. II. p. 548. — Docte persequitur historiam textus, nec non argumentum et vitia virtutesque tragoediae, emendat denique aut interpretatur multa loca difficiliora cl. *Schütz* in binis disputationibus: Commentationum in Aeschyli tragoediam, quae inscripta est Agamemnon, libellus primus, Ienae, 1779. 4. — libelli primi pars altera, ibid. 1780. 4. adde *Sallier* comm. in Agam. in Comment. Acad. Paris. Inscr. vol. VIII. p. 224. *Harl.*]

5) Χοηφόροι *Inferiae.* Tragoedia itidem acta Olymp. LXX. 2. cum Agamemnone atque Eumenidibus. Hanc primus edidit *Franciscus Robortellus* an. 1552. sed initio mutilam, quod ex Aristophanis Ranis, nec integrum tamen, reposuit *Stanleius.* Confer *Scaliger.* ad Propert. p. 278. Apud *Mongitor.* in Bibl. Sic. p. 6. perperam excusum est *Choëphron* pro, *Choephori. Fabric.* Haec tragoedia, multis laborans vulneribus, exspectat adhuc suum Aesculapium. Separatim edita est gr. et lat. Glasguae, excud. Foulis. 1777. 4. *Harl.*

6) Εὐμέ-

bb) De hoc Hieronymo Maeo, Florentino, qui operam in Aristotelis Politica et Poetica emendanda studium posuit, vid. Iul. Nigri Historiam Scriptorum Florent. p. 303. et de Barbadoro p. 78.

6) ΕΥΜΕΝΙΔΕΣ *Furiae* siue *Dirae*, quae cum Agamemnone, Choëphoris, et dramate Satyrico deperdito, cui titulus erat Proteus, constituerunt tetralogiam, quam *Orestiam* vocat Aristophanes, vt ex veteribus διδασκαλίαις obseruat Scholiastes Comici ad Ranas. Itaque et Eumenides Aeschylus docuit Olymp. LXX. 2. Has stilo veteri Pacuviano vertisse se testatur *Iosephus Scaliger* p. 111. ad Varronem, vbi Eumenides Aeschyli ab *Ennio* olim translatas obseruat. Eiusdem versionis suae meminit Epistola 30. ad Florentem Christianum. In illis Poeta chorum quinquaginta Eumenidum in theatrum induxerat: quo spectaculo ita perterriti spectatores, ὥςε τὰ νήπια ἐκψύξαι, τὰ δὲ ἔμβρυα ἐξαμβλωθῆναι, vt narrat anonymus vitae Aeschyli auctor. Ab eo tempore numerus chori Tragici ad quindecim reductus est, teste *Iulio Polluce* lib. IV. cap. 15. Confer *Samuelem Petitum* ad leges Atticas pag. 66. [¶] *Meziriac.* ad Ouid. Heroid. tom. II. pag. 206.

7) ἹΚΕΤΙΔΕΣ *Supplices.*

VII. Anonymus scriptor Graecus vitae Aeschyli, ait, eum fecisse dramata *septuaginta*, et quinque Satyrica. Suidas ipsi tragoedias *nonaginta* tribuit. Sed vtrumque numerum excedunt nomina fabularum iam a me recensenda, siue quod vna tragoedia sub duplici nomine laudatur ab antiquis, siue, quod nomina corrupta numerum auxere, siue quod falso quaedam huius Aeschyli nomine ferebantur, siue, quod Suidas et alter anonymus pariter in numero dramatum falsi fuerunt. [Confer *Casaubon.* de Satyr. poësi lib. I. cap. 5. pag. 125 sqq. edit. Rambach.] Ceterum nomina deperditarum Aeschyli tragoediarum haec sunt, partim memorata in Catalogo, qui graecis in Aeschylum scholiis praefigitur, partim obseruata a *Ioh. Meursio* in diatriba de Aeschyli, Sophoclis et Euripidis Tragoediis, (quae post editionem Lugd. Bat. 1619. 4. ex auctoris Chirographo auctior edita est tom. X. Antiquitatum Graecarum Clarissimi Gronouii), ab eodem Meursio in Bibliotheca Graeca pag. 1197 sq. a *Thoma Stanleio* [et *Cornelio de Paw*] in Aeschyli fragmentis, ab *Hugone Grotio* in excerptis Tragicorum, [atque *Heathio* in notis s. lectionibus ad Tragicos p. 158 sqq.] et a *Thoma Gatackero* in Aduersariis postumis cap. 10. quibus plures obseruationes nostrae accedunt. *Fabric.* Atque hic catalogus augeri poterit. Sic in dramate Aeschyli deperdito fabula, quam Aeschylus vnus omnium, qui ei praecesserunt, ex narratione Aegyptiaca adoptauit, Dianam fuisse Cereris filiam, apud *Herodot.* II. 156. pag. 180 sq. fuisse exornata videtur *Valckenario* ad locum Herodoti. Post Stanleium *Cornelius de Paw*, (qui in fragmentis multa bene, multa quoque perperam immutauit,) et *Heath* in Notis s. Lectionibus ad Tragicos pag. 166. spicilegium praecipue incertorum collegerunt atque interpretati sunt. Atque cl. Schützius, qui plura fragmenta collegit, quae quarto editionis suae tomo subiecturus est, hunc quoque catalogum forsitan locupletabit, aut, eiectis quibusdam ex numero citatorum, imminuet. Locum incertae tragoediae, seruauit Scholiastes, a Villoisonio editus, ad Homer. π'. 542. p. 391. Inter incerta locus est ab Aristotele in Historia animal. de *vpupa* ex quadam Aeschyli tragoedia, ad quam respicit quoque *Plin.* Histor. Nat. lib. X. cap. 44. Illos versus, latine redditos, offert *Perottus* in Cornu copiae pag. 513. Alios emendatos dedit *Salmas.* in Exerc. Plin. pag. 296. A. edit. Vltraiect. et alibi. *Harl.*

Ἀθάμας.

Ἀθάμας. Athen. VII. 19. Hefych.

Αἴας Λοκρός. *Zenob.* VI. 14. prou. et Αἴας alter μαςιγοφόρος, fi audimus Gatackerum hoc e quodam Scholiaftae Sophoclis loco colligentem.

Αἰγύπτιοι. Catalog.

Αἴτνα, Αἴτναι, Αἰτναῖαι, Αἰτναῖοι γνήσιοι et Αἰτναῖοι νόθοι. Vide Holften. ad Stephanum in παλικη, et Macrobium V. 19. Pro Αἰτναίαις male Λιταναίαις legi apud Hefychium in Ἀναξίαν, poft Meurfium notauit Salmafius.

Aefchylum *in Alcibiade* laudari videas in Suida latino Hieron. Wolfii, voce Σκύμνος. Sed in graeco tantum eft: Αἰσχύλος λέγει περὶ Ἀλκιβιάδε. Sic *Plutarch.* de audiendis Poetis p. 32. Αἰσχύλος περὶ τῦ Ἀμφιαράυ γράφων. Et in Ariftide p. 320.

Ἀλκμήνη. Hefych.

Ἀμυμώνη. Athen. XV. 12. Hefyc. *Ammonius* in γῆμαι. [ad quem locum vid. *Valcken.* in Animaduu. pag. 59.]

Ἀμφιτρύων et Μεσσηνιακὰ ἔπη, perperam in Meurfii Bibl. Graeca [ac Gesneri Biblioth. p. 14.] referuntur inter tragoedias Aefchyli Athenienfis: Alexandrini enim effe, probe ex *Athenaeo* [lib. XIII. cap. 8] obferuauerat idem vir doctus alibi.

Ἀργεῖοι. Catalog. et Etymol. M. Pro quo male Ἀργεία apud Hefychium in Ἀπόσκημμα, et in Ἐμμέλεια non minus corrupte ἀργύρειοι.

Ἀργεῖαι. Vide Iac. Gronou. praefat. ad Harpocrat. **** 4.

Ἀργὼ fiue κωπευςής. Catalog. [?]

Ἀταλάντη id.

Βάκχαι id.

Βάσσαραι fiue Βασσαρίδες Hefych. Scholiaftes Nicandri ad Theriac. Simplicius in lib. II. de Coelo p. 125. b. Αἰσχύλος ἐν Βαττάροις.

Γλαῦκος Πόντιος. Strabo lib. X. p. 447. Paufan. Boeoticis, p. 575. et Athenaeus, III. 10.

Γλαῦκος Ποτνιεὺς cc). Strabo lib. IX. Scholiaftes Ariftoph. ad Ranas, Euripidis ad Phoeniff. [v. 1201. ad quem vid. Valcken. p. 411. et 750.] Aefchyli in argumento Perfar. vnde haufit Scaliger in defcriptione Olympiadum Graece edita ad Olymp. LXXVI. 4. Ceterum duo diuerfa Aefchyli dramata fuiffe Glaucum Pontium et Glaucum Potnienfem, adeoque diftinguenda, contra Cafaubonum Meurfius docet. [Stanlei. quoque diftinxit; at Paw dubitat propter fcripturae fimilitudinem, Cafaub. vero ad lib. III. Athenaei errare putat.] Glaucus Aefchyli, vter, incertum, memoratur a Schol. Theocriti Idyll. 4. 62. Pindari Pythionic. Od. 1.

Δανάη

cc) *Glaucus Potnienfis* fuit pifcator, qui, quum, herba quadam guftata, inter maris deos effet relatus, quotannis futura praedicere exiftimabatur nauiculatoribus, vnde Aefchylus totius fabulae argumentum fumfit, tefte *Paufan.* IX. 22. pag. 754. *Harl.*

Δαναΐη siue Δαναΐδες Hesych. Schol. *Pindari* Od. 3. v. 31. *Athen.* lib. XIII. p. 600. [Eadem fabula videtur Stanleio: diuersae autem Corn. de Paw, qui duce Strabone V. pag. 221. cum Stanleio Δαναΐδας et Ἱκετίδας pro eadem fabula habet: secus sentit Heathius.]

Δικτυουλκοί. Hesych. Aelian. VII. 47. de animal.

Δικτυεργοὶ siue potius Δικτυουργικοί. (quae forte a superiore haud diuersa fuit) Catalog. Pollux. VII. sect. 35.

Διονύσου τροφοί. Schol. Euripidis argumento Medeae.

Ἕκτορος λύτρα, ἢ Φρύγες. Auctor vitae Aeschyli, idemque (vt puto) catalogi tragoediarum. Etiam Aeschylum ἐν Ἕκτορι laudat Stobaeus et ἐν Φρυξὶν ἢ λύτροις Pollux et Scholiastes Comici ad Ranas: ἐν Φρυξὶ Athenaeus et Hesych. eandem tragoediam innuens. Aeschyli imitatione *Lutra* quoque Ennius scripsit.

Ἐλευσίνιαι siue Ἐλευσίνιοι. Plutarchus Theseo. Hesych.

Ἑλλάδιες [Aeschylo abiudicat hanc tragoediam Stanleius.] vide infra in Ἡλιάδες.

Ἐπίγονοι. Schol. Pindari Isthm. Od. 6.

Εὐρώπη siue Κᾶρες Stob. serm. 49. (51.) Steph. in μύλασσα.

Ἠδωνοί. [ἐν Ἠδωνοῖς Schol. Ven. ab Villoisonio edita ad Iliad. *l.* 535. et ψ'. 34.] Strabo lib. X. Schol. Aristophanis ad Aues, Athenaeus, XI. 8. Erotianus in ἴκταρ, Suid. in Αἰγίζειν et Μαστέμαντις, Hesych. [Eustath. Parecbol. p. 1282. lin. 60.]

Ἡλιάδες. Hoc drama Athenaeo X. 11. XI. 5. et in anonymi Catalogo memoratur. Verum Schol. Sophoclis Oed. Col. laudat Aeschylum ἐν Ἰλιάσι. Forte, inquit Meursius, *scriptae fuerunt et Aeschylo* Ἰλιάδες, *vt Euripidi* Τρῳάδες. Sed magis eo propendeo, vt legam ἐν Ἡλιάσι. Similiter etiam apud Harpocrationem in μαλακίζομεν legit Gatackerus, pro ἐν Ἑλλαδίῳ, sed ibi verior videtur lectio Viri Clariss. Iacobi Gronouii, qui ad Harpocrationem p. 91. ἐν λαΐῳ reponendum esse suspicatur. [Paw suspicatur Ἕλλα δίῳ, *constringit*, *occludit diuino* et indefesso pede tremiscens; at perperam.]

Ἡρακλεῖδαι. Hesych. Stob. serm. 121.

Θαλαμοποιοί. Pollux, [lib. VII. cap. 27. ibique interpr.]

Θεωροὶ ἢ Ἰσθμιασταί. Aeschylum in Θεωροῖς laudat Athenaeus XIV. cap. 7. Sed male apud Hesych. in Ἀποστὰς citatur Aeschylus ἐν Ἰσθάσθαις. Perperam [¶] et in anonymi Catalogo Aeschyli tragoediarum: Θεόδωροι ἢ Ἰσομιασταί.

Θρῇσσαι Hesych. Scholiastes Sophocl. ad Aiacem. [134.* 815.] Comici ad Ranas.

Ἱέρειαι *sacerdotes*. Macrob. V. 22. Hesych. Eustratius ad Ethic. Aristotelis III. 1. Schol. Sophoclis ad Oedip. Colon. [v. 791.]

Ἰλιάδες. Vide supra in Ἡλιάδες.

Ἰξίων. Hesych.

[Ἶριν male citat Mongitor. ex *Polluce* X. cap. 34. segm. 157. ibi enim legitur Ἀχαιὸς ἐν Ἴριδι. *Harl.*]

Ἰσθμιασταί.

Ἰσθμιασταί. Vide supra in Θεωροί.

Ἰσοστάσιον. Vide infra, ψυχοστασία.

Ἰφιγένεια Eustratius, vbi supra §. V. Schol. Aristoph. ad Ranas. Suid. in κυδάζεται. [Schol. ad Sophocl. Aiac. v. 722]

Κάβειροι. Athenaeus IX. cap. 4. X. p. 428. et Plutarch. lib. II. quaest. 1. sympos. p. 632. Sed male apud Schol. Pindari Pythionic. Od. 4. laudatur Aeschylus in Κιβήροις. Aeschylum Καείροις vet. Lex. Bibl. Coislinian. p. 484. lege Καβήροις.

Καλλιστώ. Hesych.

Καμικοὶ tam recte in libro de Aeschyli tragoediis a Meursio omittuntur, quam in Bibliotheca eiusdem Graeca perperam accensentur Aeschyli fabulis, ex corrupto loco *Athenaei* lib. II. p. 51. nam pro καμικοῖς legendum ibi est κατὰ τῆς βάτου, vt ex MSS. codicibus docuit Casaubonus lib. II. cap. 11.

Κᾶρες. Vide supra Εὐρώπη.

Κεραυνῶν. Corrupta vox pro Κερκύων in prioribus Harpocrationis editionibus in ὄρον.

Κερκύων Σατυρικός. Hesych. Pollux X. sect. 175. Harpocrat. in ὄρεν ex Salmasii emendat. [compara *Pausan.* Attic. I. 39. p. 94. *Casaub.* de Poesi Sat. I. 5. p. 128 sq.]

Κήρυκες. *Pollux* lib. IX. sect. 136.

Κήρυκες Σάτυροι dd). *Pollux* lib. X. sect. 186. [vbi vide interpr. p. 1377. et cap. 19. sect. 68. ibique interpr. p. 1230. edit. Hemsterhus.] et *Photii* Lexicon MS. in πυρσοκόμου λέοντος laudante

dd) Satyrica dramata, in quibus Satyri s. mimi saltabant. vid. *Salmas.* pag. 10. de Hellenismo. *Fabric.* adde *Is. Casaubon.* de Satyrica Poesi, lib. I. cap. 1. p. 19 sqq. ibique not. Crenii ac Rambachii, et pluribus locis. Κήρυκες vero h. l. non sunt *praecones*, sed *sacrorum administri.* vid. *Casaubon.* ad Athen. Dipnos. XV. p. 939. adde *Knox* on satire and satirists, in Essays moral and literary, vol. II. pag. 147. cl. *Io. Gottlieb Bahle* prolus. de Fabula Satyrica Graecorum. Gottingae, 1787. 4. qui plures excitat scriptores. Idem vir doctiss. p. 8. negat, Aeschylum fuisse vel cultioris primum auctorem, ea de caussa, quod eius aetate mos faciendarum quotannis τετραλογιῶν iam esset vsurpatus; omnia porro nomina fabularum, quarum Thespin auctorem ferunt, credere vetent, pertinuisse eas ad satyricarum genus; denique non Aeschylo soli, sed etiam Phrynicho, Pratinae et Choerilo Atheniensi, Aeschyli fere aequalibus, praeter satyros, tragoediae quoque tribuantur; quod denique *Plato* in Minoe tom. VI. pag. 140. edit. Bipont. adfirmet, tragoediam neque a Thespide, neque a Phrynicho duxisse originem; sed videri potius priscum Atticorum inuentum, de quo parum constet. Omnis vero controuersiae cardo versatur in notione verae tragoediae, et num Thespis auctor fuerit dramatum, quae nomini illius adscribuntur: qua de re supra in paragrapho de Thespide iam disputauimus. Idem vir doctiss. p. 10. „patet, inquit, fabulis satyricis *Aeschyli* plerumque historiam aetatis mythicae Graecorum argumenta suppeditasse. — — Minime vero probabile est, argumenta fabularum satyricarum ab Aeschylo ita tractata fuisse, vt ille nihil aliud, nisi auditorum risum ciere, studeret, aut falsa dicteria in populares suos conicere; miscuit potius in fabulis satyricis seria cum ludo, easque medium tenere voluit inter tragoediae seueritatem et comoediae priscae dicacitatem suo tempore nimis adhuc amarulentam; quo magis Sileni lasciuia aut γελοῖα λέξις et Satyrorum proteruitate reuocarentur ad hilaritatem spectatorum animi acta aliqua tragoedia Eumenidum simili paullo vehementius adfecti. Ceterum minus bene statuit Casaubonus, argumentum fabulae satyricae, trilogiae tragoediarum adnexae, fuisse *semper* adfine illis, quae in tragoediis

laudante Clarissimo Bentleio. [in Epistol. ad Millium p. 15. adde p. 57. et *Casaubon.* de Satyr. Poesi lib. I. cap. 5. p. 127.]

Κίρκη Σατυρική. Hesych. Corrupte in anonymo Catalogo *Κίρκει Σατυρικοί.* [vid. *Casaubon.* de Satyr. Poesi, lib. I. cap. 5. pag. 126.]

Κρῆσσαι. Athen. II. cap. 11. Hesych.

Κωπευστής. Supra in Ἀργώ.

Λάϊος. Vide supra in Ἡλιάδες. Memoratur in Catalog. et apud Hesych.

Λέων Σατυρικός. Ita enim apud Stephanum in χώρα recte legunt Salmasius et Gatackerus. Sic omnium quinque Satyricorum Aeschyli dramatum nomina tenemus. Quae sunt Κερκύων, Κήρυκες, Κίρκη, Λέων et Πρωτεύς. Ex his ne vnam quidem ad nos peruenisse, est, quod doleant litterarum harum amantes, cum in isto genere primas Aeschylo tribuerit *Menedemus* Eretriensis teste *Laertio* lib. II. sect. 133. et Hesychio Illustri, vbi de Menedemo agit; tum Pausanias in Corinthiacis. [?]

Λήμνιοι tum in Catalogo memorantur tum apud Hesychium in Ἀγκυρέβολα, vbi Iohannes Vitus Pergerus legit: *ὡς καὶ ἐν Λημνίοις Αἰσχύλος.*

Λυκοῦργος. Aristarchi Grammatici commentarius in Aeschyli Lycurgum memoratur in Scholiis Graecis ad Theocriti Idyll. 10. Fabulam ipsam citant vel ad eam respiciunt Aristophanes Thesmophoriaz. Longinus περὶ Ὕψους, Athen. X. cap. 14. Hesych. et Schol. Sophoclis ad Oedipum Colon. [v. 668.] Schol. Aristoph. ad Equites.

Λύτρα Ἕκτορος siue Φρύγες. Vide supra Ἕκτορος λύτρα.

Μέμνων. Catalog.

Μήδεια, nescio, satisne certo colligatur ex Aristotelis Poetices cap. 17.

Μηλοσφαγοῦσαι, si credimus Biseto in Scholiis gr. ad Aristoph. Lysistratam; quem tamen falli putat Langbaenius ad Longinum.

Μυρμιδόνες. Strabo lib. XIII. Harpocr. Hesych. Athen. Scholiastes Aristoph. ad Ranas, Pacem, Aues, et Ecclesiaz. 392. Suid. in ἀβδέλυκτα, ἀπείμαζεν et τρίμβολον. Ex eadem fabula Aeschyli petitum, quod adfert *Aristides* Orat. I. Platonica p. 27. tom. III. et *Philo* de mundo incorruptibili pag. 737.

Μυσοί. Suid. in Ὀργεῶνες. Steph. in Οἶος. Aristoteles cap. 24. Poetic. *ἐν Μυσοῖς ὁ ἄφωνες ἐκ Τεγέας εἰς Μυσίαν ἥκων.*

Μύσται memorantur Harpocrationi in Ὀργεῶνας; sed μυσοὺς reponi iubent Meursius et Maussacus, quod confirmat Suidas eadem voce.

Νεανίσκοι.

diis exhibuerat poeta; nam ipsum Aeschyli exemplum id redarguit. [vid. locum Scholiast. ad Ὀρεσίαν infra a Fabricio nostro laudatum.] Nihil adfine sibi habuere v. c. argumenta tragoediarum, Phinei, Persidis, Promethei (πυρφόρου s. πυρκαέως,) et fabulae satyricae, Glauci Potniensis; quae tamen omnes constituebant tetralogiam doctam ab Aeschylo, Olymp. LXXVI. 4. Menone praetore. Quid? quod saepius fabulae satyricae separatim actae fuere, nec trilogiis adiectae.“ Hactenus cl. Buhle. *Harl.*

Νεανίσκοι. Athen. XI. cap. 15. Hefych.

Νέμεα. Catalog.

Νηρεύς. Hefych.

Νηρηΐδες. Schol. Euripidis ad Phoeniff. [v. 219. ibique Valcken. p. 635.] Pindari Nemeonic. Od. 6. Hefych.

Νιόβη. Strabo lib. XII. Hephaeftio Enchirid. Ariftot. cap. 17. Poetic. Hefych. Anonymus auctor vitae Aefchyli et Scholiaftes Ariftoph. ad Aues et Ranas: Euripidis ad Phoeniff. v. 162. Aefchyli ad Prometh. [Euftath. in Parecbol. pag. 744. lin. 3. Prifcian. grammat. lib. I.]

Ξάντριαι. Schol. Aefchyli ad Eumenid. Suid. in Ὀκτώπουν. *Fabric.* *Pollux* Onom. X. fect. 117. vbi vide interpret. p. 1295. edit. Hemfterh. et *Bentlei.* Epift. ad Millium p. 58. *Harl.*

Οἰδίπους. Euftratius III. ad Ethic. Nicomach. *Fabric.* Ex Oedipo Aefchyli praebet fragmentum, a Stanleio omiffum, Schol. ad *Sophoclis* Oed. Tyr. v. 723. quod reftituit *Valcken.* ad *Euripid.* Phoeniff. 38. p. 17. *Harl.*

Ὅπλων κρίσις. Refpicit Ariftot. cap. 23. Poetic. laudat Stob. et Scholiaftes Sophoclis ad Aiacem [190.] Ariftophanis ad Acharnenfes, 883. Latina tragoedia Attius expreffit *Armorum iudicio.* *Fabric.* Conf. *Valcken.* Animadu. ad Ammonium lib. III. cap. 1. p. 164. *Harl.*

Ὀρεστία. Tetralogia tragoediarum Aefchyli acta Olymp. LXX. 2. Schol. Ariftophanis ad Ranas v. 1153. Τετραλογίαν φέρουσι τὴν Ὀρεστίαν αἱ διδασκαλίαι, Ἀγαμέμνονα, Χοηφόρους, Εὐμενίδας, Πρωτέα σατυρικόν. Ἄριχος (lege Ἀρίσταρχος) καὶ Ἀπολλώνιος τριλογίαν λέγουσι χωρὶς τῶν σατυρικῶν. [conf. *Cafaubon.* de Satyr. Poefi, lib. I. cap. 5. pag. 124. edit. Rambach.]

Ὀστολόγοι. Athen. XV. cap. 2.

Παλαμήδην quoque vel Ναύπλιον inter Aefchyli δράματα fuiffe fufpicatur Gatackerus, ex loco quodam Athenaei. [?] [In Scholiis Venetis a Villoifonio editis ad Hom. Iliad. δ. 319. p. 120. citatur Αἴσχυλος Παλαμήδη, et fragmentum ex eo datur. Ex hoc dramate forfan locus ille *Athenaei* I. p. 11. quem emendauit et illuftrauit *Valcken.* ad *Euripidis* Phoeniffas p. 204.]

Πενθεύς. Catalog. et Galenus 1. in 6. Epidem. tom. V. p. 455.

Περραιβοί, Περραιβίδες. Hefych. Athen. XI. cap. 7. et 14.

Πηνελόπη. Etymol. M.

Ποικίλα χρώματα. Suid. in Κάλλαις, nifi locus eft corruptus, perinde vt alter in κάλλη, vbi Aefchylus in ποικίλοις κάλλεσι citatur. *Fabric.* Kufter. ad vtrumque locum verba ἐν ποικίλοις χρώμασι inducenda putat. Secus fentit *Lamb. Bos* in Animaduu. ad Suidam, et *Aefchylum* mathematicum libri, Ποικίλα χρώματα, auctorem cenfet. vid. fupra §. II. not. *a.* *Harl.*

Πολυδέκτης. Catalog.

Προμηθεὺς πυρκαεὺς Polluci lib. IX. segm. 156. memoratur. Ab eo non diuersus est πυρφόρος laudatus *Gellio* lib. XIII. cap. 18. et in Catalogo Anonymi recensitus. Vide *Guil. Canterum* lib. VII. cap. 21. nouar. lect. [et *Hemsterhus.* ad loc. Pollucis pag. 1140. *Casaubon.* de Poesi Sat. p. 128. ibique Rambach.]

Προμηθεὺς λυόμενος. Strabo lib. I. [p. 58. vbi vide Casaubon. et hunc de Poesi Satyr. p. 127.] Dionys. Halicarn. lib. I. Antiquitt. Stephanus in ἄβιοι, Hyginus Poetic. Astronom. lib. II. cap. 6. Hesych. Athen. Scholiastes Apollon. ad lib. IV. *Arrianus* in periplo Ponti Euxini. *Procop.* IV. 4. de Bello Gothico p. 579. Ex hoc dramate H. Stephanus depromtos esse coniicit Aeschyli versus, quos de Prometheo laudat Strabo lib. IV. et alios item quos adducit Galenus comment. 1. in sextum ἐπιδημιῶν Hippocratis, §. 29. quamquam ibi, (memoriae, vt videtur, vitio,) citat Prometheum Aeschyli δεσμώτην. Vide et quae de Ciceronis loco notaui supra, vbi de edito Aeschyli Prometheo. [*Salmas.* Exercit. Plin. pag. 42. supra ad §. VI.]

Προπομποί. Hesych.

Πρωτεὺς Σατυρικός. Hesych. Athen. [IX. cap. 11. pag. 394. ad quem locum vide Dalecamp. et Casaubon. comm. p. 428.] Scholiastes Aeschyli in argumento Agamemn. atque inde Scaliger in descriptione graeca Olympiadum ad Olymp. LXXX. ee) 2. Vide, quae supra inter editas Aeschyli tragoedias in Eumenidibus. [*Casaubon.* de Poesi Sat. I. 5. p. 129.]

Σαλαμίνιαι siue Σαλαμίνιοι. Perperam apud Hesychium duobus in locis Σαλαμίνι.

Σατυρικὰ δράματα quinque Aeschylum docuisse auctor est anonymus Graecus, qui vitam eius scripsit. Horum nomina habes supra in Λέων. Vtrum vero tamquam singulares Tragoediae et ab aliis diuersae memorandae sunt Σατυρικὸς ex Hesychio, et Σάτυροι ex Pausaniae Corinthiacis, cum doctissimo Gatackero iure dubites, imo non esse, ne dubites quidem.

Σεμέλη ἢ Ὑδροφόροι. Catalog. Hesych. [fragm. ex ea tragoedia: ἐν Σεμέλῃ ἢ Ὑδροφόροις, in Scholiis Hom. Marcianis ad Hom. Iliad. δ. 319. p. 120.]

Σίσυφος δραπέτης. Catalog. Laudant etiam Sisyphum Aeschyli *Aelianus* XII. 5. animal. Erotianus in διεπῶ et Pollux, [lib. X. cap. 3. sect. 20. ibique Hemsterhus. etc. 22. In Etymologico Gudiano, in Specimine Emendat. in Etymol. M. a Kulenkampio edito p. 36. quod fragmentum Aeschyli ibi seruatum corrigit *Schneider.* in Fragmentis Pindaric. Carminum p. 106. nr. CLIX. *Harl.*

Σίσυφος πετροκυλιστής, quod nomen dramatis corrupte legitur apud Hesychium [?] in Θώψεις. Integrum in Catalogo Anonymi, et apud Eustratium III. 1. ad Ethic. Nicomach.

Σφίγξ. Athen. XV. cap. 5. Hesych. Scholiastes Aristoph. ad Ranas.

Τήλεφος.

ee) Olympiade LXXX. iam obierat Aeschylus, itaque ad illam non magis quadrat tempus acti huius dramatis, quam ad Olympiadem XXVIII. quae in graeco Agamemnonis argumento designatur, illa enim Aeschylus natus nondum erat.

Τήλεφος. Hesych. Clemens Alex. IV. Strom. Scholiastes Comici ad Ranas.

Τοξότιδες s. Τοξόται. Antigonus Carystius histor. paradox. ff) cap. 127. Eustratius vbi supra, Hesych. Plutarch. in amatorio p. 676. et Lib. de profectus indiciis, p. 81.

Τροφοί. Hesych.

Ὑδροφόροι siue Σεμέλη, quam vide.

Ὑψιπύλη. Hesych. Scholiastes *Apollonii* ad lib. I. [620 sq. 773. conf. *Groddek* in Bibl. der alten Litterat. und Kunst. part. II. pag. 108 sq.]

Φιλοκτήτης. *Aristot.* cap. 22. Poetic. Athen. IX. cap. 11. Schol. Aristophanis ad Ranas. Plutarchus Lib. de tranquillitate. Dio Chrysost. diss. 52. Scholiastes Sophoclis in Philoctetae argumento. Suid. in ἔνθ' οὔτε μίμνειν ἄνεμος οὔτ' ἐκπλεῖν ἐᾷ, quo prouerbio vtitur etiam Aristaenetus Epist. 27. [Maxim. Tyrius diss. 13. p. 147. edit. II. Dauis.]

Φινεύς. *Athen.* X. cap. 5. Scholiastes Aeschyli in argumento Persarum et inde Scaliger descript. Olympiadum ad Olymp. LXXVI. 4.

Φοινίσσαι. Pollux.

Φορκίδες. *Eratosthenes* cap. 22. Catasterism. *Hyginus* II. 12. poetic. Astronom. Athenaeus. Videtur respicere Aristoteles cap. 18. Poetices.

Φρύγες ἢ Ἕκτορος λύτρα. Pollux VII. sect. 131. Corrupte apud *Hesychium* in Ἀγαστά, [vbi vide Alberti notam,] legas Αἰσχύλος Φράζει, pro Αἰσχύλος Φρυξί. De hac Aeschyli fabula consulendus Casaubonus ad Athenaeum lib. I. cap. 19. pag. 56. et quae supra in Ἕκτορος λύτρα. [*Stobaeus* serm. 32. et Schol. Homer. a Villoisonio edita.]

Φρύγιοι, tamquam diuersum a superiore drama ab Anonymo recensetur in Catalogo.

Ψυχαγωγοί. [*Athen.* X. cap. 1.] *Pollux*, X. segm. 10. Hesych. Suid. in Σταθερόν. Schol. Apollonii ad lib. III. et Homeri ad Odyss. λ'. v. 133. Aristophanis ad Ranas. Ceterum pro Ψυχαγωγοῖς, ψυχαγωγίαν habet idem Anonymus in Catalogo. *Fabric.* Aeschylo huius dramatis argumentum Homeri praebuit Νεκυία. Vid. *Valckenar.* diatriben Euripidis Hippolyto subiectam, pag. 286. C. qui fragmentum post Heathii curas corrigit. *Harl.*

Ψυχοστασία, Ponderatio animarum Hectoris ac Pollucis, (argumento petito ex Iliad. XXII.) pro qua ἰσοστάσιον infelici coniectura reponit Reinesius p. 124. Variar. lect. Neque enim *Plutarchus* tantum Lib. de audiendis Poetis, [p. 151. s. pag. 54. vol. VI. edit. Reisk.] et Pollux IV. sect. 130. sed Anonymus quoque in Catalogo et Hesychius drama hoc commemorat, etsi apud istum duobus in locis legitur ψυχοστασίαι in voce αἰγικίδετι et αὐριβάτας.

[Ὠρειθυία, quod Aeschyli drama vnus *Io. Siceliota* in comment. msto, (qui custoditur in Bibl. Paris. Camilli Falconeti) in Hermogenem περὶ ἰδέων commemorat. Fragmentum ex

ff) Locum Aeschyli ab Antigono Caryst. cap. 127. citatum emendat Salmasius p. 669 sq. ad Solinum, edit. Paris. [sed vid. *Valcken.* ad Eurip. Phoeniss. pag. 349. b. et *Heath.* in Lectionibus pag. 161. atque Corn. de Paw.]

ex eo seruauit *Longinus* de Sublimitate sect. III. init. vti docuit et locum Siceliotae ex msto protulit cl. *Ruhnken.* in diss. de vita et scriptis Longini §. X. pag. 26. et ad Longini locum pag. 242 sq. edit. Toupii, Oxon. 1778. 8.

Ceterum animaduertendum est, de metro Aeschyli, Sophoclis atque Euripidis, scripsisse, (κωλομετρίαν τῶν μελικῶν Αἰσχύλε etc. ἔγραψε etc.) Eugenium, Trophimi filium, Augustopolitanum, Phrygem, teste *Suida* in Εὐγένιος, et ex illo *Eudocia* in Violar. p. 168. *Harl.*]

VIII. Praeterea Aeschyli Ἐλεγεῖα laudantur a *Theophrasto* lib. IX. Histor. plantar. cap. 15. et *Plutarcho* lib. I. Sympos. qu. 10. vt *Plinium* XXV. 2. et Suidam omittam. Ex his Elegiis *Stanleius* p. 707. ad vitam Aeschyli, suspicatur, petitum esse tetrastichon, quod sub eius nomine legitur [P] in Anthologia lib. III. cap. 5. in eos, qui ad Marathonem occubuere. In eadem, quam dixi, vita auctor Anonymus refert Aeschylum a Simonide, cuius in eodem Anthologiae loco versus quidam huius argumenti leguntur, superatum Elegiaco carmine εἰς τοὺς ἐν Μαραθῶνι τεθνηκότας, quod Aeschyli dictio longius abesset a tenuitate illa et λεπτότητι, quam Elegia requirit. *Paeana in Apollinem* rogatus componere a Delphis, id facere renuit, quod iam exstaret alius Paean vetustior auctore *Tynnicho* [gg]) celebris, qui cum suo si conferatur, velut antiquae imagines cum recentibus, fore, vt minus forte artis atque elegantiae, verum plus sanctimoniae et dignitatis habere videretur. Porphyrius de abstinendo ab animatis lib. II. sect. 18. Τὸν Αἰσχύλον, φασὶν, τῶν ἀδελφῶν ἀξιέντων εἰς τὸν Θεὸν γράψαι παιᾶνα, εἰπεν ὅτι βέλτιστα Τυννίχῳ πεποίηται, παραβαλλόμενον δὲ τὸν αὐτῦ πρὸς τὸν ἐκείνε, ταυτὸν πείσεσθαι τοῖς ἀγάλμασι καινοῖς πρὸς τὰ ἀρχαῖα. Ταῦτα γὰρ καίπερ ἁπλῶς πεποιημένα, θεῖα νομίζεσθαι, τὰ δὲ καινὰ περιέργως εἰργασμένα θαυμάζεσθαι μὲν, Θεῦ δὲ δόξαν ἧττον ἔχειν. Si *Romulum Amasaeum* Pausaniae interpretem audimus, Aeschylus in limine carminis *de pugna Marathonia* suum et Patriae nomen commemorauit. Sed verborum Pausaniae lib. I. Attic. pag. 49. longe alius est sensus, vt animaduersum Ioachimo Kühnio in notis ad Pausaniam, et clarissimo Baelio pag. 1168. Dictionarii, edit. secundae. Nempe Aeschylum sibi ipsimet composuisse Epitaphium, et in eo nihil commemorasse, quam nomen suum Patriamque, et quod ad Marathonem fortiter pugnauit. [P] *Fabric.* Sed vide ad finem §. V. adnotata; Kühnius potius errauit: adde *Heath.* Lectiones in Addendis ad Aeschylum, fin. *Harl.*

[IX. De codicibus atque editionibus tragoediarum ita agam, vt ea, quae Fabricius iam bene adnotarat, rectius digeram, vberius exponam et aliis accessionibus, quantum fieri potest, diligenter locupletem. — Inter codicc. gr. Escurial. (apud *Plüer.* in itinerario etc. pag. 155.) Supplices cum Scholiis, et secundum Antonii Augustini indicium, tres tragoediae cum scholiis, fol. — In bibliotheca reg. Matrit. apud *Iriartum*, est cod. XLVII. nr. 135. p. 162. qui continet vitam tragici poetae, quae parte propemodum sexta copiosior esse dicitur ea, quam in edit. H. Stephani reperimus; tum comparet Prometheus vinctus cum glossis, inter lineas scriptis,

gg) Tynnichi Chalcidensis paeanem vsquequaque illis temporibus decantatum laudat *Plato* in Ione pag. 362. [pag. 62. edit. Mülleri, cuius notam conferes; adde ibidem pag. 68.] Apud Porphyrium male quidam codices habent Phrynichum pro Tynnicho.

ſcriptis, ſcholiisque: poſt ſequuntur Septem ad Thebas, cuius argumentum mſtum differt ab edito, et quae, vt alibi, ita quoque hic, vocatur Ἐτεοκλῆς: porro argumentum Perſarum ipſaque tragoedia, cum gloſſis interlinearibus et argumentis in margine. De huius dramatis ratione auctor excerptum Laſcaris breue adfert, quod incipit: Γλαῦκος ἐν τοῖς περὶ Αἰσχύλε μύθοις ἐκ τῶν Φοινισσῶν Φρυνίχε φησί. ita quoque in cod. LXXV. p. 271. qui continet Prometheum vinctum, Septem ad Thebas et Perſas, cum gloſſis inter lineas ſcriptis et ſcholiis, a vulgatis interdum diuerſis et ex aliis commentariis conflatis. — cod. LXXII. p. 256. praebet ſententias ex Aeſchylo aliisque a Laſcare collectas. — Ibidem p. 276 ſq. memoratur cod. ex Mendozae bibliotheca in Eſcurialenſem translatus, qui habet ſcholia in Aeſchyli Prometheum et Perſas. Epigramma Antipatri in eum, ibid. p. 97. fol. codicis CXII. it. p. 162. et exſtat in Anthol. lib. III. cap. 25. — Codices in Bibl. Taurinenſi iam paullo ante adtulimus. In bibl. *Barberina* Romae cod. CCCCLII. ſaec. XIV. habet Aeſchyli Prometh. et VII. contra Thebas cum ſcholiis editis et partim ineditis. Praeter ea in *Italia* frequentes ſunt codd. Aeſchyli; vide Montfaucon. Biblioth. In Bibl. Medic. Florentina teſte *Bandin.* tom. II. pag. 44. ſunt Aeſchyli Prometheus, Septem duces adu. Thebas, et Perſae cum vita Aeſchyli, ab edita aliquantum diſcrepante: eaedem plut. 31. cod. I. p. 74. it. p. 76. ibidem cod. XXXVIII. p. 119. tum p. 124. — Prometheus et Septem contra Thebas, cum ſcholiis, plut. 31. cod. III. p. 79. et plut. 91. cod. V. tom. III. pag. 421. — Prometheus, Septem adu. Thebas, Perſae, Agamemnon, Eumenides, cum gloſſis et ſcholiis tom. II. pag. 83. 11. — Tragoediae VII. cum ſcholiis antiquis marginal. gloſſis inter lineas ſcriptis atque argumentis, vitaque, tom. II. p. 133. II. — Prometheus, ib. p. 173. — Perſae cum ſcholiis, tom. III. pag. 290. Citatur quoque in florilegio ſententiarum, tom. I. p. 253. et in violar. compoſit. pag. 549. In collectione diuerſorum ſcriptorum gr. ſententiarum de adſcenſu Nili, ibid. p 583. II. et 610. VI. — In Bibl. *Veneta* D. Marci, Prometheus, Septem adu. Thebas, Perſae, Agamemnon, Furiae, cod. DCXVI. p. 316. Catalogi. — ibid. cod. CCCCLXVIII. pag. 248. Prometheus, Septem adu. Thebas, Perſae cum ſcholiis vulgatis. — Eaedem trag. cum ſcholiis, cod. CCCCLXX. p. 249. — In *Vaticana* tres trag. cum ſchol. p. 7. et bibl. reginae Sueciae Aeſchylus cum Scholiaſte, in *Montfaucon* Bibl. bibliothecarum MSS. tom. I. p. 28. nr. 662. ibid. p. 34. nr. 963. — in bibl. *Bononienſi*, ibid. p. 434. A. — in bibl. *Patau.* ibid. p. 488. E. — in bibl. *Mediol.* ibid. p. 530. C. — in bibl. quadam rom. Aeſch. cum gloſſis, ibid. p. 200. D. vt mittam indicem eorum codd. quos ex aliis vrbium terrarumque catalogis laudaui. — Secundum *Montfaucon* in Diario italico: in bibl. Ambroſ. *Mediol.* Aeſchyli quaedam, pag. 27. coll. eiusdem B. bibl. MSS. I. pag. 506. — *Neapoli*, in bibl. S. Ioannis, Aeſchylus et commentarius in eum, p. 311. — *Florentiae* in coenobio S. Mariae, tragoediae cum ſcholiis, et in duobus aliis codd. quaedam Aeſchyli tragoediae, p. 369. 370. et in Montfaucon. Palaeogr. graeca, p. 70. — Secundum *Iac. Phil. Tomaſinum* in Bibl. Venetis mstis, (Vtini, 1650. 4.) in bibl. S. *Antonii*, plut. 18. Aeſchylus cum ſcholiis, pag. 17. — in bibl. S. Ioann. et Paulli, plut. II. Duae tragoediae, pag. 21. — in bibl. Iac. Barocii, Aeſchylus, pag. 81.

Lugduni Batau. in bibl. publ. teſte Catalogo: Prometheus vinctus et VII. ad Thebas cum Scholiis interlin. nr. 51. p. 336. — eaedem trag. cum Perſis cum ſcholiis et interpretationibus, nr. 23. p. 392. — Eaedem tres trag. bis, nr. 4. et 6. p. 395. — ibid. p. 332. nr. 180. ſunt *Franc. Porti* comment. msst. in Aeſchyli trag. nr. 180. pag. 332.

In *Germania* sunt *Wittebergae* cod. qui tres priores tragoed. continet, ex quo varias lectiones excerpsit et recensuit *I. Car. Zeune* in singulari prolusione. Witteb. 1781. 4. — *Guelferbyti* in bibl. ducali, cod. omnium tragoediarum cum scholiis, in Agamemnone mutilus. — In bibl. *Vindobonensi*, teste *Nesselio*, in Catalog. part. IV. p. 111. cod. CXVII. tres priores trag. — ibid. p. 129. cod. CCXXXV. duae tragoed. cum scholiis. — ibid. part. V. p. 172. nr. 5. Prometh. et VII. ad Thebas cum adnotatt. — part. IV. p. 141. eod. CCLXXIX. Aeschyli fragmenta cum glossis scholiisque. — ibid. p. 145. cod. CCXCVIII. et p. 158. cod. CCCXXXIV. Scholia in Aeschylum. — In Bibl. *Noriberg*. cod. exeunte saec. XVI. scriptus, comprehendens quoque Prometheum. — Bibl. Bauar. *Monaci* habet cod. CXLIII. CXC. CXCIII. et CCXLVIII. in quibus sunt scholia in tragoed. Aeschyli. — In bibl. *Augustana* Plut. inf. VII. 12. Prometheus, et Plut. VIII. 9. Eumenidae: subsell. VIII. 16. Septem ad Thebas. — In bibl. *Hamburgensi*, trag. III. cum schol. interlin. et margin. — In *Heidelbergensi* bibl. plures quondam fuere codd. in quibus modo plures, modo pauciores continebantur Aeschyli trag. teste Sylburgio.

In *Parisiensi* bibl. regia custodiuntur secundum Catalog. decem codd. quorum nouem carent trag. *Agamemnon*, quae separatim exstat in cod. MMDCCXCI. *Eumenides et Supplices* sunt tantum cum reliquis in cod. MMDCCCLXXXVI. in omnibus reperitur Prometheus; in octo, septem ad Thebas; in septem vero Persae. Duo illorum codd. contulit Brunck. sex autem Askew. in Comm. praecipue ad Septem adu. Thebas. — In Bibl. San-Germanensi, (teste Montfaucon in Bibl. bibliothecarum MSS. pag. 1065. B. siue in *Montfauc*. Bibl. Coislin. p. 520. cod. CCCLIII.) Aeschyli vita, Prometheus et VII. adu. Thebas.

In *Angliae* bibliothecis X. libri occurrunt, qui vel manu exarati sunt codices et Aeschyli comprehendunt tragoedias, vel exempla typis excusa, variis lectionibus aut notis mstis ornata, et quater in bibl. Bodleiana et Seldeniana, teste Catalogo librorum msstorum Angliae et Hiberniae. Codicem Oxoniensem, continentem Prometh. et VII. adu. Thebas, atque cod. Arundelianum, comprehendentem tres priores trag. contendit Stanleius. Askew habuerat cod. chart. 500. annos circiter habentem.

Mosquensium duorum codd. varias lectiones cl. Matthaei suppeditauit cl. Schützio.

Pleniorem et criticam codd. msstorum notitiam exspectare iubet promissio et diligentia cl. Schützii.

Ad editionum indicem est veniendum.

Princeps est *Aldina: Aeschyli tragoediae sex*, Venetiis in aedibus Aldi et Andr. soceri. Mense Februar. 1518. 8. gr. — Parum emendata est, quam, Aldo biennium iam antea mortuo, curauit Andreas Asulanus socer. Praeter ea Agamemnonis postrema pars cum Choëphoris capite mutilis confusa, pro vna fabula exhibita est Agamemnone. Caussam huius confusionis, quod in vetusto codice, in quo Agamemnon praecederet, et consequerentur Choëphorae, nonnullae paginae deerant, in quibus reliqua et magna quidem illa pars Agamemnonis continebantur, bene reperit et indicauit Victorius in praefatione ad suam editionem. — In Hibernia in Biblioth. Mori, Episc. Noruic. fuerunt, teste *Montfaucon* in Bibl. bibliothecarum MSStorum, tom. I. p. 688. edit. Aldina cum emendationibus msst. viri docti, atque edit. Stephan. emendationibus et notis Casauboni referta.

Eaedem

Eaedem gr. Parif. ex officina Adr. Turnebi, 1552. 8. Turnebus quidem Aldinam fequutus editionem, tamen multa, cum primis in tribus prioribus tragoediis ex cod. msto *Amarii Rancoueti* caftigauit, et adiunxit variarum lectionum libellum. conf. Biblioth. ancienne et nouvelle, chez P. Goffe, part. III. pag. 112.

Aefchylii tragoediae feptem: a *Franc. Robortello*, Vtinenfi, nunc primum ex mstis libris ab infinitis erratis expurgatae ac fuis metris reftitutae. Venet. 1552. 8. apud Gualter. Scottum.

Robortelli, nouam editionum claffem ducentis, merita in Aefchylum funt egregia. Is enim non tantum Aefchylum vulgauit emendatius, adiectis fuis et *Mich. Sophiani* caftigationibus, verfus ac perfonas diftinxit, Agamemnonis, quam folam habebat partem poftremam, et Choëphoras diftincte e MSto recenfuit; fed etiam primus adiecit veteres commentarios:

Scholia in Aefchyli tragoedias omnes, fcorfim excufa, ex vetuftiffimis libris mstis collecta, atque in hoc corpus redacta a *Francifco Robortello*, Venet. 1552. 8. ex officina Erasmiana Vincentii Valgrifii.

Epiftola ad Marianum Sauellum, a quo ille antiquiffimum accepit librum, in quo tres pofteriores trag., fuo ordine collocatae, manu vetufti cuiusdam ac docti hominis adcurate defcriptae fuerunt, data eft Venetiis idibus Nou. 1551. vid. *Maittaire* Annal. typogr. tom. III. p. 615. et *Schütz.* comment. I. in Aefchyli Agamemnona, p. 5 fqq. — Qualis fit, et num exftiterit edit. *Aefch. trag.* VII. gr. cum fcholiis *P. Victorini*, Parif. 1552. 8. a *Bauero* in Biblioth. librorum rariorum vniuerfali, part. I. p. 6. indicata, equidem nefcio, et metuo, ne deceptus fuerit collector. In bibl. Sarrazian. poet. in 8. p. 92. nr. 1332. occurrunt *Aefch. trag.* Parif. nulla alia editoris aut notarum mentione facta.

Noua lux exorta eft Aefchylo opera *P. Victorii* et *H. Stephani* in nitida adcurataque, eademque hodie rara editione, fic infcripta:

Αἰσχύλου Τραγῳδίαι Ζ. — — σχόλια εἰς τὰς αὐτὰς τραγῳδίας. *Aefchyli Tragoediae VII. quae cum omnes multo, quam antea caftigatiores eduntur, tum vero vna, quae mutila et decurtata prius erat, integra nunc profertur. Scholia in easdem, plurimis in locis locupletata et paene infinitis emendata, Petri Victorii cura et diligentia. Ex officina H. Stephani.* 1557. 4.

Petrus Victorius, ille tot veterum fcriptorum graecorum latinorumque Aefculapius feliciffimus, Agamemnonem primus exhibuit duobus e codd. mstis, ex iisdem aliisque totum Aefchylum caftigauit, fcholiaque graeca in plurimis locis locupletata et emendata exhibuit. Plurimum tribuit his fcholiis *Victorius* hh), quorum iam apud Euftathium, Homeri interpretem,

hh) En eius verba praef. in Aefchylum: *Vt libere loquar, quod fentio de fcholiis iis, quae in tres nobiliffimos Tragicos circumferuntur, putō, haec, quae in Aefchylum leguntur in vetuftiffimo praefertim noftro exemplari, meliora ceteris et eruditiora effe, primasque ipfis libenter detulerim: fecundas vero Sophocleis, et illis maxime, quae Romae* (1518. 8.) *primum feparatim excufa fuerunt: nam ipfa poftea creuere opera cuiusdam, qui magis numerum augere voluit, quam intelligentiam eius poetae adiuuare ftuduit: immifcuit enim cum ipfis nonnulla, doctrina et acumine priorum illorum indigniffima. Quae in feptem Euripidis tragoedias declarationes editae funt, minores multo, inferioresque doctrina effe exiftimo.*

tem, magna fuit auctoritas. Neque dubium videtur, plerasque illorum particulas esse iustorum commentariorum, quibus veteres grammatici Aeschylum olim explanarant. Vsus est Victorius eximio msto codice, in quo praeter Aeschylum Sophocles et Apollonii Argonautica cum scholiis graecis continebantur. In hac Victorii editione per singulas paginas Tragici verbis subiecta et luculentis typis exscripta prostant. Sed et ipse Stephanus eruditas suas in Aeschylum castigationes subiecit p. 356. testatus, se quindecim poetae exemplaria manu exarata inspexisse partim Venetiis, partim Florentiae, partim Romae et Neapoli, sed in quorum bona parte tantum primae tres tragoediae haberentur. Victorii praefationem excipit Aeschyli vita, gr. scripta et Κατάλογος τῶν Αἰσχύλου δραμάτων, κατὰ στοιχεῖον. In fine tragoediarum p. 343 sqq. reperitur disp. περὶ μέτρων, οἷς ἐχρήσατο ὁ Αἴσχυλος, cuius praestantiam in eo etiam elucere, animaduertit *Paw*, (scholiorum gr. in Aeschylum contemtor,) in praef. ad suam editionem, quod omnes versus, paucissimis exceptis, ita exhibeat, vt ad metrorum genera, ab Hephaestione enarrata, non difficulter reduci possint. conf. *Freytagium* copiosum de hac aliisque Tragici editionibus et de Petro Victorio, in Adparatu litter. tom. II. pag. 771 sqq.

Praecipuam laudem a critica ratione atque diligentia dexteritateque in curandis vulneribus meret editio:

Aeschyli Tr. *VII.* in quibus praeter infinita menda sublata, carminum omnium ratio hactenus ignorata, nunc primum proditur, — opera *Guil. Canteri*, Vltraiectini, Antwerp. ex officina Chstoph. Plantin. 1580. 12.

In hac editione admodum rara et adcurata non tantum plura longe menda sunt sublata, sed etiam carminum et interloquutorum, quorum partes a Choris clarius distinguebantur, ratio primum perspicue explicata habetur.

Latina prosa reddere Aeschylum ausus est impar plane huic conatui *Ioannes Sauromannus* [ii]), Vratislauia Silesius, cuius interpretatio ex officina Oporini prodiit 1575. 8. *Si modo interpretatio dicenda est*, (verba sunt Stanleii,) *in qua vix vllibi reperiatur sensus; nemo, qui legerit, dicet secus.* Barthius etiam lib. XI. Aduersariorum cap. I. queritur, *tam stupide* latine redditum esse, *vt nesciat, an summo studio quis laborans possit peiori modo quod non capit, interpretari.* Adiunctam tamen hanc translationem Aeschylo videre est in Corpore graecorum poetarum tragicorum, comicorum, lyricorum et epigrammatariorum, quod graece et latine editum est Geneuae, 1614. fol. Ceterum egregios *Guil. Canteri* et *Isaaci Casauboni* conatus, quorum ille in prolegomenis ad Aeschylum, latinam versionem; hic in notis ad lib. I. et V. Strabonis, nouam editionem Aeschyli cum notis pollicitus est, fata interceperunt.

Canteri editio facta est basis sequentis ἐκδόσεως, quae et dotes superiorum habet coniunctas, et vero noua ornamenta:

Aeschyli Tr. VII. cum scholiis graecis omnibus, deperditorum dramatum fragmentis, versione et commentario *Thomae Stanleii.* Londini, typis Iac. Flesher. 1663. apud Cornel. Bee, fol. et ibid. 1664. fol. apud Io. Hart.

Eadem

ii) *Sauranius* vocatur in Catalogo librorum ab Oporino excusorum. Sed *Sauermannus* nomen eius fuit. Obiit Vratislauiae, vbi Canonicum egit, an. 1510. d. XXVII. Nou. vid. Martini Hanckii librum de Silesiis indigenis eruditis, cap. 55.

Eadem eſt editio: in prioris tamen editionis exemplari, quod fuit in Bibl. Pinelliana, (tom. II. pag. 253.) paginae duae deſunt, in quibus eſt diploma regium cum epiſtola dedicatoria. conf. Bibl. choiſie de Mſ. *le Clerc.* tom. XXIII. p. 224. *Heumanni* Acta philoſ. tom. I. p. 530. Journ. des Savans 1665. p. 112. *Goetze* Mem. bibl. Dresd. vol. II. p. 458. *Denis* Memorabilia biblioth. Garellianae, p. 322. *Bure* Bibliogr. inſtructiue B. L. tom. I. nr. 2538. In hac editione, ait Fabricius, contextus poetae emendate ex Canteri editione, et typis nitidis ac maioribus deſcriptus exſtat: ſubiuncta ſunt ad imum cuiusque paginae graeca ſcholia deſcripta ex editione Victorii et ad tres primas tragoedias ex MS. Barocciano locupletata, nouis etiam ſcholiis graecis adiectis ex codice MS. quem Seldenus ipſi vtendum dederat, Arundeliano. Singulis paginis ex aduerſo reſpondet recens latina proſaria Stanlei verſio, elegans ac perſpicua; tum ad calcem voluminis leguntur eiusdem Stanlei in vitam Aeſchyli et ſeptem Tragoedias notae eruditae, et ex deperditis Aeſchyli tragoediis kk) fragmenta, notis illuſtrata. Neque in hac editione deſiderantur priorum editionum praefationes, Turnebi, Robortelli, Victorii, Canteri: nec variae lectiones ab iisdem collectae, nouisque ex codice Barocciano et Arundeliano auctae, neque Henrici Stephani in Aeſchylum caſtigationes; ſed et ſententias ex Aeſchylo collectas, et a *Cantero* in ſua Tragici editione, atque ab *Hugone Grotio* in Sententiis Tragicorum et Comicorum graecorum latinis verſibus redditas Stanleius exhibuit. Idem dicitur praeterea ab eo tempore paraſſe ampliſſimos in Aeſchylum commentarios ll) octo volumina in folio complentes, qui vna cum aliis viri docti ineditis ſcriptis manu exarati exſtant apud Iohannem Morum Epiſcopum Noruicenſem.

Contextum a Stanleio conſtitutum et totam illius editionem repetiit *Paw*, et animaduerſionibus inſtruxit bene multis, maximamq partem criticis, in quibus metri rationem potiſſimum explicuit, Stanleium ſaepius more ſuo refutatum iuit, et tamen ipſe propter audaciam atque inſolentiam nugasque crebro in aliorum incurrit reprehenſionem, rarius ſenſum verborum, multo minus virtutes vitiaue Tragici expoſuit, neque curauit, vt commentarios a Stanleio relictos nanciſceretur in vſumque conuerteret: e contrario Grotii coniecturas, nomine eius ſuppreſſo, ad ſe rapuiſſe, et hisce latrociniis ferox, aliis interpretationibus contumelioſe inſultaſſe incuſatur a cenſore Speciminis Askewiani in Nouis Act. Lipſ. Eruditor. an. 1749. menſ. Aug. pag. 490.

Aeſchyli Tragoediae ſuperſtites, graeca in eas ſcholia et deperditarum fragmenta, cum verſione latina et commentario Thomae Stanleii, et notis Fr. Robortelli, A. Turnebi, H. Stephani et G. Canteri, curante Io. Cornelio de Paw, cuius notae accedunt. Hagae Comitum, apud Petrum Goſſe, filium et ſocios. 1745. 4.

kk) Iniquiſſima eſt ſuſpicio viri docti, qui in praefatione ad tomum decimum theſauri Antiquitatum Graecarum, Stanleium de fragmentis hisce plagii in Meurſium commiſſi arguit.

ll) Vide Stanlei vitam nouae editioni Hiſtoriae Philoſophicae praemiſſam, Acta Eruditor. Anni 1702. p. 46. et Catalogum MS. Bibliothecarum Angliae et Hiberniae tom. II. p. 378. *Fabric.* nec non Stanleii elogium ſcriptore *Guil. Wottono,* quod ad calcem elogiorum Sammarthani vulgauit Chriſtoph. Aug. Heumann. Iſenaci, 1722. 8. Octo illi inediti commentarii cuſtodiri dicuntur in Bibl. Cambridg. vid. *Ioecheri* Lexicon virorum doctor. v. *Stanley.* adde Catal. MSS. Britann. et Hiberniae, bibl. Cambridg. *Harl.*

Aeschyli trag. quae exstant, septem, cum versione latina et lectionibus variantibus, tom. I. II. Glasguae in aedib. academ. exc. Rob. Foulis. 1746. in 8. et 4. Textus est is, quem Stanleius concinnarat.

Nouam editionem atque recensionem curare sustinuit, et non solum criticis, sed etiam grammaticis atque exegeticis, in quibus et sensus tragoediarum non magis quam verborum ac sententiarum dilucide declaratur et de rebus fabulisque ipsis earumque indole, antiquitate vsuque copiose disseritur, animaduersionibus atque excursibus instruere coepit cl. *Schütz:*

Aeschyli Tragoediae, quae supersunt, ac deperditarum fragmenta, (graece tantummodo,) *recensuit, varietate lectionis et commentario perpetuo illustrauit, scholia graeca, adparatum historicum et Lexicon Aeschyleum adiecit Christianus Godofr. Schütz*, eloq. et poes. P. P. O. in Acad. Ienensi. Halae Saxon. vol. I. continens Prometheum vinctum et Septem adu. Thebas, cum commentario separatim edito 1782. mai. 8. — tom. II. — Persae et Agamemnon. ibid. 1784. reliqui duo tresue tomi adhuc exspectantur. *Harl.*]

Iohannis Aurati ἀνέκδοτυς in Aeschylum glossas memorat, et apud Is. Vossium euoluisse se testatur vir illustris doctrinae *Ezechiel Spanhemius* ad Callimachum p. 535. p. 227. ad Callimach. [ad H. in Apoll. 51. adfert Aurati emendationem prouocatque ad notas suas ad Aeschylum, ad *Aristoph.* Plut. v. 268. 486.] Adnotata sua in Aeschylum pridem in scriniis latere, testatur idem ad orat. I. Iuliani p. 175. vbi dat specimen. *Christophorus Heudreichius* fallitur, cum in pandectis Brandenburgicis tradit, a Iohanne Meursio Lugd. Bat. 1619. et a Ioh. Fichtelio Lubecae, Aeschylum emendatiorem vulgatum fuisse. *Barthius* tom. III. ad Statium p. 869. testatur, se habuisse Aeschyli Prometheum, septem ad Thebas et Persas MSS. cum scholiis, *quorum*, inquit, *collatione ad Stephani et Canteri exemplaria, multa loca illustriora fieri poterunt.* [P] *Gilbertus Gaulminus* in notis ad Eustathium p. 14. adfert aliquot versus graecos ex Iphigenia, quam Aeschyleo charactere scripsisse se testatur. In catalogo codd. MSS. bibl. Vffenbach. p. 685 sq. specimen exhibetur codicis msti trium Aeschyli tragoediarum, Promethei vincti, septem ad Thebas et Persarum cum scholiis ineditis interlinearibus ac marginalibus. — Aeschylus *Needhami* promittitur, (in Mem. de Trevoux 1717. pag. 167. 1715. pag. 732. et an. 1716. p. 181.) vsi msstis Stanleii obseruationibus. *Fabric.*

Aeschyli sententiae sunt in Frobeniana Gnomicorum collectione, supra, vol. I. p. 725. et in Grotii Excerptis, ibid. pag. 747.

Nouam editionem *Askew* parauerat, non solum multa litterarum graecarum scientia, ingeniique felicitate, sed etiam subsidiis praeclaris instructus. Habuit enim notas ineditas Aurati, Iacobi, Ios. Scaligeri, Grotii, Falkenburgii, Is. Casauboni, Burdelotii, Pearsonii, Is. Vossii, Stanleii, Spanhemii, Fungeri et aliorum, variasque lectiones e codd. triginta quinque msstis, quibus deinde in itinere litterario, quo plures Europae partes peragrauit plures accesserunt. Sed nil praeter specimen lucem vidit:

Nouae editionis tragoediarum Aeschyli specimen, curante Antonio Askew, M. B. Colleg. Eman. apud Cantabr. nuper socio commensali. Lugd. Bat. 1746. mai. 4.

Animaduersiones pertinent ad Eumenides. conf. Noua Acta Eruditorum. mens. Aug. 1749. p. 488 — 490. vbi censor et specimen notarum Askew suarumque dedit, et graue tulit iudicium de Cornelii de Paw imperitia metricarum legum, superbia ac furtis.

De

De verſionibus quibusdam iam ſupra vidimus. Hic addere lubet alias. — Aeſchyli tragoediae *gallice* verſae ſunt Pariſ. 1770. 8. addita comment. in qua itinera ſ. errores Iûs, nec vero vbique feliciter, explanantur, atque ab obiectis vitiis vindicantur geographicis: — tum a *du Theil*, in noua editione: Theatre des Grecs par le P. Brumoy etc. Paris, 1785. 8. vbi in parte I. p. 315 ſqq. eſt *Rochefort* comm. de Graecorum tragoedia; idem vitam Aeſchyli, huiusque ſingularum tragoediarum examen conſcripſit, et tom. II. p. 235. nonnullas inſeruit obſeruationes de difficultate verſionis Tragicorum graecorum. Idem *du Theil* Aeſchylum gallice vertiſſe, additis notis textuque gr. Pariſ. 1789. in 8. III. voll. dicitur: ego vero librum nondum vidi: nec plura de eo dicere poſſum. Addatur Allgemeine Litterat. Zeit. an. 1789. nr. 165. pag. 505 ſqq.

Italica verſio eſt: Tragedie di Eſchilo, Sofocle ed Euripide — in verſo ſciolto Italiano dell' Ab. Mich. Mallio, tom. I. Romae, 1788. 8. praemiſſa eſt longa comment. de origine, progreſſu, et perfectione graeci theatri. Comparatio poetarum optime iuſtituta, verſio autem languida, certe minus poetica, eſſe dicitur.

Potterus anglice Aeſchyli trag. Londin. 1779. 4. interpretatus eſt, easque illum melius, quam Sophocleas vertiſſe, memoratur in Monthly Review. an. 1789.

Germanice a Toblero: tum verſa eſt trag. VII. adu. Theb. in Goldhagen Anthologie etc. part. III. et magnam partem Prometheus ibid. part. II. In libello menſtruo, Deutſches Muſeum, menſ. Aug. 1785. eſt metrica *Agamemnonis* verſio teutonica, auctore *G. A. ab Halem.*

Pauca alia, quae ad illuſtrationem dramatum Aeſch. ſcripta ſunt, hic adſeram. *Hemſterhuſ.* ad Luciani IX. dial. marin. Neptuni et Nereidum, tom. I. p. 313. monet, (quod ſupra adnotare oblitus ſum,) fabulam, probabiliter ſatyricam, Τροφοὶ et Διονύσου Τροφοὶ, vnam eamdemque eſſe, atque *Io. Meurſium* ac *Stanleium*, (itidem Fabricium,) male duas inde concinnaſſe tragoedias. — *Vauvilliers* in Notices et Extraits des MSts de la Bibliotheque du Roi, lû au Comité établi par ſa Maieſté dans l' Academie royale des I. et B. L. tom. I. Pariſ. 1787. mai. 4. p. 281 — 340. in quinque ſectionibus deſcribit V. codd. MSS. Aeſchyli, nr. 2789. Prometheum, VII. ante Thebas, et Perſas; nr. 2790. Prometheum; nr. 2782. eumdem, et VII. ante Thebas, (tres codd. ſaec. XVI.) nr. 2788. Prom. VII. ante Thebas et Perſas, ſaec. XVII. et nr. 2791. copiam Agamemnonis cum notis Caſauboni et Pithoei. Potiores, quas ille adfert et diiudicat, lectt. ſunt iam in Brunckii Tetralogia et Schützii edd. Idem critica in illas dat ſpecimina.

In commentariis acad. Pariſ. reg. Inſcr. plures ſunt recitationes, quae ad tragicos pertinent. Miſſis iis, quas iam memoraui, notari poſſunt in vol. II. p. 409 ſqq. *Fregnier* de ſymbolis etc. in Aeſchyli VII. ante Thebas et Euripidis Phoeniſſis; (l'ancienneté des ſymboles et des Deviſes établie ſur l'autorité d'Eſchyle et d'Euripide, avec quelques remarques ſur les paſſages de ces deux poetes.) — in vol. VIII. *Vatry* Differt. où l'on examine, s' il eſt neceſſaire, qu'une Tragedie ſoit en cinq Actes, (p. 188 ſqq.) — eiusdem Differt. où l'on traite des avantages, que la Tragédie ancienne retiroit de ſes choeurs, (p. 199 ſqq.) eiusdem Diſſ. ſur la récitation des Tragédies anciennes. (p. 211 ſqq.) — In Eumenidas et Prometheum obſeruatt. *le Beau* iunioris, in tom. XXXV. pag. 433 ſqq. et p. 450 ſqq. — *Patrobaſchii* h. e. *Frid. Ludou. Abreſch.* Obſeruata ad Prometheum vinctum et ſcholiaſtem; eiusdem Praetermiſſa

missa in obseruatis ad A. Prometheum vinctum in Miscell. Obss. vol. VII. et VIII. tom. III. — *Eiusdem* animaduersionum ad Aeschylum libri duo: accedunt adnotationes ad quaedam loca N. T. Medioburgi. 1743. 8. (vbi p. 10. animaduertit, duas olim dramatis Prom. ἐκδόσεις ab ipso auctore prodiisse; hinc criticos veteres in suo apographo lectionem reperisse diuersam ab ea, quae hodie vulgatur? p. 67. inquirit, num Aeschylus fabulam ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, an Θήβας inscripserit; Sophoclea et Euripidea loca bene multa tentantur, et adiicitur elenchus vocum, quae se offerunt apud Aeschylum, et maximam partem praetermittuntur in H. Stephani thesauro L. Gr.) — *Eiusdem* Animaduersionum ad Aeschylum liber tertius: accedit Dilucidationum Thucydidearum auctarium. Zwollae, 1763. 8. ad duas postremas tragoedias Ios. Scaligeri coniecturas, editioni Stephan. adscriptas, e bibl. Leidensi, et ad Eumenidis trag. Casauboni coniecturas, alii Stephani exemplo adlectas e bibliotheca Cantabrig. accepit et adtulit. — *Beniamin Heath* Notae s. Lectiones ad tragicorum veterum, Aeschyli, Sophoclis, Euripidis, quae supersunt, dramata deperditorumque reliquias, Oxon. 1762. 4. praemissa est disp. de tragicorum graecorum metris. — Anonymi Obss. in Aeschylum eiusque scholia in Miscell. Obss. vol. II. tom. II. — *Hauptmanni* progr. de Aeschylo et eius tragoediis, Gerae, 1741. 4. — *Georg. d' Arnaud* in Specimine animaduerss. criticarum ad aliquos scriptores graecos, Harlingae, 1728. 8. p. 178 — 266. pertractat critice et grammatice fabulas Aeschyleas et criticos illarum antiquos. — *Aug. Matthiae* in Obseruatt. crit. in Tragicos, Homerum, etc. Götting. 1789. 8. Capite 1. aliquot loca Aeschyli tentat. — De tribus graecis Tragicis A. S. et Eur. vid. Essai sur l'Histoire de poëtes tragiques grecs par *C. T. de Murr*, à Nuremberg. 1760. 8. — de iisdem pulcre agit *Clodius* in: Versuch aus der Litteratur und Moral, part. I. p. 61 sqq. et de dramate satirico pag. 119 sqq. *Harl.*

X. Reliquum est vt hoc loco subiiciam Catalogum Scriptorum in Scholiis Graecis ad Aeschylum mm) citatorum, ex editione Londinensi:

Aeschylus ἐν Ξαντρίαις. Eum. 26.
Alcaeus. Theb. 404. Pers. 349.
Anacreon. Pers. 41.
Andron Halicarnassensis. Pers. 185.
Antimachus. Theb. 169. 553.
Apollonius. Prom. 836.
Archilochus. Prom. 617.
Callimachus. Prom. 367. Cho. 436. Eum. 21. 30.
Callistratus ἐν δευτέρῳ περὶ Ἡρακλείας. Pers. 941.
Dionysius ὁ περιηγητής. Prom. 788.
Draco. Theb. 303.
Epaphroditus ἐν ὑπομνήματι Καλλιμάχου αἰτίων, β'. Eum. 2.
Epicharmus. Eum. 629.
Epicurus. Prom. 625.
Euphorion. Pers. 649.
Eupolis Comicus ἐν Μαρικᾳ. Pers. 65.
Euripides. Theb. 103. 275. 781. Pers. 181. 716. Cho. 149. Eum. 47. 276. Supp. 322.
Hellanicus. Pers. 778.
Herodianus. Eum. 189.
Herodotus. Pers. 150.
Hesiodus. Prom. 792. Agam. 185.
Homerus, saepius.

Lycophron.

mm) Non est horum scholiorum auctor *Demetrius Triclinius*, quamquam et hunc in Aeschyli τὰς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις scripsisse constat ex eius scholiis ad Sophoclem, Oedip. Tyr. v. 21. et Antigonen. v. 1020.

Lycophron. Theb. 170.
Mnaseas. Perf. 747.
Pindarus. Prom. 367. 783. 889. Cho. 323. Eum. 2. 11. Sup. 1078.
Pittacus. Prom. 886.
Plato. Theb. 599.
Pfalmi nn) locus, ἐμνήσθην τῶ Θεῶ καὶ εὐφράνθην. Agam. 171.
Rhianus. Theb. 169.
Simonides. Cho. 323.
Sophocles. Perf. 181.
ἐν Ξοανηφόροις. Theb. 310.
Τηρεῖ. Prom. 128.
Sophron. Cho. 294.
Timoxenus ἐν τῷ περὶ Λιμνῶν. Perf. 302. Lege Τιμοσθένης περὶ Λιμένων, iubente Casaubono ad Strabonis IX. pag. 181. [P]

CAPVT XVII

DE SOPHOCLE TRAGICO.

I. *Sophoclis aetas, vita et institutum non Trilogiis neque Tetralogiis; sed fingulis Tragoediis certandi.* II. *De feptem eius Tragoediis, quae exftant.* III. *Catalogus Tragoediarum Sophoclis deperditarum, cum variis obferuationibus.* IV. *Alia eius fcripta deperdita.* V. *De Scholiaftis, verfionibus et editionibus huius Tragici.* VI. *Catalogus fcriptorum in Scholiis graecis ad Sophoclem citatorum.*

I.

SOPHOCLES Sophili a) F. Coloneus, Athenienfis, ex nobili, vt videtur familia, natus eft Olymp. LXXI. 2. b) Archonte Philippo, anno c) poft Aefchylum XXXI. ante Euripidem XV. cum quorum vtroque deinceps tragoediis certauit, perinde vt cum Ariftea, Choerilo,

nn) Addit Scholiaftes: ταῦτα δ' ἄγαν ἐστὶν εὐσεβῆ, *fed haec fanctiora funt*, quam vt huic nempe congruant loco.

a) Fuit et circa idem fere tempus *Sophilus* Rhamnufius, pater Antiphontis Rhetoris, de quo infra. Sophoclis Pater ab aliis vocatur *Theophilus* vel *Diphilus*, quae nomina cum Sophilo idem fonant. [In codd. vbi vita Sophoclis reperitur, ille vocatur Σοφίλλου υἱός. Locum claffícum *Diodori Siculi* XIII. cap. 103. p. 625. tom. I. edit. Wesfelingii Fabricius ipfe paullo poft in contextu adduxerat; vbi Sophocles *Theophili*, Θεοφίλου, filius nominatur; at Palmerius, et ante eum Meurfius correxerant ὁ Σοφίλλου, atque Weffeling. in nota, Fabricianam opinionem commemorans, primum de Diphilo dubitat: (Sic pro Sophilo apud *Diogen. Laert.* II. fegm. 120. Cafaubon. et Menagius reponunt Σοφίλλου fiue potius Σωφίλου.) tum Weffeling. accedere malit Palmerio Meurfioque: „nam, ait, Σόφιλον et Θεόφιλον idem effe nomen haud videtur, et qui Θεόφιλον Sophoclis patrem, fi Diodorum feponas, adpellauerit, nemo alius eft.“ *Harl.*] Vide fupra lib. I. cap. XXIX. nr. 8. Alius *Sophocles* Agrigentinus, quem laudat *Cicero* lib. III. in Verrem cap. 88.

b) Vide ad hanc Olymp. *Corfinum* in Faftis att. tom. III. pag. 140. Annus, qui in vita Sophoclis graeca defignatur, incidit in a. Per. Iul. 4219. ante Chr. nat. 495. Olymp. LXXI. 2. V. C. 259. fubducente rationes *Larcher.* in Chronol. Herodot. pag. 574. ex cuius tamen mente natus eft Sophocles fecundum Epoch. 57. marmoris Arundeliani, a. Per. Iul. 4216. ante C. N. 498. Olymp. LXX. 3. V. C. 256. Secundum *Saxium* in Onomaft. I. pag. 41. vixit ille ab Olymp. LXX. 3. — XCIII. 3. Adde *Simfon.* in Chron. ad A. M. 3410. 3567. et 3606. cum nota Weffelingii. Secundum *Hambergerum*, in: Zuverl. Nachrichten tom. I. pag. 159. natus eft Sophocles A. M. 3494. a. Chr. 490. obiit A. M. 3584. a. Chr. 400. Vita Sophoclis eft in *Martini Crufii* oration. p. 42 fqq. adde Naft, Heeren aliosque ad Thefpidem et Aefchylum fupra laudatos. *Harl.*

c) Auctor Vitae Sophoclis ait, Sophoclem Aefchylo

Choerilo, Iophonte filio, aliisque. A *Lampro* d) Musicam et saltandi artem teste *Athenaeo* lib. I. p. 20. ab *Aeschylo* Poeticam edoctus, ingenio suo non parum decoris addidit tragoediae. Iuuenis adhuc vix sedecim annorum et formae pulcherrimae, post victoriam Salaminiam epinicium paeanem cithara praelusit desaltauitque Atheniensibus, [τοῖς παιωνίζουσι τῶν ἐπινικίων ἐξῆρχε,] nudus et vnguentis delibutus, vt graeco vitae scriptori traditum est: siue, vt alii apud Athenaeum I. 18. p. 20. vestitus. [at in theatro numquam nudus saltauit Soph. vti *Winckelmann*. de imitatione graec. monum. artif. p. 8. putabat; sed post nauale ad Salaminem praelium circa tropaeum cum lyra eum saltasse, tradit *Athen*. l. m. conf. Lessing. Laocoon. p. 297.] Ne vero in praesenti alia ab illo inuenta atque in vsum versa iam memorem, (de quibus auctor vitae, quae scholiis praemittitur, et *Plutarchus* de defectu in virtute p. 79. et Suidas in τριταγωνιστής:) primus instituit, vt, quando per διδασκαλίας siue commissiones dramatibus esset de palma concertandum, non semper *trilogiis* siue ternis, vt ante a Thespide vsque, vel *Tetralogiis* e) siue quaternis, (quorum quartum Satyricum,) [ꝑ] aduersus quaterna; sed singulis subinde tragoediis contra singulas certarent Poetae. Viginti quinque annorum fuerit, cum primus ἐπεδείξατο, siue ingenii sui opera publicauit, vt legas in Chronico Eusebii ad Olymp. LXXVII. 2. Aeschylumque in tragico certamine vicit f). Confer *Plutarchum* in Cimone p. 483. et *Sam. Petitum* III. 18. Miscell. Raro ipse docuit sua dramata, quod voce tenui et parum firma esset. Victorias retulisse *duodeuiginti*, tradit *Diodorus Sic.* lib. XIII. cap. 103. p. 222. auctor vitae e Carystio, *viginti*, Suidas *viginti quatuor*. Additque vitae scriptor δευτερεῖα siue secundas aliquando tulisse, τριτεῖα autem siue tertias numquam. Sed et ducem exercitus gessit cum Pericle, ab Atheniensibus delectus aduersus Anaeum,

schylo iuniorem annis XVIII, seniorem Euripide annis XXIV. Pro quibus rationibus Aeschylus natus fuerit Olymp. LXVII. 1. Euripides Olymp. LXXVIII. quod vtrumque aliorum scriptorum testimoniis refellitur. Suidas ait, Sophoclem natum Olymp. LXXIII. septendecim ante Socratem annis. [Hunc sequi videtur *Corsin.* in F. A. tom. III. pag. 217. ideoque contendit, Sophoclem, an. aet. 55. Oedipum edidisse Olymp. LXXXV. 4/4.] Effigiem eius duplicem habes apud *Fuluium Vrsinum* in elogiis Viror. doctor. pag. 25. et in tomo secundo thesauri Antiquitatum graecar. Gronouiani tabula 62. e Fuluii Vrsini Imag. p. 25.

d) Eodem qui Socratem docuit. Vide supra cap. XV. nr. 36.

e) Vide Suidam in Τετραλογία. et *Laertium* III. 56. ibique Menag. *Ionsium* lib. I. cap. 16. tum Notas viror. doctorum ad *Aelian*. II. 8. et 30. Var. et *Casaubonum* de Satirica Poesi lib. I. cap. V. vbi etiam de quatuor festis, in quibus dramata agebantur, 1) Panathenaeis, mense Augusto, 2) Dionysiis in vrbe, mense Aprili, 3) Chytris atque Dionysiis veteribus, quae etiam τὰ ἐν Λίμναις, vel Ἀνθεστήρια, mense Martio, et 4) Dionysiis κατ' ἀγρὰς siue Ληναίοις, mense Ianuario siue potius, (vt Dacerio visum tom. II. ad Platon. p. 480.) sub extremum autumni. De his videri praeterea potest *Meursius* in Graecia feriata et libro de Panathenaeis, (nam de Dionysiis quidem intercidit,) et Scaliger I. de emendat. temporum p. 29. [*van Dale* diss. ad antiqq. et marmora, p. 613. Potter. aliosque compendiorum auctores vt mittam.] De quinque iudicibus poetarum, qui in certaminibus hisce annuis Poetas coronabant, consules *Vossium* II. Inst. Poetic. p. 55. et prouerb. ἐν πέντε κριτῶν γούνασι κεῖται, Scholiastes Horatii ad haec lib. I. Sat. 10. 38. *certantia iudice Tarpa.* In aliis quoque vrbibus certamina huiusmodi poetarum in vsu fuisse, vt Mitylenae, docet *Plutarchus* Pompeio p. 641. qui in Pythiis quoque Tragicos certasse refert lib. V. cap. 2. Sympos. De Satyricis Graecorum dramatibus consules Casaubonum libro de Satyrica Poesi, et *Spanhemii* prolegomena ad Iuliani Caesares Gallice a se redditos et eruditissimo commentario illustratos.

f) Vid. *Corsini* F. A. tom. III. pag. 188 sqq. *Harl.*

Anaeum, Samiorum ciuitatem, annos natus LXV. Archonte Timocle Olymp. LXXXIV. ¾. [f. a. M. 3567. ante Chr. 436. V. C. 316.] anno vndecimo ante bellum Peloponnefiacum, vt notat Ariftophanes Grammaticus argumento in Antigonen. Vide et *Plutarchum* in Nicia pag. 533. [et *Brunck.* in nota ad vitam poetae pag. XII.] Vita difceffit nonaginta g) annos natus Olymp. XCIII. ⅔. Archonte Callia, eodem, quo obiit Euripides, fed qui feptuagefimum vix annum adtigit, et Sophocle h) prior eft defunctus. Confer *Diodorum Sic.* loco laudato i), et notas ad Chronicon Marmoreum Arundelianum p. 225. edit. Prideaufii. Dictum eius, quo aetate prouectus adfirmauit, fe gaudere, quod iam libidines velut rabiofum quemdam effugiffet [?] dominum ac crudelem, e Platonis I. de Rep. repetunt *Ammianus* XXV. 4. *Cicero* Catone Maiore, *Stobaeus*, itemque alii, *Cydonius* de morte contemnenda p. 8 fq. [at tamen reprehendit eum praetorem collega Pericles, quod oculos non abftinuit a puero formofo praetereunte; vide *Cicer.* de Offic. I. cap. 40. *Plutarchum* in Pericle p. 156. *Valer. Max.* IIII. 2. ext.] De genere mortis [vid. *Valer. Max.* lib. IX. cap. 12. 5. ext. ibique interpret.] et aliis ad vitam moresque Sophoclis fpectantibus, fepultura item, (de qua *Plinius* VII. 29. Hift. *Paufanias* Atticis, et auctor vitae Sophocl.) multa Gyraldus dialogo VII. de Poetis. Quemadmodum laudes eius itemque cenfurae legi poffunt apud *Baillettum* in iudiciis eruditorum de Poetis cap. CXIII. k) Filii Sophoclis fuere Iophon, Leofthenes, Arifton, Stephanus, et

Meneclides.

g) Annos XCV. habet *Lucianus* in Macrobiis tom. II. p. 475. *Fabric.* f. tom. III. p. 226. edit. Reitz. vbi vid. Moyf. du Soul. Faber quoque in vit. poet. firmat hunc annorum numerum: *Scaliger.* ad Eufebii Chron. 108. b. Diodorum fequutus tribuit ei folum XC. annos. *Du Soul* vero in Marm. Oxon. 150. nr. 78. legit quidem XCI. fed pro I. legendum fufpicatur π. cuius latere vno oblitterato, facile ex quinario vnitas facta fit, citatque Plutarch. 1405. 2. f. An. XCI. in marmore legit Corfin. F. A. tom. III. p. 260. *Harl.*

h) Thomas Magifter in Euripidis vita: *φασὶ δὲ ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῆς Εὐριπίδου τελευτῆς τοὺς μὲν Ἀθηναίους πάντας πενθῆσαι. Σοφοκλέα δὲ αὐτὸν μὲν καὶ φαιὸν ἐνδεδῦσθαι χιτῶνα, τοὺς δὲ ὑποκριτὰς αὐτοῦ ἀστεφανώτους τῇ τότε εἰσαγωγῇ πρὸς τὸν ἀγῶνα.* *Sophoclem vero aiunt ipfum audita Euripidis morte, pulla amictum tunica, et Hiftriones fuos fine coronis in certamen tunc temporis celebratum introduxiffe.* Apud *Athenaeum* vero XI. pag. 508. Δημοχάρης ὁ Ῥήτωρ ἐν τῷ ὑπὲρ Σοφοκλέους πρὸς Φίλωνα male redditur: *in libro de Sophocle ad Philonem*, intelligitur enim oratio pro Sophocle contra Philonem fcripta.

i) Cum notis Weffelingii p. 626. nr. 39. et 40. Archonte Callia, quum Ranae docerentur Ariftophanis, inter viuos non egiffe Sophoclem, e verfu 76. illius fabulae docet idem Weffeling. *Harl.*

k) Conf. Diofcoridis epigr. in Sophoclem illiusque expofitionem, a *Salmafio* in notis in Hiftoriam Augufti. p. 499. propofitam. — Nofter vero ingenio par erat Aefchylo, audacia paene haud minor, at feliciore vt plurimum, neque adeo effrenata; correctione vero curaque multo fuperior. Vt igitur ordine, diligentia, fubtilitate curaque vicit Aefchylum; ita Euripidem ingenio, fublimitate et orationis maieftate. Hinc Euripidi a plerisque praelatus eft. vid. *de la Cerda* ad Virg. VIII. 10. cenf. Ariftotel. A. P. cap. 18. p. 134. 136. In dialogo, orationis dignitate, agendis fignandisque perfonis totiusque fabulae conftitutione artifex eft atque regula quafi. Philofophiam vitae probe confectatus vfuque in omni vitae genere doctus, in expifcandis exprimendisque animi fenfis ac motibus fubtilis erat acutusque philofophus optimusque morum decorique cuftos. vid. *Ariftotel.* A. P. cap. 25, 4. et quae ibi p. 196. adnotaui. Atqui, quae reftant Sophoclis tragoediae, illae fatis oftendunt, quidquid alii occinant, veritatem iudicii a Shaftesbury in Characteriftiks, tom. I. p. 244. lati, eas fummum in arte dramatica perfectionis gradum oftendere. Theatri formam mutauit. Tres enim hiftriones fecit in fcena colloquentes et *σκηνογραφίαν*, fcenae ornamentum picturasque adiecit, tefte *Ariftotele* A. P. cap. 4, 6. pag. 32. m. edit. qui faepius laudat Sophoclem. Apud *Xenophont.* M. S. lib. I. cap. 4. §. 3. Sophocles primas inter Tragicos partes tenens laudatur. *Cicero* quoque in Orat. cap. 1. Sophoclem facit Tragicorum principem. *Quinctil.* I. O. X. 1. 66 fqq., vbi vide Gesnerum,

instituit

Meneclides. Ex quibus *Iophon* l) Tragoediis quoque scriptis nomen sibi comparauit, perinde vt aui vestigiis institit nepos cognominis, *Sophocles* Aristonis F. Sophoclis inprimis studiosus fuit *Polemo* Philosophus, qui eum Ὅμηρον Τραγικὸν, perinde vt Homerum ἐπικὸν Σοφοκλέα dicere solebat teste *Laertio* IV. 20. [vid. quoque auctor vitae gr. H. Stephanus de Sophoclea imitatione Homeri, in eius adnott. in Eurip. et Sophoclem, 1668. 8. vtriusque instituit comparationem.]

II. *Ex Tragoediis Sophoclis exstant hae septem:*

1) ΑἼΑΣ ΜΑΣΤΙΓΟΦΌΡΟΣ m), *Aiax flagellifer* siue *lorarius*, de quo Tzetz. Chil. III. hist. 76. Haec fabula, cuius titulus apud Dicaearchum n) teste Sophoclis Scholiaste fuit Αἴαντος θάνατος: seorsim edita est [— graece, apud collegium Sorbonae, scil. apud Gerardum Morrhium, Paris. 1530. 8. (vid. *Maittaire* A. T. tom. II. p. 741.) — graece s. loco et a. in 8. In biblioth. Dresdensi.

Aiax gr. et lat. *Io. Lonicero* interprete; *Callimachi* Hymni in Iouem et Apollinem lat. I. Lonicero interprete, Basil. ex offic. Heruagiana. 1533. 4.

Aiax

instituit comparationem trium principum Tragicorum, et fuisse scribit, quibus grauitas et cothurnus et sonus Sophoclis videretur esse sublimior, quam Euripidis. A *Plinio* lib. VII. cap. 29. dicitur *tragici cothurni princeps*. *Seruius* ad illud VIII. Ecl. *Sola Sophocleo tua carmina digna cothurno* nostrum vocat *Tragoediographum altisonum*. Adde de stilo Sophoclis *Plutarch.* lib. de profectu in virtute, p. 79. Atque sic plura de praestantia atque eminentia Sophoclis colligi possint testimonia. Ille autem non Homerum tantum delegit sibi ducem; sed ex parua quoque Iliade, teste *Aristotele* in A. P. cap. 23. fin. sumsit argumenta Philoctetis, atque, (interprete latino iudice,) Lacaenas atque Sinonem. Vniuerse vti Aeschylus et Euripides, ita quoque Sophocles Cyclicos poetas aliosque veteres, ab Homero tradentes diuersissima, sequutus est, et ex Cyclicis poetis multa petiit fabularum argumenta. v. *Athenaeum* p. 277. E. atque *Porphyrius* apud *Eusebium* Praepar. Euang. lib. X. cap. 3. prodit, Philostratum Alexandrinum scripsisse περὶ τῆς τοῦ Σοφοκλέους κλοπῆς. Neque tamen adeo seruiliter pressit illorum vestigia, quin multa pro fabulae conditione mutaret. conf. *Valckenar.* in diatribe ad Euripidis Hippolytum, cap. 24. p. 262. Idem ibid. p. 92. animaduertit, Sophoclem et apta fabulae dispositione et prologis dramatum multum valere prae Euripide, atque p. 98. laudat artificium orationum heroibus tributarum. adde *Sulzer.* Allgemeine Theorie der schönen Künste, tom. IV. art. *Sophocles*, ibique de *Blankenburg*, *Casaubon.* ad Athenaei locum libr. VII. 4. p. 481. *Schwarz* de poetis cyclicis, §. XIII. p. 45. in illius Dissertationibus selectis a me Erlangae, 1778. 4. iunctim editis. *Harl.*

l) Ab hoc filio Sophocles sub finem vitae accusatus dementiae, recitauit iudicibus Oedipum in Colono, ostenditque illa fabula, quam sibi mente constaret, adeo vt iudices ipsum quidem vehementer admirarentur, filii autem furorem damnarent, teste *Luciano* in Macrobiis cap. 24. p. 226. tom. III. edit. Reitzii, vbi vid. interpr. Consentit Scholiastes ad *Aristophanis* Ranas v. 73. qui praeter ea e *Satyro* hanc adfert Sophoclis responsionem: εἰ μέν εἰμι Σοφοκλῆς, οὐ παραφρονῶ· εἰ δὲ παραφρονῶ, Σοφοκλῆς οὐκ εἰμί. Καὶ τότε τὸν Οἰδίποδα παραγινώσκει. Sic quoque auctor gr. vitae Sophoclis. *Cicero* de Senect. cap. 7. eamdem narrans historiam, a *filiis* scribit patrem, quod propter studium tragoediarum rem familiarem negligere videretur, in iudicium esse vocatum, vt illum, quasi desipientem, a re familiari remouerent iudices. adde paullo post ad indicem tragoediarum superstitum nr. 5. et in Notitia Tragicorum deperditorum voc. *Iophon. Harl.*

m) Additum adiectiuum μαστιγοφόρος recentioris inuenti est. *Harl.*

n) Dicaearchus teste Sexto Empirico lib. III. contra Mathem. cap. 1. scripserat ὑποθέσεις τῶν Εὐριπίδου καὶ Σοφοκλέους μύθων siue *tragoediarum Sophoclis et Euripidis argumenta*.

Aiax et Philoctetes, carmine latine verſae a *Thoma Naogeorgo*. Adiectae ſunt eiusdem Naogeorgi Tragoediae inſcriptae, *Iudas Iſcariotes* ſ. a. et l. 8.

Primae Sophoclis tragoediae duae Aiax et Electra, gr. cum praef. *Cl. Therati*. Argentin. apud Wendelin. Rihelium. 1540. 8.

Aiax, graece, cum verſ. mſta latina, Pariſ. 1545. 8. in Bibl. Bernenſi, tom. I. pag. 364.

Aiax Lorarius gr. et lat. ſtilo tragico per *Ioſ. Scaligerum*. Lutetiae apud Io. Benenatum. 1573. 4.

Scaligeri verſio metrica comparuit quoque cum Iulii Caeſaris Scaligeri poematibus, 1574. 8. (ſuſpicante *Maittario* in A. T. III. p. 762.) Pariſ. apud Stephan. tum ad calcem eiusdem poematum apud Commelin. 1600. 8. et inter Ioſ. Scaligeri poſtuma ab Iſ. Caſaubono edita, Pariſiis edita 1610. 4. ſeparatim Argentor. 1609. 8. tum inter poemata eiusdem iunctim vulgata a P. Scriuerio, Lugd. Bat. 1615. 12. — *Aiax Lorarius*, ein heydniſche Tragedie von Ioſ. Scaliger in lat. Sprach vertirt und verteutſcht von M. V. S. M. Strasburg. 1608. 8. *Harl.*]

Graece cum *Ioachimi Camerarii* proſaria verſione et *Georgii Ratalleri* o) poetica Metaphraſi occurrit in H. Stephani tragoediis ſelectis. [1567. 12.]

[*Aiax Lorarius*. gr. 4. Pariſ. Morell. 1615.

Soph. Aiax Flagellifer, (gr.) latinus factus per *Io. Lonicerum*. Acceſſerunt Obſeruationes publice propoſitae a *Balthaſare Stolbergio*, (Prof. Gr. L. Wittebergenſi.) Witteberg. 1668. 8.

Collegit crebrius ſimiles ſententias, et formulas Sophocleas ex ipſo tragico aliisque ſcriptoribus aequalibus, maxime Herodoto, illuſtrauit, aut puritatem verborum in N. T. ſoloecismi etc. incnſatorum vindicare ſtuduit. — ex *Stolbergii* edit. Francof. ad Viadr. 1702. 8.

Aiax et Electra, noua verſione donatae, ſcholiisque veteribus, tam ante hac, quam nunc primum, editis, illuſtratae. Accedunt notae perpetuae et variae lectiones, opera *Thomae Iohnſon*. Oxoniae, e theatro Sheldoniano. 1705. 8. mai.

Sophoclis Aiax cum ſcholiis tam antiquis, quam nouis et translatione ſoluta metris ac reuincta (n. Scaligeri,) atque indicibus rerum verborumque editus ab *Io. Gottfrid Hoerio*, Wittebergae, 1746. 8. et, (vt nouos adliceret emtores, mutato titulo) Lipſiae, 1765. 8. Melior editio adhuc poterit curari, ſiue artem criticam ſpectes, ſiue interpretationem.

Αἴας, gr. in *Ier. Nic. Eyringii* Chreſtomathia tragica, pag. 63 ſqq. — in *Io. Potuſae* Encyclopaed. philolog. vol. IV. pag. 101 ſq. *Harl.*] — — *Anglice* verſ. cum notis 1714. 8. cum italica metaphraſi Hier. Iuſtiniani, Venet. 1603. 8. [*Ajax*, tragédie par M. *Poinſinet de Sivry* — repréſentée ſur le theatre françois en 1762. troiſième edit.

o) Conf. *Dominic. Baudius* in Heroicorum libro, *ita* V. ad Io. Spondanum, quum ab eo rogatus eſſet, Sophoclis Aiacem latine vertere, deſperauit vero, ſe parem fore Scaligero. *Harl.*

edit. Parif. 1789. — germanice a *Goldhagen*. Mitau. 1777. 8. — item *germanice* cum animaduerff. ab *Augusto Christiano Borheck*. Gothae, 1781. 8. et in verfione Sophoclis a *Georgio Christoph. Tobler* confecta, Bafileae, 1781. mai. 8. Comparatio vtriusque verfionis inftituitur, additis crifi, examine nouaque verfione verff. 482 fqq. in *Bergsträßeri* Mufeum der neueften teutfchen Ueberfetzungen etc. part. II. Francof. ad Moen. 1781. pag. 537 fqq.]

Vniuerfarum tragoediarum, non Sophoclis modo, fed omnium, quotquot exftant, haec princeps eft, iudice *Francisco Hedelino* Albiniaci Abbate, in examine Aiacis Sophoclei ad regulas theatri, edito ad calcem operis eiusdem fcriptoris, cui titulus: *Pratique du Theatre*, Parif. 1669. 4. Amfterd. 1715. 8. etc.

2) 'ΗΛΕ'ΚΤΡΑ, *Electra*, [graece, Romae, 1593. in Catal. bibl. Barberinae, II. p. 399.] habetur in Tragoediis felectis H. Stephani cum verfione profaria *Viti Winfemii*, a *Francisco Porto* locis quibusdam recognita, et metaphrafi poetica *Georgii Ratalleri*. an. 1567. 12. Idem Stephanus graecae fuae Sophoclis editioni fcholiis graecis ornatae fubiecit *Ioach. Camerarii* in Sophoclem notas, atque in his p. 50. [?] Aiacem lora geftantem, et p. 83. Electram ex eiusdem Camerarii profaria verfione. De *Thomae Iohnsoni* Angli noua verfione et notis iam dixi in Aiace.

[*Soph. Electra* et *Euripidis Andromache* ex optimis exemplaribus emendatae, (a *Brunckio*) Argent. 1779. 8.

Multa acute ingeniofeque emendauit vir fagaciffimus graecique fermonis et metri callentiffimus, aut transpofuit, aut in notis coniecit, interdum tamen audacius. conf. Ephem. litter. Gotting. Supplem. pl. 36. an. 1779.

Elettra di Sofocle gr. et lat. con l' espofizione. Romae, 1704. 4.

Electra, gr. lat. et italice, Romae, 1754. 4. [Laudatam etiam inueni edit. Electrae, gr. et lat. editore Profpero Petronio, Neap. 1737. 8. *Beck.*]

Elettra, Tragedia di Sofocle fatta volgare dal *Erasmo di Valvassore*. Venet. 1588. 8. — Differtation fur l' *Electre* de Sophocle par M. *du Molard*. London. 1750. 8. — De germanicis verff. infra agemus.]

Initium *Electrae* antiquo fermone latino iambicis verfibus expreffum dat *Dan. Heinsius* de Tragoediae conftitutione cap. 17. p. 223 fqq. — *Electram* verfu gallico *Lazarus Baysius* dedit, Parif. 1537. in 8. et *Petrus Clericus*, S. I. Tolofae.

Vetus *Atilii*, ferrei fcriptoris, translatio, qui Sophoclis Electram optime fcriptam male vertiffe dicitur apud Ciceronem I. de finibus, pridem intercidit. Mentio eius apud Sueton. in Iulio cap. 84. Electram et Oedipum Tyrannum profa Gallica luculenter expreffit additis notis Criticis et examine fecundum leges theatri, *Andreas Dacerius*, Parif. et Amft. 1693. 12.

3) ΟΙΔΙ'ΠΟΥΣ ΤΥ'ΡΑΝΝΟΣ, *Oedipus Tyrannus*. Ariftoteli [p] inprimis probatus, licet a Rapino in obferuationibus Poeticis [item a Vautierio, Valincurtio et Voltario,] aliquot

p) *Aristoteles* in A. P. cap. 11. pag. 78. et cap. 16. pag. 120. m. edit. in primis laudat agnitionem cum peripetia factam. *Harl.*

quot in locis reprehensus. Censura Oedipi Sophoclei scripta ab Aroueto de Voltaire, Gallo, qui et ipse post Petrum Corneliuni tragoediam, Oedipus, gallice, plaudentibus theatris, docuit, Journ. des Sçav. 1719. p. 648 sqq. Europe Savante eod. an. Iul. pag. 3 sqq. vbi apologia Sophoclei Oedipi et cum nouo comparatio, nouis censuris, ac pag. 63 sq. notitia scriptorum super illa tragoedia editorum. In tomo primo Operum Voltarii, [qui lettre III. sur l'Oed. de Soph. praemissa ipsius Oed. in Opp. tom. I. p. 19 sq. edit. Gothanae, haud pauca in hac Soph. tragoedia vituperanda censuit,] huius Oedipus cum censura triplici trium Oediporum, Sophoclis, Cornelii, Voltariique 17:8. 12. [opposita est Comitis Calepii Apologia del Edippo di Soph. in Sammlung der Zürcherischen Streitschriften, part. III. p. 37 sqq. item a Boiuinio aliisque refutatus est Voltarius.] — *Caperonnierii* Apologia Sophoclis aduersus Vautierium. Observations critiques de Mr. de Valincour. Bibl. Francoise tom. XVI. pag. 20 sqq. [*Dryden*, qui anglice, at aliorum iudicio multo peiorem fabulam, Oedipum, scripsit, atque *Nathanael Lee*, Sophoclis Oedipum tyrannum, quae tamen tragoedia ab eruditis lex et norma veluti artis tragicae iure censetur, valde vituperarunt; conf. Biblioth. der schönen Wissenschaften und der freyen Künste, part. V. p. 142. Postea plures laudabimus, qui de hac tragoedia scripserunt. Separatim edita est tragoedia haec:

Oedipus tyrannus, gr. Louan. ex offic. Seruatii Sasseni. 1550. 4.

Oedipus tyrannus, gr. Argentorati. 1567. 12. ab Harwoodio laudatur tamquam correcta editio.

— graece. Glasguae, 1777. 4.

Oedipus et *Euripidis Orestes* ex optimis exemplaribus emendati, (a *Brunckio*) Argentor. 1779. conf. Supplem. ad Ephem. litter. Gotting. plag. 38. an. 1779. pag. 600 sqq.

Oedipus Rex, gr. in Wolfii Tetralogia Dramatum Graecorum, Halae Sax. 1787. 8. nr. II. [et in Io. Burtoni Pentalogia, f. Tragoediarum Gr. delectu — edit. 2. Oxon. 1779. II. 8. *Beck.*]

Oedipus tyrannus e recensione et cum notis selectis Brunckii, quibus subinde et suas addidit, cum indice graeco latino, curauit in vsum lectionum *Alb. Christian Meineke*, Rector archigymnasii ill. Susati, (Soest.) Göttingae, 1790. 8. conf. nou. Ephem. Lipsiens. an. eiusdem nr. 65. p. 520.

Sophoclis Oedipus Rex, graece et latine, e recens. Brunckii, annotatione perpetua illustrauit M. *C. Theoph. Kuinoel.* Lips. 1790. 8.

Oedipe Tragedie de *Sophocle* et les *Oiseaux*, Comédie d'*Aristophane*, traduites par feu Mr. *Boivin*. Paris. 1729. 8. Choros carmine, reliquos prosa loquentes fecit, et praefationem praemisit apologeticam. conf. Bibl. Françoise tom. XVI. pag. 1.

Nouam editionem *Oedipi* vna cum historia litteraria Sophoclis omniumque eius aut amicorum aut hostium, omnisque in eo illustrando, imitando, edendoque nauatae operae, pluribus abhinc annis promisit cel. *de Schirach*, et, munus profitendi extra ordinem philosophiam in vniuersitate litterarum Helmstadiensi auspicaturus scite praelusit quasi in programmate, *super Oedipo Sophoclis adiectis nonnullis de veterum tragoediis obserua-*

obseruationibus, Helmstadii, 1769. 4. in quo quosdam quoque excitauit viros doctos, in laudando, culpandoue aut illustrando Tragico nostro versatos. *Harl.*] Hoc drama docenti Sophocli praelatus fuit Philocles, vt testatur Scholiastes in argumento. [add. *Aristides* oratt. tom. II. p. 256.] Latino carmine reddidit *Brandinus Gualfreduccius*, et separatim edidit Romae, 1622. 12. *Aiax*, *Electra* et *Oedipus Tyrannus* cum glossis graecis interlinearibus perpetuis ineditis fuit in Bibliotheca Renati Moreau, teste *Labbeo* Bibl. nou. MSS. p. 213. Hunc Sophoclis Oedipum in suo Oedipo sequutus est *Seneca* Tragicus. Gallica prosa vertit et notis illustrauit *Andreas* q) *Dacerius*, vt iam in Electra dixi. Italice transtulit *Vrsatus Iustinianus*, Patricius Venetus, Vicentiae an. 1558. [Germanice *I. C. F. Manso* additis commentatione et notis, Gothae, 1785. 8. *Beck.*] Ab Academia Olympicorum publice actum refert Gualdus in vita Vincentii Pinelli p. 363. editionis Batesianae. Ad quaedam praesentis dramatis loca conferes, vbi lubebit, *Sam. Petitum* lib. I. Obs. cap. 10. *Fabric.* Clearchus apud *Athen.* lib. VII. cap. 1. p. 275 sq. memorat, *Calliam*, Atheniensem, edidisse tragoediam, e qua Euripides in Medea et *Sophocles* in Oedipode (πεποιῆσαι τὰ μέλη καὶ τὴν διάθεσιν,) suarum fabularum dispositionem ac versuum exemplum sumsissent. — In Historia et Commentariis Acad. reg. Inscript. Paris. sunt plures recitationes, in quibus de nostra disputatur tragoedia. Num chorus in illa fuerit turba comitum sacrificulorum, an populus ipse Thebanus, per principes ciuium repraesentatus, *(si dans l' Oedipe de Sophocle le choeur est la troupe des sacrificateurs, ou si c' est le peuple represénté par les principaux citoyens,)* dissenserunt. Andr. Dacier prius censet suisse in comment. ad Aristotelis A. P. et in Memoires etc. Posterius autem cum vetere Scholiaste *Boivin* in Hist. tom. II. nr. 23. pag. 131. versionis germ. Gottschedianae, (vol. III. p. 101. edit. Paris.) et ad interpretationem tragoediae illius gallicam. — In eadem versione vol. III. p. 275 sqq. *Gedoyn* ad locum Pausaniae de Iocasta et de loco, vbi Oedipus mortuus dicitur, (Attic. cap. 28.) de fide historica a Sophocle neglecta disputat. — In eodem vol. p. 103 sqq. a Sallierio locus quidam trag. critice pertractatur. — Boiuini iun. recit. de Oedipo tyr. est in vol. VI. Memoires etc. p. 372 sqq. — idem *Sallier* in Mem. de eadem agit tragoedia, et eamdem persequitur *Dupuy* in Mem. de Litter. tom. XXVII. p. 123 — 178. — In Oedip. tyr. commentatus est *Vicesimus Knox* in Essays moral and literary. vol. I. Lond. 1779. 8. edit. sec. nr. 26. p. 181 sqq. — In primis commendari debet erudita cl. *Henrici Blümneri*, doctoris Lipsiensis, disput. de *Sophoclis Oedipo*, Lips. 1788. 4. in qua §. II. Graecos, Romanos ac recentiores enumerat, qui in eodem versati sunt argumento, §. III. inquirit, vnde tragici poetae, in his Sophocles, sumserint carminum materiem; tum §. IV sqq. explicat Oedipi historiam, fabulae indolem et singulas trag. nostrae partes; tum §. XI. de fine trag. morali, §. XII. de personarum moribus eleganter disserit, Voltarii nugas et criminationes hinc inde refellit, et multa ad historiam huius tragoediae atque vniuersae rei dramaticae litterariam adfert. *Harl.*

4) ἈΝΤΙΓΟΝΗ, *Antigone* seorsim edita et illustrata est a *Matthaeo Dressero*, Lips. 1607. 8. Habetur etiam in Tragoediis selectis H. Stephani cum versione *Viti Winsemii*, recognita

q) Nonnulla versionis Dacerianae (vt vt perelegantis) loca non absurde reprehendit *Godfridus Olearius* in programmate edito Lipsiae an. 1699.

ta per *Franciscum Portum*, et poetica *Georgii Ratalleri* Metaphrasi, quae separatim quoque prodiit Argentorati. 1594. 8. [seorsum prodiit *Soph. Antigone*, graece, apud Io. Lodoic. Tiletanum, Paris. 1540. 4.

Antigone et Trachiniae, noua versione donatae, scholiisque veteribus illustratae, cum notis op. *Thom. Iohnson*. Oxon. 1708. mai. 8.

Antigone. Ex recensione Brunckii cum eiusdem et Camerarii notis selectis. Curauit in vsum scholarum et indice graeco-latino instruxit *A. C. M* (eineke tum temporis Conrector scholae Osterodensis.) Gottingae, 1788. 8.]

Hoc drama auctori suo fatale fuisse fertur, siue (vt e Satyro Peripatetico narrat auctor vitae Sophoclis,) quod inter recitandum eam extinctus est, cum longiorem periodum spiritu continente absoluere instituisset, siue quod ex illa coronatus victor, gaudium ferre non potuit. [vid. *Diodor. Sic.* XIII. cap. 103. pag. 626. ibique Wesseling. *Valer. Max.* IX. 12.] Alii tamen admiratione huius dramatis Athenienses Sophoclem strategum creasse referunt anno post actam Antigonem Olymp. LXXXIV. 4. Confer Sam. Petitum III. 18. Misc. Alii denique vua passa gustata praefocatum narrant, vt Simonides r) in Epigrammate, Sotades et alii. [ꝑ] *Fabric.* *Winkelmann* in Historia artis, tom. II. p. 328. putabat, Antigonem fuisse primam Sophoclis tragoediam, actam Olymp. LXXVII. 3. at errasse illum et Petitum, (a Fabricio adductum) vanam inutilemque nauasse operam, docet *Lessing*. in Laocoon. p. 296 sqq. atque e *Plinio* VIII. H. N. sect. 12. pag. 107. ingeniose monstrat, primam Sophoclis fabulam fuisse *Triptolemum*, Olymp. LXXVII. 4. Tan. Faber reliquerat in Soph. notas exemplo suo adscriptas. Ex Antigone verss. 1 — 4. 16. 140. 152. *Sallier* in Historia Soc. reg. Paris. Inscript. tom. II. nr. 5. pag. 65 sqq. (ex interpr. german. Gottsched.) delegit, eosque contulit cum cod. msto, Fabri expositiones comparauit examinauitque suasque adiecit coniecturas atque interpretationes. *Harl.*

5) ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩι. *Oedipus Coloneus*, quam senex s) admodum et patriae gratificaturus, (erat enim et ipse, vt dixi, e populo Atticae Coloneo,) docuit. Hic Oedipus *δεύτερος* adpellatur ab *Eustathio* ad Iliad. θ. *Fabric.* Ad Oed. Colon. vers. 1. respicit *Cicero* de Finibus V. 1. additque: *quem*, scil. Sophoclem, *scis*, *quam admirer*, *quamque eo delecter*. Citatur quoque locus ex eo a criticis veter. a Villoisonio editis ad Hom. Iliad. ε. 533. *Longinus* de Sublim. segm. XV. 14. celebrat locum quemdam in Oedipo hoc, et poetae phantasma, quo morientem Oedipum, seque cum prodigiosa quadam tempestate sepelientem etc. describit. adde segm. XXXIII. 8. *Plutarchus* in lib. an seni sit gerenda respubl. p. 785. siue p. 138. tom. IX. Opp. edit. Reisk. repetit historiam, Sophoclem,

r) Epigramma Simonidis (non prisci illius, qui Olymp. LXXVIII. atque adeo ante Sophoclem obiit, sed iunioris cuiusdam) occurrit in Anthologia lib. III. cap. 25.

Ἐσβέσθης γηραιὲ Σοφόκλεες, ἄνθος ἀοιδῶν,
Οἰνωπὸν βάκχου βότρυν ἐρεπτόμενος.

s) Vide *Cicer.* in Catone maiore cap. 7. *Valerium Max.* VIII. 7. *Lucianum* Macrobiis p. 475 [cap. 24. tom. III. edit. Reitz. p. 226. ibique Maii et L. Bos. not.] *Plutarch.* libro num seni gerenda Resp. pag. 785. *Apuleium* Apolog. et Pricaeum in not. p. 100. *Hieron.* Epist. 2. ad Nepotian. Schol. Comici ad Ranas v. 73. *P. Victorium* XXXVI. 14. Var. Lect. De Colono, Atticae pago, Stephan. Bergler. pag. 104. ad Alciphron.

Sophoclem, postquam, a filiis in iudicium vocatus, recitasset carmen de Oedipo Coloneo chori in scenam progredientis, (n. πάροδον, versf. 700 sqq.) esse absolutum: additque: carmen hoc Herodoto composuit Sophocles annos natus LV. πέντ' ἐπὶ πεντήκοντα, vbi interpretes nihil vitii odorati sunt, quamquam alii, quos Fabricius in nota quoque laudauit vltimam vitae humanae metam adtigisse poetam, diu prodiderunt: sed *Omwens* in Noctibus Haganis lib. II. cap. 2. p. 174. recte corrigit ἐπ' ἐνενήκοντα. Versionem Bernardi Segni, Florentini, MS. memorari a Iulio Nigro pag. 107. de Scriptorib. Florent. et italicam metaphrasin Hieronymi Iustiniani, Venet. 1611. 12. prodiisse, margini adscripserat Fabricius. De Oedipo ἐπὶ Κολωνῷ disputat *Sallier* in Comment. Soc. reg. Paris. Inscript. (Memoires etc.) vol. VI. pag. 372 sqq. idem versf. 147. 248. et 1589. pertractat in Historia illius Societ. vol. V. p. 81 sqq. — In Museo german. 1778. mens. Mart. p. 235 est critica *Vossii* comment. Oed. Col. v. 1626 — 1649. (secundum Brunck. edit. v. 1559 — 1578.) et mens. Iun. e. anni, p. 547. responsio Heynii, qui Vossii emendationes modo probat, modo dissentit ab illo. Brunck. in sua editione illas comm. ignorasse videtur; saltem nullam illarum habuit rationem. *Harl.*

6) ΤΡΑΧΙ'ΝΙΑΙ. *Trachiniae*, e quibus expressus *Senecae* Tragici Hercules Oetaeus. Gallico carmine donauit Io. Antonius Bayfius. *Io. Possilii* argumentum Trachiniarum, Rosae et Epigrammata, Rostoch. 1580. 8. ad vir. illustrem Henr. Ranzouium.

[Sophoclis Trachiniae, graece, ex recens. Brunckii. Edidit et perpetua adnotatione illustrauit I. G. C. Höpfner. Lips. 1791. 8.]

7) ΦΙΛΟΚΤΗ'ΤΗΣ. *Philoctetes*, (diuinum drama iudice Ios. Scaligero,) separatim excusus est cum glossis Graecis, et pereleganti Metaphrasi *Q. Septimii Florentis Christiani.* Paris. 1586. 4. [Huius editionis exemplar est cum notis mstis in Bibl. Bernensi. — Edit. eruditis notis illustratam debemus cl. *Frid. Gedicke*, Berol. 1781. 8. — Vtilis est collectio: *Sophoclis Philoctetes, Euripidis Hecuba, Medea, Iphigenia in Aulide*, in vsum lectionum acad. recudi curauit, indicem graeco-latinum et mantissam variarum lectionum adiecit *Aug. Herm. Niemeyer*, Theol. P. P. Halae Magdeb. 1781. 8. — Philocteten *de la Harpe* gallice vertit; at linguam moresque auctoris valde deturpauit, vimque eneruauit poeticam, iudice *Clement* in Essais de Critique sur la Litterature ancienne et moderne, Amsterd. et Paris. tom. II. cap. XII. an. 1785. vbi Harpii versionem vberius examinat. Id vero primum fuit graecum drama, quod in theatro gallico agebatur, sed praeter exspectationem parum accepisse plausus narratur. vid. Journal de Litterature et Choix du Musique — aux Deux Ponts. 1783. med. 4. nr. III. — Dio Chrysostomus orat. LII. Philocteten *Sophoclis*, *Aeschyli* atque *Euripidis* commisit. conf. *Valcken.* diatrib. adiectam Euripidis Hippolyto. cap. XI. pag. 114 sqq. *Harl.*] Integer titulus huius fabulae Φιλοκτήτης ὁ ἐν Λήμνῳ. De illa videndus Dio Chrysostomus Diss. LII.

III. Sophoclis f) tragoediae deperditae hae sunt, obseruatae ab *Isaaco Casaubono* ad Athenaeum lib. VII. cap. 4. *Iohanne Meursio* in opusculo de Aeschyli, Sophoclis et Euripidis

f) Περὶ τῶν Σοφοκλέους μύθων quinque libros olim scripserat Philochorus Atheniensis, teste Suida in Φιλόχορος. Ceterum recte notat Samuel Petitus ad leges Atticas p. 71 sq. Sophoclis iunioris et Iophontis fabulas,

dis Tragoediis, Lugd. Bat. 1619. 4. et tom. X. Antiquitatt. Graecar. Gronouii: et ab *Hugone Grotio* in excerptis Tragicorum, quibus nostrae quaedam, et *Thomae Gatackeri* obseruationes accedunt, ex Aduersariorum posthumorum capite 10. *Fabric.* At in hunc catalogum, vt in multorum ceterorum veterum scriptis, quae deperdita enumerabantur, nominibusque factum esse scimus, haud pauca sunt perperam recepta. Interdum enim tamquam duarum diversarum editionum, quae vna eademque fuit, nomina ponebantur; interdum minus certae adducebantur auctoritates, nec tuta incorruptaque pro fide cuiusdam dramatis testimonia. In definiendis tamen ac recensendis Sophoclis tragoediis deperditis nemo felicius sollertiusque versatus est, quam ecl. *Brunck.* in indice illarum, editioni illius subiecto, quem sequi haud dubito, qui fontes curiose adiit, sedes diligenter indagauit atque indicauit, multa loca emendauit, omniaque vberius docteque probauit atque exposuit: ad illum igitur equidem breuitatis studiosus ablego, qui plura de iis scire cupiat. Dubia aut falsa vncis separabo. *Harl.*

(*Ἄδμητος* Sophoclis, persona in dramate est, non dramatis titulus apud *Plutarchum* p. 417. de Oraculor. defectu aliosque.) [¶]

Ἀθάμας α´. Hesych. Forte etiam apud *Harpocrationem* *) in ἔπιπλον pro ἀκάμαντι legendum ἀθάμαντι. Et laudatur Sophoclis Ἀθάμας etiam Scholiastae Pindari ad Pythionic. Od. 4. Vide et Apostolium XIII. 46. prouerb.

Ἀθάμας β´. Hesych. et Schol. Aristophanis ad Nubes. [v. 256. sed hic et ab Apostolio ad superiorem a Fabr. laudato, vna eademque res narratur.]

Αἴας Λοκρός. Suid. in Σπολάς, Scholiastes Sophoclis in Argumento Aiacis flagelliferi. [*Liban.* epist. 33. Schol. ad *Eurip.* Alcest. 453. et ad *Aristoph.* Aues, 934.] Aristides Apologia 2. contra Platon. tom. III. p. 477. vbi notat versum vulgatum σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνουσίᾳ non Euripidis esse, vt *Plato* in Theage p. 240. sed Sophoclis ex Aiace Locro, quod monet etiam *Gellius* XIII. 18. vbi pro Plato in *Theaeteto* legendum in *Theage.* Fortassis vero apud Euripidem et Sophoclem eadem sententia lecta est, notante Zenobio V. 98. prouerb. Post Platonem sane Euripidi illam tribuunt Themistius, Stobaeus aliique. Sic Aeschylo tribuit Libanius tom. I. p. 461. versum, qui legitur in Euripidis Oreste.

fabulas, veterum quorundam confusione et negligentia etiam tributas fuisse Sophocli maiori, qui non plures quam LXVI. docuit. Suidas tamen CXXIII. ad eum referre non veretur, additque plures etiam illi adscribi ex quorundam sententia. Et sane Anonymus scriptor graecus, qui vitam Sophoclis tradidit, CXXX. dramata ab eo scripta refert, inque his XVII. spuria esse pronunciat, auctorem laudans sententiae suae Aristophanem Grammaticum. *Sophocles* vero *iunior*, maioris ex Aristone nepos, dramata XL. ab aliis falso XI. docuisse apud Suidam dicitur, et elegias itidem composuisse. *Diodorus Sic.* ad Olymp. XCV. 4. lib. XIV. p. 278. ἐν δὲ ταῖς Ἀθήναις Σοφοκλῆς ὁ Σοφοκλέους Τραγῳδίας διδάσκειν ἤρξατο, καὶ νίκας ἔσχε δυοκαίδεκα. Idem Suidas praeterea *Sophoclem tertium* hoc nomine Tragicum et Lyricum laudat, nostri ἀπόγονον, clarum μετὰ τὴν πλειάδα aetate Ptolemaeorum, cuius ait fuisse dramata XV. Alius denique fuit *Sophocles*, cuius edictum aduersus Philosophos, contra Philonem defendit Rhetor Demochares, teste Athenaeo. Confer de hoc Ionsium pag. 94 sq.

*) Vbi vide not. edit. Blancardi, p. 165. qui correctionem *Casaubon.* ad Athen. VII. cap. 4. probauit, atque Brunck. in indice Sophocleo reposuit in Harpocrat. loco Ἀθάμαντι. *Harl.*

Αἰγεὺς fiue, quae e Stephani Byz. non bene conftituto loco incerta Cafauboni coniectura eft, Αἰγεὺς ἐκλυόμενος. Hefych. in Ταύρειον πέμα. Pollux, [X. 160. Schol. ad Ariftophan. Equit. 84. ex emendatione Cafaubon. et Brunck.] Stephanus in Χώρα, Athenaeus, Schol. Pindari Pyth. Od. 2. v. 62. et ante hos *Strabo* lib. IX. p. 601. Eius fabulae argumentum diuinare licet e Plutarchi Thefeo, vt docet *Cafaubonus* III. 24. ad Athenaeum, quem vide.

Αἰγισθος. Hefych. in voc. Ἀρύθμων.

Αἰθίοπες. Athen. [p. 122. conf. *Heyne*, Exc. XIX. ad Virg. Aen. I. 489.] Hefych. [Phot. in Lex. MS. apud Albert. ad Hefych. tom. I. cod. MCCCCLXXII. cum crifi Brunck.]

(Αἵμων ὁ Σοφόκλειος. apud Ariftotelem Poetic. non eft dramatis nomen, fed perfonae in Antigone.)

Αἰχμαλώτιδες. Stephanus Byz. [qui in Χρύση f. Κρῖσα confudit Lemniam et Troicam. vid. Salmaf. apud Brunck.] Pollux, IV. 62. X. 190. Hefych. Etymol. M. in Φαῦλος. Schol. Ariftophanis ad Ranas, 233.

(Αἰχμάλωτοι. Hefych. Schol. Nicandri ad Theriaca, v. 19. Ariftophanis ad Ranas Pollux X. fect. 190.) *Fabric.* Haud diuerfum a fuperiori, quod drama fatyricum fuiffe videtur. *Harl.*

Ἀκάμας. Vide fupra in Ἀθάμας.

Ἀκρίσιος. Hefych. Stob. Vide et infra in Λαρισσαῖοι. [Duplici enim hoc titulo infignita fuit haec fabula.]

Ἀκύριοι. Vide infra in Σκύριοι.

Ἀλέαδαι. [Rectius Ἀλωάδαι Σάτυροι. vid. *Hemfterhuf.* ad Luciani Contempl. pag. 494. et Brunck.] Aelian. VII. 39. Animal. Hefych. Stob. Erotianus in Κατεφρόνεε, vbi male legas: Sophocles in Ἀχαιάδη. Vide et infra Ἀλευάδαι.

Ἀλεξάνδρα vel [rectius] Ἀλέξανδρος. Hefych. in Δύσαυλος et Θηλάστριαι. Steph. in Ἔφεσος. Euftathius ad Iliad. έ. [Fragm. ἐν Ἀλεξάνδρῳ in fchol. Venet. ad Iliad. έ. 158.] *Rutgerf.* II. 1. Var. Lect.

(Ἀλευάδαι. *Clemens* VI. Strom. p. 621. Aleuadae nobiles Theffali. *Cafaubon.* lect. Theocritic. cap. 17. *Valef.* ad Sozom. p. 79. v) vide et paullo ante in Ἀλέαδαι.) [?]

Ἀλήτης, ita enim apud Stobaeum pro Ἀλείτης legunt Cafaubonus et Meurfius. Incertum autem eft, num *erronem* eo vocabulo denotare voluerit Sophocles, an *Aletam* Corinthi conditorem, a quo vrbis illius incolas Aletidas dictos referunt Strabo et Pindari Scholiaftes ad Olymp. XIII. 17. *Fabric.* Nomen proprium viri Brunckio videtur. *Harl.*

Ἀλκμαίων. Porphyr. qu. Homeric. 1. [e Valcken. opinione *Plut.* de audiend. poetis, p. 35. et de capienda ex inimicitiis vtilitate, p. 88.] Hefych. in Αἰνῶ et Ἀραίας, Stob. ferm. 77. nifi locus ille depromtus ex Alcmaeone Euripidis.

[Ἀλωάδαι Σάτυροι. Vide Ἀλέαδαι.]

Ἄμυκος Σατυρικός. Athen.

Ἀμφιάραος

v) Adde Goens et Duckeri diff. de Simonide Ceo, cap. III. pag. 59. *Harl.*

Ἀμφιάρεως Σατυρικός. Athen. X. p. 454. Strabo lib. IX. p. 399. Hesych. Scholiastes Aristoph. ad Ranas, 484. et Vespas, 1501. Erotian. in Κατεφρόνει et Πέλον. [Schol. mstus Platonis apud Brunck.]

Ἀμφιτρύων. Hesych. Scholiastes Sophocl. ad Oedipum Colon. 390.

(Ἀμφιτρύων. β. Hesych. in Ἐπενώτισε e Meursii emendat.) [sed dubitat *Alberti* ad locum Hesychii col. 1326. qui cum Flor. *Archippum* potius auctorem illius dramatis subintelligendum censet.]

Ἀνδρομάχη. Etymol. M.

Ἀνδρομέδα, [Σατυρική.] *Eratosth.* cap. 16. et 36. catasterism. Phrynich. Ecl. p. 164. *Athen.* XI. p. 482. *Poll.* X. 120. Hesych. Etymol. M. Scholiastes *Theocr.* Idyll. IV. 62.

Ἀντηνορίδαι. *Athen.* IX. 373. Hesych. Scholiastes Sophocl. argumento Aiacis. *Fabric.* *Strabonem* XIII. p. 608. non respexisse fabulam *Antenorides* Sophocleam, quod Brunck. p. 9. et Heyne ad Virgil. tom. II. p. 282. alter. edit. putarant; sed ad locum Αἴαντος Λοκροῦ, ostendit *Iacobs*, idque comprobat *Heyne* in Addendis Virg. tom. IV. p. 231. *Harl.*

(Ἀπανίς. Hesych. in Ἀπάνθρωπος. Sed pro Ἀπᾶνι Meursius legit καπανεῖ, Iohannes Vitus Pergerus in notis ad Hesychium editione dignissimis ἆ Πανί. Quamuis neque Καπανεὺς Sophoclis, neque Πὰν prior vel posterior vsquam alibi apud veteres memoratur, quod sciam.) [Nil est coniiciendum, sed potius τὸ ἀπανὶ apud Hesych. delendum, nec drama Sophoclis hoc nomine adpellandum.]

Ἀτρεὺς ἢ Μυκῆναι, [f. rectius Μυκηναῖαι.] Hesych. in Ἐπισπάσει. Schol. Euripidis ad Hippolytum. v. 307. Fortassis Atreum Sophoclis respicit etiam Achilles Tatius Isagoge ad Aratum.

(Ἀχαιάδη. Vox corrupta apud Erotianum. Vide supra Ἀλέαδαι.)

Ἀχαιῶν σύλλογος. Pollux, X. 133. Schol. Pindari ad Isthmionic. II. vers. pen. Hesych. [Plut. Moral. pag. 74. Villois. Anecd. gr. II. pag. 94.]

Ἀχαιῶν σύνδειπνον, siue σύνδειπνοι. Cic. ad Quintum fratrem II. 16. *Athen.* III. p. 365. XV. p. 679. p. 696. Hesych. Stob. [Fuit drama satyricum, idemque ac superius Ἀχαιῶν σύλλογος. vide *Toup.* Epist. crit. p. 133. et *Brunck.* p. 10 sq.]

Ἀχιλλέως ἐρασταί, Σάτυροι. Athenaeus, IX. pag. 401. Stob. Hesych. in Ὀμμάτειος πόθος, Schol. Pindari Nem. Od. 3. 60. et 6. 90. *Aristophanis* ad Nubes, 1064. Ranas et Vespas, 1021. quo posteriore ex loco Casaubonus colligit, drama hoc fuisse Satyricum. Scholiastes Apollonii lib. IV. Zenobius et alii in ὁ παῖς τὸν κρύσταλλον.

Δαίδαλος. Pollux. VII. 117. Hesych. apud quem male παιδάλῳ legitur in ἐστέφθην. [Schol. Apoll. Rhod. ad IV. 1638. vbi est legendum ἐν Δαιδάλῳ. Schol. MS. Platonis apud Brunck.]

Δανάη. Hesych. Stob. Suidas in Πεῖρα. [Vetus Lex. in Biblioth. Coislin. pag. 482.]

(Διονυσιακός. Hesych. in Θωχθείς. Casaubonus negat, se titulum huius fabulae satis capere: Gataekerum autem mitor, cui non videtur titulus dramatis alicuius singularis innui; sed tantum notari Tragoedia, quae in Dionysiacis celebritatibus vel certaminibus edita fuerit.)

rit.) *Fabric.* Brunck. omisit illam in indice deperditarum fabularum; neque agnouit illam *Valckenarius* in Diatr. ad Euripidis Hippolytum, p. 179. A. vbi quidem grammaticus in Lexico Sangerm. MS. laudat Sophoclem ἐν τῷ Διονυσιακῷ Σατυρικῷ, et Hesych. in Θωχθεὶς habet Σοφ. Διονυσιακῷ· nec vero dramatis est titulus, sed cum Brunckio in indice Sophocleo, voc. Θωχθεὶς probabiliter corrigendum ἐν Διονυσιακῷ τινι σατυρικῷ. *Harl.*

Δόλοπες. Hesych. et Etymol. M. [?] in Εὐναῖος.

(Ἑλένη. Schol. *Aristophanis* ad Equites, 84.) [Sed versus ibi adlati sunt ex *Aegeo*. vid. Casaubon. ad Athen. p. 234. et Brunck. in voc. Αἰγεὺς pag. 4.]

Ἑλένης ἀπαίτησις. *Strabo* lib. XIV. p. 952. Erotianus in Θράσσει, Schol. *Euripidis* Phoeniss. 312. Hesych. Confer *Sam. Petitum* lib. I. Obss. cap. 9. *Fabric.* Plutarch. in compar. Lycurgi et Numae p. 168. (s. p. 350. edit. Leopoldi,) versus quosdam de Hermione ex Sophoclea tragoedia quadam addexit: illos *Valcken.* in Diatr. ad Euripidis Hippolyt. scite corrigit, Brunckio probante, qui praeter ea illos, chori cantici particulam, sumtos esse ex *Helenae repetitione*, censet. *Harl.*

Ἑλένης ἁρπαγή. [si modo scriptum fuit hoc drama. vid. Brunck.] Schol. Sophoclis in argumento Aiacis.

Ἑλένης γάμος. Athen. p. 76. ex eoque *Eustath.* p. 1205.

(Ἐπὶ Ταινάρῳ. Athen. Hesych. in Ἀλαλίαν, vbi male Παιανάροις.)

(Ἐπὶ Ταινάρῳ σατυρικόν. Hesych. in Ἀργέμων.)

Ἐπίγονοι. Schol. Sophoclis ad Oedipum Colon. Cicero de optimo gen. Oratorum, cap. 6. et 2. Tusc. 24. vbi versum ex Epigonis [quos Attius latine expresserat,] producit, nomine Sophoclis praeterito. *Fabric.* Brunck. p. 13. opinatur, apud *Athenaeum* XIII. pag. 584. Sophoclis drama, ἐπίγονοι, vt nobilius, quod Andronicus egisse dicitur, esse probabilius intelligendum, quam, quae est Fabricii sententia, infra in Notitia Tragicorum deperditorum voc. *Andronicus*, Aeschyli *Epigonos*. *Harl.*

Ἐρασταὶ Ἀχιλλέως. Vide supra in Ἀχιλλ. Schol. Sophoclis ad Oedipum Col. v. 473.

(Ἐρεχθεύς. Stob.) [fuit Euripidis fabula, vti adscriptum est cod. reg. Stobaei.]

(Ἔρις. Hesych. in Εὔωρος. Forte Ἶρις.)

Ἐριφύλη. Clemens Alex. VI. Strom. p. 621. s. p. 741. Stob.

Ἑρμιόνη. Eustathius ad Odyss. δ'. p. 1479. [Stephan. Byz. in Ἀγυιά.]

Εὔμηλος. Harpocr. in Καθελών. Hesych. in Αἵματος.

Εὐρύαλος. Parthen. cap. 3. ἐρωτικῶν. Ἐρύπυλον quoque tragoediam, incertum Sophoclis, an alterius Tragici, memorat *Aristoteles* cap. 23. Poetices, nisi legendum Εὐρύαλος. [Verum nomen est Εὐρύαλος. *Beck.*]

Εὐρυσάκης. Hesych. in Ἀδέξαστον.

(Ζωστῆρες. *Pollux* VII. 14. 68.) [Sed Brunckio et locus Pollucis et nomen dramatis Sophocl. videtur esse deprauatum.]

Ἡρακλῆς

Ἡρακλῆς [ἐπὶ Ταινάρῳ] σατυρικός. Pollux IV. 25. [*Pollux* X. 110. ex emend. Brunckii.] Hesych. Steph. Etymol. M. in Βυθέη, vbi male Ὀνεμακλεῖ pro ἐν Ἡρακλεῖ. Fragmentum ex hac fabula apud Strabonem, lib. X. [cenf. *Toup.* Epist. crit. p. 123.]

Ἠριγόνη. Etymol. M. in Τεπάζειν. Erotian. in Ὕπεφρον, vbi male Σμηριγόνη. *Attii* Erigonen fortaffis ex hac Sophoclis expreffam fufpicatur Cafaubonus.

Θαμύρας vel Θάμυρις. Anonym. in vita Sophoclis. *Pollux*, IV. 75. *Athenaeus*, XIV. p. 637. idem lib. I. pag. 20. καὶ τὸν Θάμυριν διδάσκων αὐτὸς ἐκιθάρισεν· ἄκρως δὲ ἐσφαίρισεν, ὅτε τὴν Ναυσικάαν ἔθηκε. [Schol. ad Oed. Col. 378.]

(Θεμιστοκλῆς Euripidis vel Sophoclis laudatur in Marginibus Stobaei ferm. 119. Sed verfus, qui ibi adferuntur, ex Euripidis Crefphonte petitos effe, Gatackerus obferuauit. Neque quisquam veterum vel Euripidis vel Sophoclis Themiftoclem laudat.)

Θησεύς. Suid. in Ὀμπνιον νέφος.

Θυέστης ἐν Σικυῶνι fiue Σικυώνιος. Hefych. Stobaeus Eclog. Phyf. cap. 8. et ferm. 29. Scholiaftes *Euripid.* in Phoeniff. 238. [¶]

Θυέστης δεύτερος. Hefych.

(Ἴαχος. Vide paullo infra Ἴναχος.)

Ἰλίου ἅλωσις. Strabo lib. XIII. *Fabric.* At enim cel. *Heyne* Excurf. I. ad Virg. Aen. libr. II. pag. 282. edit. II. de Sophoclea hac fabula admodum dubitandum et locum totum apud *Strabon.* XIII. pag. 608. ab aliena manu margini forte adpofitum in contextum perperam veniffe arbitrans, haefitat quoque, an is ipfe, qui verba adfcripfit, nouam aliquam fabulam hoc nomine declarare voluerit. Negat quoque cel. Brunck. pag. 9. in: Ἀντηνορίδαι, verba Strabonis a Fabricio recte capta fuiffe, ac Sophoclem vmquam hoc titulo edidiffe Ἰλίου ἅλωσιν. *Harl.*

Ἴναχος, [Σατυρικός.] Dionyfius Halicarn. lib. I. 25. p. 20. Athen. [XV. p. 668. emendatus a Toupio in Epift. crit. p. 57.] Pollux, X. 50. Suid. in Ἀράχνη, Hefych. apud quem in Ἀλωπὰς male Ἰάχῳ pro Ἰνάχῳ. Scholiaftes Apollonii lib. I. Aefchyli ad Prometh. v. 576. Ariftophanis ad Plutum, [727. vbi vid. *Hemfterhuf.* p. 248. *Toup.* Epift. crit. p. 51.] Equites, 1147. et Aues, 1203. [et Concion. 80. Valcken. Diatr. Eurip. p. 208. not.]

Ἰνώ. Hefych. [Athen. VIII. pag. 344.]

Ἰξίων. Schol. Apollonii ad lib. IV. 14.

Ἰοβάτης. Hefych. [Stobaeus Floril. tit. CXX. pag. 489.]

Ἰοκάστη. Euftathius ad Odyffeae α. pag. 1425. *Fabric.* Brunck. omifit tamquam nullam, Euftathii verbis ab aliis male acceptis. *Harl.*

(Ἰοκλῆς. Pollux X. 8.) [fegm. 39. at Kühn. malit ibi ἐν Ἐτεοκλεῖ f. Διοκλεῖ. Reiicit eam Brunck. in Ἰφικλῆς.]

Ἰόλαος. Schol. Comici ad Equites, 498.

(Ἱπποδάμεια. Stob. ferm. 27.) *Fabric.* Eadem eft tragoedia, quae alias Οἰνόμαος dicitur. *Harl.*

(Ἱππόλυτος.

('Ἱππόλυτος. Arrian. lib. I. cap. 28. diſſ. Epictet.) *Fabric.* Non diuerſum a Phaedra. vid. Brunck. p. 36. *Harl.*

'Ἱππόνοος. Heſych. et Clemens VI. Strom. p. 621. ſ. 742. vbi male codices quidam ὑπόνȣ pro ἱππόνȣ. [Stephan. in Ὤλενος, vti dedit Brunck. vid. Iungerm. ad ſeq. voc.]

Ἵππων. *Pollux* IV. 16. ſegm. III. et Steph. in Ὤλενος, licet *Meurſius* vtroque loco ἱππόνȣν reſcribere iubeat. [accedit Brunck. Ad Pollucem probat *Iungermann.* lectionem cod. ἐν 'Ἱππονόῳ.]

Ἶρις Σατυρική. Athen. XIV. p. 646. Vide ſupra in Ἔρις.

'Ἰφιγένεια. *Ariſtot.* cap. 13. Poetic. Athen. XII. p. 513. Stob. Erotianus in Ὑπόφρον. Suid. in Πειθεραί. Heſych. cui in voce Ἀπαρθένευτα laudatur Sophoclis Ἰφιγένεια ἡ ἐν Αὐλίδι.

'Ἰφίκλεια. [ſed rectius Ἰφικλῆς. vid. Brunck.] Schol. Sophoclis ad Oedipum Coloneum 791. niſi cum Meurſio legendum Ἰφικλεῖ ᾳ, vt duas in Iphiclem Herculis fratrem tragoedias Sophocles docuerit.

'Ἰχνευταὶ σάτυροι. Pollux X. 7. Athen. pag. 64. [*Phot.* in Lex. MS. apud Brunck. in Lexico Sophocleo, voc. Ῥίκνος.]

Ἴων. Heſych. Stob.

Καμικοί. Athenaeus lib. III. p. 86. et IX. p. 388. ſed Suidae et Apoſtolio in Πέρδικος ἱερὸν laudantur Sophoclis Κωμικοί. *Fabric.* Καμίκιοι ἢ Μίνως ſincerum eſſe huius ſabulae titulum, docet Brunck. p. 17. ab oppido Siciliae, Camico: fabula a perſonis, quibus conſtabat chorus, eſt denominata, vt Μυκηναῖαι etc. vid. *Hemſterhuſ.* ad Pollucem X. 156. *Harl.*

(Καπανεύς. Vide ſupra in Ἀπανίς.)

(Κασάνδρα. Schol. Heſiodi ad Theogon. 30.) *Fabric.* Nulla fuit. Corrupto Schol. loco deceptus eſt Caſaubon. vid. Brunck. pag. 36. et 46. *Harl.*

Κηδαλίων. Suid. et paroemiographi in Λευκὴ ςαθμὴ (de quo prouerbio *Mercerus* ad Ariſtaeneti lib. I. epiſt. 28.) Athen. p. 164. Heſych. in Αὐτοκτιςȣς et δέατος, vbi male κιδαλίω editum pro κηδαλίων.

Κλυταιμνήςρα. Erotian. in Ἀντιόνθεον. [ſed verba Erotiani corrupta ad ſuperſtitem Electram, loco manco, v. 1432. pertinere ſuſpicatur Brunck.]

Κολχίδες. Schol. Apollonii lib. III. 1371. Athen. p. 602. Suid. in Ἀνθυπȣργῆσαι. [?] *Fabric.* vid. *Groddeck.* in Biblioth. der alten Litteratur und Kunſt, part. II. pag. 110. *Harl.*

Κόλχοι. Schol. Aeſchyli in argumento Promethei, Etymol. M. in Ἤτμεν. Galenus comment. I. in ſextum ἐπιδημ. tom. V. edit. Baſil. p. 454. *Fabric.* Sed idem fuit drama, quod antecedens: in titulo tantum eſt error, animaduertente Brunckio. adde *Bentleium* in Epiſt. ad Millium, (poſt Malalam,) pag. 57. *Harl.*

Κρέουσα. Pollux. Stob. Heſych.

Κρῆτες. Athen. Heſych.

Κρίσις Σατυρική. Hunc titulum, suadente Thom. Tyrwhitt, auctoribus Herodiano et Dracone Stratonicensi restituit Brunck. in malam rem abire iussis et Κρησιν et Χρυσει et Χρυσῃ, quibus titulis nullas vmquam Sophocles edidit fabulas. vid. *Athenaeum* pag. 687. Schol. ad *Aristoph.* Ranas, 193. *Polluc.* IV. 83. Apud *Ammonium* igitur de diff. voc. in Βωμός, et *Apollon.* Lexic. Homer. in Ἰοιδάδος pro, ἐν Χρύσῃ corrigit Brunck. ἐν Κρίσει. *Harl.*

Κύριοι. Vide infra Σκύριοι.

Κωμικοί. Vide supra Καμικοί. [et *Alberti* ad Hesych. v. Ἄνθρωσκε.]

Κῶμος. Hesych. in Ἄνθρωσκε. Forte legendum Μῶμος. [vid. Albert. ad locum.]

Κωφοὶ [Σάτυροι.] Schol. Apollonii lib. I. 972. et 1162. Scholiastes ad Nicandri Theriaca pag. 40. Ald. laudat Sophoclem in Καφοῖς. Vide et infra in Σάτυροι. Male hos Gyraldus p. 364. habuit pro poemate a dramatibus siue fabulis diuerso.

Λάκαιναι. Ex hac fabula petitos esse putat Meursius binos Sophoclis versus, quos in descriptione Laconicae profert *Strabo* lib. VIII. pag. 364. Ceterum Sophoclis λακαίνας laudant *Pollux* IX. 10. 49. *Priscian.* lib. XVIII. p. 1177. Meminit et tragoediae hoc nomine *Aristoteles* cap. 18. de Poetic. licet Sophoclem non nominet, [p. 180. vbi vid. not.]

Λαοκόων. *Dionysius Halicarnass.* lib. I. pag. 38. *Harpocr.* in Ἀγυιεύς, Hesych. Stob. Schol. Aristophanis ad Ranas, 678.

Λαρισσαῖοι. Stob. Hesych. *Athen.* lib. II. qui Ἀκρίσιον in Larissaeis Sophoclis loquentem refert, X. p. 466. et Steph. in Κράνεια, vbi male ΣοΦοκλῆς Λαρισσαῖος pro Λαρισσαίοις. conf. ad *Harpocrat.* v. Ἔπιπλον, pag. 165.]

Λήμνιαι ἢ Λημνιάδες. Steph. Hesych. Schol. *Apollonii* ad lib. I. 773. et Pindari Od. 4. Pythionic. 303. [duplex recensio exstitisse videtur. conf. Brunck. in deperdita fabula Αἰχμαλώτιδες et *Groddeck.* in Biblioth. der alten Litteratur etc. part. II. p. 107. *Harl.*]

Λήμνιαι δεύτεραι. Steph. in fragmento de Dodone.

Μάντεις. Stob. Scholiastes Comici ad Ranas, 596. *Euripidis* Phoeniss. v. 1262. 1290.] [v. Πολύιδος.]

Μελέαγρος. Hesych. Respicit et forte *Aristoteles* tragoediam Meleagrum memorans cap. 13. Poetices. [citatur ad Homer. ι. 571. in Schol. Marcian.]

(Μελανίππη siue Μεναλίππη. Schol. Aristoph. ad Ranas, 100.) *Fabric.* At pro ἐκ Μελανίππης ΣοΦοκλέους corrigendum censet *Bergler.* ad Aristoph. Thesm. v. 279. ἐκ Μελανιπ. σοΦῆς siue τῆς σοΦῆς, comprobante *Valcken.* in Diatr. Euripidea ad Hippolytum pag. 49. B. Excludenda igitur est huius nominis tragoedia Sophoclea e numero deperditarum. *Harl.*

Μέμνων. Schol. Sophoclis in argumento Aiacis Lorarii.

(Μίνως. Clemens VI. Strom. p. 621.) [idem est drama, ac superius Καμίκιοι.]

(Μῦσαι. *Pollux* X. 49. 186. nisi legendum Μυσοὶ, vt videtur etiam Casaubono et dedit Hemsterhusius.)

(Μυκῆναι. Vide ſupra in Ἀτρεύς.)

Μυσοί. Strabo lib. VIII. p. 546. Athen. p. 183. [Pollux X. 186. ex emendatione Caſauboni,] Heſych. Stob. Vide et Loenſem lib. VII. cap. 24. Epiphyllid. et ſupra in Μῦσαι.

Μῶμος. Heſychius pluribus locis. Vide et ſupra in Κῶμος.

(Ναύπακτος. Schol. Apollon. ad lib. IV. Sed Neocorus ad Suidam in Κατελάς, ex inedito Photii Lexico docet, legendum eſſe Ναύπλιος.) [?]

Ναύπλιος. Poll. IX. 97. et X. 134. Heſych. Stob. Schol. Ariſtophanis ad Pacem, v. 1126. et Pindari ad Od. 6. Iſthmionic. 10. Achilles Tatius Iſagoge ad Aratum, cap. 1. vbi Nauplium de Palamede quaedam celebrantem inducit. [Steph. Byz. in Ἄσπις.]

Ναύπλιος καταπλέων. Heſych. apud quem in Ἐπίκοτα male legitur καὶ πλέοντι.

Ναύπλιος πυρκαεύς. Pollux, Heſych. in Ναύκληρον et Πεσσά. [Tres forte tantum tituli ſunt vnius dramatis. vid. Brunck.]

Ναυσικάα, [ἢ Πλύντριαι. vid. Brunck.] Athen. Pollux X. 52. et Heſych. apud quem nomen hoc corruptum in Ἀναρρειβδεῖ. Tota fuit Homerica, et Satyricis dramatibus adnumeranda, iudice Caſaubono. [*Euſtath.* p. 1553. *Valcken.* ad Eurip. Hippolyt. p. 181.]

Νιόβη. *Athen.* p. 601. et Harpoeration, qui in Δερμηστής laudat Ariſtarchi Grammatici commentarium in Νιόβην. Laudat et Νιόβην Schol. Sophoclis ad Oedipum Colon. v. 684. Comici ad Veſpas, 578. et Lutatius ad Statii Thebaid. lib. VI. *Fabric.* Fragmentum ſeruauit Scholiaſtes B. ad Homer. Iliad. ἔ. 533. edit. Villoiſon. item *Diogen. Laert.* in vita Zenonis VII. 28. conf. *Valcken.* ad Euripidis Phoeniſſas, p. 320. et in Diatribe Euripidea poſt Hippolyti drama, pag. 13. *Harl.*

Νίπτρα. Suid. in Παρουσία. *Cicero* II. Tuſc. cap. 20. vbi docet, *Pacuuium* Sophoclis Niptra latina, laudata Gellio XIII. 29. tragoedia expreſſiſſe, neque adeo ſine dubio eſt, quod illo in loco a Cicerone reſpiciatur Sophoclis Vlyſſes ἀκανθοπλήξ. *Fabric.* vt videtur *Caſaubono* ad Athenaeum p. 491. Sophoclei dramatis index fuit Νίπτρα ἢ Ὀδυσσεὺς ἀκανθοπλήξ, h. e. *Vlyſſes paſtinacae radio vulneratus.* (vid. Brunck.) Vna igitur eademque, non duplex, fuit tragoedia. *Harl.*

Ξοανηφόροι. Schol. Aeſchyli ad ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, 310.

Ὀδυσσεὺς ἀκανθοπληγὴς vel ἀκανθοπλήξ. Heſych. Vide et ſupra in Νίπτρα. Stephanum Byz. fragmento de Dodone. [vid. *Villoiſon.* Anecd. gr. II. p. 94. not.]

Ὀδυσσεὺς μαινόμενος. Heſych. Schol. Pindari ad Iſthmionic. Od. 6. 86. *Fabric.* adde *Villoiſon.* Anecdot. gr. II. pag. 94. not. *Harl.*

Οἰνόμαος, [ἢ Ἱπποδάμεια.] Laertius IV. 35. Athen. [p. 410. et 564. quem locum emendarunt *Valcken.* ad Eurip. Hippolyt. 468. et *Tyrwhit* apud Brunck.] Heſych. Suid. in Ἀνθης πεδίον et Διέξοδοι. Pollux X. 13. Schol. Comici ad Aues, 1337. [*Burmann.* ad Ouid. Triſt. II. v. 385.]

Ὀνομακλῆς. Etymol. M. in Βυδοίη, niſi legendum Ἡρακλῆς, vt Caſaubon. vel Οἰνόμαος, vt Gatacker. Aut niſi potius corruptum eſt ſcriptoris nomen; verſus enim Heroicus adfertur: [quae quidem ratio parum valet.]

(Παίδαλος.

(Παίδαλος. Vide ſupra in Δαίδαλος.)

Παλαμήδης. Heſych. *Euſtathius* in 2. Iliad. p. 172. e Suetonii περὶ τῶν παρ' Ἕλλησι παιδιῶν. [ſed conf. Brunck. ad drama deperd. Ναύπλιος, ſect. VI. et *Hemſterhuſ.* ad Lucian. iudic. voc. cap. 5. tom. I. p. 88 ſq.]

(Πὰν α' et β'. Vide ſupra in Ἀπαιίς.)

Πάνδωρα ἢ Σφυροκόπει. Athen. p. 476. Heſych. Pollux X. 44.

(Παρθενοπαῖος drama Sophocli ſuppoſitum a Spintharo vel Dionyſio Metathemeno, Laert. V. 92.)

Πελιάς. Erotianus in Παιδικὸν πάθος.

Περίλαος. Heſych.

Πηλεύς. Clemens VI. Strom. p. 625. (748.) Harpocr. Steph. Scholiaſtes Ariſtophanis ad Aues, 851. Equites 1098. et Nebulas, 1419.

(Πλύντριαι. Pollux VII. 12. 45.) [Idem eſt drama, quod alias Ναυσικάα inſcribitur.]

Ποιμένες. Steph. *Athen.* pag. 319. Harpocr. in Ναννίον, vbi male πόλεσιν pro ποιμέσιν. [P] Erotianus in Πέλον. *Sextus* 1. contra Math. cap. vlt. pag. 63. (p. 286.) Etymol. M. et Tzetz. ad Lycophron.

Πολύειδος [Πολύιδος ἢ Μάντεις.] Porphyr. II. περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων, [p. 134. edit. Vltraiect.] Heſych. *Fabric.* Etymolog. reg. mst. citatum a *Valckenario* in Diatr. Eurip. p. 200. *Clemens Alex.* Strom. I. p. 399. *Harl.*

Πολυξένη. Strabo lib. X. p. 721. Heſych. Harpocr. Stob. Eclog. Phyſ. I. p. 129. Schol. Apollonii ad lib. II. v. 1123.

Πρίαμος. Pollux X. 31. 147.

Πρόκρις. Pollux IX. 8. 140.

Προμηθεύς. Schol. Pindari Od. 5. Pythionic. v. 35.

Ῥιζοτόμοι. Heſych. Macrobius V. 19. Schol. Apollonii lib. III. 1213. *Fabric.* Fragmentum illud, (quod Grotius ad Soph. Polyxenam per errorem retulit,) in Scholiis ad Apollon. emendauit *Valckenar.* in Diatr. Eurip. pag. 167. conf. *Meziriac.* ad Ouid. Her. tom. II. p. 84. et *Groddeck* in Biblioth. der alten Litter. und Kunſt, part. II. p. 110 ſqq. *Harl.*

(Σαλαμίνη, (forte Σαλαμίνιοι) Σάτυροι. *Galenus* comment. 1. in 6. Epidem. bis laudat hoc drama tom. V. p. 454. et 455. Licet *Gatackerus* malit legere Σαλμωνεὺς σατυρικός. *Fabric.*) Eadem, quae Gatackeri erat, ſententia eſt quoque *Bentleii* in Epiſtola ad Millium p. 57 — 59. Sophocles nullam fecit tragoediam, Σαλαμίνη inſcriptam: neque Brunck. eam agnoſcit. *Harl.*

Σαλμωνεύς, [Σατυρικός.] Athen. p. 489. Heſych.

Σάτυροι. Zenobius IV. 80. prouerb. et Ariſtides Orat. 2. Platonica tom. III. p. 512. Vide ſupra in Ἰχνευταὶ σατύρων et Κωφοὶ σάτυροι. Σατυρικὸν δρᾶμα Sophoclis laudat *Athenaeus* lib. X. Confer Caſaubonum p. 723. Ab Heſychio in ἄῤῥαγες ὄμμα citatur Sophoclis σατυρίσκος, vbi Gatackerus legit σατυρικὸν et nomen proprium tragoediae putat

excidisse. Plura autem Satyrica dramata scripserat Sophocles. Vide in Ἄμυκος, Ἀμφιάρεως, Ἐπὶ ταινάρῳ, Ἡρακλῆς, Ναυσικάα, Σαλαμίνη, [f. Σαλμωνεύς,] Σίσυφος, Ὕβρις.

Σίνων. Hesych. Vide et infra in Συνωνύμων. Meminit quoque, sed Sophocle haud nominato, Aristoteles cap. 23. Poetic. [vbi vid. not.]

Σίσυφος. Hesych. Hoc drama satyricum fuisse suspicatur Casaubonus, quia Euripidis Sisyphus satyricis accensetur ab *Aeliano* lib. II. cap. 8. Var. Itaque eodem argumento licebit colligere, Palamedem Sophoclis quoque fuisse satyricum.

Σκύθαι. Athen. p. 189. Hesych. *Fabric.* Brunck. excitauit Schol. MS. Apollon. Rhod. ad IV. 223. item ad IV. 284. conf. *Valcken.* Diatr. Eurip. pag. 224. *Grodeck.* l. c. p. 140. *Schoenemann.* de Geographia Argonaut. pag. 41. *Harl.*

Σκύριαι vel Σκύριοι. Stob. et Hesych. apud quem in Αὐτέσυτον male legas ἀκυρίοις pro σκυρίοις. Et in Ἀποσίβης non minus corrupte Κυρίοις. *Fabric.* vid. Brunck, refutans Toupii adfirmationem, vnam fuisse fabulam gemino titulo insignitam, *Scyrias*, et *Achillis amatores* Ἀχιλ. ἐρασάς· quum tamen illa esset satyrica, haec tragica. *Harl.*

Σμηεργόνη. Supra in Ἠριγόνη.

Σύλλογος Ἀχαιῶν.
Σύνδειπνον Ἀχαιῶν } Vide supra in Ἀχαιῶν.

(Συνωνύμων α΄. et β΄. Hesych. in Ἄρητον, vbi Meursius legit Συνωνύμων ὑστέρῳ, etsi Salmasius Σίνωνι, alii aliter.)

Σφυροκόποι. Supra in Πανδώρα.

Ταινάριοι. Ταίναρος Σατυρικός. Vide supra in Ἐπὶ Ταίναρ.

(Τάλως. Schol. Apollonii ad lib. IV. 1638.) [P] [vbi vero legendum est, ἐν Δαιδάλῳ, non, ἐν Τάλῳ, cuius nominis vllam fuisse Sophoclis fabulam, negat Brunck. p. 12. in Catalogo et fragmentis deperditarum Sophoclis tragoediarum. *Harl.*]

(Τεκμήσση. Eustathius ad Iliad. λ΄. p. 843.) *Fabric.* sed Eustathii verba pertinent ad Aiacem 794. *Harl.*

Τεῦκρος. Stephanus Byz. in Κυχρεῖος, et Stob. Τεῦκρος. Schol. Aristophanis ad Nubes, 583.

(Τήλεφος. Hesych.) v. Ἀσφέρες.

Τηρεύς. Aristot. de poetica cap. 16. w) Hesych. Stob. Scholiastes Comici ad Aues, 100. Aeschyli ad Prometh. Tzetzes ad Hesiod. Ἔργ. β΄.

Τριπτόλεμος. [Dionys. Halicarn. Antiq. libri I. initio cap. 12. pag. 10.] Strabo lib. I. pag. 27. et 48. Plinius XVIII. 7. sect. 12. p. 107. Hard. vbi innuit eam actam Olymp. LXXVII. 4. anno CXLV. ante mortem Alexandri M. qui obiit Olymp. CXIV. 1. Pollux X. 22. collatus

w) Vide ibi notam, p. 116. m. edit. et cl. *Mellmann* in Comment. de caussis et auctoribus narrationum de mutatis formis etc. Lipsiae, 1786. 8. pag. 63. Fragmentum exstat in Scholiis Marc. ad Iliad. ό. 705. pag. 33. edit. Villoison. cuius Prolegomena pag. XXXIII. conferes. *Harl.*

latus cum Etymolog. M. p. 395, 13. et Hefych. in Ἀπυνδάκωτος. Athen. p. 67. et 110. et 447. ex emend. Cafauboni. Harpocr. Hefych. Scholiaftes Ariftoph. ad Acharnenfes, Pindari Olympionic. Od. 10. initio. *Corinthus* de Dialectis, vbi de Ionica. [§. CLVII. ibique Koen. pag. 258. *Leffing* in Laocoon. p. 296. not. oftendit, Triptolemum primam fuiffe Sophoclis fabulam, actam Olymp. LXXVII. 4. *Harl.*

Τρώϊλος [Σατυρικός.] Pollux, X. 165. Hefych. Scholiaftes Pindari Nemeonic. Od. 3. 60. vbi verficulus, quem refpicit Hefych. in Ἀνδρόπαις.

Τυμπανισαί. Athen. Steph. Hefych. Etymol. M. Stobaeus ferm. 57. Schol. Sophoclis in Antigonen, 980. [Cic. ad Attic. II. 7. quem locum emendat Brunck.]

Τύνδαρος. Stob. ferm. 103. [Floril. tit. CV. pag. 431.]

(Τύραννοι. Hefych. Ἔχθιμα, nifi legendum τυράννῳ, et refpiciatur Oedipus Sophoclis Tyrannus.) *Fabric.* Diffentit Alberti ad Hef. col. 1562, 20. et 21. *Harl.*

Τυρώ. *Athen.* p. 99. et 475. Stob. [in tit. CX. p. 435. verfus quidam in Stobaei libris male refertur ad Tyronem, quum pertineat ad Tereum, iudice Brunckio in Τηρεύς, pag. 30.] *Aelian.* XI. 18. Animal. *Macrob.* V. 21. Suid. in Ταυροφάγον. Etymol. M. Scholiaftes Comici ad Ranas, 360. Ariftoteli quoque cap. 16. Poeticae, tragoedia hoc nomine memoratur, incertum Sophoclisne an Euripidis. [conf. Brunck. pag. 31 fqq.]

Τυρὼ δευτέρα. Stob. Etymol. M. et Scholiaftes Ariftoph. ad Aues, 276. qui primum huius fabulae verfum feruauit.

Ὕβρις. Athen. p. 657. et Stob. ferm. 26. ex cuius marginibus Cafaubonus colligit hoc drama fuiffe Satyricum. Integer titulus videtur fuiffe Ὕβρις σατύρων. [Brunck. fcripfit titulum: Ὕβρις σατυρική.]

Ὑδροφόροι. Hefych. in Κοινός. [Schol. ad Sophocl. Antigon. v. 1. et Philoctet. 1197.]

Ὑππόνυς. Vide fupra in Ἱππόνυς.

[Φαίακες. Huius dramatis mentionem Brunck. reperit tantum in Lexico msto bibliothecae coenobii Benedictini ad S. Germanum Parifiis.]

Φαίδρα. Stobaeus, (qui p. 244. Florileg. edit. Grotii e Sophoclis Phaedra laudat verfus aliquot, quos ex Euripidis Phaedra petitos *Grotius* in excerptis Trag. p. 413. [485.] putabat, Euripidi certe tribuit *Clemens Alex.* VI. Strom. p. 623. d.) Hefych. Paroemiographi in Χαλάσω τὴν ἱερὴν ἄγκυραν. [vid. Brunck.]

(Φθιωτίδες, Sophoclis, an alterius Tragici nefcio, memorantur ab Ariftotele cap. 18. Poetices. Vide infra Φυλοτίδες.)

Φιλοκτήτης Sophoclis ὁ ἐν Λήμνῳ, qua ad Troiam arceffitur, exftat. Sed alter Φιλοκτήτης ὁ ἐν Τροίᾳ, in qua cafus eius ad Troiam recenfebatur, [?] periit. Memorat *Prifcianus* lib. XVIII. p. 1169. et *Hefych.* in Ζηλῶ et forte in Δρυοπαγῆ, nam quae ibi adferuntur, in edito Philoctete non exftant; [idem iudicant Küfter. ad locum Hefychii, col. 1037. edit. Alberti, et *Weffeling.* in Var. Obff. II. 6. p. 162.] forfan quoque *Gellius* XIII. 18. Vide infra in Φυλοτίδες. *Gatackerum* pag. 116. Aduerfar. *Voffium* II. Inft. Poetic. pag. 34.

Φινεύς. Pollux [VII. 194. et *Toup.* ad Suidam II. 68.] Athen. p. 119. Hefych. Scholiaftes *Ariftophanis* ad Plutum x), Apollonii ad lib. II. 178. Euftathius ad Odyff. δ'. p. 168. Steph.

Φινεὺς δεύτερος. Hefych. in Ἀχάλκευτα.

Φοῖνιξ. Arrianus lib. I. cap. 28. diff. Epictet. Euftathius in Iliad. π'. p. 1117. (p. 1088.) Athenaeus, p. 70. Socrates III. 7. Hift. Ecclef.

Φρίξος f. Φρύξος. Steph. Byz. in Ἄστυ.

Φρύγες. [*Stobaeus* Floril. tit. VIII. pag. 51.] Schol. Aefchyli ad Prometheum Δεσμώτην, [v. 435. at ex librarii errore mentionem fieri Phrygum Sophoclis, docet Brunck. pag. 35.]

(Φυλοτίδες. *Gell.* XIII. 18. pro quo alii Φυλετίδες. Cafaubon. Φθιωτίδες. Thyfius Αἰχμαλωτίδες. Sed in Vet. edit. et MS. Scheferi legitur Φιλοκτήτης. [quam lectionem vnice veram habet Brunck.] In MS. Petauiano *filotides* tefte Iacobo Gronouio, qui legit Φιληρίδες, quafi furto deditas dixeris.)

Χρύσης. Ammonius in Βωμός. *Fabric.* At Brunck. p. 19. in: Κρίσις σατυρικὴ, negat, Sophoclem edidiffe fabulam, Χρύσις infcriptam, et in *Ammonio*, a Fabricio excitato, pro ἐν Χρύσῃ legere iubet ἐν Κρίσει. His addatur

Ὠρειθυία, quam a Sophocle datam fuiffe, colligit *Ruhnken.* ad Longin. edit. Toupii, pag. 243. e *Strabone* VII. p. 452. ad quam quoque adludit *Io. Siceliota* in comment. mst. in Hermogenem, cuius locum *Ruhnken.* ibidem producit et emendat.

Brunck. in fine Catalogi deperditarum fabularum Sophocl. p. 35 fqq. edit. in 4. vol. II. quam citaui, feu p. 669 fqq. vol. III. edit. in 8. colligit vberiusque explanat, alios titulos, a Cafaubono ac Fabricio recenfitos, falfos effe et confictos, alios ex fcripturae mendis, e. g. Ἀκάμας pro Ἀθάμας: Ἀκύριοι, Κύριοι, Σκύριοι pro Σκύριαι; Ἵππωνι pro Ἱππόνῳ etc. effe ortos. Docet igitur fufius, Ἄπαιις non effe titulum dramatis apud Hefych. in Ἀπάνθρωπος, fed initium gloffae; Ἐρεχθεὺς non effe Sophoclis Tragoediam, verum Euripidis, vti patet ex cod. regio Parif. Stobaei, vbi fcriptum eft Εὐριπίδου Ἐρεχθεῖ; Nullas fuiffe Ἰλίου ἅλωσις et Ἰοκάστη, hanc fictam effe ex Euftathii verbis ad Odyff. p. 1425. male acceptis, vbi Iocaftae quidem verba proferuntur, fed ex Oedipo tyr. 911. non ex dramate Soph. cognomine; Ἱππόλυτον nullum fuiffe hoc titulo Sophoclis drama diuerfum a Phaedra: Κασσάνδρα nullam fuiffe vnquam fabulam Sophocl. fed in Schol. Hefiodi ad Theogon. v. 30. legendum — Σοφοκλῆς Δάφνην — — Καὶ Λυκόφρων ἐν Κασσάνδρᾳ. Μελανίππη nulla fuit tragoedia, vti nec Ναύπακτος et Τεκμήσση. *Harl.*

IV. Non praetereundum eft, Suidam praeterea teftari, fcriptam a Sophocle Elegiam y), paeanas, et profario fermone librum de Choro tragico. Ἔγραψεν ἐλεγεῖά τε καὶ παιᾶνας

x) Verf. 635. vbi confules notam Hemfterhufii pag. 212. Fabulam fuiffe fatyricam patet ex fragmentis. Num bis edita fuerit, quod Hefych. in Ἀχάλκευτα et Stephanus Byz. in Βόσπορος innuunt, Brunck. dubitat. conf. *Groddeck* in Bibliothek der alten Litteratur und Kunft, part. II. p. 112. *Harl.*

y) Meminerunt Hephaeftio, Harpocrat. in Ἀρχοῦ ἀνδρῶν ἑάννοι. Erotianus in χάρητες. Sed et iunior Sophocles,

παιᾶνας καὶ λόγον καταλογάδην περὶ τοῦ χοροῦ πρὸς Θέσπιν z) καὶ Χοίριλον ἀγωνιζόμενος. *Plutarch.* lib. an seni gerenda sit Resp. p. 787. Ἔστι δὲ ὁμολογουμένως Σοφοκλέους ἐστὶ τὸ ἐπιγραμμάτιον· ᾠδὴν Ἡροδότῳ τεῦξε Σοφοκλῆς ἐτέων ὢν πέντ' ἐπὶ πεντήκοντα. Denique Παρθενοπαῖον sub Sophoclis nomine vulgauerat *Spintharus* siue *Dionysius* Metathemenus, teste Laertio. V. 92. [P]

V. *Codd. MSS. et Editiones Sophoclis.*

Codices MSS. in *Galliis:* In Biblioth. regia, teste Catalogo MSS. tom. II. sunt *Aiacis flagelliferi* codd. XIV. cum fragmento in cod. XXXIX. *Electrae* codd. XII. *Oedipi Tyranni* codd. X. *Antigones* codd. IV. *Oedipi in Colono* IV. *Philoctetis*, codd. IV. sententia de diuinis nr. 1630. et vol. IV. p. 435. nr. 8180. cod. chart. an. 1554. exaratus, in quo continetur *Aiax flagellifer*, interprete Io. Rondinello. — Codicis regii, MMMCCCXIII. an. 1558. mentionem facit *Montfaucon.* in Palaeographia gr. p. 89 sq. — Cel. Brunck. vsus est ex illis cod. MMDCCXII. membr. vetustiss. quo omnes continentur tragoediae VII. tum cod. MMDCCLXXXVII. in quo sunt Oedipus prior, Trachiniae, Philoctetes et Oedipus in Colono: porro cod. bombycino MMDCCXCIV. continente Aiacem, Electram et Oedipum priorem; item cod. MMDCCCXX. chartac. easdem comprehendente fabulas; porro cod. bombycino, MMDCCCLXXXIV. easdem vna cum Antigona continente; denique cod. chartac. MMDCCXI. qui praebet VII. tragoed. secundum Demetrii Triclinii recensionem, cum eiusdem scholiis metricis in omnes, exegeticis autem partim Triclinii, partim veterum criticorum in Antigonam, Oedipos II. Trachin. et Philocteten. — In multis codd. bibl. S. German. olim Coislin. teste *Montfaucon.* in illius Catalog. Sophocles citatur; omnium vero locorum enumeratio foret longior. — in bibl. *Colbertina* nr. 991. *Sophocles*, et nr. 6443. *Sophoclis* Aiax, Electra, Oedipus, Antigone, (*Montfaucon.* Bibl. bibliothecarum MSS. tom. II. p. 938. et 1014.) — *Sophoclis* dramata II. in Abbat. S. Petri de Selincurte, Dioec. Ambianensis, (*Montfaucon.* ibid. p. 1199. A.) — cod. mst. regiae bibl. qui continet hoc ordine, Aiacem, Electram, Oedipum tyrannum, Antigonam, Oedipum Colon. Trachin. et Philocteten, laudat et lectiones quasdam ex Antigone suppeditat, addita crisi, *Sallier* in Historia Soc. reg. Paris. Inscript. part. V. p. 65 sqq. ex interpretatione Gottschediana.

Sophoclis omnia exstitisse dicuntur in bibliotheca quadam *Constantinopolitana;* sed fides sit penes auctorem catalogi libror. msstor. gr. qui Constantinopoli — olim adseruabantur, in Noua librorum rariorum conlectione, fascic. III. Halis Magdeb. 1710. pag. 442.

In bibl. Synodi *Mosquensis* nr. 357. cod. chart. saec. XIV. It. *Sophoclis* tres tragoed. cum glossis marginalibus et scholiis, (exemplum illarum et IV. fragmentorum cum scholiis saec. XIV. exeuntis sibi descriptum dedit cl. Matthaei bibl. Electorali Dresdensi,) nr. 392. chart. saec. XVI. *Sophocl.* duae et *Aeschyli* totidem trag. secundum catalogum codd. a cl. Matthaeo confectum, necdum editum.

In

Sophocles, nostri nepos, elegias teste Suida composuit. *Fabric.* Versus quosdam ad Venerem Sophocli ab aliis, ab aliis Homero tributos refert *Athen.* XIII. pag. 592. vti supra inter Homeri scripta deperdita nr. 22. iam adnotatum fuit. *Harl.*

z) Contra Thespin, puta iam defunctum, cuius forte rationes Choerilus, Sophoclis aequalis, fuerat secutus.

In *Italia.* Romae, in bibl. *Barberina* cod. chart. saec. XIII. nr. 159. *Sophoclis* tragoediae, — tum in bibl. *Angelica*, cod. nr. 159. bombyc. *Soph.* Aiax, cum scholiis, vt in editis, saec. XIII. — de biblioth. *Casanatensi* et Barber. cl. *Nic. Schow*, Danus, graece doctiss. in litteris ad me Romae 1789. mens. Maio scriptis haec, memoratu digna, humanissime scripsit. „De Sophoclis fabulis aliquando edendis commentariisque illustrandis iam dudum ab eo vsque tempore, quo Gottingae studia mea litterarum, vti dicunt, absolueram, cogitaui; quapropter etiam Sophoclis codicem, nr. CLXIX. quem solum bibl. possidet Barberina, contuli. Is vero continet Aiacem et Electram cum scholiis interlinearibus et marginalibus, et saec. XIV. aut XV. exaratus est, a vitiis haud immunis. Eum ceteris, quibus iam Viennae ac Romae in Bibl. *Casanatensi*, vsus sum, conformem omnino deprehendi: exhibent omnes, quos equidem vidi, (quemadmodum et ii, quos cl. *Brunckius* adhibuit,) textum Aldinum, vno solo Vindobonensi, cuius Nesselii catalogus nr. CXLVII. meminit, excepto, in quo textus a Triclinio mutilatus habetur, quem Turnebus eiusque successores fideliter expresserunt, donec tandem cl. Brunckius textum Aldinum, vt nosti, a Tricliniana immunditie repurgatum integritati suae restituit. Ill. bibl. Barberinae praefectus, *Garatonius*, vbi studium meum Sophocleum animaduertit, insignem huius bibl. thesaurum solita sua humanitate vltro mihi obtulit, nempe editionem *Sophoclis Aldinam*, notis marginalibus manuscriptis plenam ac refertam. Hae notae a manu Bartholomaei Barbadorii, Florentini, et Lucae Holstenii profectae sunt, et exhibent partim varias lectiones e codd. msstis, partim breuem quamdam locorum difficilium illustrationem. Dolendum vero est, nullam codd. msst. quibus hi viri docti sunt vsi, notitiam praemitti, ex solita illa negligentia, quae omnibus fere eruditis viris, qui saec. XVI. et XVII. lectiones codd. in margine suorum librorum diligenter enotarunt, obiici potest. Ille Barbadorius variis lectionibus hinc inde pro lubitu adiunxit (*ms.*) hic, Holstenius, interdum (*ms.*) interdum etiam (*c. v.*) Ex lectionibus vero perspicitur, codices, quos adhibuerunt, praestantissimos fuisse, atque ad primam codd. msst. Sophoclis classem referendos esse. Suspicor tantummodo, Barbadorium Florentinos consuluisse codices, Holsteniumque Vaticanos. Barbadorius etiam ex Eustathii commentariis in Homerum loca, quae ad Sophoclis textum illustrandum faciunt, quorumque, vt tu nosti, ingens est numerus, mira industria enotauit, integraque in margine libri sui descripsit. Qua autem ratione manus Lucae Holstenii a Barbadorii dignoscatur, aliaque, quae ad hunc critices atque interpretationis Sophocleae thesaurum curatius cognoscendum pertinent, ipse eruditissimus *Garatonius* hisce verbis in prima libri pagina exposuit: — „Hic liber fuit olim Bartholomaei Barbadorii Flo-„rentini, cuius mentionem honoris caussa fecit P. Victorius in praef. ad Electram Euripideam „et in variis lectionibus, hominis ex sua disciplina profecti: peruenit tandem ad Lucam Hol-„stenium, Hamburgensem, qui eum bibliothecae Barberinae legauit anno MDCLXI. Vtrius-„que scriptiones exstant in margine, quas vix alio signo distinguas, quam colore atramenti: „est enim Holstenianum et recentius et nigrius: praeter ea Barbadorius italicam linguam pa-„triam, vt erat, adpellat, dum locos explicat; Holsteinius nihil aliud agit, nisi vt lectiones „Aldinas ex codicibus referat, si Aiacem et Electrae partem excipias." Hactenus cl. *Schow* de binis illis codd. exemploque Aldino, notis msstis ornato: quae ex illius litteris excerpta hic legere, haud incommodum, credo, videbitur lectoribus.

In *Montfauconii* Bibliotheca bibliothecarum MSStorum nominantur tom. I. p. 4. A. in *Vaticana* bibl. codd. XL. XLIV. XLVI. XLVIII. XLIX. omnes chartacei: p. 5. B. in alio antiquo

quo codice, Soph. tragoediae ſex cum expoſitione, trag. tres, Aiax, Electra, Oedipus: p. 7. Aiax, item Aiax et Electra cum ſcholiis: p. 34. nr. 962. Sophocles mutilus cum quibusdam interlinearibus explicationibus. — In biblioth. *Chiggia*, *Romae*, p. 175. A. *Sophocles* et Nicander cum ſcholiis in cod. recenti. — In bibl. *Ottobon. Romae*, p. 187. Sophocl. non antiquus cod. — In bibl. *Neapolitana* S. Ioannis de Carbonara Auguſtin. pag. 231. A. Sophoclis trag. cod. bombycin. ſaec. XIV. — *Florentiae*, in bibl. Monaſterii Benedictinorum B. Mariae, p. 416. E. plures codd. qui continent Tragicorum trium tragoedias: in his vnus reſcriptus, in quo deſcriptum olim erat vetus teſtamentum charactere vnciali a ſaeculis circiter duodecim: verum, deletis paene prioribus, ſubſtitutus ſaec. XII. eorum loco Sophocles fuit. — De codd. bibl. Laurentianae medic. poſtea agemus: vti quoque de codd. bibl. Venetae D. Marci. — *Venetiis* in bibl. *Grimana*, trium tragicorum codd. p. 478. D. — *Veronae* in Muſeo Saibantae, p. 490. F. ex Sophocle et Pindaro quaedam. — *Mediolani* in bibl. Ambroſiana, p. 504. C. Sophoclis tragoediae, volumina VII. et p. 529. E. Soph. codd. II. bombycini, ſaec. XIV. et p. 530. plures trium Tragicorum codd.

In bibliotheca *Veneta* D. Marci ſunt, teſte Catalogo illius bibl. graecae MSStorum, pag. 247 ſq. cod. CCCCLXVII. in 8. qui continet VII. trag. et cod. CCCCLXVIII. in fol. easdem, alio tamen ordine, cum Aeſchyleis et Euripideis habet; pariter pag. 249. cod. membran. CCCCLXX. ſol. in quo in Aiacem, Electram et Oedipum tyr. exſtant ſcholia *Thomae Magiſtri* et *Man. Moſchopuli;* ceteris adpinguntur excerpta ex ſcholiis antiquis: praemiſſa eſt Soph. vita, quae incipit Σοφοκλῆς τὸ μὲν γένος ἦν Ἀθηναῖος, υἱὸς δὲ Σοφίλȣ etc. — pag. 277. cod. chart. DXIV. 8. praeter alia praebet Aiacem cum ſcholiis aliquibus marginal. et interlinearibus. — pag. 314. in cod. DCXV. in 4. chart. reperiuntur Aiax et Electra cum ſchol. margin. et interlin. cum vita Soph. tum in cod. DCXVI. membran. in fol. Aiax, Electra, Oedipus tyr. Antigone et Philoctetes, et poſt quinque Aeſchyli trag. Sophoclis Trachiniae, denique pag. 316. in cod. chartac. in 4. ſeptem Soph. trag. cum ſcholiis marginalibus et interlinearibus.

Florentiae in bibl. Laurent. Medicea, teſte *Bandinio* in catal. codicum graec. bibl. Laurentianae, vol. II. col. 44 ſqq. plut. 28. cod. XXV. poſt tres Aeſchyleas ſunt Sophoclis Aiax cum ſcholiis margin. paucioribus ac breuioribus, quam in edit. Stephan. — Eadem trag. in Plut. 32. cod. XXXII. chartac. in 4. cum ſcholiis margin. quae vt plurimum recedunt a vulgátis. — Electra cum ſcholiis et Oedipus, at in fine mutila eſt tragoedia. — Eaedem, cod. IX. plut. 31. pag. 85. — pag. 195. plut. 32. cod. XXXIV. chart. eaedem tres tragoediae, cum ſcholiis aliquot marginalibus et gloſſis interlinearibus. — pag. 201. in cod. XL. papyrac. et tineis valde corroſo, Aiax, Electra et Oedipus cum ſcholiis antiquis et gloſſis interlinearibus. — pag. 73. 74. plut. 31. cod. I. chart. in fol. Aiax, Electra, Oedipus tyrannus, Philoctetes, Antigone, Trachiniae cum argumentis, interdum diuerſis ab editis, vna cum Aeſchyleis et Euripideis. — pag. 123. plut. 32. cod. II. papyrac. in fol. eaedem ſex tragoediae cum argumentis et ſcholiis quibusdam marginalibus: inſunt quoque Heſiodi O. et D. Euripidis XVIII. trag. et III. Aeſchyli. — pag. 83 ſq. Plut. 31. cod. VIII. papyrac. in 4. Aiax et Electra, quae tamen mutila eſt, cum ſcholiis margin. et gloſſis interlin. — ibid. p. 85. cod. X. papyr. in 4. VII. trag. Sophocl. cum VIII. Euripideis. — pag. 132 ſqq. Plut. 32. cod. IX. membran. in 4. mai. ſaec. X. trag. VII. cum ſcholiis marginal. vetuſtiſſimis, et argumentis ex Ariſtophane

grammatico, Apollodori biblioth. Salluſtio et anonymo. — pag. 207. et 208. Plut. 32. cod. XLIX. chart. in 4. Aiax et Electra cum ſcholiis, gloſſis et argumentis. — ibid. cod. LI. chart. in 4. Electra et Oedipus tyrannus, cum argumentis, ſcholiis et gloſſis. — Sophocles citatur quoque in florilegio ſententiarum, tom. I. pag. 254. plut. VII. cod. XV. et in Arſenii Violar. compoſit. tom. I. p. 549. Plut. IV. cod. XXVI. — In Bibl. *Naniana*, Venetiis, teſte Catalog. cod. CLI. nr. 7. p. 344. *Aiax* cum ſcholiis et gloſſis.

In *Hiſpania* latent aliquot codd. Soph. — In bibl. regia Matrit. ſecundum Iriartum p. 161. cod. LXVII. fol. 76 ſqq. vita Sophoclis, quae incipit Σοφοκλῆς Σοφίλȣ Κολωνῆθεν ἀθηναῖος, τραγικός, tum Simonidis, Erycii et Dioſcoridis epigrammata in illum, (quae etiam leguntur in Antholog. apud Wechel. edita 1600. lib III. cap. 25. p. 396 ſq.) porro Αἴας μαστιγοφόρος, cum gloſſis interſcriptis et ſcholiis locupletiſſimis, a ſcholiis Triclinii vt plurimum diuerſis: poſtea Electra, cum gloſſis et ſcholiis, quae nonnihil conueniunt cum iis, quae Stephanus dedit: denique Oedipus tyrannus cum gloſſis ac ſcholiis, quae conſentiunt cum vulgatis. — pag. 271. cod. LXXV. fol. 1 ſqq. Aiax, Electra, et Oedipus tyrannus. Epigrammata in Sophoclem occurrunt pagg. 94. 97. 99. — In bibl. *Scorial.* teſte *Pliiero* in Itinerario hiſpan. p. 190. Aiax, Electra, Oedipus tyr. Antigone, Oedipus Colon. Trachiniae, Philoctetes et eius vita; iterum Aiax et Electra cum ſcholiis, idem et Oedipus tyrannus cum ſcholiis; in *Anton. Auguſtini* catal. Taraconae 1587. 4. indicantur nr. 245. Sophocl. II. trag. nr. 246. totidem, et 246. duae, nr. 250. quatuor tragoediae Sophoclis.

In biblioth. *Leidenſi*, teſte Catalogo, p. 395. cod. VI. in 4. Aiax, Electra et Oedipus tyr. cum ſcholiis.

In biblioth. Caeſarea *Vindobon.* ſecundum *Neſſeli* Catalog. ſunt part. IV. pag. 83. cod. CXLVII. item p. 93. cod. CLXIV. cum notis inter lineas et in margine ſcriptis, Aiax, Electra et Oedipus. — pag. 92. cod. CLXI. nonnullae Euripidis et Sophoclis trag. cum gloſſis et ſcholiis. — pag. 106. cod. CLXXXVII. nr. 1. Soph. fragmenta, cum ſcholiis. — pag. 115. cod. CCIX. Aiax et Electra, cum ſcholiis. — pag. 133. cod. CCLIII. nr. 3. Oedipus, cum exegeſi in Aiacem. — pag. 138. cod. CCLXX. Tragoediae cum ſcholiis interlinearibus. — pag. 141. cod. CCLXXXI. Aiax et Oreſtes cum ſcholiis. — pag. 146. cod. CCCII. nr. 2. Aiax et Electra. — part. III. p. 37. cod. XXVII. nr. 2. *Sophoclis* aliorumque vaticinia et teſtimonia, (vt putantur,) de Chriſto et doctrina chriſtiana.

In bibl. *Heidelbergenſi* quondam fuerunt, teſte *Sylburgio* in monumentis pietatis et litterariis p. 40. item p. 131. tres trag. Soph. cum metaphraſi, p. 99. quatuor trag. — pag. 287. quatuor. — pag. 335. duae, etc. at num omnes hi codd. in Vaticanam bibl. ſint illati, nec ne, equidem neſcio.

In bibl. *Auguſtae Vindel.* Aiax, nec non IV. trag. cum ſcholiis. [Eo Cod. vſus eſt Brunckius, cuius cauſſa eum contulit Cl. Schweighäuſerus. — In Bibl. Senat. Lipſ. ſunt duo Codd. Soph., alter chart. ſaec. XV. qui praeter Theocr. et Heſiod. habet 3. tragg. Soph., alter ipſe chart. continens Aiac. Electr. et Oed. Tyr., quo ego nunc vtor; v. Reisk. praef. An. ad Soph. et Add. *Beck.*] — In *Ienenſi* bibl. acad. Aiax et Electra cum ſcholiis. [vid. I. F. Heuſingeri Obſſ. in Ai. et El. 1745.] — In bibl. *Noribergenſi* Sophocles, cod. MDLXXXIX. a Carolo Stephano ſcriptus.

In

In *Anglia*, sec. *Ed. Bernardi* Catal. mspt. Angliae et Hibern. Oxon. 1697. fol. in bibl. Edw. Bernardi, pag. 226. nr. 7412. Sophocles et Aeschylus. — In bibl. *Io. Mori*, Episcopi Noruic. p. 378. nr. 9858. Aiax, manu recenti: ibid. nr. 9854. Thomae Stanleii aduersaria, in quibus *Sophoclis*, Euripidis, Stephani de vrbibus, Achillis Tatii, Aristidis, Theocriti, Callimachi, Hesychii, Antigoni Carystii etc. loci plurimi emendantur vel explicantur. — In bibl. Vniuers. *Cantabrigiensi*, part. II. pag. 101. nr. 613. Aiax, Electra, Oedipus cum scholiis gr. — In bibl. *Oxon.* quater sunt Soph. Trag. et in bibl. Bodleiana quinque Soph. codd. numerantur. — Sed satis de codd. Progredior ad recensionem

Editionum.

Princeps est *Aldina*, Σοφοκλέους Τραγῳδίαι ἑπτὰ μετ᾽ ἐξηγήσεων, *Sophoclis Tragoediae septem cum commentariis.* in calce *Venetiis in aedibus Aldi Romani*, mense Aug. M.DII. 8.

Nulla praemissa est praefatio, sed incipit statim, Ὑπόθεσις Αἴαντος. Promissi vero commentarii in spongiam abierunt; hinc etiam absunt ab exemplo, quod possidet cl. *Schwarz*, Prof. Altdorf. et cuius curatam mihi dedit notitiam cel. *Iaegerus*, nec alii viderunt exempla illis stipata. In Gereti disp. de Aldi Manutii vita etc. Viteb. 1753. p. 97. memoratur quidem haec editio, sed de commentariis altum est silentium. In bibl. Ioan. Mori, Episcopi Noruic. secundum Bernardi catal. MSS. Angliae, tom. II. p. 383. inter libros impressos, aut cum scriptis codd. collatos aut a viris doctis illustratos, nr. 9. occurrit *Sophocles, gr. edit. Aldi, cum adnotationibus M. Moschopuli;* has, suspicor, manu viri docti, fuisse adscriptas. Atque in epistola ad Lascarem, cuius fragmentum dedit Maittaire in A. T. tom. II. p. 157. not. clare adfirmat Aldus, scholia nondum esse typis excusa, τυπωθήσεται δὲ θεῷ σώζοντος ἤδη ἐκ ἤδη. Quare in inscriptione exemplarium voluntas edendorum illorum tantummodo declarata est. Secundum Catal. tamen in bibl. *Barberina* tom. II. p. 399. exstare dicuntur *Soph.* trag. gr. Venet. 1502. 8. — gr. cum not. msstis Iannotii, Venet. per Aldum. Soph. gr. cum comm. graecis, Venet. per Aldum. 8. nisi auctor catalogi titulo quoque sit deceptus. At est editio praestantissima ex antiquis et probae notae codicibus ducta et sequentibus praeferenda. De quodam exemplo in bibl. Barberina cum notis msstis, vide supra in notitia codd. Soph. in Italia seruatorum. In bibl. Dresdensi est quoque exemplum cum notis msstis.

Historia vero *editionum* haec est. Agmen ducit edit. *Aldina*, quae basis erat reliquarum vsque ad *Turnebum*. Hic nactus codicem Sophoclis a *Demetrio Triclinio* recensitum, huius interpolationes mutationesque temerarias recepit, atque vel Stephanum et Canterum, qui tamen multa bene mutauit, (vid. infra de eius editione,) habuit sectatores. Nostra demum tempestate tertia editionum aetas enata est parente *Brunckio*, qui reduxit Aldinam lectionem, e codicibus plerumque, interdum de coniectura, correctam crebrius immutatamue.

Graeci commentarii primum exierunt praelo, separatim excusi:

Σχόλια παλαιὰ τῶν πάνυ δοκίμων εἰς τὰς σωζομένας τῶν Σοφοκλέους Τραγῳδιῶν — Commentarii in septem tragoedias Sophoclis quae ex aliis eius compluribus incuria temporum amissis solae superfuerunt: opus exactissimum rarissimumque in Gymnasio mediceo Caballini montis a Leone decimo pontifice max. constituto, recognitum repurgatumque atque ad communem studiosorum vtilitatem in plurima exemplaria editum. Non sine priuilegio, vt in ceteris. Graece. in fine. Ἐτυπώθη ἐν Ῥώμῃ *etc. 1518.* 4.

 Praefixum

Praefixum eſt Ian. Laſcaris, qui excerpta e veterum grammaticorum commentariis in Sophoclis tragoed. quae ſupererant pauca, primus collegit atque edidit in Sophoclem epigramma elegantiſſimum, quod ab H. Stephano et aliis praetermiſſum hic adſcribam:

Πόλλ' ἐκ τεῶν σελίδων ἤποιμί κεν υἱὲ Σοφίλλε
  Δόγματα τῆς ποιητῆς· πόλλ' ἀπὸ μαρτυρίης.
Ὅσσα μεθηρμόσσαο Τραγικῆς περὶ κόσμον ἀοιδῆς,
  Ὡς μέρος, εἶδος ἅπαν, πᾶν πάθος ηὐτρέπισας.
Κάλλει, εὐτομίῃ, ὕψει τέλος ἐξεπόνησας
  Ζῆλον Ὁμηρείας γνήσιον εὐεπίης.
Ὥς σε Δίων, Ξενοφῶν, σκώπτης σῶν τ' ᾖνεσ' ἑταίρων,
  Ἀρχέτυπον τραγικοῖς θῆκεν Ἀριστοτέλης.
Σόν τε κόθορνον ἄεισεν ὁ κ' εἰς ἑὸν ἡγεμονῆα
  Ἀγιώμων ὄνυα ἔκγονος Ἀονίας.
Ἀργεάδης βασιλεὺς μετάπεμπτον σύμμαχον ἔσχεν
  Ἶσά τε Μαιονίδῃ τίετο σοῖς δάροις.
Πολλὰ τεῶν ἀρετῶν σημειώματα, ἓν δὲ μέγιστον,
  Κρέσσονας ἡμερίας ἔπλασας ἢ φύσις.
Δῆμά τε γενναῖον λαοῖς πόρες, ὥς ὑποφῆται
  Ὧν βατὸς οἷα πάρος θέλγε διδασκαλίη.

Hoc a Fabricio iam adſcriptum ſ. repetitum epigramma Laſcaris reddiderunt quoque *Maittaire*, A. T. II. part. I. p. 319 ſqq. et *Brunck.* in ſua editione, ante ſcholia in Oedipum tyrannum. De ſcholiis antiquis Fabricius haec quoque iam adnotarat:

Ceterum falluntur, qui auctores horum ſcholiorum faciunt Sophoclem Grammaticum, Theonem ac Lucillum, quos in Apollonium Rhodium, non in Sophoclem ſcripſiſſe conſtat. Porro Sophoclem Tragicum illuſtrauerant *Didymus*, teſte Athenaeo, et *Horapollo* de quo Suidas. *Praxiphanes* quoque, vt colligitur e Scholiis ad Oedipum Colon. v. 894. τῶν δὲ ἐξηγησαμένων ἁπάντων Πραξιφάνης δοκεῖ ἄμεινον ἀποδιδόναι. Et *Ariſtophanes* Grammaticus, cuius argumenta quibusdam dramatibus praefiguntur. *Androtion* Sophoclis Scholiaſtes adpellatur a *Morhofio* p. 123. lib. I. polyhiſt. cap. 13. ſed vereor, vt recte. [*Androtion* nominatur a ſchol. ad *Ariſtophanis* Nub. v. 552. et 981. atque a Suida in Βουφόνια. Grammaticus fuiſſe videtur, qui in poetas commentaretur.] Idem p. 64. inedita in Sophoclem ſcholia memorat, quae edere voluit Ioh. Andreas Boſius. Aiacem flagelliferum, Electram et Oedipum Tyrannum, cum gloſſis interlinearibus perpetuis ineditis fuiſſe apud Renatum de Moreau, teſtatur Labbeus Bibl. nou. MSS. p. 213. Ineditum Sophoclis Scholiaſten Arundelianum laudat *Io. Pearſonus* commentario in Symbolum Apoſtolicum p. 261. edit. latinae.

Fabricius adfert edit. *Sophoclis Tr.* cum ſcholiis graecis, Florent. 1518. 8. Citant illam quoque *Harwood* ſecundum germanicam verſionem p. 18. et *Maittaire* A. T. II. pag. 320. e Fabricio, (in indice tamen Maittaire Florentinam illius anni omittit, et citat *Florentinam cum ſcholiis*, 1522. 8. quae etiam occurrit in Bibl. Bernenſi, tom. I. p. 364. neque vero illam alibi citatam vidi:) dubitat vero de illa edit. an. 1518. *Hamberger* in Zuverläſſ. Nachr. tom. I. pag. 165. atque *Pinelli* in verſione Harwoodiani libri italica illam omiſit: nec fuit illa in Catalogo bibl. Fabricianae multarumque aliarum, quas conſului, praeſtantiorum.

Sophoclis

Sophoclis Tragoediae VII. cum interpretationibus vetustis et valde vtilibus. gr. Florent. per heredes Phil. Iuntae. 1522. 4.

Curante *Antonio Francino*, qui textum quoque castigauit. conf. Brunckii praefat.

Σοφοκλέους — *Sophoclis tragoediae septem*, (tum sequitur in media pagina insigne Colinaei, et infra illud,) τὰ τῶν Τρ. etc. *Tragoediarum nomina.* Αἴας μαστιγοφόρος etc. *Aiax flagellifer, El. Oed. tyr. Ant. Oed. col. Trachiniae, Philoct.* in calce: Ἐτυπώθη ἐν λευκετίᾳ τῶν παρησίων παρὰ Σίμωνι τῷ Κολιναίῳ Δεκεμβρίου μηνὸς ἕκτῃ ἐπὶ δέκα, ἔτει ἀπὸ τῆς θεογονίας ὀγδόῳ καὶ εἰκοστῷ πρὸς τοῖς χιλίοις καὶ πεντακοσίοις. (Paris. 1528. apud Simonem Colinaeum.) 8. Nulla praemissa est praefatio, et edit. ducta esse videtur ex Aldina. Edit. admodum rara.

Soph. trag. gr. cum commentariis interpretationum argumenti Thebaidos fabularum Sophoclis authore Ioach. Camerario, (cum separato titulo partis II. *Commentarii interpretationum argumenti Theb. fabularum Sophoclis* etc.) Hagenoae, 1534. 8. ex officina Seceriana. Camerar. in hac edit. notis illustrarat tantum Oedip. tyr. Oed. col. et Antigonem. Postea adiecit notas in Aiacem, Electr. Trach. et Philocteten: atque edidit alteram editionem, inscriptam:

Commentatio explicationum omnium trag. Sophoclis, cum exemplo duplici conuersionis Ioach. Camerarii, Pabepergensis. Accessit — index. Basileae, per Io. Oporin. 1556. 8. conf. Freytag. Adpar. litter. tom. I. pag. 392 sq.

Soph. trag. gr. cum interpretationibus vetustis. Francof. ex offic. Petri Brubachii. 1544. 4. — rec. 1555. 4.

Ducta est ex edit. Florentina, vir tamen doctus, qui operis praefuit, quaedam, notante Hambergero, qui in 8. editam scribit, emendauit, e. g. p. 61. a. 63. b. 80. b. 188. b. 190. b.

Soph. trag. gr. cum interpr. vetust. Florent. (II.) apud Bernard. Iunctam. 1547. 4. (Error anni 1542. in Catalog. biblioth. Barber. erit.)

Sophocl. trag. VII. graece, αφμθ (h. e. 1549.) in calce vero Francof. apud Petr. Brubach. mens. Mart. 1550. 8. — ibid. 1555. 8. — ibid. 1567. 8. Haec posterior cum priore plane consentit: neque tamen nouus est titulus, sed typis repetita editio: sine scholiis.

Sophocl. trag. gr. et lat. per Vitum Winshemium. Francof. 1546. 1555. 8.

Sophocl. Tragoediae, gr. *cum graecis Demetrii Triclinii scholiis* seorsim; apud Adrianum Turnebum, typis regiis. Paris. 1553. 4. (ad calcem, excudebatur IX. Cal. Ian. M. D. LII.)

Haec est celebris illa editio, seu famosa, quae quidem tantam nacta erat auctoritatem, vt editores vsque ad Brunckium ab illa discedere nefas paene ducerent. Adrianus enim Turnebus e codice Sophoclis a Demetrio Triclinio recensito, VII. trag. Sophocl. edidit. „Verumtamen, ait Brunck. Triclinii illa interpretatio neutiquam digna erat, quae sincero textui, ab Aldo edito, praeferretur: prauas lectiones passim intrusit: maxime vero in canticis impudentissima audacia grassatus est, insulsissima quaeque inserciens, vt carminum formas, quas animo praeceperat, effingeret. Falluntur egregie, qui ad illam Triclinii recensionem factis editionibus vtentes, genuinum Sophoclem legere se opinantur." — Scholia autem graeca, (verba sunt Fabricii,) quae e codice Aemari Ranconeti a Turnebo descripta ad calcem huius editionis leguntur, plane diuersa sunt a prioribus editionibus, primam Romanam secutis, et auctorem agnoscunt *Demetrium Triclinium.* Περὶ μέτρων οἷς ἐχρήσατο Σοφοκλῆς. Περὶ

 σχημάτων.

σχημάτων. Σχόλια. Fuit Demetrius ille iunior Planude, quem citat ad Aiacem v. 1096. Haec vero intelliguntur scholia a *Petro Victorio*, quum illis praeferendam scripsit romanam Scholiorum ἔκδοσιν in praefatione ad Aeschylum. Verba illius, vide si placet, supra cap. XVI. nr. 9. *Fabric.* Brunck. vero cod. consuluit regium chartaceum, catalogi MMDCCXI. quo continentur septem trag. secundum Demetrii Triclinii recensionem, cum eiusdem scholiis metricis in omnes, exegeticis vero partim Triclinii, partim veterum enarratorum in Antigonam, Oedipos duos, Trachinias et Philoctetam. Longe melior, inquit ille in praefatione, et emendatior est is codex eo, quo Turnebus vsus est, aliquotque lectiones exhibet e vetustissimis exemplaribus ductas, quae nusquam alibi reperiuntur. Triclinium idem Brunck. V. C. pessimum rei metricae auctorem habet. — In Catalog. biblioth. Thottianae, tom. IV. pag. 102. nr. 466. memoratur edit. *Trag. Soph.* gr. Paris. apud Turnebum, 1558. 4. addita nota: desic. *Demetrii Triclinii* schol. graeca.

Σοφοκλέους αἱ ἑπτὰ Τραγῳδίαι. *Sophoclis tragoediae septem vna cum omnibus graecis scholiis et cum latinis Ioach. Camerarii. Annotationes Henr. Stephani in Sophoclem et Euripidem, seorsum excusae simul prodeunt. Anno 1568.* 4.

Praestantissima quondam et emendatissima habebatur haec editio: quae hodie quoque rara est et magni aestimatur. Stephanus quidem sequitur lectiones cod. Ranconet. neque tamen illas omnino probat, neque Turnebi editionem omnibus numeris absolutam esse perhibet, vti quoque illius notae testantur. Stephani epistolam excipiunt quatuor Simonidis, Erycii, et Dioscoridis epigrammata graeca vna cum Sophoclis vita gr. ab antiquo anonymo scripta. Sophoclis textus seorsum excusus est a p. 1 — 431. Cuilibet paginae vtraque scholia et romana illa et altera Demetrii, (at a Stephano emendatiora edita,) semper distincta sunt subiecta, adiectis iis, quae περὶ σχημάτων idem Demetrius adnotauerat. Ad calcem voluminis exhibetur Commentatio explicationum omnium tragoediarum, auctore *Ioach. Camerario* et Aiax atque Electra ab eodem latine translata, p. 1 — 142. quam commentationem, 1556. editam, paullo ante memorauimus. — In titulo promittuntur, *H. Stephani aduotationes*, quae in quibusdam exemplaribus desunt, quoniam separatim prodierunt inscriptae: *H. Steph. adnotationes in Sophoclem et Euripidem, quibus variae lectiones examinantur, et pro mendosis emendatae substituuntur. Eiusdem tractatus de orthographia quorumdam vocabulorum, Sophocli cum ceteris tragicis communium. Eiusdem dissert. de Sophoclea imitatione Homeri apud Henr. Stephanum, 1568.* 8.

Vid. *Freytagii* Adparat. litterar. tom. II. pag. 776 sqq.

Sophocl. trag. gr. Wittenb. 1578. item 1585. 8. [per Matth. Welaccum. Conf. Lessing. Laocoon I. pag. 37.]

Sophocl. trag. VII. gr. *in quibus praeter multa menda sublata, carminum omnium ratio hactenus obscurior, nunc apertior proditur: opera Guil. Canteri.* Antwerp. ex offic. Christ. Plantini. 1579. 12.

Canteri merita sunt haud exigua. Is enim, vt recte ait Brunckius, demum Sophocleorum dramatum formam ita constituit, vt eam exhibent omnes vulgares editiones. Atque ipse Canterus id non solum in titulo, sed etiam in epistola nuncupatoria ad Georgium Ratallerum graece scripta atque vberius in prolegomenis profitetur. Triclinii quidem rationem vt plurimum sequitur, eum tamen lapsum quoque esse, ideoque ingenii sui ope et grammaticorum vetustiorum

vetustiorum praeceptis adiutum saepe, praecipue in choro Oedipi posterioris, correxisse se, adfirmat. Prolegomena excipit particula e *Gul. Canteri* Nouarum lectionum libro V. cap. 4. quo Tragicorum trium fabulae in historicum ordinem redactae sunt. Tum Simonidis et Erycii epigr. cum vita gr. Sophoclis: post sequuntur fabulae ipsae cum argumentis graecis: p. 429 sqq. positae sunt breues paucaeque, at acutae Canteri notae criticae, in quibus aliquoties laudat Aurati emendationes easque, quas Canterus ipse in Nouis suis lectionibus proposuerat. Sententiae aliquot Soph. insigniores gr. et a Guil. Cantero latinis versibus redditae vltimum locum occupant. In calce: *Antuerpiae excudebat Christophor. Plantinus Architypographus regius* anno M.D.LXXX. Perperam an. 1551. quo vix nouennis erat Canterus, citatur in *Sweertii* Athenis Belgicis, p. 302. — Ego vero de hac editione cum propter illius insignem raritatem, tum quod inter criticas haud vltimum obtinet locum, fui copiosior.

Soph. Trag. gr. *opera Guil. Canteri.* Lugd. Bat. 1593. 12.

Eaedem gr. cum versione *Viti Winsemii* et notis *Canteri.* Heidelbergae ex offic. Commel. 1597. 8.

Quae in fronte libri promittuntur Canteri notae, illarum in meo quidem eoque, quod habuit Hamberger. exemplis nulla sunt vestigia. In biblioth. Bodlei. est exemplum cum notis msstis.

Sophocl. trag. graece, vna *cum omnibus graecis scholiis*, latina *Viti Winsemii* interpretat. et notis *Ioach. Camerarii*, et *H. Stephani.* Excudeb. Paul. Stephanus. 1603. 4.

Cedit H. Stephanianae et nitore et adhibita cura. — gr. et lat. in Corpore poetarum gr. Geneuae, 1614. fol. tom. I. pag. 1 sqq.

Sophocl. trag. graece et latine, vna cum omnibus scholiis graecis. Cantabrigiae, 1669. 8. (in Catalog. biblioth. Bern. I. p. 364. an. 1668. In *Pinelli* Catalog. tria sunt exempla vnius eiusdemque editionis; primum signatum an. 1665 — 1668. alterum Cantabr. 1669. 8. tertium ibidem 1673. 8. ita, vt videatur, ter tantum mutatum fuisse tituli folium. — In Catalog. bibl. *Thottianae*, tom. IV. p. 288. nr. 886. memorantur: *Scholia gr. in Soph. Tragoedias.* Cantabr. Io. Phieldus. 8. s. a.

Soph. Trag. cum versione latina et selectis quibusdam variis lectionibus. Londini. Op. *Thom. Iohnson.* I. Watts. 1722. 8. II. voll.

Textus est is, quem H. Stephan. concinnarat: variae autem lectiones potiores sunt e Scholiastis, notis Stephani, codd. et editionibus antiquis collectae, additis quibusdam V. V. D. D. coniecturis. Versio facta est emendatior.

Soph. Trag. a *Th. Iohnson.* gr. Glasguae, apud Foulis, 1745. 4. — *Eaedem* cum versione lat. additae sunt lect. variantes, et notae viri doct. *Thom. Iohnson* in IV. tragoedias. Glasguae, ibid. eod. anno. II. tom. 8. — cum variis lectionibus selectis, gr. lat. Londini, 1747. 12. II. tom.

In biblioth. Hamburgensi est edit. inscripta: *Sophoclis Tragoediae* septem vna cum omnibus scholiis ad calcem annexis. Editio postrema, Cantabrigiae apud Io. Field. s. a. Forsan haec pars est editionis scholiorum e biblioth. Thottiana memoratae. — *Oed. tyr.* gr. et lat. Glasguae, 1777. 4.

Sophocl.

Sophocl. Tragoediae VII. gr. et lat. noua versione donatae, scholiis veteribus, (tam antehac quam nunc primum editis,) notisque perpetuis et variis lectionibus illustratae, opera Thomae Iohnson. Londini. G. Iungs. etc. 1746. mai. 8. III. tom.

Eaedem, cum scholiis, a Th. Iohnson, gr. et lat. Londini, 1758. mai. 8. II. tom. — et Etonae, II. tom. 1775. 8.

Quamquam *Iohnson* quaedam noua adtulit ad meliorem poetae intelligentiam aut interpretationem: non defuerunt tamen, qui plura reprehenderent; in his ipsius popularis Heathius. Atque, qui Lessingii ingenio scientiaque poetae legitime interpretandi instructus, secundum praecepta cum grammatices, tum in primis artis dramaticae dilucide sobrieque explicet, et qui, quae bona doctaque sunt in scholiis antiquioribus, more Hemsterhusii aut Valckenarii, diligenter eruat atque illustret, is adhuc desideratur. Neque enim omnibus interpretis officiis et exspectationi eruditorum omnino satisfecerunt auctores editionis Parisinae venustae:

Sophoclis Tragoediae septem cum interpretatione latina et scholiis veteribus ac nouis. Editionem curauit Ioannes Capperonnier, regiae bibliothecae custos, regiae inscript. acad. socius, regius lector, et graecae linguae Professor. Eo defuncto edidit notas, praefationem et indicem adiecit Io. Franciscus Vauvilliers, regius lector et graecae linguae Professor. Parisiis, 1781. 4. II. tom.

Capperonnierii merita in Sophoclem sunt valde exigua. Textus enim tragoediarum, versio latina et scholia graeca sunt repetita ex Iohnsoni exemplo, atque cura illius versabatur in vitiis typographicis tollendis, scholiis ordinandis et corrigendis rebusque minutis mutandis. Capperonnerio mortuo, cura vltima an. 1777. delata est ad Vauvill. qui in adiunctis obseruationibus incredibilem diligentiam ac subtilem linguae atque elegantiarum graecarum scientiam ostendit, et iis, quae Dawes, Brunck. in minoribus praecipue editionibus, Heath, Valckenarius, Toup, Musgraue etc. adtulerunt, diligenter vsus, haud pauca melius perspexit, multaque loca tentauit. Vt Capp. romana scholiorum editione caruit, ita quoque Vauvill. Aldino Sophoclis exemplo. Hic igitur, quando Aldinam lectionem laudat, id vel Heathii testimonio motus vel Simonis Colinaei, qui suam edit. ex illa duxit, fide fecit. Heathii atque Brunckii emendationes saepe probat; haud tamen raro reiicit illorum suspiciones. Ea autem liberalitate conflauit sibi odium Brunckii, qui in notis ad Aristophanem et ad maiorem Sophoclis editionem eum valde carpit acerbiusque refutat. [Conf. huius edit. censura in Biblioth. Crit. Amst. vol. II. part. II. pag. 33 sq. *Beck.*]

Optima igitur *critica* editio est, quam cel. *Brunck.* sagacissimus ille criticus, et linguae graecae non minus quam metri tragici callentissimus, parauit. Ille quidem iam antea ediderat *Sophoclis Antigonen* cum quibusdam Aeschyleis et Euripidis Medea, gr. cum notis, 1779. 8. *Sophoclis Electram* cum Euripidis Andromache, gr. cum notis, 1779. 8. et *Oedipum tyrannum* cum Euripidis Oreste. Pleniorem tamen et classicam omnium tragoediarum editionem curauit:

Sophoclis, quae supersunt, omnia, cum veterum grammaticorum scholiis. Superstites tragoedias VII. ad optimorum exemplarium fidem recensuit, versione et notis illustrauit, deperditarum fragmenta collegit Rich. Franc. Phil. Brunck, regiae inscriptionum et humaniorum literarum academiae socius. Argentorati, apud Ioan. Georg. Treutel, vol. I. pars I. quae continet Oedipos duos, Antigonen et Trachinias, graece, et a p. 277. versionem latinam;

nam; pars II. comprehendens veterum grammaticorum ſcholia editoriſque notas in illas quatuor tragoedias, 1786. 4. — vol. II. prima pars exhibet Aiacem, Philocteten, Electram, et verſionem illarum tragg. latinam: altera pars continet veterum grammaticorum ſcholia et editoris notas in illas tragg. Tertia pars ſuppeditat deperditorum dramatum fragmenta, Lexicon Sophocleum et indices. Argentor. 1786.

Quid in colligendis digerendisque fragmentis praeſtiterit, et quos codd. Pariſinos, quibus acceſſit Auguſtanus, et, quem Brunckius ipſe poſſidet, bombycinus, continens Aiacem et Electram, adhibuerit, iam ſupra vidimus. Eum praeterea, relicta Turnebi recenſione, Aldinam lectionem reuocaſſe, crebroque e codd. aut ingenii ope emendaſſe, itidem iam animaduertimus. A Tyrwhitto et van Eldick accepit quasdam emendationes, alia autem ſubſidia a Valckenario et Ruhnkenio. Scholia repetiit ex editione romana: his ſubiecit in infima pagina partim ea, quae Antonius Fracinus in edit. Florentina immiſcuit, partim ea, quae Thomas Iohnſon e codicibus in tres fabulas Aiacem, Electram et Oedipum regem ediderat, partim ipſe in ſuis repererat codicibus, et quae pleraque pro gloſſis inter textus lineas in codicibus ſcripta ſunt. Demetrii autem Triclinii ſcholia ſeorſum edidit, praetermiſſis metricis, vt ineptis, et tertia parte, qua ſchemata declarantur, et quam longe omnium iudicat inſulſiſſimam. Quae Turnebus in Oedipum poſteriorem, in Trachinias et Philoctetam ediderat, earum admodum paucas, exiſtimat, eſſe Triclinii notas, ſed ipſa ſcholia antiqua, nonnullis in locis pleniora et emendatiora, quam in editione romana: in codice quoque regio catal. MMDCCXI. Triclinii ſcholia ab antiquis perſpicue diſtincta ſunt, ita vt confundi non poſſint; quod ſecus fuiſſe Brunckio videtur in eo, quem Turnebus nactus eſt. In Allgem. Litterat. Zeit. an. 1786. plag. 216. Brunckii notae in Philoctetem in primis examinantur.

Quod vero illius editionis caritas multos tenuioris conditionis deterreret ab illius vſu, minorem, tractatu facilem nec ſplendidam, ideoque haud adeo magno parabilem excudi fecit Brunck.

Sophoclis tragoediae ſeptem ad optimorum exemplarium fidem emendatae, cum verſione et notis, ex editione Rich. Franc. Phil. Brunck. Argentorati, tomi I. II. ſumtibus Io. Georg. Treuttel, 1786. tom. III. P. I. II. 1788. 8.

In primo volumine ſunt Oedipus vterque et Electra, cum verſione latina (pag. 243 ſqq.) et cum notis Brunck. (pag. 363 ſqq.) in ſecundo reliquae quatuor cum verſione lat. et Brunck. notis; in tertio occurrunt p. 1—352. ſcholia antiqua; p. 353 — 480. ſylloge παραλελειμμένων παλαιῶν σχολίων, quae in maiore edit. antiquis ſunt ſubſtrata; p. 481 — 586. ſcholia Demetrii Triclinii. Haec excipiunt deperditorum Soph. dramatum fragmenta et Lexicon Sophocleum. Deſunt igitur index in Sophoclem et elenchus ſcriptorum in ſcholiis ad Sophoclem excitatorum. [Acceſſit nuper ſeparato volumine Index, quo editio in forma oct. quatuor voll. conſtans, primae illi in 4. plane aequalis redditur. Prodierunt etiam Carmina Sophoclis ex rec. Brunck. in vſum ſcholarum diligentiſſime expreſſa, Hal. 1790. II. voll. 8. *Beck.*] — Denique recognouit tragoedias Sophocleas, ſcholia Triclinii et recentiora omiſit receptis tantum veteribus, quae emendauit, et nouas quasdam adiecit notas, ſuisque ſumtibus 250. exemplaria eleganter excuſa e praelo exire iuſſit:

Sophoclis tragoediae VII. cum ſcholiis veteribus, verſione latina et notis. Accedunt deperditorum dramatum fragmenta. Ex editione Rich. Franc. Phil. Brunck. Argentorati, tom. I. II. III. 1789. mai. 8.

Noua editio *Sophoclis* prodiit apud Pole, bibliopolam collegii *Etonensis;* corrector fuit Harwood; Morell autem confecit indicem, qui vltra 200. pagg. complet. Illa quidem editio iam exiit praelo 1786. sed redemtor operis exspectaturus editionem Brunckii, cuius lectiones insunt variis lectionibus, calci adiectis, hanc demum publicauit 1788. 4. — Nouam editionem parat cel. *Beck.*

Versiones Sophoclearum tragoediarum hae fere sunt; missis iis, quas supra iam citaui:

a) *Latinae.* De Camerariana duarum tragoediarum, et Aiacis Scaligeriana, supra iam egimus.

Sophoclis tragoediae omnes nunc primum latinae factae ac scholiis quibusdam illustratae a *Io. Bapt. Gabia,* Veronensi, Venetiis, 1543. 8. — Interpretatio trag. Soph. a *Vito Winsemio,* Francofurt. 1546. 8. 1549. 8. etc. — *Sophocl. trag.* latine per *Philipp. Melanchthonem,* cum praef. Gu. Xylandri, Basil. apud Oporin. 1558. 8. — *Sophoclis* tragoediae septem, latino carmine redditae et annotationibus illustratae, per *Thomam Naogeorgum,* Straubingensem. — Collectae sunt etiam γνῶμαι, dictaque prouerbialia ex hisce tragoediis, per eumdem, adque finem Operis adiectae gr. et lat. Basil. per Ioan. Oporinum s. a. (epistola dedicatoria Naogeorgi scripta est Stuttgardiae, 21. Martii, 1558.) in 8. Naogeorg. in Epist. Sophoclem praefert Euripidi non solum propter stili sublimitatem, sed etiam ob meliorem εἰκονομίαν artemque. — *Sophoclis trag.* quotquot exstant latino carmine redditae a *Georg. Ratallero* (supremae apud Traiectinos curiae olim praeside [aa]) Antwerpiae, 1570. 1576. 1587. 8. Tres versas tragoedias amici eius antea Lugd. 1550. iam, inscio illo, euulgauerant. Male saepe vocatur, vel ab ipso nostro Fabricio, *Rotallerus.* — *Soph. trag.* latine per *Ioan. Lalamantium.* Paris. apud Mich. Vascosanum. 1553. 8. 1577. 8.

b) *Gallicae.* *Tragédies de Sophocle* traduites en François avec des notes critiques par Mad. *Dacier.* Amstel. 1693. mai. 12. rep. Altenburg. 1764. 8. — *P. Brumoy* in: Le theatre des Grecs, tom. I. p. 3 — 87. et saepius gallice vertit Oedip. Electram et Philoctetam cum animaduersionibus. — In noua operis Brumoiani editione *Rochefort* vertit Sophoclem cum examine; atque separatim edidit: *Theatre de Sophocle,* traduit en entier avec des Remarques et un Examen de chaque pièce, précédé d'un Discours sur les difficultés qui se rencontrent, par Mr. *de Rochefort,* à Paris II. voll. 1788. 8. — in vol. XIII. Brum. theatri, Paris. 1789. est index vocc. graecarum, quae in notis ad Theatrum gr. Trag. explicantur. In his occurrunt nouae animaduersiones ad Rocheforti versionem Sophoclis. — De Molardi comment. in Electram, (diss. sur l'Electre de Sophocle par Mr. *du Molard,* Londin. 1750. 8.) vid. Acta Erudit. Lips. 1750. pag. 141 sqq. — *Dupuy* vertit quatuor, a Brumoy non translatas, trag. Trachin. Aiacem, Oedip. Col. et Antigonam, Paris. 1762. in 4. et II. vol. in 12.

c) *Italicae* versiones: quarum plurimae a *Paitonio* in: Bibl. degli Autori antichi etc. v. *Sofocle,* p. 58 sqq. recensentur vberius. Eae autem sunt: *Aiax* e *latino* sermone conuersus a Girol. Giustiniano (Iustiniano,) Venet. 1603. 8. — *Electra* a Ludou. Dolce. — Eadem

aa) Conf. de hoc, d. VI. Oct. 1581. morte subitanea in ipsa Curia inopinato fato, an. aet. LX. exstincto, *Suffridus* Petri XIII. 2. de Scriptoribus Frisiae, et *Casp. Burmannus* in Traiecto erudito, p. 277 sqq. adde *Freytag.* Analecta litt. p. 879.

dem ab Erasmo de Valuasone. Venet. 1588. 8. — alia eiusdem trag. edit. graece et ital. aliaque, italice — a *Christoph. Guidiccion.* in Trag. trasportate dalla Greca, nella ital. Favella. — Luccae, 1747. 4. — a *Franc. Angiolino*, Rom. 1782. 8. — *Oedipus tyr.* vers. ab *Orsatto Giustiniano*, Venet. 1585. 4. — a *Petr. Angelii Bargeo.* Flor. 1589. 8. et Venet. 1748. 8. — a *Io. Andr. de Anguillara*, Patau. 1565. 4. — a Girol. Giustiniano. Venet. 1610. 12. — ab alio Venet. 1711. 8. — alia, inscripta: L'Edipo Tragedia di Sofocle già fatta in dramma da Domenico Lalli, ed ora dal medesimo riformata ad uso de' Comici nel Teatro Grimani di S. Samuele per recitarla nel Carnevale dell anno 1733. 8. — a *Pet. Iac. Martello.* — *Antigone* ab *Alamanno* in eius Opere toscane, Lugd. 1533. 8. pag. 134. Venet. 1542. 8. et in Scelta di rare e celebri Trag. (1732.) 8. — eadem 1533. 8. — alia Venetiis apud heredes Lucae Antonii Iuntae 1542. 8. in fine Stampata in Vinegia per *Pietro Schöffer*, Germano Maguntino ad instantia degli heredi di M. Marcantonio Giunta in primo di Luglio l'anno MDXLII. — a *Franc. Angiolin.* Rom. 1782 8. — *Oedipus Col.* versus a *Giustiniano*, Venet. 1611. in 12. — a *P. Iac. Martello*, in Teatro Italiano, part. II. Romae 1715. 8. est potius imitatio. — *Oedipus* italice in *I. Copi* d'Opera del teatro antico e moderno italiano e straniero. Venet. 1789. — *La morte di Ercole*, est versio trag. *Trachin.* in Opere volgari di Tommaso Giuseppe *Farsetti*, Venet. 1764. 8. — *Philoctet.* Venet. 1767. 8.

d) *Anglicae*, auctore *G. Adams*, Londini, 1729. 8. — *Thom. Franklin*, Prof. ling. graecae in Vniuersitate Cantabrig. Londini, 1760. 4. additis comment. de antiq. tragoed. et obseruationibus vtilibus: (laudatur haec versio in Bibl. Lipsiensi litterar. elegantior. tom. VI. p. 176.) et 1766. 8. II. voll. — a *Pottero*, Londini, 1788. 4. In Monthly Review, mense Oct. 1789. nr. 2. laudatur quidem interpres a fide, sed culpatur quoque, quod versus graecos tot versibus anglicis redditurus, obscurus factus est et vim poeticam fregit. Cf. Critical Review Aug. 1788. p. 81 sq. vbi Franklini versio praefertur. — *Oedip King of Thebes by Therbald*, Londini, 1765.

e) *Germanicae.* Oedipus, Electra, Antigone, Philoctetes, Trauerspiele des Sophocles — aus dem Griechischen übersetzt. Tiguri. 1759. et 1760. 8. Grauis censura illius versionis est in Biblioth. Lipsiensi litterarum elegantiorum, vol. VI. pag. 16 sqq. contra quam auctor suam operam defendit in libello singulari, qui indicatur et sub examen vocatur in eadem biblioth. vol. VII. p. 198. — Electra cum I. oda Pindari, a *Steinbrüchelio*, Vindobonae et Lips. 1760. 8. tum Oedipus cum od. II. Pindari; — Philoctetes cum od. III. Pindari; — Antigone, cum odis IV. et V. Pindari, ibidem eodem anno. Quae singulae separatim editae, iunctim vulgatae sunt: *Tragisches Theater der Griechen von Steinbrüchel. Sophocles*, tom. I. Tiguri, 1763. mai. 8. — *Sophokles. Verdeutscht von Georg Christoph Tobler.* Basil. 1781. 8. II. part. — *Aiax* a *E. M. Goldhagen*, Mitau. 1777. 8. — a *Borkeckio*, Gothae, 1781. 8. — Electra, ligato sermone, a *Schlegelio*, in Operibus dramat. Hafniae, 1747. 8. et in Operibus illius poeticis, tom. II. ibid. 1762. 8. — *Antigone* ab *Opitio*, in eius Poemat. part. II. p. 145. edit. Trilleri. — a *Goldhagenio*, Mitau. 1777. 8. — *Oedip. rex*, a *Manso*, vna cum commentat. Gothae, 1785. 8. — vterque *Oedipus* a *Goldhagen*, in biblioth. germanica Kloziana, tom. V. — *Trachin.* ab eodem. Mitau. 1778. 8. — De versione, a *Comite de Stollberg* vol. I. II. Lips. 1787. 8. confecta, vid. nouam biblioth. Lips. litterarum elegantiorum, vol. XXXVI. part. II. pag. 230 sqq. *Harl.*

Notae in Sophoclem.

H. Stephani in Sophoclem et Euripidem. De Orthographia Sophocli peculiari, et de tragoedia eiusdem. Et dissertatio de Sophoclea [bb]) Homeri imitatione. Paris. 1568. 8.

Francisci Porti Cretensis in omnes Sophoclis Tragoedias prolegomena et argumenta. Vita Sophoclis. De Tragoedia eiusque origine. Sophoclis et Euripidis collatio. Morgiis, 1584. 8.

Ioh. Baptista Pigna, Ferrariensis, vt ipse in commentario ad artem Poeticam Horatii testatur, scripsit quaestiones Sophocleas, in quibus de tota doctrina tragica, de Senecae vitiis, de Graecorum tragicorum virtutibus fuse tractasse se adfirmat. *Fabric.*

Hauptmanni progr. quo Sophoclem eiusque tragoedias raptim considerat, Gerae, 1741.

Io. Frid. Henfingeri Specimen obseruationum in Aiacem et Electram Sophoclis ex collatione cod. MSti. (Ienensis.) Ienae, 1745. 4.

Io. Iac. Reiskii animaduersiones ad Sophoclem, Lipsiae, 1753. 8. Codicis msti in bibl. Senat. Lips. meminit in praef. p. 57. et p. 10 sqq. disserit de editoribus Sophoclis.

Io. Iac. Beureri Oeconomia Sophoclis. Hannou. 1598. 8. cum commentario in Nepotis argumentum.

Batteux de Oedipo, in Commentar. Acad. reg. Paris. Inscript. vol. XLII. an. 1786. *Dupuy* diss. de Oedipo, ibid. vol. XXVIII. et de contextu atque interpretatione trag. Philoctetis, in Hist. Acad. reg. Inscript. tom. XXXI. nr. 16. p. 156 sq.

Scholia breuiora in Sophoclis Philocteten a Gedickio V. Cl. editum, conscripsit *Iac. Struue* Lycei palaeo - Hannouerani Rector. Hannou. 1786. 8.

Cl. *F. Iacobs*, sagax criticus, emendat in Specimine obseruationum in auctores veteres cum graecos tum latinos, Gothae, 1786. 8. multa Sophoclearum tragoediarum et fragmentorum loca, in his p. 110 sq. fragmentum a *Villoisonio* in Anecd. gr. tom. II. p. 94. publicatum. — De paucis Soph. fragmentis apud Stephanum suam exponit sententiam *Adr. Heringa* in Obss. criticis, (Leoward. 1749. 8.) p. 233. 236. — *Aug. Matthiae* Obseruationes criticae in Tragicos, Homerum, Apollonium, Pindarum etc. Gottingae, 1789. 8. cap. 1. — *Sam. Battierii* notae quaedam in Sophoclis Tragoedias, in Museo Heluetic. tom. VI. part. 24. p. 612 — 617. — De particula quadam trag. Oedipi, act. IV. sc. III. vid. *Moses Mendelson* in: philosophischen Schriften, part. II. p. 150 sq. — Observatt. critiques de Mr. *de Valincour* sur l'Oedipe de Sophocle, in: Bibl. Françoise, tom. XVI. p. 20. etc. — Apologia del Edippo di Sofocle contra le Censure del Sign. di Voltaire. vid. Sammlung critischer und poet. Schriften, Tiguri, 1741. 8. part. III. p. 37. — *Breitingeri* Dichtkunst, part. II. p. 381. — *Iac. Tollius* in Fortuitis, Amstel. 1687. 8. cap. IV. p. 36. Sophoclis in imitando Herodoto fictionem, in Antigone, nescio quo iure? damnat. — De fabula, Philoctetes, et arte praeclare disputat

bb) Polemoni, quem φιλοσοφοκλῆ vocat *Laertius* IV. 20. Sophocles dicebatur *Homerus tragicus*, teste Suida, et Homerus vicissim, *Epicus Sophocles*. Non Homero autem tantum, sed Cyclo epico etiam frequenter Sophocles est vsus. Athenaeus lib. VII. Ἔχαιρε δὲ Σοφοκλῆς Ἐπικῷ κύκλῳ, ὡς καὶ ὅλα δράματα ποιῆσαι, κατακολουθῶν τῇ ἐν τούτῳ μυθοποιΐᾳ. Confer Salmas. pag. 600 sq. ad Solin.

disputat *Lessing.* in *Laocoon*, p. 33 sqq. idem in Dramaturgia hinc inde de Sophocleis iudicat tragoediis. De *Ewaldi* animaduersione et iudicio de Lessingiana de Sophocle sententia vid. Nouam Biblioth. Lipsiens. artium elegantiorum, vol. XXXI. pagg. 204. 222 sq.

Quum superiora iam scripsissem, maximamque partem misissem ad typographum, in manus meas venit libellus modo euulgatus: *Gotthold Ephraim Lessings Leben des Sophokles,* (vel potius fragmenta maioris operis 1760. iam incepti,) *Herausgegeben von Io. Ioachim Eschenburg.* Berolini, 1790. 8. Copiosior ab initio est Lessing. de anno natali, parente patriaque Sophoclis, de *Lampro*, qui magister dicitur fuisse Sophoclis, p. 37 sqq. multus est, et refutat Fabricium nostrum, qui supra, in nota ad §. 1. h. capitis scripserat, eumdem fuisse Socratis magistrum in arte saltandi et cantandi. Idem p. 51. et 97 sqq. Fabricii sententiam, vnius antiqui biographi effato fultam, ab Aeschylo doctum fuisse Sophoclem artem tragicam, copiose acuteque reiicit. — pag. 53 sqq. in loco quodam *Plutarchi*, πῶς ἄν τις αἴσθοιτο ἑαυτῦ προσκόπτοντος ἐπ' ἀρετῇ (non, vti Fabricius supra §. 1. falso citarat, de defectu in virtute) iudicium Sophoclis de quibusdam Aeschyli vitiis secundum vulgatam lectionem *Euripidi* adscribendum censet, et culpat Xylandri suspicionem atque interpretationem. Quare locum ita corrigit atque explicat: ὥσπερ γὰρ ὁ Εὐριπίδης, (pro vulgato Σοφοκλῆς) ἔλεγε τὸν Αἰσχύλυ διαπεπαιχὼς ὄγκον, εἶτα τὸ πικρὸν, (nimis amarum h. e. ingratum; Xylander emendare voluit πυκνὸν *nimis densum*,) καὶ κατάτεχνον τῆς αὐτῦ κατασκευῆς, (quae et superiora verba Xylander vertere iubet, *deinde eius in adparatu* n. rhetorico *condensationem atque artificii industriam;* Lessing. vero intelligit, ornatum theatri, exornationem theatri, vestium, laruarum, machinarum, in qua peccasse constat Aeschylum: quam quidem, tamen verecundius et cautius, Sophocles amabat, Euripides vero saepius negligebat, *Aristoph.* Ran. 1092 sqq.) quae omnia fusius ingenioseque explicat Lessingius, censetque, Plutarchum illud Euripidis iudicium sumsisse mutuum ex *Aristoph.* Ran. 970 sqq. tum inquirit pag. 68 sqq. in tempus, quando Sophocles primam docuerit fabulam, diligentius examinat Plutarchi de eo locum in Cimone Kindiique versionem et Samuelis Petiti Miscell. III. 18. expositionem, quam ieiunam iudicans plane reiicit, nomenque Archontis, Aphepsionis, retinet, Palmerii iudicium (Exercit. pag. 452.) sectatus. Pag. 103 sq. disserit de tragoedia deperdita, Thamyris, cuius fragmentum reperisse quoque sibi videtur apud *Plutarchum* in lib. non suauiter viuere licere secundum Epicurum, p. 1093. de eius in Poecile imagine, non a Polygnoto, sed probabilius a Micone picta, de dramate satyrico, Ναυσικάα, (p. 115 sq.) de τριταγωνιςῇ, quem, quia in omnibus adhibuit Sophocles, ideo inuenisse dicitur, quamquam illo, sed rarius vsus est Aeschylo, (p. 119 sqq.) de eius imperio militari etc. (pag. 131.) de tribus eius deperditis fabulis, tot enim tantummodo fabularum recensionem reliquerat, n. Ἀθαμας, Ἐρεχθεύς, Θυέςης, de eius morte, (p. 146 sqq.) de Sophocle iuniore filiisque senioris Soph. (pag. 150 sqq.) Denique defendit eum a crimine furti, cuius eum a Philostrato apud Clementem Alex. incusatum fuisse, iam supra adnotatum est etc. Haec ideo spicilegii instar ex libello Lessingiano excerpsimus, quod iudicium Lessingii, cum critici sagacissimi, tum poetae tragici nostra aetate ingenio, felicitate vique poetica nulli paene cedentis, de principe graecorum Tragicorum haud leue spernendumque esse videbitur; atque vt exteri, linguae germanicae ignari, tam subtilis peritique critici sententiam penitius cognoscerent. Dolendum est, Lessingium tantummodo laborem haud absolutum expolitumque reliquisse. *Harl.*

 VI. *Catalogus*

VI. *Catalogus Scriptorum* [cc]) *in scholiis graecis ad Sophoclem citatorum.*

Acesodorus Oed. C. v. 1047. (1051. Brunck.)
Aeschyli *Agamemnon* Oed. C. 928. ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις El. 121. Oed. C. 1371. Oed. T. 21. ἱερεῖαι Oed. C. 887. Ἰλιάδες Oed. C. 1244. *Lycurgus* Oed. C. 667. ὅπλων κρίσις AM. 191. *Persae* El. 158. *Tressae* AM. 134. 882.
Aeschylus. Vita Soph. AM. 75. 791. 804. Ant. 566. 980. El. 139. 288. Oed. C. 1042. Oed. T. 205. 752. Argument. Phil. p. 377.
Agathiae Schol. Epigramma in Nioben El. 151.
Agathon Tr. 636. (633. Brunck.)
Alcaeus Oed. C. 948. (954.) Oed. T. 56. 154.
Alcman Oed. C. 1244. (1248.) Lacon patria, a quo carminis genus Laconicum nomen accepit. AM. p. 9.
Anacreon v. Ant. 136. (134.) Oed. T. p. 156.
Anacreontium Carmen AM. p. 42.
Androtion Oed. C. 691. 1047. [?] (C. 698. 711. 1051.)
Anonymus ὁ τὴν κυκλικὴν Θηβαΐδα ποιήσας Oed. C. 1371.
Antimachus. Oed. C. 14.
Apollodorus Oed. C. 56. 57. (489.) 698. (702.) Tr. 268. (262.) ἐν τῇ περὶ θεῶν ἑπτακαιδεκάτῃ Oed. C. 481. ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ Ant. 992. Ex eadem etiam desumtum argumentum Τραχινίων p. 329.
Apollonius. El. 447. 747.
Aratus, Tr. 132. (122.)
Archilochus. Argument. Oed. T. pag. 145. El. 96.
Argolici Scriptores quidam, inter quos *Dinias* El. 283.
Aristarchus ὁ Τεγεάτης Oed. C. 1316. (1320.)
Aristeas Vita Soph.
Aristides El. 684. ὁ ῥήτωρ Ant. 362. (T. 249.)
Aristocrates Tr. 270. (265.)
Aristophanes Vita Soph. AM. 753. (745.) Ant. 562. El. 147. 476. Tr. 398. (C. 698. 791.) El. 289.)
Aristophanis γηρυτάδης El. 291. *Heroës* Oed. C. 877. *Nubes* Oed. C. 691. *Plutus* Oed. T. 83. (21)
Aristophanis Grammatici argumentum in Antigon. p. 211. in Oed. Tyrannum p. 145.
Aristoteles Oed. C. 691. (698.) ἐν Κυμαίων πολιτείᾳ Arg. Oed. T. (1516.)
Aristoxenus. Vita Soph.
Arizelus Oed. C. 91.
Astydamas Oed. C. 57.
Batrachomyomachia Ant. 102.
Bias. Ant. 183. (175.)
Callimachus AM. 26. Ant. (80. 264. 629.) 270. 640. (C. 3. 258. 311. 489. 510.) Oed. C. 306. 3. 481. 502. Oed. T. 938. Tr. (7.) 312. Vide et infra, Cyrenaeus.
Carystius. Vita Soph.
Chilo Ant. 181. (175.)
Choerilus. Vita Soph.
Cleomacheum Carmen AM. p. 66. Ant. p. 238.
Comicus (Aristophanes) AM. 103.
Crates Atheniensis Oed. C. 100.
Cratinus Ant. 511. (404.)
Cratini Dramata: πυτίνη AM. 105. χείρων Oed. C. 469. (477.)
Creophylus Tr. 270.
Cypriorum Auctor ὁ τὰ κύπρια ποιήσας El. 158.

Cyrenaeus

cc) Ad hunc indicem concinnandum usus sum opera eruditi *Stephani Bergleri*, Transsyluani: [atque ego indicem, a cl. Brunckio confectum, adhibui atque immiscui; quae igitur circulis inclusi, ea sunt ex Brunckiano indice depromta; ubi vero in Brunck. edit. versus interdum numerantur modo plures, modo pauciores, si parum differunt numeri in hoc catalogo ab iis, qui in Brunckiano indicantur, notare id nolui, quod lectores aut qui in altero vtro indice nomen vet. scriptoris quaerunt, vicina quoque scholia facile possunt perlegere et comparare.]

Simonides

Simonides AM. p. 11. AM. 747. (711. 740.)
Socrates AM. 1276. El. 346. Sophocle iunior annis XVII. Vita Sophocl.
Solon Tr. 1. Oed. T. 1543. Ant. 722. (A. 711.)
Sophoclis *Antenoridae*. Vita Sophoel. *Captivae* ibid. *Raptus Helenae* ibid. *Antigona*, ob quam praefectura fuit honoratus. Argument. Ant. Vita Sophocl. El. 1003. 1025. Oed. T. 345. *Amphitruo* Oed. C. 382. *Danaë* AM. 1. *Electra* AM. 386. [P] 791. Oed. C. 469. 1672. ἐπίγονοι Oed. C. 370. Ἰφικλεία Oed. C. 887. *Oedipus* Vita Sophoclis. AM. 791. Sophocles iam senex scripsit Oedipum Coloneum. p. 269. σύνδειπνος Oed. C. 10. AM. 191. *Thamyras* Oed. C. 370. *Trachiniae* AM. 651. 318. *Triptolemus* Oed. C. 496. *Tympanistae* Ant. 992. ὑδροφόροι Ant. 1.
Sophocles AM. 1209. Ant. 909. Oed. C. 139. Atheniensis. El. 709. Sophoclis ὑπομνηματισταί, ὑπομνηματιζάμενοι, ἐξηγησάμενοι etc. Ant. 45. El. 490. Oed. C. 378. 382.
Synesius AM. 683. El. 983. (T. 240. 287.)
Thamyris AM. 118.
Theocritus Ant. 355. (349)
Theognis. C. 1225. (v. 417.)
Thespis. Vita Sophocl.
Thucydides Ant. 111. 132. 266.

[Scriptores in Triclinii scholiis citati, ex editione Brunckii:
Aeschylus, T. 21. 80. 180. 863. A. 154. 560. Ai. 75. E. 122. 157.
Agathias Scholasticus, E. 150.
Aristides, A. 358. E. 682.
Aristophanes, T. 1463. A. 356. Tr. 394. Ai. 103. E. 472.
Euripides, T. 1235. A. 174. 1133. Tr. 593. Ai. 75. 290. 596. 1043. E. 957. 977.
Homerus, T. 1228. A. 100. Ai. 189. 485. Ph. 324. 1325. E. 149. 730.
Isocrates, T. 67. Ai. 290.
Libanius, A. 748. 1021. Ai. 678.
Lycophron, Ai. 434.
Metrodorus, (tacito nomine) T. 577.
Philo Iudaeus, Ai. 131. (Locus exstat edit. Londin. tom. II. pag. 85.)
Philostratus, Ai. 176. 906.
Planudes, Ai. 1085.
Plato, A. 894.
Solon, T. 1528.
Synesius, Ai. 678. E. 977.
Thucydides, A. 110. 130. 259.]

CAPVT

CAPVT XVIII

DE EVRIPIDE TRAGICO.

I. *Euripidis aetas et vita.* II. *Tragoediarum quae exstant recensio.* III. *Catalogus deperditarum cum Variis Obseruationibus.* IV. *Epistolae Euripidi tributae, quae exstant, et scripta alia deperdita.* V. *Scholiastae, interpretes et editiones Euripidis.* VI. *Catalogus Scriptorum in Graecis ad Euripidem scholiis citatorum.*

[Cum Supplementis *G. C. Harles.*]

I.

EVRIPIDES Mnesarchi et Clitus F. ex demo siue populo Phyle, Atheniensis, natus Salamine a) Olymp. b) LXXV. 1. (ante Christum 480. V. C. 283.) aestate media die 20. Boedromionis, qua Athenienses ad Salaminem Insulam et ostium Euripi, victoriam naualem

a) Euripides in Meleagro v. 21. fragm. Σαλαμῖνα κοσμῶν, πατρίδα τὴν εὐδαίμονα. De matre, quae olera vendidit, vide [*Aristoph.* Thesmoph. 394.] Suidam in Σκανδίξ. Hesych. in Ἀγοραῖα Θεὸς et Διασκανδίκισεις. *Harduin.* ad Plin. XXII. 22. tom. IV. p. 203 sq. [*Bayle* in Dict. voc. Euripide.]

b) Ita *Laertius* II. 45. vbi vid. Menag. *Plutarch.* VIII. 1. Sympos. et alii, quos potius audiendos hoc loco, quam marmor Arundelianum existimauerim, quod Euripidem natum ponit aliquot annis ante, nimirum Olymp. LXXIII. ¾. Confer *Iosuam Barnesium* (qui otium nobis fecit, et ad quem lectores ablegamus,) et *Wilhelmum Piers* in Euripidis Vita. [Ita quoque sentit *Corsinus* in Fast. Atticis, tom. III. pag. 167. qui, postquam ex Diogene, Hesychio illustri et Suida Lydiatum ad Marmor Oxon. pag. 58. huius testimonium ab errore vindicaturum refutauit, Euripidis natiuitatem exeunti anno quarto Olymp. LXXIV. vel ineunti primo sequentis anno Per. Iul. 4234. V. C. 274. adscribendum censet. Ita quoque *Larcher* rationes colligit in Chronol. Herodot. pag. 577. adde chronologiam Musgrauii scenicam ab Euripidis nati tempore ad eiusdem mortem, post praefationem Musgrauii, in tomo III. edit. cel. Beckii. Ex illa notabimus obseruationem, qua Fabricius noster in vita Aeschyli emendatur. Postquam auctor effecerat, egisse Aeschylum annum XL. pugnae Salaminiae tempore, ita pergit: „Quod de Sophocle scribit auctor vitae, eum Aeschylo septemdecim annis iuniorem, Euripide viginti quatuor seniorem fuisse, cum natalibus Sophoclis et Euripidis, bene per Archontas et pugnae Salaminiae epocham constitutis, nullo modo conciliari potest. At si numerorum locum mutaueris, vt sit, ἦν δὲ Αἰσχύλου μὲν νεώτερος ἔτη ἄκοσι τέσσαρα, Εὐριπίδου δὲ παλαιότερος δεκαεπτὰ, non multum sane a veritate haec supputatio abibit. [Idem etiam coniecit Lessingius Vita Soph. germ. scripta p. 32. *Beck.*] Quod si cum *Fabricio* et marmore Arundel. Aeschylum Ol. LXIII. anno vltimo natum statuas, error multo grauior erit, nec vlla facile emendatione sanabilis." *P. Carmeli* vita Eurip. italice scripta, est in eius editione Euripidis. *Harl.*] *Philinus* Rhetor ἐν τῷ πρὸς Σοφοκλέους καὶ Εὐριπίδου εἰκόνας laudatur Harpocrationi in Θεωρικά. *Philochorus* Atheniensis, teste Suida, inter alia scripserat περὶ Εὐριπίδου. Respicit *Laertius* II. 44. Effigies Euripidis varias habes in tomo secundo thesauri Antiquitatum Graecarum Gronouiani tabula LXIII. quarum vna etiam praefixa editioni Barnesianae et alteri W. Piers, petita e Fuluii Vrsini elogiis Virorum illustrium pag. 27. [Diuersa effigies conspicitur in *Winkelmanni* monumentis ineditis, nr. 168.] Alius fuit *Euripides*, vnus e quadraginta, qui regnarunt Athenis, vnde in ludo Astragalorum Euripides dictus est numerus quadragenarius. Vide, quae viri docti ad *Pollucem* lib. 9. sect. 101. [*Valckenar.* in Diatribe Euripid. p. 94 sq. aliquot *Euripidas* reperit: 1) *Euripidem* notatum ab Aristophane Eccles. 821. quem rempublicam gessisse vidit Bergler. (eundem igitur, quem Fabricius nominauit;) 2) *Euripidem*, a Comicis irrisum recentioribus, Anaxandrida et Ephippo apud *Athen.* XI. pag. 482. C. D. 3. 4) duo tragicos poetas, alterum nostro antiquiorem; alterum ipsius, Suida teste, ἀδελφιδοῦν. 5) Filium nostri cognominem, teste Suida: illum, putat Valcken. post patris obitum, dramata paterna, Iphigeniam in Aulide, Alcmaeona, Bacchas, Liberalibus

lem de Persis reportarunt, vnde *Euripidis* nomen. [P] [teste *Prisciano* lib. II. p. 23.] Athletica non valde delectatus, pictoriae operam dedit, et in rhetoricis *Prodicum* Chium, in philosophia *Anaxagoram* sectatus est. Confer Casaubon. et *Menagium* ad Laert. II. 10. [*Diodorum Sic.* lib. I. cap. 7. p. 11. ibique Wesseling.] Hinc anno aetatis duodeuicesimo ad tragoedias docendas animum adpellens, (*A. Gell.* XV, 20.) tantum profecit, vt pluries c) victor euaserit: οὐδενὸς ἧττον ἔνδοξος ὢν τῶν πεμπτῶν, vt ait *Dio Chrysost.* XVII. p. 248. XVIII. 254. Philosophicae autem doctrinae suae tot reliquit vestigia, vt *Philosophus Scenicus*, siue ὁ ἐπὶ τῆς σκηνῆς φιλόσοφος d) passim adpelletur, Σοφώτερος τε καὶ σοφὸς e) Σοφοκλέους, a Q. Cicerone autem lib. XVI. ep. 8. singuli eius versus singula existimentur testimonia. *Quinctiliano* etiam iudice lib. X. Inst. Or. cap. 1. §. 67 sq. *illud quidem nemo non fatectur necesse est, iis, qui se ad agendum causas temperauerint, vtiliorem longe* (Aeschylo et Sophocle) *Euripidem fore. Namque is et vi et sermone, (quod ipsum reprehendunt, quibus grauitas et cothurnus et sonus Sophoclis videtur esse sublimior,) magis accedit oratorio generi, et sententiis densus et rebus ipsis; et in his, quae a sapientibus tradita sunt, paene ipsis par, et in dicendo ac respondendo cuilibet eorum, qui fuerunt in foro diserti, comparandus. In affectibus vero tum omnibus mirus, tum in iis, qui miseratione constant, facile praecipuus.* Socratis Philosophi, quem duodecim fere annis aetate antecedebat, familiaris fuit, ita vt vulgo crederetur ab eo in tragoediis componendis iuuari. Vide *Laertium* II. 18. [Perperam tradiderunt Clemens Alexandr. et Eusebius, Euripidem fuisse Socratis discipulum. vid. *Bayle*.] Et raro theatra adibat Socrates, nisi quum Euripides nouis Tragoediis certaret, vt refert *Aelianus* lib. II. cap. 13. Var. Quin a Philochoro diserte traditur est ante Socratem Euripides obiisse. Vide *Laertium* II. 44. Parum igitur credibile fit, Euripidem cum Platone post Socratis fata Aegyptios Prophetas adiisse, ibique ex graui morbo a sacerdotibus restitutum, vt tradit idem *Laertius* III. 6. f) Mortuus est g) Euripides Archonte Callia, eodem, quo postea Sophocles, anno Olymp.

 XCIII. 3.

Liberalibus vrbanis in certamen detulisse, et quintae victoriae honorem nomini comparasse paterno, teste Schol. ad *Aristophanis* Ranas, v. 67.] *Euripidem* penultima longa posuit Sidonius.

c) Interdum videtur iniuria aut imperitia iudicum discessisse inferior. Saltem id accidisse, quum a Xenocle vinceretur, patet ex iudicio *Aeliani* V. H. II. cap. 8. vbi vide interpret. in edit. Abr. Gronouii, pag. 83 sqq. adde *A. Gellium* XVII. 4. *Harl.*

d) *Vitruu.* praef. lib. VIII. *Origenes* 4. contra Cels. p. 215. qui etiam lib. VIII. in Celsum pag. 356. caussam adfert, cur Aristophanes in Acharn. perstrinxerit Euripidem, quia hic dogmata et sermones ab Anaxagora aliouc sapiente acceptas barbaris vxoribus aut seruis tradidisset. *Clemens* V. Strom. p. 581. Athen. XIII. p. 561. et alibi. *Cicero* XVI. 8. ad famil. [Schol. ad Aristoph. Nub. 144. addidit Heum. Athen. IV. p. 158. XV. p. 665. vbi Euripides dicitur πάνσοφος. *Opifex* multarum sententiarum vocatur a Victor. V. L. 65. cap. 23. conf. Aleyon. de Exsil. I. pag. 41 sq.]

e) Allusione ad Tragici huius nomen, per iocum dicti etiam σοφοκλῆς, plausores laudiceni, qui conducti, aliis recitantibus adplauderent et acclamarent σοφῶς. Vide Plin. lib. II. epist. 14.

f) Atque hanc fabulam bene iam refutauit *Bayle* in Diction. in vita Euripidis, (vbi Barnes. aliosque saepe refellit.) tom. II. pag. 431. (S.) *Harl.*

g) De genere mortis vide *Diodorum Sic.* XIII. cap. 103. p. 387. [tom. I. p. 606. cum nota Wesselingii.] *Diogenian.* et *Apostol.* in Ἑρμαίας κύνες a quibus discerptus traditur, et *Gellium* XV. 20. notas Munkeri ad Hygin. fab. 247. Stephanum Byz. in Βορμίσκος. [*Valer. Max.* IX. cap. 12. Ext. 2. 4. et 5. de trium tragicorum fatis tristibus, vbi vid. interpr. in exemplo Torrenii.] *Prideausii* ad Chron. Arundel. p. 224. Apud Archelaum Macedoniae regem vitam exegisse et in honore apud eum

XCIII. 3. aetatis LXX. die eodem, quo natus *h*) Dionysius senior Siciliae tyrannus, teste *Plutarcho* VIII. 1. Sympos. Euripidem pariter atque Homerum admiratus philosophus Crantor teste *Laertio* IV. 26. sed passim perstrinxerunt Comici *i*), vt vel ex Aristophanis Ranis, paullo post Euripidis mortem actis, patet, et pluribus [?] nobis constaret *k*), si ad nos peruenisset *Axionici* vel *Philippidae* φιλευριπίδης, [qui citatur ab *Athenaeo* VIII. p. 342.] Hodieque in eo notatur σιγματισμὸς, fatale optimo poetae vitium, vt ait *Casaubonus* pag. 13. ad Athenaeum. Confer Scholia ad Medeam, v. 475. et Eustath. prolegom. in Odysseam. Et odium in foeminas, quod in Hippolyto v. 664 sq. et alibi interpretes obseruant, Diphilus quoque Comicus apud Athenaeum VI. p. 247. [et *Hieronym.* I. in Iou. tom. II. p. 37.] vnde veteribus dictus μισογύνης, licet Sophocles apud *Athenaeum* lib. XIII. pag. 557. adfirmarit, Euripidem extra scenam non ita aduersus muliebre genus adfectum fuisse, et in scena quoque aequum bonarum foeminarum iudicem probat Barnesius ad Eurip. tom. II. p. 153. [vid. Athenaeus lib. XIII.

eum fuisse, notat etiam *Syncellus* f. 263. Chronograph. Confer *Lucianum* in parasito tom. II. p. 255. et *Plutarchum* de exsilio pag. 604. *Fabric.* [Plura vide in Barnesii vita Euripidis §. XXXI. Diodorus Sic. l. cit. de anno mortis prouocat ad Apollodorum, annalium scriptorem. adde *Corsini* F. A. tom. II. p. 41. pro Palmerio, (in Exercitatt. etc. p. 709.) contra Prideauxium (ad Marm. Oxon. p. 224.) disputantis; idem tom. III. p. 258 sq. adserit an. mortis Eurip. Olymp. XCIII. ½. Antigene Archonte, duce marmore Pario. Hoc quoque a. 2. Olymp. XCIII. ante C. N. 407. V. C. 347. *Larcher* in Chronol. Herodot. ponit a. mortis Eurip. Parium nimirum marmor Euripidis mortem Archonte Antigene, i. e. Olymp. XCIII. 2. Sophoclis autem mortem, sub Calliae magistratu contigisse significat. Vtrumque tamen, certe Callia Archonte, quum Ranae docerentur Aristophanis, inter viuos non fuisse, indicat fabulae eius versus 76. vid. *Wesseling.* ad locum Diodori: is animaduertit, Eusebium, vtriusque poetae mortem προχρονισμῷ anticipantem, castigatum esse a *Scaligero* ad Chron. ann. MDCIX. Sophoclem et post illum, Euripidem Olymp. XCIII. 3. mortuum esse, Musgrauius in Chronologia scenica ex Diod. Siculi loco cit. et Aristoph. Ranis 802 sqq. probat. *Valcken.* in Diatr. Euripid. p. 191. colligit, Euripidem rebus humanis ereptum esse Olymp. XCIII. 1. laudatque *Io. Pearson.* Vindic. Ignat. pag. 361. De morte Euripidis *Heumannus* adscripsit *Erasmum* Chil. I. cent. VII. nr. 47. conf. Fabric. infra lib. IV. cap. 16. pag. 457. not. *l.* (idem mortis genus tribuitur Luciano,) *Pausan.* lib. I. pag. 3. De nobili monumento, quod Archelaus rex Macedoniae, ad quem Euripides inuitatus venerat, et multis ornatus erat beneficiis, post illius interitum inter duos confluentes riuos exstruxit, et quod poetae celebrarunt, vid. *Barnes.* in vita §. XXXII. Alii autem eum ad Bormiscum, vt Stephanus, alii in conualle Arethusa, (*Ammian. Marcell.* lib. XXVII. cap. 4. vbi vide Vales.) alii, vt Plutarchus in Lycurgo, περὶ Ἀρέθουσαν contumulatum referunt. Hoc quidem *Wesselingio* ad Itinerar. Hierosolym. p. 605. verosimilius videtur. Nam vicinae, ait, Arethusa et Bormiscus seu Bromiscus fuerunt; si in vtriusque finibus monumentum Tragico fuerit excitatum, sine veritatis dispendio et circa Arethusam et prope Bormiscum collocari poterit.“ Athenienses vero, quia illius cineres obtinere non poterant, nobile illi cenotaphium condiderunt, quod *Pausaniae* tempore durabat. vid. *Pausan.* lib. I. cap. 11. p. 6. et *Meursium* Athen. Attic. lib. I. cap. 2. p. 5. coll. *R. M. van Goens* erudita diatriba de Cenotaphiis, Traiecti ad Rhen. 1763. 8. p. 22. In theatro Athenis signa Euripidis et Sophoclis erant posita, teste *Pausania*, in Atticis f. libr. I. cap. 21. pag. 48. *Harl.*

h) Sed hoc aberrat ab historiae veritate, vti iam animaduertit *Corsin.* in F. A. III. pag. 259. Hinc *Wesseling.* ad Diodori locum in Plutarchi loco pro καθ' ἣν ἐγεννήθη ὁ Διονύσιος facili modo corrigit καθ' ἣν ἐγίνετο f. ἐγεννήθη etc. quo senior Dionysius Siciliae *tyrannus est factus.* At Reisk. ad Plut. locum p. 862. vol. VIII. Opp. nil mutaturus in textu, Plutarchum errasse putat. *Harl.*

i) Et Tragici quoque. Vide *Gatackeri* Aduersar. pag. 106 sq. edit. Lond.

k) *Aristophanes* tamen in Equitibus Act. I. sc. 1. v. 18. comte et perleganter orationem habere, vocat κομψευριπικῶς dicere. *Heum.*

XIII. pagg. 598. 599 ſq. 603. 604. *Heum.*] Oris eius rotunditate vti ſe adfirmat Ariſtophanes apud *Plutarchum* de audiendis Poetis p. 30. χρῶμαι γὰρ αὐτοῦ τοῦ στόματος τῷ στρογγύλῳ. *Fabric.* [Pauca, quantum per inſtituti rationem fieri licet, addere iuuat. Vt vultus animi index, ita libri imagines ſuorum parentum eſſe ſolent: id, quod in Euripide perſpicue eſt manifeſtum. Ille enim vt in vita, ita quoque in tragoediis erat ſeuerus, conſtans, patriae, virtutis atque philoſophiae in primis ſtudioſus. Ex ſchola Anaxagorae et familiaritate cum Socrate accepit et nutriuit amorem philoſophiae, atque ex diſciplina Socratica eius praecipue partis, quae ad mores pertinet emendandos. De Euripidis opinione de deo, quod ſit, vel non ſit, laudauit *Richey* in notis mstis ad Fabric. *Plut.* Phil. 1622. p. 640. lin. 8. a *Q. Cicerone* lib. XVI. fam. 8. laudatur. Praeterea vixit ea aetate, qua mores popularium luxurie, intemperantia, artibusque ſophiſtarum, demagogorum, rhetorum et potentiorum atque abuſu eloquentiae mire erant corrupti, ac ſexus poſterior a priſtina verecundia atque pudicitia nimium quantum deſciſcens vitam agebat libidinoſam. Hinc perpetuum illud per ſententias docendi et emendandorum ciuium ac iudiciorum ſtudium, conf. *Valcken.* Diatr. Euripid. cap. XXIII. p. 250 ſqq. et crebra illa feminarum inſectatio. At ſeueritas vitae ingeniique fecit, vt modum excederet. conf. *Bayle* Dict. II. Euripide, p. 431. (T.) et ſqq. notas. Tragicus poeta eſſe quidem debet philoſophus, ſed talis, qualis fuit Sophocles. Non vmbram ſcholae redolere debet eius philoſophia, nec omnem arripere is debet occaſionem ſententioſe dicendi, niſi taedium quoddam excitare velit. Namque dramaticum poetam, non philoſophum, licet elegantem, acutum atque eloquentem, qualis omnino fuit Euripides, et qui philoſophiae aut eloquentiae amantem, vt Agathon Wielandii, magis delectabit, quam artis dramaticae et actionis cupidum, in Tragoediis audire aut legere iuuat. Odium igitur feminarum in eo quoque vituperatum habet aliquam excuſationem. Nam Hippolytus, in cuius in primis fabula eſt illa famoſa et acerbiſſima ſexus poſterioris accuſatio, erat venationis vnice ſtudioſus et feminarum oſor. Quod tamen nutricis arte laqueis turpis amoris ſe irretiendum, et a nouerca, Phaedra, illicito more amari audiebat, iuuenis a natura ſobrius et temperans, ſanctiſſimis moribus, et ſeuerae philoſophiae addictus apte ſingi potuerat generi femineo inimicus. At Euripides nimium adfundit lumen et colorem, nulla, vti decuit, vmbra temperatum. In reliquis quoque mores feminarum Atticarum inſectatus, grauius iuſto inuehitur in illas. Nam Euripides formauit characteres καθ' ἕκαστον, hoc eſt, indiuiduum potius depinxit, quam genus; quum Sophocles καθόλου, h. e. characteres generis cuiusdam ampliores rectius fingeret. Hinc apud *Ariſtotelem* A. P. cap. 25. Sophocles iam animaduertit, ſe homines fingere, οἵους δεῖ, Euripidem vero, οἷοι εἰσι, ad quem locum vide, ſi lubet, quae p. 196. notaui, et, quos ibi laudaui, Hurdium atque Leſſingium, in Hamburg. Dramaturgia, ſcida 94. Hinc idem *Ariſtot.* A. P. cap. 18. fin. notat, chorum eſſe partem totius fabulae, vnaque actione contendere, non, vt apud *Euripidem*, cui interdum ea dicit, quae alius quiuis poſſet, ſed vt apud Sophoclem, vbi ſemper ea, quae ipſum decent. Neque decorum moresque perſonarum, quas induxit, vbique obſeruaſſe videtur. Sic mihi quidem frigida videtur oratio Iphigeniae in Trag. Iphig. in Aulide v. 1294 — 1310. conf. quoque *Origenem* contra Celſum lib. VII. pag. 356. Hinc etiam *Ariſtot.* A. P. cap. 13. culpat in eo malam in aliquot fabulis oeconomiam: contra fatetur, eum eſſe poetarum τραγικώτατον, h. e. plurimas illius tragoedias habere triſtes vnius perſonae f. familiae conuerſiones atque exitus, eumque, qui tenerrimi eſſet poeta animi et facile moueretur variis patriae ſuae huma-

neque vitae casibus, esse artificem luctus scientissimum. Hinc Quinctilianus quoque iudicat, illum in iis, qui miseratione constant, esse facile praecipuum. conf. *Lessingium*, optimum Aristotelicae artis poeticae interpretem, in: Hamburgische Dramaturgie, part. I. p. 389 sqq. Copia igitur orationis, sententiarum grauitate animique motibus ciendis praestat Euripides: Sophocles vero οἰκονομίᾳ, dictionis sublimitate et temperantia in exornandis characteribus. Verum *Reiskius* in Actis Erud. Lipsiens. 1748. p. 545 sq. et in praefat. ad Animaduerss. ad Euripidam nimius fuit in culpando Euripide peccatisque, quae quidem illi videbantur, quorum tamen plurima vel excusari possunt, vel nulla sunt, recensendis. Multo moderatius, praeclare intelligenterque de ingenio Euripidis eiusque virtutibus, quae vitiis praestant, poeticis cel. *Beck*. in diatr. critica de Rheso, §. VII. iudicat. Erudita quoque est *Io. Friderici Haberfeldii* comment. exemplis ex Euripidis tragoediis petitis atque explicitis: Euripidis ingenium ad Aristot. Poet. cap. XIII. 4. breuiter adumbratum. Lips. 1789. 8. Cum Sophocle igitur tragoediam Graecorum perfecit Euripides; atque illi duumuiri id, quod Aeschylus prudenter auspicatus erat, feliciter sapienterque ad perfectionem perduxerunt. Vt vero Aeschylus tamquam fons exortus est, ex quo Sophocles atque Euripides hauserunt, fabulasque, at cum varietate diuersaque plurimorum argumentorum dispositione, resumserunt: ita Euripides vel in formulis verborum et structura in primis frequenterque imitatus est Aeschylum. vide *Valckenar*. ad Euripidis Phoenissas 546. p. 204. Idem tamen in historia sequitur interdum Cyclicos aliosque, et in diuersis tragoediis diuerso modo res narrat. vid. *Valckenar*. in Diatribe Euripidea p. 24. A. 268 sq. et p. 180. C. Idem ibid. cap. IV — VI. docte persequitur placita de rebus diuinis ac humanis, quae Euripides ex disciplina Anaxagorea acceperat. Quam bene exercitus is fuerit in Socratis palaestra, quam multa praecepta ad ciuitatem corrigendam vitamque regendam vtilia inde suis immiscuerit tragoediis, iam animaduersum est. Quo vero factum est, vt saepius discederet ab Aeschylo et Sophocle. Vicissim Euripidem et Graeci et Romani, tam ligata, quam vinculis soluta oratione vsi, crebro imitati ex illo tamquam limpido fonte hauserunt suaque prata irrigarunt. vid. *Wyttenbach*. ad Plutarch. de S. N. V. pag. 17 sqq. *Valckenarius* id in Diatribe post Hippolytum docet p. 221. not. p. 252. not. ac 272 sq. Statium, et pag. 35. Vitruuium expressisse sententias Euripideas. Euripidem quoque imitati sunt *Choricius* in locis bene multis, a *Villoisonio* in Anecd. graec. tom. II. promulgatis, et in indice, voc. Euripides, indicatis, et *Clemens Alex*. in H. in Paedagogum. Prologorum quidem vestigia iam adparent in Aeschyleis et Sophocleis fabulis; at Euripides illorum fuit longe studiosior, eosque omnibus suis tragoediis, praeter Iphigeniam Aulid. et Rhesum, (cuius tamen auctorem fuisse nostrum, iure negant VV. DD.) praefixit: eos tamen saepe esse nimis verbosos, sui similes, (ὁμοειδείαν τῶν εἰσβολῶν τῶν δραμάτων carpit iam *Aristoph*. in Ran. 1230.) nec accedere ad Homeream Sophoclis maiestatem, notat *Valcken*. in Diatr. Euripidea p. 92. Adde de vitiis, et, quae eminent, virtutibus Prologorum Euripideorum *Scaligeri* Poetic. lib. I. qui est historicus, cap. XI. *Hedelin d'Aubignac*, de la pratiq. du Theatre lib. I. cap. 7. et lib. III. cap. 5. *Lessing*. in Dramaturg. I. nr. 7. 48. 49. et cl. *Nast* diss. siue Obseruatt. in rem tragicam Graecorum, §. 20. qui a §. 17. pag. 34 sqq. pulcram instituit Euripidis cum reliquis duobus tragicis comparationem, et passim de Euripidis fabulis diligenter disserit; paragraphis autem 28. et 29. de vnitate, quam vocant et transgressus est Euripides, temporis agit, et *Humii* censuram, (in Praeceptis critices, *Grundsätzen der Critick*, part. III. cap. 23. p. 341 — 343.) adfert atque examinat. Insuper nimis frequenter fingit poeta deos ex machina,

qua

qua carere interdum potuerat, oeconomia aliter constituenda, e. g. in exitu fabulae, *Orestes*, in *Hippolyto* vers. 1285. vbi vide eruditam Valckenarii adnotationem p. 302. et alibi. Sed hactenus. Plura de nostro dabunt *Voss.* lib. I. Instit. poet. p. 22 sq. lib. II. p. 53. 75. 100. *Bayle* in Dict. voc. Euripide. *Crassus* in Historia poetarum graec. italice scripta, p. 216 sqq. auctor Biographiae classicae, e sermone anglico a Mursinna in teutonicum conuersae, tom. I. p. 109 — 129. p. 107 sq. Sophocles comparatur cum Euripide. *Ren. Rapin* in Reflex. XXI. et XXII. sur la Poet. part. II. qui Euripidi magis fauet quam Sophocli, *Sulzer* in: Allgem. Theorie der schönen Künste, tom. II. p. 116 sqq. cum notitia cl. Blanckenburg. — *Adr. Baillet* lugemens des Savans, tom. III. nr. 1116. p. 123 — 128. edit. III. Amsterd. 1725. 4. *Io. Godofr. Hauptmann* progr. de Euripide, Gerae 1743. 4. vt Meursii, Borrichii, Fabri, Murrii aliorumque libros varii pretii argumentique supra ad sectiones de Thespide atque Aeschylo iam memoratos aliosque infra excitandos omittam. Addam, Soteridam, grammaticum, scripsisse ὑπόμνημα εἰς Εὐριπίδην, testibus *Suida*, tom. III. p. 356 sq. et *Eudocia* in Violar. pag. 387. *Harl.*

II. *Tragoediae Euripidis XIX. integrae superstites, cum vicesimae initio, hae sunt:*

1) ἙΚΑ'ΒΗ. *Hecuba* f). *Rolandi Maresii* Metaphrasis lucem non vidit, de qua lib. I. Epistola 29. ad Menagium, *Euripidis*, inquit, *Hecubam carmine instituí reddere, quod ex veteribus ipsum Ennium tanti nominis poetam facere non piguit. Cuius versio quam libera est et soluta ex paucis, quae supersunt, reliquiis, apparet. Nam adeo verba non curat exprimere, vt ne sensum quidem vbique reddat. Quam licentiam in poetis vertendis vsurpare mihi conueniens esse videtur. — Erasmus et Buchananus, tanti viri, aliquot eiusdem Euripidis tragoedias carmine reddiderunt, sed ita, vt plerisque in locis versus legere te non putes. Namque dum ita anxie verbis se alligant, vt interpretatio κατὰ πόδα esse videatur, paulo duriusculos versus fecerunt, nec caesuras in Iambis, qui praecipuus est illorum decor, cum studio seruarunt, contra vero in Anapaestis illas, quod maximum est vitium, admiserunt. Quod se scientem prudentem fecisse in sua praefatione testatur Erasmus, nec sibi perinde probari illam in vertendis auctoribus libertatem, quam Tullius vt aliis permisit, ita ipse vsurpauit. Sed Ciceronis quam Erasmi iudicium sequi tutius esse putaui. Liberius ergo transferendi genus, multum tamen infra Ennianam libertatem, secutus sum.* Commentarius *Erasmi* [?] *Vindingii* in Hecubam Euripidis prodiit Hafniae 1616. 4. [In Ephem. litt. Ienens. (Algemeine Litteratur Zeitung, n. 87. m. Mart. 1790. col. 692. ita citatur: *Erasmi*, Pauli fil. *Vindingii* commentarii specimen in Euripidis Hecubam, cum VI. continuationibus. Hauniae. 1648 — 1656. 4.)] Loca quaedam Ennianae Hecubae et Medeae cum graecis Euripidis collata exhibet H. Stephanus in Tragoediis selectis p. 944 sq. Reprehensus est Euripides, quod decorum neglexisset Hecubam philosophantem introducendo. Vide *Theonis* Progymnasmata p. 4. Lusit Hecubam apud Latinos etiam *L. Accius. Fabric. Reiskius*, qui in praefatione ad suas ad Euripidam et Aristoph.

f) Singularum tragoediarum editiones peculiares recensebo post indicem editarum omnium Eurip. tragoediarum. *Harl.*

Ariſtoph. animaduerſiones defenſor exſtitit Euripidis, in Actis Erudit. Lipſ. a. 1748. vbi Carmeli edit. percenſuit, p. 545 ſqq. decem poetae vitia, in Hecuba, quae ipſi quidem videntur, commiſſa, perſequitur, et in praefat. memorata non plane abſoluit poetam. *Harl.*

2) ʼΟΡΕ΄ΣΤΗΣ. *Oreſtes.* Archonte Diocle Olymp. XCII. 4. egit Hegelochus, deriſus ab Ariſtophane, a Strattide in ἀνθρωπορέστῃ et Sannyrione in Danaë. Vide Scholiaſten ad v. 278. et 371. Expreſſerat latina tragoedia *Oreſte* ſiue *Duloreſte* Pacuuius, cuius meminit Cicero in Laelio, Feſtus, Nonius etc. Vide Scaligerum ad Varronem p. 113. Suidas hanc tragoediam tribuit Euripidi tertio. [Diſputatio inter Petrum Victorium et Iſ. Caſaub. ſuper quodam loco ex Oreſte Euripidis exſtat in huius apud Caſam monumentis, p. 83 ſq. et p. 175 ſqq. *Heum.*] Τὸ ἐκ τῆς Ἠλέκτρας apud Diog. Laert. VII. 172. reſpicit locum in Euripidis Oreſte, vt pulcre notat Iſ. Caſaub..

3) ΦΟΙ΄ΝΙΣΣΑΙ. *Phoeniſſae*, Tragoediarum Euripidis facile princeps. Hoc drama *Iohannem Hartungum* magna laude et applauſu Friburgi interpretantem audiuiſſe ſe, memorat Caſpar Stiblinus praefat. ad Euripidem. Expoſuit quoque publice Dau. Chytraeus Roſtochii, 1561. v. Io. Frederi chorum muſarum et charitum, pag. 135. Ad argumentum Phoeniſſar. conf. *Statii* Thebaida totam. *Diodor. Sicul.* XIII. 217. *Arrian.* Epictet. 215. m. Docuit Phoeniſſas etiam *L. Accius* tragicus latinus, et *Seneca. Fabric.* Elegantiſſimum eſt et amoeniſſimum humanitatis, (ſiue, vt barbari loquuntur, boni guſtus,) eruditionis artisque criticae monumentum, quod in primis iuniores, graecis Muſis litantes, ad imitandum proponere ſibi debent, comment. cel. *Sam. Frid. Nathan. Mori* de Euripidis Phoeniſſis. Lipſ. 1771. 4. rec. in eius Diſſ. theolog. et philolog. Lipſ. 1777. 8. — Phoeniſſas actas eſſe inter Olymp. XCI. 2. et XCIII. 3. docet *Bentleius* in Reſponſ. ad C. Boyle, p. 117 ſq. ex interpr. latina Lennepii. *Harl.* Principem quoque habuit hanc tragoed. *Hugo Grotius* in Epp. ad Gallos 208. p. 430. Aliquam partem huius tragoediae latinis verſibus expreſſit *Pet. Alcyonius* lib. I. de exſilio pag. 44 ſq. *Heumann.*

4) ΜΗ΄ΔΕΙΑ. *Medea.* Pythodoro Archonte Olymp. LXXXVII. 1. [V. C. 322. Per. Iul. 4282. aut ſecundum *Corſini* F. A. tom. III. p. 227. A. V. 323. ante C. N. 431.] teſte Ariſtophane grammatico in argumento. Hanc *Neophroni* Sicyonio quidam tribuerunt, vt notat *Laertius* II. 34. et 133. et Suidas in Νεόφρων. Idem Suidas alibi eam refert ad Euripidem tertium, prioris fratris filium, quam ſententiam tuetur *Samuel Petitus* VI. 15. Miſc. Sane *Neophronis* Medea diuerſa fuit, vt dixi in notitia Tragicorum deperditorum, et Euripidi Medea noſtra tribuitur ab Ariſtophane in Ranis, et *Ariſtotele* cap. 14. et 15. Poetic. et Chryſippo apud *Laertium* VII. 181. ne alios iam commemorem. De duplici Medea, vna Euripidis ſenioris, quae exſtat, et altera iunioris, quae intercidit, vid. *Paul. Manutium* ad Cic. VII. ep. 6. ad diuerſos. E Callia et diſpoſitionem fabulae et verſuum exemplum ſumſiſſe Euripidem in Medea et Sophoclem in Oedipode, [☛] notat *Athenaeus* VII. p. 276. [Euripidem in Medea illud Horatii praeceptum, vt chorus bonis faueat, violaſſe, multi contendunt. vid. *Hardion.* Recitat. de Medea Euripidis, in: Mem. de l'Acad. des Inſcr. tom VIII. p. 243. ſed confer *Hurdii* comment. ad Horatii Epiſtolas ad Piſonem et Auguſtum ex anglica lingua in germanicam a cl. Eſchenburgio conuerſum

ſum tom. I. Lipſ. 1772. p. 146 ſqq.] Latine verterat olim Medeam Euripidis *Ennius*, (teſte *Cicerone* de Finib. 1, 2.) ex cuius Medea initium *Vtinam ne in nemore Pelio* etc. profert ſcriptor ad Herennium lib. II. [cap. 22. vbi v. Lambin.] Nonnulla ipſius fragmenta cum Graecis Euripidis confert *Politianus* cap. 27. Miſc. *Ioſephus Scaliger* ad Varronem p. 92. et 99 ſq. In multis etiam Euripidem expreſſit *Seneca*, cuius Medea adhuc exſtat. De Medea deperdita Euripidis v. notas ad Plutarchi vitas parall. tom. IV. Londin. p. 567. Scripſere Euripidis exemplo Medeam Comici quoque, vt Antiphanes, Strattis, Cantharus, Eubulus: e latinis praeter Ennium L. Accium et Senecam, Ouidius. Medea Euripidis, (quam legenti Ciceroni ſuperuenit emiſſus ab Antonio percuſſor C. Popilius Laenas, teſte Ptolemaeo Hephaeſtione lib. V. apud Photium) ſeparatim Graece cum ſcholiis Graecis edita Pariſ. 1545. Aduerſus eos, qui Euripidem corruptum eſſe confirmarunt, vt caedis filiorum Medeae inuidiam a Corinthiis in matrem transferret, diſputat *Ioſua Barneſ.* in Poetae vita §. 17. et §. 18.[m]) qui Medeam tragoediam noſtro Euripidi vindicat. *Fabric.* [Magna autem narrationis de Medea et mythi fuit varietas. Vid. Schol. ad Med. Eurip. v. 9. 20. 277. aliosque a cel. *Heynio* ad Apollodori Bibl. tom. II. pag. 230. excitatos. *Harl.*]

5) ἹΠΠΟΛΥΤΟΣ ϛεφανίας ſiue ϛεφανηφόρος *Hippolytus poſterior*, ſiue *coronatus*. Vide *Guil. Canterum* Nou. Lect. VII. 21. (De priore ſiue Hippolyto καλυπτομένῳ *operto* dixi infra inter tragoedias deperditas.) Acta eſt Olymp. LXXXVII. 4. quo tempore Iophon quoque et Ion, Tragici, dramata ſua docuerunt. Quod autem in argumento legas, τὸ δὲ δρᾶμα τῶν πρώτων, ab interprete male redditur: *eſt autem haec fabula inter optimas numeranda;* nam ſenſus eſt, primum locum inter victores illo dramate Euripidem tuliſſe, vt contra Andromache tragoedia locum ſecundum, quemadmodum in eiusdem argumento ſcribitur: τὸ δὲ δρᾶμα τῶν δευτέρων. Auctor vitae Sophoclis: πολλάκις δὲ καὶ δευτερεῖα ἔλαβε, τριτεῖα δὲ οὐδέποτε. Hippolytum Euripidis et *Senecae* ſingulari [?] diſſertatione inter ſe contulit *Ioh. Henricus Boeclerus* Argentorat. 1651. 4. [Fragmentum quoddam ex hac tragoedia latinis redditum verſibus exſtat in Io. Caſae Monumentis latin. p. 19 ſq. *Heum.*] Adde *Sam. Petitum* lib. I. Obſ. cap. 2. *Lucianus* quaedam ex Hippolyto producens laudat Euripidem in Φαίδρᾳ. Vide *Ioſ. Barneſ.* ad v. 480. ſed et ab Euſtathio ad Iliad. H'. p. 568, 19. et Z'. p. 489. 53. Euripidis Phaedra citatur. Et *Malela* in Chron. p. 109. Euripidem de Phaedra compoſuiſſe drama ait, Hippolytum innuens. *Fabric.* In cod. quoque Florentino Hippolytus inſcribitur Φαίδρα. Sed quia Dramatum interloquutores a veteribus ſaepe commemorantur, illis locis inducti poetas et tragoediarum nomina nobis comminiſcuntur viri docti, adnotante *Valckenario* in praefatione ad ſuam Hippolyti editionem p. XVII. qui etiam de priore Hippolyto et poſteriore, (quas non omnino diuerſas fuiſſe fabulas contra *Canterum*, nou. Lection. lib. VII. cap. 21. monet *Rich. Bentleius* in Epiſtola ad Millium, Malelae Chronico ſubiecta, p. 31 ſq.) earumque tragoediarum inſcriptionibus diligenter differit, cenſetque, totam dramatis oeconomiam in editione ſecunda fuiſſe mutatam. *Dupuy* Obſeruatt. crit. in textum et nonnullas Hippolyti verſiones, (P. Carmeli, Brumoy,

m) Adde Bayle in vita Euripidis. *Harl.*

moy, et Barnesii,) in: Mem. de Litterat. de l'Acad. des Inscript. Paris. vol. XLI. 1780. Rem superfluam et ingratam, nec emendationes admodum felices esse, censent critici, et praeferunt *Batteux* comm. super Hippolyto Euripidis et Phaedra Racini cuius is vtriusque drama exposuit et comparauit in Histor. illius societatis Paris. vol. XLII. an. 1786. — Adde Brunckii praefationem, et quae ex vtraque Valck. ac Brunck. excerpsit cel. *Beck* in edit. Euripidis, tom. III. p. 250. — Idem vir doctiss. quum admodum iuvenis esset, sub discessum e schola Thomana specimen diligentiae praeclarae et faustum, quid litterae bonae de eius ingenio possent sperare, augurium dedit, in *Specimine Observationum criticarum in Euripidis fabulam, quae inscribitur Hippolytus.* Lipsiae 1775. 4. — Graecum hoc drama modeste et intelligenter comparat ad patris sui Phaedram *Mich. Arnold. Racine* in: Memoir. de Litterature de l'Ac. des Inscr. tom. VIII. p. 300 — 314. Euripidis Hipp. cum Seneca comparat *Hurd.* l. m. ad Horatii Epp. p. 134 sqq. *Harl.*

6) ἌΛΚΗΣΤΙΣ. *Alcestis*, quo nomine apud Latinos etiam tragoediam docuit *L. Accius*, *Laevius* et *Ennius* ex Euripidea, vt suspicor, expressam. Pro *Laeuio*, quem habent vett. codd. apud *Gell.* XIX. 7. et ipse notauit Scaliger in Ausonian. lection. II. 27. *Naevium* quoque vocat Scaliger ad Varronem p. 114. Habetur Alcestis in tragoediis *H. Stephani* cum Metaphrasi *Georgii Buchanani* et versione *Dorothei Camilli* recognitâ ex *Melanchthonis* praelectionibus. Ad versum 780. notat Scholiastes quod contra πρέπον Euripides philosophantem inducit Herculem ebrium. *Fabric.* *Hedelin* Abbé *d'Aubignac* in: Pratique du Theatre p. 127. et *Lessing.* apud cl. *Buhle* in prolus. de Fabula satyrica Graecorum (Gottingae 1787.) p. 14. Alcestin Euripidis retulerunt ad fabularum satyricarum genus; at multa desunt, quae persuadeant. Nam cl. *Buhle* desiderat in illa Silenum et Satyros, locum sub dio, dictionem ludicram et iocosam. Quod Hercules immoderatius se gerit, id potest excusari: atque ipse Hercules, infortunii, quo oppressus gemebat Admetus, certior factus, mutat mores. Neque in mortis persona exituque laeto est, quod Lessingii adiuuet opinionem. Verum Euripidem tragoediae leges in hac migrasse, fatentur Scholiastes (ad v. 783.) Wielandius et Buhle, qui eam ad hilarotragoediarum genus reuocare malit. Wielandius ipse imitatus est vel transformauit Euripideam Alcestin in: *Alceste, ein Singspiel.* Lipsiae. 1773. 8. et suam cum Euripidea comparauit. Atque cl. *David. Christ. Seybold* Alcestin bene transtulit in linguam germanicam et in commentatione addita scite examinauit atque explicauit: *Alceste, ein Trauerspiel des Euripides, übersetzt, nebst einer Abhandlung.* Lipsiae 1774. 8. cl. autem *Christian. Theoph. Kuinoel* edidit luculentum *Specimen Observatt. in Euripidis fabulam, quae inscribitur Alcestis.* Lipsiae. 1785. 4. *Harl.*

7) ἈΝΔΡΟΜΆΧΗ. *Andromache.* Acta Archonte Archia Olymp. XC. 2. vide *Sam. Petitum* III. 16. Misc. et *Iosuam Barnes.* ad v. 732. Ex hac fabula Euripidis Clitus iam ab Alexandro interficiendus ingeminauit illud: οἴμοι καθ' Ἑλλάδ' ὡς κακῶς νομίζεται. Plutarch. in Alexandro p. 694. Verterat eam olim *Ennius.* Vide *Scaligerum* ad Varronem p. 12. *Fabric.* Conf. *Hardion* diss. super Andromacha Euripid. Eiusdem Obseruatt. criticae et historicae in chorum huius trag. in: Mem. de Litterature de l'Acad. des Inscr. vol. VIII. p. 264 sqq. et p. 276 sqq. *Harl.*

8) ἹΚΈΤΙΔΕΣ.

8) ἹΚΕΤΙΔΕΣ. *Supplices*, in quibus egregium diuinae prouidentiae, omnia in bona dirigentis, perhibet testimonium Euripides.

9) ἸΦΙΓΕΝΕΙΑ. Ἡ ἐν Αὐλίδι, IPHIGENIA *in Aulide*, Boeotiae oppido. Hanc Germanico dramate liberius paulo et rationibus ad recentis theatri leges comparatis expressit *Christianus Henricus Postellus* Hamburgi in 4. Iphigeniam *Ennii* laudat Gellius XIX. 10. Adeundus et ingeniosissimus Racinus praefatione ad Iphigeniam suam Gallice compositam, vbi Euripidem aduersus Perraultum defendit. *Fabric.* [Et *Racine* in comparatione Euripidis et Racini Iphig. in: Mem. de Litterat. des Inscr. vol. IIX. p. 300 sqq. *Harl.*]

10) ἸΦΙΓΕΝΕΙΑ. Ἡ ἐν Ταύροις. *Iphigenia in Tauris* Scythiae. Vide Hyginum fab. 120. Latine vertisse se, sed non edidisse *Hugo Grotius* Epist. 595. 348. *Fabric.* Euripidis cognominis fuisse suspicatur *Heathius* in Eurip. p. 83. quae profert ex Eur. Iphigenia Aelianus duo loca, interpretatione iuuat defenditque *Hardion* in: Hist. Acad. Par. Inscr. part. III. p. 204 sqq. vers. german. Gottsched. *Harl.*

11) ῬΗΣΟΣ, *Rhesus* Sophocli tribuitur a Ios. Scaligero prolegom. ad Manilium, [?] licet ipse fateatur, a veteribus criticis Euripidi adscriptam hoc argumento, ὅτι ἡ περὶ τὰ μετάρσια ἐν αὐτῷ πολυπραγμοσύνη τὸν Εὐριπίδην ὁμολογεῖ. Mihi et criticorum illorum et critici summi Scaligeri argumentum in vtramuis partem videtur admodum leue: sed quo minus Scaligero adsentiar, facit scriptorum antiquorum auctoritas, qui Rhesum citantes sine tergiuersatione ad auctorem referunt Euripidem. *Samuel Petitus* Aristarcho tribuebat Tragico, Euripidis aequali, III. 22. Misc. Sed locus Didymi, quo incerta eius coniectura nititur, Grammaticum Aristarchum respicit, non Tragicum. *Fabr.* At enim ab *Hardione*, (in Diss. sur la Tragédie de Rhesus, in Mem. de Litt. des Inscr. tom. X. p. 323 sqq. a *Valckenario* in Diatrib. Euripidea cap. IX. et X. in primis a cel. *Christ. Dan. Beckio* in singulari commentatione quondam edita, et retractata repetitaque in edit. Euripidis, tom. III. p. 444 sqq. docte abundeque, credo, euictum est, tragoediam illam neque ab Sophocle nec ab Euripide scriptam esse. Praeter ea *Hardion* quaedam loca illius tragoediae correxit in: Hist. de l'Acad. des Inscr. tom. IX. p. 44 sqq. *Valcken.* alia incedit via ad oppugnandam vulgarem opinionem, ac Hardion, eamdem tamen metam consequitur, multaque alia critice eximieque pertractat: cel. *Beck* interdum discedit ab illorum sententiis, copiosior est in comparandis atque examinandis tragoediae locis, quae neque Sophoclis neque Euripidis ingenium spirant, in laudandis excitandisque tam veteribus quam recentioribus scriptoribus, addita interdum opinionum censura, in sanandis contextus graeci vulneribus, atque in nobiliore artis criticae parte praeceptisque de dispositione et fine tragoediae, virtutibus eius ac vitiis, et de moribus in ea expressis. Locum quemdam interpretatur *Sallier* in Hist. Acad. Inscr. part. III. pag. 232. vers. german. Gottschediae. *Preuostus*, qui in noua Brum. theatri graec. editione tom. VII. pag. 538 sqq. examen huius fabulae instituit, eiusque vitia exposuit, p. 449. iis non accedit, qui omnem fabulam e numero Euripidearum eximere velint, propter ea quod semper in numero fabularum Eurip. sit habita, et Carmelius multum similitudinis inter genus scribendi huius et reliquarum fabularum deprehenderit. At enim iam ante plura lustra Euripidi cognominis fratris filio, velut au-

ctori Tragico, Rhesum tribuere maluit *Mart. Anton Delrio* Proleg. in Senecae Trag. p. 22. quae non sane quam absurda esse suspicio videtur *Valcken.* in Diatr. Eurip. p. 95. A. nec enim, ait, tum longe quaerendum, cur alterius *Euripidis* dramati inter nobiliora locus fuerit concessus. *Harl.*

12) ΤΡΩ'ΑΔΕΣ. *Troades*, quas Seneca in Tragoedia cognomine feliciter expressit. Ab hoc dramate diuersi fuere Τρῶες, memorati *Stobaeo* serm. 120. et Etymol. M. in Πέλανοι. Acti sunt Τρῶες Olymp. XCI. 1. vbi Euripides et Xenocles inter se de palma concertauere, et victoria cessit Xenocli, qua de re indignatur *Aelianus* lib. II. Var. cap. 8. [vbi v. Perizon.] Euripidis tetralogia fuit: *Alexander*, *Palamedes*, *Troes* et *Sisyphus Satyricus:* Xenoclis vero: *Oedipus*, *Lycaon*, *Bacchae*, et *Athamas Satyricus*, quae ad vnam omnes interciderunt. Ceterum Troades Euripidis Archonte Pisandro Olymp. XCI. 3. actas coniicit *Samuel Petitus* lib. I. Obss. cap. 3. quo in loco Troades Senecae confert cum Euripidis Troadibus et Hecuba. Luserat Troades apud Latinos quoque *L. Accius*, sed iam pridem est, quod illae periere. *Fabric.* In Troadibus fabulam ex Iliade parua esse arreptam, tradit *Aristot.* A. P. cap. 23. fin. *Harl.*

13) ΒΑ'ΚΧΑΙ *Bacchae*, quo nomine itidem *L. Accius* latinam olim tragoediam docuerat, ex Euripide liberius conuersam. Vide Scaligeri coniectanea ad Varronem p. 88 sq. Argumentum huius Dramatis apud *Tzetzen* Chil. VI. Hist. 61. Mentio huius dramatis apud *Appian.* Parthic. f. 155. *Fabric.* *Valcken.* loco modo citato, Bacchas, inquit, prae ceteris, *Luciano* quoque iudice tom. III. p. 114. βιβλίον κάλλιστον perplacuisse suspicor Atheniensibus, et hoc drama designatum *Suidae*, vbi *Euripides Mnesarchi* F. quinta honoratus dicitur victoria μετὰ τελευτὴν, ἐπιδειξαμένε τὸ δρᾶμα τῦ ἀδελφιδῦ αὐτῦ Εὐριπίδυ. Idem ibid. p. 16. B. ex Euripidis, ait, Pentheo quae pauca citantur, leguntur in eius Bacchabus, quae tragoedia in eximio cod. Florentino *Euripidis* Πενθεὺς inscribitur. — *Brumoy* in: Theatre des Grecs, tom. V. p. 1. putat, Euripidis Bacchas esse aeque drama satyricum, ac Cyclopem aut similes esse dramatico-satyricis. *Harl.*

14) ΚΥ'ΚΛΩΨ *Cyclops*, (ex Odysseae IX. petito argumento,) vnicum, quod iam ab Eustathii temporibus superest nobis, ex vniuersis veterum dramatibus tragico-comicis satyricis. Metaphrasin poeticam elegantem, et notas castigationesque *Q. Septimii Florentis Christiani* in Cyclopem edidit post auctoris fata *Isaacus Casaubonus* ad calcem duplicis commentarii sui de Satyrica Graecorum Poesi et Romanorum Satira Paris. 1606. al. 1605. 8. Plura loca eiusdem Cyclopis illustrat *Casaubonus* ipse lib. 1. cap. 6. vbi praecipue variis argumentis docet, esse drama satyricum. Vide et *Dan. Heinsii* lectiones Theocriticas cap. 14. p. 346. et *Brumoii* discours sur le Cyclope d'Euripide et sur les spectacles satyriques, in: Theatre des Grecs, tom. III. p. 323. Paris. 1730. 4. — *Iosephi Scaligeri* castigationes quaedam in idem drama leguntur in Opusculis eius postumis, vulgatis cum Is. Casauboni praefatione Paris. 1610. 4. p. 522 — 527. et a *Tho. Crenio* subiuncta sunt praefationi in Museum Philologicum et Historicum, Lugd. [?] Bat. 1699. 8. in quo ipso Casaubonum de Satyrica Poesi et Florentis Cyclopem recudi fecit vir egregie de re literaria hoc et aliis nominibus promeritus: [item a *Rambachio* in noua edit. Casauboniani libri de S. P. Halae 1774. 8. cum suis et Crenii notis, p. LVII sqq. et 285 sqq.] *Georg. Fabricius* vertit carmine, teste *Petro Albino* in Chronico Misnensi p. 365. eius

eius tamen metaphrasis edita non est, quod sciam. *Fabric.* Praeter *Buhle* prolus. acad. de Fabula Satyrica Graecorum, et *Brumoy* vide vberrimi Commentarii in Cyclopem Euripidis specimen, diss. cl. M. *Io. Georgii Christiani Hoepfneri*, (in praesenti P. P. Philosophiae extra ordinem,) respondente Christiano Theoph. Kuinoel, (itidem ad praesens P. P. philosophiae extra ordinem.) Lipsiae, 1787. 4. *Harl.*

15) ἩΡΑΚΛΕΙ͂ΔΑΙ. *Heraclidae*, siue Herculis liberi. Meminit *Philostratus* II. 33. p. 85. in vita Apollonii.

16) ἙΛΕ΄ΝΗ. *Helena.* Confer, quae infra inter deperditas noto in Ἑλένης ἀπαιτήσει Anno 4. Olympiadis XCII. actam suspicatur *Sam. Petitus* lib. I. Misc. cap. 13. Gallice vertit *Hugo Salelus*, idem, qui decem primos Iliados libros eadem lingua transtulit.

17) ἼΩΝ. *Ion*, quam fabulam imitatus *Accius* in Oenomao suo, vt docet Scaliger ad Varronem. p. 94.

18) ἩΡΑΚΛΗ͂Σ μαινόμενος. *Hercules furens*, a Seneca in cognomine Tragoedia latina expressus. Eustathio ad Iliad. K΄. simpliciter vocatur Ἡρακλῆς p. 738. Ab Aristophane reprehenditur Euripides, quod induxisset Ἡρακλέα πεινῶντα Διόνυσον δειλὸν, καὶ Δία μοιχόν. Vide Scholiast. Aristophanis ad Pacem et Suid. in Μάττοντας.

19) ἨΛΕ΄ΚΤΡΑ. *Electra*, primum edita Graece et recensita a *Petro Victorio* n) Florent. 1545. v. Catalogum editionum.

20) ΔΑΝΑΉΣ, *Danaës*, vix initium superest, seruatum ab *Hieron. Commelino*, et vulgatum in editione Euripidis Graecolatina a. 1597. 8. Huic in suo Euripide varia fragmenta Danaës ex Stobaeo et aliis collecta graece et latine subiecit *Iosua Barnes.* tom. II. p. 442 sq. et p. 520. Confer Grotii excerpta e Tragicis p. 380. sed et *Rich. Bentleii* Epist. ad Iohannem Millium, Malelae subiectam, p. 14 sq. Auctor Chronici Paschalis pag. 38. περὶ Δανάης ἐμυθολόγησεν Εὐριπίδης ὁ σοφώτατος ἐν τῷ συντάξει τοῦ αὐτοῦ δράματος ἐν κιβωτῷ τινι βληθεῖσαν τὴν Δανάην βληθῆναι κατὰ θάλασσαν ὡς φθαρεῖσαν ὑπὸ Διὸς μεταβληθέντος εἰς χρυσόν. [Fragmenta quaedam emendauit *Valcken.* in Diatr. Eurip. cap. 1. p. 5 sqq.] Scripsit etiam Sophocles Danaën, et e Latinis Naeuius.

III. Iam deperditas Euripidis tragoedias, quotquot apud veteres memorantur, recensebo, post Meursium in libro de Euripidis tragoediis, Grotium in excerptis Tragicorum et Barnesium in fragmentis Euripidis o). Quorum obseruatis *Gatakeri* quaedam ex cap. 10. Aduersariorum ad Antonin. VII. 50. *Rich. Bentleii* ex Epistola ad Ioh. Millium, et nonnulla mea adiungam. *Fabric.* Enimuero quaedam nomina sunt eiicienda ex hoc catalogo. Nemo vero de deperditis Euripideis fabulis melius meruit, quam *Valckenarius* in Diatribe in Euripidis perditorum

n) Accepit illam a Bartholomaeo Barbadoro Florentio. *Petrus Victor.* XX. 19. variar. lection. „Mirifice, ait, Euripidis elegantia sententiisque delectatur: vnde multum opera studioque suo profuit ipsi. Collatam enim cum pluribus antiquis libris, infinitis locis eam purgauit, ac sublatis turpissimis maculis nitidiorem reddidit.“

o) In bibl. Schalbruchiana Amsterd. 1744. pag. 148. venum exposita, Euripidis tragoediarum, quae interciderunt, fragmenta, selecta et scholiis explicita a *Theodoro Cantero*, in 4. *Fabric.* In Catal. bibl. Bodleianae I. p. 410. exstant Fragmenta ex Euripide, gr. cum notis F. Vrsini. Antwerp. 1568. 8. *Harl.*

perditorum dramatum reliquias, edit. Hippolyti subiecta: cuius magna pars repetenda mihi esset, si omnia, quae scitu digna et huic disputationi apta viderentur, ex ea adnotarem: quare lectorem ad illam ablegare satius erit, paucis ex illa tantum memoratis. Cap. I. valde culpat Barnesii negligentiam in colligendis Eur. fragmentis, vti iam antea Heathius in Notis siue Lectionibus in Tragicos, p. 161. in Eur. fragm. Barnesium saepe correxerat. Hinc Musgravius aliam dedit illarum recensionem, in Beckiana editione multo auctius repetitam. Ab Euripide quinque ac septuaginta tragoedias scriptas esse, testatur *M. Varro* apud *A. Gellium*, N. A. XVII. cap. 4. atque praeter XIX, quae supersunt, et vulgo habentur Euripideae, (Rhesum vero ex numero illarum eximendum esse, iam vidimus,) ex perditis tragoediis sex et quinquaginta peruenisse ad nos fragmenta, censet *Valcken*. Diatr. cap. II. p. 10 sq. nempe e catalogo Fabriciano nr. 2. 3. 5. (Ἀλεξάνδραν vero et Ἀλέξανδρον vnam eamdemque tragoediam fuisse iudicat,) 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 15. 17. 18. 19. 21. 22. 25. 28. 30. 34. 35. 37. 38. 39. 47. 48. 49. 52. 53. 54. (quam et sequentem vnam fuisse trag. censet,) 56. 62. 64. 65. 66. 68. 69. 71. 73. 75. 78. 79. 81. 82. 83. 85. 86. 88. 89. 90. 94. 95. 97. 98. 99. 103. Idem adnotat, de numero Tragoediarum Euripidis probabiliter egisse *Apollodorum*, grammaticum, in Chronicis, ad Euripideas quoque fortasse adiici posse tragoedias Κάδμος et Ξάντριαι, reliquas autem, quae commemorantur velut Euripidis tragoediae, aut nulla niti, aut certe dubia auctoritate. Dubia igitur nituntur auctoritate Ἀτρεὺς, Θυέστης, Κερκύων, Νιόβη, Σίσυφος, Φρύγες. Eximendae sunt ex catalogo, praeter illam Καρκίνȣ, tragoediae nr. 4. 24. 26. 41. 44. 50. 63. 67. 70. 72. 74. 76. 84. 87. 93. 96. adde el. *Beck.* ad Musgrauii fragmenta Euripidea p. 495 sqq. *Harl.*

1) Αἶγες. Stephanus Byz. in Ἄντρον. Sed ibi pro Αἶξι Meursius et Barnesius tom. II. p. 517. legunt αἰγεῖ. [❡]

2) Αἰγεὺς Clemens Alex. VI. Strom. p. 622. Stob. Scholiastes Aristoph. ad Aues, v. 494. Euripidis ad Medeam v. 167. Suid. in Δεκατεύειν. [*Toup.* ad Suidam. tom. I. p. 86.]

3) Αἴολος. *Strabo* lib. VIII. *Dionysius* Halic. in Arte Rhetor. Hesych. Stob. Scholiastes Comici ad [Nubes, 1374.] Ranas 1523. Suid. Κλῆρος Ἑρμȣ̃. *Plutarch.* de legendis Poetis, Athen. etc. Vide Barnesium in fragmentis p. 444. et 517. [*Valcken.* Diatr. Eur. cap. 14. p. 146 sq.]

4) Ἀλεάδαι vel Ἀλέυαδαι vel Ἀλωάδαι. Stob. Florileg. p. 55. edit. Grotii, Barnesii Fragmenta p. 446. et 517. *Fabric.* Sed prius fragm. est aut Sophoclis, aut ex incerta Euripidis Trag. posterius ex Sophoclis Aloadis. vid. Valck. Diatr. p. 15. *Harl.*

5) Ἀλεξάνδρα. Cicero 1. diuinat. cap. 31. Stob. Hesych. Scholiastes Aristoph. ad Ranas, 100. Barnesii fragmenta p. 446 sq. et 517. [*Longin.* de subl. cap. 15.]

6) Ἀλέξανδρος. *Aelianus* lib. II. cap. 8. Var. Hist. [vid. supra inter superstites Τρῳάδες.] et ex eo Scaliger in descriptione Graeca Olympiad. XCI. 1. *Clemens* Alex. IV. Strom. p. 483. et VI. Strom. p. 621. Schol. *Euripidis* ad Hippolytum v. 52. 58. Ἕτεροι δὲ εἰσι τȣ̃ χορȣ̃, καθάπερ ἐν τῇ Ἀλεξάνδρα οἱ ποιμένες. *Ennius* quoque Alexandram suam ex Euripide vt videtur scripserat. Confer *Reinesii* Varias Lectiones pag. 374. [*Valcken.* Diatr. p. 147. C. sq. *Toup.* ad Longin. p. 188.]

7) Ἀλκμαίων

7) Ἀλκμαίων ὁ διὰ ψωφῖδος. [Schol. Pindar. ad Nem. IV. 32.] *Erotianus* Σκεθροτέραν, Hesych. Stob. *Priscianus* lib. XVIII. *Malelae* Chron. p. 88. *Eustath.* ad Iliad. β'. Scholiastes Aristoph. ad Equites 1299. Barnesii fragmenta p. 448. et 5 8. *Leonardi Adami* Arcadica lib. III. cap. 11. p. 170. vid. etiam p. 143. *Bentleii* Epist. ad Millium p. 17 sq. [*Valcken.* l. c. p. 149 sqq. *Toup.* praef. ad tom. III. in Suid. p. XI. edit. Londin. et III. p. 29. *Wyttenbach.* ad Plutarch. de S. N. V. pag. 63.]

8) Ἀλκμήνη. Stob. *Poll.* [X. segm. 17.] et Hesych. in Ἀμολγὸν, vbi male Ἀλημήνη pro Ἀλκμήνη. Vide Barnesii fragmenta p. 449. et 518. Laudat et hanc tragoediam Scholiastes Comici ad Ranas, 93.

9) Ἀλόπη. Stob. tum alibi tum serm. 103. vbi corrupte ἀλέπη, vt apud Hesych. in Ἀπεόσειλες. Laudat et Ammonius in Τροχοὶ et Etymol. M. in Ἠόσθεν. Hyginus fabula 187. [Eustathius, suppresso nomine, ad Homer. vid. *Valcken.* Diatr. Eurip. pag. 12. C.]

10) Ἀνδρομέδη. Habita Olymp. XCI. 3. Archonte Pisandro, vt e Scholiis ad Comici Ranas obseruat *Samuel Petitus* III. 16. Misc. Laudant hoc Euripidis drama Lucianus de historia conscribenda sub init. [*Aristotel.* I. rhet. 2. eiusque Schol.] *Eratosthenes* cap. 17. Catasterism. *Hyginus* Poet. Astronomic. lib. II. cap. 11. Schol. *Theocriti* Idyll. 2. 166. *Laertius* IV. 29. Stob. (male in Grotii Stobaeo p. 130. (467.) *Andromache*, [*Valcken.* ad Ammon. p. 37.]). Athen. Scholiastes Comici ad [Ranas, v. 53.] Aues, v. 347. et Thesmophoriazusas, 1110 — 1114. 1116 sq. 1118 sq. 1121 sqq. Macrobius V. 21. Maximus et Pachymeres ad Dionysii Mystic. Theol. cap. 2. (sed ibi legendum *Andromache*,) Barnesius in fragmentis p. 450. et 518. Latine vertit *Ennius*. Vide Scaligerum ad Varronem p. 12. Lusit apud Latinos et *Liuius Andronicus* Andromedam, et *Accius*. Apud Graecos praeter Euripidem, Sophocles. *Fabric.* Fragmentum seruauit *Herodian.* περὶ σχημάτων a Villoisonio in Anecd. graecis promulgatum, tom. II. pag. 94. *Harl.*

11) Ἀντιγόνη. Clemens Alex. VI. Strom. p. 621. Aristophanes Grammaticus in [?] argumento Antigones Sophoclis. Schol. Pindari Pythionic. 3. v. 176. et Comici ad Ranas [1213. 1218. 1438] *Barnesii* fragmenta p. 452. et 518. [*Valcken.* Diatr. Eurip. p. 154 sqq. et 242.]

12) Ἀντιόπη. Harpocr. Stob. [*Clemens Alexandr.* Strom. V. p. 716. 1. vid. *Valcken.* Diatr. p. 17. Schol. ad *Aristoph.* Ran. 53. item Schol. Marcian. ad *Hom.* Iliad. λ'. 773. *Toup.* ad Longin. p. 224.] Forte ex Antiope versus apud *Euseb.* XIII. Praep. p. 679. D. coll. p. 680. A. Hesych. Suid. in Νόσον ἔχειν. *Erotianus* in Κατεφρόνει. *Malelae* Chron. p. 58. *Photius* Lex. MS. in Εὔκρας. [*Philostrat.* Vit. Soph. II. 27.] Vide *Bentleii* Epist. ad Millium pag. 16. vbi notat *Pacuuium* latine docuisse Antiopam de Graeca Euripidis conuersam et laudatam Ciceroni I. de finibus, cap. 2. Perso sat. 1. 77. Charisio, Diomedi, Seruio et Nonio Marcello. Vide et Euripidis fragmenta a Barnesio collecta p. 453. 519. *Ennius* quoque Euripidis Antiopen verterat, vt ex Hygino obseruat *Reinesius* p. 373. 374. Var. Lect. *Fabric.* [*Antiopes* fragmenta collegit docteque explicuit *Valcken.* Diatr. cap. VII. et longam particulam, gr. ac lat. notis illustratam cap. VIII. *Harl.*]

13) Ἀρχέλαος. [*Aristoph.* Ran. 1237.] *Strabo* lib. V. p. 221. et 371. edit. 1660. Stob. *Iustinus* Lib. de Monarchia Dei p. 108. *Libanius* apologia Demosth. tom. I. pag. 461. *Stephanus*

Byz.

Byz. Αἰθίοψ Schol. Pindari Pythionic. od. 2. pag. 185. Barnesii fragmenta pag. 456. 519. *Fabric.* conf. *Valcken.* Diatr. Eurip. p. 162 sq. et p. 198. not. *Musgraue* p. 428. *Beck. Harl.*

14) Ἀτρεύς. (quo nomine etiam *L. Accius* tragoediam docuit:) *Dio Cassius* lib. LVIII. pag. 636. *Arrianus* p) Epictet. diss. lib. I. cap. 28. et *Ioh. Philoponus* in Meteorolog. Aristotelis lib. I. pag. 100. quamquam verba, quae ibi respicit Philoponus occurrunt in Oreste v. 1001 sq. Et Barnesius negat, Tragoediam sub Atrei nomine ab Euripide compositam. *Fabric.* Quae *Atreo* tribuuntur, ea desumta ex Eurip. *Cressis* videntur *Bentleio* in Ep. p. 23 sq. et *Valcken.* Diatr. p. 12. *Harl.*

15) Αὐγή. *Laert.* II. 33. Stob. Hesych. Dionysius Halicarn. περὶ συνθέσεως ὀνομάτων extrem. *Fabric.* [*Clemens Alex.* Strom. VII. p. 841. 34. *Valcken.* Diatr. p. 163 sq. *Harl.*]

16) Αὐτόλυκος α΄. *Athen.* lib. X. [p. 413. quem *primum* vocat *Hemsterh.* ad *Luciani* Timon. cap. 32. tom. I. p. 145.]

17) Αὐτόλυκος σατυρικὸς β΄. *Pollux* X. 24. et 46. *Tzetzes* VIII. hist. 202. quam cum superiore eandem facit *Casaubonus* X. 2. ad Athen. Diuersam Meursius Lib. de fabulis Euripidis, [et ipse *Casaubon.* de Satyr. Poesi, I. cap. 5. p. 141. edit. Rambach.] In satyricis dramatibus personam Autolyci introduci solitam, notauit Diomedes Grammaticus. [vid. Musgraue et Beck, V. C. p. 431.]

18) Βελλεροφόντης. [Schol. *Aristoph.* ad Acharn. 431. et Pacem. 146. 75. 721.] *Laert.* IV. 26. Suidas in Οἴμοι. *Iustinus Martyr* de Monarchia Dei p. 108. Stob. et tragoedia non nominata *Sextus* I. contra Math. 13. p. 55 sq. Videtur praeter Plutarchum de vitioso pudore s. 529. f. etiam respicere *Seneca* Epist. 115. *Aelian.* H. A. V. 34. Confer Barnesii Fragmenta p. 469. et 519. [in primis *Valcken.* Diatr. p. 165 sqq. 199. *Musgrau.* et *Beck.* p. 431 sqq.]

19) Βούσιρις. Hesych. in Αἰρεκήσατα, et Ἀγνίσαι vbi Euripidis nomen excidisse videtur. Stob. serm. 60. [*Apollodor.* lib. II. 4.]

20) Βυτήμενος. Stob. serm. 54. nisi legendum Κτίμενος vel potius Τήμενος.

21) Γλαῦκος. Stob.

22) Δανάη, cuius initium superest, vt dixi supra inter editas Euripidis tragoedias nr. 20. [vid. fragm. a Musgraue et Beck collecta illustrataque, pag. 439 sq.]

23) Δεσμώτις. Vide supra in Μελανίππη. [?]

24) Δίδυμοι. Stob. Eclog. p. 128. vbi nomen tragoediae additum non est, quod supplet Grotius in excerptis Tragicorum, p. 380. *Fabric.* In Stobaco legendum videtur *Valcken.* p. 17. B. Εὐρ. Λικυμνίῳ, cum *Reinesio* V. L. III. p. 346. *Harl.*

25) Δίκτυς.

p) At *Euripidis* Atreus haud diuersus fuit a Thyeste, vt cel. *Brunck.* in fragm. Sophocli male adtributis p. 669. edit. min. docet ex *Arriani* verbis in Diss. p. 149. ἐμοὶ δὲ μὴ ἀρκῇ τὸ φαινόμενον; καὶ ποία τραγῳδία ἄλλην ἀρχὴν ἔχει; Ἀτρεὺς Εὐριπίδε τί ἐστι; τὸ φαινόμενον, (n. Atreum in Euripidis Thyeste) — — Ἱππόλυτος; τὸ φαινόμενον, aut coniicit, transpositas forte voces in sedem suam sic reponere Ἱππόλυτος Εὐριπίδε τί ἐστι — — Ἀτρεύς; τὸ φαινόμενον. *Harl.*

25) Δίκτυς. Acta Archonte Pythodoro Olymp. LXXXVII. 1. Vide argumentum Medeae. Laudat *Plutarchus* consolat. ad Apollon. Stobaeus. [Musgrau. ac Beck. pag. 441 sqq.]

26) Ἑλένης ἀπαίτησις. Sex vel septem versiculi, quos a *Clemente* III. 2. paedagog. citatos ad hoc drama refert Barnesius p. 466. petiti sunt ex Iphigenia in Aulide v. 71 sq. vt idem pag. 520. agnoscit. Ceterum Ἑλένης ἀπαίτησιν Euripideam memorat Etymol. M. in Ἡμην, et auctor argumenti Ἑλένης, qui testatur, Aristophanem in Thesmophoriaz. multa ex Euripideo illo dramate πεπαρῳδηκέναι. *Fabric.* At Euripidi tribuendam esse illam trag. negat *Pierson.* ad Moerin pag. 172. et *Valcken.* Diatr. pag. 15. *Harl.*

27) Ἑξάμετρος τήρησις. *Clemens Alex.* VI. Strom. p. 627. quibus verbis nihil aliud significari existimo a Clemente, quam Euripidem Hexametris Iambicis complexum esse, quae prosa Hippocrates scripserat. Meursius sibi ipse diffidit, legens τηρεῖ. Paullo audacius *Gatackerus* p. 104. Aduersar. ἐν Βελλεροφόντῃ ῥητῶς. *Fabric.* [vide *Valcken.* Diatr. pag. 15 sq. Clementis locum emendauit *Hemsterh.* ad *Aristoph.* Plut. pag. 227. *Harl.*]

28) Ἐρεχθεύς. *Clemens Alex.* VI. Strom. pag. 619. 621. *Eustath.* ad Iliad. π'. pag. 1074. 41. Steph. in Αἰθίοψ. Stob. [vbi in Floril. tit. LIX. senarius in codice Parif. regio perspicua scriptura adiudicatur Euripidi, teste *Brunckio* in fragment. Sophocl. p. 669. edit. min. in 8.] Hesych. Etymol. M. Suid. in Ἀνάστατει et Βοῦς ἕβδομος. *Plutarch.* in parallel. pag. 310. *Theon* in Aratum, vbi male Ἐρεχθεῖ pro Ἐρεχθεῖ. Adpendix Vaticana in prouerbio Μίασμα δρυός. *Ennius* quoque Erechtheum scripserat, ex Euripide, vt videtur. Laudant Gellius et Macrobius. Confer *Hieronymum Columnam* ad fragmenta Ennii pag. 256 sq. vbi Erechthei Euripidei fragmenta e Lycurgi Oratione contra Leocratem etc. [*Valcken.* Diatr. p. 168. C. 170. Musgrau. et cl. Beck. pag. 442 sqq.]

29) Εὐρυσθένης Σατυρικός. *Pollux* X. 24. nisi legendum Εὐρυσθεῖ pro Εὐρυσθένει. [vti iam suspicatus est *Casaubon.* Animadu. in Athen. XI. cap. 14.]

30) Εὐρυσθεὺς Σατυρικός. Steph. in Τάρταρος. [*Pollux* X. 145.] Citatur et Εὐρυσθεὺς a Stob. Athen. Erotiano in Τὸ τέρθρον et Scholiaste Eurip. in Hecubam 837. Barnesii fragmenta p. 469. et 520. [*Valcken.* Diatr. p. 171 sq. *Musgrau.* et *Beck.* p. 446 sqq. *Casaubon.* de Satyr. Poesi I. cap. 5. pag. 141. edit. Rambach.]

31) Εὐρώπη tragoediis Euripidis ex loco quodam Malelae minime accensenda. Vide *Rich. Bentleii* Epist. ad Millium pagg. 43. et 44.

32) Τὸ ἐκ τῆς Ἠλέκτρας apud *Laertium* VII. 172. respicit locum in Euripidis Oreste, vt pulcre notauit Isaacus Casaubonus.

33) Θεμιστοκλῆς. Stob. serm. 119. nisi mendum est, vt existimant Meursius et Gatackerus. Idem enim locus alibi laudatur ex Euripidis Cresphonte.

34) Θερισταὶ Σάτυροι. Aristophanes Grammaticus in argumento Medeae Euripidis, testatur hoc drama Satyricum actum Olymp. LXXXVII. Archonte Pythodoro. [▼]

35) Θησεύς. Stob. Athen. Steph. et Scholiastes *Aristophanis* ad Ranas, [476. ad Vespas 312. *Athen.* p. 454.] *Cic.* Tusc. quaest. lib. III. 14. *Tzetzes* Chil. XI. hist. 379. [*Musgrau.* fragm. pag. 478.]

36) Θυέστης. Ex qua suum videtur Seneca Thyestem transtulisse. Laudat Stobaeus. *Fabric.* Ex *Cressis* Eurip. desumta, quae Thyestae tribuuntur, videntur *Bentleió* Ep. p. 23 sq. et *Valcken.* Diatr. p. 12. *Harl.*

37) Ἰνώ. [*Aristoph.* Vesp. v. 1405. ibique Schol. et Schol. ad Pindar. Pyth. III. 66. *Plutarch.* de S. N. V. p. 44. ibique Wyttenbach. p. 60.] Hesych. Poll. VII. 178. Stob. *Gellius* XIII. 18. *Hyginus* fabul. 2. et 4. (confer *Reinesii* varias Lect. p. 373 sq.) *Plutarch.* de Garrulitate p. 506. tom. II. p. 556. Fragmenta a Barnesio collecta p. 475. et 520. [*Valcken.* Diatr. Eurip. p. 173 sqq. idem ad Eurip. Phoen. v. 561.]

38) Ἰξίων. Laert. IX. 55. Pollux, Stob. Plutarchus de audiendis poetis tom. II. p. 18. E. 987. A. Suid. in Δημήτριος Ἰξίων· οὕτως ἐπεκλήθη ὅτι ἀπεσύλησεν Εὐριπίδειον φιλότιμον τὸ δρᾶμα ἔχον τὸν Ἰξίονα.

39) Ἱππόλυτος καλυπτόμενος. Pollux X. 5. segm. 50. Stob. Vide Barnesii fragmenta p. 474. 520. [*Canter.* nou. lection. lib. VII. cap. 21.] et *Bentleii* Epist. ad Millium p. 31 sq. vbi contendit, Hippolytum coronatum, qui exstat, non fuisse nouum drama, sed huius Tragoediae nouam tantum et interpolatam διασκευήν. *Fabric.* [Accedit quidem Valcken. in praef. ad edit. Hippolyti, p. 18 sqq. sed ita, vt credat, totam dramatis oeconomiam fuisse in edit. II. mutatam. Epitheton καλυπτόμενος, quod mihi a grammaticis profectum videtur, ortum putat Valcken., quod posterior probata priorem obscurasset. *Harl.*]

40) Κάδμος. Pomponius Sabinus in Eclog. 6. Virgilii 31. [Forsan quoque *Hermogenes* p. 226 sq. vid. *Valcken.* Diatr. pagg. 11. 12.]

41) Καπανεύς. Non tragoediae nomen, sed personae, quae ab Euripide loquens inducitur. Et verba, ad quae alludit Plutarchus in Pelopida, quaeque profert *Athenaeus* IV. et *Laertius* VII. 23. petita sunt ex Euripidis Supplicibus v. 861 sq.

42) Καρκῖνος. Stob. serm. 29. Sed Grotius retulit locum illum ad *Carcinum* tragoedum.

43) Κερκύων. Eustath. ad Odyss. Θ'. p. 324. [Iliad. ζ'. p. 522, 15. Odyss. *l.* p. 371. 46. λ'. p. 430, 38. φ'. p. 749, 7. sed vid. *Valcken.* Diatr. p. 12.] Tragoedia Meursio, Gatackero, Grotio et Barnesio praeterita.

44) Κλεῖδες. Erotianus in Ἀτρεκέως, sed legendum Κρησὶ pro Κλεισί. Ex Porphyrio enim lib. IV. περὶ ἀποχῆς constat, inde petitum esse, quem producit, locum, obseruante Bentleio.

45) Κλυμένη. Vide infra in Φαέθων.

46) Κλεοφόντης. Schol. Euripidis ad Phoeniss. Sed Meursius Κρεσφόντῃ legit pro Κλεοφόντῃ.

47) Κρεσφόντης. Cicero II. Tusc. Eustratius ad III. 1. Nicomach. (Vide et infra Χρεσφόντης, et paullo ante in Κλεοφόντης et Θεμιστοκλῆς.) *Polybius* tom. II. p. 929. *Stob. Plutarch.* consolat. ad Apollon. Scholiastes *Euripidis* ad Medeam v. 85. [ad Phoeniss. 162. vbi vid. *Valcken.* p. 626. *Strabo* VIII. p. 365. edit. Paris.] Barnesii fragmenta p. 476. 520. et 529. *Gatacker.* Adu. misc. cap. 10. Meminit et *Aristoteles* cap. 14. Poetic. sine Euripidis

Euripidis nomine. *Ennii* Cresphontem laudant Gellius VII. 3. et Festus; conf. Diarium eruditorum Italiae, tom. XVIII. p. 319 — 323. vbi etiam de recentioribus.

48) Κρῆσσαι. Athen. Stob. Etymol. M. in Φλήναφος. Schol. Comici ad Vesp. et Ranas, vbi male Κρῆταις pro Κρήσσαις.

49) Κρῆτες. Schol. Aristoph. ad Ranas 873. ex quo loco constat, in illo dramate actum [?] de μίξει Πασιφάης πρὸς τὸν ταῦρον. Hoc itaque est drama περὶ Πασιφάης, quod Euripidem docuisse adfirmat *Malelas* I. Chron. p. 106. Vide *Rich. Bentlei* Epist. ad Ioh. Millium Malelae subiectam p. 22 sq. et supra in Κλεῖδες. [*Toup.* Epist. crit. p. 118. *Musgraue* et *Beck.* pag. 438.]

50) Κτίμενες. Clemens Alex. VI. Strom. p. 622. Nisi legendum Τήμενος.

51) Κύριαι. Hesych. in Ζεύγλαι. Sed legendum Σκυρίαις pro Κυρίαις.

52) Λαμία. *Lactantius* lib. I. cap. 6. *Photius* quaest. 160. ad Amphilochum citat prologum Lamiae Euripideae. *Diodor. Sic.* XX. 41.

53) Λικύμνιος. *Laert.* III. 63. Hesych. Etymol. M. Stob. Stephanus Byz. (vbi male Λικυμνία) *Macrobius* lib. I. Saturnal. cap. 18. Scholiastes Comici ad Aues. Suid. in Μιγνύς, Εἴδεα, Φαῦλον etc. Barnesii fragmenta p. 479. 520. [*Valcken.* Diatr. p. 17. C.]

54) Μελανίππη siue Μεναλίππη ἡ σοφή. *Dionys. Halic.* in Arte Rhetor. p. 47. et 57. [de quibus locis vid. *Toup.* Em. in Suidam III. p. 21 sq. et *Valcken.* Diatr. Eur. p. 183 sq.] Schol. Comici ad Ranas 1275. [conf. *Diodor. Sic.* I. p. 11. ibique Wesseling.]

55) Μελανίππη δεσμῶτις. *Athen.* lib. XII. *Porphyr.* apud Euseb. 10. Praeparat. cap. 3. Μελανίππην Euripidis laudant praeterea *Eratosthenes* cap. 18. Catasterism. *Plato* in Conuiuio, p. 317. *Diodorus Sic.* lib. I. cuius locum laudat etiam Eusebius lib. I. Praeparat. cap. 7. adde haec Aristophanis de Euripide in Thesmophoriaz. 554. Μελανίππας ποιῶν, Φαίδρας τε, Πηνελόπην δὲ οὐ πώποτ' ἐποίησεν, ὅτι γυνὴ σώφρων ἔδοξεν εἶναι. Vide et *Hygin.* lib. II. Poetic. Astronom. cap. 18. vbi de equo, et fragmenta a Barnesio collecta p. 479. et 521. Vitamque Euripidis §. 14. et 15. vbi Poetam aduersus Aristotelis reprehensionem cap. 15. Poetic. tuetur. *Hugo Grotius* ad Germanic. putat, ad Euripidis Menalippen respici a *Iuuenale* VIII. 229. Forte ex hac *Ennius* Menalippam suam expresserat, quam laudant *Gellius* V. 11. Priscianus, Nonius et alii. [Eadem est, quae antecedens. vid. *Musgrau.* et cl. *Beck.* pag. 453 sqq.]

56) Μελέαγρος, *Macrob.* V. 18. Stob. Hesych. Etymol. M. Scholiastes Pindari Nemeonic. Od. 10. Comici ad Ranas 1269. 1351. 1447. Suid. in Νῦν, Malelae Chron. p. 210. Plutarchus in parallelis minoribus p. 312. Anonymus Scholiastes *Aristotelis* Rhetoric. lib. III. pag. 61. b. Memorat et *Aristoteles* cap. 13. Poetic. Euripide non nominato. Vide Barnesii fragmenta p. 481. et 521. et Meziriac. ad Her. Ouidii tom. I. p. 277. de Meleagro. Latine Meleagrum Euripidis exemplo docuerat *Accius. Fabric.* Plura suppeditabit *Valcken.* Diatr. cap. XIII. adde *Musgrau.* et *Beck.* p. 455 sq. *Harl.*

57) Μεναλίππη. Vide paullo ante Μελανίππη.

58) Μενησία et Μετασίαι. Stob. serm. 13. et 3. sed corrupta nomina Meursio videntur.

59) Νεοπτόλεμον Tragoediam Euripidis, an alterius, memorat Ariſtot. cap. 23. Poet.

60) Νιόβη. Ariſtoteles cap. 17. Poetic. Barneſii fragmenta p. 521. Laertius VII. 28. *Fabric.* Sed dubitat *Valcken.* Diatr. pag. 13. *Harl.*

61) Ξάντριαι. Schol. Ariſtophanis ad Ranas 1385. Barneſii fragmenta p. 521. [Nutat Valcken. in Diatr. pag. 11.]

62) Οἰδίπους q). Heſych. Stob. Confer fragmenta a Barneſio collecta p. 483. et 521. *Malelae* Chron. p. 63. Erotian. in Ὑπείλλει. [Schol. ad Eur. Phoen. p. 790. *Valcken.* Diatr. pag. 192 ſqq. Musgrau. pag. 457 ſq.]

63) Οἰλεύς. Stob. A Meurſio cum Oeneo tragoedia confunditur; ſed Grotio et Barneſio diſtinguitur. [?] *Fabric.* At Eurip. non docuit Oïleum, ſed verſus illi, a *Stobaeo* Tit. CXV. pag. 478. citati, ſunt e Sophoclis Aiace Locro deſumti, vbi recitabantur e Chori vel alius perſona, Oïleum increpantis, quod filii mortem haud ferret moderate. *Cicer.* Tuſc. III. 29. vid. *Brunck.* in fragm. Sophocl. pag. 588 ſq. edit. min. *Harl.*

64) Οἰνεύς. Clemens Alex. VI. Strom. pag. 619. *Philoſtrat.* Heroic. pag. 663. edit. Olearii, [*Ariſtoph.* Ran. 72. ibique ſchol. Schol. ad *Ariſtotel.* Rhet. III. 16.] Stob. Lucianus in Conuiuio ſ. Lapithis. Heſych. Suid. in Ἡράκλειον λίθον. Schol. Ariſtophanis ad Acharnenſes 471. Erotianus in Τιμωρέουσα, vbi male οἴνῃ pro οἰνεῖ. Vide Barneſii fragmenta p. 484. et 521. Prologum Oenei, Euripide non nominato memorat *Ariſtoteles* cap. 16. Poetices. [*Valcken.* Diatr. Eurip. pag. 197. B.]

65) Οἰνόμαος. *Clemens Alex.* VI. Strom. pag. 625. Theodorit. Therapeut. lib. VI. pag. 102. Stob. [fragm. apud *Musgrau.* pag. 460.]

66) Παλαμήδης. Strabo lib. X. p. 470. edit. Pariſ. *Laertius* II. 44. Tzetza in Lycophron. *Pollux* X. 31. 145. Heſych. Stob. Auctor argumenti in Iſocrateum Buſiridem, diuerſi ab eo, quod H. Wolfius compoſuit. *Aelianus* II. 8. Var. et inde Scaliger in Graeca Deſcript. Olympiad. XCI. 1. [ita quoque *Valcken.* in Diatr. Eurip. p. 190 ſq. qui ſub Palamedis perſona Socratem adumbratum opinatur.] Vide *Barneſii* vitam Euripidis p. 15. et fragmenta pag. 486. et 521. *Samuelem Petitum* lib. I. Miſc. cap. 13. qui actam contendit Olymp. XCII. 3. *Fabric.* adde *Gottfr. Olearium* ad Philoſtrati Heroica, p. 718. *Valeſ.* ad Harpocrat. pag. 108 ſq. qui illuſtrat fragmentum Euripideae fabulae apud *Stobaeum* ſerm. 211. Heath. Musgrau. et Beck. ad fragm. *Hemſterhuſ.* ad Luciani iudicium vocalium cap. 5. tom. I. pag. 88. qui emendat explicatque docte locum apud *Stobaeum* pag. 469. et opinionem de Palamede litterarum inuentore. Fragmentum ſeruauit Scholiaſtes cod. Marciani ad Homeri Iliad. β'. 353. *Harl.*

67) Πασιφάη, Perſonae nomen, non dramatis. Confer ſupra in Κρῆτες.

68) Πειρίθους, qui ab aliis, teſte Athenaeo XI. p. 496. B. ad Critiam, tamquam auctorem, relatus eſt, Euripidi tribuitur a *Clemente* V. Stromatum, Heſych. Schol. Apollonii lib. IV. et Comici ad Aues 179. [*Valcken.* Diatr. Eurip. pag. 197 ſqq. Musgrau. l. c. pag. 468.]

69) Πελιάδες.

q) Ex Hygino argumentum ſuſpicatus poeta Gallus Oedipum in theatro exhibuit. Journ. des Sçav. an. 1722. Iul. pag. 49.

69) Πελιάδες. *Aeliani* VII. 47. Animal. Stob. et Hesych. apud quem duobus locis, vt et in Schol. Euripidis ad Medeam 693. πολιάσιν pro πελιάσιν.

70) Πενθεύς. *Plutarch.* in vita Crassi, ad cuius locum vide *Salmas.* in Funere linguae hellenist. p. 147 sq. *Stob.* serm. 39. et 71. *Fabric.* est eadem fab. quae Βάκχαι dicitur. Vid. supra in superstit. fabb. indice, et *Valcken.* Diatr. pag. 16. *Harl.*

71) Πηλεύς. Hesych. Stob. et Schol. *Aristophanis* ad Nubes 1153.

72) Πηνελόπη. Stobaei margines Eclog. Phys. p. 142. edit. Grotii. Penelopen tamen ab Euripide scriptam negat Aristophanes in loco, quem habes supra in Μεναλίππη, [v. 554.]

73) Πλεισθένης. Athen. XV. cap. 2. Hesych. Stob. *Ammonius* in Βωμός. Steph. Vide Barnesii fragmenta pag. 489. et 522. *Fabric.* [sed vid. *Valcken.* Diatr. Eurip. p. 227. Citatur cum fragmento in Schol. Marcian. ad Homer. δ'. 319. *Harl.*]

74) Πολύδωρος. Corinthus de dialect. [p. 8. vbi cod. Vatic. habet ἐν Πολυίδῳ, vid. *Koen.* ad loc. et *Valcken.* Diatr. p. 16.]

75) Πολύειδος. Stob. Hermogenes II. περὶ ἰδεῶν. Erotianus in Διεβλήθησαν. *Aelian.* de N. A. V. cap. 2. Schol. Euripidis ad Hippolytum v. 191. Vide Barnesii fragmenta p. 890. et 522. [et apud Musgrau. p. 464 sq.] *Meursium* Lib. de Euripide. tom. X. Antiqu. Gronou. p. 473. *Fabric.* [*Valcken.* Diatr. Eurip. p. 200 sq. Citatur et fragmentum datur a Schol. Marcian. Homer. Iliad. κ'. 56. *Harl*]

76) Πολυνείκης. Stob. serm. 39. Lucianus de lapsu inter salutandum tom. I. pag. 495.

77) Πολυξένη, Euripidi tertio a Suida tributa in Εὐριπίδης, locus ex ea apud Philonem Lib. quod omnis probus Liber pag. 682.

78) Πρωτεσίλαος. Clemens VI. Strom. p. 628. Stob. [vid. *Musgrau.* fragm. Eurip. p. 470.]

79) Ῥαδάμαντες. [*Eustath.* in Iliad. α'. p. 80, 52. ex arte Georgii Choerobosci grammatica,] Strabo lib. VIII. Stob. [*Valcken.* Diatr. Eurip. pag. 203 sq]

80) Σατυρικὰ δράματα Euripidis Αὐτόλυκος, Εὐρυσθένης siue Εὐρυσθεύς, Θερισταί, Σίσυφος. [?] [probabiliter quoque Ῥαδάμαντος. vid. *Valcken.* l. c. p. 204. et Σιλεύς, Valcken. ibid. pag. 209.]

81) Σθενόβοια. Athen. Stob. Scholiastes Comici ad Vespas v. 1069. et Ranas, Malelae Chron. p. 184. Photii Lex. MS. in Ξεναπάτας. Vide fragmenta Barnesii p. 491. et 522. et not. ad Medeam v. 1392. *Bentleii* Epist. ad Millium p. 20 sq. [*Valcken.* Diatr. Eurip. pag. 205 sq.]

82) Σίσυφος σατυρικός. *Aelian.* II. 8. Var. [apud Hesych. et Suidam, quos emendat *Valcken.* l. c. p. 209.] et inde Scaliger in Graeca Descript. Olympiad. XCI. 1. Euripidem in Sisypho citat etiam *Plutarch.* I. 7. de Placitis Philos. [versus tamen a Pseudo-Plut. citatos, negat, esse Euripidis, *Valcken.* Diatr. p. 209. adde *Musgrau.* l. c. p. 472 sq.] Galenus Hist. Philos. Hesych. et Etymol. M. [conf. *Casaubon.* de Satyr. Poesi, I. cap. 5. p. 141 sq.] Alii Sisyphum adscripserunt non Euripidi, sed *Critiae*, vt *Sextus Empiricus* eumdem, quem Plutarchus, locum e Sisypho excitans lib. VIII. aduersus Mathem. p. 318. (p. 562.) Vide tamen *Petrum Petitum* Misc. Obs. libro et capite primo. *Fabric.*

Particulam illam longam, quam Grotius et Barnesius exhibent, *Critiae* esse tribuendam, censet *Valcken.* Diatr. pag. 14. *Harl.*

83) Σκίρων σατυρικός. Pollux X. 35. IX. 6. 75. [vbi vid. interpr. in edit. Hemsterh. p. 1047 sqq. *Casaubon.* de Poes. Sat. I. cap. 5. p. 142.] Stob. Athen. p. 76. Hesych. qui emendandus in Ἔμβολα, vbi pro σκίρτ' legendum σκίρωνι. [*Valcken.* Diatr. pag. 247.]

84) Σκύλλα, nullum fabulae Euripideae nomen *Aristoteli* cap. 15. Poetic. ac ne Vossio quidem, qui Vlyssen in Scylla eiulantem ab Euripide introductum scribit. In Scylla enim idem eo in loco est, quod ad Scyllam; non in Tragoedia, cui Scyllae nomen esset.

85) Σκύριοι. Vide supra in Κύριοι. *Plutarch.* de dignoscendo adulatore pag. 72. C. Stob. et tragoedia non nominata *Cic.* XVI. 8. Epist. ad famil. *Sextus Empiricus* lib. I. contra Math. cap. 13. et sect. 308. p. 62. adde *Gataker.* cap. 10. Aduersar. pag. 104. [*Valcken.* pag. 33.]

86) Συλεύς. Philo lib. de Iosepho p. 420. et quod omnis probus sit liber 672. 681. 685. 686. Eusebius VI. 6. Praeparat. Stob. serm. 44. [Fragm. vid. apud Musgrau. pag. 474.]

87) Τέννης. Stob. serm. 2. *Fabric.* [p. 30. 39. sed est Sophocleum. vid. *Valcken.* Diatr. p. 15 sq. Historiam *Tennis* explicat *Lud. de Hemmer* in Republ. Tennediorum, Hafniae, 1735. 8. cap. II. *Harl.*]

88) Τήλεφος, [quam omnium Euripidis tragoediarum maxime vexauit Aristophanes; plura vid. apud *Valcken.* Diatr. p. 210 sqq. *Aristot.* Rhet. III. 2. ibique schol.] *Clemens* VI. p. 624. Stob. Ammonius in Πρεσβεύεσθαι, Scholiastes Comici ad Plutum, Ranas 866. et Acharnenses [viſ. 445. 453. 496. 539. 554. inprimis ad Nub. 919. vbi vid. Spanhem. et Küster.] Eustathius ad Iliad. π'. et Odyss. α'. Tzetzes Chil. IX. hist. 299. vbi ait, Aristophanem et Aeschylum, (alium opinor a Tragico,) ἐν λόγοις illud Euripidis drama perstrinxisse. Forte ex hac Tragoedia Telephum suum expresserat *L. Accius.* Memorat et Telephum, Euripide non nominato, Aristoteles cap. 13. Poetic. Vide fragmenta a Barnesio collecta p. 495. et 529. Respicit Zenobius II. r) prouerb. 85. Adpendix Vaticana, 29. *Fabric.* *Dionys. Halic.* II. p. 59, 17. emendante *P. Leopard.* Em. III. cap. 24. Plura vid. apud *Musgrau.* pag. 475 sqq. et *Valcken.* Diatr. pag. 164. *Harl.*

89) Τημενίδαι. Stob. *Pollux* IX. 4. *Aelian.* VIII. 39. de Animal. [*Valcken.* Diatr. pag. 168. A. B.]

90) Τήμενος. Hesych. et Stobaeus. Vide et supra in Βατήμενος, et Κτίμενος, et inferius in Τίμαιος. [*Temenidae*, non *Temenus* vel *Temenides*, verum fabulae nomen esse, docet *Musgrauius*, copiosus de illa, pag. 476 sq.]

91) Τηρεύς. Stob. serm. 13. p. 145, 25. Vide et supra in Ἐξάμετρος.

92) Τίμαιος. Stobaei margines serm. 31. sed Meursius legit Τήμενος. [†]

93) Τρῶες. Vide supra Τρῳάδες inter tragoedias Euripidis quae exstant.

94) Ὑψιπύλη.

r) Zenobius testatus est, Euripidem etiam hanc tragoediam correxisse, et dedisse nouam, inque ea omisisse, quibus heroas tesseris ludentes induxerat. vid. *Salmas.* f. 47. ad Vopisci Proculum.

94) Ὑψιπύλη. Didymus apud *Macrob.* V. 18. *Plutarch.* consolat. ad Apollon. pag. 110. F. *Cicero* III. Tusc. 25. Stob. Suid. in Δωδεκαμήχανον. [Schol. ad *Aristoph.* Ran. 53. 1242. 1357. *Macrob.* Saturn. V. 18.] *Galenus* comment. 3. ad Hippocrat. περὶ ἀέρων tom. V. p. 615. [quae corrigit explicatque *Valcken.* l. c. p. 214.] Hesych. Harpocr. *Eustathius* ad Iliad. ν'. p. 940. Vide et *Gatackerum* ad Antonin. VII. 40. Barnesii fragmenta p. 498. et 522. *A. Schottum* ad prouerbia pag. 408. [*Valcken.* Diatr. p. 211 sqq. vbi plura dedit fragmenta. *Groddeck* in: Biblioth. der alten Litteratur und Kunst, II. p. 109.]

95) Φαέθων ἢ Κλυμένη. *Strabo* lib. I. p. 58. C. *Laert.* II. 10. *Athen.* p. 503. *Vitruuius* IX. 4. *Plutarch.* IV. 2. Sympos. *Macrobius* lib. I. Saturnal. cap. 17. Stob. *Theon* ad Aratum 171. *Eustathius* ad Odyss. ν'. sub init. *Longinus* cap. 15. pag. 109. edit. Tollii. Vide et *Loensem* lib. IV. cap. 11. Epiphyllid. Euripidem forte respicit Scholiastes Homeri, ad Odyss. ρ'. 208. cum de Phaethonte differens subiungit historiam occurrere παρὰ τοῖς τραγικοῖς. [*Valcken.* Diatr. p. 31. Locum apud Vitruuium emendat *Boudam.* in Variis lectionib. pag. 137 sq.]

96) Φαίδρα, laudatur a Luciano Lib. ad indoctum multos libros coaceruantem. Sed locus exstat in *Hippolyto* Euripidis v. 418. vbi Phaedra loquitur. Vide et quae supra ad Phaedram Sophoclis et Euripidis Troades ac Μελανίππην. [item *Valcken.* Diatr. p. 16. B. C. et praefat. ad edit. Hippolyt. pag. XVII.]

97) Φιλοκτήτης. Acta Pythodoro Archonte Olymp. LXXXVIII. 1. vide argumentum Medeae. [Ex hoc probaturus est Bentl. in diss. de Epist. Phal. §. VIII. scriptam esse Olymp. LXXXVII.] Laudant *Aristoteles* VI. 8. *Nicomach.* (et ibi Eustathius) *Dio Chrysost.* diss. 52. [idem *Dio* dedit Or. 59. paraphrasin prologi fab. Philoctetes, quam recudi fecit, illustrauit atque emendauit *Valcken.* Diatr. cap. XI. p. 114 sqq. *Heath.* not. p. 182.] *Iustinus Martyr* de Monarchia Dei p. 109. Hesych. in Γαῦρος. Stobaeus, Schol. Comici ad Ranas, *Theodorus Canterus* lib. I. cap. 2. Var. Lect. et *Iacobus Loensis* VI. 17. (18.) Epiphyllid. Docuerat et *Accius* Philoctetem latine ex Euripideo potius quam Aeschyli vel Sophoclis expressam. Vide Scal. ad Varron. p. 101. [et *Bentleius* in Respons. ad C. Boyle, pag. 117. vers. lat. Lennep.]

98) Φοῖνιξ. *Aeschines* in Timarch. [pag. 21. edit. Taylor. pag. 66.] *Erotianus* in Διιπέτης. [quem loc. corrigit Valcken. l. c. p. 274.] Stob. Eclog. *Clemens* VI. Strom. p. 625. [coll. *Valcken.* p. 270 sq.] Apostolius XI. 41. prouerb. [Schol. *Aristoph.* Ran. 53. Schol. Marcian. ad Homer. Iliad. ι. 453. et γ'. 354. vbi est eius fragm.] Ex hac videtur suam Phoenicem *Ennius* [vid. *A. Gellii* N. A. VII. cap. 17.] expressisse. *Fabric.* vid. *Valcken.* Diatr. Eurip. cap. 24. pag. 262 sq. inprimis pag. 267 sq. de Ennianis verss. *Harl.*

99) Φρίξος α'. Iustinus Martyr de Monarchia Dei p. 109. Hesych. Sextus I. contra Mathem. Etymol. M. pag. 714. 20. Stobaeus, Eratosthenes cap. 14. Catasterism. Schol. Comici ad Ranas [v. 1256. haec videntur ex prioris editionis prologo, quae dat Schol. ad Eurip. Phoen. v. 6.] Barnesii fragmenta p. 503. 522. [*Valcken.* Diatr. Eurip. pag. 216 sq. *Groddeck.* l. cit. pag. 113.]

100) Φρίξος β'. Scholiast. Aristoph. ad Ranas 1266. [plura vid. apud Musgrau. et Beck. pag. 466 sqq.]

101) Φρύγες.

101) Φρύγες. *Mnesilochus* apud Laertium II. 18. *Fabric.* Non liquet *Valcken.* Diatr. p. 14. *Harl.*

102) Χρεσφόντης. Vide supra Κρεσφόντης. [*Valcken.* Diatr. p. 181 sqq. *Musgrau.* et *Beck.* pag. 435 sqq.]

103) Χρύσιππος. *Philo* Lib. περὶ κόσμε (Euripide non nominato) Clemens Alex. VI. Strom. pag. 627. (750, 22. etc.) Hesych. Stob. [❡] *Fabric.* [Chrysippi fragmenta collegit et percensuit *Valcken.* Diatr. cap. III. pag. 18 sqq. *Dauis.* ad Cic. Tuscul. IV. 33. pag. 328. *Harl.*

[Dramatum incertorum fragmenta collegit praeter Barnesium *Musgrauius* p. 480 sqq. cum epicrisi eel. Beckii, et multa percenset *Valcken.* in Diatr. Euripid. cap. XXI. etc. p. 219 sqq. Illa autem multo plura superesse, quam a Grotio fuere latinis numeris reddita, aut a Barnesio vel Heathio indicata, idem Valcken. ibidem adfirmat. *Harl.*]

IV. *Praeterea sub Euripidis nomine a veteribus citantur:*

Ἀλκιβιάδης, in Alcibiadem ᾆσμα siue ἐγκώμιον. *Plutarch.* in Alcibiade p. 196. et in Demosthene p. 846. vbi alteri auctori ab aliis tributum innuit Scholiastes Aristoph. ad Ranas. *Valesius* ad Ammianum Marcellin. f. 21. Fragmenta Euripidis a Barnesio collecta pagg. 516. 517.

Ἐπιγράμματα, quorum vnum seruatum ab *Athenaeo* lib. II. cap. 19. et in Anthologia.

Ἐπικήδειον Νικία καὶ Δημοσθένες καὶ τῶν μετ᾽ αὐτὸ ἐν Σικελίᾳ πεπτωκότων Ἀθηναίων. *Plutarch.* in Niciae vita p. 534. qui p. 542. refert, Siculos vehementer delectatos Euripidis carminibus, et ob ea multos Athenienses manumisisse.

Ὕμνοι. *Philostratus* lib. II. Sophist. in Hippodromi vita p. 613. ἐκ τῶν Εὐριπίδε τε ὕμνων καὶ Ἀμφίονος.

Versus duos Hexametros Euripidis in Apollinis laudem profert Macrobius I. Saturnal. cap. 17. Alium *Sextus Empir.* pag. 433. contra Mathem.

[De *Epistolis* quinque, quae sub Euripidis nomine exstant, ea, quae supra cap. X. §. 23. scripserat Fabricius, huc referam commodius, addito auctario. Fabricii igitur verba haec sunt: Prodierunt [ex *Io. Castlii* recensione, Rostoch. 1569. 8.] et cum alia versione *Eilhardi Lubini*, gr. et lat. apud Commelin. 1601. 8. Denique cum noua versione *Iosuae Barnesii* ad calcem editionis tragoediarum Euripidis, Cantabrig. 1694. fol. [rec. in edit. Beckiana, tom. II. p. 498 sqq. nec non in Collectionibus Epistolarum graec. Aldina, Cuiaciana etc. — Editio *Eurip. Epistol.* gr. et lat. sine nota loci et an. in 4. memoratur in Catal. libr. impressorum bibl. Paris. class. bon. art. tom. II.] Quamquam vero Anonymus graecus vitae Arati scriptor notat, fuisse olim, qui Epistolas a *Pollone* siue *Pollione* quodam Euripidi suppositas esse crederent; ita enim ille: Ἀπολλωνίδης ὁ Κηφεὺς, (Richardus Bentleius diss. de Epist. Euripid. §. XI. ex Ammonio in Κατοίκησις probe obseruauit, legendum Νικαεὺς,) [et sic rescripsit *Valcken.* in sua Ammonii edit. p. 77 sq. laudato nostro Fabricio,] ἐν τῷ ὀγδόῳ περὶ κατεψευσμένης ἱστορίας οὐκ εἶναι αὐτὰς Ἀράτε, φησὶ, ἀλλὰ Σαβειρίε Πόλλωνος, (*Sabidii* vel *Sabini Pollionis*, nisi legendum

legendum Οὐαλερίȣ *Valerii Pollionis.)* τȣ̃ αὐτȣ̃ δὲ φησὶν εἶναι ἐπιγεγραμμένας Εὐριπίδȣ ἐπιϛολάς. Nihilominus Barnesius tam praeclare de his Epistolis sentit, tum in Euripidis vita §. XXVIII. p. 27. (nou. edit. p. 28.) tum in argumento, Epistolis praefixo, tom. II. p. 523. [p. 498. edit. Beck.] vt adfirmet, neminem facile futurum *adeo perfrictae frontis aut iudicii imminuti*, qui, si tempus et phrasin vere atticam, et res et personas et simplicitatem et stilum, minime elaboratum, cum summa tamen puritate nitentem, penitus introspexerit, easdem vel Euripide hoc nostro indignas pronunciet, vel ab alio Euripide scriptas, vel ab vllo alio, aetatis minus purae auctore, confictas suspicetur. Vicissim *Richard. Bentleius* in singulari diss. anglice Londini. 1697. 8. edita et Barnesio opposita, illas epistolas et vocauit in dubium, et argumentis non absurdis easdem Euripidi suppositas esse contendit. Subiecta est eiusdem viri doctissimi diatribe de Epistolis Phalaridis. [latine versa est illa dissertatio a *Lennepio* et editioni Epistolarum Phalaridis subiecta, p. 80 sqq. Bentleius praeter ea haud pauca adtulit ad interpretandas has epistolas et ad vitam Euripidis exponendam.]

[V. *Codices MSS. et editiones Euripidis.*

Cel. *Beck.* quod vol. III. editionis praemisit plenam doctamque *recensionem codicum vel collatorum vel nondum collatorum et editionum atque versionum Euripidis, libellorum item, quibus illustratus est*, et p. 1019. codicum collegit supplementum, nobis otium fecit, egoque paucis tantum indicabo CODICES, quia futuro editori potissimum illorum notitia aeque est necessaria, ac editio Barnesio-Beckiana.

Regia *Parisina* Bibliotheca custodit XXXXIV codices manu exaratos, in quibus vel vna vel plures continentur Eur. tragoediae, aut Epistolae, tum cod. membr. qui comprehendit Medeam, Hippolytum, Alcestin e graeco in latinum conuersas a *Franc. Tissardo, Ambraceo*, I. V. D. tum *Franc. Porti*, Cretensis, praelectiones in Euripidis Iphig. in Aul. denique editionem *Aldinam*, a Putcano collatam cum codice.

In *Italia*, bibl. medicea *Florentina*, habet XXI. cod. scr. vel plurium vel paucissimarum tragoediarum, scholiorum et epistolarum, pariter VI. codd. bibl. *Veneta* D. Marci. *Andromache*, *Orestes* et *Phoenissae* cum scholiis in bibl. *Taurinensi*, et vltra XII. teste Montfaucon. in aliis Italiae bibliothecis: quibus addantur, vt me fecit certiorem cl. *Siebenkees*, in bibl. *Angelica*, Romae, Eur. Hecuba et Phoenissae cum scholiis partim ineditis, chart. saec. XIII. in bibl. *Barberina* n. 407. scholia inedita ad Euripidis Medeam, Alcesten, Andromachen, Iphigeniam.

In bibliothecis *Britannicis* sunt vltra XVIII. codd.

In *Hispania*, in bibl. *Toletana*, V. codd. et *Escorial.* duo codd. — in bibl. *Matrit.* regia, teste *Iriarte*, p. 70. cod. XVIII. fol. 236. *Euripidis Hecuba* sine scholiis. Illam, ait Iriarte, sequitur Tragoediae, nescio cuius, fragmentum, incipiens ab hoc versu: ὦ φάος ἀγρὸν καὶ γῆς ἰσόμοιρος ἀὴρ, atque in hunc desinens: Λύπης ἀντίῤῥοπον ἄχθος — pag. 75. cod. XIX. nr. 88. *Epistolae* Eur. quae perinde hic se habent, ac in Aldina collectione, narrante Iriarte. — p. 160 sqq. cod. XLVII. *Euripidis* vita, *Hecuba*, Ἰωνος εἰς Εὐριπίδην, versus elegiaci XVIII. (in Anthol. Steph. lib. III. cap. 25. p. 394 sq.) Eur. *Orestes* s. *Electra* et *Phoenissae.*

nissae. — p. 256. cod. LXXII. fententiae ex *Euripide* multisque aliis collectae. — p. 469. in cod. CXVI. n. 46. eſt inter ceteras multorum epiſtolas: Εὐριπίδη δεξικρατεῖ, ἐταιρικὴ. *Euripide Dexicrati, Amatoria.* — p. III. in indice *Vincentii Mariuerii Valentini* Operum MSS. indice, vol. X. ſunt *ſcholia iu ſeptem Euripidis tragoedias ex antiquis exemplaribus ab Arſenio Archiepiſcopo Monembaſiae collecta, Vincentio Marinerio Valentino interprete, cum hypotheſibus*, a p. 1 — 774. — Pag. 97. cod. XXIV. inter collectanea epigrammatum ſunt quinque Ἴωνες in Euripidem epigr. (in Anthologia quoque Steph. lib. III. cap. 25. Num vero vnum Ionem habeant auctorem, dubitat Iriarte, et ex inedita Euripidis vita oſtendit, Thucydidem, hiſtoricum ſiue Timotheum, lyricum, tetraſtichi fuiſſe parentem.) duo alia Tetraſticha in Euripidem fol. 115. p. 99. adtribuuntur *Ioni.*

In bibl. *Leidenſi* ſunt duo Codices.

In *Germania*, in bibl. Caeſar. *Vindobon.* ſeruantur X. codd. aliquot Tragoediarum Eurip. *Auguſtae Vindel.* quatuor MSSt. Quemdam codicem Auguſtanum cum ſcholiis antiquioribus notaeque melioris a Tryllirſchio collatum mire laudat *Valcken.* in praefat. ad Phoeniſſas Euripidis p. XIV ſqq. — *Heidelbergae* qui quondam fuerant codd. omitto, ii tamen a cl. *Beckio* ex Sylburgii Monumentis pietatis indicantur. — *Guelferbyti* eſt cod. continens quatuor tragoedias cum ſcholiis, et editio cum obſſ. Salmaſii manu adſcriptis. — Cod. *Witebergenſis* bibl. academicae, qui continet verſus 274 priores Hecubae, ſollerter contulit et de lectionibus illius variis copioſe intelligenterque diſſeruit *Io. Carol. Zeune*, litt. graec. tum Prof. ord. in progr. *Varietatem lectionis in Euripidis Hecubam ex cod. academiae Vitebergenſis proponit* — — — *Zeunius* Vitebergae, 1781. 4. — Codd. qui *Mosquae* ſeruantur, ſuique lection. varr. cl. *Matthaei* obtulit cl. *Beckio.* — Conf. hunc tom. III. Eur. p. 1019. et in praeſenti eſt exemplum cod. tres trag. continentis in bibl. Dresdenſi. — In bibl. *Hafnienſi* regia eſt quoque cod. MS. vide ſupra in notitia codicum Pindari.

EDITIONVM antiquiſſima et princeps, litteris capitalibus, non ſine accentibus tamen, e MSto cod. non contemnendae notae deſcripta: *Euripidis Medea, Hippolytus, Alceſtis, Andromache*, graece, 4. (Florentiae apud Laurent. Franc. de Alopa, a Iano Laſcari ſub finem ſaec. XV. curata.) vid. *Mericum Caſaubonum* in libello, anglice edito, de credulitate et incredulitate, p. 101. *Maittaire* Ann. typ. tom. I. part. I. p. 101 ſqq. cl. *Beck.* in recenſione editt. l. m. p. XIII. cl. *Morelli* not. ad Pinelli Catal. tom. II. nr. 4157.

Εὐριπίδου τραγῳδίαι ἑπτακαίδεκα ὧν ἔνιαι μετ' ἐξηγήσεων· εἰσὶ δὲ αὗται. Ἑκάβη etc. — *Euripidis tragoediae ſeptendecim, ex quib. quaedam habent commentaria. et ſunt hae. Hecuba, Oreſtes, Phoeniſſae, Medea, Hippolytus, Alceſtis, Andromache, Supplices, Iphigenia in Aulide, Iphigenia in Tauris, Rheſus, Troades, Bacchae, Cyclops, Heraclidae, Helena, Ion.* gr. In calce: Venetiis apud Aldum, menſe Febr. M. D. III. (1503.) 8.

In Bibl. Dresdenſi aliud exemplar exſtare, adnotauit cel. *Adelung*, in fine paullo diuerſum. In priore parte ſunt X. tragoediae in poſteriore ſunt octo, quamquam in fronte XVII. tantum modo nominantur: nam ſub finem addita eſt tragoedia, *Hercules furens.* vid. *Maittaire* Ann. typ. tom. II. part. I. p. 164. et *Dau. Clement.* Biblioth. cur. hiſtorique et crit. tom. VIII. p. 163 ſqq. qui praeter ea monet, edit. Aldinam 1513. 8. in catalogo librorum Iani Albini memoratam, eſſe errore operarum (loco anni ſcribendi 1503.) ortam. — *Denis* in Biblioth. Garelliana

Garelliana p. 486 sq. *Goetz.* memorab. bibl. Dresd. II. p. 433. Aldinam edit. ex codd. parum emendatis esse expressam, *Brunck.* ad Phoen. 1263. docet. Commentarii nondum prodierunt cum Aldina editione.

Σχόλια τῶν πάνυ δοκίμων εἰς ἑπτὰ τραγῳδίας τοῦ Εὐριπίδου, συλλεγέντα ἐκ διαφόρων παλαιῶν βιβλίων, καὶ συναρμολογηθέντα παρὰ Ἀρσενίου ἀρχιεπισκόπου Μονεμβασίας. Scholia in septem Euripidis Tragoedias ex antiquis exemplaribus ab Arsenio archiepiscopo Monembasiae collecta, et nunc primum in lucem edita. 8. In calce: Venetiis in officina Lucae Ant. Iuntae. M. D. XXXIV. d. XXIV. Dec.

In Euripidem scripserant complures, vt *Soterides* Epidaurius, testibus Suida et Eudocia, *Didymus* et *Aristophanes*, Alexandrini, *Callistratus*, *Dionysius* etc. *Aristophanem* grammaticum in Euripidis tragoedias eleganter eruditeque commentatum esse, scribit *Philelfus* XVIII. 21. Epist. Scholia e Dionysio, Didymo, aliisque collecta, fuere in bibliotheca Palatina, vid. *Sylburg.* catal. MSS. p. 101. Antiquum, ait Fabricius, eiusmodi scriptorem loquentem agnosces in schol. ad Medeam 273. *Κορινθίοις μέχρι τῶν καιρῶν τῶν καθ' ἡμᾶς καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ἑπτὰ κούρους καὶ ἑπτὰ κόρας τῶν ἐπισημοτάτων ἀνδρῶν ἐναπενιαυτίζειν τῷ τῆς θεᾶς (Ἥρας) τεμένει.* Alioqui recentis scriptoris in his scholiis vestigia non infrequentia sunt, etiam vocabula graeco barbara, notata *Barnesio* ad Hecubam v. 466. 1114. Orest. 364. 834. 1121. Phoeniss. 1107." — Ex illis enim antiquioribus et ex recentioribus *Emmanuele Moschopulo*, *Lascari et Thoma Magistro Arsenius* s) collegit scholia et praemisit graecam praefationem ad Paullum III. *Lascaris* scholia in III. primores tragoedias MSSt. erant in Bibl. Thuana. Adde *Maittaire* tom. II. part. II. p. 810.

Aldina edit. vitiose repetita est *Basileae* per *Io. Heruagium* 1537. 8. gr. Rara quidem est, (vid. *Maittaire* A. T. tom. III. part. I. p. 272.) at de vitioso contextu iam conquestus est *Henr. Stephanus* in Annotationibus in Euripidem et Sophoclem, 1568. atque in Epistola de suae typographiae statu, 1569. 8. pag. 42. nam nimia quadam religione atque ignorantia eius, qui praefuit, factum esse ait, vt non solum omnia menda, eaque leuissima, quae in Aldina erant, retinerentur, sed etiam, notis compendiariis minus recte cognitis, augerentur nouis, quod pluribus patefacit Stephanus exemplis. Idem de altera editione germanica grauiter conqueritur ibid. p. 44. et pluribus rem monstrat exemplis. In ea enim, ait, tantae tamque perniciosae audaciae specimen editum est, vt, nisi ei fraena iniiciantur, sed in ceteros quoque scriptores grassari itidem permittatur, merito clamaturus sit aliquis, de omnibus graecis scriptoribus, deque vniuersa lingua graeca actum esse. Immo clamitat Steph. eos, qui editioni illi praefuerint, Euripidis scripta manibus tractasse sacrilegis. *Valcken.* quoque culpat in praef. ad Phoenissas p. VII. Oporinum, inconsiderantius multa nouantem. Altera autem illa editio procul dubio est.

Εὐριπίδου — *Euripidis Tragoediae octodecim, Hecuba — — — Hercules furens.* graece. Basil. per Io. Heruag. 1544. 8. — repetita gr. ibid. 1551. 8. cum praef. a. 1544. scripta. Posterior habet in fine Electram ex editione et cum praefatione Victorii, atque argumento.

s) *Arsenius* hic est, in quem formula, quam vocant, excommunicationis, tamquam in Λατινόφρονα a Pachomio, patriarcha Constantinopol. post an. 1500. lata exstat in *Crusii* Turcograecia et apud Arcadium p. 430. Concordiae.

Oporinus praefuit huic editioni, atque in praefatione fatetur, se multa emendasse et eruditi cuiusdam viri exemplar castigatissimum sedulo esse imitatum. Heruag. quia in priore editione iam pollicitus erat editionem scholiorum separatim curandam, promissi memor ea huic adiecit, at, vti in praefat. profitetur, innumeris locis castigatiora. Scholiorum autem volumen separatim editum atque inscriptum est:

Σχόλια — — scholia in septem Euripidis tragoedias ex antiquis exemplaribus ab Arsenio archiepiscopo Monembasiae collecta, nunc denuo multo quam antea emendatiora in lucem edita. Basil. per Io. Heruagium. 1544. 8. graece.

Conf. *Valcken.* iudicium de his in praefat. ad Eur. Phoenissas p. XVI sqq. Idem acceperat a Reiskio exemplum scholiorum Heruagianum a *Tryllitschio* cum augustano codice MSto collatum, quod valde laudat ibid. p. XIV sqq. Adde *Freytagii* Adpar. litt. part. III. p. 561 sqq. vbi is de hac edit. et de Arsenio multus est: *Clement.* l. cit. p. 166. qui editionem scholiorum, Venetiis apud Iuntas 1524 in bibl. Arkeliana, Roterod. 1725. 8. p. 234. notatam, omnino e catalogo exterminandam, vitio atque ignorantiae auctoris illius catalogi adnumerat. Scholia MSSta in Euripidem a Galesinio sibi communicata citat *Casaubonus* ad Laertium p. 203. edit. Wetstein. — In fronte mei exempli scholiorum a manu antiqua haec nota iam adscripta est: *Arsenii codex rarus est. Prodiit etiam Venetiis* 1534. in 8.

Electra Eur. primum in lucem edita est *Romae* 1545. 8. curante *Petro Victorio*, cuius epistola nuncupatoria ad Nicolaum Ardinghellum, Cardinalem, scripta est *Florentiae* d. XXX. April. M. D. XLV. Victorius ait, e tenebris illam erutam esse a *Bartholomaeo Barbadoro* et *Hieronymo*, quorum elogium exstat in Actis Erudit. 1701. p. 503. Repetita est, aut titulus tantum mutatus et hisce auctus: *adiecta est eadem latine ad verbum reddita, vt conferri a graecae linguae studiosis possit.* Romae. 1546. 8. Textum enim graecum excipit latina versio. — Haec posterior, (quae si ita dici potest,) editio romana recusa est *Basileae* apud Oporinum, at culpa operarum annus signatus est 1446, quum poni debuisset 1546. 8. gr. et lat. adnotante viro quodam docto in fronte mei exemplaris scholiorum gr. ex edit. superiore Basileensi.

Euripides — in latinum sermonem conuersus adiecto e regione textu graeco cum annotationibus et praefationibus in omnes eius tragoedias; autore Casparo Stiblino. Accesserunt Iac. Micylli de Euripidis vita ex diuersis auctoribus collecta: item, de Tragoedia et eius partibus prolegomena quaedam. Item Io. Brodaei — Annotationes doctiss. [in tragoedias vndecim] *numquam antea in lucem editae. Ad haec index. Basil. per Io. Oporin. mens. Mart. 1562. fol.*

Casp. Stiblini versio prosaria ad carmen iambicum proxime accedit, magnaque pars constat versibus iambicis. Idem Stiblinus dramata singula contra theatri graeci consuetudinem in actus distinxit singulisque subiecit praefationes, argumentum notasque. Dedicatio nec non praefatio scripta est *Selestadii, apud veteris Elcebi reliquias, XXII. die Octobris, an. M. D. LVIIII.* Stiblini notae non admodum eruditae sunt. Reliqua post omnes tragoedias descripta sunt typis. Adde *Georg. Lizelii* Histor. poetarum graecorum Germaniae etc. p. 73 sqq. qui scribit, Stiblinum edidisse Euripidem annis 1558 et 1562. Basil. per Oporinum. Conrad. Dinnerus laudat Stiblinum in praef. ad epitheta sua graeca. Sed nimium sinistre de Stiblino Barnesius, interpres Euripidis saepe nominatus, tom. II. p. 425. *sane in toto illius opere, quo in Euripidem functus est, nihil omnino docto homine dignum reperio, excepto quod argumenta*

menta in omnes actus scripserit; et morales gnomas et philologicum nonnihil interserit, sed sensus poetae minime vidit, quum etiam iambici versus leges ignorarit. Dinneri ac Barnesii iudicium Fabricius adtulerat.

Nouam editionum classem duxit *Canterus:*

Εὐριπίδου — — *Euripidis tragoediae XIX. in quibus praeter infinita menda sublata, carminum omnium ratio hactenus ignorata nunc primum proditur: opera Gul. Canteri, Vltraiectini, graece. Antwerpiae, ex officina Christoph. Plantini, regii prototypographi. M. D. LXXI. (1571. 12.)*

Canterus vitia, quae Oporinus aut veteres inuexerant librarii, plurima expurgauit, primusque versus in choricis suis illigare modulis adgressus, multum sane praestitit, *Valcken.* in praef. ad Eur. Phoen. p. VII. recte iudicante. Atque ipse Canterus in praefatione copiose recensef, quae siue ingenii sui beneficio et familiaritate cum Euripide contracta fultus, siue iis adiutus, quae Henr. Stephanus ex antiquis codicibus in partem poetae posteriorem contulit aut Io. Brodaeus in eam adnotauit, in corrigendis ac restituendis tragoediis praestiterit. Ex suis Nouis lectionibus repetiit caput IV. lib. V. In fine adiecit breues notas criticas et insigniores aut a Stobaeo citatas Euripidis sententias graece et latinis versibus redditas. Adde *Denis* Bibl. Garellian. p. 487 sq.

Euripidis tragoediae XIX. accessit nunc recens vigesimae, cui Danae nomen, initium: omnia graece et latine. Aemilius Portus latinam interpretationem correxit et expoliuit; adiuncta sunt prolegomena in Euripidem et notae Guil. Canteri. Heidelbergae. Hieron. Commelin. 1597. II. voll. 8.

Fragmentum Danaes additum est ex vetustis bibliothecae Palatinae membranis. Totius Euripidis latinam versionem a se esse confectam, profitetur Portus in epistola nuncupatoria ad Georg. Ludou. ab Hutten. Aemilii autem Porti notae non adhaerent huic editioni, vt Fabricius aliique scripserunt, sed separatim editae sunt:

Aemilii Porti, Francisci Porti, Cretensis F. breues notae in omnes Euripidis tragoedias, quae typis mandatae reperiuntur, in lucem nunc primum prodeuntes et Nobilissimo — Ioanni Pacotio dedicatae — Ae. P. ex officina Commeliana cIↄIↄIc. (1599.) 8. Dedicatio scripta est Heidelbergae d. 1. Sept. 1598.

In calce libelli: *M. Ae. P. Fr. P. Cr. F. in Euripidem notarum finis.* Obseruationes sunt grammaticae: interdum Portus corrigit textum; interdum firmat Canteri suspiciones; interdum has reiicit: de dialectis graecis multus est. Barnesius in sua editione hinc inde Porto saepe facit iniuriam, et tamen surripit ei interdum lectiones, obseruante viro quodam docto, in: Allgem. Litteratur Zeitung, an. 1790. n. 70. Intelligenz Blatt. Ex his notis in edit. Brubachiana orta est interpolatio in Supplicibus Eur. post versum 263. adnotante *Musgrauio* in Exercitt. in Euripidem lib. I. cap. 20. Aut potius illi versiculi ex versione Melanchthoniana, (quam ante 1562 lucem adspexisse, infra in recensione versionum latiuarum videbimus) ortum traxerunt. vid. *Markland* ad v. 263. Supplic. mul. p. 61. edit. II. Quoniam vero exempla editarum illarum notarum interdum adligata sunt exemplaribus edit. Eur. a. 1597. inde error Fabricii aliorumque facile enasci potuit.

Εὐριπίδε Τραγῳδίαι ὀκτωκαίδεκα, ὧν τὰ ὀνόματα ἐν τῇ ἑξῆς εὑρήσεις σελίδι. *Euripidis tragoediae octodecim, quarum nomina in sequenti inuenies pagina. His accessit Electra, valde quidem hactenus desiderata tragoedia ac nuper demum in lucem edita.* (ex officina Io. Secerii et Petri Brubachii.) Francof. 8. sine anni nota.

Nisi post editas Porti notas, saltem post primam versionem Melanchthonianam in lucem exiisse Brubachianam edit. paullo ante significauimus. Prima edit. Melanchthon. versionis prodiit 1558. et exempli Reiskii, (v. eius praef. ad eius animadu. ad Euripidam) inuolucro impressa est anni 1558. nota. Adde cl. *Beck.* in recensione editionum p. XIV. Fabulae quaeque seorsum editae, suos sibi habent titulos. Hinc Marklandus exemplar habere potuit, quod duobus constitit voluminibus. Ducta vero esse videtur ex edit. Aldina sed qui praefuit operis, is interdum aliam recepit lectionem. Atque *Reiske* in Praef. ad Animaduerss. ad Euripidam etc. „diffiteri, ait, equidem nolim, in illa Seceriana s. Brubachiana editione in lectiones me incidisse egregias, a quibus descitum fuisse recentioribus editoribus, non possum satis mirari."

Tragoediarum Eur. edit. Geneu. 1567. 16. II. vol. e Catal. libr. impress. Mus. Britan. citat cl. *Beck.*

Εὐριπίδε τραγῳδιῶν, ὅσαι σώζονται. *Euripidis tragoediae quae extant. Cum latina Guil. Canteri interpretatione.* Σχόλια τῶν πάνυ δοκίμων εἰς ἑπτὰ τραγῳδίας τῦ Εὐριπίδε, συλλεγέντα — — *scholia doctorum virorum in septem Euripidis tragoedias, ex antiquis exemplaribus ab Arsenio Monembasiae archiepiscopo collecta. Accesserunt doctae Io. Brodaei, Guil. Canteri, Casp. Stiblini, Aemilii Porti in Euripidem Annotationes. Cum indicibus necessariis. Excudebat Paulus Stephanus. anno MDCII.* (1602.) 4.

De hac editione, valde rara vide plura apud *Clement.* l. m. p. 167 sq. In tres partes diuisa est illa: in prima Stephanus scholia graeca, multis partibus emendatiora facta, multis locis emaculata, multaque, male transposita, in meliorem digessit ordinem textuique subiecit. In bibl. Dresdensi est exemplar cum notis MStis. *Goetz.* in Memor. Bibl. Dresd. II. p. 436. negat, interpretationem latinam vllam factam esse a Cantero et prouocat ad Morhof. Polyhist. tom. I. p. 1038. sed esse contendit versionem Doroth. Camilli, a Porto emendatam.

Eur. Trag. cum versione Guil. Canteri, in *Corpore poetarum graecorum tragicorum, comicorum, lyricorum et epigrammatariorum,* quod lat. et graece vulgauit *Iacob. Lectius.* Geneuae 1614. fol.

Indicatam legi, sed non vidi edit. *Euripidis* Trag. graece, Francof. 1612. 8.

Εὐριπίδε — *Euripidis quae extant omnia: Tragoediae nempe XX. praeter vltimam, omnes completae: Item fragmenta aliarum plusquam LX tragoediarum et Epistolae V. nunc primum et ipsae huc adiectae: scholia demum doctorum virorum in septem priores tragoedias, ex diuersis antiquis exemplaribus vndiquaque collecta et concinnata ab Arsenio Monemb. archiepiscopo, — Opera et studio Iosuae Barnes. S. T. B. Emmanuelis collegii apud Cantabrigienses Socii maxime senioris. Cantabrigiae ex officina Iohann Hages, typographi. Impensis Richardi Green, bibliopolae Cantabr. a. dom. MDCXCIV.* (1694). fol.

De hac editione, quae quondam optima et luculentissima habebatur, Fabricii iudicium hoc est. „Barnesius et textum accurate recensuit, et post Canteri industriam ad metri rationes diligenter

diligenter castigauit, scholiaque Graeca integra ad priores septem tragoedias subiunxit, castigata et ipsa, et ex MS. codice Collegii Corporis Christi, quod Cantabrigiae est, hinc inde locupletata. Praeterea vniuersum Euripidem selectis virorum doctorum notis et suis animaduersionibus scholiisque illustrauit. Fragmenta quoque Euripidis collegit diligentissime, graeceque et latine exhibuit cum notis versus ad 2068. Denique Epistolas Euripidi tributas graece et latine subiunxit, totique operi binas dissertationes, vnam de Euripidis vita, alteram de tragoedia, scena, illiusque adparatu apud Graecos, musica theatrica et versuum tragicorum legibus, praefixit. Euripidis effigies, qua Barnesius suam exornauit editionem, paulo alia cernitur in prima editione imaginum Fuluii Vrsini, et apud Albertum Rubenium lib. II. de re vestiaria cap. 6. *Fabric.* Barnesius viuere desiit Cantabr. 1712. aet. 75. In manibus habeo exemplum cum notis Steinheilii manuscriptis, in quibus autem frequentissime is prouocat ad notas, ab ipso aliis adscriptas auctoribus, aut ad alios libros a se manu exaratos. De Barn. editione v. Acta Erudit. lat. 1695. p. 355 sqq. *Le Clerc* Biblioth. choisie, tom. VI. p. 241 sqq. Hodie minus benigne iudicant eruditi de Barnesii opera et iure multa in ista editione culpant. v. iudicem locupletissimum maximeque idoneum, *Valcken.* in praef. ad Eur. Phoenissas p. VIII. atque *Reiskius* in Animaduu. ad Euripidam saepe increpuit Barnesium, nec fragmenta satis diligenter collecta sunt.

Εὐριπίδου Τραγῳδίαι τελείαι ΔΠΙΙΙΙ. ἀποσπασμάτια καὶ ἐπιστολαί, *cioè Tragédie di Euripide intere XIX. Frammenti ed Epistole, greco e italiane in versi, illustrati di Annotazioni al Testo greco ed alla Traduzione. Opera del P. Carmeli, Accademico di Padoua.* In Padoua 1743 — 1753. XX. voll. mai. 8.

Notae sunt partim latine partim italice scriptae, nec satisfecerunt eruditorum exspectationi. *Paitoni* de versionibus italicis, tom. II. v. Euripide laudat quidem operam Camilli, at Reiskius inprimis in Actis Erudit. a. 1748. p. 534 sqq. acre de illa tulit iudicium: Carmelo quoque se defendente euulganteque: *Pro Euripide et nouo eius italico interprete diss. P. Carmeli,* S. Th. D. et in Gymnasio Patau. publ. Prof. Patauii 1750. 8. *Reiske* in Act. Erud. a. 1751. p. 614 sqq. acriter respondit. vide cel. *Beck.* l. m. et vitam Reiskii ab eius coniuge editam pag. 51.

Nouam concinnauit recensionem *Sam. Musgraue*, vsus codd. Paris. Cottoniano, Askevianis, Harleiano, et collatione cod. Florent. quae subsidia post praefationem enumerat. Is praeter ea consuluit notas editorum, quorum exempla contulit, et aliorum interpretum, e quibus et de coniectura multa loca emendauit in editione splendidissima:

Εὐριπίδου τὰ σωζόμενα: *Euripidis, quae exstant omnia. Tragoedias superstites ad fidem vett. edd. codicumque MSS. cum aliorum, tum praecipue bibl. reg. Paris. recensuit, fragmenta tragoediarum deperditarum collegit, varias lectiones insigniores notasque perpetuas subiecit, interpretationem lat. secundum probatissimas lectiones reformauit Samuel Musgraue, M. D. Accedunt scholia gr. in VII. priores tragoed. ex optimis et locupletissimis edd. recusa.* Oxonii 1778. IV. voll. 4. mai.

Volumen IV. comprehendit versionem latinam et scholia. conf. ephemer. litter. Gottingens. supplement. pl. 41. a. 1779. cumprimis cel. *Beckii* censuram in Bibliotheca philol. vol. I. Lips. 1779. p. 66 sqq. — Barnesianum exemplum recusum est, sed ita, vt in duobus posterioribus

rioribus tomis omnia, quae Musgrauius adnotarat, aut alii ſingularum tragoediarum editores aliique viri docti ſparſim, bona, cum ad interpretandum, tum inprimis ad emendandum contextum adtulerant, ſollerter, prouide et intelligenter collecta in nouam hanc editionem transfunderentur a cel. *Beckio*, de graecis litteris adeoque de Euripide ea opera praeclare merito:

Euripidis Tragoediae, fragmenta, epiſtolae ex editione Ioſuae Barneſii nunc recuſa et aucta. Appendice obſeruationum e variis doctorum virorum libris collecta, Tomus I. (qui ea tantum, quae ſunt in Barneſiana editione, reddidit.) Lipſiae 1778. 4.

— tom. II. *Eur.* — *Barneſii, nunc recuſa: accedunt fragmenta ex recenſione Samuel. Musgraue*, M. D. Lipſ. 1779. 4. Textus reliquarum tragoediarum eſt is, quem Barneſ. conſtituerat: Fragmentorum vero collectio auctorem habet Musgrauium. Illa excipiunt epiſtolae Euripideae, et duo indices in Euripidem, tum in ſcholia, tum in adnotationes.

tom. III. (quem debemus diligentiae Beckii.) *Euripidis* — *Barneſii nunc recuſa, tom. III. continens Samuel. Musgrauii notas integras in Euripidem. Accedunt praeter lectionis varietatem ſcholia auctiora, commentationes et animaduerſiones virorum doctorum excerptae et index verborum copioſus.* Lipſiae ſumtu Engelh. Ben. Suikerti. 1788.

Recenſionem codd. atque editionum, quae primum locum occupat, et mihi quoque profuit, iam laudaui. Poſt ſequitur collatio textus Barneſiani et Musgrauiani: tum emendationes editorum ſcholiorum et noua ſcholia ab aliis poſt Barneſianam editionem e MStis eruta, vna cum Heathii commentatione de re metrica Graecorum: poſt, Musgrauii notae integrae et aliorum ex variis editionibus librisque obſeruationum diligenter ſobrieque excerptae, cum docta editoris diſp. de Rheſo, dein index pleniſſimus verborum formularumque in editis Euripideis occurrentium, ab Heslero confectus et indices alii: denique largae animaduerſionum variarum, in his Preuoſti ex noua theatri graeci editione, acceſſiones. Futuri igitur vel cunctarum vel ſingularum tragoediarum editores in hoc tomo omnia paene ſubſidia habent parata, quibus ſiue ingenii bonitate ſiue codicum auxilio inuenta facilius adiicere poſſint. Erudita huius editionis cenſura, ex qua nos quoque profecimus, legitur in ephemeridibus litter. Ien. (*Allgemeine Litteratur Zeitung*,) nr. 86 et 87. a. 1790.

Singularum tragoediarum editiones ac verſiones latinas aliasque, quia cl. *Beck.* recenſuit vberius, paucis hic illas ſignificare ſufficiet, acceſſione correctioneque hinc inde facta.

1) *Hecuba et Iphigenia in Aulide*, gr. apud Theodoricum Aliſtenſem, Louan. 1520. 4. (cum notis MStis in Catal. bibl. Bodleianae, p. 410. tom. I.) — *eaedem* gr. et lat. ex verſione Eraſmi, Baſil. apud Froben. 1518. 8. (ſecundum Cat. bibl. Bodl. l. c.) 1524. 8. — 1530. 4. Pariſ. apud Morel. 1560. 4. — *Hecuba*, gr. Pariſ. 1552. apud Vaſcoſan. — gr. et lat. apud Guil. Morell. 1540. 4. 1560. 4. — gr. ibid. — gr. et lat. per Eraſmum. Pariſ. 1543. 4. — gr. cum ſcholiis graecis apud Io. Lodoicum Tiletan. Pariſ. 1545. 4. (ſec. Beckium: at ſecundum Maittaire, III. p. 382. Pariſ. 1547. 4.) — cum metaphraſi poetica Deſ. Eraſmi, edita ab *Henr. Rumpio* Hamburg. 1617. 8. — cum *Dorothei Camilli* (de quo infra in notitia verſionis plurium tragoediarum,) verſione proſaria, ſed a Stephano ex Philippi Melanchthonis maxime praelectionibus recognita, et cum metaphraſi poetica Deſ. Eraſmi, in *H. Stephani* tragoediis ſelectis. 1567. 12. — *Eur. Hec. et Iphig. in Aulide* gr. pro ſchola Argentinenſi. Argent. per I. Rihelium. 1567. 8. — *Hecuba cum Matth. Heusleri interpretatione et explicatione*, (in vſum puerorum,

puerorum, ad modum Iunckeri.) Lipsiae, 1554. 8. — *Hec.* gr. Paris. apud Morel. 1612. 4. (sec. Beckii notitiam.) — *Hec. Orestes et Phoenissae collatis decem mstis textum et scholia emendauit, scholiis ineditis, versione elegantiore, notis perpetuis et dissertatiunculis de metro tragico auxit et illustrauit Io. King.* Cantabrig. 1726. 8. conf. de hac edit. *Valcken.* praefat. ad Eurip. Phoenissas p. IX. — repetita illa est: *Hec. Or. et Phoen. cum scholiis antiquis ac versione notisque Io. King fere integris, curante Thoma Morel, qui Alcestin adiecit, cum scholiis, quae exstant, noua versione et notis perpetuis in vsum scholae Etonensis.* Londini, 1748. II. voll. 8. — Nouam recensionem confecit vsus codd. Paris. notasque, vt plurimum criticas, adiecit cel. *Rich. Fr. Ph. Brunck: Euripidis Tragoediae quatuor, Hecuba, Phoenissae, Hippolytus, et Bacchae ex optimis exemplaribus emendatae.* Argentorati, ex offic. Io. Henr. Heitz. 1780. 8. — Εὐρ. Ἑκάβη *e recensione et cum notis R. Fr. Ph. Brunck. Praelectionum caussa curauit Georg. Henr. Martini.* (Scholae Nicol. Lips. Rector.) Lipsiae, 1781. 8. — *Euripidis Hecuba, selecta varietate lectionis et continua adnotatione illustrauit Christoph. Frid. Ammon,* Phil. D. et Profess. in vniuersit litter. Erlang. Erlangae, sumt. Wolfg. Waltheri, 1789. min. 4. Docta est editio, cuius basis est quidem edit. Barnesiana, at ex Musgrauii et Brunckii ac veteribus editt. saepe resicta et correcta. Varietas lectionum, addita crisi, seiuncta est ab erudito commentario. Subiuncta est Latina Dorothei Camilli interpretatio correctior et emendatior. Ex *Winckelmanni* monumentis ineditis nr. 168. acri incisa est imago Euripidis sedentis, in dextra thyrsum, in sinistra laruam tenentis: ab vtraque parte est index XXXVI. tragoed. Euripidearum, in quo fabula Rhesi multaeque aliae non occurrunt.

Hecuba conuersa est in linguam *latinam* cum Iphigenia in Aulide ab Erasmo, Paris. apud Bodin. 1506. — alia sine l. et a. 4. — apud Aldum, 1507. 8. Viennae Pannoniae, opera Hieron. Victoris et Io. Singrenii, editore Ioach. Vadiano. mens. Oct. 1511. 4. (de qua editione vid. *Mich. Denis* in: Wiens Buchdruckergeschichte p. 60 sq.) — Basil. apud Froben. 1518. 8. — itid. Florentiae, apud Iuntam, 1518. 8. Coloniae, 1519. 4. — Londini eod. anno, et tom. I. Operum Erasmi. — Praefatio interpretis exstat inter Erasmi Epistolas XXIX. 24. et apud Maittaire A. T. tom. I. p. 652. — Basil. 1530. 8. (In exemplo, quod est in bibl. Hamburgensi publ. adscripta est ab initio explicatio Georg. Tanneri, I. C. et gr. linguae in acad. Viennensi Prof. 1574.) — *Georgii Anselmi Nepotis* Hecuba, tragoedia Euripidis e graeco in latinum translata. Parmae, Francisc. Vgoletus, 1506. 4. (in Vallieriano Catal. tom. II. pag. 69.) — *Hec. et Iphig. in Aulide ac Medea,* in lat. translatae; haec a *Georg. Buchanano,* illae ab Erasmo Rot. Paris. 1544. ex offic. Vascosani, 8. (Maittaire A. T. III. part. I. pag. 371.) In linguam *germanicam* verterunt *M. Wolfarth Spangenbergius,* Argentorati, 1605. 8. — *Io. von Alxinger* cum notis, in: Teutschen Mercur 1787. April. p. 3 sqq. *Ammon* cum *Andromache* et cum animaduersionibus, Erlangae, 1789. 8. — *G. B. Mathesius* cum examine tragoediae et cum notis, Lipsiae, 1788. 8. — partem a v. 895. vertit *I. C. F. Heinzelmann* in: Philosophische Blicke etc. Halae Sax. 1789. 8. part. I. — *Italicae* versiones, (de quibus vide *Paitou.* in Bibliot. degli autori etc. tom. II. p. 49 sqq. et Bibliothec. *Smithianam,* Venet. 1745. 4. pag. 163.) sunt auctore *Lud. Dolce,* Venet. 1543. 8. 1549. 12. 1566. 8. 1569. 12. 1748. 8. et Tragedie di M. *Lodou. Dolce,* cioè, Giocasta, Medea, Didone, Ifigenia, Thiesta, Hecuba. Di nuovo ricorrete e ristampate, in Vinezia, 1560. 12. — tum auctore *Io. Balcianello,* Vicentino, Veronae, 1592. 8. — *Gellio* s. not. l. et a. (est editio rarissima, et Gellius ostendit, se in vertenda hac fabula sequutum esse Erasmum.) — interprete *Zach. Valaresso,*

laresso, (Venet. 1714.) 8. — Ab. *Maria Guarnaccio* cum nonnullis adnotationibus, Florent. 1725. 4. — D. *Antonio Stratico*, Cretensi, Pataüi, 1733. 4. — in versus toscanos versa a *Stephano Pallauicinio*, in tom. III. p. 49. Operum Steph. Benedicti Pallauicinii, Venet. 1744. 8. — Hec. Phoen. Orest. Medea et Hippol. versae a *Mich. Ang. Carmeli*, Patau. 1743. 1747. 8. per Io. Manfrè. cum textu gr. de qua editione iam supra egimus. — Ad imitationem Euripideae Hecubae italicam composuit *Io. Geo. Trissinus*, Venet. 1560. 8. — In linguam *Franco - Gallicam* translata est *Hecuba* metrice, a *Lazaro de Baif*, (secundum Catal. Ducis de la Valliere tom. II. p. 69. nr. 2402.) apud H. Stephan. Paris. 1544. 8. — a *Guil. Bonchetel*, apud Robert. Stephan. Paris. 1550. 8. (Maittaire A. T. III. part. II. p. 593. at in catalog. Valleriano l. c. haec eadem versio tribuitur *Lazaro de Baif.* Forte vna eademque est cum superiore, adnotante cl. *Beck.o*. Nam Maittaire obseruat, auctorem ab aliis dici Bouchetelium, ab aliis Baifium.) — a *Belin de Ballu*, cum obseruationibus, Paris. 1783. 8. *Prevosti* versio in noua editione Brumoiani Graecorum theatri tom. IV. p. 399 sq. a quo etiam reliquae E. Tragoediae versae leguntur tom. IV. V. VI. VII. VIII. IX. X. conf. censuram in: Journal Encyclopédique à Bouillon, tom. IV. part. III. 1783. pag. 465.

Hecuba in singularibus quoque libellis illustrata est. In notitiam nostram venerunt *Samuel. Battierii* Obss. non spernendae in Eur. Hec. in Museo Heluetico, partic. XVII. Turici, 1750. 8. p. 30 sqq. in eadem part. p. 1 sqq. est *Io. Iac. Zimmermanni* diss. de Theologia Euripidis. — In *Museo Turicensi*, (cuius continuationem propter penuriam emtorum fuisse omittendam, valde dolemus.) tom. I. p. 156 sqq. et tom. II. p. 279 sqq. Turici, 1782. sunt doctae *Io. Iac. Steinbrüchelii* Obseruatt. ad Eur. Hecubam. — Εὐριπίδης τετραχηλισμένος *Euripidis Hecuba*, selectis Obseruatt. N. T. atticam puritatem et elegantiam comprobantibus simulque non paucos codicis graeci diuinitus inspirati locos difficiliores non parum illustrantibus adornata a *Io. Christ. Weidling*. Gerae, (1758.) 8. — *I. Car. Zeunii* progr. iam supra in notitia codd. laudaui. — *Christ. Frider. Ammon* disp. de Euripidis Hecuba, subiunctis obseruationibus in eiusdem Tragici Andromacham, Erlangae, 1783. 4.

2) *Orestes*. Editiones huius dramatis hae fere sunt: — gr. Witteberg. 1577. 8. — gr. apud Feder. Morell. Lutet. 1584. 4. — Paris. apud Libert. 1623. 4. — gr. et lat. Glasg. 1753. 12. — gr. cum varietate lectionis eruditisque obseruatt. *I. F. Facii*, Coburgi, 1778. 8. — Sophoclis Oedip. tyrannus et *Euripidis Orestes* ex optimis exemplaribus emendati, Argentor. ex offic. I. H. Heitz. 1779. 8. cum praefat. *Io. Schweighäuseri*, sed cura Brunckii. — In *Sam. Battierii* Praelectione de iis, ad quae potissimum attendi debeat, vt quis in antiquis Graecorum scriptis non solum loca corrupta deprehendere, sed et eadem, si vllo modo id fieri possit, emendare valeat, (in *Museo Heluetico*, part. XIII. Turici, 1749. p. 1 sqq.) varia loca Hecubae, Troad., Phoeniss. vtriusque Iphigeniae, inprimis *Orestis* emendantur.

Latino carmine reddidit Orestem *Sigismundus Gelous*, Pannonius. Basil. 1551. 8. In dedicatione ad Martinum Calmantzehi adsceuerat, se modo scholiasten graecum, modo Aldinas lectiones esse sequutum.

Anglice versae sunt trag. Eurip. *Phoeniss. Iphig. in Aulide*, *Troades* et *Orestes* in: Select Tragedies of Euripides. Translated from the original greek. Londini, 1780. 8. — *Gallice* a Preuost, in: Tragédies d'Euripide etc. Paris. 1778. Praeter Oresten nulla alia in hoc libro inest.

Samuel.

Samuel. Battierii Obff. in Euripidis Oreften leguntur in Mufeo Helvetico, part. XVIII. nr. 1. pag. 175 fqq.

3) *Phoenifſae.* — Tragoedia — gr. emendata ex MSS. et latina facta ab *Hugone Grotio.* Parif. 1630. 8. Amftel. 1631. 8. (correctore Ger. I. Voffio. vid. plura de hac edit. *Freytag.* in Adpar. litterar. tom. III. p. 557 fqq. Vie de Grotius par *Burigny.* I. 162.) — gr. et lat. per Georg. Calaminum, Argentin. per Nic. Wyriot. 1577. 8.

Medea et Phoeniſſae gr. et lat. cum fchol. gr. integris nonnullisque ad Phoeniffas e MS. nunc primum editis, ftudio *Wilhelmi Piers*, qui vitam Euripidis recens a fe fcriptam et notas variasque lectiones adiecit. Cantabrigiae, 1703. 8. — eaedem a Io. Barnef. gr. et lat. Londini, 1715. 8. — (vid. Acta Erudit. an. 1704. p. 355. *Clerici* Biblioth. choifie, tom. XI. p. 276. de Pierfii edit.) — eaedem gr. et lat. ex verfione *Georgii Buchanani*, Edinburgi, 1722. 8. — *Phoeniſſae* ex rec. Barnefii, cura *Car. Henr. Langii*, Lubec. 1733. 8. — Critica et optima pleniffimaque eft editio:

Euripidis Tragoedia Phoeniſſae. Interpretationem addidit H. Grotii, graeca caſtigauit e mstis, atque adnotationibus inſtruxit, ſcholia, partim nunc primum euulgata, ſubiecit Ludou. Caſp. Valckenaer. Franequerae, 1755. 4.

Sequutus eft praecipue adcuratam Kingii editionem, (de qua vid. ad Tr. *Hecuba;*) fed viginti fere verfus tamquam adulterinos Euripideque indignos primus eiecit, reliqua, tam res verbaque poetae, quam fcholia doctiffime percenfuit et explicuit. Secundam editionem, Lazacio curante, prodituram effe, nunciatum eft. — Ex recenfione *Valckenarii* edidit *Phoeniſſas*, varietatemque lectionis et indicem vocabulor. copiofiffimum adiecit *Chriſt. Gottf. Schütz.* (in praefenti Prof. Ienenfis,) Halae Saxon. 1772. 8. — cum Hecuba, (vbi vide,) a *Brunckio,* Argentor. 1780. 8. — In *Ier. Nic. Eyringii* Chreftomathia tragica, Gottingae, 1762. 8. *Phoeniſſae* vltimum locum occupant. — Sunt quoque in Πεντααλογία, f. tragoediarum gr. delectu, cum adnotatione *I. Burton.* edit. II. cui obferuationes indicemque graecum longe auctiorem et emendatiorem adiecit *Thom. Burgeſſ.* Oxon. 1779. 8. II. tom. — atque in *F. A. Wolfii* Tetralogia dramatum graecorum, Halae Saxon. 1787. 8.

Verfa haec eft tragoedia in linguam *latinam.* — *Eurip. III. trag. Phoeniſſae, Hippolytus coronatus, atque Andromache,* latino carmine conuerfae a *Geo. Ratallero:* accefferunt fragmenta ex vett. gr. poetis apud Stobaeum, ab eodem auctore eodem verfuum genere redditae. Antwerp. apud Chrift. Plantin. 1581. 16. (conf. Valcken. praefat. ad Eurip. Hippol.) — Tertia itidem poetica verfio *M. Georgii Calamini,* Silefii, additis e regione graecis, Argentor. 1577. 8. et quarta *Iani Guilelmi,* Lubecenfis, Roftoch. 1579. 8. praemiffis fragmentis translationis veteris tragici latini. — *Italice* vertit Phoen. *Zachar. Valareſus,* in 8. — *Anglice,* in: Selects Trag. of Eurip. (vid. ad *Oreſten.*)

Illuftrata eft haec Trag. a variis viris doctis. Obfervations fur quelques endroits de *Pheniciennes,* in Hiftoria acad. Parif. Infcript. tom. V. p. 119. — add. *Fraguier* in Comment. illius Soc. vol. II. p. 409. — M. *Carol. Henr. Lang,* Conrector Gymnafii Lubecenfis, edidit Specimen in Obferuationibus fuis facris, Lubec. 1735. 8. poftea Animaduerfiones criticas in Phoeniffas Euripidis ex edit. Iofuae Barnefii, in: *Hamburg. vermiſchte Bibliothek.* Hamburg. vol. I. part. I. 1743. 8. p. 137 fqq. et part. VI. p. 1019 fqq. In Epiftola ad editores prae-

miffa

missa et scripta d. XXIV. Dec. 1742. se, scribit, contulisse editt. Heruagii, Canteri, Grotii, Kingii et Piersii, item *Salmasii* et *Scaligeri* emendationes, a I. A. Fabricio in vsus ipsius concessas. Quando vero p. 1020. scribit ad v. 737. Barnesianam quamdam emendationem iam legi in textu Canteri a Paulo *Manutio* MDCII. 4. edito, aberrasse videtur memoria, et dare voluit a *Paullo Stephano*. — Idem *Langius* edidit tres prolusiones, s. tria Specimina Obseruationum philologicarum in N. T. ex Euripide collectarum. Lubecae, 1734 — 1736. Persequitur XXII. capita Matthaei et ex dispersis locis Euripideis vt plurimum vocabula aut loquendi formulas S. Matthaei illustrat. — *Battierii* Obss. in Euripidem sunt in Museo Heluetico, partic. XIX. p. 341 sqq. Praeter verba poetae rationem quoque habet et metri et scholiastis; laudatque cod. *Origenis* MSS. bibliothec. academ. Basil. e quo locum Eurip. adducit examinatque. — Cel. *Mori* comm. ad Phoen. iam supra in Catal. tragoediarum laudaui.

4) *Medea*. Editiones: gr. cum schol. graecis. Paris. 1545. apud Io. Lodoicum Tiletanum. — cum versione prosaria *Dorothei Camilli*, recognita ex Phil. Melanchthonis maxime praelectionibus, et cum metaphrasi *Georgii Buchanani* t), qui carmine latino Medeam reddidit, exstat in tragoediis selectis H. Stephani. 1567. 12. — gr. cum vers. *Buchanani*, Argentin. 1576. 8. — Cum eadem *Buchanani* metaphrasi, (Paris. 1544. 8. vid. supra in Hecuba,) quae et separatim et inter poemata eius (Lugd. Bat. 1621.) plus simplici vice prodierat, eam trag. recudi fecit *Henricus Rumpius*. Hamburg. 1620. 8. — graece, Paris. apud Morel. 1622. 4. — *Medea et Alcestis*, gr. et lat. cum metaphrasi Buchanani. Edinburg. 1722. 12. 1726. 8. — *Medea* cum scholiis, gr. et lat. Londin. 1734. 1754. 4. — gr. et lat. Glasguae, 1775. 8. — Critica est editio cum notis *Brunckii* criticis. *Aeschyli* Trag. Prometheus, Persae et Septem ad Thebas, *Sophoclis* Antigone, *Euripidis Medea*. Argentorati, ex offic. *I. H. Heitz*. 1779. 8. — *Thomas* quoque *Hobbesius*, adhuc in ludo litterario degens, *Euripidis* Medeam simili metro latinis versibus eleganter expressit, vt in auctario ad eius vitam tradit Radulphus Bathurst pag. 33. De edit. *Wilhelmi Piers* diximus paullo ante in Phoenissis. Exemplum cum notis msstis est in Biblioth. Dresdensi.

Versiones: *latina*, separatim, *Georgii Buchanani*, Scoti, Franciscanus et fratres, elegiarum lib. I. Siluarum lib. I. Odarum lib. I. *Euripidis Medea et Alcestis* eodem interprete etc. Basil. 1568. 8. — Fabricius manu adscripserat orae exempli sui: „Vltraiecti, 1543. 8. Medeam latinis versibus interpretatus est etiam *Petrus Tiara*. — *Phoenissae*, latine, opera *Iani Guilielmi*, Rostoch. 1579. 8." — *hispanica*, auctore Petr. Sim. Abril. Barcell. 1599. — *Gallicam Io. Anton. Baysii* memorat Fabricius ex *Verderii* bibliotheca gallica, pag. 641.

Illustrata aut examinata est aliquoties *Medea*. De Hardionis et Hurdii diuersis sententiis vid. supra in *Medea*, s. in Catalog. trag. — *Erasmi Vindingii*, Paulli F. commentarius in Medeam vsque ad vers. 340. excusus est Hafniae, 1657. 4. — Dissertazioni due dell' Ab. *Gio. Girolamo*

t) *Ex msto Fabricii:* Maleuolorum calumniam interpretor, quod apud H. Stephanum de bene instituendis gr. linguae studiis p. 116. Buchananus ab aemulis dictus est, versionem Medeae ex, nescio qua, bibliotheca surripuisse. Ex qua enim bibliotheca surripuit tot alias cultissimas metaphrases suas et tot alia poemata, quibus nihil est elegantius, et quod ad Euripidis Medeam et Alcestin adtinet, nihil fidelius quoque, licet tragicum cothurnum in illis desiderent Memoriae Treuoltinae an. 1729. pag. 755.

Girolamo Carli — la prima full' impresa degli Argonauti e i posteriori fatti di Giasone e di Medea; la seconda sopra un antico bassorilievo rappresentante *la Medea di Euripide*, conseruato nel Museo dell' academia di Mantova. Mant. 1785. 8. — (vid. cel. *Beck.* in Recensione etc. pag. XX.) — Ueber den Character der Medea. Altenburg. 1789. 8. Melius vero et vberius id argumentum persequutus est, et, quae venusta pulcraque sunt in hac trag. contra Meinersii iudicium eleganter defendit atque explicuit cl. D. *Henr. Blümner:* Ueber die Medea von Euripides. Lipsiae, 1790. 8. Primum recenset haud paucos Graecos, Latinos et recentiores, qui trag. *Medea* inscriptas confecerunt. Tum intelligenter persequitur potiora, comparatque alios poetas, in eodem argumento versatos, et examinat Hardionis, Hurdii, Corneille (in Opp. tom. II. examen de Médée) Preuostique iudicia de nostro dramate.

5) *Hippolytus. Editiones* separatim prodierunt — gr. Wittebergae, 1582. 8. — gr. et lat. adiuncto *Senecae* Hippolyto, sine a. et l. nota. 8. Senecae trag. in ora additae sunt variae lectiones aut coniecturae. Antiqua autem est editio, nam exempli mei possessor in fronte scripsit, se an. 1599. *accepisse dono ab Hertelio commilitone carissimo.* — Nouam fecit recensionem *Sam. Musgraue: Hippolytus ex* MSS. biblioth. regiae Paris. emendatus cum variis lectionibus et notis editoris. Oxon. 1756. 4. — Praestantissima et praeclaris accessionibus, praecipue de fragmentis et deperditis Eurip. fabulis, ornata est editio:

Euripidis tragoedia Hippolytus, quam latino carmine conuersam a Georgio Ratallero, adnotationibus instruxit Lud. Casp. Valckenaer. Lugd. Bat. 1768. mai. 4.

Addita pars II. inscripta est: *Lud. Casp. Valckenarii Diatribe in Euripidis perditorum Reliquias.* ibid. 1767.

Ex recensione et cum animaduerss. Brunckii reeudi fecit Hippolytum cl. *Martini*, Rector scholae Nicolaitan. Lipsiae, 1788. 8.

Latino carmine conuersa est haec trag. cum Phoenissis et Androm. a *Georgio Ratallero.* Antwerp. apud Chph. Plantin. 1581. 12. (16.) — *Italico*, a *Benedicto Pasqualigo.* Venet. 1730. 8. — versio italica est in tom. II. I Capi d' Opera del teatro antico e moderno italiano e straniero. Venet. 1789. — — carmine italico Abb. *Franc. Boaretti.* Venet. 1789. 8. — *Gallico* sermone in *Brumoei* Theatro Graecorum, Paris. 1730. vol. III. 4. Amstel. 1732. vol. VI. 8.

Libellos quosdam, in quibus examinatur aut illustratur Hippolytus, iam supra in indice fabularum laudaui. His addatur Dissertatio super ἀναγλύφῳ veteris Sarcophagi marmorei, quem hodie in aede Agrigentinorum cathedrali fontis baptismalis loco vsurpare solent, auctore *Vincentio Gallio*, Agrigentino, caussarum patrono, in: Antiquorum monimentorum sylloge, quam collegit, partim interpretatus est atque edidit *Ge. Henr. Martini*, Lipsiae, 1783. 8. p. 1 sqq. — Legitur ea commentatio italice scripta in: Raccolta di Opuscoli di Autori Siciliani, vol. XIV. 1773. et, adnotante cl. Beckio, artificem *Hippolyti* tragoediam Euripideam caelo expressisse, coniecerunt Riedeselius, Gallius atque Martinius. Ad illustrandum Hippolytum multa adferuntur.

6) *Alcestis.* Separatim edit. gr. Paris. 1619. apud Libert. 4. — cum scholiis gr. et versione lat. Buchanani, e recensione et cum notis Ios. Barnesii. Curauit et indicem omnium

 vocum

vocum adiecit *Io. Frid. Sal. Kaltwaſſer*, (in praeſenti, Gymnaſii Gothani Profeſſor.) Gothae, 1776. 8. — Morelli edit. iam adtulimus ad Hecubam. — gr. et lat. cum notis Barneſii, Musgrauii, Reiskii, aliorumque, quibus et ſuas adiecit *Chriſtian. Theoph. Kuinoel.* Lipſiae, 1789. mai. 8.

Latino carmine reddita eſt *Georg. Buchanano* interprete, (impreſſa Lutet. menſ. Dec. 1556.) ex offic. Mich. Vaſcoſani. 1557. 4. Quod autem priuilegium datum fuerit Vaſcoſano iam VII. Id. Febr. 1553. Maittaire A. T. III. part. II. p. 700. ſuſpicatur, aliam praeceſſiſſe editionem. — Wittebergae, 1581. 8. — *Italico* carmine a *Io. Baptiſta Pariſotto*, in tom. XII. Collectionis opuſculorum philologicorum, (Raccolta d'Opuſcoli ſcientifici e filologici,) Venet. 1735. 12. — Imitatus eſt recens poeta Italus in Tragicomoedia, cui titulus: L'Aleſſandro in Suſa, in Galleria di Minerua tom. VI. p. 89. adde cl. Beck. p. XIX. — *Gallica* proſa vertit *Brumoy* in Theatro Graec. Pariſ. 1730. tom. III. 4. Amſterd. 1732. 8. tom. VI. — De germanica *Seyboldi* verſione et aliis huc pertinentibus ſcriptis vid. ſupra in indice tragoediarum: quibus adde *Albert. Georgii Walchii* progr. quo illuſtrantur ſimul loca aliquot librorum N. T. ex Euripidis Alceſtide. Schleuſingae, 1789.

7) *Andromache.* Verterat eam olim quoque *Ennius*. vid. *Scaligerum* ad Varronem p. 12. *Hieronymo* tamen *Columnae* ad fragm. Ennii p. 234. Enniana Andromache alterius argumenti, quam Euripidea, eſſe videtur. — *Edita* eſt gr. cum Didaci Pyrrhi, Luſitani, de remediis aduerſus fortunae impetus e tragoedia petendis ad Hieronymum Franciſcum carmine elegiaco, Louan. ex offic. Rutgerii Roſcii. 1537. 4. — gr. cum verſione metrica *Q. Septimii Florentis Chriſtiani*, Pariſ. curante *Henr. Rumpio*, Hamburgi, 1619. 8. — Sophoclis Electra et *Eurip. Andromache*, ex optimis exemplaribus emendatae. Argentorati, 1779. 8. cum praefat. Io. Schweighäuſeri et obſſ. maxime criticis *R. Ph. Fr. Brunck.*

Germanice ab *Ammonio*, vid. Hecubam.

Latine vertit praeter *Q. Septim. Florentem Chriſtianum* cuius verſio cum notis ad ipſam gr. fabulam prodiit Lugd. Bat. apud Franc. Raphelingium, 1594. 8. (et verſio eius et notae criticae editori futuro prodeſſe poſſunt,) — *Georg. Ratallerus*, vid. in Phoeniſſis; *italice*, *Chriſtoph. Guidiccionius* Bacchas, Supplices, Andromachen, et Troades, in libro: *Tragedie trasportate della Greca nella Italiana Favola.* Luccae, 1747. 4. — Obſervations ſur le Texte de l'Andromache, in: Hiſt. de l'Acad. — des Inſcr. tom. IX. p. 36 ſqq.

8) *Supplices.* editio. *Euripidis Drama: Supplices mulieres ad codd. mss. recenſitum, et, verſione correcta, notis uberioribus illuſtratum. Accedit de Graecorum quinta declinatione imparisyllabica et inde formata Latinorum tertia, quaeſtio grammatica. Cum explicatione locorum aliquot ex auctoribus graecis et latinis.* Londini. (edit. Ier. Markland.) Excudeb. Gul. Bowyer. 1763. mai. 4. — rec. Londini exc. Gul. Bowyer et I. Nichols. 1775. 8. in qua vero editione notae ſunt textui ſubiectae, et omiſſa eſt explicatio locorum aliquot ex auct. gr. et latinis.

Verſa eſt trag. *italice.* vid. *Andromachen.*

9) *Vtraque*

9) *Vtraque Iphigenia:* edita est *Iphig. in Aulide* gr. cum metaphrasi s. versione metrica latina *Erasmi*, (quae Londini 1519. et in tom. I. Operum eius lucem vidit,) curante *Henr. Rumpio*, recusa Hamburgi 1618. 8. — cum eadem metaphrasi prosariaque *Dorothei Camilli*, sed ex *Philippi Melanchthonis* maxime praelectionibus recognita versione, in tragoediis selectis *H. Stephani*. — *Euripidis Dramata, Iphigenia in Aulide et Iphigenia in Tauris.* Ad codd. msst. recensuit et notulas adiecit *Ier. Markland.* Londini excudebant Bowyer et Nichols. 1771. 8. Vsus est collatione trium codd. Paris. in vtraque trag. Oxoniensis in Iphigenia Taurica. Fundus est edit. Barnesii: textum raro mutauit: liberius vero egit in distinctionibus et in versione latina, textui ad calcem subiecta. — recusa est Londini cura et sumtibus Io. Nichols. 1783. 8. at vitiose, omissis praeterea interdum notis integris, quae in priore editione, ideo meliore, reperiuntur. — *Sophoclis* Philoctetes, *Euripidis* Hecuba, Medea, *Iphigenia in Aulide*, graece, indicem graeco-latinum et mantissam variarum lectionum adiecit *Augustus Herm. Niemeyer*, Theologiae P. P. Halae, 1781. 8.

Germanice verterunt *Iphig. in Aulide Baptista de Rochlitz*, 1584. et *D. Io. Bernhard Koehler*, cum animaduersionibus criticis, Berolin. 1778. 8. — liberius, mutato argumento nouisque inuentis auctam, expressit eam in dramate, iambicis versibus conscripto, *Io. Wolfg. de Goethe* in: *Iphigenie auf Tauris, ein Schauspiel in fünf Aufzügen*, in eius Operibus, Lipsiae, 1787. 8. tom. III. p. 1 — 136. — Des Herrn *Racine* Trauerspiel Iphigenia, vor einigen Iahren ins deutsche übersetzt, nunmehro aber mit einer Vorrede und einem Auszuge aus der griechischen Iphigenia des Euripides ans Licht gestellet von *Io. Christoph Gottscheden.* Lipsiae, 1734. 8. — Laudatur Musica siue, vti vocatur, Opera in: *Iphigenie* in *Tauride. Tragedie en IV. actes par Mr. Gaillard — arrangée pour le Clavecin par I. Charl. Fred. Rellstab, mise en musique par Mr. le Chevalier Gluck.* Berol. 1790. — *italice*, *Dolce*, Venet. 1566. et 1597. 12. — vtramque Iphigeniam, metrice, *Io. Bapt. Carracciolus*, cum textu graeco et adnotationibus, Florent. 1729. 8. — *latine* et *italice* Alexander de Pazzis, Florentinus, (notante Fabr. in additamentis mstis. — Loca in Iphig. Eurip. vertit italice et diiudicat *Comes Carli* in Operib. tom. XVII. Milani, 1787. 8. med. vbi recusus est liber eius: Dell' Indole del teatro tragico antico e moderno, (primum editus in: Raccolta del P. Calogera, tom. XXXV.) Opponit se defensoribus antiqui graeci theatri, contendens, theatrum accommodari debere nostris moribus, et specimen dat in *Ifigenia in Tauri*, quae trag. Venet. 1744. cum plausu acta esse dicitur, et hic recusa est. — *Gallice*, versibus, *Thom. Sibillet*, Paris. 1549. 12. et secundum Maittaire A. T. in indice, 1550. 8. — *Anglice*, *West*, adiecitque suae Pindari editioni. — alius in: Select Tragedies of Euripides, Londini, 1780. 8.

Praeter memoratas supra in indice tragoediarum Eurip. commentationes notari debent: Remarques critiques sur le texte et sur les traductions de l'Iphigenie en Tauride, in: Hist. de l'Acad. — des Inscr. vol. XXXI. pag. 173 sqq.

10) *Rhesus.* De hac tragoedia et controuersia, de auctore agitata, iam in indice tragoediarum disseruimus. — Separatim edita est gr. *Basileae*, apud Herwagium s. anni nota.

11) *Troades.* Fabricius manu adscripsit orae exempli sui: „Virgilium lib. II. Aeneidos idem argumentum tractasse et praecipua lumina sua ex Euripidis Troadibus sumsisse, notat *Vitus Winsemius*, qui hanc tragoediam in publicis praelectionibus explicuit Wittebergae 1562.

1562. — In bibl. Menarsiana p. 332. occurrunt *Troades Euripidis* versibus gallicis, MS. in membrana elegantissime cum iconibus non publici saporis." Separatim prodierunt gr. Paris. apud Libert. 1622. 4. — *Troades Euripidis, cum interpretatione* latina *euidenti ac dilucida Philippi Melanchthonis.* Argentinae, excud. Wyriot. 1578. 8.

12) De *Baccharum* edit. Brunckiana supra iam egimus.

13) *Cyclops.* Praeter ea, quae supra in notitia fabularum disputata sunt, hic quaedam addenda adnotandaque videntur. — *Cyclops*, graece, cum *Q. Sept. Florentis Christiani* metaphrasi, curante in vsum gymnasii Hamburg. *Henr. Rumpio.* Hamburg. 1618. 8. — *Euripidis Cyclops* latinitate donata (donatus) a *Q. Septimio Florente Christiano.* Adiuncta sunt quaedam Epigrammata gr. veterum poetarum ex Anthologiae libris sparsim et quasi per saturam collecta, Helmstadii, typis et sumtibus Henningii Mülleri. 1653. — *Euripidis Cyclops* graece. Recensuit et perpetua adnotatione illustrauit *Io. Georg. Christian. Hoepfner.* Lipsiae, 1789. 8. In praefat. vir doctiss. de subsidiis, quae adhibuit, editt. et versionibus huius fabulae, et de iis, qui de poesi satirica scripserunt, plene agit atque in notis vberrimis explicat res verbaque poetae et artiorem cum graecis scriptoribus ostendit familiaritatem.

Versa est haec tragoedia ab *Antonio Mar. Saluinio*, cum versione Casauboniani lib. de P. S. italica, Florent. 1728. 4. — a *Zanettio*, Patauii, 1749. 8. — a *Francisco Angiolino*, vna cum Electra, Oedipo et Antigone Sophoclis, Romae, 1782. 8.

14) *Heraclidae*, gr. apud Io. Libert. Paris. 1627. 4.

15) *Ion.* Illustrations of Euripides on the Ion and the Bacchae. By *Richard Paul Jodrell*, Esq. F. R. I. Londini, 1781. med. 8. II. tom. Multa quidem, quae ad oeconomiam, fabularum expositionem artemque poetae pertinent, bene persequutus est, et quibusdam locis adcendit lucem: sed nimius esse dicitur in explicandis rebus mythologicis, antiquariis iisque, quae alibi ad nauseam vsque sint collecta et iam refutata, colligendis.

16) *Electra.* Est quoque in Noua Chrestomathia tragica graeco-latina, edita a *Io. Carolo Volborth.* Gottingae, 1776. 8. — *italice*, metrice a *Francisco Boaretti*, Venetiis, 1789. 8. — *Gallice* versa a *Larchero.* Paris. 1750.

[Minores quasdam singularum Tragoediarum Eur. editiones Anglicas recenset Heynius in: Gotting. Magazin der Wiss. I. Iahrg. 6. Stück, p. 463 sq. *Beck.*]

Plurium vel omnium Euripidearum tragoediarum versiones hae fere sunt. *Euripidis* Trag. latine, Erasmo Roterod. interprete, Venet. 1507. 8. (in *Lucii* Catal. Moeno-Francofurt. libr. philosoph. p. 101.) — *Latina prosa* XVIII. tragoedias Eurip. primus vertit *Rudolphus Collinus*, Scholae Tigurinae Professor, cuius versio, sed ipso ignoto, sub ficto *Dorothei Camilli* nomine prodiit. Fictum esse nomen diserte tradit Gesnerus in bibliotheca, pag. 229. b. Sed *Collinum* esse auctorem, docet *Hottingerus* in Schola Tigurina, p. 91. *I. Fr. Felleri* Monum. inedit. p. 619. item *M. Georg. Lizelius* in Historia poetar. graecorum Germaniae, — Francofurti et Lipsiae, 1730. p. 74 sq. — *Euripidis tragoediae XVIII. singulari nunc primum diligentia ac fide per Dor. Camillum Latio donatae et in lucem editae*, ex offic. Rob. Winter. Basil. 1541. mens. Aug. 8. — ibid. 1550. 8. (sunt hic cum *Electra*, aliis typis expressa XVIIII. in fine legitur: *Bernae in Heluetiis, Matthias Apiarius excudebat, expensis Io. Oporini.* vid. Memorab. Biblioth. Dresd. II. p. 437.) — Francof. 1562. 8.

Eurip.

Eurip. Tragoed. quae hodie exstant, latine soluta oratione ad verbum redditae — e praelectionibus Phil. Melanchthonis cum praefatione Guil. Xylandri. Basil. 1558. 8. exceptis tamen Hecuba, Iphigenia, Ione, Hercule et Electra: quas in priore editione incuria eorum, quibus Basileam eas perferendi partes mandarat Xylander, intereeptas esse, conqueritur ille in praefat. ad alteram editionem pleniorem integramque, quae prodiit cum noua *praefat. Xylandri, qua ostendit, quantum haec editio priori praestet*, Francof. apud Lud. Lucium. 1562. 8. in hac praefat. narrat Xylander, se ante quatuor annos iam edidisse illam versionem, cuius exemplaribus diuenditis, se illam recognosse atque curasse, *ut Philippeus Euripides correctior auctior in lucem prodiret.* In priore edit. Xylander suam Hecubae versionem, longe quidem fideliorem et elegantiorem illa Collini, dederat, quam, quum *Hecubam latine ex ore Philippi exceptam*, per Oporinum accepisset, in altera omisit editione. Circa finem addita est *Stiblimiana* interpretatio Electrae. Fallitur *Morhof.* in Polyhist. litter. I. lib. VII. cap. II. nr. 7. p. 1037. existimans, a Melanchthone numquam conuersum esse Euripidem. conf. *Lizelii* Historia poetarum graecorum Germaniae, pag. 18 sqq. et pag. 74.

In *Io. Iac. Steinbrychelii* Tragico Theatro Graecorum, *(Das tragische Theater der Griechen*, Euripides vol. I.) Tiguri, 1763. 8. leguntur Hecuba, Iphigenia in Aulide, Phoenissae et Hippolytus, *germanice* et quidem prosaice conuersae. [In *Schilleri Thalia* part. VIII. Lips. 1789. Phoenissarum Euripidis pars vsque ad secundum chorum versibus iamb. reddita est. *Beck.*] — *Italicam, Carmeli* versionem iam supra memorauimus. — *Gallice* conuersae sunt trag. Hippolytus, vtraque Iphigenia, Alcestis et Cyclops, a *Brumoy* in theatro Graecorum, de quo libro et Euripidis versione vid. Critique des Journaux, tom. II. p. 223. Journ. litteraire. tom. XV. p. 486. — *Les tragedies d' Euripide, traduites du Grec par Mr. Prevost*, Paris. 1783. sq. tom. I — III. 8. Preuost vsus est Musgrauii, Heathii aliorumque virorum doctorum obseruationibus atque emendationibus. Interpretatio eius prosaica per se grata lectu est: sed comparato graeco contextu studium et ars vertentis conspicitur. Singulis partibus adiunctae sunt interpretationes atque adnotationes ad crisin atque artem, quam vocant, aestheticam pertinentes. Eadem versio inserta est nouae editioni Theatri Graecorum Brumoiani, — auct. a Rochefort et du Theil et alio non nominato, (Paris. 1785. sqq. 8. m.) tom. IV — X. (1786. sqq.) mutata inscriptione: *Théatre des Grecs — remarques nouvelles, par M* * * *et par M. Prevost.* — *Fabricius* in nota msta addidit haec: „Euripidem gallice translatum a Bernardino de Bouchetel refert Crucimanius in Biblioth. gallica pag. 32. idem pag. 142. de Guilelmo Bouchetello refert, eum tragoedias quasdam Euripidis in gallicam linguam vertisse. Biblioth. Françoise, tom. XIV. p. 1." — — *Anglice:* Hippolytus, vtraque Iphigenia, Alceste et Cyclops, a *Lenox.* Londini, 1759. 4. III. tom. — *The Tragedies of Euripides translated by R. Potter. In two volumes.* Londin. 1781. f. 4. — *The Nineteen Tragedies and fragments of Euripides by Michel Wodhall, Esq.* Lond. IV. voll. 8. Payne and Son. 1782. Magis a fide, quam a vi atque elegantia laudatur haec versio. *Harl.*]

Henrici Stephani animaduersiones in Sophoclem, Paris. 1568. 8. et *Francisci Porti* Cretensis collationem Sophoclis Euripidisque, Morgiis, 1584. 4. supra in Sophocle commemoraui. Aristologiam Euripideam siue sententias ex Euripide excerptas graece et latine cum notis vulgauit *Michael Neander*, Basil. 1559. 4. Ne dicam de sententiis Euripidis, quas ex illius dramatis siue iis, quae exstant, siue ex illis, quae perierunt, selegit et elegan-

elegantiſſima metaphraſi latina donauit in exeerptis Tragieorum et Comieorum vir ſummus *Hugo Grotius*, Pariſ. 1626. 4. *Thomas* quoque *Stanleius* in Euripidem varia collegit, quae manu ipſius exarata reperiuntur in Bibliotheca Reu. Epiſcopi Noruicenſis. *Iohannis Miltoni* atque *Iac. Duporti* ineditas ad Euripidem obſeruationes ſubinde laudari obſeruo a Barneſio. *Fabric.* Addantur alia ſcripta, iis, quae ſupra iam ſunt commemorata, omiſſis. *Ben. Heath.* notas — ad tragicorum — Euripidis — dramata etc. iam in Aeſchylo laudaui. — *Io. Iac. Reiske* Animaduerſiones ad Euripidam et Ariſtophanem. Lipſiae, 1754. 8. — Lettere del Sig. Ab. *Giouanni Chriſtofano Amaduzzi* ſopra un antico marmore contenente il Catalogo delle Tragedie d' Euripide e ſopra altre choſe antiche. — Lucca, 1767. idem monumentum eſt repetitum in Theatro Graec. tom. IV. pag. 313. — Quae commentationes in Euripidem reperiuntur in Hiſtoria et Commentariis ſociet. regiae Pariſ. Inſcript. partim iam ego paſſim memoraui, eunctas vero vno loeo retulerunt cl. *Beck.* in Recenſione ſcriptorum in Eurip. pag. XX. et cl. *de Blankenburg* ad Sulzer. art. *Euripides*, pag. 121. — *Andr. Gochenii* Specimen philologicar. in N. T. adnotationum ex Euripide, in *Ikenii* Symbolis litterar. tom. IV. pag. 304 ſqq. — In Miſcellaneis Obſeruatt. Batau. huc pertinent vol. I. tom. II. pag. 150 — 153. vol. II. tom. I. pag. 92 — 98. tom. III. pag. 321. et (Georg. d' Arnaud) Obſeruatt. vol. VI. tom. III. pag. 583 — 597. — Varia *Euripidis* loca tentantur et eorriguntur in *Pierſonii* Veriſimilibus, *Toupii* Opuſculis eriticis, in *D' Orville* Vanno eritiea pag. 248. et ſaepius, in eiusdem *D' Orv.* eommentario ad Chariton. paſſim, *Erici Huberti van Eldick* ſuſpicionum ſpecimine, (Zutphan. 1764. 4.) cap. I. in *Frid. Iacobs* Specimine emendationum in Auctores veteres cum graecos tum latinos, (Gothae, 1786. 8.) in *Aug. Matthiae* Obſeruatt. eritieis, (Gottingae, 1789. 8.) cap. II. pag. 11 ſqq. — Inprimis eommendandae ſunt et ab acumine ac ſubtilitate laudandae *Frid. Iacobs* animaduerſiones in Euripidis Tragoedias etc. Gothae et Amſtelod. 1790. 8. atque *Sam. Musgraue* Exercitationum in Euripidem libr. II. Lugd. Batau. 1762. 8. — Eleganter diſputat *G. E. Leſſing* in: Hamburg. Dramaturgie, Hamburg. tom. I. pag. 308 ſqq. adde *Benedicti Auerani* diſſ. XXVI. in varia Euripidis loca, Flor. 1716. fol. tom. I. Oper. (Giornale d' Italia, tom. XXIV. pag. 429 ſq. Biblioth. ancienne et moderne, tom. II. pag. 171. Mem. de Trevoux, 1718. Dec. pag. 1048 ſq.) *Merian* von dem Einfluſſe der Wiſſenſchaften auf die Dichtkunſt, tom. I. pag. 157 ſqq. germ. verſ. *Harl.*

IV. Iam Catalogum ſcriptorum in Scholiis Graecis ad Euripidem eitatorum ſubiicere iuuat, qui in editione Cantabrigienſi non minus quam aliis hactenus vulgatis deſideratur: [¶] [quem cl. *Beck.* in vltimo tomo inſigniter auxit, et hic repetii]

Catalogus ſcriptorum in Scholiis Graecis ad Euripidem laudatorum:

Achaeus, ἐν Ἀζᾶσι. Or. 383.
Aegyptius [leg. Aegis, ſiue Aegias u)], cuius cum Dercyllo meminit Clemens Alex. I. Str. p. 321.] Phoen. 13.
Aeſchines. Oreſt. 1371.
Aeſchylus. Alc. 56. Oreſt. 678. [ſchol. cod. Bar. v. 819.] Phoen. 172. 216. 949. 1026. 1118.
ἐν Ἀγαμέμνονι ſchol. cod. Baroc. Phoen. 246.

u) Athenaeo *Agias*, atque Voſſio in Hiſt. Graecis.

ἐν

ἐν Γλαύκῳ. Phoen. 1201. (1198.)
τᾶις τῦ Διονύσυ τροφοῖς. Med. argument.
ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις. Phoen. 755. (schol. cod. Bar. 246.)
Νηρέσι. Phoen. 218.
Νιόβῃ. Phoen. 162.
Ὁ τὸν Αἰγίμιον ποιήσας schol. cod. August. Phoen. 1123.
Alexander. Androm. 4.
Alcman, Hec. 12,
Ὁ τὴν Ἀλκμαιωνίδα γράψας.] Oreſt. 998.
Amelesagoras. Alc. 1.
Amphilochus. Phoen. 674.
Amphion μέλει et cithara ἑπταχόρδῳ Thebas muro cingens. Phoen. 116. 294.
Anacreon. Hec. 933. 934.
Anaxagoras Hip. 601. Eius Philosophiam sequitur Euripides, Oreſt. 980.
Anaxandrides v) Delphus. Alc. 1.
Anaxicrates. Med. 19.
ἐν β' Ἀργολικῶν. Andr. 221.
Androtion. Phoen. 674.
Anonymus poeta Hec. 570. schol. cod. Aug. Phoen. 52. Med. 1. Andr. 183.
Antimachus. Oreſt. 390. ἐν Λήδῃ [Barnes. legit Θηβαΐδι] Phoen. 44. Sed cum Meursio p. 1226. bibl. gr. legendum ἐν Λύδῃ.
Apollodorus. Alc. 1. Med. 48.
Cyrenaeus. Oreſt. 1385.
Tarsensis. Med. 169.
Apollonius. Med. 1334.
Aratus. Phoen. 1. schol. cod. Aug. 1123.
Archilochus. Med. 679. 708.
Aristides ἐν Παναθ. schol. cod. Bar. Phoen. 1109.
Aristodemus. Phoen. 162. 1126. 1164.
Aristophanes. Hec. 150. 444. Hip. 345. Med. 46. 1027. Oreſt. 14. 162. 168. (167.) 279. 340. (335.) 488. 1661. Phoen. 28. 1416. 1662. schol. cod. Bar.
ἐν Βατράχοις. Oreſt. 901.
Θεσμοφοριαζέσαις. Hec. 225.
Νιόβῃ. Phoen. 162.
Πλέτῳ. Phoen. 1416. (schol. Bar. cod. 393.)
Aristophanes Grammaticus. Hip. 172. 612. Oreſt. 709. 1037. 1287.
Aristoteles Med. 19. Hip. 191. περὶ κόσμε. Hec. 12.
Aristoxenus Musicus. (cod. coll. C.) Hec. 286.
Asclepiades. Hec. 1272. Oreſt. 1645. bis. Phoen. 45. Schol. cod. Aug. 50.
ἐν τραγῳδεμένοις. Alc. 1.
Batrachomyomachia [Homeri] Oreſt. 786.
Callimachus Hec. 934. Hipp. 11. 979. Med. 1334. Phoen. 136. 858.
ἐν Ἀρτέμιδος ὕμνῳ. Hip. 146.
Callistratus, Euripidis, vt videtur, enarrator. Oreſt. 314. 434. 1037.
Chilonis μηδὲν ἄγαν. Hip. 265. Med. 125. Phoen. 587.
Clitodemus. Med. 19.
Comicus incertus, Schol. cod. Aug. Oreſt. 233.
Crates Oreſt. 1230. Phoen. 216.
Cratinus.
ἐν Θράτταις. Hec. 838.
Creophylus. Med. 273.
Critias Hip. 265. [?]
Cyclus, siue Cyclici Poetae. Oreſt. 1392. infra in Dionysius.
Demagoras. Phoen. 7.
Demosthenes. Hec. 559. vid. infra voc. Rhetor.
Dercyllus. Phoen. 7.
Dicaeogenes ἐν τῇ Μηδείᾳ. Med. 167.
Didymus. Andr. 886. Hec. 736. 887. 1029. Med. 148. 169. 273. 356. 379. 737. Oreſt. 1385. Phoen. 755. 1736.

v) Idem Vossius et Hemsterhusius ad Pollucem p. 1025. legunt *Alexandrides*, e Plutarchi Lysandro et Scholiaste Aristophanis.

ἐν τῇ

w) At Ecphantus non est scriptor, sed Laii socer. *Gottl. Wernsdorf.*

x) Num *Hippys?* Ita Voſſius p. 442. de Hiſt. Graec.

CAPVT XIX

NOTITIA TRAGICORVM GRAECORVM QVORVM FABVLAE PERIERVNT, DIGESTA ORDINE ALPHABETI.

[Cum Supplementis *G. C. Harles.*]

ACAS, Suidae memoratus, ποιητὴς τραγῳδίας, niſi in vitioſo aliquo codice *Acas* legit pro *Sacas*, ſiue *Sacadas*, de quo infra.

ACATVS Argiuus a Martino Antonio Delrione in prolegomenis ad Senecam Tragicum inter Tragoediae ſcriptores refertur, quod ab Athenaeo lib. XIII. p. 610. citatur eius Ἰλίου πέρσις. Sed nec Tragicum eſſe adſirmat ibi Athenaeus, et in ora libri annotatur nomen Σάκα ſiue Σακάδα τοῦ Ἀργείου. [?]

ACESTOR, de quo Scholiaſtes *Ariſtophanis* ad Aues v. 31. ad verba: νόσον νοσοῦμεν τὴν ἐναντίαν Σάκᾳ) οὗτός ἐστιν Ἀκέστωρ Τραγῳδίας ποιητής. Ἐκαλεῖτο δὲ Σάκας διὰ τὸ ξένος εἶναι. Σάκες γὰρ Θρᾳκές εἰσι. Θεόπομπος δὲ καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ Σάκα προσαγόρευσεν Τισαμένον. Ὁ δὲ αὐτὸς καὶ Μυσὸν ἐκάλεσεν. Ibidem docet poeſin huius Aceſtoris deriſui habitam a Callia et Cratino, non minus quam ab Ariſtophane, qui eum perſtringit, quod Attice loqui affectauerit, cum nihil minus eſſet quam Atticus. Ὁ μὲν γὰρ ὢν οὐκ ἀστός, εἰσβιάζεται. Vide et Colomeſium ad Gyraldum, p. 163. [Vocabatur quoque Ἀκέστερος, apud *Ariſtoph.* Veſp. 1216. vbi vide Bergler. *Harl.*]

ACHAEI duo: a) vnus Pythodori F. Eretrienſis, cuius mentio apud Euſtathium ad Iliad. β'. p. 246. [v. in vol. I. indicem ſcriptorum ab Euſtathio citatorum p. 457.] et alter iunior

a) *Mongitor* in Bibl. Sicula tom. I. p. 2. plures laudat, qui de Achaeo ſcripſerunt. *Hubertus Golzius* in Hiſt. Poſt. Sicil. pag. 88. aliique apud Mongit. putant, Achaeum, Eretrienſem, non tragoedias, ſed comoedias decem edidiſſe. Syracuſanus vixit poſt Olymp. LXXIV. ante C. N. 480. Eretrienſis autem, teſte Suida, Olymp. LXXXIII. ſiue ſecundum *Craſſum* in Hiſtoria poet. graec. p. 4. Olymp. LXXIV. *Saxius* in Onom. I. p. 34. *Eretrienſem* comicis poetis adnumerat, eiusque aetatem refert ad A. O. C. 3524. Olymp. LXXIV. 4. ante C. N. 479. V. C. 275. *Achaeum tragicum* citat *Aelian.* H. A. lib. VII. cap. 47. — ſiue vllo epitheto aut patriae notitia, ſchol. ad *Ariſtoph.* Ran. 186. et in Pace, 1243. ſed ad Aues, 363. laudat *Achaeum Eretrienſem* ἐν τῷ Φιλοκτήτῃ. — Pleraſque autem Achaei fabulas, quarum mentio fit apud veteres, fuiſſe ſatyricas, ſuſpicatur *Caſaubonus* de Satyr. Poeſi, 1. cap. 5. p. 140. edit. Rambachii. — Nulla poematis patriaeque mentione facta,

iunior Syracuſanus, vterque tragoedias ſcripſit: incertum, vtrius e duobus ſint, quae a veteribus memorantur, obſeruatae maximam partem a *Ioh. Meurſio* in Bibliotheca Graeca: Ἄδραστον, ἆθλα, [*Athen.* XV. cap. 12. p. 689. et X. p. 417.] Αἴθων σατυρικὸς, Ἀλκμαίων Σατυρικὸς, Ἀλφεσίβοια, Ἥφαιστος Σατυρικὸς, Θησεὺς, Ἶρις σατυρικὴ, (vnde emendandus Heſychius in Ἐκολλόπωσε, meminit et Suidas in Βοῦς ἕβδομος,) Κύκλος, (*Athenaeo* lib. VI. [cap. 20. p. 270.] ſed ibi iudice Meurſio legendum ex Hephaeſtione Κύκνος, Grotius legit Κύκλωψ,) Λίνος, Μοῖραι, Οἰδίπους. Ὀμφάλη, (Heſychio laudata in Φαναῖος) Πειρίθους, Φρίξος, et Φιλοκτήτης [b]) laudata Suidae in Ἐλελεῦ. Fragmenta quaedam alterutrius vel vtriusque horum Achaeorum habes apud *Hugonem Grotium* in fragmentis Tragicorum et Comicorum p. 441 ſq. Apud *Artemidorum* lib. II. Onirocritic. cap. 25. male *Archaeus* legitur pro *Achaeus*. Euripidem aliquid ab Achaeo mutuatum eſſe, notat *Athenaeus* lib. VI. p. 270. Eretrienſem Achaeum intelligens, quem tempore Euripidis ſcripſiſſe conſtat, Sophocle, vt docet Suidas, paululum

facta, verſum Achaei adfert *Athenaeus* lib. I. cap. 34. p. 30 et 31. Ex *Achaei Eretrienſis Alcmaeone Satyrico* poemate adfert *Athenaeus* lib. IV. cap. 22. p. 173. D. paucos verſus, quos in ordinem redegit et emendauit *Toup.* in Epiſtola critica, Opuſc. criticor. part. II. p. 50. edit. Lipſ. Ex eadem fabula *Athen.* lib. XI. cap. 9. p. 480. (vbi in contextu male ſeruata eſt lectio Ἀρχαῖος, at in margine a Caſaubono correcta,) citat quosdam verſus. Idem *Achaeus Eretrienſis* alia ſcripſerat dramata ſatyrica ab *Athenaeo* memorata, (de quibus egit *Caſaubonus* de Poeſi ſatyrica, lib. I. cap. 5. p. 136 ſqq. edit. Rambach.) Sunt illa: Αἴθων σατυρικὸς, *Athen.* lib. VI. p. 270. et lib. X. p. 427. ex illo verſus adfert. — Ἥφαιστος σατυρικὸς, *Athen.* XIV. cap. 11. p. 637. D. (non addito patriae nomine,) et fragmentum ex eo ſeruauit. — Ἶρις σατυρικὴ, *Athen.* lib. X. cap. 19. p. 451. C. D. vbi Achaeum *Eretrienſem* vocat poetam nitidum in compoſitione dictionis, qui tamen aliquando obſcuret orationem, multaque efferat per aenigmata: et adfert ex illo dramate locum, quem tentant *Caſaub.* de P. S. p. 135. et *Toup.* in Epiſt. crit. p. 29. a Caſaubono diſſentiens. Idem *Caſaub.* l. m. adfert corrigitque locum *Pollucis*, (qui *Iridis Achaei* meminit,) lib. X. cap. 34. (p. 1343. edit. Hemſterh. vbi *Iungermann.* locum aliter conſtituit.) — Ὀμφάλη σατυρικὴ, *Athen.* libr. XI. cap. 10. init. p. 466. (vbi vocatur Achaeus ὁ τραγικὸς, et cuius trimetros ibi ſeruatos reſtituit *Toup.* in Ep. critica p. 99.) atque lib. XI. p. 498. adde *Caſaubon.* ad Strabon. I. p. 104. Almelou. — *Achaeus* ἐν Μοίραις, (fabula ſatyrica, citatur ab *Heſychio* in Νυμφόβιος, vbi male legebatur ἐν Μοίροις, ſed iam correctum a *Caſaubono* animadu. in Athen. lib. VII. cap. 2. p. 477. et *Athen.* l. c. p. 277. adfert ex illo dramate duo verſus. Heſychii locum emendant *Caſaub.* de P. S. p. 140. meliusque *Toup.* l. c. p. 82. *Achaeus de Lino*, addito fragmento, citatur ab *Athenaeo* XV. cap. 2. p. 668. A. et emendatur a *Toupio* in Epiſt. crit. p. 45. — Mongitor duo dramata fecit, verſione latina deceptus apud Ath. p. 689. et p. 417. *ludos publicos* et *Certamina*, quod vnum eſt, ἆθλα. — Apud *Athen.* pag. 270. E. pro κατὰ τὸν τοῦ Ἐρετριέως Ἀχαιοῦ ΚΥΚΛΟΝ legendum eſſe Κύκνον iam *Caſaubonus* in margine animaduertit, et ita corrigit in Animadu. in Athenaeum p. 466. de coniectura Hadriani Turnebi. *Hephaeſtion* de metris etc. p. 7. citat iambum trimetrum ex *Achaeo* ἐν Κύκνῳ. Sic quoque *Alexis* ſcripſerat Κύκνον, teſte *Athenaeo* lib. XI. p. 472. A. — *Oedipus Achaei* memoratur ab *Heſychio* in v. Ἀκάθαρτον et in v. Ἐκλαπίζεται. In ſchol. ad *Euripidis* Oreſten. v. 383. nominatur Ἀχαιὸς ἐν ἈΖΑΝΣΙ et fragmentum inde adfertur, etc. Secundum canonem criticorum Alexandrinorum, principibus tragicis, τῆς πρώτης τάξεως, cum Aeſchylo, Sophocle, Euripide et Ione *Achaeus* adnumeratus erat. v. veterem Grammaticum in *Montfaucon* Biblioth. Coislin. p. 597. adde *Proclum* in Chreſtomath. p. 340 ſqq. et de canone illo ſcriptorum varii generis a criticis, praecipue ab Ariſtarcho et Ariſtophane Byzantino, facto, vide *Ruhnken.* in Hiſtoria critica oratorum graecorum, praemiſſa editioni P. Rutilii Lupi de figuris etc. p. XCIV ſqq. *Harl.*

b) Verſus ex Philoctete a Suida ſeruatos emendat *Toup.* in Emend. in Suid. part. I. Opuſc. p. 105. edit. Lipſ. *Harl.*

paululum annis iuniorem. Tragoediae eius fuere XXIV. vel XXX. siue vt alii XLIV. verum Syracusanus non plures docuisse fertur, quam decem. [*Eudocia* in Violar. pag. 69. prodit, Achaeum Eretriens. docuisse δράματα ξδ´ Syracusium autem, illo iuniorem, scripsisse trag. δέκα καὶ τέσσαρας] Fuit et alius *Achaeus* ἱστοριογράφος, qui ante Pindarum scripsit, laudatus scholiastae Pindari in Olympionic. Od. 7.

AEANTIDES in Pleiade Poetarum Tragicorum refertur a Scholiaste Hephaestionis p. 93. et 32. ab *Isaacio Tzetza*, vbi genus Lycophronis recenset, et a Scholiaste Theocriti, quem in hanc rem laudant post Gyraldum dialog. 7. de poetis, *Delrio* prolegom. ad Senecam p. 23. *Andreas Schottus* lib. II. Obseruatt. human. cap. 3. *Menagius* ad Laertium lib. II. sect. 133. et *Vossius* de Poetis Graecis p. 64. Idem *Delrio* adfirmat, ab Hephaestione vocari *Anantidem*, qui aliis est *Aeantides*. Verum Hephaestion ipse nusquam illius meminit, et Scholiastae Hephaestionis bis vocatur Ἀιαντίδης. [v. schol. Hephaest. p. 32. edit. Paw. et p. 93. fin. et *Nagelii* disp. de Pleiadibus, Altdorf. 1762. p. 16 sq.]

AESCHINES Atheniensis Orator, vtrum Tragoedias composuerit, [❡] est incertum. Hoc quidem constat, adolescentem illum tragoedias actitauisse, vt tradit Cicero 4. de Rep. apud Augustinum 2. de Ciu. Dei cap. 10. καὶ γὰρ δὴ καὶ τοῖς βαρυστόνοις ὑποκριταῖς τὸν ἐν μειρακίῳ χρόνον ὑπετραγῴδη, vt ait *Philostratus* 1. de Sophistis, et *Plutarchus* in Vitis decem Rhetorum: λαμπρόφωνος δὲ ὢν τραγῳδίαν ἤσκησεν, ὡς δὲ Δημοσθένης φησὶν ὑπογραμματεύων καὶ τριταγωνιστῶν Ἀριστοδήμῳ ἐν τοῖς Διονυσίοις διετέλει, ἀναλαμβάνων ἐπὶ σχολῆς τὰς παλαιὰς τραγῳδίας. Sane *Demosthenes* Orat. de corona p. 343. c) τριταγωνιστὴν vocat, et p. 347. [s. cap. 71. p. 480. vbi v. Taylor. et Reiskii notas,] τραγικὸν πίθηκον, (confer Suidam in hac voce, et in Τριταγωνιστής,) *hypocritam Quintilianus* lib. II. cap. 17. Institutionum Orat. adde Libanium argumento Orationis Demosthenicae de falsa legatione, et *Vlpianum* p. 99. Anonymus in vita Aeschinis: Δημοχάρης δὲ ὁ ἀδελφιδοῦς Δημοσθένους φησὶν Ἰσχάνδρου τοῦ τραγῳδοποιοῦ μὲν τριταγωνιστὴν γενέσθαι τὸν Αἰσχίνην, καὶ ὑποκρινόμενον Οἰνόμαον διώκοντα Πέλοπα αἰσχρῶς πεσεῖν, καὶ ἀναστῆναι ὑπὸ Σαννίωνος τοῦ χοροδιδασκάλου.

AGATHO d) Atheniensis e), Euripidi et Pausaniae peramatus, teste *Aeliano* II. 21. XIII. 4. Var. et *Aristophani* non sine laude memoratus in Ranis v. 83. Ceterum ἐπὶ μαλακίᾳ διεβάλλετο, vt notat huius Scholiastes p. 133. [p. 124. edit. Küsteri] ex eoque Suidas, et ante

c) Cap. 60. p. 434. vbi laudaui *Kühn.* ad Pollucem VI. Onom. segm. 165. n 38. adde *Ascon.* ad Ciceron. diuinat. in Caecil. cap. 15. et Demosth. l. c. cap. 40. p. m. edit. 306. *Harl.*

d) Alius fuit *Lucius Agatho Priscius* in celebri inscriptione Bononiensi Aeliae Laeliae Crispidis, licet de hoc nostro intellectum voluerit *Geuartius* lib. III. elector. cap. 1. Alius itidem, in quem Platonis distichon apud *Gellium* XIX. 11. et *Laertium* III. 32. Tragicus enim *Agatho* Platonem aetate antecessit, sed alter, quem duobus illis versibus venustulis prosequitur, iunior esse videtur, vt non absurde colligit *Petrus Baylius* de Agathone Tragico differens in editione [nouissima] Lexici sui Historico-Critici tom. I. p. [89. vbi veterum ac recentiorum iudicia de Agathone, aliaque de eo collecta sunt; quare ablegamus lectorem ad Bailium. *Agathon*, Christianus, cuius fragmenta insunt in codice, in Bibl. Coislin. Montfaucon. p. 191. ibidem p. 294. occurrit Abbas *Agathon*. an idem, quem modo produxi? pag. 314. nominatur epistola Theodori Studitae ad Agathonem. *Harl.*]

e) Qui cum Leontinum faciunt et Siculis adscribunt, isti id, nescio quo, auctore faciunt. vid. Diarium Erudítor. Ital. tom. XIII. p. 240. *Mongitor.* tom. I. Bibl. Sicul. p. 7 sq.

ante vtrumque *Lucianus* in Rhetorum praeceptis [f]. In huius aedibus conuiuium suum finxit Plato, qui teste *Athenaeo* V. 18. Dipnosophist. quatuordecim annorum fuit, cum Agatho tragoedia vinceret. In illo conuiuio apud Platonem init. p. 1174. Socrates inter alia probat, eum, qui Tragoedias bene componere norit, eumdem etiam aptum esse ad docendas Comoedias. Hinc alii diuersum a Tragico exsculpsere Agathonem Comicum, Socratis discipulum, quos refellit *Rich. Bentleius* diss. de Epistolis Euripidis §. 2. [p. 82. ex latina Lennepii versione.] Eius Tragoediae veteribus memorantur: Ἀερόπη, Ἄνθος, Θυέστης, Μυσοὶ, (in quibus primus Chromaticum genus tragoediae immiscuit teste *Plutarcho* lib. III. cap. 1. sympos.) et Τήλεφος. Vide *Meursii* Bibliothecam Graecam p. 1202. Fragmenta eius nonnulla collegit *Grotius* in excerptis Tragicor. p. 437. Primus fuit Auctor τῶν ἐμβολίμων siue intercalarium carminum (*intermezzi*) in Tragoediis, teste *Aristotele* (qui id reprehendit,) cap. 17. Poetic. *Philostratus* lib. I. de Sophistis p. 497. Ἀγάθων ὁ τῆς τραγῳδίας ποιητὴς, ὃν ἡ κωμῳδία σοφόν τε καὶ καλλιεπῆ οἶδε, πολλαχοῦ τῶν ἰαμβείων γοργιάζει, *frequenter in Iambis exprimit siue imitatur Gorgiam.* Antithetis delectatum notat *Aelianus* XIV. 13. Var. historiae. Vide et Suidam in Μυρμήκων ἀτραπούς. [[f]] [in S. *Maximi* Operibus, apud Montfaucon. in Bibl. Coislinian. p. 575. et 578. Agathonis dicta occurrunt.]

ALCAEVS Atheniensis Tragicus, cuius Suidas [g]) mentionem facit: in *coelo* Tragoedia laudatur a Macrobio lib. V. Saturnal. cap. 20. An legendum Κωμῳδοτραγῳδία? ex Harpocratione in Ἀδδηφάγους, Suida in Ἀδηφαγία, et Apostolio Centuria I. prouerb. 51. Incertum quoque, sitne referenda ad Alcaeum Atheniensem, an ad *Alcaeum Mytilenaeum* priscae poetam comoediae, decem dramatum, Suida teste, auctorem, cuius sunt Athenaeo memoratae ἀδελφαὶ μοιχευόμεναι, (tragoediis a Grotio perperam adscriptae,) Γανυμήδης, quam laudat Pollux et Athenaeus, Ἐνδυμίων, quam Pollux et Priscianus, ἱερὸς γάμος, denique Καλλιστὼ ac παλαίστρα, quas idem Athenaeus memorat. *Fabric.* Alcaeus ὁ Κωμικὸς laudatur ab *Eustathio* ad Hom. Iliad. H'. p. 1571. v. infra in notitia Comicorum h. v. *Harl.*

ALCESTIS Tragicus Poeta apud *Valerium* Max. III. 7. 1. extern. gloriatus, se interea, quod Euripides tres versiculos maximo impenso labore deducere potuisset, versus centum perfacile scripsisse, ab eo responsum tulit in hanc sententiam: *Sed hoc interest, quod tui in triduum tantummodo, mei vero in omne tempus sufficient.* Non est audiendus *Ioh. Brodaeus*, qui libr. IX. Miscellaneorum cap. 23. apud Valerium pro *Alcesti* Tragico *Alexin* Comicum reponere

f) Adde Schol. ad *Aristoph.* Eccles. v. 1. vbi dicitur: ὑποτείνεται ὁ ἴαμβος ἢ τῷ Ἀγαθῶνος ἢ τῷ Δικαιογένους. Atque *Aristoph.* in Nubib. v. 1087. perstringit eum, iudice Berglero et probante huius sententiam Brunckio ad loc. mem. Aristoph. *Harl.*

g) Vt Suidas, ita quoque ex illo *Eudocia* in Violar. p. 60. *Alcaeum*, Atheniensem, Tragicum, quem nonnulli primum tragicum fuisse putant, distinguit ab *Alcaeo*, Mitylenaeo, Comico antiquae comoediae quinto, Micci filio, auctore decem fabularum, quas, quotquot ex veterum scriptis potuit conquirere, enumerat *Casaubon.* ad *Athen.* lib. III. cap. 24. p. 206. additque ex Polluce X. segm. 11. *Pasiphaen*, qua ipsa fabula cum Aristophane, Plutum suum docente, certasse Alcaeum in attico theatro, veteres critici auctores sunt, vt ait idem Casaubonus. Idem pauca tradit de *Alcaeo*, tragico. In Lexico quodam apud *Montfaucon* in Bibl. Coislin. p. 482. sub littera E. citatur Ἀλκαῖος (n. Comicus,) ἐν Δυμίωνι, vbi legendum erit Ἐνδυμίωνι, vti diserte legitur apud *Polluc.* IX. cap. 6. segm. 53. p. 1017. vide infra inter Comicos deperd. h. v. *Harl.*

nere iubet, nam Valerius testatur, poetae illius extemporalis scripta statim intra primas memoriae metas corruisse, cum fabulae Alexidis comici ab Athenaeo aliisque, Valerio iunioribus, frequenter laudentur.

ALCIMENES Megarensis, Tragicus, Suidae memoratur, et distinguitur ab altero huius nominis Comico Atheniensi.

[ALCMAEON et ADRASTVS tragici videntur fuisse apud *Plutarchum* II. 88. (s. tom. VI. pag. 330. edit. Reisk.) et alibi; at *Valckenario* in Diatr. Eurip. pag. 150 sq. isti versus *Sophoclei*, atque ex Sophoclis Alcmaeone sumti videntur. *Harl.*]

ALEXANDER Aetolus ex Pleurone oppido, Grammaticus, in Pleiade Tragicorum celebris fuit temporibus Ptolemaei Philadelphi. Vide infra in *Pleias*, et Suidam in Ἀλέξανδρος et Ἄρατος, [atque Eudociam p. 62. *Sextum Emp.* contra Log. II. sect. 304.] Pleuronius a patria cognominatur a Scholiaste minore Homeri ad Ἰλιάδος π'. Eius Tragoediae Αἰπόλοι, (ni sint Alexidis,) tum πότες et τιγὼν siue τρυγῶν, obseruatae *Meursio* pag. 1206. Biblioth. Graecae. Scripsit praeterea Ἐλεγεῖα, e quibus est, quod laudat *Athenaeus* XV. p. 699. vbi eum Τραγῳδοδιδάσκαλον adpellat: *Apollinem* item versibus Elegiacis, ex quibus locum profert *Parthenius* cap. 14. erotic. et *Musas*, Seruio in X. Aeneid. laudatas, itemque alia versu Hexametro, vt sunt, quae ex Alexandri Aetoli ἐπιγραφομένῳ ἁλιεῖ profert *Athenaeus* VII. pag. 296. et pag. 283. Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς ἐν Κρικαεῖ (al. Κρικεῖ, sed Casaubon. ἁλιεῖ) εἰ γνήσιον τὸ ποιημάτιον. Deinde binos profert Hexametros, e quibus adparet, non Tragoediam, sed aliud hoc poema fuisse. Ex Musis eius petitos puto versus de planetis, quos edidit *Thomas Galeus* ad Parthenium p. 149 sq. et *Chalcidius* pag. 155. perperam tribuit Alexandro Polyhistori. Alios eius versus quosdam proferunt Strabo et *Gellius* XV. 20. etc. Alexandri huius Tragici meminit *Laertius* in Timone lib. IX. sect. 113. [?] *Fabric.* (*Cicero* ad Attic. lib. II. epist. 22. fin. conf. epist. 20. fin. *Heumann.* conf. *Valcken.* in Diatr. Euripid. pag. 147 sq. infra in Notitia Comicorum h. v. *Harl.*]

AMPHIANVS Tragoediarum scriptor laudatur a Scholiaste Germanici pag. 130. edit. Paris. 1559. 4.

[AMPHION, tragicus, fingitur a Sylburgio, decepto loco *Clementis Alex.* Strom. p. 716. t. Ἀμφίων λέγει τῇ Ἀντιόπῃ, quum verba citata sint ex Antiope, tragoedia Euripidea. vid. *Valcken.* Diatr. Eurip. pag. 17. A. *Harl.*]

ANANTIADES, vide supra in *Aeantide*.

ANAXANDRIDES Rhodius Camiraeus h), vel ex aliorum sententia Colophonius, circa Olympiadem CI. clarus temporibus Philippi Macedonis, fabulas LXV. docuit, decies victor,

h) Sic quidem apud *Suidam*, tom. II. voc. Καμιραῖα ἴσχυς, et *Eudociam* p. 60. Apud *Athenaeum* lib. IX. cap. 4. p. 374. est locus memorabilis. Ibi Anaxandridis forma et venustas describitur, atque Athenaeus prodit, eum, quum *dithyrambum* Athenis recitaret, aliquando in equo sedentem accessisse, suique carminis partem quamdam pronuntiasse; si fabulis docendis quando vinceretur ab aemulis, illas easque multas elegantesque, ad obuoluendum thus dedisse discerpendas: ex his concludit, nullo pacto seruatam esse potuisse, fabulam, *Tereum*, aliasque eiusdem similes, quum in illis dandis victor non euaserit. *Harl.*

victor, teste Suida. Has pro Tragoediis accepit Delrio, adeoque Anaxandridem fine haesitatione Tragicis annumerauit. At enim Comicus fuit iste *Anaxandrides*, qui primus amores et virginum violationes in scenam produxit, atque ab Athenaeo aliisque diserte κωμῳδοποιὸς adpellatur. Eius fabularum titulos ex priscis scriptoribus habes infra in Notitia Comicorum: [vbi vid. notata.] Alia de eo notatu digna Gyraldus dialogo de Poetarum historia pag. 353. editionis Lugdunensis Batau. Versus eius citatur ab *Aristotele* VI. Eth. ad Eudem. cap. 10. et VII. 10. ad Nicomachum et III. 10. et 11. Rhetor. vbi eius dictum: καλὸν ἀποθανεῖν πρὸ τῦ ποιῆσαι ἄξια τῦ θανάτυ.

ANAXIMANDER inter tragicos computatur ab eodem Delrione pag. 26. ni fallor, propter hunc locum *Laertii* in Empedocle lib. VIII. sect. 70. Διόδωρος δὲ ὁ Ἐφέσιος, περὶ Ἀναξιμάνδρυ γράφων φησὶν, ὅτι τῦτον ἐζηλώκει τραγικὸν ἀσκῶν τῦφον καὶ σεμνὴν ἀναλαβὼν ἐσθῆτα.

ANDRONICVS [i]) tragicus histrio, qui Aeschyli [k]) drama, cui Ἐπίγονοι nomen, cum plausu egit. Vide *Athenaeum* lib. XIII. p. 584. Alius *Liuius Andronicus* Tragicus latinus, de quo dixi in Biblioth. Latina.

ANTIPHON Rhamnusius, Orator, dicitur et tragoedias composuisse καὶ ἰδίᾳ καὶ σὺν Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ *et seorsim et Dionysium Tyrannum iuuans*, vt notat Plutarchus in decem Oratorum vitis, et *Photius* cod. CCLIX. Fuerunt itidem, qui interfectum eum a Dionysio adfirmarent, siue, quod tragoedias illius exsibilasset, siue, quod in conuiuio quodam proposita quaestione, quodnam aes optimum esset, respondisset, [teste Plutarcho p. 68. *Heumann.*] *illud, ex quo conflatae essent tyrannicidarum Harmodii et Aristogitonis Statuae.* Sed Antipho, poeta tragicus, a Dionysio propter maledictum [l]) a Plutarcho p. 68. de dignoscendo adulatore traditum ἀποτυμπανισθεὶς, alius omnino fuit ab Oratore, proditionis damnato, Athenis, vt temporum etiam ratio indicat [m]). Vide, quae de Oratore infra cap. 26. Ceterum Antiphontis, quem τραγῳδοποιὸν vocat Athenaeus, dramata Ἀνδρομάχη, Μελεάγρος et Πλήξιππος ab Aristotele [Rhet. II. cap. 24. p. 567. et II. cap. 2. p. 228. edit. Cantabrig.] et Athenaeo laudantur [n]). De Plexippo Antiphontis et Antiphonte ipso pluribus [?] egerat

i) Alius *Andronicus*, poeta graecus, saec. V. post Chr. n. vixit, quem laudat *Symmach.* lib. VIII. epist. 22. *Heumann.*

k) Sophoclis drama, vt nobilius, non Aeschyli, intelligi, probabile videtur Brunckio, in Fragmentis Sophocl. voc. Ἐπίγονοι. *Harl.*

l) Rogatus a Dionysio, quodnam aes optimum esset, illud? inquit, e quo Athenienses fecissent statuas Harmodii et Aristogitonis tyrannicidarum.

m) Recte dignoscendus est vterque *Antiphon.* De tragico *Aristotel.* Rhet. II. cap. 8. p. 266. edit. Cantabr. 1728. 8. Ἀντιφῶν ὁ ποιητὴς μέλλων ἀποτυμπανίζεσθαι ὑπὸ Διονυσίυ, εἶπεν, ἰδὼν τὰς συναποθνήσκειν μέλλοντας, ἐγκαλυπτομένας, ὡς ᾔεσαν διὰ τῶν πυλῶν, τί ἐγκαλύπτεσθε, ἔφη· ἦ μὴ αὔριον τις ὑμᾶς ἴδῃ τύτων. *Harl.*

n) De Ἀνδρομάχῃ *Antiphontis* vid. auctorem Ethic. Eudem. VIII. 4. De Μελεάγρῳ vid. *Aristotel.* Rhetor. II. p. 108. Quod autem ad Πλήξιππον, quem Ionsius et Fabricius addiderunt Antiphonti, adtinet, *Petrus van Spaan* in dissert. de Antiphonte oratore attico, (Lugd. Bat. 1765. 4. rec. in Oratorum graecorum a Reiskio editorum vol. VII.) cap. IV. §. 2. negat, fuisse drama, sed ex *Aristotele* Rhet. II. pag. 63. adparere docet, *Plexippum* fuisse personam inductam in Μελεάγρῳ. Hinc *Ruhuken.* in Spaani diss. l. c. emendat *Pollucem* X. 63. pro ἐν Ἀντιφῶντος Μελεάγρῳ legens ἐν ἈΝΤΙΦΩΝΤΟΣ Μελεάγρῳ. (At enim iam scholiastes rhetoricorum *Aristotelis* lib. 2. p. 46. habet Ἀντιφῶν pro Ἀντιφῶντος, et hoc culpat *Fabricius* infra in Notitia comicorum deperditorum, voc.

egerat olim Adrantus, et Hephaestion, eius compilator. Vide [*Athenaeum* XV. p. 673. F.] *Ionsium* p. 327. 328. de Scriptoribus historiae philosophiae. [et *Schrader.* ad Aristotel. Rhetor. lib. II. cap. 2. nr. 39. *Heumann.*]

APHAREVS Atheniensis Hippiae F. priuignus et adoptatus ab Oratore Isocrate, praeter Orationes quasdam scripsit tragoedias XXXVII. teste *Plutarcho* in Isocratis vita, ex quibus duae fuerunt dubiae fidei. Bis in Dionysiis, totiesque vicit in Lenaeis. Coepit docere fabulas sub Lysistrato Olymp. CII. 4. vsque ad Sosigenem Olymp. CIX. 3.

[APELLES, Ascalonita, de quo vid. *Philon.* legat. ad Caium p. 790. Caligula eum, tragoedorum ea aetate principem, (*εὐδοκιμώτατον τῶν τότε τραγῳδῶν*) semper secum habuit, teste *Dione Cassio* lib. LIX. cap. 5. p. 906. edit. Reimari, quem ad h. l. et *Casaubon.* ad Sueton. Caligul. cap. 33. conferes. *Harl.*]

APOLLINARIS Alexandrinus, saeculo post natum Christum quarto celebris scriptor christianus, et presbyter Laodicensis, cuius Metaphrasin Heroicam Psalmorum habemus, non minus tragoedias Euripidis, quam comoedias Menandri et Pindari lyram, Homerique poemata imitatus, ad sacrum argumentum transtulit, teste *Sozomeno* lib. V. cap. 18. et *Ioh. Sarisberiensi* lib. VIII. Policratici capite 21. Vnde Tragoediam, quae sub titulo *patientis Christi* legitur inter poemata *Gregorii Nazianzeni*, ad hunc Apollinarem viri docti quidam referunt. Vide *Guil. Cauei* Historiam litterariam Scriptor. Eccles. ad A. C. 362. Alius *Apollinaris tragoedus*, cuius meminit *Suetonius* in Vespas. cap. 19.

APOLLODORVS Tarsensis, Tragicus, cuius mentionem facit praeter Suidam [et Eudociam p. 61.] Scholiastes Euripidis o) ad Medeam [148. coll. v. 169.] et Aristophanis ad Ranas [323.] Dramatum tituli: Ἀκανθοπλὴξ, Ἕλληνες, Θυέστης, Ἱκέτιδες, Ὀδυσσεὺς, Τεκνοκτόνος. Quando vixerit, non inueni, qui me doceret. Idem Suidas [item Eudocia p. 63.] memorat et alterum *Apollodorum* Atheniensem Asclepiadis F. Grammaticum, discipulumque Panaetii Stoici et Grammatici Aristarchi. Hunc in Ἀπολλόδωρος et Τραγήματα refert primum fuisse auctorem *τῶν καλουμένων τραγιάμβων.*

voc. *Antiphanes*, in Μελέαγρος.) Pariter Ἀντιφῶν ἐν Μηδείᾳ pro Ἀντιφάνης ἐν M. idem *Ruhnken.* apud *Pollucem* VII. 57. legere malit. *Spaan* vero opinatur, Antiphontis Μηδείαν non aliud fuisse drama, ac Ἰάσων, quod nusquam ab editis scriptoribus memoratum, citatur ab *Antiatticista* MS. Διετίθεν, διετίθεσαν· Ἀντιφῶν Ἰάσονι. Idem grammaticus, notante eodem Spaanio, bis Antiphontis Ἄδωνιν laudat: Ἀκλερίαν. Ἀντιφῶν Ἀδώνιδι. Sed alibi hanc fabulam *Antiphani* tribuit: Καταλύειν· καὶ τοῦτο ἐπικατιῶνται. Ἀντιφάνης Ἀδώνιδι. Malit tamen Spaan hoc drama ad *Comicum*, quam ad *Tragicum* referre, propter ea, quod alii etiam Comici, *Plato*, *Araros*, *Philiscus* idem argumentum tractarunt. Tum exemplis docet aliis, perpetuam esse *Antiphontis* et *Antiphanis* confusionem, et ex praeclaro illo *Antiatticista* MS. aliquando in lucem vindicato, veterum dramatum rationi nouum lumen adfundi adseuerat. Quare nos illo adhuc carere dolemus. *Harl.*

o) *Apollodorus* Tarsensis, quem Scholiastes Euripidis citat, videtur diuersus fuisse a Tragico: [id quoque videtur cl. *Heyne* ad Apollodori Bibl. tom. III. pag. 1174.] aut falsim tragoedia non est, sed grammaticum opus et forte commentarius in Euripidem, ex quo repetit, quod ambiguitatis auctores fint histriones confundendo partes chori cum verbis Medeae. *Fabric.* At Apollodorum Tarsensem gramm. spectare quoque schol. *Aristoph.* Plut. 535. putat *Heyne* l. c. p. 1151. *Harl.*

APOLLONIDES, a Grotio recte tragicis accensetur, quoniam versiculos, quos ex Apollonide repetit *Stobaeus* in florilegio serm. 76. ὅτι κάλλιστον γάμος, eosdem *Clemens Alexandrinus* lib. III. Paedagogi cap. 12. acceptos fert tragoediae.

APOLLOPHANES Atheniensis, poeta veteris comoediae fuit, teste Suida, [adde *Eudociam* p. 61.] non tragicus. At inter veteres Tragoediae auctores illum numerat Delrio, quod tragoedias etiam composuisse videatur. Nimirum coniicit vir doctus, *Daulidem* Apollophanis, ab Athenaeo et aliis memoratam, fuisse tragoediam, in qua Terei et Procnes et Philomelae atrocia facta comprehenderit. Sed nihil incertius esse eiusmodi suspicione, docet *Isaacus Casaubonus* [?] lib. VII. ad Athenaeum cap. 23. allatis plurimis exemplis, in quibus comici poetae tragicis argumentis comicos foccos aptarunt. *Apollophanis* tamen Τραγωδοῦ mentio lib. II. Anthologiae cap. 24. pag. 220.

ARCHELAVS ὁ Τραγωδὸς, qui Lysimacho imperante clarus apud Abderitanos fuisse traditur a *Luciano* Lib. quomodo historia scribenda sit, sub init. tom. I. pag. 601. [cap. I. tom. III. Reitz. p. 3.] histrio fortasse fuit tantum, non poeta: eodem enim loco Lucianus ait, eum τραγωδῆσαι Andromedam Euripidis. Abderitae vero, qui fabulam spectauerant, plerique febri ac simul mentis perturbatione singulari corrupti sunt, vt et ipsi per vrbem tragicos versus canerent et tragicos referrent histriones. *Fabric.* Versus, qui sunt ex Euripidis Archelao, interdum nomen tantum Ἀρχελάου habent praefixum, quasi *Archelaus* fuerit illorum auctor, animaduertente *Valckenario* in Diatriba Euripidea pag. 198. not. *Harl.*

ARCHIAS Thurius τραγωδιῶν ὑποκριτής. Plutarch. Demosthene pag. 859.

ARION Methymnaeus Lyricus circa Olympiadem XXXVIII. floruit, Alcmanis secundum nonnullos discipulus apud Suidam dicitur, non Tragici carminis, vt adfirmat Rob. Stephanus in Elucidario, sed τρόπου Τραγικοῦ, hoc est modi cuiusdam Musici in Tragoedia inuentor fuisse et primus χορὸν p) στῆσαι *chorum stantem induxisse*, καὶ διθύραμβον ᾆσαι τὸ ᾀδόμενον ὑπὸ τοῦ χοροῦ, καὶ Σατύρους εἰσενεγκεῖν ἔμμετρα λέγοντας. Tzetzes praefat. ad Lycophronem Διθύραμβον δὲ ἤτοι κυκλικὸν χορὸν ἐν Κορίνθῳ πρῶτος ἔστησεν Ἀρίων ὁ Μηθυμναῖος, δεύτερον δὲ Λάσος Χαβρίνου Ἑρμιονεύς. Confer Herodotum lib. I. cap. 23. Aristotelem apud Proclum in Chrestomathia, et ex recentioribus Vossium Institut. Poetic. III. 16.

ARISTARCHVS, Tegeates, vltra centum annos producta aetate, Euripidis aequalis fuit, et primus, vt auctor est Suidas, tragoedos cothurnis extulit. Ex dramatibus LXX. quae docuit, bis victor, pauca veteribus memorantur, vt *Achilles*, quem Ennius (teste Pesto in *prolato aere*) et Plautus in Poenulo q) expresserunt, tum *Aesculapius* Suidae et *Tantalus* Stobaeo laudatus. Sed et *Rhesum* Tragoediam, quae inter Euripidis hodie legitur, et a Delrione Euripidi alteri tribuitur, *Samuel Petitus* haud verisimili coniectura refert ad hunc Aristarchum lib. III. Miscellaneorum cap. 22. [vid. supra ad Euripidis Rhesum.] Confer *Colomesium*

p) Confer, quae supra cap. XV. nr. 16. [tom. I. pag. 110 sq.]

q) Vbi in Poenulo id indicatur. vid. *Bayle* Diction. voc. Aristarche, not. *G.* fin. *Heumann.*

mefium ad Gyraldum p. 373. [r] Citatur *Ariſtarchus* Tragicus ab Athenaeo, in extremo libri XIII. *Fabric.* conf. *Matthefii* diſp. de Ariſtarcho grammatico, Ienae, 1725. 4. §. 4. p. 6 ſqq. vbi plures *Ariſtarchi* enumerantur. *Harl.*

[ARISTIAS. Hic eiusque pater *Pratinas*, de quo infra, ſatyris faciundis, omnibus, praeterquam Aeſchylo, praeſtitiſſe dicuntur apud *Pauſaniam* II. cap. 13. p. 141. Ariſtiae Corinthi in foro monimentum fuit poſitum, teſte eodem, cit. loco. *Harl.*]

ARISTO, Sophoclis tragici nothus fuit, teſte Suida in Ἰοφῶν. Idem ni fallor ποιητὴς Τραγῳδίας, qui inter plures hoc nomine ſcriptores celebratur a *Laertio* in Zenone lib. VII. ſect. 164. *Ariſtonis* Λύκων laudatus Plutarcho ſub initium libri de audiendis Poetis, non Ariſtonis Tragici eſt, vt ſcribit *Meurſius* in Biblioth. Graeca, ſed, vt *Menagius* ad Laertium veriſimilius [?] ſuſpicatur, *Ariſtonis* Peripatetici. De Tragoedia Ariſtonis *in Mneſthenum* virum fortiſſimum ſcripta, ex Plutarcho meminere Zarottus in Ouidii Ibin et Gyraldus ſub extremum dialogi VII. Hiſtoriae Poetarum. Alius *Ariſton* actor tragicus Syracuſis, de quo Liuius libro et capite XXIV. [conf. *Mongitor.* Biblioth. Sicul. tom. II. in adpendice pag. 54.] *Ariſtonis* quaedam profert Theophilus lib. III. ad Autolycum p. 297. quae Ariſtophonti Comico tribuit Grotius. Idem ad Agathonem refert tragicum, quae ſub *Ariſtonis* nomine produxit *Clemens Alex.* II. Strom. p. 407. *Fabric.* Plures fuerunt *Ariſtones*. *Ariſton Ceius* (an *Chius?*) peripateticus, cuius epigramma in Anthol. Cephalae nr. 739. occurrit, et cuius ἐρωτικὰ ὅμοια Athenaeus et Plutarchus laudant; alius rhetor eximius apud *Stephan. Byzant.* in voc. Γέρασος. *Ariſto* Chius philoſophus academicus, de quo vide in vol. ſeq. in catal. academicorum, et aliquot *Ariſtones* infra in catal. peripateticorum v. *Ariſto.* adde *Schneider.* in Periculo critico in Anthologiam Conſtantini Cephalae pag. 127. *Harl.*

ARISTOCRITVS, Athenodorus et Theſſalus tragoediarum ὑποκριταὶ tempore Alexandri Magni. Vide Athenaeum lib. XII. pag. 538 ſq.

ARISTODEMVS Athenienſis, teſte *Cicerone* apud Auguſtinum II. de Ciu. Dei cap. 10. *actor Tragicus fuit*, antequam maximis de rebus legatus ad Philippum Macedonem mitteretur. Mentio etiam fit apud Plutarch. de X. rhetor. Vtrum tragoedias ipſe ſcripſerit, atque adeo fuerit tragoediarum *auctor* quoque, perinde incertum eſt, ac de *Aeſchine* parum conſtare ſupra adnotaui. De *Polo* et *Ariſtodemo* tragicis ὑποκριταῖς confer Scholia Graeca ad *Lucianum* tom. II. pag. 7. Meminit vtriusque Lucianus Apologia pro mercede conductis p. 486. *Fabric.* Diuerſus ab hoc eſt *Ariſtodemus*, μικρὸς dictus, ſacrorum irriſor, quocum Socrates colloquutus eſt apud *Xenoph.* M. S. I. cap. 4. §. 2 ſqq. adde *Platon.* in Sympoſio, p. 315. et *Maxim. Tyr.* diſſ. III. p. 6. edit. II. Dauiſii. De *Ariſtodemo*, qui a Scholiaſte Theocriti dicitur ὁ Θηβαῖος, et ſcripſit Θηβαικῶν libros, apud Suidam vero in Ὁμολώιος Ζεὺς in Ariſtophanem et *Mich. Apoſtolium* cent. XVIII. prou. 42. in Χρηστέσδημον transformatus eſt. vid. doctam *Valcken.* adnotat. ad Schol. Eurip. Phoen. v. 1120. pag. 732. *Harl.*

ARISTOLOCHVS vt malus Poeta Tragicus perſtringitur ab auctore Epiſtolarum quae ambulant ſub nomine Phalaridis epiſt. 63. [epiſt. 18. edit. Lennepii, cuius notam pag. 90 ſqq.

r) Hunc Ariſtarchum etiam innuit *Ouid.* Triſt. II. 411. *Heumann.*

90 sqq. conferes] ἐπαίρει σε κατ' ἐμὲ γράφειν Τραγῳδίας. Sed hoc ipso loco inter alia vtitur doctissimus *Bentleius* [s)], quibus epistolas illas demonstret Phalaridi suppositas esse. Primus enim tragoedias scripsisse traditur Thespis circa Olympiadem LXI. Et Phalaris iam obierat Olymp. LVI. vel certe LVIII. Sed ex Dodwelli sententia mors Phalaridis incidit demum in Olymp. LXIX. 1.

ARISTONYMVS, quo auctore inter tragicos a Delrione referatur, haud comperi. Forte pro tragoedia habuit ipsius *Theseum* laudatum *Athenaeo* lib. III. p. 78. Ceterum Comicus fuit iste Aristonymus, pluribus Scriptis inclytus sub Ptolemaeo Philadelpho ac Philopatore, vt Suidas, [et Eudocia pag. 68.] testantur, regiaeque bibliothecae post Apollonium praefuit. Eius Comoediam Ἥλιον ῥιγῶντα citat idem *Athenaeus* libro VII. [cap. 8. p. 285.] Confer Etymol. M. in Βεμβράς. Alia Stobaeus et Plutarch. de Fluminibus. Laudat et *Aristonymum* Hesychius Alex. *Fabric.* Gryphos texere optime callebat, teste *Athenaeo*, X. cap. 20. pag. 453. *Harl.*

ARISTOPHANEM tragicum Meursius obseruat ex hoc loco Lutatii ad Stat. 12. Thebaid. *Oedipus expulsus Creontis imperio confugit Epicolono, in quo locus erat furiis consecratus. Sed misericordia Atheniensium illa sede est erutus, hospitaliterque tractatus. Hanc Tragoediam Aristophanes scripsit.* Ceterum vix dubito Sophoclem legendum esse pro Aristophane.

ARISTOPHONTIS *Philoctetem* memorat *Plutarchus* Lib. de Audiendis [?] Poetis p. 14. vnde tragicis Poetis adnumeratur a Delrione, et aliis. Sed Philoctetes ille pictura fuit, non tragoedia, vt Colomesio ad Gyraldum p. 406. pulcre animaduersum. *Aristophon* pictor a *Plinio* laudatur lib. XXXV. cap. 11. Alius fuit *Aristophon* Comicus, cuius Pythagoristas laudat Laertius, tum, qui alias eius fabulas memorant, Athenaeus ac Stobaeus. *Aristophontis* Pancratiastae mentio apud *Pausaniam* in Eliacis posterioribus pag. 484. *Aristophontem* Atheniensem in libris, qui *dysarestia* nuncupantur, citat *Fulgentius* lib. III. Mytholog.

ARISTOTELES Philosophus in Poetica sua praeclare disputat de tragoediae compositione et de multis veterum tragoediis fert iudicium. Sed scripserat etiam Νίκας Διονυσιακὰς et de tragoediis librum, ac praeterea διδασκαλίας, memoratas *Laertio* lib. V. sect. 26. [t)] Anonymo Menagiano in Aristotelis vita, Suidae in Οἶα σκιὰ et Scholiastae Aristophanis ad Aues et Harpocrationi in Διδάσκαλος. In hoc opere Aristoteles egerat de dramatibus celebriorum Poetarum Tragicorum Comicorumque, vbi, quando, quomodo et quo euentu acta fuerunt. Vide *Casaubonum* ad Athenaeum lib. VI. cap. 7. *Ioh. Woweranum* Polymathiae cap. XI. §. 15. et *Ionsium* lib. I. cap. XI. pag. 54 sq. Διδασκαλίας eiusmodi scripsere Aristotelis exemplo *Carystius* Pergamenus, *Callimachus*, *Aristophanes* grammaticus, *Aristarchus*, *Eratosthenes*, *Crates*, aliique.

ARISTOXENVS Musicus libro vndecimo συμμίκτων egerat de Tragicis et Comicis. Vide infra in *Rufo*. Eiusdem περὶ τραγικῆς ὀρχήσεως. Harpocrat. in Κερδακισμός.

ARTABAZES

s) In responf. ad C. Boyl. sect. XI. p. 122 sqq. et in diss. de Epist. Phalar. sect. XI. p. 27. ex versione lat. Lennepii. *Harl.*

t) *Ionsius* l. c. has didascalias tribuendas censet Aristoteli iuniori grammatico. *Heumann.*

ARTABAZES Armeniae Rex, Tigranis, (non Mithridatis, vt Rob. Stephanus in elucidario,) filius, Straboni et Plutarcho Ἀρταβάσδης, in Valerii Maximi Codicibus corrupte *Sariaster* lib. IX. cap. 11. extern. 3. vel *Ariaster*. Appiano teste καὶ τραγῳδίας ἐποίει, καὶ λόγους ἔγραφε καὶ ἱστορίας, ὧν ἔνιαι διασώζονται Lib. de bello Parthico p. 155. ex Plutarchi vita M. Crassi p. 564.

ASCLEPIADES, Isocratis discipulus, Tragilensis, Τραγῳδούμενα scripsit, teste Plutarcho in Isocratis vita. Libris sex constitisse illud opus tradit *Stephanus Byz.* in Τράγιλος. Citantur a Plinio in indice libri septimi, Athenaeo, Harpocratione, [*Apollodoro* Bibl. II. 1, 3. III. 1, 2.] Hesychio et Scholiaste Pindari [p. 3, 14.] atque Apollonii: Τὰ Τραγῳδούμενα, qualia etiam scripsit *Demaratus*, teste Clemente Alex. in protreptico. Harduinus reddit, *ea, quae in Tragoediis decantantur*. Hieron. Wolfius: *tragoediarum argumenta* u). Rectius hic quidem, quam Gyraldus, qui tragoedias scripsisse Asclepiadem, e Plutarcho euincere conatur. [❡] Sic *Herodicus*, Cratetius, scripserat Κωμῳδούμενα, siue *de Argumentis comicis* opus, cuius librum sextum laudat *Athenaeus* lib. XIII. p. 586.

ASTYDAMANTES duo, vnus Morsimi Tragici filius, Philoclis nepos, Aeschyli sororis filius, Atheniensis, auditor Rhetoris Isocratis, ducentas et quadraginta tragoedias teste Suida composuit, quindecies victor. [adde *Eudoc.* pag. 68.] Huius videntur esse Ἀλκμαίων, Ἑρμῆς et Ναύπλιος, quae ab Aristotele, Athenaeo ac Stobaeo citantur. [fragm. est in Schol. Marcian. Homeri Venet. vid. *Villoison.* Proleg. p. 33.] De hoc *Diodorus Sic.* lib. XIV. pag. 420. ad Olymp. XCV. 2. Ἀστυδάμας δ' ὁ Τραγῳδογράφος τότε πρῶτον ἐδίδαξεν· ἔζησε δὲ ἔτη ἑξήκοντα. Astydamanti alteri, prioris filio, hae tragoediae tribuuntur ab eodem Suida: Αἴας μαινόμενος, Ἀλκμήνη, Βελλεροφόντης, Ἐπίγονοι, Ἡρακλῆς Σατυρικὸς v), Παλαμήδης, Τυρῶ, Φοῖνιξ. A priore ortum prouerbium: *Astydamantis in morem se ipsum laudare*, de quo Zenobius V. 100. Suidas in Σαυτὸν ἐπαινεῖς et Apostolius. Vsi eo adagio sunt Philemon comicus et *Iulianus* Epistola 12. ac 59. *Fabric.* Prior Astydamas, quum tragoediam magno successu egisset quam *Parthenopaei* nomine inscripserat, ab Atheniensibus decreta illi est statua in theatro: sed, quum epigramma, arrogantius scriptum sibi, in concilium adtulisset, multarunt eum et priuarunt inscriptione statuae incisa. vid. *Diogen. Laertium* in Socrate, s. lib. II. segm. 43. cuius locum, quia est corruptus, Isaacus atque Mericus Casauboni, atque Menagius ad illum diuersa ratione corrigere sustinuerunt. *Harl.*

ATHENODORVS Tragicus ὑποκριτής. Vide supra in Aristocrito, et Plutarchum in Alexandro pag. 681.

u) Vberiorem eorum, quae in tragoediis ex historia, antiquitate aut mythologia explicari atque intelligi debebant, fuisse expositionem patet ex scholio cod. Marciani ad Homer. ζ. v. 155. Ibi enim, historia de Bellerophonte copiose narrata, ita scholion absoluitur: ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Ἀσκληπιάδῃ ἐν Τραγῳδουμένοις. Pariter ad Iliad. η. 467. caussa exponitur, cur Lemniis irata fuerit Venus, et eadem adiicitur clausula. Id autem Asclepiadis opus versibus scriptum videtur: quod colligit cl. *Heyne* ad *Apollodori* Biblioth. tom. III. pag. 977. ex fragm. apud *Athen.* X. pag. 456. B. *Euripid.* Schol. Phoen. 50. Schol. *Pind.* p. 3, 14. *Harl.*

v) Conf. *Casauboni* Animadu. in Athenaeum lib. X. cap. 1. p. 700. Eumdem de Satyrica Poesi lib. I. cap. 5. pag. 147 sq. edit. Rambach. *Harl.*

AVTOCRATES Athenienſis, veteris comoediae poeta; ſed qui multas etiam tragoedias ſcripſiſſe a Suida [atque Eudocia] traditur. Eius Τυμπανιςὰς praeter Suidam laudat *Aelianus* XII. 9. de Animalibus. Alius, ni fallor, fuit *Autocrates*, cuius Ἀχαϊκὰ in teſtimonium citantur ab *Athenaeo* lib. IX. pag. 395.

BION tragicus inter decem huius nominis a *Laertio* lib. IV. ſect. 58. recenſetur his verbis: ἔννατος ὁ ποιητὴς τραγῳδίας τῶν Ταρσικῶν λεγομένων. Ad quem locum conferendus *Caſaubonus* de Satyrica Poeſi lib. I. cap. 5. [p. 150. edit. Rambach.] ex quo diſces, Tarſicos eſſe adpellatos, qui characterem poeſeos extemporalis, quo Tarſenſes delectatos Strabo lib. XIV. teſtatur, referrent, eumque vel non multo ante Strabonem, vel aeuo illius vixiſſe. Iunior videtur Tragicus iſte Tarſicus, *Bione*, Aeſchyli filio, quem et ipſum tragicum fuiſſe Suidas adfirmat.

CALLIAS, cuius Τραγῳδία γραμματικὴ laudatur ab Athenaeo w), incertum eſt, idemne ſit cum Callia Athenienſi Comico, cuius dramata Suidas enumerat. Alius videtur *Iohanni Meurſio* in Bibliotheca Attica, quamquam et ipſe Athenienſis ab Athenaeo adpellatur. *Fabric.* Paullo ante Strattidis ſaeculum genitus erat, auctore *Athenaeo* lib. X. pag. 453. *Harl.*

CALLIMACHVS, Cyrenaeus, poeta celeberrimus, de quo ſuo loco egi, etiam tragoedias teſte Suida compoſuit, ſed ex quibus nihil quicquam ad noſtram peruenit aetatem. Idem ſcripſit πίνακα τῶν κατὰ χρόνους καὶ ἀπ' ἀρχῆς γενομένων διδασκάλων, hoc eſt *de iis, qui Tragoedias et Comoedias docuerunt.* Vide *Caſaubonum* ad *Athenaeum* lib. VI. cap. 7.

CALLIPIDES Τραγῳδὸς tempore Alcibiadis, Athenis. Auctor [*] ſiue hiſtrio tragoediarum. Τραγῳδιῶν ὑποκριτὴς *Plutarcho* in Ageſilao p. 607. et in Alcibiade pag. 209. Vide [*Euſtathium* ad Homer. pag. 1083.] *Athenaeum* lib. XII. 535. et *Pitiſcum* ad Suetonii Tiber. cap. 38. Mentio eius etiam in vita Sophoclis et apud *Apoſtolium* XV. 39. prouerb.

CANTHARVM, Athenienſem, Comicum facit idem Suidas, [item *Eudocia* p. 269.] Sed quia inter eius dramata primo ſtatim loco Medeam nominat, hinc Delrioni veriſimile videtur, Cantharum hunc etiam tragoedias compoſuiſſe. Vide tamen, quae ſupra in *Apollophane* notabam.

CARCINI duo fuere Tragici, Athenienſis alter, Xenoclis filius, de quo Harpocration in Καρκῖνος, alter x) Agrigentinus. Prior CLX. fabulas docuiſſe, alter etiam Comoedias

w) Apud *Athenaeum* VII. cap. 1. pag. 276. A. Callias dicitur confeciſſe *tragoediam*, (Καλλίαν ἱστορεῖ n. Clearchus, τὸν Ἀθηναῖον γραμματικὴν συνθεῖναι τραγῳδίαν,) e qua Euripides in Medea et Sophocles in Oedipode ſuarum fabularum diſpoſitionem ac verſuum exemplum ſumſiſſent. De tragoedia eius grammatica, ſ. γραμματικῇ θεωρίᾳ, eius ordine, prologo et imitatione Euripidea et Sophoclea, vid. *Athen.* X. cap. 20. p. 453. et *Caſauboni* Animadu. p. 763 ſqq. De eius fab. *Cyclopes*, *Athen.* VII. pag. 285. et Caſaubon. Animadu. pag. 509. *Harl.*

x) Agrigentinus videtur, quem frequenter Syracuſis verſatum tradit *Diodorus Siculus* V. pag. 201. vbi de raptu Proſerpinae verſus Carcini producit: [cap. 5. tom. I. p. 334. edit. Weſſeling. qui etiam pronior eſt in Agrigentinum ob ea, quae de Syracuſana eius mora adnectuntur; at enim, quamquam Diodor. Sic. ſcribit, eum non raro profectum eſſe Syracuſas, ex eo quidem nondum tuto colligi poteſt,

dias scripsisse dicitur, aequalis Dionysii tyranni, Socraticique Aeschinis. Incertum est, vtrius ex his sint, quas in veterum scriptis obseruat *Ioh. Meursius:*

Ἀλόπη. Aristot. VII. 7. Ethic. Nicomach. [p. 175, 3. conf. *Valcken.* Diatr. Eurip. p. 13. A.]

Ἀχιλλεύς. Athen. Suid.

Θυέστης. Aristot. cap. 13. Poetic.

Κύπριος. Hesych.

Μήδεια. Aristot. II. 23. Rhetor.

Οἰδίπους. Aristot. III. 16. Rhetor.

Σεμέλη. Athen. lib. XIII. p. 559. Suid. [v. Καρκίνος, vbi vid. notam Küsteri pag. 245.]

Τηρεύς. Stob.

Vide *Meursii* Bibliothecam Graecam Atticamque, et Gyraldum dialogo 7. pag. 375. *Leopardum* lib. XII. emendatt. cap. 21. *Valesium* ad Harpocrationem. [voc. Καρκίνος. *Mongitor.* in Biblioth. Sicula, tom. I. pag. 122. qui plures laudat, aliorum corrigit errores et adfirmat, *Carcinum* Atheniensem cum Agrigentino saepe confundi, priorem claruisse sub Philippo Macedone Olymp. C. posteriorem vero aetate Dionysii minoris, Syracusarum tyranni, Olymp. CIX. e Sicilia expulsi. Contra *Vossius* de Poetis Graecis cap. 7. p. 48. et 49. putat, eodem tempore Atheniensem et Agrigentinum floruisse, quia Aeschines Socraticus cum Carcino Agrigentino apud Dionysium maiorem, Olymp. CIII. decedentem, vixisse dicitur; (vid. *Diogenem Laertium* II. segm. 63. vbi dicitur *comicus*, et ad Diogenis locum Aldob. ac Menagium, quorum posterior vtriusque aetatem refert ad Olymp. C. praeeunte Suida in: Καρκίνος, Ἀκραγαντῖνος.) At enim, si Atheniensis is est, nec alius, quem sugillauit *Aristophanes* Nub. v. 1264. (vbi vid. Schol. Küster. ac Bergler.) et Pac. v. 782 sqq. vbi et Ran. v. 86. eius filios carpit: probabile fit, *Carcinum* Atheniensem iam ante Olymp. C. fabulas edidisse. Sed hic, quem cum ipsius filiis Aristophanes risui exponit, a superioribus diuersus esse videtur. Saltem Suidas de eo, tamquam ab ceteris distincto, agit: tum *Eudocia* p. 270. enumerat tres *Carcinos*, Agrigentinum, et *olium poetam Atticum*, (forsan hic fuit, quem Aristophanes exagitauit?) et alium, *Theodecti* filium, (a Suida vocatur *Theodecti vel Xenoclis* filius,) *Atheniensem tragicum;* quorum postremo tribuit dramata, *Achilles* et *Semele*, cum aliis. De filiis eius, quem illusit Aristophanes, vid. infra in: *Xenocles.* — Eustratius ad Aristotelem et *Barberius* de miseria poetarum p. 44. tradunt, *Carcinum*, (Agrigentinum intelligit Mongitor,) quum fabulam meditaretur, serpentis morsu adfectum, ex venenato ictu diem obiisse. Porro Mongitor. de numero tragoediarum, Carcinis adsignatarum, differens, Agrigentino adserit fragmentum apud Diodorum Siculum, et ex Athenaeo III. ac Gyraldo de poet. hist. dial. VII. p. 272. tribuit ei tragoediam, cui inscriptio: *in senes, qui puellas vxores ducunt;* prouerbium vero: *Carcini poemata*, h. e. obscura, (vid. *Suidam* in Καρκίνου ποιήματα pag. 246. tom. II. Küsteri,) cum *Crasso* in Hist. poetar. graec. pag. 103. aliisque refert ad Carcini

potest, hunc, cuius versus adfert Diodorus, fuisse Siculum, quoniam illa aetate multi Athenienses diu commorabantur in Sicilia.] Fuit et *Carcinus* quidam Rhegiensis, Agathoclis tyranni pater. id. XIX. tom. II. pag. 651 sq. [pag. 318. edit. Wesseling. cuius not. 5. vide.]

cini Atheniensis poemata. *Carcini* dicta occurrunt in cod. S. Maximi Opp. fol. 93. teste Montfaucon. in Bibl. Coislinian. p. 577. — *Carcinum*, cuius meminit Isocrates, Harpocration l. c. intelligit Atheniensium praetorem, missum ad Peloponnesum classe obeundam. *Harl.*] Alius *Carcinus* Sophista, cuius meminit Plato in Euthydemo: *Carcinus* Rhetor, quem laudat Alexander περὶ τῶν τῆς λέξεως σχημάτων. etc. Diuersus ab his, ni fallor, de quo prouerbium: ἐν γὰρ ἀμηχανίῃ καὶ Καρκίνος ἔμμορε τιμῆς. Apostol. VIII. 24 et 56. *Fabric.* Horum omnium antiquior est *Carcinus Naupactius*, quem *Charon*, *Lampsacenus*, historicus ante Herodotum Olymp. LXXV. (teste Suida h. v.) auctorem fuisse carminum, quae *Naupactia* dicebantur, scripsit, referente et probante *Pausania* lib. X. cap. 38. p. 897 sq. ac Pausaniae subscribunt cel. *Heyne* ad Apollodori Biblioth. tom. III. p. 958 sqq. et cl. *Groddeck* in: Bibliotek der alten Litteratur und Kunst, part. II. p. 92 sq. Lepidum Dalecampii, qui Καρκίνον *cancrum*, in poetam *Carcinum* apud *Athenaeum* XV. p. 695. A. transformauit, errorem non sine lima notauit *Valcknaer* ad Euripidis Phoeniss. v. 815. p. 304. Contra apud *Athenaeum* lib. I. cap. 19. p. 22. A. loco Κρατῖνος *Bentleius* in Resp. ad C. Boyle scribendum existimat Καρκίνος, quod hic, irrisus ideo ab Aristophane, delectabatur saltationibus, de quibus loquitur Athenaeus. *Harl.*

CEPHISODORVS veteris Tragoediae poeta fuit, si Suidae [et *Eudociae* p. 270.] credimus. At enim *Meursius* in Bibl. Attica p. 1458. ex Athenaeo, Polluce, ipsisque fabularum Cephisodori apud Suidam titulis obseruat, eum fuisse Comicum. [scripsit n. Ἀμάζονες, Τροφώνιος ἢ, apud Eudociam.]

CHAEREPHON Sphettius Socratis auditor y), quare a Delrione tragicis annumeretur, nescio. Hoc scio tragicum fuisse CHAEREMONEM Theophrasto apud *Athenaeum* XIII. p. 562. et 608. ac 679. laudatum, quem Suidas [Eudocia p. 436.] et Anonymus ad *Aristotelis* Rhetorica lib. III. p. 69. b. Comicum faciunt. Eius [?] fabulae apud eumdem Suidam atque Athenaeum: Ἀλφεσίβοια, Ἀχιλλεὺς Θερσιτοκτόνο, Διόνυσος, Θερσίτης, (Suid. in Ὡς ἐξ ὑπάρχων.) Θυέστης, Ἰώ, Ὀδυσσεύς. Οἰνεύς, [Οὐρεὺς habet Eudocia, additque fabulam Μινύας.] Πενθεύς, Τραυματίας. Vide Meursii Bibliothecam Graecam, et Hertelii Comicorum fragmenta. Chaeremonis κένταυρος siue ἱπποκένταυρος rhapsodia fuit ex variis metri generibus conflata, teste *Aristotele* cap. 1. Poetices. *Fabric.* Dicta eius reperiuntur in *S. Maximi* Opp. cod. teste *Montfaucon.* in Bibl. Coislin. p. 575. fragm. vid. quoque in *Grotii* Exc. com. gr. p. 844. *Harl.*

CHOERILVS Atheniensis circa Olympiadem LXIV. clarus, ex quorumdam sententia primus personatos induxit, auctor tragoediarum CL. terdeciesque victor. Vide Suidam et de aliis duobus huius nominis Samio Ol. LXXV. poeta Epico, et tertio z) Alexandri M. aequali Iassensi, (Steph. in Ἰασσός.) *Menagium* ad Laert. lib. I. sect. 24. et *Sam. Petitum* lib. II. Obseruatt.

y) Conf. *Xenophon.* M. S. I. 2, 48. II. 3. 1. et 14. Schol. ad *Aristophanis* Nub. 144. *Harl.* *Gataek.* Cinni lib. I. cap. 9. p. 230. *Heum.*

z) Hunc ab antecedente s. secundo non discernit *Eudocia* p. 437. ἕτερος Χοίριλλος Σάμιος, κατὰ δὲ τινας, Ἰασεὺς (leg. ἢ) Ἁλικαρνασσεύς. Hunc scripsisse tradit multas epistolas et epigrammata et comoedias. Sic quoque *Menagius*, a Fabricio citatus, ac *Meursius* Bibl. Gr. l. b. II. p. 1-00 sq. tom X. Thes. antiqq. graec. Gronou. censent Samium, et Iasium atque Halicarn. pro vno esse habendum: *Petitus* a Fabr.

seruatt. cap. 2. Ex tragoediis *Choerili* Ἀλόπην laudat *Pausanias* in Atticis pag. 34. *Fabric. Vossius* de poetis graecis cap. 4. et *Stanlei.* in commentar. in anonymi vitam Aeschyli p. 701. arbitrantur, Choerilum Atheniensem vel natum esse, vel dramata sua coepisse euulgare Olymp. LXIIII. Fabricius recepit Petiti rationes. *Corsinus* in Fast. atticis, tom. III. p. 120. facit cum Suida, Eudocia ac Fabricio refertque florem illius ad Olymp. LXIIII. 4. Certauit vero cum Pratina et Aeschylo. v. *Suidam* in Πρατίνας. Quando vero apud Eudociam exaratum est, eum vicisse ϱ'. h. e. centies, is error siue Eudociae siue librarii, siue operarum erit: Suidas enim in Χοιρίλλος, (tom. III. p. 695.) probabiliorem numerum ιγ'. h. e. tredecim, posuit. E numero dramatum, ab illo confectorum, aliquot fuisse satyricas fabulas, coniicit *Is. Casaubon.* de Sat. Poesi, lib. I. cap. 5. p. 125. edit. Rambach. Atheniensibus autem iucundus fuit tragicus, ita, vt sub illo primum exstruerent theatrum. vid. *Ios. Barnes.* de tragoediis veterum Graecor. §. III. — *Choerilus* Samius celebris fuit carmine, quo bella Graecorum cum Dario et Xerxe celebrauit. Citarunt eius epos versusque inde seruarunt *Strabo* VII. p. 303. (464.) et *Iosephus* lib. I. contra Apion. quem locum reddidit *Eusebius* P. E. IX. 9. et eiusdem carminis initium superesse apud *Aristotelem* Rhet. III. 24. acute coniicit cl. *Wolf.* in *Car. Ad. Gottl. Schellenberg* docta disp. Antimachi Colophonii reliquiae, p. 39. not. Idem vir eruditus p. 36. et 39 sq. docet, hunc Choerillum fuisse receptum in numerum poetarum epicorum; at a criticis Alexandrinis, auctoritatem Platonis sequutis, illo exemtum et Antimachum praelatum, (teste *Heraclide* in *Procli* commentario in Plat. Tim. I. p. 28. med.) alios tamen, in his Euphorionem, id improbasse, adfertque epigramma Cratetis grammatici, primum editum a *Salmasio* ad Spartian. p. 154. edit. Lugd. B. 1671. et repetitum a *Brunck.* in Analect. gr. tom. II. p. 3. explicitum vero a *Toupio* in Epist. critica, p. 134 sq. edit. Lipsiens. — Ab his diuersus est *Choerilus* Olynthius sculptor, apud *Pausan.* lib. VI. cap. 17. p. 494. aliusque, qui describere res a Lysandro gestas, ideoque illius in expeditionibus comes esse debuit, teste Plutarcho in vita Lysandri. conf. *Wieland* ad Horat. Ep. II. 1. 133. p. 120. *Harl.*

CLEMENS Byzantinus Τραγῳδίας ὑποκριτὴς de quo Philostratus lib. II. Vit. Sophist. in Hippodromo p. 610 sq.

CLEOMACHVM Tragicum deridet Cratinus apud Athenaeum XIV. p. 638.

CLEOPHON Atheniensis, Tragicus, cuius haec decem dramata Suidae [et ex illo ab Eudocia p. 270.] traduntur: Ἀκταίων, Ἀμφιάραος, Ἀχιλλεὺς, Βάκχαι, Δεξάμενος, Ἠριγόνη, Θυέστης, Λευκίππος, Περσὶς, Τήλεφος. Propria, at humili dictione vsum notat Aristoteles, cap. 22. Poetices. Eius Μανδρόβουλον memorat lib. I. Sophist. Elench. cap. 14.

CLITONYMVS in tertio Τραγικῶν citatur a *Plutarcho* de fluminibus. Sed legendum Θρακικῶν, vt pridem notauit *Iousius* p. 218. [et *Reinesius* V. L. lib. I. cap. 1. p. 2. scri-

pserat

a Fabr. memoratus tres numerat. Duo tantum Choerilos fuisse, autumat *Dacierius* ad Horat. II. ep. 1. v. 233. *Choerilus* tamen ab Horatio memoratus, *Laeuino Torrentio* in com. ad h. l. maior obsonarius, quam poeta fuisse videtur; et si ea, quae *Acro* ad Horatii A. P. v. 357. vera sunt, Choerilus, Alexandrum sequutus, et qui eius bella descripsit (v. infra lib. III. cap. 8. inter scriptores de Alex. M. p. 213.) Samius nobilis ille epicus esse non poterit, Choerilusque Horatianus, a Samio diuersus est. Epicus quoque poterat dici Halicarnassеus. *Harl.*

pserat enim Clitonymus etiam Ἰταλικὰ et Συβαριτικὰ, quae laudat *Plutarch.* in parall. minor. cap. 10 et 21.]

[CLITVS, tragicus, in Epitaphio apud *Richard. Chandler.* in Inscript. antiq. Oxon. 1774. fol. part. I. num. 25. *Harl.*]

CRATES tragoediarum scriptor memoratus scholiastae Germanici p. 124. Cratetem intellige Thebanum Cynicum, ex cuius tragoediis, sublimi charactere philosophico scriptis, specimen profert *Laertius* lib. VI. sect. 98. Eius ποιητικὴν laudat *Demetrius* de elocutione §. 172. Hymnum et παίγνια *Iulianus* Orat. 6. et 7. Idem et Crates ὁ ποιητὴς laudatus *Eratostheni* in Catasterismis cap. 25.

CRITIAS Callaeschri F. Atheniensis, Socratis auditor, eloquentia praestans, atque vnus e triginta Tyrannis, praeter alia scripta fertur composuisse tragoedias, et in his Ἀταλάντην, *Polluci* VII. 10. laudatam. *Pirithoum* quoque et *Sisyphum* Euripidis aliqui ad Critiam, tamquam auctorem retulere aa). Vide *Meursium* in Bibl. Attica, et *Baelium* in Lexico Historico Critico. E veteribus de Critia videndi Plato, Cicero, Dionysius Halicarnasseus, et in libro priore de Sophistis Philostratus. Ex Euripide nonnulla expressisse atque in sua scripta transtulisse notat *Clemens Alex.* lib. VI. Strom. p. 620. De Critiae πολιτείαις siue opere de Rebusp. [?] *Casaub.* XI. 3. ad Athenaeum. Eius *Elegias* citat et ex illis quatuor versus profert *Plutarchus* Alcibiade p. 209.

CYLISCVS Gyraldo, Vossio et aliis nominatus, nullus est; nam apud *Plinium* lib. XIII. cap. 10. legendum haud dubie *Philiscus*, quem tragoediarum scriptorem, meditabundum pinxit Protogenes. Atque ita repraesentant optimae Plinii editiones. De hoc Philisco infra suo loco.

DEMARATI τραγαδέμενα. Vide paulo ante in Asclepiade.

DEMETRIVS τραγῳδιῶν ὑποκριτὴς memoratus Hesychio, incertum, idemne sit cum δραματοποιῷ huius nominis, quem ab Horatio perstringi notat eius interpres. Vide *Menagii* notas ad Laertium p. 225. *Fabric.* Adde *If. Casaub.* de Satyr. Poes. lib. I. cap. 5. pag. 150 sqq. qui Demetrium, tragicorum et satyricorum poematum auctorem poetis adnumerat *Tarsicis*, propter certum poeseos characterem, quo plurimum vtebantur Tarsenses, sic dictis. *Harl.*

DEMOLOGVS in *Medea* laudatur a *Polluce* lib. IV. cap. 24. segm. 174. vnde Tragicis a Delrione accensetur: sed *Meursius* in Bibliotheca Graeca pro *Demologo* legit *Dinolochum*, quod Comici nomen est memoratum Suidae. [in edit. Hemsterh. p. 454. legitur in textu Δεινόλοχος. v. interpr.] Eius Ἀμάζονας idem *Pollux* laudat lib. X. cap. 45. [segm. 177. vbi v. Hemster-

aa) Longa illa ῥῆσις, quam ex Euripidis *Sisypho*, dramate satyrico, Grotius ac Barnesius exhibent, iudicio *Valckenarii* in Diatriba Euripidea p. 14. A. multum ab Euripideo colore diuersa, *Critiae*, tamquam auctori, tribuenda est cum *Sexto Empirico* p. 562. nec is probat iudicium *Io. Laur. Moshemii* ad Cudworthi systema intellect. p. 793. adde eundem *Valcken.* l. mem. p. 209. — *Pirithous* vtrum esset Euripidis, an Critiae drama, dubitauit iam *Athenaeus* XI. p. 496. B. conf. *Valcken.* loco cit. p. 197. C. et 198. A. *Harl.*

Hemsterhus.] Floruit *Dinolochus* circa Olympiadem LXXIII. filius Epicharmi, fabularum XIV. auctor.

DICAEARCHVS de tragoediis et Comoediis scripsisse ex Scholiaste Sophoclis et Aristophanis colligitur. Vide Casaubonum ad Athenaeum lib. VI. cap. 7. Eius ὑποθέσεις Tragoediarum Sophoclis et Euripidis laudantur a Sexto Empirico, vt supra in Sophocle notavi. Eius περὶ μουσικῶν ἀγώνων a Suida in σκολιόν.

DICAEOGENES quoque Tragoedias et Dithyrambos teste Harpocratione et Suida [atque Eudocia p. 131.] scripsit, ac Κύπριοι eius ab Aristotele, *Medea* a Scholiaste Euripidis ad Medeam laudatur. Citat et hunc Tragicum Stobaeus. *Fabric.* Ex *Cypriis Dicaeogenis* Aristotel. de A. P. cap. 16. p. 116. (vbi vide not.) exemplum adfert agnitionis, quae per memoriam fit. *Harl.*

DIDYMVS Grammaticus Alexandrinus scripsit περὶ τραγῳδουμένης λέξεως, teste *Macrobio* lib. V. cap. 18. et Hesychio in prooemio Lexici. Librum XXVIII. illius operis laudat Harpocration in Ξηραλοιφεῖν. [de quo vide ad Homerum de scholiis et infra vol. VII. p. 56. atque saepius.]

DIOCLES bb) ὁ τραγῳδὸς laudatur a *Philostrato* in Epist. p. 886.

DIODORVS ex Alexandria Troadis, tragicus, Straboni aequalis, vt notatum Gyraldo et Delrione. Alios *Diodoros* decem recenset *Meursius* ad Chalcidium p. 20 sq. quibus adde *Diodorum Adramyttenum*, praetorem, philosophum academicum, causidicum et rhetorem, de quo Strabo lib. VIII. p. 814. XIII. p. 614. *Diodorum* epicureum, qui se ipse interemit, teste *Seneca* de vita beata cap. 19. *Diodorum* amicum Procopii Sophistae, quem laudat Epistola 12. et *Diodorum* Aspendium Pythagoreum, cuius meminit Claudianus Mamertus. [*Diodorus*, in inscriptione, sub imper. L. Aur. Commodo facta, in *Marini* Iscrizione antiche delle ville — Albani Romae, 1785. 4. p. 12. Plures enumerantur infra lib. III. cap. 31. §. VI. vol. II. pag. 775. etc.]

DIOGENES OENOMAVS Atheniensis, tragoedias in patria docuit, cum Resp. triginta tyrannis liberaretur, quod factum est sub extremum Olympiadis XCIV. Eius dramata apud Suidam [et Eudociam p. 132.] haec nominata [?] leguntur: Ἀχιλλεύς, Ἑλένη, Ἡρακλῆς, Θυέστης, Μήδεια, Οἰδίπους, Χρύσιππος et Σεμέλη, cuius Athenaeus quoque meminit. Obscuritatem huius Diogenis reprehendit Melanthius apud *Plutarchum* de audiendis Poetis. Memoratur et Diogenes ὁ τῆς Τραγῳδίας ὑποκριτὴς apud *Aelian.* III. 30. Var. De DIOGENE Tarsensi ita *Strabo* Lib. XIV. p. 675. ὁ δὲ Διογένης καὶ ποιήματα ὥσπερ ἀπεφοίβαζε τεθέντης ὑποθέσεως, τραγικὰ ὡς ἐπιπολύ. *Proposito argumento poemata effudit, velut ab Apolline concitatus, Tragica plerumque.* Tragoedias, quae sub DIOGENIS CYNICI cc) nomine olim ferebantur, *Philisci Aeginetae* fuisse, Diogenis discipuli, notat *Iulianus* Imp. Orat. 6. p. 186. Male PHILISTVS vocatur Orat. VII. p. 210. Censer *Laertium* lib. VI. sect. 73. vbi

bb) Vid. infra Catalogum comicorum deperditorum, et Eudociam p. 132. *Harl.*

cc) Videtur hic Diogenes confusus fuisse cum *Diodoro Sinopensi*, tragico, de quo *Athenaeus* lib. VI. p. 239. *Heumann.*

vbi legas, illas a quibusdam tributas esse *Luciano Pasiphonti*, et sect. 80. vbi haec septem [dd]) tragoediarum nomina occurrunt: Ἀχιλλεύς, Ἑλένη, Ἡρακλῆς, Θυέστης, Μήδεια, Οἰδίπους, Χρύσιππος, quae eadem esse adparet cum illis, quas Diogeni Oenomao a Suida tribui iam dixi. *Herculem* Diogenis memorat *Tertullianus* cap. 14. Apologetici, *Thyesten Laertius* VI. 73.

DION quoque Syracusius, Dionysii iunioris Tyranni cognatus et victor inter tragicos a viris doctis refertur, etsi tragoediam ipsius nullam veteribus laudatam potui reperire. Apud *Pollucem* vero lib. II. sect. 88. pro Δίωνι Τραγικῷ ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ συνεκδημητικῷ legendum παρὰ δ' Ἴωνι τῷ Τραγικῷ etc. Vide *Leopardum* lib. II. cap. 20. emendation. [et Kühn. ac Iungermann. ad Pollucis locum p. 197.]

DIONYSIADES siue

DIONYSIDES Tarsensis, de quo *Strabo* lib. XIV. p. 675. ποιητὴς δὲ τραγῳδίας ἄριστος τῶν τῆς πλειάδος καταριθμουμένων Διονυσιάδης. Meminit huius *Dionysiadis* etiam Scholiastes *Hephaestionis* p. 32. pleiadem Tragicorum sub Ptolemaeo Philadelpho celebrem referens. Alius *Dionysiades* Mallotes, Philarchidae F. itidem tragicus, de quo Suidas in Μαλλώτης.

DIONYSIVS Senior, Siciliae TYRANNVS, Tragoedias [ee]) et Comoedias composuit, ex quibus laudantur Ἄδωνις, Ἕκτορος λύτρα, Θεσμοφόρος et *Leda*. Antiphon vero et Philoxenus Philistusque et Leptines, eum casdem sibi haud probari confidenter magis atque aperte, quam prudenter prae se tulissent, ab illo supplicio adfecti exsilioue multati, vel in latomias coniecti dicuntur. Vide de *Philoxeno Diodorum* XV. tom. II. p. 331 sq. [*Perizon.* ad Aeliani V. H. X. cap. 9. infra, in hoc catalogo, voc. *Philoxenus.*] De ceteris Vaticanam appendicem IV. prouerb. 37. ibique notas Schotti, *Iohannem Meursium* ad Helladium et in libro de LVIII. Dionysiis, et *Allatium* ad Socratis et Socraticorum Epistolas p. 250 sq. *Ioh. Ionsium* lib. III. de scriptoribus Historiae Philosoph. cap. 8. et lib. IV. p. 327. sq. [P] Melanthii quoque dictum, quo tragoediam Dionysii, vt verbis nimium luxuriantem, perstringens refert *Plutarchus* de auditione p. 41. Magno sumtu hic Dionysius Aeschyli defuncti pugillares sibi comparauit, sperans se ex illorum vsu repente alterum Aeschylum futurum, vt refert *Lucianus* aduersus indoctum p. 387. [cap. 15. tom. III. p. 112. edit. Reitz. vbi vide interpretes.] Fabricius orae sui exempli adleuerat haec: „*Themist.* Orat. IX. p. 126. Τραγῳδίας ἱκανῶς γράφειν καὶ Διονύσιος ὁ Τύραννος ἱκανὸς ἦν· ἀλλ' ἐνέπλωσε δραμάτων Σικελίαν μᾶλλον ἢ τὴν σκηνήν. De Sicula vtriusque Dionysii tyrannide, diss. *Christ. Frid. Ayrmanni*, Prof. hist. Giess. Giessae 1726." *Themistii* locum etiam excitauit *Dauis.* ad Cic. quaest. Tuscul. V. cap. 22. vbi *Cicero* de Dionysio ita iudicat: „quam huic erat miserum! carere consuetudine amicorum — homini praesertim docto et a puero artibus ingenuis erudito, musicorum vero perstudioso, *poetae* etiam *tragico; quam bono, nihil ad rem.*" Dauis. adfert quoque locum *Ammiani Marcellini* lib. XV. cap. 5. *Legimus, Dionysium intentasse poetae Philoxeno mortem, quum eum* recitantem proprios versus, absurdos et inconcinnos, *laudantibus cunctis, solus audiret immobilis.*

dd) Septem tragoedias tribuit Diogeni Cynico *Eudocia* p. 141. fin. *Harl.*

ee) Mentio et apud Plutarchum in Timoleonte p. 243.

mobilis. — *M. du Soul* ad locum Luciani praeter alios laudat *Plutarch.* Timol. 442. 2. et 602. f. vbi fragmentum Dionyſii hoc habet: ἡ γὰρ Τυραννὶς ἀδικίας μήτηρ ἔφυ· quod etiam apud *Stobaeum* reperitur, Grot. Flor. 187. B. additque idem *Philoſtr.* p. 499. *Harl.*

DIOTIMVS, cuius Ἡρακλέως ἆθλοι Suid. in Εὐρύβατος.

DIPHILVS, tragoedus, quem in Pompeium petulanter inuectum eſſe aegre fert *Cicero* 2. ad Atticum Epiſtola 19. et ex Cicerone narrat *Valerius* lib. VI. cap. 2. Rom. 9. non graece egit, ſed latine, quando verbis: *miſeria noſtra magnus eſt*, ad Magni Pompeii nomen adluſit. Graecum tamen fuiſſe hunc Diphilum vel nomen ipſum arguit, neque eſt incredibile graecas quoque eumdem tragoedias docuiſſe. *Fabric.* vid. *Lipſius* Varr. lectt. lib. I. cap. 11. p. 808 ſq. *Heum.*

DORILLVS ſiue DORIALLVS τραγῳδοποιός, quem Ariſtophanes deriſit. Vide Suidam, Heſychium et Etymolog. M. in Δορίαλλος et Scholiaſtem Comici ad Ranas.

DVRIS Samius, Ptolemaei Philadelphi temporibus clarus, ſcripſit περὶ τραγῳδίας teſte Athenaeo lib. XIV. De aliis eius ſcriptis vide Voſſium in Hiſtoricis Graecis. Alcibiadis ſe ἀπόγονον profeſſus eſt, vt traditum Plutarcho in Alcibiade p. 209. *Fabric.* Fuit hiſtoriographus, et Alexandrum M. in Aſiam et Indiam ſequutus, admiranda illarum aliarumque terrarum ſtilo conſignauit: vide infra vol. II. III. 8. 2. p. 225. Memorant eum *Strabo* I. p. 103. Almel. (vbi vid. Caſaubon.) *Stephan. Byzant.* in Ἀκράγαντες, vbi Duris dicitur adfirmaſſe, plerasque Sicularum vrbium ab amnibus nomina accepiſſe: in Ἄναυις, quam Duris beatorum inſulam nuncupauit: in Γόργυρα, quem locum in Samo fuiſſe idem perhibet. Hiſtoriam quoque mythologicam perſequutus eſt: e. gr. Helenae vitam fataque, teſte *Eudocia* in Violar. p. 153. Adde Bibliothec. criticam Amſtel. II. part. VIII. p. 113. n. c. *Voſſium* de Hiſtoric. gr. I. cap. 15. *Harl.*

EMPEDOCLES Empedoclis Pythagorici e filia nepos cognominis, Tragoediarum XXIV. auctor fuit, ſi Suidam [et *Eudociam* p. 170.] audimus. Alii [vt *Hieronymus* apud Diogenem Laert. loco mox indicando,] plures, tres nimirum et quadraginta numerant, et ad Empedoclem ipſum phyſicum celeberrimum, tamquam auctorem referunt, qui eas compoſuerit adhuc iuuenis, vt adfirmat Neanthes apud *Laertium* lib. VIII. ſect. 58. Τραγικὸν τῦφον ſiue faſtum Empedocli Philoſopho tribuit *Diodorus*, Epheſius, ibid. ſect. 70. *Fabric.* Apud *Diogenem* tamen *Laertium* VIII. ſegm. 58. *Heraclides* Serapionis filius, memorat, tragoedias fuiſſe alterius cuiusdam Empedoclis, nempe nati ex nepote illius primi phyſicique Empedoclis. Is vero etiam fuit tragicus poeta, teſte Suida. Prior igitur, in iuuentute audacior poeta, (vid. *Diog. Laert.* l. c. ſegm. 70. et quae in vol. I. catalogo Pythagoreorum p. 808. adnotata ſunt,) forſan tentauit poeſin tragicam, poſterior autem iuniorque plures forte confecit tragoedias: vnde diuerſitas illa narrationis orta eſt. *Brucker.* vero in Hiſtor. philoſophiae critica vol. I. lib. II. 2, 10. p. 1109. negat, phyſicum ſcripſiſſe tragoedias, has iuniori adſcribendas eſſe, ratus. *Harl.*

EPHIPPVS Athenienſis a Delrione tragicis accenſetur, licet comicum diſerte vocet Athenaeus, et mediae comoediae poetam fuiſſe, e Suida conſtet. Sed fortaſſis exiſtimauit vir doctus, inter comoedias illum tragoediis quoque nonnullis ſcribendis operam dediſſe, et no-

mina quaedam fabularum Ephippi, his magis, quam illis congruere, qualia sunt: *Busiris*, Athenaeo et Macrobio V. 21. laudatus, Κίρκη, et Ναυαγός. Laudantur et eius Ἄρτεμις, Γηρύων, Ἐμπολή, Ἔφηβος, Κύδων, Ὅμοιοι ἢ Ὀβελιαφόροι, Πελταστής, Σαπφὼ et Φιλύρα, (quod scorti nomen.) Vide Athenaeum, et *Meursii* Bibliothecam Atticam p. 1491.

EPICHARMVS patria Cous, a plurimis Siculus est habitus, quia vix trimestris venit in Siciliam, et ibi vitam duxit ff). Philosophus Pythagoricus, [¶] (*Clemens* Alexandr. V. Strom.

ff) Mirum est; quod Laertius [VIII. 78.] Epicharmi Pythagorici ὑπομνήματα memorans, in quibus, (vt ipse ait) φυσιολογεῖ, γνωμολογεῖ, ἰατρολογεῖ; ne verbulo quidem innuit, comoedias eum docuisse. Κωμῳδοποιὸν tamen vocat III. 9. vbi Platonem ei multa debuisse et in Philosophiam suam transtulisse refert ex Alcimo. Inter Medicos a Plinio XX. 9. quoque laudatur *Epicharmus*, et a Tiraquello cap. 31. de nobilitate nr. 261. nescio qua fide, refertur, eius commentarios de natura rerum atque Medicina adhuc exstare in Bibl. Vaticana. *Fabric.*

Hinc refert eum inter medicos *Fabricius* in Elencho medicorum vett. Vol. XIII. p. 150. Ab illo tamen tanquam diuersum subiungit alium *Epicharmum, Demolochi comici Syracusani patrem, teste Suida*, *in* Δημολ. sed vide paullo ante in: *Demologus* et *Bentleium* in Respons. ad C. Boyl. p. 260. ex interpret. Lennepii, qui ex MSto Vossii apud Pollucem corrigit Δεινόλοχος, quem aut Syracusium aut Agrigentinum alii filium, alii *discipulum* Epicharmi fuisse dicunt. Si vnus aut duo tantum fuerunt Epicharmi, illi duo forsan haud erunt diuersi medici. Nam de numero, quot Epicharmos celebres tulerit antiquitas, de aetate et litterarum studiis atque generibus mire dissentiunt et veteres et recentiores. Quod autem *Mongitor.* in Biblioth. Sicula tom. I. p. 180. omnem controuersiam exposuit vberius multosque, qui in vtramque partem disputarunt, viros doctos in medium protulit, paucis me expediam, quibusdam recentiorum additis nominibus atque sententiis. Alii vero vnum, alii duo, alii tres exstitisse contendunt Epicharmos. Hos tres *Fazellus* dec. I. de rebus Sicul. lib. IV. cap. 1. p. 102. ita distinguit, n. 1) Coum Syracusanum incolam; 2) Megarensem, 3) ex oppido Castri, (Crasti). Eundem habuisse aut forsan vnicum modo, nimirum comicum, nosse videtur Suidas; nam refert tantum, de patria illius alios in alia omnia transiisse. Aliquantum discedit *Eudocia* p. 103. vbi de philosopho Coo quaedam prodit, vti paullo post videbimus; at de comico, comoediarum inuentore p. 166. Ἐπίχαρμος, ait, Τιτύρα Συρακούσιος, ἢ ἐκ πόλεως Κράσα τῶν Κασῶν· (corrige errorem siue Eudociae siue operarum Venetarum ex Suida, Σικανῶν.) Adde *Stephan. Byzant.* qui in voc. Κρασός, duce Neanthe in libro de viris illustribus, *Epicharmum Comicum* Crasto ortum scribit. Contra *Bonanus* lib. II. Syrac. illustr. p. 262. Mongitor. aliique ad vnum Epicharmum omnia referunt. Cum Diomede libr. III. gramm. Ascentio in comm. in Horatii Poet. in illud: *aut agitur res in scenis* etc. et cum *Fabro* de poetis gr. Mongitor. existimat, Epicharmum in exsilium pulsum ab Hierone tyranno in Coum insulam, ibique comoediam inuenisse, quae ab ea insula nomen accepisset. Ἐν Συρακούσαις autem illum inuenisse comoediam, scribit Eudocia. Ita alii aliter sentiunt. Siculum fuisse Epicharmum omnes, ni fallor, consentiunt, quos testes laudauit Mongitor. p. 181. Et tamen, quamquam *Vossius* de poetis graecis, cap. 6. multique alii apud Mongitorem, et *Brucker.* in historia critica philos. vol. I. p. 1121. vbi de philosophia Epicharmi exponitur, *Hamberger* in: Zuverl. Nachrichten tom. I. p. 125. aliique haud distinguendos esse Epicharmos putant; equidem cum *Thoma de Pinedo* in Breuiario auctorum, quos ad testimonium vocat Stephanus, p. 762. et *Saxio* in Onomast. I. p. 537. malim adfirmare, aut coniicere, Epicharmum philosophum a comico fuisse diuersum etiamsi aetate haud multum afuerit et Comicus prius exstiterit. Comicum, suspicor, Syracusis aut Crasto oriundum, philosophum vero, in insula Coo natum, mature in Siciliam fuisse traductum. Hinc colligimus caussas, cur de vtriusque parentibus patria atque aetate auctores a Mongitor. excitati aliique adeo differant. Nam *Diogenes Laertius*, vbi libro VIII. sect. 78. de Epicharmo pythagorico disserit, eius poeseos comicae ne verbo quidem meminit: contra vbi III. sect. 9. narrat ex Alcimo, Platonem multa transcripsisse Epicharmi, hunc non vocat philosophum, sed diserte Κωμῳδοποιόν. Si Pythagoras aliquid litteris exaratum reliquisset, adeoque, si fide

p. 597.) idemque Comicus veteris comoediae fuit, et in hoc genere princeps vocatur a *Platone* in Theaeteto, p. 33. εἰ ἄκροι τῆς ποιήσεως ἑκατέρας, Κωμῳδίας μὲν Ἐπίχαρμος, Τραγῳδίας δὲ Ὅμηρος. Imitatus est Epicharmum Plautus teste *Horatio* lib. II. Epist. 1.

Dicitur Afrani toga conuenisse Menandro,
Plautus ad exemplar Siculi properasse Epicharmi.

Cum ob Hieronis tyrannidem, quem aliquando paullo acerbius perstrinxit, teste *Plutarcho* pag. 68. de distinguendo adulatore, a publica professione philosophiae abstinuisset, in thea-

si fide non careret narratio *Diogenis Laertii* VIII. segm. 7. Pythagoram scripsisse: *Helothalem, Epicharmi Coi patrem*: Epicharmum philosophum designari puto. *Aristoteles* de A. P. cap. 3. p. 20. m. ed. quando Epicharmum Siculum, comoediae inuentorem, scribit, priorem fuisse Chonnide et Magnete, manifesto signat eum et ab alio distinguere videtur addito τῷ, ὁ ποιητής. Quid enim opus fuisset hoc epitheto, si non plures vixissent Epicharmi? Philosophus quidem etiam versus lusit; at poeta dici non potuit sensu aristotelico. Comicus est quoque Epicharmus, qui cum Phormide apud eumdem *Aristotelem* l. c. cap. V. p. 36. (vbi v. not.) fabulas fingere coepit ad comoediam constituendam. Neanthes vero apud Stephan. Byzantinum l. mem. clare scribit *Epicharmum* comicum Crastum habuisse patriam. E contrario *Eudocia* p. 193. inter philosophos nil de comico eiusque comoediis Ἐπίχαρμος, ait, Κῷος φιλόσοφος· οὗτος ἤκουσε Πυθαγόρου. Φέρονται αὐτοῦ συγγράμματα φυσικά, γνωμολογικὰ καὶ πολλὰ ἰατρικά· ζήσας δὲ ἔτη ἐνενήκοντα, τὸν βίον κατέστρεψεν. — Atque sic alia colligi possunt loca, quae discrimen illorum declarent. Illud *Epicharmi: emori nolo, sed me esse mortuum nihil aestumo*, apud *Ciceron.* Tuscul. quaest. I. 8. (vbi vide *Danis.* p. m. 14 sq.) Epicharmi *acuti*, vt ait Cic. *nec insulsi hominis vt Siculi*, comici non minus quam philosophi esse potuit. Quidni in comoedia homo quidam seuerus aut meditabundus grauem sententiam eloqui non potest? malim tamen pythagoreo tribuere. Ad comicum referri debent fabulae, quas postea ex Athenaeo et Polluce recensebimus, item epigramma XVII. *Theocriti* (vbi v. *Warton.*) in Epicharmum, cuius statuam aeneam Pelorenses in vrbe Syracusis Baccho dedicarunt; ad philosophum autem illud *Columellae* de R. R. libr. I. 1, 8. *Siculi quoque non mediocri cura negotium istud*, (rusticum) *prosequuti sunt, Hieron et Epicharmus discipulus*, *Philometor* etc.: vbi tamen vocem *discipulus* vel malam cuiusdam scioli antiqui glossam haberem, vel cum Vrsino legerem *Siculi* vel lubentius cum *Cupero* ad *Varronem* de R. R. I. 1, 8. *Hieron* et Epicharmi *discipulus Philometor*. De statua Epicharmi aerea, a Critia adfabre expressa, de eo comoediae et duarum graecarum litterarum inuentore, plures auctores excitat Mongitor. Alii enim apud illum contendunt, Epicharmum inuenisse Θ et Χ: alii, quibus accedit *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. lib. II. cap. 34. vbi de longaeuo Epicharmo agitur, Χ et Φ; alii Ξ et Χ, alii, in his *Diomedes*, cuius fragmentum e cod. Marciano 489. edidit *Villoison.* in Anecdotis graec. tom. II. p. 187. Ζ, Χ et Ψ; alii Θ et Ρ. Hinc, quod duo aut plures fuisse Epicharmos probabile est, opiniones mirum diuersae de eius aetate potuerunt oriri, ita, vt de vno alteroue rationes subducerentur; de quonam vero, mihi videtur incertum. Quare iis, quas collegit Mongitor. addam quorumdam suspiciones. *Dodwell* in diss. III. de veteribus Graecorum et Rom. cyclis, p. 135. putat, sub Hierone circa Olymp. LXXV. vixisse Epicharmum, quem Pythagoreis adnumerat, et quem cum Hierone iungit quoque Chron. Marm. ep. 56. Is quod anno aet. 90 aut 97. diem obiit, Olymp. LXXXIV. quod voluit Vossius, in viuis adhuc esse potuit. Quod Phalaris ad Epicharmum litteras (CI. et CII. in edit. Lennepii,) exarasse perhibetur, *Bentlei.* in Respons. ad C. Boyle p. 108 sq. inquirit in illius aetatem et hanc adserit Olymp. LXVII. 1. cum auctore marmoris Arundel. Tunc vero sententia eorum, qui Epicharmum, probabiliter Comicum, Olymp. LX. aut LXII. cum Patritio, Bonano etc. vindicant, est amplius examinanda aut improbanda. *Saxius* in Onom. I. p. 33. collocat aetatem Epicharmi, veteris comoediae auctoris, in A. O. C. 3517. Olymp. LXXIII. 1. ante C. N. 486. V. C. 266. aut serius, propter ea, quae leguntur apud *Iamblich.* de vita Pythag. cap. 36. p. 214. et propter Hieronis tyrannidem. *Harl.*

tro subinde dogmata pythagorica versibus inclusa vulgauit, vt notat *Iamblichus* cap. 36. vit. Pythag. Tragicis Epicharmus a Delrione accensetur iure haud maiore, quam Ephippus. Annos vixisse quinque et nonaginta, testatur *Lucianus* in Macrobiis, tom. II. p. 475. *Apollodorum* in sexto περὶ Ἐπιχάρμου laudat Suidas in Καρδιώττειν. Ex eius fabulis 52. tot enim eum scripsisse refert Suidas, quas in decem volumina digesserat idem Apollodorus Atheniensis, teste Porphyrio in vita Plotini [gg], et de quibus *Dionysium* iuniorem Siciliae Tyrannum scripsisse idem Suidas docet in Διονύσιος, quadraginta adhuc tituli in veterum scriptis reperiuntur, collecti tum ab aliis, tum a *Meursio* in notis ad Helladii Chrestomathiam p. 61 sq. [et *Mongitor.* p. 183 sq.] Sunt autem hi:

Ἀγρωστῖνοι, [1. *Athenaeus* III. cap. 33. pag. 120. XV. 8. pag. 682.]

Ἀλκυών, [2. *Athen.* XIV. 3. pag. 619.]

Ἄμυκος, [3. vide *Gatacker.* Cinni libr. I. cap. 9. pag. 229. *Heumann.*]

Ἁρπαγαὶ, [4. *Pollux* IX. 4. segm. 26. IX. cap. 5. segm. 41. 42. IX. cap. 6. segm. 8. conf. *Bentlei.* in Resp. ad Boyl. pag. 260 sqq. qui loca Epicharmi et Pollucis emendat.]

Ἀταλάνται, [5. *Athen.* XIV. cap. 3. pag. 618.]

Αὐτομέλος, [6. *Stobaeus* serm. 224. p. 742. forsan idem drama, ac Ὀδυσσεὺς αὐτομέλος.]

Βάκχαι, [7. *Athen.* III. 23. pag. 106.]

Βούσιρις, [8. *Athenaeus* X. 1. pag. 411. *Pollux* X. 5. 82.]

Γᾶ καὶ Θάλασσα, [9. *idem* III. 23. pag. 105. et 106. et alibi.]

Διόνυσοι, [10. *idem* IV. 15. pag. 158.]

Δίφιλος, [11. apud Bonanum lib. II. Syrac. ill.]

Ἐλπὶς ἢ Πλοῦτος, [12. *Athen.* VI. 6. p. 235 sq. Lexicon gr. in *Montfaucon.* Bibl. Coislin. pag. 483. in voc. Αἶτνα. Citatur quoque tantummodo ἐν ἐλπίδι apud *Polluc.* X. segm. 161. *Athen.* IV. 6. pag. 139.]

Ἑορτὴ, [13. *Athen.* IV. 16. pag. 160. rectius Ἑορτά.]

Ἥβας γάμος, [14. *Eudocia* in Viol. pag. 294. de numero Musarum, sine dorismo, at male, Ἥβης γάμος, vti quoque apud *Athen.* III. 8. p. 85. III. 13. p. 91. *Polluc.* X. segm. 86. *Aelian.* loco nr. 21. citato. Fabula haec plena fuit nominibus omne genus ciborum. vid. *Casaubon.* animadu. ad Athenaeum III. cap. 13. pag. 176.]

Ἡρακλῆς Παράφορος, [15. In *Hugonis Grotii* Excerptis ex Tragoediis et Comoediis etc. Paris. 1626. 4.]

Θεωροὶ, [16. *Athen.* VIII. 16. p. 362. IX. 18. p. 408. Rectius citatur ab eodem p. 106. forma dorica, Θεαροί. vid. *Koen.* ad Gregorium Corinth. pag. 86.]

Κύκλωψ, [17. *Athen.* IX. pag. 366. XI. pag. 498.]

Κωμασταὶ

gg) Conf. *Casaubon.* Animadu. ad Athen. VII. 6. pag. 502. *Harl.*

Κωμασαὶ ἢ Ἥφαιστος, [18. *idem* IX. 10. p. 389. Eadem fabula citatur Κωμασαὶ ἢ Ἄφαιστος, (quod falso mutatur interdum in Ἥφαιστος,) in *Apollonii* Dysc. Excerpt. pag. 424. C. (vid. *Koen.* l. cit. et *Valcken.* ad Theocr. Adoniazus. pag. 302. vbi corrigit quaedam obscura verba Epicharmi.) *Photius* in Lexico inedito apud *Schneider.* in fragm. Pindar. p. 65. et *Hemsterhus.* ad Polluc. X. segm. 82. pag. 1251.

Λόγος ἢ Λογινὴ, [19. *Athen.* III. 25. pag. 106.]

Μέγαρις, [20. *Athen.* IX. 1. pag. 366. VII. 9. pag. 286.]

Μῶσαι, [21. *Athen.* III. p. 85. p. 111. et alibi. *Aelian.* Hist. an. XIII. 4. fin. vbi a Schneidero, ex sententia Hemsterhus. ad Plut. 1003. editum est rectius ἐν Μώσαις.]

Ναυαγὸς. [22. idem forte, qui Ὀδυσσεὺς ναυαγὸς, *Pollux* X. segm. 134. *Athen.* XIV. cap. 3. pag. 619.]

Νῆσοι, [23. rectius Νᾶσοι. *Athen.* IV. 16. p. 160. *Pollux* X. 16. segm. 62.]

Νιόβης γάμος, [24. *Athen.* X. 23. pag. 477.]

Ὀδυσσεὺς αὐτομόλος, [25. *Pollux* IX. 5. segm. 41. *Athen.* III. 33. p. 121. etc. IX. 4. p. 374. adde ad nr. 6.]

Ὀδυσσεὺς ναυαγὸς, [26. vid. ad nr. 22.]

Ὀρύα, [27. siue *lactes*, *Athen.* III. 14. p. 94. et ad illum locum *Casauboni* animadu. pag. 113. *Coelium Rhodigin.* Lect. antiq. lib. IV. cap. 14.]

Περίαλλος, [28. h. e. qui ceteris praestat, aut praestare vult videri. *Athen.* IV. 25. p. 183. IV. 6. pag 139. et ad h. l. *Casaubon.* animadu. pag. 261.]

Πέρσαι, [29. *Pollux* IX. 6. segm. 92.]

Πίθων, [30. *Pollux* X. segm. 179]

Πλοῦτος, [31. idem drama, quod nr. 12.]

Προμηθεὺς Πυρκαεὺς, [32. *Athen.* III. 9. p. 86. et Casaubon. animadu. in eum p. 167. *Pollux* X. 23. segm. 83. vbi vero interpretes, in primis *Hemsterhus.* p. 1251. qui recepit in textum lectionem codicis ἐν Πύῤῥᾳ ἢ Προμηθεῖ, recte admonent, primum scribendum esse, Προμαθεῖ, tum hanc et sequentem fabulam Πύῤῥαν esse vnam eamdemque fabulam, et veram fabulae inscriptionem Πύῤῥα ἢ Προμαθεύς. Egisse vero Epicharmum in ista fabula de hominum origine, vti vel a Prometheo vel a Pyrrha traduntur producti, manifestum est ex Schol. ad Pindari Olymp. IX. 66. καὶ ὁ μὲν Ἐπίχαρμος ἀπὸ τῶν λίθων λάας τοὺς ὄχλους φησὶν ὀνομασθαι. *Etymol. M.* in Στατὴρ ita citat locum; Ἐπίχαρμος Προμηθεῖ.]

Πύῤῥα, [33. Est eadem fabula, quae antecedens.]

Σειρῆνες, [34. *Athen.* VII. 5. pag. 277.]

Σκίρων, [35. *idem* X. 23. pag. 477. *Pollux* X. segm. 87.]

Σφὶγξ, [36. *Athen.* III. 3. pag. 76. *Stephan. Byzant.* de vibibus voc. Χιτώνη.]

Τρῶες, [37. in Hugonis Grotii Excerptis ex Tragoediis etc.]

Φιλοκτήτης (al. Φιλογνίδης vel Φιλοκλίνης.) [38. ἐν Φιλοκλίνῃ *Pollux* X. fegm. 71. Sic Hemfterhuf. pag. 1234. e codd. pro vulgato Φιλοκνίδῃ repofuit et Iungermann. iam fuafit. Φιλοχρήνη tamen quae lectio eft cod. Aug. non omnino difplicet Hemfterhufio. Ab *Athenaeo* IX. 3. p. 371. et XIV. 6. p. 628. citatur ἐν Φιλοκτήτῃ.]

Χύτρᾳ. [39. *Pollux* IX. 6. fegm. 79. vbi vide interpretes pag. 1056. edit. Hemfterhuf.

Praeter has fabulas Mongitor. Bonnanusque alias, at dubio auctore, adferunt: Χείρωνα, quam vero iam *Athen.* XIV. 16. pag. 648. abnegat Epicharmo, additque, *Ariftoxenum* lib. VIII. Reipubl. adtribuere Chryfogono; Axiopifto autem Philochorum et Apollodorum: tum *Politiam f. rempublicam* Grauius in hiftor. philof. p. 205. et Gyraldus ex *Clemente Alexandrino*, Strom. V. p. 605. et *Iunonis nuptias* ex *Aeliani* H. An. XIII. cap. 4. at ibi hodie legitur ἐν Ἥβας γάμῳ. Bonnanus exhibet quoque haec nomina: *Vulcanus; Deiphilus; Confolatores; qui choreas ducunt* et canunt; *Phileni*, fiue *Otii amicus; Python:* at hae vel ficta nomina, vel partes vnius alteriusque fabulae effe videntur.

Ad Epicharmum philofophum referri debent (fufpecta) *Commentaria de natura rerum, de fententiis et de medicina etc.* item *de diuinatione fomniorum*, ex quibus veteres plura haufiffe dicuntur, tefte Mongitore pag. 183. Eum *de re ruftica* fcripfiffe, ex vulgata *Columellae* de R. R. I. cap. 1. lectione adfirmauit quidem Mongitor. fed illum locum effe corruptum et a Cupero fcite correctum, iam fupra animaduertimus. — Lib. *contra Xenophontem* ex Ariftotelis Metaph. lib. III. et *orationem ad Antenorem* ex Plutarcho in vita Numae Mongitor. profert. — *Epicharmum* fuiffe auctorem aureorum carminum Pythagor. opinatus eft *Stanlei.* vid. fupra lib. II. cap. 12. §. 6. fin. *Harl.*]

Praetereo, quod notatum ab Athenaeo lib. XIV. eft, *Chryfogonum* tibicinem ψευδεπιχαρμεῖα quaedam, fiue πολιτείαν fub Epicharmi nomine vulgaffe: tum alia, quae de Epicharmo eiusque fcriptis obferuata funt ab *Hieronymo Columna* ad Fragmenta Ennii, Neapoli, 1590. 4. tom. II. p. 272 fq. Gyraldo, Voffioque de Poetis, et a viris doctis ad *Laertium* VIII. 78 fq. a *Gualthero* ad Infcript. Syracuf. tom. VI. Antiqq. Sicil. p. 390 fq. Fragmenta ex Comoediis Epicharmi videbis, vbi lubebit, in fententiis Comicorum collectis ab H. Stephano, Guil. Morello, Iacobo Hertelio et Hugone Grotio. Alia quaedam Epicharmi fragmenta leguntur [*] in eiusdem H. Stephani Poefi philofophica p. 54 fq. e quibus celebre illud apud Polybium XVII. 30. νᾶφε καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν, ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν, quod ita transtulit Cicero de petitione Confulatus et 1. Epift. 19. ad Atticum: *Nerui atque artus funt fapientiae, non temere credere.* Epicharmum quoque fcripferat *Ennius*, laudatum Varroni IV. de L. L. et Ciceroni, quarto Acad. quaeft. cap. 16. *Fabric.*

EPIMETRON.

De *Stephani* libro citato vid. infra lib. II. cap. 33. §. 1. Addantur: *Sententiae infignes Graecorum quinquaginta Comicorum, quorum opera integra non extant, latino idiomate collectae Ignatii Albani opera in lucem editae.* Brixiae, per Barthol. Fontanam, 1612. 12. — Infuper haec tenenda mihi videntur. Epicharmus vfus eft parodiis: (vid. *Athen.* XV. 16. pag. 698 fq. et fupra lib. II. cap. 7. §. 2.) in epithetis excelluit, (tefte Demetrio apud *Voffium* de poetis gr. cap. 6. pag. 33.) antithefes tamen falfas adhibuit, (notante *Ariftotele* Rhetor. III. cap. 9.

cap. 9. et *Demetrio* de eloquutione, sect. 24. p. 18. edit. Fischeri.) Eius excellentiam extollit *Eusebius* de praep. euang. lib. XIV. cap. 4. qui eum vocat comicorum principem, et *Athenaeus* VIII. 16. p. 362. (animaduertente Mongitor.) *Epicharmi* sententiam, omnes res perpetua mutatione ita versari, vt numquam, quae heri fuissent, eadem hodie manerent, apud *Diogenem Laert.* III. cap. 12. illustrat *Wyttenbach.* ad Plutarchum de S. N. V. pag. 75. adde *Platon.* in Theaeteto p. 73. et in Cratylo p. 54. Doctrinas illius philosophicas explicant scriptores historiae philosophiae, in his *Tiedemannus* in principibus Graeciae philosophis, *(Griechenlands ersten Philosophen,)* p. 349 sqq. *Meiners.* in Historia doctrinae de vero deo, tom. II. pag. 298 sqq. et pag. 310 sqq. suspicatur, inter ea fragmenta, quae Hertelius, Morelli atque Grotius collegerunt, falsa quoque inueniri, et loca illa versusque, in quibus similes sententiae Heraclito a Platone, Aristotele et Sexto adsignatae occurrunt, Epicharmo abiudicari potius, quam tribui debere, adeoque omnes illos versus, qui cum Heracliti reliquiis atque opinionibus insignem aliquam similitudinem habent, esse fictos. Dubito autem, num omnia, quae tributa sunt Epicharmo, fragmenta, et in libris Clementis Alexandrini, Plutarchi, Luciani, Hesychii ill. aliorumque latent, sint diligenter collecta ac disposita. Legitimam quidem censuram atque interpretationem adhuc desiderant. Laudabilem igitur is, qui omnibus ingenii, diligentiae librorumque praesidiis et iudicio philosophiae criticesque vsu bene subacto instructus accederet ad plenam doctamque fragmentorum Epicharmicorum collectionem faciendam, susciperet operam. At enim illi primum quaestio foret vberius curatiusque explicanda, et, quantum fieri potest, dirimenda, num vnus, an plures fuerint Epicharmi? tum, si plures reuera fuerunt, ea, quae Comico aut philosopho sint vindicanda scripta fragmentaque, sollerter sunt distinguenda singulaque rite digerenda et diligenter sobrieque explicanda. In primis collector sibi cauere debet, et vera a dubiis spuriisque discernere. Namque ex *Athenaeo* XIV. 17. p. 648. adparet, Epicharmo iam ante Aristoxeni aetatem plura carmina fuisse adficta. Atque *Xenophon* in Mem. Socr. lib. II. cap. 1. §. 20. *Epicharmo* tribuit versum, quem Scholiastes Hermogenis pag. 377. adserit *Platoni*, (comico,) vti docet *Ruhnken.* ad illum Xenophontis locum, additque, vbi et quomodo ille versus a *Prisciano*, (Praeex. rhet. p. 1333.) sit versus aut ab aliis imitatione expressus. — Plures vero viri docti hinc inde Epicharmi fragmenta cum grammatice et historice, tum inprimis critice pertractarunt, e. g. *Koen.* in notis ad Gregor. Cor. de Dialectis p. 48. 81. 89. etc. *Bentlei.* et *Valcken.* locis supra iam memoratis, *Toup.* in Opusculis criticis, tom. I. pagg. 102. 203. 275. 522. edit. Lips. et alii. — Vita eius descripta quoque legitur in: Dichiarazioni della Pianta dell' antiche Siracuse di *Vincenzo Mirabella.* Palermo, 1717. fol. part. II. p. 158. et latine versa a *Sigeb. Hauercampo*, cum eius versione *Mirabellae*, in Thesauro Ital. et Sicil. tom. X. part. XI. pag. 263 sqq. *Harl.*

EPIGENES Sicyonius cum tragoediam in Bacchum docuisset, ei acclamatum est: οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον [hh]), teste Suida et Apostolio. At idem Suidas [atque *Eudocia* p. 166.] alibi Epigenem refert Comicum, et inter eius dramata Βακχείαν, Ἡρωΐνην et Μνημάτιον. Comicum

hh) Plutarchus lib. I. Sympos. cap. 1. innuit, Epigenem Phrynicho Aeschyloque iuniorem fuisse. Ὥσπερ ἐν Φρυνίχῳ καὶ Αἰσχύλῳ τὴν τραγῳδίαν εἰς μύθους καὶ πάθη προαγόντων ἐλέχθη, τί ταῦτα πρὸς τὸν Διόνυσον;

Comicum quoque diserte vocat *Athenaeus* lib. VIII. p. 384. et *τῶν νέων Κωμικῶν τινα Pollux* lib. VII. cap. 10. vbi eius Ποντικὸν laudat. Pro Βακχεία apud Athenaeum male excusum est Βάκχαι et Βραγχία, vt apud Suidam Ἡράνη pro Ἡρωίνη. Vide *Bentleium* in Apologia dissertationis de Epistolis Phalaridis p. 237. [p. 128 sqq. ex versione Lennepii latina,] qui praeterea notat, falli Suidam in *Θέσπις*, qui Epigenem Thespide antiquiorem tragicum facit.

EPITHERSES, Nicaenus, grammaticus, scripsit de vocabulis tragicis et comicis, teste Stephano Byz. in Νίκαια.

EVBVLIDES Milesius, Comicus fuit, non Tragicus, quamquam a Gyraldo et post eum ab aliis Tragicus adpellatur. Gyraldi hallucinationem notauit Colomesius pag. 437. vbi hunc Eubulidem vocat *Διαλεκτικόν*, quod esset ex secta Euclidis Megarici, quemadmodum ex Laertio quoque intelligitur. *Fabric.* Atqui ab Athenaeo X. 10. p. 437. D. citatur Eubulides *ὁ διαλεκτικὸς ἐν δράματι Κωμασταῖς*. *Harl.*

EVPHANTVS Olynthius, Eubulidis discipulus, Antigoni Macedonum Regis praeceptor, tragoedias plurimas composuit, quibus valebat et in certaminibus probabatur, vt tradit *Laertius* in Euclidis Megarici Vita lib. II. sect. 110. De aliis eius scriptis consule Vossium pag. 38. de Hist. Graecis.

EVPHORION Aeschyli, de quo cap. XVI. filius, Bionis, de quo supra, frater, quem, patris tragoediis nondum ante editis, quater vicisse, et ipsum tragoedias scripsisse, Suidas auctor est. De hoc Euphorione et altero huius nominis *Chalcidensi* videndus *Meursius* in Bibliotheca Attica et praecipue ad Helladium p. 54 sq. [aut tom. X. Thes. Gron. Antiqq. gr. p. 967. et *Meursii* Opp. tom. VI.] Atque *Chalcidensem* quidem praeter Comoedias Ἀπολλόδωρον ab Harpocratione et Suida, (in Ὁ κάτωθεν νόμος,) [vid. *Heyne* ad Apollod. Biblioth. tom. III. p. 1178.] et Ἀποδιδόντα ab Athenaeo laudatam, et praeter amatorias elegias memoratas Diomedi aliisque, et a *Cornelio Gallo* versibus latinis teste *Seruio* [ii]) translatas, nonnulla [†] etiam epico carmine scripsisse constat, inque his *Mopsopiam* siue *ἄτακτα* [kk]), in quo opere libris quinque complexus est omne genus fabularum historiarumque, tum Oracula post mille etiam annorum spatium euentu comprobata. Epicedium in Protagoram Astrologum *Laert.* IX. 56.

ii) Ad Virgil. Ecl. VI. 72. vbi vide cl. *Heyne* in not. praecipue in Excursu III. ad illum locum p. 170. edit. II. qui docte agit de *Euphorione* Chalcide Euboeae oriundo, et *Seru.* ad Virg. Ecl. X. 50. 51. plura vide supra ad lib. II. cap. 8, 18. pag. 594. not. zz. vol. I. Apud *Plutarch.* de S. N. V. pag. 51 sq. occurrit fragmentum, quod *Toup.* l. c. *Valcken.* et *Wyttenbach.* in notis ad Plutarch. p. 66 sq. non *Callimacho*, vt putarat Kuster. ad Suidam voc. Ποινή, tom. III. p. 229. sed *Euphorioni* cum multis aliis ex Euphorionis Chiliadibus a Plutarcho in h. librum translatis esse adscribendum censent. *Harl.* Vid. *Ionsius* II. 9. pag. 160. *P. Victor.* Varr. lect. lib. III. 3. cap. 13. *Heum.*

kk) Ex his videntur depromti versus quinque Euphorionis Hexametri de Melicerta, quos refert *Plutarchus* V. 3. Sympos. *Fabric.* Duo versus citat *Eudocia* p. 80. fin. — Suidae locus est corruptus. Multus autem est in eo emendando *Toupius* in Epist. critica p. 161. (p. 132 sqq. edit. Lips.) adfert quoque alia de eo loca, eiusque epigrammata corrigit dissentitque a *Reiskio* ad Anthol. Ceph. p. 72. *Heyne* V. C. suspicatur ad Virgilium l. c. ex verbis Suidae nihil tuto colligi, nisi forte hoc vnum, Χιλιάδας inscriptos esse libros quinque, propterea quod mille Ἐπῶν essent, h. e. mille versibus singuli constarent: denique iudicat, idem opus fuisse Μοψοπίαν et Ἄτακτα, et Χιλιάδας adpellatum: sed librum quintum περὶ Χρησμῶν, de oraculis, egisse. *Harl.*

IX. 56. Obſcuritatem eius perſtringit *Cicero* II. de Diuinatione [cap. 64. adde *Clement.* Strom. V. p. 676] Inter poetas, quibus delectabatur Tiberius Imp. Euphorion quoque celebratur a *Suetonio* cap. 70. [vbi vid. Caſaubon. et illud: *cantores Euphorionis* apud *Cicer.* Tuſcul. III. 19. teſtatur exiſtimationem, quae illius erat Romae illa aetate.]

EVRIPIDES, Athenienſis, celebri illo huius nominis Tragico, de quo capite ſuperiore dictum eſt, antiquior [ll]), duodecim tragoedias compoſuiſſe, et in illis bis victor abiiſſe traditur a Suida, qui praeterea tertium *Euripidem* memorat, prioris ἀδελφιδοῦν, ſiue e filia nepotem, eiusque dramata tria, *Oreſtem*, *Medeam* et *Polyxenam.* Huic *Rheſum* quoque tragoediam, quae inter Euripidis tragoedias exſtat, tribuit Martinus Delrio. [quae non ſane quam abſurda eſſe opinio videtur *Valcken.* in Diatr. Euripidea, pag. 95. A.]

EVTYCLES in Ἀταλάντῃ. Suid. in Βοῦς ἕβδομος. *Fabric.* At ex Suidae loco nil probari poteſt. Atque *Eudocia* p. 167. eum adnumerat poetis antiquae comoediae. vid. infra catal. Comicorum deperditorum h. v. *Harl.*

EZECHIEL ὁ τῶν ἰουδαϊκῶν τραγῳδιῶν ποιητής, Iudaeus fuiſſe videtur, vt plerique ſentiunt cum *Ioſepho Scaligero* ad Euſebium p. 402. confer *W. E. Tentzelii* Dialogos menſtruos, an. 1689. p. 1257. et an. 1690. p. 1142. Alexandro Polyhiſtore et Demetrio Iudaeo antiquiorem, atque adeo chriſtianam aeram ſaeculo ad minimum anteceſſiſſe probat *Huetius* demonſtrat. Euangel. Prop. IV. cap. 2. §. 24. p. 99. Sane Demetrius ex Ezechiele [mm]) quaedam produxit apud *Euſebium* lib. IX. Praeparat. cap. 29. Demetrium vero citat Alexander Polyhiſtor apud eumdem *Euſebium* lib. IX. cap. 21. Nec defuerunt, qui incerta coniectura hunc Ezechielem haberent pro vno e LXX. graecis Scripturae S. interpretibus. Alii vero poſt excidium Hieroſolymitanum demum, vel poſt Barcochbae plane tempora ad ſolandos popularium ſuorum animos compoſitum ab Ezechiele drama eſſe ſuſpicantur, quibus Demetrii et Alexandri apud Euſebium teſtimonia, (citra cauſam forte,) ſuſpecta ſunt. Ita poſt *Stephanum Lemoinium* notis ad Varia Sacra p. 336. *Guil. Caueus* in Hiſtoria litteraria Scriptorum eccleſiaſt. ad A. C. 190. Hinc Ezechiel poeta chriſtianus dicitur a *Thoma Ittigio* lib. de biblioth. patrum, p. 141. Tragoedia ipſius de Exodo Iſraelitarum ex Aegypto, Moyſe duce, quam ἐξαγωγὴν inſcripſerat, intercidit, exceptis fragmentis quibusdam, quae ſeruauit *Clemens Alexandrinus* lib. I. Strom. p. 344 ſq. *Euſebius* lib. IX. Praeparat. cap. 28. et 29. *Euſtathius* ad Hexaëmeron p. 25. Illa collecta latinis verſibus reddidit et caſtigationes addidit *Federicus Morellus* Pariſ. 1580. [in 8. et ſecundum biblioth. Thuanam, part. II. pag. 297. ibid. gr. et lat. per Fed. Morellum, 1598. 8. et ſecundum Maittaire, A. T. indic. p. 388. tom V. *Ezechieli*

ll) An hic is eſt, quem Diphilus vocauit Κατάχρυσον apud *Eudociam* in Violar. p. 96? Εὐριπίδης δέ, ait, ὃν κατάχρυσον ὁ Δίφιλος εἶπε, λέγεται οἰνοχοεῖν Ἀθήνησι τοῖς καλουμένοις ὀρχησταῖς. *Harl.*

mm) Hunc *Ezechielem* nemo pro graeci ſermonis auctore idoneo iure habuerit, inquit *Gatakerus* de ſtilo N. T. cap. X. pag. 63. De Ezechiele poeta vid. *Bayle* Diction. voc. *Ezechiel* not. *F. Morhof.* Polyhiſt. litter. lib. VII. cap. 2. §. 27. p. 371. *Clericus* hiſt. eccleſ. ſaec. II. p. 757. *Wagenſeil.* lib. de Noriberga cap. 22. pagg. 172. 174 ſq. *Placcius* Pſeudon. nr. 1007. *Heum.* *Sixtus* in Onomaſt. I. pag. 143. quamquam non ſatis certus, an. ait, *his circiter annis*, n. a. O. C. 3910. Olymp. CLXXI. 2. ante C. N. 93. V. C. 659. *Ezechiel, homo quidam iudaeus, poeta tragicus vixit? Harl.*

Ezechieli iudaicorum tragoediarum poetae Exagoge, seu eductio Hebraeorum, graece, ex libro IX. Eusebii de Praepar. euang. et seorsim latinis versibus expressa et notis illustrata per Fed. Morellum. Paris. e typographia Steph. Prevosteau. 1590. 8. *Harl.*] Graece et latine deinde exhibentur inter Poetas Christianos Graecos Paris. 1609. 8. In corpore Poetarum Graecorum Tragicorum et Comicorum cum latina versione editorum Geneu. 1614. fol. tum in Adpendice Bigneana ad Bibliothecam Patrum Graecolat. Paris. 1624. fol. et in Biblioth. patrum an. 1644. 1654. tom. XIV. et apud Iohannem Eusebium [?] Nierenbergium de Origine Scripturae Sacrae lib. X. cap. 26. Vide et *Ioh. Seldenum* Syntagm. I. De Diis Syris cap. 3. *Salmasium* ad Solin. p. 385. et *Is. Vossium* ad Melam p 296. editionis primae. *Fabric.* *Io. Christoph. Wolfii* Bibliothecae hebraeae vol. III. nr. CMLXXXIV. b. p. 430. *Harl.*

GORGIAS Rhetor et Sophista, de quo suo loco dixi, male tragicis a Delrione accensetur ob perperam acceptum locum *Plutarchi* lib. VIII. Symposiacon, cap. 7.

GREGORIVS Nazianzenus. Vide supra, vbi de Apollinari.

HAEMON. Ὁ τραγικὸς Αἵμων ὁ τοῦ Σοφοκλέους est *Haemo*, qui in Tragoedia apud Sophoclem inducitur. *Suidas* in Διογένης.

HEGELOCHVS tragicus ὑποκριτής. Vide Schol. ad Euripidis Orestem. v. 278.

HELIODORVM Atheniensem tragoedias conscripsisse testatur *Galenus* lib. II. de Antidotis cap. 7. vbi versus quosdam profert ex eius poemate de venenis, ad Nicomachum.

HEPHAESTION Grammaticus Alexandrinus scripsit Λύσεις τραγικῶν καὶ κωμικῶν ἀπορημάτων, teste Suida.

HERACLIDES Ponticus quoque, auditor Aristotelis, non tantum scripserat περὶ τῶν τριῶν τραγῳδοποιῶν et περὶ τῶν παρ' Εὐριπίδῃ καὶ Σοφοκλεῖ libros III. teste *Laertio* V. 87 sq. sed et ipse tragoedias composuerat, easque sub *Thespidis* nomine vulgauerat, vt auctor est Aristoxenus apud *Laertium* in Heraclidis vita lib. V. sect. 92. Videtur hoc Aristoxenus notasse in suis historicis commentariis, quae laudat idem *Laertius* lib. IX. sect. 40. aut certe in Miscellaneis, ex quibus nonnihil profert lib. I. sect. 107. Sane in commentariis Aristoxeni musicis, in quibus hoc illum tradidisse adfirmat *Delrio* prolegomenis ad Senecam pag. 25. nihil tale legitur. [conf. *Bentlei.* resp. ad Boyle etc. pag. 130 sqq. vers. latin. Lemcp.]

HERACLIDIS Τραγῳδοῦ somnium, μέλλοντος ἀγωνίζεσθαι ἐν Ῥώμῃ τὸν τῶν Τραγῳδῶν ἀγῶνα. Artemidor. IV. 35. pag. 222.

HERILLVS Carthaginiensis ab eodem Delrione tragicis accensetur, eam, vt puto, ob caussam, quod inter eius scripta apud *Laertium* lib. VII. sect. 166. refertur *Medea*.

HIERONYMVS Rhodius ἐν τῷ περὶ τραγῳδοποιῶν laudatur a Suida in Ἀναγυράσιος, et *Apostolio* XI. 41. prou. Scripserat hic Philosophus Peripateticus libros plures de poetis, quorum primum Epicis, alterum Tragicis, Comicis tertium, quartum Melicis tribuisse videtur: quinto de Citharoedis egisse testatur *Athenaeus* lib. XIV.

HIPPARCHIA

HIPPARCHIA Metroclis soror, tragoedias scripsisse videtur Delrioni, ni fallor, propter locum *Laertii* lib. VI. sect. 98. sed qui de Cratete accipiendus, non de Hipparchia, licet ad hanc referre malit etiam Menagius in suis ad Laertium notis.

HIPPIAE ELIENSIS Sophistae [*Xenophonti* M. S. IV. 4. 5.] Apuleio in Floridis laudati tragoedias [P] et dithyrambos memorat Plato in Hippia minore: πρὸς δὲ τούτοις ποιήματα ἔχων ἐλθεῖν, καὶ ἔπη καὶ τραγῳδίας καὶ διθυράμβους, καὶ καταλογάδην πολλοὺς λόγους καὶ παντοδαποὺς συγκειμένους. [ab *Eudocia* pag. 246. adnumeratur rhetoribus ac philosophis, multarum rerum scriptor.]

HOMERVS iunior, e Caria Hierapolitanus, Andromachi philologi et Myronis Byz. poetriae filius [nn]), tragicus fuit tempore Ptolemaei Philadelphi, vnus ex illis septem, qui Pleiadis nomine signabantur. Vide *Menagium* ad Laertii Timonem lib. IX. sect. 113. Fabulas XLV. teste Suida composuerat; LVII. legitur in codicibus Tzetzae, vbi Lycophronis genus exponit.

IASON TRALLIANVS Τραγῳδιῶν ὑποκριτὴς *Actor Tragicus*, non scriptor tragoediarum, memoratus *Plutarcho* in vita Crassi, et *Appiano* Alex. Lib. de bellis Parthicis. p. 155. Sed apud Plutarch. de fluminibus, vbi citatur Ἰάσων Βυζάντιος ἐν Τραγικοῖς, legendum Θρᾳκικοῖς, vt *Reinesius* V. L. I. cap. 1. p. 2. Ionsius aliique obseruarunt. [De alio *Iasone* famoso multa dabit *Polyaen.* Strateg. lib. VI. cap. 1.]

ION Chius, Orthomenis filius, cognomento Xuthus, Aeschylum vidit senem iuuenis, (adde Plutarch. Pericl. pag. 154. de profectu in virtute pag. 79.) et circa Olympiadem LXXXII. duodecim amplius post Aeschyli mortem annis tragoedias docere coepit, ipse, cum Aristophanes Pacem Comoediam ageret Olympiad. XC. anno secundo iam defunctus. Ex eius Tragoediis, quarum alii XII. alii XXX. alii XL. numerant [oo]), hos titulos in veterum Grammaticorum libris obseruauit *Rich. Bentleius*, qui Ionis huius fragmenta diligenter et erudite collegit in Epistola, Chronico Iohannis Malelae subiecta ad Ioh. Millium [pp]): Ἀγαμέμνων, Ἀλκμήνη. Εὐρυτίδαι. Ἀργεῖοι. Μέγα δρᾶμα. Ὀμφάλη σατυρική [qq]). Συνεκδημητικός. (confer supra in Dione) Τεῦκρος. Φοῖνιξ ἢ Καινεύς [rr]). Φοῖνιξ δεύτερος. Φρουροί [ss]).

Q q 2 Scripsit

nn) Suidas in Μυρώ [et Eudocia p. 304.] Homerum hunc Myronis parentem fuisse adfirmant: sed prior in Σωσίθεος et Ὅμηρος filium. Apud Hephaestionem in Enchirid. Ὅμηρος ὁ Μυροῦς.

oo) Vid. *Suidam* in Ἴων Χῖος et *Eudociam* pag. 248. *Harl.*

pp) Pag. 50 sqq. vbi in aetatem *Ionis Chii*, genere et opibus clari, inquirit, docetque, eum diuersum fuisse a *Ione Ephesio*, homine mendico et circumforaneo, cantitando ac gesticulando victum inopem, more Rhapsodorum, quaeritante: tum p. 53 sqq. Ionis scripta persequitur. *Harl.*

qq) Conf. *Casaubon.* de S. P. lib. I. cap. 5. pag. 140. ibique Cren. *Harl.*

rr) E Phoenice Ionis petiti versus, quos adfert *Zenobius* V. 68. prouerb. *Plutarch.* de sollertia Animal. et Athenaeus. Apud Suidam vero in Σίφνιοι, vbi aliquid adfertur ἐκ τῶν Ἴωνος Φρουρῶν, H. Wolfius et Aem. Portus male: *ut scribit Ion in opere de praesidiis*. Est enim nomen Tragoediae.

ss) De his et aliis copiosus quoque est *Toup.* in Epist. critica, pag. 96. Opuscul. tom. II. edit. Lips. [tom. II. pag. 530 sq. edit. Oxon. 1790.] qui etiam detexit fragmentum apud *Plutarch.* in Coriol. cap. 7. vol. II. pag. 101. (vide notas ad Plutarchi vitas parall. edit. Lond. tom. II. pag. 569.) et comparauit locum, ad quem respexit Plutarchus, et quem a Clerico temere adsignatum esse Menandro, Toup. adseuerat, apud *Stobaeum* Grotii

Scripſit praeter Tragoedias et alia varii generis. Verſu quidem, Dithyrambos, Odas, Paeanes, hymnos, ſcolia ſiue carmina conuiuialia, Elegias, [vid. *Athen.* XI. cap. 3. ſchol. ad Ariſtoph. Pac. 835.] Comoedias et Epigrammata. Oratione ſoluta. dialecto ionica, *Χίου κτίσιν*, *Πρεσβευτικὸν*, quem a quibusdam pro ſuppoſito habitum notat Ariſtophanis Scholiaſtes, *Ἐπιδημίας* ſiue de aduentibus clarorum virorum in Inſulam Chium, *Κοσμολογικὸν*, *Τριαγμὸν* ſiue *Τριαγμὸς* tt) et *ὑπομνήματα* uu). In Ionis tragoedias commentarium ſcripſerat *Epigenes*, tum *Ariſtarchus*, cui *ἀντεξηγήσεις* oppoſuit *Didymus* Alex. Grammaticus teſte *Athenaeo* XIII. p. 634. *Baton* quoque Sinopenſis librum compoſuerat de Ione, vt idem *Athenaeus* teſtatur. Vide et quae de Ione obſeruant *Leopardus* lib. II. emendation. cap. 20. [qui apud *Pollucem* II. 88. (vbi v. interpretes p. 197. Hemſterh.) *παρὰ Ἴωνι ἐν Συνεκδημητικῷ* loco *π. Δίωνι* legendum eſſe iam vidit, et oſtendit, voc. *Ἴων* ſaepe deprauatum eſſe apud auctores.] *Marcus* [?] *Meibomius* ad Muſicam Euclidis p. 61 ſq. *Menagius* ad Laertium p. 351 ſq. et *Andreas Chriſtianus Eſchenbachius* in commentario de Poeſi Orphica p. 196 ſq. Alius, ni fallor, *Ion Epheſius*, Rhapſodus vv), de quo dialogus Platonis et Syneſius in caluitiei encomio pag. 82. alius quoque *Ion* iunior, Platonicus, *Κανὼν* dictus, ob morum ſeueritatem, de quo conſules *Lucianum* in ſympoſio et Philopſeude.

IOPHON Sophoclis F. Athenienſis, teſte Suida [et Eudocia p. 248.] tragoedias docuit quinquaginta, ex quibus fuere *Ἀχιλλεὺς*, *Τήλεφος*, *Ἀκταίων*, *Ἴλιος*, *Πέρσις* (an *Ἰλιουπέρσις*?) *Δεξαμενὸς*, *Βάκχαι*, (quas citat etiam Stobaeus in Eclogis,) *Πενθεύς*. Meminit Iophontis *Valerius Maximus* lib. VIII. cap. 7. extern. 12. *Fabric.* Fabulam tamen, *Pentheus*, a *Bacchabus* haud fuiſſe diuerſam, ſed apud Suidam, (adeoque etiam apud Eudociam,) in *Ἰοφῶν* ſcribendum eſſe *Βάκχαι ἢ Πενθεὺς*, ſuſpicatur *Valken.* diatrib. in Euripidis Fragmenta pag. 16. B. Huic Iophonti *Caſaubon.* de S. P. lib. I. cap. 5. p. 148. edit. Rambach. (cuius notam conferes,) tribuere malit, quod *Clemens Alex.* Strom. I. p. 280. ſcripſit, *Ἰοφῶν ὁ ΚΩΜΙΚΟΣ ἐν ΑΥΛΩΙΔΟΙΣ ΣΑΤΥΡΟΙΣ ἐπὶ ῥαψῳδῶν καὶ ἄλλων τινῶν λέγει·*

ſuſpicatur

Grotii p. 103. Toup. in emendandis iſtis fragmentis crebro diſcedit a criſi Bentleiana. *Strabo* lib. I. p. 104. Alm. citat quosdam verſus ex Ione *ἐν Ὀμφάλῃ Σατυρικῇ*. ita enim, vel *Σατυρικῷ* ſcil. *δράματι*, recte emendandum cenſet *Caſaubon.* ad h. l. de Ione eiusque dramate, Omphale, diſſerens. Adde ſupra vol. II. lib. II. cap. 15. p. 126. n. 34. *β'*. de hoc poeta iam adſcripta. *Harl.*

tt) *Eudocia* p. 318. ſcripſit *τριαγμὸς*, quos alii Orpheo tribuunt ſed addit, *λέγονται εἶναι Ἴωνος τοῦ τραγικοῦ*. conf. ſupra vol. I. lib. I. cap. 19. p. 161. *Harl.*

uu) *Plutarch.* de Fortuna Romanorum: *Ἴων ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς δίχα μέτρου καὶ καταλογάδην αὐτῷ γεγραμμένοις φησὶν, ἀνομοιότατον πρᾶγμα τῇ σοφίᾳ τὴν τύχην οὖσαν, ὁμοιοτάτων πραγμάτων γίνεσθαι δημιουργόν.* *Fabric.* Locum ex poemate quodam Ionis ſeruauit *Pollux* lib. VII. ſegm. 60. *Eudocia* vero in Violar. p. 91. *περὶ Βριάρεω* Ionis narrationem de illius ortu ab aliis diuerſam memorat. Quando cl. *Meinerſ.* in: Geſchichte des Urſprungs — der Wiſſenſchaften in Griechenland und Rom, tom. I. p. 291. cum *Ionſio* II. cap. 13, 4. (vbi de noſtro poeta is diſſerit,) Ionem Olymp. LXXII. vixiſſe putat, iam *Bentleius* l. m. oſtendit, Ionſium et Voſſium erraſſe, atque Ionis aetatem Olymp. LXXXII. eſſe adſignandam, ideoque illi vſum et conſuetudinem cum Socrate fuiſſe apud *Diogen. Laert.* II. 23. Ionſii quoque auctoritate deceptus cl. *Tiedemann.* de principibus philoſophis Graeciae p. 342. ſcribit, Ionem Chium vixiſſe vel aetate Pythagorae, vel paullo poſt illum. *Harl.*

vv) Omnino fuit diuerſus, vt Bentlei. iam docuit, et ſatis adparet ex *Platonis* Ione p. 77. edit. Mulleri, cuius notam conferes. Ibi autem Ion rhapſodus et mimus diſerte diſtinguitur a poeta. *Harl.*

suspicatur vero, Clementem vel scripsisse ὁ τραγικὸς, vel aliud agentem esse hallucinatum. Adde *Aristophan.* Ranas, v. 73. et 78. et ad vtrumque locum Scholiasten, qui ad priorem versum adnotat, Iophontem patris Sophoclis fabulis pro suis vsum esse, et patrem incusasse, ὡς ὑπὸ γήρως παραφρονοῦντα· ad posteriorem vero versum κωμῳδεῖται, ait, Ἰοφῶν, ὁ υἱὸς Σοφοκλέους, ὡς τὰ τοῦ πατρὸς λέγων· quod, si ex antiquis criticis enotatum fuit, forsan Clementem oscitantem decepit, vt Iophontem diceret *comicum*. De sensu loci Aristophanei et scholiastae vide *Küster.* ad illum et *Anton. Mariam Saluinium* cum nota V. cuiusdam docti in Obseruatt. miscell. Belg. vol. IV. tom. II. p. 251 sq. *Harl.*

ISAGORAS tragoediarum scriptor, auditor Chresti Byzantini Sophistae, qui Herodem Atticum audiuit. Vide *Philostratum* in Vitis Sophistar. [lib. II. nr. XI.] p. 587. edit. Morelli. [p. 591. edit. Olearii. Idem Philostratus in vita Apollonii cap. 18. p. 360. Olearii, meminit *Isagorae* Thessali cum Apollonio Olympiae versantis.]

ISCHANDER τραγῳδοποιός. Vide supra in Aeschine.

ISOCRATES Atheniensis, nomen inter Oratores celeberrimum, sub Archonte Lysistrato vsque ad Sosigenem, hoc est ab Olymp. CII. 4. ad Olymp. CIX. 3. scripsit tragoedias XXXVII. quarum duae, tamquam alterius auctoris, in dubium vocatae sunt, teste *Plutarcho* in eius vita. Iunior quoque Rhetor *Isocrates Apolloniates* Ponticus vel Heracleotes, prioris discipulus, inter tragicos a Delrione refertur, quia Suidas narrat, eum in Epitaphio Mausoli Regis superatum esse a Theodecte Rhetore et Τραγῳδοποιῷ. Certatum autem fuit tragoediis. Nam vt idem Suidas in Θεοδέκτης, ἐνίκησε μάλιστα εὐδοκιμήσας ἐν ᾗ εἶπε τραγῳδίᾳ. Confer Hyginum apud *Gellium* lib. X. cap. 18.

LEONTEVS Argiuus, Iubae Mauritaniae Regis seruus, Athenionis discipulus, tragicus. Eius *Hypsipyle* perstringitur in Epigrammate Iubae, quod refert *Athenaeus* lib. VIII. pag. 343.

LVCIANVS *Posiphontes* scripsit paullo post obitum *Diogenis Cynici*, cuius tragoedias ad illum nonnulli referebant, teste Fauorino apud *Laertium* lib. VI. sect. 73.

[LYCOPHANES, tragicus, filius Lyci, historici Rhegini, (qui vixit sub Alexandri successoribus Olymp. CXVIII. A. V. C. 435. vid. *Mongitor.* Bibl. Sicul. tom. II. p. 25.) *Eudoc.* p. 284. in v. Λύκος hic, ait, πατὴρ Λυκοφάνους, τοῦ τραγικοῦ· at forsan rectius apud *Suidam* tom. II. p. 469. legitur Λύκος — πατὴρ Λυκόφρονος. *Harl.*]

[LYCOPHRON. Hunc tragicum quoque fuisse, tradit Tzetzes in fine prolegom. in Lycophr. in cod. MSto *Tzetzae* commentar. in Hesiodum apud *Iriarte* in Catalogo MSS. bibl. Matrit. p. 24. b. ἀλλαχοῦ γὰρ αὐτὸς ὁ Λυκόφρων τραγικὸς ἐστι ξδ' ἢ μς' τραγῳδιῶν δράματα γεγραφώς. Suidas in Λύκος nominat eum Lyci filium; in Λυκόφρων autem filium Socles, adoptione vero Lyci Rhegini, et sequentes eius nominat tragoedias: Αἴολος, Ἀνδρομέδα, Ἀλήτης, Αἰολίδης, Ἐλεφήνωρ, Ἡρακλῆς, Ἱκέται, Ἱππόλυτος, Κασσανδρεῖς, Λάιος, Μαραθώνιοι, Ναύπλιος, (quod drama recognosse illum, et emendatius in scena iterum exhibuisse, idem Suidas tradit,) Οἰδίπους, α', β'. Ὀρφανός, Πενθεύς, Πελοπίδαι, Σύμμαχοι, Τηλέγονος, Χρύσιππος. Scripsit quoque drama Satyricum, *Menedemum*, ad irrisum Menedemi philosophi compositum, vide *Athenaeum* X. cap. 5. p. 420. vbi dedit fragmenta, et *Casaubon.*

faubon. in animadu. in Athen. locum p. 714. *Diogenes Laertius* seruauit quoque fragmentum, lib. II. fegm. 140. quod *Guil. Canter.* in Lect. lib. VI. cap. 17. exponit; conf. etiam interpretes inprimis *Menagium* ad Diogenis locum, p. 132. *If. Cafaubon.* de S. P. lib. I. cap. 1. p. 20. et lib. I. cap. 5. p. 150 fq. et *Canteri* prolegom. ad Lycophronis Caffandram. *Harl.*]

[LYSINVS. Hunc *Mongitor.* in Bibl. Sic. II. p. 27. adnumerat tragicis; fed vide fupra in notitia poetarum lyricorum, lib. II. cap. 15. nr. 37. *β'. Harl.*]

LYSIPPVS Arcas, tragicus a Fuluio Vrfino p. 28. elog. Virorum illuftr. Delrione et Voffio adpellatur; fed *Polluci* [VII. fegm. 37.] aliisque diferte eft Comicus. Eius Βάκχας idem Pollux [VII, 77. 89. X, 50. 154.] et Athenaeus, Hefychius et in Θεσσαλία Stephanus: Θυρσοκόμον praeterea Suidas memorat. Verfus quosdam *Lyfippi* in laudem Athenarum profert *Dicaearchus* p. 10. edit. Ioh. Hudfoni [?] Eos praeter Grotium in excerptis p. 876. latina metaphrafi donarunt *Ludou. Nonnius* ad Gracciam Hub. Golzii p. 84. *H. Stephanus* lib. VI. Schediafm. cap. 15. et ad Dicaearchum cap. 3. tom. XI. Antiquitatum Gronou. et *Conr. Rittershufius* lib. VIII. facrarum lect. cap. 10.

MALLOTES. v. fupra *Dionyfiades.*

MAMERCVS Catanae Tyrannus ἐπὶ τῷ ποιήματα γράφειν καὶ Τραγῳδίας μέγα φρονῶν. *Plutarch.* Timoleonte p. 251. Eius tragicum exitum defcribit p. 12.

MELANIPPIDES Critonis F. Melius, circa Olympiad. LXV. clarus, praeter alia poemata varii generis, dithyrambos et tragoedias fcripfit. Ex eius *Proferpina* nonnihil profert *Stobaeus* in eclogis p. 165. edit. Grotii. [et inter fragmenta *Apollodori*, tom. III. p. 1047 fq. edit. Heynii, cuius notas confules.] Alia duo eiusdem *Melanippidis* fragmenta exhibet idem *Grotius* in excerptis Tragicor. et Comicorum p. 455. ex *Clemente* Alex. 5. Strom. pag. 602. Praetereo, quae de Melanippide leges apud Athenaeum, Suidam, Gyraldum etc. Suidas in Φιλόξενος docet, feruum eius fuiffe Philoxenum Cytherium, de quo infra. *Fabric.* Vide Suidam, ibique Küfteri notam, tom. II. p. 522. *Valcken.* diatrib. Euripid. p. 17. B. et fupra in notitia lyricorum, nr. XXXIX. *α'.* p. 129 fq. *Harl.*

MELANTHIVS Philoclis F. Athenienfis, tragicus, cuius luxuriem ac voracitatem aliaque vitia praeter Calliam, Leuconem, Pherecratem, Eupolim et Platonem Comicum perftringit *Ariftophanes* [in Auib. 151. vbi vid. fchol. in Pac. v. 804 fqq. vbi confules fchol. ad v. 808. ib. v. 1012. vbi Comicus eius drama *Medeam* culpat.] Vide Suidam in Μελάνθιος et Μέρσιμος et Βδελύσσω. Verfum Melanthii Tragici de iracundia poft Plutarchum profert *Iohannes Tzetzes* in Hefiodum p. 82. Plura de Melanthio Tragico *Athenaeus*, qui elegias etiam compofuiffe illum teftatur lib. VIII. p. 343. Idem, vt fufpicor, cuius iocos memorat *Plutarchus* lib. II. fympof. cap. 1. p. 631. 633. Alius, ni fallor, *Melanthius* fuit, cuius librum de myfteriis Eleufiniis laudat Scholiaftes Ariftophanis [ad Plutum, v. 846, vbi v. Hemfterh. (qui haud temere dixerit, num opus illud de myfteriis fingulare fuerit, an pars τῆς Ἀτθίδος,) ad Aues, v. 1073. vbi peius forte dicitur Μελάνθης.] item *Athenaeus* lib. VII. p. 325. [item *Eudocia* p. 297. de myfteriis eleufin.] illius quoque fecundum Ἀτθίδος memorat *Harpocratio* in γερυπάνιον. Alius certe, de quo Homerus, itemque alius hoc nomine paftor apud Theocritum. Alius *Melanthius*, Meffeniorum rex, Codri pater, de quo Strabo et alii. Alius denique

que pictor celeber, de quo *Harduinus* ad Plinii lib. XXXV. sect. 32. et *Franciscus Iunius* in Catalogo pictorum. Alius quoque *Melanthius* parasitus Alexandri Pheraei, qui rogatus, quomodo Alexander confossus esset, per latus, inquit, in ventrem meum. *Plutarch.* de dignoscendo adulatore p. 50.

MELITVS siue Μελύτων Orator et Poeta tragicus ὑπέψυχρος, accusato Socrate, quam scriptis suis notior. De eo Suidas in Μέλιτος [*Eudocia* p. 301.] et Σχελιά, *Lucilius*, in Epigrammate p. 242. Anthologiae, et Scholiastes Comici ad Ranas, p. 180. [vers. 1337.] Ob corporis tenuitatem derisum a Comicis narrat *Aelianus* X. 6. Var. Singillatim ab Aristophane in Gerytade, *Athenaeus*, [?] [p. 551. conf. *Bentlei.* Responsf. ad C. Boyl. p. 167 sqq. supra, inter lyricos poet. p. 130.]

[MESATVS occurrit in Epistolis Euripideis; at fictum nomen esse iudicat *Bentlei.* in diss. de epistolis Eurip. §. III. p. 84. ex versione lat. Lennepii.]

MORSIMVS Philoclis Tragici F. Melanthiique frater, tragicus et ipse; sed frigidus et ineptus, vt *Aristophanes* in [Pace v. 803. vbi v. Scholiasten,] Equitibus p. 211. [v. 400. vbi vid. Schol.] pro dirarum formula vsurpet, ad Morsimi exemplum tragoediam docere. Vide [*Eudociam* p. 303.] *Suidam* in Μελάνθιος et Μόρσιμος et Φιλοκλῆς, Scholiasten Aristophanis ad Ranas, v. 151. Equites v. 813. et Pacem, l. c. Quod vero apud Philostratum Apollonius Tyanensis ad Domitianum, ἢ μέν με κτενέεις ἐπεὶ ὄυτοι μόρσιμός εἰμι, non ad Morsimum tragicum respexit, vt Gyraldo ex Suida persuasum, sed μόρσιμος est *maturus morti* siue *fato.* Vide *Adrianum Iunium* lib. VI. animaduers. cap. 19.

MORYCHVS, tragoediae poeta ob gulam et luxuriem perstringitur ab Aristophane et Platone Comico. Vide Suidam in Μόρυχος, Ὀρθοφοιτοσυκ. et Φάσις, atque Scholiasten Aristophanis ad Acharnenses p. 296. et ad Vespas p. 352 sq. De prouerbio *stultior es Morycho* praeter eumdem Suidam in Μόρυχος et Μωρότερος videndus Andreas Schottus ad Diogenianum, et *Erasmus* in Adagiis reprehendens Ioh. Baptistam Pium cap. 101. annotatt. posterior.

MOSCHIO Tragicus et Comicus [vid. infra notit. Comicorum h. v.] (Comicus adpellatur a *Clemente Alex.* VI. Strom. p. 623.) cuius *Themistoclem*, *Telephum* ac *Pheraeos* laudat Stobaeus. Vide Grotii excerpta ex Tragicis et Comicis p. 921. De aliis huius nominis scriptoribus dixi infra libro sexto.

MYNISCVS, Τραγικὸς ὑποκριτὴς, non poeta tragicus fuit, cuius voracitatem perstringit Plato Comicus apud *Athenaeum* lib. VIII. p. 445.

NAVCRATES Erythraeus, victus est tragoedia in Mausolum a Theodecte. Vide Suidam in Θεοδέκτης, [et *Ruhnken.* in Histor. oratorum gr. p. 83.]

NEANTHES tragicis poetis male accensetur a Gyraldo et Delrione, ex loco male intellecto *Diogenis* Laertii lib. VIII. sect. 57. *Fabric.* Fuit rhetor, Cyzicenus, et discipulus Philisci, Milesii, scripsit περὶ Κακοζηλίας ῥητορικῆς, Ἑλληνικά, *Athen.* p. 111. d. 311. e. in his de Argonautarum expeditione, (vid. *Strabon.* I. p. 76. edit. Almel.) et orationes panegyricas, teste *Eudocia* p. 309. περὶ τελετῆς, *Athen.* p. 376. a. etc. περὶ ἀρῶν idem p. 175. c. edit. Lugdun. confer infra ad lib. IV. cap. 32. de rhetoribus, vol. IV. p. 485. adnotanda. *Harl.*

NEARCHVS

NEARCHVS tragicus vna cum Callisthene ab Alexandro M. interfectus, vt scribit Suidas in Καλλισθένης. Fortassis idem est, cuius nauigationem iussu Alexandri susceptam referunt *Plinius* lib. VI. Hist. cap. 23. et Arrianus in Indicis. Meminerunt Strabo, Plutarchus, Curtius aliique. Historiae Alexandri ab eo scriptae fidem detrahit idem Strabo. In Insula Patale sepultum tradit *Philostratus* lib. III. de vita Apollonii cap. 15. Tragicum nemo vocat, si a Suida discesseris, qui cum Neophrone fortassis, de quo mox, illum confudit.

NEOPHRON siue NEOPHON Sicyonius, Callisthenis amicus et supplicio vna cum ipso adfectus ab Alexandro Magno. Eius centum et viginti tragoedias exstitisse, et Medeam Euripidis a nonnullis huic [?] Neophonti tributam fuisse, Suidas [et ex eo Eudocia p. 310.] scriptum reliquit. Ex *Medea* Neophontis versus quindecim producit *Stobaeus* in florilegio p. 107. edit. Grotii, qui in Euripidis Medea, (eodem loco tamquam diuersa a Stobaeo laudata) non leguntur.

NEOPTOLEMVS, celeber τραγῳδιῶν ὑποκριτὴς tempore Philippi regis Macedonum. De eo videndus *Leopardus* lib. IX, emendatt. cap. 15. et quae viri docti ad *Sueton.* Caligul. cap. 57. *Tertull.* de anima cap. 46. Alius *Neoptolemus Parianus* poeta, cuius praecepta de arte poetica in Epistolam suam ad Pisones Horatium transtulisse Porphyrion obseruat. *Fabric.* [Auctor carminis, *Naupactica*, fuisse perhibetur Neoptolemus apud Scholiast. ad *Apollon.* Rhod. II. 299. Parianum fuisse coniicit cel. *Heynius* ad *Apollodori* Bibl. tom. III. p. 989 sq. at dubitat cl. *Groddeck.* in: Bibliothek der alten Litteratur etc. part. II. p. 92 — Scripsit vero γλώσσας, *Athen.* p. 476. Διονυσιάς, (idem p. 82. d.) et epigrammata, teste eodem *Athenaeo* lib. X. p. 454. f. coll. *Reiskio* in praefat. ad Cephalae Antholog. p. IX. *Harl.*

NICOLAVS Damascenus praeter alia doctrinae genera poeticam quoque exercuit, ita, vt iuuenis adhuc tragoedias et comoedias cum laude composuerit. Τραγῳδίας ἐποίει καὶ κωμῳδίας εὐδοκίμους, inquit Suidas. Ex his fuit Σωσανὶς, siue Σωσάννης δρᾶμα memoratum *Eustathio* ad Dionysium Periegetem v. 976. et ab aliis male tributum *Iohanni Damasceno.* Vide Colomesium ad Gyraldum p. 303.

NICOMACHVS e Troadis vrbe, Alexandrinus, veteris Comoediae poeta, cuius hae vndecim Tragoediae a Suida [et *Eudocia* p. 310.] numerantur: Ἀλέξανδρος ἢ Ἐριφύλη, Ἀλετίδης, Γηρυόνης, Εἰλείθυια, [*Athenaeo*[ww]) etiam laudata] Μετεκβαίνουσαι, Μυσοὶ, Νεοπτόλεμος, Πέρσαι ἢ Πολυξένη, Τεῦκρος, Τριλογία, Τυνδάρεως ἢ Ἀλκμαίων. Etiam Μεταλλεῖς Pherecratis ad Nicomachum hunc auctorem retulit Eratosthenes libro VII. de Veteri Comoedia, apud Harpocrationem in Μεταλλεῖς. Perperam in *Suidae* codicibus [et ab Eudocia] his accensetur *Oedipus*, vt pridem notatum *Meursio* ad Nicomachum Musicum p. 161. Nicomachi Ναυμαχίαν quoque citat *Stobaeus* in florilegio p. 149. edit. Grotii.

NICOMACHVS alter, Atheniensis, itidem Tragicus, cuius *Oedipodem* Suidas memorat, addens, ab hoc Nicomacho victos Euripidem et Theognin: Theognin puta Tragicum, de quo infra.

NICO-

ww) Lib. VII. p. 790 sq. conf. cl. *Schow* de charta papyracea graece scripta Musei Borgiani Velitris etc. Romae, 1788. mai. 4. p. 71 sq. qui fabulam Εἰλείθυιαν drama satyricum fuisse suspicatur. Grotius vero contra Suidam comoediam fuisse contendit. *Harl.*

NICOSTRATVS Τραγικὸς ὑποκριτής. Appendix Vaticana prouerb. 65.

NOTHIPPVS tragicus, cuius voracitatem fugillat *Hermippus* Comicus apud Athenaeum lib. VIII. p. 344.

OENOMAI Cynici tragoedias memorat *Iulianus* Orat. VII. p. 210. De altero vetustiore Tragico *Oenomao* xx) dictum est supra in Diogene.

PALAMEDES Eleates, Grammaticus, scripsit de vocibus Comicis & Tragicis, vt ex Suida didici. [v. supra lib. I. cap. 23. §. 5. vol. I. p. 206.]

PAMPHILVS pictor, an tragicus, cuius fuit fabula *Heraclidae?* Vide Scholia Comici ad *Plutum* v. 385. *Fabric.* [❡] Alter scholiastes dubitat, alter adfirmat, eum fuisse tragicum. At illum potius fuisse pictorem, quam tragicum, arbitror cum Berglero, et Hemsterhus. ad h. l. et cum *Palmerio*, in Exercitatt. in script. gr. p. 787 sq. In Poecile enim picturam fuisse Pamphili, Heraclidas exhibentem cum Alcmena opem ab Atheniensibus contra Eurystheum implorantes, animaduertit *Brunck.* ad locum Aristophanis ex *Meursi* Athen. Attic. I. 5. Contra *Suidas* in Διώσειν, tom. I. p. 610. tragicis eum adnumerat. — Ab eo diuersus est *Pamphilus*, poeta Siculus incertae aetatis, quem inter conuiuandum omnia versibus eloquutum esse, tradit *Athenaeus* I. cap. 4. p. 4. D. et paucula dat exempla siue fragmenta, atque ex Athenaeo *Suidas* in v. Πάμφιλος tom. III. p. 15. De aliis *Pamphilis* vide eumdem Suidam cum notis Küsteri III. p. 14. et *Burmann.* ad *Quinctil.* I. O. lib. III. cap. 6. p. 246 sq. cuius tamen nimis subtilem interpretationem *Ciceronis* III. de orat. 21. de Pamphilo, nescio quo? reiicit *Hemsterhus.* ad Aristoph. Plutum p. 113. *Harl.*

PARTHENIVS, cuius *Herculem* et *Iphiclum* laudat Stephanus Byz. Inter Tragicos ideo refertur a Delrione. Vide, quae de Parthenio dixi infra libro quarto.

PATROCLES Thurius in tragoedia quadam de Dioscuris egerat, teste *Clemente Alex.* in Protreptico p. 14.

PHILISCVS, vt Suidas, siue vt *Salmasius* ad Simmiae alas p. 261 sq. et *Vossius* p. 64. libri de Poetis legendum esse docet, PHILICVS yy) Corcyraeus, vnus e Pleiade tragicorum fuit tempore Ptolemaei Philadelphi, a quo dictum genus carminis *Philicium*, de quo Hephaestion, Attilius Fortunatianus in arte metrica, Marius Plotius aliique Grammatici. *Fabric.* Item *Eudocia* p. 427. quae eum filium Φιλώτου τοῦ Κερκυραίου, et sacerdotem Bacchi, nec

xx) Qui tamen suspectus est *Burmanno* ad *Ouid.* Trist. II. v. 365. quum reliqui id cognomen ignorent, et forte Suidam in fraudem induxerit tragoedia *Oenomaus*, quam ille Diogenes scripsit, et quam laudatam reperiens, Suidas, credidit cognomen fuisse Diogenis. *Harl.*

yy) *Küster* quoque ad Suidae locum ex *Hephaestionis* Enchiridio p. 30 sq. et quod in versu apud Hephaestionem Philiscus, se ipsum Φιλικον, secunda breui nominat, *Philicum* scribendum putat. At *Toup.* in Emendation. in Suidam, part. III. pag. 546. edit. Lipsiens. monet, Kusterum, Vossium et Salmasium falli, quia Syllaba secunda τοῦ Φιλίσκος nunc longa sit, nunc breuis. — De *Philisco*, siue potius *Philisto*, historico Syracusano, vide supra, lib. II. cap. XI. vol. I. p. 730 sqq. et *Toup.* ad Longin. de Sublim. p. 363. vbi quoque locum Philisti apud *Pollucem* X. 116. corrigit. *Harl.*

nec non auctorem XXXXII. tragoediarum fuisse, metrum autem φιλίσκιον dictum esse, ἐπείπερ αὐτῷ ἐνεδαψιλεύετο, scribit. *Harl.*

PHILISCVS Aegineta, tragicus, qui sacerdos Bacchi interfuit pompae Olympicae Ptolemaei Philadelphi, quam describit *Athenaeus* V. p. 198. Philistus adpellatur apud *Plutarchum* in Timoleonte p. 243. Vide quae supra, vbi de *Diogene* Cynico, et *Cylisco*, atque *Lambecium* libro VII. p. 405 sq. zz) qui cum hoc Aegineta confundit *Philiscum*, Isocratis discipulum Lysiaeque amicum, qui Lycurgi rhetoris vitam scripsit. [v. *Taylor.* praef. ad Demosth. et Lycurgi orat. p. 2. Hic est auctor epigrammatis in Lysiam, quod *Plutarchus* in libro de vitis decem rhetorum, in vita Lysiae, p. 836. seruauit, et quod post curas *Ier. Marklandi* apud *Taylor.* in vita Lysiae p. 60. *Toup.* in Emendatt. in Suidam part. II. p. 304. adfert atque emendat, eumque fuisse credit Pythagoreum. *Fabricius* infra lib. IV. cap. 32. vol. IV. p. 486. hunc Isocratis discipulum *Milesium* fuisse scribit. Adde *Ruhnken.* in hist. crit. oratorum graecorum p. 83. praefixa Rutilio Lupo, et supra in vol. I. in Catalogo Pythagoreorum p. 861 sq. — *Eudocia* p. 424. *Philiscum Aeginetam* inter grammaticos refert, et, verba Suidae in Φιλίσκος Αἰγινήτης exscribens, eum, tradit, Alexandrum Macedona docuisse litteras, ipsum autem fuisse auditorem Diogenis Cynici, vel secundum Hermippum, Stilponis, et scripsisse dialogos, in his, vnum, *Codrum* inscriptum. *Harl.*] *Philiscum* Milesium Neanthis Cyziceni patrem memorat Suidas in Νεάνθης. De *Philisco* Thessalo, Sophista, *Philostratus* lib. II. p. 617 sq. [*Philiscus* archon Athen. Olymp. LXXXIII. 4. vid. *Corsin.* F. A. III. p. 209.]

PHILOCLES duo, vnus Aeschyli sororis filius, pater Morsimi, [v. Suidam v. Μόρσιμος, Schol. ad Aristoph. Equit. v. 100.] auus Astydamantis. Hic [tragicorum satyricorum poeta] Tetralogiam tragoediarum *Pandionidem* composuit, ab Aristotele in didascaliis recensitam, teste Scholiaste Comici ad aues aaa), vbi Aristophanes perstringit huius Philoclis *Tereum* siue ἔποπα, ex eadem tetralogia fabulam, ad exemplum Terei Sophoclei compositam. Propter amarum et acerbum scribendi genus, teste Suida [et Eudocia p. 427.], dictus est χολή siue *bilis*, et centum tragoedias composuit, ex quibus memorat Ἠριγόνην, Ναύπλιον, Οἰδίποδα, Οἰνέα, Πηνελόπην, Πρίαμον, Φιλοκτήτην. Ab hoc Philocle Atheniensium iudicio victus est Sophocles, Oedipodem docens, vt memorat et indignatur *Aristides* tom. II. p. 422. [p. 256. edit. Iebb. Scholiastes ad Aristoph. loc. citatum, ex hoc Suidas et Eudocia ex illo p. 427. distinguunt duo Philocles, alterum *tragicum*, χολὴ dictum, patrem Morsimi; alterum *comicum*, Aeschyli sororis filium, visu turpem capite prominente. Vtrumque autem, Suidas scribit, fuisse ex sorore nepotem. Quod quum parum verisimile videretur, Eudocia Comicum tantum ad subolem Aeschyli pertinuisse narrat. At *Küster.* ad Suidam, tom. III. p. 605. contendit, non duo Philocles fuisse, sed vnum, Suidam vero priorem articulum de tragico excerpsisse ex Lexico aliquo, posteriorem de comico, ex scholiaste ad Aristophanis Aues l. c. vbi tamen pro κωμῳδίας ποιητὴς rescribendum putat Küster. Τραγῳδίας ποιητής. Atqui ad hominem illum, capite acuminato, respicit Aristophanes, nec non in Nubib. 1295. vbi v. scholiast. et in Thesmoph. v. 175. Ταῦτ᾽ ἄρ᾽ (inquit) ὁ Φιλοκλῆς αἰσχρὸς ὢν αἰσχρῶς ποιεῖ.

zz) S. p. 273. edit. Kollarii, qui probat Fabricii iudicium. *Harl.*

aaa) V. 282. vide doctam cl. *Beckii* not. ad Arist. Aues v. 281. *Harl.*

ποιεῖ. — Idem μέλη, *carmina*, compoſuit. *Ariſtophanes* quidem in Veſpis verſ. 460. irridet eius μέλη; niſi de particulis lyricis chorique carminibus in tragoediis intelligere malis: atqui *Ariſtoteles* problem. XIX. 31. dum quaerit: διὰ τί οἱ περὶ Φρύνιχον μᾶλλον ἦσαν μελοποιοί; reſpondet, ἢ διὰ τὸ πολλαπλάσια εἶναι τότε τὰ μέλη ἐν ταῖς τῶν μέτρων τραγῳδίαις, ſiue, vt *Bentlei.* in Reſponſ. ad Boyle p. 145. corrigit, τὰ μέλη τῶν μέτρων ἐν ταῖς τραγῳδίαις, *an quia iſtis temporibus cantus*, quos canebat chorus, *in tragoediis plures erant, quam verſus*, quos recitabat actor? Scholiaſtes Ariſtoph. addit: ὡς τοῦ Φιλοκλέους ἀγρίου ὄντος ἐν τῇ μελοποιΐᾳ, duritiem atque amaritudinem ineſſe iis ſcribit, et Philoclem ipſum vocat σκληρὸν σφόδρα καὶ δριμύτατον. Adde *Caſaubon.* de Satyr. Poeſi lib. I. cap. 5. p. 147. ed. Rambach. ibique notam Crenii. *Philocles* archontes occurrunt in Faſtis atticis Olymp. LXXX. 2. et LXXXXVII. 2. vide *Corſinum* ad illos annos. *Harl.*] De altero tragico iuniore huius nominis, filio Aſtydamantis, meminit Scholiaſtes Ariſtophanis ad aues v. 282.

PHILOSTRATVS Lemnius, maior natu, praeter libros tres de tragoedia, etiam a Suida traditur compoſuiſſe tragoedias XLIV. et Comoedias XIV.

PHILOXENVS Cytherius Διθυραμβοποιὸς καὶ Τραγῳδιοδιδάσκαλος Suidae in Τερτανελὸ et Scholiaſtae Comici ad Plutum [bbb]). Hic in latomias coniectus a Dionyſio Tyranno, [vid. *Lucian.* aduerſ. indoctum cap. 15. ibique Reitz. et Geſner. III. p. 117.] in iisdem Cyclopem ſuum, (Κύκλωπας Ariſtoteli cap. 2. Poetices,) elaborauit, vt refert *Aelianus* lib. XII. Var. cap. 44. ad quem videas licet, quae viri docti adnotarunt; tum [*Plutarch.* de Fort. vel virt. Alexandri M. I. p. 320. tom. VII. Reiſk.] *Zenobium* [P] V. 45. prouerb. *Ioh. Tzetzen* Chiliad. X. Hiſt. 358. et Chiliad. V. Hiſt. 23. De *Philoxeno* hoc agunt etiam *Voſſius* lib. III. inſtitutt. poetic. c. 16. §. 3. *Heinſius* lib. de Satira Horatiana p. 35. et 60. *Reineſius* Var. Lect. p. 472. [Drama eius, Κωμαστής, memorat Suidas in Ἀντιγενίδης, qui melica ſcripſit carmina, Thebanus, muſicus et tibicen Philoxeni fuit. Illum, narrat Suidas, calceis Mileſiis primum eſſe vſum, et in *Comaſta* (Philoxeni) crocotum pallium induiſſe. Vide Küſteri notam ad Suidae locum, tom. I. p. 221.] Alius *Philoxenus* πτερνόκοπις paraſitus. *Athen.* VI. p. 239. 241. 242. 246.

PHORMVS apud Athenaeum et Suidam, ſed apud *Ariſtotelem* cap. 5. Poetic. et *Pauſaniam* in Eliacis prioribus PHORMIS, quae vera lectio videtur *Rich. Bentleio* p. 201. apologiae diſſ. de Epiſtolis Phalaridis [ex interpr. lat. Lennepii, p. 109.] (apud Themiſtium male Ἀφόρμος,) patria Syracuſius, et, Suida teſte, Comicus fuit, Epicharmi aequalis, et filiis Gelonis tyranni praefectus. Delrioni tamen in Syntagm. tragoed. ante com. in Tragoed. Senecae lib. I. cap. vlt. p. 21. tragoedias etiam ſcripſiſſe videtur, quod tragoediam, non comoediam ſapiant ipſius *Cephaeus*, *Alcyones*, et Ἰλίου πόρθησις. Sed quam incerta ſit eiusmodi coniectura, paulo ante, vbi de Apollophane agebam, obſeruaui. *Fabric.* Plura vide apud *Mongitor.* in Bibl. Sic. tom. II. p. 183. quo teſte *Bonannus* in Syrac. illuſtr. lib. II. p. 271. dubitat, an poetae Phormo ſ. Phormidi conueniat id, quod ſcribit *Pauſanias* Eliac. poſter.

bbb) 290. vbi v. ſchol. v. 295. cum ſchol. ad h. et ad v. 298. vbi vide Hemſterhuſ. item ad v. 301. nec non ſchol. Kuſter. et Spanhem. ad Nub. *Ariſtoph.* v. 332. *Eudocia* p. 428. *Suidas* tom. III. p. 605. adde *Doruillii* Sicula p. 181. *Baillet* Iugemens des Savans, tom. I. part. I. cap. 13. p. 27. edit. Amſtel. 1725. 4. et plura ſupra inter lyricos poetas, lib. II. cap. 15. p. 134. *Harl.*

cap. 27. p. 449. inter Phormidis donaria conſpici ipſius Phormidis, cum hoſte cominus dimicantis, ſtatuam cum inſcriptione, pugnantem illum militem Phormin Maenalium eſſe; immo putat, hunc a poeta eſſe diuerſum, quod ex Pauſania, virum militari gloria, non litteris clarum fuiſſe, eluceat. At enim, ſi reliqua eſſent explorata, id non ſufficeret ad dubitandum, quoniam plures Graeci armorum aeque ac carminum laude floruerunt. Secundum *Philippum Brietium* in Annal. part. II. tom. I. Phormis vixit Olymp. LXXIII. 3. ſecundum *Voſſium* de poet. gr. cap. 5. Olymp. LXXII. ante C. N. 488. ſecundum *Bonanuum* circa Olymp. LXXVI. *Harl.*

PHRYNICHVS Athenienſis, Polyphradmonis F. [ccc]) diſcipulus Theſpidis, primus foeminae perſonam in ſcenam induxit, et octonariis iambis in tragoedia vſus eſt, teſte [Schol. ad *Ariſtophan.* Theſmoph. 171.] *Suida* in Φρύνιχος, vt idem *Suidas* in Τετράμετρον et Ὀκτάμετρον hoc in comoediis tribuit Ariſtophani. [Ante Aeſchylum eum fuiſſe, tradit Schol. ad Ariſtophan. Ran. v. 941.] Fabulae eius hae a Suida memorantur: Αἰγύπτιοι, (Heſych.) Ἀκταίων, Ἄλκηστις, (Heſych.) Ἀνταῖος ἢ Λίβυες, (Schol. Ariſtoph. ad Ranas) Δαναΐδες, (Heſych.) Δίκαιοι, Πέρσαι, Πλευρωνίαι, ſiue Πλευρὼν (Pauſan. in Phocicis p. 874. *Tzetza* [ddd]) ad Lycophron.) Σύνθωκοι. Vicit primum forſan Olympiade LXVII. Themiſtoclem choragum ſiue adparatus ſcenae miniſtratorem habuit Olymp. LXXV. 1. Archonte Adimanto, vnde inſcriptio apud Plutarchum in Themiſtoclis vita: Θεμιστοκλῆς Φρεάῤῥιος ἐχορήγει, Φρύνιχος ἐδίδασκεν, Ἀδείμαντος ἦρχεν. Idem forte *Phrynichus*, quem ab Athenienſibus belli ducem creatum narrat *Aelianus* III. 8. Var. quod in tragoedia quadam congruentes et bellicos modulos Pyrrhichiſtis aptaſſet. [A ſchol. Ariſtophanis ad Ran. 1334. dicitur μελοποιὸς, et dulcis in carminibus, ἐν μέλεσι.] Fuit et alter *Phrynichus*, itidem Athenienſis, tragicus, filius Melanthae, cuius videtur fuiſſe Μιλῆτις ſiue ἅλωσις Μιλήτου, ob quam Athenienſes, (non Perſae, vt Suidas tradit,) eum mille drachmis multarunt, quod domeſticas calamitates refricuiſſet, teſte *Herodoto* lib. VI. cap. 21. *Tzetza* VII. Hiſt. 156. [Scholiaſt. ad Ariſtophan. Veſpas 1481. *Strabone* XIV. p. 635. etc.] Confer, quae viri docti notant ad *Longinum* de ſublimi dictione cap. 24. et ad *Aelian.* XIII. 17. Var. Tragoediae Phrynichi hae praeterea apud veteres memorantur: Ἀνδρομέδα, [Schol. ad Ariſt. Veſp. 1481.] Ἠριγόνη, [Schol. modo citatus] Τάνταλος, (Heſych.) Φοίνισσαι. (Athen. p. 635. Scholiaſtes Ariſtoph. ad Veſpas, [1481. inprimis, 220.] Aeſchyli ad Perſas) [eee]). De vtroque Phrynicho tragico, vti de comico quoque huius nominis, conſulendus *Iohannes Meurſius* in Bibliotheca Attica [fff]). Alius *Phrynichus* Diradiotes Alcibiadis

ccc) Sic Schol. ad Ariſtophan. Au. 750. Contra apud Suidam in Φρύν. eſt diſſenſus veterum. *Harl.*

ddd) At *Bentlei.* in reſponſ. ad Boyle p. 142. ex hoc Tzetzae loco legere iubet Πλευρωνίαι. *Harl.*

eee) Hic poſterior apud *Eudociam* in violario p. 42?. et Schol. ad Ariſtoph. Veſp. v. 148?. Ἰκαρίοις καὶ Πυῤῥίχαις. Hunc *Delrio* proleg. de tragoed. cap. 9. eumdem cum priore habet. *Harl.*

fff) Confer *Burette* in Memoir. de l'Acad. des Inſcr. tom. XIII. p. 273 ſqq. in primis *Perizon.* ad Aeliani H. V. III. 8. qui primum omnino diſtinguendum cenſet docetque Phrynichum tragicum a Phrynicho, duce, et dubitat duo fuiſſe Phrynichos tragicos; contra, vnum tantum modo qui cum Aeſchylo et vsque ad Themiſtoclis tempora (*Plutarch.* vit. Themiſt. p. 114. et *Stanlei.* ad vitam Aeſchyli,) vixit, tragicum exſtitiſſe ſuſpicatur. Illius veſtigiis inſtitiſſe videtur, rem certe latius explicat *Bentlei.* in Reſponſ. ad Boyl. p. 140 ſqq. vbi multus eſt de eo. Pauca adferre iuuat. Quod Miletus capta eſt Olymp. LXX. vel. LXXI. Bentl. adfirmat, Phrynichum vixiſſe poſt Olymp. LXX. immo, ex auctore argumenti in Perſas Aeſchyli, poſt expeditionem Xerxis, Olymp. LXXV. 1. et ab hac

Alcibiadis aduerfarius, *Plutarch.* Alcibiade p. 204. *Fabric.* [¶] *Phrynichus* quidam περὶ ἡσυχίας memoratur, eiusque fententiae aliquot adferuntur in *Arfenii* Ἰωνιᾷ apud *Bandin.* in catal. MSStor. Florent. I. p. 549. De *Phrynicho*, arabio, fiue grammatico, (vid. *Menagium* ad Diogenem Laertium IIII. fegm. 2. tom. II. p. 239.) infra lib. IV. cap. 34. §. VI. vol. IV. p. 520. *Harl.*

PINDARVS Thebanus quoque tragicis adnumerandus eft, quia inter eius fcripta Suidas refert δράματα Τραγικὰ XVII.

PLATO Philofophus, de quo fuo loco egi, ad tragoedias fcribendas primum animum adplicuit, et tetralogia compofita iam certator fieri cupiebat, nifi Socratis philofophia captus hanc praetuliffet. Vide, quae viri docti notant ad *Aeliani* Var. Hift. lib. II. cap. 30. et *Menagium* ad Laertii lib. III. fect. 6. De *Platone* Comico diligenter agit Meurfius in Bibliotheca Attica.

PLEIAS TRAGICORVM tempore Ptolemaei Philadelphi celebrium a variis diverfimode enumeratur. A Scholiafte Hephaeftionis quidem hunc in modum:

1) *AEANTIDES.*

Rr 3 2) *ALEXAN-*

hac olympiade triennio viciffe, Themiftocle adparante fcenam et chorum. At, quod caput eft controuerfiae, Bentlei. p. 142. probare fuftinet, vnicum modo tragicum fuiffe iftius nominis; duo quidem *Phrynichos*, fcenicum vtrumque poetam, alterum tragicum, comicum alterum; fed non fuiffe duo Phrynichos, qui fcriberent tragoedias. Argumentum igitur, quod ex Suida pro duobus Phrynichis duci folet, ita fubuertit, vt adfirmet, incertam effe rationem nominis, quod eius effet patris, et fabulas duodecim, a Suida commemoratas, effe eiusdem Phrynichi, difcipuli Thefpidis, potuiffe, eiusque effe *Excidium Mileti* et *Phoeniffas.* Vnicum modo fuiffe, ex eo probat, (vti Perizonius argumentatus erat,) quod a veteribus femper nudeque citatur *Phrynichus tragicus*, numquam additur ὁ νεώτερος. Quod ipfe Scholiafta Ariftophanis (ad Aues verf. 750. etc.) et Suidas duo tragicos, omnino autem quatuor Phrynichos fuiffe, tradunt, 1) Phrynichum, filium Polyphradmonis, poetam tragicum, 2) Phryn. filium Choroclis, actorem tragoediarum, 3) Phryn. filium Eunomidis, poetam comicum, 4) Phryn. ducem Athenienfem, qui cum Aftyocho egit, et in rem publicam confpirauit: ex hac ratione clarum fibi videtur, vnicum modo fuiffe huius nominis tragicum. Quare docet, veteres in illis variare, et Phrynichum, ducem, confoffum effe Athenis Olymp. XCII. 2. tefte *Thucydide* VIII. p. 617. nec tempus eius vlla ratione congruere poffe cum rebus tragici aut comici poetae: *Tragicum* fabulas fcribere coepiffe Olymp. LXVII. quod tempus inter et Olymp. XCII. 2. anni fint CII. immo a tempore *Phoeniffarum* eius, quae actae fuerunt Olymp. LXXV. 4. quando poftremum eius mentio fit, anni numerentur LXVI. ad mortem Phrynichi ducis: *Comicum* vero viuum inueniri quinto poft anno contendentem fabula, cui nomen *Mufis* contra Ariftophanis Ranas Olymp. XCIII. 3. magiftratu Callia. Porro oftendit, *Ariftophanem* in Vefp. (220.) refpicere ad Phoeniffas, fabulam Phrynichi, et ad Phrynichum, Thefpidis difcipulum; non, quae vulgaris eft opinio, ad pofteriorem quemdam, adeoque hos duo, qui finguntur, Phrynichos effe reuera vnum eumdemque. Denique multis demonftrare ftudet, locum *Ariftophanis* Vefp. 1469 fqq. (quem emendat,) ad quem Scholiafta, et ex eo Suidas, mentionem faciunt huius, (quem fingunt, fecundi,) *Phrynichi*, filii Melanthae, pertinere ad vnum et verum *Phrynichum*, Thefpidis difcipulum, nec Thefpin, ibi commemoratum, fuiffe, (vti tradunt Scholiafta et Suidas,) citharoedum, fed illum tragicum. At plura perfequi non licet per inftituti noftri rationem. *Phrynichus* tragicus citatur ab Euftathio aliisque fcholiaftis Homeri. Phrynichii, (tragici, an comici?) fragmenta quaedam reperiuntur in *Hertelii* Bibl. veter. comicorum, Veronae 1616. 8. p. 336 fq. *Harl.*

2) *ALEXANDER AETOLVS.*

3) *HOMERVS, MYRONIS F.*

4) *LYCOPHRON.*

5) *DIONYSIDES, pro quo SOSIPHANEM* altero loco nominat.

6) *SOSITHEVS*, quem Suidas quoque vnum e Pleiade fuisse testatur, non minus quam *Sosiclem* Syracusanum, in quo tamen fallitur, vt infra suo loco notaui.

7) *PHILISCVS*, siue *PHILICVS.*

Ab Isaacio Tzetza autem, non Tragicos vt videtur, sed Poetas ex quocumque genere claros eiusdem aetatis celebrante, sic:

1) *AEANTIDES.*

2) *APOLLONIVS RHODIVS.*

3) *ARATVS.*

4) *HOMERVS iunior.*

5) *LYCOPHRON.*

6) *NICANDER.*

7) *THEOCRITVS.*

Vide *Vossium* lib. II. Institutt. Poetic. p. 54. *Barth.* ad Stat. tom. I. p. 473. et scriptores supra a me laudatos in *Aeantide. Fabric.* [In codice regio Matrit. Apollonii Rhodii, in *Iriarti* Catal. codd. msst. gr. p. 212 sq. post genus Apollonii haec notantur de poetarum Pleiade: ἑπτὰ ποιηταὶ παρῆσαν Πτολεμαίῳ τῷ Φιλαδέλφῳ· οἵ Πλειὰς ἐκλήθησαν· Θεόκριτος· Ἄρατος· Νίκανδρος· Καλλίμαχος· Ἀπολλώνιος οὗτος· Λυκόφρων εἶμαι· Ὅμηρος ὁ νέος τραγικός· Ἄλλως κατὰ Ἡφαιστίωνα· Ὅμηρος βυζάντιος· υἱὸς Ὁμηροῦ, (lege, ὁ Μυροῦς,) ποιήτριδος· Σωσίθεος· Λυκόφρων· Ἀλέξανδρος· Αἰαντίδης· Σωσιφάνης· Φιλίσκος. Adde *Proclum* in Chrestom. p. 340 sqq. et grammaticum in bibl. Coislin. p. 597. Pleiadem veluti lyricorum septem enumerare voluit *Hyginus* fab. 222. sed praeter titulum nihil superest. vide Muncker. et Staueren ad locum pag. 340. — Plura dabunt de illo delectu, ab Aristarcho et Aristophane, (vid. *Quinctiliani* I. O. lib. X. 1. 54. p. 496. edit. Gesneri, s. tom. II. pag. 893. edit. Burm.) primum instituto, *Tanaq. Faber* in vitis poetarum graec. edit. Relandi, Basil. 1766. p. 131 sq. *Ruhnken.* in historia orator. graecorum, praefixa edit. P. Rutilii Lupi, p. 95 sqq. *Io. Frider. Leisner* in prolus. de Pleiade tragicorum graecorum, Cizae, 1745. 4. et *Io. Andr. Mich. Nagel* in diss. philol. de Pleiadibus veterum graecorum, Altdorf. 1762. 4. *Harl.*] Fuisse etiam videtur clara huiusmodi Pleias Poetarum Comicorum, cui proximum *Machonem Sicyonium* laudat *Athenaeus* sub extremum lib. XIV. p. 664. De Pleiade recentium poetarum Gallorum adi *Menagium* tom. II. Antibailleti cap. 110.

PLINIVS iunior quatuordecim annos natum se tragoediam Graecam composuisse testatur lib. VII. epist. 4.

POLVS tragicus ὑποκριτὴς celeber. Archiae Thurii discipulus, vide supra in Aristodemo, *Plutarchum* Demosthene p. 859. et Lib. [?] an seni gerenda sit Resp. p. 785. Charicleï

riclei F. Suniensis fuit, teste *Luciano* in Necyomantia tom. I. p. 336. Meminit eiusdem Apologia pro mercede conductis p. 487.

POLYIDES Sophista inter Tragicos etiam locum sibi vindicauerit, quem laudat *Aristoteles* cap. 16. et 17. de Poetica, memorans eius *Iphigeniam. Fabric.* [Inter poetas, quibus vsus fertur ad excerpta concinnanda *Stobaeus*, *Photio* p. 195. numeratur Πολυειδὴς, sed *Valcken.* in Diatriba Euripidea p. 18. A. „illud, ait, etiam noui, nullam illius in *Stobaei* collectaneis factam mentionem; saepius *Euripidis* in *Polyide*, prout in margine scribi solet.“ ad. de *Burette* in Mem. de l'acad. Paris. des Inscript. tom. XIII. p. 303 sq. et supra inter poetas lyricos n. LI. έ. p. 135. *Harl.*] Alius *Polyides* Medicus apud Palaephatum cap. 27. et *Polyides* Thessalus apud Vitruuium lib. X. cap. 19. cuius Mechanica citat idem in praefatione lib. VII.

POLYPHRADMON Atheniensis, Phrynichi Tragici F. Tragicus et ipse, Suidae in Φρύνιχος memoratus.

PRATINAS, de quo sic *Suidas:* Πρατίνας Πυῤῥωνίδου ἢ Ἐγκωμίου Φλιάσιος· ποιητὴς τραγῳδίας· ἀντηγωνίζετο δὲ Αἰσχύλῳ τε καὶ Χοιρίλῳ ἐπὶ τῆς ἑβδομηκοστῆς Ὀλυμπιάδος. Καὶ πρῶτος ἔγραψε Σατύρους· ἐπιδεικνυμένου δὲ τούτου συνέβη τὰ ἴκρια, ἐφ᾽ ὧν ἑστήκεσαν οἱ θεαταὶ πεσεῖν, καὶ ἐκ τούτου θέατρον ᾠκοδομήθη Ἀθηναίοις. Καὶ δράματα μὲν ἐπεδείξατο πεντήκοντα, ὧν σατυρικὰ τριάκοντα δύο. ἐνίκησε δὲ ἅπαξ. Meminit huius Pratinae *Eusebius* [ggg]) in Chron. ad Olymp. LXX. et *Acron* ad Horatii Artem Poeticam p. 579. vbi *Cratinus* pro *Pratinas* male excusum est, vt notauit *Casaubonus* lib. I. de satyrica poesi cap. 5. [p. 120 sqq. Rambach.] Acronis verba haec sunt: *Tragoediis satyra dicitur ornata, in quibus, salua maiestate grauitatis iocos, exercebant secundum Pratinae institutionem. Is enim primus Athenis, Dionysia cum essent, satyricam fabulam induxit.* Pratinam ἐν δυμάναις ἢ καρύατισιν citat *Athenaeus* lib. IX. Idem lib. I. p. 22. testatur Thespin, Pratinam, Cratinum et Phrynichum dictos ὀρχηστικοὺς διὰ τὸ μὴ μόνον τὰ ἑαυτῶν δράματα ἀναφέρειν εἰς ὄρχησιν τοῦ χοροῦ, ἀλλὰ καὶ ἔξω τῶν ἰδίων ποιημάτων διδάσκειν τοὺς βουλομένους ὀρχεῖσθαι. [conf. *Bentleii* resp. ad C. Boyle, ex interpret. lat. Lennepii, p. 146.] Proferuntur iterum nonnulla ex Pratinae tragoediarum quadam apud *Athenaeum* lib. XIII. et lib. XIV. p. 617. vbi hyporchema quoddam et p. 624. [adde supra II. cap. 16. p. 161. not.]

PYTHANGELVS tragoediae Poeta flagitiosus et ignobilis. Vide Scholiasten Aristophanis ad Ranas p. 134. [vers. 87.]

PYTHON, Catanensis, aut secundum *Io. Tzetzam,* Chil. 6. n. 38. Byzantinus, (nisi hi diuersi fuerunt, eodemque vixerunt tempore,) poeta et orator, claruit tempore Philippi et Alexandri M. regum Macedon. circa Olymp. CVIII. Scripsisse dicitur satyricum δραμάτιον, τὸν Ἀγῆνα, quod actum est in castris Alexandri, (a quo ipso fabulam istam esse compositam, nonnulli memoriae tradiderunt,) quum Liberalia exercitus agitaret secundum Hydaspin fluuium. vid. *Athenaeum* lib. XIII. cap. 5. p. 586. (vbi fragmentum illius seruatur,) lib. XIII. cap. 7.

ggg) Vel potius *Scaliger.* vide supra, in catalogo poetarum lyricorum, n. LII. ά. pag. 135. vbi plura de poeta disputaui. *Harl.*

cap. 7. p. 595. *Mongitor.* Biblioth. Sicul. tom. II. p. 194. et *Casaubon.* de Satyrica Poesi, lib. I. cap. 5. p. 150 sq. vbi leges Rambachii notam. *Harl.*

RHINTHON, Syracusius, tempore Ptolemaei Lagi hhh) floruit Tarenti, vnde Tarentinus aliquibus dicitur, auctor *hilarotragoediarum* iii), quae ab eo *Rhinthonicae* adpellatae sunt, et res tragicas atque graues ludicro ac Scarronico dicendi genere persequebantur. Apud Grotium in 2. Tim. IV. 13. pro *Rhetor* Comicus, legendum *Rhinthon.* Huius φλύακος siue iocatoris fabulae fuere XXXVIII. teste *Stephano Byzantino* in Τάρας et *Suida* in Ῥίνθων, ex quibus *Amphitruonem* laudat Athenaeus, lib. III. cap. 27. p. 111. Vide *Gisberti Cuperi* [❡] Obseruationes lib. I. cap. 10. *Vossium* lib. II. Institut. Poetic. cap. 21. et *Casaubonum* ad Athenaeum lib. III. cap. 9. *Fabric.* *Cuperum* l. c. et *Pergerum* ad Hesychium in v. tom. II. pag. 1067. de *Rhinthone* imperitissime commentatos esse, edixit *Toup.* Emendatt. in Suidam part. III. p. 398 sqq. vbi docte disputat et varia veterum loca, in quibus de nostro sermo est, corrigit. Rhintho fuit sui ordinis et loci poeta celeberrimus, a *Polluce* IX. 7. VII. cap. 13. segm. 61. (vbi eius *Iphigenia in Taur.* citatur. conf. Iungermanni notam,) et cap. 22. 90. (vbi eius *Iphigeniae in Aulide* fit mentio, et cuius duo posteriora loca explicantur a *Cupero*, p. 75. edit. Schmidii,) ab *Athenaeo* lib. XI. cap. 14. p. 500. vbi eius *Hercules* occurrit, lib. XIV. p. 719. D. *Hephaestione* Enchir. p. 4. *Photio* lib. I. p. 90. etc. laudatus, scripsit, vt ait probatque Toup. comoedias et tragoedias, non suas quidem eas, sed alienas, in ridiculum detortas: verba antiqua, turgida et peregrina, ludi iocique caussa vsurpabat. *Nossis* in epigrammate, a Toupio correcto, vocat eum Syracusium. Praeter ea a *Polluce* X. cap. 7. segm. 35. citatur *Telephus* (male scribitur a Mongitore *Theophilus*,) *Rhinthonis*, quem *Kühnius* in addita nota vocat Tarentinum comicum. adde *Casaubon.* de S. P. lib. I. cap. 3. fin. ibique not. Rambachii pag. 100 sq. *Harl.*

RVFVS in Musicae historiae libris tribus primoribus Tragicorum et Comicorum, tum Dithyrambicorum, et auletarum, Citharoedorumque et epithalamiorum carminum ac hymenaeorum et saltationum theatricarum historiam persequutus fuerat, et in dramatica historia recensuerat τραγῳδῶν καὶ κωμῳδῶν πράξεις τε καὶ λόγους καὶ ἐπιτηδεύματα καὶ τοιαῦτα ἔργα. Ex vndecimo libro συμμίκτων *Aristoxeni* et istis Rufi scriptis pleraque huius argumenti in quartum eclogarum librum esse a *Sopatro* Sophista relata notat *Photius* cod. CLXI.

SACAS Τραγῳδίας ποιητὴς Suidae in Νόμαδες et Σάκας, *Plutarcho* in Lib. de Musica p. 1134. *Sacadas* Argiuus, scriptor elegiarum. Confer, si placet, quae supra in *Acas* vel *Acaeus.* [et supra in Catal. lyricor. poetar. nr. LIII. δ'. p. 136.]

De SANNIONE *Demosthenes* Orat. contra Midiam [pag. 533. edit. Reisk. Oratt. Demosth. etc.] refert, quod choros tragicos docuerit, ad quem locum notat Vlpianus, eum docuisse canere numerose et aptis modis, μετὰ ῥυθμοῦ καὶ προσηκόντος μέλους ᾄδειν διδάσκων. Sed exinde poetis tragicis Sannionem adscribere cum Gyraldo, Delrione et aliis, nolim.

SANNYRION

hhh) Eum Ptolemaei quoque tempora adtigisse, Patritius tradit, et secundum Bonannum claruit Olymp. CXV. a. C. N. 316. vid. *Mongitor.* Biblioth. Sic. tom. II. pag. 200. *Laurent. Crassi* histor. poet. graec. pag. 445. *Harl.*

iii) Alii fuere Ἱλαρῳδοὶ poetae, de quibus Festus et ex Aristotele Athenaeus.

SANNYRION tragicus. *Eustath.* 1288. *Fabric.* Fuit comicus. vid. infra in Notitia Comicorum h. v. et *Bentlei.* in responf. ad Boyle, ex interpr. lat. Lennepii, pagg. 114. 115. et 167. *Harl.*

SATYRVS histrio tragicus eximius, Demosthenis aequalis, cui, quanta esset vis pronuntiationis et actionis in dicendo, primus persuasit, teste *Plutarcho.* Theognidis F. fuit, patria Marathonius. Lucian. in Necyomantia tom. I. pag. 336.

MAMERC. AEMILIVS SCAVRVS Euripidis exemplo Atreum tragoediam composuit graece, vt ex Dionis verbis coniicio. [at Dio potuit latina verba tantum graece reddere. *Tacitus* quidem VI. 29. nullum indicium graecae linguae dat, dum scribit de illo: *Macro detulerat argumentum tragoediae a Scauro scriptae, additis versibus, qui in Tiberium flecterentur.*] In hac cum Tiberii Imp. ἀβελίαν perstrinxisset, crimine alio impacto iussus est sibi ipsi manus inferre. Vide *Dionem Cassium* lib. LVIII. p. 636. [tom. II. pag. 896. edit. Reimari quem vide.]

SILANIONIS Iocasten laudat *Plutarchus* de audiendis poetis. Sed falluntur Gyraldus, Vossius aliique, qui hunc pro tragoedo habent; fuit enim insignis statuarius, cuius imaginem Thesei celebrat idem *Plutarchus* in Thesei vita, Sapphonis imaginem Cicero Verrina quarta cap. 57. Confer *Harduinum* ad Plinii XXXIV. 8. et *Franc. Iunii* Catalogum Artificum pag. 199.

SIMONIDEM Ceum, de quo in lyricis dixi, inter alia etiam tragoedias composuisse, auctor est Suidas. [ex Schol. ad *Aristoph.* Vesp. 1361. sed id valde dubiae fidei esse videtur; vid. *Goens* disp. de Simonide pag. 51.]

SOPATER Sophista libro quarto et quinto eclogarum egerat de tragicis et comicis. Vide paullo ante in *Rufo.*

SOPHOCLES duo. Vide, quae dixi supra, vbi de tertio Sophocle tragico celeberrimo. [?]

SOSIBIVS Tragicus, ex cuius Daphnide post *Athenaeum* lib. X. pag. 415. et *Tzetzen* Chil. II. 592. plures versus ex inedito Theocriti Scholiaste exhibet et castigat *Casaubonus* Lectionum Theocriticarum cap. 12. *Fabric.* Illos quoque illustrat *d'Arnaud* in Specimine animaduers. critic. cap. IX. p. 48. Harlingae, 1728. *Athenaeus* autem l. c. λέγει, ait, περὶ αὐτοῦ, (nempe Lytiersa, filio Midae spurio, vid. etiam Schol. ad Theocr. X. 41.) Σωσίβιος, (sic legendum docuit Casaubon. pro vulgato Σωσίθεος) ὁ τραγῳδοποιὸς ἐν δράματι Δάφνιδι ἢ Λιτυέρσα. Hoc igitur loco motus Fabricius Sosibium non modo inter tragicos recenset, sed hanc quoque Lityersae fabulam non comicam, sed tragicam esse putauit. Seruauit id fragmentum quoque anonymus in opusculo de mulieribus, quae bello clauerunt, quod cl. *Heeren* publicauit in: Bibliothek der alten Litteratur und Kunst, part. VII. Gottingae, 1790. pag. 10 sqq. inter inedita. Casaubonianis animaduersionibus doctas suas adiecit cl. editor, et nr. 10. dissentiens a Fabricio, acute vidit, versus, ex fabula ipsa nobis seruatos, abunde contrarium docere, atque a tragici sermonis grauitate nimium recedere videri, nec Lytiersae mores, quales in eo fragmento describuntur, in fabula tragica ferri posse, quale autem fabulae huius argumentum fuerit, vt eam communi Daphnidis vel Lytiersae titulo potuerit insignire

poeta, merito posse dubitari. Versus ipsos ex ipso fabulae dialogo desumtos esse, atque aliquem Midae regi subiectum, vel clientem loquentem in iis induci, autumarat Casaubonus. At humanissimo *Heeren* verisimilius videtur, eos ad prologum fabulae pertinere atque ipsum initium dramatis constituere, adeoque eos ad spectatores, non ad alium interlocutorem dici. Notantibus tamen *Crasso* in histor. de poetis gr. p. 480. et *Mongitore* in Biblioth. Sic. tom. II. p. 235. inter *Franc. Patrit.* poeticae dec. hist. lib. I. p. 104. et 115. ac *Mazon.* in defens. Dantis lib. III. p. 492. qui opus de Daphnide a Sositheo scriptum et bucolicum fuisse tradit, iam controuersia est agitata, num duo vixerint Sosithei nomine, num Daphnis et Lityersa Sosithei vnum fuerit opus, an duo; sitne opus tragicum, an comicum vel bucolicum, quando is vixerit, an tandem Daphnis, sub Sosithei nomine, sit opus Sosibii? Patritius putat, opus illud fuisse tragoediam pastoralem. Mongitor. p. 236. plurium de illo poemate diuersas adfert sententias. Pastoritium quoque poema vocant *Io. Vigintimillius* de poetis Siculis bucolicis p. 53. et *Iustus Fontaninus* in Aminta defenso cap. I. p. 9. *Heumann.* in nota msta laudat *Ionsium* II. 3. p. 126 sq. s. p. 151 sq. edit. Dornii, vbi scripta Sosibii Laconis persequitur. *Harl.*

SOSICLES Syracusius, LXXIII. docuisse tragoedias, et in his septies victor abiisse, a Suida [et *Eudocia* p. 384.] traditur. Vixit sub Philippo Macedone et Alexandro Magno, neque adeo ex Pleiade illa celebri esse potuit, vt idem Suidas adfirmat, aliis, praecipue qui Pleiadem recensent, Sosiclem omittentibus. *Fabric.* Plura vide apud *Crassum* in histor. poet. gr. p. 480. et *Mongitor.* Biblioth. Sic. tom. II. pag. 235. *Harl.*

SOSIPHANES ex Pleiade Tragicorum tempore Ptolemaei Philadelphi clarorum fuit. Meminit eius Stobaeus et Scholiastes Hephaestionis. *Fabric.* A Scholiaste *Eurip.* Phoen. v. 1017. *Sosiphanes* tragicus citatur, quem *Kuhnius* ad *Pausan.* p. 757. male adpellat *Sosigenem*, notante *Valcken.* ad Euripidis Schol. p. 722. Eundem esse ac Sosiclem nonnulli contra temporis rationem putarunt. vid. *Mongitor.* l. cit. *Harl.*

SOSITHEVS Syracusanus siue Atheniensis potius, siue, vt alii ex Troica Alexandria Alexandrinus, itidem ex Pleiade, tragoediarum scriptor, laudatus Suidae, Scholiastae *Hephaestionis* pag. 93. et *Germanici* p. 127. *Hygino* poetic. astronom. cap. 27. et ante hos ab *Eratosthene* in Catasterismis cap. 28. Ex eius ἀθλίῳ nonnihil producit *Ioh. Stobaeus* in Florilegio p. 199. edit. Grotii. Δάφνιν siue Λιτυέρσαν Sosithei (an Sosibii?) laudat Athenaeus. [vid. paullo ante ad Sosibium notata.] Memoratur hic Tragicus in Συναγωγῇ ἱστοριῶν a Scaligero edita (facta) ad Olymp. CLXIV. Σωσίθεος, Συρακούσιος ἢ Ἀθηναῖος, μᾶλλον δὲ Ἀλεξανδρεὺς τῆς Τρωϊκῆς Ἀλεξανδρείας, τῶν τῆς Πλειάδος εἷς ἤκμαζε. *Fabric.* Orae exempli sui adscripsit Fabric. „Discorso di *Iacopo Mazzono* intorno alla risposta et alle opposizione fatta gli da *Franc. Patrizi*, pertinente alla storia del poema, *Dafni o Litiersa di Sosibeo.* Cesena, 1587. 4. Eiusdem Raggioni delle cose dette etc. ibid. 1587. 4. Patritii scripta, Mazzono opposita, memorantur in N. Haym Notizia de' libri rari nella lingua italiana, p. 205." — Adde *Ionsium* II. 3. p. 126. 127 sq. s. p. 151. edit. Dornii. *Nagelii* diss. de Pleiadibus pag. 17. inprimis *Crassum* in histor. poet. gr. p. 480. *Mongitor.* l. c. p. 235 sq. *Moller.* in *Homonymoscopia*, (Hamburgi, 1697. 8.) cap. III. §. 65. p. 538. de *Sosibio.* Scripsisse ille dicitur varia sermone et ligato et soluto. Reperiuntur autem fragmenta et sententiae in Collectione sententiarum Frobeniana, et in Hugonis Grotii Excerptis. In vita Cleanthis apud *Diogenem*

Laertium

Laertium VII. 173. *Sofitheus* quidam, (quem comicum habet Fabricius in Notitia comicorum,) Cleanthem in theatro arguit infaniae. Is ergo vixit circa Olymp. CXXX. quum tragicus, inter Pleiades numerandus, Olymp. CLXIV. aut CLXVI. vixiffet. Vid. praeter Ionfium et Voffium de poetis gr. cap. 8. p. 68. Mongitor. et quos hic citat bene multos. — *Sofitheum*, feftiuum puerum et anagnoften fuum adpellat *Cicero* ad Attic. I. 9. *Harl.*

SPINTHARVS Heracleotes, tragicus, cuius *Herculem ambuftum* et *Semelen fulmine tactam* Suidas [et *Eudocia* p. 385.] memorant, idem forte eft, quem *Laertius* lib. V. fect. 92. refert *Parthenopaeum* fub *Sophoclis* nomine euulgaffe. Idem quoque, ni fallor, quem tamquam barbarum et ftultum a Comicis exagitatum effe narrat Suidas. Alios Spintharos recenfet *Ionfius* lib. I. de Scriptoribus Hiftoriae Philofophicae cap. 14. et *Menagius* ad Laertii lib. II. fect. 20.

STEPHANVS Monachus Sabbaita, fiue S. Sabbae fectator, cuius memoriam celebrant Graeci in Menologiis die XXVIII. Octobris, auctor a quibusdam, Gyraldo tefte, creditur tragoediae de nece Chrifti, quam idem Gyraldus dialogo V. p. 288. diftinguit a tragoedia Chrifti patientis, quae legitur inter opera Gregorii Nazianzeni.

STHENELVS tragicus a Platone, fiue quisquis auctor fuit Comoediae, cui titulus erat Λάκωνες, plagii accufatus fuit, quod aliena poemata fibi tribuiffet. Vide *Harpocrationem* in Σθένελος, *Suidam* latinum Hieronymi Wolfii pag. 358. et *Colomefium* ad Gyraldum p. 380. *Ariftophanes* Comicus apud Athenaeum IX. 1. καὶ πῶς ἐγὼ Σθενέλυ φάγοιμ' ἂν ῥήματα εἰς ὄξος ἐμβαπτόμενος ἢ λευκοὺς ἅλας.

STRATTIS Athenienfis, non Tragicus fuit, vt a Suida [et ab Eudocia p. 385.] perhibetur, fed veteris poeta comoediae, plurium dramatum auctor, quae [?] recenfeo infra in notitia Comicorum. Scriptor anonymus περὶ κωμῳδίας, qui Ariftophani praemitti folet, fedecim dramata a Strattide compofita teftatur, fed apud veteres fcriptores obferuata funt nomina fabularum XXI. nifi forte vnius dramatis plures fuere tituli.

TELEGONI Vlyffen Τραυματίαν memorat *Ariftoteles* cap. 14. Poetic. Sed Telegonus perfonae nomen eft in tragoedia, non poetae, vt probe obferuauit Neocorus. *Fabric.* *Telegonus* inueniffe dicitur aufpicium apud Eudociam p. 315. fin. *Harl.*

THEODECTES Phafelites, Ifocratis difcipulus, Rhetor kkk): tragoedias etiam fcripfit tefte *Plutarcho* in Ifocratis vita, [nec non *Eudocia* p. 230.] Quinquaginta ei tragoedias tribuit Suidas in Θεοδέκτης et Stephanus in Φασηλὶς, qui Epitaphium eius refert. Ex quibus apud Ariftotelem, Stobaeum et alios obferuaui eius *Aiacem*, *Alcmaeona*, Dionyf. Halic. et Eufebius p. 466. Praeparat. *Bellerophontem*, *Helenam*, Arift. I. 6. Politic. *Oedipodem*, [*Athen.* X. 19. p. 451.] *Oreftem*, *Philoctetem* et *Tydeum*. Tragicus etiam vocatur a *Clemente Alex.* VI. Strom. p. 623. Pauca quaedam illius fragmenta felegit *Grotius* in Excerptis p. 445 fq. [in collect. fententiar. Froben.] *Arifteas* libro de LXX. Interpretibus, et ex eo *Iofephus* XII.

kkk) Vid. *Dionyf. Halic.* Ep. ad Amm. p. 120. et in Ifaeo p. 111. *Ruhnken.* in hiftoria critica oratorum graec. p. 83. infra lib. III. cap. 11. in Catal. Peripateticor. pag. 312. lib. III. cap. 7. inter fcripta Ariftotelis deperdita, pag. 201. et lib. IV. cap. 32. fin. vol. IV. pag. 488. *Harl.*

phus XII. 2. fabulantur, eum oculis captum fuisse, cum aliquid e facris litteris in drama quoddam fuum transferre instituisset. *Fabric.* A *Polluce* lib. VI. cap. 19. idem *Theodectes* dicitur Sophista et auctor quaestionum conuiualium, quas vocabat μνημόνεια, celebratur. Illas vero quaestiones fuisse gryphos et a *Theodecte Phaselite* tam ingeniosissime explicitas, quam aliis propositas folerter, ex Hermippi libro de discipulis Isocratis tradit et exemplum profert *Athenaeus* lib. X. cap. 19. p. 451. F. — Habuit filium eiusdem nominis, rhetorem et auctorem plurium scriptorum historicorum atque ad artem orandi pertinentium, testibus Suida et Eudocia. *Harl.*

THEODORVS τραγῳδιῶν ὑποκριτὴς memoratur *Aristoteli* lib. VII. Politic. cap. vlt. [*Pausan.* in Attic. cap. 37.] *Plutarcho* in prooemio noni συμποσιακῶν et Lib. de laude fui pag. 545. et *Laertio* lib. II. fect. 104. ποιητὴς τραγῳδίας, [atque *Aeliano* V. H. XIV. 40. vbi vid. *Perizon.* in primis *Valcken.* in Diatr. Eurip. pag. 182. A.]

THEODOTVS, inquit Delrio, *cum Musarchum Tyrannum quadam tragoedia perstrinxisset, ab eo in Apollinis templo, quo confugerat, occidi iussus est, quam rem Ouidius in Ibin significat.* Verba Ouidii haec funt v. 467.

Victima vel Phoebo facras macteris ad aras,
Quam tulit a faeuo Theudotus hoste necem.

Verum his alii rectius putant respici *Theodotum*, Bactrianorum regem, ab Arface Rege Parthorum mactatum lll). Longe minus credibile eft, hunc eumdem, vt putabat Delrio, Theodotum esse, cuius poema heroicum de Iudaeis laudat *Eusebius* IX. de Praeparat. cap. 22. Potius enim intellexerim *Theodotum*, Phoenicium, cuius scripta graece reddita a Laeto memorat Tatianus. Meminit eiusdem *Theodoti Iosephus* quoque I. contra Apionem p. 1051. locum huius *Theodoti* emendat *Grotius* ad Ioan. IV. 5.

THEOGNIS, diuerfus a Megarensi mmm), (de quo fupra fuo loco,) vnus ex triginta Tyrannis Athenis, ἐκ τῶν λ', ita enim legendum pro eo, quod in Suidae codicibus ἐτῶν λ', nam apud *Xenophontem* lib. II. hist. graec. Theognidis inter triginta Tyrannos mentio. Τραγῳδοποιητὴς certe [?] fuit, a Nicomacho Atheniensi fuperatus; fed adeo ineptus, vt propter frigiditatem diceretur χιών, fiue *nix.* Confer Scholia ad Comici Acharnenses [verf. 11. et 140. *Suidam* in Ψυχρῦ βίυ] et *Vrbanum Cheuraeum*, Gallum, in Cheuraeanis tom. I. p. 246. vbi notat, Ariostum ab Italo quodam fimili catachresi dictum *Aprilem*, veluti floribus, et Taffum, *Septembrem*, fructibus abundantem. Adde, quod *Philocles* comicus propter acerbam dicacitatem teste Suida dictus eft χολή, *bilis: Dionysius Philadelphensis*, ob dictionis ἀκυρολογίαν, διάκενος, *vacuus*, vt notat Eustathius ad Dionysium Periegetem. *Proclides* χέζας *Cacator* apud Suidam in Χεζητιᾶν: *Ecphantis* ingenii obfcuri Comicus, καπνίας, *captator fumi*, quod legas apud Hefychium Alexandrinum in illa voce.

Ex

lll) Enimuero Theodotus ille rex mortuus eft, non mactatus. *Iustin.* XXXXI. 4. quod ipfe fentiens *Fabricius* infra, lib. V. cap. 34. vol. IX. p. 273. vbi plures enumerat *Theodotos*, a femet ipfe defciuit. Atque *Saluignius* ad Ouidii locum iam bene ostenderat opinionis istius falfitatem: neque vero Burmannus expifcari potuit, quisnam Theodotus apud Ouidium intelligi debeat? *Harl.*

mmm) Vid. *Eudoc.* in Ἰωνιᾷ pag. 232. *Harl.*

Ex THEOPHRASTO definitionem Tragoediae profert *Diomedes* lib. III. Grammat. p. 484. vnde suspicari licet, eumdem, vt de Comoedia, sic de Tragoedia quoque peculiari opere egisse: [grauiore tamen ea sententia eget probandi ratione.]

THESPIS Atheniensis nnn), de quo superiore capite XVI. a me dictum est, primam Athenis tragoediam egit e plaustro, Olymp. LXI. [vid. *Bentlei.* respons. ad Boyl. p. 135 sqq. 149. vers. lat. Lennep.]

THESSALVS Tragoediarum ὑποκριτὴς tempore Alexandri Magni. Vide *Athenaeum* lib. XII. p. 538. *Plutarchum* Alexandro p. 669. et 681.

THVGENIDES, cuius δικασαὶ citantur a Suida et Photio MS. in Τριαχθῆναι.

TIMESITHEVS tragicus, cuius dramatum nomina apud Suidam exstant: Δαναΐδες, ά, β΄. Ἕκτορος λύτρα, Ἡρακλῆς, Ἰξίων, Καππανεὺς, Μέμνων, Μνηστῆρες, Ζηνὸς γοναὶ, Ἑλένης ἀπαίτησις, Ὀρέστης, καὶ Πυλάδης, Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης. De aliis *Timesitheis* agit *Gisbertus Cuperus* ad ἀποθέωσιν Homeri p. 296.

TIMOCLES alter tragicus fuit, vt ex loco restituto *Athenaei* docet *Casaubonus* IX. 18. p. 696. De altero Comico dixi infra in Notitia Comicorum. [conf. notam *Rambachii* ad Isaaci Casaubon. de S. P. lib. I. cap. 5. p. 150.]

TIMON Phliasius, secta Pyrrhonius, sub Ptolemaeo Philadelpho clarus, praeter sillos et alia Tragoedias quoque sexaginta scripsisse a Laertio traditur lib. IX. sect. 110. Fuit et alter *Timon* Atheniensis μισάνθρωπος, qui tempore Peloponnesiaci belli vixit, et a Delrione, nescio quo auctore, Tragicis et ipse adnumeratur.

TIMOTHEVS Gazaeus in Anastasium Imperatorem, teste Suida, scripsit tragoediam occasione *Chrysargyri* tributi, de quo consules ex veteribus Euagrium, ex recentibus Meursii, Cangiique glossaria graecobarbara. [P] [fuit quoque grammaticus. vid. infra lib. V. cap. 7. vol. VII. pag. 72. et Biblioth. Coislin. pag. 597.]

Alius antiquior TIMOTHEVS Milesius, poeta tragicus et dithyrambicus, musicusque celeber temporibus Euripidis. [vid. *Plutarch.* an seni sit gerenda resp. tom. IX. edit. Reisk. p. 175.] Huius Timothei νόμους κιθαρῳδικὲς memorant [*Athenaeus* XIV. cap. 5. pag. 626. C. VIII. 11. p. 352.] *Hephaestion* in Enchiridio p. 66. ooo) Inter eius scripta Suidas re-

fert

nnn) *Chamaeleon* ἐν τῷ περὶ Θέσπιδος citatur a Suida in Οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον. *Harl.*

ooo) Apud *Athenaeum* XIII. p. 565. A. Timotheus tibicen dicitur prolixa barba tibias inflasse: apud eumdem XIV. p. 636. E. Artemon scribit, eum Magadide vsum esse aucta fidium numero, (πολυχορδοτέρῳ συστήματι,) eaque de caussa quod veterem corrumperet musicam, et propter carmen, Σεμέλης ὠδῖν, quo indecoris figmentis de Semeles partu iuuentutis animos perderet, adcusatum apud Lacedaemonas. Senatus vero illud Lacedaemoniorum consultum, quo Timotheus vrbe pellitur, *Casaubon.* animaduu. in *Athen.* VIII. 11. p. 613 sqq. adposuit, emendauit atque illustrauit. Apud eumdem *Athenaeum* libr. XII. pag. 538. F. proditur memoriae, *Timotheum*, Phrynichum, Scaphisiam, Diophantum, et Euium Chalcidensem primos fuisse tibicines, qui Pythicum canerent, (ηὔλησαν,) deinde cum choris modularentur. *Timotheus ἐν Κύκλωπι* occurrit in *Eustathii* comm. in Homeri Odyss. 1631, 61. 1632, 5. et fragm. ibid. Odyss. p. 1422, 49. De Timothei tragoedia *Niobe* vid. *Casaubon.* ad Athen. lib. VIII. cap. 5. pag. 593. — Fragmenta quaedam dedit *Hug. Grotius* in Excerptis ex tragoediis et comoediis graecis etc. Timotheus quoque memoratur a Scholiaste *Aristophanis*

fert *Persas* siue Ναύπλιον, pro quo male Ναυτίλον habent codices Athenaei. [sed *Casaubon.* iam emendauit in animadu. in Athenaeum, lib. VIII. pag. 588. ἐν Ναυτίλῳ habet quoque *Eustath.* Comm. in Homerum, Odyss. 1538. 4.] Timothei *Persas* laudat etiam *Plutarchus* in Philopoemene p. 362. et de Audiendis poetis p. 32. et *Aristoteles* cap. 1. Poetices, [*Pausan.* Arcad. p. 535.] Idem Suidas *Phinidas* ac *Laertem* huius Timothei memorat, quas tragoediarum inscriptiones esse existimo. Plutarchus de laude sui p. 359. τὸν Τιμόθεον ἐπὶ τῇ κατὰ Φρύνιδος νίκῃ γράφοντα, Μακάριος ἦσθα Τιμόθεε, ὅτε κᾶρυξ εἶπε. Νικᾷ Τιμόθεος ὁ Μιλήσιος τὸν Κάρβωνος τὸν Ἰωνοκάμπταν, εἰκότως δυσχεραίνομεν, ὡς ἀμούσως καὶ παρανόμως ἀνακηρύττοντα τὴν ἑαυτοῦ νίκην. De hoc *Timotheo*, quem videtur etiam laudare *Plutarchus* in Demetrio p. 909. praeterea consules *Vossium* in Institutionibus Poeticis, et libro de Poetis Graecis, Gyraldum dialogo IX. [et *Burette* in Mem. de l'Acad. — des Inscr. tom. X. p. 235 sq.] Fuit et *Timotheus Zacynthius* tragicus histrio, de quo adeunda scholia ad Sophoclis Aiacem v. 871.

TITVS VESPASIANVS Imperator, poemata et tragoedias graece composuit. Testis *Eutropius* lib. VII. cap. 21. Poemata eius memorat etiam *Suetonius* in Tito cap. 3.

[TLEPOLEMVS, histrio tragicus, Schol. *Aristoph.* Nub. 1267.]

XENOCLES duo, Carcini tragici pater, et filius, quorum meminit Scholiastes *Aristophanis* ad Ranas p. 133 sq. [v. 86. vbi fratres eius dicuntur *Xenoclitus* et *Xenotimus.*] Ac filio quidem, cuius Suidas in Ἄζεστος meminit, duo fuere fratres *Xenotimus* et *Demotimus* χορευταί, vt docet idem Scholiastes ad Nubes p. 120. [s. vers. 1264. et ad v. 1267. *Xenocli*, teste Euphronio, tragoedia *Licymnius* tribuitur. A Schol. ad *Aristophanis* Pac. v. 782. Carcini filii dicuntur *Xenocles*, *Xenotimus*, *Xenarchus*, τραγικοὶ δὲ ἔτι χορευταί. Nomina igitur fratrum in Schol. ad Nubes corrupta videntur; probabilior vero lectio Schol. ad Ranas, ex qua quidem facilius intelligi potest caussa lectionis in Schol. ad Nubes deprauatae.] *Xenocles* pater cum Euripide certauit, Olympiade LXXXI. [XCI. scribendum esse, docuerunt *Casaubon.* de P. S. I. 5, p. 145. et interpr. in edit. Gronou. ad locum *Aeliani* mox citandum.] vicitque tetralogia tragoediarum, quarum tituli *Oedipus*, *Lycaon*, *Bacchae* et *Athamas Satyricus*, contra Euripidis *Alexandrum*, *Palamedem*, *Troianos* et *Sisyphum satyricum.* Vide *Aeliani* Var. Hist. lib. II. cap. 8. [adde *Bentlei.* Resp. ad Boyle, p. 124 sq. vers. lat. Lennep.] Alius *Xenocles* Adramyttenus rhetor, quem asiatico dicendi genere excelluisse testatur *Strabo* Geogr. lib. XIII. p. 614. [*Xenocles* Plutarchi frater, vid. infra lib. III. cap. 33. p. 816. vol. II.]

XENOPHANEM physicum, scriptorem tragoediarum vocat *Eusebius* in Chronico ad annum MCCCLXXX. et ex eo Syncellus p. 238. Φωκυλίδης καὶ Ξενοφάνης Τραγῳδοποιὸς ἐγνωρίζετο. Mihi videtur excidisse Thespidis nomen ante vocabulum Τραγῳδοποιός. Confer *Scaligerum* in notis ad Euseb. p. 96. et quae de Xenophane dixi infra cap. XXIII. [P.] *Fabric.* *Corsinus* quoque in Fast. attic. tom. III. p. 116. corrigit *Eusebium* in Olymp. LX. 4. Ξενοφάνης Φυσικὸς, καὶ Θέσπις τραγῳδοποιός. In *Hieronymi* Chron. edit. Vallarsii pag. 478. *Xenophanes*

stophanis Ran. v. 1501. De *Timotheo* comico vide infra in Notitia Comicorum. — De *Timotheo*, Cononis filio, Atheniensi, vid. Cornel. Nep. XIII. ibique Staueren. *Aelian.* H. V. II. 10. 18. III. 16. et alibi. De aliis *Timotheis*, qui plures fuerunt, consule indicem ad hanc bibl. graecam. *Harl.*

Xenophanes Olymp. LVI. 1. *Colophonius clarus habetur*; et iterum p. 479 sq. Olymp. LX. 4. *Simonides Lyricus et Phocylides clari habentur, et Xenophanes physicus, tragoediarum scriptor*, vbi *Vallarf.* p. 485. not. *d.* falsitatem historiae aeque ac lectionis agnoscens putat, vel Hieronymum scripsisse *Elegiarum*, (quas a Simonide scriptas fuisse, testatur Diogenes Laertius,) pro *tragoediarum*, vel *Xenophanis* nomen hic falso pro alio obtrudi. Atqui, monente *Schurzfleischio* in Notitia biblioth. Vinar. p. 257. cod. primus Palatin. exhibet: *Simonides, carminum scriptor lyricorum*, iterumque mox, *et Theophanes, scriptor tragoediarum et Physicus.* Quare Schurzfleisch. malit legere *Simonides carminum scriptor*, demta glossa *lyricorum*, deinde e vestigio addere *et tragoediarum.* At nec *Theophanes tragicus* est cognitus. Multo verisimilior igitur est opinio *Ignatii Rossi*, in Commentatt. Laertianis, Romae, 1788. m. 8. p. 180 sq. Ξενοφ. φύσικος Παρῳδοποιὸς, et docet ille ex *Athen.* XIV. cap. 13. etc. Xenophanem scripsisse Παρῳδίας s. Παρῳδίας, refutatque Vallarf. ac Schurzfleisch. Adde infra lib. II. cap. 23. §. 3. Ceterum adhuc admonebo, *Barthelemy* in itinere iunioris Anacharsidos per Graeciam capp. 69 sqq. de Graecorum theatro poetisque tragicis, praecipue tribus principibus, eorum ingenio, et tragoediae natura copiose atque eleganter disseruisse. *Harl.*

CAPVT XX

DE HERODOTO HISTORIARVM SCRIPTORE.

I. *Herodoti aetas et vita.* II. *Nouem Libri Historiarum.* III. *Reprehensores Herodoti et laudes.* IV. *Liber de Homero.* V. *Promissi ab eo libri de rebus Assyriacis, Libycisque. Loca Herodoti a veteribus citata, quae in editis non reperiuntur. Linguae Persicae ignarus Herodotus. ibid.* VI. *Codices MSSti. Editiones latinae.* VII. *Graecae.* VIII. *Graecolatinae.* IX. *Versiones in linguas vernaculas.* X. *Epigrammata in Herodotum. Plures Herodoti.*

[Cum Supplementis *G. C. Harles.*]

I.

HERODOTVS, siue, vt viri docti scribendum contendunt [a]) ERODOTVS, e Cariae vrbe Halicarnassensis, quod ipse in limine libri I. Historiarum profitetur [b]), a quibusdam Thurius [c]) deinde dictus est, quia propter patriam a Lygdamo tyranno vexatam

a) Vide *Henricum Valesium* ad *Ammiani* lib. XXI. cap. 6. Pater Herodoti ab aliis *Lyxus*, ab aliis *Xylus*, forsan rectius, adpellatur. Vide *Iac. Gronouium* tom. II. Antiqu. Graecar. tabula LXXI. vbi effigies Herodoti e veteri marmore apud Fulu. Vrsinum p. 87. elogior. Lyxi tamen nomen occurrit etiam apud *Lucianum* de domo tom. II. p. 461. [et in epigrammate apud Schol. *Aristoph.* ad Nub. 331. vbi vide not.]

b) Ἡροδότου Ἁλικαρνασσῆος ἱστορίης ἀπόδεξις ἥδε, quod initium operis laudatur etiam a Demetrio περὶ ἑρμηνείας §. 17. et 44. Licet *Plutarchus* Lib. de exilio p. 604. testetur, in quibusdam codicibus scriptum fuisse Ἡροδότου Θουρίου.

c) *Auieno* in ora maritima v. 49. Herodotus ipse Thurius. *Iuliano* Epist. 22. et in alia apud Suidam in Ἡρόδοτος et Plutarch. p. 604. de exilio ὁ Θούριος λογοποιός. His antiquior *Strabo* lib. XIV. p. 656. Ἄνδρες δὲ ἐγένοντο ἐξ αὐτῆς (Ἁλικαρνασσοῦ) Ἡρόδοτός τε ὁ συγγραφεὺς, ὃν ὕστερον Θούριον ἐκάλεσαν διὰ τὸ κοινωνῆσαι τῆς εἰς Θουρίους ἀποικίας. Vide et Epitaphium relatum a *Stephano Byz.* in Θούριοι et Scholiaste Aristoph. ad Nubes p. 79. [vers. 331.] a Salmasio autem latine expressum sic: Lyxidae Herodoti cineres humus ista recondit Historiae antiquae patris Ioniacae. Quem Doris Patria extulerat, patria altera posthac Thurias excepit, dum fugit inuidiam. Quod vero in *Hygini* codd. lib. II. Poet.

tam [c]) in Thurios cum aliis profectus fuit, cum ad illam magnae Graeciae in Italia in finu Tarentino ciuitatem reſtaurandam Athenienſes coloniam miſiſſent, anno 3. Olymp. LXXXIII. praetore Callimacho [d]) [P] Thurii [f]) quoque, ſi credimus Plinio, Hiſtoriam ſuam condidit circa annum aetatis ſuae XL. [g]) Vrbis Romae CCCX. (ſiue Olymp. LXXXIV. annum 1.) ante Chriſtum natum CCCCXLIV. Vixit annos ad minimum LII. nam Dionyſius Halicarnaſſenſis [h]) teſtatur, eum Peloponneſiaci belli tempora viuendo attigiſſe. Parentes ipſius et genus haud ignobile commemoratur a Suida in Πανύασις. Cenotaphium honorarium Athenis inter monumenta Cimonia Herodoto poſitum tradit *Marcellinus* in Thucydidis vita lib. III. cap. vlt. ad quem locum conferendus *H. Dodwellus* in Annalibus Thucydideis ſect. XI. p. 25. *Fabric.*

EPIMETRON.

Plura hic fuiſſent addenda, niſi poſt Fabricium viri docti in exponenda Herodoti vita iam adeo diligenter verſati eſſent, vt copia verborum, atque teſtimoniorum antiquiorum aeque ac moleſta eorum, quae ab illis fuſius explicita ſunt, repetitione chartam tempusque perderem. Quare ſummam tantummodo hic referre ſatius erit. De Herodoto autem eius aetate, ſcriptis horumque fide diſputarunt inprimis

Gerh. Io. Voſſius de hiſtor. graec. lib. I. cap. 3.

Io. Bouhier in: Recherches et Diſſertations ſur Herodote, Diuione, 1746. mai. 4. cuius operis docti poſtumi notitiam dederunt vberiorem auctores nouorum actorum Erud. menſ. Mart.

Poet. Aſtronom. cap. 2. Herodotus Mileſius vulgo vocatur, error eſt a Ioh. Scheffero recte emendatus.

d) Suidas in Ἡρόδοτος. *Plutarch.* in Nicia pag. 526. *Diodor. Sic.* lib. XII. pag. 295. [ſiue vol. I. p. 484. edit. Weſſeling. cuius notam conſules, et *Taylor.* in vita Lyſiae pag. 106 ſq. edit. Reisk. in vol. VI. orator. graec.]

e) Adi ἱστοριῶν συναγωγὴν Chronico Euſebii Scaligerani ſubiectam. [*Corſini* F. A. tom. III. p. 210.]

f) *Plinius* lib. XII. cap. 4. *tanta ebori auctoritas erat vrbis noſtrae trecenteſimo decimo anno: tunc enim auctor ille* (Herodotus) *hiſtoriam eam condidit Thuriis in Italia.* A Plinio diſſentit *Lucianus* in Herodoto tom. I. p. 571 ſq. [cap. 1. tom. I. p. 832. vbi vid. interpr. edit. Reitzii.] qui ex patria ſua eum recta ad Olympicum conuentum profectum eſſe, et ibi Hiſtoriam ſuam in patria Halicarnaſſo elaboratam recitaſſe innuit. Diſſentit etiam Suidas, qui Samum petiiſſe, et ibidem dialecto ionicae adſueuiſſe, (Halicarnaſſenſes enim dorica vtebantur,) Hiſtoriarumque libros compoſuiſſe tradit. Salmaſius Suidae adſentitur de Coma, p. 542. Diſſentit etiam *Euſebius* in Chron. qui ad Olympiadem LXXXIV. haec habet: Herodotus cum Athenis libros ſuos in Concilio, (in Panathenaeis, vt videtur,) legiſſet, honoratus eſt. Confer *Scaligerum* ad Euſeb. p. 104. *Voſſium* de Hiſt. Gr. lib. I. cap. 3. et *Petauium* lib. XIII. de Doctrina temporum p. 574. [*M. du Soul* ad Luciani locum amplectitur *Humphredi Prideaux* ſententiam, Herodotum primam illam editionem hiſtoriae ſuae nouis curis, dum Thuriis degebat, locupletaſſe et ornaſſe. At Weſſeling. in praefat. ita verba Luciani intelligit, ea non docere, Herodotum abſoluiſſe hiſtoriarum libros Halicarnaſſi; ſed compoſitos in Samo inſula, quod ex Suida adſciſcendum, ex Caria ad Olympicum conuentum ſecum portaſſe, et Graecis, vt illis innoteſceret, praelegiſſe.]

g) Nam Olymp. LXXV. anno 1. quo Xerxes in Europam traiecit, Herodotus fuit annorum quatuor. Vide *Scaligerum* ad Euſeb. pag. 102. hoc colligentem ex teſtimonio *Pamphilae* apud Gellium lib. XV. cap. 23. *Fabric.* Herodotum, quum Thuriis hiſtoriam ſuam conderet, annum XXXXIIII. egiſſe, probatum iuit *Iakſon.* in Chronol. antiq. vol. III. pag. 360. *Harl.*

h) *Dionyſius Halicarnaſſenſis* de charactere Thucydidis p. 138. Ὁ δὲ Ἁλικαρνασσεὺς Ἡρόδοτος γενόμενος ὀλίγῳ πρότερον τῶν Περσικῶν, παρεκτείνας δὲ μέχρι τῶν Πελοποννησιακῶν.

Mart. 1753. part. II. pag. 153 ſqq. Nouam Herodoti editionem idem molitus, tempore autem excluſus, diſſertationes in praecipua huius ſcriptoris loca tantum publicauit 1715. adnotante Fabricio in not. msstis.

Auctor *claſſicae biographiae*, ex ſermone anglico in germanicum a *Sam. Murſinna* conuerſae, part. II. pag. 1 ſqq. Halae Saxon. 1768. 8.

I. G. de Chaufepié Diction. hiſtor. et critique, voc. *Herodote.*

Du Pin in: La bibliotheque univerſelle des Hiſtoriens. Amſterd. 1708. 4. pag. 108.

Petrus Weſſeling in Diſſertatione Herodotea, Traiecti ad Rhenum, 1758. 8. — in primis in praefatione ad ſuam Herodoti editionem.

Larcher in Chronologia Herodoti, francice ſcripta, ſubiuncta eius gallicae Herodoti verſioni, de qua infra agemus.

Io. Frid. Degen in Notitia litteraria de Herodoto, ſubiuncta vol. V. verſionis Herodoti teutonicae.

Pope - Blount Cenſura authorum etc. p. 15 — 18. Alios libros, in quibus de quibusdam locis Herodoteis aliisque ad eum pertinentibus rebus diſputatur, infra commodius indicabimus.

Barthelemy in itinere iunioris Anacharſidos per Graeciam de Herodoto, Thucydide et Xenophonte iudicat, et quaedam culpat in Herodoto: ſed compara nouam bibliothecam Lipſienſem litterarum elegantiorum vol. XXXXI. part. II. pag. 223 ſqq.

Natus eſt Olympiade LXXIIII. 1. (vid. not. *g.*) a. Per. Iul. 4230. ante C. N. 484. V. C. 270. (vid. *Larcher* p. 576.) Adultior Halicarnaſſum relinquens ſe in inſulam Samum contulit, ibique ionici ſermonis veneres amplexus eſt. Conſilio hiſtoriae ſcribendae capto, vt ſingula expiſcaretur et regionum ſitus atque habitus exploraret, itinera fecit per omnem Graeciam, Macedoniam, Thraciam, vltra Iſtrum et Boryſthenem, per maximam Aſiae partem. Profectus quoque eſt in Aegyptum [i] et Libyam Cyrenenque et alia forſan ampliſſimae regionis oppida vidit. Vidit probabiliter quoque Babylonem, (vid. *Herodot.* I. cap. 181. et 183.) quod quidem *des Vignoles* Chronol. libr. IV. 4, 5. et VI. 3, 10. negat: at *Bouhier* diſſ. herod. cap. 1. et Weſſeling. in praef. id adfirmant, qui praeter ea animaduertit, *des Vignoles* Herodoto ſaepius, quam par erat, fuiſſe iniquiorem, nimioque Cteſiae amore in transuerſum abreptum. adde *Waltheri* animaduerſſ. hiſtor. et criticas p. 98 ſq. Poſtea Herodotus in Samum reuertens, ea, quae collegerat, ſcriptis conſignare coepit, Suida auctore. Patriam vero, factionibus turbatam, reliquit inque Graeciam tetendit. In conuentu Olympico recitauit hiſtoriam ſuam Olymp. LXXXI. 1. praeſente Thucydide, puero XV. annorum: iterum recitauit Athenis Olymp. LXXXIII. 3. quam Thucydides, virili iam aetate, auſcultare potuit. vid. *H. Dodwelli* adparatum ad annal. Thucydid. ſect. 18. p. 23. *Corſin.* F. A. tom. III. pag. 213. quo tamen poſteriore loco Corſinus ait, recitationem Herodoti factam eſſe in Olympicis

i) Circit. Olymp. LXXX. 1. aet. a. 24. Larchero rationes ſubducente, in Aegypto ſe verſatum eſſe et edoctum a ſacerdotibus, teſtatur *Herodot.* lib. II. 3. 13. 19.

Olympicis ludis, Olymp. LXXXIV. $\frac{4}{1}$. Secundum *Larcher*. pag. 582. Herodotus praelegit partem historiae ludis Olymp. a. Per. Iulianae 4258. ante C. N. 456. Olymp. LXXXI. 1. V. C. 298. tum praelegit Panathenaeis, Athenis mense Iun. a. Per. Iul. 4270. ante C. N. 444. Olymp. LXXXIII. 4. V. C. 310. adde *Prideaux* ad not. *f*. memoratum in: Alt- und Neues Testament in eine Connexion mit der Iüden — Historie gebracht, ex germanica Aug. Titelii versione, edit. II. Dresdae, 1726. 4. tom. I. pag. 465 sqq. adde eumdem pagg. 74. et 140. de fide Herodoti in historia Cyri. — Num post primam recitationem peregre denuo abierit, Corinthumque venerit, nescio; necdum ex *Dione Chrysostomo* orat. Corinth. p. 456. satis euictum videtur Wesselingio. Sub idem tempus Olymp. LXXXIII. 3. (secundum *Diodorum Sic.* XII. cap. 7. et 10. vbi vid. *Wesseling*. p. 484. tom. I.) Athenis colonia in magnam Graeciam deducta est Thurios, cui comitem se Herodotus addidit. Ibi per otium historias, (quas, vt vidimus, alibi condiderat, et ante italicum iter semel atque iterum in frequenti Graecorum mercatu praelegerat,) recensuit, multaque illis adstruxit, alia forsan retexuit, vti exemplis locisque Herodoteis Bouherius ac Wesseling. commonstrarunt. Vbi vero et quando animam efflarit, non liquet. vid. Suidam in Ἡρόδοτος. *Saxius* in Onom. liter. tom. I. pag. 37. confert eius vitae annos in Olymp. LXXIV. 1. — LXXXVII. 1. circiter. *Harl.*

II. Exstat suauissimum eius opus ἹΣΤΟΡΙΩ͂Ν λόγοι θ'. *Historiarum Libri IX.* quod exorditur Herodotus a Gyge Lydorum Rege, qui vno ac dimidio fere seculo Cyrum antecessit: inde a Cyro res Medo-Persicas fusius prosequitur ad Xerxis vsque e Graecia fugam [k]), Aegyptiorum simul Scytharumque et Graecorum res attingens [l]). Dialecto scriptum est [?] Ionica [m]), licet auctor patria dorici generis esset, vt Hippocrates et Ctesias, genere orationis cum lenitate quadam aequabili *instar sedati amnis* [n]) profluente, quod *fusum atque tractum* Cicero

k) *Diodorus Sic.* lib. XI. pag. 262. [s. cap. 37. tom. I. p. 433. edit. Wesseling. cuius notam consules,] *τῶν δὲ συγγραφέων Ἡρόδοτος ἀρξάμενος πρὸ τῶν Τρωικῶν χρόνων γέγραφε κοινὰς σχεδὸν τὰς τῆς οἰκουμένης πράξεις ἐν βιβλίοις ἐννέα. Καταστρέφει δὲ τὴν σύνταξιν εἰς τὴν περὶ τὴν Μυκάλην μάχην τοῖς Ἕλλησι πρὸς τὰς Πέρσας καὶ Σηστῦ πολιορκίαν.* Olymp. LXXV. 2. Argumenta librorum Herodoti exposita tirones videre possunt in relectionibus hiemalibus *Degorei Whear*, et in Vita Historica Christiani Gueintzii, vt praeteream *Dauidis Chytraei* scriptum de vtilitate Herodoti, et in singulos libros argumenta: in eius Orationibus, Hanou. 1614. 8. p. 568 sqq. et eius Chronologiam Herodoti et Thucydidis. Rostoch. 1579. 8. Helmstad. 1585. 4. *Dau. Chytraei* in herodoteas praelectiones suas praefatio, s. oratio de vtilitate Herodoti, annotationes in lib. I. et in libros singulos argumenta Halae Saxon. 1597. 8. et cum Chytraei vita a *Christophoro Sturzio* scripta. 1601. 8. — Antiquitez, où Histoire chronologique d'Egypte selon Herodote. Mem. de Trevoux 1721. p. 1166. Journ. des Sçav. 1722. II. p. 522. du Pin Nouvell. rep. litt. 1707. pag. 560. Iac. Bernhardi Obseruatt. 1716. p. 16 sq. [adde Larcheri chronol. Herodoteam. Verba tituli: Ἡροδότου Ἁλικαρν. ἱστορίης ἀπόδεξις, quomodo vertenda sint, Wesseling. in not. p. 1. explicat.]

l) Opus *Herodoti* temporibus Constantini M. confictum esse, statuit Iac. Gauderius, teste *Huetio* demonstr. euangel. pag. 10. *Heumann*.

m) Ἰάδος ἄριστος κανὼν vocatur Herodotus a *Dionysio Halicarnass.* Epist. ad Cn. Pompeium p. 130. licet *Hermogenes περὶ ἰδεῶν* lib. II. pag. 513. notet, *Hecataeum Milesium*, a quo plurima accepit Herodotus, (notante etiam *Porphyrio* apud Euseb. lib. X. praeparat. cap. 2. p. 466.) vsum ἀκράτῳ Ἰάδι, Herodotum ποικίλῃ [h. e. multis orationum figuris et numeris variegata, vide Wesseling. l. c. p. 146 sq.] Adde *Salmasium* p. 8. et 41. de Hellenistica. *Fabric.* inprimis *Wesseling*. in diss. Herodotea cap. IX. sect. 40. p. 137 sqq. et per integrum cap. X. *Harl.*

n) Vid. *Cicer.* Orat. cap. 12. *Harl.*

Cicero adpellat, Aristoteles λέξιν εἰρομένην. Vide Turnebum ad Ciceronis I. de legibus p. 14. Diuisum est ab auctore ipso o) in libros nouem. Vtrum vero totidem Musarum elogium ipse quoque imposuerit scriptor, dubium mihi videtur, nec modestiae eius congruens, licet non desint alii, qui scriptis suis Musarum nomina imposuisse dicuntur, vt notaui superiore libro I. cap. 1. §. 3. ex quibus *Aurelius Opilius* teste Suetonio de illustribus Grammaticis cap. 6. variae eruditionis volumina nouem vnius corporis, existimauit, se non absurde ex numero Musarum atque adpellatione et scripsisse et fecisse, quia scriptores pariter atque poetas sub clientela Musarum esse iudicaret. [*Bion* quidam rhetor libros nouem edidit, quibus praescripsit nomina Musarum. Testis est *Diogenes Laert.* IV. 58. *Heumann.* Vt mittam, quod in Scholiis ad Hermogenem notatis fol. 73. πορνοβοσκὸς τίθεται ταῖς ἑτέραις τῶν Μουσῶν τὰ ὀνόματα, καὶ κρίνεται ἀσεβείας.] *Lucianus* vero duobus in locis p) aliorum admirationi tribuit, quod libri Herodoti vocati sint Musae, et quidem videtur innuere, factum hoc esse ab iis, qui opus illud in Olympiis ab auctore recitari auscultantes eius elegantia et suauitate fuerant capti ac permoti. Etiam in theatro decantata fuisse τὰ Ἡροδότου ab Hegesia Comico, testatur *Athenaeus* XIV. p. 620. Prooemium a *Plesirrhoo* Thessalo praefixum refert *Ptolemaeus Hephaestionis* lib. III. apud *Photium* cod. CXC. ὡς Πλησίῤῥοος ὁ Θεσσαλὸς ὁ ὑμνογράφος ἐρώμενος γεγονὼς Ἡροδότου καὶ κληρονόμος τῶν αὐτοῦ, οὗτος ποιήσειε τὸ προοίμιον τῆς πρώτης ἱστορίας Ἡροδότου Ἁλικαρνασσέως. Τὴν γὰρ κατὰ φύσιν εἶναι τῶν Ἡροδότου ἱστοριῶν ἀρχήν. Περσέων οἱ λόγιοι Φοίνικας αἰτίους γενέσθαι φασὶ τῆς διαφορῆς.

III. Herodoto eiusque fidei detraxere e veteribus *Ctesias* q) apud Photium, Strabo et Diodorus non vno in loco, Gellius, Plutarchus in libro de malignitate Herodoti tom. II. p. 855. etc. Boeotios ciues suos vindicaturus, et Aelius *Harpocration*, qui teste Suida in Ἁρποκρατίων, [et *Eudocia* p. 66.] librum scripserat περὶ τοῦ κατεψεῦσθαι τὴν Ἡροδότου ἱστορίαν, et *Manetho Aegyptius*, qui ἐν τῷ πρὸς Ἡρόδοτον citatur ab [!] Etymolog. M. in Λεοντοκόμος et ab Eustathio ad Iliad. λ'. vnde haud satis accurate eruditissimus *Bochartus* I. Hierozoic. p. 715. et ex eo *Suicerus* in Λέων laudant Manethonem in notis ad Herodotum. Sed et *Iosephus* lib. I. contra Apionem cap. 14. p. 1035. testatur, Herodotum ἐν τοῖς πλείστοις ψευδόμενον non ab vno vel altero, sed ab omnibus argui, et *Photio* cod. LX. atque ipso *Cicerone* iudice lib. I. de legibus cap. 1. apud Herodotum Historiae patrem sunt innumerabiles fabulae. [Sic et iudicat *Aphthonius* pag. 27. *Diogenes Laert.* prooem. §. 9. *Heumann.*] Huic iudicio subscribunt e recentioribus *Lud. Viues*, *Ioh. Bodinus* et infiniti alii, [*Casselius* in Thucydideis p. 25. edit. Ackeri. Herodotum fabulosissimum esse historicum, ex collatione eius cum historia Cyri a Xenophonte descripta luculenta, ostendit *Hardtius* in Memoria Ximenii, pag. 5 — 16. Sed hoc est argumentum a particulari ad vniuersale. *Heumann.* atque infra ad Xe-

 nophontem,

o) *Herodotus* ipse libro V. 30. ὡς δεδήλωταί μοι ἐν πρώτῳ λόγῳ. [adde I. 75. VII. 93. et 213.]

p) *Lucianus* de scribenda Historia tom. I. p. 631. ὁ δ' ἂν Θουκυδίδης εὖ μάλα τοῦτο ἐνομοθέτησε, — — ὁρῶν μάλιστα θαυμαζόμενον τὸν Ἡρόδοτον ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας κληθῆναι αὐτοῦ τὰ βιβλία: et in Aetione siue Herodoto tom. I. p. 572 sq. οὐ θεατὴν ἀλλ' ἀγωνιστὴν Ὀλυμπίων παρέσχεν ἑαυτὸν ᾄδων τὰς ἱστορίας καὶ κηλῶν τοὺς παρόντας, ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας κληθῆναι τὰς βίβλους αὐτοῦ, ἐννέα καὶ αὐτὰς οὔσας.

q) De dissidio *Herodoti* et *Ctesiae* in rebus Assyriorum, et prioris locum lib. I. cap. 95. explicat vindicatque *Iacob. de Rhoer* in Feriis Dauentriensibus, Traiecti ad Rhen. 1758. 8. lib. II. cap. 1. pag. 137 sqq. *Harl.*

nophontem, in Cyri historia, num Herodotus an Xenophon maiorem mereat fidem, pluribus videbimus.] quamquam Herodoti caussam agunt non minus celebria nomina *Ioachimus Camerarius*, *Ios. Scaliger*, *Henricus Stephanus* r), *Henr. Boeclerus* diss. acad. tom. II. pag. 375 sqq. et ante annos non ita multos *Bernardus de Montfaucon* in libro gallico, quo Historiam Libri Iudith tueri et ab obiectionibus Chronologorum liberare conatur s). Saltem Herodotus

r) Multa habentur vulgo pro falsis, quia sunt insolita, cum verissima sint. Confer *Stephani Stephanii* prolegomena ad Saxonem Grammaticum cap. XXIII. *Fabric.* *Stephani* liber est inscriptus: L'Introduction au Traité de la conformité des merveilles anciennes avec les modernes, ou Traité préparatif à l'Apologie pour Herodote. (Geneuae) 1566. 12. Hic liber, qui valde contemnitur in: Memoires lit. Gr. Bretagne tom. XIII. p. 68. saepe a scriptoribus confunditur cum eiusdem Stephani Apologia pro Herodoto, huius editioni praefixa, notante *Simonio* tom. III. Bibl. crit. cap. 32. pag. 341. vide ipsam Fabricii not. ad edit. Stephanianam paullo post adiectam. *Sallengre* Mem. de litterature, tom. I. cap. 4. *Pezius* in Bibl. Benedict. etc. lib. I. p. 18t. Herodoti caussam quoque agunt *Tolandus* in Liuio Adeisidaemone, §. 3. *Rabenerus* in Amoenitat. histor. pag. 49 sqq. *Heumann*. Stephani Introductio duodecies deinceps est formulis typographicis repetita; omnes vero editiones enumerant *Sallengre* l. c. pag. 38 sqq. et *Niceron* in: Nachrichten von den Begebenheiten und Schriften ber. Gelehrten, ex vers. germ. Rambachii, part. XX. p. 32 sqq. Nouissima edit. est aucta adnotatt. *Duchat.* Hagae Com. 1735. 8. II. tom. adde *Goetz*. Mem. bibl. Dresdens. vol. I. p. 199. et *Freytag.* adpar. litter. tom. II. p. 1276. *Harl.*

s) De hoc libro agunt Acta Eruditor. tom. II. supplem. p. 49. Idem in Supplementis antiquitatis explanatae, tom. III. pag. 119. 120. *Fabric.* Contra Plutarchum aliosque partes Herodoti suscepit *Geinozius* in Vindiciis et defensione illius in Actis academiae Inscription. tom. XVIIII. p. 115. et XXI. p. 120 sqq. edit. Paris. et germanice versis in *Gattereri* bibliotheca historica, tom. X. p. 26 — 136. Ab iniuriis Plutarchi defenditur quoque a Ricard. v. Allgem. Litt. Zeitung. 1789. mens. Oct. p. 78. *Wood* in: Versuch über das Original-Genie des Homers pag. 215. narrationem Homeri de Helena et Menelao praefert illi quidem, quam Herodotus de illis a sacerdotibus aegyptiacis accepit: neque tamen ex eo omnem Herodoti fidem tollere audet; contra profitetur, se in plurimis terris et regionibus, quas perlustrasset et descripsisset Herodotus, hunc esse sequutum, et in omnibus rebus, quas ille ipse vidit, cum deprehendisse hominem veri amantissimum; in reliquis vero, quae ab aliis faudo acceperit, auctorem valde credulum. Atque ego subscribo Wesselingii iudicio, in praefatione p. III. lato: „Fuit, inquit is, Herodotus vitio humani ingenii obnoxius erroribus, lapsus veri ignorantia haud raro est, saepius etiam ab aliis deceptus." et quaedam adfert fabulosa. Pergit vero: „Istud haeret in dubio, truncataene Musae sint, et an alios similis argumenti commentarios Herodotus digesserit? Mutilationis et defectus suspicionem de Athenada, viro Trachinio, indicata mouent libr. VII. cap. 213. ὅτος ἀπέκτεινε μὲν Ἐπιάλτεα δι' ἄλλην αἰτίην, τὴν ἐγὼ ἐν τοῖσι ὄπισθεν λόγοισι σημανέω· *Hic Epialten aliam ob caussam, quam ego sequentibus in libris reddam, interemit.* Reddidit autem nusquam, non octauo, nedum libro nono. Ergone ea excidit commemoratio? an promissi obliuio eius animum incessit? an decimum adiungere meditatus fuit librum? Vtrumque fieri quitum est. Nam hiatus illis in Musis nullum se mihi indicium prodidit." — *Harduinus* Operr. select. p. 513. non diffitetur, se *Herodoto* et Plinio prae omnibus aliis scriptoribus tribuere plurimum. Bene quoque Herodoti studium commendat eumque defendit *Denina* in: Staats- und Gelehrten - Geschichte Griechenlands. Aus dem Italienischen — von *Christfried Vlrich Dau*, vol. I. part. II. Flensburg. et Lips. 1785. p. 115 sqq. Tutius de eius fide singulorum argumentum sumi possit, si *Herodotus* vbique, vt lib. V. 36. et 135. et lib. IV. cap. 13. auctores nominasset. Prioribus locis citat Hecataeum; in postremo *Aristeam* Proconnesium: atque *Valcken.* ad hunc locum p. 286. not. 8. animaduertit, hoc veluti fonte Scythica Herodotum non pauca derivasse, idque suspicari licere ex istis, quae dedit ex hoc fabulatore *A. Gellius* N. A. IX. cap. 5. Illum vero multa ex ingenio de Persis confinxisse, ex ipsis graecis auctoribus, qui penitius disciplinam Magorum cognouerant, aliqui arguerunt apud Diogenem Laertium, animaduertente V. D. in Act. Erud. lips. mense Iun. 1717. p. 247.

rodotus ipse non omnia pro exploratis venditat, v. g. libro II. cap. 123. *Τοῖσι μὲν νῦν ὑπ' Αἰγυπτίων λεγομένοισι χράσθω, ὁτέῳ τὰ τοιαῦτα πιθανά ἐστι.* Ἐμοὶ δὲ παρὰ πάντα τὸν λόγον ὑπόκειται ὅτι τὰ λεγόμενα ὑπ' ἑκάστων ἀκοῇ γράφω. Et lib. IV. cum de monstris Libyae dixisset: *ταῦτα εἰ μὲν ἐστὶ ἀληθέως, οὐκ οἶδα, τὰ δὲ λέγεται, γράφω.* Epitomen Herodoti duobus Libris concinnatam a *Theopompo Chio* [t]) et eius aequali *Ephoro*, memorat Suidas [et *Eudocia* pag. 230.] in Θεόπομπος. *Sallustii* Sophistae commentarium in Herodotum, aliumque *Heronis* Rhetoris Atheniensis, idem [et *Eudocia* pag. 381.] in Σαλλούστιος, et Ἥρων. De dictione Herodoti leniter fluente et suaui, nota sunt Ciceronis et Fabii iudicia. Quod in medio dicendi genere excellat, pluribus disputat Dionysius Halicarnasseus, qui eum in plerisque praefert Thucydidi, et Xenophontem in charactere πραγματικῷ pariter ac λεκτικῷ Herodoti ζηλωτὴν fuisse obseruat. Sidonio Apollinari carm. 23. v. 134. torrens Herodotus, tonans Homerus.

 IV. Scripsit

p. 247. Enimuero, ne ea, quae in vtramque partem disputata sunt, repetam, Herodotum non solum excusatione, sed etiam laudibus et commendatione dignissimum, quem non modo iuuenes, sed etiam viri docti, ingenii humani perscrutatores historiaeque amantes sedulo legant, iure quodam existimamus. Atque *Montfaucon.* tanto eius amore captus est, vt eum singulis annis perlegeret. vid. eius vita in Actis Societ. Paris. Inscript. vol. VIII. pag. 444. versionis germ. Gottsched. Atque ille et a simplicitate suauitateque orationis et ab arte omnem meret laudem iureque habetur historicorum princeps, cuius eloquentia tanta videbatur *Ciceroni* de Orat. II. cap. 13. sect. 55. vt, ea se, profiteretur, magnopere delectari. adde eumdem in Bruto cap. 13. A *Quinctiliano* I. O. lib. X. 1, 73. scite comparatur cum Thucydide; immo vero huic et reliquis historicis praefertur, ab arteque historica laudatur a *Dionysio Halicarn.* in Epistola ad Pompeium et in notatione Thucydidis. *Longinus* de sublim. sect. XIII. §. 7. p. 98. edit. Tollii, (cuius notam conferes,) vocat eum Ὁμηρικώτατον. — *Monboddo* in: of the Origin and Progress of Language, Londini 1788. sub fin. vol. IV. agit de Herodoto, et arbitratur, illum in conficiendo opere suo, more poetarum epicorum, vnicum sibi propositum habuisse scopum primarium, quo ab initio statim, veluti proprio themate adnuntiato, reliquas, illius quasi episodia, fuisse in orbe factorum gestorumque narrationes: quod quidem acute atque ingeniose magis, quam vere dictum videtur. *Harl.*

t) Quoniam nemo praeter Suidam huius epitomes meminit, hinc *Vossius* de Hist. Gr. pag. 16. et 31. coniicit, potius esse Theopompi cuiusdam iunioris. *Fabric.* Citatur quoque in Lexico bibliothecae Coislin. in Φυγαδεῦσαι p. 484. Hunc locum et alium grammatici Sangermanensis eiusdem MS. Ἀναβῆναι τὸν ἵππον, ἀντὶ τοῦ ἐπιβῆναι· Θεόπομπος ἐν ἐπιτόμῳ τοῦ Ἡροδότου: (vbi Herodoti verba, a Theopompo seruata, ostendit *Piersonus* ad Moerid. Attic. p. 4.) alium denique eiusdem grammatici: Κακόβιοι· Θεόπομπος ἐν τῇ ἐπιτομῇ Ἡροδότου etc. retulit *Ruhnken.* in Historia critica oratorum graecorum p. 89. vt doceret, Vossium, qui hanc epitomen iuniori cuidam Theopompo tribuit, coniectura aberrare, quia Grammaticus ille non nisi vetustissimos et classicos, quos vocat, scriptores laudet, vt eorum auctoritate vindicet voces et loquendi formulas, quas Atticistae temere damnassent. Idem citat Photium Lex. MS. et Suidam v. Σπαδίζω, *Epitomen Herodoti* laudantes, atque negat, *Ephorum* quoque tantillae rei simul operam dedisse. Corrigit enim cum Meursio prauam in editt. Suidae interpunctionem in Θεόπομπος hac ratione: γεγονὼς — — — ὅτε καὶ Ἔφορος, Ἰσοκράτους ἀκουστὴς ἅμα Ἐφόρῳ. Ἔγραψεν ἐπιτομὴν τοῦ Ἡροδότου etc. pro vulgata: — ἀκουστής. ἅμα Ἐφόρῳ ἔγραψεν etc. A pag. 87. autem pluribus de hoc *Theopompo Chio* agit et animaduertit, apud Schol. *Aristoph.* ad Aues 1354. et *Porphyrium* de abstin. anim. II. 16. pro *Theopompo* legendum esse Θεόφραστος. Theopompum Chium epitomes Herodoti esse auctorem, probat quoque *Toup.* ad *Longinum* de sublimit. qui sect. XLIII. ὁ Θεόπομπος, ait, ὑπερφυῶς σκευάσας τὴν τοῦ Πέρσου, (n. Cambysis, regis Persarum) κατάβασιν ἐπ' Αἴγυπτον, (forsan in illa epitome.) Atque *Toupio* huc quoque referendus videtur *Hesychius* v. Ζωρέ· καὶ Ἡρόδοτος μαρτυρεῖ, καὶ Θεόπομπος ὁ Χῖος. *Harl.*

IV. Scripſit praeterea Herodotus Ionica dialecto ἘΞΗΓΗΣΙΝ ΠΕΡῚ ΤΗ͂Σ ὉΜΗ͂ΡΟΥ ΒΙΟΤΗ͂Σ, *Narrationem de Homeri vita*, quae itidem exſtat, cum Homero ſaepius edita, iam in prima edit. Florentina, atque etiam in edit. Barneſii, Cantabr. 1711. 4. ad cod. Baroccian. a Th. Hearne recenſita, et de qua dixi hoc ipſo libro ſecundo cap. 1. vbi et eorum expendi ſententiam, qui ſcriptum iſtud Herodoti noſtri eſſe negant. Herodoto tribuunt praeter ibi laudatos *Euſtathius* Prolegom. ad Iliadem, et auctor Scholiorum graecorum in Lucianum tom. I. pag. 32. et tom. II. pag. 17. [Bouherio videtur Herodotus admodum iuuenis conſcripſiſſe illam vitam.]

V. Promiſit Herodotus etiam λόγυς Ἀσσυρίυς lib. I. cap. 184. adde cap. 106. et λόγυς Λιβυκὺς, lib. II. cap. 161. v) Sed ab eo elaboratos non crediderim, [ſ] quoniam nemini veterum memorantur. Ariſtoteles quidem lib. VIII. Hiſt. Animal. cap. 17. reprehendit Herodotum v), quod tradiderit aquilam in obſidione Nini bibiſſe, cum vniuerſae aues γαμψώνυχες ſiue aduncis vnguibus praeditae potu abſtineant: illud vero in nouem Herodoti libris neutiquam occurrens, ex Aſſyriaca eius hiſtoria petitum *G. I. Voſſius* w) ſuſpicabatur. Forte autem integrioribus Herodoti Muſis vſus eſt Ariſtoteles, cum *Iſ. Voſſius* quoque *Colomeſio* p. 121. Opuſc. [Colomeſii Opp. p. 325. edit. Fabricii,] teſtatus ſit, plura ſe Herodoti loca obſeruaſſe, quae in libris, quales hodie habemus, non exſtant x). Ignarum fuiſſe Herodotum linguae

u) Camerarius in Herodoti vita.

v) In quibusdam Ariſtotelis editionibus male *Heſiodus* pro Herodoto legitur. vid. *Graeuii* Epiſtolas a me editas, p. 307. *Fabric.* Atque Ariſtotelis locum eſſe ſanum, docet *Weſſeling.* in diſſ. Herodotea pag. 4. *Harl.*

w) *Voſſius* de Hiſtor. Gr. lib. I, 3. p. 17. Et lib. III. de idololatria cap. 90. Confer *Gatackeri* Cinnum lib. II. cap. 8. p. 314. *Fabric.* *Walther.* in animaduerſſ. hiſtor. et crit. p. 89 ſq. negat contra *Vignolium* (tom. II. p. 175.) Herodotum non dedita opera Aſſyriam tractaſſe hiſtoriam, quam bis promiſiſſet, licet non ipſe dixiſſet, ſe iam, vti *I. G. Graeuius* in Antiqq. rom. tom. V. praefat. ext. falſo exiſtimauerit, conſcripſiſſe: negat, Ariſtotelem teſtari, ſe haec vidiſſe Aſſyriaca, etiamſi id opinetur *Freretus* in Memoir. VII. pag. 545. et ante hunc *Voſſius* l. c. atque *Walther.* in comment. integra a p. 67. perſequitur Herodoti et Cteſiae ſententias de magnitudine atque antiquitate imperii Aſſyriaci et Medici. *Harl.*

x) De libris Herodoti deperditis diligentiſſime diſſerit *Pet. Weſſeling.* in diſſert. Herodotea, Traiecti ad Rhenum 1758. cap. I. et II. atque cap. I. Fabricii ſuſpicionem, Ariſtotelem integrioribus Herodoti Muſis forte vſum fuiſſe, haud probabilem eſſe cenſet: (atque in praefatione ad edit. Herodoti iudicium ſuum repetit firmatque,) refutat *Des Vignoles* grauem acerbamque accuſationem (in Chronolog. lib. IV, 4, 6. etc.) commentarios rerum aſſyriarum fuiſſe negligentiſſime ſcriptos; nihil certi neque explorati in Aſſyriorum geſtis rebus illorum auctorem habuiſſe; ne primum quidem imperii conditorem nouiſſe, neglexiſſe propter ea eorum vſum Graecos atque inutiles habuiſſe libros, praeſertim quod hiſtoria Aſſyriorum ab aliis multo accuratius et ſtudioſius fuerit digeſta. Negat contra *Bouherium* (in diſſ. Herodot. p. 7.) reſtare fragmenta libri illius, et fragmentum, quod Bouherius in Chronico Paſchali, (p. 38. edit. Venet.) detexiſſe ſibi videbatur, manaſſe ex *Malalae* Chronographia p. 200. docet. De λόγοι Λιβυκοῖς in cap. II. parum diſcedere velit a iudicio Fabricii, eos ab Herodoto, res Libycas extremo libro IV. operoſe exſequuto, non eſſe elaboratos: malit tamen amplecti *Bouherii* ſententiam, innuiſſe ſcriptorem eam libri IV. partem, eiusque ſectionem 159. quae infelicem Apriae in Cyrenen expeditionem atque Aegyptiorum ab eo defectionem depoſitam ſeruat: neque tamen omni caret ſuſpicione illa ſententia. Nam Herodotus, qui vberius de Apriae atque Aegyptiorum rebus ſe in *Libycis* commemoraturum teſtatur (lib. II. 161.) id paucíſſimis verbis perſequitur lib. IV. 159. Incertum igitur eſſe credit, num ſententiam et propoſitum ille demutauerit, an alia ſubſit cauſſa. Nullus

linguae Persicae, et nullis Orientis gentium instructum monumentis, adfirmat idem *Is. Vossius* cap. 1. libri de Oraculis Sibyllinis. Nimirum Persicae linguae ignorantiam *Gatackerus* cap. 21. p. 661. Aduersar. edit. Lond. colligit ex eo, quod Herodotus omnia Persarum nomina in literam S. desinere tradidit, graecis tantum scriptoribus consultis. [Add. post Richardsonum *Wahlius* in der Allgem. Gesch. der morgenl. Sprachen p. 299. *Beck.*] Sed *Vossii* opinionem refutat Iac. Gronou. ad Herodot. IX. pag. 199.

VI. *CODICES MSSTI.*

De pluribus et melioribus codicibus msstis iam diligenter egit *Wesseling.* in praefatione: quare paucis rem absoluere licebit. Princeps olim omnium habebatur atque incontinenti paene ac superstitiosa veneratione, qua illum *Iac. Gronouius* prosequutus, ideoque a multis acerbius est agitatus, quam maxime celeber est *Mediceus* membran. ante octingentos prope annos iam exaratus, quem admiratur quoque *Bandinius*, et aegerrime fert, illi a Wesselinglo praeferri *Passioneum* codicem, praebetque exemplum, non vbique pari fide lectiones esse excerptas, in Catalogo codd. graec. biblioth. *Laurentianae* vol. II. plut. LXX. cod. III. pag. 657. — In eodem pluteo, cod. VI. in eodemque vol. p. 665. est cod. membr. in 4. saec. XIV. manu Nicolai Triclinii 1418. scriptus et continet omnes Herodoti Hist. libros. Is codex memoratur quoque a *Montfaucon.* in Palaeogr. graeca p. 68. — Ibidem p. 688. cod. XXIX. membran. fol. saec. XV. — et p. 689. cod. XXXII. chartac. in 8. saec. XV. — tom. III. plut. 86. cod. VIII. saec. XV. nr. 27. continet excerptum historicum de serpentibus alatis, qui in Aegypto et Arabia reperiuntur, quod Herodoti nomen in margine exhibet, atque ex Herodoto desumtum suspicatur Bandinus. — *Vita Homeri*, quae Herodoto vulgo tribuitur, cum Homeri Odyssea, ibid. plut. 32. cod. IV. tom. II. p. 126. ibid. plut. 60. cod. XIV. nr. 3. p. 604. et p. 691. plut. 70. cod. XXXV. — *Herodoti* et aliorum sententiae *de Nili adscensu*, ibid. p. 583. plut. 60. cod. I. ac p. 607. cod. XIX. nr. 6. — Citatur Herodotus in Viol. compos. ibid. tom. I. pag. 549. secundum *Montfaucon.* mox laudandum I. pag. 360. est in Plut. 59. Lexicon dictionum Herodoti, secundum alphabetum, cui subiiciuntur quaedam de dialecto ionica.

Secundum *Montfaucon.* in Bibliotheca bibliothecarum msstorum, tom. I. pag. 4. sunt *Mediolani* in bibliotheca S. Ambrosii quinque codd. Herodoti, quorum antiquissimus est in folio: duo alii sunt quidem antiqui; sed non paris vetustatis; quartus est trecentorum annorum; quintus in 8. recens. (ibid. tom. I. p. 500. E. commemorantur duo lexica dictionum Herodoti, in biblioth. Ambrosiana.) — In bibliotheca *Mutinensi* cod. Herodoti visitur quadringentorum annorum, adde p. 531. A. — in biblioth. *Vaticana Romae* sunt tres codd. et ex bibliotheca Palatina accesserunt duo alii codd. adde p. 8. C. — pag. 434. B. Herodotus in biblioth. *Cesenatensi.* — pag. 531. A. — pag. 562. C. in biblioth. *Vindobonensi.* — pag. 643. A. et manu Andreae Doni Her. libri V. priores, pag. 646. A. tum pag. 658. A. in bibl. *Bodleiana.*

lus quidem veterum λέγει Herodoti Λιβυκὰς ab isto (lib. IV. 159.) distinctos nouit aut adtigit. At idem *Wesseling.* in edit. *Herodoti* ad II. 161. n. 88. et in praef. p. 3. probat *Bouherii* (diss. Her. cap. I.) et *G. Raphelii* sententiam in Annotatt. ex Herodoto ad S. S. p. 96. non indicari singularem de rebus Libycis commentarium, sed innui ea, quae lib. IV. 159. narrata sunt. Atque *Raphelii* explicationem vnice veram agnouit *Valcken.* ad eumdem locum II. 161. nr. 91. *Harl.*

Bodleiana. — pag. 669. E. in biblioth. Collegii S. Emmanuelis in vniuersitate *Cantabrig.* — pag. 674. E. in biblioth. Collegii *Etonensis.* — pag. 688. A. B. in *Hibernia* in biblioth. *Mori* Episcopi quondam Noruicensis sunt edd. Herodoti Stephaniana 1570. cum emendationibus Ios. Scaligeri et Dan. Heinsii, atque iterum eadem cum multis If. Casauboni adnotationibus. — pag. 372. B. C. in biblioth. Laurentiana Medicea cod. membr. *Herod.* lib. IX. *Laurentio Valla* interprete, et alius vers. lat. praeuia tabula et icone auctoris. — versio *gallica* inter codd. biblioth. D. President de Mesme, *Montfauc.* l. c. II. pag. 1329. A.

Venetiis in biblioth. D. Marci, teste Catalogo MSS. illius biblioth. tom. II. p. 169. cod. CCCLXIV. saec. XV. fol. Herodoti hist. lib. IX. cum decerptis variis lectionibus ex collatione cum edit. Gronou. — pag. 174. cod. CCCLXV. chart. saec. circiter XV. fol. min. et pag. 175. cod. CCCLXVI. chart. eiusdem aetatis et formae.

Romae in biblioth. cardinalis *Passionei* cod. in charta pergamena saec. circ. XII. quem Wesseling. in praefatione valde celebrauit, eumque praestantia Mediceo nihil cedere, saepe superiorem esse scripsit, indignante vero Bandinio.

In bibliotheca regia *Paris.* teste Catalogo est historia *Herodoti* in codd. MCCCCV. librum I. exhibente MDCXXXIII. qui longe praestantissimus habetur, saec. XII. et a Wesselingio laudatur in praefatione, MDCXXXIV. MDCXXXV. MMDCCCCXXXIII. cui accedit lexicon vocabulorum, Herodoto peculiarium, et *Homeri* vita in codd. MDCCXXXII. MMDCCCCLV. MMMXX. — tom. IIII. cod. MMMMMDCCXI. est *Laur. Vallae* versio latina, cod. MMMMMMCCLII. lib. I. ex interpretatione et cum commentariis *If. Casauboni*, in cod. MMMMMDCCCXXXI. nr. 14. vita Homeri, quae *Herodoto* tribuitur, interprete *Peregrino Alleo.* — *Wesseling.* in praefat. memorat cod. recenter in biblioth. regiam illatum, in quo haud pauca sunt fragmenta ex IX. Herodoti Musis; aliumque cod. saec. XV. duo priores libros et III. magnam partem complexum in monasterio *S. Remigii* congregationis S. Mauri in Francia.

Matriti in biblioth. regia teste *Iriarto* pag. 131. cod. manu Lascaris 1487. scriptus, Herodoti hist. et vita Homeri, et in cod. LXXIX. fol. 162. p. 293. ex Herodoti lib. VII. excerptum de Siciliae tyranno Gelone.

In biblioth. *Vindobonensi*, teste *Nesselio*, part. V. p. 143. cod. LXXXV. antiquus chartac. et bonae notae, cuius varias lectiones habuit Wesseling.

De codd. *M. Britanniae* ex *Montfaucon.* supra iam retulimus. Wesseling. accepit varias lectiones ex cod. *Guil. Sancroft*, Cantabrigiae adseruato, et a Galeo iam celebrato atque ex chart. cod. annorum fere quingentorum perutili *Ant. Askew.* — In biblioth. Bodleiana *Oxonii* sunt III. codd. Herodoti. — *Augustae* Vindelic. est lexicon Herodoteum mstum. — In *Montfaucon.* biblioth. Coislin. pag. 484 sq. est Lexicon Herod. libri I. In aliquot codd. eiusdem biblioth. Herodotus citatur aut fragmenta ex eius libris reponuntur, p. 288. 445. etc. Pag. 609. ex lexico quodam explicatur prouerbium *εἰς τὴν Ἡροδότου σκιάν*, *in Herodoti vmbram*, de iis, qui non perficiunt ea, quae proposuerant.

VII. VIII.

VII. VIII. Venio ad *EDITIONES*

Herodoti Historiae, antea quam graece comparuerunt, a *Laurentio Valla* in linguam latinam conuersae lucem viderunt, 1474. fol.

Herodoti historiarum libri IX. latine: In fine: *Herodoti Halic. patris historiae traductio e graeco in latinum per virum eruditissimum Laur. Vallensem — — Venetiis impressum est hoc opus per Iac. Rubeum, natione Gallicum. a. Dn. M.CCCC.LXXIIII. Nicolao Marcello, duce Veneto.* fol.

Vid. Catalog. biblioth. Bunau. tom. I. p. 96. et conf. *Io. Iouiani Pontani* epistola ad Petr. Saluatorem Vallam, qua Laurentii Vallae versionem postumam in regis Alfonsi gratiam compositam commendat, tom. III. Opp. p. 2597. edit. Basil. 1566. 8.

Herodoti historiarum libri IX. latine ex interpretatione L. Vallae. In calce: *Impressus* (typis Arn. Pannartzii) *Romae, in domo nobilis viri Petri de Maximis.* | *Anno salutis M. CCCC. LXXV. die XX. mensis Aprilis* etc.

Conf. *Audiffredi* Catalog. editt. rom. saec. XV. p. 182 sq. In epigrammate fini adiecto dicitur *Andreas Aleriensis* episcopus extremam imposuisse limam. Ille autem episcopus, num *Io. Antonius*, quod quidam ex epitaphio illius apud Vghellum in Italia sacra, tom. III. col. 504. minus accurate descripto fuerant demonstraturi, an *Io. Andreas*, quod *Quirini*, vir purpuratus, contendit et euicit, sit nominatus, susius disputatur in *Freytagii* Adparatu litterario, tom. III. p. 620 sqq. adde *Draekenb.* in elencho editionum Liuii, tom. VII. pag. 329. qui docet, perperam illum nominari *Io. Antonium*, sed rectius *Io. Andream:* atque prioris nominis opinionem ortam esse ex compendio scripturae *Io. An.* quemadmodum nomen illius in multis ipsius litteris exaratum legitur. At de ipsa *Vallae* interpretatione ex codice mutilo facta, varia diuersaque virorum doctorum iudicia fuerunt. In primis Poggius Florentinus maledixit Vallae adhuc viuo: atque *Dan. Huetius* de claris interpretibus sect. VIII. pag. 266. eum, scribit, *oscitantem saepius et alias res agentem fidem apud eruditos detoxisse.* Nec pepercit ei Iac. Gronouius. Multa quidem peccauit, multa corrupit, quae animaduertit et sanauit Paullus Leopardus, maxime H. Stephanus, multa tamen in Laurentianis abscondita latent, vnde sanitas et verus color Herodoto redire queat: id quod *Wesseling.* in diss. Herodotea cap. VIII. vbi de Vallae interpretatione haud prorsus inelegante agit, multis exemplis comprobauit. De codd. msstis illius interpretationis supra iam disseruimus. Est vero illa crebrius repetita typis. — *Venetiis* per Ioannem et Gregorium de Gregoriis fratres, VIII. Mart. 1494. fol. — emendata ab *Antonio Mancinello*, praecedit *Isocratis* oratio de laudibus Helenae, a *Io. Petro Lucensi* latine reddita, saec. XV. fol. conf. de hac et reliquis primis tum versionis lat. tum textus graeci editionibus *Clement.* biblioth. histor. et crit. vol. IX. pag. 436 sqq.

Herod. nouem Musę, a Laur. Valla translatę etc. Veneunt Paris. *a Ioanne Paruo.* (1510.) 4. cura *Petri Phoenicis*, qui de versionis Laurentianae defectu conquestus est. At primus tot capita, in interpretatione Laurent. ipsisque codicibus, tum eo, quo vsus est Valla, tum Vindobonensi et Sancroftiano, exsulantia, pristinam in sedem reuocauit vertitque *Heresbachius* in editione inscripta:

Herod. libri nouem, Musarum nominibus inscripti, latine, interprete Laur. Valla. *Accesserunt huic editioni plus minus nouem folia quae in primo libro a Laurentio, exemplaris forte vitio, praetermissa, iam primum a* Conr. Heresbachio *e Graeco suis locis sunt adiecta, cum alia in ceteris libris accessione, castigationeque ad graecum exemplar facta. Item de genere vitaque Homeri libellus, iam primum a* Conr. Heresbachio *e graeco in latinum conuersus.* Coloniae apud Eucharium Ceruicornum, aere et impensa M. Godefridi Hittorpii, ciuis coloniensis. 1526. fol.

Vid. Catalog. biblioth. Bunau. I. pag. 96. — repet. Paris. per *Baden;* Io. Parui impensis. 1528. fol. (vid. *Maittaire* A. T. tom. II. p. 705.) et Colon. 1526. 1537. fol. — Vtriusque translationem emendauit *Sebast. Castalio.* Basileae ex officina Hieron. Curionis. 1559. 8. — ibid. ex offic. H. Petrina. 1573. 8. — *libellus de genere vitaque Homeri, a Conr. Heresbachio latinitate donatus*, prodiit Paris. ex offic. Sim. Colinaei. 1528. 8. Colon. 1534. 8. — *Libri* autem *IX. Herodoti per Laur. Vallam interpretati* etc. cum eiusdem lib. de genere vitaque Hom. interpr. Heresbachio, etc. Lugd. apud Seb. Gryphium. 1542. 8. (iam a Fabricio memorata edit. est quoque in biblioth. cl. Schwarzii, Professoris Altorfini,) et ibid. teste Fabricio, 1551. 12. apud heredes Seb. Gryphii. 1558. 12. (vid. *Maittaire* A. T. indicem p. 481.) — Colon. apud Maternum Cholinum. 1562. fol. ex Seb. Castalionis correctione. (vid. *Goetzii* Memor. biblioth. Dresd. tom. I. p. 196 sq. et *Baumgartenii* Nachrichten von einer Hallischen Bibliothek, part. VIII. p. 167 sq.) — Versio Vallae correctior facta est cura *H. Stephani:*

Herod. historiae libri IX. et de vita Homeri libellus, latine; illi ex interpretatione Laur. Vallae adscripta, hic ex interpretat. Conr. Heresbachii, vtraque ab Henr. Stephano *recognita; ex Ctesia excerptae historiae. Icones quarumdam memorabilium structurarum. Apologia Henr. Stephani pro Herodoto.* Anno M.D.LXVI. (1566.) Excudebat Henric. Stephanus. fol. (de qua editione copiosus est *Goetz.* in Memorabil. Biblioth. Dresdens. I. pag. 197. inprimis *Freytag.* in Adparatu litterario, tom. II. pag. 1275 sqq.) — Francof. apud Andreae Wecheli hered. Claud. Marnium et Ioh. Aubrium. 1594. 12. antea, teste Fabricio, Francof. 1584. cum Sylburgii Spicilegio, item 1595. 8. 1620. 8. Henr. Stephanus praecipue suam demonstrauit industriam in reddendis latine versibus, quos graecos longe plurimos in vita Homeri adfert Herodotus, nec translatos Heresbachius reliquerat. *Iac. Gronou.* in sua editione passim flagellat bonum Vallam; at inclementius agit cum H. Stephano, eumque vocat fabrum prauitatis, infami violentia praeditum, et quae sunt similia conuitia improba, quae collecta reperies in Actis Erudit. Lips. an. 1716. mens. Maio pag. 198 sq. Stephanum tamen a Gronouio dignis conuitiis aliquoties verberatum esse, iudicat *Stephan. Berglerus* ibid. p. 378.

Graece autem Herodotus primum comparuit opera *Aldi:*

Herodoti libri IX. quibus Musarum indita sunt nomina, gr. Venetiis in domo Aldi, mense Septembr. 1502. fol.

Aldus multis exemplaribus castigatum edidit Herodotum, raro ionici sermonis formam neglexit, atque elegantissime complusculа, insequentium temeritate aut mutata, aut socordius praeterita, descripsit, iudice Wesselingio, qui in praefatione sua accurate diligenterque recensuit editiones. Illam melioribus Aldinis editionibus adnumerat, ac meliorem et fideliorem codice Mediceo esse ducit *Bergler.* in Act. Erud. 1716. p. 378. Presse sequutus est Aldum *Camerarius:*

Herodoti

Herodoti libri IX. quibus Musarum indita sunt nomina; *Georgii Gemisti*, qui et *Pletho* dicitur, de iis, quae post pugnam ad Mantineam gesta sunt, libri II. graece, vna cum *Ioach. Camerarii* praefatione, annotationibus, *Herodoti* vita, deque figuris, et, qua vsus est, dialecto. Basil. in offic. Heruagiana. 1541. fol. — repet. ibid. 1557. fol.

Camerarius in praefatione professus, se facultatem, quam consequutus sit, graecae linguae magna ex parte Herodoti lectioni debere acceptam referre, caussas exposuit cum laude et defensione aut excusatione auctoris, cur tanti fecerit illum. Quae de Herodoti vita, de dialecto ionica et de figuris atque vocabulis quibusdam adnotauit, ea pauca sunt. Fabricius, in his, ait, editionibus graecis liber de vita Homeri desideratur, vulgatus Graece cum Homero edit. Florent. in fol. Aldinae et Argentorat. in 8. et ab H. Stephano cum Homeri et Hesiodi certamine an. 1573. 8. adiunctis p. 177. nonnullis Iof. Scaligeri in Hesiodi libellum castigationibus. Vicissim in hac Basileensi editione Herodoto additi graece sunt libri duo Georgii Gemisti Plethonis ex Diodoro et Plutarcho de iis, quae post pugnam ad Mantineam gesta sunt. Hos Aldus non cum Herodoto; sed cum Xenophonte et Herodiano vulgauerat. an. 1503. fol. Prodierunt quoque cum Xenophonte Florent. apud Iuntas. 1527. fol.

Clio s. liber I. separatim, graece prodiit apud Christian Wechel. Paris. 1538. et 1553. 4. — *Clio et Euterpe*, gr. ibid. 1544. 4. apud eumdem.

Hinc inde e libris partim, partim de coniectura immutatum dedit contextum *Henr. Stephanus* a Iac. Gronouio l. c. inhumaniter inficeteque ideo habitus, a *Wesselingio* autem in praefatione verecundius reprehensus, excusatus et laudatus:

Herod. Historia s. historiarum libri IX. qui inscribuntur Musae. Ex vetustis exemplaribus recogniti. *Ctesiae quaedam.* graece. *Henr. Stephani.* 1570. fol.

Paginam huius editionis respicit Aem. Portus in Lexico suo ionico s. Herodoteo. Eodem anno in forma maxima Stephanus edidit *Conciones siue orationes* ex graecis latinisque historicis excerptas, graecis quidem *Herodoto*, Thucydide, Xenophonte, Polybio etc. cum versione latina. Quibusdam editionis graecae Herodoti exemplaribus adhaeret versio Stephani latina: Huic latinae versioni, separatim editae, non editioni graecae, vt Fabricius scripserat, additur *Apologia Henr. Stephani* [y]) *pro Herodoto.* Omissa quoque est de industria illa apologia, in altera Stephani editione:

Ἡροδότου — *Herodoti Halicarn. historiarum libri IX.* IX. Musarum nominibus inscripti. Eiusdem *narratio de vita Homeri*, cum *Vallae* interpretatione latina historiarum Herodoti ab *Henr. Stephano* recognita. Item cum iconibus structurarum ab Herodoto descriptarum. *Ctesiae* quaedam de rebus persicis et indicis. *Editio secunda.* Excudebat *Henr. Stephanus.* Anno M.D.XCII. (1592.) fol.

y) Toto coelo differt haec Apologia a libro Galliico H. Stephani, qui inscribitur: L'introduction au traité de la conformité des merveilles anciennes avec les modernes, ou traité preparatif à l'Apologie pour Herodote an. 1565. 8. et saepius postea editus, acerbam satiram continens in mores perditos et alios abusus Cleri Romani, non minus incredibiles futuros posteris, quam sint multa, quae de antiquis aetatibus ab Herodoto tradita sunt. *Fabric.*

Haec edit. diligenter descripta est in *Baumgartenii* Nachrichten von einer Hallischen Biblioth. part. VIII. pag. 163 sqq. vtraque vero Stephaniana in *Freytagii* Adparatu litterar. tom. II. p. 1278 sqq. vbi quoque de aliis editionibus, ipsoque Herodoto, eiusque fide historica historice et critice agitur. — De hac Stephaniana editione Fabricius praeter ea haec scripsit: „In hac Herodoti graeca iterum a Stephano recensita, castigata versio, vocabulaque ionica et genera loquendi Herodotea post Camerarii industriam diligentius adnotata, et Ionismi Gallici siue Ionici Gallicismi obseruati, testimonia veterum et varia in Herodotum epigrammata, tum adpendix ex variis collecta scriptoribus veteribus, de legibus et institutis tam persicis, quam aegyptiacis, et fragmenta Ctesiae atque excerpta cum H. Stephani versione et de Ctesia disquisitione. Notae vero in Herodotum, quas idem Stephanus editurum se promisit, numquam lucem adspexerunt." Stephanianam alteram, priore non posthabita, sequutus est *Iungermannus* in editione adcurata:

Herodoti — *historiarum libri IX* — Eiusdem narratio de vita Homeri. Cum *Vallae* interpretatione lat. — ab *H. Stephano* recognita, et Spicilegio *Frid. Sylburgii.* Item cum iconibus structurarum babylonicarum ab Herodoto descriptarum. Excerpta ex *Ctesiae* libris de rebus persicis et indicis, et ex iisdem fragmenta auctiora. Cum indice aucto et locupletato. Editio adornata opera et studio *Gothofredi Iungermanni.* Francof. apud Claudium Marnium et hered. Io. Aubrii. 1608. fol.

In biblioth. Leidensi est exemplar, cui *Franciscus Iunius* et *Isaac. Vossius* aliqua adscripserunt. *Iungermannus* contextum graecum in capita s. tmemata secuit et distinxit, atque indicem ad ea vtiliter adcommodauit: *διττογραφίας* ex schedis palatinis *Narrationi de vita* Homeri adscripsit, et *Λεξικὸν τῶν Ἡροδοτείων λέξεων* ex mstis *Melchioris Heimsfeldii Goldasti*, Ctesiaeque fragmenta dedit auctiora, aliaque, quae enumerauit *Goetzius* in Mem. bibl. Dresd. I. p. 195 sq. et quae omnia repetita sunt in sequenti editione:

Herodoti Halic. historiarum libri IX. etc. graece et lat. Geneuae, Oliua Paulli Stephani. 1618. fol.

Editor aut corrector, non vtique indoctus, (censente Wesselingio,) varias *Aem. Porti* suspiciones orationi inculcauit; alia, neque imprudenter, ex *Vallae* latinis correxit: hoc tamen Wesselingio videtur vituperatione dignus, quod illud consilium habuerit occultum. In reliquis reddidit exemplar Iungermannianum. De meritis autem doctissimi aeque ac modestissimi Iungermanni Fabricius ea, quae sequuntur, notauit. „Adiecit librum de vita Homeri, quem ad codicem insignem MS. emendauit; *Friderici Sylburgii* castigationes in non pauca Herodoti loca, glossarium breue Graecum in Herodotum [z]) ex MS. codice Goldasti, fragmenta Ctesiae post H. Stephani et A. Schotti [aa]) diligentiam locupletiora, et nouam adpendicem, e variis scriptoribus collectam, de incremento Nili [bb]), adiunxit. Voluit etiam addere notas Dan. Heinsii, si eas nancisci in tempore potuisset, de quibus *Hoeschelius* in litteris ad Iungermannum

z) *Λέξεων Ἰάδων συλλογή.* Multa huius *αὐτολεξεὶ* occurrunt apud Corinthium de dialectis, vbi agit de Dialecto Ionica. Etiam inter libros, quos Regi Galliae obtulit Antonius Eparchus, fuere *Ἡροδότου λέξεις ἱστορικαί.*

aa) *A. Schottus* ad versionem Photii cod. LXXII. fragmenta Ctesiae colligit.

bb) Ab istis passim refutantur ea, quae de Nilo disputat *Herodotus* lib. II. cap. 7 sq.

num 7. Cal. Sept. 1608. (post epistolas Hottomannianas p. 473.) Dan. Heinsii notae ad tuum Herodotum vel seorsim edi mereremur, si alia se ratio cum quocunque alio libro coniungendarum non offeret. Sed et illae tenebris hactenus damnatae nondum in lucem prodiere."

Herodoti Halic. — *liber primus, qui inscribitur Clio*, graece et lat. in vsum studiosae iuuentutis, seorsim editus. Latinam interpretationem diligenter recognouit, notasque rerum nouas, cum praefatione, apposuit *Io. Friderichus Fr.* Vtriusque linguae et historiarum in acad. Lips. P. P. Lipsiae, Mich. Lantzenberger excudeb. sumtibus Iac. Apelii. 1609. 8. Idem 1622. 8. edidit partem *Thaliae* siue lib. III. cap. 61 sqq. de μαγαφονίᾳ consultatione septem Persiae principum de optimo regiminis statu et Dario per σόφισμα in regem cooptato, cum recognita versione et notis. Praelectiones msstae non vltra libr. I. fuere Lipsiae apud Laurent. Antonium Güntherum Heshusium.

Hunc Gronouius aliquoties sequitur, et tamen carpit more suo. Insultat quoque *Thomam Gale*, cuius editio inscripta est:

Herodoti historiarum libri IX. — Eiusdem narratio de vita Homeri: Excerpta e *Ctesiae* libris de rebus persicis et indicis, gr. et lat. *H. Stephani* Apologia pro Herodoto. Accesserunt huic editioni chronologia historiae et tabula geographiae herodoteae: nec non variantes lectiones et notae ex pluribus msstis codd. et antiquis scriptoribus collectae, vna cum indice graeco et latino, (opera et studio *Th. Gale*, rectoris scholae D. Paulli.) Londini typis E. Horton. et I. Grover. 1679. fol.

Conf. *Baumgartenii* Nachrichten von einer Hallischen Biblioth. part. VIII. pag. 170 sqq. Iungermannianam, scripsit Fabric. editionem integram recudendam dedit [cc], sed ita, vt et glossarium graecum in Herodotum duplo auctius ex MSto codice vulgauerit, et indicem dictionum ionicarum, notatu digniorum, a *Nathanaele Nicols* confectum, et chronologiam Herodoteam, et suas denique eruditas notas et castigationes in Herodotum adiecerit, vsus MSto codice Archiepiscopi Cantuar. *Guil. Sancroft*, et variis lectionibus ex alio Herodoti codice manu exarato, [collegii Etonensis; ex vtroque dedit varias lectiones.] „Illud vere, inquit, dicturus videor, me venam saltim aperuisse ad Herodotum sanandum. Id certe volui, et vt consequerer, ex Galeno, Hesychio, Georgio Pardo ionicarum dictionum lexicon [dd]) auxi et locupletaui, tum etiam Herodotum non indiligenter contuli cum Athenaeo, Eustathio, Suida aliisque scriptoribus, qui ab eo quicquam fuerunt mutuati. Linguae ionicae canon [ee]) fuit olim Herodotus. Enimuero in vulgatis libris tot occurrunt glossemata, tot ab ea dialecto ad alias aberrationes, vt vix trientem ionici idiomatis nunc superesse crediderim. Infinita sunt, quae ex codice Archiepiscopi hoc in genere restitui poterant; sed nunc non

 erat

cc) Thom. Galeus Londini 1702. denatus, filius fuit Theophili Galei, qui scripsit philosophiam generalem et aulam gentilium. Fallitur igitur *Morhof.* qui lib. I. polyhist. philos. editionem Herodoti tribuit Theophilo. [conf. vol. XIII. pag. 640.]

dd) In hac palaestra studium prae ceteris suum demonstrauit *Aemilius Portus*, cuius Lexicon Ionicum lucem vidit Hanouiae an. 1603. 8. Ἐξήγησιν γλωσσῶν Herodoti scripserat olim *Apollonius Grammaticus*, laudatam Etymolog. M. in Κωφὸς et Σοφιστής.

ee) *Photius* cod. LX. de Herodoto: Ἰωνικῆς δὲ διαλέκτου κανὼν ἔστιν ἂν εἴη, ὡς Ἀττικῆς Θουκυδίδης. Eadem habet codice LXXII. extremo.

erat his locus. Exoriatur aliquis ita voueo, cui otium sit vberius et ingenium ad perpurgandum Herodotum." Praetereo loca quaedam Herodoti illustrata a *Palmerio* in exercitationibus ad optimos auctores Graecos, a Tan. Fabro in Epistolis: et a *Cordemoeo* in variis Opusculis editis gallice, Paris. 1704. 4. Orationes ac sermocinationes ex Herodoto excerptas et separatim editas Lipsiae, 1675. 8. a Reu. D. *Ioh. Oleario*, tum loca, quae Pomponius Mela latine expressit cum Graecis Herodoti παραλλήλως posita ab *Andrea Schotto* in sua Melae editione, Antwerp. 1582. 4. Versionem latinam *Vallae* post H. Stephanum et alios viros doctos locis quibusdam emendauit *Lambertus Bos* in Obseruationibus Miscellaneis cap. 2. 7. et 11. [F] *Fabric.*

Thomas Gale quae vouerat, ea praestare studuit, et multa egregie praestitit *Iac. Gronouius* in nitida et valde celebri editione, quae noua est recensio; at multas excitauit tragoedias:

Herod. historiarum libri IX — gr. et lat. cum interpretatione Laur. Vallae. Ex MS. membrana medicea post Aldi Manutii, Ioach. Camerarii, Henr. Steph. Gothofr. Iungermanni, Th. Gale in edendo operas non tantum adiutis locis, vbi a viris doctis sentiebatur corruptela; sed etiam graecismo per singulas fere paginas remollito, industria *Iac. Gronouii*, cuius accedunt notae; eiusdem narratio de vita Homeri, gr. et lat. interprete *Conr. Heresbachio.* Accedunt Excerpta ex Xenophonte, Strabone, Dinone, Heraclide, Cymaeo Clearcho, Agathocle, Cherete, Plutarcho, Nymphodoro de Persicis, Aegyptiis et Indicis; item de incremento Nili ex Plutarcho, Theophylacto Simocata, Athenaeo, Diodoro Siculo, Aristide, Dione, Heliodoro et praesertim Ctesia etc. Lugduni Batau. apud Samuel Luchtmanns. 1715. fol.

Satis longa et acerba est censura in Actis Erudit. Lips. an. 1716. mens. Maio, p. 193 sqq. eiusque incredibilis erga cod. mediceum religionis atque superstitionis exempla ac testimonia excerpuntur. Modeste atque verecunde iudicat Wesselingius, nec reticet multa, quae in illa reperiuntur, bona. Quod vero haud paucos viros, ingenii litterarumque laude florentissimos, lacerauit immoderatoque fastu conculcauit, (atque p. 925. disertis verbis profitetur, se humanitati bellum indixisse: et humanis rebus ereptus est 1716. d. 19. Oct. aet. 71.) non potuit non incurrere in multorum inuidiam atque reprehensionem. *Stephanus Berglerus*, nouam eodem tempore paraturus Herodoti editionem, (vid. Acta Erudit. 1712. 1716. p. 201.) at Gronouiana retentus, in iisdem Act. erudit. eiusdem anni, mense Aug. p. 377. atque mense Septembr. p. 417 sqq. primus fere calamum strinxit in eum et *animaduersionem in nouam Her. editionem* scripsit. *Ludolfus Küster*, in quem Gronouius vehementer inuectus est et antea scripserat *Recensionem breuem mutilationum, quas patitur Suidas in editione nupera Cantabrigiae a. 1705. vbi varia eius auctoris loca perperam intellecta illustrantur, emendantur et supplentur*, 1713. par fere pari retulit iu *examine critico editionis nouissimae Herodoti* Gronouianae, inserto a Clerico tomo V. de la bibliotheque ancienne et moderne p. 383 sqq. adde Biblioth. raison. tom. IX. pag. 360 sqq. Mem. de Trevoux 1716. p. 729 sqq. vt aliorum criminationes hinc inde sparsas mittam. Conferri tamen debet liber, ad intelligendum emendandumque Herodotum non minus, quam indolem linguae graecae cognoscendam perutilis doctusque, *Petri Horrei* G. F. Eccl. Worc. Frisii, *obseruationes criticae in scriptores quosdam graecos historicos, Herodotum praecipue; Thucydidem item; vt et Xenophontem ac Arrianum.* Leowardiae et Harlingae

Harlingae 1737. 8. in quo libro a capite I. vsque ad cap. 45. codicis medicei lectiones examinantur atque docetur, Gronouium multa in Herodoto male partim correxisse, partim interpretatum esse. Neque tamen omnes Horrei emendationes probauit Wesselingius. — *D' Arnaud* in Specimine animadu. critic. cap. 29 sqq. Harlingae, 1728. 8. plura Herodoti Gronouiani loca vindicat et illustrat.

Gronouiana editio, defectis notis, recusa est gr. et lat. Glasguae, Foulis. 1761. tom. IX. 12.

Liber I. in vsum scholarnm nitide emendateque excusus prodiit Cantabrig. 1716. 8.

Cultissima optimaque editio est:

Ἡροδότου — *Herodoti Halicarnassei historiarum libri IX. Musarum nominibus inscripti. Gr. et lat. ex Laur. Vallae interpretatione, cum adnotationibus* Thom. Galei et Iac. Gronouii. *Editionem curauit et suas itemque* Lud. Casp. Valckenarii *notas adiecit* Petrus Wesselingius. *Accedunt praeter vitam Homeri varia ex priscis scriptoribus de Persis, Aegyptiis, Nilo, Indisque excerpta et praesertim ex Ctesia.* Amstelod. Sumtibus Petri Schoutenii. 1763. fol.

Quae habuit subsidia ad emendandum Herodoteum contextum critica, late enumerat in docta praefatione, et nos partim indicauimus. Animaduersiones autem eruditae et a verecundia arteque critica et ab interpretatione historica non minus grammatica eaque prudenti et moderata omnem merent laudem. Iusto tamen timidior saepe fuit Wesseling. in exterminandis spuriis, et restituendis genuinis lectionibus. Atque Valckenar. quem alicubi de critico Wesselingii ingenio non adeo bene iudicantem deprehendi, in notis ad Eurip. Hipp. v. 952. centena vulgatis meliora se redditurum fuisse Herodoto, profitetur. Valckenarianae autem adnotationes, cum historicae, tum in primis criticae, illi editioni insignem parant commendationem atque ornamentum. conf. *Klotzii* Acta litteraria, tom. I. p. 268 sqq. et Noua Acta Eruditor. 1763. mense Iun. part. II. pag. 289 — 307.

Idem Wesselingius diu antea molitus nouam editionem, at, rationibus inchoati operis fama nouae editionis alienae conturbatis, a consilio exsequendo tunc deterritus edidit egregrium operae, in Herodoto collocatae, specimen, ad quod iam saepius prouocauimus, *Dissertationem Herodoteam ad Tib. Hemsterhusium*, Traiecti ad Rhenum, 1758. 8. in quo docto opusculo non solum Herodotus, sed alii quoque scriptores emendantur aut explicantur: vide longam doctamque Klotzii censuram in Nouis Actis Eruditor. mense Iun. 1760. part. II. pag. 359 — 371. Illud opusculum in XII. capita descriptum est. Inter alia docet cap. V. grammaticos, praecipue Suidam, Herodoto multa tribuisse, quae illius non sint; cap. VI. Libanium saepissime imitatum esse Herodotum, atque ex hoc illius opere multa vitia tolli posse: vicissim e variis auctorum locis posse Herodotum emendari, cap. VII. ostenditur; cap. IX. de vitiis et erroribus cod. Medicei agitur; cap. XI. probatur, Solonem, Athenensium legislatorem, vere cum Croeso esse colloquutum, neque rationem temporum repugnare huic historiae, subiunctis variorum coniecturis de anni forma in oratione Solonis ad Croesum.

Multa tamen variaque in editione Wesselingii peccata recenset nimiamque illius in tollendis apertis vitiis timiditatem culpat et loca a se correcta, addita mutationis caussa, indicat *Reizius* in praefatione ad primam nouae, eiusque criticae, editionis partem:

Ἡροδότου etc.

Ἡροδότου etc. *Herodoti Halic. historiarum libri IX. Musarum nominibus inscripti.* Textus Wesselingianus passim refictus, argumentorum ac temporum notatio tabulaeque chronologicae et geographicae additae. Accedunt volumine altero noua interpretatio latina et index rerum: volumine tertio animaduersiones et lexicon herodoteum. Opera *Friderici Volfgangi Reizii.* Lipsiae sumtu Suickerti. 1778. 8.

[Inter schedas b. Reizii non fuit librorum quinque seqq. noua recensio, nec latina editoris versio, sed animaduersiones quaedam, historicae et chronologicae maxime, repertae sunt, et Porti Lexicon insigniter auctum. *Beck.*] Nouam vero recensionem [quatuor librorum priorum, qui soli prodierunt Parte I. Vol. I.] ex adparatu Wesselingiano et de coniectura tam sua quam aliena facere instituit. Neque mirum est, nondum omnia Herodotei contextus vlcera esse sanata, quum iam *Philemon* in Symmictis apud *Porphyrium*, quaest. homeric. VIII. pr. suo tempore conquereretur, πολλὰ φέρεσθαι μεχρὶ νῦν ἁμαρτήματα κατὰ τὴν Ἡροδότου συγγραφήν.

Reizianae recensionis partem retinuit *Borheck* in nouissima editione:

Herodoti Halicarn. et Ctesiae Cnidii quae extant opera et fragmenta. graece. ex recensione Petri Wesselingii. Curauit A. C. Borheck. Lemgou. 1781. mai. 8.

Latine idem vertit addiditque *Gattereri* Comm. de ordine et consilio Herodoti, germanice scriptam publicatamque in catholica historica bibliotheca, *(Allgemein. histor. Biblioth.)* tom. II.

Frid. Andr. Stroth in Aegyptiacis seu veterum scriptorum de rebus Aegypti commentariis et fragmentis, part. I. Gothae, 1782. 8. dedit ex recens. Wesseling. Herodoti lib. II. cum parte libri III. et reliquorum librorum fragmentis. *Harl.*

IX. *Versiones Herodoti vernaculae.*

Gallice libros historiarum transtulit [*Pet. Saliat.* Paris. 1556. fol. vid. biblioth. Bünau. I. p. 96.] Tres primi libri gallice a *Saliato*, Paris. 1552. fol. tum a Franc. Crucimanio. *P. du Ryer.* edit. sec. Paris. 1658. fol. 1660. 8. II. voll. et Gratianopoli, 1665. 12. tribus Volum. *Fabric.* denuo, interdum mutata et tabulis geographicis instructa prodiit Paris. 1713. III. tom. 12. al. 8. vid. *Goetz.* Mem. biblioth. Dresd. I. p. 198. et Catalog. biblioth. Bünau. tom. I. p. 96. — Optima tamen, notisque historicis et criticis, atque indicibus ornata est ea, quam *Larcher* confecit ediditque Paris. 1786. VII. voll. mai. 8. de qua pluribus egit cl. Degen. Tres codices msstos, e quibus Wesselingius habuerat varias lectiones, Parisinos, et de dubiis vexatisque locis egregios criticos, Valckenarium, Toupium, Brunckium aliosque consuluit. — Herodoti quaedam gallice vertit *Auger* in: Harangues tirées d'Herodote, de Thucydide, des Histoires grecques du Xenophon, de sa retraite des dix mille et de sa Cyropédie — traduites etc. Paris. 1788. 8. II. tom. *Harl.*

Belgice libri IX. Historiarum cum vita Homeri ab *Olferto Dapper* e graeco conuersi. Amst. 1665. 4.

Ex latino *germanice* sed passim decurtata, ita vt libr. 2. et 3. in vnum contraxerit, per *Hieron. Bonerum* Augustae Vindel. 1535. fol. [vid. *Goetzii* Mem. biblioth. Dresd. I. p. 198. et *Baumgartenii* Nachr. etc. tom. VII. p. 176 sq.] Alia versio melior *Georgii Schwartzkopf*, Basil. 1593. fol. Francof. 1612. fol. *Fabric.* E graeco sermone in germanicum transtulit *Io. Eustach.*

Eustach. Goldhagen, Lemgou. 1756. mai. 8. de qua libere sobrieque iudicauit *Heilmannus* in: Prüfung der Goldhagenschen Uebersetzung des Herodotus mit einigen Gedanken vom Uebersetzen. Osnabrug. 1757. 4. rec. in eius Opusculis, Ienae, 1778. 8. vol. II. pag. 3 — 86. adde Noua Acta Eruditor. Lips. 1760. mens. April. pag. 216 sqq. et censorem in Einigen Schriften der Altdorf. deutschen Gesellschaft, pag. 133 sq. — Pars quaedam conuersa est notisque illustrata in: *Io. Salom. Semlers* Erleuterung der egyptischen Alterthümer durch Uebersetzung der Schrift Plutarchs von der Isis und dem Osiris und der Nachricht von Egypten aus Herodots zweytem Buch, mit beygefügten Anmerkungen. Breslau und Leipzig. 1748. mai. 8. Nouissime, additis animaduersionibus, cl. *Io. Frieder. Degen*, Francof. ad Moen. 1783. 8. In vol. III. 1788. vertit ex opere Larcheriano canonem chronologicum, addita epicrisi, vol. V. 1789. doctam Larcheri chronologiam Herodoteam, additis notis, atque in vol. VI. 1790. priorem partem indicis geographici, insertis multis additamentis: posterior pars comparebit 1791. *Harl.*

Anglicam versionem cum notis promisit *D. Drake.* vid. Mem. Trev. 1705. pag. 903. tum *If. Littlebury.* Lond. 1709. 8. II. vol. edit. III. 1723. 8. Richard Burridgeus promisit vers. anglicam. Vid. Act. Erud. 1716. mens. Febr. pag. 64. *Fabric.*

Italicas versiones enumerat et vberius describit *Paitoni* in Biblioteca degli autori antichi gr. e lat. volgarizzati, tom. II. p. 22 sqq. — auctore Comite *Matthaeo Maria Boiardo*, Venet. 1533. 1538. 1539. 1553. 1565. 8. (solet plerumque Vallam sequi. vid. Iac. Gronou. in not. ad edit. p. 811. et Giornale d'Italia tom. XIII. pag. 292.) — tum auctore *Iul. Cesare Becello*, nobili Veronensi, cum vita Herodoti a Th. Porcaccio scripta, et cum tabula geographica et indicibus, Veronae, 1733. II. part. 4. (in Catalog. biblioth. Brühlianae, tom. I. pag. 136. eadem versio ibidem 1723. edita perhibetur.) — Nouissimae versionis italicae tom. I. cum notis et tabulis geographicis prodiit Romae, 1789. 4.

Subiungam libros maioris minorisque molis, (omissis iis, qui iam passim memorati sunt,) in quibus Herodotus varia ratione explicatur aut illustratur.

In *Saxii* Onom. litter. tom. I. p. 538 sq. ex Historiis et Commentariis Societ. regiae Paris. Inscript. iam vberius indicatae sunt *Geinozii* Obseruatt. criticae in Herodotum, in historia societ. reg. tom. XVI. p. 55 — 69. XVIII. p. 115 — 133. XXIII. 109 — 118. XXV. p. 11 — 28. (in Gottschediae vers. german. tom. VIII. pag. 82 sqq. et IX. pag. 162 sqq.) *Eiusdem* defensio Herodoti supra memorata, in Comment. eiusdem societatis tom. XIX. et XXI. et XXIII. — *Bougainville* de Monarchia Medorum ad conciliandum Herodotum cum Ctesia, in Commentar. tom. XXIII. pag. 1 — 32. — *De la Nauze* in Histor. tom. XXIX. pag. 64 — 75. — *Du Puy* in Hist. tom. XXIX. pag. 76 — 118. XXXI. pag. 7. — *Comte de Caylus* de monumentis etc. in Hist. XXXI. p. 23 — 47. — *de Guignes* de terris Scythicis, in Comment. tom. XXXV. p. 539 — 572. Quibus addes commentatt. de geographia Herodotea, praesertim ratione Massagetarum, de stadio tom. XXXVI. et XXXVII. et *Rochefort* de philosophia Herodoti morali, Comment. vol. XXXIX. pag. 1 sqq.

Geographiam Herodoteam illustrarunt M. *Conr. Mannert* in: Geographie der Griechen und Römer, Noribergae, 1788. 8. pag. 10 sqq. — *Theoph. Siegfried Bayer*, in tomo I. Comment. academ. Petropolitan. conf. Acta Erud. 1729. p. 438. — *I. F. Hennicke* in commentatione

mentatione de geographia Africae Herodotea. Gotting. 1788. 4. — *Schlichthorst* de eodem argumento, ibid. eodemque anno. 8. — *Io. Georg. Walther* in comm. histor. qua Herodoti et Ctesiae sententiae de antiquitate imperii assyriaci et medici coniunguntur. Weissenfelsae, 1744. rec. in eiusdem animaduersion. historicis et criticis. ibid. 1748. p. 66 sqq. — ibid. de regionum diuisionibus publicis et priuatis, de Asiae varia notione, maxime Herodotea et de Asia superiore et inferiore, p. 143 sqq. — *Isaaci Toussaint* disp. praeside Tib. Hemsterhusio, de vrbe Cadyti Herodotea et diuinis hominum nominibus. Franequerae, 1737. 4. — *Lud. Casp. Valckenarii* schediasma de Herodotea vrbe Cadyti, Speciminum academicorum nr. II. Franequerae. 1737. 4. — De eadem vrbe etc. *Conr. Ikenii* epist. in Vita Reiskii p. 594. et *Car. Henr. Zeibich.* in Miscell. Lips. nou. vol. V. part. I. p. 98 — 111. — *Gattereri* recitatio de geographia Thraciae Herodotea et Thucydidea in Comment. soc. doctrinarum Gottingens. vol. IV. V. et VI. 1782 sqq. — *de la Barre* remarques sur la route de Sardes à Suses, décrite d'Homere in Comment. acad. Paris. Inscr. tom. VIII. p. 341 etc.

Critice pertractantur loca Herodotea (a *Frid. Lud. Abreschio)* in Miscell. obss. belg. vol. III. tom. I. p. 141 — 146. tom. II. p. 302. tom. III. p. 426. — a *I. Iac. Reiskio* in nouis miscellan. Lipsiens. vol. VII. et VIII. et in animaduersionibus ad graecos auctores, vol. tertio, Lipsiae, 1761. 8. pag. 79 sqq. — In Histor. acad. Paris. Inscript. tom. VI. vers. Gottschedianae pag. 38 sqq. *Montfaucon.* contra Gronou. de loco Herodoti IV. cap. 191. — ibid. pag. 65 sqq. *de la Barre* emendat loca quaedam, lib. I. cap. 131. lib. II. cap. 49. lib. V. cap. 27. — *Koen.* in notis ad Gregorium de dialectis, *Lennep.* in animadu. ad Phalar. epistolas, *Adrian. Heringa* in obseruatt. criticarum libro, (Leowardiae, 1749. 8.) *Frid. Ludou. Abresch.* in dilucidationibus Thucydideis, (Campis, 1755. 8.) *D'Orville* ad Chariton. aliique passim emendarunt aut explicuerunt multa Herodoti loca. — Huc quoque pertinet *I. Frid. Degen* prolus. Obseruationum miscellarum in Herodotum, particula I. Onoldi, 1790. 4.

Ex *Herodoto* loca S. S. illustrantur in: Freywilligen Hebopfer, part. XXX. pag. 792 — 815. — *Petri Adolphi Boysen* progr. de Herodoto S. S. interprete. Halberstadii, 1718. 4. in quo iustum huius argumenti opus promittit. — *Raphelii* Annotation. in S. S. ex Herodoto etc. Luneburg. 1731. 8. etc.

Varia ratione illustratur *Herodotus* in aliis libris: e. g. *De Cordemoy* Observations sur Herodote, in eius Opp. Paris. 1704. 4. — *Georg. Nic. Kriegk* diss. de mensa Solis apud Aethiopes ad locum Herodoti in Thalia, cap. 18. Ienae, 1703. 4. — *Io. Frid. Gruneri* disp. praes. Io. Matthia Gesnero, Herodotus ab interpretibus non satis caute tractatus. Gottingae, 1755. 8. — *Henr. Aug. Zeibichii* obseruat. in locum Herodoti, lib. II. cap. 47. qua ritus, in profanarum gentium sacrificiis receptus, breuiter strictimque explicatur, in Miscell. Lipsiens. nouis, vol. VII. part. III. p. 479 — 513. — In Comment. societ. doctrinarum Gottingens. reperitur vol. V. *Meisteri* commentatio architectonica de pyramidum aegyptiacarum fabrica et fine, germanice versa ab *Ostertagio*, Francof. ad Moen. 1781. 8. — *Heyne* de morbo quodam ad Herodot. I. 105. — *Gatterer* de Metempsychosi, immortalitatis animorum symbolo aegyptio ad *Herodoti* lib. II. cap. 122. 123. conf. Ephem. litter. Gotting. an. 1787. plag. 193. — *Iac. Moor* Versuch über die historische Composition aus dem Englischen übersetzt von *Ier. Nic. Eyring*, (comparat Herodotum cum Homero,) in *Gattereri* bibliotheca historica, tom. III. — Moori vestigia legisse videtur *Rochefort* in Comment. acad. Paris. Inscript.

Inſcript. vol. XXXVIII. Pariſ. 1777. — Herodotum cum Iuſtino comparat cel. *Gatterer* in biblioth. hiſtor. tom. II. p. 25. — In *Annales du monde*, depuis le deluge jusqu' au Gouvernement d' Othoniel, premier Juge des Iſraelites etc. Strasburg. 1788. 8. hiſtoria profana cum ſacra, adeoque narrationes Herodoti et Cteſiae conciliantur: ſaltem id tentauit auctor, neque vero ſatisfecit criticis. conf. Journal encyclop. Octobr. 1789. tom. VII. part. I. nr. 3. — In quaeſtionem, num Phoenices ſecundum Herodoti narrationem circumnauigauerint Africam, inquirit, eamque adfirmat *Fr. Mich. Vierthaler* in: Philoſophiſche Geſchichte der Menſchen und Völker, Salisburgi, 1790. vol. IV. p. 41 ſqq. — *Du Fresnoy* in: la Methode pour étudier l'Hiſtoire, tom. VII. pag. 393 ſq. *Harl.*

X. Concludam praeſentem de Herodoto tractationem Epigrammate Chriſtodori Coptitae, quod exſtat libro V. Anthologiae, atque ita latine expreſſit Salmaſius:

Nec te Alicarnaſſo Vates diuine ſilebo
Herodote, o ſapiens, quo fortia facta virorum
Quicquid in Europa atque Aſia labentibus annis
Tempora priſca tu'ere, nouem ſacrante Camoenis
Iuncta Iadi certat florens facundia lingua.

Aliud Callimachi in Herodotum Epigramma profert Scholiaſtes Comici ad Nubes pag. 79. [v. 331.] et Suidas in Λέσχαι. Ceterum in veterum ſcriptis plures memorantur *Herodoti* nomine, vt docuit *Ionſius* libro II. de ſcriptoribus Hiſt. Philoſoph. cap. 1. cuius obſeruatis nonnulla adiungam. Sunt igitur 2) *Herodotus*, Democriti frater, *Aelian.* IV. 20. Var. 3) *Herodotus* logomimus, qui apud Regem Antiochum in honore fuit teſte *Athenaeo* lib. I. 4) *Herodotus*, Epicuri familiaris, cuius librum de pubertate illius Philoſophi memorat *Laertius* lib. X. ſect. IV. qui etiam de Democrito mihi laudari videtur apud eumdem lib. IX. ſect. 34. 5) *Herodotus* Tarſenſis ſiue Philadelphaeus Ariei F. Medicus Empiricus, Sexti praeceptor. Suid. in Σέξτος et Laert. IX. 116. Huius *Herodoti* librum Ἰατρὸν laudat Galenus II. in 6 Epidem. tom. V. p. 472. 6) *Herodotus* Muſicus, de quo Aeneas Gazaeus epiſt. 7. [*Her.* Megarenſis vicit cantu in periodo, Ol. inc. *Athen.* X. 3. *Pollux* IV. ſegm. 89. 90. circa Olymp. CXX. Demetrii Poliorcetae aetate.] 7) *Herodotus* praefectus in numo Dyrracheno apud Laur. Begerum tom. I. theſauri Brandenburg. p. 457. 8) *Herodotus* Agathini diſcipulus Medicus pneumaticus. *Galen.* I. de facult. ſimplic. et IV. de differentiis pulſuum [ff]). 9) *Herodotus* Baſilidis F. cuius meminit Herodotus Halicarnaſſeus lib. VIII. cap. 132. 10) *Herodotus*, Menandri Protectoris, qui ſub Imp. Mauritio hiſtoriam ſcripſit, frater. Suid. in Μένανδρος. Neſcio, quis in Malalae Chronico tom. I. pag. 200. Ἡρόδοτος ὁ ἱστοριογράφος adpellatur [gg]). 11) *Herodotus* Olophyxius, qui de Nymphis et ſacrificiis ſcripſit, de quo Suidas in Ὀλόφυξις. [P] [vid. ſupra ad lib. II. cap. 1. §. 2.] 12) *Herodotus* Thebanus celebratus Pindaro Iſthmionic. I. 11. 13) *Herodotus*, Bryſonis Sophiſtae pater, quem citat *Ariſtoteles* VI. 5.

ff) De hóc et aliis Herodotis, medicis, vid. infra in Elencho medicorum vol. XIII. p. 184 ſq. *Harl.*

gg) Conf. *Weſſeling.* diſſert. herodoteam, cap. I. pag. 5. et 6. qui etiam ex *Codino* de originibus conſtantinopolitanis, tom. XX. Corporis byzantini, pag. 26. 27. Herodotum citat, qui regiae eius vrbis res antiquas ſcriptione exſequutus fuerit. *Harl.*

IX. 11. Hiſt. Animal. et III. 5. 6. generat. Animal. et Antigonus cap. 48. hiſt. mirabil. licet in quibusdam codicibus non Ἡρόδοτος eſt ſed Ἡρόδωρος. 14) [*Herodotus* Clazomenius, vicit ſtadio puer, Olymp. incert. *Pauſan.* VI. 17.] Incertum, cuinam *Herodoto* Sophocles tragicus carmen ſcripſerit anno aetatis 53. vt refert *Plutarch.* pag. 785. an ſeni gerenda ſit respublica. — Occurrit et *Herodotus* Sophiſta, diſcipulus Secundi Sophiſtae Athenienſis apud Suidam in Σεκοῦνδος, ſed pro Ἡροδότου ibi legendum Ἡρώδου, vt e Philoſtrato notauit *Meurſius* VI. 9. Attic. Lect. [et Küſter.] Etiam in indice librorum, quos Antonius Eparchus dono obtulit Regi Chriſtianiſſimo, male editum eſt Φιλοστράτου ἐκ τοῦ κατὰ Ἡρόδοτον Σοφιστήν, pro Ἡρώδην, apud Stephanum le Moyne tom. I. Var. Sacr. p. 520. Similiter pro *Herodoto* Lycio, cuius librum de ficubus citat *Athenaeus* libro III. legendum *Herodorus*. *Herodorus* quoque eſt, qui in *Athenaei* codicibus VI. p. 231. vocatur *Herodotus* Heracleotes. Confer XI. p. 474. et 504. Simile vitium in ſcholiis graecis ad *Heſiodum* p. 20. b. O. et D. 41. Sic in Stephani Byz. codicibus in Ἑρυσίχη, *Herodoti* Technici nomen irrepſerat pro *Herodiano*: [de quo loco vid. *Heringam* in Obſſ. miſcell. nouis, tom. VIII. p. 431. et *Weſſeling.* l. c. p. 33.] Forte etiam apud *Plutarchum* in vitis decem Rhetorum ſimilis error, cum in vita Antiphontis ait, inter eius orationes praecipue laudari τὴν περὶ Ἡροδότου. Sane περὶ τοῦ Ἡρώδου λόγος etiamnum exſtat et laudatur ab Harpocratione in Φθοῦδος. *Fabric.* Herodotum cum aliis per compendiariam ſcribendi rationem confuſum ſaepe fuiſſe, vberius commonſtrat *Weſſeling.* in diſſertat. herodotea, cap. 3. et 4. *Heraclitum* pro *Herodoto* poſitum eſſe putat apud *Polybium* XII. 15. Frequentiſſima tamen eſt *Herodoti* et *Herodori* confuſio, multis exemplis a Weſſelingio declarata. *Herodorus* Megarenſis vicit ſeptemdecim cantu in periodo, vid. *Athen.* X. cap. 3. *Polluc.* IV. cap. 11. ſegm. 89. — vid. quoque ſupra vol. I. in catalogo commentar. deperditorum de Homero etc. nr. LXIIII. p. 515. *Brunck.* in indice ſcriptorum in ſcholiis ad Sophoclem citatorum. De eius ſcriptis *Argonautica* et τὰ καθ' Ἡρακλέα, ſ. οἱ καθ' Ἡρακλέα λόγοι, et aetate, ante Lyſaniam, Eratoſthenis magiſtrum, copioſus eſt *Groddeck* in: Bibliothek der alten Litterat. und Kunſt, Gottingae, 1787. part. II. p. 72 — 78. Sic quoque docet Weſſeling. *Herodoti* et *Herodiani* nomina frequentiſſime commutata fuiſſe.

E P I M E T R O N.

Fuerunt vero ante Herodotum hiſtorici, ex quibus ille quaedam hauſiſſe dicitur. vide Weſſeling. in praefatione. De his aliisque antiquioribus hiſtoricis hic quaedam ſubiungam.

HECATAEVS *Mileſius*, de quo vide lib. I. cap. 23. §. 2. not. vol. I. p. 201. ibid. lib. II. cap. 8. §. 15. pag. 585. not. kk. adde loca de eius geographia infra lib. IV. cap. 2. §. 11. Secundum Suidam in Ἑκαταῖος, floruit Olymp. LX. at *Herodotus* V. 36. vbi vocatur *Hecataeus* λογοποιός, h. e. hiſtoricus, (vid. not. Weſſeling. pag. 389.) et cap. 135. mouit cl. *Sturz.* in comm. de Hellanico Lesbio pag. 4. vt aetatem Hecataei referret ad Olymp. LXIX. et LXX. Secundum *Larcher.* in Chronol. Herodot. p. 573. floruit Olymp. LXIX. 1. ante C. N. 504. V. C. 250. Scripſiſſe fertur Περιήγησιν τῆς Ἀσίας, ex qua Herodotus ea, quae Aegyptum, deſcriptionem Phoenicis, hippopotami et crocodilorum venationes ſpectant, mutatis paucis, deſumſiſſe, *Porphyrius* in *Euſebii* Praepar. euangel. X. 2. p. 466. tradit: at Weſſeling. dubitat, num eius περιηγήσεως auctor fuerit Hecataeus, maxime, quum *Athenaeus* II. p. 70. B. eam abiudicatam Hecataeo tribuerit homini obſcuriori, nec aliquid huiuscemodi ab aliis, ne Plutarcho quidem,

quidem, exprobatum sit Herodoto. Multum tamen ei debere Herodotum, prodit Suidas in voc. Ἑκαταῖος tom. I. p. 686 sq. et *Strabo* XII. 550. D. laudat *Hecataei Milesii* γῆς περίοδον. Vixisse illum tempore belli persici et paullo ante, tradit *Suidas* voc. Ἑλλάνικος, tom. I. pag. 708. Küster.

XANTHVS Lydus, scripsit Λυδιακά, quae dederant Herodoto occasionem rerum Lydorum exponendarum, teste *Ephoro* apud *Athenaeum* XI. 3. p. 515. Vixit circa Olymp. LXX. vid. Wesseling. in praefat. ad Herodotum. *De Bougainville* in: Vues generales sur les antiq. grecques. etc. in: Memoires de l'Acad. Paris. des Inscript. vol. XXIX. p. 69 sq. adde supra animaduersa II. 15. 62. vol. I. p. 159. *Vossium* de histor. gr. lib. I. 2. p. 11. ac 12. et libr. IV. 5. p. 451. etc.

HELLANICVS *Milesius*, historicus, scripsit περίοδον γῆς et ἱστορίας, teste Suida, I. p. 708. at *Sturz.* de Hellanico Lesbio p. 28. suspicatur, Suidam errasse, et Hellanicum confudisse eum Hecataeo Milesio. Atque omnino plures fuerunt *Hellanici*, quos nominat cl. *Sturz.* in docta commentatione:

Hellanici Lesbii fragmenta, e variis scriptoribus collegit, emendauit et illustrauit, et praemissa commentatione de Hellanici aetate et scriptis in vniuersum, edidit Frider. Guil. Sturz, (in praesenti professor Gymnasii Gerani) Lips. 1787. 8. mai.

Sunt igitur Hellanici *Syracusanus*, aetate Dionis, (*Plutarch.* in vita Dionis p. 976. D. E. edit. Wechel.) *Eleus*, vnus ex illis, qui Aristotimum, Eleorum per sex menses tyrannum eiecerunt, *Pausan.* V. 5. vicit Olymp. LXXXIX. *Phot.* cod. XCVII. et duo *Ephesii*, alter pater Amyntae cuiusdam, pancratiastae, Pausan. VI. 4. alter, qui etiam Lepreates dicitur, Olymp. LXXXIX. victor renuntiatus fuit ἐπὶ πυγμῇ παίδων, *Pausan.* VI. 7. *Hellanicus* grammaticus e schola Zenodotea, aequalis Aristarcho, circa Olymp. CLVI. de quo vide *Sturz.* p. 32 sq. infra tom. VII. p. 62. laudatur in Schol. Marc. Ven. Homer. Iliad. ό. 651. In primis celebres fuerunt *Hellanicus Milesius* et *Mitylenaeus* siue *Lesbius*, ἱστορικὸς, ἱστοριογράφος et συγγραφεὺς a veteribus dictus, qui saepe confusi sunt, et de quibus late docteque disseruit *Sturz.* qui locum Suidae in Ἑλλάνικος Μιτυληναῖος tamquam basin cepit in eumque est commentatus, nec non illum emendauit. Suidas scripsit, eum commoratum esse cum Herodoto apud Amyntam, Macedonum regem, Euripidis et Sophoclis temporibus: quod quidem per temporum rationes constare non posse docet *Sturz.* pag. 3 sq. et in illorum aetatem inquirit. Id patet, *Hellan. Mitylenaeum* circa Herodoti tempora vixisse. Secundum *Gellium* N. A. XV. 23. *Hellanicus* initio belli Peloponnesiaci fuisse quinque et sexaginta annos natus videtur, *Herodotus* tres et quinquaginta, *Thucydides* quadraginta. Natus igitur est Hellanicus ille XII. annis ante Herodotum, *Vossii* quidem, Eusebium in chronico sequuti, ratione (de historic. gr. I. 1. p. 8.) Olymp. LXX. 1. aut secundum *Simsonum* (in chron. cathol. p. 702. edit. Wesseling. quem sequitur Sturz. reiicitque Suidae computationem,) Olymp. LXXI. 1. Atque ad hunc primum annum Olymp. LXXI. s. ante Ch. N. 496. V. C. 258. confert eius aetatem *Larcher* in chronol. Herodot. p. 574. Multa scripserat, ab aliis laudatus, ab aliis reprehensus. (vid. *Sturz.* pag. 7 sqq.) Compilasse arguitur scripta *Melesagorae*, (qui ab aliis dicitur *Amelesagoras*,) Chalcedonii, ante Hellanicum Lesbium viuentis, (vid. *Vossium* de histor. gr. I. cap. 2. p. 10 sq. *Heyne* ad Apollodor. p. 987 sq.) ipsiusque Herodoti et Damasi vel potius

 Damastis:

Damastis: (vid. paullo post sub hoc nomine;) atque *Sturz.* p. 14. opinatur, Herodotum non videri sua debere Hellanico, sed hunc illi potius: pag. 15 sqq. idem persequitur et interdum diluit cum crimina, quorum Hellanicus a scriptoribus nonnullis adcusatur, tum laudes, quibus iure mactatus est ab antiquioribus. At iam antiquis temporibus Herodoti ac Thucydidis libri praelati fuerunt libris Hellanici et reliquorum, hosque obscurarunt et e memoria manibusque hominum eripuerunt, ita vt Eustathius illos oculis manibusque haud vsurpasse videretur. At enim maturus scriptorum Hellanici interitus effecit, vt difficile fieret, vtrumque Hellanicum eorumque scripta recte dignoscere. De dialecto, qua vterque vsus fuerit, aeolica et ionica disserit Sturz. p. 23 sqq. atque refutat *Wesseling.* in praefat. ad Herodotum atque *Valckenarium* ad Her. IV. 190. Milesium tantum Hellanicum ex eius dialecto agnoscentes, atque *Valckenarium*, (ad Theocriti Adoniaz. pag. 204. C.) ionicam ei dialectum tribuentem. Idem p. 27 sq. arbitratur et probatum it, sine vllo erroris periculo omnes veterum scriptorum locos, in quibus Hellanicus laudatur libri nomine addito, intelligi posse de Hellanico antiquo et Lesbio, et facile fieri potuisse, scribit pag. 29. vt vnus Hellanicus et Mitylenaeus s. Lesbius adpellaretur et Milesius, isque, quod vel in Lesbo vel Mileti natus vel diu versatus esset, potuerit recte vtroque nomine insigniri. Pro Hellanico aliquoties perperam positum fuisse in scriptis libris *Helladium*, *Seleucum* et *Helenum*, idem docet p. 35 sqq. laudatque *de Bougainville* in: Vues générales sur les antiquites grecques du premier âge, et sur les premiers Historiens de la nation Grecque, considerés par rapport à la Chronologie, vol. XXVIIII. des Mem. de l'acad. des I. et des B. L. pag. 70 — 74.

Multa ab illo scripta esse, iam monuimus. vid. *Vossium* de histor. graec. lib. I. cap. 1. p. 7 sqq. et lib. IV. cap. 5. p. 448. edit. II. Lugd. Bat. 1651. 4. et *Küster.* ad Suidam voc. Ἑλλάνικος, vbi supplet Vossianum catalogum. In primis nubem librorum Hellanici excitat, fragmenta laudat atque interpretatur cl. *Sturz.* l. c. p. 38 sqq. addita tamen prudenti praeceptione, tantam diuersorum librorum multitudinem valde minuendam esse, ita, vt non pauci eorum habeantur pro operum quorumdam partibus, quas peculiaribus quamque nominibus inscribere vel ipsi Hellanico placuerit, quem postea Pausanias imitatus est, vel, (quae sententia mihi quidem magis adridet,) scriptoribus, a quibus laudantur. Quidquid est, duce Sturzio, titulos singulorum librorum aut partium adponam. Loca singula atque testimoniorum expositionem aut emendationem legat, cui volupe erit, in doctissimo libello Sturziano. A Scholiastis Homeri saepius citatur Hellanicus. vid. supra indices auctorum ab illis citatorum, in vol. I. ad Homerum, et ab *Eusebio* in Praepar. euangel. vid. indicem infra lib. V. cap. 4. vol. VI. pag. 45.

Αἰγυπτιακά, *Arrian.* in diss. Epict. 2, 19. et inde apud *Gellium* N. A. I. 2. *Athen.* XI. pag. 470. D. XV. pag. 679. F. pag. 680. B.

Αἰολικά, *Tzetzes* ad Lycophr. 1374.

Ἡ εἰς Ἄμμωνος ἀνάβασις, *Athenaeus* XIV. pag. 652. A. qui vero ipse dubitat, num is liber fuerit genuinus.

Ἀργολικά, *Schol. Homer.* Iliad. γ'. 75. in schol. Venet. Marc. ad Homeri Boeotiam, vs. 1.

Περὶ Ἀρκαδίας, *Schol. Apollonii* Rhodii I. 162.

Ἀσωπὶς, (quae pars fuisse videtur Βοιωτιακῶν,) *Marcellinus* in vita Thucydidis.

Ἀτθὶς

Ἀτϑὶς et Ἀτϑίδες. Librum secundum, adnotante Küstero, laudat Suidas voc. Μουνυχία et voc. Στεφάνη, alii apud Sturz. Quatuor minimum fuisse, patet ex *Harpocrat.* et ex eo *Phauorin.* voc. Πηγαί. *Atthis* fuit forsan vna τῶν κτίσεων Hellanici. vid. *Heyne* ad Apollod. pag. 809.

Ἀτλαντὶς, pars fuerit τῶν Τρωϊκῶν. *Schol. Homer.* σ'. 486. *Schol. Eurip.* ad Phoen. 162. etc.

Βαρβαρικὰ νόμιμα, ex Herodoti et Damastis scriptis compilatum opus. *Porphyrius* apud *Eusebium* de Praepar. euang. lib. X. cap. 3. *Suid.* et *Etymol. M.* in Ζάμολξις.

Βοιωτιακὰ, quod opus fuisse videtur pars *Phoronidis*. vid. Schol. *Homer.* Iliad. β'. 494. et Schol. Venetum Marc. ad *Homeri* Iliad. φ'. 242.

Δευκαλιωνεῖα, (*Casaubon.* anim. ad *Athen.* X. 4. pag. 710, 45.) f. Δευκαλιωνία. Pertinuisse videtur ad Phoronida. Schol. *Apollonii* Rhod. III. 1084. *Athen.* X. p. 416. A. saepius apud *Stephan. Byzant.* in Ἀγάϑεια, Ἄλπωνος. etc. Ab *Eudocia* in Viol. pag. 108. citatur Ἑλλάνικος ἐν τῷ πρώτῳ τῆς Δευκαλιωνίας.

Διὸς πολυτυχία, *Fulgentius* Mythol. I. 2. p. 630. edit. Staueren. Vossius malit πολυτοκία vel πολυτεκνία, haud suffragante Sturzio.

Περὶ ἐϑνῶν, Schol. *Apoll.* Rhod. IV. 322.

Ἐϑνῶν ὀνομασίαι, *Athen.* XI. p. 462. B. Parum diuersum esse videtur ab antecedenti.

Θετταλικὰ, *Harpocr.* in voc. Τετραρχία. Pars fuisse videtur vel Deucalioniae, vel περὶ ἐϑνῶν.

Ἱερεῖαι τῆς Ἥρας, vulgo dicitur opusculum Ἱερεῖα, et saepius ab Stephano Byzantino citatur.

Ἱστορίαι, *Athen.* IX. pag. 410. F.

Καρνεόνικαι, *Athen.* XIV. p. 635. F. Carmen fuit, quo Hellan. recensuit et laudauit eos, qui in Carneis vicissent.

Κρανιακὰ, pars fuerit τῆς Ἀτϑίδος. Schol. *Aristoph.* Au. 1403.

Κτίσεις, siue de origine gentium et vrbium, tum graecarum tum exterarum. Idemne fuit cum opere περὶ ἐϑνῶν et cum ἐϑνῶν ὀνομασίαις? *Athenaeus* X. pag. 447. C. Ad idem opus, putat Sturz. pertinuisse omnia, quae sequuntur, praeter Phoronidem.

Κυπριακὰ, Stephan. Byz. voc. Καρπάσια.

Λεσβικὰ, idem in Τραγάσαι etc. Pars τῶν Αἰολικῶν fuisse videtur.

Τὰ περὶ Λυδίαν, *Steph. Byzantin.* in Ἀζειῶται.

Περσικὰ, Schol. *Aristoph.* ad Aues 1022. et aliquoties apud Steph. Byzantin.

Σκυϑικὰ, idem in Ἀμάδοκοι, etc.

Τρωϊκὰ, *Parthen.* erotic. cap. 34. *Dionys. Halic.* Archaeol. I. p. 37, 34. Schol. *Apollonii Rhod.* I. 916. *Steph. Byzant.* Βατίεια etc. In Schol. Venet. Marc. ad Hom. φ'. 242. 471. ἐν δευτέρῳ Τρωϊκῶν.

Φοινικὰ,

Φοινικικά, *Ge. Cedren.* synopſ. hiſtoriarum, tom. I. pag. 11. C. edit. Pariſ.

Φορωνίς, de Argiuorum originibus rebusque geſtis, complexa eſt libros decem, *Proclus* ad Heſiod. p. 141. b. *Dionyſ. Halicarn.* Archaeolog. I. p. 22, 27. qui Phoronidis opus diſerte tribuit Hellanico Lesbio, hiſtorico. In *Eudociae* Viol. p. 248. de Cadmo Hellanicus ἐν πρώτῳ Φορωνίδος citatur. Schol. *Apollon.* III. 1178. — Fuit etiam carmen epicum antiquiſſimum, Φορωνίς inſcriptum, cuius auctor ignotus eſt, ex quo verſiculi aliquot laudantur a Schol. *Apollon.* I. 1129. et a *Clemente Alexandr.* Strom. lib. I. p. 321. A.

Poſthaec doct. *Sturz.* perſequitur illos locos, a veteribus laudatos, qui multi ſunt, ſed carent operis nomine, quos tamen, quantum fieri potuit, ſuis ſedibus adſignauit: de quibus quidem hic agere non vacat.

Adiungam praeter ea veteres aliquot hiſtoricos, quorum vel nullam, vel paucis verbis et veluti ἐν παρόδῳ fecit mentionem Fabricius: de quibusdam vide iam ſupra vol. I. pag. 3.

AMELESAGORAS ſ. *Meleſagoras*, de quo iam ſupra ad Hellanicum quaedam adtulimus.

ANDREAS, Panormitanus, hiſtoricus, philoſophus et medicus in aula Ptolemaei Philopatoris, Aegyptiorum regis. Fertur ſcripſiſſe graece, (vid. *Athenaeum* lib. XIV. cap. 8. pag. 634.)

de rebus in quibusdam oppidis Siciliae memorabilibus, cuius operis librum XXX. citat Athenaeus:

de medica origine:

de iis, quae falſo creduntur, apud *Athenaeum* VII. cap. 18. pag. 312.

de iis, quae morſu venenata ſunt, ſiue de ſerpentibus.

gloſſemata ad Nicandrum.

Plura vid. infrà in catalogo medicorum vol. XIII. p. 57. inprimis in *Mongitoris* biblioth. Sicula I. pag. 23 ſqq.

ANTANDER vel *Antandrus*, Syracuſanus, Agathoclis Syracuſarum tyranni frater, ſcripſit hiſtorias, teſte *Diodoro Sic.* lib. XXI. ecl. cap. 12. tom. II. pag. 492. edit. Weſſeling. Plura dabit *Mongitor.* l. c. pag. 40 ſq.

ANTIOCHVS Syracuſanus, Xenophanis filius, ſcriptor valde antiquus dicitur a *Dionyſio Halicarnaſſeo* I. Antiqq. rom. cap. 12. tom. I. pag. 34. edit. Reisk. Floruit circa Olymp. XC. *Diodorus* quidem *Siculus* XII. cap. 71. fin. p. 528. tom. I. edit. *Weſſeling.* cuius notam vides, *cum hoc*, ait, *anno*, (n. Olymp. XXCIIX. 1. in margine edit. Weſſeling. ſiue ſecundum Voſſii rationes de hiſtor. gr. lib. IV. cap. 7. p. 456 ſqq. vbi de noſtro agit, Olymp. LXXXIX. 1.) vbi Xerxi II. Sogdianus, et mox Darius Nothus ſucceſſiſſet, *nobilis Sicilicarum rerum ſcriptor Antiochus Syracuſanus hiſtoriae ſuae finem impoſuit, quam libris nouem a Cocalo inde rege deduxit.* Antiquior *Timaeo* Siculo hiſtorico. Scripſit

Hiſtoriam Siciliae lib. IX. comprehenſam a Diodoro Sic. memoratam, quam *Pauſan.* Phoc. ſ. lib. X. cap. 11. p. 824. vocat Σικελιώτιδα συγγραφήν. Nonus hiſtoriarum liber citatur etiam a *Clemente Alexandr.* Protrept. p. 22. et *Theodorito* in curat. graec. affect. p. 115.

Hiſtoriam

Hiſtoriam Italiae, quam citat *Dionyſ. Halicarn.* l. c. Ἰταλίας οἰκισμόν, et ex eo duo parua ſeruauit fragmenta. A *Strabone* VI. p. 254. ſ. p. 391. edit. Almel. generaliore nomine citatur Antiochus ἐν τῷ περὶ τῆς Ἰταλίας συγγράμματι. vid. ibi Caſaubon. Secundum eumdem Dionyſ. Antiochus ex veterum monumentis ea excerpſit, quae maxime probabilia et certiſſima eſſent. adde *Stephan. Byzantin.* voc. Βρέττος.

Diuerſus eſt ab *Antilocho* hiſtorico, qui *de viris illuſtribus* ſcripſit, (de quo vid. *Voſſium* de hiſtor. gr. lib. III. p. 323 ſq.) et ab aliis *Antiochis*, de quibus vid. *Voſſium* l. c. et *Fabricium* noſtrum, infra lib. V. cap. 34. vol. IX. pag. 265 ſqq. In *Meurſii* biblioth. graeca *Antiochus* Xenophanis male diſtinguitur a Syracuſano, et apud *Feſtum* in voc. *Romam*, male legitur *Antigonus*, (corr. *Antiochus) italicae hiſtoriae ſcriptor.* adde *Mongitor.* biblioth. Sicul. I. pag. 40.

ARCHETIMVS, Syracuſanus, philoſophus et hiſtoricus, floruit ſecundum *Bonannum* in Syrac. illuſt. lib. II. p. 297. circa Olymp. LXX. ſed ſecundum *Voſſium* de hiſtor. gr. IV. cap. 1. pag. 432. Olymp. XLVII. *Diogenes Laert.* lib. I. ſegm. 40. refert, eum ſcripſiſſe *Septem ſapientum cum Cypſelo Corinthiorum tyranno congreſſum, cui ipſe Archetimus interfuit*, vnde eius aetas conüci poteſt, ſi narratio ipſaque verſio vera eſt. Voſſius quidem illum eſſe diuerſum ab *Archetimo*, Arcadicorum ſcriptore; *Ionſius* vero de ſcriptor. hiſtor. philoſ. I. 3. 2. eumdem eſſe putat; tamen refutatus ab *Heumanno* in Actis philoſ. tom. I. pag. 177 ſq. Hic enim verba Laertii interpretatur cum *Marco Meibomio: Archetimus illorum apud Cypſelum congreſſum ſcripſit, in quod ſcriptum et ipſe* (Dicaearchus, cuius mentio proxime praecedit,) *inciderit.* Quare reücit eum inter ſcriptores incognitae aetatis, negat, eum fuiſſe primum hiſtoriae philoſophicae ſcriptorem, et vero opinatur, nomen *Archetimi* eſſe corruptum, et legendum Ἀρχέδημος, qui fuit philoſophus Stoicus.

CALLIAS, Syracuſanus, antiquiſſimus rerum Sicularum hiſtoricus, vixit multo poſt Philiſtum, ſed ante Timaeum, circa Olymp. CXVI. ante C. N. 312. apud *Voſſium* de hiſtor. gr. I. cap. 2. pag. 68. Contra *Bonannus* Syrac. illuſt. lib. II. p. 304. eum fere aequalem Timaeo fuiſſe, Olymp. CXX. ante C. N. 296. contendit. *Diodorus Sic.* Ecl. XXI. 12. pag. 492. Weſſeling. prodit, eum exaraſſe libros XXII. Scripſit nempe *Hiſtoriam de rebus Siculis*, ſ. *Hiſtoriam de Agathocle*, (nam duplici iſto modo laudatur a veteribus,) in qua vero fidem hiſtoricam haud ſeruauit, Agathoclem nimis adulatus, notante *Diodoro Siculo* in Excerptis etc. II. pag. 561. edit. Weſſeling. cuius et Valeſii notas conſules. Καλλίας ἐν δεκάτῳ τῶν περὶ Ἀγαθοκλέα citatur a Schol. ad *Apoll. Rhod.* III. Argon. initio, et ἐν ὀγδόῳ περὶ τὸν Ἀγαθοκλέα ab *Athenaeo* lib. XII. cap. 11. p. 542. adde *Mongitor.* Biblioth. Sic. I. p. 121. Diuerſus eſt a *Callia* Lesbio, Sapphus et Alcaei interprete.

CEPHISODORVS, incertae aetatis hiſtoricus, cuius duodecimum librum περὶ τοῦ ἱεροῦ πολέμου, ſeu de Phocico bello *Euſtratius* in Ariſtot. Ethic. lib. III. cap. 8. citat. Diverſus eſt a *Cephiſodoro* comico, alioque, Iſocratis diſcipulo.

CHARON, Lampſacenus, Pythoclis filius: vixit ante Herodotum, teſte *Dionyſio Halicarn.* ep. ad Cn. Pompeium, tom. VI. pag. 769. Opp. edit. Reisk. adde *Tertullian.* de Anima cap. 46. Laudatur a *Strabone* XIII. 583. (p. 873. Almel.) et p. 589. (p. 882. Almelou.) Floruit ſecundum *Suidam* III. p. 658. tempore Darii primi Olymp. LXXIX. aut potius tempo-

ribus belli persici, Olymp. LXXV. Multa scripsit, quae enumerant *Suidas* (qui alios eiusdem nominis itidem nominat,) ex eoque *Eudocia* in Violar. p. 435. et saepius citatur ab Athenaeo et Plutarcho. conf. *Vossii* lib. I. de histor. gr. cap. 1. fin. cap. 16. p. 102. et lib. IV. cap. 3. p. 442. — Diuersus est a *Charone*, qui tempore Ptolemaei Euergetae vixit, ac familiaris fui Apollonii Rhodii Argonautica, et ea quidem, quae ab historia penderent, explicuit, (*Vossius* IV. cap. 12. p. 468.) Differt quoque a *Charone*, Naueratite, (vti dicitur,) historico, (qui de Naucrate, vrbe Aegypti, aliisque rebus aegyptiacis scripsit,) et a *Charone*, Carthaginensi historico, qui vitas illustrium virorum libr. IV. vitas illustrium feminarum lib. IV. et tyrannos in Europa atque Asia descripsit, vid. *Suid.* l. c. et *Vossium* l. c. III. p. 342. infra lib. III. cap. 8. pag. 213.

DAMASTES, Sigeensis, e Sigeo, vrbe Troadis, Hellanici aequalis et discipulus: scripsit de rebus in Graecia gestis, de parentibus et maioribus eorum, qui expeditionem Troianam susceperunt, libros II. gentium et vrbium catalogum, de poetis et sophistis et multa alia, teste *Suida*, h. v. tom. I. p. 507. et *Eudocia* in Violar. p. 127. A Porphyrio apud *Eusebium* praep. eu. IX. 39. p. 466. B. dicuntur τὰ βαρβαρικὰ νόμιμα Ἑλλανίκου ἐκ τῶν Ἡροδότου καὶ ΔΑΜΑΣΟΥ συνῆκται, vbi coniicit Fabricius pro incognito *Damaso* infra vol. VI. p. 45. Δαμασίππου, (qui pater fuit Democriti, vid. *Diogen. Laert.* IX. 34.) at melius corrigunt *Meursius* in biblioth. gr. lib. III. in Gronouii Thes. antiqq. tom. X. p. 1339. C. et *Valcken.* ad *Herodot.* IV. cap. 190. p. 365. Δαμάστου, quam emendationem probat et corroborat cl. *Sturz.* in Hellanici Lesbii fragmentis p. 13 sqq. vbi de *Damaste* agit: confer paullo ante de Hellanico animaduersa. *Agathemerus* lib. I. p. 2. edit. Hudson. tradit, eum scripsisse περίπλουν, et plurima compilasse ex Hecataei operibus. Citatur a *Dionysio Halicarn.* I. cap. 82. p. 181. tom. I. Reisk. a *Plin.* H. N. VII. 48. *Plutarcho* in Camillo, *Strabone* I. p. 80. Almel. vbi Eratosthenes culpatur crebram facere hominum memoria indignorum mentionem, modo reprehendens, modo eorum vtens testimoniis, vt *Damastae* et aliis similibus. vbi vid. Casaubon. *Damastes* igitur hoc loco accensetur hominibus fide indignis, atque *Penzelius* in vers. germanica tom. I. p. 399. putat, quod Strabo aliis locis laudet *Damasten*, ibi aliud nomen esse substituendum; at enim *Strabo* XIII. p. 873. B. et XIV. p. 1003. A. citat quidem Damasten, at ita, vt non laudet; sed potius negligere et loco postremo vituperare videatur. adde *Vossium* de hist. gr. lib. IV. cap. 5. pag. 451.

DEMETRIVS, Calatianus, ex vrbe antiqua Calacta, historicus vetustissimus, incertae aetatis. Scripsisse eum *de Asia et Europa libros viginti*, testatur *Diogenes Laertius* in vita Demetrii Phalerei V. segm. 83. (vbi viginti memorabiles Demetrii nominantur.) citatur a Dionysio Halicarn. aliisque. vid. *Mongitor.* B. Sic. I. p. 152. *Vossium* de histor. gr. III. p. 352. *Menagium* ad Diogenis Laert. locum p. 223. Ab eodem *Diogene Laertio* et *Vossio* l. c. memoratur.

DEMETRIVS, Byzantius, qui tredecim libris Gallorum ex Europa in Asiam transitum, et octo aliis Antiochi atque Ptolemaei gesta Libyaeque sub ipsis administrationem conscripsit.

De DIONYSIO Milesio vide supra ad lib. II. cap. 2. vol. I. p. 378. not. *qq.* Herodoti aequalis fuit, teste Suida in Ἑλλανίκῳ.

DIYLLVS,

DIYLLVS, Atheniensis, incepit historiam, vbi Ephorus, de quo statim videbimus, finiit, et Graecorum ac Barbarorum gesta ad Philippi vsque obitum contexuit, auctore *Diodoro Siculo* lib. XVI. cap. 76. fin. pag. 140. tom. II. Wesseling.

EPHORVS, *Cumaeus*, historicus, Isocratis discipulus. vid. *Cicer.* de Orat. II. 22. Idem in Bruto cap. 56. traditum est, ait, Isocratem in acerrimo ingenio Theopompi et *lenissimo Ephori* dixisse, alteri se calcaria adhibere, alteri frenos; quod etiam prodit *Quinctil.* I. O. lib. II. cap. 9. et *Suidas* in: Ἔφορος. Hic vero scripsit historiam annorum ferme 750. libris 30. et ab Heraclidarum reditu exordium scribendi fecit, teste *Diodoro Sic.* IV. 1. p. 246. Wesseling. et concludit opus cum Perinthi obsidione, eodem teste lib. XVI. cap. 76. pag. 141. Idem lib. V. 1. p. 330. laudat eius stilum ordinisque obseruationem; alii vero secus iudicant. vid. Wesselingii notam. Alibi tamen mendacem eum esse scriptorem ait. Plura vid. apud *Vossium* de hist. gr. I. cap. 7. p. 35 sqq. apud *Bougainville* in Mem. de l'acad. Paris. des Inscr. vol. XXIX. p. 76 sq. [*Heynium* Commentatt. Soc. Gött. vol. VII. cl. phil. p. 107 sq.] et paullo ante ad Herodotum §. III. adde *Euagrium* hist. eccl. lib. V. cap. vlt. — Multo iunior fuit post Galeni et Antonini Pii imperatoris tempora, alius *Ephorus*, itidem Cumanus, qui scripsit Galeni historias libris XXVII. obseruante eodem *Vossio.*

HIPPYS s. *Hipys*, temporibus Darii et Xerxis, Rheginus, poeta, (vid. supra lib. II. 7. §. II. vol. I. p. 550. infra ad libr. II. 23. §. 20.) et historicus, auctor librorum V. rerum Sicularum, quos *Myes* postea in compendium redegit, Chronicorum libr. V. et Originum Italiae, notante *Vossio* de histor. graecis IV. 3. pag. 441 sq.

De PHERECYDE Atheniensi, historico, infra ad lib. II. cap. 24. nr. 27. agetur. vid. quoque *Bougainville* l. m. pag. 67 sq.

Sed hic pedem figamus. De aliis, (serioris enim aetatis historici, de quibus copiosus ipse Fabricius fuit, huc non pertinent,) agemus commodis locis. Permultos incertae aetatis aut obscurae memoriae recenset *Vossius* de histor. gr. libro III. et alibi. *Harl.*

CAPVT XXI

DE ARISTOPHANE COMICO.

I. *Aristophanis Comici aetas, censura et laudes. Aristophanes alii quinque ab isto distincti.* **II.** *De vndecim Aristophanis Comoediis quae exstant.* **III.** *Deperditorum dramatum Catalogus cum variis Obseruationibus.* **IV.** *Scholia Graeca in Aristophanem.* **V.** *Editiones.* **VI.** *Index scriptorum in Scholiis ad Aristophanem laudatorum.*

[Cum auctario *G. C. Harles.*]

I.

ARISTOPHANES Philippi siue Philippidae a) F. patria incerta, (fuere enim, qui Naucratitem adfirmarent, teste Athenaeo VI. p. 229. alii Aeginetam, alii Aegyptium, denique alii Lindium ex insula Rhodo b),) ciuitate Atheniensis, Comicus: non constat, quamdiu aetatem produxerit vltra Olympiadem XCVII. cuius postremo anno Plutum agendum permisit filio Araroti. [Quando natus sit, non constat. Secundum *Eusebii* chronicon, interprete Hieronymo Olymp. LXXXV. 4. *Aristophanes clarus habetur, et Sophocles poeta tragicus. Saxius* in Onomastico I. p. 46 sq. refert eum ad Olymp. LXXXIX. 1. A. M. 3581. ante Chr. Nat. 422. A. V. 330. quo anno Νεφέλας edidit. *Hambergerus* in: Zuverlässigen Nachrichten von den fürnehmsten Schriftstellern, tom. I. pag. 223. floruisse illum scribit A. M. 3548 — 3596. a. Chr. N. 436 — 388. tempore, quo Plato, Euripides et Socrates vixerunt. adde *Ionsium* de scriptor. histor. philos. I. 5. 4. Reliqua eius vita parum constat: sata tamen eius exponit Frischlinus in vita Comici.] Mortuum hoc Epigrammate prosequutus esse dicitur *Plato* Philosophus, teste Thoma Magistro: [❡]

Αἱ χάριτες τέμενός τι λαβεῖν, ὅπερ οὐχὶ πεσεῖται,
Ζητοῦσαι, ψυχὴν εὗρον Ἀριστοφάνους.

Quod Franciscus Vauassor ita transtulit:

Nunquam casurum cupidae sibi sumere templum
Inuenere animam Gratiae Aristophanis.

Vel etiam felicius sic:

Trina sibi aeternum quaerebat Gratia templum,
Vnius inuenit pectus Aristophanis.

Eosdem Platonis versus [e cod. Matrit. XXIV. qui inter alia praebet epigrammatum collectanea, reddidit *Iriarte* in Catalog. p. 98. eosdemque] referens *Olympiodorus* in vita philosophi excerpta ex eius commentario in Alcibiadem Platonis, et a Merico Casaubono ad calcem Laertii edita addit, Platonem Aristophane et Sophrone peculiariter delectatum, ita vt horum scripta in eius defuncti lectulo reperta fuerint. Ἔχαιρε δὲ πάνυ καὶ Ἀριστοφάνει τῷ Κωμικῷ καὶ Σώφρονι, παρ᾽ ὧν καὶ τὴν μίμησιν τῶν προσώπων ἐν τοῖς διαλόγοις ὠφελήθη. Λέγεται δὲ οὕτως αὐτοῖς χαίρειν, ὥστε καὶ, ἡνίκα ἐτελεύτησε, εὑρεθῆναι ἐν τῇ κλίνῃ αὐτοῦ Ἀριστοφάνην

a) Vide *Fulu. Vrsini* elogia Viror. illustrium pag. 29. *Fabric.* In vita Aristophanis graeca dicitur *πατρὸς μὲν ἦν Φιλίππου, τὸ δὲ γένος Ἀθηναῖος, τὸν δῆμον Κυδαθηναιεύς, Πανδιονίδος φυλῆς.*

b) Eam fuisse Naucratem, testatur Heliodorus apud *Athenaeum* lib. VI. pag. 229. *Heumann.*

σοφάνην καὶ ᵃ) Σώφρονα. Vitam Comici expoſuit ſcriptor graecus, qui ſcholiis praemittitur, et dehinc non indiſerte *Gyraldus* dialogo VII. [Vitam *Ariſtophanis* expoſuerunt *Nicodemus Friſchlinus*, (quae praefixa eſt editt. huius et Londinenſi Pluti ac Nebular. nec non Küſteri.) — *alius*, incertus, ante editionem 1624. (quae diuerſa eſt ab ſuperiore; nam Friſchlini nomen quoque citatur, item aliud eſt ſcribendi genus; quamquam multa ex Friſchlini vita hauſta fuerint:) tum auctor Biographiae claſſicae, tom. I. p. 141 ſqq. ex interpretatione Murſinnae germanica, (vbi iudicia quaedam de Ariſtophane adferuntur, et partim examinantur.) — *I. G. de Chaufepié* in Nouv. diction. hiſtor. et critique, tom. I. p. 464 ſqq. — *Brumoi* in: Theatre des Grecs part. III. [T. X. pag. 276 ſq. edit. nou. et XIII. pag. 429 ſq.] — *Io. Gottfried Hauptmann* in progr. de Ariſtophane, atque illius comoediis, Gerae, 1743. 4. — *Sulzer* Allgemeine Theorie der ſchönen Künſte cum notitia litteraria cel. de Blankenburg, tom. I. pag. 149 ſqq. — *Clodius* in: Verſuche aus der Literatur und Moral, part. II. Lipſ. 1767. 8. pag. 181 ſqq. eleganter fuſeque percenſet comoedias Ariſtophanis. De aliis libris qui huc pertinent, aut ad expoſitionem comoediarum faciunt, ſuo loco differemus.] Effigiem Ariſtophanis, quam poſt alios exhibuit Gronouius tom. II. Antiqu. Gr. tabula LXVIII. commentitiam eſſe non dubito, et veteri trunco aliunde ſuperimpoſitam. [ſub forma perſonae, edera coronatae, cuius ori apis irrepere videtur, conſpicitur in *Winkelm.* monument. antiq. ineditis, tab. CXCI.] Acerbam Ariſtophanis cenſuram ſcripſit Plutarchus ᵈ) libro, cuius epitomen duntaxat habemus, quo Menandrum longe ipſi praetulit, luſusque ſalesque Menandri, ſed natos pelago, quo Venus orta ſales neutiquam conferendos eſſe contendit cum Ariſtophanis amara et aſpera, (adde et ſaepius obſcoena,) ſcurrilitate. Haud dubie tamen Comoediae veteris ᵉ) princeps fuit, Eupolidi et Cratino alicui longe praelatus, ſuae pariter et poſterae aetatis iudicio ᶠ). Mediae quoque Comoediae ſpecimen dedit in *Aeoloſicone* et *Cocalo* dramate, vt infra inter deperditas Ariſtophanis fabulas annotaui. Vario carminis genere vtitur, vnde de eo Terentianus Maurus: [?]

c) De ſolo Sophrone hoc memorant *Laertius* III. 18. Heſychius Illuſtris, Quinctilianus, Valerius Max. et alii. *Fabric.* conf. *Brunck.* ad Ariſtoph. Nubes p. 65. notar. vbi et Raymundi Cunichii verſionem epigrammatis metricam adfert, et obſeruat, Platonem in Sympoſio Comicum noſtrum cum Socrate eidem menſae accumbentem repraeſentaſſe: at Ariſtophanem alioquin Plato in conuiuio non pulcris coloribus pingit et deſcribit p. 317. vocans hominem, ᾧ περὶ Διόνυσον καὶ Ἀφροδίτην πᾶσα διατριβή. *Harl.*

d) Contra Plutarchi criminationes defenſionem Comici Friſchlinus ſcripſit, praemiſſam illius et Küſteri editionibus. *Harl.*

e) De differentia comoediae *veteris*, *mediae* et *nouae* vide Anonymum περὶ Κωμῳδίας Ariſtophani praemiſſum, et quae viri docti ad *Horatium* lib. I. ſat. IV. Idem exponunt e recentioribus *Ioh. Ionſius* de ſcriptoribus Hiſt. Philoſoph. lib. I. cap. 5. *Samuel Petitus* ad leges Atticas p. 79. *Gerh. Voſſius* Inſtit. Poetic. lib. II. cap. 27. *Franciſcus Vavaſſor* Lib. de ludicra dictione p. 72 ſq. vbi etiam de Ariſtophane multa, nec contemnenda. Mediae comoediae plus quam octingenta dramata euoluiſſe ſe, teſtatur *Athenaeus* VIII. pag. 336. Μεγαρικὴ Κωμῳδία deriſa ab Athenienſibus. Vide Appendicem Vaticanam prouerb. 46. *Fabric.* De comoedia Graecorum agit *Signorelli* de theatro Graecorum, (ſupra iam memoratus ad Theſpin, pag. 162.) De origine comoediae gr. quae tragoedia antiquior habetur, fuſe docteque differunt *Bentlei.* in Reſponſ. adu. Boyle p. 107 — 115. et *Car. Frid. Flögel* in: Geſchichte der komiſchen Litteratur, vol. IV. Lignit. et Lipſiae, 1787. 8. p. 28 ſqq. Per XXXX. annos Ariſtophanem fabulas docuiſſe Athenis, animaduertit *Sam. Petitus* lib. I. 16. Miſcellan. *Harl.*

f) Vid. ἐκ τῶ Πλατωνίε περὶ διαφορᾶς χαρακτήρων inter prolegom. ante Kuſteri editionem p. XI. *Harl.*

Aristophanis ingens emicat sollertia,
Qui saepe metris multiformibus nouus
Archilochon arcte est aemulatus Musica.

Quae videntur ipsius nugae, non raro seria ducebantur et spectabantur ad emendanda vitia aut inconsulta consilia Atheniensium. Saltem status reipublicae, qualis fuerit illis temporibus, ex comoediis Aristophanis pulcre datur intelligi. [De stilo Aristophanis vide *Vauassorem* p. 14 sqq. *Heumann.*] Propter atticum dicendi genus a multis tamquam graecae linguae Magister vnice commendari solet: *Ferunt etiam* g) Iohannem Chrysostomum *Aristophanis Comoedias duodetriginta, cum supersint nobis vndecim duntaxat, lectitasse studiose, atque etiam puluillo, cum dormitum iret, subieisse, perinde quasi et deponeret tantum scriptorem e manibus quam tardissime, et primo quoque tempore repeteret intermissam lectionem. Ex quo dupliciter imitatione et exemplo profecerit, primum vt acer plerumque ac vehemens esset in notandis ac perstringendis moribus, mulierum praesertim: deinde, vt perbene Graece loqueretur, faciliusque ac solutius, quam ceteri, verbis explicaret sententias. Achilles* quoque *Tatius* lib. VIII. de Amoribus Clitophontis et Leucippes inducit sacerdotem in perditos Thersandri mores declamantem, quem p. 493. ita describit: *παρελθὼν δὲ ὁ ἱερεύς· ἦν δὲ εἰπεῖν οὐκ ἀδύνατος, μάλιστα δὲ τὴν Ἀριστοφάνους ἐζηλωκὼς κωμῳδίαν.* [De Aristophanis ingenio, indole, illiusque comoediarum virtutibus vitiisque varii varie omni tempore iudicarunt. Id quidem nemo negabit, Aristophanem, quod argumenta fabularum duxit a rebus ciuilibus, quotidianis et memorabilibus hominibus, quos risui spectatorum expositurus erat; quod perpetuo notauit partimque infamauit corruptos sui aeui mores, perditam reipublicae suae conditionem, malam liberorum educationem et ciuitatis administrationem, atque calamitates, incontinentiam, arrogantiam, diffidia prauamque indolem vitamque multorum, qui siue ad rempublicam accesserunt, siue illam turbarunt, fraudes ac iniuriam iudicum, sophistarum, demagogorum aliorumque hominum; tum quod sermone vtitur puro, venustissimo, lepidissimo atque eleganti, et regula est attici dicendi generis; inter principes auctores graecos haud vltimum occupare locum, fontem esse praecipuae partis historiae atticae eiusque fabularum lectionem permultum conducere ad historiam ingenii humani et rituum tam sacrorum et publicorum, quam ciuilium et domesticorum, ad adcuratam illius temporis, atticaeque ciuitatis disciplinae morum, et multorum hominum, nec non discordiarum tam publicarum quam priuatarum indeque malorum ortorum cognitionem. Cuilibet patebit, illarum lectionem

g) *Vauassor* libro laudato p. 79. *Nic. Borbonius* p. 225. praefationum Reuchlin. in Angenspiegel, p. 28. edit. Herm. von der Hardt. Nec temere antiquiorem testem huius de Chrysostomo narrationis reperiri, quam Aldum Manutium in praefat. ad Dan. Clarium Aristophani suo praemissa, obseruat *Menagius* praefat. ad part. II. Obseruatt. de Lingua Gallica, et tom. II. Anti-Bailleti, p. 48. Annam Dacieriam ducenties lectitasse Aristophanem, credat, qui volet, rem parum verisimilem narrantibus apud *Gratianum Aschpanum* de superstitione erudita pag. 61. et Fraimium de Tremblay, quem, vitio id vertentem Daceriae hoc epigrammate perstrinxit *Bernardus Moneta:* Docte épouse d'un docte Epoux, Vous aves, nous le savons tous, lû deux cent fois Aristophane. Mais faut-il d'une rude voix que Frain là dessus vous chicane? J'ai bien lû son livre une fois. *Fabric.* De lectione toties integri repetiti Aristophanis, omnino fabula esse videtur. Alias vero fabula, *Nubes*, toties a Daceria perlecta dicitur; id quod, quamquam nimium fuerit, probabilius erit. *Harl.*

nem philoſopho hiſtoricoque non minus, quam humanitatis, antiquitatis elegantiarumque ſtudioſo eſſe perutilem. Vt vero ille virtutibus, ita vitiis animi orationisque excelluit. Splendidum ac foecundiſſimum in eo inerat ingenium, ad ſatyram quaſi non fictum, ſed natum; ſumma et gratiſſima orationis copia, vrbanitas ac feſtiuitas; ſales aculeique acerrimi, ita, vt flagellum ciuium ſuorum, praecipue potentiorum, fuiſſe videretur. Aperte inſectatus eſt vitia peccataque et iniurias improborum eorumque ipſorum, qui in magiſtratu male rem geſſerant. Omnes non ſolum ſuae patriae comicos, vi comica, gratia, popularitate ac leporibus non minus, quam acerbitate ſermonis ſuperaſſe videtur; ſaltem nomina illorum obſcurauit; ſed etiam neſcio, an omnes recentiores vicerit. *Brunck.* igitur in notis ad Ariſtoph. Nub. init. pag. 65 ſq. Ariſtophanem ab iniuria inſcitiaque *Voltarii* in Lexico philoſophico, voc. *Athée, Athéisme* abunde declarata, vbi Voltarius Comico noſtro principi nomen et honorem comici, immo vero poetae inepte ſtolideque abnegare audet, vindicans, recte: „*Niſi*, ait, *Ariſtophanes poeta eſt*, nobis dicant, quem comoediarum ſcriptorem poetae nomine dignari oporteat: *niſi comicus idem eſt*, nobis rurſus dicant, vbinam gentium vberior ſalium, iocorum, facetiarumque fons reperiri queat. Quam facile iſta in Voltarium retorqueri poſſint, ſciunt, qui antiqua et noua perinde intelligunt eoque pollent ſenſu, qui ad eorum comparationem bene inſtituendam requiritur." Auctor graecus *περὶ τῆς διαφορᾶς χαρακτήρων*, in Prolegomenis ad Küſteri editionem p. XI. de Cratino, Eupolide atque Ariſtophane iudicans, *ὁ δὲ Ἀριστοφάνης*, ait, *τὸν μέσον ἐλήλακε τῶν ἀνδρῶν χαρακτῆρα· οὔτε γὰρ πικρὸς λίαν ἐστὶν, ὥσπερ ὁ Κρατῖνος, οὔτε χαρίεις, ὥσπερ ὁ Εὔπολις· ἀλλ' ἔχει καὶ πρὸς τοὺς ἁμαρτάνοντας τὸ σφοδρὸν τοῦ Κρατίνου, καὶ τὸ τῆς ἐπιτρεχούσης χάριτος Εὐπόλιδος.* Nec minora tamen fuerunt vitia animi et fabularum. Nil dicam de vitiis comoediarum graecarum internis quae cum reliquis graecis comicis habuit communia, de neglecto actionis ordine, nec ſatis curate recteque explicitis characteribus, de immoderata ſingulorum hominum carpendorum libidine, quae comoediae vitia recentior aetas emendauit. Ariſtophani, vti reliquis antiquae et mediae comoediae poetis, ſufficiebat, riſu diducere rictum auditoris. Atqui *Barneſius* in vita Euripidis §. V. excuſat Comicum, quod crebro ſugillauit illum tragicum. Sed de hiſce vitiis conſulendi ſunt *Sulzerus* l. m. voc. *Comoedie*, aliique artis poeticae ſcriptores. In Ariſtophaneis equidem fabulis haud frenatam linguam, nimiam laſciuiam, proteruitatem et perpetuum ſtudium riſus, cum damno quoque honeſtorum bonorumque ciuium, commouendi, laudare nequeo. Neque diis neque hominibus, etiam ſummis, et auctoritate, gratia dignitateque in republica valentibus, pepercit: et tamen ciuibus placuerunt eius fabulae, ac, quamquam ipſe calumnias atque reprehenſionem effugere non poterat, vt plurimum tulerunt plauſum. Verum enim vero plures fuerunt cauſſae, cur Ariſtophanes, licet deos quaſi hominesque laceſſens, tantam conſequeretur auctoritatem veniamque omnia impune dicendi. De ortu enim et natura deorum meliora edocti multi Athenienſes liberius diſſerere ſolebant: neque deorum conditio, infirmitates facinoraque illis erant incognita. Praeter ea in mythis varia neque ea, quae deos decent, de his erant recepta et ab antiquioribus poetis promulgata variisque coloribus et narrationibus ornata, vel deturpata potius. Ea vel plebem eo minus offendebant, quoniam antea vel in ſcenam deorum mythi et ridicula ad riſum ciendum fuerunt producta. Tum publica religio magis cernebatur et celebrabatur caerimoniis quibusdam atque ſacrificiis, quam pietate veraque deorum obſeruantia. Quare cautum tantum fuit, ne quis peregrinos deos nouamque religionem inferret in ciuitatem, priſtinamque ita omnino tolleret religionem.

religionem. Si quis igitur fuetas feruaret caerimonias faceretque facrificia, alioquin de diis, quaecumque libuit, fentiret, atque diceret, tutus effe potuit fecurusque a vi facrificulorum, legum feueritate iniuriaque multitudinis. Tum illis temporibus perpetua fuit altercatio et contentio inter optimates ac reliquos ciues, quae a diuerfarum partium cupidis nutrita, foecunda fuit mater turbarum nec raro ciuitatis formam mutauit. Qui inferioris erant fortis et conditionis, illi inuidebant opibus atque auctoritati potentiorum, eosque, quoniam fe pares effe parique iure in adminiftranda ciuitate fe gaudere arbitrabantur, frequenter lacerabant atque infectabantur. Athenienfes igitur in theatro, cuius infano amore capti fuerant, lubenter audiebant iurgia et cauillationes opprobriaque, facta hominibus, qui prae aliis eminere fluduerunt aut opibus, auctoritate aliisque virtutibus valuerunt. Accedit, quod in rebuspublicis, vt in pluribus hodie adhuc fieri folet, liberrima, nec raro immoderata de publicis rebus hominibusque, vel fummis et ornatiffimis, dicendi poteftas maxima et praecipua pars libertatis habetur. Quae quidem opinio non omnino eft culpanda, quod et potentiores rerumque nouarum cupidi ea coercentur, et infirmiores, ea libertate plerumque contenti, fe non immifcent rebus publicis grauioribus iisque, quae ad arcana reipublicae referuntur, nec, nifi ipfi a potentiore quodam incitati et ducti, turbare rempublicam audent. Athenienfes inprimis amabant illam dicendi conuitiandique libertatem, vel potius libidinem, quam hodie quidam, licet barbare, *publicibilitatem* vocant, et, cuius moris exempla plura hodie praebent Galliae, acriter defendunt. At vt haec et alia, quae proferri et amplius probari poffunt, paucis comprehendam, inuidia et contentio potentiorum, libido et libertas conuitiandi, et vel hominum, qui fua fapientia, vita aliisque erga rempublicam meritis famam atque dignitatem iure obtinuerunt, infamandorum atque obtrectandorum, grata maledictorum audientia, fludium reprimendae et depellendae tyrannidos, feftorum et iudiciorum, in quibus cum maximo conuitio fummi aliique viri lacerabantur eorumque vita, mores et actiones cum acerbitate et ftrepitu verborum exagitabantur, frequentia, praua fophiftarum aliorumque antiquiorum comicorum infectandi turpiterque atque illepide carpendi confuetudo, ab origine comoediarum et fatyra ducta et feruata, leuitas animorum et peruerfa atque recepta de diis et religione publica fentiendi ratio, corrupti ciuium mores fecerunt, vt Ariftophanes Athenienfium deorum hominumque irrifor fine vllo periculo effe poffet. Quod praeter ea falibus iocisque fabulas condiuit, aures titillauit, et in compofitione, tefte iam *Longino* fect. 39, 4. faepe fuit fublimis, res publicas, quae ad omnes ciues pertinuiffe vifae funt, in fcenam produxit, ingenio plebis adcommodauit orationem, animum prae fe tulit popularem fludiumque libertatis publicae defendendae, vitiorum fcelerumque, nulla hominum et conditionis fortunaeque ratione habita, carpendorum, morumque ad priftinam feueritatem formandorum, in omnibus denique auram captauit popularem, factum eft, vt omne paene ferret punctum, a moderatis ciuibus ipfisque ciuitatis principibus magni aeftimaretur, et fummum plaufum ac fauorem multitudinis, quae eum a vi iniuriaque aliorum praeftitit tutum, confequeretur. Spectatores vero, quod orationis veneribus atque illecebris et crebra, quam plebs, praecipue rudis infimaque amare folet, neque vero femper ex lexicis vulgaribus explicanda, fed confuetudine et notionibus, ifta aetate fubiectis, metienda [h]), verborum obfcoenitate, noftris moribus

h) Paucis, at fobrie intelligenterque de obfcoenitate Ariftophanea iudicat cel. *Beck.* in praefat. ad fuam Auium editionem. Atque fi verum eft, quod relatum legimus apud *Athenaeum* X. cap. 9. Alcaeum

bus omnino damnanda, tenebantur, nec illi ignorabant, omnia esse composita ad delectandum et risum commouendum, non adeo, nec semper, illius iniuriis et contumeliis incitabantur ad homines, quos ille in scena male depectos habuit, odio capitali aut iudiciis persequendos. Cuius rei exemplum, vt mox videbimus, luculentum Socrates nobis est. Ingenium igitur moresque illius aeui, reipublicae atticae forma et fluctus quasi ciuitatis, sermonis leporisque Aristophanei suauitas aliaque simul considerari et comparari debent ab eo, qui hac de re recte iudicare velit. Quaedam adtigerunt alii, alii scite pleniusque exposuerunt. vid. *Sulzer*. l. c. *Floegel*. lib. mem. vol. IV. p. 48 sqq. *Hurd*. in commentario ad Horatii epistolas ad Pisones etc. ex interpretatione Eschenburgii germanica, vol. I. p. 204 sqq. Auctor commentationis: *Worauf gründet sich der Beyfall, den Athen den Schauspielen des Aristophanes schenkte?* in noua bibliotheca artium elegantiorum, theotisce scripta, vol. XXXVII. part. I. pag. 1 sqq. Lipsiae, 1788. 8. et *Carol. August. Böttiger*, tum Rector scholae Guben. in prolusione, Aristophanes impunitus deorum gentilium irrisor, Lipsiae, 1790. 8. *Muretus* V. L. lib. X. 17. iudicat, illum fuisse atheum: enimuero, qua ratione et quo sensu id sumatur, curatius erit inquirendum. — De vitiis, quae quidem videntur, fabularum Aristoph. egerunt *Claudius Verderius*, in Cension. in auctor. pag. 48. *Rapin* sur la poetique reflex. 26. part. II. Variorum varia iudicia collegit *Baillet* in: Jugemens des Savans, tom. III. pag. 129 sqq. edit. in 4. *Harl.*

Aristophanis filii fuerunt *Araros*, *Philippus*, (pro quo *Philetaerus* memoratur Suidae,) et *Nicostratus*, de quibus infra in Notitia Comicorum deperditorum, vbi etiam de *Callistrato* et *Philonide*, quibus histrionibus in fabulis suis agendis vsus fuit. Fuere et alii *Aristophanes*, vt, 1) qui Archon fuit Athenis Olymp. CXII. 2. Diodor. Sic. lib. XVII. 2) *Aristophanes* Byzantinus grammaticus, de quo dicam lib. III. 3) *Aristophanes* Milesius, Plinio; Varroni Mallotes, qui de agricultura scripsit, 4) *Aristophanes* Boeotus *Plutarcho* de malignitate Herodoti pag. 874. laudatus, cuius secundum Θηβαϊκῶν citat *Suid.* in Ὁμολώϊος, Θηβαίης ὄρος Steph. in Ἀντικονδυλεῖς, librum II. Βοιωτικῶν idem in Χαιρωνεία. 5) *Aristophanes*, Alexandri Magni satelles, *Plutarch*. Alexandro p. 694. 6) *Aristophanes* Corinthius, Libanii amicus, qui eum singulari tuetur oratione tom. II. Opp. p. 210. f) Ceterum Aristophanes Babylonius, quem ex Stephano refert Hendreichius Pandectarum Brandenburgensium scriptor, nullus est: nam Stephanus in Λακεδαίμων citat Aristophanem Ἐν Βαβυλωνίοις, Comici

caeum lyricum et *Aristophanem comicum ebrios* conscripsisse poemata, eo minus mirae videbuntur nobis comoediae, cauillationibus, iniuriis atque obscoenitate refertae: adde locum Platonis a Fabricio nr. 2. de Nubibus prolatum.

f) In epistolis *Libanii*, a *I. Christoph. Wolfio* in fol. editis, aliquoties litterae ad eum scriptae occurrunt frequentiorque illius fit mentio. In epistola 1186. p. 564. e msto Ambrosiano Wolf. restituit, *Aristophani Corinthio*, quum in latina versione Zambicarii lib. III. ep. 310. vbi maxima sui parte truncata est, inscribatur in editis *Aristophani Corsucchio*. In epist. 76. pag. 320 sq. Libanius illum commendat, et Wolf. in nota obseruat, eum fuisse Menandri filium, et Aegypto praefectum, propter consultos astrologos male mulcatum, et responsionem Iuliani subiecit pleniorem, quam Fabricius in salutari luce euangelii p. 323. eam exhibuerat. Ad eumdem refert Wolfius epistolam Libanii 1228. pag. 583. ad *Aristophanem* exaratam. Addidit Fabric. in notis mstis *Aristophanem*, ad quem S. Nili epistolae. adde *Ionsium* de scriptor. histor. philos. L. 10, 2. p. 198. *Harl.*

ci nostri drama deperditum respiciens. *Aristophanes* quoque Camiraeus Comicus ab Atheniensi nostro perperam distinguitur, vt in Notitia Comicorum deperditorum adnotaui.

II. Ex Comoediis Aristophanis aetatem tulerunt hae vndecim, quas solas etiam euoluisse se testatur Suidas in Ἀριστοφάνης. [P]

1) ΠΛΟΥΤΟΣ. *Plutus* posterior k) e duabus Comoediis, quas hoc nomine Poeta fecerat. Acta Archonte Antipatro Olymp. XCVII. 4. postrema earum, quas Aristophanes ipse docuit, siue prima potius, quam filio suo Araroti agendam permisit. [vid. Küster. in argum. Pluti.] Hanc *Ioh. Reuchlinus* Ingolstadii se interpretatum adfirmat auditoribus plus quam trecentis. Haec comoedia ἐγκώμιον πενίας dicitur a *Tzetza* Chiliad. XI. vers. 755. et laudatur a *Photio* epist. 150. Ex illis, quae exstant, vnica haec est, quae ad mediam comoediam pertinet; ceterae ad antiquam. Scaligeriana p. 100. Chronologiam, argumenta et oeconomiam singularum exhibet *Brumoius*, S. I. tomo III. operis: Le theatre des Grecs. Paris. 1730. 4. [Tom. X. XI. XII. XIII. edit. nou. Paris. 1787. sq.] *Fabric.* — [De tempore, quando singulae comoediae actae sint, praeter interpretes ac Petitum, disputauit *Palmerius* in Exercitatt. ad optimos fere gr. auctores, part. II. pag. 717 sqq. Nostram fabulam, Plutum, actam esse Olymp. XCVII. 4. ex scholiaste in argumento illius, ducit quidem pag. 785. at, num Plutus bis prodierit in theatrum, et vltimum quidem XX. annis post primam didascaliam, teste Schol. ad Plut. 173. ambigit. Enimuero duplicem fuisse Plutum et Scholia ad vtramque fabulae editionem diuersa, docent *Küster.* ad nostram fabulam, initio, et *Hemsterhus.* passim in notis ad Plutum, inprimis posterior ad v. 505. p. 145 sq. v. 550. p. 167. p. 242. et pluribus locis, vbi docet, qui versus vel ex priore vel ex posteriore Pluto fuerint. adde *Ducker.* ad v. 1147. pag. 199. Schol. et *Hemsterhus.* ad v. 973. *Brunck.* ad Plut. p. 239. *Chaufepié* in Supplem. Lexici Baeliani p. 468. (G). Atque *Küsterus* ostendit e claris exemplis, quae hodie exstat fabula, Plutus, eam ex priore et posteriore esse mixtam. *Athen.* IX. p. 368. citat e Pluto posteriore v. 1105. Inde autem duplices interdum exstitere lectiones, vid. *Hemsterhus.* ad v. 772. 1147. 1192. ad Schol. v. 550. *Plutum* vero in hac fabula non esse regem late patentis inferorum regni, et Iouis fratrem, sed minorem gentium aliquem deum, ceterorum ministrum, ideo monendum videtur, quod, de hac fabula vbi sermo est, saepius citatum legi *Platonem.* adde *Heilmann.* progr. de Pace diuinis quondam honoribus culta, p. 23. not. De plurium antiquiorum Scholiis eorumque diuersitate et saepius ex duobus exemplaribus confuse descriptis vid. *Hemsterhus.* ad Plutum nostrum p. 13. 17. 70. 101. 133. 137. 383. et alibi saepius. Idem p. 197. 258. 328. et alibi bene monet, Scholia, quae ad Plutum exstant, esse locupletiora, quam quae Suidas habuit. Hunc vero Scholiis antiquioribus atque emendatioribus vsum esse, iudicat *Toup.* Emendatt. in Suidam, part. III. p. 231. edit. Londin. De singularum fabularum editionibus ac versionibus paullo inferius agam. *Harl.*] Plutum et

k) *Sam. Petitus* lib. I. Misc. cap. 16. contendit, in Pluto dramate, quale hodie exstat, multa e posteriore, multa etiam e priore Pluto inserta legi. Confer ibid. cap. 11. vbi Plutum priorem ab Aristophane editum docet in Panathenaeis Olymp. XCII. 4. [vid. Schol. ad Plutum 115. 119. 173. et 1147. ad Ran. 1125. ex priore Pluto locus citatur, qui in hac fabula hodie non reperitur.]

et Nubes Aristophanis cum Scholiis ineditis fuisse in Biblioth. Renati Moreau testatur *Labbeus* Biblioth. nou. MSS. pag. 213.

2) ΝΕΦΕ´ΛΑΙ. *Nubes* l), quibus Socratem, comicorum contemtorem, perstrinxit Comicus, ab Anyto m) et Melito ad hoc instigatus. Socrates quidem sciens, se petendum salibus et scommatibus, non modo interfuit, sed et, quo ab omnibus videretur, surrexit. Confer, si lubet, quae viri docti ad *Aelian.* II. 13. Var. Plato hoc drama misit ad Dionysium Siciliae tyrannum, et ex hoc [P] aliisque Aristophanis comoediis iussit Remp. Atheniensium discere, vt refert auctor graecus vitae. Mirifice populo Nubes

l) Vnde comoediam hanc *nebulonicam* vocat *Vives* ad *Augustini* lib. II. de C. D. cap. 9. not. c. p. 167. *Heumann.* Multus est de hac comoedia *Chaufepié* in Supplem. ad Bailii Lex. crit. tom. I. pag. 465 sqq. *Harl.*

m) Negat hoc *Laur. Ingewaldus Elingius*, Prof. Vpsaliensis in Hist. graecae linguae p. 123 sq. et solennibus Philosophorum et Comicorum dissidiis haec vnice, putat, esse tribuenda, quaecumque aduersus Socratem Aristophanes effutiit. *Fabric.* Fabricius in notis mstis ipse narrationem illam de Anyto et Melito fabulis adnumerasse videtur. Scripsit enim: „Socratis simias et indignos sectatores, non Socratem petitum ab Aristophane, sunt, qui contendant: sed in contrarium vide, quae disputantur ab auctore epistolarum seriarum iocosarum tom. IIII. p. 251. Ibidem docetur, Aristophani, Meliti inimico, non posse imputari necem Socratis post XV. demum annos iussi mori. Certe fabula illa annis circiter XX. [immo vero pluribus,] anteuertit Socratis damnationem: confer *Palmerii* Exercitatt. p. 485. et 729 sq. *Sam. Petit.* lib. I. Miscell. cap. 6." — *Palmerii* animaduersionem repetiit meritoque comprobauit *Küster.* in notis ad hanc fabulam pag. 50. adde *Brunck.* notarum ad Aristophanis Nubes initium p. 65 sqq. (qui hanc omnium Aristoph. comoediarum nobilissimam esse atque artificiosissimam, poetamque in inueniendo illius argumento et disponendis partibus vim comicam exseruisse admirabilem, iure censet,) et cl. *Tychsen* in II. commentatt. *über den Proceß des Socrates*, in: Bibliothek der alten Litteratur und Kunst, part. I. et II. Gottingae, 1786. Atque ego in quatuor programmatibus an. 1787 sq. illius temporis historiam exposui multisque argumentis historicis atque exegeticis euicisse arbitror, Aristophanem per hanc fabulam ne remotissimam quidem fuisse caussam supplicii de Socrate, multis post annis, alias ob calumnias, sumti, nec precibus pretioque fuisse ab Anyto et Melito, (quem praeter ea Socrates multo post actam hanc fabulam apud *Platonem* in Euthyphrone p. 4. edit. Bipont. nominat νέον ὄντα,) adductum, ad philosophum in scena sugillandum reumque maiestatis faciendum; e contrario aliud fuisse Aristophanis consilium. Nimirum perpetua erat tum temporis philosophorum et tragicorum cum comicis contentio mutuaque obtrectatio. Sophistae, quorum disciplina artibusque Socrates adolescens fuerat imbutus, quamquam adultior illorum hostis euasit acerrimus, mores popularium et ciuitatem corruperant; ipse Socrates erat Euripidi, ab Aristophane saepius in scena exagitato, amicus et comicorum osor. Vt igitur cum Socratem, tum in primis Sophistas, quorum is personam ad vnitatem, quam vocant, personae obtinendam, commode sustinere potuit, risui ludibrioque spectatorum exponeret in theatro, et per hanc occasionem multa aliorum hominum ipsiusque aeui sui et ciuitatis peccata malaque culparet, Socratem fecit in illa fabula principem personam, in eumque omnia contulit, quae in Sophistis, ad quos multa quoque spectant, quae vnice de illorum artibus et disciplina, minime de Socratis doctrina atque opinionibus dici possint, ridicula improbandaque viderentur. Multum colorem ad animi delectationem risumque ciendum fuisse adfusum, nemo negabit. Haec et multa alia, quae ad historiam Socratis, Sophistarum illiusque aeui et ad legitimum de hac fabula eiusque argumento, et cur Aristophanis priores Nubes iudicum sententia alienis fuerint postpositae, iudicium ferendum conducerent, in illis prolusionibus academicis fusius explicui. Neque igitur inimicitiae odiique caussa Aristophanes hanc fecit comoediam, (vid. Schol. ad Nub. 96.) neque illa Socrates in periculum iudicii vitaeque venit. adde *Goldhagen* in prolegom. ad versionem huius comoediae german. vol. III. p. 77 sqq. in illius: Griechische und römische Anthologie. Brandenburg. 1768. 8. *Harl.*

Comici placuisse, testatur eodem in loco *Aelianus*, qui Aristophani, nec vlli alii victoriam a iudicibus tribuendam esse clamauerunt. [vid. ipsum *Aristophan.* Nub. 522. et Vesp. 1039.] *Synesius* quoque in Dione p. 40. *μήτε Κωμῳδία*, inquit, *τῶν νεφελῶν μᾶλλον εὐδοκιμεῖ, ὐδὲ γάρ ἐςιν ἥν τινα μετὰ τῆς ἴσης δυνάμεως Ἀριςοφάνης ἀπήγγελκε.* Scholiastes Aristoph. in *προθεωρίᾳ νεφελῶν· τὸ δὲ δρᾶμα τῦτο τῆς ὅλης ποιήσεως κάλλιςον εἶναί φασι καὶ τεχνικώτατον.* Iudicum tamen sententia [de primis Nubibus, Olymp. LXXXIX. 1. Archonte Isarcho actis, conf. Schol. ad Vesp. 1007.] non Aristophanes, sed Cratinus pronunciatus est victor et Amipsias [n]). Docuit Comicus Nubes posteriores, (quae solae exstant, prioribus deperditis, vt ex duobus locis Athenaei et Scholiis graecis ad hanc Comoediam obseruauit *Meursius* in Biblioth. Attica pag. 1445.) anno post priores, Archonte Aminia Olymp. LXXXIX. 2. [o]) [ante C. N. 422. mense Febr. V. C. 332. vid. Küster. de vtrisque:] in Dionysiis *ἐν ἄςει*, vnde Maximus Tyrius ait, Aristophanem *τὰ Σωκράτυς κωμῳδῆσαι ἐν Διονυσίοις*. [vid. *Spanhem.* not. pag. 272.] Aristophanes vicissim a Platone, Socratem, magistrum suum, vlciscente, in Symposio inducitur tamquam homo, cui *περὶ Διόνυσον καὶ Ἀφροδίτην πᾶσα διατριβή*. Vehementer quoque in Aristophanem Socratis nomine inuehitur *Eunapius* in Aedesio pag. 35. *Thomae Magistri* Scholia inedita in Aristophanis *νεφέλας* ex Biblioth. Renati Moreau citat *Ioh. Pricaeus* ad Apuleii Apologiam, *Cangius* in glossario voce Πρεζύμι et alibi, quamquam certum est, scholiorum Thomae partem inter edita in nubes scholia legi. Excerpta scholiorum in Aristophanem cod. Vatic. MCCXCIV. qui fuit Fuluii Vrsini, praeferunt et ipsa nomen Thom. Magistri.

3) ΒΑ'ΤΡΑΧΟΙ. *Ranae;* in quibus Aeschylus Euripidi praefertur. Actum est hoc drama in Lenaeis (quae in honorem Bacchi sub extremum autumni Athenis celebrabantur) Archonte Callia Olymp. XCIII. 3. Confer *Sam. Petitum* lib. I. Miscell. cap. 14. et *Palmer.* in Exercitt. pag. 770. Latina prosa vertit *Andreas Diuus*, carmine *Nicodemus Frischlinus.* Quae ex Aristoph. *βατράχοις* profert Suidas in Πάνυ, in hoc dramate frustra quaeres. *Fabric.* Grammaticus vetus narrat, fabulam hanc non ipsius auctoris sed Philonidis nomine editam fuisse. vid. Brunck. not. *Harl.*

4) ʽΙΠΠΕΙ͂Σ [p]). *Equites.* Acta est Comoedia itidem in Lenaeis, Archonte Stratocle [?] Olymp. LXXXVIII. 4. [ante C. N. 424. V. C. 330. qui erat annus septimus belli peloponnesiaci,]

n) Cratinus nimirum *Pytinam* et Amipsias *Connum* egerant, „quam, ait cel Brunck. Menagius admodum probabiliter eam esse autumat fabulam, in qua Socratem traducebat, ita, vt bis vno die a duobus poetis comico sale defricatus fuerit Socrates. Quo circa miror, egregium illum scriptorem, e quo sua hausit Aelianus, non potius de Amipsia victore cogitasse, quam de Aristophane victo, vt in eum crimen conferret praeparatae Socratis condemnationis.“ — *Corsinus* in Fast. atticis, tom. III. p. 239. putat, fabulam nostram etiam tertium fuisse editam, quamuis id a nullo interprete memoretur. Brunck. vero existimat, poetam Nubes emendatas iterum tantum docuisse, euentu quidem haud feliciore, nec amplius eas produxisse, licet subinde eas expoliuisse videatur. *Harl.*

o) Error operarum esse videtur Olymp. LXXXIV. in notis *Spanhemii*, qui de commissione vtriusque fabulae disputat. adde Schol. ad Nub. v. 552. et quae ibi notaui; de iteratis et retractatis veterum dramatum editionibus vid. *Casaubon.* Animaduu. in Athen. lib. III. cap. 26. *Burm.* in praefat. ad Aristoph. pag. 22 sq. *Harl.*

p) Vel potius attico more scribi debuit ʽΙππῆς. vid. *Hemsterhus.* ad Plutum vers. 808. pag. 274 *Harl.*

ponnesiaci,] et grauissime perstringit Cleonem Demagogum, quinque talentis q) pridem multatum.

5) ἈΧΑΡΝΕΙ῀Σ. [vel rectius Ἀχαρνῆς. vide ad nr. 4.] *Acharnenses.* Acta per Callistratum Olymp. LXXXVIII. 3. a. Ch. N. 425. a. sexto belli peloponnesiaci, vid. vers. Ach. 266. Archonte *Euthymene*, [vel potius, *Euthydemo.* vid. *Corsini* F. attic. III. p. 235 sq. *Palmer.* Exercitt. p. 718.] in Lenaeis. Haec qua Euripidem ridet, antiquissima est earum, quae exstant, et vltima quinque Aristophanis Comoediarum, quae cum metaphrasi poetica *Nicodemi Frischlini* excusae sunt Francof. 1586. et 1597. 8. praemissa vita Aristophanis et eiusdem aduersus Plutarchum defensione. Vide centuriam Epistolarum Philologicarum e Goldasti Biblioth. editarum pag. 276.

6) ΣΦΗ῀ΚΕΣ. *Vespae.* Acta Archonte Aminia, itidem in Lenaeis Olymp. LXXXIX. 2. actore Philonide, mense Martio, anno nono belli peloponnesiaci. conf. *Palmer.* Exercitt. pag. 734 sq. et *Sam. Petitum* lib. I. cap. 7. Miscell. [Subinde iudices comparat cum vespis. conf. *Aelian.* H. V. lib. XIII. 17. ibique interpr. in ex. Abr. Gronou. pag. 879.]

7) ὌΡΝΙΘΕΣ. *Aues*, quam docuit Aristophanes Liberalibus siue Διονυσίοις τοῖς κατ᾽ ἄστυ die 16. Elaphebolionis, mense Martio, Archonte Chabria, Olymp. XCI. 2. [a. C. N. 414. vid. *Corsini* F. A. III. p. 248.] Vide *Palmer.* Exercitt. p. 749 sqq. *Sam. Petitum* ad Leges Atticas p. 316. et lib. I. Miscell. cap. 10. Citat praeter alios *Plutarchus* in Nicia p. 528. r) [De consilio arteque et via huius dramatis eleganter disputat cl. *Beck.* in praefat. ad suam edit.]

8) ΕἸΡΉΝΗ. *Pax.* Acta adflictis diuturno bello peloponnesiaco Atheniensibus et tota Graecia pacem anhelante. Vide *Tzetzem* Chil. XII. hist. 436. et *Sam. Petitum* lib. I. Miscell. cap. 8. qui actam docet Olymp. LXXXIX. 3. Archonte Alcaeo. [⁋] [A Petiti calculo recessit *Palmerius* in Exercitt. p. 742 sqq. et docuit, fabulam hanc actam fuisse anno XIII. belli peloponnesiaci Astyphilo Archonte, Olymp. XC. 1. in Dionysiis τοῖς κατ᾽ ἄστυ, idque ex versu 990. (vbi vid. quoque Flor. Christiani not.) efficit *Larcher.* in Chronol. herodotea p. 589 sq. ante C. N. 419. V. C. 335. Accedit Brunck. *Harl.*] De Pace posteriore, vide quae infra in catalogo dramatum Aristophanis deperditorum.

9) ἘΚΚΛΗΣΙΑ΄ΖΟΥΣΑΙ. *Concionatrices.* Actum drama Olymp. XCVI. 4. Archonte Demostrato. Vide *Sam. Petitum* lib. I. Misc. cap. 15. [*Palmerius* in Exercitt. p. 776.

 „annus,

q) *Gyraldus* p. 381. ambiguis verbis hoc ita refert, quasi multatus sit decem talentis non Cleon, sed ipse Aristophanes, qui in hoc dramate personam Cleonis ipse egit facie minio oblita, cum histrionum nemo hoc facere propter Cleonis potentiam ausus esset. [vid. Schol. ad Equit. 230.] Cleonem ab Equitibus multatum testatur *Aristophanes* ipse in Acharnens. v. 6. vbi consule, si placet Scholiasten. conf. *Palmerii* Exercitt. p. 724 sqq. *Sam. Petit.* Miscell. lib. I. cap. 5. Aristophanem grauiter adcusatum memorat Scholiastes Hermogenis p. 92. ὡς ἐπὶ τῷ Ἀριστοφάνει κρινομένῳ αἰτίας θανάτου, μετὰ τὰς ἱππέας τὸ δρᾶμα ὑπεξαγαγόντος ἑαυτὸν Κλέωνι. Idem in Dionysiis actum hoc drama testatur p. 93. adde p. 245. *Fabric.* Prima fabula, quam Aristophanes per se ipse docuit, sunt Equites, vid. Schol. ad Nub. 530. Namque prima dramata sua non ipse, sed per alium docuit. vid. Schol. ad Nub. 529. 530. 531. *Harl.*

r) Aues laudat *Athenaeus* IX. p. 386. et Aristophanem adpellat ἥδιστον. adde Lettres serieuses et badines, tom. IV. p. 237 sqq. Biblioth. franc. tom. XVI. pag. 11 sq.

„annus, ait, quo prodiit haec comoedia, non omnino certus est; sed non multum ante Plutum prodiisse, et forte circa Olymp. XCVII. coniecturis verisimilibus adstruetur." atque p. 778. ostendit, hanc fabulam actam esse post Cononis incarcerationem, quae euenit Eubulide archonte an. 3. Olymp. XCVI. *Larcher.* in Chronol. herodot. p. 593. adserit illam Olymp. XCVII. 1. siue 2. ante C. N. 391. siue 392. V. C. 363. siue 364. *Brunck.* Olymp. XCVII. 1. vel 2. De argumento dramatis vid. *Lamb. Bos.* ad Acta apost. II. 44. *Harl.*] Versione prosa post *Andream Diuum* longe meliore et perutilibus ad phrasin ac sensum poetae intelligendum notis illustratae a Tan. Fabro tom. II. ep. 64. Epistolar. (Salmur. 1674. 4.) p. 165 sqq. Versionem intra triduum, notas sex dierum spatio composuisse se, testatur Faber ipse in libello gallico: Journal du Journal. p. 36. Habentur etiam ἐκκλησιάζουσαι cum Tan. Fabri vers. et notis in editione Aristophanis graecolatina Amst. 1670. 12. Laudat *Cuperus* lib. II. cap. 13. Var. Obss. *Menagius* tom. II. Anti-Bailleti pag. 47.

10) ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΑΙ. *Cereris sacris operantes.* Quae Comoedia in antiquissimis Aristophanis editionibus non minus, quam Lysistrata desideratur. Primum vtraque vulgata est a Bern. Iunta, hinc in editione graeca, quae ab Andrea Cratandro et Ioh. Bebelio curata est Basil. an. 1532. 4. cum praefat. Simonis Grynaei. Olympiade XCII. 4. actam fuisse, disputat *Sam. Petitus* lib. I. cap. 13. Misc. [*Palmerius* in Exercitt. pag. 758 sq. vindicat hanc comoediam anno XXI. belli peloponnesiaci dionysiis vrbicis, Callia post Cleocritum Archonte, Olymp. XCII. 1. et, consentientibus *Larchero* l. c. et *Brunckio*, ante C. N. 411. *Harl.*] Scholia graeca in Thesmophoriazusas, (vetera enim nulla in hanc Comoediam et Lysistratam edita habentur,) composuit et Francisco I. Galliae Regi inscripta edidit *Aegidius Bourdinus* Aduocatus et Procurator Generalis Parlamenti Paris. 1545. 8. Porro duas Comoedias hoc nomine scripserat Aristophanes, itaque ista, quae sola exstat, προτέραι Θεσμοφοριάζουσαι dicuntur *Gellio* XV. 20. *Hephaestioni* in Enchirid. p. 42. et *Clementi Alex.* VI. Strom. p. 628. vbi notat, Aristophanem versus quosdam praesentis dramatis e Cratini ἐμπιμπραμένοις sumsisse. [conf. *G. d'Arnaud* animadu. crit. ad Hephaest. cap. 25. *Hemsterhus.* in addendis ad Pollucem p. 1040.] E posterioribus videtur locus esse petitus apud Suidam in Ἀλφάνει. *Fabric.* [Scholiastes ad Plutum v. 159. citat versus duo, (in quibus iamborum vestigia deprehenduntur,) ex Θεσμοφορ. quos ex Thesmophoriazusis secundis esse sumtos oportere, censet *Hemsterhus.* ad locum Pluti p. 48. not. 89. In hanc fabulam Suidam multa praebere Scholia, obseruat *Valcken.* in Diatr. Euripid. post Hippolytum Euripidis p. 204. not. 4. Ex Thesmophor. secundis superest fragm. apud *Athenaeum* I. p. 29. vid. *Bergler.* ad Aues 1256. et *Burmann.* II. praefat. ad Aristoph. p. 22. qui illud emendat. *Harl.*]

11) ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ. *Lysistrata.* (in Suidae codicibus male Λυσίστρατος) Acta non Olymp. XCII. 4. vt coniiciebat *Samuel Petitus* lib. I. cap. 12. Misc. verum Archonte Callia, cum post Leoeritum magistratui praeesset Olymp. XCII. 1. [s] vt ex Philochori Atthide

s) Adsentit Brunck. Sed *Palmerius* in Exercitt. pag. 763. actam putat fabulam an. XXI. belli peloponnesiaci in Lenaeis, Theopompo Archonte Olymp. XCII. 2. Fabricii vero rationes firmat Küsterus auctoritate veteris hypotheseos, fabulae huic praefixae, quam in sua editione ex codice Barocciano,

Atthide refert auctor scholiorum ineditorum in Lysistratam, quae in codice Barocciano XXXVIII. seruat Bibliotheca Bodleiana, et licet breuia sint, dignissima tamen, quae edantur, iudicat *Dodwellus* de Cyclis Graecorum p. 742. Neque [ ] illa eruditis diutius inuidebit exquisitae ipse eruditionis vir Ludolphus Küsterus, qui eadem e Bodleiano codice descripta et collata cum codice Is. Vossii ;nouae suae, quam parat, Aristophanis editioni adiunget. [quod factum esse in nota subiecta notauimus. At Küster. vel non satis diligenter descriptum exemplar habuit, vel minus fide reddidit. Saltem vir quidam doctus in apographo suo eorumdem scholiorum e cod. Barocciano 1697. descripto, saepe aliter scriptum deprehendit, quam Küsterus edidit, aut legi in Barocc. testatus est, et varietatem lectionis, nec vero semper sincerae, vulgauit in Miscell. obseru. Belg. tom. I. vol. VII. p. 125 — 132. *Harl.*] Citantur a Suida in Ἀμόεγεια et alibi, a *Francisco Iunio* in Catalogo Artificum p. 124. Galeo ad Antoninum Liberalem p. 146. etc. Locum a Salmasio emendatum refert *Sarrau.* in Epist. p. 243. *Fabric.* *Brunck.* V. C. tom. I. edit. praemisit Chronologiam fabularum Aristophanis, quarum didascaliae certae sunt, ab Olymp. LXXXVIII. vsque ad XCVII. Praetermissis iis integris, quibus annum, quo actae fuerunt, iam adsignauimus, reliquarum ex illa delibabimus indicatas didascalias. Olymp. LXXXVIII. 1. Archonte Diotimo Δαιταλῆς, anno II. Βαβυλώνιοι. Olymp. XCI. 2. Archonte Chabria, Ἀμφιάραος. Olymp. XCII. 4. Archonte Diocle, Πλοῦτος A. Post Olymp. XCVII. Αἰολοσίκων et Κώκαλος. *Harl.*

III. Deperditarum Aristophanis Comoediarum longe maior est catalogus, quem hoc loco lectori repraesentabo, adiutus obseruationibus *Iohannis Meursii* in Bibliotheca Graeca Atticaque, *Guilelmi Canteri* et *Guil. Coddaei* in fragmentis Aristophanis, et *Andreae Schotti* in iis, quae praemittuntur editioni Aristoph. an. 1624. et 1670. 12. Suidas et Thomas Magister in eius vita tradunt, ipsum docuisse dramata LIV. vt in altero anonymo vitae scriptore error esse videatur μδ΄. pro νδ΄. 44. pro 54. Ex his, quatuor: Ποίησιν, Ναύαγον, Νῆσος et Νίοβιν alii maluerunt referre ad Archippum. *Fabric.* Fragmenta recognouit, auxit, emendauit et elegantius excudi fecit cel. *Brunck.* tom. III. p. 210 sqq. et catalogum deperditarum comoediarum curatius confectum, multis reiectis, quas vncis inclusas signabo, dedit. Toup. ad Suidam multa loca correxit, quod, quia Brunck. in singulis fragmentis iam adnotavit, vbiuis repetere nolui. De fragmentis Aristophaneis diligenter copioseque disserit Burm. II. in praefatione ad Bergleri editionem pag. 16 sqq. *Harl.*

(Ἄγηρος.) Athen. *Pollux* VII. 164. legendum Ἀνάγυρος. [vid. *Burm.* praefat. pag. 19.]

(Ἀγωνισαί.) *Pollux* VII. sect. 168. [vbi legendum Ταγηνισαῖς.]

Αἰολοσίκων. *Athen.* p. 95. F. p. 276. C. *Poll.* [I. 79. IX. 63. et multis aliis locis a Berglero, meliusque a Brunckio indicatis explicitisque] Platonius de Different. Comoediar. qui testatur,

ciano, collato codice, in quo eadem illa Scholia in Lysistratam sunt, Vossiano, nunc Leidensi, primam fecit publici iuris. Illius enim et Scholiorum auctor tradit, drama hoc actum fuisse ἐπὶ Καλλίου Ἄρχοντος, τοῦ μετὰ Κλεόκριτον ἄρξαντος, i. e. Olymp. XCII. 1. additqne, Scholiasten veterem ad vers. 1096. tempus didascaliae huius fabulae ab auctore dictae hypotheseos adsignatum corroborare. Vide de eodem Callia ad eumdem Olympiados annum *Corsini* F. A. III. pag. 251 sq. *Harl.*

ſtatur, hanc fabulam mediae comoediae formam, et nulla χορικὰ μέλη habuiſſe. Ceterum per filium ſuum Ararotem docuit et hoc drama et Κώκαλον Ariſtophanes, vt notat Scholiaſtes Comici in argumento Pluti. Citatur etiam in Scholiis ad Pacem 740. Suid. in Ἀγοράσαι et ab Hephaeſtione in Enchirid. Acta poſt Plutum, adeoque poſt Olymp. XCVII. [conf. *Toup.* ad Theocr. Syracuſ. p. 434. *Burm.* II. praef. ad Ariſt. Bergleri pag. 18 ſq.]

Αἰολοσίκων δεύτερος. *Athenaeus* lib. IX. [pag. 372. A.]

(Ἀκέστριαι.) *Poll.* IV. 125. [Huius nomen omiſerunt Bergler. et Brunck.]

(Ἀκλαὴς ſiue Ἀκλαυὴς ſiue Ἀκαλλής.) Gell. XIX. 13. [vbi legendum Κώκαλος.]

(Ἄμετροι παροιμίαι.) Schol. Comici ad Aues, v. 1292. Sed videtur eo in loco laudari Ariſtophanes non comicus, ſed grammaticus.

Ἀμφιάραος. Hephaeſt. *Harpocr.* in Λαμπρεῖς. *Poll.* II. 176. et ſaepius. Suid. in Ἀχηνία. Athen. pag. 158. C. Apoſtolius, Erotianus in Λεβηρίδες. [p. 244.. ibique Euſtach.] Etymol. M. et *Aelian.* XII. 9. de Animal. Schol. Ariſtophanis ad Ranas 246. ad Nub. 663. ad Pac. 473. Hoc drama per Philonidem docuit Ariſtophanes, vt legitur in argumento Auium: docuit autem Archonte Chabria, Olymp. XCI. 2. Vide *Sam. Petitum* lib. I. Miſc. cap. 9. *Fabric.* Bergler. et Brunck. omiſerunt nobile fragmentum in Schol. ad *Ariſtoph.* Plut. 701. vbi Ariſtophanes, ab aliis diuerſus, Iaſo Amphiarao natam tradidit, quam opinionem et fragmentum erudite copioſeque illuſtrauit *Hemſterhuſ.* ad illum locum pag. 233 ſqq. *Harl.*

Ἀνάγυρος ſiue Ἀνάργυρος. Suid. in Ἀργεῖοι φῶρες, *Poll.* VII. 164. IX. 72. vbi vid. Hemſterhuſ. etc. Etymol. M. in Βυκέφαλος. *Athen.* p. 133. B. p. 301. A. p. 385. F. p. 650. E. et Scholiaſtes Ariſtoph. ad Au. 1292. Vide *Caſaubonum* IV. 4. ad Athen. [P]

(Ἀνταγωνισταί.) Vide infra in Ταγηνισταί.

(Ἀσκλήπιος.) *Pollux* lib. II. ſect. 59. at ibi non eſt titulus Comoediae, ſed tantum ex Ariſtophane refertur, Plutum ἐν Ἀσκληπιῷ in Aeſculapii templo viſum recepiſſe.

Αὐτόλυκος. Erotianus in Ἄμβην p. 88. Galenus in lib. I. Hippocratis περὶ ἄρθρων. Schol. Ariſtophanis ad Veſpas 1020.

Βαβυλώνιοι. Acta Olymp. LXXXIX. 2. Archonte Epicle, actore Calliſtrato. Suid. et Apoſtolius in Σαμίων ὁ δῆμος, quorum locis adde *Meurſ.* III. 21. Attic. Lect. Laudant et *Ariſtoteles* III. 2. Rhetor. Steph. Byz. *Pollux* IV. 186. X. 28. et 38. et 85. et 152. denique 173. *Athenaeus* p. 86. p. 494. D. etc. Harpocration, Ammonius in Χολάδες. [vbi vid. Valcken.] Heſych. Etymol. M. Zenobius prouerb. ἀνθ' Ἑρμίωνος, Suid. in Σίμος, auctor vitae Ariſtoph. et Scholiaſtes ad Aues 1555. et Archenenſ. 377. 502. et in Argumento Pacis. Vide et *Caſaubon.* ad Athenaeum III. 10. *Sam. Petit.* Miſc. I. cap. 3. t)

Ἀριστοφάνης

t) Male Βαβυλῶνι pro Βαβυλωνίοις in vet. Lex. biblioth. Coislin. pag. 485. *Harl.*

'Αριστοφάνης ἐν τῷ βίβλῳ λέγει· 'Αμφιτρύων δ' αὐτοῦ γενναιότερον παῖδα γεννᾷ. Schol. Hesiodi pag. 246. b. u)

Βενθοί. Priscian. lib. XVIII. [vid. Brunck. l. c. p. 225. *Burm.* l. c. excludit hanc fabulam, quia Schol. ad Acharn. 3. tribuit illam Aristomeni.]

Γεωργοί. Plutarch. in Nicia p. 528. quem hoc dramate Aristophanes perstrinxerat, *Hephaest.* [p. 42. conf. *Hemsterhus.* ad Aristoph. Plut. p. 261.] Priscian. lib. XVIII. p. 1212. Etymol. M. p. 234. l. 35. *Athen.* p. 75. A. p. 111. B. p. 460. *Poll.* VII. 201. X. 69. Harpocrat. Stob. et Zenobius in prouerb. Αὐτῷ μελητέον. Scholiastes Theocr. et Aristoph. ad Equit. 959. *Ael.* H. A. IX. 9.

Γῆρας v). *Priscian.* lib. XVIII. Etymol. M. in Μορμολυκεῖον, Suid. in Στλεγγίς. *Athen.* p. 109. 133. A. 287. D. Poll. IV. 180. etc. Harpocrat. Scholiastes Nicandri Theriac. et Phrynichus in Διονύσειον p. 68. Schol. Aristophanis, Vesp. 493. Equit. 577. *Laert.* IV. 18. vbi vide Menag.

(Γηρόγαρδος, vel, vt alii scribunt, Γηρίλορδος vel Γηρόλορδος *senectus curua.*) *Aelian.* Hist. Animal. XII. 9. pro quo Meursius in Biblioth. Graeca suspicatur legendum γεωργὸς aut γηρυτάδης, [*Abr. Gron.* e cod. medic. coniicit melius γῆρας.]

Γηρυτάδης. Erotianus in Γαργαλισμῷ et 'Εκλαπήσεται. Hesych. *Athen.* p. 95. F. p. 99. F. 112. F. et saepius. *Poll.* IV. 181. VI. 111. IX. 46. (vid. *Martini* von den Sonnenuhren der Alten p. 20. nr. 47.) X. 59. 91. et saepius. Harpocr. Etymol. M. et Scholiastes Sophoclis ad Electram et Schol. Aristoph. Vesp. 1300. [vid. *Toup.* ad Suidam III. 288. *Bentl.* resp. ad Boyl. p. 167. vers. Lennep. *Valcken.* ad Eurip. Phoen. p. 75. emendat fragm. apud *Athen.* III. p. 112. *Burmann.* praefat. p. 26.]

Γλαῦκος. Pollux III. 3.

(Γόητες.) Athen. lib. XIV. nisi legendum ibi Aristomenes pro Aristophane.

Δαίδαλος. Suid. *Athen.* p. 316. A. (vid. *Brunck.* p. 234.) p. 374. C. etc. *Poll.* VII. 100. Hesych. Phrynichus in Κάκκαβον p. 80. Erotianus in 'Ανεκάς. [vbi vid. Eustach. p. 50. edit. Franz.] Clemens VI. Strom. p. 628. vbi ait Platonem Comicum et Aristophanem Daedalo sua inuicem suffurari.

Δαιταλεῖς, siue attice Δαιταλῆς. *Athen.* 119. C. 127. C. etc. Poll. VII. 153. etc. Harpocr. Etymol. M. Phrynichus et *Thomas Magister* Lex. Attic. in 'Ακεστής, *Galenus* in prooemio Lexici Hippocratei, [de quo loco conf. *Brunck.* pag. 236 sq. *Casaubon.* ad Athenaeum III. cap. 32.] Suidas. Vide Nunnesium ad Phrynichum p. 13 sq. w)

Δαναΐδες

u) Videtur drama poetae innui, nisi verba ἐν βίβλῳ referenda sint ad sequentia, quod in βίβλῳ, vrbe Phoeniciae Amphitruo etc. Potius sensus est: ἐν τῷ (scil. Διδύμοις) ἐν τῷ βίβλῳ 'Αριστοφάνης λέγει etc.

v) De hac et fab. Γηρυτάδ. vid. *Burmann.* praefat. ad Aristoph. pag. 21. *Harl.*

w) Prima haec Aristophanis comoedia Olymp. LXXXVIII. 1. actore Callistrato. conf. *Sam. Petit.* lib. I. Miscell. cap. 2. Schol. ad *Aristoph.* Nub. 529. *Moeris* in Θωμὸν, vbi vid. Pierson. pag. 190. Locum apud *Suidam* voc. Τρωΐας οἶνος corrigit *Pierson.* ad *Moerin* in Τροιῆος e Photii Lex. MSto. *Burmann.* II. praefat. ad Aristoph. pag. 18 sqq. *Harl.*

Δαναΐδες vel Δαναοί. *Athen.* p. 57. A. 114. C. etc. *Poll.* II. 76. etc. Suid. in Ἀταλαίπωρον, Αὔλειος, Ἀργύρεος [?] et Κλειταγόρα. Scholiastes Aristoph. ad Plutum et Pacem. Etymol. M. in Ἀταλαίπωρον.

Δηλία. *Athen.* pag. 373. A.

Διονυσάναγος. *Iupiter naufragus. Pollux* X. 8. [vbi vero legendum est sect. 33. Δὶς ναύαγος: at dramatis auctor aeque ac titulus est incertus.] Vide et infra in Ναύαγος.

(Διόνυσος.) *Athen.* lib. XIV. nisi et ibi pro Aristophane legendum Aristomenes. [vid. *Casaub.* ad Athen. lib. XIV. cap. 17. *Burmann.* praefat. pag. 27. med.]

Δράματα. Apud Pollucem laudatur Aristophanes ἐν δράμασιν ἢ Νιόβῃ, et ἐν δράμασιν ἢ Κενταύρῳ vel Κενταύροις. Videndus *Casaubonus* VII, 14. ad Athenaeum, vbi suspicatur, quatuor Comoedias, de quarum auctore, Aristophane an Archippo, (vide Anonymum in Comici vita, quae scholiis Graecis praefixa est,) Criticis non constabat, Nioben, Centaurum, Insulas et Poesin ab aliquo in vnum corpus coniecta, et titulum dramata ei inscriptum fuisse. At enim non de Centauro, sed de Ναυαγῷ dubitabant veteres Critici. Apud Hesych. in Βύρσαν male ἐν ἀράμασι pro ἐν δράμασι. [vid. loca apud *Brunck.* pag. 243 sqq. adde Burm. l. c. p. 24.]

Εἰρήνη β'. Iam Eratosthenis aetate non exstabat, qui dubius haeret, an Aristophanes Comoediam *Pacem*, quae etiamnum habetur, bis docuerit, an binas hoc titulo conscripserit, vt innuit *Crates* Grammaticus apud auctorem argumenti Εἰρήνης Aristophaniae. [*Eustath.* ad Iliad. p. 129. l. 261.]

Ἐρεχθεύς. Eustath. ad Odyss. μ', p. 1720. l. 25.

(Ἡνίοχος) nisi apud Pollucem [X. 119. et Casaubon. ad Athen. IX. cap. 18.] pro Ἡνιόχῳ legendum ἢ Νιόβῃ. [vt hodie recte legitur.]

Ἥρωες x). *Laertius* VIII. 34. *Athen.* pag. 409. C. *Poll.* VII. 15. 16. 21. 133. 167. etc. Suid. Scholiastes Comici ad Aues 799. et *Stephanus Byz.* in Ἄργος. [cuius fragmentum emendat *Brunck.* p. 246.] Etymol. M. in Πίνα.

Θεσμοφοριάζουσαι siue Θεσμοφοριάσασαι, vt secundas Aristophanis Thesmophoriazusas inscribit Demetrius Troezenius apud *Athenaeum* lib. I. p. 29. A. [at male: nam non erant diuersa dramata, sed posterior fabula fuit prioris emendatio. vid. Burm. l. c. pag. 23.] [lib. XV. p. 690. D. coll. *Piersonii* nota 1. ad grammat. Herodianum post Moerin pag. 437.] Confer *Sam. Petitum* lib. I. Misc. cap. 13. Ex his locum insignem de muliebri cultu et ornatu proferunt *Clemens Alex.* III. 12. Paedagog. et Pollux VII. 22. Emendat *Salmasius* pag. 1148. ad Solin. (p. 808. edit. Vltraiect.) Idem drama citatur a Suida in Λακωνίζω et Λύκος ἔχανεν, et Ἀλφάνει, Harpocratione in Πύλαι. [Plura vid. apud *Brunck.* p. 248 sqq.]

Κένταυρος

x) Fragmentum apud Suidam v. Ἀμφορεαφ. ex *Polluce* X. sect. 75. 172. corrigit *Pierson.* ad Moerin pag. 62 sq. idem fragm. apud Polluc. VII. sect. 15. ad Herodianum post Moerin pag. 445. not. 2. emendat. *Harl.*

Κένταυρος siue Κένταυροι. *Pollux* VII. 24. [quem locum correxit *Brunck.* p. 244.] et saepius. Hesych. Athen. p. 629. C. Suid. in Πρόδικον. Vide et supra in Δράματα, solet enim citari Aristophanes ἐν δράμασιν ἢ Κενταύρῳ. [conf. *Toup.* cur. nouiss. ad Suidam p. 271. edit. Lips.]

(Κιθαριστής.) *Athen.* p. 681. C. Sed illa Antiphanis est, non Aristophanis.

Κιθαρῳδός. Hesych. in voc.

(Κόραι.) Ammon. in Διέφθαρται, [p. 40. vbi vid. Valckenar. et *Burm.* in praef. ad Arist. p. 25. fin.] pro quo legendum quidam suspicantur Ὧραι. [quod contra Valcken. probat Brunck. p. 214. Locum emendat *Pierson.* ad Moerin p. 128.]

(Κότυλος.) *Pollux* X. 23. [P] segm. 85. [vbi vid. interpr. qui e codd. melius restituerunt locum, comprobante *Brunckio* p. 214]

Κώκαλος. Erotianus in Φᾶδες, Stephanus Byz. in Κόρινθος. *Athen.* [p. 156. C. p. 478. D. quem locum emendat *Toup.* ad Suidam III. 72. nec tamen in omnibus comprobat *Brunck.* p. 252.] Hesych. *Pollux* VII. 162. *Harpocr.* [in Πώμαλα emendatus a *Toupio* ad Suid. III. 71. adde *Burmann.* praef. p. 28.] Zenobius in prouerbio Χρυσὸς ὁ Κολοφώνιος. *Macrobius* V. 18. Acta est haec Comoedia post Plutum, adeoque post Olymp. XCVII. et post decretum, ne quis nominetenus in theatro perstringeretur. Vide scriptorem graecum vitae Aristophanis, et quae supra in Αἰολοσίκων. Porro *Philemonem* in Ὑποβολιμαίῳ suo hoc Comici drama aemulatum notat *Clemens Alex.* VI. Strom. p. 628. [Laudatur haec fabula a *Gellio* XIX. 13. vbi pro Κώκαλος male scriptum erat ἀκλαής, vel ἀκαλές.]

Λήμνιαι y). Ammon. in Τύραννον. vbi vid. Valcken. Harpocr. *Athen.* 299. B. 302. D. et alibi. *Poll.* IX. 126. X. 25. Etymol. M. Suid. et Hesych. in Δοριαλλός. [vid. *Brunck.* pag. 254. etc. *Burm.* p. 28.]

Ναύαγος. Vide supra in Δράματα. [idem forte, quod Δὶς ναύαγος.]

Νεφέλαι siue *Nubes priores*, actae Archonte Isarcho Olymp. LXXXIX. 1. in festo Lenaeis. Vide graecum argumentum Nubium posteriorum, quae exstant. [*Diogen. Laert.* in Socr. II. 18. vbi Menagius errat, et corrigitur a Brunckio p. 256. Schol. ad Nub. 520. 543. etc. ad Vesp. 1039.]

Νῆσοι. [Schol. ad Aues 297. 440.] Etymol. Pollux, Scholiastes Eurip. Stob. Suid. Hesych. Ab aliis relata est ad auctorem Archippum. Supra in Δράματα. *Pollux* IX. sect. 89. de hoc dramate: Εἰ μὴ ὑποπτεύεται τὸ δρᾶμα ὡς Ἀριστοφάνους ὂ γνήσιον. Ita enim legit illum locum *Casaubonus* II. 15. et IX. 17. ad Athenaeum, [sed conf. *Polluc.* IX. 89. et Brunck. p. 257 sq.]

Νικαι. Suid. nisi legendum Νῆσοι vel Σκηναί. [Sed citatur a Schol. ad Lysistr. 288. et ex eo a Suida in Σιμός.]

y) Hanc comoediam respicit Cicero II. de legibus, 15. vbi Aristophanem poetam vocat facetissimum. vid. *Valesium* p. 209. ad *Eusebium* lib. II. de vita Constantini cap. 5. *Fabric.* Cicero ad loc. in Auib. 874. respexisse videtur Burm. pag. 27. *Harl.*

(Νιόβη,) (ab aliis tributa Archippo,) Pollux, Schol. Euripidis ad Phoeniff. vbi citatur Ariftophanes ἐν δράματι Νιόβης. Forte leg ἐν δράμασιν ἢ Νιόβῃ. Vide fupra in Δράματα.

(Ὄβριμος.) Pollux X. 3. 22. [fed eft fab. *Antiphanis*, cuius nomen reftitutum eft ibi in edit. Pollucis Hemfterh.]

Ὁλκάδες. *Athen.* p. 91. C. p. 111. A. et faepius. Schol. *Ariftophanis*, [ad Nub. 699. Acharn. 122. 710. Vefp. 590. Au. 1283. Lyfiftr. 723.] Pollux IX. 60. etc. Hefych. Suid. Harpocr. et Stephanus Byz. Galenus I. de Alimentorum Facult. tom. IV. p. 316. z)

Πελαργοί. Schol. Ariftoph. ad Plutum 84. 665. et Vefp. 1231. *Athenaeus* p. 247. A. 368. E. Harpocr. *Pollux* X. 174. VII. 105. *Thomas Mag.* vocibus atticis in Σημεῖον aa).

(Πελασγοί.) *Athen.* lib. IV. fed et ibi legendum Πελαργοί. Nam et apud *Pollucem* X. 44. clariffimus Hemfterhufius ita reperit in MSS.

(Περιαγγεύς.) Vide mox Περιαλγής.

Περιαλγής. Schol. Ariftophanis ad Aues 1297. vbi Meurf. legit Περιαλγεῖ pro Περιαγγεῖ, [Plato Comicus quoque fcripferat fabulam Περιαλγής.]

(Πλατανισαί.) Etymol. M. in Αἰδοιέστατος, nifi legendum Ταγηνισαί.

Πλοῦτος α΄. Acta haec comoedia viginti annis ante Plutum fecundum, (qui exftat,) Olymp. XCII. 4. Verfus, quem ex Pluto fecundo profert *Athenaeus* lib. IX. legitur in comoedia huius nominis, quae exftat, v. 1128. Viciffim, quae in Pluto α΄. adfert Scholiaftes Ariftoph. ad Ranas v. 1125. in illa non occurrunt. Vnde recte colligit *Meurfius*, priorem Plutum periiffe, pofteriorem ad nos perueniffe. [¶] [fed vide fupra ad Plutum, adhuc fuperftitem. In Scholiis Marcian. ἐν Πλούτῳ aliquoties occurrit.]

Ποάστριαι. Schol. Ariftoph. ad Aues p. 602. [v. 1297. quo loco motus *Burm.* p. 24. non abnegat illam fabulam Ariftophani.] Sed hae *Phrynichi* vel Eupolidis potius funt, quam Ariftophanis. Vide Pollucem IX. 31. [Phrynicho tribuit Brunck. adfertque *Polluc.* VII. 23. et X. 159.]

Ποίησις ab aliis tributa Archippo. Vide fupra in Δράματα.

Πόλεις. *Athen.* lib. III. [pag. 104. vbi lege Cafaubon. III. cap. 9. et *Burm.* l. m. pag. 24 fq.] Athenaeus docet idem drama ab aliis tributum Philyllio vel Phrynicho. [priori adferit illam Brunck, p. 214. et Bergler.]

Πολύειδος. *Etymol. M. Poll.* IX. 31. X. 130. Suid. Stob. Apoftolius. [*Moeris* p. 286. in Οὐκ ἀπήρκει.]

Προαγών. *Athen.* p. 80. A. 95. D. 380. D. 422. F. etc. *Poll.* X. 44. Schol. Ariftoph. Vefp. 61. Suid. in Σταθερόν.

Πυθαγόρειοι.

z) Citatur a Schol. Veneto ad Homeri Iliad. v. 182. adde *Burm.* praef. ad Ariftoph. p. 21. *Harl.*

aa) Citatur a *Moeride* in voc. Βαλανεύς, p. 92. vbi vid. Pierfon. Grammaticus *Herodianus* poft Moerida pag. 462. in Σημεῖον adducit noftram fabulam et priorem articuli partem debet illi *Thomas Mag.* in eodem voc. memor. adde *Burm.* l. c. pag. 21 fq. *Harl.*

Πυθαγόρειοι. *Athen.* lib. IV. [p. 161. quem locum sanauit Brunck. e codice.]

(Σέριφοι.) Schol. Aristophanis ad Vespas 74. [nec vero hic tribuitur Aristophani: est enim Cratini.]

(Σκηναί.) *Athen.* [pag. 169. C. de quo loco vid. Brunck. p. 265. qui plura adfert.] Harpocr. Hesych. in Τριτοστάτης. Alii hoc drama Platoni Comico adscripsere. [Est titulus sequentis fabulae decurtatus.]

Σκηνὰς καταλαμβάνουσαι. Hesych. Harpocr. Athen. p. 286. p. 628. E. *Poll.* [VII. 157. X. 144. et 202. etc. *Hemsterh.* ad Poll. X. 19, 67.] Etymol. M. Scholiastes Aristoph. ad Equit. 422. [*Burm.* p. 25.]

(Σκύθαι [bb]) ἢ ταῦροι.) *Pollux* lib. X. sect. 168. Sed eumdem versum idem *Pollux* lib. VII. sect. 59. non Aristophani tribuit, sed *Antiphani.*

[Schol. Marcian. ad Homer. Iliad. ψ'. 1. ad πτόλιν, κεῖται, ait, δὲ καὶ παρὰ Κωμικῷ ἐν Σωσίππῳ; vbi igitur, nisi vel lectio falsa sit, vel alius comicus intelligatur, nomen incognitae fabulae Aristophaneae proditur. *Harl.*]

Ταγηνισταί. *Athen.* [p. 96. C. 107. F. 110. F. 374. F. et saepius. conf. Brunck. pag. 267.] Suid. in Ἀφύα, [in Πρόδικος vbi vid. Küster.] *Poll.* X. 88. et crebrius. Harpocr. Etymol. M. Scholiastes Comici ad Ranas 295. Nubes 360. Tarrhaeus et Didymus, Apostolius. Forte apud Suidam in Ἅλις ἀφ. pro Ἀνταγωνισταῖς et apud Etymol. M. in Αἰδοιέστατος pro Πλατανισταῖς legendum Ταγηνισταῖς. [*Herodian.* grammat. post Moerid. p. 465. vbi vid. Pierson.]

Ταῦροι. Supra in Σκύθαι. [*Burm.* l. c. pag. 26 sq.]

Τελμισσεῖς. (Τελμισσοὶ, Τελμησσεῖς, Τελμήσσοντες) Athen. p. 308. F. 690. F. Hesych. Etymol. *Poll.* X. 72. 80. 82. *Aristides* Orat. I. sacra tom. I. p. 486. Stephanus Byz. in Τελεμισσός.

(Τετράμετροι.) Zenob. in Ἀλεξίας. At non videtur intelligi peculiare drama hoc titulo, verum respiciuntur tetrametri iambici, quibus passim Aristophanes vtitur, et qui ab ipso nomen habent *Aristophanii.*

Τριφαλής. *Athen.* p. 525. A. et 121. Harpocr. *Poll.* IX. 9. X. 162. Hesych. Suidas in Τῶν τριῶν κακῶν, [*Eudoc.* in Viol. pag. 237.] Constantinus Porphyrogen. cap. 23. de Administr. Imper. Stephanus Byz. in Ἰβηρίαι. [conf. *Toup.* in Addendis ad Theocrit. p. 409. *Brunck.* p. 273 sq.]

(Φιάλαι) apud Harpocrat. in Ξύστις corruptum est, nam legendum: Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις. [vbi respexit vers. Nub. 70.]

Φιλωνίδης. Athen. lib. VIII. p. 472. C.

Φοινίσσαι. *Athen.* p. 62. D. 90. A. 154. E. *Poll.* VII. 199. X. 17. 119. 155. Burmann. praefat. p. 29 sq. et Brunck. p. 275.] Suidas in Ἀκαλήφη.

bb) Scythas Athenas vocabant publicos seruos, qui in iudiciis petulantiam litigantium compescebant. vid. *Casaubon.* ad Athen. VI. 10.

Ὥϱαι. Hefych. *Athen.* [p. 372. B. de quo loco aliisque vid. Brunck. p. 274 fqq.] *Poll.* VII. 13. Scholiaftes Ariftoph. Au. 874. Vide et fupra in Κόϱαι et *Sam. Petitum* ad Leges Atticas pag. 2. Locus infignis, quo Athenas laudauit, eft apud *Athenaeum* IX. pag. 372. *Fabric.* adde *Cafaubon.* ad Athen. lib. IX. cap. 3. p. 406. et de argumento *Burmann.* II. in praefat. pag. 26. *Harl.*

IV. Scholia fiue Commentaria Graeca in Ariftophanem edita hactenus funt quadruplicia. *Prima* antiqua funt et pererudita ad Comoedias nouem primores, in variis codicibus prifcis reperta et ad Aldi Manutii [?] preces defcripta ac recenfita a *Marco Mufuro* Cretenfi. Collegerant illa *Thomas Magifter*, [*Ioan. Tzetzes*] *Demetrius Triclinius* aliique recentiores Graeci ex variis grammaticis antiquioribus, qui in Ariftophane illuftrando operam fuam olim collocarunt, quales fuere, vt ex ipfis fcholiis licet colligere, *Apollonius*, *Ariftarchus*, *Ariftophanes* Grammaticus, *Callimachus*, *Calliftratus*, *Didymus*, *Eratofthenes*, *Lycophron* Grammaticus, *Symmachus Athenienfis*, et *Theon* [cc]. Vnde non mirum eft verba Comici in hifce, perinde vt aliorum poetarum in fuis, frequenter in diuerfam, haud raro etiam in contrariam, exponi fententiam. Facile etiam hinc componi poteft controuerfia, quae exercuit

cc) Conf. Küfteri praefationem fol. 3. vbi, Scholia, inquit, Mufuriana, partim a peruetuftis iisque clariffimi nominis Grammaticis — confcripta funt, quae proinde non mirum fi optimae fint notae, veramque et prifcam illam eruditionem fapiant; partim auctores habent *Thomam Magiftrum* et *Ioannem Tzetzem* aliosque forte illius aetatis Graeculos. — De *Thoma Magiftro* et *Ioanne Tzetze* omne dubium mihi exemerunt excerpta fcholiorum in Ariftophanem ex cod. msto Vaticano MCCXCIV. qui fuit quondam Fuluii Vrfini, itemque excerpta ex cod. Vrbinate CXLI. in eadem bibliotheca. Horum enim codicum prioris excerpta praeferunt nomen *Thomae Magiftri;* pofterioris, *Io. Tzetzae;* in quibus quae leguntur, maxima ex parte in editis ad Ariftophanem fcholiis αὐτολεξεὶ quoque occurrunt. Hactenus Küfter. Ex aliis praeter ea veterum commentariis confiata effe noftra Scholia, patet ex cod. graeco a *Villoifonio* in Proleg. ad Homerum p. XIX. detecto, in cuius folio XLIII. recto legitur: Κεκώλλισαι, (ταῦτα σχόλια) ἐκ τῶν Ἡλιοδώρου· παραγέγραπται ἐκ τῶν Φαείνου, καὶ Συμμάχου, καὶ ἄλλων τινῶν. Librarii autem modo contractiora, modo liberaliora ex aliis, nunc vetuftioribus, nunc recentioribus exemplaribus aut veteribus grammaticis atque lexicographis, comoediis, quas fua manu defcripferant, more fuo Scholia aut gloffas adiecerunt. Hinc paffim reperiuntur codices, in quibus occurrunt Scholia, a vulgatis interdum hinc inde diuerfa aut locupletiora aliis: qua de diuerfitate iam differui in praefatione ad Ariftophanis Nubes, et ex *Iriarti* Catalogo diuerfitatem fcholiorum, codici Matritenfi adfcriptorum, fignificaui. Sic *Hemfterhuf.* ad Arift. Plutum ex eod. D'Orvilliano, et *Brunck.* crebro in fua editione ex codd. mstis adtulerunt grammaticorum veterum ad Ariftophanem adnotationes variatas aut antea nondum editas. Pariter alii in aliis codicibus, vel nondum vel non recte pleneque collatis, diuerfitatem deprehendent illam, quae quidem amorem veterum erga Ariftophanem et frequentem vfum atque interpretationem illius comoediarum ab antiquiffimis temporibus paene aeque declarant, ac fupra de antiquioribus Homeri commentatoribus animaduertimus. De Symmachi interpretatione fideque vide exemplum in Scholiis ad Plutum v. 1012. ibique notam Hemfterhufii p. 361 fqq. atque pag. 366. animaduertit Hemfterh. Symmachum confeciffe commentarios ad primum Plutum. Atqui Symmachus cum reliquis quoties laudetur in Scholiis, id patebit ex indice auctorum in illis nominatorum. Veteres quoque grammaticos figna critica adpofuiffe Ariftophani, patet ex multis Scholiaftarum locis, de quibus docte egit cel. *Villoifon.* in Prolegom. ad Homerum, et multa loca excitauit p. XIX. memorat quoque codicem, in quo ad finem *Nubium*, adfperfa erant illa σημεῖα, feu figna critica, quae a noftris editionibus exfulare, merito dolet *Daufquius* in *tractatu quinto* p. 169. antiqui nouique Latii Orthographiae, Tornaci Neruiorum 1623. in diple ἀβελισμένη. *Harl.*

cuit viros [dd]) eruditos, ambiguum esse ducentes, vtrum Suidas, in quo iisdem multa verbis atque in scholiis ad Comicum leguntur, exscripserit Aristophanis Scholiasten, an hic Suidae fuerit compilator. Nimirum dubitari nequit, Suidam, vtpote longe iuniorem, grauiter vsum fuisse Grammaticorum veterum, vti in alios poetas, ita in Aristophanem praecipue commentationibus, vel certe commentationum illarum antiquioribus excerptis, etiam nonnulla integriora, quam hodie exstant, habuisse: [vid. supra ad Nubes Aristophanis adnotata.] at vicissim Musurus, qui illa Scholia ab aliis, vt dixi, excerpta, digessit ac descripsit, Suidam hinc inde potuit habere ante oculos, et ex eo interdum illa supplere atque emendare, [etiam interpolare.] Ad Vesp. 542. dicitur ἐν τοῖς ὑπομνήμασι ὅτω γέγραπται.

Secunda Scholia sunt in easdem nouem Comoedias hinc inde ad Musuri editionem adiecta a curatore Florentinae editionis *Arsenio*, Archiepiscopo Monembasiae, nec adiecta ex codicibus MSS. verum, vt *Richardo Bentleio* in Apologia dissertationis de Epistolis Phalaridis p. 22. obseruatum est, e Galeno, Athenaeo, Suida, Eustathio et aliis vulgatis scriptoribus decerpta. Florentinam tamquam auctiorem, non Aldinam sinceriorem editionem secuti sunt, qui postea Aristophanem cum scholiis edidere Basileenses ac Geneuenses, [Küsterus tamen bene coepit Aldina, signis additis, distinguere a Musurianis.] Etiam *Thomae Magistri* MSta ad Νεφέλας Scholia e Biblioth. Renati Morelli citat *Io. Pricaeus* ad Apuleii Apologiam.

Tertia Scholia debentur *Odoardo Biseto*, Tricassino, quae [ex Suida et Eustathio potissimum consarcinata] occurrunt in editione Geneuensi, [atque Küsteriana,] et vniuersas vndecim comoedias illustrant. De hoc Bisseto in Francisci Pithoei Pithoeanis, a Teisserio editis, legas haec verba: *Bizet, qui a fait sur l'Aristophane, estoit controlleur des guerres et Seigneur de Charlay. Il demeuroit en cette ville, et se retira pour la religion. Il a tout pris des dictionnaires grecs. Il estoit nostre cousin.*

Quarta denique Scholia graeca [leuia nec raro ieiuna] in solas conscripta Thesmophoriazusas sunt ab *Aegidio Burdino*, Aduocato et Procuratore Generali Parlamenti [?] Parisiensis, editaque Parisiis 1545. 8. et inscripta Francisco I. Galliae Regi, et ab eo tempore recusa in editione Aristophanis Geneuensi.

V. *Codices mssti atque Editiones Aristophanis.*

[Primum codices mstos, quorum notitiam acquirere potui, enumerabo potius, quam recensebo.

Romae in Biblioth. Barberina est nr. CCCXXXV. cod. chartac. saec. XV. continens Plutum, Nubes et Ecclesiazusas. — Ex *Montfaucon*. Biblioth. bibliothecarum MSStrum sequentes enotabo codd. — In biblioth. *Ottobon. Romae* (pag. 188.) *Ar*. comoed. etc. (p. 187. A.) *Arist*. comoed. — ibid. in Biblioth. Vatic. olim reginae Sueciae, (p. 35.) *Arist*. Plutus, et (p. 34. nr. DCCCCLXIV.) Comoediae. — in biblioth. *Vatic*. quatuor codd. (pag. 4. A.) et alii tres cum Scholiis, (p. 5. B.) — In biblioth. *Patauina* (pag. 485. E.) *Plutus*: ibid. in bibl. Corradina,

dd) Vide *Iac. Thomasium* de Plagio literar. §. 541. et 550 sq. et *Georgii Sigismundi Greenii* diss. de Scholiaste Aristophanis. Witeb. 1695.

Corradina, (p. 488. B.) *Ariſtophanes*, gr. cum gloſſis. — *Florentiae* in biblioth. monaſterii Benedictin. (pag. 416.) ſunt duo codd. quorum alter praebet IV. com. cum Scholiis, alter omnes comoedias. ibid. Nubes aliudque Ariſt. fragmentum, (p. 415.) — *Mediolani* in bibl. Ambroſiana (p. 493.) decies, alii plures (p. 530. p. 508. C.) *Ariſt.* Thesmophor. et Lyſiſtrata. — ibid. in biblioth. *Io. Rhodii*, (pag. 489.) *Ariſt.* comoed. — In biblioth. *Guil. Pelliſerii* Abbatiae S. Petri de Selincurte Dioec. Ambianens. (pag. 1199.) *Ariſt.* Plutus, Nubes et Ranae. — In biblioth. *San-Germanenſi* Pariſiis eſt cod. (p. 1042. D.) verſ. continens Slauicam *Ariſt.* comoediarum. — In biblioth. ducis *Mutinenſis* ſunt Ariſtophanis codd. bene multi, (p. 531.)

In *Anglia* in biblioth. *Bodleiana* (p. 641. nr. XXXIV.) Lyſiſtrata, (p. 643. nr. CXXVII.) Plutus, Nubes, Ranae. — in biblioth. *Galei*, Scholia graeca in Ariſtophanem, (vti dicuntur pag. 684. A.) nondum edita. (Varietates codicum Ariſtoph. Baroccianorum XLIII. et CXXVII. in locis a Daweſio tentatis, praemiſit *Thom. Burgeſſ.* alteri editioni *Ricardi Dawes* Miſcellan. critic. Oxon. 1781.)

In biblioth. regia *Scorialenſi* Hiſpan. (p. 617. C. D.) *Ariſtophanis* (neſcio cuius? quod tamen hic referam:) *interpretatio dictionum prophetarum et apoſtolorum; — Ariſtoph.* comoediae aliquot, bis *Ariſtoph.* Plutus et Nubes et Ranae, cum Scholiis. In *Pliiers* Reiſen durch Spanien pag. 158. et *Ed. Clarkii* Epiſtol. de hodierno ſtatu Hiſpan. pag. 396. (ſecundum verſionem Koehleri theodiſcam,) memoratur cod. tres illas comprehendens com. et alius, Ranas continens.

In bibliotheca quadam *Conſtantinopolitana* exſtitiſſe dicuntur *vniuerſas Ariſtophanis comoedias*, teſte catalogo librorum msstor. graecorum, qui Conſtantinopoli apud Chriſtianos olim adſeruabantur, in Noua librorum rariorum conlectione etc. faſc. III. p. 442. Halis Magdeb. 1710. 8.

Venetiis in biblioth. D. Marci, ſecundum catalogum, p. 248. cod. chartac. CCCCLXXII. *Ariſtoph.* Plutus, Nebulae, Ranae, cum quibusdam notis marginalibus, in 8. — pag. 250. cod. CCCCLXXIII. chart. in 8. Plutus et Nebulae, — ibid. cod. membran. CCCCLXXIV. in 4. com. VII. cum Scholiis marginalibus, quae vt plurimum conueniunt cum editis Baſil. 1547. — ibid. cod. membran. in fol. com. VII. cum Scholiis, quae in edit. Baſil. eadem; praemittitur apoſpaſmation *Platonii* de differentia et diuerſo charactere comoediarum, nec non vita Ariſtophanis ab anonymo ſcripta, vt in memorata editione. Alia praeter ea vita habetur, quae incipit, Ἀριστοφάνης ὁ Κωμῳδοποιὸς, Φιλίππȣ μὲν ἦν παῖς, Ἀθηναῖος, Κυδαθηναῖος τὸν δῆμον. — pag. 316. cod. chartac. DCXVIII. in 4. Plutus et Nebulae, praeit vita. — Alium codicem nr. CCCCLXXIV. in quo ſunt *Ariſtoph.* Plutus, Nubes, (ad quarum finem adſperſa ſunt veterum ſigna critica,) Ranae, Equites, Pax et Veſpae, detexit et memorauit cel. *Villoiſon.* in Prolegg. ad Homerum p. XIX.

Inter codices *Nanianos* graecos *Venetiis*, teſte catalogo illorum, Bononiae 1784. fol. pag. 477 ſq. cod. CCLXXXII. nr. 2. vita Ariſtophanis, quae in edit. Aldina tribuitur Thomae Magiſtro; nr. 3. *Ariſt.* Plutus cum Scholiis inter lineas ſcriptis, et nr. 4. Nubes cum ſimilibus Scholiis et in margine.

In biblioth. *Laurent. Medic.* Florent. teſte Bandinio, tom. II. Plut. 31. cod. chart. IV. pag. 80. Plutus, Nubes, Ranae, Equites, cum prolegomenis ex Hephaeſtione, Demetrio Triclinio,

Triclinio, Platonio, et Thoma Magiſtro, argumentis, ſcholiis marginalibus, quae quidem breuiora ſunt editis, ex iis tamen contracta, deficiunt autem in vltima comoedia a verſu 271. et cum gloſſis interlinearibus: — ibid. cod. chart. XIII. p. 87. eaedem fabulae, cum prolegomenis, gloſſis interlinearibus et ſcholiis marginalibus. — ibid. pag. 89. cod. XV. com. VI. Acharn. Concionantes, Equites, Aues, Veſpae, Pax, quae tamen fere omnes non integrae ſunt, cum ſcholiis marginalibus — et cod. XVI. com. VIII. ſine vllis ſcholiis. — ibid. pag. 91. cod. XIX. Plutus ſine ſcholiis, et p. 93. cod. XXII. Nubes, cum ſcholiis, gloſſis interlinearibus, et argumento. — ibid. p. 113. cod. XXXV. Plutus, Nubes, Ranae, cum ſcholiis vberrimis et gloſſis interlinearibus. Nubium tria ſunt argumenta praefixa, et cod. XXXVI. Plutus et Nubes. — Tom. III. plut. 91. inter codices Gaddianos, p. 423. cod. VII. membran. cum argumentis et titulis comoediarum rubrica exaratis, Plutus cum prolegomenis Thom. Magiſtri, ſcholiis duobus de comoediis, quae ſequuntur haec: σκολιὰ λέγεται παροίνια, μέλη τὰ ἐπὶ τῷ συμποσίῳ ᾀδόμενα etc. tum Ariſtophanis grammatici argumentum verſibus iambicis, ſed inſtar ſolutae orationis exaratum et alia argumenta: Nubes cum argumentis, Equites cum tribus argumentis, Ranae cum totidem argumentis. — Citatur quoque Comicus in Florilegio ſententiarum, tom. I. p. 253. et in Violar. compoſ. ibid. p. 549.

In bibliotheca regia *Matritenſi*, adnotante *Iriarto*, pag. 163. in cod. XLVII. fol. 187. *Ariſtoph.* Plutus. — pag. 178. cod. LIII. Plutus, Nubes, Ranae et Equites, cum frequentibus ſcholiis atque adnotationibus, praemiſſa vita et argumentis cuilibet fabulae praefixis. Hinc inde differt cod. ab editis. — pag. 234 ſq. cod. LXVII. fol. 21 ſqq. *Ariſtoph.* vita, cum Platonis in eum epigrammate, (quod iam dederat p. 98. ex alio cod. cum verſione *Ioannis Otei*, bibliothecae regiae ſubcuſtodis, cuius, fatis intercepti, vitam meritaque p. 235. in nota valde celebrat,) Plutus, cum ſcholiis, quae a vulgatis ſaepe diſcrepant; Nubes, cum argumento, ab Iriarto primum promulgato, et in mea editione Nubium p. 11 ſq. repetito, atque ſcholiis, quae ab editis plerumque ſunt diuerſa; pag. 264. cod. LXXII. fragmentum ex Ranis etc.

In bibliotheca *Leidenſi*, ſecundum catalogum, p. 394. cod. Voſſian. LII. *Ariſtoph* Lyſiſtratae pars cum ſcholiis, et pag. 403. cod. Voſſian. XXIII. Scholia graeca in Ariſt. Lyſiſtratam recens deſcripta. — pag. 399. MS. Voſſianum, ſ. index ſcriptorum, quorum ſit mentio in variis ſcriptoribus, vol. II. ex Scholiis Ariſtophanis etc. — pag. 398. cod. Voſſian. LIX. Ariſtoph. iunioris epigramma in Oedipum cum aliis.

In bibliotheca regia *Pariſ.* multi occurrunt codd. in quibus vel plures vel pauciores continentur comoediae. Omnes vero ſingulatim repetere, moleſtum foret. Sunt nempe Plutus in XVI. codd. Nubes in XIV. Ranae in VII. Equites in quatuor, Aues in tribus, Acharnenſes in totidem, Concionatrices in duobus, Lyſiſtrata in duobus, et Pax in totidem codd. msstis. In primis laudatur cod. DCCXII. ſaec. XIII. exaratus, necdum illo quidem tempore quo catalogus editus eſt, collatus, at multarum variarum lectionum plenus, cum ſcholiis vberioribus, qui comprehendit Nubes, Ranas, Equites, Aues, Acharnenſes et partem Concionantium longe maiorem. Poſt catalogum typis expreſſum in biblioth. regiam illatus eſt cod. quo continentur Plutus, Nubes, Ranae, et cuius V. L. habuit *Brunck.* vid. notas in Ranas p. 147. Codex MMDCCXIX. praebet viri cuiusdam docti notas in Ariſtophanis Scholiaſten, vbi varia illius loca aut ſupplentur aut emendantur. — in cod. MMMMMMDCCXIV. eſt verſio

actus I. Pluti latina, interprete *Leonardo Aretino*. — cod. MMMMMMMMCLXXXI. iterum cod. MMMMMMMMCCCCLI. continet Aristophanis Equites cum glossis et adnotationibus Isaaci Casauboni, a Küstero in lucem editis.

In biblioth. *Bauarica* nr. CCXXVI. cod. *Aristophanis* Plutus, Nubes, Ranae, Concionatrices. Varias Nubium et Ranarum lectiones iam dedi in mea editione: reliquarum V. L. in scriniis seruo.

De cod. *Elbingensi*, qui continet Plutum, Nubes et Ranas, egit cl. *Trendelenburg* in noua biblioth. philologica et crit. Gottingae, 1780. 8. vol. I. fasc. I. et dedit V. L. Pluti. Ego vero varias Nubium et Ranarum ex illo excerptas lectiones in mea editione exhibui.

In biblioth. *Guelferbytina* est editio Aristophanis cum notis mstis Iosiae Merceri.

In biblioth. *Augustae Vindelic.* est, teste Reisero, *Aristoph.* Plutus in 4. tum Sacrificantes et Lysistrata in 4.

In biblioth. *Heidelbergensi*, teste Sylburg. olim fuerant codd. Aristoph. comoediae fol. tres comoediae cum scholiis, 4. aliae III. com. cum scholiis; II. com. cum scholiis, 4. II. com. in 8. Plutus et Nubes 4. et Plutus 4. Sententiae Aristophanis et Aeschyli. Hi omnes codices num in Vaticanam biblioth. transierint, nescio.

In bibliotheca Caesarea *Vindobonensi*, teste *Lambecio* tom. IV. p. 274. in cod. CXLVII. nr. XVI. est initium Pluti cum expositione quadam graeco-barbara. — Secundum *Nesselii* Catal. (vbi in indice et in descriptione codd. aliquoties per ridiculum errorem Aristophani tragoediae tribuuntur,) part. IV. cod. CLXIII. p. 93. non satis clare sic enuntiatum est, „cod. antiquus bonaeque notae — quo continentur *Aristophanis* et Euripidis fragmenta Tragoediarum cum scholiis." — ibid. pag. 109. cod. CXCIII. *Aristoph. tragoediae* (sic,) Plutus et Nebulae variis scholiis illustratae; eaedem comoediae in cod. CCIV. p. 113. et cod. CCXIX. nr. XVII. p. 118. cum scholiis interlinearibus et marginalibus. tum cod. CCXLIX. p. 132. — cod. CCLVII. p. 134. — eaedem et Ranae cum variis notis marginalibus et interlinearibus in cod. CCXX. p. 115. — *Aristoph.* tragoediarum (sic) fragmenta quaedam, in cod. CCXXVII. p. 126. — fragmenta quaedam in cod. CCLXXXIX. p. 143. — De codd. in Anglia et Hibernia vid. supra ex Montfaucon. adlata: et plures in bibliothecis regnorum M. Britanniae custodiri, constat. — E *Mosquensi* catalogo olim miserat mihi *Matthaei*, in praesenti Prof. Wittebergensis cel. aliquot fabularum V. L. — In *Hafniensi* biblioth. regia est cod. Aristoph. vide supra, ad Pindarum.

Qui codices Aristophanis alibi lateant, equidem nescio. At ex hoc indice iam patet, multos superesse codices, in his haud paucos, qui plane nondum aut non adhibita omni cura sint comparati: et longe maiorem esse eorum numerum, qui comoedias, Plutum et Nubes, obscoenitate rerum ac verborum minus repletas, contineant. Ex horum nonnullis aliisque collationes lectionum habuerat Küsterus, et quidem ex Vaticano-Vrbinate, Bodleiano, Vaticano-Palatino, Arundeliano et Vossiano. Cl. *Brunck.* praeter suum et Augustanum cod. e multis, quos ab initio notarum in singulas comoedias enumerat, Parisinis hausit varias lectiones.

Ad

Ad *EDITIONES* progrediar: quarum historiam criticam iam in praefatione ad Nubes dedi vberiorem: de antiquioribus quibusdam copiosus est *Clement* in: Biblioth. curieuse histor. et critique tom. I. pag. 82 sqq. adde *Menage* in Antibaillet, tom. VII. Operis Bailleti, Jugem. des Savans, p. 134 sqq. edit. in 4. paucis vero agit *Melchior Ludou. Wedekind* in: Ausführliches Verzeichnis von raren Büchern, part. I. p. 195. — Princeps et perrara est editio *Aldina:*

Ἀριστοφάνους — *Aristophanis comoediae nouem Plut. Nebulae, Ranae, Eq. Acharn. Vespae, Aues, Pax, Contionantes.* gr. In calce: Venetiis apud Aldum M.IID. (1498.) Idibus Quintilis. in fol. cum Scholiis graecis.

De hac editione, quae fide et adcuratione ceteris praestat, et, quod ad Scholia inprimis adtinet, a Küstero leuiore cura est comparata, et cuius exemplar in biblioth. Barberina, teste Catal. I. p. 71. cum notis msstis in margine est, Fabricius haec iam scripferat. „Male Gesneri Bibl. 1502. siue MCCCCCII. pro MCCCCIIC. apud Aldum Manutium Romanum, qui in Epistola ad Danielem Clarium Parmensem, Professorem litterarum humaniorum Ragusinum, *Accipe*, inquit, *nouem Aristophanis fabulas: Nam decimam* ee) *Lysistraten ideo praetermisimus, quia vix dimidiata haberi a nobis potuit. Sint satis hae nouem: cum optimis et antiquis, vt vides, commentariis, quibus Graece discere cupientibus nihil melius legi potest, non meo solum iudicio sed etiam Theodori Gazae vndecunque doctissimi, qui interrogatus quis ex Graecis auctoribus assidue legendus foret Graecas literas discere volentibus, respondit, solus Aristophanes, quod esset sane quam acutus, copiosus, doctus, et merus Atticus. Hunc item Iohannes Chrysostomus tanti fecisse dicitur, vt duodetriginta Comoedias Aristophanis semper haberet in manibus, odeo, vt pro puluillo dormiens vteretur: hinc itaque et eloquentiam et seueritatem, quibus est mirabilis, didicisse dicitur.* Scholia graeca, vt dixi, non composuit, sed tantum ex veteribus codicibus descripsit et recensuit *Marcus Musurus* ff), cuius praefatio graeca praefigitur, in qua inter alia: Τὰ δ' ὑπομνήματα ταυτὶ καὶ πόνου πολλοῦ καὶ χρόνου ἐδεῖτο μακροῦ, εἴ τις αὐτὰ πρὸς τὸ βέλτιον ἐγχειροίη μεθαρμόσασθαι σχῆμα, ὧν θατέρου μὲν ἐπεκρατήσαμεν καίτοι κρείττονος ἢ φέρειν. Περὶ στενὸν δέ μοι κομιδῇ τὰ τοῦ χρόνου συνέβη. Οὐ γὰρ μόνον τὰς ἐξηγήσεις συνείρειν ἠργολαβήσαμεν πεφυρμένας τέως, ὡς ἴστε που καὶ αὐτοί, ἀλλὰ καὶ τυπωθείσας ἤδη ἐπετετράμμεθα διορθοῦν. Ad calcem scholiorum in comoediam septimam numero, quae inscripta est *Aues*, leguntur haec verba: Ἀριστοφάνους Κωμῳδιῶν ἑπτὰ καὶ τῶν εἰς αὐτὰς σχολίων ἀρχαίοις συντεθέντων γραμματικοῖς, ἃ δὴ σποράδην ἐν ἀντιγράφοις κείμενα διαφόροις καὶ πεφυρμένως, συνείλεκταί τε καί, ὡς οἷόν τ' ἦν, ἐπιμελέστατα διώρθωται παρὰ Μάρκου Μουσούρου τοῦ Κρητός. Sed et in octauam deinde, et nonam scholia sequuntur, (in Ecclesiazusas quidem siue nonam paullo breuiora,) eiusdem haud dubie Musuri industria recensitae et emendatae. [P] Musuri praefationi subiectum est *Scipionis* gg) *Carteromachi* in Aristophanem Epigramma, dehinc sequuntur excerpta ex *Hephaestionis*

ee) Vndecima quoque *Thesmophoriazusae* in hac edit. desideratur.

ff) De *Musuro*, qui diem obiit supremum Romae an. 1517. agunt *Erasmus* XXIII. 5. Epist. *Paulus Iouius* in elogiis p. 57. *Paulus Freherus* in theatro, (qui male adfirmat, eum fuisse Cardinalem,) *Isaacus Bullart* in Academia scientiarum et artium tom. II. p. 324. *Antonius Varillasius* in Anecdotis Florentinis libro IV. *Petrus Baelius* in Lexico, qui merito fidem detrahit Varillasii commentis, et *Petrus Lambecius* lib. VI. commentar. de Biblioth. Vindobon. p. 278 sq.

gg) Hic *Scipio Carteromachus* Pistoriensis, graece et latine citra ostentationem doctissimus. Politiani

nis Enchiridio, et alia *Demetrii Triclinii* de metris quibus Aristophanes est vsus, *Platonii* item de differentia et diuerso charactere Comoediarum apospasmation, cuius mentionem feci supra cap. XI. nr. 10. Tum Vita Aristophanis ab *Anonymo* scripta et alia breuior a *Thoma Magistro:* denique nonnulla lectu digna de comoediae antiquae, mediae, nouaeque scriptoribus, et numero [hh]) comoediarum. Comoediis ipsis Aristophanis varia sunt argumenta praemissa graeco prosario sermone, itemque aliud Iambis, qui tribuuntur Aristophani Grammatico."

[In biblioth. elect. Dresd. est exemplar, quod olim erat Erasmi, qui manu sua pauca adscripsit. adde *Goetz.* Mem. biblioth. Dresd. III. pag. 74. *Sinceri* Nachrichten etc. part. II. pag. 245.

Eaedem, gr. Florent. apud Phil. Iuntam. 1515. 8.

Ex Aldina quidem est expressa, sed tamen hinc inde nacta est meliores lectiones. De hac editione Fabricius iam adnotauerat:] „*Bernardus Iunta* Nouem Comoedias a se castigatas et Philippi Iuntae typis exscriptas dicauit Francisco Accolto designato Episcopo Anconitano. *Putabam*, inquit, *duas quoque notioribus his addere posse nondum ab aliis impressas, quae cito forsan abs te nostra ope his nouem comitate legi poterunt, ni forsan* Euphrosyni Bonini *praeceptoris tui et aliorum tuorum pariterque nostrorum amicorum promissae, quod credere nequeo, in leues abibunt auras.*

Sed eodem anno iisdemque forma ac typis idem Bernardus separatim edidit Thesmophoriazusas ac Lysistratam, vt adeo ab illo iam tempore vniuersae Aristophanis vndecim Comoediae manibus studiosorum terantur. *Venit iam*, verba editoris sunt in praefat. *exspectata dies illa, in qua ex Vrbinate Bibliotheca antiquissimum Aristophanis exemplar nacti sumus, ibique inter alias Lysistratem et Cereri sacrificantes, non alias visas Comoedias inuenimus.*" Libelli huius rarissimi inscriptio haec est:

Ἐν τῇδε μικρᾷ βίβλῳ τάδε ἔνεστιν. Ἀριστοφάνους Θεσμοφοριάζουσαι. Τοῦ αὐτοῦ Λυσιστράτη. *In hoc paruo libro haec sunt: Aristophanis Cereris sacra celebrantes. Eiusdem Lysistrata.* in 8. In calce: „*Bernardus iunta lectori S.* Habes candide lector nusquam hactenus impressas binas Aristophanis comoedias. Sacrificantes feminas atticamque Lysistratem, quas ex cod. adeo vetusto excerpsimus, vt altera interdum dictionis pars ibi desideretur. Si quid igitur in illis, quod tibi molestum sit, inuenies, quia ἀπαραλλάκτως cudere noluimus, id euenisse scias. Vale. His summa manus imposita est, quinto Kl' Februarii M.DXV. (1515.)

Politiani discipulus fuit, et notus est scripta Oratione de laudibus graecarum litterarum ad Dan. Renerium nobilem Venetum, quam H. Stephanus praefixit Thesauro Graecae Linguae et auctiorem separatim edidit *Ioh. Fasoldus* Baruthi an. 1690. Graeca huius Carteromachi Epistola, cum epigrammate graeco, praemittitur Lexico graeco Varini Fauorini Camertis, edit. Venetae an. 1496. fol. apud Aldum. De hoc *Carteromacho* idem Baelius consulendus in Lexico.

hh) Veteris Comoediae dramata, vna cum Pseudepigraphis, numerat CCCLXV. poetas comoediae antiquae nobilissimos Epicharmum, Magnetem, Cratinum, Cratetem, Pherecratem, Phrynichum, Eupolin et Aristophanem: Mediae comoediae poetas LVII. dramata DCXVII. poetarum celeberrimos Stephanum et Antiphanem. Nouae denique poetas LXIV. inque his praestantissimos Philemonem, Menandrum, Diphilum, Philippidem, Posidippum et Apollodorum.

(1515.) Leonis Papae nostri anno tertio." In epistola ad Accoltum, electum episcopum anconitanum, d. X. Ian. MDXV. scribit Bern. Iunta, se antea Aristophanis comoedias ab Aldo excusas, maxima diligentia recognitas, summoque labore castigatas, suis typis meliores reddere conatum: postea ex Vrbinate bibliotheca antiquissimum Aristoph. exemplar nactum esse, ibique inter alias Λυσιστράτην καὶ Θεσμοφοριαζούσας — non alias visas comoedias, inuenisse, quas Accolti nomine cudere, illique dicare visum fuisset: illas comoed. plus aliis truncatas mutilatasque esse, quod exemplarium penuriae tribuendum et raritati concedendum sit. — *Freytag*. (vid. eius Analecta litter. de libr. rarioribus p. 49.) possederat exemplar, scholiis et adnotationibus mstis Casp. Crucigeri ornatum.

Ἀριστοφαν. κωμῳδίαι ἐννέα — — Aristophanis comoediae nouem cum commentariis antiquis et valde vtilibus ad ea, quae prius excusa fuerant additis, indiceque copiosissimo omnium, quae animaduertere oportet. Plutus, Nebulae, Ranae — Concionantes. gr. in 4. In calce: *Florentiae per haeredes Philippi Iuntae. Anno salutis.* M.D.XXV. (1525.) *mense Februario. Cle. VII. Pontifice Maximo.*

Primum ea, quae Fabricius iam notarat, reponam. „Male Gesneri Bibl. 1515. apud haeredes Philippi Iuntae recusa editio Aldina est perquam nitide, et recensita ab *Antonio Frasino* Varchiensi, cum scholiis Graecis per *Arsenium* auctis, et indice rerum in illis occurrentium. Sed Fracinum ipsum audire iuuat in Epistola ad Benedictum Accoltum Archi-Episcopum Rauennatem: *Inter alia recognouimus Aristophanis Comicorum omnium lepidissimi nouem Comoedias, vere Graeci candoris eloquiique delicias, cum sale suo, lepore facetiisque delectet multum, sententiarum vero luminibus plurimum prodesse possit, ad hoc* Arsenii Cretensis Archi-Episcopi Monembasiae *magna eruditione viri acerrimo iudicio vsi, dum is Florentiae adolescentulos illos, quos Leo Pont. Max. ad reparandam Graecae linguae iacturam ex media Graecia accersiuerat, instituit. In qua quidem recognitione hoc inprimis gloriari licet, nos omnium primos in Comoedia cui titulus est* Pax, *ad* sexaginta versiculos *nostra diligentia repertos restituisse.*" Fracinus in eadem dedicatione ait, has comoedias nunc primum diligentissime excusas, commentariis auctas, atque indice copiosissimo exornatas esse. Ab Aldino quidem exemplo haud raro discessit Fracinus; at recentioribus peiorisque notae libris obsequutus, deteriorem lectionem supposuit natiuae, Scholia Aldina auxit nouis; quae quamquam non omnino spernenda, iis tamen, quae Aldus dederat, praestantia, vtilitate et antiquitate cedunt. Ex his igitur, num et quatenus haec editio aeque rara, Aldinae, quod quidem *Clement.* l. c. p. 83. nr. 56. ex eoque *Wedekind.* l. c. temere putarunt, sit praeferenda, cognitu erit haud difficile.

Aristophanis com. nouem, gr. sumt. Aegidii Gormontii, studio Ioann. Cheradami, labore et industria Petri Vidouaei. Lutetiae, 1528. 4.

Vid. *Maittaire* A. T. tom. II. part. II. p. 707. Catal. biblioth. Bodleianae, (in qua est exemplum cum notis mstis,) p. 68. et *Menag.* Antibaillet l. c. p. 134 sq. ex quo Fabricius de hac editione ea, quae sequuntur, adnotauerat. „Parisiis nouem Comoediae Aristophanis recusae sunt sumtu *Aegidii Gourmontii*, cuius insignia tamquam nobilis passim in hoc libro conspiciuntur, professi, se primum fuisse illorum, qui libros Graecos curauerint Parisiis exscribi typis. Singulis Comoediis Graeca *Iohannis Cheradami* Epistola praemittitur, primae ad Iohannem Clericum Legatum Angl. secundae ad Thomam Winterum, ad Petrum Danesium tertiae,

tiae, quartae ad Iohannem Violam, reliquis ad Ioh. Tartassium, Ioh. Lapithum, Ioh. Beraltum virum eruditum, Ioh. Ruellium Medicum et Guil. Cuinum. *Ἐτυπώθη ἐν Λευκετίᾳ Παῤῥησίων, ἀναλώμασιν* Ἐγιδίου Γορμοντίου, *διὰ παραινέσεως καὶ ἐπιμελείας* Ἰωάννου Χεροδάμου, *πόνῳ δὲ καὶ δεξιότητι* Πέτρου Οὐιδαίου."

Ἀριστοφάνους εὐτραπελωτάτου κωμῳδίαι ἕνδεκα, Aristophanis facetissimi comoediae vndecim. Plutus, Nebulae — — Concionantes, Cereris sacra celebrantes, Lysistrate. Basil. apud A. Cratandrum et Io. Bebelium. an. 1532. 4. graece.

Haec editio celebris, correcta raraque, cui praefatus est Simon Grynaeus, vndecim fabulas primum complectitur. Basin quidem Cratander fecit editionem Aldinam, a qua tamen interdum fecit discessionem, Parisinam forsan sequutus: aut, qui operis praefuit, forte quaedam immutauit. Plurium postea editionum basis illa facta est. At de hac editione iam multus fui in praefatione ad Nubes pag. XVII. adde *Maittaire* A. T. II. part. I. pag. 116 sq. *Goetzii* Memor. biblioth. Dresd. II. pag. 75.

Aristoph. com. apud Bartholomaeum Zanettum. gr. Venet. 1538. 8.

Notanda esse videtur editio: ex notis equidem cel. Brunck. intellexi, in ea poetam fuisse interdum interpolatum, Fracini autem errores vitatos.

Aristoph. facetissimi com. gr. Paris. apud Christian. Wechelum. M. D. XL. (1540.) 4.

Nitida et emendata haec editio ducta est potissimum ex Cratandriana et Aldina. At singulae comoediae peculiarem habent inscriptionem; hinc saepius vna alteraque tantum iuncta occurrunt. Atque ipse Wechelius in praefatione; Cum destinassemus, ait, praelo nostro committere Aristophanis comoedias, operae pretium duximus in illorum gratiam, qui omnes emere aut nolunt, aut prae rei tenuitate non possunt, singulas comoedias seorsim imprimere, eo tamen modo, vt, si quis eas a nobis excusas omnes cupiuerit, comparare possit: si quamlibet separatim, hic quoque non frustretur. — Praeter ea, quanta potuimus diligentia, hunc facetissimum poetam collatis diuersis exemplaribus excudimus atque ad germanicum [Cratandr.] tum aldinum exemplar non paruo labore emendauimus etc.

— — Repetita est, aut folium inscriptionis tantum mutatum 1546. (vid. Catal. Biblioth. *Burmanni* II. p. 68.) et 1550. 4. (vid. *Maittaire* A. T. tom. III. part. II. pag. 592.)

Aristoph. comoediae IX. gr. Florent. apud Bened. Iunctam. 1540. 8.

Summa huius editionis esse videtur raritas: nam neque Maittarius, neque Brunck. neque multi alii, quos consului, eam memorant. Hemsterhus. tamen in sua Pluti editione aliquoties ex. gr. in Corrigendis p. 482. ad illam prouocauit. Est etiam illa in Catal. biblioth. Askew. p. 40. nr. 1123. in biblioth. electorali Dresdensi, vt me fecit certiorem cel. *Adelungius*, atque amicus quidam mihi quoque per litteras significauit, se vidisse illam Londini, et in menstruo quodam libello anglico certissimam illius editionis fieri mentionem: quare omnis dubitatio exemta est animo meo.

Ἀριστοφάνους — Aristophanis facetissimi comoediae vndecim. Venet. 1542. 8. in calce: *Venetiis apud Io. Farreum* et fratres. Anno a partu Virginis. MDXLII. (1542.). 8. graece.

Haec est celebris et paene famosa illa editio, quam Berglerus nimis celebrauit, et Hemsterhus. iusto plus depressit: atque Zanetti editio vt plurimum in illa esse videtur repetita. Plura

ra tamen ſcripſi in hanc rem et ſententiam in praefatione ad Ariſtophanis Nubes. Fabricius ſe monitum eſſe, ſcribit, a Küſtero, Farreanam editionem eſſe eam, quae Florenti Chriſtiano notis ad Lyſiſtratam Veneta adpelletur, e qua non paucas varias lectiones adnotaſſet.

Ariſtoph. facetiſſimi com. vndecim. Plutus — — — Francof. apud Petr. Brubachium Anno XLIIII. — in calce Francof. ex officina Petri Brubachii. Anno M.D.XLIIII. (1544.) graece. 8.

Recuſa eſt ab initio Simonis Grynaei epiſtola ad lectorem. Baſis fuit edit. Aldina, ita tamen, vt e Cratandr. et Florentina interdum lectiones aliae reciperentur, et corrector quaedam mutaret.

Ἀριϛοφ. — *Ariſtophanis comoediae nouem cum commentariis antiquis admodum vtilibus, duaeque ſine commentariis, adiecto copioſiſſimo indice omnium cognitu dignorum. Plutus* — — *Lyſiſtrata.* Baſileae in officina Frobeniana. M.D.XLVII. (1547.) fol.

(In biblioth. Barberina eſt exemplar cum notis msstis ad marginem.) „Typis, ait Fabricius, luculentis et perquam emendate vndecim comoediae Ariſtophanis vulgatae ſunt: Nouem quidem cum ſcholiis, ex Florentina editione recuſis, decima vero et [?] vndecima ſine ſcholiis, recenſente viro docto *Sigismundo* ii) *Gelenio*, Pragenſi, Marci Muſuri diſcipulo, qui hoc opus inſigni rerum in ſcholiis explicatarum indice ornatum inſcripſit Philippo Melanchthoni, omnis bonae litteraturae, vt vere eum adpellat, peritiſſimo." Quamquam Gelenius ait, ſe in contextu nouem comoediarum ſequutum eſſe Marcum Muſurum, tamen animaduerti et in praefatione mem. oſtendi, illum vt plurimum retinuiſſe lectionem, etiam vitioſam edit. Florentinae, an. 1525. adde *Clement.* l. c. p. 83. in primis et copioſe deſcribitur illa in *Baumgartenii* Nachrichten von merkwürdigen Büchern, vol. IX. pag. 416 ſqq.

Ariſtoph. comoediae vndecim, graece, multis metris corruptis mendisque plurimis purgatae, vt emendatiores adhuc non prodierint: emendationis ratio ad calcem explicatur. Io. Gryphius excudebat. 1548. 8.

Hemſterhuſ. ad Plutum in Corrigendis nominat eam emendatiſſimam: atque *Caninius*, qui eam curauit, in praefat. graece ſcripta et a *Maittario* A. T. III. p. 409. recuſa, iactitat curam ſuam atque operam; at ipſe typographus in addita admonitione excuſat Caninium, multis negotiis diſtractum et per aliquot menſes peregre abſentem illum non adeo potuiſſe a promiſſis ſtare.

Nicodemi Friſchlini Ariſtophanes veteris comoediae princeps: poeta longe facetiſſimus et eloquentiſſimus: repurgatus a mendis et imitatione Plauti atque Terentii interpretatus, ita vt fere carmen carmini, numerus numero, pes pedi, modus modo, latiniſmus graeciſmo reſpondeat. — Francof. ad Moenum: excudebat Io. Spies. M.D.LXXXVI. (1586.) 8.

Repetita eſt haec prima eaque rara editio ibid. 1597. et 1625. Cratandrinum exemplar, at correctum, praecipue rectius curatiusque interpungendo emendatum operarum praefecto traditum

ii) De *Gelenio* videndus Coelius Sec. Curio in praefat. ad Appiani Hiſpanica a ſe verſa, *Antonius Teiſſerus* in elogiis Thuaneis et nouis ad ea additionibus, *H. Valeſius* praefat. ad Ammianum. *P. Baelius* in Lex. *Paulus Freherus*, *Tho. Pope Blount* etc.

traditum a Frischlino fuisse, arbitror, saltem id mihi valde verisimile videtur. Comoediae ipsae contra morem Graecorum in actus et scenas sunt diuisae, conuersio autem fabularum, n. Pluti, Equitum, Nubium, Ranarum et Acharnensium, (tot enim comoedias atque hoc ordine versas dederat,) mire placuit viris eruditis, atque *Reinesius* lib. III. var. lect. Altenburg. 1640. 4. p. 416. meliorem illa fieri potuisse negat. At enim propter metri necessitatem minus perspicua nec ad facilitatem intelligentiae admodum commoda. Plura de hac editione vide in *Freytagii* Adparatu litter. tom. II. pag. 1323 — 1326.

Ἀριςοφ. — — *Aristophanis facetissimi comoediae vndecim. Ex officina Plantiniana. Apud Christophorum Raphelengium, academiae Lugduno-Batau. typographum.* cIↃ.IↃ.C. (1600.) in 12. gr.

Nitida est et adcurata, nec non admodum rara editio, ex Brubachiana aut Cratandrina ducta.

Ἀριςοφάνες Κωμῳδίαι ἕνδεκα — — *Aristophanis comoediae vndecim, cum scholiis antiquis, quae studio et opera nobilis viri Odoardi Biseti Carlaei sunt quam plurimis locis accurate emendata, et perpetuis nouis scholiis illustrata. Ad quae etiam accesserunt eiusdem in duas posteriores noui commentarii: opera tamen et studio doctissimi viri D. Aemylii Porti Cretensis filii ex Biseti autographo exscripti et in ordinem digesti. Quae ad hanc editionem accesserunt praeter ea, pagina 36. demonstrat. Aureliae Allobrogum, sumptibus Caldorianae societatis.* MDCVII. (1607.) fol. gr. et latine.

In biblioth. Bodleiana est exemplar cum notis msstis Ed. Bernardi. Fabricius de hac editione, cuius virtutes vitiaque iam in praefatione ad Nubes recensui, ea, quae sequuntur, scripserat: „Geneuae prodiit Aristophanes recognitus a *Francisco Porto* Cretensi, et a filio eius *Aemilio Porto* in lucem editus, in qua locupletissima omnium, quae hactenus prodierunt Comici editione, praeter Comoedias ipsas vndecim cum latina versione, et scholia in priores nouem ex editione Basileensi recusa, habentur Scholia Graeca *Odoardi Biseti* kk) in vndecim Comoedias, *Aegidii Bourdini* Scholia itidem Graeca in Thesmophoriazusas, [Paris. 1545. primum edita:] *Caroli Girardi* commentarius in Plutum, et *Q. Septimii Florentis Christiani* notae in Pacem, Vespas et Lysistratam, eleganti [aut potius contorta minusque perspicua, archaismis et vocc. apud Latinos pridem obsoletis repleta] metaphrasi poëtica latina ab ipso donatas. Ceterum Claudius Christianus, Florentis filius, qui has parentis sui lucubrationes Geneuam miserat, vehementer de illa editione conqueritur in litteris, ad Iosephum Scaligerum datis ll) 10. Sept. an. 1608. *Je n' ose vous parler de l' Aristophane, que vous avez veu je m' asseure premier que nous; car l' ouvrage en est si laid, que je ne le puis avouer pour parent. Le mal est arrivé de l' avoir envoyé hors d' icy, et en ville où ils ne croyent aujourd' huy que leur*

kk) Ad hunc Bisetum Epistola Aemilii Porti, cum eiusdem Porti praefatione duplici graeca altera, altera latina, operi praefigitur.

ll) Ita rectius Colomesius cap. XCVIII. Biblioth. selectae, quam *Menagius* tom. II. Anti-Boilleti. pag. 44. vbi has litteras datas legas 20. Sept. 1610. Sed tunc iampridem defunctus fuerat Iosephus Scaliger. [vid. *Clement.* l. c. pag. 84. not. 60.] De *Florente Christiano* praeter Colomesium et Sammarthanum agit Teisserius in Elogiis Thuaneis. De scriptis eius editis et ineditis videnda, quae leguntur ad calcem libri Casauboni de Poesi Satyrica Graecorum, recuso ante aliquot annos in Museo Philologico Thomae Crenii.

leur teste. Ils ont meprisé l'ordre, que je leur avois envoyé, ont retranché plusieurs choses de mon pere, l'Epitre mesme à Mr. de Thou sur l'Irene, (imprimée à Paris l'An 1589. in octavo avec cette Epitre,) *et y ont mis des gens, qui n'ont du tout rien contribué à l'oeuvre, puis ont tellement meslé ce que je leur avois baillé, qu'il semble que leur dessein ait esté plustost de l'estouffer, que de luy faire voir le jour.* Aliqua in Scholiis Graecis omissa esse, queritur *Iungermannus* ad Pollucem pag. 1370." [P] *Fabric.* Non a patre Francisco Porto, sed ab eius filio, Aemilio Porto, recognitus et editus est Aristophanes, cuius fabulae hic in actus et scenas contra Graecorum consuetudinem sunt diuisae. Plura vide de hac editione, minus commendabili, in *Baumgartenii* Nachrichten von merkwürdigen Büchern, tom. IX. p. 420 sqq. et in *Menagii* Anti-Baillet l. c. pag. 136. *Harl.*

— *Com. vndecim*, gr. et lat. in corpore poetar. graecorum. Geneu. 1614. fol. tom. I. pag. 719 sqq.

Ἀριϛοφάνους — — *Aristophanis com. vndecim, graece et latine cum indice paroemiarum selectiorum et emendationibus virorum doctorum, praecipue Iosephi Scaligeri. Accesserunt praeter ea fragmenta eiusdem ineditarum comoediarum Aristophanis.* Lugd. Batau. ex officina Ioannis Maire. 1624. in 12.

Hanc editionem, quae Porti lectiones vt plurimum refert, versionem tamen hinc inde emendatam et faciliorem habet, atque cuius aliud exemplum etiam anno 1625. notatum fuit in biblioth. Pinelliana, (tom. II. catalogi nr. 4104.) Fabricius ita descripsit: „Vndecim Aristophanis Comoediae cum versione latina, ad quinque primores quidem, Nicod. Frischlini; ad Vespas, Pacem et Lysistratam, Florentis Christiani; ad reliquas, A. Diui. His praeter *A. Schotti* praefat. et fragmenta Comoediarum Aristoph. deperditarum, collecta a *Guil.* mm) *Cantero* et *Guil. Coddaeo*, vitamque nn) Aristophanis et diss. de Comoedia, auctore Nicod. Frischlino, indicemque prouerbiorum Aristophani memoratorum adiunctae sunt in calce voluminis perbreues notae Criticae in Aristophanem, *excerptae ex variis lectionibus, emendationibus et coniecturis virorum doctorum, ac potissimum duobus exemplaribus manu* Iosephi Scaligeri *emendatis. E Bibliotheca Gerardi Vossii.*" *Fabric.* conf. *Menagii* Anti-Baillet l. m. p. 136. Exemplar, fragmentis destitutum, est in biblioth. elector. Dresdensi. *Harl.* Meo quoque exemplari desunt Fragmenta, nec titulus edit. habet verba: Accesserunt etc. Quid quod in praef. dicitur *praetermissa* esse *consulto* Fragmenta. *Beck.*

Minus adcurate nec satis diligenter recusa est, aucta tamen notis quibusdam criticis et versione lat. Ecclesiazusarum, notisque Tan. Fabri:

Ἀριϛοφάνους — *Aristophanis com. vndecim gr. et lat. vt et fragmenta earum, quae amissae sunt. Cum emendationibus virorum doctorum, praecipue Ios. Scaligeri, et indice paroemiarum selectiorum. Accesserunt huic editioni notae et obseruationes ex variis autoribus collectae: vt et noua versio ἐκκλησιαζουσῶν a Tan. Fabro facta, cum doctissimis eiusdem in eandem comoediam notis. tomi II.* Amstelaedami, apud Ioan. Rauensteinium. 1670. 12.

Superiores omnes editiones vincit Küsteriana, quamquam minus perfecta absolutaque:

Aristophanis

mm) Vel potius *Theodoro*; Burmanno II. in praefat. ad Aristophan. Bergleri p. 16. adnotante. *Harl.*

nn) Hanc vitam ab alio fuisse compositam, ad §. 1. iam animaduersum est. *Harl.*

Aristophanis comoediae vndecim, gr. et latine, ex codd. MSS. emendatae: cum scholiis antiquis, inter quae scholia in Lysistratam ex cod. Vossiano nunc primum in lucem prodeunt. Accedunt notae virorum doctorum in omnes comoedias: inter quas nunc primum eduntur Isaaci Casauboni in Equites; illustr. Ezech. Spanhemii in tres priores; et Richardi Bentleii in duas priores comoedias obseruationes. Omnia collegit et recensuit notasque in nouem comoedias et quatuor indices in fine adiecit Ludolphus Küsterus, I. V. D. Excusum Amstelodami. Sumptibus Thomae Fritsch, bibliopolae Lipsiensis. 1710. fol.

Porti exemplar ex Aldina editione, etiam aliis subsidiis, nec vero vbiuis diligenter correctum, quod recuderetur, dedisse videtur typothetis. Hinc multa, quae obsident Porti editionem, hic occurrunt; in scholiis praecipue hinc inde quaedam sunt deprauata aut omissa incuria siue typothetae siue ipsius Küsteri, quae recte leguntur in Aldina: neque commoda est editio. adde Relation. Göttingens. fascic. VII. p. 84 — 94. Desunt quoque notae breues Scaligerianae. At tamen praestans est editio propter multas alias dotes, quibus reliquae carent editiones. Küster. graecae linguae callentissimus et prudens criticus, in notis ad plurimas comoedias, (nam ad Vespas et Pacem nullas adiecit animaduersiones,) ex codd. vaticanis et anglicis meliores indicauit lectiones, de harum varietate et locorum sensu intelligenter iudicauit ac Scholia frequenter emendauit: Scholia in Lysistratam ex cod. Baroceiano ac Vossiano primus adiecit. At enim a Küstero variarum e codd. Vaticanis, Arundeliano, Bodleiano et Vossiano excerptarum lectionum minimam partem in Aristophane recensendo fuisse adhibitam, notisque intextam, adfirmat Burmann. II. in praefat. ad Aristophanem p. 11. adde supra ad §. II. nr. 11. notata. — Quod ad versiones textui graeco adiunctas adtinet, Küsterus quinque prioribus comoediis addidit versionem Frischlini metricam, (quam quidem non omnino probauit, atque in notis frequenter reiecit, sensu verborum melius magisque perspicue exposito:) Vespis, Paci et Lysistratae adposuit versionem Florentis Christiani, obscuritatem vltro adfectantis, metricam. Fabulae, Aues, interpretatio latina parentem habet Tib. Hemsterhusium. Ecclesiazusis addita est versio Tan. Fabri; Thesmophoriazusas ipse Küsterus latine vertit. Animaduersiones plurium virorum doctorum ornant hanc editionem. Praeter Girardi et Florent. Christiani in aliquot fabulas, ex edit. Geneuensi repetitas et egregias Küsteri animaduersiones accesserunt notae If. Casauboni in Equites, Tanaq. Fabri in Ecclesiazusas, Ezech. Spanhemii sat spissae et eruditae, atque vt doctrina, ita copia abundantes, in quibus cum atticismi, tum in primis multa antiquitatis capita scite explicantur, in tres priores; tum sagacissimi Richardi Bentleii criticae in duas priores comoedias et harum Scholiastas. Dolendum tantum est, Küsterum atque Bentleium non omnes comoedias legitime et maiore otio abundantes percensuisse. Denique quatuor indices praeclari hanc commendant editionem. Küster. in praefatione promisit aliam editionem, in forma minore, absque scholiis quidem graecis, sed cum nouis versionibus octo comoediarum, itemque notis breuioribus, ad captum tironum accommodatis. At propter mutatam vitae, muneris et doctrinae sacrae conditionem id consilium non exsequutus est. vid. *Niceron.* Nachrichten von den Begebenheiten und Schriften der Gelehrten — — herausgegeben von Siegm. Iac. Baumgarten. part. II. Halae Sax. 1750. pag. 110 sqq. et de hac editione *Baumgartenii* Nachrichten von merkwürdigen Büchern pag. 425 sqq. tom. IX. Mem. de Trevoux an. 1711. pag. 237. La bibl. choisie de I. le Clerc tom. XV. p. 109. et tom. XIX. p. 263. inprimis Acta Erud. Lips. an. 1710. mens. Mart. p. 97 — 111. vbi et laudatur opera Küsteri ac reliquorum, et de quibusdam locis secus iudicatur;

tur; in fine autem adnuntiatur noua Bergleri editio. Haec vero multis annis post vltima Bergleri fata opera Burmanni II. lucem vidit inscripta:

Aristophanis comoediae vndecim, graece et latine, ad fidem optimorum codicum MSS. emendatae cum noua octo comoediarum interpretatione latina et notis ad singulas ineditis Stephani Bergleri, nec non Caroli Andreae Duckeri ad quatuor priores. Accedunt deperditarum comoediarum fragmenta a Theodoro Cantero et Gulielmo Coddaeo collecta, earumque indices a Ioanne Meursio et Io. Alberto Fabricio digesti, curante Petro Burmanno Secundo, qui praef. praefixit, tom. I. II. Lugduni Batau. Apud Sam. et Ioannem Luchtmans. 1760. 4.

Berglerus adhibuit editt. Aldin. Iuntin. (1515.) Farreanam, (quam nimis celebrauit,) ac Brubachianam. Rarius sustinuit personam critici; saepius disseruit de vi verborum et sensu locorum, Scholiastas frequenter laudauit, perpetuo autem tragicos poetas, cum primis Euripidem comparando, consilium mentemque poetae comici sensumque sententiarum ac formularum loquendi fabularumque ipsarum clarius aperuit. Duckeri animaduersiones sunt doctae et ad meliorem intelligentiam cum poetae tum scholiastarum haud parum conferunt. Plura scripsi de illa et sequenti Brunckiana editione in praefatione ad Nubes p. XXV sqq. Liberius tamen et paullo acerbius de Duckero, inprimis Berglero, iudicat Brunck. hinc inde in notis ad poetam. Burmannus in perdocta praefatione de Bergleri vita, fatis ac meritis in poetam nostrum, item de fragmentis aliisque rebus huc pertinentibus fusius differit. De Bergleri tamen fatis extremis certiora tradit, et ea, quae de transitu Bergleri ad Turcarum superstitionem narrantur vulgo, refutat cl. *Villoison.* in Prolegom. ad Homeri Iliada p. 45. 46. nota. adde *Gesneri* Isagogen in erudit. vniuers. tom. I. pag. 241. edit. II. *Seiverts* Nachrichten von Siebenbürg. Gelehrten, 1785. coll. Biblioth. vniuersali Berolin. vol. LXV. part. I. p. 241.

Critica, adcurata, ex multis codd. et de coniectura emendata editio, nouaque recensio est:

Aristophanis comoediae ex optimis exemplaribus emendatae studio Rich. Franc. Phil. Brunck, Argentoratensis. Argentorati, sumtibus Io. Georgii Treutel. 1783. 8. tom. I—III. qui fabulas graecas continent: totidem tomi, qui vel seorsum vel coniunctim cum textu graeco compingi possunt, nouam interpretationem Brunckii latinam comprehendunt, totidem denique tomi complectuntur varias lectiones, noua e codd. sumta scholia, notas et emendationes Brunckii, cum fragmentis Aristoph. auctis atque emendationum variarumque lectionum supplemento. Merito fabularum distinctio in actus et scenas omissa est.

Quae quum ita sint, tres tantum editionum aetates constitui possunt. Prima orta est ab Aldo; altera est Florentina cum scholiis; tertia parentem habuit Brunckium. Reliquae editiones manarunt ex vna alteraque, aut e duabus prioribus sunt conflatae; quaedam sortitae sunt prudentes moderatores, qui correctiorem aut hinc inde paullisper mutatum dederunt contextum, vt Zanettiana, Caniniana, et Cratandriana; Küsterus noua quidem adhibuit subsidia, sed nouum aut prioribus meliorem textum non dedit: in notis tamen proposuit ea, quae futuris prodessent editoribus. Scholia in plurimas comoedias adhuc desiderant Aesculapium, qualis fuit Hemsterhusius in Scholiis ad Plutum sanandis.

Versiones omnium vel plurimarum fabularum hae fere sunt:

1) *Latinae.*

1) *Latinae.* Vndecim comoediae Ariſtophanis latina proſa, laudabili ſtudio, licet non aeque felici ſucceſſu, translatae ab *Andrea Diuo* Iuſtinopolitano, et inſcriptae Alexandro Farneſio, Cardinali, Venet. 1538. 8. deinde Aloyſio Piſano, epiſcopo Patauino, Ioannis Piſani D. Marci procuratoris filio. Baſil. 1542. 1552. 8. De *Diui* verſione iam *Fabricius* quorumdam adtulerat iudicia, quae hic repetam: *Tan. Faber* tom. II. epiſt. p. 164. *Bonus ille Diuus vix alternos verſus Comici noſtri intellexit, qui nullum hellenismi ſenſum haberet.* Idem p. 296. *infantiſſimam verſionem* vocat, *nihil vt barbarum magis, nec minus intelligibile fingi poſſet.* Menagius 2. Anti-Baillet p. 41. *Cette traduction eſt pleine d'ignorance et pour le Grec, et pour le Latin.* Reineſius p. 416. variar. lect. *Ariſtophanis comoedias nugatoria interpretatione, (verbum enim verbo reddidit, et, quod plane ridiculum eſt, graeca non intellecta latinis litteris expreſſit, quaſi hoc fuco latina futura,) proſtituit A. Diuus Iuſtinopolitanus, quaeſito etiam illiberalibus ineptiis patrono Cardinali Alex. Farneſio a. 1538. Sed ne et hac parte commoda iuuentutis laborarent, aliam, et qua melior non poterat, dedit Nicodemus Friſchlinus.*

Plutus, Nubes et Equites Ariſtophanis ex verſione latina *Lamberti Hortenſii.* Vltraiecti, 1557. 4.

Quorum verſiones latinae editionibus Porti, Küſteri, Bergleri et Brunckii additae ſint, iam ſupra commemoratum eſt.

2) *Italicae.* — e tradotte dal Greco in lingua commune d'Italia per Bartolomeo e Pietro *Roſitini.* Venet. per Vicenzo Vaugris. 1545. 8.

3) *Gallo-Francicae.* Théatre d'Ariſtophane, trad. en françois, partie en vers, partie en proſe, avec les fragmens de Menandre et de Philémon, per *Poinſinet de Sivry.* Pariſ. 1783. 8. IIII. voll. — In Théatre des Grecs par le *P. Brumoy*, nouvelle edition enrichie — — de Comparaiſons, d'Obſervations et des Remarques nouvelles, par M .... tom. X — XIII. (quorum vltimus prodiit Pariſ. 1789. mai. 8.) a M .... verſae et illuſtratae ſunt Ariſtoph. comoediae; tom. XIII. pag. 427. eſt index deperditarum Ariſtoph. comoediarum.

Num verſio Pluti, Nubium et Ranarum gallica, a Franciſco Carpentario facta, vti in illius elogio traditur, lucem viderit, equidem neſcio. Singularum comoediarum verſiones, quae quidem nobis cognitae ſunt, poſtea enumerabimus.

De ſingularum igitur fabularum editionibus ac verſionibus agemus.

1) *Plutus.* graece, cum epiſtola *Theodori Martini*, Aloſtenſis ad ſtudioſam Louanienſis academiae iuuentutem, data an. 1518. 4. — gr. cum praef. P. Moſellani, Hagen. 1517. 4. adnotante cl. Adelung. — Nubes ac Plutus gr. cum ſcholiis *Philippi Melanchthonis* per Ioan. Secerium, Hagen. 1528. 4. — Plutus gr. et lat. *Thoma Venatorio* interprete, Noribergae, apud I. Petreium. 1531. 4. Laudatur ab Eob. Heſſo p. 614 ſqq. Poemat. — *Plutus* et *Ran.* gr. apud Froben. 1524. 4. — Plutus, Nubes, Ranae, gr. per Conr. Neobarium. Pariſ. 1540. 4. — cum verſ. lat. et commentario *Caroli Girardi* copioſo, (rec. in edd. Porti ac Küſteri,) Pariſ. apud Mathurinum Dupuys. 1549. 4. in calce: „Inprimebat Chriſtian. Wechelius ſibi et Mathurino Dupuys, anno 1549." — eadem editio, cum nomine Chriſt. Wecheli, in fronte. — gr. apud Gul. Morel. Pariſ. 1550. 4. — — apud Bene-nat. ibid. 1577. 4. — Argentor.

tor. 1567. 4. — ex edit. Melanchthonis. Parif. 1585. 4. — Plutus cum Ranis gr. Vltraiecti, 1561. 4. — quatuor com. Plutus, Nebulae, Ranae, Equites, in vfum fcholarum, gr. Lugd. Batau. 1596. 12. — *Plutus* cum verfione metrica Frifchlini, (cuius editionem fupra recenfuimus,) curante *Henr. Rumpio*, Hamburgi, 1613. 8. et Helmftadii, 1667. 4. — *Plutus* et *Nubes* cum noua verfione ad verbum, adiectis per fingulas paginas veteribus fcholiis graecis, cura *Ioan. Leng.* Londini, 1695. 8. et 1732. 8. additis notis geminoque indice. — in *Ioan. Patufas* Encyclopaedia philolog. Venet. 1710. 8. vol. IV. nr. 4. — *Plutus*, gr. et latine edit. *Io. Frider. Stübelio.* Lipfiae, 1737. 8. — Praeftantiffima eft correctaque edit. in qua fimul fcholia egregie explicantur atque emendantur, nouaque recenfio; exemplum perfectae editionis:

Ἀριστοφ. Πλῦτος *Ariftophanis Plutus. Adiecta funt fcholia vetufta. Recognouit ad veteres membranas, variis lectionibus ac notis inftruxit et fcholiaftas locupletauit Tiberius Hemfterhuis.* Harlingae. 1744. 8.

Plutus, graece cum verfione metrica et notis italice fcriptis, opera *Io. Baptifta Terrucio*, Prof. iuris ciuilis Sienenfi. Florent. 1751. 4. vide *Paitoni* biblioteca degli autori antichi etc. tom. I. p. 90 fq. — Ἀριστοφάνους Πλῦτος, *Il Pluto, o fia il Dio della Ricchezza commedia di Ariftofane.* In Venezia. Preffo Giambatifta Albrizzi q. Gir. 1751. 8. opera *Mich. Ang. Carmeli.* vid. *Paitoni* l. c. p. 91. qui praeter ea animaduertit, Pluti, Vefparum et Concion. verfionem italicam, a *Francifco Gallupio* factam, nec non Plutum metrice a *Io. Baptifta Fortiguerrio*, faec. XVI. verfum, feruari in fcriniis: necdum lucem vidit verfio Nubium et Pluti italica ab *Antonio Maria Saluinio* confecta, de qua vide quoque Giornale d'Italia tom. XIV. pag. 133. — Ego vero *Plutum* cum Bergleri et Duckeri notis primum vna cum Chreftomathia mea graeca poetica Coburgi edideram; deinde feparatim cum eorumdem integris, Küfteri vero atque Hemfterhufii felectis notis meisque animaduerfionibus, addito *Coluthi* raptu Helenae, graece. Noribergae, 1776. mai. 8. — *Plutum*, gr. et lat. cum felectis Küfteri, Bergleri, Duckeri, Hemfterhufii, nec non veterum interpretum aliorumque et fuis notis recenfuit ediditque *Io. Dieter. Albert. Münter*, fcholae Cellenfis Conrect. Cellae, 1784. 8. — *Plutum* et *Nubes* fuperiore anno (1790.) graece, Altdorfi formulis typographicis recudi fecit cel. *Iaegerus*, Profeffor Altdorfinus.

Latine verterunt illam fabulam praeter Andr. Diuum aliosque iam commemoratos, metrice *Adrianus Chilius*, Antwerp. 1533. 8. et M. *Cabedius*, Paris, 1547. 8. apud Mich. Vafcofan. — Latine antea prodierat Parmae, 1501. 4. auctore *Francifco Paffio*, *Carpenfi.*

Gallica verfio eft celebris illa Dacieriae profaica: Le Plutus et les Nuées d'Ariftophane. Comedies grecques, traduites en François. Avec de Remarques et un Examen de chaque Piece felon les regles du Théatre. Par *Mademoifelle Le Fèvre*, à Paris. 1684. 8. — rec. adfumto nomine *Madame Dacier*, ibid. 1692. 12. Lugduni, 1696. 12. et Altenburg. 1762. 8. conf. *Goujet* bibl. françoife tom. IV. p. 208 — 211. et *Baumgartenii* Nachrichten von merkwürdigen Büchern. tom. IX. p. 435 fqq. — Gallico carmine, notante Fabricio, pridem tranftulerat *Io. Antonius Bayfius*, et gallica profa a fe conuerfum et commentariis illuftratum memorat *Antonius Verderius* bibl. gallicae pag. 81.

Hifpanice Plutum vertit *Petrus Simon Abril*, tefte *Nic. Antonio*, tom. II. bibl. hifpan. pag. 193.

Anglicae versiones Pluti a *Young* et *Fielding*, Lond. 1742. 8. Pluti et Nubium a Theoboldo, 1715. 4. factae sunt.

Germanice vertit Plutum et Nubes *Goldhagen* in: Griechische und Römische Anthologie etc. tom. III. — vnus Pluti actus, atque vna scena in: Bemühungen zur Beförderung der Kritik. part. VI.

Plutum illustrarunt *Iac. Hasaeus* in disp. ad Aristoph. Plutum, v. 34. Bremae, 1716. 4. et *Tob. Eckhard* in Obseruatt. philologicis ex Aristophanis Pluto, quibus N. T. potissimum illustrat: acc. disp. ex Homeri Iliad. 2. Quedlinburg. 1733. 4. conf. Acta Eruditor. tom. X. Supplem. pag. 312.

Le Beau, iunior, agit de Pluto Aristophanis, in Mem. de Litterature, vol. XXX. pag. 29 — 50. — — De aliis in fine huius sectionis locus est commodior.

2) *Nubes*. gr. cum praefat. Phil. Melanchthonis, Witteberg. apud Melchior Lotter, 1521. 4. — gr. Paris. 1604. 4. — ibid. apud Io. Libert. 1628. 4. — cum Pluto aliquoties, vt paullo ante adnotauimus. — cum scholiis antiquis ex recensione Lud. Küsteri, Harderow. 1744. 1752. m. 8. et cum praefat. *Ernesti* perdocta, in qua Scholiastes percensentur atque egregie emendautur; at textus graecus scholiaque admodum vitiose typis sunt descripta, Lipsiae, 1753. 8. — graece, e Brunckiana potissimum recensione, cum notis ab initio paullo vberioribus, et indice, curante *Christiano Godofredo Schützio*, Prof. Ienens. Halae, 1786. m. 8. — ex edit. Küsteri gr. et lat. Glasguae apud Foulis. 1755. 8. — Ego vero edidi *Aristoph. Nubes* gr. et latine vna cum Scholiis graecis meisque animaduersionibus. Lipsiae, 1788. mai. 8. Adhibui lectiones codd. Bauar. atque Elbing. varias. In initio tamen plures lectiones magis atticas cum Brunckio reciperem, si iterum accederem ad illam fabulam pertractandam. In Scholiis praeter Ernesti emendationes profuerunt mihi obseruationes in illa criticae, quas *Nagelius*, Professor quondam Altdorfinus celeberrimus, in singulari commentatione proposuerat.

Gallice vertit illam fabulam, de cuius argumento, consilio satisque *Chaufepié* et *Flögel* l. l. supra laudatis post alios copiose disputarunt, *Petrus de la Rivey*. Dacieriae versionem iam laudauimus. Nouissima Nubium versio gallica auctorem habet *C. M. Ploucquet*. Tubingae, 1788. 8.

Latinis iam supra memoratis addi debet: *Socrates*. Fabulae ex Aristophanis Nubibus versio latina *Coriol. Martirani*: eiusdem lat. vers. periphrasis italica. Parmae, 1782. 4. mai.

Germanicae versiones prodierunt Argentor. 1613. 8. — in: Griech. und lat. Anthologie, auctore *Goldhagen*, part. III. — alia, auctore *Herwigio*, Würzburg et Bamberg. 1772. 8. denique noua in libello menstruo, Litterarische Spaziergänge, April. an. 1784. Halae Sax. in 8.

Anglica prosa redditae conspiciuntur Nubes in Historia philosophica *Thomae Stanleii*, pag. 99 sq.

3) *Ranae*, graece, Basil. apud Froben. 1524. 4. — latinis versibus reddidit scholiisque illustrauit *Lamb. Hortensius*, Lugd. Batau. 1561. 4. — Germanice vertit *Schlosser*, 1783. —

The

The Frogs, a Comedy, tranflated from the Greek of Ariftophanes by *C. Dunfter*. A. M. Londin. 1785. 4. cum adnotationibus criticis atque exegeticis. Verfio laudatur in Monthly Review m. Ian. 1786. nr. IX.

4) *Equites* verfibus latinis et fcholiis illuftratos dedit *Lambertus Hortenfius*, (de quo multus eft Cafpar Burmann. in Traiecto erudito pag. 155 fqq.) Lugd. Batau. 1557. 4. In illo autem opere animaduertit *Cafp. Burmannus*, Hortenfium neque iunctim eodemque anno 1577. neque tres tantum fabulas latine verfas edidiffe: fed feparatim quatuor, nimirum, Plutum, Traiecti ad Rhen. 1556. Nebulas, ibid. 1557. Equites, ibid. 1557. et Ranas, 1561. Eadem contra Fabricium contendit P. Burmann. II. in praefat. ad Bergleri edit. p. 13. at cum Fabricio confentit, Menagium perperam adnotaffe, Graeca fimul cum interpretatione Hortenfii prodiiffe.

5) *Acharnenfes*. Hic quafi poftliminio reducam animaduerfionem, multa huius fabulae et veteris enarratoris loca explicari atque emendari, atque de ternis temporibus, quibus Διονύσια celebrabantur eorumque nominibus erudite copiofeque agi a cl. *Ruhnkenio* in Auctario emendation. Hefych. tom. II. ad p. 999. 10.

6) *Vefpae*, cum latina poetica metaphrafi *Q. Septimii Florentis Chriftiani*, curante *H. Rumpio*. Hamburgi, 1620. 8. Florentis notae funt quidem receptae in editt. Porti atque Küfteri: at prologum illius, admodum rarum, in iftis editionibus defideramus: nec iam voluit Claudius Chriftianus eum euulgare, fed exemplaria tantum mifit familiaribus: in his ad *Iof. Iuft. Scaligerum*, cum epiftola, (vid. les Epiftres Françoifes à Mr. I. I. de la Scala pag. 230.) ex qua *Clement*. in Biblioth. cur. tom. II. p. 85. not. haec excerpfit. „Vous y verrez une partie de l'Hiftoire de la ligue, et les qualitez les plus excellentes des peres loyolites naïfement defcriptes, avec la chicanérie de noftre palais."

7) *Aues*, quas graece recenfuit et perpetua adnotatione (admodum docta eruditaque,) illuftrauit *Chriftian. Daniel Beck*. Lipfiae, 1782. mai. 8. — verfio *Boivinii* gallica addita eft eius Oedipe de Sophocle. Parif. 1729. 8. — Die Vögel nach dem Ariftophanes, in *Goethe* Operibus part. IV. Lipfiae, 1787.

8) *Pax*. vid. *Küfter*. paullo infra in indice Auctorum in Scholiis vett. laudatorum v. *Ariftophanes* in Εἰρήνη. — gr. ex officina Seruati Saffeni, Louan. 1547. 4. — graece cum emendationibus aliquot et variis lectionibus e cod. msto in bibliotheca reginae matris, apud Fed. Morel. Lutetiae, 1586. 4. — cum latina verfione et comment. *Florentis Chriftiani*, Lutetiae apud Fed. Morel. (in quibusdam exemplaribus legitur *e typogr. Steph. Prevofteau,*) 1589. 8. (vide de hac rara editione plura apud *Clement*. Biblioth. hiftor. II. p. 84. et *Maittaire* A. T. tom. III. p. 801.) — rec. fine Flor. Chrift. commentario, curante *Henrico Rumpio*, Hamburgi, 1615. 8. — germanica verfio proftat in: *Goldhagen* Anthologie etc. vol. II.

9) *Concionatrices*. Ariftoph. comoedia, *Concionantes*, graece, apud Chriftian. Wechel. Parif. 1544. 4. (vid. Maittaire A. T. III. pag. 371.) Iam laudata eft et in editionem Amftelod. Ariftophanis graeco-latinam non minus quam Küfterianam recepta *Tanaq. Fabri* verfio lat. et notae in hanc fabulam ex *Fabri* Epiftolis tom. II. epift. 64. p. 165 fqq. Salmur. 1674. 4. vbi graecus

graecus textus in quam plurima membra est dissectus, et singulis adhaeret versio cum animaduersionibus. — *Le Beau*, iunior, scripsit: sur le vrai dessein d'Aristophane dans la Comedie, intitulée Ἐκκλησιαζέσαι, in Comment. Soc. Paris. Inscript. tom. XXX.

10) *Thesmophoriazusae.* Graeca scholia ab *Aegidio Bourdino*, aduocato et procuratore generali Parlamenti, scripta et edita fuisse apud Lodou. Tiletanum, Paris. (perperam apud Maittair. A. T. III. p. 382. *Florent.* rectius in indice, *Paris.)* 1545. 4. iam memoratum est. *Harl.*

Loca nonnulla Aristophanis non inepte illustrat *Lambertus Bos:* [in Animaduers. in Scriptores graec. Franeck. 1715. 8.] Caroli vero Saluagnii commentarius lucem, quod sciam, haud adspexit, de quo ita filius ipsius Dionysius Saluagnius Boëssius in Commentario ad Ouidii Ibin edito an. 1633. p. 107. *Carolus Saluagnius Boëssii Toparchus, pater meus, vir omnis litteraturae ad miraculum vsque peritus, quod ipsius in Aristophanem commentarii a me propediem edendi testabuntur. Fabric.* *Io. Iac. Reiske* scripsit Animaduerss. in Euripidam et Aristophanem. Lipsiae, 1750. 8. — In *Ricardi Dawes* Miscellaneis criticis, (primum Cantabrigiae, 1745. 8.) iterum editis, quae curauit et adpendicem adnotationis addidit Thom. Burgess. Oxonii, 1781. mai. 8. sect. V. a Dawesio p. 186 sqq. et p. 451 sqq. a Burgessio multa Aristophanis loca critice pertractantur. — A *D'Orville* ad Chariton. a *Toupio* in Opusculis criticis, a *Gerardo Horreo* in Animaduersionibus sacris profanis, (Harlingae, 1749. 8.) a *Ruhnkenio* ad Timaei glossas, edit. II. saepe a *Koenio* ad Gregor. Corinth. de dialectis, ab *Albertio* in Obseruatt. philolog. in sacros N. T. libros, (Lugd. Bat. 1725. 8.) ab *Abresch.* in Dilucidationibus Thucydideis aliisque criticis passim emendantur aut illustrantur Comicus eiusque Scholiastae. — In Miscell. Obseruatt. tom. III. sunt incerti auctoris ad Scholiast. Aristophanis obseruationes. — De Ethopoeia comica Aristophanis libellus, auctore *Io. Gottl. Willamouio*, Berolini, 1766. 8. defenditur Comicus ab Batteusii crisi. — Antiquitates Aristophaneas, minus plene, explicuit *Io. Floderus* in diss. singulari, Vpsalae, 1768. — In Iournal für Freunde der Religion und Litteratur, (quod vero opusculum nondum vsurpaui oculis) esse dicuntur epistolae Aristophaneae de codice Bauarico. etc. *Harl.*

VI. Superest, vt adcuratum indicem scriptorum in Scholiis graecis antiquis ad Aristophanem citatorum subtexam, qualem mecum humaniter communicauit eruditissimus *Küsterus.* In hoc indice, [a me hinc inde aucto,] videbis etiam scriptores laudatos in scholiis hactenus ineditis ad Lysistratam. [Contuli cum indice ab ipso Küstero editioni suae subnexo, et, a paucis si discessero, eumdem esse deprehendi.]

Index Auctorum, in Scholiis graecis veteribus laudatorum.

A.

Abaris Hyperboreus. Vide Indicem Rerum in *Abaris.*

Acestor poeta tragicus. O. 31.

Achaeus. B. 186. Ει. 1243. Eius Philoctetes. O. 363.

Aelianus ἐν τοῖς περὶ Ζώων. O. 158.

Aeschines ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχε. N. 445. Ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. Ex. 290. Ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας. I. 1299.

Aeschylus. Pl. 423. N. 534. 1128. 1367. B. 716. 913. 959. 1089. A. 75. 331. I. 361. 1318. O. 808.

lem. O. 1762. Eius diſtichon de clypeo in pugna abiecto. Ει. 1296. in contextu.

Archippus. I. 422. Σ. 479.
Eius drama Ὄνου σκιά. Σ. 191.
Πλοῦτος. Σ. 416. O. 1647.

Arichus. B. 1155. Sed ibi legendum eſt Ariſtarchus.

Arion Methymnaeus primus inſtituit χοροὺς κυκλίους. O. 1403.

Ariſtarchus. B. 134. 310. 323. 357. 375. 1001. 1021. 1175. 1180. 1301. 1447. 1460. 1485. I. 485. 562. 752. 1276. Σ. 220. O. 76. Ει. 1159. 1209.

Ariſtias Chius ἐν ταῖς Θέσεσι. N. 397.

Ariſtocrates. N. 967.

Ariſtocritus. Σ. 842.

Ariſtomenes. Eius drama Ἄδμητος. Arg. Pl. 4.
Βοηθοί. A. 3.
Ὀλόφυροι. Arg. I. 8.

Ariſtophanes Comicus. I. 982. A. 960. 1073. Σ. 288. 500. 919. 1339. 1508. Dramata eius citantur ſequentia:
Αἰολοσίκων. Arg. Pl. 4. Ει. 740.
Ἀχαρνεῖς. B. 1071. Arg. Ει. 4. et Ει. 627. 1003. 1014. 1005. 1203. Σ. 61. 90. 590. 1190. 1201. 1398.
Ἀμφιάραος. N. 663. B. 246. Arg. O. 7. Ει. 473.
Ἀνάγυρος. O. 1292.
Βαβυλώνιοι. Eam fabulam docuit Ariſtophanes proximo anno ante Acharnenſes. A. 377. Citatur praeterea A. 502. O. 1555. Arg. Ει. 4. Λ. 282. 288. 491.
Βάτραχοι. N. 32. 1373. A. 242. 244. I. 1133. O. 750. 1133. 1379. Σ. 647. 1198. Ει. 740. 1195. Ex. 332.
Γεωργοί. I. 959.
Γῆρας. I. 577. 951. [citatur in Schol. ined. ad Platon. Hipp. min. cod. Venet. Marc. nr. CLXXXIV.]
Γηρυτάδης. Σ. 1285. 1303.
Δαιταλεῖς. N. 529. I. 577. 1010. A. 271. Σ. 819.
Δαναΐδες. Pl. 210. 1199. Ει. 922. Λ. 1239.
Δρᾶμα, in ſpecie ita dictum. B. 810.
Εἰρήνη. Duo huius nominis dramata fuiſſe, probat auctor argumenti in eam fabulam ex eo, quod paſſim citentur carmina, in hac, quam habemus Εἰρήνῃ, non occurrentia: item auctoritate Cratetis. Arg. Ει. 4. Citatur praeterea N. 238. 542. B. 326. I. 245. 647. A. 443. Σ. 523. 1020. 1437. O. 43. 873. 1475.
Ἐκκλησιάζουσαι. Pl. 314. 1195. A. 863.
Ἥρωες. O. 799.
Θεσμοφοριάζουσαι. Pl. 159. 452. N. 623. B. 3. A. 331. Σ. 61. 1033. 1106. 1153. O. 1295.
Ἱππεῖς. Arg. N. 2. et N. 14. 120. 549. 554. in contextu. 559. 591. 1240. A. 8. 165. 380. 477. 604. Σ. 332. 494. 1013. 1025. 1033. O. 869. 979. 1058. Ει. 754. [P]
Κώκαλος. Arg. Pl. 4.
Λήμνιαι. Λ. 308.
Λίμναι. A. 3. Sed ibi legendum eſt Λήμνιαι.
Λυσιστράτη. Pl. 427. N. 173. 542. Σ. 509. 590. 840.
Νεφέλαι. Pl. 469. 581. N. 542. Arg. B. 8. et B. 878. 919. I. 1007. 1096. 1369. A. 134. 272. Σ. 443. 1033. 1420. O. 7. 132. 603. 738. Ει. 450. 797. 1055.
Νεφέλαι πρότεραι. N. 520. 543. 580. 591. Σ. 1039.
Νῆσοι. O. 297. 440.
Νῖκαι. Λ. 288.
Ὁλκάδες. N. 699. A. 122. 710. Σ. 590. O. 1283. Λ. 723.
Ὄρνιθες. Pl. 63. 589. N. 360. 542. I. 586. 1010. A. 724. Σ. 324. Ει. 740. 803.
Πελαργοί. Pl. 84. 665. Σ. 1231.
Περιαγγής. O. 1297. (An potius Περιαλγής,

B.

C.

Demon

Demon (Δήμων.) B. 442. O. 302. Vide etiam ſupra *Damon.*

Demoſthenes. Pl. 690. N. 218. 259. I. 544. 603. A. 60. 284. 333. Σ. 191. 1427. O. 126. 851.

Ἐν τῷ κατ᾽ Ἀριςογείτονος. N. 774. A. 171.

Ἐν τῷ κατ᾽ Αἰσχίνȣ περὶ τῆς παραπρεσβείας. A. 319.

Ἐν τῷ κατὰ Μειδίȣ. A. 205.

Ἐν τῷ περὶ ςεφάνȣ. N. 259. 447. I. 762.

Ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτȣς. A. 296.

Ἐν Φιλιππικοῖς. I. 523.

Ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Φιλιππικῶν. A. 205. 338.

Diagoras, poeta Melicus, [Melius] vel Dithyrambicus. N. 828. B. 323. Ab Athenienſibus proſcriptus, quod myſteria ludibrio haberet. O. 1073.

Dicaearchus. Arg. B. 3.

Ἐν τῷ περὶ Ἀλκαίȣ. Ei. 1243.

Ἐν τῷ περὶ Διονυσιακῶν ἀγώνων. O. 1403. Nam pro Δήμαρχος illic legendum eſt Δικαίαρχος.

Ἐν τῷ περὶ Μȣσικῶν ἀγώνων. B. 1337. Σ. 1231.

Ἐν τῷ περὶ Μȣσικῆς. N. 1367.

Ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ. Σ. 542.

Dicaeogenes. Ex. 1.

Διδασκαλίαι incerti Auctoris. (Ariſtotelis forte vel Callimachi, vel Caryſtii Pergameni etc. quippe quorum Διδασκαλίαι paſſim laudantur.) N. 549. 552. B. 67. 1155. Σ. 1025. Arg. Ei. 4.

Didymus. Pl. 1012. 1130. N. 133. B. 13. 41. 55. 104. 224. 232. 716. 787. 996. 1001. 1021. 1060. 1340. I. 951. A. 1075. 1100. Σ. 769. 1033. 1058. 1173. 1300. 1379. O. 13. 43. 59. 149. [¶] 217. 300. 305. 440. 530. 705. 738. 769. 817. 825. 836. 837. 877. 878. 1002. 1112. 1113. 1121. 1273. 1283. 1294. 1295. 1297. 1363. 1379. 1520. 1680. 1677. 702. Ei. 757. 831. 931. 1253. 1313.

Ἐν τῷ περὶ διεφθορυίας λέξεως. O. 769.

Dieuchidas. Σ. 870. Quamuis ibi hodie corrupte legatur, Εὐτυχίας.

Dinarchus ἐν τῷ κατὰ Φιλοκλέȣς. I. 1299.

Diodorus (Siculus). Pl. 9.

Dionyſius. Scripſit μονόβιβλον περὶ τȣ̃ χαίρειν. Pl. 322.

Dionyſius Chalcidenſis ἐν πρώτῳ Κτίσεων. N. 397.

Dionyſius Halicarnaſſenſis ἐν τῷ περὶ Ἑρμηνείας. N. 400.

Dionyſius Zopyrus. O. 1297.

Dioſcorides ἐν τοῖς περὶ νομίμων. O. 1283.

Diphili Ἐναγίσματα laudantur I. 960. idem εἰς Βοίδαν poema conſcripſit. N. 96.

Duris ἐν β΄. Λιβυκῶν. Σ. 1030.

Ἐν ιέ Μακεδονικῶν. N. 397.

E.

Ecphantides. Σ. 1182. Sic enim ibi legendum eſt pro Φραντίδης.

Epaphroditus ἐν ταῖς λέξεσι. I. 1147. Σ. 332.

Ephorus. N. 857.

Epigramma incerti. Pl. 1130. A. 519. Σ. 1508. Ei. 258.

Epigramma in Herodotum. N. 331.

Epimenides. Σ. 1027.

Eratoſthenes. Pl. 797. 1195. N. 447. 552. 964. B. 1294. I. 959. Σ. 239. 702. 1027. O. 11. 122. 557. Arg. Ei. 4. et Ei. 701. 754.

Ἐν γ΄. περὶ κωμῳδιῶν. B. 1060.

Eubulus. Pl. 1130.

Eudoxus. ἐν τῇ περιόδῳ. N. 379.

Euphorion. A. 646.

Euphronius. Pl. 385. 905. N. 1267. B. 1125. Σ. 602. 604. 672. 673. 694. 999. 1081. 1139. 1520. O. 267. 300. 357. 766. 799. 873. 934. 998. 1378. 1403. 1535. 1562. 1743.

Eupolis. N. 96. 179. 350. 540. 587. 691. 1100. B. 310. 1447. I. 937. 980. 1083. 1288. Σ. 1021. O. 78. 1379. Ei. 739. 762. 812. 1158. Eius dramata:

Eustathius.

G.

H.

I.

Iliadis

Iliadis minoris Auctor anonymus. Vid. supra *Anonymus*.
Ion Chius, poeta Dithyrambicus, tragicus, et melicus. Scripsit Epigrammata, Paeanas, Hymnos, Elegias, Scolia, etc. Ει. 835. Eius dramata:
Ἀγαμέμνων. O. 1110.
Οἰνεύς. B. 716.
Ὀμφάλη. O. 1680.
Φοινίκη. B. 716.
Φρουροί. B. 1472.
Iophon Sophoclis filius. B. 73. fabulas patris pro suis edere dicebatur. B. 78.
Irenaeus. Σ. 895.
Isocrates ἐν τῇ πρὸς Καλλίμαχον παραγραφῇ. N. 1134.
Ἐν ταῖς Παραινέσεσι. A. 205.
Ister. B. 967. O. 1693. Λ. 643.
Ixion. B. 310.
Ἐν ταῖς Ἀττικαῖς λέξεσι. O. 1568.

L.

Lamprocles. N. 964.
Lasus Hermioneus, Cyclios choros primus instituit, secundum Antipatrum et Euphronium. O. 1403.
Idem πρῶτος περὶ μουσικῆς λόγον ἔγραψε, καὶ Διθύραμβον εἰς ἀγῶνα εἰσήγαγε, καὶ τοὺς ἐριστικοὺς εἰσηγήσατο λόγους. Σ. 1401.
Lucianus ἐν Ἔρωσι. B. 1001. 1021.
Ἐν τῷ πρὸς ἀπαίδευτον. N. 326.
Ἐν τῷ περὶ τῆς Συρίας Θεοῦ. N. 71.
Lucillus Tarrhaeus, Apollonii Rhodii Scholiastes. N. 397. Vid. etiam infra *Zenodotus*.
Lycis Comicus. B. 14.
Lycophron. Pl. 1195. B. 1398. Σ. 91. 103. 139. 702. Ει. 701.
Lycurgus. O. 1293.
Ἐν τῷ κατὰ Δημάδου. Pl. 690.
Ἐν τῷ κατὰ Λεωκράτους. Pl. 182.
Lycus Rheginus. Ει. 924.
Lysias. I. 603.

M.

Magnes, veteris comoediae poeta. Eius dramata, Βαρβιτισταί, Βάτραχοι, Λυδοί, Ὄρνιθες, Ψῆνες. I. 519.
Melanthius Tragicus. O. 151. Ει. 808. Eius drama *Medea*. Ει. 1012.
Melanthius (a priore diuersus) ἐν τῷ περὶ μυστηρίων. Pl. 846. O. 1073. vbi Melanthes vocatur.
Melitus, poeta tragicus. B. 1337.
Menander. Pl. 698. N. 132. B. 282. I. 51. 644. A. 201. O. 373. 1258. 1740. Ει. 869. Eius dramata:
Ἁλιεύς. Ει. 1165.
Ἀσπίς. A. 283.
Γεωργός. Pl. 652.
Δάρδανος. O. 1562.
Δημιουργός. I. 647.
Δύσκολος. A. 1022. Λ. 2.
Ἐγχειρίδιον. Σ. 191.
Ἐπιτροπεύς. A. 1114. [?]
Καρχηδόνιοι. Σ. 1493.
Κρήτη. Λ. 378.
Λευκαδία. A. 283.
Μισούμενος. Σ. 679.
Συνέριθοι. O. 1490.
Ὑποβολιμαῖος. Λ. 378.
Menander ἐν τῷ περὶ Μυστηρίων. O. 1037.
Menecles ἐν τῷ περὶ Ἀθηνῶν συγγράμματι. O. 395.
Metagenes ἐν Αὔραις. O. 873.
Ἐν Ὁμήρῳ. O. 1297.
Meton Astronomus, vnde ortus. O. 998.
Mnesilochus ἐν Φαρμακοπώλῃ. O. 471.
Mochthus. Ει. 778.
Morsimus, Philoclis F. poeta frigidus. B. 151. Ει. 803.
Musaeus. Hic scripsit ἐξακέσεις νόσων, καὶ χρησμούς. B. 1065. in contextu. Vide etiam ibi Scholiasten.
Myrtilus ἐν τῇ Τανοπάσῃ. O. 1490.
Mythica. I. 534.

N. Neanthes.

N.

Neanthes. A. 809.
Nicander. Ei. 1067.
Περὶ γλωττῶν. I. 406.
Nicochares ἐν Γαλατείᾳ. Pl. 179. 303.
Ἐν Λάκωσι. Arg. Pl. 4.
Nicophon. ἐν γοναῖς Ἀφροδίτης. O. 82. 1283.
Ἐν Ἀδώνιδι. Arg. Pl. 4.
Ἐν χειρογαστόρων γέννᾳ. O. 1550.
Νόστοι. Ὁ τοὺς Νόστους ποιήσας. Vide supra *Anonymus*.
Nymphis Heracleotes. Vide supra *Heracleotes*.

O.

Olympus Musicus scripsit αὐλητικοὺς καὶ θρηνητικοὺς νόμους. I. 9.
Orpheus scripsit τελετάς. B. 1064. in contextu.

P.

Palamedes. Ei. 916. Σ. 708. 1103. 1117.
Pamphili (Tragici, an pictoris) Ἡρακλεῖδαι. Pl. 385.
Panaetius. B. 1539.
Pausanias. N. 331.
Ἐν δευτέρῳ Ἠλειῶν. B. 55.
Periegetes (i. e. Dionysius). Pl. 586.
Phaïnus. I. 959. 1126. 1147. 1217.
Phalaris. Pl. 142.
Phanodemus. O. 873.
Pherecrates. N. 563. B. 323. 1343. A. 68. Σ. 1493. Λ. 151. in contextu, et Scholiis. Eius dramata:
Ἀγγεῖα. Σ. 1500.
Ἀγροί. I. 759. O. 859. Ibi tamen potius scribendum puto Ἄγριοι. Vid. vocem sequentem.
Ἄγριοι. O. 1294. Ex. 355.
Αὐτόμολοι. I. 420. Ei. 476.
Ἐπιλήσμονες. Σ. 542. 1029.
Ἐπιστολή. Σ. 962.
Κραπατάλοι. Pl. 388. Σ. 870. Ei. 748.
Λαμία. Ex. 77.
Παννυχίς. Ei. 1241.
Πέρσαι. B. 365.
Pherecydes. I. 1318. [?]
Philochorus. Pl. 973. 1147. [vid. Hemsterhus. ad Arist. Plut. pag. 341.] N. 213. B. 732. 1065. 1227. A. 219. 1075. Σ. 210. 240. 542. 716. 941. O. 722. 767. 998. 1106. Ei. 465. 474. 604. 664. 1031. Ex. 193. Thesm. 1096.
Ἐν Ἀτθίδι. Λ. 173. 1096.
Ἐν γ' Ἀτθίδος. I. 414. Ex. 18.
Ἐν τῇ τετάρτῃ. O. 557.
Ἐν τῇ ἕκτῃ τῶν Ἀτθίδων. B. 220.
Philocles poeta Melicus. Σ. 460. O. 281.
Philocles (Tragicus). Eius drama *Tereus*, siue *Epops*. O. 282.
Ἐν τῇ Πανδιονίδι Τετραλογίᾳ. O. 282.
Philocles Philopithis F. poeta comicus. O. 282.
Philocles duo, poetae tragici. O. 282.
Philonides, histrio comicus. Σ. 1013. Amphiaraum Aristophanis egit. Arg. O. 7.
Philostratus ἐν τῷ Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως βίῳ. B. 218.
Philoxenus ἐν Γαλατείᾳ. Pl. 290.
Ἐν Κύκλωπι. Pl. 290. 298. 301. oo)
Philyllius. Vide *Philyrius*, et *Phyllius*.
Philyrius ἐν ταῖς Πλυντηρίαις. O. 1568. Sed ibi scribendum est, Φιλύλλιος ἐν ταῖς Πλυντρίαις.
Phocio Peripateticus ἐν Κέρατι Ἀμαλθείας. Pl. 149.
Phocylides. N. 239.
Phrantides. Vide supra *Ecphantides*.

Phrynichus.

oo) Cuius meminit Schol. ad Theocr. XI. 1. Fuit quoque Dithyrambicus. ad Plut. 179. fin. 290. ibique Hemsterhus. p. 88. 89. supra inter tragicos. *Harl.*

lium nauale ad Salaminem *μελικῶς*. Scripſit etiam Threnos, Paeanas, Epigrammata, et alia quaedam. Σ. 1402. Citatur praeterea N. 1359. I. 1318. A. 740. O. 920. in contextu: et 1410. Ei. 696. Eius *μέλη*. Σ. 1217. O. 1301. Τέθριπποι. I. 404.

Socrates. I. 959.

Socrates ἐν Κρητικοῖς. Vide *Soſicrates*.

Sophocles, Apollonii Rhodii Scholiaſtes. N. 397.

Sophocles tragicus. Pl. 69. 355. 493. N. 447. 1162. B. 73. 75. 193. 347. 803. A. 75. 638. 710. 960. Σ. 29. 460. 870. O. 276. 1240. Ei. 530. 696. 1126.

Ἀθάμας. N. 256.

Αἴας Λοκρεύς. O. 934.

Αἰχμαλωτίδες. B. 233.

Ἀμφιάραος. B. 484. Σ. 1501. [⁋]

Ἀχιλλέως ἐρασταί. N. 1064. Σ. 1021.

Ἑλένη. I. 84.

Ἴναχος. Pl. 727. 807. I. 1147. O. 1203. Ex. 80.

Ἰόλαος. I. 496.

Λαοκόων. B. 678.

Μάντεις. B. 596.

Μεναλίππη. B. 100. [Sed vid. ſupra tragoedias Sophocl. deperditas h. v.]

Ναύπλιος. Ei. 1126.

Νιόβη. Σ. 577.

Οἰδίπους. B. 73.

Οἰνόμαος. O. 1337.

Πηλεύς. N. 1419. I. 1096. 1147. O. 852. 858.

Τεῦκροι. N. 583.

Τηρεύς. O. 100. 282.

Τριπτόλεμος. A. 217.

Τυρώ. B. 360. Λ. 138. 139.

Τυρὼ δευτέρα. O. 276.

Φινεύς. Pl. 635.

Sophron. Pl. 1051. N. 754. A. 3. 203. 262. Λ. 17.

Soſicrates. ἐν τῷ δωδεκάτῳ τῶν Κρητικῶν. O. 521. Sic enim ibi legendum eſt pro Σωκράτης.

Staphylus ἐν τῷ περὶ Θεσσαλίας. N. 1064.

Steſichorus. O. 1302. Ei. 775. 800. Eius Μέλη. Σ. 1217. Eiusdem Ὀρεστεία. Ei. 747.

Strabo. Pl. 149. N. 331.

Strattis. B. 305. Eius dramata:

Ἀτάλαντος. B. 146. (legendum videtur Ἀταλάντη.)

Κινησίας. Pl. 550. O. 1568. (Male enim ibi nunc legitur Στράτων.)

Ποταμοί. Pl. 1195.

Πύτισος. Σ. 1337.

Τρώϊλος. Σ. 1337.

Suidas. A. 1176.

Symmachus. Pl. 1012. N. 815. B. 757. 1258. I. 84. 752. 959. 975. 1123. 1253. A. 144. 471. 877. 1123. Σ. 1293. O. 17. 59. 168. 340. 440. 705. 989. 995. 1002. 1121. 1283. 1294. 1297. 1363. 1379. 1680. 1702. Ei. 916.

Syneſius. Pl. 7. 42. 621.

T.

Teleclides. A. 860. Σ. 1182.

Teleclides comicus. O. 17. Eius dramata:

Ἀμφικτύονες. O. 989.

Ἡσίοδος. O. 1126.

Πρυτάνεις. Σ. 832.

Στερροί. Ei. 1040.

Telephus. Pl. 725.

Terpander. N. 595. A. 13.

Theagenes in Homerum ſcripſit. O. 823. Ei. 927.

Theocritus. Pl. 192. 210. N. 1003. B. 246. 548. A. 218. 753. Σ. 1404. 1478. O. 71. Λ. 473.

Ἐν Ἀδωνιαζούσαις. N. 1128.

Ἐν τῷ εἰς Διοσκούρους ὕμνῳ. Pl. 210.

Theodorus ἐν τῇ εἰκοστῇ δευτέρᾳ. N. 397.

Theognis, Poeta tragicus. A. 11. 140.

Theon, Scholiaſtes Apollonii Rhodii. N. 397.

Theophraſtus. Pl. 720. B. 246. I. 1061. Σ. 1106.

Ἐν τῷ ζ′ Φυτικῶν. I. 420.

Theopompus (hiſtoricus). B. 220. A. 6. 1075. Σ. 523. 941. 1001. [⁋]
'Εν τῇ Θ' τῶν Φιλιππικῶν. O. 963. Eι. 1071.
'Εν τῇ ιά τῶν Φιλ. I. 226.
'Εν τῇ ιβ' τῶν Φιλ. O. 881.
'Εν τῇ κέ. O. 557.
'Εν τῇ λγ'. O. 1014.
Theopompus ἐν τῷ περὶ εὐσεβείας. O. 1354.
Theopompus (comicus). Pl. 1139. N. 663. 1419. O. 31. Eius dramata:
'Αφροδίσιοι. Pl. 179.
Βατύλη. Pl. 1012.
Ἡδύχαρις. Pl. 768.
Καπηλίδες. A. 1020. O. 1406.
'Οδυσσεύς. Σ. 1337.
Παιᾶνες. O. 1568.
Σειρῆνες. Λ. 45.
Τισάμενος. Σ. 1216. O. 31.
Theorus, poeta. I. 605.
Thomas Magiſter ſcripſit Argumentum in *Nubes*. Arg. N. 11. Item in *Ranas*. Arg. B. 1.
Thraſymachus ἐν τῇ μεγάλῃ τέχνῃ. O. 881.
Thucydides. Pl. 69. 445. 469. 1196. N. 980. I. 55. 84. 759. 790. 1051. A. 1. 12. 145. 393. Σ. 500. O. 557. Eι. 449. 478. 481. Λ. 619. 1096.
'Εν τῇ πρώτῃ. B. 546. O. 484.
'Εν τῇ πέμπτῃ. O. 186.
'Εν τῇ ἕκτῃ. A. 269.
'Εν τῇ ὀγδόῃ. O. 1568.
Timachidas. B. 55. 614. 651. 873. 1242. 1301. 1315. 1329.
Timocreon Rhodius. Σ. 1058. Scholium eius in Plutum, ſiue Diuitias, Ὤφελες, ὦ τυφλὲ Πλοῦτε μήτ' ἐν γῇ μήτ' ἐν θαλάττῃ etc. B. 1337. A. 531.
Timotheus. B. 1501.
Tryphon. ἐν β'. περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας. O. 877. (Male enim illic legitur τρύγονα, pro τρύφωνα.)
Tyrannio ſcripſit ὑπόμνημα περὶ τοῦ σκολιοῦ μέτρου. B. 1337.

X.

Xenagoras. N. 397.
Xenocles, Carcini filius. N. 1267. Poeta impolitus et inelegans. B. 68. Dramata eius:
Λικύμνιος. N. 1267.
Μύες, i. e. *Mures*. Eι. 749.
Xenomedes (hiſtoricus). Λ. 448.
Xenophanes. Eι. 696.
Xenophantes (an Xenophanes?) ἐν Σίλλοις. I. 406.
Xenophon. N. 144. 360. B. 1469. Σ. 170. Eκ. 1081.
'Εν Ἀπομνημονεύμασι. N. 246. 360. Arg. B. 8.
'Εν Ἑλληνικοῖς. B. 47.
'Εν τοῖς περὶ Ἱππικῆς. I. 1147.
'Εν Παιδείᾳ (Κύρου). A. 811.
'Εν Συμποσίῳ. Σ. 542.

Z.

Zenodotus, ὁ τὰς Ταρραίου καὶ Διδύμου παροιμίας ἐπιτεμών. N. 133. [⁋]

CAPVT XXII

CAPVT XXII

NOTITIA COMICORVM GRAECORVM, QVORVM FABVLAE PERIERVNT, DIGESTA ORDINE ALPHABETI [a]).

ACHAEVS, Eretrienfis ἐν Ἀλκμαίωνι τῷ Σατυρικῷ bis citatur ab *Athenaeo* IV. cap. 22. pag. 173. C. et E. vid. fupra in Notitia tragicorum, h. v. *Harl.*

AGIAS. *Pollux* III. fect. 36. [vbi tamen codd. Ἀμφίας et Iungerm. malit Ἄμφις.] Confer, quae de *Agia* ac Dercylo, antiquis fcriptoribus, difputat *Cafaubonus* lib. III. cap. 10. ad Athenaeum.

AENICVS Athenienfis, veteris comoediae poeta, cuius Ἄντειαν Suidas [et Eudocia] memorant, et *Pollux* X. 24. fect. 100. vbi male Εὔνικος pro Αἴνικος excufum, vt notauit *Meurfius* in Biblioth. Attica. [Meurfii opinionem probant Iungerm. et Hemfterh. ad loc. Polluc. p. 1274. not. 37.]

AGATHONEM comicum, a tragico huius nominis diuerfum, colligunt nonnulli ex male intellectis eiusdem Suidae verbis, quos refellit *Bentleius* differtatione de Epiftolis Themiftoclis p. 118. [p. 82. de epiftol. Euripid. ex verf. Lennep.]

ALCAEVS Mitylenaeus, prifcae comoediae poeta. Vide Suidam et quae fupra in Notitia tragicorum, et quae de fupplicio huius Comici notauit *If. Voffius* ad Catullum pag. 42. *Fabric.* *Pollux* IX. cap. 6. fect. 53. memorat *Alcaeum* comicum ἐν Ἐνδυμίωνι. *Photius* in lex. inedito, ex emendatione *Toupii* Cur. nouiff. in Suidam pag. 161. edit. Lipf. *Alcaeus* ἐν ἱερῷ γάμῳ. Ibid. corrigit Lexic. vetus in biblioth. Coisl. Alc. Ἐνδυμίωνι pro ἐν Δυμίωνι, et alia adfert Alcaei. Plura vide apud *Cafaubonum* ad *Athenaeum* III. 24. Imaginem eius in nummo Antiffaeorum videre fibi vifus eft *Chrift. Sigism. Liebe* in Gotha numaria p. 162. nefcio, qua ratione? ductus. *Harl.*

Eee 3 ALCIMENES

a) Mediae comoediae octingenta amplius dramata euoluiffe fe teftatur *Athenaeus* VIII. p. 336. et confuluiffe Callimachum, Ariftophanem et τὰς τὰς ἐν Περγάμῳ πιναξαμένας. (Cratetem et Ariftarchum.) *Amarantum* fcripfiffe libros *de fcena* et poft Iubac, regis Mauritaniae, tempora vixiffe, tradit *Athenaeus* VIII. p. 343. F. idem ex *Chamaeleonis Heracleotis* fexto libro de Comoedia quaedam narrat. Quos Euftathius in comment. ad Homerum laudauerit, eos fupra in vol. I. reperies in indice fcriptorum ab illo ad Homerum citatorum. Enimuero in hac comicorum deperditorum notitia permulta reftant addenda emendandaue: quod Salmafius, Cafaubonus, Bentleius, Hemfterhufius, Toupius et Valckenarius, in hoc litterarum genere habitantes, praeftare potuerant. Quare, quamquam dedi operam, ne ἀσύμβολος difcederem, aliis tamen me, non dicam fpicilegium, fed largam meffem effe relicturum, haud diffiteor; atque, fi forfan aliorum induftriam et follertiam hac profeffione acuero ad maiora tentanda, ad editos ineditosque veterum lexicographorum, grammaticorum et fcholiaftarum commentarios diligentius excutiendos, gloriamque eruditionis eo aucupandam, haud inutilem, exiftimabo, me fufcepiffe laborem. Permulta veterum comicorum loca, quae a Polluce feruata funt, acute emendauit *Bentleius* in Epiftolis ad Hemfterhufium, quas cl. *Ruhnken.* publici iuris fecit et fubiecit alteri editioni Elogii Tiberii Hemfterhufii, Lugduni Batau. 1789. 8. ad quas faepius prouocabo. Illius veftigiis infiftat, quem Iupiter aequus in condenda noua comicorum graecorum deperditorum bibliotheca aut reliquiis fingulorum colligendis interpretandisque amat. *Athenaeus* praebebit largiffimam ingenii exercendi atque oftentandi materiem; is enim eft, vt *Toup.* in epiftola crit. pag. 127. edit. Lipf. recte ait, Augiae ftabulum, cui expurgando non vnus Hercules fuffecerit. *Harl.*

ALCIMENES Athenienſis, Comicus, a Suida memoratur.

ALEXANDER ἐν Αἰπόλοις laudatur a *Zenobio* VI. 11. prouerb. Sed forte legendum *Alexis*, licet *Meurſius* in Biblioth. Graec. Αἰπόλους tribuerit *Alexandro* Aetolo, qui Τραγῳδοδιδάσκαλος fuit, vt notaui ſupra cap. XIX. [Huius de Euripide verſus apud *A. Gell.* N. A. XV. cap. 20. emendatos dedit Valckenar. ad Eurip. Phoen. pag. 588.] Sed Αἰπόλοι comoediae videtur nomen, perinde vt ἁλιεὺς Alexandro huic a quibusdam tributus, fuit titulus poematii heroici. Vide *Athenaeum* lib. VII. p. 283. 296. [*Alexander* ἐν Διονύσῳ citatur in Scholiis Marcian. Homer. α. 216. adde indicem auctorum in iſtis citatorum, vol. I. p. 444. e fabula Πότος, *Athen.* IV. p. 170.] Alexandro Regi quoque tributum eſſe Σατυρικὸν δραμάτιον Ἄγηνα, quod alii retulerunt ad Pythonem Catanenſem, teſtis *Athenaeus* XIII. p. 586.

ALEXANDRIDES. Vide infra in *Anaxandride.*

[ALEXION ſaepius occurrit in Scholiis Marc. vid. indic. modo laudatum h. v.]

ALEXIS Thurius b), mediae comoediae poeta, Menandri πάτρων, teſte Suida, hoc eſt patronus fuit, (ſi vocabulum hoc recte interpretatur *H. Stephanus* in Theſauro Graecae Linguae et *Henricus Valeſius* in Excerptis Peireſc. p. 305.) ſcripſitque dramata CCXLV. ex quibus titulos CXIII. in veterum libris ſuperſtites collegit *Iohannes Meurſius* in Bibliotheca Graeca p. 1210 ſq. Titulos CXX. *Iacobus Hertelius*, duplicia earundem fabularum nomina ſubinde ſeparatim bis computans, in ſententiis quinquaginta Comicorum a ſe collectis. Sunt autem haec dramatum nomina: [P]

Ἀγκυλίων, Laert. III. 27.
Ἄγων ſiue Ἱππίσκος, Athen. VIII. p. 327. XV. p. 678. E.
Ἀδελφοὶ, Athen. VI. init. p. 223. F.
Αἰπόλοι, Suid. in Τὰ τρία. et forte Zenobius VI. prouerb. 11. licet ibi Codices editi: Ἀλέξανδρος Αἰπόλοις.
Αἴσωπος, Athen. IX. p. 431. D. E.
[Ἀλείπτρια, *Athen.* III. cap. 34. pag. 123. C. Ἐν δὲ Ἀλειπτρίᾳ φέρεται τὸ δρᾶμα καὶ ὡς Ἀλέξιδος, quod vertitur: *Idem* (n. Antiphanes) *in Aliptria; hoc enim titulo et eius poetae et Alexidis fabula circumfertur. Harl.]*
Ἀμφωτὶς, Pollux VII. ſect. 20. et X. ſect. 175.
Ἀντεία, [*Athen.* III. p. 127. vbi dicit, parum diſtare ab Antia Antiphanis.]
Ἀποβάτης, Athen. p. 638. C.
Ἀπεγλαυκωμένος, Athen. [III. p. 117. corrig. Valcken. ad Theocr. Adon. p. 241. et *Caſaubon.* anim. p. 224. VI. p. 224.]
Ἀποκοπτόμενος, Athen. IX. p. 431. C. XII. p. 562.

Ἀρχίλοχος,

b) In biblioth. Coisliniana p. 597. pro Ἀλεξιθάριος lege Ἀλεξις θάριος. *Fabric.* Floruit a. C. N. circ. 334. cl. *Siebenkees*, nuper ornatus honore munereque philoſophiae et bonarum artium in academia Altdorfina profitendarum, mecum communicauit Schol. ineditum ad Platonis Menexen. e cod. Veneto D. Marci CLXXXIV. et CLXXXIX. et bibl. Angelic. rom. a cel. Morellio in praefat. ad Lyſiae orationem etc. p. 12. deſcripto: Ἴσον, ὅτι ὁ Κωμικος Ἀλεξις φησι, των ἑπτα νησων, ἁς δεδειχεν ἡ φυσις θνητοις μεγιστας, Σικελιας μεν ὡς λογος ἐστι μεγιστη· προ δε Σαρδος δευτερα, τριττη δε Κυρνος και τεταρτη δ' ἡ Διος Κρητη τροφος· Εὐβοια πεμπτη στενοφυης, ἑκτη Κυπρος, Λεσβος δε ταξιν ἑβδομην λαχουσ' ἐχει. *Harl.*

Ἀρχίλοχος, Athen. p. 644. B.
Ἀσκληπιοκλείδης siue Ἀσκληπιάδης, Poll. Athen. p. 169. D.
Ἀσωτοδιδάσκαλος, *Athen.* quem de hac fabula vide VIII. p. 336. [emendat et explicat *Valcken.* ad Eurip. Phoen. p. 144. *Harl.*]
Ἀτθὶς, (*Suid.* in Μᾶλλον [*Toup.* Opusc. crit. II. p. 261. edit. Lipſ.]) Athen. p. 335. F. et 386. A.
Ἀχαΐς,
Βρεττία siue Βρυτία, Stob. ſerm. 103. Athen. XIV. p. 605.
Βωμὸς, Poll. VII. ſect. 72.
Γαλασίεις, Poll. lege Καλασίεις.
Γαλάτεια, Athen. p. 544. E.
Γραφὴ, Athen. p. 605. F.
Γυναικοστρατία, ſiue Γυναικοκρατεία, Athen. [III. p. 125. B. cum animaduu. Caſaubon. p. 238.] *Poll.* IX. ſect. 44. Γυναικοκρατεία.
Δακτύλιος ſiue Δακτύλιος, Athen. p. 443.
Δημήτριος ἢ Φιλέταιρος c), Athen. [VIII. p. 338. VI. p. 241.] Stob.
Δίδυμοι, Athen. Pollux IX. ſegm. 153.
Δὶς πενθῶν, Athen. p. 441. D.
Δορκὶς ἢ Ποππύζουσα, Athen. IX. p. 431.
Δρωπίδης, Athen. [III. p. 125. IV. p. 165. 171. cum animaduu. Caſaubon. p. 304.] Poll. X. ſegm. 120.
Εἰσοικιζόμενος, Athen. XIV. p. 613. C. XV. p. 685.
[Ἐκμάλωτος, (an Αἰχμαλ.?) Vet. Lexic. in Biblioth. Coislin. p. 482. *Harl.*]
Ἐκπωματοποιὸς, Athen. p. 691. D. Poll. VII. ſegm. 190.
Ἑλένη ἢ Ἑλένης ἁρπαγὴ, Athen. p. 563. D.
Ἑλληνὶς, Athen. p. 226. F.
Ἐπίδαυρος, Athen. p. 119. F.
Ἐπίκληρος, Athen. p. 227. B. et E.
Ἐπίτροπος, Athen. p. 443. F.
Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, Athen. p. 294. A.
Ἐρετρικὸς, Athen. p. 326. D.
Ἔριθοι ἢ παννυχὶς, Athen. IV. p. 170. A.
Ἡ εἰς τὸ φρέαρ, Athen. VIII. p. 340. B.
Ἥπατος, Athen. [XI. 471. F. Sed Caſaubon. XI. 6. pag. 792. ἐν Ἱππίσκῳ legere iubet.]
Ἡσιόνη, Athen. [XI. cap. 6. p. 470. quem locum certatim emendant *Bentlei.* Reſp. contra Boyle pag. 67. verſ. Lennep. et *Toup.* in Opuſc. crit. in Suid. I. p. 19. edit. Lipſ.]
Θεοφορητοὶ, Athen. p. 396. D. 700.
Θεσπρωτοὶ, Athen. p. 552. D. d)
Θηβαῖοι, Athen. p. 159. D.
Θητεύοντες,
Θράσων, Athen. p. 133. B.
Ἱππεὺς (pro quo male apud Grotium et alios ex corrupto Athenaei codice, Ἵππος.) *Athen.* XI. 471. E. p. 481. F.
Ἱππίσκος, Athen. p. 120. B. 230. B. 327. D. 502. B.
Ἰσοστάσιον, Athen. p. 127. C. 134. D. 568. A.
Καλασίεις, Poll. X. ſect. 18. [vbi vid. interpr. et verſum corrigit *Bentlei.* in Epiſt. ad Hemſterh. p. 91. et p. 85 ſq.]
Καταψευδόμενος, Suid. in Ἀνάριστος. [vbi vid. Küſter.] Athen.
Καύνιοι, Poll. VII. ſect. 166.
Κλεοβουλίνη, Athen. p. 586. A.
Κνιδία, Athen. p. 165. D.
Κονιάτης, Athen. p. 500. D.
Κουρὶς, Athen. p. 362. C. 422. D. E. 443. D.

Κρατεύας

c) Vid. *Caſaubon.* ad Athen. VIII. 4. p. 589. vbi animaduertit, Alexidis Demetrium verſum eſſe a Turpilio, indeque Nonium citare verſum. *Harl.*

d) Ad hoc Alexidos fragmentum ab Athenaeo citatum reſpexerunt *Aelianus* V. H. X. cap. 6. (vbi vid. *Perizon.*) et *Suidas* in Φιλιππίδης, tom. III. p. 601. vbi vid. Küſter. Locum vero *Alexidos* emendat *Toup.* Emendat. in Suidam part. III. p. 287. edit. Londin. ſ. edit. Lipſ. Opuſc. crit. part. III. p. 545. *Harl.*

Κρατεύας ἢ Φαρμακοπώλης, Athen. VIII. p. 340. A. et saepius.
Κυβερνήτης, Athen. p. 237. B. 652. C.
Κυβευταὶ, Athen. p. 96. A.
Κύκνος, Athen. p. 472. A.
Κύπριος, Athen. p. 110. E. 114. D.
Λαμπὰς, Athen. p. 654. F.
Λέβη, siue Λεβήτιον (pro quo male Λαβήτιος apud Hertelium.) Athen. ἐν Λέβητι III. p. 76. D. IV. p. 170. A. Λέβης Poll. VI. sect. 65.
Λευκαδία ἢ Δραπέτης, *Athen.* III. p. 94. et p. 498. E. et *Poll.* X. segm. 144. vbi male ἐν Λευκάδι [sic cod. Polluc.] pro ἐν Λευκαδίᾳ, [?] [ex Athenaeo malit quidem *Casaubon.* animaduu. in Athen. III. cap. 15. ἐν Λευκαδίᾳ reponere. Versum Alexidos corrigit *Toup.* in Opusc. crit. part. III. p. 415. edit. Lipf.]
Λευκή, Athen. p. 322. D.
Λημνία, Athen. Poll. X. segm. 100.
Λίνος, Athen. p. 164. B.
Λόκροι, Athen. III. c. 35. p. 123.
Λυκίσκος, Athen. p. 595. D.
Μανδραγοριζομένη, Athen. III. p. 123. corr. a *Toupio* Cur. nou. in Suid. p. 209. edit. Lipf. Athen. VIII. p. 340. etc.
Μάντεις, Athen. XIII. p. 558. F.
Μεροπὶς, Laert. III. 27.
Μίδων, Athen. [VI. p. 240. C. et IX. p. 379. et versum emendat *Valcken.* ad Euripid. Phoen. p. 468.] Eustath.
Μιλήσιοι ἢ Μιλησία, Athen. p. 700. A. Stob.
Μίλκων, Athen.
Μίνως, Athen. VII. p. 289. F.
Μινστῆρες, Athen. p. 650. F.
Ὀδυσσεὺς ὑφαίνων, Athen. VI. p. 240. etc.
Οἰκιζόμενος, Athen. p. 502. D.
Ὀλυμπιόδωρος, Laert. III. 28.
Ὀλύνθιοι siue Ὀλύνθιος seu Ὀλυνθία Suid. in Εὐημερία, Stob. Athen. lib. III. pag. 75. B. et VI. quo posteriore loco legitur ἐν Ὁμυθίοις φησὶν pro ἐν Ὀλυνθίοις.
Ὁμοίαι, Athen. p. 642. C.
[Ὁμύθιοι, Athen. VI. p. 240. C.]
Ὀπώρα, (Scorti nomen) Athen. XIII. pag. 567.
Ὀρέστης, Athen. p. 247. E.
Ὀρχηστρὶς, Athen. p. 441. D. Stob.
Παλλακὴ, Etymolog. in Τοναία.
Παμφίλη, Athen. p. 356. E. 380. E.
Παγκρατιαστὴς, Athen. p. 242. D.
Παννυχὶς ἢ Ἔριθοι, Athen. p. 96. A. etc.
Παράσιτος, Athen. [III. p. 123. quem locum emendat *Toup.* in Opusc. crit. part. III. p. 402 sq. edit. Lipf.] Laert. III. 28.
Πάροινος, Athen. p. 244. D.
Πεζονίκη, Suid. in Μᾶλλον.
Ποιηταὶ, Athen. [III. c. 2. pag. 74. VI. pag. 241. D.] *)
Ποιήτρια, Poll. IX. segm. 153.
Πολυκλεία, Athen. p. 642. E.
Πονηρὰ, Athen. IV. p. 170. C. III. p. 127.
Ποντικὸς, Athen. p. 100. C.
[Προσκεδαννυμένος, si lectio vera est: Vetus lex. in Montfaucon. Biblioth. Coislin. p. 482. voc. Ἰσχυρίσκος.]
[Πρὸς τὸ φρέαρ. *Athen.* III. p. 109. B. etc.]
Πρωτόχορος, Athen. VII. p. 287.
Πυθαγορίζουσα (Pythagorae vita Gellio 4. 11.) Athen. III. p. 122. F. p. 161. B.
Πυλαῖαι, Athen. p. 225. F.
Πύραυνος, Athen. p. 258. C.
Ῥόδιος ἢ ποππύζουσα, Athen. p. 395. B.
[Σικυώνιος, Vetus Lex. in Biblioth. Coislin. p. 481. voc. Βαβαί. *Harl.*]
Σπονδοφορικὸς, Poll. X. segm. 111.
Στρατιώτης, Athen. VI. p. 223. E.
Συναποθνήσκοντες, Athen. p. 165. A. 422. B. Stob.

Συντρέχοντες,

*) Haec forsan cum sequenti fabula eadem est. Vid. *Casaubon.* ad *Athenaeum* III. cap. 2. pag. 151. 41 sqq. *Harl.*

Συντρέχοντες, Athen. VIII. pag. 340. A. pag. 137. C. 395.
Σύντροφοι, Athen. p. 419. B.
Συρακόσιος, Stob.
Σώρακος, Athen. p. 120. B. et Pollux X. sect. 130.
Ταραντῖνοι, Athen. pag. 134. A. etc. Poll. X. sect. 21.
Τηθὺς (pro qua Hertelio duae, Τιθὺς et Τιτθὴ), Athen. VI. 9. pag. 241. et X. pag. 426.
Τοκιστὴς ἢ καταψευδόμενος, Athen. [IX. pag. 431. A. XV. p. 692. F. cuius versum corrigit *Toup.* in Ep. crit. p. 126 sq. edit. Lips.]
Τροφώνιος, Athen. p. 242. C. 417. F.
[Τυραντῖνοι, vetus Lex. in bibioth. Coislin. p. 482. voc. Κάθε. Sed ibi legendum est Ταραντίνοις, vt iam animaduertit *Valcken.* in Diatribe Euripidea post Eur. Hippolytum pag. 244. B. *Harl.*]
Ὕπνος, Athen. [X. cap. 18. p. 449. vbi Alexis proponit griphos; et locum corrigit *Valcken.* ad Euripid. Phoen. pag. 180. v. 497.]
Ὑποβολιμαῖος, Athen. IX. p. 431. B.
Ὑπνώσια,
Φαῖδρος ἢ Φαιδρία, Athen. [VIII. p. 340. A. vbi in textu ἐν Φαίδωνι ἢ Φαιδρίᾳ, sed ἐκ Φαίδρου, libr. XII. p. 562. A.]
Φίλισκος, Athen. p. 642.
Φιλόκαλος ἢ Νύμφαι, Athen. p. 365. C.
Φιλοτραγῳδὸς, Stob.
Φιλοῦσα, Athen. p. 419. F. 574. C.
Φρυγὸς διασκευή, Athen. p. 429. C.
Φρύξ, Athen. p. 307. C.
Φυγάς, Athen. p. 164. C.
Χορηγὶς, Athen. p. 287. F. [forte Χορηγός.]
Ψευδόμενος, Athen. p. 255. B. 419. B. etc.
Ψευδυποβολιμαῖος, Athen. p. 107. F.

Fragmenta nonnulla *Alexidis* leguntur in sententiis Comicorum triginta Graecorum, forma minore an. 1569. editis et illustratis ab [] *H. Stephano* f) p. 4 sq. et p. 453. Tum in sententiis Comicorum duorum et quadraginta, graece et latine editis a *Guilelmo Morellio* p. 129. et longe plura in iam laudata *Hertelii* collectione p. 398 sq. atque in *Hugonis Grotii* excerptis e Tragicis et Comicis graecis. Quasdam Alexidis fabulas a Comicis latinis expressas constat ex *Gellio* lib. II. cap. 23. Admodum longe produxit vitam Alexis, vt praeter alios innuit *Plutarchus* libro de defectu oraculorum p. 420. Victorem quoque in Scena et coronatum obiisse refert idem *Plutarchus* lib. an seni gerenda Resp. p. 785. Alius fuit *Alexis* Samius, cuius libros Σαμίων ὅρων et librum περὶ αὐταρκείας laudat Athenaeus p. 540. D. et 572. F. Alius *Alexis*, amanuensis Pomponii Attici, de quo meminit Cicero VII. Epist. 2. ad Atticum. Alius denique *Alexis*, Asinii Pollionis seruus, peramatus celebratusque Virgilio.

AMEPSIAS siue AMIPSIAS (Ἀμειψίας) Atheniensis, Comicus subfrigidus, notante Suida in Λύκις et Φρύνιχος. Veteris Comoediae Poeta fuit, clarus circa Olympiadem LXXXIX. g) Eius dramata:

Ἀποκοτταβίζοντες, ἢ Μανία, Athen. p. 307. E. 426. F. 473. D. et Etymolog. M.

Κατεσθίων,

f) Has sententias Comicorum a Stephano collectas duplici latina Metaphrasi auxit et recudi fecit *Christianus Egenolphus*, Francof. 1579. 8. Morelli, Hertelii Grotii Stephanique collectiones recensui supra cap. XI.

g) Ἀμειψίας scribitur a Schol. ad Aristoph. Plutum, v. 884. vbi vid. Hemsterhus. pag. 300. *Harl.*

Κατεσθίων, Athen. p. 316. C.

Κόννος, Athen. V. pag. 218. vbi testatur, hanc fabulam actam Olymp. LXXXIX. 1. Scholiast. Aristoph. in Nubium argumento et Anonymus Scaligeri siue Scaliger ipse in Olympiadum descriptione Olymp. LXXXIX. Male aliquando pro Κόννος scribitur Κόνος, vel Κοινὸς vt apud Pollucem X. sect. 171. *Fabric.* Apud Pollucem quidem Iungermann et Kühn probant lectionem codd. ἐν Ἀμειψίᾳ Κοινῷ Hemsterhus. vero non solum in notis calculum adiicit Meursii Fabriciique emendationi Κόννῳ, sed etiam in textum admisit. Apud *Athenaeum* quoque lib. V. cap. 18. fin. p. 218. citatur Ameipsias ἐν τῷ Κοινῷ· at *Casaubonus* in Animadu. ad illum pag. 386 sq. vbique legere iubet Κόννον. adde indicem scriptorum in Schol. ad Aristophanem memoratorum, voc. *Amipsias. Harl.*

Κωμασταί, Schol. Aristophanis in argumento Auium.

Μοιχοὶ, Suid. in Ἀναψυχῆναι, Ἀνεώγεισαν et Καββαλῶν. Apud *Pollucem* VII. sect. 100. male Μυχοί. [et sic in vltima editione sine vlla nota legitur.]

Σαπφὼ, *Poll.* IX. sect. 138. [vbi Hemsterhus. promisit in nota, se de Amipsia eiusque scriptis alibi cum cura dicturum esse: id num fecerit, nescio et vero dubito.]

Σφενδόνη, Poll. h) Athen. VI. p. 270. F.

Φείδων, Athen. lib. X. cap. 13. nisi et ibi legendum Σφενδόνη, vt Casaubono et Meursio visum. *Fabric.* Loco Athenaei citato habet codex Huraldinus Φένδων. Hinc maiore iure *Casaubon.* in anim. ad Athen. X. cap. 13. p. 741. corrigit Σφενδόνῃ. *Harl.*

Τρίβων, Laertius in Socrate II. 28. [ad quem locum confer *Menagium.*]

AMORPHVS Siculus cum Epicharmo primus comoediae auctor, teste *Themistio* orat. 27. p. 337. *Fabric.* [De quo tamen equidem apud Athenaeum, Suidam, Mongitorem in Biblioth. Sicula, Bentleium contra Boyle de Origine comoediae nihil reperi. E contrario *Bentleius* p. 109. pronuntiat, apud Themistium *Amorphum* esse manifesto corruptum; apud Athenaeum et Suidam scribi eius nomen Φέρμος, ab *Aristotele* Poet. cap. V. Φόρμις, quod placere videtur Bentleio. *Harl.*]

AMPHIS i) Amphicratis filius, Atheniensis, Poeta veteris comoediae, cuius dramata memorantur:

Ἀθάμας, Athen. XIII. pag. 559. A.
Ἀλείπτρια, Poll. VII. 17.
Ἀλκμαίων, Poll. X. 170.
Ἀμπελουργὸς, Poll. VII. 170. IX. 88. et Stob. [?]
Ἀμφικράτης, Laert. III. 27.
Ἀπογλαυκούμενος, Athen. III. pag. 123. pag. 224. F.
Βαλανεῖον, Athen. p. 123. E.
Γυναικοκρατεία, Athen. k)

Γυναικομανία,

h) Lib. IX. cap. 7. segm. 96. ad quem locum de scriptura sensuque loci copiosi sunt interpretes. Clare tamen ἐν Σφενδόνῃ (in cod. ἐν Σφενδόναις) legitur apud eumdem *Pollucem* X. segm. 144. *Harl.*

i) *Amphidos* locum ex fabula quadam incerta *Athenaeus* I. pag. 30. E. qui in versione latina tribuitur Alexidi, et emendatur a *Valckenario* ad Euripidis Phoen. v. 549. pag. 205. *Harl.*

k) Lib. IX. pag. 386. F. quod fragmentum ibi seruatum corrigit *Toup.* in Emend. in Suidam part. II. pag. 267 sq. idemque in *Hesych.* voc. Εὐκολῶν — Ἀμφιτοῖς δὲ, γυναικομανίαν ita emendat Εὐκυβῶν — — Ἀμφὶς ἐν γυναικομανίᾳ. *Harl.*

Γυναικομανία, Athen. p. 386. F. 642. A.
Δεξιδημίδης, Laert. III. 27.
Διθύραμβος, Athen. IV. p. 175. A. 563. C.
Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, Athen. p. 295. E.
Ἔριθοι, Athen. p. 426. A. et Stob.
Ἰάλεμος, Athen. VII. p. 39. B. 309. A. VIII. p. 336. C.
Κονιάτης, Pollux VII. sect. 125.
Κρὶς, Athen. p. 567. F.
Κυβευταί, Poll. VII. 203.
Λευκὰς, Athen. lib. VII. p. 277. neque sane intelligo, quid sibi velit notula adscripta Meursii Biblioth. Atticae p. 1405.
Ὀδυσσεὺς, Athen. p. 691. A.
Οὐρανὸς, Athen. p. 100. B.
Πὰν, Athen.
Πλάνος, Athen. p. 224. D. 421. A.
Ῥεῖθρα, Suid. in Νεανισκεύεται.
Φιλάδελφοι, Athen. p. 447. F.
Φιλέταιρος, Athen. p. 295. F.

Vide Fragmenta eius collecta ab Hertelio p. 360 sq. et in Excerptis Grotii p. 517. Nam in indice quidem ibi Amphidis nomen est praetermissum.

ANAXANDRIDES l), de quo dixi supra in notitia Tragicorum. Mediae Comoediae Poeta fuit, auctor dramatum LXV. ex quibus hi XXVIII. tituli supersunt:

Ἄγροικος, Athen. Macrobius V. 21.
Ἀγχίσης, Athen. Pollux IX. 6. segm. 59. vbi male Alexandrides pro Anaxandride p. 431. 21. m)
Αἰσχρὰ, Athen. p. 455. F.
Ἀντερῶν, Athen. p. 654. B.
Γεροντομανία, Aristot. III. 12. Rhetor. Athen. [XIII. p. 570. E. cuius fragmentum corrigit *Toup.* Emendatt. in Suidam. I. p. 134 sq. edit. Lips.] p. 614. E.

Fff 2 Διθύραμβος,

l) Interdum male nomen eius scribitur *Alexandrides:* et in Scholiis Graecis ad Rhetorica Aristotelis lib. III. p. 70. pro τῶ αὐτῶ Ἀλεξάνδρυ, legendum Ἀναξανδρίδα. Confer *Casaubonum* VI. 18. p. 455 sq. ad Athenaeum. [item Suidam in Ἀναξανδρίδης, vbi et aetas illius, Olymp. CI. et quid noui intulerit in comoedias, indicatur, et Eudociam in Viol. p. 60. vbi nominatur ὁ κωμῳδὸς. Rhodium ex Camiro fuisse eum, adfirmat *Athen.* IX. p. 374. adde *Meursium* in Rhodo II. 4.

m) Apud Pollucem l. m. nou. edit. in textu repositum est Ἀναξανδρίδης e cod. idem iam monentibus Iungermanno atque Kuhnio. *Hemsterhus.* ibidem p. 1042. multus de illo, post *Casaubonum* ad Athenaeum adnotat, *Alexandridem* et *Anaxandridem*, vtrosque quidem, in lucem edidisse plura, sed diuersissimum scribendi institutum fuisse sequutos; hunc quidem *Comicis* fabulis notissimum fuisse et clarum: illum vero, *Alexandridem*, Delphis oriundum, patriae suae historia, qua non tantum res pace belloque a Delphis gestas, sed ipsam eorum originem a primis initiis, ne praeterita quidem historia fabulari, complexus fuerat, perquam nobilem: nomina tamen vtriusque confusa esse haud raro, alteriusque locum alterum occupasse saepissime, commonstrat exemplis. [Post haec ad Schol. ad *Aristophanis* Plutum v. 926. fin. p. 323. vbi citatur *Alexandrides*, Delphis oriundus, sententiam suam contra Küsterum validius firmat. Küster. enim ad Aristophanis locum praeferendam censuerat *Meursii* opinionem in bibliotheca graeca prolatam, nomen *Alexandridis* apud scholiastem et alibi esse expungendum, eiusque loco Ἀναξανδρίδης rescribendum esse, adeoque nomen comici et historici haud diuersum. Docet igitur Hemsterhusius, illum ipsum perpetuum fere librariorum errorem in nominibus hisce permutandis indicare nobis binos diuersosque scriptores: ostendit ex Suida, ex Prouerb. App. Vat. cap. 1. 5. (vbi dicitur, nomine confuso, ἡ ἱστορία παρ᾽ Ἀναξανδρίδῃ ἐν πρώτῳ περὶ τῶν συληθέντων ἐν Δελφοῖς ἀναθημάτων, neque cum Schotto Anaximander Milesius est reponendus,) aliisque locis et argumentis, vtrumque omnino differre, atque Ἀλέξανδρον ἐν πρώτῳ περὶ τῶ ἐν Δελφοῖς χρηστηρίυ, pro communi consuetudine primitiuorum patronymicorumque nominum commiscendi, esse historicum *Alexandrida.* vid. quoque *Toup.* Emendatt. in Suid. I. init. pag. 7 sq. edit. Lips. *Harl.*

Διθύραμβος, Athen. p. 374. A.
Ἑλένη, Suid. in Ἀβέλτερος, vbi male excusum Alexandrides. [et locum illius emendat *Toup.* emend. in Suid. I. p. 8 sq. edit. Lipſ.]
Εὐσεβεῖς, Ariſtot. III. 12. Rhetor.
Ζωγράφοι ἢ Γεωγράφοι, Pollux, ſed et ibi male legitur Alexandrides.
Ἡρακλῆς, Athen. p. 638. C. D.
Θησαυρὸς, Athen. p. 176. A. 700. A.
Θησεὺς, Laert. III. 26. n)
Κέρκιος, Athen. III. p. 106. A.
Κιθαρίστρια, Poll. X. ſegm. 172.
Κυνηγέται, Athen. p. 247. F.
Λύκουργος, Athen. p. 105. F. 329. E.
Μελίλωτος, (apud Athenaeum lib. XI. pag. 655. A. vbi mendoſe legitur *Alexandrides.*)
Νηρεὺς, Athen. p. 295. E.
Νηρηΐδες, Athen. p. 482. D.
Ὀδυσσεὺς, Athen. [VI. pag. 242. emendat. a Toup. Cur. nou. p. 208. edit. Lipſ.]
Ὁπλόμαχος, Athen. lib. V. et XIV. vbi itidem male Alexandrides.
Πάνδαρος, Athen. p. 105. F.
Πείσανδρος, Suid. in Ἀρεοπαγίτης (vbi ſimiliter vitioſe Alexandrides), Athen. [?]
Πόλεις, Athen. p. 299. F.
Πρωτεσίλαος, Athen. IV. pag. 131. A. [cuius fragmenti verſus emendatos reddidit *Toup.* ad Longin. de Sublim. ſect. XLIII. p. 371 ſq.] Athen. p. 553. D.
Σαμία, Athen. p. 263. B.
Σάτυρος, Athen. p. 95. C.
Τηρεὺς, Athen. [IX. p. 373. F. ſq. de quo loco vid. *Hemſterhuſ.* ad Ariſtoph. Plut. p. 323.]
Φαρμακόμαντις, Etymolog. M. in Ὀρίγανον et Athen. lib. VI. cap. 18. p. 261. F. vbi iterum perperam Alexandrides.
Φιαληφόρος, Athen. p. 176. A.

Vide Meurſii Bibliothecam Graecam, Hertelii, [et Stephani, v. ad Apollodorum Geloum,] fragmenta Comicorum et Grotii excerpta ex Comicis Graecis o). Alius *Anaxandrides* Delphus, qui ſcripſit περὶ τῶν συληθέντων ἐν Δελφοῖς ἀναθημάτων, cuius operis librum primum laudat adpendix Vaticana a Schotto edita Centur. I. prou. 5. [At hunc Delphum vocitatum fuiſſe *Alexandrida*, Hemſterhuſ. l. m. fuſius demonſtrauit. *Harl.*]

ANAXILAVS ſiue ANAXILAS, Comicus poeta, Suidae et *Aeliano* lib. I. Var. cap. 27. memoratus, cuius haec dramatum nomina ſunt obſeruata a *Ioh. Meurſio* in Bibliotheca Graeca:

Αὐλητὴς, Athen. p. 124. F.
Αὐροποιὸς, Athen. XII. p. 548. C. Vide infra in Λυτροποιός.
Βοτρυλίων, [Vetus Lex. in Biblioth. Coiſlin. p. 483.] *Laert.* in Platone III. 28. ſed in codicibus *Pollucis* X. ſect. 190. Βοτρυδίων p).
Γλαῦκος, Poll. IX. ſegm. 29.

Εὐάνδρεια,

n) Huius tamen fabulae titulus ſuſpectus refingendusque in Θησαύρῳ vel Τηρεῖ videtur *Hemſterhuſ.* ad Ariſtoph. Plut. pag. 323 ſq. *Harl.*

o) Anax. non ferens ab aliis ſe vinci, multas ex ſuis fabulis diſcerpſit vel thus et odores amiciri iuſſit, vt ex Chamaeleonte Heracleota narrat Athen. IX. p. 374. *Fabric.* Plura de hoc et multis aliis collegit *Craſſus* in Iſtoria de poeti greci etc. In Napoli 1678. fol. quod ſemel monuiſſe ſufficiet. *Harl.*

p) *Iungermann* ex cod. et *Salmaſius* e grammatica, quod lectio Βοτρυλίωνι neque graecanica ſit, neque analoga, voluerunt Βοτρυδίωνι, et ſic repoſuit in Polluce, et ſic legere malit apud Diogenem *Hemſterhuſ.* ad Pollucem p. 1386. Verſum Anaxilae *Bentlei.* in Epiſt. ad Hemſterhuſ. pag. 111. ſic

Εὐάνδρεια, Athen. [VI. p. 224. A. *Taylor* ad Aeschin. or. contra Ctesiph. pag. 441. Reisk.]
Καλυψώ, Athen. IX. p. 374. F. et p. 95. C.
Κίρκη, Athen. p. 95. C. 374. F. et Laert. vbi male *Κίρκω* pro *Κίρκη*.
Λυτροποιός (Polluci [VII. segm. 167. X. 46. vbi Iungerman. notat, *Lutropoei* etiam meminisse Athen. IV. 25. et ita forte quoque voluisse scribere Athen. XII. 12.] sed Athenaeo V. p. 183. B. *Αυροποιός* vel *Αὐροποιός*, in Stobaei libris *Μυροποιός*.)
Μάγειροι, Athen. p. 95. B.
Μονότροπος, Athen. p. 307. C. 342. E.
Μυροπειός, vide paullo ante *Λυτροποιός*.
Νεοττίς, Athen. XII. p. 558. A. 572. B.
Ὀρνιθοκόμοι, Athen. p. 655. A.
Πλύσιαι siue *Πλύσιαι*, Athen. p. 416. E. Laert.
Ὑάκινθος siue *Ὑάκινθος πορνοβοσκός*, Athen. p. 385. F. 623. F. (male *Ζάκινθος* apud Meursium.)
Χάριτες, Athen. p. 416. E.
Χρυσοχόος, Athen. p. 416. D.
Ὧραι, Suid. in *Μᾶλλον*.

Adde Grotium in Excerptis p. 861 sq. Alius *Anaxilaus* Lacedaemonius, de quo Plutarchus in Alcibiade. Alius *Anaxilaus* Larissaeus Magus pythagoreus, qui ab Augusto vrbe et Italia pulsus est, teste Eusebio in Chron. [vid. supra vol. I. p. 829. in Catalog. Pythagoreorum.] Eius *παίγνια* siue *ludicra* memorant *Irenaeus* lib. I. cap. 8. *Epiphanius* haeresi 34. et *Plinius* lib. XIX. 1. XXVIII. 11. XXXIII. 10. XXXV. 15. Alius denique *Anaxilaus* Rheginorum tyrannus apud *Aristotelem* lib. V. Politic. cap. vlt. [et *Pollucem* V. segm. 75. monetae Rheginorum insculpsit rhedam et leporem.]

ANAXIPPVS, nouae Comoediae poeta, Antigoni et Demetrii Poliorcetae temporibus, Suida [et Eudocia in *Ἰωνιᾶ* p. 60. fin.] testibus claruit q). Eius dramata:

Ἐπιδικαζόμενος, *Aelian.* XIII. 4. Hist. Animal.

Κέραυνος siue *Κεραυνούμενος*, Athen. p. 416. F. 610. F.

Κιθαρῳδός, Athen. [p. 169. B. conf. in Athen. IV. 12. *Casaubonum*.] Poll. [X. segm. 94. versum ibi adductum corrigit *Bentlei*. in Epist. ad Hemsterhus. p. 101. *Harl.*]

Φρέαρ, Athen. p. 488. F. [r]

ANTHIPPVS Comicus. Eius *Ἐγκαλυπτόμενον* laudat Athenaeus lib. IX. [cap. XVI. pag. 403. adde *Burette* in Mem. de l' Acad. Par. des Inscript. tom. XIII. pag. 230 sq.]

ANTIDOTI *πρωτόχορος* et *μεμψίμοιρα* ab eodem *Athenaeo* citatur in testimonium. [Prior fab. lib. VI. p. 204. B. III. p. 109. D. posterior lib. XIV. p. 656. E.]

ANTIOCHVS Alexandrinus scripsit *de Poetis Mediae Comoediae*, *περὶ τῶν ἐν τῇ μέσῃ Κωμῳδίᾳ κωμῳδουμένων ποιητῶν*, teste *Athenaeo* lib. XIII. pag. 482. C.

sic corrigit: Οὐ ἄν γε μὴ τινὶ (pro vulgato γέ μοί πω τί) γένηται Κεράμειον. In hac fabula Platonem inprimis conuitiatus dicitur. *Harl.*

q) Vossius et Crassus de Poetis Gr. addunt e *Plinii* H. N. XIV. cap. 14. secundum edit. Parmensem *Anaxipolin*, *Thasium*, gr. poetam comicum, n. in illa edit. legitur — *sicut adparet ex illo Comici versu Anaxipolis Thasii:* at *Harduin* in sua edit. dedit tantum, — — *ex illo Comici versu*, omisso poetae nomine; neque in Notis atque Emendation. meminit illius lectionis: atque Vossius iam dubitauit de loci sinceritate. *Harl.*

ANTIPHANES Rhodius (licet alii Caryftium r), Smyrnaeum alii vocent,) mediae Comoediae poeta, Alexandri temporibus clarus, vt conftat ex Athenaei lib. XIII. fub init. s) Terdecies vicit, auctor dramatum CCCLXV. vel faltem CCLXXX. ex quibus ecce tibi nomina comoediarum pleraque obferuata ab Hertelio in fententiis Comicorum t), Georgio Matthia Koenigio in Bibliotheca, Voffio de Poetis Graecis, et Meurfio in Bibliotheca Attica; [et e Koppierfii libello aucta:]

Ἄγροικος fiue Ἄγροικοι ἢ Βουταλίων, Pollux VI. 54. Athenaeus u), Suidas in Ῥαγδαίως.

Αἴολος, Athen.

Ἀθάμας, Poll. X. fect. 62.

Ἀκέστρια, Athen. VII. p. 304. B. p. 402. D. 586. A.

Ἀκοντιζομένη, Athen. p. 441. B.

[Ἀλείπτρια, *Athen.* III. pag. 123. qui tamen monet, fub illo titulo etiam circumferri fabulam Alexidos: ad hunc igitur, an ad Antiphanem referenda fit fabula, Athenaei tempore iam erat incertum. *Harl.*]

Ἁλιευομένη, Athen. [VIII. p. 338. E. emendat locum *Toup.* in Cur. nouiff. in Suidam p. 283. Lipf. p. 586. A. adde *Cafaubon.* ad Athen. pag. 589.] Poll. IX. fegm. 29.

Ἄλκηστις, Athen. p. 122. E. 553. C.

[Ἀνασωζόμενοι, *Koppiers* p. 10. ex grammat. San-Germanenfi. *Harl.*]

Ἀνταῖος, Athen. p. 544. F.

Ἀντεία, Athen. p. 690. A.

[Ἀντερῶσα,

r) Suidas Caryftium Antiphanem, Thefpidis Tragici aequalem, ab Antiphane altero diftinguit. *Fabric.* adde *Craffum* l. c. p. 42. *Toup.* igitur in Epift. critica p. 23 fq. edit. Lipf. in Suida v. Ἀντιφάνης ita corrigit: Ἀντιφάνης Ἀθηναῖος Κωμικός, νεώτερος τοῦ Πανναστίου. Ἔστι δὲ καὶ ΕΤΕΡΟΣ Ἀντιφάνης, ΚΑΡΥΣΤΙΟΣ, ΤΡΑΓΙΚΟΣ pro vulgato Τρανὸς, addit vero Toup. fe praeter Suidam nouiffe neminem, qui *Antiphanis tragici* meminerit. At *Eudocia* in Viol. p. 61. differt a Suida: Ἀντίφαν. Σμυρναῖος, Κωμικός· — — — καὶ ἕτερος Ἀντίφ. Ἀθηναῖος Κωμικὸς, νεώτερος τοῦ Πανναστίου· καὶ ἄλλος, Καρύστιος ΚΩΜΙΚΟΣ, ἔγραψεν κωμῳδίας λ'. οἱ δὲ, πεντήκοντα. Forfan igitur in Suida quoque olim rectius legebatur Κωμικός. *Harl.*

s) Floruit fecundum rationes *Saxii* in Onomaft. I. pag. 54. a. O. C. circiter 3597. Olymp. XCIII. 1. ante C. N. 406. V. C. 346. fecundum *Hambergerum* in zuverläff. Nachricht. tom. I. p. 299. circa A. M. 3648. ante C. N. 356. Senex vidit Alexandrum regem, non admodum Comici noftri dramatibus delectatum. Aliis vero acceptius erat comicum illius ingenium dicendique genus: atque *Dorotheus* Afcalonita fcripfit librum de Antiphane, tefte *Athenaeo* XIV. p. 662. F. De Antiphane autem, cum primis de eius comoediis harumque nominibus ac fragmentis doctiffime egit optimeque meruit *Petrus Henr. Koppiers* in Obferuatis philologicis in loca quaedam Antiphanis, Theocriti, Pauli Apoftoli, Eratofthenis et Propertii. Lugduni Batau. 1771. 8. p. 1 — 58. Primum is ex Lexico et Grammatico San-Germanenfi collegit, difpofuit explicuitque Antiphanea, deinde ad alia progreditur. Antiphani tamen interdum male tributa, aut male ademta fuerunt dramata, nominibus, Ἀντιφάνης, Ἀντιφῶν, Ἀριστοφάνης, Ἀριστομένης, Ἀριστοφῶν a librariis propter compendium fcribendi confufis. *Harl.*

t) In cuius, nec in Frobeniana, Aldina, Grotiana ac Wintertonia, collectionibus poet. etc. funt fententiae Antiphanis. *Harl.*

u) Frequenter occurrit nomen cum fragmentis apud *Athenaeum* VII. p. 304. B. 358. E. 394. F. etc. conf. *Cafaubonum* ad Athen. VII. 15. pag. 532. Ex grammatico MS. biblioth. San-German. loca quaedam huius fabulae adfert explicatque *Koppiers* l. m. p. 12. 13. 17. 20. Ex eodem grammatico fufcitantur a *Koppierfio* aliquot fabulae *Antiphanis* huc vsque incognitae:

Ἀδελφοί, pag. 7.

Ἄδωνις, p. 6. et 7. cum emendatione fragmentorum, partim ex pluribus locis claris, partim de coniectura *Petri van Spaan* in diff. de Antiphonte pag. 43. (rec. a *Reiskio* in vol. VII. Orator. graecor. p. 828.) in quibusdam enim locis tribuitur illa fabula *Antiphonti*, permutatione illorum follemni.

Αἰγύπτιοι, *Kopp.* pag. 7. *Harl.*

[Ἀντερῶσα, *Koppiers* ex eodem grammat. p. 19. qui animaduertit, iſtam fabulam forſan Attico dici quoque potuiſſe Ἀντεράστριαν. *Harl.*]

Ἀποκαρτερῶν, Poll. X. 138.

Ἀρκὰς vel Ἀρκαδία, Athen. p. 444. B. 586. A.

Ἀρπαζομένη, Athen. p. 401. F.

Ἀρχεστράτη, Athen. p. 322. C.

Ἄρχων, Athen. [IV. pag. 143. quem locum tamquam *tragici Antiphanis* Toup. indicat in indice et corrigit in Curis nouiſſ. p. 209. Lipſ. ſed *Athen.* clare eum refert ad *comicum.*]

Ἀσκληπιός, Athen. XI. p. 487. B.

[Ἄσωτος, Vetus Lex. in *Montfaucon.* Bibl. Coislin. voc. Γαμῶ p. 482. conf. de hoc loco *Valcken.* animaduu. ad Ammon. p. 59. *Koppiers* l. c. p. 9. *Harl.*]

Αὐλητής, Athen. pag. 618. B. Hoc dramate Antiphanes perſtrinxit ineptum tibicinem Battalum, vt docet Plutarchus in Demoſthenis vita, [tom. I. p. 847. conf. Hemſterhuſ. ad Ariſtoph. Plut. p. 365.]

Αὐλητρὶς ἢ δίδυμαι, Athen. [VIII. p. 343. D. *Koppierſ.* p. 31. emendat locum.]

Αὐτοῦ ἐρῶν uu), Pollux X. ſect. 152.

Ἀφροδίσιος v), Athen. X. pag. 449. B. Stob. [Koppierſ. ex grammatico p. 14.]

Ἀφροδίτης γοναί, Poll. [X. 84. *Koppiers* p. 32. qui *Athenaei* locum mox memorandum emendat, verſusque Antiphanis diſtinctius proponit.] Ammonius in Λυχνίον. [Athen. XV. p. 666 ſq. quem locum late explicat emendatque *Toupius* in Epiſt. crit. p. 67. edit. Lipſ.]

Βάκχαι, Athen. p. 441. C.

Βάτταλος. Vide ſupra in Αὐλητής. hoc enim verum dramatis nomen.

Βοιώτιος, Athen. w) et Βοιωτία, Poll. X. ſect. 88.

Βομβύλιος (male Βομβύκιοι apud Pollucem x)), Athen. III. p. 125. F.

Βύσιρις, Poll. X. 65. [*Koppiers* p. 11. ex Vet. gramm.]

Βυταλίων, ſupra in Ἄγροικος.

Βυζάντιος, Poll. VII. ſegm. 170.

Γάμοι, Athen. [p. 95. A. 160. B. Vet. gramm. apud Koppiers p. 8.]

Γανυμήδης, Athen. y)

Γάστρων, infra in Κνοῖθις.

Γηρυτάδης, Athen. niſi Ariſtophanes legendum pro Antiphane, vt viſum Caſaubono VI. 18. [Caſauboni ſententiam adprobat *Koppiers* pag. 28.]

(Γόητες.) Athen. [At haec fabula ex numero Antiphanearum eſt excludenda. Nam ab *Athenaeo* XIV. cap. 21. pag. 658. fabulae Διόνυσος et ΓΟΉΤΕΣ tribuuntur *Ariſtomeni* comico: ab eodem *Ariſtomenis* Γόητες memorantur lib. VII. p. 287. D.

uu) Conf. *Caſaubon.* animaduu. ad Athen. X. cap. 21. pag. 769. idem eſſe videtur, quod infra Ἑαυτοῦ ἐρῶν. vid. interpr. ad Pollucis locum. *Harl.*

v) *Koppiers* p. 32 ſq. Ἀφροδίσια malit, et refutat *Caſaubon.* ad Athen. p. 754. ſententiam. *Harl.*

w) Lib. III. cap. 7. p. 84. A. vbi vero *Caſaub.* in marg. γρ. ἐν Βοιωτίᾳ et in animaduu. lib. III. cap. 8. pag. 163. e Polluce hic et libro IX. cap. 1. pag. 367. F. vbi editur Ἀντιφάνης Βοιωτίῳ, legendum cenſet Βοιωτίᾳ. accedit *Iungermann.* ad *Polluc.* X. 88. vbi in ſcriptis et editis libr. proſtat Βοιωτίᾳ, additque, haud aliter agnouiſſe *Scaligerum* Conicct. in lib. V. Varron. de L. L. fere extremis, eumque animaduertiſſe, *Aelii* Boeotiam ex Antiphanis fuiſſe translatam. *Harl.*

x) Lib. X. ſect. 180. vbi quidem editum eſt ἐν Βομβυκίῳ, ſed Kuhn. et Iungermann. ex Athenaeo reſtituere malint ἐν Βομβυλίῳ. *Caſaubon.* quidem ad Athen. III. anim. cap. 36. noluit litem dirimere: *Koppiers* vero p. 28. et 29. cenſet, verum dramatis nomen fuiſſe Βομβυλίων, explicatque vocabulum. *Harl.*

y) Lib. XI. pag. 459. A. Particulam fragmenti corrigit *Valcken.* ad Euripidis Phoeniſſas v. 497. pag. 181. plura emendat locumque concinnat *Koppiers* l. c. pag. 35. *Harl.*

p. 287. D. et lib. IX. p. 384. E. confer infra ad voc. *Ariſtomenes. Harl.*]

Γόργυθος, Athen. VIII. p. 341. C.

Δευκαλίων, Athen. [III. pag. 118. *Koppiers* p. 36.]

Δίδυμοι, ſupra in Αὐλητρίς.

Διπλάσιοι, Athen. [[illegible]] [XI. p. 503. E. coll. Koppierſ. pag. 31.]

Δραπεταγωγὸς, Athen. p. 161. E.

Δυσέρωτες, Athen. p. 100. F.

Δύσπρατος, Athen. p. 262. D. 661. F.

Δωδώνη, Athen. [XII. pag. 526. D. Koppiers pag. 38.]

Ἑαυτοῦ ἐρῶν, Athen. p. 455. F. 678. C. Poll. [vid. ad Αὑτοῦ ἐρῶν.]

Ἐκγναφεὺς, Stob.

[Ἐπιδαύριος, Lex. San-German. vid. *Koppiers* pag. 5. et Grammat. vetus, apud eumdem pag. 11. De Epidauro, et Aeſculapii templo, luco, cultu, theatro aliisque rebus memorabilibus apud Epidaurios vide longum doctumque *Villoiſonii* excurſum in Prolegomenis ad editionem Homeri Venetam, in nota pag. L — LIII. *Harl.*]

Ἐπίκληρος,

Εὐθύδικος, Athen. IV. p. 169. D. 323. C. Harpocr. Poll. X. 107. et Suid. in Ξενιτευομ.

Εὔπλοια, Harpocr. Stob.

Ἐφεσία, Stob. et Apoſtolius VIII. 37. proverb. vbi pro Ἀντιφάνους τοῦ Ἐφεσίου Meurſius legit τῇ Ἐφεσίᾳ.

Ζάκυνθος, [vel potius Ζακύνθιος], Athen. XII. p. 553. C.

[Ζωγράφος, in vetere grammatico San-Germanenſi apud *Koppiers* p. 6. et *Ruhnken.* ad Timaei gloſſas Plat. voc. Ἄγαλμα p. 6. col. 1. fin. edit. II. *Harl.*]

Ἡνίοχος, Stob.

Θαμύρας, Athen. p. 300. C.

Θεογονία, Irenaeus II. 19. [14. pag. 133. edit. Maſſueti.]

(Θομβυκίων,) Athen. [libr. IV. p. 161. E. ſed dubitarat iam *Caſaubon.* ad Athen. lib. IV. animaduu. cap. 17. p. 293. med. de veritate lectionis, eiusque animus inclinaſſe videtur ad emendationem ἐν Βομβυλίῳ. Koppiers vero pag. 29. eiicit illam fabulam e catalogo, quod nec graecum videatur θομβυκίων corrigitque Βομβυλίῳ. *Harl.*]

Θορύκιοι, Athen. z)

Ἰατρὸς, Athen. IV. p. 175. A.

Ἱππεῖς, Athen. XI. [p. 503. B. Koppiers p. 39 ſq.]

Καινεὺς, Athen. X. [p. 433. D. Koppiers corr. p. 40 ſq.]

Κᾶρες, Athen. p. 134. B.

Κάρνη, ſiue Καρίνη, Athen. p. 503. B.

Κηπουρὸς, Athen. p. 586. A.

{ Κιθαριστής, Athen. aa)
{ Κιθαρῳδὸς, Athen. VIII. p. 342. D. Etymol. M.

Κλεοφάνης, Athen.

Κναφεὺς, Stob.

{ Κνοῖθις ἢ Κνοισθιδεία, Athen. bb)
{ Κνοισθὶς ἢ γάστρων,

Κορινθία, Athen. p. 95. F.

Κοροπλάθος, Poll. X. 103.

Κοτύλη,

z) Lib. XII. pag. 553. D. vbi in margine Caſaubon. γρ. Θορίκιοι, atque ſic ſcribitur et melius binominis fabulae index ſignificatur lib. XV. cap. 12. p. 689. E. Ἀντιφ. ἐν Θορικίοις ἢ Διορύττοντι vt recte adnotauit iam *Caſaubon.* animaduu. in Athen. lib. XII. cap. 13. pag. 858. fin. et obſeruat, hac fabula traductos fuiſſe Thoricios: Thoricum vero vnum τῶν δήμων agri attici nominari. Ex Caſaubono notauit idem *Koppiers* pag. 29. *Harl.*

aa) Lib. XV. pag. 681. C. Male tribuebatur *Ariſtophani.* vid. *Brunck.* ad fragm. Ariſtophanis pag. 214. *Harl.*

bb) Apud *Athenaeum* VII. pag. 287. in textu legitur Ἀντιφ. ἐν Κνοισθιδάῃ, libro autem X. cap. 16. p. 448. F.

Κοτύλη.
Κρεῖς, Athen. VII. 15. p. 303. F.
Κρῆτες, Athen. III. p. 75. C. D.
Κυβευταί, Athen. Pollux X. fect. 137.
Κύκλωψ, Athen. p. 295. F. 402. E. Poll. IX. fect. 88.
Κυαισθιδεία fiue Κυνισιδεία, fupra in Κνοῖθις.
Κώρυκος, Athen. IX. [p. 409. D. corr. *Koppiers* p. 41.]
(Κύριος) Κώρυκος, idem drama, Athen. [IV. p. 461. A. *Koppiers* l. c. 366. C.]
Λαμπὰς ἢ Λάμπων, Athen. p. 486. F. 487. B.
Λευκὰς ἢ Λευκάδιος, Poll. VI. fegm. 66. Suid. in Ἀνάριστος.
Λεπτινίσκος, Athen. [XIV. p. 641. F. emendat *Koppiers* p. 42.]
Λεωνίδης, Athen. [X. p. 422. E. *Koppiers* l. m.]
Λήμνιαι, Athen. [VI. p. 230. E. p. 258. D.]
Λυδὸς, Athen. [X. p. 445. C. *Koppiers* p. 43.]
Λύκων, Athen. p. 299. C. [*Koppiers* l. c.]
Μαλθακὴ, Clemens Alex. II. 2. Paedagog.
Μειλανίων, Athen. p. 423. D.
Μελέαγρος, Poll. X. fegm. 73. et Scholiaftes Rhetoricorum Ariftotelis lib. II. p. 46. (76.) vbi male Ἀντιφῶν legitur pro Ἀντιφάνης cc).
Μέτοικος, Athen. [IV. p. 170. E. *Koppiers* p. 44.]
Μήδεια, Poll. VII. fegm. 57. dd)
Μητραγύρτης, [fiue quoque Μηναγύρτης in Vet. Lex. biblioth. Coislin. p. 482. adde *Koppiers* p. 9. et 38. inprimis *Ruhnken.* ad Timaei Lex. Plat. p. 10 fq. edit. II.] Athen. XII. p. 553. E.
Μίδων, Poll. X. fect. 152. nifi legendum Μύλων cum Meurfio, ex Athenaeo, et ipfo Polluce VII. fect. 211.
Μισοπόνηροι, Athen. p. 226. C.
Μνήματα, Athen. [IV. p. 161. A. corrig. *Koppiers* p. 41.]
Μοιχοὶ, Athen. [VI. p. 225. E. cum explicatione *Toupii* in Curis nouiff. in Suidam p. 283. et emendat. *Koppiers* p. 44.]
Μύλων, fupra in Μίδων ee).
Μύστις, Poll. X. 67. Athen. [X. pag. 441. C. *Koppiers* pag. 44.] Porphyrius II. περὶ ἀποχῆς.
Νεανίσκος fiue Νεανίσκοι. Athen. [VI. p. 224. emendat *Toup.* l. c. p. 223. coll. *Koppiers* p. 47.] Stob.
Νεοττὶς, Athen. ff)
Ὀβριμος, Poll. X. fect. 21. vbi vid. interprett. [emendat *Toup.* in Suid. T. IV. p. 385. ed. nouiff. 1790. *Beck.*]
Οἰνόμαος ἢ Πέλοψ, Athen. p. 130. E.

Οἰωνιστὴς,

p. 448. F. pleniore fabulae titulo: Ἀντιφ. ἐν Κνοιθίδι, ἢ Γαστρῶνι. Priore loco fabulae nomen eft corruptum; hinc vtroque loco *Cafaubon.* lib. VII. Animaduu. in Athen. cap. 9. pag. 513. coniicit fiue Σκνιθίδι (h. e. calumniatore, locutuleio) fiue lubentius Κνιθίδι. *Harl.*

cc) Sed vid. fupra inter Tragicos voc. *Antiphon.* atque *Ruhnken.* in *Petri van Spaan* diff. de Antiphonte p. 828. vol. VII. orator. graec. edit. Reiskii, probat lectionem Schol. ad Ariftotel. Rhetor. ideoque, abnegata Antiphani hac fabula, in Polluce legendum cenfet ἐν Ἀντιφῶντος Μελεάγρῳ. Atqui vel nomen fabulae argumentum tragicum potius, quam comicum prodere videtur. *Harl.*

dd) At *Ruhnken.* in *Spaan* diff. l. cit. hanc fabulam pariter tribuit *Antiphonti*, et apud Pollucem Ἀντιφῶντος legere iubet: quod argumenti nominisque ratio fuadet. *Harl.*

ee) At apud *Pollucem* VII. fegm. 211. Seber. et Kühn. malint cum *Cafaubon.* Anim. in Athen. X. cap. 6. legere Μελανίων. *Salmaf.* in Vopifci Firmum Θυμβυλίων. *Hemfterhuf.* ad Polluc. rem incertam relinquit. *Harl.*

ff) Libr. III. p. 108. E. cuius fragmentum late interpretatur atque emendat *Koppiers* l. c. p. 49. *Athen.* VI. p. 223. vbi comicus *Demofthenis* verba de infula Halonefo reddenda et grammaticum veluti bellum inter Philippum et Athenienfes carpit, quod praeter Athenaeum adnotauit *Plutarchus* in Demofthene. Vide *Taylor.* ad Aefchinis Orat. contra Ctefiphontem pag. 476 fq. edit. Reisk. illud vituperium et hiftoriam fufius illuftrantem. *Harl.*

Οἰωνιστής, (hanc imitatus Menander in Δεισιδαίμονι,) Porphyrius apud Euseb. X. 2. Praeparat. Euangel.

Ὁμοιαι, Athen. gg)

[Ὁμολογούμενοι, Grammat. San-German. ex emendatione *Koppiersii* p. 13. et 25. *Harl.*]

Ὁμοπάτριοι, Athen. [?] [XIV. pag. 655. B. cum corr. *Koppiersii* pag. 50 sq.]

Ὀμφάλη, Athen. [III. p. 98. C. coll. *Toup.* Emend. in Suid. I. p. 11 sq. *Koppiers* p. 51. de loco III. p. 112. D.]

Ὁμώνυμοι, Athen. III. p. 74. E.

Ὀρφεύς, Poll. X, segm. 172.

Παιδεραστής, Athen. [VII. 15. p. 303. F. *Koppiers* p. 51 sq.]

Παράσιτος, Athen. [III. p. 118. E. VIII. p. 370. E. corrigit *Toup.* Emendat. in Suidam part. III. p. 464. edit. Lips. VII. p. 358. D. corr. *Koppiers* p. 52.] Poll. X. 106.

Παρεκδιδομένη,

Παροιμίαι, Athen. p. 60. C.

Πλάσιος, Athen. [VIII. p. 342. E. *Koppiers* p. 53 sq.]

Ποίησις, nisi generale hoc nomen apud Athen. lib. VI. pag. 222. Sed et Archippi siue Aristophanis Comoedia hoc nomine fuit.

Ποντικός, Athen. p. 302. F.

Προβατεύς, Athen. p. 295. C.

Πρόβλημα, Athen. X. p. 450. C. [conf. *Casaubon.* in Athen. X. cap. 19. pag. 760. griphum explicantem.]

Πρόγονοι, Athen. p. 238. D.

Προτρεπτικόν, Athen. p. 656. F.

Σάμος, Athen. hh)

Σαπφώ, Athen. [lib. X. p. 450. F. vbi poetriam Sapphum inducit griphos proponentem: conf. *Casaubon.* ad h. l. pag. 760 sq.] Poll. VII. segm. 211.

Σκληρίαι, Athen. p. 77. D.

Σκύθαι, siue Σκύθης, Athen. [VI. p. 247. F. vid. Casaubon. ad Athen. VI. 10. p. 426. fin.] Poll. VII. sect. 59. [cf. *Toup.* in Poll. T. IV. p. 372.] Apud eumdem X. sect. 168. Σκύθαι ἢ Ταῦροι.

Στρατιώτης ἢ Τύχων, Athen. [III. p. 103. E. 257. D. etc. *Koppiers* pag. 55.] Poll. IX. segm. 48.

Ταῦροι. Vide paullo ante Σκύθαι.

Τιμοκλῆς, Stob.

Τίμων, Athen. p. 308. B. [et sic Kühn in Polluc. X. 152. nr. 30. coniicit.]

Τραυματίας, Athen. [X. p. 446. A. cum Emendat. Kopp. p. 53.] Poll. IV. 183. X. 46. [eum *Toup.* Em. in Poll. T. IV. p. 387. ed. nou. *Beck.*]

Τριταγωνιστής, Athen. p. 643. E.

Τυρρηνός, Athen. VI. p. 240. F. p. 329. E.

Τύχων, supra in Στρατιώτης.

Ὕδρα vel Ὑδρία potius, Athen. p. 572. A.

Ὕπνος, Athen. p. 671. A.

Φάων, Poll. VII. 192. X. 40.

Φιλέταιρος, Athen. p. 396. D.

Φιλίσκος, Poll. X. 176.

Φιλοθήβαιος, Athen. [VI. pag. 225. XIV. p. 622 sq. cuius locum emendat *Toup.* Cur. nouiss. in Suid. pag. 241. at ipse videat, quo iure illum in indice referat ad *tragicum.* Athen. IV. 169. D. et *Koppiers* pag. 56 sq. *Harl.* In recentissima ed. Toupii Em. in Suid. Hes. etc. 1790. hoc emendatum. *Beck.*]

Φιλοκτήτης,

Φιλομήτωρ,

gg) Ab *Athenaeo* lib. IV. cap. 15. p. 158. C. citatur ἐν Ὁμοίαις· sed lib. XI. cap. 6. p. 471. C. ἐν Ὁμοίοις. conf. *Casaubon.* Animaduu. in Athen. IV. cap. 15. p. 288. 50 sqq. vbi priorem locum emendat explicatque. Idem obseruat, alibi citari eumdem poetam ἐν Ὁμωνύμοις. Posteriorem Athenaei locum corrigit *Koppiers* l. cit. pag. 50. *Harl.*

hh) Lib. IV. p. 169. E. sed locus et nomen vitio laborasse videntur viris doctis. Iam cel. *Io. Sal. Semler* in Miscellaneis lectionum, fascic. II. Noribergae, 1749. 8. p. 25 sq. hanc fabulam exclusit numero Antisthenearum, corrigendo in Athenaei loco ἐν Γάμῳ. Idem, aut ἐν Γάμοις in mentem venit *Koppiersio* libro mem. pag. 8. *Harl.*

Φιλομήτωρ, Athen. p. 108.
Φιλοπάτωρ, Athen. p. 559. D.
Φιλῶτις, Athen. I. p. 295. C. etc.
Φρεάριος sine Φρέαῤῥος, Athen. p. 691. E.
Φυσιογνωμονικός, Athen. p. 656. F.
Χρῦσις, Athen. IV. p. 172. C. XI. p. 500. E.

[*Antiphanis* epigramma apud Ienfium p. 310. reddidit emendatius *Toup.* Emendatt. in Suidam part. III. p. 499. vid. Catal. poetar. epigramm. infra lib. III. cap. 28. p. 710. et 687. vol. II.]

Koenigio inter *Antiphanis* Comoedias etiam Φαινίνδα numeratur. At *Athenaeus* quidem lib. I. p. 15. profert Antiphanis loca de pilae lusu, qui *Phaeninda* adpellabatur, fed proprium drama de illo edidiffe non docet, [et tamen in Bibl. Fabric. vol. III. p. 644. in indice illius fabulae nomen male retinetur.] Obiit natus annos LXXIV. Clarus circa Olymp. XCIII.

Alii *Antiphanes* duo Comici, *Antiphanes Bergaeus* Ἀπίςων fcriptor, de quo Scymnus Chius v. 657 fq. vnde βεργαΐζειν, *fabulari*, apud Stephanum Byz. in Βέργη. [Strabon. L pag. 81. ibique Cafaubon. edit. Almel. fupra, vol. I. pag. 196.] Et *Antiphanes* Athenienfis, Panaetio iunior, apud Suidam in Ἀντιφάνης. Hic ni fallor eft Ἀντιφάνης ὁ νεώτερος, cuius περὶ ἑταιρῶν laudat idem Suidas in Νάννιον. [vid. initium huius fectionis de Antiphane ibique notam.] Verum ibi et apud *Athenaeum* XIII. p. 586. 587. pro Ἀντιφάνης forte legendum Ἀριςοφάνης. Sane Ariftophanem Byzantium περὶ ἑταιρῶν fcripfiffe, teftatur idem *Athenaeus* p. 576. et 583. *Antiphanis* Colophonii Θηβαΐδα laudat *Athenaeus* lib. VII. p. 304. E. F. et inde verfum hexametrum adducit; fed pro *Antiphane* legendum *Antimachus*, vt pulcre obfervatum *Iohanni Ionfio* p. 34. de Scriptoribus Hift. Philofoph. *Antiphanem* Delium, Medicum, citat *Clemens Alex.* lib. II. cap. 1. Paedagog. [P] [vid. Elenchum vet. medicorum vol. XIII. pag. 44 fq.]

ANTIPHONTEM rhetorem, comicum etiam fuiffe, ait Philoftratus, fi audias Heidenreichium in Pandectis Brandenburg. Sed a Comicis ob auaritiam perftringi, non Comicum fuiffe Antiphontem, tradit *Philoftratus* in Vitis Sophiftar. lib. I. p. 503. *Fabric.* Antiphonti quidem a grammatico vet. in cod. San-German. bis adfcribitur comoedia Ἄδωνις· at illum cum Antiphane confundi, docuerunt *Spaan* in diff. mem. et *Koppiers* in Obferuu. philol. pag. 6. et 7. *Harl.*

APOLLODORVS Athenienfis, Comicus, auctor dramatum XLVII. et quinquies victor, tefte Suida. Incertum, huiusne, an Geloi, an denique Caryftii Apollodori fint Γαλάται, Ἔφηβοι, Λάκαιναι et Οἰκέτης, quae cum aliis Apollodoro Athenienfi tribuit Meurfius in Bibliotheca Attica, atque in iis refert etiam Ἐκυρὰν, nulli, quantum memini, veterum memoratam, licet Hecyram fuam Terentius ex Apollodoro exprefferit. Sed Phormionem quoque fuam ex Apollodoro tranftulit Terentius, neque tamen vlla Apollodori Comoedia fuit eo nomine.

APOLLODORVS, Caryftius Comicus, multis veterum laudatus. Huius, an Geloi, funt dramata ii):

 Ἀδελφοί,

ii) Haud vero mirum eft: nam variarunt veterum grammaticorum, prouti fuum quisque auctorem fequutus eft, fententiae fuper auctore eiusdem fabulae, nominaque ideo faepe confundebantur; plura vide apud Cafaubonum et Kühn. paullo infra ad Apoll. Geloi γραμματ. citatos. *Harl.*

Ἀδελφοὶ,

Ἀμφιάραος, Poll. X. ſegm. 161.

Ἀντευεργετῶν, Poll. X. ſegm. 138.

Ἀπολιπόντες, Suid. in Ἐγκομβώσασθαι. Sed ibi Ἀπολειπούσῃ pro Ἀπολιποῦσι legendum ex Athenaeo [XV. p. 607. A.] et Photii Epiſt. 156. [conf. Gatacker. loco infra citato et *Toup.* Emend. in Suid. I. p. 102. edit. Lipſ. qui fragm. Apollodori emendat et illuſtrat.]

Ἀποκαρτεροῦντες, Suid. in Σπουδάζω.

Διαβάλλων, Stob. II. tit. 6. [apud *Polluc.* X. ſegm. 154. variant editi ſcriptique libri in huius fabulae nomine. *Gatacker.* Aduerſ. miſc. lib. I. cap. 9. p. 232. defendit Διαβάλλοντι. *Iungerm.* vero coniecit et Hemſterhuſ. in textum Pollucis admiſit Διαβόλῳ, locumque vberius explicat. *Harl.*]

Ἑνέα, Poll. *Fabric.* lib. X. ſegm. 153. at Seber. et Kühn. malint ſubſtituere Ἱερεία, vt *Athen.* VI. cap. 10. p. 243. vbi Apollodoro Caryſtio illam adſignat fabulam, et ex Athenaei loco iam maluit Pollucem emendare *Caſaubon.* Animad. in Athenaeum VI. 10. p. 427. 23 ſqq. *Harl.*

Ἐπιδικαζόμενος,

Ἐπιδικαζομένη (diuerſa ab Ἐπιδικαζομένῳ et haec ipſa, ex qua [kk]) Phormionem ſuam tranſtulit Terentius, teſte Donato, qui Hecyram quoque ex Apollodoro expreſſam innuit.) [ll])

Ἔφηβοι, Ammonius in Σχισαί. [vbi vid. not. et emendationem *Valckenarii* pag. 133.]

Οἰκέτης, Stob.

Πάφιοι, *Athen.* XI. p. 482. Sed ille locus potius docet, Κύμβαν apud Paphios poculum denotare, teſte Apollodoro Grammatico, qui hoc in Etymologiarum opere animaduerterat. Confer ibid. p. 483. *Fabric.* *Athen.* XI. pag. 487. B. ex Pamphilo de Apollod. *Cyrenaeo* id tradit. conf. cel. *Heyne* ad fragm. Apollodori p. 1145. 1167. et 1174. de illo grammatico. *Harl.*

Προικιζομένη ἱμαντόπωλις, Athen. [III. pag. 76. vbi legitur Προικ. ἱματιόπ.] et Suid. qui tribuit Apollodoro Geloo.

Σφαττομένη, Athen. VI. pag. 243. E.

APOLLO-

kk) Aut ex Diphili com. vid. Kühn et Iungerm. ad *Polluc.* X. ſegm. 137. *Harl.*

ll) *Gatacker.* Aduerſar. miſcellaneor. I. cap. 9. p. 232. Opp. putat primum, fabulam, Ἐπιδικαζόμενος, aliam fuiſſe ac illam, Ἐπιδικαζομένη inſcriptam; tum hanc forſan geminam habuiſſe inſcriptionem, alteram a puella adiudicata Ἐπιδικαζομένην, a paraſito litem intendente alteram, Διαβάλλοντα. At *Kühn* ad *Polluc.* X. ſegm. 137. nr. 87. iam docuit, non admittendum eſſe, duas fabulas feciſſe Apollodorum, quarum altera Ἐπιδικαζόμενος, altera Ἐπιδικαζομένη inſcripta fuerit, et prioris fabulae auctorem fuiſſe Diphilum. *Kühnii* expoſitionem confirmat *Hemſterhuſ.* ad Polluc. X. ſegm. 154. nr. 46. et opinionem Gatackeri, cuius longam ῥῆσιν repetiit, de Ἐπιδικαζομένῃ et Διαβάλλοντι, duplici vnius eiuſdemque fabulae titulo, fabulas eſſe meras pronuntiat. *Harl.*

APOLLODORVS GELOVS [mm]) e Gela, Siciliae vrbe, Comicus, Menandri aequalis, adeoque nouae Comoediae poeta fuit, teste Suida, [et ex illo Eudocia in Violar. p. 61.] Eius, an Apollodori Carystii, dramata:

Αἰσχίων, Suid. pro quo Gyraldus legit Αἰσχρίων.

Ἀπολείπουσα, Athen. [lib. XV. p. 607. A. conf. *Gatacker.* in Miscellaneis lib. I. cap. 9. p. 228. Oper. Gatack. Vltraiect. 1698. fol. qui cum Athenaeo illam fab. Apoll. Carystio adsignat locumque explicat, et p. 231. contra Croium disputantem de nomine atque auctore illius comoediae, atque *Toup.* Emend. in Suid. I. pag. 103. edit. Lips.] Photius Epist. 156. Suid. in Ἐγκομβώσασθαι.

Ἀποκαρτερῶντες ἢ Φιλάδελφοι, Athen. XI. p. 472. C. Stob. Suid. [❡]

Ἀποτυγχάνων,

Ἀφανιζόμενος, Stob.

Γάλα, vel potius Γαλάται, Stob.

Γραμματόδαπνος, siue potius Γραμματιδιοποιός, Athen. VII. pag. 280. D. Poll. [IV. 19. ibique Seber. Iungerm. et Kühn. quorum postremus opinatur, Apollodorum Geloum et Carystium posse vnum eumdemque esse, quia apud Graecos non insolens sit, ciuem esse in diuersis ciuitatibus. Poll. VII. 190. *Casaubon.* ad Athen. VII. cap. 6. p. 501. Poll. X. segm. 93. ibique Kühn. et Hemsterhus. de auctore et titulo fabulae. *Harl.*] Suid.

Δευσοποιοί, Suid.

Εὐξενίς, Festus in *Romam.*

Ἡ τοῦ νεὼ ποίησις, Poll. [X. 188. sed vide notam margini subiectam.]

Ἱέρεια, Athen. [VI. p. 243. D. qui vero adserit fabulam *Apollodoro Carystio;* vid. ad huius fabulam Ἐνέα notata.] Suid.

Λάκαινα, Stob.

Παιδίον, Stob.

Παραλογιζόμενοι, Stob.

Ῥύτινος, Plutarch. Quaest. Gr.

Σίσυφος, Suid.

Φιλάδελφοι. Vide superius in Ἀποκαρτεροῦντες.

Ψευδίας, siue potius Ψευδαίας, Poll. [X. segm. 138. vbi vide Iungermann.] Suid.

Fragmenta habes apud Hertelium, Grotiumque. Vide et *Ioh. Croium* Obss. in N. T. p. 282. et *Gatackerum* lib. I. Cinni cap. 9. *Fabric.* Apollodori Geloi, vti Antiphanis, Anaxandridis,

mm) De hoc eiusque fabulis aliquot, plura vide apud *Mongitorem* in Bibliotheca Sicula, tom. I. p. 75 sq. Is Apollodoro nostro tribuit fabulam τοῦ νεὼ πόιησιν ex *Polluce* X. 51. segm. 188. sed locus est male intellectus, et e mstis editur hodie, ἐν γὰρ τῇ τοῦ νεὼ ποιήσει, ἣν ἢ Φίλων ἢ ΘΕΟΔΩΡΟΣ συνέθηκε etc. adde notam Hemsterhusii pag. 1380 sq. *Harl.*

xandridis, Amphidis et reliquorum sententias collegit, latine vertit docteque interpretatus est H. Stephanus in libello: *Comicorum graecorum sententiae, id est, γνῶμαι, latinis versibus ab Henr. Stephano redditae et annotationibus illustratae.* anno M.D.LXIX. (1569. 16.) Excudebat Henr. Stephanus. *Mongitor.* l. c. addit, ex *Apollodori* nostri operibus aliqua superesse fragmenta siue sententias in libro, cui titulus: *Sententiae insignes graecorum quinquaginta Comicorum, quorum opera integra non extant, latino idiomate collectae, Ignatii Albani opera denuo in lucem editae.* Brixiae apud Bartholomaeum Fontanam. 1612. in 12. et *Apollodori Geloi gnomas*, graece prodiisse 1569. 16. ex indice biblioth. Barberinae, tom. I. pag. 58. (qui quidem Stephanianus libellus esse videtur.) Praeter ea memorat *Scipionem Tettum* in comment. de Apollodoris, et *Laur. Crassum* in Historia poetar. graecor. pag. 51. *Harl.*

APOLLOPHANES Atheniensis, veteris Comoediae Poeta, vt Suidas auctor est. Eius dramata:

Δανάη, Suid.

Δαυλὶς, (pro quo male interdum excusum Δάλις vel Δαλλὶς) Athen. p. 467. F. Suid.

Ἰφιγέρων, Harpocr. in Ἀδελφίζειν.

Κένταυροι, Suid.

Κρῆτες, Suid. Athen. XI. p. 487. F. Hesych. in Θεοὶ ξενικοί. Memoratus hic Comicus ab *Aeliano* VI. 51. de Animal. [et ab *Hesychio* in Μυσίκαρφι.]

Alius *Apollophanes* Epicus, quem citat Fulgentius I. Mythol. Alius item Medicus, cuius Plinius mentionem facit: nescio idemne, quem citat Etymolog. M. in Φιβάλεως, et cuius Φυσικὴν laudat *Laertius* in Zenone Citieo lib. VII. sect. 140.

ARAROS, Atheniensis, Comici Aristophanis F. Comicus et ipse, circa Olympiadem CI. docere coepit fabulas, ex quibus memorantur

Ἄδωνις, Athen. [III. p. 95. A. ex quo loco *Toup.* Emendat. in Suidam part. III. pag. 110. edit. Londin. s. pag. 402. edit. Lips. supplet corrigitque Lexic. MS. biblioth. Coislin. pag. 500.] Suid. [tom. I. p. 308. vbi de Ararote agit, vbi vid. Küster.]

Καινεὺς, Poll. VII. segm. 65. Suid.

Καμπυλίων, Suid. et Athen. XI. p. 471. E. et XIII. p. 562. C. vnde disces, ab aliis hanc fabulam tributam esse Comico Eubulo. [conf. Valcken. Epist. ad Roever. p. XXI.]

Πανὸς γοναὶ, Athen. [IV. p. 175. D. cum emendatione *Toupii* l. c.] Suid.

Παρθενίδιον, Suid.

Ὑμέναιος, Athen. Suid. in Ἀναθεῖναι et Ἀραρώς. Male apud *Athenaeum* VI. pag. 237. Ἀραρὼς ἐν Μεναίῳ. [?] [vid. Casaubon. notam margin. et animaduerss. in Athen. VI. 8. p. 418. fin. qui p. 419. Suidam in Ἀναθεῖναι explicat, et fragmentum ibi seruatum corrigunt *Küster.* ad Suidae locum ac *Toup.* Emendatt. in Suid. part. I. p. 30 sq. edit. Lips.]

Etiam

Etiam *Cocalus* Aristophanis huic Araroti adscriptus a nonnullis. Vide *Casaubonum* ad Athenaeum lib. III. cap. 9. [p. 123. F. quem locum corrigit *Toup*. Emendatt. in Suid. III. pag. 111. siue edit. Lipf. pag. 402 sq.] et 35. vbi de eo, quod admodum frigidus fuerit *Araros* ille, vnde Prouerbium: ψυχρότερος Ἀραρότος.

ARCESILAVM antiquae Comoediae poetam memorat *Laertius* IV. 45.

ARCHEDICVS Comicus. Meminit Polybius in Excerptis Peiresc. p. 53. Eius dramata, Διαμαρτάνων et Θησαυρὸς citantur ab Athenaeo, quod Suidae etiam pridem obseruatum, qui addit, eumdem scripsisse aduersus Democharem Demosthenis sororis filium, vnde de aetate Archedici constare potest. [adde *Eudociam* in Violar. p. 68.]

ARCHIPPVS Atheniensis, veteris Comoediae poeta, qui semel vicit Olympiade XCI. vt Suidas refert. Dramata eius:

Ἀμφιτρύων α', β', Athen. [III. p. 95. E. X. p. 426. B. XI. p. 499. B. vbi simpliciter citatur Ἄρχιππος ἐν Ἀμφιτρύωνι. Apud *Hesych.* voc. Ἐπενώτισεν, vbi tantum prostat Ἀμφιτρύωνι, pag. 1326. Florens vero et Alberti in nota 31. probabilius putant designari *Archippum;* non, vt reliqui suspicati sunt, Sophoclem.] *Harl.*

Ἡρακλῆς γαμῶν, Athen. Poll. [IX. segm. 72. collato *Casaubon.* ad Athen. III. cap. 31. p. 225. *Poll.* X. segm. 169.]

Ἰχθύες, Poll. VII. sect. 16. et 28. X. sect. 29. Athen. [VI. 2. pag. 227. coll. *Casaubon.* Anim. p. 400.] Stephanus Byz. in Γαλεῶται.

Ἱππεῖς,

Ὄνου σκιά, Schol. Aristoph. ad Vespas 191. Zenobius VI. 28. et Suid. in Ὄνου σκιά ex Aristotele. *Archippum* Ὄνῳ citat Harpocration in Τοπεῖον.

Πλοῦτος, Poll. VII. 63. X. 136. Schol. Aristoph. ad Aues 416. Vesp. 1647. et Porphyr. Quaest. Homer. 1.

Ῥίνων, Athen. [XV. p. 678. E. *Toup.* in Cur. nouiss. in Suid. p. 177. edit. Lipf. corrigit fragmentum.]

Vide *Meursium* in Bibliotheca Attica, vbi etiam ex auctore vitae Aristophanis obseruat quatuor huiusce comoedias Archippo ab aliis tributas esse, Ναυαγὸν, Νήσους, Νιόβην et Ποίησιν. *Fabric.* *Sevin* in commentar. acad. Paris. Inscript. vol. X. p. 52. *Telephum*, quod Archilocho tribuit *Athenaeus* III. pag. 111. suspicatur, auctorem habuisse *Archippum.* vid. supra vol. II. pag. 109. *Harl.*

ARIPHRADES Comicus, a quo tragicos exagitatos testatur *Aristoteles* cap. 22. Poetic. vt a veteris comoediae poetis frequenter factum constat.

ARISTAGORAM in Mammacutho laudat *Athenaeus* XIII. pag. 571.

ARISTEAS siue ARISTIVS Phliasius, Comicus [nn]). *Aelian.* VI. 51. Animal. Eius Κύκλωπες Zenobius, Suid. et Apostolius in prouerb. Ἀπολέσας τὸν οἶνον ἐπιχέας ὕδωρ. Suid.

nn) Tragicum Aristium facit Erasmus in prouerbio: *perdidisti vinum:* sed rectius comicum Gatackerus cap. 5. Aduersar. [pag. 452. D. Opp. adde *Valcken.* Epist. ad Röuerum praemissam Vr-fini

Suid. iterum in Ἀρισ̈ίῳ. Eiusdem Κῆρες siue *Parcae*, *Athen.* lib. XV. Ὀρφεὺς, *Poll.* IX. sect. 43.

ARISTOMENES Atheniensis, veteris comoediae poeta circa Olympiadem LXXXVII. clarus, cognomento Θυροποιὸς, vt praeter Suidam [et Eudociam p. 68.] testatur Hesychius in hac voce. Eius dramata:

Ἄδμητος, quo certauit cum Aristophane, Plutum docente, vt testatur Scholiastes Comici in fabulae illius argumento 4. [¶]

Βοηθοὶ, *(Macrobii* codices et edit. Londin. 1694. V. 20. male Μῦθοι) Schol. Aristoph. ad Acharnenses v. 3. Priscian. lib. XVIII. Suid.

Γόητες, Athen. [VII. p. 287. D. IX. p. 384. E. XIV. p. 658. A. *Poll.* [VII. sect. 211. vbi *Iungermann.* laudauit *Leopard.* VI. emendatt. 20. et *Casaubon.* Animaduu. in Athenaeum VII. 9. atque *Hemsterhus.* plura verba *Reinesii* ex Var. lection. lib. III. cap. 3. adposuit. Male vero apud Pollucem in cod. Falckenburgii fabula tribuitur *Aristophani:* cuius quidem et Aristomenis fabulae interdum fuerunt confusae. conf. *Burmanni* praefationem ad Aristophanem Bergleri p. 27. et *Koppiers* Obseruata philolog. p. 27. *Harl.*] *Harpocrat.* [v. Φορίνης, p. 343. vbi vide Maussaci et Valesii notas.]

Διονύσιος ἀσκητὴς, Athen. [XIV. cap. 17. p. 650. D. et cap. 21. p. 658. A. vbi tantum bis citatur ἐν Διονύσῳ, at plene citatur ἐν Διονύσῳ ἀσκητῇ a *Polluce* III. 150. vbi vid. *Seber.* et *Iungermann.* *Harl.*]

Μῦθοι. Vide superius in Βοηθοῖ.

Ὀλοφυρμοὶ, Schol. Aristoph. in argumento Equitum 8. Confer *Meursium* in Bibliotheca Attica.

ARISTONYMVS. Vide supra in notitia Tragicorum.

ARISTOPHANEM Camiraeum comicum Koenigius in Biblioth. et Hendreichius in Pandectis Brandenb. perperam distinguit a celebri Comico huius nominis Atheniensi. Atheniensis enim hic audit, quod ciuitate donatus fuerit ab Atheniensibus, cum alioqui patria esset Camiraeus, atque adeo Rhodius, vel, vt alii, Lindius, vel Aegyptius denique. Incertam enim hac super re hominum variamque opinionem fuisse, Suidas testatur. *Aristophanes* vero grammaticus notitiam dramatum Comicorum scripserat, perinde vt Callimachus et Pergameni grammatici Crates atque Aristarchus. Vide *Athenaeum* VIII. pag. 336.

ARISTOPHON Comicus claruit circa tempora Alexandri M. Eius dramata sunt:

Βαβίας, Stob.

Δίδυμοι

sini Virgilio illustrato p. XXI. qui senarium apud *Eustathium* ad Iliad. ό. p. 1020. et *Athenaeum* II. p. 60. B. corrigit. Diuersus est ab *Aristio*, Proconnesio, poeta epico, qui dicitur scripsisse Ἀριμάσπεια et Theogoniam ab *Eudocia* in Violar. pag. 68. laudatam: adde *Athenaeum* XIII. pag. 605. C. et supra lib. I cap. 2. vol. I. pag. 10 sq. *Harl.*

Δίδυμοι ἢ Πύρaυλος, Pollux IX. 6. [sect. 71. vbi variant codd. et Πύραυλ. dedit *Hemsterhus.* sed *Bentlei.* in epistola ad Hemsterhus. p. 84. varia hariolatus, pro Πύραυλ. malit Πυλωρὸς *ianitor.*]

Ἰατρὸς, Stob. Athen. p. 238. B.

Καλωνίδης, Athen. [XIII. pag. 559. D.]

Παρακαταθήκη,

Πειρίθοος, Athen. p. 303. A.

Πλάτων, Athen. [XII. p. 552. E. quem titulum suspectum habuit Iungermann. ad *Polluc.* IX. sect. 71. sed ibidem vindicauit Hemsterhus.]

Πυθαγορισής, ex qua postrema post *Athenaeum* p. 238. C. 503. B. et *Laertium* VIII. 38. [vbi vid. Menag.] nonnulla etiam repetit Suidas in Πυθαγόρης, sed apud quem male Aristophanis nomen est expressum pro Aristophontis. Vide *Ionsium* pag. 50. *Hertelii Grotiique* Excerpta Comicorum, et *Koenigium* in Bibliotheca.

ARISTOTELES ἐν τοῖς Κωμικοῖς laudatur ab Erotiano siue Herodiano in Ἡρακλείης νόσῳ. Subintellige διδασκάλεις vel Κωμικαῖς διδασκαλίαις. [citat eas Schol. ad Aristoph. Aues 282. 1379. vide supra intra Tragicos deperditos h. v.] Vide, quae supra in notitia Tragicorum.

ATHENION Comicus, ex cuius *Samothracibus* longum locum adfert *Athenaeus* lib. XIV. pag. 660. A. latinis versibus redditum a Grotio in Excerptis p. 890. Laudatur etiam a Scholiaste Apollonii ad lib. I. sect. 34. atque, si Pricaeum audimus, etiam Hesychio in Ἀνθέρικιον. [at enim Pricaeum errare, Perger. ad Hesychii locum col. 382. nr. 17. edit. Alberti, tom. I. contendit, atque Alberti pro vulgato ἀθήνιον malit quoque cum aliis ἄνηθον.] Alius fuit [?] *Athenion* Peripateticus, cuius meminit *Athenaeus* lib. VI. Alius *Athenion* Pictor, quem Plinius celebrat.

AVGEAS siue AVGIAS Atheniensis, mediae Comoediae Poeta, memoratus *Polluci* lib. III. cap. 3. sect. 36. (vbi male Ἀγίας legitur) [codd. vero ibi legunt Ἀμφίας, vnde Iungermann. malit Ἄμφις. Ἀγίας non mutat *Casaubon.* Anim. in Athen. III. cap. 10. init.] et *Clementi Alex.* lib. VI. Strom. p. 622. quo in loco notat, eum ex Antimacho Teio Poeta epico expressisse, quod scripsit:

Δῶρα γὰρ ἀνθρώποισι νόον ἤπαφεν ἠδὲ καὶ ἔργα.

Vnde Augiam quoque epico carmine quaedam composuisse constat. Comoediarum eius nomina apud Suidam [atque *Eudociam* p. 69.] sunt Ἄγροικος, Δὶς κατηγορούμενος, Πορφύρα.

AVTOCRATES Atheniensis veteris Comoediae poeta. Vide supra in notitia Tragicorum.

AXIONICVS Comicus, cuius ab Athenaeo citantur Τυῤῥηνὸς siue Τυῤῥηνικὸς, [*Athen.* p. 166. C.] Φιλευριπίδης [*Athen.* IV. pag. 175. VIII. p. 342. B.] Χαλκιδικὸς [*Athen.* VI. p. 239. F. *Polluc.* X. sect. 122. vbi interpret. inprimis Hemsterhus. de hac et sequenti fabula copiose disputant, et Kühn. ac Iungerm. locum Athenaei emendant.] et Χαλκὶς [*Athen.* III.

[*Athen.* III. cap. 35. p. 95. C.] Laudatur etiam a Stobaeo. Perpauca eius fragmenta collegerunt Hertelius atque Grotius.

BATO siue Βάττων aut Βάττος Comicus, Athenaeo, Stobaeo ac Suidae laudatus, scripsit dramata:

Αἰτωλόν,

Ἀνδροφόνον, *Athen.* pag. 163. A.

Εὐεργέτας, [*Athen.* XIV. pag. 662. C. quem locum corrigit *Toup.* Emendatt. in Suid. part. III. p. 448.] et Συνεξαπατῶντα. Vide, vbi lubebit, excerpta Hertelii et Grotii. *Plutarch.* de adulatoris et amici discrimine p. 55. Καὶ Βάττω τὴν σχολὴν ἀπεῖπεν Ἀρκεσίλαος, ὅτε πρὸς Κλεάνθην στίχον ἐποίησεν ἐν Κωμῳδίᾳ. Πείσαντος δὲ τὸν Κλεάνθην καὶ μεταμελομένω διηλλάγη.

Alius fuit *Bato* Sinopensis Rhetor atque Historicus, qui post Aratum vixit, de quo consulendus Vossius in Historicis Graecis. Huius librum περὶ τῶν ἐν Ἐφέσῳ τυράννων laudat *Athenaeus* lib. VII. p. 289. C. Alios tres *Batones* obseruatos vide a *Ionsio* lib. II. cap. 13. de Scriptoribus Hist. Philosoph. [De *Batto*, qui Cyrenen condidit, vid. *Eudoc.* p. 92. aliosque.]

BLAESVS Capriates ex insula Caprea, comicus σπουδογελοίων ποιητής, teste Stephano Byzant. in Καπρεήνη. Dorica scripsit. vid. *Casaubon.* ad Athenaeum XI. 12. p. 810. et *Mongitoris* Biblioth. Sic. tom. I. p. 110. [*Laur. Crassum* de poetis graecis p. 91. et *G. I. Vossium*, de Poetis Gr. p. 86. qui eum inter poetas incertae aetatis ponit. *Casaubon.* vero ad *Athen.* III. cap. 27. pag. 215. ex eo, quod *Blaesus* drama, *Saturnus*, confecit, suspicatur, illum sub imperio romano scripsisse. Ab *Athenaeo* lib. II. cap. 11. p. 487. citatur eius *Saturnus*, et lib. III. cap. 27. p. 111. libr. XI. cap. 12. p. 489. C. coll. interpretibus ad *Polluc.* VI. sect. 99. not. 97. *Mesotriba.*]

CALLIADIS Καλλιάδου τοῦ Κωμικοῦ mentio apud *Athenaeum* XIII. pag. 577.

CALLIAS Atheniensis oo), Lysimachi σχοινοπλόκου siue restionis filius, vnde et ipse dictus σχοινίων. Sophocle et Euripide antiquior, quos eius vestigia legisse notat Athenaeus VII. pag. 276. Eius dramata apud Suidam:

Αἰγύπτιος, [?]

Ἀταλάντη, Zenobius IV. 67. prouerb. vbi male Ἀταλεσοῦ pro Ἀταλάντη.

Βάτραχοι,

Κύκλωπες, *Athen.* pag. 285. E. 286. A. 489. A. *Poll.* VII. sect. 105. et 116. Suid. in Ἀράχνη. Alii hoc drama Diocli tribuerunt teste Athenaeo XV. p. 667. [conf. *Casaubon.* ad Athen. VII. 8.]

Πεδῆται,

oo) In veteri marmore apud *Fulu. Vrsinum* p. 31. Καλλισθένης Ανειμ. non refert hunc Comicum, vt visum Vrsino. Callias enim iste, non Callisthenes adpellabatur: sed Callisthenem Alexandri M. socium, qui Lysimachi Regis praeceptor fuit. Vide *Cuperi* Ἀποθέωσιν Homericam p. 168.

Πεδῆται, Athen. IV. 176. VIII. p. 344. E. Laertius in Socrate [II. 18. quem locum emendat Toup. P. III. Em. in Suid. vol. II. p. 153. ed. nouiſſ. *Beck.*] Etymol. M. *Poll.* [VII. 113. vbi vid. interprr.] Scholiaſt. Comici ad Aues v. 31. 151. vbi male Παιδῆταις in quibusdam editionibus.

Σχολάζοντες.

Citatur Callias praeterea plus ſimplici vice a Clemente, Polluce, Heſychio, Suida et Scholiaſte Ariſtophanis.

CALLIMACHI ſcripta commemorans Suidas [et Eudocia p. 269.] teſtatur, eum Comoedias quoque compoſuiſſe.

CALLIPPVS, cuius Παννυχίδα laudat *Athenaeus* XV. pag. 668.

CALLISTRATVS, Ariſtophanis hiſtrio memoratur in Comici huius vita graecis ſcholiis praemiſſa.

CALLISTVS Comicus, laudatus *Polluci* lib. II. ſect. 112.

CANTHARVS Athenienſis Comicus, cuius dramata apud Suidam [et Eudociam p. 269.] memorantur:

Ἀηδόνες,

Μήδεια,

Μύρμηκες,

Συμμαχία, quae ab aliis Platoni Comico tributa eſt, vt docet Harpocratio in Ὀρνιθευτής.

Τηρεύς, [*Athen.* III. pag. 81. E. ex emendatione *Caſauboni*, quem vid. ad Athen. lib. III. cap. VI. pag. 160.]

Medeam laudat Apoſtolius et idem Suidas in Ἀράβιος αὐλητής, et *Tereum* in Ἀθηναία. Citatur etiam Cantharus a *Polluce* lib. IV. cap. 9. ſect. 61.

CARCHIDAMVS σώτιος, (an σωτίωνος?) Comicus, an Tragicus? Athenis fabulas docuit Olymp. CXV. 1. Archonte Neaechmo. Vide *Fulu. Vrſini* Elogia Viror. illuſtrium pag. 28.

CARCINVM Κωμῳδοποιόν, qui cum Aeſchine apud Dionyſium tyrannum vixerit, e Polycrito Mendeſio memorat *Laertius* lib. II. ſect. 63. Vide ſupra in Notitia Tragicorum, et Suidam in Εὐδαιμονέστερος.

CARYSTII Pergameni Didaſcalias ſiue librum de Argumentis Comoediarum laudat Athenaeus libro VI. p. 235. E. Vide ſupra in Notitia Tragicorum, vbi de Ariſtotele. [Scripſit quoque de Sotade, (*Athen.* XIV. p. 620. F.) et commentarios ab Athenaeo ſaepe laudatos.]

CEPHISODORVS Athenienſis, Comicus fuit, teſte *Polluce* VI. ſect. 173. X. ſegm. 126. et *Athenaeo* p. 165. E. 459. E. 548. F. licet Suidae Tragicus adpelletur veteris Tragoediae. Dramatum eius nomina haec ſunt:

Ἀμαζόνες, (Suid. in Ὄνος ὕεται) Athen. pag. 629. C. [?]

Ἀντιλαΐς, Suid. in Κηφισόδωρος.

Τροφώνιος, *Poll.* VII. sect. 40. 87. *Athen.* p. 667. D. 689. F. [Casaubon. ad Athen. lib. XII. cap. 13. p. 858. l. 50.] Suid.

Ὑγιής, *Athen.* pag. 701. A.

Ὗς, *Athen.* p. 119. D. 345. F. Suid. Pollux lib. X. sect. 110.

Vide *Meursium* in Bibliotheca Attica; de aliis Cephisodoris *Harpocrationem*, ac *Ionsium* lib. I. cap. 13. [De Cephisodoto, citharoedo, Athen. IV. p. 131. B. et Casaubon. ad illum pag. 249. l. 20 sqq.]

CHAEREMON. Vide supra in Notitia Tragicorum.

CHAMAELEON Heracleotes Peripateticus Philosophus, inter alios libros scripsit *de antiqua Comoedia*, περὶ ἀρχαίας Κωμῳδίας, quorum sextum citat *Athenaeus* lib. IX. c. 4.

CHARILAVS Locrus, Comicus, an Tragicus? docuit fabulas Athenis Olymp. CXIII. 1. Archonte Euthycrito, vt constat e prisco saxo apud *Fulu. Vrsinum* p. 29. elogior. [et ex eo apud *Andr. Schottum* in Vitis comparatis Aristotelis et Demosthenis pag. 122.]

CHIONIDES Atheniensis, veteris Comoediae poeta, memoratus *Aristoteli* cap. 3. Poetices, et *Vitruuio* praefat. libri VI. Ab Anonymo Scaligeri Olympiadum descriptore siue Scaligero ipso refertur ad Olympiadem LXXIII. Dramata eius apud Suidam: Ἥρωες, Πέρσαι ἢ Ἀσσύριοι, et Πτωχοί. Confer *Athenaeum* pag. 119. E. et 638. D. et *Pollucem* [X. sect. 43. ibique interpr. Fragmentum corrigit *Bentlei.* in epist. ad Hemsterh. p. 93 sq. (item Toup. Em. in Poll. T. IV. p. 386.) adde *Casaubon.* ad Athen. III. 32.]

[CHOERILVS, Samius, aut Iseus, (Ἰσεὺς quidem legitur apud Eudociam, at vitiose, opinor; an Ἰασεύς? Iassensis quidem secundum Steph. Byzant. in Ἰασσός·) aut Halicarnasseus, secundum *Eudociam* pag. 437. diuersus a Choerilo tragico. Sed plura vide supra in Notitia Tragicorum deperditorum pag. 292 sq. *Harl.*]

De CLAVDIO Imperatore Suetonius in eius vita cap. 11. *Ad fratris* (Germanici) *memoriam per omnem occasionem celebratam, Comoediam quoque Graecam Neapolitano certamine docuit, ac de sententia Iudicum coronauit.*

CLEARCHI Comici Κιθαρῳδὸς [*Athen.* p. 426. A.] Κορινθιοι [*Athen.* XIV. pag. 613.] et Πάνδροσος [*Athen.* XIV. p. 642. B.] laudantur ab Athenaeo. [De *Clearcho*, Aristotelis discipulo, vid. infra lib. IV. cap. XI. in Catalogo peripateticorum.]

CLEON Comicus, quem κυνοκέφαλον, h. e. impudentissimum vocat Aristophanes in Equitibus. Confer *Gisberti Cuperi* Harpocratem pag. 147.

[CLITOMACHVS, in *Arsenii* Ἰωνιᾷ in *Bandini* Catalog. msstor. Laurent. gr. tom. I. pag. 549.]

CRANTOREM Comicum citat *Stobaeus* pag. 387. et 389. Florileg. edit. Grotii.

CRATES Atheniensis, comoediae veteris Poeta, Cratini pp) aequalis, et eius primum histrio,

pp) Multae fabulae, quae *Cratinum* habent auctorem, tribuuntur *Crateti*, vid. *Heringam* in Obseruatt. criticarum libro, Leovardiae 1749. 8. cap. 32. pag. 295. et propter compendium scribendi,

hiſtrio, quem VII. dramata compoſuiſſe teſtatur Anonymus περὶ Κωμῳδίας Ariſtophani praemiſſus. Sed nouem comoediarum Cratetis nomina vel apud vnum occurrunt Athenaeum, quibus alia ex aliis adiungi poſſunt:

Γείτονες, Athen. lib. IX. p. 396. E. Poll. [VII. ſect. 179. ex emendat. Hemſterhuſ. olim in textu Cratino tribuebatur, ibid. 204. et X. 118. *Caſaubon.* ad Athen. IX. cap. 12. pag. 679. et cap. 11. pag. 674.]

[Ἑορταὶ, *Pollux* VII. 92]

Ἥρωες, *Poll.* [III. ſect. 155. X. 90. cum emendatt. Bentl. in Epiſt. ad Hemſterhuſ. p. 100. et Toup. T. IV. p. 390. X. ſect. 175.] Suid.

Θηρία, *Athen.* p. 119. C. 267. E. Poll. [VI. ſect. 53. Harpocrat. v. Παρῳσία, cum Toup. T. IV. p. 406.]

Λαμία, *Athen.* pag. 418. C. *Poll.* [?] [IX. ſect. 62. E Scholiaſte ad Platonis Philebum inedito in biblioth. Veneta D. Marci et romana Angelica cl. *Siebenkees* mecum ſequentem particulam communicauit: ὁ Μυθος ἀπωλετο, τυτῳ χρωνται τῳ λογῳ, οἱ λεγοντες τα προς τυς μη προσεχοντας· μεμνηται δε αὐτης και Κρατινος ἐν Δραπετισι και ΚΡΑΤΗΣ ἐν Λαμειᾳ.]

Παιδειαὶ, [ſiue rectius Παιδιαί· ſic legere iuſſit *Caſaubon.* in Athen. XI. cap. 8. p. 798. et editur apud Pollucem.] Suid. in Ἄλλο. Athen. XI. p. 478. F. Poll. [IX. ſect. 114. vbi vid. Kühn. et Iungermann.]

Laudantur etiam a Suida Πεδῆται, niſi ſub eo nomine latent Παιδειαὶ, vt ſuſpicatur Meurſius in Bibliotheca Attica, cui hae praeterea Cratetis fabulae ſunt obſeruatae:

Μέτοικοι, Etymol. M.

Ὀδυσσεῖς, Etymol. M. [at haec et ſequens fabula ſunt *Cratini.*]

Πανόπται, Schol. Ariſtoph. ad Nubes 96.

Παρακαταθήκη, Poll. IV. ſect. 173. ſed ibi notantibus Kühn. et Iungermanno, pro Κράτης in MSS. Codicibus eſt Σωσικράτης, quae lectio confirmatur IX. ſect. 57.

Πυτίνη, Etymol. M. [Eſt Cratini.]

Ῥήτορες, *Athen.* p. 369. E.

Σάμιοι, *Athen.* [III. p. 117. B.] *Poll.* [VII. ſect. 63.] Zenobius IV. 41. Prouerb.

Σέῥιφοι, [ſiue potius Σεῥίφιοι.] Scholiaſt. Comici ad Nubes [691. at primum male edebatur Δεῥίφοις tum pro Κράτης legendum eſt Κρατῖνος, vti iam monuerunt *Küſter.* in notis ad h. l. atque *Erneſti* praefat. ad Ariſtophanis Nubes p. 28. hinc in mea editione reſcripſi Κρατῖνος δὲ ἐν Σερίφοις.]

bendi, Κρατ. illa confuſio facile potuit oriri. Sic ille apud Heſych. v. Νάυσων, pro Νάυσων, Κρατῖνος ὄνομα ἐποίησε τὸ Νάυσων etc. corrigit Νάυσων Ναυκράτει· ὀνοματοποίησις τὸ Νάυσων — — — καὶ Ναυκράτης, παρὰ τὴν ναῦν καὶ τὸ κρατεῖν etc.

Confunditur quoque cum *Hippocrate.* vid. *Bentlei.* Epiſt. ad Hemſterhuſ. pag. 88. adde *Villoiſon.* Prolegom. ad Apollonii Lexic. homericum, p. 17. *Harl.*

Συναριστῶσαι, Athen.

Τόλμαι, *Athen.* p. 224. F. 619. A. et *Pollux* IX. 6. [sect. 53. cum not. interpret. p. 1016 sq.] vbi ἐν τοῖς Κρατιτοσόλοις excusum pro ταῖς Κράτητος Τόλμαις, et X. sect. 54. [vbi vid. interpret. pag. 1210.]

Τροφώνιος, Etymol. M.

Φοινίσσαι, Schol. Aristoph. ad Vespas 879. [sed *Ducker.* in praefat. Burmann. ad Aristoph. p. 30 sq. Crateti abiudicans illam fabulam, loco illius nomen vel *Strattis* vel lubentius *Aristophanis* reponere velit.]

Χείρονες, Athen. [IX. pag. 392. F. sed legendum est Κρατῖνος Χείροσι. vid. *Heringa* l. c. pag. 295.]

[Ὧραι, in lexico Coisliniano p. 484. in Ὡραΐζεσθαι male scribitur Κράτης ὥραις, quum legendum sit Κρατῖνος ὥραις, et haec fabula eidem illi *Cratino* in eodem Lexico in Ψυχρὸς ἄνθρωπος diserte tribuatur Cratino, notante *Heringa* l. e. *Harl.*]

A Koenigio in Bibliotheca adduntur porro hae tres:

Ἀντιφάνης,

Ἐπιστολαί, ex versione latina loci corrupti Pollucis IX. 6.

Εὐνεῖδαι.

Equidem idem Suidas alium praeterea *Cratetem* Atheniensem fuisse docet, veteris et ipsum poetam comoediae, cuius tria eidem dramata laudantur:

Θησαυρός,

Ὄρνιθες,

Φιλάργυρος.

Laertius contra in vita alterius Cratetis Atheniensis, Philosophi Academici, cuius Arcesilas auditor fuit, lib. IV. sect. 23. decem Cratetes recensens, vnum nominat tantum antiquae Comoediae poetam. Ceterum *Cratetem Academicum*, de Comoedia libros scripsisse refert idem *Laertius* IV. 23. ex Apollodoro. Pauca quaedam Cratetis comici fragmenta habes apud Hertelium et Grotium. De eo Aristoteles cap. 5. Poetic.: Τὸ δὲ μύθους ποιεῖν Ἐπίχαρμος καὶ Φόρμις ἦρξαν. Τὸ μὲν οὖν ἐξ ἀρχῆς ἐκ Σικελίας ἦλθε. Τῶν δὲ Ἀθήνησιν Κράτης πρῶτος ἦρξεν ἀφέμενος τῆς ἰαμβικῆς ἰδέας, καθόλου ποιεῖν λόγους ἢ μύθους. [P] [Cratetis locum apud Harpocrat. et Suidam v. Παρουσία emendat *Toup.* emendationn. in Suid. part. II. pag. 220. *Harl.*]

CRATINVS qq) Callimedis F. Atheniensis, priscae comoediae emendator et poeta, Horatio [I. Sat. 4. 1.] laudatus vna cum Eupolide atque Aristophane rr). Nouies vicisse et

qq) Hic, secundum cl. *Saxium* in Onomast. I. pag. 35. floruit A. O. C. 3550. Olymp. LXXXI. 2. ante C. N. 453. V. C. 299. *Harl.*

rr) Idem *Horat.* I. Epistol. 19. 1 sq. adfert poeticeque amplificat *Cratini* sententiam: *nulla placere diu nec viuere carmina possunt. Quae scribuntur*

et XXI. Comoedias compoſuiſſe adfirmat Suidas. Idem numerus confirmatur ab [*Eudocia* pag. 271. et] Anonymo περὶ Κωμῳδίας, qui praemittitur Ariſtophani. Sed longe plura eius dramata eidem *Meurſio* in Bibliotheca Attica, Koenigio in Biblioth. Hertelio Grotioque in Fragmentis Comicorum, Parif. 1626. 4. p. 488 ſq. adnotata ſunt:

Ἀρχίλοχοι ſiue, vt *Laertius* in prooem. ſect. 12. Ἀρχίλοχος: (male apud Heſychium in Ἐδόντι, Κρατῖνος Ἀντιλέγω pro Ἀρχιλόχῳ, vid. Alberti not. nr. 19.) *Plutarch.* in Cimone, *Clemens* I. Strom. p. 280. vbi Ἀρχιλόχειοι legitur: Harpocrat. *Pollux* VII. 11. (vbi male Ἀρχίλοχος pro ἐν Ἀρχιλόχοις,) *Harpocrat.* in Ἰθύφαλλοι, *Athen.* [III. p. 86. IV. p. 164. E. ſaepiusque,] Stephanus Byz. fragmento de Dodone. Suid. et Apoſtol. in Διὸς ψῆφος. *Fabric.* In fragmento Steph. Byzantii, in Montfaucon. biblioth. Coislin. pag. 285. In Scholiis in Platonem ineditis cod. Angelicae biblioth. obſeruante cl. Siebenkeeſio, citantur e *Cratini Archilochis:* fol. 86. ἐνθα Διος μεγαλυ θακοι, πεσσοι τε καλυνται. fol. 113. Prouerbium, Ἔπεισ δειλοτερος. fol. 150. Λεγνη θεατων και Λεγνη κακων. fol. 119. πυ τυτ' μισατάι δε γυναικες, ἐλισβωσι χρησονται. *Harl.*

Βυκόλοι, *Athen.* [XIV. pag. 638. F. ibid. p. 908. *Heſych.* v. Πυρπερέγχει. ibique notam Alberti.] Suid. in Ἀνδρακάς. *Fabric.* Schol. inedit. ad Platon. Lach. Κρατῖνος ἐν Βυκόλοις· ἐν Κάρῃ τὸν κίνδυνον. *Harl.*

Βύσιρις, *Pollux* X. 23. [ſegm. 82. vbi vid. interpr. coll. *Bentleio* in epiſt. ad Hemſterhuſ. pag. 99.]

Γείτονες, *Pollux* VII. 33. [ſegm. 179. ſed cod. Falckenb. Canter. Caſaubon. ad Athen. X. 118. et Hemſterhuſ. ad Pollucem nr. 85. illam fabulam *Crateti* vindicant.]

Γλαῦκος, *Athen.* [II. pag. 68. A.]

Δηλιάδες, *Athen.* p. 396. B. Heſych. [p. 753. ibique not. edit. Alberti, tom. I.] Scholiaſtes Comici ad Veſp. [542. Au. 1294.] Suidas in Ῥαζεῖν. [reſtituit verſum *Toup.* emendatt. in Suid. part. III. pag. 394.]

Διδασκαλίαι, (Suid. in Ἀναρύττειν.)

Διονυσαλέξανδρος, Suid. in Βῦ et Ἀνεπάγγελος. Etymol. M. in Βῦ. *Athen.* [III. p. 119. B.] et *Pollux* [VII. ſegm. 28. 122. 159. 198. X. 25. 34. 140. cum Toup. T. IV. p. 354. 371.]

Δραπέται ſiue Δραπέτιδες, *Heſych.* [in Ἀγερσικυβῆλις, vbi vid. Alberti.] et Etymol. M. in Ἀγερσικύβηλις, Etymol. M. in Ἀπόπατος, *Athen.* [VIII. p. 344. E. locumque explicat *Toup.* in Cur. nou. in Suidam p. 302. ed. Lipſ.] *Suidas* in Κυβηλίζειν, Ὄνος ὕεται, [verſum

buntur aquae potoribus, vbi Bentlei. profert illuſtratque epigramma nobile incerti auctoris, quod illud Cratini repetit probatque. adde de illo Cratini ex quadam eius comoedia depromto, et de poeta ipſo *Wieland.* ad illum Horatii locum in eius germanica Horatianarum epiſtolarum verſione. Cratinum autem et Cratetem ſaepius fuiſſe confuſos, paullo ante iam animaduertimus. adde Hemſterhuſ. ad Polluc. IX. 114. p. 1102. *Valcken.* ad Euripid. Phoen. pag. 207. vbi eum Heringa fragmentum quoddam in Lexieo Coislin. Cratino vindicat; eumdem ad Eurip. Hippol. in Diatr. Euripidea pag. 163. vbi e cod. Parif locum quemdam apud *Athen.* II. pag. 49. A. pleniorem producit atque emendat. biblioth. Coislin. p. 597. de vett. comicis. *Harl.*

[versum Crat. corrigit *Toup.* emendatt. in Suid. II. p. 288 sq.] Ὧδε. *Zenobius* V. 67. VI. 24. *Harpocrat.* in Ἱερὰ ὁδός.

Ἐμπιπράμενοι, *Clemens Alex.* VI. Strom. [Ex hac fabula Aristophanes fertur multa transtulisse in Thesmophoriaz.]

Ἐρίφια, Pollux et Hesych. nisi vtrobique legendum Περιφίοις pro Ἐριφίοις. [Σεριφίοις e codd. rectius editum est in nouiss. *Pollucis* edit. lib. VII. sect. 69. atque apud *Hesych.* v. Ἀΐδρυτον certatim a criticis reiecta est falsa lectio Ἐριφίοις in edit. Alberti tom. I. pag. 146. reposita et in nota longa Σεριφίοις defensa et explicita. vid. quoque ad *Hesych.* voc. Γραῦς Ἔριφος. et Toup. T. III. p. 445 sq.]

Εὐμένιδες, (nisi Εὐνειδῶν apud Schol. Aristophanis [527. vbi Küster. nil monet. Locus Comici a v. 524. de Cratino est insignis. vid. Casaubon. ad illum.] legendum pro Εὐμενίδων. Vide Meursii Atticas lectiones V. 10.)

Εὐνεῖδαι, Stob.

Ἥρωες, *Pollux* X. 17. segm. 64. Suid. in Ἀνεκάς.

Θράσων, vt Meursius monet, legendum apud Hesych. in Ἀπέφρησαν, [at caret fabulae huius nomen auctoritate. Θρᾳξὶν vel Θρασσὶν ad Hesych. malint Palmer. If. Vossius, Küster. et Alberti. Θράσυν est in textu Hesychii.]

Θρᾶτται. (In has scripsit *Callistratus*, teste Athenaeo) Plutarch. Pericle. p. 160. *Pollux* [IX. segm. 91. vbi vid. interpr. et Toup. T. IV. p. 382. X. 67. et 160.] Hesych. Scholiastes Eurip. in Hecubam et Suid. in Ὀκτώπουν. Harpocrat. in Ἀρκύωρος. [*Casaubon.* ad Athen. XI. 13.]

Ἰλιάδες, Hesych. in Αἴθρια. [Soping. emendat Δηλιάσιν.]

Κλεοβουλῖναι, [quam scripturam *Hemsterhus.* praefert cum *Iungermann.* ad priorem Pollucis locum. vid. interpr. *Casaubon.* ad Athen. IV. 21. Fragmentum corrigit *Bentlei.* in epist. cit. p. 102.] *Pollux* X. sect. 105. (Confer *Menagium* de mulieribus philosophis pag. 8.) siue Κλεοβουλίνη, vt *Pollux* VII. sect. 41. Hephaestion. Enchirid. [?] *Laertius* lib. I. 89. vbi vid. Casaubon. Hesych. Scholiastes Comici ad Aues [31. vbi quidem vulgo legitur Κλεοβούλοις, sed Küster. legere iubet in indice, Κλεοβουλίναις,] *Zenobius* V. 14. prouerb. *Athen.* [lib. IV. cap. 21. pag. 171. B.]

Κρῆσσαι, *Hesych.* in Κωνῆσαι. [at *Alberti* malit inuerso ordine legere Αἰσχ. Κρήσσαις καὶ Κρατῖνος, et huic abiudicat istam fabulam.]

Λάκωνες, *Clemens Alex.* VI. Strom. pag. 619.

Μαλθακοὶ, Etymol. M. in Κάβαισος, *Poll.* [VII. 171. vbi vid. interprett. X. 50.] *Athen.* [XIV. p. 638. E.] Suid. in Κύλλου πήραν, *Constantinus* Porphyrog. cap. 23. de administrando Imperio.

Νέμεσις, *Pollux* [X. 177. 186.] *Athen.* pag. 373. C. etc. Stephanus Byz. in Ψύρα, Scholiastes Theocriti Idyll. XI. 10. et Comici ad Aues 521. 859. Plutarch. Pericle pag. 153. [vid. *Koppiers* Obseruu. pag. 120. *Heyne* ad Apollodor. pag. 718.]

Νόμοι, *Pollux* [VI. 68. VII. 86.] *Hesych.* [voc. Λυκαμβίς·] *Athen.* p. 496. E. 646. E. etc. Suid.

Suid. in Ἀλώπηξ, [et in Ἀποσομαρίζειν· vbi Cratini versus emendat *Toup.* Emend. in Suid. I. pag. 51. edit. Lips.] Schol. Comici ad Equites 1147.

Ὀδυσσεῖς, Suid. *Athen.* p. 99. F. 315. D. etc. *Pollux* [VI. 68. vbi vid. Iungermann. et X. sect. 32.] Hephaestion Enchirid. Priscianus lib. XVIII. Platonius de Differentiis Comoediar. Schol. Comici ad Plutum 598. [*Casaubon.* ad Athen. IX. cap. 9. et II. cap. 26.]

Πανόπται ss), Schol. Comici ad Nubes 96. 881. et Vespas 1021. Hephaestion [p. 5. et 6. edit. Paw.] Suid. [Crateti quoque tribuitur.]

Πλοῦτοι tt), *Pollux* [II. 61. Villoiſ. proleg. Homer. p. 33.] *Athen.* [VI. p. 267. E. locum emendat *Toup.* in Epist. crit. p. 106. edit. Lips. IV. p. 138. D. coll. *Toupio* l. c. p. 169. *Casaubon.* ad Athen. III. cap. 14.] *Stob.* [p. 821. quem locum emendat *Toup.* l. c. pag. 190. Schol. ad Aristoph. Lysistr. 1245.]

Πυθαγορίζουσα siue Πυθαγορίζοντες vel Πυθαγορικοὶ, *Laertius* VIII. 37. Suid. in Ξενοφάνης.

Πυλαία, Suid. in Ἀμύνασθαι et Εὕρεον, [et Τὸ παρὸν etc. de quo loco vid. *Hemsterhus.* ad *Luciani* Necyomant. 21. tom. I. p. 485 sqq. et *Toup.* Emendatt. in Suid. part. III. p. 487. Hemsterhus. refutantem.] Hesych. in Γοργῶπις et Ζωπύρῳ, *Maximus* in Dionysii Areopag. Epist. 8. tom. II. p. 128. Schol. Comici ad Pacem [733. et Aues 767.] Photius in Lexico MS. apud Küsterum ad Suidam in Ζωπύρῳ. *Fabric.* Schol. ined. ad Platonis Conuiu. in cod. biblioth. Angel. et Venet. D. Marci, cl. Siebenkees. adnotante: αὐτόματοι ἀγαθοὶ] αὐτόματοι δ᾽ ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασι. Ταύτην δὲ λέγουσιν εἰρῆσθαι ἐπὶ Ἡρακλεῖ· ὅς ὅτε ἐξιώντο τῷ Κήυκι ξένοι, ἐπέστη. ΚΡΑΤΙΝΟΣ δὲ ἐν Πυλαίᾳ μεταλλάξας αὐτὴν γράφει οὕτως· οἱ δ᾽ αὖθ᾽ ἡμεῖς, ὡς ὁ παλαιὸς λόγος, αὐτομάτους ἀγαθοὺς ἰέναι κομψῶν, ἐπὶ δαῖτα θεατῶν· καὶ Εὔπολις ἐν Χρυσογένει. *Harl.*

Πυτίνη, quam vltimam egit et vicit anno aetatis 97. Olymp. LXXXIX. 1. cum ebriositatis conuitium, cuius ab Aristophane insimulatus fuerat, remouere a se voluisset. [*Villoison.* in Proleg. Homer. pag. 33.] *Lucian.* in longaeuis, Suid. in Κωθων et Ἀράχνη. Laudant praeterea *Athen.* p. 94. F. etc. *Pollux* [X. 58. 76. 70. 184.] *Clemens* VI. Strom. *Plutarch.* in Antiphonte et lib. II. Sympos. cap. 1. pag. 634. Schol. Comici ad Equites [339. qui locus est notandus, et 523. vbi vid. Küster. et ex illo Suidas in Δωδεκακρούνον. Locum Cratini emendat explicatque *Toup.* in Curis nouiss. in Suidam p. 192 sq. Lips. item ad *Aristoph.* Nub. 354. ex eoque Suidas in Κλεισθένους ἀκρατ. notante locumque emendante *Toup.* Emend. in Suid. II. p. 229 sq. arg. Nub. 8.] et Pacem [602. 691. 701. Sophoclis in Aiace. Suid. in Δεσμώτης.

Σάτυροι, Scholiastes Aristoph. argumento equitum, vnde constat, actam hanc fabulam Olymp. LXXXVIII. 4.

Σέριφοι,

ss) Pollux X. 16. Lexic. Biblioth. Coislin. pag. 474. voc. Παιδικά. *Harl.*

tt) *Suidas* in Ἀπαυτιᾶσθαι, vbi *Valcken.* in Diatr. Euripidea p. 214. not. pro καὶ Πλάτων Κρατῖνος corrigit, καὶ Πλούτοις Κρατῖνος. *Harl.*

Σέριφοι, siue rectius Σερίφιοι, Suid. Hesych. Pollux, Stephanus Byz. Hephaestion, Schol. Comici ad Vespas 74. et 1182. [vid. *Küster.* ad Aristoph. Nubes 691. *D'Arnaud* Animadu. crit. p. 145. interprett. ad Hesych. voc. Ἀΐδρυτον, tom. I. pag. 148. edit. Alberti.]

[Τόλμαι, v. ad Cratetem h. fab. sic vertitur in versione latina Pollucis.]

Ταραντῖνοι, Laertius VIII. 37. Suid. in Ξενοφάνης.

Τροφώνιος, Harpocrat. Pollux VII. 103. X. 115. Hephaestion, Athen. p. 325. E. Suidas in Αἴρεσθαι.

[Ὑμφάλη: Ex Schol. ined. ad Platon. Menexen. in codd. biblioth. Angel. et Venet. D. Marc. (si lectio sincera est,) enotauit cl. *Siebenkees:* Κρατῖνος Ὑμφαλῃ τυραννον την Ἀσπασιαν καλει. *Harl.* Legendum vero Ὀμφάλη, quae fuit Cratini iunioris Comoedia. v. infra. *Beck.*]

Χειμαζόμενοι, Scholiastes Aristoph. in argumento Acharnensium, vnde patet hanc fabulam actam Olymp. LXXXVI. 1.

Χείρονες, *Aristides* tom. III. p. 660. Schol. Luciani tom. I. pag. 19. Zenobius II. 66. Proverb. et V. 81. Suid. in Πανδελετίυς et alibi, Laert. I. 62. *Athen.* pag. 553. E. *Pollux* [VI. 98. VII. 211. X. 186.] *Plutarch.* Pericle pag. 153. Hephaestion. Schol. Comici ad Nubes 919. et Vespas 1231. Aues 767. Schol. Thucydidis lib. VIII. [¶]

Ψευδυποβολιμαῖος, Laert. III. 28. Sed videtur esse Cratini iunioris, cui Ὑποβολιμαῖον tribuit Pollux [VII. sect. 211.]

Ψηφίσματα, Harpocrat. in Ἀρκτεύσαι, nisi pro Cratino ibi legendum *Craterus.* Vide Maussaci notas.

Ὧραι, *Hesych.* uu) Harpocrat. *Hephaestion* p. 6. *Pollux* [VI. 18. VII. 164. IX. 131. X. 40. 76.] *Athen.* [IX. pag. 374. XIV. pag. 638. F. coll. *Toup.* Emend. in Suid. I. p. 139. edit. Lips.] Scholiastes Luciani [tom. I. pag. 142. edit. Hemsterhus. et Reitzii.] et Comici ad Aues 767. Suidas tum alibi, tum in Παιδικά, vbi male, Κρατῖνος δὲ ὁρᾶς pro ἐν ὥραις, notante doctissimo Küstero, [et in Ταῦτα πράσσων, vbi locum Cratini corrigit *Toup.* Emend. in Suid. III. p. 465 sq.]

Incertum est, huiusne Cratini scriptis adnumeranda et inter Comoedias referenda sit Θετταλῶν πολιτεία laudata ab Athenaeo. Sane facit hoc Hertelius, apud quem, vti apud Grotium quoque, Cratini fragmenta, vbi lubebit, videbis. Vixit annos XCVII. teste Luciano in Μακροβίοις. Laudatur et a Suida in Λέρνη et Ὄνυ πλοκαί. Vide et *Zenobium* in prouerbio

uu) Voc. Κύτιον, vbi vide interprett. et in Μυσίκαρφι, vbi *Alberti* col. 638. not. 31. locum huc pertinentem ex Photii Lex. msto adfert et corrigit. Conf. de hac fabula *Casaubon.* ad Athen. libr. IX. p. 647. fin. *Hemsterhus.* ad Polluc. X. 76. p. 1243. fin. Ab eo discere debuerat *Burmann.* in praef. ad Aristoph. p. 26. titulum fabulae Crat. non fuisse Πυλαίαι ὧραι, quum grammaticus, quo deceptus quoque fuit Casaubonus, rectius scripserit, Πυλαία καὶ Ὧραι. Schol. inedit. ad Platon. Theag. Κρατινος Ὡραις, ιδω παρεχων, ὁτι τις εὐξενος, (sic; leg. εὐξεινος) ἐμβραχυ. In Schol. ad Aristoph. Vesp. 1021. male editum est Κρατῖνος δὲ, ὉΡΑ̃ΙΣ pro ὥραις, ex quo descripsit sua Suidas in Παιδικά, tom. III. pag. 66 sqq. adde Vet. Lexic. in bibl. Coislin. pag. 484. vbi Crates legitur pro Cratino. *Harl.*

prouerbio Ἐπειῦ δειλότερος, et Horatium lib. I. epist. 19. Tzetzen Chil. XI. hist. 375. [*Athenaeus* I. p. 22. A. tradit, *Cratinum*, nec non Thespiam, Pratinam, Phrynichum a veteribus olim vocatos fuisse saltatorios, non ideo solum, quia suas fabulas accommodarent chori saltationibus; sed etiam quod, praeter suorum poematum actus, saltandi rudes, si qui vellent, eam docerent artem.] In Cratinum scripserat olim commentaria Lycophron poeta et grammaticus. Et Galenus testatus est, se composuisse libros tres τῶν παρὰ Κρατίνῳ πολιτικῶν ὀνομάτων. Perstringit Cratinum Aristophanes in Equitibus. Vide Suidam in Ἀφέλεια. *Fabric.* Scholia in Cratini fabulas vetera sunt intelligenda apud Schol. ad Aristoph. Vesp. 151. ἐν τοῖς περὶ Κρατίνου, siue rectius, vt Küster. in indice correxit, Κρατίνῳ. A Polluce, Hesychio et Schol. ad Aristophanem aliisque frequenter citatur Cratinus, nomine fabulae non addito; sed, (animaduertente Küstero in indice) ad *Aristoph.* Equit. 790. pro Κρατῖνος legi debet Κράτης, vt intelligatur Crates grammaticus. Fragmenta quaedam Cratini inedita dedit *Valckenar.* in Diatr. Euripid. p. 163. idemque p. 221. not. obseruauit, duo Cratini senarios, (quos in formam redegit,) latere in Solone Plutarchi p. 92. B. — Diuersi sunt *Cratinus* Methymnaeus citharoedus, apud *Athen.* XIII. p. 538. E. *Cratinus*, Atheniensis, formosus iuuenis, qui, teste *Athenaeo* XIII. p. 602. D. ex *Neanthis* libro II. de mysteriis et initiationibus, humano sanguine Epimenide atticam terram ob vetusta quaedam scelera expiante, pro patria sua vltro se deuouit: *Cratinus* Aegiraeus et forma corporis et arte palaestrae celeber, apud *Pausan.* lib. VI. cap. 3. p. 457. *Cratinus*, Spartanus, statuarius, teste *Pausania*, lib. VI. cap. 9. pag. 473. *Harl.*

CRATINVS *IVNIOR* itidem Comicus fuit, cuius Comoediae a Meursio in Biblioth. Attica obseruatae hae sunt:

Γίγαντες, *Athen.* [lib. XIII. p. 661.] Hesych. in Παχαμύλης.

Θηραμένης, Athen. [IV. p. 177. A.]

Ὀμφάλη, Pollux [VII. sect. 58. vbi vid. Iungermann.] Athen. [XV. pag. 669. A. adde *Casaubon.* ad Athen. XV. cap. 3.]

Τιτᾶνες, Athen. [VI. pag. 241.]

Ὑποβολιμαῖος, Pollux VII. 33. sect. 211. Ψευδυποβολιμαῖος, *Laertio* III. 28.

Χείρων, Athen. [XI. p. 461. F.] Hesych. in Αὐτόφορτοι, [vbi vid. Alberti,] Scholiastes Sophoclis ad Oedip. Colon. Zenobius V. 9. Prouerb. [de varia scriptura vid. *Casaubon.* ad Athen. XII. cap. 13. p. 859. *Menag.* ad Diog. Laert. I. 62. *Reines.* V. L. III. 3. p. 384. *Hephaest.* pag. 6. vbi metrum vindicat scripturam Χείρωνες, alii enim scribunt Χείρονες. vid. not. de Paw, pag. 104.]

CRITONIS Comici Μησσηνία a Polluce X. 35. Φιλοπράγμων ab *Athenaeo* [IV. p. 173. B.] citatur. Αἰτωλοὶ ab eodem Polluce IX. sect. 15.

CROBYLVS. Vide infra in *Hegesippo.* [*Athen.* III. pag. 109.]

DAMOXENVS Atheniensis, Comicus, ex cuius συντρόφοις locum prolixum adfert Athenaeus lib. III. p. 101. F. quem latine reddit Grotius in Excerptis Comicorum p. 698. [vid. quoque Hertel. et Sentent. vett. com. Parif. 1553. 8. pag. 54.] Ab eodem *Athenaeo*

naeo lib. XI. pag. 468. F. laudatur etiam eiusdem Damoxeni αὐτὸν πενθῶν. [Eudocia pag. 131.]

DEMETRIVS antiquae comoediae poeta inter viginti alios Demetrios a Laertio nominatur lib. V. sect. 85. Eius Ἀρεοπαγίτην laudat *Athenaeus* p. 405. E. Σικελίαν *Aelianus* lib. XII. de Animal. cap. 10. praeter eumdem Athenaeum et Etymologicum magnum in Ἐμμηροι, Hesych. in Ἐμπήρους, vt ex vitioso [?] codice ibi descripsit, quod rectius ipse suo loco scripserat Ἐμμήρους. Vide *Rich. Bentleii* Epist. ad Millium p. 38. [vid. interprett. ad Hesych. pag. 1201. nr. 6. et 7.]

DEMONAX Comicus, cuius hoc est apud Stobaeum p. 113. Florileg. edit. Grotii:

Θνητοὶ γεγῶτες μὴ φρονεῖθ' ὑπὲρ Θεούς·
Supra Deos ne sapite, mortales sati.

DEXICRATES, Atheniensis comicus. Eius ὑφ' ἑαυτῶν πλανώμενοι citantur ab *Athenaeo* III. p. 124. B. et Suidam in Δεξικρ.

DEXIPPI Comici Θησαυρὸς citatur a Suida in Κωρυκαῖος. *Fabric.* Ab *Eudocia* in Violar. p. 132. citantur eius dramata: Ἀντιπορνοβοσκός· Φιλάργυρος· Ἱστοριογράφος· Διαδικαζόμενοι. Ab illo sunt diuersi *Dexippus, Herennius*, rhetor et historicus, circa a. Chr. 268. (vid. *Fabric.* infra lib. V. cap. 5. pag. 231 sq. vol. VI.) et *Dexippus* philosophus, circa an. Chr. 335. (vid. *Fabric.* infra lib. IV. cap. 26. pag. 155 sq. vol. IV.) *Harl.*

[DIAGORAS comicus, de quo *Aristoph.* Ran. 323. et Schol. prior ad illum: Διαγόρας μελῶν ποιητὴς ἄθεος, ὃς καὶ καινὰ δαιμόνια εἰσάγει etc. posterior autem: Διθυραμβοποιὸς ὁ Διαγόρας ποιητής, συνεχῶς Ἴακχε, Ἴακχε ᾄδων. ἢ ΚΩΜΙΚΟΣ διθυραμβικά, τουτέστι Διονυσιακὰ δράματα ποιῶν. adde supra inter lyricos poetas, pag. 119 sq. *Harl.*]

DIDYMI Grammatici Alexandrini Λέξεις κωμικὰς laudatas ab Hesychio itidem Alexandrino in prooemio lexici, notat Iohannes Pricaeus in indice scriptorum ab Hesychio citatorum. Sed de tragicis vocibus singulari opere egit Didymus, vt supra in notitia Tragicorum obseruaui, de comicis vero Theon. Ita intelligenda Hesychii verba, non, vt de vtrisque, (comicis et tragicis,) vterque, sed de alterutro genere vnus egerit: Οἱ δὲ τὰς Κωμικὰς λέξεις ἰδίᾳ συντεθείκασι, καὶ τὰς Τραγικάς, ὡς Θέων καὶ Δίδυμος καὶ ἕτεροι τοιοῦτοι.

DINOLOCHVS [Epicharmi filius, aut discipulus, Olymp. LXXIII. aut secundum *Vossium* de poet. gr. cap. V. pag. 27. et cap. VI. p. 40. Olymp. XCII. vel aliquanto ante.] Comicus. Vide Suid. in Δεινόλοχος et quae supra in Notitia Tragicorum, in *Demologo. Fabric.* Apud *Athenaeum* III. p. 111. C. est quidem vulgatum Ἀρχίλοχος ἐν Τηλέφῳ — πάντα τὸν ἄρτον καλεῖ· sed cl. *Ruhnken.* ad Velleium Paterc. I. 5. p. 20. docet, legendum esse Δεινόλοχος ἐν Τηλ. nam bene monet, Archilochum nec scripsisse *Telephum*, nec potuisse vocem *panis* nosse, *Dinolocho* autem, Syracusano, aut Agrigentino Siculoque poetae licuisse vocibus vti siue siculis, siue latinis, *panis*, *pittacium;* grammaticum denique mst. in biblioth. Sangermann. adnotasse haec: Πιττάκιον ἔπι Δεινόλοχος

Δεινόλοχος Τηλέφῳ. adde *Eudociam* p. 131. supra in Notit. Tragic. p. 298. not. ff. *Bentleii* Resp. ad Boyl. p. 260. inprimis *Mongitor.* in Biblioth. Sicula, tom. I. p. 155 sq. qui multus est de eius patria et aetate. *Harl.*

DIOCLES Atheniensis, vel vt alii, Phliasius, inter poetas veteris Comoediae, Sannyrionis et Philyllii aequalis fuit. Eius dramata memorata veteribus haec sunt:

Βάκχαι, Athen. Suid. *Pollux* X. sect. 78. *Fabric.* Ad Pollucis locum vide Iungermann. et Hemsterhus. pag. 1246 sq. atque Dioclis senarium correxit *Bentleius* in epistola ad Hemsterhus. p. 98. fin. A Suida in Κακὰ κακῶν citatur Διοκλῆς Βάκχῃ· sed *Toupio* in Curis nouiss. in Suidam p. 226. edit. Lips. scribendum videtur Βάκχαις· senarium vero Dioclis apud Pollucem eodem plane modo corrigit, ac Bentleius. *Harl.* Add. Toup. T. IV. p. 236. et App. ad Toup. p. 502. *Beck.*

Θάλαττα (meretricis hoc nomen), Athen. [XIII. pag. 567. C. coll. *Casaubon.* in Athen. lib. VII. cap. 16. pag. 537.]

Κύκλωπες. Vide supra in *Callia.*

Μέλιτται, *Athen.* [X. p. 426. D. coll. *Casaubon.* in illum X. 7. pag. 721. *Hemsterhus.* ad Polluc. X. sect. 78. pag. 1246.] *Pollux* [X. sect. 99. vbi vid. interprr.] *Hesych.* [in voc. Τίγγα, vbi vid. not. p. 1385.] Suid. [Vetus Lex. in biblioth. Coislin. pag. 482.]

Ὄνειροι, Suid.

Ὀρέστης, Suid.

Is ipse fortassis est Diocles, de quo idem Suidas in Ξυλυφίων et Ὀξύβαφον, quod primus inuenerit instrumenta lignea pulsatilia. *Fabric.* Diuersus est a pluribus eiusdem nominis, quos index suppeditabit, e. gr. a *Diocle*, Carystio, medico Olymp. CXXXIII. 2. a. Chr. N. 245. (de quo vid. Fabric. infra lib. VI. cap. 7. p. 583. vol. XII. adde ibidem p. 592. de pluribus:) tum a *Diocle* Syracusano, armis litterisque clarissimo, et duobus tribusue *Dioclibus* Panormitanis, de quibus plura dabit *Mongitor.* in Biblioth. Sicula tom. I. p. 256. Alius *Diocles* in *Flauii Iosephi* Antiqq. X. cap. 11. vel 13. occurrit, vbi habetur Διοκλῆς ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Περσικῶν· vetus vero interpres, *Ruffinus: Diocles in secundo coloniarum.* Ille igitur legit τῶν παροικιῶν· At *Semlerus* in Miscellan. lectionibus, fascic. II. p. 20 sq. suspicatur, forte fuisse περὶ φυτῶν, pro quo interpres facile legere potuisset περὶ φυλῶν, de *tribubus* s. *coloniis.* Idem apud *Varron.* de R. R. I. cap. 1. pro *Oades* reponit *Diocles. Harl.*

DIODORVS SINOPENSIS, Comicus, cuius apud Athenaeum et Suidam memorantur:

Αὐλητρὶς, [*Athen.* IX. pag. 431. D.]

Ἐπίκληρος, [*Athen.* VI. pag. 235. E. et pag. 239. A.]

Πανηγυρισταί.

DIONYSIVS Senior, Siciliae Tyrannus, Comoedias scripsisse a Suida traditur.

DIONYSIVS Sinopensis comicus, quem circa Olympiadem centesimam vixisse verisimile est, laudatur ab *Athenaeo* in Ἀκοντιζομένῳ, (pag. 654. D.) Ὁμωνύμοις (pag. 381. C. pag. 497. D.) et Σωζούσῃ (pag. 467. D.) His adde Ταξιάρχας e Suida in Φορμίων. [?]

Fabric. Fragmenta eius ſunt in Morelii ſentent. vet. com. pag. 117. apud Hertelium, et in *Grotii* Exc. e com. vet. pag. 832. *Harl.*

DIOXIPPVS Athenienſis, Comicus, cuius Dramata apud Athenaeum et Suidam memorata:

Ἀντιπορνοβοσκός, *Athen.* pag. 100. C.

Διαδικαζόμενοι,

Ἱστοριογράφος, (confer Voſſium de Hiſtoricis pag. 359.) *Athen.* ibid.

Φιλάργυρος, id. pag. 472. B. 496. F. 503. D.

DIPHILVS, teſte *Strabone* libro XII. p. 546. Sinopenſis, nouae Comoediae Poeta, auctor dramatum C. γνωμικώτατος vv) χαρίεις et κωμικώτατος iudicio Clementis Alexandrini, etſi frigiditatem eius perſtrinxit iam olim Gnathaena. Coenanti enim apud ſe et frigidam laudanti, *non mirum*, inquit, *ego enim aquam frigefacio iniectis in lacum tuarum Comoediarum Prologis*, vt refert *Athenaeus* lib. XIII. [p. 580. A. vbi *Machon*, comicus, in Χρείαις plura refert ſententioſe dicta, quae innuunt, Diphilum acerbis proſcidiſſe conuiciis eos, qui cum laeſiſſent. Adluſit ad ea *Alciphron* in lib. I. epiſt. 29. fin. p. 123. vbi vid. Bergler.] Laudantur Diphilus a Clemente Alex. Auctore Scholior. ad Iliad. *l.* v. 122. Nomina Dramatum Diphili, quae apud veteres memorantur, haec fere ſunt:

Ἄγνοια, *Athen.* pag. 700. C.
Ἀδελφοὶ, *Athen.* XI. p. 499. E. *Pollux* [X. 72. vbi vid. interprr.] Stob.
Αἱρεσίτευχος, vel Αἱρεσιτειχεὺς ἢ Εὐνοῦχος, *Athen.* [XI. p. 496. F. et Caſaubon. in Athen. XI. 13. pag. 816.]
Ἀμαστρίς,
[Ἀνάγυρος, Schol. Marcian. Homer. Iliad. *l.* v. 122. coll. *Euſtath.* comment. in Homeri l. c. p. 740. A. Ἀνάγυρος coniicit *Villoiſon.* in Prolegom. Homericis pag. 33. fin. *Harl.*]
Ἀνασωζόμενοι, Athen. [XI. pag. 499. C.]
Ἄπληστος, *Athen.* pag. 370. E.
Ἀποβάτης, Harpocrat.
Ἀπολείπουσα, *Athen.* [IV. p. 132. et 133. E.] *Pollux* [X. ſect. 12. coll. emendatione Bentl. in epiſt. ad Hemſterhuſ. pag. 91.]
Βαλανεῖον, *Athen.* pag. 446. D.
Βοιώτιος, *Athen.* pag. 417. E.
Γάμοι, Athen. [VI. p. 254. E. coll. *Menag.* ad Diog. Laert. II. 120.]
Διαμαρτάνουσα, Athen. pag. 111. E.
Ἑκάτη, *Athen.* [lib. XIV. pag. 645. A. coll. *Caſaubon.* ad Athen. lib. XIIII. cap. 13. pag. 916 ſq.] *Pollux* [IX. 72.]
Ἑλενηφοροῦντες (Hertelius e corrupto Athenaei VI. pag. 223. codice Ἑλιωνηφοροῦντες. [vid. *Caſaubon.* ad Athen. pag. 396.]

[Ἐλλεβοριζό-

vv) Apud *Clementem* V. Strom. pag. 611. pro γνωμικώτατα *Euſebius* Praeparat. Euangel. p. 690. legit γενικώτατον, vt referatur ad πατέρα *communem omnium parentem* DEVM, quod probatur *Ioanni Pottero* ad Iuſtinum Martyrem de Monarchia p. 172. *Fabric.* Ἥδιστον, *ſuauiſſimum* vocat eum *Athenaeus* IX. pag. 383. F. vbi fragmentum, nomine fabulae non addito, ſeruauit. Idem confunditur cum *Sophilo.* vid. *Menag.* ad Diogen. Laert. II. 120. Cum *Soſippo* dubie apud Athen. IV. pag. 133. F. *Harl.*

[Ἑλλεβοριζόμενοι, Vet. Lexic. in Biblioth. Coislin. pag. 482.]

Ἐμπόριον, siue, vt Casaubono scribendum videbatur, Ἔμπορος, *Athen.* [VI. pag. 227. E. vbi editum est Ἔμπορος. adde Casaubon. ad Athen. VI. 2. pag. 400.]

Ἔμποροι, *Athen.* [VI. p. 226. E. 227. E. VII. 316. F.] et Harpocrat. apud quem male in Ναύκληρος scriptum erat Ἐν πόῤῥω pro Ἐμπόρῳ.

Εὐαγίζοντες, Athen. p. 165. Schol. Aristoph. ad Equites v. 1008. ww)

Ἐπιδικαζόμενος, *Pollux* [X. 137. ibique interprr. Emendat *Bentl.* in Epist. ad Hemsterhus. pag. 104 sq.]

Ἐπίκληρος, Pollux [X. sect. 99.]

Εὐνοῦχος ἢ Στρατιώτης xx), *Athen.* [XI. p. 496. F. p. 700. E. supra Αἱρεσιτειχ.]

Ζωγράφος, Athen. [VII. p. 291 sq. Versus quosdam corrigit Toup. Emendatt. in Suid. III. p. 251 sq. edit. Londin. prim. s. p. 517. edit. Lips.] *Stob.*

Ἡμέραι, *Zenobius* IV. 18. [conf. *Valcken.* Diatr. Eurip. pag. 16. C.]

Ἡρακλῆς, *Athen.* pag. 421. E.

Ἥρως, *Athen.* pag. 371. A.

Θησαυρός, Stob.

Θησεύς, Athen. p. 262. A. 45. B. Δίφιλος ὁ τὴν Θησηίδα ποιήσας laudatur a Scholiaste Pindari ad Olymp. *l.* pag. 127.

Κιθαρῳδός, *Pollux* [X. 38. ibique Hemsterhus. et sect. 62. ibique interpretes, et Toup. T. IV. p. 386.]

Κληρούμενοι, (quam Comoediam imitatum se testatur Plautus in Casina.) [P]

Λήμνιαι, *Athen.* pag. 307. F.

Μαινόμενος, *Pollux* X. sect. 18. [vbi vid. interprr. inprimis *Hemsterhus.* collato tamen *Bentleio* in Epist. ad illum pag. 85 sqq. et Toup. T. IV. p. 384.]

Μνημάτιον, *Athen.* pag. 124. E.

Παιδερασταί, *Athen.* pag. 423. F.

Παράσιτος, *Athen.* p. 238. F. 247. D. 422. B.

Πελιάδες, *Athen.* pag. 156. F.

Πιθραύστης vel Πιθαύστης, *Athen.* [lib. XI. p. 486. F. At *Casaubon.* Animaduu. in *Athen.* lib. XI. cap. 10. p. 805. alibi scriptum reperisse sibi visus Τιθραύστῃ· vnde coniicit, exaratum fuisse vel Τιθραντι, a vico attico Τίθρας, vel Τιθρασίοις, vt Acharnenses et aliae non paucae. *Harl.*]

Πολυπράγμων, *Athen.* [VI. p. 225. Locum emendat et explicat *Toup.* Epist. crit. pag. 107. edit. Lips.]

Πύῤῥα,

Σαπφώ, *Athen.* XI. pag. 489. A.

Σικελικός, *Pollux* IX. sect. 81.

Στρατιώτης,

Συναποθνήσκοντες, (hanc Plautus in *commorientibus* expresserat, et Terentius imitatus est in Adelphis.) *Fabric.* vid. Prologum in fabulam Terentii laudatam, 6. ibique Westerhou. et cl. *Sturz.* progr. de consuetudine commoriendi, Gerae, 1790. 4. *Harl.*

Σύντροφοι, Harpocrat.

Συνωρίς, Harpocr. [*Athen.* p. 247. A. 657. E.]

Τελεσίας, [*Athen.* p. 258. E. 640. D.]

Τιθραύστης, [vid. Πιθραύστης.]

Φρέαρ, Stob. [tom. II. tit. 115. coll. *Gataker.* de Stilo N. T. cap. 15. p. 92 sq. Opp. I.]

Fragmenta huius Diphili videas licet [in Sentent. vet. com. apud Morel. pag. 64.] apud Hertelium, Grotiumque. Alius *Diphilus*, qui ante Eupolidem scripsit et integro dramate perstrinxit

ww) Male citatur hic versus; contra ad v. 960. illius fabulae laudatur *Diphilus* ἐν τοῖς ἐναγίζουσι. *Harl.*

xx) Vid. Vet. Lex. in Montfauconii Biblioth. Coislin. pag. 482. *Harl.*

perſtrinxit Boedam (Βοιδᾶν) philoſophum, teſte Scholiaſte Ariſtophanis ad Nubes v. 96. Alius *Diphilus* Tragoedus, qui Pompeium M. perſtrinxit, vt dixi in Notitia Tragicorum. De eo *Lipſius* lib. I. Var. Lect. cap. XI. Alius *Diphilus*, cuius Mechanica memorat Vitruvius praefat. lib. VII. Alius *Diphilus*, Craſſi ſcriptor et lector apud Ciceronem I. de Oratore. Alius *Diphilus* Laodicenſis, qui ſcripſit in Nicandri Theriaca teſte [Schol. ad *Theocr.* X. 1. p. 141. nec non] Athenaeo [VII. p. 314. D. et *Caſaubon.* in Athen. VII. cap. 18. pag. 547.] a quo etiam citatur pag. 61. A. et F. 82. F. 90. A. 106. D. 650. A. *Diphilus Siphnius* περὶ τῶν προσφερομένων τοῖς νοσοῦσι καὶ τοῖς ὑγιαίνουσι. Alius denique *Diphilus* ſacerdos apud Plutarchum Demetrio pag. 893. 911.

ECDORVS Comicus in teſtimonium citatur a *Stobaeo* in Florileg. pag. 365. edit. Grotii.

ECPHANTIDES in *Satyris* citatur ab Athenaeo lib. III. p. 96. C. Hic Comicus propter parum luculentum ſcribendi genus dictus eſt Καπνίας, teſte *Heſychio* in hac voce: [vbi vid. interprr. in edit. Alberti II. p. 141. nr. 5.] Adde *Mauſſacum* ad Harpocrationem p. 402. et *Colomeſium* ad Gyraldum p. 179. *Fabric.* *Heſych.* voc. Χορίλον ibique interpretes. Ecphantidem pro vulgato Φεαντίδης apud Scholiaſt. ad Ariſtoph. Veſp. 1182. legere iubet Küſter. in indice. *Harl.*

EPHIPPVS, Mediae comoediae poeta yy). Vide, quae ſupra in Notitia Tragicorum, et infra in *Philippo.* [*Ephippus* in Circe, *Athen.* IX. pag. 430. F.]

EPICHARMVS veteris comoediae poeta, de quo vide, quae in eadem Tragicorum Notitia, ſupra cap. XIX. *Fabric.* Iis, quae ſupra ad Not. Tragicorum p. 298 ſqq. iam adnotaui, hic addam pauca. Fragmentum nobile apud *Athenaeum* VI. pag. 235 ſq. emendaturus *Heringa* in Obſſ. criticarum libro p. 298 ſqq. id Epicharmo tribuit. Enimvero oculorum errore factum eſt: nam illud ſub *Alexidis* nomine laudauit Athenaeus; at tum ante illud ex Epicharmi Spe ſ. Pluto fragmentum repoſuit: tum fragmento Alexidos, quod emendatius dedit Heringa, finito, ſubiicit *Athenaeus* p. 236. alia quoque huiusmodi paraſitum apud Epicharmum effari. Nullo dramatis nomine adpoſito, breve fragmentum Epicharmi legitur in Scholiis Marcian. ad Homeri Iliad. η. verſ. 93. Fragmenta eius collecta ſunt in *Henr. Stephani* Poeſi Philoſoph. p. 54 ſq. et in *Iac. Hertelii* Bibliotheca Comicor. Vett. Veronae, 1616. 8. p. 276 ſq. *Harl.*

EPICRATES Ambraciotes, mediae comoediae poeta, cuius laudantur dramata:

Ἀμαζόνες, [*Athen.* X. pag. 422. F.]

Ἀντιλαΐς, *Athen.* XIII. pag. 570. pag. 605. E. [*Eudoc.* p. 166.] quod drama antiquius eſt omnibus ſcriptis *Anti* prae ſe ferentibus, quae tam ſollicite duobus voluminibus collecta ſunt ab Adriano Bailleto. *Fabric.* Fragmentum apud *Athen.* l. c. corrigit *Abreſch.* in Dilucidatt. Thucyd. pag. 536. *Harl.*

Δύσπρατος, [P] [*Athen.* VI. pag. 262. E. qui animaduertit, Epicratem ex Antiphanis Dyſprato locum ſumſiſſe mutuum.]

Ἔμπορος,

yy) Fragmenta ſunt in Sentent. vet. com. Pariſ. 1553. 8. p. 118. apud Hertelium et in Grotii Excerpt. p. 674. Vixit tempore Ariſtotelis. *Harl.*

"Εμποϱος, [*Athen.* XIV. pag. 655. E. F. *Eudoc.* pag. 166.]

Χοϱός. Vide Suidam atque Athenaeum. [*Aelian.* H. A. XII. 10. quem locum explicat emendatque Toup. Emendatt. in Suid. I. pag. 126 sq. edit. Lips.]

Fragmenta apud [*Morel.* in Sentent. vet. comic. pag. 56.] Hertelium et Grotium, qui p. 669. Ἐπικϱάτην fabulae nomen perperam ponit, cum sit poetae. Locus est apud Athenaeum lib. II. Sed apud *Pollucem* lib. IV. sect. 121. pro Ἐπικϱάτης ὁ Κωμωδιδάσκαλος, viri docti e Falckenburgii Codice legunt Φεϱεκϱάτης. *Fabric.* Alius *Epicrates*, Aeschinis rhetoris curator, Cerybion cognominatus, *Athen.* VI. p. 242. D. *Epicrates Atheniensis*, adulator regis Persarum, id. VI. pag. 251. A. *Harl.*

EPIGENES Sicyonius. Vide supra Notitiam Tragicorum. [*Epigeni*, an Antiphani, drama Ἀϱγυϱίου ἀφανισμὸς tribui debeat, *Athenaeus* IX. p. 409. D. dubius est. Apud eumdem III. p. 75. D. pro *Epigenes* ἐν Βϱαγχίᾳ legi debere ἐν Βακχείᾳ, iam supra p. 304. obseruauit Fabricius. *Athen.* IX. p. 384. Ἐπιγένης ὁ Κωμωδοποιὸς ἐν Βάκχαις· cuius fragmentum numeris suis restituit *Toup.* in notis ad *Longinum* de Sublim. pag. 370 sq. edit. II. De scriptura fabulae Μνημάτιον vid. *Casaubon.* Animaduu. in Athen. XI. cap. 11. pag. 808. *Harl.*]

EPILYCVS Comicus, cuius Κοϱαλίσκον laudat Athenaeus lib. IV. p. 133. B. atque ita legit Suidas in Ἐπίλυκος, etsi lib. XIV. p. 650. F. apud Athenaeum editur Φαϱαλίσκος. [vid. *Casaubon.* ad Athen. IV. 3. pag. 252.] Idem Suidas in Κϱάτης, Epilycum, testatur, fuisse Cratetis, qui veteris Comoediae poeta fuit, fratrem, vt adeo *Epilycus* quoque antiquae comoediae poetis sit accensendus. Sed eo in loco Epilycus iste a Suida dicitur poeta epicus, forte per lapsum memoriae, vel quod heroicum poema etiam Epilycus iste composuit.

[EPINICVS, scripsit fabulam Μνησιπτόλεμον, in qua deridet Seleucum: vid. *Athen.* X. pag. 432. B. C. qui ex ea dedit fragmentum: item fab. Ὑποβαλλόμεναι, *Athen.* XI. pag. 469. A. it. pag. 497. A. et pag. 500. F. *Eudoc.* in Viol. pag. 166. *Harl.*]

EPITHERSES Nicaenus, grammaticus, scripsit de vocabulis comicis et tragicis, vt iam supra notare me memini e Stephano Byz. in Νίκαια. Similiter voces comicas illustrarunt Galenus, Palamedes, Theon, de quibus infra. Pro Ἐπιθέϱσης male Θέϱσις apud Erotian. in "Αμβην.

ERATOSTHENES Cyrenaeus scripsit libros πεϱὶ ἀϱχαίας Κωμωδίας, memoratos Athenaeo [XI. p. 501. D.], Scholiastae Aristophanis [Ran. 1060], Suidae et Galeno praefat. ad glossas Hippocratis: in illis res et verba in antiquae comoediae poetarum dramatis occurrentia explicauit, vt ex Galeni glossis in Hippocratem notatum *Iohanni Wowerano* lib. de Polymathia cap. 14. Septimum illius operis librum laudat *Harpocration* in Μεταλλεῖς. Idem opus respicitur a Cicerone lib. VI. epist. 1. ad Atticum, vbi Eratosthenem laudat, et a Plutarcho pag. 785. an seni gerenda Resp.

ERIPHVS Comicus integros versus Antiphanis descripsisse arguitur apud Athenaeum: Eius fabulae [Suidae etiam atque Eudociae pag. 167. memoratae:]

Αἴολος, [*Athen.* IV. pag. 134. C.]

Μελίβοια, [*Athen.* XV. pag. 693. C.]

Πελταστής, [*Athen.* IV. pag. 137. D.]

Vide *Hertelium* in Sententiis Comicorum et *A. Schottum* IV. 9. Obferuatt. humanarum. [citatur ab *Euftathio* pag. 1686. 1770.]

EVAGES Hydreates. Stephan. Byz. in Ὑδρέα.

EVBVLIDES. Vide fupra in Notitia Tragicorum.

EVBVLVS Athenienfis, antiquae et mediae comoediae quidam veluti terminus ac limes, vt eft apud Anonymum Olympiadum defcriptorem ad Olympiadem CI. annum 1. Mediae comoediae poeta dicitur *Ammonio* [?] in Ἔνδον. Dramata XXIV. Suidas zz), Athenaeus ei tribuit quinquaginta. Vtrumque numerum excedunt nomina fabularum obferuata a Ioh. Meurfio in Biblioth. Attica:

Ἀγκύλων, *Athen.* p. 369. D. 646. D. 668. D.
Ἀγχίσης, *Pollux* [IX. fect. 76.]
Ἀμαλθεία, *Athen.* [II. p. 63. D. coll. *Toupio* in Curis nouiff. pag. 222 fq. Lipf.]
Ἀμφίβολος aaa), *Pollux*, Athen.
Ἀνασωζόμενοι, *Athen.* VIII. pag. 340. C.
Ἀντιόπη, *Athen.* pag. 417. E.
Ἄστυτοι, *Athen.* pag. 69. E.
Αὔγη, *Athen.* [XIV. p. 622. coll. *Toupio* in Curis nouiff. p. 298 fq. Lipf.]
Βελλεροφόντης, *Athen.* pag. 666. E.
Γανυμήδης, *Athen.* pag. 110. A. 248. C. coll. Cafaubono ad Athen. III. 25. pag. 209.
Γλαῦκος, Harpocrat. [in Χρυσοχοεῖον et ad eum Toup. T. IV. p. 407. *Beck.*] *Pollux* [VI. 67.]
Δαίδαλος, *Athen.* pag. 247. A.
Δάμαλις α', β', Suid. in Ἀσκωλιάζειν bbb).
Δευκαλίων, *Athen.* III. pag. 100. F. 107. F.
Διογένους πρᾶσις, *Laertius* VI. 30.
Διόνυσος ἢ Σεμέλη, *Clemens Alex.* VII. Strom. p. 716. Athen. XI. p. 461. E. Suid. Zenobius IV. 66. Prouerb.
[Δόλων, *Athen.* III. p. 100. A. XI. p. 471. D. quem locum illuftrat, et quo vtitur ad aetatem Thericlis definiendam, *Bentleius* in Refponf. ad Boyl. p. 65. *Harl.*]
Εὐρώπη, *Athen.* pag. 417. C.

Ἠχώ,

zz) At *Küfter.* e codd. Parif. rectius edidit ἐδίδαξε δράματα ϱδ'. *Docuit fabulas CIV.* Apud eumdem Suidam editum eft, Eubulum fuiffe Κήττιον, *Cettium*, Athenienfem. *Menagius* quidem ad Diog. Laertium lib. II. fegm. 60. contendit, legendum effe Σφήττιον, a Σφηττός, quod erat nomen populi attici, tribus Acamantidis; quam opinionem comprobauit Küfter. ad Suidae locum. Enimuero *Toupius* in Curis nouiffimis in Suidam pag. 203. Oper. crit. edit. Lipf. [pag. 71 fq. T. III. ed. Opp. Toup. 1790.] vtrumque, tum Menagium, tum Küfterum, falli adfirmat, et Suidam ipfum tom. II. pag. 310. fcribere, Κηττοί· δῆμος τῆς Λεοντίδος: cum eo facere Harpocrationem ac Photium in Lex. inedito. Hinc Eubulum, hominem in fua arte celeberrimum, fuiffe oriundum, et proinde Κήττιον adpellatum. Floruit vna cum Anaxandride, Philetaero, Theopompo, aliisque comicis, fecundum *Saxium* in Onom. I. p. 67. circ. A. M. 3630. Olymp. CI. 2. ante Chr. N. 373. V. C. 379. *Harl.*

aaa) Excludenda eft haec fabula. Nam apud *Pollucem* IX. 91. e codd. reftitutum eft ἐν Παμφίλῳ, vti eft apud Athenaeum. vid. Πάμφιλος. *Harl.*

bbb) At *Hemfterhuf.* ad Ariftophanis Plutum 1130. Schol. vbi verba Eubuli citantur ex hac fabula, pag. 430. poft Bentleii curas corrigit Eubuli verfus, et in Suida, reiecta lectione vulgata ἐν Δαμάλιδι, primum corrigit aut ἐν Δαμάλιδι, aut cum Meurfio ἐν Δαμάλι α' f. πρώτῃ· tum, ignoto alias iftius fabulae nomine, malit vel ἐν Ἀμαλθείᾳ vel Δαιδάλῳ fubftituere. *Harl.*

Ἠχώ, *Athen.* VII. pag. 300. B.

Ἰάλεμος, *Athen.* III. pag. 106. A.

Ἰξίων, *Athen.* pag. 347. D.

Ἴων, *Athen.* [I. p. 23. A. pro Εὔβουλος Σίκων emendat Casaubon. in margine et in Animaduu. I. cap. 19. p. 57. Εὐβ. Ἴωνι· idem IV. pag. 169. F. VII. pag. 300. C. 302. D. 417. D.] *Pollux* [X. 106. vbi vid. Iungermann.]

Καλαθηφόροι, Ammon. in Ἔνδον.

Κάλλαισχρος, *Athen.* III. pag. 106. A.

Καμπυλίων, Suid. in Μάνερως, et Ἀνακάς· *Athenaeus*, qui lib. XI. p. 471. E. testatur, hanc fabulam, ab aliis tributam Araroti, Aristophanis F.

Κατακολλώμενος ccc), *Athen.* pag. 396. A. 442. C.

Κέρκωπες, Athen. [X. p. 417. et XIII. p. 567. quem locum emendat fuseque explicat *Toup.* Cur. nou. in Suidam p. 203 sqq.]

Κλεψύδρα, (scorti nomen) *Athenaeus* XIII. pag. 567. C.

Κορυδαλός, Phrynichus in hac voce.

Κυβευταί, *Pollux* VII. 33. sect. 205. cui loco addendus *Rich. Bentleius* Epist. ad Millium pag. 40. Meminit praeterea Hesych. Athen. [XI. p. 471. D.] et adpendix prouerb. Vaticana 2. 69. *Fabric.* add. *Hesych.* voc. Μάνης, ibique interpr. p. 537 sq. edit. Alberti tom. II. et *Ruhnken.* in auctario ad pag. 521. 1. qui etiam nomen auctoris Eubuli et fabulae loco Hesychii mutilo in Μάγνης restituit. *Harl.*

Λάκωνες ἢ Λήδα, *Athen.* p. 108. A. 330. C. 380. F.

Λυδία, *Athen.* [XI. p. 461. E. ἐν Λήδᾳ in gr. textu.]

Μήδεια, *Athen.* [VII. pag. 300. C.]

Μυλωθρίς, *Athen.* pag. 494. F.

Μυσοί, *Athen.* pag. 417. E.

Ναννίον, *Athen.* XIII. p. 568. F. ex quo loco patet, a quibusdam male hoc drama Philippidi tributum fuisse.

Ναυσικάα, *Athen.* pag. 295. D.

Νεοττίς siue *pullastra*, *Athen.* XI. p. 467. B.

Ξοῦθος, Schol. Euripidis ad Medeam v. 613.

Ὀδυσσεὺς ἢ πανόπται, *Athen.* [XI. p. 478. C. Emendat *Toup.* in Epist. crit. p. 90. ed. Lips.]

Οἰδίπους, *Athen.* VI. pag. 239. A.

Ὀλβία, *Athen.* pag. 640. B.

Ὀρθάννης, *Athen.* III. p. 105. F. 108. A. et D. 112. F. etc.

Πάμφιλος, *Athen.* [XI. p. 473. E. et ex codd. apud *Polluc.* IX. sect. 91. vbi vid. interprr.]

Παννυχίς, *Athen.* pag. 568. E.

Παρμενίσκος, *Pollux* [X. sect. 98.]

Πέλοψ, *Athen.* pag. 678. C.

Πορνοβοσκός, *Athen.* pag. 108. D. 371. F.

Πρόκρις, *Athen.* pag. 422. E. 553. B.

Προσουσία ἢ Κύκνος, *Athen.* pag. 301. A.

Σεμέλη ἢ Διόνυσος, vide supra in Διόνυσος.

Στεφανοπωλίδες, *Athen.* ddd)

Σφιγγοκαρίων, *Athen.* pag. 80. B. 499. E. 553. A.

Τιτθαί, *Athen.* [?] [III. pag. 106. A. VII. pag. 311. D.

ccc) Conf. *Polluc.* X. segm. 107. ibique interpr. coll. *Bentleii* Epist. ad Hemsterhus. pag. 102. fin. qui locum corrigit, atque *Casaubono* ad Athen. IX. cap. 12. *Harl.*

ddd) Lib. XIII. p. 557. F. XV. p. 679. B. et libr. IX. p. 384. C. ex correctione *Casauboni* tam marginali, quam in Animaduu. in *Athen.* IX. c. 8. pag. 662. vulgo enim legitur Εὔπολις, cuius tamen fabula eo lemmate est incognita. *Pollux* lib. X. sect. 120. ex codd. et emendatione doct. virorum ad illum locum: olim legebatur in contextu gr. et adhuc male seruatur in versione latina Εὔφημος ἐν ταῖς Στεφαν. de argumento fabulae vid. *Hemsterhus.* ad Polluc. X. sect. 69. pag. 1232. — Schol. Marcian. ad Homeri Iliad. σ. 234. conf. de vi et potestate voc. Στεφανοπωλίδες *van Goens* in Diatriba de Cepotaphiis pag. 92. qui non solum emendationem

pag. 311. D. XV. pag. 685. E. *Casaubon.* ad Athen. VII. cap. 17. pag. 543.]
Τιτᾶνες, *Athen.* pag. 229. A.
Τύραννος, *Athen.* pag. 260. C.
Φοῖνιξ, *Athen.* pag. 397. B.
Χάριτες, *Athen.* pag. 519. A.
Χρυσίλλα, *Athen.* XIII. pag. 559. B.
Ψάλτρια, *Athen.* XI. pag. 461. E.

Apud Hertelium et Grotium fragmenta insigniora huius *Eubuli* leguntur. Eidem *Hertelio* p. 537. memoratur Eubuli Δόλων, Μετακολλώμενος, Ὀρτάχνη et Τῆθαι. Sed Τῆθαι corruptum ex Τιτθαῖς, Ὀρτάχνη ex Ὀρθάνῃ, Μετακολλώμενος eadem cum Κατακολλωμένῳ. *Fabric.* Fragmenta eius sunt in Sentent. vet. Com. Paris. 1553. 8. p. 58. in *Hertelii* Biblioth. vett. com. p. 536. *Grotii* Exc. e trag. et comoed. gr. p. 646 sqq. et in *Rad. Wintertoni* Poet. min. graecis p. 495. — Ex Scholiaste inedito ad Platonem in cod. biblioth. Angelicae, excerpsit mecumque communicauit cl. *Siebenkees* duo Eubuli fragmenta incertae comoediae: fol. 244. ἡμεῖς ποτ' ἄνδρας Κεκροπίδας ἐπείσαμεν, Λαβόντας εἰς Ὑμήττον ἐξελθεῖν ὅπλα. fol. 144. Καθαρώτερον δὲ τῶν κεράμων εἰργάσμην, ἢ Θηρικλῆς τὰ ἐκπώματα. probabiliter ex fabula Δόλων. — Cum *Eubulo* comico *Gyraldus* dial. VII. de poet. confundit *Eubulum*, tyrannum Atarnes, de quo vid. *Pollucem* IX. sect. 93. ibique Kühn. et Hemsterhus. vbi mentio praeter ea fit poetae alicuius *PERSINI*, eiusdem aetatis, de quo ignoto poeta, nominisque scriptura ibidem copiosi sunt interpretes. *Harl.*

EVDOXVS Siculus. Laert. VIII. 90. Eius Ναύκληρος. Poll. VII. sect. 201.

EVETES Comicus memoratur Suidae in Ἐπίχαρμος.

EVNICVS Comicus, cuius Ἄντεια, (scorti hoc nomen,) ab aliis tributa Philyllio. Vide *Athenaeum* XIII. p. 567. et 586. Supra in AENICVS. *Eunicus* ἐν Ἀντίᾳ citatur a *Polluce* X. sect. 100. [vbi vid. omnino interpretes, *Theocr.* Id. V. 132. *Guil. Canter.* Nou. Lection. VI. cap. 25.]

[EVPHANES ἐν Μούσαις. *Athen.* VIII. pag. 343. B.]

[EPHEMVS vid. ad *Eubulum* in Στεφανοπωλ.]

EVPHORION Chalcidensis. Vide, quae supra in Notitia Tragicorum.

EVPHRONIS Comici haec Dramata laudantur Athenaeo, Suidae, Eudociae, Stobaeo et aliis:

Ἀδελφοί, *Athen.* [p. 379. C. coll. *Toup.* Cur. nou. in Suid. p. 207 sq. edit. Lips. *Casaubon.* ad Athen. pag. 837.]
Αἰσχρά, [*Eudoc.* p. 168. *Athen.* VII. p. 370. Küster. ad Suidam, voc. Εὔφρων.]
Δίδυμοι,
Θεῶν Ἐκκλησία,
Θεωροί, [*Eudoc.* l. c. *Athen.* pag. 399. B.]
Μοῦσαι, [*Eudoc.* l. c.]
Παραδιδομένη, [*Athen.* pag. 100. D.]
Συνέφηβοι, [*Athen.* pag. 377. D. *Eudocia* l. c.]

Fragmenta vide apud Hertelium, Grotiumque. [*Euphronis* commentar. citat *Athen.* XI. p. 495. C.] Alius *Euphron*, qui de re rustica scripsit, nisi apud Columellam pro *Euphrone* legendum ex Varrone et Plinio Euphranis.

EVPOLIS

tionem Casaubonianam *Athen.* IX. p. 384. probat, sed etiam animaduertit, *A. F. Gorium* in Obseruatt. ad monumenta antiqua tab. IX, tom. III. Inscr. Etrur. p. LXXXI. per errorem memoriae *Cleobulo* adscripsisse comoediam Στεφανοπωλ. quae esset Eubuli. *Harl.*

EVPOLIS Athenienſis, Cratini imitator, comoediae veteris poeta clarus Olympiad. LXXXVIII. eee) Suida [et Eudocia p. 167.] teſte, docuit fabulas XVII. decies victor. Sed Meurſio in Bibliotheca Attica obſeruata dramatum eius nomina plura, quam viginti:

Αἶγες, Plutarchus IV. 1. Sympoſ. Macrobius VII. 5. Erotianus in Πρόμαλον et Σελαχίοισι, *Priſcianus* lib. XVIII. Scholiaſtes Comici ad Veſpas [897. Pac. 790.] *Heſych.* in Ἱερεὺς Διονύσου, *Pollux* [X. 102. et 151.] Etymol. M. *Athen.* [III. pag. 106. B. 287. E. 301. A. etc.] Suidas in Χρή.

Ἀλιεῖς, *Pollux* X. ſect. 98. Sed ibi Codices MSS. pro Ἀλιεῦσιν exhibent Εἵλωσιν, vt in praeclara ſua Pollucis editione politiſſimi vir ingenii Tib. Hemſterhuſius adnotauit.

Ἀστράτευτοι, ἢ Ἀνδρόγυνοι, Suid. in Εὔπολις, *Laertius* III. 7. *Hephaeſtion* Enchirid. [p. 57. et 61.] *Athen.* p. 397. C. Scholiaſtes Comici ad Pacem 790. et Aues 1555. [Vltimum fragm. tentatur a Toupio T. II. p. 68. et in Append. T. IV. p. 467.]

Αὐτόλυκος, α', β', *Pollux* IX. 30. X. 45. 47. 161. Scholiaſtes Ariſtoph. ad Nubes 252. et Δεύτερος, ibid. v. 109. tum ad Veſp. 1020. Pac. 1164. Vetus Lex. Autolycus primus habitus praetore Ariſtione, Olymp. LXXXIX. 4. Vide *Athenaeum* [?] V. pag. 216. Autolycus ſecundus e priore Διεσκευασμένος, *Galen.* I. in librum περὶ διαίτης ὑγιεινῆς, tom. V. edit. Baſil. pag. 38.

Βάπται, Ammonius in Ὑπάγειν, *Heſych.* [vid. Βάστας. Schol. ad Ariſtoph. Plut. 884. Nub. 552. Ran. 421. Veſp. 685. Pac. 1243.] Harpocrat. *Athen.* p. 183. F. 370. B. *Platonius* de Different. Com. Scholiaſtes Iuuenal. 2. 92. *Hephaeſtion* Enchirid. fff) *Pollux* [VII. 123. X. 91. cum Toup. T. IV. p. 389.] Priſcian. lib. XVIII. et de metris. *Themiſtius* orat. 7. fab. 110.

Δῆμοι, *Plutarch.* in Camillo et Pericle ggg), p. 153. 165. *Pollux* [VII. 123. vbi vid. Iungermann. ibid. ſect. 164. IX. 43. 58. 69. 146.] *Athen.* [III. pag. 106. B. etc.] *Suid.* in Ἀργύρειος,

eee) Cel. *Saxe* in Onomaſt. lit. tom. I. pag. 42. refert eius aetatem ad A. M. 3568. Olymp. LXXXV. 4. ante C. N. 435. V. C. 317. conf. *Simſon.* in Chron. ad A. M. 3575. et 3590. *Hamberg.* in Zuverläſſ. Nachrichten etc. tom. I. pag. 221. collocat eius aetatem in Olymp. LXXXIV. A. M. 3560. ante C. N. 424. De numero fabularum apud Suidam vel erraſſe eum, vel corruptum textum eſſe, cenſet Küſter. ad illum voc. Εὔπολις, tom. I. p. 903. *Lucian.* Piſcat. cap. 25. de Eupolide Socratis irriſore, ibique interpr. tom. I. p. 595. edit. Reitz. et de illius dicacitate, in bis adcuſato, cap. 33. pag. 832. tom. II. *Harl.* Fragm. e Polluce 2, 59. emendat Toup. T. IV. p. 364. aliud e Schol. Soph. Oed. Col. 1596. id. T. III. p. 238. *Beck.*

fff) Pag. 14. et 15. edit. Paw. quod fragmentum correxit *Bentlei.* ad Callimachi fragm. XCII. p. 461. edit. Erneſti. probante *Koppierſio* in Obſeruatis philolog. p. 48. improbante vero, ſaltem dubitante *Paw* ad Hephaeſt. p. 110. Fragmentum apud *Polluc.* X. 91. corrigit Bentlei. in Epiſt. ad Hemſterhuſ. p. 100. adde *Suidam* in Ἀτρυφερεῖς, *Lucian.* aduerſ. indoct. cap. 27. p. 122. tom. III. edit. Reitz. euius et I. M. Geſneri notas conferes, ac *Petau.* ad Themiſt. fol. 434. *Harl.*

ggg) Conf. Eupolidea Stobaei p. 239. 49. *Ariſtides* III. p. 374. ad quem in Scholiis ineditis Eupolidis fragmentum latet, quod in lucem protulit in ordinemque redegit correctum *Valcken.* in Diatr. Euripidea p. 252. not. Idem ibid. p. 221. not. ſenarios Eupolideos, apud *Plutarch.* I. pag. 165. E. latentes ordinat emendatque. — Ex Eupolide multos veteres profeciſſe ac duxiſſe colorem, vberius docet cl. *Wyttenbach.* ad Plutarchum de S. N. V. p. 8. et 9. — Eupolidis Δῆμοι frequenter occurrunt in Scholiis ad Ariſtoph. Nub. 997. 1018. Acharn.

Ἀργύρειος, *Aphthonius* c. περὶ ἠθοποιίας, *Priscianus* lib. XVIII. Schol. *Aristophanis* ad Acharnenses [v. 529. vbi vid. Küster.] proferens locum, quem emendat *Christianus Wasius* in Senario, siue libro erudito de Licentia Veterum Poetarum p. 240. Fortasse etiam ex hoc dramate petita sunt, quae *Eupolidis* de Pericle adfert *Diodorus Sic.* lib. XII. [hhh]) et respicit *Lucianus* in Nigrino tom. I. p. 24. [cap. 7. tom. I. p. 46. edit. Reitz. vbi vid. interprr.] Comicum laudans et *Cicero* III. 34. de Oratore et in Bruto cap. 9. et 15. Male ἐν δόμοις pro δήμοις *Ammon.* in Τύραννος et *Stob.* ferm. 35. *Eustathius* ad Odyss. ζ'. p. 251. *Fabric.* Conf. *Valesii* Emend. lib. III. cap. 18. p. 98. sq. et Burmann. in Addendis p. 233. *Plin.* I. epist. 20. *Harl.*

Δραπέται, Etymol. M. in Ἀφαδός.

Δυάς, *Pollux* IX. 4. segm. 27.

Εἵλωτες, *Athen.* [IV. p. 138. E.] *Pollux* [IX. 74. X. 98.] Vide et supra in Ἁλιεῖς.

Κλοπαί, *Erotianus* in Ἡδύσμασι.

Κόλακες. Acta est Archonte Alcaeo Olymp. LXXXIX. 3. vt testatur *Athenaeus* V. p. 218. (in *Hephaestione* [pag. 42.] male igitur Κόρακες) *Pollux* [VII. 192. IX. 37. etc. X. 10. cuius locum emendat *Bentlei.* in Epist. ad Hemsterhus. p. 85. ibid. sect. 28. 39. 90. 97.] Suid. Phrynichus in Εὐδυμενία. Harpocrat. *Laertius* IX. 50. *Macrobius* VII. 15. Schol. Comici ad Nubes 52. et Pacem [38. Aues 284. 877.] *Plutarchus* VII. 1. Sympos.

Λάκωνες, Erotianus in Μυττωτόν. Respicit Plutarchus in Cimone et Anonymus in argumento in Cimonem Aristidis.

Μαρικᾶς, (male Μαρία apud Erotianum in Ψάγδας) *Aristophanes* Nubibus [552. vbi docetur, praesertim ab interpp. quando docta sit fabula.] *Plutarchus* Nicia p. 525. *Aelianus* XII. 30. Var. Harpocrat. Stephanus Byz. *Hesych.* [voc. Δῆλον πόλις.] *Pollux* [X. 73. vbi vid. interprr.] *Athen.* [XV. p. 690. E. coll. *Casaubon.* ad eum, p. 977.] *Quintil.* I. 10. [17. vbi vid. interprr.] Scholiastes Aeschyli ad Pers. Sophoclis ad Oedipum Col. et Aristoph. ad Plutum [1038. vbi vid. Hemsterhus. p. 378. Ran. 557. Aues 1555. Lysistr. 491.] et Nubes 549. 591.

Νεμενίαι, Schol. Aristophanis in argumento Acharnens.

Πόλεις, *Athen.* p. 394. E. 425. A. Harpocr. *Pollux* [II. sect. 77. vbi latinus interpres pessime vertit: *de VRBIBVS Eupolidis*, idem VII. 13. (coll. Toup. T. IV. p. 370.) 29. X. 192. vbi vid. interprett. et *Bentleius* in Epist. ad Hemsterh. p. 111 sq. pro inficetis, vt ait, illis senariis Kühnii, quos Eupolidi de suo donat, alios dedit aliquanto meliores; *Scholiast.* ad Luciani Timon. cap. 30. p. 142. tom. I. edit. Reitzii, *Casaub.* ad Athen. IX. cap. 11.] Stephanus

Acharn. 18. 877. (vbi est nobile illud fragmentum iam citatum, a multisque illustratum,) Aues 823. 877. 1568. Lysistr. 398. adde *Valcken.* ad Ammon. in Τύραννος p. 139. *Burmann.* II. praefat. ad Aristoph. pag. 19. fin. *Harl.*

hhh) Cap. 40. fin. p. 505. tom. I. edit. Wesseling. cuius notam et *P. Leopard.* Emend. lib. V. 14. et XVI. 14. conferes. Locum Schol. et versus Eupolid. copiose eruditeque emendat explicatque *Wyttenbach.* ad Plutarch. de S. N. V. pag. 7 sqq. *Harl.*

Stephanus Byz. Schol. Comici ad Ranas 1001. 1561. Acharnenf. 503. Vefpas [82. 98. 1263. Aues 881. 1297. (vbi male legitur Πύλαις) Pac. 1031. 1046. Lyfiftr. 270. add. Moeris in Λασανα ibique intpp. et Toup. T. IV. p. 286.]

Πρόσαμος, (hanc inter Eupolidis dramata refert Meurfius e *Quinctiliani* lib. I. cap. 10.) [17. p. 52. edit. Gesner. aut tom. I. p. 106. edit. Burmanni.]

Προσπάλτιοι [iii]), *Athen.* [VII. cap. 22. p. 326. vbi in textu Προσπαίτιοι· contra Schol. ad Ariftoph. Nub. 541. Προσπατάλιοι] Prifcian. lib. XVIII. Scholiaftes Comici ad Nub. 541. Vefpas 57. et Aues 840. Confer *Cafaubonum* ad Athenaei lib. VII. cap. 22. de varia fabulae fcriptura.

Πύλαι, Schol. Comici ad Aues 1297.

Στεφανοπώλιδες, Athen. lib. IX. p. 662. licet eo in loco Eubulum pro Eupolide legat Cafaubon. [?] [vide ad Eubulum voc. Στεφανοπωλ.]

Σφίγγες, Suid. in Νεανισκεύεται.

Ταξιάρχαι fiue Ταξίαρχοι, (Suid. in Ὄνος ἀκροᾶται σάλπιγγος,) *Pollux* [VII. 106. 168. IX. 58. 102. (em. Toup. T. IV. p. 382.) X. 17. 63. 136.] *Athen.* [IV. p. 170. D. Cafaub. ad eum pag. 303.] Ammonius in Ἀμυγδαλῆ, Scholiaftes Ariftoph. ad Aues 1294.

Ὑβριστοδίκαι, Ptolemaeus Hephaeftionis lib. VI. apud Photium.

Φίλοι, *Athen.* [VI. 18. pag. 266. F.] Pollux VII. 133. [em. Toup. T. IV. p. 374.] X. 85. Harpocrat. Ammonius in Σχισαί, Scholiaftes Ariftophanis ad Acharnenfes. *Cafaubonus* VI. 19. ad Athenaeum, [paullo ante ad fab. Προσπαλτ.]

Χρυσογένης vel Χρυσογονεῖς, vel Χρυσοῦν γένος, α', β', Harpocrat *Pollux* [VII. 86. IX. 26. X. 63. (de quo loco et fabulae nomine atque fcriptura vid. interprett. ad h. l. et ad IX. 26. adde *Reinef.* Var. Lection. lib. III. cap. 3. *Cafaubon.* Animaduu. in Athenaeum IX. cap. 17. Fragmentum explicat emendatque *Bentleius* in Epiftola ad Hemfterhuf. pag. 95 fq.) X. 140. vbi confules interpretes. Supra ad Cratini fab. Πυλαια. *Villoifon.* Prolegom. Homer. p. XXXIII fq. Schol. ad Ariftophanis Ran. 1068. Acharn. 3. Vefp. 641. 920. 1262. 1301. (quem loc. emendat Toup. T. IV. p. 123.) Aues 42.] Etymol. M. Suid. *Athen.* [IX. p. 375.] *Hephaeftion* Enchirid. [p. 60 fq. vbi de genere metroque Eupolideo, et conf. not. Paw p. 158.] *Prifcianus* de Metris Comicis, *Zenobius* 2. 19. Prouerb. et 6. 2.

Fragmenta huius Eupolidis exftant apud Grotium et Hertelium, cui p. 293. memorantur inter alia Eupolidis δημιοπράται, eidem προσπαίτειοι dicuntur pro προσπαλτίοις. [Ex *Olympiodori* comm. msto in Platonis Phaedon. dedit fragmentum et illuftrauit *Ruhnken.* ad Xenophont. M. S. p. 220. edit. Ernefti.] *Galeni* libri περὶ τῶν παρ' Εὐπόλιδι πολιτικῶν ὀνομάτων perinde, vt ipfius dramata Eupolidis interciderunt. De morte Eupolidis, vtrum ab Alcibiade, quod in Baptis eum perftrinxerat, deiectus fuerit in mare, quod negauit Eratofthenes, vide, quae viri docti ad *Ciceronis* lib. VI. epift. I. ad Atticum, et *Voffius* in Arte Hiftorica

iii) Schol. ined. ad Platonis Menex. in cod. bibl. Angelicae, Romae, Εὔπολις Φίλοις την Ἀσπασιαν χαρων καλει· εν δε τοις Προσπαλτιοις και ἥραν. *Harl.* In nomine Χαρων latere videtur deae inferioris nomen; in Profpaltiis Afpafiam adpellauit Iunonem, vt Pericles, eius amicus, erat Olympius. *Beck.*

ſtorica cap. IX. Seruum eius Ephialten quum dramata quaedam domino ſuo ſurripuiſſet, a cane ipſius correptum et interfectum narrat *Aelianus* lib. X. de Animalibus cap. 41. Alius iunior Comicus *Eupolis* in Διαιτῶντι citatur a Polluce VII. ſect. 168. De hoc fortaſſis intelligendus *Ouidius* in Ibin v. 532. et Epigramma lib. III. Anthologiae, vbi legas primam eius connubii noctem eamdem nouiſſimam vitae exſtitiſſe.

EVETES et EVXENIDES Comici antiquiſſimi, qui Athenis docuerunt fabulas eodem tempore, quo in Sicilia Epicharmus. Suid. in Ἐπίχαρμος.

EVSCHEMVS ἐν Ἐμπολῇ. *Athen.* XIII. pag. 571.

EVTHYCLES ἐν Ἀταλάντῃ laudatur a Suida Ἕβδομος βοῦς. Scholiaſtes quoque Ariſtophanis ad Aues memorat τὸν τὰς Ἀταλάντας γράψαντα. *Fabric.* [Ἄσωτοι ἢ Ἐπιστολὴ citatur ab *Athenaeo* III. p. 124. C. et ex hoc *Suidas* ſumſit ſua in Εὐθυκλῆς. Antiquae illum comoediae fuiſſe poetam, prodit *Eudocia* pag. 167. *Harl.*]

GALENVS Medicus πολυμαθέστατος inter alia ſcripſerat librum εἰ χρήσιμον ἀνάγνωσμα τοῖς πεπαιδευμένοις ἡ παλαιὰ κωμῳδία, vt ipſe refert ingenii ſui monumenta recenſens tom. IV. p. 368. ſiue, *num vtilis ſit Comoediarum lectio*, ac praeterea τῶν ἰδίως κωμικῶν παραδείγματα *Exempla vocum proprie Comicarum*. Tum de vocibus politicis Ariſtophanis, Cratini et Eupolidis libros IX.

GERMANICVM Druſi F. Comoedias graecas reliquiſſe, teſtatur *Suetonius*, in Caii Imperatoris vita cap. 3.

GLAVCO Comicus, cuius πρέσβεις memorantur in argumento Veſparum Ariſtophanis. [?]

HEGEMON Thaſius cognomento Φακῆ ſiue *lenticula* inter veteris Comoediae Poetas a nonnullis habitus eſt teſte *Athenaeo* lib. I. p. 5. [et XV. p. 698. D.] Epicharmi aequalis fuit, vt idem *Athenaeus* auctor eſt lib. XV. cap. 16. *Fabric.* Scripſit δείπνων ἀναγραφάς, *Athen.* I. p. 5. B. Φιλίννην, id. III. p. 108. D. XV. p. 699. A. vbi haec comoedia ſcripta dicitur εἰς τὸν ἀρχαῖον τρόπον, *priſco ritu.* Ibidem fertur primus Athenis in theatri ſcena de *parodiis* certaſſe atque viciſſe tum aliis parodiis, tum *Gigantomachia. Harl.*

HEGESIPPVS mediae Comoediae poeta, patria Tarentinus et a capillis retortis Κρωβύλος cognomentum, teſte Suida, nactus. Eius Ἀδελφοὶ et Φιλέταιροι ab Athenaeo p. 405. D. et pag. 279. D. citantur. Vide *Voſſium* de Hiſtoricis Graecis p. 372. vbi et de aliis Hegeſippis. [conf. *Caſaubon.* ad Athen. VII. 11. pag. 516.] Laudat praeterea Athenaeus Crobyli Comici, neſcio an eiusdem, Ἀπαγχόμενον, Ἀποδειπνοῦσαν, Ἀπολείπουσαν et Ψευδυποβολιμαῖον. Laudatur et Crobylus a Suida in Ὀψοφαγία et Harpocratione in Ὅτι χιλίας.

HENIOCHVS Athenienſis, itidem mediae poeta Comoediae, laudatur a *Stobaeo* ſerm. 39. [fragm. apud Stobaeum emendat *Valcken.* in Diatr. Euripid. pag. 277 ſq.] et aliis. Suidas haec eius dramata recenſet, quorum nonnulla etiam ab Athenaeo citantur:

Γοργόνες, *Athen.* pag. 483. E. Suid. [tom. II. pag. 63. vbi vid. Küſter.]

Δὶς ἐξαπατώμενος, Suid.

Ἐπίκληροι,

Ἐπίκληρος, Suid.

Θωρύκιον, Suid.

Πολύευκτος, *Athen.* IX. pag. 396. D. Suid. *Fabric.* conf. *Casaubon.* ad Athen. IX. 12. pag. 678. *Harl.*

Πολυπράγμων, *Athen.* pag. 271. A. Suid.

Τροχίλος, *Athen.* pag. 408. A. Suid.

Φιλέταιρος, Suid.

Apud eumdem Suidam in Πολύευκτος [et Eudociam p. 359.] male legitur Ἡνίοχον esse drama *Polyeucti* Comici, quum certissimum sit, Πολύευκτον esse drama Comici Heniochi. [*Küster.* ad Suid. III. pag. 144. Suidae locum ita corrigit: Πολύευκτος· τοῦτο δρᾶμά ἐστιν Ἡνιόχου τοῦ κωμικοῦ, ὡς Ἀθήναιος etc.] Fuit sane Polyeuctus Sycophanta quidam, contra quem dixit Dinarchus, laudatus Suidae in Παλιναίρετος, tum alius hoc nomine homo itidem pessimus, de quo idem Suidas suo loco.

HEPHAESTIONIS Grammatici Alexandrini Λύσεις Κωμικῶν καὶ Τραγικῶν ἀπορημάτων Suidas memorat.

HERACLIDES Κωμῳδιῶν ποιητής, cuius versus quosdam laudat *Athenaeus* lib. XII. pag. 534. Meminit et *Zenobius* VI. 34. et *Eustathius* ad Odyss. δ'. p. 144. *Fabric.* *Valcken.* in Epistola ad Roeuerum, praemissa *Vrsini* Virgilio — illustrato, p. XXI. putat, ne Athenaeum quidem legisse Heraclidae comoediam, et Ῥῆσιν ibi depositam repetiisse e Theopompo historico. *Harl.*

HERACLITVS, quem ἐν τῷ ξενίζοντι Ἑλένην laudat *Athenaeus* lib. X. p. 414. Comicis recte a me adnumerabitur, nisi nomen sit corruptum, quod in antiquioribus Athenaei editionibus legitur Ἡράγκειτος.

HERMIPPVS veteris Comoediae poeta kkk), Atheniensis, Myrtili, de quo infra, frater altero oculo mancus, auctor dramatum quadraginta, vt Suidas [ex eoque Eudocia pag. 167.] notauit. Ex his citantur in veterum scriptis: [¶]

Ἀθηνᾶς γοναί, Etymol. M. in Ἀργαῖος, Suid. in Ἀνθέων et Ἦ δ' ὅς. *Fabric.* [Schol. inedit. ad Platonis Gorgiam, in cod. Veneto et biblioth. Angelicae, Romae, adnotante cl. Siebenkees. τὸ ἀκκίζεσθαι ἐκ γυναικὸς εἰρῆσθαί φασιν Ἀκκοῦς καλουμένης, ἣν οὕτως εὐήθη λέγουσιν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἴσου θοιμάτιον καθελομένην ἡμίεργον ἀμφιέσθαι· εἴς τε τὸ κάτοπτρον βλέπουσαν πρὸς τὴν παρ' αὐτῆς ἔμφασιν εἰς αὐτὸ γιγνομένην, ὡς ἑτέρᾳ προσλαλεῖν γυναικί· μέμνηται ταύτης ἙΡΜΙΠΠΟΣ ἐν Ἀθηνᾶς γοναῖς καὶ ἈΜΦΙΏΝ ἐν τῷ δράματι αὐτῆς ὁμωνύμῳ. Locum Hermippi apud Suidam v. Ἀνθέων, tom. I. p. 211. corrigit *Toup.* in Epist. critica p. 54. edit. Lipsiens. *Harl.*]

Ἀρτοπώλιδες, *Hesych.* v. Δοκικῷ, *Pollux* VIII. 198. 202. Athen. III. p. 119. C. Suid. in Ἀγῆλαι, Schol. Euripidis ad Medeam et Aristophanis ad Nubes, *Fabric.* v. 557. ibique not.

kkk) Aspasia impegit dicam violatae religionis teste *Plutarcho*, in Pericle pag. 169.

not. Schol. corrigit *Hemsterhus.* ad Aristoph. Plutum p. 379. Schol. ad Aristoph. Aues v. 1555. *Harl.*

Δημέται, *Athen.* pag. 285. E. *Hesych.* in Οὐ φροντίς. Pollux [VII. 89. IX. 71. X. 165.] Suid. in Λεπτολογία et Οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ.

Δίμετροι. Vide infra in Ἴαμβοι.

Εὐρώπη, Suid. in Ῥάζειν.

Θεοὶ, *Pollux* IX. 126. *Hesych.* v. Μίλαξ. *Stephanus Byz.* in Τάναγρος, *Athen.* p. 426. F. 478. C. et F. 636. E. Scholiastes Comici ad Vespas 672. et Aues 1550.

Θεσμοφόροι, *Pollux* lib. X. cap. 26. [sect. 122. vbi vid. interprr.] Sed haec inter fabulas Hermippi Comici male a Meursio refertur; respicit enim *Pollux* opus Hermippi Smyrnaei in plures libros distributum de legislatoribus. [*Casaubon.* ad Athen. XV. 22. p. 995. apud Pollucem scribere iubet Φερμοφόροις. num recte fecerit, dubito.]

Ἴαμβοι, (Athenaeus lib. III. p. 76. C. et XV. p. 667. D. et p. 700. D.) Δίμετροι, (Schol. Aristophanis ad Vesp. 1164.) Τρίμετροι. *Fabric.* Schol. ad Aristoph. Plut. 701. Ἕρμιππος ἐν τῷ πρώτῳ ἰάμβῳ τῶν τριμέτρων· ad quem locum *Hemsterhus.* p. 238. bene adnotat, Ἰάμβους non fuisse comoediae titulum, sed operis, ex pluribus diuersaeque materiae carminibus iambicis conflati: idem Schol. ad Aristophanis Aues 1150. et Τετραμέτροις *Hermippus* laudatur a Scholiaste ad *Aristoph.* Aues 304. *Harl.*

Κέρκωπες, *Athen.* pag. 123. F. 105. B. 551. A. *Hesych.* v. Κολακοφορoκλείδης. Scholiastes Aristoph. ad Aues 1406.

Κόθορνοι, Pollux VII. 33. sect. 202.

Μοῖραι, Athen. lib. [VIII. p. 344. C. X. p. 418. D. XI. p. 488. A. XV. p. 688. A.] *Pollux* VII. 200. X. 136. *Suid.* in Ἴακχος. [Hermippi fragmentum apud Suidam in Ἴακχος, curatius distinguit, emendat, explicatque *Toup.* Emendatt. in Suidam part. II. p. 170. edit. Lips. alia in App. ad Toup. T. IV. p. 445. 489. tentantur.] Etiam Hermippus in Μύροις laudatur apud *Athen.* lib. XI. 476. D. [at *Koen.* ad Gregor. Cor. de Dialectis pag. 7. etiam h. Athenaei loco ἐν Μοίραις refingendum censet. *Harl.*]

Στρατιῶται, *Pollux* X. 182. Hesych. *Athen.* pag. 77. A. etc. Schol. Comici ad Pacem [1241. et ad Aues 1150.] *Zenobius* 2. 23. Prouerb.

Τρίμετροι. Vide supra in Ἴαμβοι.

Φορμοφόροι, *Pollux* [VII. 89. vbi in edit. Basil. male olim legebatur Μορφόρ. id. IX. 71. vbi vide interprett. et *Casaubon.* ad Athen. XV. 22. p. 994 sq. *Harl.*] *Athen.* XV. p. 700. D. *Hesych.* [in Διὸς βάλανοι, ex restitutione Casaubon.] Scholiastes Aristoph. ad Aues 750. Suid. in Ἀποδεδημηκότες.

Vide Meursium in Biblioth. Attica, et Hertelium atque Grotium in Comicorum fragmentis, Io. Spencerum in Notis ad Origenem aduersus Celsum. *Fabric.* Versus *Hermippi* acerbissimos in Periclem apud Plutarch. pag. 170. E. corrigit *Valcken.* in Diatriba Euripidea pag. 222. not. Idem in not. ad Eurip. Hippol. v. 1339. pag. 310. ex *Phrynichi* Adparatu Sophist. v. Ἀνήδομαι adfert versum Hermippi. *Harl.*

HERODICVS

HERODICVS Cratetius grammaticus, non Comoedias quidem, fed Κωμῳδούμενα [*Athen.* pag. 591. C. 586. A.] fcripfit, de quibus dixi in Notitia Tragicorum, vbi de *Afclepiade.*

HIPPARCHVS, veteris comoediae poeta, cuius Ἀνασωζομένους et Θαΐδα citat Athenaeus [p. 477. F. et 486. D. ac XV. p. 691. C. ἐν Παννυχίδι, *in pernoctatione,*] Ζωγράφον, Stobaeus: nefcio, an idem fuerit, cuius Αἰγυπτία Ἰλιὰς laudatur ab eodem *Athenaeo* lib. III. p. 101. A. 393. E. Suidas ait, dramata eius fuiffe περὶ γάμων. *Fabric.* Ἱππάρχος ἐν Παννυχίσιν citatur quoque a *Polluce* X. 108. vbi olim vitiofe legebatur Πολιτοίχοισιν, atque *Meurfius* ad Chalcidii Timaeum p. 9. inter ceteras Hipparchi fabulas enumerat Πολιτοίχους· fed e codd. Iungermannus atque Kühn. veriorem melioremque Polluci reftituerunt lectionem: quin illi etiam apud *Athenaeum* l. c. malint ἐν Παννυχίσι pro vulgato Παννυχίδι. *Harl.*

[HIPPOCRATES: ἐν Παρακαταθήκῃ citatus olim fuit apud *Pollucem* IX. fect. 58. et *Scaliger.* de Re Numm. p. 18. retinuit falfam illam lectionem, adpellauitque eum Comicum: at Salmafius *Cratetem* ibi reftituendum putabat; e contrario Kühnium fequutus *Hemfterhufius* e cod. repofuit Σωσικράτους· intelligit vero neque comicum poetam neque comicum argumentum: fed Παρακαταθήκην illam opinatur fuiffe orationem profam, argumentique f. philofophici feu ethici. *Bentlei.* in Epift. ad Hemfterhuf. p. 82 fq. lect. Ἱπποκράτους etiam iure cenfet effe fufpectam falfamque: corrigit vero vel duce ipfo Polluce aliis locis, Κράτους, vel ex cod. Voffiano Σωσικράτους vel denique fufpicatur Ἐπικράτους, ab Athenaeo aliisque paffim laudati; quod quidem propius ad vulgatam hic accedit lectionem. *Harl.*]

HIPPOSTHENES in Hippothoonte citatur a *Stobaeo* ferm. 22.

HIPPOTHOON Comicus aliquoties laudatur a Stobaeo. Alius *Hippothoon*, qui in Attica regnauit, vnde Eleufinam ἄστυρον Ἱπποθόωντος vocauit Nicander. Vide *Scaligerum* ad Chronica Eufebii pag. 21. editionis fecundae.

HOMERVS cognomento Sellus, grammaticus, fcripfit Suida [T] tefte περὶ τῶν Κωμικῶν προσώπων fiue de perfonis Comicis, et periochas feu argumenta Comoediarum Menandri. Apud eumdem Suidam in Σέλλιος legendum περιοχὰς Μενάνδρου non περὶ Μενάνδρου.

IBYCVS Rheginus Comicis videtur accenferi ab Aeliano VI. 51. de Animal. Καὶ Ἴβυκος ὁ Ῥηγῖνος, καὶ Ἀριστέας καὶ Ἀπολλοφάνης ποιηταὶ Κωμῳδίας ᾄδουσιν αὐτόν. Poteft tamen et debet illud ποιηταὶ Κωμῳδίας tantum referri ad binos proxime praecedentes Arifteam et Apollophanem, non ad Ibycum, de quo vide fis quae in Lyricis dixi.

ION Chius. Vide fupra in Notitia Tragicorum.

IOPHONTIS nomen inter Comicos refertur a *Grotio* in Excerptis pag. 876. non, quod pro Comico illum haberet vir fummus, fed quod vidiffet in quibusdam Stobaei codicibus comoediam Iophonti tribui, et a *Clemente* I. Strom. pag. 280. vbi eius αὐλῳδοὶ σάτυροι

τυρσι adlegantur, Comicum adpellari [lll]. Ceterum Tragicus fuit, vt dixi supra, et in codice MS. Stobaei non Comoediam, sed *Bacchas* tragoediae nomen Iophonti adscriptum Grotius reperit. Fuit et *Iophon* Cnossius, qui oracula versibus Hexametris reddidit, teste *Pausania* in Atticis pag. 84.

LAONIS Comici Διαθήκην citat *Stobaeus* p. 505. Florileg. edit. Grotii. Versus binos eiusdem Laonis in laudem Boeotiae et Boeotorum profert *Dicaearchus* in vita Graeciae pag. 174. edit. Hoeschelii.

LEVCON Agnusius veteris comoediae poeta clarus temporibus belli Peloponnesiaci. Eius dramata Suidae memorata:

Ὄνος ἀσκοφόρος [mmm], et Φράτορες, qui etiam ab *Athenaeo* et *Hesychio* citantur.

[LEXIPHANES, comoediarum poeta, de quo egit *Alciphron* lib. III. epist. 71. pag. 448. edit. Bergleri. *Harl.*]

LYCIS veteris Comoediae poeta subfrigidus ab *Aristophane* et aliis exagitatus, notante Suida in Φρύνιχος et Λύκις, Scholiaste Comici ad Ranas v. 14.

LYCON Scarphensis. Vide *Plutarchum* Alexandro p. 681. et de Alexandri Fortuna p. 334.

LYCOPHRON Chalcidensis tragicus, praeter alia, suo loco a me recensita, scripserat etiam περὶ Κωμῳδίας, teste *Athenaeo* lib. VII. pag. 278. et XI. pag. 487. E. vbi nonum librum operis illius citat. Meminit eiusdem operis sub initium libri XIII. pag. 555. B.

LYNCEVS Samius, grammaticus, discipulus Theophrasti ac Menandri aequalis, comoedias edidisse et vicisse apud Suidam traditur.

LYSIADES, Comicus an Tragicus, fabulas docuit Athenis Olymp. CXI. 2. Archonte Euaeneto, vt e veteri saxo docet *Fuluius Vrsinus* p. 26. Elog. Virorum illustrium. add. *Andreas Schottus* in vitis comparatis Aristotelis et Demosth. pag. 112.

LYSIPPVS. Vide supra in Notitia Tragicorum. [*] *Fabric.* Locum ex *Lysippi* Bacchis adfert *Pollux* X. sect. 154. in quo restituendo interpretes desudarunt. Melius ad metri leges constituit eum *Bentlei.* in Epist. ad Hemsterh. p. 107. *Harl.* Add. Toup. ad Poll. T. IV. p. 395. *Beck.*

MACHON Sicyonius, vel Corinthius, Aristophanis Byzantii Grammatici aequalis, Alexandriae vixit, sub Ptolemaeo Euergete et post: vide *Athenaeum* [II. pag. 44. D. VI. p. 242. A.

lll) *Casaubon.* tamen de Poesi Satyrica lib. I. cap. 5. p. 148. edit. Rambachii, suspicatur, Clementem l. m. vel scripsisse ὁ τραγικὸς, vel aliud agentem esse hallucinatum; nec praeter Sophoclis filium, quem paternae scriptionis aemulum fuisse constat, alium eo nomine dramaticum poëtam novit vllum. Plura de eo scripsi supra in notitia tragicorum deperditorum pag. 308 sq. *Harl.*

mmm) Apud *Suidam* voc. Λεύκων, tom. II. pag. 434. edit. Kusteri, quem videbis, et ex eo apud *Eudociam*, p. 282. tres fabulae distinctae numerantur, Ὄνος, Ἀσκοφόρος, Φράτορες. Vltimam fabulam commemorat *Athen.* VIII. pag. 343. C. sed ibi editum est ἐν Φράτερσιν· atque *Casaub.* Animaduu. in *Athen.* VIII. 6. pag. 596 sq. apud Suidam l. c. scribendum censet Φράτερες· Φράτηρ enim Graecis antiquioribus idem fuit ac posterioribus Φράτωρ· atque *Hesychius*, (non, vt Casaubonus scripserat, Suidas,) in Παλκεῖ habet Λεύκων Φράτερσιν. vid. *Alberti* ad Hesych. tom. II. p. 834. not. 21. et 22. *Harl.*

p. 242. A. p. 243. E. p. 244. B. 245. D. VIII. p. 337. C. VIII. p. 341. bis de Philoxeno, quae *Valcken.* in Koppierfii Obferuu. phil. p. 10. emendat, docetque, ab Euftathio ad Homeri Iliad. ψ'. pag. 1148, 19. inde effe fumta.] et *Ionfium* de Scriptoribus Hift. Philof. p. 167. Ex eius dramatibus fuere:

Ἄγνοια, [*Athen.* XIV. p. 654. qui locus eft claffìcus de eius aetate atque ingenio.]

Ἐπιστολή, [id. VIII. pag. 345. F.]

Χρεῖαι, quae ab eodem *Athenaeo* [XIII. pag. 577. D. 578 — 583. coll. *Toup.* Emend. in Suid. I. p. 69 fq. et II. p. 230 fq. edit. Lipf.] citantur. Fragmenta Machonis leguntur in collectionibus Hertelii et Grotii. [conf. *Cafaubon.* ad Athen. VI. 11. pag. 428 fq.]

MAGNES Athenienfis, Comoediae veteris poeta memoratus *Ariftoteli* cap. 3. Poetic. et *Ariftophani* in Equitibus 519. Anonymo περὶ Κωμῳδίας, qui Ariftophani praefigitur, et Suidae [atque Eudociae; vterque] nouem Comoedias eum docuiffe ac bis viciffe teftatur. Nomina dramatum *Magnetis:*

Βαρβιτίδες fiue rectius Βαρβιτισταί, [Schol. ad Ariftoph. Equit. 519. conf. Küfter. not. ad h. l.]

Βάτραχοι, *Ariftoph.* [Equit. 517 fqq. ibique Schol. *Eudoc.* l. c. quae fcribit: ποικίλας δ' ἐμιμεῖτο φωνὰς ἔτος.]

[Διόνυσος πρῶτος, *Athenaeus* quidem lib. IX. cap. 1. p. 367. F. καὶ ὁ τὰ εἰς Μάγνητα ἀναφερόμενα ποιήσας ἐν Διονύσῳ πρώτῳ. atqui Athenaei tempore iam incertum fuit, num Magnes verus illius dramatis fuerit auctor. Pariter excitat *Athenaeus* XIV. p. 646. E. ex *altero Baccho* locum: Μάγνης ἢ ὁ ποιήσας τὰς εἰς αὐτὸν ἀναφερομένας Κωμῳδίας ἐν Διονύσῳ δευτέρῳ. conf. *Cafaubon.* ad Athen. IX. 2. p. 638 fq. *Eudocia* l. m. adfcribit illi quoque Γαλεομυομαχίαν. *Harl.*]

Λυδοί, *Ariftoph.* [l. c. Eudoc. l. c.] *Hefych.* [voc. Λυδίζων vbi vide interpretes. *Suid.* voc. Λυδοὶ Μάγνητος.] et Photii Lex. MS. in Λυδίζων.

Ὄρνιθες, [*Ariftoph.* l. c.]

Πιταχὶς, Suid. in Νῦν.

Ψῆνες, Hefych. in Ψηνίζων. *Ariftoph.* l. c. [Eudoc. l. mem.]

Magnetis Νέμεις laudari a Suida in Νῦν exiftimauit Meurfius in Biblioth. Attica. Sed locum confideranti adparebit, refpici locum Platonis ex octauo de legibus paullo ante a Suida productum.

Inter antiquiffimos Comicos refertur *Magnes* a Diomede. Suidas ait, Magnetem adtigiffe adolefcentem tempora Epicharmi fenis. Vide infra in *Mullo*, et Bentleii Epiftolam Malelae fubiectam p. 32. Alius *Magnis* fiue *Magnes* Smyrnaeus poeta epicus libidinofiffimus Gygis tempore claruit, cuius Ἔπη, in quibus Lydorum virtutem in pugna equeftri aduerfus Amazonas praedicauerat, memorantur apud Suidam in Μάγνης e Nicolao Damafceno. Vide Excerpta Peirefciana pag. 450 fq.

[MATRIS. Rectius inter lyricos eum recenfere debueram; at ne plane illius obliuifcar, eius memoriam hic refricabo. Fuit autem *Thebanus*, et fcripfit *Encomium in Herculem; Athen.* lib. XI. p. 412. vbi vid. Cafaubon. p. 703. Id num vincta, an foluta oratione

ne conſcriptum fuerit incertum eſt; poſterius placuit *Langbaenio* ad Longin. de Sublim. ſect. III. 8. pag. 21. edit. Tollii, prius equidem adfirmare malim. Compoſuit *Hymnos* quoque: certe *Ptolemaeus Hephaeſtio* apud Photium Μάτρις, ait, ὁ Θηβαῖος ὑμνογράφος μυρσίνας παρ' ὅλον τὸν βίον ἐσιτεῖτο. Illum quoque *Athenaeus* II. p. 44. D. prodit per omnem vitam a vino et aliis deliciis abſtinentem nihil praeter paucas myrti baccas ediſſe. Athenaeus autem, quando l. c. vocat eum *Athenienſem*, ex Photio corrigendus, Μάτρις ὁ Θηβαῖος, videtur *Toupio* ad Longini locum p. 279. atque ille ibidem apud *Diodorum Sic.* I. 24. Matridis fragmentum deprehendit poeticum ac redegit in ordinem. Tumorem et pueriles luſus carpit *Longinus* in eo, quum iſte et Amphicrates atque Hegeſias ſibi deo pleni viſi loquerentur. *Harl.*]

MEGARICAM Comoediam per aliquod tempus in pretio fuiſſe narrat Diogenianus in proverbio γελὼς Μεγαρικός.

MELITVS Socratis accuſator, Comoedias quoque, teſte Suida, compoſuit. *Fabric.* Vnde hauſerit haec Fabricius, equidem neſcio, neque curo. Enimuero a *Suida* in Μέλιτος tom. II. p. 526. dicitur is clare, Τραγῳδίας ποιητὴς ὑπόψυχρος atque *Eudocia* pag. 301. πεπόιηται, ait, δ' αὐτῷ καὶ τραγῳδίαι· — ἔγραψε περὶ τοῦ ὄντος· ἦν ἐπὶ Ζήνωνος καὶ Περικλέους καὶ Σοφοκλέους. adde Schol. ad Ariſtoph. Ran. 1337. *Aelian.* H. V. lib. II. cap. 13. pag. 103 ſq. ibique Perizon. edit. Abr. Gronouii, inprimis lib. X. cap. 6. vbi dicitur Μέλιτος ὁ τραγῳδίας ποιητὴς, et *Bentlei.* Reſpon. ad C. Boyle p. 167 ſqq. e verſione lat. Lennepii. Vid. ſupra in Notitia tum Lyricorum, tum Tragicorum h. v. *Harl.*

MENANDER Athenienſis, obſcurus poeta priſcae Comoediae, de quo idem Suidas mentionem iniicit.

MENANDER nnn) Athenienſis alter, nouae Comoediae poeta celeberrimus [?] CIX. vel CVIII. vel vt Apollodorus in Chronicis, CV. dramatum auctor, octiesque victor, Philemone

nnn) Praeter Menandros binos Comicos, fuere et alii, vt 3) *Menander* Smyrnaeus victor Olympici certaminis apud *Artemidorum* IV. 84. neſcio idemne IV. 51. 4) *Menander* ab Alexandro M. interfectus. *Plutarch.* Alex. pag. 697. et *alius* ex Alexandri ducibus, qui, defuncto rege, Lydiam tenuit, *Phot.* cod. LXXXIII. ex Dexippo. 5) *Menander* dux ab Athenienſibus in Siciliam miſſus Olympiade XCII. 2. Plutarch. Nicia p. 536. Idem fortaſſe cuius meminit in Alcibiade p. 211. 6) *Menander* e ducibus Mithridatis. *Plutarch.* in Lucullo p. 502. 7) *Menander* δρυμὸς, Diogenis Cynici diſcipulus, *Laert.* VI. 84. 8) *Menander* Heracleotes, qui de Re Ruſtica ſcripſit teſte Varrone et Plinio. 9) *Menander* Prienaeus, qui itidem de Re Ruſtica commentatus eſt. Varro, Plin. Columella. 10) *Menander* Medicus, neſcio, an ab alterutro duorum praecedentium diuerſus. Suid. in Αισχίδης. Scripſit βιόχρηστα, Plinio laudata. Vide *Reineſ.* p. 127. Var. Lect. 11) *Menander*, Byzantius poeta, cuius memini e Scholiis Graecis ad Hermogenem p. 38. Idem forte, qui Eratoſthenis diſcipulus fuit. 12) *Menander* Epheſius, de quo Voſſius in Hiſt. Graecis p. 386. 13) *Menander* Pergamenus, de quo idem Voſſius e Tatiano et Clemente: [quem quidem a Menandro Epheſio, a Ioſepho aliquoties laudato haud differre, probabiliter docet *Bachet Meziriac* ad Ouidii Heroid. part. II. p. 147 — 149.] 14) *Arrius Menander*, ICtus ſub Alex. Seuero, de quo dixi in Biblioth. Latina. 15) *Cn. Publicius Menander*, de quo Cic. pro Balbo cap. 11. 16) *Menander* Strategus Nyſaeorum in numo Valeriani apud Seguinum p. 94. 17) *Menander* Corinthius, de quo *Liban.* tom. II. p. 211. 18) *Menander* Rhetor, de quo infra lib. IV. 19) *Menander* Protector, de quo infra lib. V. inter Hiſt. Byzantinae Scriptores. 20) *Menander* Medicus in Veteri inſcript. apud Gruterum

lemone et aliis deterioribus poetis illi saepius praelatis. Vide Suidam et *Gellium* lib. XVII. cap. 4. Natus est Olympiade CIX. anno 3, mortuus, siue in Piraeeo portu submersus, siue alio fato exstinctus, (vide Vossium cap. IX. artis Histor. p. 52.) Olympiade CXXII. $\frac{1}{2}$. aetatis LII. Confer prolegomena graeca ad Aristoph. et inscriptionem veterem apud *Gruterum* p. 1027. nr. 2. Meursium de Archont. Athen. IV. 18. A. *Schottum* vitae Aristot. et Demosth. comparatae, p. 92. et *Oiselium* ad Gellii XVII. 21. [conf. *Corsini* Fastos Attic. tom. IV. p. 35. p. 53 sq. vbi ex Schol. Aristophanico adnotatur, Menandrum sub Archonte Diocle, quem alii rectius vocant Philoclen, quum anno aetatis duodeuicesimo iam excesserit, primum docuisse fabulam; denique pag. 76. e marmore Gruteriano, quod Fabricius iam indicauit, (quae inscriptio, deprauato tamen Archontis nomine, apud eumdem Gruterum p. 918. nr. 12. etiam occurrit,) annum mortis in Olymp. CXXII. $\frac{3}{4}$. collocat.] Theophrasti optimi Magistri et virtutum vitiorumque notatoris acutissimi disertissimique discipulus, teste Pamphila apud *Laertium* V. 36. Ingenio comico et describendis hominum moribus excelluit, ita vt Aristophani a Plutarcho et toti priscae comoediae a *Dione Chrysost.* XVIII. p. 255. praeferretur ooo). Et Aristophanes grammaticus apud Scholiasten Hermogenis p. 38. dubium esse, ait, vtrum vita Menandrum, an Menander vitam expresserit ac depinxerit. Ὦ Μένανδρε καὶ βίε, πότερος ἄρ' ὑμῶν πρότερον ἐμιμήσατο; Apud *Abulpharagium* quoque p. 22. Menandri nomen reponendum, vbi Mayander Comoediae inuentor celebratur. Praetereo elogia Menandri apud *Ouidium* I. Amor. XV. 17. *Phaedrum* ppp) V. 1. *Manilium* V. 469 sq.

Gruterum p. 634. 7. 21) *Menander*, Menandri filius, Atheniensis, in vet. inscript. apud Gruterum p. 405. quae emendatior legitur apud Bernhard. de Montfaucon, in Diario Ital. p. 43. [22) *Menander* Laodicensis, *Eudocia* in Violar. p. 301. is scripsit Commentar. in Hermogenis τέχνην et Minuciani προγυμνάσματα, aliaque. *Harl.*]

ooo) Dionis locum emendat explicatque *Henr. Valesius* in Emendatt. lib. II. cap. 6. pag. 54 sq. Docet, Menandri comoedias olim in scholis declamari et actitari solitas esse, propterea quod mirifice composita esset oratio ad gestum et actionem, vtpote quae soluta esset absque particulis et coniunctionibus, vt notat *Dionysius Halicarnasseus* in libro περὶ ἑρμηνείας, in capite περὶ ἰσχνοῦ, ex quo loco lucem Valesius adfundit Dioni, et, (quod ait quoque *Demetrius* de Eloquutione §. 197.) adnotat, Menandri, λελυμένα ἐν τοῖς πλείστοις, fabulas actitatas fuisse, Philemonis autem comoedias totas inter se connexas et coniunctionibus frequentioribus copulatas firmatasque, lectioni seu recitationi fuisse commodiores. Hinc veteres rhetores atque eloquentiae magistri pueris et virginibus in primis lectitandum et ediscendum dabant, in scholisque praelegebant Menandrum. *Ouid.* II. Trist. 370. (vbi vid. Burmann. I.)

Fabula iucundi nulla est sine amore Menandri,
Et solet hic pueris virginibusque legi.

Comparatio instituebatur inter Menandrum, Philemonem similesque. vid. paullo infra ad *Philistionem*, et Burmann. ad Valesii locum. *Plutarchus* in epitome comparationis Aristophanis et Menandri, (tom. II. p. 852. s. tom. IX. Opp. edit. Reiske, p. 387 sqq.) totus est in ornando praeferendoque Menandro; in his pag. 390 sq. eum, scribit, cum venustate quadam vbique se gratum aptumque exhibuisse, in theatris, colloquiis, conuiuiis; suamque poesin ita composuisse, vt esset communissimus omnium; quae Graecia tulit, bonorum commentarium, qui legeretur, disceretur, et ageretur certatim. — — Menandri comoedias plurimos habere sacrosque sales, tamquam eo natos mari, quod venerem protulit etc. — Atque honor illi contigit, vt Athenis in theatro statua illius poneretur, teste *Pausania* lib. I. cap. 21. pag. 48. vbi vid. Kühn. *Harl.*

ppp) Menandri luxum in vestibus praeter Phaedrum perstrinxit etiam Tertullianus cap. 4. de Pallio: *prorsus si quis Menandrico fluxu delicatam vestem humi protrahat.* Hanc enim lectionem codicis MSti et antiquarum Tertulliani editionum e Phaedro adserit Salmasius, quum Cerda et alii, rectius

469 sq. *Propertium* lib. III. XX. 28. [vbi vid. Burmanni II. not.] *Alciphronem* Epist. vlt. aliosque quam plurimos: [collegit illa et praemisit nouae suae editioni Clericus.] e recentioribus *Sam. Petitum* ad Leges Atticas p. 313. *Iac. Gronouium* tom. II. Antiqu. Gr. tabula XCVIII. (vbi Menandri Icon vetus e Fuluii Vrsini Elogiis p. 33. et sex in Menandrum disticha qqq), quae creduntur esse Aeliani,) et *Vauassorem* p. 88 sq. de Ludicra Dictione, qui cum Iosepho Scaligero praeterea contendit Menandrum a [?] Phrynicho et Thoma Magistro temere postulatum fuisse neglecti Atticismi. Nihil vero notius, quam Terentium, principem latinae Comoediae, Menandri imitatione ita fuisse delectatum, vt *dimidiatus Menander* a Iulio Caesare diceretur, teste Donato in Terentii vita. Sic Menander quoque strenue vsus fuit poetarum, qui ante ipsum scripserant, laboribus, vt ostendit olim Aristophanes Grammaticus in *Παραλλήλοις* Menandri eorumque, quos imitatus est, Ἐκλογαῖς, et Latinus in sex libris *περὶ τῶν οὐκ ἰδίων Μενάνδρου*, tum Caecilius, quos laudat Porphyrius apud Eusebium X. 3. Praeparat rrr).

Pro

rectius fortassis, malint *Maeandrico.* vid. *Salmasii* comment. p. 303 sq. *Fabric.* *Burmann.* II. ad *Propertii* IV. el. 5. 43 sq.

Sed potius mundi Thais pretiosa Menandri,
Quum ferit astutos comica moecha Getas,

etiam de sensu et lectione loci Tertulliani disputat, reiicit Fr. Iunii in notis suis pag. 59. opinionem, *Menandri confluxu*, non aperte quidem damnat lectionem Salmasii, neque tamen alteram *Maeandrico* omnino respuere videtur: nam suspicatur, Tertullianum ante oculos habuisse *Virgil.* V. Aen. 250.

Victori chlamydem auratam, quam plurima circum
Purpura Maeandro duplici Meliboea cucurrit.

In verbis autem Propertii *mundum* Menandrum non exponit cum Brouckhusio, vnguentis delibutum; sed cum patruo suo ad *Phaedrum* V. fab. 1. 12. refert potius id epitheton ad sermonis elegantiam. *Harl.*

qqq) Epigrammata tria graeca in Menandri laudem e fragmento antiqui marmoris descripta publicauit *Gerhard. Falckenburgius* notis ad Nonnum p. 878. Plura Menandri versa fuisse ab Afranio, testis est *Cicero* de Finib. I. cap. 3.

rrr) Euripidem saepe imitatus est Menander. *Valcken.* quidem ad *Euripidis* Hippolytum v. 106. p. 177. D. v. 386. p. 206. B. C. v. 956. p. 267. E. luculentis id ostendit exemplis. Idem in Diatriba Euripidea pag. 284. B. apud *Plutarch.* tom. II. p. 1102. B. Menandri fragmentum reperit et restituit, corrigendo *λέγων τὸ Μενάνδρειον* pro vulgato *λέγων· τὸ μὲν ἀνδρεῖον.* Contra in vltima Socraticorum Epistola, ab Allatio vulgata p. 75. reponit *τυχόντα μὲν ἀνδρὸς* pro edito: *τυχόντα Μένανδρος.* *Toup.* in Emendatt. in Suidam part. III. pag. 572. edit. Lipf. imitationem Euripidis Menandream obseruat. Hinc vero factum esse arbitror, vt Euripidi interdum tribuerentur sententiae et versus, qui essent Menandri: et contra. In fragmentis quidem *Euripideis* a Musgrauio et Beckio V. C. collectis atque illustratis tom. II. plura eiusmodi confusionis reperiuntur exempla. Sic pag. 482. nr. XXVI. e *Stobaeo* tit. 22. edit. Gesneri adfertur fragmentum Euripidis, quod in edit. Grotii male tribuitur Menandro, in Comparatione autem Menandri et Philistionis, (Philemonis,) apud *Rutgers.* V. L. 4, 12. adscribitur Philistioni: ibid. nr. XXXII. e *Stobaeo* tit. 23. edit. Gesneri laudatur Euripideum, quod alii Menandro in Aspide adscribunt: pag. 484. nr. LVII. duo versus *Stobaeus* tit. 76. Menandro adsignat: contra Euripidi *Eustathius* in Odyss. pag. 49. edit. Basil. — pag. 488. nr. CXV. fragmentum Euripideum esse pronuntiat *Plutarchus* Opp. moral. p. 35. et p. 765. edit. Stephani: in *Stobaeo* Grot. tom. III. Menandro id vindicatur. pag. 496. nr. XX. apud *Stobaeum* Grot. tit. 4. et pag. 497. nr. XXXIX. apud Stobaeum tit. 20. alii libri Menandri, alii Euripidis nomen praefixum habent fragmentis. Atque sic plura eiusmodi commixtorum nominum exempla, quae siue ex similitudine sententiarum, siue ex imitatione vel clara olim, vel animo praecepta, oriebantur, procul dubio congeri possint. Contra e Menandro *Luciani* dialogi meretricii videntur effecti *Berglero* ad Aliciphr.

Pro Latino Cratinum, nescio an ex meliori codice, legit Gyraldus. De collatione sententiarum Philistionis ac Menandri dixi infra in Philistione. Neque tamen, vt fieri solet, defuit inuidia. *Octauius Horatianus* lib. IV. p. 80. apud ciues suos, quum Menander studiorum annis magnae scientiae laboraret inuidia, produxisse in theatrum fertur suem, partu plenam, exspectantibus auditoribus, ibique eius exsectum vterum in Euripo fuisse proiectum: quumque interfecti paene, (porcelli,) ductu tamen naturae agerentur; Athenienses, inquit, viri, si in paruis annis scientiam meam miramini, istos natura quis docuit? — Idem *Octauius Horatianus* f. *Priscianus* p. 81. adfert hoc Satirici, (Martialis V. 10.) *Parua* (vulgo, *rara) coronato plausere theatra* Menandro. *Fabric.* [De Menandro, eius vita, herma in honorem Menandri posito cum inscript. graeca, iisque, quae in vtramque partem de illius comoediis disputata sunt, multus est auctor libri: *Marmora Taurinensia dissertationibus et notis illustrata*, part. I. Augustae Taurinor. 1743. 4. nr. XIII. p. 169 sqq. *Harl.*] Fragmenta Menandri et sententias collegerunt Henricus Stephanus, Guil. Morellus, Hertelius praecipue et Hugo Grotius. [Excerptis e com. gr. p. 708 — 763. tum in *Rad. Wintertoni* poet. gr. min. p. 486 — 493. nec non in libro: Sententiae insignes graecorum quinquaginta Comicorum, quorum opera integra non extant, latino idiomate collectae, *Ignatii Albani* Opera. Brixiae per Bartholom. Fontanam, 1612. 12. — Nouae, eiusque plenioris editionis spem fecerat *Io. Clericus* in tom. IX. biblioth. selectae p. 185. et nomen expunxit, noua collectione inscripta:

Menandri et Philemonis reliquiae quotquot reperiri potuerunt; graece et latine cum notis Hugonis Grotii et Ioannis Clerici, qui etiam nouam omnium versionem adornauit, indicesque adiecit. Amstel. apud Thom. Lombrail, 1709. 8.

Haec editio, cuius mitem censuram leges in Actis Eruditorum Lipf. an. 1710. mens. Martio p. 111 sqq. magnas excitauit turbas, immo vero tragoedias. *Clericus* enim, vir alias excelsi ingenii, multarumque litterarum et in doctrinis philosophicis potissimum versatus, hic in alienam messem iniecerat falcem, nec satis praeparatus accesserat ad opus, cui legitime perficiendo impar erat, suscipiendum ac profligandum. Praeter ea liberioribus censuris in sua bibliotheca multorum odium atque inuidiam sibi conflarat. Hinc plures in Clericum tela acuerunt virulenta: quorum antesignani exstiterunt Bentleius ac Burmannus, perpetuus ille et acerbus Clerici obtrectator. Prior vero, quod ipse, acutissimo ingenio ornatus et ad artem criticam exercendam fere natus, fragmenta omnium poetarum graecorum cum emendationibus notisque, grande futurum opus, edere in animum induxerat, (quod quidem consilium postea, mutato vitae instituto, abiecit,) ad reliquias Menandri ac Philemonis emendandas intelligendasque inprimis aptus erat. Conscripsit igitur grauem atque eruditum, nomineque auctoris dignum libellum, in quo singula fere fragmenta persequutus, Clerici manifestat peccata, et varia ratione, maxime critica, pertractat vtriusque poetae reliquias: misit illum, tecto falsoque adsumto nomine ad typographum Waterum, nulla adiecta epistola, nulla

Alciphr. pag. 313. atque ipse *Alciphron* e Menandro multa transsumsisse videtur. vid. illum libr. I. epist. 28. collatis Menandri versibus apud *Athen.* VI. pag. 248. et Bergler. ad Alciphron. pag. 115. pag. 123. et alibi. *Harl.*

nulla nominis veri locique mentione facta, nisi vt primae paginae haec adscripta legerentur: „Haec edantur a cl. Petro Burmanno, qui praefationem, et si velit, dedicationem praemittat: scriptae hae emendationes opera extemporali, et finitae idibus Decembribus anno MDCCIX." adiecerat idem „Clericum omnia Menandri loca ex Alberti Fabricii bibliotheca graeca sumsisse, dramata scilicet ex Menandri, qui ibi legitur, catalogo, loca sine dramatis nomine ex indicibus Scholiastarum et aliorum scriptorum ibidem; nec tamen vmquam Fabricium laudare." Burmannus igitur, arrepta hac occasione Clerici infamandi, praelo subiiciendum curauit libellum a Bentleio ipso ita inscriptum:

Emendationes in Menandri et Philemonis reliquias ex nupera editione Ioannis Clerici, vbi multa Grotii et aliorum, plurima vero Clerici errata castigantur, auctore Phileleuthero Lipsiensi. Traiecti ad Rhenum, ex officina Gulielmi van de Water. 1710. m. 8. — recus. Cantabrig. 1714. 8.

Conf. de hoc et reliquis libris eristicis *Io. Christph. Wolf* in Epist. ad *La Croze*, in Thesauro Epistolico Lacroziano, tom. II. p. 23. 24. 63. et tom. III. p. 109. Mitissime et lenissime egit Bentleius cum Clerico, si comparas eius iudicia cum longa P. Burmanni praefatione. Quidquid enim durum, graue et virulentum dea Critica, aliorum malignitate, conuitiisque aut ignorantia et tumore maxime incitata irataque suggerere aut effari potest, hic propemodum omne in Clericum congestum et enuntiatum deprehendes; compara tamen *Dan. Guil. Trilleri* iudicium in carminibus illius theotiscis ethico-physicis, part. III. pag. 144 sq. At Burmannus a Clerico antea fuerat irritatus et quasi prouocatus. Totam vero illam Comicorum farraginem ex Grotii collectaneis, Meursii et Fabricii bibliothecis sine vllo iudicio et labore compilatam esse adfirmat; multa aperit Clerici peccata, nec pauca vtriusque comici loca post diligentiam Bentleii emendat aut interpretatur. Multae tamen Bentleianae opiniones sub examen vocantur et reiiciuntur, vel Clerico defenso, vel nouis emendationibus propositis, in Actis Erudit. Lips. mense Ian. 1711. p. 30 sqq. Bentleius autem quod ad fragm. 28. p. 14 sqq. quasdam modeste culpauit mutationes in Stephani de Dodone fragmento a *Iac. Gronouio* factas, hic aegre tulit dissensum. Scripsit igitur acrem libellum, omissa nominis sui mentione:

Infamia emendationum in Menandri reliquias nuper editarum Traiecti ad Rhenum, auctore Phileleuthero Lipsiensi: accedit responsio M. Lucilii Profuturi ad epistolam C. Veratii Phillellenis, quae exstat in bibliotheca Choiriae parte IX. Lugd. Batau. apud Io. Arnold Langerack. 1710. 12.

Multa acerbe dixit contra Bentleium, nec pepercit Clerico, quem e. gr. p. 35. vocauit ferum et insulsum contrectatorem vulnerum Menandri. Quae vero Bentleius in fragmento Dodonaeo mutauit et de Gronouio scripsit, ad ea labefactanda et repellenda a p. 34 — 80. omnes intendit neruos telaque. conf. quoque Acta Eruditor. Lips. mense Ian. 1711. pag. 38. vsque ad 40.

Partes tamen Clerici suscepit, atque, quamquam viribus, ingenio, sagacitate litterarumque copia impar, Bentleium turpiter et inclementer insultauit et conuitiis lacerauit *Ioannes Cornelius de Pauw*, falso nomine adsumto:

Philargyrii Cantabrigiensis emendationes in Menandri et Philemonis reliquias ex nupera editione Ioannis Clerici. Vbi quaedam Grotii et aliorum, plurima vero Phileleutheri Lipsiensis

fit errata castigantur. Cum praefatione Ioannis Clerici. Accedunt Antonii Mariae Saluinii, publici gr. litt. Florentiae Professoris annotata in Menandri et Philemonis Reliquias. Amstelodami, apud Henric. Schelte. 1711. mai. 8.

Docta longaque est huius libelli censura in Actis Eruditorum Lips. mensis Iulii 1711. pag. 295 — 302. et mensis Augusti pag. 365 — 373. cuius auctor (Berglerus, ni fallor,) dicteria acerba, conuitia atque maledicta aperta, quae in hac controuersia a litigantibus iactitata sunt, merito improbat, et modo Clerici, modo Bentleii, modo Paw emendationes probat aut reiicit, modo ab omnibus facit discessionem, nouamque lucem locis obscuris accendit. At multo acerbius insectatus est Pauonem, plura eius conuitia in Bentleium effusa congessit, Anglum saepe defendit, eo autem frequentius Pauonem culpat atque explodit, et multa Menandri ac Philemonis loca tentat, corrigit aut interpretatur *D' Orville* in Critica vanno in inanes Io. Cornelii Pauonis paleas etc. (Amstelod. 1737. mai. 8.) cap. V. p. 79 — 81. in primis cap. VIII. sect. II. pag. 223 — 251. adde cel. *Saxium* in Onomast. literar. vol. VI. pag. 194 sq. Sed satis de his criticis controuersiis, quarum tamen notitia omnino est in primis necessaria futuro Menandri ac Philemonis fragmentorum editori. — Pauca Menandri fragmenta recepit *Fuluius Vrsinus* in Carmin. IX. illustrium foeminarum, Antwerp. 1568. 8. pag. 279. — Eiusdem Sententiae, graece et latine, sunt inter Georgica, Bucolica et Gnomica poemata veterum, Geneuae apud Crispinum, 1569. et apud hered. E. Vignon, 1600. 12. tum in collectionibus sententiarum Frobeniana reliquisque, de quibus supra lib. II. cap. XI. disputatum est. Quas Comicorum, adeoque Menandri et Philemonis, sententias Wintertonii editio exhibet decurtatas, eas ex auctoribus, qui eas seruarunt, integras atque emendatas dedit cel. Brunck. in *Gnomicis poetis graecis*, Argentorati, 1784. 8. p. 189 sqq. et p. 334 sqq. criticis notis illustrauit. Id denique adhuc adnotandum est, scriptores ecclesiasticos per piam fraudem Menandro aut Philemoni versus adfinxisse atque suppofuisse, quibus ostenderent, veterum sapientum placita non abhorrere a christiana disciplina. vid. *Brunck.* ad Menandri fragmentum III. p. 336. adde *Ricard.* in versione Plut. gallica etc. et Ienens. Ephemerides litt. (Allgemeine Litteratur-Zeitung.) mens. Octobr. 1789. p. 77. *Lamb. Bos* Animaduersiones in Menandri Fragmenta, in eius Animaduerss. in Scriptores graecos, Franeck. 1715. 8. p. 12 — 19. et *Io. Gottfr. Hauptmann* de Menandro atque illius comoediis, Gerae, 1743. 4. Duo incertarum fabb. loca emendauit *Valcken.* ad Euripid. Phoeniss. p. 59. et 712. Multo plura Menand. loca exponit corrigitue *D' Orville* in Comment. ad Charitona. Ex incertis fabulis quaedam corrigit passim *Toup.* ad Suidam (et ad Hesych. atque Polluc. Tomo IV. ed. Oxon. 1790. item G. Wakefield in Silua Crit. fasc. I. c. 25. 47.): quae de certis idem iudicauit, ea suo quaeuis loco indicabimus. Apud Strabonem reperiuntur aliquot Menandri Fragm. e. g. lib. VII. p. 297. (p. 455. edit. Almel.) quod correxerunt *Salmas.* in Exercitt. Plin. p. 112. edit. Vltrai. et *Toup.* in Epist. crit. pag. 34. edit. Lips. *Harl.*]

Adriani Barlandi Scholia in Menandri Carmina siue dicta memorat *Valerius Andreas* Biblioth. Belg. p. 105. Pleraque etiam Monosticha, quae apud Grotium sine nomine leguntur, ad Menandrum referenda esse, intellexi ex collectione sententiarum Menandri alphabetica, quam manu exaratam euolui in bibliotheca Gudiana. [conf. supra lib. II. cap. 11. p. 743. et censorem edit. Clerici in Act. Erudit. 1710. p. 113. qui ad eundem cod. Gudianum prouocat et eadem paene scribit. An Fabricius quoque fuit censor? num vero monosticha illa, quae valde mutata reddidit *Brunck.* in Gnomicis poet. gr. p. 221 sqq. et p. 344 sqq. illustrauit,

cuncta sint referenda ad Menandrum, equidem haesito. Ex sententiis illis nonnulla contra feminas occurrunt in Ant. Eparchi codice. vide infra lib. V. cap. 45. vol. X. p. 487.] *Menandri* Comoediae XXIV. explicatae a *Mich. Psello*, memorantur in Antonii Verderii Supplemento Biblioth. Gesnerianae e Bibliothecis CPolitanis. *O thesauros*, exclamat *Allatius* hoc referens p. 69. libri de Psellis [sss]). Sed nemo hactenus thesauros illos protulit in lucem. Ac Menandri aliorumque poetarum graecorum poemata bene multa a graecis Imperatoribus ob amores et nequitias combusta interiisse scribit. Verba *Alcyonii* haec sunt p. 69. editionis Lipsiensis, quam curauit D. Io. Burchardus Menckenius: *Audiebam etiam puer ex Demetrio Chalcondyla Graecarum rerum peritissimo, sacerdotes Graecos tanta floruisse auctoritate apud Caesares Byzantinos, vt integra (illorum gratia) complura de veteribus graecis poemata combusserint, inprimisque ea, vbi amores, turpes lusus et nequitiae amantium continebantur, atque ita* Menandri, *Diphili, Apollodori, Philemonis, Alexis fabellas et Sapphus, Erinnae, Anacreontis, Mimnermi, Bionis, Alcmanis, Alcaei carmina intercidisse, tum pro his substituta Nazianzeni poemata* etc. *Petrus Alcyonius* lib. I. de Exsilio. Reliquum est, vt nomina dramatum Menandri, quae in veterum libris restant, et magnam partem ab Hertelio Grotioque, tum a Koenigio in Biblioth. et praecipue a Meursio in Bibliotheca Attica sunt obseruata, [et a nobis aucta,] subiungam.

Ἄγροικος ἢ ὑποβολιμαῖος, Suid. in Πέμπειν. [de h. l. vide *Küster.* ad Suidam III. pag. 73. *Bentleium* Emendatt. ad Menandrum p. 67 sq. (vbi se ipse laudat,) et *Toup.* Emendatt. in Suid. pag. 335 sq.]

Ἀδελφοί, quam fabulam in *Adelphis* suis expressit Terentius, notante Donato. Citant praeter Donatum *Athenaeus* [X. p. 431.] *Stobaeus*, [multis locis, a Clerico iam laudatis, quae omnia rursus hic memorare, superuacaneum mihi quidem esse videtur. Fragm. e Stobaeo pag. 98. edit. Franc. emendat *Toup.* ad Longin. de Sublim. pag. 281. edit. II.] Suid. in Κοινὰ τὰ τῶν φίλων. [?] Ammon. in Διέφθαρται. Iustinus Martyr de Monarchia pag. 109.

[Ἁλαὶ Ἀραφηνίδες, fabulam hanc fide atque auctoritate *Stephani Byzant.* in Ἁλαὶ Ἀραφ. p. 87. adnumerat Menandreis *Toup.* in Epistola critica p. 36. Illa vero nomen accepit ab eo, quod Halis Araphenidibus, qui locus Atticae est, res, de quibus agit poeta, gestae fuerint. *Harl.*]

Ἁλιεὺς siue Ἁλιεῖς, *Athen.* [XI. p. 486. E. p. 500. E. XII. p. 549. E. VII. p. 303. C.] *Pollux* [X. sect. 52. sect. 132. vbi ἐν Ἁλιεῖ, vid. interprr. et 145. *Casaubon.* ad Athen. XI. 10. de sensu loci Menandr. apud *Stobaeum* c. LXXV. p. 452. vid. *D'Orville* ad Chariton. p. 269. *Suidas* in Ἀναπειτῶ I. p. 175. si sequamur Küsteri emendationem.] Stob. Suid. Iustinus Martyr. pag. 108.

Ἀνατιθεμένη ἢ Μεσσηνία, Harpocr. Poll. Suid. in Ἀράβιος ἄγγελος. Apostolius in Ἀλληθεστέρα τῶν ἐπὶ Σάγρα et Ἀράβιος ἄγγελος.

Ἀνδρεία,

sss) Adde catalogum librorum mstorum graecor. qui Constantinopoli apud Christianos olim adseruabantur, in noua librorum rariorum conlectione, fascic. III. Halae Magdeburg. 1710. 8. p. 442. *Harl.*

ʹΑνδρία, Stob. Terentius *Andria;* ea forte Afranius. *Cic.* de optimo genere Orat. et de Fin. I. cap. 2. Suid. et Photius in MS. in Νεοττόν.

ʹΑνδρόγυνος ἢ Κρής, [ʹΑνδρόγυνα in Schol. ined. ad Platon. Theaetet. in cod. Angel.] *Athen.* VI. pag. 243. B. Stob. Suid. in Φίλοις. Apostol. XI. 75. Prouerb. Phot. MS. in Λαμία.

ʹΑνεψιοί, *Athen.* [XV. p. 700. B. et E. coll. *Casaubon.* ad eum XX. cap. 18.] Stob. Inde Afranii latina fab. *Consobrini*, laudata a Gellio, Charisio et Festo.

ʹΑντιόπη, Stob.

ʹΑξιάγναθος, Menandri apud Athenaeum, incertum, sitne dramatis an personae in dramate nomen. Vide Casaubonum lib. VI. cap. 11.

ʹΑπαγγελλόμενος. Vide infra ʹΕπαγγελλόμενος.

[ʹΑπιστος, *Suidas* in ʹΑβρα, vbi vid. *Küster.* tom. I. pag. 10. *Harl.*]

ʹΑρρηφόρος ἢ Αὐλητρίς, *Athen.* [X. pag. 442. C. et pag. 446. XIII. p. 559. E. *Casaubon.* ad Athen. X. cap. 12. p. 737. *Aelian.* V. H. lib. III. cap. 14.] *Pollux* [X. sect. 176. vbi vid. interpretes. Menandri versum digerit *Bentlei.* Epist. ad Hemsterhus. pag. 109. Locum quemdam huius fabulae explicat *D'Orville* ad Charit. p. 88.] Poll. Stob. Suid. Zenobius VI. 5. Prouerb.

ʹΑσπίς, *Poll.* X. sect. 137. *Stob. Harpocration* in Χαράκωμα. Erotianus in ʹΕμυξεν. Schol. Aristoph. in Acharnenses v. 283. Stephanus in ʹΙβηρίαι. *Constantinus Porphyrog.* cap. 23. de Administr. Imperii.

Αὐλητρίς. Vide in ʹΑρρηφόρος. *Stephanus Byz.* Fragmento de Dodone. Suid. in Δωδωναῖον. *Iustinus Martyr* de Monarchia p. 109. laudat Menandrum ʹΕν αὐλητρίσι.

Αὑτὸν πενθῶν, *Harpocr.* in Στεφανῶν, vbi vid. Maussac. Stob.

ʹΑφροδίσιον s. ʹΑφροδίσια, Stob. ac Suid. in ʹΑλήθεια, et ʹΑναθέσθαι.

Βοιωτία, Stob. Erotianus in ʹΗμιεκτέα. *Phot.* MS. in Περίνησα.

Γεωργός, alii, Γοργίας v. Clericum, Stob. Etymol. M. in Βυβών. Scholiast. Aristophanis in Plut. 652. *Stob.* [Fragmentum apud *Stobaeum* Floril. tit. LVII. emendatius reddidit *Toup.* in Epist. crit. p. 35 sq. edit. Lips. Idem ibid. Menandri fragm. ex hac fabula reperit apud *Plutarchum* in lib. περὶ πολυπραγμοσύνης, vol. VIII. p. 60. aliud ex hac fabula fragmentum latet apud Schol. *Hermogenis* p. 404. *Harl.*]

Γλυκέρα, *Priscianus* lib. XVIII. p. 1192. infra in Πολέμων. *Martial.* XIV. 187.

Δαιταλεῖς, Suid. in ʹΑπέδρα.

Δακτύλιος, *Athen.* [VI. 247. F.] Harpocrat. Suid. Ammonius in Παιδίσκη. Hanc Menandri fabulam *Casaubono* iudice ad Athen. VI. 12. p. 434. videtur transtulisse *Plautus*, cuius *Condalium* laudant veteres, Varro et alii.

Δάρδανος, Erotianus in ʹΗδύσμασι. Schol. Aristoph. in Aues 1562. *Priscianus* lib. VI. pag. 702. Theon progymnasm. pag. 48. (pag. 63. edit. Lugd.)

Δεισιδαίμων ttt), (ex Antiphanis Οἰωνιστῇ teste Porphyrio apud Euseb. Praepar. X. 2.) Clemens Alex. VII. Strom. pag. 712. Theodorit. VI. Therapeut. pag. 88. Stob. Phot. MS. in Ὅλολοι. [*Porphyrius* de abstin. libr. IV. 15. v. Clericum.]

Δημιουργὸς, *Athen.* IV. p. 172. D. *Poll.* [X. sect. 102. *Suid.* h. v. Vetus Lexic. in biblioth. Coislin. pag. 481.]

Διδύμαι, *Athen.* [IX. p. 373. D.] Harpocr. Laertius VI. 95. in Cratete.

Δὶς ἐξαπατῶν, Suid. in Ζάκορος et Ἀπόστα, [*Plutarch.* consol. ad Apollon. pag. 119. vid. Cleric. p. 46.] Δυς ἐξάποθον, Turneb. IX. 24. Fulgentius III. Mytholog. cap. 1. *Martial.* XIV. 14.

Δίφιλος, *Iustinus Martyr* de Monarchia p. 108. nisi locus corruptus uuu); nam eosdem versus Comico Diphilo tribuere videtur *Clemens Alex.* V. Strom. p. 611. et ex Clemente *Eusebius* Praepar. Euang. XIII. cap. 13. apud quos ambos esset legendum [?] ὁ Κωμικὸς Διφίλῳ, quod mihi durum videtur, licet fatear, dramata, quae apud Iustinum sequuntur, Menandri esse, non Diphili. [conf. *Bergler.* ad Alciphr. p. 123.]

Δύσκολος, *Athen.* [IV. p. 146. E. IX. p. 383. F. *Casaubon.* ad Athen. IV. 11. pag. 272 sq.] *Stob. Harpocr.* voc. Φυλή. *Iulianus* in Misopogone p. 63. edit. Petau. f. p. 342. Suid. in Πανικῷ δείματι. Ammonius in Εὐθεῖν et Εὐθύς. Porphyrius II. περὶ ἀποχῆς. Scholiastes Aristoph. in Acharnenses [vers. 1022. Schol. ad Aristoph. Lysistr. 2. et ex eo Suidas in Πανικῷ δείματι· Menandri autem verba digerit et tentat corrigere *Toup.* Emend. in Suid. part. III. pag. 318. edit. Lips. Plautus videtur hanc fabulam vertisse in sua, itidem *Dyscolus* dicta, cuius pauca supersunt fragmenta. Huc pertinet Agathiae in poetam epigr. de quo vide *Toup.* Epist. crit. p. 28. edit. Lips. *Harl.*]

Ἑαυτοντιμωρούμενος, Galen. tom. V. Basil. p. 592. Athen. [VI. p. 231. A. XIV. p. 651. A.] Stob. Et Terentii Heautontimorumenos e Menandro expressa est, notante Eugraphio. Terentius ipse reddidit *se ipsum cruciantem:* Cicero Tuscul. III. 27. *ipse se puniens. Fabric.* citatur in Schol. inedito cod. Angel. ad Platonis Phaedonem. *Harl.*

Ἐγχειρίδιον, *Athen.* X. pag. 446. F. Stob. Scholiastes Aristoph. in Vespas 191. *Suid.* in Κωρικυραῖος. *Zenobius* VI. 28. et IV. 75. Prouerb. [apud Schol. cit. ineditum ad Plat. Theaet.]

Ἔλεγχος, *Aphthonius* Progymnasm. περὶ Ἠθοποιΐας cap. 21. *Lucian.* in Pseudologista 888. edit. Paris. *Theon* in Progymnasm. p. 19. Prologum sub persona Ἐλέγχου introduxit Menander. Incertum igitur est, num totum ipsi drama sit tribuendum hoc nomine.

Ἐμπιμπραμένη, *Athen.* VIII. pag. 365. et XIII. pag. 559. F. Stob.

[Ἑορταί,

ttt) Δεισιδαίμων apud Schol. inedit. ad Platon. Theaetet. in eod. biblioth. angelicae Romae et Venet. obseruante cl. Siebenkeesio. Ab eodem Schol. ad Phaedrum Platonis citatur incognita Menandri fabula Δίδυμαι δευτέραι. *Harl.*

uuu) *Iustinum* errasse, putat *Heringa* in Obseruatt. critic. cap. 28. (quod variis Menandri reliquiis emendandis consecrauit,) pag. 244. *Harl.*

[Ἑορταί, *Philostratus* epist. 42. ex emendatione *Wesselingii* in diss. Herodotea pag. 159. τὰς γὰρ Παννυχίδας καὶ τὰς Ἑορτὰς, τὰ Μενάνδρου δράματα. Nam καὶ, quod vulgo sequitur voc. Ἑορτὰς, delet Wesseling. *Harl.*]

Ἐπαγγελλόμενος, Stob. serm. 35. et 49. Suid. in Εἰς τὸ δέον, vbi scribitur Ἀπαγγελλόμενος.

Ἐπίκληρος α΄, β΄, *Athen.* IX. p. 373. C. Stob. Harpocrat. et forte apud Suid. et Zenob. in Θρᾳκὸς ὅρκια οὐκ ἐπίστανται. [*Eustath.* in Hom. p. 1440, 50. ed. rom.] Quinctilian. lib. X. cap. 1. Χρήστης ἐπίκληρος Menandri citatur a *Theone* in Progymnasin. p. 49. nec satis bene, vt existimo, Vir summus Ioach. Camerarius legit ἐν Χρήστῃ et transfert *in praeclara*, pro ἐν Χρήστῃ *in foeneratore*.

Ἐπιτρέποντες, male alii Ἐπιτρέπων s. Ἐπιτροπεὺς s. Ἐπιτρέπουσα, *Quinctilian.* lib. X. cap. 1. [Schol. ad *Eurip.* Phoen. v. 1161.] *Alciphron.* Epist. vlt. *Athenaeus* III. pag. 119. XIV. pag. 659. B. Stob. Harpocrat. Schol. Aristoph. in Acharnenses 1114. Erotianus in Ἐχῖνον. Suid. in Ματρυλλεῖον. *Priscianus* lib. XVIII. p. 1168. *Sidonius Apollinar.* IV. 12. adde Casaubonum III. 33. ad Athenaeum, [et Clerici not. *Sirmond.* ad Sidon. tom. I. Opp. s. 947. Eiusdem argumenti est Terentii Hecyra.]

[Ἑταῖραι, Suidas in Ἀναπετῶ. Respicere videtur *Plutarch.* de Sanitate tuenda tom. II. pag. 132. vt a Clerico notatur. *Harl.*]

Εὐνοῦχος s. Εὐνοῦχοι, Stob. *Poll.* IX. sect. 45. Terentius Eunucho. Zenobius et Lucillus Tarrhaeus in Συστομώτερος σκάφης.

Ἐφέσιος s. Ἐφέσιοι, *Athen.* VII. p. 309. E. IX. p. 385. F. *Harpocrat.* in Κύκλοι. *Suid.* in Ἔνδυο. *Zenob.* VI. 9.

Ἡνίοχος, Stob. Harpocrat. *Ammonius* in Ἁρπαγή [coll. emendatione *Heringae* in Obss. crit. cap. 28. p. 286.] et Χειμάζει, *Iustinus Martyr* de Monarchia p. 107. [Locus a Iustino citatus occurrit quoque apud *Clement. Alexandr.* in Admonit. ad gentes pag. 49. vbi citatur Μεν. — ἐν Ἡνιόχῳ, ἐν Ὑποβολιμαίῳ τῷ δράματι· sed Cleric. malit deleri ἐν Ὑποβολιμαίῳ. Locum quemdam in hac fabula transsumsit Menander ex *Euripidis* Hippolyto v. 106. notante *Valcken.* ad illum, pag. 176. D. E. *Harl.*]

Ἥρως s. Ἥρωες, *Athen.* X. p. 426. E. Stob. Ammonius in Ἴσθι. Suid. in Ἀναλυθῆναι.

Θαΐς, *Propert.* lib. 2. V. 3. et lib. 4. V. 43. [et ad vtrumque locum Bruckhus. ac Burmann.] *Alciphron.* Epist. vlt. [II. epist. 4. pag 270. vbi legitur Θαΐδας, et *Bergler.* putat, duas Menandri fabulas sub hoc nomine fuisse.] *Athenaeus* p. 567. D. Harpocrat. *Plutarchus* de Audiendis Poetis tom. II. p. 19. Suid. in Κίγκλος. *Aelianus* XII. 10. de Animal. *Martialis* XIV. Apophoret. 187. *Sam. Petitus* III. 3. Misc. *Turneb.* IX. Aduers. 24. *I. Frid. Gronou.* lib. I. Obss. in scriptor. eccles. cap. 2. E Menandri Thaide petitum versum, ab apostolo Paullo sanctificatum notat Beza e vet. codice, in quo notatum *Menander* in Θαΐδι. Schurzfleisch malit in Λευκαδίᾳ, quasi librarius scripserit Λαδίᾳ. Sed nescio, quare non potuerit esse *e Thaide*.

Θεοφορουμένη, *Stob. Athen.* [XI. p. 472. B. p. 504. A. a Schol. ined. ad Platonis Cratylum. Locum Stobaei vid. in cl. *Schow* libro, charta papyr. p. 142.]

Θετταλή

Θετταλὴ f. Θετταλικὴ, f. Θετταλοὶ, Stob. *Poll.* X. fect. 115. Stephanus Byz. in Θεσσαλία, vbi vid. Berkel. p. 394. *Plin.* XXX. 1.

Θησαυρὸς, Stob. Terentius Eunucho. Suid. in Κάνθαρος.

Θρασυλέων, Alciphron. *Athen.* VI. pag. 248. B. Stob. *Harpocrat.* [in Φιλοσοφεῖν. adde *D'Orville* ad Chariton. p. 281 fq. qui locum corrigit quemdam pluresque laudat, et Toup. IV. 401.] Refpicit fortaffis *Iulianus* [?] in Mifopogone: ἐνόμισας ἂν Σμικρίνην ὁρᾶν, ἢ Θρασυλέοντα δύσκολον πρεσβύτην, ἢ στρατιώτην ἀνόητον. Apud Latinos eodem titulo fabulam docuerat *Turpilius*, (tefte Nonio,) interpres, vt videtur Menandreae. *Cafaubon.* pag. 435. ad Athenaeum.

Θρασωνίδυ τὸ μῖσος, Libanius Protheoria declamat. 31. tom. I. pag. 701. [vid. infra in Μισέμενος.]

Ἱερεία, *Zenob.* V. 39. Prouerb. *Iuftinus Martyr* de Monarch. p. 107. *Fabric.* Locum ex hac fabula apud Stobaeum corrigit *Toup.* in Emendatt. in Suidam pag. 24. edit. Lipf. *Harl.*

Ἴμβριοι, Stob. ferm. 3.

Ἱπποκόμος, *Laert.* VI. 83. [*Pollux* X. 80. vbi vid. interprr. ibid. fect. 98.]

Κανηφόρος, Stob. Harpocrat. Apoftolius I. 92. Prouerb. Suid. in Ἀντάλλαγον. *Fabric.* Menandri locum apud Suidam corrigit *Valcken.* Diatr. Euripid. p. 206. not. adde Suidam in Ἀποκριθῆτι, de quo loco vid. *Weffeling.* in Probabil. cap. 29. p. 250. in primis *Toup.* Epift. crit. p. 31. qui a Suida duo Menandri loca videt citata: alterum ex Κανηφόρῳ· alterum ex Ὑποβολιμαίῳ· ita pro vulgato Ὑποβολιμαῖα acute corrigendo. *Harl.*

Καρίνη, *Athen.* IV. pag. 175. A. Stob. Suid. in Ἀλύσιον.

Καρχηδόνιος, f. Καρχηδόνιοι, *Athen.* [IX. pag. 385. B. quem locum emendat illuftratque *Toup.* Emendatt. in Suid. part. III. p. 571 fq.] Stob. Scholiaftes Ariftoph. ad Vefpas 493. *Pollux* X. fect. 73. *Fabric.* Apud Pollucem olim legebatur Χαλκιδωνίῳ· ideoque Meurfius fabulam hoc nomine Menandreis reliquis addidit; enimuero perperam, atque Iungermann. Kühn. et Hemfterhuf. (qui de confufione vtriusque voc. haud infrequenti copiofus eft,) veram lectionem Καρχηδονίῳ e codicibus reftituerunt. Sic quoque apud *Apoftolium* Centur. XII. 7. et *Suidam* in Αἰτυέρους, tom. II. p. 452. illa fabula, quam latinam fecit *Plautus* in *Poenulo*, male vocatur Χαλκηδόνιον. *Toupio* l. mem. adnotante, Menander fumfit fententiam ex *Euripidis* Telepho, cuius meminit *Stobaeus* Floril. p. 131. edit. Grotii, viciffim *Heliodorus* Aethiop. lib. VII. p. 352. fimilem παροιμίαν ex Menandri haufit Καρχηδονίῳ. *Harl.*

Καταψευδόμενος, *Stob. Suid.* in Τὸν ἀφ' ἱερᾶς γραμμῆς et *Stephan. Byz.* in Μύλασα. [Schol. ineditus ad Platon. Theaetet.]

Κεκρύφαλος, *Athen.* [lib. VI. p. 241. F. 243. A. 245. C. XV. p. 691. C. *Heringa* l. c. pag. 247.] Stob. Suidas in Ἀβυρτάκη. [Schol. inedit. ad Platonis Cratylum.]

Κιθαριστὴς, *Stob.* [Ecl. phyf. pag. 16. quod fragm. Clericus pag. 200. inter incerta locat. conf.

conf. *D' Orville* ad Charit. pag. 93.] et ferm. 9. 93. 96. [*Athen.* VI. p. 247. F. XII. pag. 510. D.]

Κνιδία, *Stobaeus* ferm. 84.

Κόλαξ f. Κολακεία, *Athen.* VII. p. 301. X. p. 434. B. XIV. p. 659. D. XIII. p. 587. B. Stob. Terentius Eunucho, et ad prologum Donatus atque Eugraphius, e quibus difces, Plautum quoque et Naeuium id Menandri drama fuiffe imitatos. [conf. *Hemfterhuf.* ad Ariftoph. Plut. v. 935. pag. 326 fq. *Cafaubon.* ad Athen. X. cap. 9. *Heringa* l. c. pag. 247 fq.]

Κόλωνες, *Athen.* lib. VII. p. 301. nifi pro Κόλωσι legendum Κόλαξι. [et correxit Cleric.]

Κονιαζόμεναι, Stob. Serm. 106. (108.)

Κρής, vid. Ἀνδρόγυνον.

Κυβερνῆται, Stob. ferm. 22. Prifcianus lib. XVIII. p. 1183.

Λευκαδία, Stob. Harpocrat. Schol. Ariftoph. in Acharnenfes 283. Etymolog. et Suid. in Ζάκορος. *Zenobius* VI. 13. Prouerb. *Hefychius* in Λευκάδος, vbi male legitur Μένανδρος ἐν Λευκάσσειν, [vbi vid. interprr. *Strabo* X. p. 452. edit. Parif. et Bentlei. Emendatt. in Menandr. pag. 38 fq.]

[Λήμνιαι, *Athenaeus* VI. p. 258. E. memorat tantum, a Menandro in fabula illius nominis diligentiffime expreffum effe adfentatorem. *Harl.*]

Λοκροὶ, *Zenobius* VI. 27. Prouerb. et *Quinctil.* X. 1. vbi male *Lochos* editum pro *Locros.*

Μέθη, *Athen.* [VI. p. 146. D. p. 243. A. 247. E. VIII. p. 364. D. *Bentlei.* Emendatt. pag. 39 fqq. *Heringa* l. c. pag. 248.] Suid. in Ἄλλο.

Μελαγκώμιος, Stob.

Μεσσηνία, *Poll.* [X. fect. 101. vbi vid. interprr. et Hemfterhuf. malit Μεσσανία. Locum emendat *Bentlei.* in Epift. ad Hemfterhuf. pag. 102.] *Aelianus* XIII. 4. Animal. Suid. in Ἴσσα et Ψύλλα. *Demetrius* περὶ ἑρμηνείας §. 154. Vide et fupra in Ἀνατιθεμένη.

Μηναγύρτης f. Μητραγύρτης, Stob. Μηναγύρτης, Suida tefte, fuit Rheae facerdos, qui fingulis menfibus ftipem colligebat: at Μητραγύρτης, qui mulieres initiabat matri Deum. [vid. *Cuper.* Obferuatt. III. cap. 4. et *Clerici* not.]

Μισογύνης, *Phrynichus* in Γύρος, quo iudice princeps haec fuit Menandri comoediarum. *Harpocr.* [Toup. IV. 405.] *Stob. Poll.* VII. fect. 79. 87. X. 50. 127. 139. *Athen.* XV. p. 661. C. *Strabo* lib. VII. p. 296 fq. *Prifcian.* lib. XVIII. p. 1192. 1193. 1213. Ex eadem Comoedia [?] depromti verfus Menandri, quos profert *Lucianus* in Amoribus tom. I. p. 903 fq.

Μισούμενος, *Alciphron* vvv), *Poll.* X. fect. 146. Schol. Ariftophanis ad Vefpas 679. *Iuftinus Martyr* de Monarchia Dei p. 107. *Irenaeus* contra haerefes II. cap. 27. Phot. MS. in Σπαθᾶν. Martial. XIV. 14.

Νάννοι,

vvv) Haec comoedia exceitauit propemodum tragoedias. Clericus ex verbis *Libanii* fupra laudatis nouae fabulae titulum Θρασωνίδα τὸ μῖσος extundit: fed fecus fentit *Bentlei.* in Emendatt. in Menandri et Philemonis reliquias p. 33. arbitrans, Libanium refpexiffe ad Menandri fabulam Μισούμενον, nec

Ναῦνοι, vel potius Ναύνιον, [*Athen.* XIII. pag. 567.] *Meurf.* lib. I. cap. 17. Attic. Lect. *Stobaeus* ferm. XI.

Ναύκληρος f. Ναύκληροι, *Athen.* [IV. p. 166. B. XI. 474. C. *Heringa* l. c. pag. 248 fqq.] Stob. *Macrobius* V. 21. Schol. Sophoclis ad Oedipum Coloneum. [*Cafaubon.* ad Athen. IV. cap. 18. p. 298. fufpicatur, idem effe drama cum alio Κυβερνῆται infcripto.]

Νομοθέται f. Νομοθέτης, *Athen.* VI. p. 247. E. Stob. *Quinctilianus* X. 1. *Ammon.* in Λύχνος.

Ξενολόγος f. Ξενολογία, Stob. Theon Progymnafm. pag. 48. [cap. IV. pag. 63.]

Ὀλυνθία, Stob. *Poll.* X. fect. 170. Suid. in Φέρειν. Zenob. VI. 51. Prouerb.

Ὁμοπάτριοι, Stob. et Suid. in Ἀλφάνει.

Ὀργή, *Athen.* IV. p. 166. A. VI. p. 243. 247. XII. p. 552. Stob. Hefych. *Poll.* VI. 102. Prima haec fuit Menandri quam docuit Comoedia, certe prima earum, quibus vicit. *Eufebius* Chron. Μένανδρος ὁ Κωμικὸς πρῶτον δρᾶμα διδάξας Ὀργὴν ἐνίκα. *Syncell.* pag. 275. *Fabric.* eamque comoediam Olymp. CXIV. 3. A. M. 3683. ante C. N. 320. V. C. 432. docuiffe fertur, rationes fubducente cl. *Saxio*, Onom. I. p. 86. adde *Cafaubon.* ad Athen. VI. 10. pag. 425 fq. *Harl.*

Παιδίον, *Athen.* III. p. 94. *Stob.* *Poll.* X. fect. 187. [Toup. IV. 400.] Suid. in Ἀλεξιφάρμακα, et Ἀπόστα. Aliis Πεδίον, vitiofe.

Παλλακή, *Athen.* XIV. pag. 654. Stob.

Παννυχίδες, *Aelian.* VII. 19. Animal. *Fabric.* *Philoftrat.* epift. 42. *Weffeling.* Diff. Herodot. pag. 159. *Harl.*

Παρακαταθήκη, *Athen.* XIII. p. 571. *Stob.* *Poll.* IV. fect. 76. *Harpocrat.* *Ammonius* in Θύρα. *Hefych.* in Ὄφεις. *Iuftinus* de Monarch. p. 107. [*Cafaubon.* ad Athen. XIII. 4 pag. 870.]

Πέμπτος,.

nec nouae incognitaeque fabulae nomen poffe ex Libanii verbis: καὶ γέγονε ἁμίλλα προσηγορία τῷ δράματι τῷ Θρασωνίδῃ τὸ μῖσος elici. Excufat quidem Paw Clerici errorem, omittit vero τὸ ante μῖσος. Cum Bentleio faciunt *Bergler.* atque *Toup.* *Prior* ad *Alciphron.* II. epift. IV. Glycerae ad Menandrum, pag. 270. qui quasdam *Menandri* fabulas enumerat: εἴτε Θαΐδας, εἴτε Μισούμενον, εἴτε Θρασυλέοντα, εἴτε Ἐπιτρέποντας, εἴτε Ῥαπιζομένην, εἴτε Σικύων . . (lege Σικυώνιον,) etc. putat, prorfus Libanium non nifi Μισούμενον intellexiffe: atque fcribit, idem fentire *La Croze*, qui loca fibi obferuata, in quibus Thrafonidis mentio, ad Μισούμενον referat, ex *Diogene Laertio* lib. VII. fegm. 130. τὸν γὰρ Θρασωνίδην etc. et *Suida* in voc. Ἔρως pag. 862. edit. Küfteri, praeter ea ex difputationibus Epicteti ab *Arriano* fcriptis lib. III. cap. 26. ὅρα ἃ λέγει καὶ ποιεῖ ὁ Θρασωνίδης, vbi La Croze et Bergler. duo Menandri verfus efficiunt; fed diuerfimode corrigunt. *Toup.* in Epiftola critica p. 27 fq. edit. Lipf. vbi primum apud *Suidam* tom. I. pag. 245. qui in Ἀπαμφιέσαντες duo verfus ex Μισουμένου, nomine auctoris non addito, citat, cum Küftero intelligit Menandri fabulam eodem nomine infcriptam, in qua *Thrafonides* fiue *miles gloriofus* primas agebat: tum ad eamdem refert Libanii verba: poftea animaduertit, huc refpexiffe *Plutarch.* in libello περὶ Φιλοπλ. vol. VIII. pag. 81 fq. ἀλλ' ἐν τοῖς Θρασωνίδου κακοῖς ἔστιν, et duo, qui ex ea fabula depromti funt, verfus emendat. Huc quoque referendus illi videtur *Suidas* tom. I. pag. 252. Ἀπεκτάνκασι etc. verfusque ibi feruatos fuis reftituit numeris; denique adfert venuftum Agathiae epigramma, in quo ad hanc aliasque duas Menandri fabulas adluditur. *Harl.*

Πέμπτος, Ammon. in Δικαστής.

[Περικειρομένη. Ex *Agathiae* Epigr. Florileg. lib. VII. p. 588. huius fabulae titulum obferuarunt poſt *Fabricium* alio loco *Weſſeling.* in Diſſ. Herodotea p. 159 ſq. et *Toup.* in Epiſt. crit. p. 28. edit. Lipſ. adde *Salmaſ.* de Coma pag. 174. *Harl.*]

Περινθία, *Athen.* [VII. pag. 301. C. XI. 504. A.] *Stobaeus* Poll. [X. ſect. 12. vbi vid. interpr. coll. Bentleii Epiſt. ad Hemſterhuſ. p. 91.] *Harpocr.* Terentius Andria. Suid. et Schol. Hermogenis pag. 391. [*Iſ. Voſſius* ad Catull. pag. 308.]

Πιμπραμένη, Athen. pag. 365. D. Vide ſupra Ἐμπιμπραμένη.

Πλόκιον, Stob. *Aelian.* XII. 10. Animal. *Zenob.* VI. 8. Prouerb. *Gellius* II. 23. et III. 16. Hanc Comoediam in ſua Plocio expreſſerat latinus Comicus Caecilius, ſed parum feliciter, vt Gellio obſeruatum. [conf. *D' Orville* ad Charit. p. 122. et 660. *Heringae* Obſſ. crit. cap. 29. p. 251 ſq.]

Πολέμων, *Philoſtr.* Epiſt. 26. (Meurſii edit. 13.) Agathias in epigrammate lib. VII. Anthol. p. 588. latina verſio Ioſ. Scaligeri: „Quod Polemo ille facit, Glyceres qui coniugit auſert, in Thymela crines docte Menandre tua." Eadem comoedia Menandri fuiſſe videtur, quam ſupra memorabam, Γλυκέρα. *Fabric.* adde *Weſſelingii* Diſſ. Herodoteam pag. 159. *Harl.*

Προεγκαλῶν, Stob.

Πωλούμενοι, *Athen.* VI. pag. 248. D. *Harpocr. Clemens Alex.* VI. Strom. pag. 622. *Stob.*

Ῥαπιζομένη, *Alciphron.* [II. epiſt. 4. pag. 270. edit. Bergleri.] *Stob. Clemens Alex.* lib. I. Paedagog. cap. 4. Suid. Pollux VII. ſect. 51. [Schol. inedit. ad Platonis Theaet.]

Σαμία, *Phrynichus* in Λίβανον.

Σικυώνιος, *Alciphron.* Epiſt. vlt. [loco antea mem.] *Stob. Harpocr.* Suid. [in Ἄβρα e MSS. Küſter. quem vide. *Photius* in Lex. ined. apud *Toup.* Emendatt. in Suid. part. III. pag. 330. edit. Lipſ. Σικυώνια apud Schol. inedit. ad Platon. Theaet.]

Στρατιῶται, Stob. [E Plutarcho duo fragm. adiecit Cleric. pag. 166.]

Συναριστῶσαι, Athen. [VI. 12. p. 248. A. coll. *Caſaubon.* ad id caput p. 434 ſq.] *Stob. Poll.* [VI. ſect. 101. vbi vide interprr. Id. X. ſect. 18.] Suid. *Plin.* XXIII. 9. Etiam apud Suid. in [?] Ὦ μελὲ pro Μένανδρος συνερώσῃ Meurſius legit Συναριστώσῃ wwww). Caecilius fortaſſe latinus Comicus *Synariſtuſas* ſuas, quarum *Gellius* XV. 15. meminit, e Menandro fuerat mutuatus. Sed et *Crates* Comicus graecum drama hoc titulo ediderat, vt ſupra dixi.

Συνέριθοι xxx), Schol. Ariſtoph. ad Aves [v. 1490. coll. Clerici nota, et Bentlei. in Emendatt. pag. 59. Scholiaſt. verba corrigentem.]

wwww) Meurſio tamen accedit *Clericus* pag. 172. E contrario non videt, quum Suidas bis in Ἀπαστῷ et in Ὦ μελέ laudet Συνερῶσαν, cur mutetur, ratus, mulierem Συνερῶσαν, *riualem*, poſſe aptam fabulae materiem ſuppeditare. *Harl.*

xxx) Negat *Heringa* in Obſſ. crit. cap. 29. pag. 254.

Συνέφηβοι, *Cic.* cap. 6. de optimo gen. Oratorum et *Zenob.* V. 60. Prouerb. Verterat latine *Caecilius Statius*, laudat *Cicero* de N. D. I. cap. 6. et de Fin. I. cap. 2. *Fabric.* adde Clerici notam. De loco Menandri apud Zenobium vid. *Valcken.* ad *Euripidis* Phoeniss. v. 976. pag. 355. *Harl.*

Τίτθη, Suid. in Αἰτήσασθαι.

Τρέποντες, *Athen.* III. pag. 119. F. Vide Ἐπιτρέποντες.

Τροφώνιος, *Athen.* [III. p. 99. E. IV. p. 132. XII. p. 517. A. *Casaubon.* ad Athen. IV. 4. p. 251. et Clerici not. pag. 175 sqq.] Harpocr. Stob. [Flor. tit. IX. vbi quidam codd. tribuunt Philemoni.]

Ὑδρία, Stob. Hesych. Suid. *Athen.* [IX. p. 408. F. Schol. ined. ad Plat. Phaed.]

Ὕμνις, *Athen.* VI. p. 231. A. *Stob. Hesych. Harpocr.* Suid. *Ammonius* in Αἰτῶ. Cic. de Fin. II. cap. 7. Latinam fecit fabulam *Caecilius*, vid. *Petri Victorii* Varr. Lect. lib. I. cap. 11.

Ὑποβολιμαῖος, s. Ὑποβολιμαῖοι, [siue Ἄγροικος. Suid. in Πέμπειν. vid. *Toup.* Emend. in Suid. III. p. 335.] *Athen.* XIV. p. 644. Stob. p. 12. Eclog. et Serm. 11. et 89. *Quinctil.* lib. I. cap. 10. et lib. X. cap. 1. *Ammonius* in Λέμβοι. Vide et supra in Ἄγροικος. *Fabric.* Caecilii *Hypobolimaeum* s. *subditiuum* citat Nonius. Citat Menandri fabulam *Suidas* in Ἀποκρίθητι ex emendatione *Toupii* in Epist. crit. p. 31. Idem ibidem corrigit Menandri verba apud *Ammonium* voc. Λέμβοι, (vbi vid. Valcken. pag. 88.) Idem pag. 32. fragmentum apud *Stobaeum* in Ecl. physic. tit. X. p. 135. Grot. liberat vitio: et ib. multus est in restituendo interpretandoque loco apud *Stobaeum* Flor. tit. 122. et discedit ab opinionibus Grotii, Bentleii, Hemsterhusii et Vptoni docetque ad Menandri locum respexisse *Marc. Antonin.* II. 17. De loco Stobaeano in Floril. digerendo emendandoque copiosus est *Heringa* in Obss. crit. p. 255 sqq. et putat, a versu Πανήγυριν etc. nouum incipere fragmentum, sumtum vel ex dramate, cuius nomen fuerit Ἄνθρωπος, quod verterat forte Afranius, vel ἐξ Ἀνδρογύνου· discedit quoque ab emendationibus Bentleii, quod frequenter facere solet; a p. 259. persequitur critice loca Menandri, quae ex comoediis non nominatis ab aliis auctoribus depromta sunt. *Harl.*

Φανός, *Athen.* [VII. p. 314. B.] aliis, [vt *Athen.* IV. 171. A.] Φανίας.

Φάννιον, (Scorti nomen) Athen. XIII. pag. 567. D.

Φάσμα, *Athen.* XIV. p. 661. F. Hesych. *Terentius* Eunucho prol. v. 9. *Atilius Fortunatianus* p. 2672. Hanc fabulam latine expresserat Q. Lutatius Catullus. Meminit *Iuuenal.* VIII. 186. [vbi v. Grang.]

Φιλάδελφοι, *Athen.* [XI. p. 486. C. coll. Casaubono p. 804 sq.] Poll. [X. sect. 143. corr. a *Bentleio* in Epist. ad Hemsterhus. pag. 105.] Stob.

Χαλκεῖα,

254. Menandrum scripsisse fabulam hoc nomine: sed Scholiasten ad Aristoph. l. c. respicere, ostendit, ad eum locum, quem ex comoedia seruauit *Zenobius* Prou. V. 60. vtrobique autem legendum esse ἐν Συνεφήβοις, non in Συνερίθοις, idque patere ex verbis *Cic.* de Finib. I. 2. *Synephebos potius Caecilii, aut Andriam Terentii, quam vtramque Menandri legam. Harl.*

Χαλκεῖα, *Athen.* XI. p. 502. E. Harpocr. Stob. *Fabric.* De loco *Stobaei* Floril. tit. VII. 86. vide *D'Orville* ad Chariton. pag. 602. Apud *Nonium* laudatur *Caecilius* in *Chalcis*, quod Dionyſius Gothofredus poſitum putat pro Χαλκείοις. *Harl.*

Χαλκὶς, Suid. in Πέμπτη φθίνοντος. Forte eadem cum ſuperiore. [adde Clerici not. pag. 192.]

Χαλκηδόνιος, *Pollux* X. 20. [ſect. 73. ſed hodie legitur e codd. reſtitutum Καρχηδονίῳ, ad quam fabulam vid. ſupra notata.] Suid. in Λιτυέρσης. *Apoſtol.* XII. 7. Prouerb.

Χήρα, Harpocr. in Διαςῆσαι. Suid. in Ἀνάδοχον, [et in Ἀντάλλαγον ex emendatione Valcken. in Diatr. Euripidea pag. 206. not.]

Χρηςὴς ἐπίκληρος. Vide ſupra Ἐπίκληρος.

Ψευδηρακλῆς, Suid. in Ἅβρα [vbi vid. Küſter.] et Καρκίνου ποιήματα. Stob. *Athen.* [IV. p. 172. A. XIV. p. 644. C. XIII. pag. 587. B. coll. *Heringae* emendatione in Obſſ. crit. pag. 258 ſq.] Harpocr. *Ammonius* in Ἦς καὶ ἦσθα, et *Plutarchus* lib. de Diſcernendo amicum ab adulatore. [vid. *Caſaubon.* ad Athen. IV. cap. 21. et Clerici notas.]

Ψοφοδεής, Harpocr. Suid. Ὄνος λύρας. Photius MS. Confer *Meurſium* Attic. Lect. lib. II. cap. 6.

Argumenta comoediarum Menandri enarrauit, teſte Suida, *Homerus* cognomento *Sellus*, Grammaticus. Commentarium in Menandrum, *Soterides*, Epidaurius, Grammaticus. *Lynceum*, Samium, libro ſecundo περὶ Μενάνδρου laudat *Athen.* VI. p. 242. B. Menandri Comoedias, in conuiuiis olim ab hiſtrionibus non infrequenter actitatas, innuit *Plutarchus* ſub init. libri V. Sympoſ. Quin imo citius vinum, quam Menandri Comoedias, in illis deſideratas ait VII. 8. p. 712. [Idem refertur ad Peripateticos. vide infra in Catalogo illorum, tom. II. p. 305. vet. edit. De eius diſticho epigr. vid. ibid. p. 720. Quasdam ſententias gallice vertit *l'Eveſque* in: Characteres de Theophraſte et penſées morales de *Ménandre* traduits par Ms. *L'Eveſque.* Pariſ. 1782. 12.]

Scripſit et *Menander* iſte praeterea Epiſtolas ad Ptolemaeum et alia quam plurima, ſermone proſario, ſi Suidae credimus. Ἐπιςολὰς πρὸς Πτολεμαῖον τὸν βασιλέα, καὶ λόγους ἑτέρους καταλογάδην. At illa quidem, [P] quae hodieque ſub Menandri nomine ad Glyceram legitur Epiſtola, non Menandri eſt, ſed Alciphronis, inter cuius Epiſtolas penultimum locum occupat: [in edit. Bergleri lib. II. ep. IV. p. 242 — 273. *Menandri* hiſtorici loca in Excerptis Hoeſchel. emendat *Toup.* Emendatt. in Suid. p. 552. 562. 572. edit. Lipſ.]

MENECRATES Comicus, cuius apud Suidam memoratur Μανέκτωρ ἢ Ἑρμιονεύς. *Fabric.* Syracuſanus fuiſſe dicitur. vid. *Voſſium* de Poet. Gr. cap. 8. p. 92. et *Craſſum* in Hiſtoria Poetarum Graecorum, p. 339. Diuerſus eſt a *Menecrate*, Syracuſano medico, de quo vid. *Athen.* VII. p. 289. qui eſt locus claſſicus, *Suidam*, in primis *Mongitor.* in Bibliotheca Sicula, tom. II. p. 66. et de reliquis *Menecratibus*, quos enumerat Fabricius in elencho medicorum veterum, infra, vol. XIII. p. 333 ſqq. *Harl.*

MENIPPVS Comicus, cuius Κέρκωπας nominat Suidas. [*Eudocia* in Violar. p. 303. eius dramata fuiſſe ſcribit Κέρκωπες, Ὄφεις καὶ ἄλλα. *Harl.*] De *Menippo* Gadarenſi Cynico σπουδογελοίῳ, a quo dictae Satyrae Menippeae, tum de aliis Menippis conſulendus

dus *Laertius* lib. VI. et ad eum Aegidii *Menagii* obferuationes. *Menippus Magnes* Pancratiaftes memoratur Artemidoro lib. IV. cap. 44.

METAGENES Athenienfis, Comicus. Dramatum eius nomina Meurfio obferuata:

Ἀσκητής. Vide infra in Ὅμηρος.

Αὖραι, *Suid.* [Eudocia p. 303.] Harpocrat. *Athen.* [p. 355. A. 385. C. 571. B. et *Cafaubon.* ad Athen. VIII. 14. p. 621.] Scholiaftes Comici ad Aues 873.

Θουριοπέρσαι, *Athen.* p. 228. E. 269. E. 327. D. Suid. [et Eudocia] in Μεταγένης.

Μαμμάκυθος, *Athen.* VIII. p. 355. A. Suid. [et Eudoc. et *Cafaubon.* ad *Athen.* VIII. 14. pag. 621.]

Ὅμηρος ἢ ἀσκητής, Suid. Scholiaftes Ariftoph. ad Aues 1297.

Φιλοθύτης, *Pollux* [X. 88. ibique interprr. et *Bentleii* Epift. ad Hemfterhuf. p. 99. Id. X. fect. 115. ibique Hemfterhuf. *Athen.* [XV. p. 700. F. et ibi *Cafaubon.* pag. 996.] Suid. [Eudoc. l. m.]

[MNESILOCHVS. Eius Φαρμακοπώλην citat Scholiaft. ad Ariftoph. Aues 471. *Harl.*]

MNESIMACVS, [tefte *Athen.* IX. p. 307.] mediae Comoediae Poeta, cuius haec apud Suidam dramatum nomina ex Athenaeo occurrunt:

Βούσιρις, [*Athen.* pag. 417. F.]

[Δύσκολος, *Athen.* VIII. pag. 359. C.]

Ἱπποτρόφος, [*Athen.* pag. 301. D. 322. E. 402. F. coll. *Cafaubono* ad Athen. IX. 15. pag. 687.]

Φίλιππος, [*Athen.* p. 326. B. 338. B. 387. B. 418. B. 421. C.]

Etiam Ἀλκμαίωνα Mnefimachi laudat *Laertius* VIII. 37. [Fragmentum quoddam memorat Schol. Venet. ad Hom. Iliad. ξ. v. 231.] Alius *Mnefimachus Phafelites*, de quo Voffius in Hiftoricis Graecis.

MNESITHEVS Athenienfis Medicus περὶ ἐδεστῶν citatur ab Athenaeo lib. II. III. et VIII. Eius Epiftola περὶ κωθωνισμοῦ fiue de potatione, libro II. Idem fub initium libri II. profert eximium locum Mnefithei, (incertum an eiusdem,) de vfu vini; qui ex Comoedia repetitus videtur. Vnde *Mnefitheum* Comicis adnumerauit *Grotius* in Excerptis p. 903. Ceterum de Mnefitheo Medico, qui interdum *Mneftheus*, interdum *Mnefides* fcribitur, vide *Reinefium* in Var. Lect. p. 36 fq. *Harduinum* ad Plinium, et *Iacobi Oifelii* notas ad Gellium lib. XIII. cap. vlt. [vol. XIII. in Elencho medic. vett. pag. 341.]

MOSCHION. Vide fupra in Notitia Tragicorum, et *Iac. Gronouium* tom. II. Antiqu. Gr. tabula 73. vbi effigies Mofchionis fedentis, incertum, an Comici? expreffa ad vetus marmor *Fuluii Vrfini*, quod ille edidit pag. 30. Elog.

MVLLVS (Μῦλλος *Diogeniano* VI. 40. *Zenobio* V. 14. Prouerb. [P] et *Suidae* in Ἐπίχαρμος) Athenienfis, inter primos Comicos refertur a *Diomede* lib. III. p. 486. *Poetae primi*

mi Comici fuerunt Susarion, Mullus et Magnes. Hi veteris disciplinae ioculatoria quaedam minus scite et venuste pronunciabant.

MYRTILVS, Hermippi Comici frater, Lysidis F. comoediae veteris Poeta, cuius dramata a Suida [et Eudoc. p. 304.] memorantur Ἔρωτες et Τιτανοπᾶνες, siue vt Meursius in Biblioth. Attica p. 1573. ex Aspasio in IV. 2. Ethic. ad Nicomach. legit Τιτανόπαιδες. In Scholiis ad Comici Aues male editum est Τανοπάσγ. Laudat eumdem Myrtilum Pollux [VI. sect. 40.] *Phrynichus* in Καταφαγάς, [vbi vid. Nunnesium,] et Suidas in Λήμνιον κακόν.

NAVCRATES. Vide mox in NAVSICRATE.

NAVSICRATIS www) Comici Ναυκλήρυς ac Περσίδα memorat *Athenaeus* [prior. fabulam p. 296. A. 325. E. 330. B.] et ex hoc Suidas, quamquam in codicibus Athenaei lib. IX. p. 399. F. editur: Ναυκράτης ὁ Κωμῳδοποιὸς ἐν περσίδι. Nam ex Suida constat, legendum esse Ναυσικράτης. [Fragmentum apud *Athen.* VII. pag. 325. corrigit *Toup.* Emendatt. in Suid. III. pag. 492. coll. *Valcken.* in Diatr. Euripid. pag. 241. B.]

[NICANOR scripsit inter alia, Κωμῳδύμενα, teste Suida, h. v. *Harl.*]

[NICON citatur fragmentum ex eius Κιθαρῳδῷ, ab *Athenaeo* XI. p. 489. C. et *Polluce* VI. sect. 99. quod certatim restituere sustinuerunt *Casaubon.* ad Athen. XI. 12. p. 810. interpretes ad *Pollucis* locum p. 625. et *Heringa* in Obss. criticis, cap. III. p. 28 sq. *Harl.*]

NICOCHARES Atheniensis, veteris Comoediae Poeta, filius Philonidis Comici. Eius dramata:

Ἀμυμώνη, *Athen.* pag. 426. E. Suid.

Γαλάτεια, *Pollux* X. 23. sect. 93. (vbi male Nicocharmus pro Nicochare) zzz) Schol. Aristophanis ad Plutum [v. 179. vbi vid. Hemsterhus. pag. 57. et v. 303.] Suid.

Δηλιάς, Aristotel. cap. 2. Poetic.

Ἡρακλῆς γαμῶν, *Pollux* VII. 11. [sect. 40. vbi editum est ἐν Ἡρακλεῖ γαμουμένῳ.] Suid. [vid. Casaubon. ad Athen. XIV. 3. pag. 893.]

Ἡρακλῆς χορηγὸς, *Athen.* [p. 619. A.] *Pollux* [VII. sect. 45. coll. Toup. T. IV. p. 371.] Suid.

Κένταυροι, Suid.

Κρῆτες, *Pollux* [VII. sect. 83. et X. 141. coll. *Bentleii* epist. ad Hemsterhus. p. 105.] Suid.

Λάκωνες, quibus cum Aristophane Plutum docente certauit, teste Scholiaste Comici in argumento ad illam fabulam. Citat *Athenaeus* XV. pag. 667.

Λήμνιαι,

yyy) Cum *Cratino* confunditur. vid. supra not. ad *Cratem.* *Harl.*

zzz) At in recentiore editione graece editum est Νικοχάρες, in versione autem latina seruatum est vitiosum nomen, *Nicocharmus.* vid. ad Pollucis locum interpretes, de nominis scriptura fragmentique correctione copiose disputantes. Locum quoque tentauit *Bentleius* in epistola ad Hemsterhus. pag. 100 sq. *Harl.*

Λήμνιαι, *Athen.* pag. 328. E. 426. F. Pollux X. ſect. 107. Etymol. M. in Κώδιον. Suid. [conf. *Caſaubon.* ad Athen. VIII. 24. pag. 571.]

Πέλοψ, Suid.

Χειρογάστορες, Athen. XIV. [conf. *Caſaubon.* ad Athen. IV. 36. pag. 241.]

[NICOCLES, Athen. VIII. pag. 327. ſed *Caſaubon.* in margine correxit Τιμοκλῆς. *Harl.*]

NICOLAVS DAMASCENVS. Vide ſupra in Notitia Tragicorum.

NICOMACHVS Comicis accenſetur a Grotio in Excerptis p. 883. et fateor, quae ibi ex *Nicomachi* Ἐιλειθυία ab Athenaeo laudata Grotius repetit, comoediam potius ſapere, quam tragoediam: praeterea conſtat Pherecratis Comici fabulas quasdam *Nicomacho* tributas fuiſſe. Suidas [?] tamen inter Nicomachi Tragici fabulas Εἰλειθυιαν refert. Vide quae in Notitia Tragicorum, et paullo infra in Pherecrate.

NICOPHRON ſiue [vt apud *Polluc.* VI. ſect. 86. in Lex. biblioth. Coislin. pag. 483.] NICOPHON, Athenienſis, veteris Comoediae poeta, et Ariſtophani aequalis. Eius dramata:

Ἀφροδίτης γοναί, *Pollux* [X. ſect. 156.] Schol. Comici ad Aues 82. et 1283. Suid.

Ἐξ ᾅδε ἀνιών, Suid.

Πανδώρα, *Pollux* VII. 32. *Athen.* p. 323. C. Suid.

Σειρῆνες, *Athen.* p. 80. B. 269. E. 368. B. Suid.

Χειρογάστορες, ita enim legendum apud *Suidam* [et *Eudociam*, quae reliqua quoque nominat dramata, pag. 311.] pro Ἐγχειρογάστορες, vt ex *Polluce* IV. ſect. 56. *Athenaeo* III. p. 126. et Scholiaſte Ariſtophanis [v. 1550. vbi laudatur Nicophon ἐν Χειρογαστόρων γενεᾷ.] obſeruat Meurſius in Biblioth. Attica. Ab eodem Scholiaſte Ariſtophanis argum. Plut. 4. citatur *Nicophontis* Ἄδωνις. [conf. *Caſaubon.* ad Athen. pag. 240 ſq.]

NICOSTRATVS filius Ariſtophanis, idemque hiſtrio eximius, et mediae comoediae Poeta, teſte Athenaeo XIII. pag. 587. Citatur a *Clemente* I. Strom. pag. 209. et fortaſſe idem eſt, qui dictus eſt *Clytaemneſtra*, de quo *Laertius* in Polemone IV. 17. Vide et *Menagium* ad Laertii II. 59. vbi mentio Nicoſtrati alterius, qui *Theſeidem* compoſuit, et Xenophontis cuiusdam frater fuit aaaa). E prioris Nicoſtrati dramatibus ſunt:

Ἄβρα,

aaaa) *Nicoſtratus*, nulla fabulae mentione iniecta, citatur a Schol. ad *Euripidis* Phoeniſſas v. 1017. a *Polluce* V. ſect. 100. vbi dicitur Κωμῳδοδιδάσκαλος, vbi Kühn. in adnotatione, varia codicis lectione adducta, „tum vero, ait, ſequitur καὶ Νικόστρατος, qui, vt nota C. V. habet, ſub *Commodo* vixit, eiusque fabulae recenſentur XVI. apud Athenaeum, et IV. apud Suidam.“ Quod equidem non intelligo, aut falſum, aut duo confuſos fuiſſe putem. A *Suida* tom. II. p. 624. memoratur *Nicoſtratus*, Macedo, orator, aequalis Ariſtidis et Dionis Chryſoſtomi, ſub Marco Antonino, imperatore, qui praeter alia multa ſcripſit Ἐγκώμιον εἰς τὸν Μάρκον. — Ibidem p. 625. occurrit alius *Nicoſtratus*, hiſtrio comicus, qui optime fabulas agere credebatur: vnde prouerbium: ἐγὼ ποιήσω πάντα κατὰ Νικόστρατον. — Alius *Nicoſtratus*, homo diues, clarus, et praefectus, at ſordidus quoque, et regis Perſarum adſentator, vid. *Athen.* VI. p. 252. et VII. p. 289. alius, medicus, Oeae amator, id. XIII. pag. 586. E. F. De *Nicoſtrato*, muſico, vid. infra lib. III. cap. 10. ſect. 9. — *Nicoſtratus*, Rhodius, ſcriptor in Ariſtotelis categorias etc. *Harl.*

Ἄβρα, [*Athen*. IV. pag. 133. C.]
Ἀντερῶσα, [id. pag. 477. B.]
Διάβολος, [id. pag. 474. B.]
Ἑκάτη, [id. pag. 499. D.]
Ἡσίοδος, [id. pag. 301. C.]
[Ἱεροφάντις, *Eudocia* in Violar. p. 311. vbi reliqua quoque comici dramata nominantur. Ἱεροφάντης, Suidas. *Harl.*]
Κλεινή, [*Athen.* pag. 111. C. 499. C.]
Μάγειρος, [id. XIV. pag. 654. C.]
Οἰνοπίων (Suid. in Ἀμφίας). Vide infra in Philetaero.
Πάνδαρος ἢ Ἄντυλλος, (hanc alii Philetaero Comico tribuerunt.) [Eudocia p. 311. et Suid. qui vero sequentem fabulam omittunt.]
Πάνδροσος, *Athen.* XIII. p. 587. D. [XV. p. 693. bis.]
Πλοῦτος, [id. pag. 247. E.]
Σύρος ἀπελαυνόμενος, *Fabric.* Nicostratus ἐν Σύρῳ et fragmentum ex eo memoratur ab *Athenaeo* XIV. pag. 615. F. Apud Suidam ex distinctione Küsteri duae, tamquam diuersae fabulae nominantur, Σύρος, Ἀπελαυνόμενος. *Harl.*
Τοκιστής, [*Athen.* XV. p. 685. E. male in vers. lat. *Iotister.*]
Ψευδοσιγματίας. Vide Suidam et Athenaeum [XV. pag. 685. C. D.]
Ὦτις, [Suid. et Eudoc.]

OPHELIONIS Comici dramata apud *Athenaeum* [libr. II. p. 66. E. F. cum emendatione *Toupii* Emendatt. in Suid. II. p. 301. edit. Lips.] et Suidam haec sunt:

Δευκαλίων,
[Ἰάλεμος, *Athen.* III. pag. 106. A.]
Καλλαισχρος,
Κένταυρος,
Μονότροποι, [Μονότροπον malit *Toup.* l. c.]
Μοῦσαι,
Σάτυροι.

Alius *Ophelion* Medicus apud Plinium in Hist. Nat.

PALAMEDEM Eleatem Grammaticum de vocibus comicis et tragicis ex Suida iam notaui supra in Tragicorum Notitia. Sed et Etymologico Magno in Ἀρμάτειον μέλος laudatur Παλαμήδης ὁ ἱστορικὸς ὁ τὴν Κωμικὴν λέξιν συναγαγών. Vide et infra, vbi de Theone, [et supra vol. I. lib. I. cap. 23. fin. pag. 206.]

PENTACLES comoediae veteris poeta, Aristophanis, Eupolidis [?] et aliorum naso suspensus. Vide Harpocrationem in Διδάσκαλος, et ibi Valesium.

[PERSINVS, ignotus poeta, an Orphicus? Apud *Pollux.* VII. segm. 93. ex codice nomen eius est repositum: alii enim aliter scripserunt nomen aut coniecerunt, *Persium*, s. *Perginum*, poetam milesium, etc. vid. interprett. ad Pollux. p. 1075 sq. et *Bentlei.* Epist. ad Hemsterhus. p. 84. Fuit Eubuli aequalis; hinc illi h. l. dedi locum, quamvis comicus non fuerit. *Harl.*]

PHERECRATES Atheniensis, veteris comoediae poeta, Platoni laudatus in Protagora, et dramatum XVIII. auctor, vt tradit Anonymus περὶ Κωμῳδίας Aristophani praemissus, licet Suidas [et Eudoc. p. 426.] XVII. tantum Comoedias ipsi tribuerit, et sub Alexandro M. militasse adfirmet. Nomina fabularum Pherecratis obseruata ab *Hertelio* in fragmentis Comicorum et *Meursio* in Biblioth. Attica pag. 1578 sq. et ad Nicomachi Musica pag. 171 sq. haec sunt:

Ἀγαθοὶ, Pollux [VII. 198. X. 47. et 150. vbi vid. interpr. et *Bentlei.* Epist. ad Hemsterh. pag. 106.]

[Ἀγγεῖα, Schol. ad Aristoph. Vesp. vers. 1500.]

Ἄγριοι. Habita Olymp. LXXXIX. 4. in Lenaeis, Archonte Aristione. *Athen.* [IV. p. 165. (171.) D.] V. pag. 218. [VI. pag. 263. B. VII. p. 316. E. *Suidas* in Χαῖρις coll. Toup. Emend. in illum III. p. 562. edit. Lips. et Append. ed. nouiss. p. 481.] Poll. [VII. sect. 193. X. 150. cum Toup. T. IV. 395] Plato in Protagora, Scholiastes Comici ad Aues 859. 1294. Ecclesiazus. 355. et Equit. 759. *Themistius* Orat. 26. pag. 323. et ibi Petau.

Αὐτομόλοι, *Athen.* [p. 90. A. 119. D. 385. E. 396. C.] *Poll.* [VII. sect. 150.] Harpocrat. *Clemens* VII. Strom. p. 716. Suid. Scholiastes Aristoph. ad Equites 420. et Pac. 355. [*Casaubon.* ad Athen. III. 12. pag. 174.]

Γραῦς siue Γρᾶες, *Athen.* [p. 246. F.] Suid. in Ἀθηναία et Ἀρτής.

Γραφεῖς, *Athen.* p. 395. B. et forte apud Suidam in Φερεκράτης.

Γράμματα, *Pollux* X. 36. sect. 162. nisi cum Meursio legendum Γραφεῦσι pro Γράμμασι, vel potius vt doctissimus Hemsterhusius e MSS. Codd. docuit, legendum Γραυσί. Salmasius reperit Γραυσί α', vt fuerint etiam quaedam Pherecratis γρᾶες δεύτεραι.

Δουλοδιδάσκαλος, *Athen.* [e. g. XI. p. 480. B. Versus in ordinem redegit *Toup.* Epist. crit. p. 100.] Poll. [III. sect. 80. X. 54]

Ἐπιλήσμων siue Θάλασσα, *Athen.* [VIII. p. 365. A. p. 394. *Toup.* Emend. in Suid. I. pag. 35. edit. Lips.] et Schol. Aristophanis ad Vespas, vbi v. 962. semel editur ἐν Ἐπιστολῇ pro ἐν Ἐπιλήσμονι. [Sed in edit. Küster. v. 542. et 1029. ἐν Ἐπιλήσμοσιν.]

Ἶπνος ἢ παννυχὶς, *Athen.* [XIII. p. 612. A. Casaubon. in marg. et in Annott. pag. 886.] Harpocr. Eustathius ad Iliad. μ'. Scholiastes Comici ad Pacem 1241. et Pollux X. 47. sect. 181. vbi male ἐν Ἱππῶν vel Ὕπνῳ pro ἐν Ἴπνῳ. [Sed vid. Hemsterhus. pag. 1372. qui correxit, *Bentlei.* Epist. ad Hemsterhus. p. 110. Toup. T. IV. p. 400. *Poll.* X. 183.]

Ἰσὸς, Suid. in Ἄξιος. [conf. *Wesseling.* Probab. cap. 29. pag. 250. *Toup.* ad Suidam Emend. III. pag. 43 sq.]

Κοριαννώ, *Athen.* [IX. p. 430. E. XI. p. 479. B. et p. 481. B. coll. *Toup.* Emend. in Suid. II. p. 236. et III. p. 533. vbi corr. *Athen.* IV. p. 159. E. etc.] Etymol. Suid. in Τῦ. Hephaestion in Enchirid. Pollux X. 46.

Κραπάταλλοι, *Pollux* tum alibi, tum pag. 436. (vbi in Seberi indice legitur ἐν ὁμωνύμῳ δράματι.) Athen. [III. pag. 75. pag. 366. D. etc.] Suid. Scholiastes Comici ad Plutum. *Fabric.* v. 388. vbi Hemsterhus. pag. 117 sq. Pherecratis fragmentum tentat. *Pollucis* loca sunt lib. VII. sect. 152. vbi vid. interpr. IX. sect. 83. ille vero scribit: Ὄνομα δέ τι νομίσματος καὶ κραπατάλλους εἴτε παίζων, εἴτε σπουδάζων, Φερεκράτης ὠνόμασεν ἐν τῷ ὁμωνύμῳ δράματι· λέγει δὲ τὸν μὲν κραπάταλλον εἶναι ἐν ᾅδου δραχμήν. vid. interpr. ad h. l. *Mauſſac.* ad Harpocrat. p. 29. *Casaubon.* ad Athen. III. 3. pag. 152. tum *Poll.* X. sect. 45. et 89. ibique interpr. adde Vetus Lexic. Coislin. pag. 482. *Harl.*

Λαμία, Schol. Aristophanis [ad Eccles. 77.]

Ληροι,

Δῆροι, *Poll.* [VI. 105. X. 79. vbi vid. interpr. et *Casaubon.* ad Theophr. Char. cap. 12. ad Athen. III. 15. et *Bentlei.* Epist. cit. p. 99.] *Athen.* [III. p. 95. D. X. p. 424. B. adde *Casaub.* ad Athen. VI. 3. p. 402. fin.] (vbi male Αὖροι et Μένδηροι pro Δῆροι) Suid. in Χρῇ.

Μεταλλεῖς, *Athen.* [VI. pag. 268 sq. et longius illud fragmentum exstat quoque magnam partem apud *Polluc.* VI. sect. 58 sqq. vbi vid. interpr. et *Casaubon.* ad Athen. VI. 19. pag. 461 sqq. add. *Polluc.* X. sect. 75. ex emendat. Hemsterhus. vid. infra Πετάλῃ.] Erotianus in Ἀρμῷ et Harpocr. in Μεταλλεῖς, qui testatur, ab Eratosthene hoc drama tributum esse Nicomacho. Idem de Πέρσαις et Χείρωνι testatur *Athenaeus*, qui Nicomachum illum Rhythmicum vocat.

Μυρμηκάνθρωποι, Etymol. *Poll.* [VII. 17. 73. X. 91. Bentlei. Epist. cit. pag. 100.] *Athen.* pag. 287. A. 335. A. 690. F. Suid. in Τεθολωμένες, [et in Ἀράτῳ. conf. *Toup.* Emendatt. in Suidam I. p. 53.] Scholiastes Aristoph. ad Vespas, *Zenobius* IV. 23. Prouerb. [?]

Πέρσαι, *Poll.* VII. 15. [cum Toup. T. IV. p. 375. ed. 1790.] et Athen. [III. p. 78. D. VI. pag. 269. C. 502. A. et alibi.] Schol. Aristoph. ad Ranas 365. Vide et paullo ante in Μεταλλεῖς.

Πετάλη, *Poll.* bbbb) Harpocr. Suid. Priscian. lib. XVIII. Hesych. in Μετάλλειον, [ibique Alberti tom. II. p. 583. nr. 8.] Suid. in Αὖρειν.

Ῥητορική, Etymol. in Ἐγκιλικίζειν, Ἐγρηγόρσιον et Ἔγχουσα, vide *Thomam Gatackerum* cap. 10. Aduersar. pag. 517.

Τριπτόλεμος, *Athen.* [II. p. 67. B. ex versione lat. Sed secundum textum gr. ex emendatione Casauboni inserta sunt plura vocc. et *Sophocles* citatur Τριπτολέμῳ. conf. *Casaubon.* ad Athen. II. 25. p. 139. Triptolemum igitur non scripsit Pherecrates.]

Τυραννὶς, *Athen.* [XI. p. 481. C. et p. 460. C.] Hesych. Harpocr. Suid. in Ἀράχνη.

Ὕπνος siue Παννυχίς. Supra in Ἴπνος.

Χείρων, *Athen.* [p. 368. B. p. 388. F. 653. F.] *Harpocr.* [in vocc. Ἄττα occurrit fragmentum Pherecratis, quod numeris suis restituit *Toup.* Emendatt. in Suid. part. III. p. 354 sq.] Etymol. *Priscian.* libro XVIII. et Nicomachus 2. Harmonic. p. 35. e quo discimus prolixum locum, quem e Pherecrate profert *Plutarchus* p. 1141 sq. de Musica, ex hoc dramate petitum esse. *Fabric.* tom. X. p. 683. edit. Reiske: coll. *Burette* in Comment. acad. Paris. Inscript. tom. XV. p. 330 sq. Fragmentum ex hac fabula seruatum quoque est a Scholiaste ad *Aristophanis* Ranas 1343. nomen vero fabulae additum est in edd. pr. et Küsteri; in aliis recentioribus perperam omitti solet. *Harl.*

Ψευδηρακλῆς, *Athen.* [III. pag. 122. E.]

De carminis genere, quod ab hoc Pherecrate *Pherecratium* dicitur, videndus Hephaestion et alii Grammatici. Schol. Euripidis ad Hecubam, v. 1077. Fragmenta huius Comici apud

bbbb) Libr. VII. sect. 163. vbi vide interpr. libr. X. 75. olim edebatur ἐν Πετάλῃ et seruatum est in versione lat. *in Pettala.* At Hemsterhus. ex cod. Palckenb. recepit in textum ἐν Μεταλλεῦσι suamque vberius commendauit mutationem. Pherecrates ἐν Πετάλῃ laudatur ab *Athenaeo* VIII. p. 343. C. et IX. p. 395. C. coll. *Casaubono* ad *Athen.* VIII. 6. pag. 597. *Harl.*

apud *Hertelium* et *Grotium*. [Fragmentum quoddam emendat *Valcken*. in Diatr. Euripidea post Eur. Hippolyt. pag. 285. fin.]

PHILEMON *MAIOR*, Solis siue Pompeiopoli Ciliciae oppido natus, teste Strabone lib. XIV. p. 671. licet Suidas Syracusanum faciat, forte, quod ibi versatus esset [cccc]), nouae comoediae poeta, in summa aetate, (saeculum enim viuendo superasse fertur,) risu [dddd]) nimio in scena exstinctus: cuius XCVII. [eeee]) dramata seruata testatur Anonymus περὶ Κωμῳδίας scriptor praemissus Aristophani; [qui praeter ea refert, Philemona coepisse ante Olymp. CXIII. docere fabulas.] Ex his apud veteres memorantur:

Ἄγροικος, *Athen.* [III. pag. 81. E.]
Ἀνακαλυπτήρια, [*Stob.* Flor. tit. 99. et 113.]
Ἀνανεουμένη, *Athen.* [VI. pag. 262. A.]
Ἀνδροφόνος, id. [XIV. pag. 663. F.]
Ἀπόλλων, [apud *Stobaeum* Flor. tit. 81. s. serm. 211. pag. 700. in margine vulgatarum edd. *Apollo* vocatur. At cum Grotio Clericus p. 294. ἐκ τοῦ ἀπόλιδος ex *exsule* citat.]
Ἀρπαζόμενος, *Athen.* [XIV. pag. 663. et Casaubon.

cccc) De Philemone multus est *Mongitor*. in Bibliotheca Sicula, tom. II. p. 164 sqq. Ille cum multis, e. g. *Franc. Patritio* in Poetic. dec. histor. I. pag. 108. *Fazello* de Rebus Siculis dec. I, lib. 4. cap. 1. pag. 101. *Bonanno* in Syracus. illustrat. lib. III. pag. 276. aliisque, Suidam sequutus, Comicum fuisse Syracusanum contendit. Ab hoc quoque diversum fuisse Philemona Tarsensem, a Strabone XIV. pag. 671. memoratum, existimat *Küster*. ad Suid. voc. Φιλήμων, tom. III. p. 600. At Fabric. in nota msta, contra Küsterum, „nullius, ait, Tarsensis apud Strabonem mentio. Atque Solensis ille potuit Athenis docere." At Ciliciensis fuit. Quod vero *Athenaeus* XI. cap. 5. p. 469. A. meminit *Philemonis Atheniensis*; *Pomponius Gauricus* de Lege poetica et *Franc. Patritius* opinati sunt, Philemonem Syracusis natum, Athenis vixisse, atque inter Athenienses priuilegio scriptum fuisse: quorum opinioni calculum adiicere videtur Mongitor. Enimuero Athenaeus de alio Philemone, coque grammatico loquitur. Eius enim lib. περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων ἢ Γλωσσῶν et illo loco et alibi memorat, qualem librum a Comico nostro scriptum fuisse non constat, nec illius ingenio vitaeque generi aptum fuisse putem. Idem ille grammaticus scripsit libros παντοδαπῶν χρηστηρίων *de omnigenis oraculis*, teste *Athenaeo* III. p. 114. E. Tum inquirit, num Philemon cum *Suida*, *Gyraldo* Dial. VII. *Vossio* de Poetis cap. 8. p. 58. *Franc. Patritio* l. c. p. 108. aliisque, quibus ipse accedit, inuentor nouae comoediae possit nuncupari, an, quod censuit *Iul. Caes. Scaliger* Poetic. lib. I. cap. 7. p. 31. debeat adfirmari, nouam comoediam ex vetere esse exortam et ab Aristophanis Cocalo initium duxisse. Porro diuersa variorum hominum doctorum iudicia, num Menandro Philemon, an huic ille praeferendus sit, et de vltimis illius fatis narrationes adfert. Denique de eius aetate agit. Secundum *Vossium* floruit Alexandri M. tempore circa Olymp. CXIV. sec. *Gyraldum* Olymp. CXI. et ex *Io. Bapt. Ricciolo* in Chron. ref. tom. IV. ind. I. p. 181. ante C. N. 300. Secundum cel. *Saxium* in Onomast. I. p. 86. grandior iam natu fuit, quum fabulas doceret, et celeber A. O. C. 3683. Olymp. CXIV. 3. ante C. N. 320. V. C. 432. *Wesseling.* tamen ad *Diod. Sic.* lib. XXIII. cap. 7. tom. II. p. 502. ad annorum numerum probabilius definiendum, suspicatur, illum iam XXV. an. aetatis adtigisse, quum primam scriberet fabulam. Pariter differunt narrationes veterum de numero annorum, quot vixerit, 96 — 101. Secundum *Corsinum* in Fastis Attic. tom. IV. pag. 47. et 89. fabulas docere coepit Olymp. CXIII. $\frac{4}{5}$. et duce *Diodoro Siculo* lib. XXIII. cap. 7. qui illum 99. annos vixisse tradit, mortem illius refert ad Olymp. CXXIX. 3. siue an. tertium primi Punici belli. *Harl.*

dddd) Vide Luciani Macrobios cap. 25. tom. II. p. 475. Plutarch. an seni gerenda Resp. p. 785. et Apuleium III. Florid. *Fabric.* it. *Valer. Max.* IX. cap. 12. ext. 6. Sed *Moreri* in Diction. II. p. 824. hunc, qui risu nimio exstinctus fertur, a comico poeta diuersum fuisse iudicat: alii aliter, alii negant. vid. *Mongitor.* l. c. pag. 265. *Harl.*

eeee) *Eudocia* pag. 427. tradit, illum fabulas scripsisse ἐνενήκοντα. *Harl.*

saubon. ad eum pag. 942.] Pollux [VII. sect. 28. X. sect. 104.]

Βαβυλώνιος, *Athen.* [XIII. pag. 595.]

Γάμος, *Poll.* [X. sect. 176. vbi Iungermann. et Kühn. versus Philemonis distinguere tentant. Sed *Bentlei.* in Epist. ad Hemsterhus. pag. 109. aliter illos digerit, et „vapulet, inquit, Kuhnius cum versiculis suis, quibus nec caput nec pes adest." Sic iam Bentlei. in Emendatt. in Men. et Philem. reliquias pag. 111 sq. versus emendarat. In Schol. ineditis ad Platonis Lach. in cod. bibl. Angel. citatur: Φιλήμων ἐν γάμῳ· ἐν Καίρι κυνδινεύων. *Harl.*

Δελφοὶ, *Athen.* [XIII. pag. 569. D.]

Ἐγχειρίδιον, [*Stob.* serm. 50. pag. 179.]

Ἐκδικαζόμενος, [Apud *Stobaeum* serm. 92. p. 306. Ἐκδικαζόμενος legitur. Apud eumdem vero, quod serm. 174. p. 600. F. Floril. tit. 62. ἐκ τῦ ἐξοικιζομένυ, *e migrante*, et serm. 66. pag. 249. f. Floril. tit. 14. et 19. ἐκ τῦ ἐπιδικαζομένυ, *ex vindicante*, citatur: *Clericus* p. 301 sq. inde duas diuersas Philemonis fabulas fecit, et fragm. apud Stob. Floril. tit. 19. duobus versibus a *Plutarcho* de Audiendis poetis p. 75. edit. Grotii auxit. Quo iure id fecerit, alii videant. *Harl.*]

*Ἔμπορος, quam imitatus *Plautus* in Mercatore. [add. Scaliger. in Poetica lib. I. cap. 7. p. 32.] Scripserat et *Pacuuius Mercatorem*; sed fortassis Diphili vestigiis insistens.

Εὑρίπος, *Poll.* [X. sect. 176.]

[Ἐφεδρῖται, ex *Photio* in Lex. msto. v. Παλαιστή eruit nomen Küster. ad Suidam v. Φιλήμων tom. III. p. 599. vbi in nota plerasque Comici fabulas enumerat. *Harl.*]

*Ἔφηβος, [*Stephan. Byzant.* v. Κρομμύων. *Stobaeus* Floril. tit. 98.]

*Ἥρωες, *Zenob.* VI. 25. Prouerb.

Θηβαῖοι, [*Stob.* Floril. tit. 62.]

Θησαυρὸς, *Athen.* [IX. p. 385. E.] Expressit Plautus in Trinumno.

Θυρωρὸς, Poll. [X. sect. 164.]

Ἰατρὸς, *Athen.* [VI. p. 231. A. *Stob.* Floril. tit. 81.]

Καταψευδόμενος, [*Stob.* Floril. tit. 29.]

[Κόλαξ, Schol. ad iusiurandum Hippocratis ex emendatione *Hemsterhusii* ad Aristophanis Plutum v. 935. p. 326 sq. nam ille vulgatum Φιλήβων (vnde Meibomius comicum *Philebum*, nomen, antiquae scenae prorsus ignotum, confinxit,) in Φιλήμων mutauit. At quoniam Menandri fabula illo titulo notior est, Philemonis autem Κόλαξ nullibi repertus, Hemsterhus. ipse non audet temere adfirmare, de auctore Κόλακος, Philemon fuerit, an Menander, olim fuisse dubitatum. *Harl.*]

Κορινθία, *Athen.* [III. pag. 123. E.]

Μετίων ἢ ζώμιον, id. [IV. p. 133. A. VII. p. 340. E. *Casaubon.* ad Athen. IV. 4. pag. 252.]

Μοιχὸς, *Athen.* [IV. p. 175. D. *Stob.* Floril. tit. 108.]

[Μυρμιδόνες, *Erotian.* voc. Ἐχῖνον. *Harl.*]

Μυστὶς, [*Stob.* Floril. tit. 100.]

Νεαίρα, *Athen.* [XIII. pag. 590. A.]

Νεμόμενοι, [?] [*Suid.* in Ἀπεσομαστίζειν.]

[Νόθος, *Eustath.* in Homer. p. 880, 30. Clerico adnotante. *Harl.*]

[Νόμος, apud Grotium, auctore omisso. *Harl.*]

[Νὺξ, *Suid.* in Τηνάλλως. *Harl.*]

Παγκρατιαστὴς, [*Stob.* Floril. tit. 45. vid. Cleric.]

Παλαμήδης, [Stob. serm. 51. pag. 184.]

Πανήγυρις, *Poll.* [IX. sect. 38. *Erotian.* voc. Ἄρδαλον.]

Παρεισιὼν, *Athen.* [IV. pag. 170. F.]

Παριὼν, id. [XII. pag. 516. F. Clericus hanc et antecedentem fab. non distinguit; emendat

emendat locum *Toup.* Emendatt. in Suid. III. pag. 438 sq. edit. Lips.]

Πιττοκοπέμενος, [*Pollux* IX. 66 sq. ibique Hemsterhus.]

Πτέρυξ, [siue Πτερύγιον, *Suidas* in Ἀθηναίας. *Stephan.* in Ἀθήνη. *Stob.* Floril. tit. 91. *Mich. Apost.* Centur. XVIIII. 19.]

Πτωχὴ ἢ Ῥοδία, (Πτωχὸς) *Athen.* [XIV. pag. 645. A. 654. (664.) D.]

Πυῤῥὸς, [*Stob.* Floril. tit. 55.]

Πυρφόρος, [id. ib. 65.]

Ῥοδίαι, [*Poll.* X. sect. 145. conf. *Casaubon.* ad Athen. XIV. 13. pag. 916.]

Σάρδιος, *Poll.* [IX. sect. 65. vbi vid. interpr. *Plutarch.* de Consol. ad Apollon. p. 105. *Cleric.* not. p. 328. *Harpocr.* [v. Τριτημόριον.] *Meursius* IV. 17. Attic. Lect.

Σικελικὸς, *Poll.* [IV. sect. 175. *Athen.* XIV. pag. 658.]

Στρατιώτης, *Athen.* [VII. pag. 288. D. coll. *Toup.* Emendatt. in Suid. III. p. 491 sq.]

Συναποθνήσκοντες, *Athen.* [VII. p. 307. E.]

Συνέφηβος, *Clemens Alex.* I. Strom. p. 209. [Paedag. II. cap. 12.]

Ὑποβολιμαῖος, [*Stob.* Floril. tit. 57. et 115.] in qua Aristophanis *Cocalum* expressit teste *Clemente Alex.* VI. Strom. p. 453. ideoque a *Iac. Thomasio* de Plagio litterario §. 516. p. 231. adnumeratus est plagiariis.]

Φάσμα, *Athen.* [X. p. 481. E. *Macr.* V. 21.]

Φιλητᾶς, [*Stob.* serm. 211.]

Φιλόσοφοι, *Laert.* VII. 27.

Χῆραι siue Χῆρα, [*Athen.* XI. p. 497. F.]

Fragmenta huius *Philemonis* collecta videri possunt ab Hertelio et Grotio. [De collectionibus Philemon. fragmentorum ex comoediis tam cognitis, quam quarum nomina non fuerunt adscripta, egi supra, vbi de Menandri fabulis disputatum est. Fragm. quaedam emendat *Toup.* Emendatt. ad Suid. p. 175. *Iacobs* post Animaduu. in Eur. tragoed. p. 227. *D'Orville* in Comm. ad Charit. etc.] Menandro illum praelatum indignatur Gellius lib. XVII. cap. 4. et Quinctil. X. 1. Ipseque *Menander* ad Philemonem, Gellio teste, *Quaeso*, inquit, *Philemo*, *bona venia dic mihi, quum me vincis, non erubescis?* Effigiem huius Philemonis videas licet apud Iac. Gronouium tom. II. Antiq. Gr. tabula 99. et in Laurentii Begeri Thesauro Palatino pag. 69. Vide et *Fuluii Vrsini* Elogia Viror. illustrium pag. 34. *Fabric.* In *Mariette* Traité des pierres gravées, tom. II. nr. 102. — *Mongitor.* l. c. p. 165. „*Ioannes*, inquit, *Pierius Valerianus* Hieroglyph. lib. 35. cap. 33. pag. 364. et lib. 47. cap. 36. p. 509. se vidisse, testatur, Romae apud Raphaelem Vrbinatem, marmoream *Philemonis* statuam validae senectutis, qui manu librum complicatum tenebat; alteram vero ad mercedem operis accipiendam porrigebat."

Plures vero viri docti apud Mongitorem, tres Philemonas, poetas comicos, eosque Siculos fuisse, opinantur: 1) *Philemona*, de quo hucusque sermo fuit: — 2) *Philem.* superioris filium, clarum circa Olymp. CXVIII. ante C. N. 304. Huic *Fazellus* dec. I. lib. 4. cap. 1. pag. 101. *Lascaris* apud Maurolicium in Hist. Sicil. lib. I. p. 21. *Golzius* in Sic. Hist. post. p. 90. longaeuam integramque aetatem adscribunt. Praeter ea, quae *Fabricius* de eo retulit ipse, conf. *Vossium* de Poetis etc. cap. 8. pag. 58. f. Opp. tom. III. p. 216. *Laurent. Crassus* de Poet. Gr. p. 230. etc. — 3) *Philem.* Syracusanum, quem Golzius, Fazellus aliique auctorem IV. comoediarum faciunt. *Mongitor.* quoque iis accedit, qui tertium admittunt: *Bonannus* vero, in Syrac. illustr. p. 257. et forsan rectius, tertium, tamquam fictum ex Siculorum scriptorum expungit catalogo. — Ab illis differt *Philemon*, qui geographus fuisse videtur, et cuius meminit *Plin.* H. N. lib. IV. et lib. XXXVII. adnotante Küstero ad Suidae

Suidae locum. Id denique subiungam, versus apud *Stob.* Grot. tom. II. tribui *Philemoni*, qui in aliis libris *Euripidis* nomen prae se ferunt, et in fragmentis Euripid. p. 496. edit. cl. Beck. tom. II. locum inuenerunt, cuius permutationis caussas iam adtuli ad sectionem de Menandro. *Harl.*

PHILEMON *IVNIOR*, eius, de quo iam dixi, filius, et dramatum LIV. Suida teste, auctor, ab *Athenaeo* VII. p. 291. [et *Stob.* serm. 244. p. 803.] duo fragmenta seruantur. Eius fortassis sunt nonnullae Comoediae ex illis, quas seniori Philemoni tribui. Alius ab his *Philemon* Ἀγζωνεὺς, (populi Atticae hoc nomen) Atheniensis, grammaticus, de quo *Meursius* in Biblioth. Attica. Eius scripta: Ἀττικαὶ γλῶσσαι, Σύμμικτα, et de Oraculis omnis generis. [vid. notam ad sect. de Philemone maiore.]

PHILETAERVS Atheniensis, Comici Aristophanis F. Comicus et ipse, mediae comoediae, cuius dramata fuere XXI. ex quibus haec nomina supersunt: Ἄντυλλος, Suid. Ἀσκληπιὸς, *Athen.* [p. 342. B. 489. A.] Ἀταλάντη, *Athen.* [p. 416. F.] Suid. Αὐτοφιλέταιρος, Suid. Ἀχιλλεὺς, Suid. Κέφαλος, Suid. Κορινθιαστὴς, *Athen.* [XIII. pag. 559. A.] Suid. Κυνηγὶς siue Κυνηγίας, *Athen.* [p. 280. C. 570. F. 572. D. etc.] Suid. Λαμπαδηφόροι, Suid. Μελέαγρος, *Athen.* [Suid. in Ἀμπαλίναρος cum emendatione *Toupii* in Emendatt. in Suid. I. p. 23 sq. edit. Lips. et part. III. p. 347.] Οἰνοπίων, *Athen.* [p. 169. E.] et Suid. (qui in Φιλέταιρος et Ἀμφίας testatur, hoc drama tributum etiam *Nicostrato*,) Τηρεὺς, Suid. Φίλαυλος, Suid. *Fabric.* [adde supra in voc. *Nicostratus* eiusque fabula Πάνδαρος, *Eudociam* in Ἰωνιᾷ p. 426. Apud *Pollucem* VII. 46. ex emendatione Iungermanni occurrit Φιλέταιρος ὁ κωμῳδοδιδάσκαλος. *Harl.*]

PHILIPPIDES Atheniensis, Philoclis F. nouae Comoediae poeta [✝] circa Olymp. CX. clarus, fabulas 45. teste Suida composuit, ex quibus sunt ab eodem Meursio obseruatae:

Ἀδωνιάζουσαι, *Pollux* [V. sect. 100. Vet. Lexic. in biblioth. Coislin. pag. 484.]

Ἀμφιάραος, *Athen.* pag. 90. B.

Ἀνανεοῦσα, a Koenigio additur.

Ἀνανέωσις, *Athen.* [pag. 262. A. 384. F.] Stob.

Ἀργυρίου ἀφανισμὸς, *Athen.* [p. 230. A.]

Αὐλοὶ, *Athen.* [pag. 658. E.] *Pollux* [VI. sect. 54.]

Λακιάδαι, *Pollux* [IX. sect. 38. X. 37. ibi vid. interprr. vbi de scriptura et loco dramatis agitur.]

Συνεκπλέουσα siue Συμπλέουσαι, *Pollux* [IX. sect. 30.] *Athen.* [VII. p. 700. C. *Casaubon.* ad Athen. XV. 18. pag. 991.]

Φιλάδελφοι, Stob. [tit. LXIX. *Brunck.* Gnom. Poet. Gr. p. 200. et 339.]

Φιλάργυρος, *Athen.* [pag. 640. C.]

Φιλευριπίδης, *Pollux* [IX. 38. 88. *Hemsterhus.* ad Polluc. X. 37. pag. 1185.]

Φίλιππος, Stob.

Etiam Ναύνιον a quibusdam tributum *Philippidi* fuit; sed *Eubuli* esse, testatur *Athenaeus* XIII. p. 568. Meminit huius *Philippidis* [*Eustathius* aliquoties in Comment. ad Homerum, (vid. supra vol. I. pag. 487.) eumque ad Odyss. p. 1503, 33. vocat Syracusium,] et *Plutarchus* libro de Garrulitate pag. 508. vbi refert, eum gratia vsum Lysimachi Regis, et ab eo iussum petere aliquid, dixisse, *quiduis mihi impertias, o Rex, modo nihil arcani.* [*Pollux* X. sect. 167. fabula non memorata. adde *Bentlei.* Epist. ad Hemsterh. p. 109. et Toup. T. IV. p. 242. ed.

ed. nouiss.] Inimicum Stratoclis fuisse notat idem *Plutarchus* in Demetrio pag. 894. et 901 sq. versiculos eius aliquot adferens: e quibus locis patet, Philippidem adhuc vixisse Olympiade CXVIII. extrema. Obiit prae gaudio, aetate iam prouectus, cum in certamine praeter spem vicisset, vt refert *Gellius* lib. III. cap. 15. Fragmenta eius vide sis apud Hertelium, Grotiumque.

PHILIPPVS Comicus, quem Suidas ex Athenaeo notat scripsisse *Κωδωνιαςὰς* ffff), licet in Athenaei codicibus hodie legatur *Ephippus*, non *Philippus*, vt notatum *Casaubono* VIII. 15. ad Athenaeum. Laudantur praeterea ab *Athenaeo* p. 359. A. Philippi comici Ὀβελιαφόροι et p. 358. F. Φιλύρα gggg). Idem, ni fallor, est Philippus γελωτοποιὸς apud *Maximum Tyrium* diss. V. p. 49. et quem memorat *Themistius* ad Aristotelem l. de Anima cap. 3. pag. 68. vbi Philippi Κωμῳδιδασκάλε mentio. Notum est Aristophanis patrem, et vnum ex filiis venisse nomine Philippi.

PHILISCI Comici dramata apud Suidam sunt:

Ἄδωνις, [etiam apud *Eudociam* pag. 427.]

Ἀρτέμιδος καὶ Ἀπόλλωνος γοναὶ,

Διὸς γοναὶ, [*Eudoc.* l. m.]

Ἑρμȣ̃ καὶ Ἀφροδίτης γοναὶ,

Θεμιςοκλῆς,

Ὄλυμπος, [*Eudoc.* l. c.]

Πανὸς γοναὶ, [*Eudoc.* ibid. De *Philisco* tragico vid. supra pag. 313 sq.]

[PHILISTIDES, ἐν συγγενικοῖς *Eustath.* ad Homer. pag. 84. C.]

PHILISTION Nicaeus, (fuere etiam hhhh), qui Prusaensem, alii, qui Sardianum fuisse adfirmarent,) a *Suida* iiii) dicitur diem obiisse supremum temporibus Socratis vel [vt est apud *Eudociam* l. c.] Isocratis; sed ab Eusebio Magnesianus vocatur et refertur ad tempora extrema Augusti Imp. prae nimio et ipse risu exstinctus [?] est kkkk), risus etiam in scriptis suis captator: [atque potius mimorum fuit et poeta et actor.] Sane eius ridicula

ffff) Κωνιακὴ scripsit *Eudocia* p. 427. si lectio vera est. *Harl.*

gggg) Item Ὀλυνθιακὸς, si Grotii Florilegio fides est danda, in quo fragmentum, quod *Brunck.* in Poet. Gnom. Gr. pag. 119. reddidit, et pag. 339. emendauit, non Philippo, sed Philippidi tribuitur. *Harl.*

hhhh) Quos sequuta est Eudocia p. 427. at tamen post accedit iis, qui eum Nicaeum habent. *Harl.*

iiii) Vol. III. pag. 603. vbi vid. Küsterum, qui quaedam in contextu emendauit, quaedam in notis monuit illustrauitque: laudat idem *Scaliger.* ad Euseb. num. MMXXII. adde *Vossium* de Poetis Gr. cap. VI. pag. 40. *Saxium* in Onom. lit. I. pag. 54. qui aetatem eius adligat A. M. 3595. Olymp. XCII. 3. ante C. N. 408. V. C. 344. *Harl.*

kkkk) Interdum enim, partibus exigentibus, antea in scena videbatur mortuus; tandem vero prae nimio risu reuera exstinctus est, teste epigrammate in *Brunckii* Analect. Vett. Poet. Graec. vol. III. pag. 263.

Ὁ τὸν πολυστένακτον ἀνθρώπων βίον
γέλωτι κεράσας Νικαεὺς Φιλιστίων,
ἐνταῦθα κεῖμαι λείψανον παντὸς βίου,
Πολλάκις ἀποθανὼν, ὧδε δ' οὐδεπώποτε.

Harl.

cula Μιμολογία in prouerbium abiit, quo vtuntur Iulius Africanus, Hieronymus II. in Ruffin. Epiphanius XXX. III. 8. et plerique alii. Vide *Meurſium* ad Heſychium illuſtrem pag. 214 ſq. et *Ioh. Rudolphum Wetſtenium* ad Epiſtolam Africani ad Origenem p. 162 ſq. *Sirmond.* ad Sidon. tom. I. Opp. p. 880. *Valeſium* ad Ammian. XXX. 4. vbi Philiſtionis aut Aeſopi cauillationes memorat. Suidas ait, Philiſtionem ſcripſiſſe *Φιλογέλων ἤγουν τὸ βιβλίον τὸ φερόμενον εἰς τὸν Κουρέα*, quod vertunt in *tonſorem;* ſed legendum *εἰς Ἑρμείαν τὸν Κουρέα*, vt notauit *Reineſius* in Var. Lect. p. 15. Idem Suidas [atque Eudocia] Philiſtioni tribuit *Κωμῳδίας βαιολογικάς*, e quibus memorat *μισοψηφιστάς*. Pro *βαιολογικὰς* legendum *βιολογικάς*, ſiue mimicas, vt pridem animadverſum *Scaligero* p. 179. ad Euſeb. *Cangio* in Adpendice ad Gloſſar. Graec. p. 39. *Voſſio* libro de Poetis Graecis p. 40. et lib. II. Inſtit. Poetic. p. 162. vbi plura de Philiſtione erudite obſeruata: [et in textum Suidae recepit Küſter.] Idem Philiſtion memoratur a Marco Antonino lib. VI. §. 47. vbi eum coniungit cum neſcio quo Phoebo et Origanione [llll]), vt Hieronymus II. aduerſus Ruffinum cum Lentulo ac Marillo. *Σύγκρισιν ſententiarum Philiſtionis* [mmmm]) *et Menandri* e duobus MSS. Biblioth. Reg. edidit *Nicolaus Rigoltius*, Pariſ. apud Rob. Steph. nepotem, an. 1613. 8. Exſtat et auctior et emendatior lib. IV. cap. 12. Variarum Lectionum *Iani Rutgerſii* ſubiecta metaphraſi latina, quam carmine vir idem doct. compoſuit, notisque tum illius, tum Dan. Heinſii, Lugd. Bat. 1618. 4. Amſt. 1654. 4. Senariis Latinis Iambicis vertit *Nic. Morellus*, Federici F. Pariſ. 1614. 8. Alius fuit Philiſtion Locrus Medicus, Eudoxi Cnidii magiſter, laudatus Gellio XVII. 11. Plutarcho VII. 1. Sympoſ. Plinio, Galeno aliisque. Vide Gatackerum ad Antoninum, Harduini elenchum ſcriptorum Plinio laudatorum et Menagium ad Laert. pag. 390.

PHILOCHORVS de Comicis ſcripſiſſe videtur, vt colligo e *Plutarcho* an ſeni gerenda Reſp. p. 785. *Fabric.* Floruit ſub Ptolemaeo Philopatore et Epiphane, ac fuit hiſtoricus atque grammaticus, qui pluribus libris omnem hiſtoriam atticam illuſtrauit, hinc egit de comicis, vti de ludis graecis, (*Plin.* VIII. 22.) de fabulis Sophoclis etc. ſaepius memoratur in Scholiis ad Ariſtophanem, in quibus etiam ad libros eius Ἀτθίδος prouocatur, *ἐν β'* Ἀτθίδος ad Equit. 414. Eccleſ. 18. *ἐν τῇ τετάρτῃ* ad Au. 557. *ἐν τῇ ἕκτῃ τῶν* Ἀτθίδων ad Ran. 220. libris ſaltem XVII. conſtitiſſe videtur ille liber: laudatur ſaepius ab Harpocratione aliisque. Ad illud opus quoque reſpicere videntur, quae de ſortitione iudicum narrat ex Philochoro Scholiaſt. ad *Ariſtoph.* Plutum 973. vbi vid. *Hemſterhuſ.*

llll) *Alciphron* lib. III. epiſt. 55. fin. *καί τοιγε Φοιβιάδης ὁ κιθαρῳδὸς καὶ μῖμοι γελοίων οἱ περὶ Σαννυρίωνα καὶ Φιλιστιάδην ἐκ ἀπελίποντο*, *quamuis Phoebiades citharoedus et hiſtriones ridicularii Sannyrio et Philiſtiades non deeſſent.* Ex hoc loco Berglerus in nota p. 415. bene putat, apud *Marc. Antoninum* loco a Fabricio iam laudato pro *καὶ Φοίβε καὶ* Ὀριγανίωνος legendum eſſe *καὶ* Φοιβιάδε καὶ Σαννυρίωνος· contra e M. Antonino Alciphrona emendandum Φιλιστίωνα pro Φιλιστιάδην. *Harl.*

mmmm) Rigaltio nec Menandri videntur eſſe illi verſus, nec Philiſtionis. Apud Stobaeum quidam illorum tribuuntur Philemoni. [atque legendum eſt Συγκρ. ſententiarum *Philemonis* etc. nil enim pertinet ad Philiſtionem: et illam correctionem probauit *Burmann.* II. not. ad Valeſ. Emendatt. II. 6. pag. 54.] Philiſtionis quaedam exſtant quoque apud Anton. ſerm. 45. Metaphraſin Rutgerſii *Heinſius* prolegg. ad Ariſtarchum ſacrum pag. 643. vocat venuſtiſſimam.

sterhus. p. 341. Idem scripsit librum de diebus, qui quibus diis essent sacri. *Proclus* enim ad Hesiodum Ἡμ. v. 770. Φιλόχορος δὲ ἐν τῷ περὶ ἡμερῶν Ἡλίε καὶ Ἀπόλλωνος λέγει αὐτήν· etc. ex quo libro plures hauserunt. vid. *Hemsterhus.* ad Aristophanis Plutum v. 1127. p. 425. Ad eumdem librum pertinuisse videntur, quae ex sententia Philochori de diebus ἀλκυονίδων *Eudocia* in Violario p. 35. prodidit. Idem de Homero egit. vid. locum *Tatiani* classicum supra, lib. II. cap. 1. §. 3. p. 321. Hine apud Scholiastes Homeri nomen eius haud infrequens est. Collegit ἐπιγράμματα ἀττικά, scripsitque de somniis, cuius operis testes Tertullianum et Fulgentium laudat Fabric. lib. IV. cap. 13. extr. Plura eius opera recensent *Suidas*, voc. Φιλόχορος et *Meursius* in Biblioth. Attica. adde *Vossium* de Histor. Graecis lib. I. cap. 18. pag. m. 115. et cap. 24. pag. 294. *Harl.*

PHILOCLES Κωμῳδοποιός, cuius deformitatem ridet Aristophanes. Vide Scholiastem ad Thesmophoriazusas p. 776. et Suid. in Φιλοκλῆς. [et Eudociam pag. 427.] De aliis duobus Tragicis hoc nomine dixi supra suo loco. *Fabric.* At enim *Küster.* ad Suidam v. Φιλοκλ. tom. III. p. 604. hunc Philoclem, quem Suidas comicum facit duce Scholiaste ad Aristoph. Aues 282. docet, non distinguendum esse a Philocle tragico, atque apud Scholiasten ad Aristophanis locum cit. τραγῳδίας ποιητὴν pro κωμῳδίας ποιητὴν esse rescribendum. Plus roboris accipit sententia illa a narratione, (quae si vera est,) Eudociae, Philoclem et tragicum et comicum fuisse Aeschyli ex sorore nepotem. Nam si idem est, diuersus a semet ipse esse non potuit: atque discrimen illud fictum, vel ex praua lectione ortum est, vel quod idem et tragoedias et comoedias confecerit. Plura scripsi supra in Notitia Tragicorum Deperditorum voc. *Philocles.* adde cl. *Beck.* ad Aristoph. Aues pag. 29 sq. *Harl.*

PHILOCRATEM Atheniensem Comicum, Κωμῳδοποιόν, memorat Scholiastes Luciani ad Ἔρωτας pag. 44.

PHILONIDES Atheniensis ex fullone Comicus, comoediae veteris poeta, Nicocharis Comici pater. Eius dramata apud Suidam:

Ἀπήνη,

Κόθορνοι, *Athenaeo* [pag. 228. F. 274. E. XV. pag. 700. F. Casaubon. ad Athen. VI. 3. p. 403.] etiam laudati ac Polluci [VII. 201. vbi vid. interprr. IX. sect. 29. X. 115. et ad vtrumque locum interprr.]

Φιλέταιρος.

Koenigius in Biblioth. male Κόρινθον inter Philonidis dramata refert ex male intellecto loco Suidae in Ἀπαίδευτοι. Citat Philonidem etiam *Stobaeus* in Florileg. p. 59. 139. 140. edit. Grotii. [adde Schol. ad Aristoph. Plut. 179. vbi vid. omnino Küsteri not.] Fragmenta quaedam [?] collegit Hertelius. Fuit et *Philonides* Aristophanis Comici histrio, teste vitae illius scriptore, qui scholiis graecis praefigitur.

PHILOSTRATVS Lemnius. Vide supra in Notitia Tragicorum.

PHILYLLIVS antiquae Comoediae poeta, idem forte *Phyllidius.* [vbi vid. additament.] Supra in *Diocle.* Eius dramata:

Αἰγεύς,

Αἰγεὺς, Suid. in Ἀνάλφιτον, Stephan. Byz. in Γαλεῶται. [*Casaubon.* ad Athen. XI. 10. pag. 805.]

Ἄντεια, (meretricis hoc nomen,) *Suid. Athen.* XIII. p. 567. vbi docet hanc Comoediam ab aliis tributam Eunico.

Ἀταλάντη, Suid.

Αὐγὴ, Suid. Athen. [pag. 110. F. pag. 408. E. XI. p. 487. C. *Casaubon.* ad Athen. III. 27. pag. 214.]

Δωδεκάτη, Suid. [*Pollux* X. sect. 70. vbi vid. Iungermann.]

Ἑλένη, Suid.

Ἡρακλῆς, Suid. Athen. [IV. p. 165. (rect. 175.) E.]

Πλύντριαι ἢ Ναυσικάα, Suid. Πλύντριαι, Scholiastes Aristoph. ad Aues [1568. vbi male legitur Φιλύριος. vid. *Iungermann.* ad *Pollux.* VII. sect. 192. 6. vbi malit Πλύντριαι legere.]

Πόλις f. Πόλεις, Suid. *Athenaeus* [p. 104. F. p. 381. A.] *Pollux*, *Fabric.* [lib. VII. 108. 110. X. sect. 58. (ibique interprett. et *Bentlei.* Epist. ad Hemsterhus. p. 95. item Toup. IV. 387 sq.) et sect. 126. *Casaubon.* ad Athen. III. 9. Male relata est inter Aristophaneas. conf. *Burmanni* praef. ad Aristoph. Bergleri pag. 24 sq. *Harl.*]

Φρεώρυχος, Suid. *Poll.* [VII. sect. 192.] Athen. [XIV. p. 640. F. ibique Casaubon.]

PHOENICIDES nnnn) Comicus citatur a *Stobaeo* in Florileg. p. 43. edit. Grotii. Eius Μισουμένην et Φύλαρχον laudat *Athenaeus* [p. 652. D. et p. 404. A.] quae duo nomina apud Suidam in vnum male coaluerunt φύλαρχος μισούμενος, vt pridem monuit *Casaubonus* XIV. 18. ad Athenaeum. *Fabric.* Sic quoque *Eudocia* in MS. habuisse videtur: in edit. enim p. 428. tantum commate distinguuntur φύλαρχος, μισούμενος etc. *Harl.*

PHORMVS siue PHORMIS. De hoc dixi in Notitia Tragicorum.

PHRYNICHVS oooo) τῶν ἐπιδευτέρων veteris Comoediae poeta clarus circa Olymp. LXXVI. decem dramata composuisse traditur a scriptore anonymo περὶ Κωμῳδίας, qui Aristophani praefigi solet. Subfrigidus fuit, notante Suida in Λύκις, quem vide sis etiam in Παλαίσμασιν. Ab eodem haec dramata memorantur:

Ἐφιάλτης, *Athen.* [IV. p. 165. B. et 184. F. *Casaubon.* ad Athen. IV. 18. p. 297.] *Pollux* [VII. sect. 103.] Schol. Comici ad Aues [v. 1297. vbi editur ἐν Ἐπιάλτῃ.]

nnnn) Ab hoc distinguendus est *Phoenix*, Colophonius, Iamborum scriptor, laudatus ab *Athenaeo* XI. p. 495. coll. *Toup.* Emendatt. in Suid. p. 334. *Pauw* ad Horapollin. pag. 283. *Harl.*

oooo) Conf. supra in Notitia Tragicorum deperditorum p. 316 sq. Exagitatur comicus Phryn. ab *Aristophane* Nub. 556. vbi Schol. ad incertam prouocat fabulam; pariter Schol. Marc. ad *Homeri* Iliad. γ'. 219. ex fabula incerta. *Athen.* II. pag. 52. C. vbi fragmentum fabulae cuiusdam, quod emendat *Toup.* Emendatt. in Suidam part. I. pag. 26 sq. edit. Lips. *Harl.*

Κόννος, Hesych. in Ἀεί. [vbi *Vossius* malit ἐν Κρόνῳ. alii cum Suida in Φρύνιχος, Κόννῳ· vir autem doctus in Obss. miscell. Belg. vol. III. pag. 326. vet. Hesychii lect. Κοννῷ seruat.]

Κρόνος, *Pollux* [VII. 136.] *Athen.* [VIIII. p. 571. F. vbi additur, Didymum interpretatum esse illam fabulam, et *Casaubon.* vide in Animaduu. p. 643 sq. *Schol.* ad Aristophanis Aues 989.] Hesych.

Κωμασταί, Hesych. *Pollux* [IV. sect. 55. *Athen.* XI. pag. 474. B. Casaubon. Animaduu. ad eum loc. pag. 794.]

Μονότροποι, *Athen.* [VI. pag. 248. C. collato *Casaubono* ad illum locum in Animaduerss. p. 435. nec non *Ios. Scaligero* lib. de Emendat. temporum p. 53. perperam alii legunt Μονόσιτοι. Bis enim apud *Pollucem* VII. sect. 21. et 178. aliosque legitur Μονότροποι.] Schol. Comici ad Aues [11. it. 1297. et argum. 2.] Suid. in Ὑπερακοντίζεις, [et Μέτων ex Schol. ad Aristoph. Aues 998. fragmentum corrigit *Toup.* Emendatt. in Suid. II. p. 265 sq. edit. Lips. et III. p. 515. corrigit locum in voc. Ὑπερακ. citatum.]

Μοῦσαι, Harpocr. et Suid. in Καδίσκος. Athen. pag. 319. A. *Pollux* [VII. sect. 203. X. 86. coll. *Bentlei.* ad Hemsterhus. p. 99.] Schol. Comici in argumento Ranarum.

Μύστης siue Μύσαι, Suid. in Τευτάζειν. [?]

Ποάστριαι, Harpocr. *Pollux* [VII. 23. X. 159.] *Athen.* [III. pag. 110. E. IV. p. 424. C. vbi quidem legitur in textu Παιστρίαις· sed Casaubon. bene coniicit Ποαστρίαις.] Priscian. [Casaubon. ad Athen. III. 27. pag. 213.]

Σάτυροι, *Phrynichus* Sophista in Εὐαγγελίζομαι. *Athen.* [III. p. 83. B.] Schol. Comici ad Nubes 1153. et Vespas [82. Aues 1463. Küster. in ind. ad Aristoph. hoc drama, nec non Ἐπιάλτην et Κρόνον adsignat Phrynicho tragico; idque iure factum videtur.]

Τραγῳδοὶ ἢ ἀπελεύθεροι, *Pollux* [VII. sect. 195. vbi vid. interprr. et Toup. IV. 375 sq.] *Athen.* [VI. 3. p. 229. A. (ad quem locum vid. *Casaubon.* Animaduu. p. 403.) VII. 9. pag. 287. C. XIIII. 19. pag. 654. B. *Harpocrat.* in Διάθεσις.]

[*Lessing* in: Leben des Sophocles pag. 44. nouum fabulae, hucusque incognitae, titulum, Λάροι, in loco *Athenaei* II. p. 44. D. animaduertisse sibi visus est. Verba enim Athenaei: ὑδροπότης δ' ἦν καὶ Λάμπρος ὁ μουσικός, περὶ ὧ Φρύνιχός φησι ΛΑΡΟΥΣ ΘΡΗΝΕΙΝ, ΕΝ ΟΙΣΙ Λάμπρος ἐναπέθνησκεν ἄνθρωπος ὑδατοπότας etc. ita intelligit, vt primum putet, a Phrynicho Lamprum in fabula, Λάροι *(die Kibitze)* dicta, esse sale perfrictum, tum, vt ἐν οἷσι referat ad λάρους, et verba, quae sequuntur, versus anapaesticos, vinculis suis solutis, et threnos siue partem illorum, quos poeta gauias s. λάρους super morte musici in quadam parte chori, quem λάροι constituissent, fecerit canentes, fuisse existimet. *Harl.*]

Fragmenta quaedam pauca Phrynichi Comici collegerunt Hertelius et Grotius. De duobus Tragicis hoc nomine dixi supra in Notitia Tragicorum.

PHYLLIDIVS. Vide Grotii Excerpta e Comicis p. 899. Nescio, sitne idem cum antiquae poeta Comoediae, qui *Phylillius* dicitur in Suidae codicibus voce Διοκλῆς. *Fabric.*

Φιλύλλιον

Φιλύλλιον pro Φύλλιον apud Scholiaſt. (qui fragmentum dat,) ad *Ariſtoph.* Plut. 179. correxerunt *Iungermann.* ad *Pollucem* X. 93. nr. 76. p. 1265. et *Hemſterhuſ.* tum ad loc. citat. Ariſtoph. p. 57. tum ad Schol. ad eamdem Comici fabulam v. 1195. p. 472. *Harl.*

PISANDER Comicus, quem perſtrinxere ſingularibus dramatis Plato Comicus et Anaxandrides.

PLATO veteris Comoediae poeta circa Olymp. XCIII. clarus, qui XXVIII. dramata compoſuit, teſte Anonymo περὶ Κωμῳδίας, qui Ariſtophani praemittitur. Vide et *Laertium* III. 109. Alius Iunior mediae comoediae princeps laudatus tum ab aliis, tum a Scholiaſte inedito ad Dionyſium Thracem, floruit circa Olymp. CXX. Incertum, vtrius horum ſint dramata ſub *Platonis* nomine veteribus laudata pppp):

Ἄδωνις, *Pollux* [X. 104.] *Athen.* [X. p. 456. A. *Caſaubon.* ad Athen. p. 769.] Scholiaſtes Ariſtoph. ad Veſpas 1301. Suid. in Πλάτων et Ἀφοδεῦσαι, vbi male Ἀδώνισι pro Ἀδώνιδι.

Ἀμφιάραος, Schol. Ariſtophanis ad Plutum [174. et Hemſterhuſ. pag. 56. nr. 6.]

Ἀνδροφόνος, *Athen.* [VII. p. 279. C.] Suid.

Ἀτλαντικὸς, male inter Platonis Comici fabulas refertur, quum ſit dialogus Platonis Philoſophi, de quo ſuo loco.

Αἱ ἀφ' ἱερῶν, (foeminae ſacris operantes [vel potius, feminae a ſacris redeuntes. vid. *Reineſ.* V. L. III. 7. p. 470.]) *Heſych.* [in Ἀσπαλιεὺς, vbi vid. not. Alberti.] *Pollux* [X. 190. vbi vid. not. et Toup. IV. 401. VII. 57. ibi Iungermann.] Athen. [X. p. 446. E.] et Suid. vbi [et apud Eudoc.] male Ἀφιέρων. [vid. *Caſaubon.* Animaduu. in Athen. X. 13. p. 742.]

Γρῦπες, Harpocration, Athen. [IX. 2. p. 368. E. et *Caſaubon.* ad locum pag. 640.] Suid.

Ppp 3 Δαίδαλος,

pppp) *Plato* comicus citatur a *Plutarcho* in Pericle pag. 159. a Sexto contra rhetoras ſect. 34. *Fabr.* *Aelius Dionyſius* apud Philemonem (in edit. Villoiſonii ad Apollonii Soph. Lexicon Homericum pag. 816. laudatum,) profert comparationem, ab Anacharſi mutuam factam, ex quadam Platonis comoedia: frequenter quoque citatur, nulla fabulae mentione facta, ab Euſtathio in comment. ad Homerum, Scholiaſt. ad Ariſtophanem, aliosque, a Polluce, Heſychio et aliis. *Eudocia* p. 358. (ex Suida v. Πλάτων,) eum facit aequalem Phrynichi, Ariſtophanis, Eupolidis ac Pherecratis, eumque, ſcribit, duce Athenaeo, eſſe λαμπρὸν τὸν χαρακτῆρα, h. e. dicendi genere vſum eſſe perſpicuo et claro. *Saxius* V. C. eius aetatem confert ad aetatem Cratetis, h. e. An. M. 3550. Olymp. LXXXI. 2. ante C. N. 453. a. V. C. 299. *Hambergerus* vero in Zuverläſſ. Nachrichten etc. vol. I. pag. 222. ad A. M. 3580. ante C. N. 404. Olymp. XCIII. Scripſit quoque *epigrammata*: exſtat quoddam apud *Athenaeum* XIII. p. 232. et *Laert.* lib. III. nr. 23. quod quidem alii Platoni adſcribunt, alii Aſclepiadae, et quod corruptum tentarunt ſanare *Salmaſius* ad Achillem Tatium I. 37. et *D' Orville* ad Charit. p. 206. Neuter autem ſatisfecit *Toupio*, qui illud correxit et interpretatus eſt in Emendatt. in Suid. part. III. p. 529. edit. Lipſ. Apud *Xenophont.* Mem. Socr. lib. II. cap. 1, 20. fragmentum exſtat, quod Epicharmo tribuitur: ſed cl. *Ruhnken.* in not. obſeruat, illum verſum a Scholiaſte Hermogenis p. 377. adſignari Platoni comico, latinsque illuſtrat eius ſenſum vſumque. Euripidea Tzetzes male tribuit comico Platoni, oſtendente *Valckenaeria* in Diatr. Euripidea, poſt Hippolytum, p. 171. C. qui *Platonis* fragmentum apud Schol. ad *Euripidis* Hecubam v. 838. ibidem ordinat. *Harl.*

Δαίδαλος, *Clemens* VI. Strom. p. 628. vbi, Platonem et Aristophanem testatur, vnum ex altero surripuisse. Schol. Aristophanis ad Nub. 663.

Ἑλλὰς ἢ Νῆσοι, Suid. Pollux [X. 11. 142. 167.] Etymol. M. [Schol. ad Homer. α. 135. edit. Wassenb.]

Ἑορταὶ, *Clemens Alex.* VII. Strom. pag. 718. *Pollux* [VII. 121. 186. X. 34. 54. 135.] Suid. Scholiastes Aristoph. ad [Acharn. 351.] ad Aues 799. et Euripidis ad Medeam [475. *Athen.* IX. pag. 367. C.]

Εὐμενίδες, *Etymol. M.* in Ἀναζυγῶν. *Fabric.* Eumdem locum excitat *Hemsterhus.* ad Pollucem X. sect. 26. nr. 54. At ista verba non sunt Comici Platonis ex Eumenisin, atque *Valcken.* in Adnotatt. ad Theocriti Adoniaz. p. 335. obseruat in cod. MS. Etymologici M. D'Orvilliano scriptum legi: Πλατ. Εὐμ. ex quo ibidem fecit *Ruhnkenius* Πλάταρχος Εὐμένει' et locum esse, animaduertit, in Eumene pag. 595. A. *Harl.*

Εὐρώπη, *Athen.* [p. 328. F. IX. 367. C.] et Suid.

Ζεὺς κακούμενος, *Athen.* [III. pag. 119. B. ibique *Casaubon.* pag. 228. XI. 478.] Suid. Scholiastes *Aristoph.* ad Pacem 1243. et *Pollux* VII. 29. sect. 132. vbi male καλουμένῳ pro κακουμένῳ olim legebatur: [id. X. sect. 17. ex cod. et emendatione Iungermann. atque Hemsterhus. quos vide, et Toup. T. IV. p. 384.]

Ἰὼ, *Athen.* [p. 506. E. 657. B.] Suid.

Κέρκωπες. Vide infra Ξάντραι. [?]

Κλεοφῶν, *Athen.* [pag. 66. F. pag. 315. C.] Suid. *Pollux* [X. sect. 56. vbi vid. interpretes,] Schol. *Aristoph.* ad Ranas [arg. 7. et v. 305. 690. 693.]

Κρύφιοι, *Zenobius* II. 31. Prouerb.

Λάϊος, Suid. et *Athen. Fabric.* lib. II. 27. p. 68. C. coll. *Casaubono* in Athen. ad illum locum pag. 142. Schol. ad *Aristophanis* Plutum v. 179. vbi olim edebatur ἐν Λαῒ. sed correctum ab Casaubono l. c. et a Küstero probatum Λαΐῳ reposuit *Hemsterhus.* et emendauit Platonis fragmentum, pag. 57 sq. *Harl.*

Λάκωνες, *Athen.* [IX. p. 380. E. ibique Casaubon. p. 658.] Scholiastes Aristoph. ad Aues v. 471. et *Harpocration* in Σθένελος, qui dubitare videtur, an fuerit Platonis. Apud Suidam [et Eudociam p. 358.] in Πλάτων, est Λάκωνες ἢ ποιηταὶ, et deinde separatim alia eiusdem Platonis fabula, Ποιηταί.

Μαμμάκυθος, Suid. *Hesych.* [h. v. vbi vide Alberti.] et Schol. Aristophanis ad Ranas [1031. ibique Küster.] qui etiam de hac videtur addubitare. [*Casaubon.* ad Athen. VIII. 14. pag. 621.]

Μενέλαος, Suid. in Πλάτων et Τί οὐκ, et *Athen.* [III. pag. 110. E. IV. p. 170. 171. XIV. pag. 637. A.] *Zenobius* VI. 17.

Μέτοικοι, Suid. [*Pollux* X. sect. 24.]

Μύρμηκες, Suid.

Μωμοθήρα, *Hesych.* in Παλινδορία. *Fabric.* Apud Hesychium legitur: Πλάτων Σύρφακι

φακι καὶ Μωμοθήρα. Hinc *Casaubon.* Anim. in Athen. VIII. 7. p. 599. opinatur, binominem fuisse illam fabulam, Σύρφακα et Μωμοθήραν· at, quia Hesychius scripsit καὶ, non ἢ, diuersas illas etiam fuisse arbitratur. Quod vero Casaubon. opinatus est, id firmius adfirmauit *Iungermann.* ad *Pollux.* VI. 164. not. 27. ratus, apud Hesychium pro καὶ scribendum esse ἢ, vt duplici titulo insignitum istud drama intelligamus a comico fuisse. Num vero παλινδορία, accentu in penultima syllaba posito, an παλινδόρια cum accentu in antepenultima, disputatur ab interpretibus ad Pollucis et Hesychii loca. *Harl.*

Νῆσοι. Vide supra in Ἑλλάς.

Νίκαι, Suid. Scholiastes Comici ad Aues 1297.

Νὺξ μακρά, Suid. *Athen.* [III. pag. 110. D. coll. Casaubon. ad Athen. III. 27. pag. 213. it. Athen. pag. 700. F.] *Pollux* [VI. sect. 142.]

Ξάνται ἢ Κέρκωπες, Suid. in Πλάτων et Τευτάζειν. Eadem Comoedia videtur, quae Hephaestioni in Enchirid. [pag. 51. fin. edit. Paw.] Ξάντρια.

Παιδίον siue Παῖς, (Παιδάριον, Schol. Aristophanis ad Ranas v. 310. et Pacem 733. 948. et Suid. in Παράβασις.) Suid. [et Eudocia] in Πλάτων et *Athen.* [pag. 316. E. atque apud Schol. ad *Aristoph.* Plut. 179. pro Πλάτων ἐν τῷ Φαίδρῳ Hemsterhus. in nota pag. 56. legere malit ἐν τῷ Παιδαρίῳ. *Harl.*]

Πανηγυρισταί, Suid.

Περίαλγος siue Περιαλγής, *Athen.* p. 387. A. Suid. Scholiastes Aristoph. ad Nubes v. 109.

Πείσανδρος, Plutarch. in Antiphonte, Suid. in Ἀρεοπαγίτης [et Ἀρκάδας.] Scholiastes Aristoph. ad Vespas [1555. Nub. 248. Vesp. 590.] *Athen.* pag. 385. D. *Apostolius* IV. 25. Prouerb. *Photius* cod. CCLIX. [*Casaubon.* Animaduu. in Athen. IX. 8. pag. 664.]

Ποιητής, ἢ ποιηταί, *Athen.* [IX. p. 375. B. XIV. p. 644. A. et p. 657. A. quem postremum locum emendat illustratque *Toup.* in Curis Nouiss. in Suidam p. 179. Opusc. critic. edit. Lips. Vetus Lexic. in biblioth. Coislin. Montfaucon. p. 484. *Pollux* X. sect. 190. citat ἐν τῷ Ποιητῇ, vbi Salmasius maluit Ποιηταῖς legere, sed refragrante Hemsterhusio; nam apud Suidam non coniungenda sunt vocc. ποιητὴς Πείσανδρος· maleque vertit Aemilius *poeta Pisander*; sed *Poeta* et *Pisander* sunt diuersarum fabularum tituli, ideoque distinctione separandi apud Suidam. Apud *Eudociam* male quoque editum est, cuius errore? nescio, Περίαλγος ποιητής, Πείσανδρος· et antea, Λάκωνες, ἢ ποιηταί. Apud Schol. ad *Aristoph.* Ranas 1190. citatur Πλάτων ποιητής, sed corrigendum esse Πλάτων Ποιητῇ, et fabulam nostram intelligendam, quum comicus, etiam vbi comoedia non indicatur, dicatur Πλάτων ὁ κωμικός, non, Πλάτων ποιητής, bene animaduertit *Valckenaer.* ad Theocriti Adoniazus. pag. 326 sq. *Harl.*] Suid. Vide et supra in Λάκωνες.

Πρέσβεις, *Athen.* [pag. 287. E. 229. F. X. 424. A.] Suid. *Maximus* ad Dionys. Areopagit. 2. 3. de Ecclesiastica Hierarchia. [*Harpocrat.* in Ἀποκηρύττοντες et Ζητητής. *Casaubon.* ad Athen. VI. 2. pag. 403.]

Σκευαί, Suid. [et Eudocia] nisi legendum Σκύθαι.

Σκύθαι,

Σκύθαι, Schol. Aristophanis ad Aues 151.

Σοφισὴς ἢ Σοφισαί, [*Athen.* pag. 422. F. 279. A. 312. B. 678. F.] *Casaubon.* VII. 17. ad Athen. Scholiastes Aristoph. ad Nubes 330. Vespas 157. Aues 300. et Pacem 792. *Pollux* [VII. sect. 100. vbi *Iungermann.* apud Harpocrat. Ἀπόληξις, εἰς τῶν νῦν συγγραφέων, ὃν Πλάτων κωμῳδεῖ ἐν Σοφιςῇ, idem drama intelligi credit, et scribit ἐν Σοφισαῖς. Idem tamen ad *Pollucem* X. sect. 167. vbi laudatur Πλάτων ἐν τοῖς Σοφισαῖς scribit, id singulari aeque ac plurali numero inueniri.] Suid. et *Syncellus* pag. 149.

Συμμαχία, *Pollux* [II. sect. 83. VI. 17. VII. 202.] Suid.

Συνεξαπατῶν, Suid. *Athen.* [pag. 279. A. III. pag. 103. C.]

Σύρφαξ, Suid. *Hesych.* qqqq) *Athen.* [pag. 344. D. X. pag. 446. F.] Scholiastes Aristoph. ad Aues 168.

Ὑπέρβολος, *Plutarch.* in Alcibiade et Nicia. Suid. *Athen.* [libr. II. p. 56. F. Hyperbolus vero saepius erat exagitatus, a comicis risui atque obtrectationi aliorum expositus et fabula veluti. vid. *Aristoph.* Nub. 549. 551 sqq. ibique Spanhem. *Hemsterhus.* ad eiusdem Plutum pag. 375 sq. *Lucian.* Timon. cap. 30. pag. 143. tom. I. vbi a Schol. p. 142. citatur Πλάτων ὁ Κωμικὸς ἐν Ὑπερβόλῳ, et ab interpretibus, praecipue ab Hemsterhusio pag. 142. et 143 sq. de homine isto improbo copiosius agitur. *Harl.*]

Φάων, *Harpocration* in Ἀναίνεσθαι. *Suid.* in Ἀτηρότατον. *Athen.* [IIII. pag. 146. F. ibique *Casaubon.* Animaduu. pag. 273. VII. p. 325. A. IX. p. 367. D. X. pag. 424. A. pag. 441. E. in cuius fragmenti versu quodam enucleando versatur *Toup.* Emendatt. in Suidam, part. II. p. 231. et alios versus eiusdem fragmenti emendat distinguitque idem ibidem pag. 37. edit. Lips. adde *Hemsterhus.* ad *Luciani* Dialogos mortuorum, IX. cap. 2. p. 361. tom. I. edit. Reitz. *Harl.*] *Apostolius* VI. 33. Prouerb. Confer, si placet Iacobi Hertelii et Grotii e Comicis Graecis excerpta, atque Ioh. Meursii Biblioth. Atticam. [P]

POLYEVCTVS. Vide supra in *Heniocho.*

POLYZELVS Comicus, Suidae memoratus, a quo haec eius dramata nominantur: Ἀφροδίτης γοναί, Δημοτυνδάρεως, [quam fabulam citat quoque Schol. ad *Luciani* Timona cap. 30. p. 142. tom. I. edit. Reitz. ac *Pollux* X. 76. vbi vid. interpretes, et *Bentlei.* Epist. ad Hemsterhus. pag. 97 sq.] Διονύσου γοναί, Μουσῶν γοναί, Νίπτρα. [Ab *Eudocia* p. 359. additur fabula Ἄρεως γοναί. Fab. Δημοτυνδάρ. citatur quoque ab Etymol. M. in Ἐννεάκρουνος, cuius locum post Hemsterhus. ad Polluc. X. 76. emendat *Toup.* in Curis Nouiss. in Suid. pag. 193. — Μουσῶν γοναί laudantur ab *Athenaeo* VIIII. p. 370. F. vbi vid. *Casaubon.* Animaduu. p. 642. a *Polluce* VI. sect. 168. ab Etymol. M. in Ἐπάκριος. *Harl.*] Alius *Polyzelus* Rhodius, historicus et philosophus, de euius scriptis consules *Meursium* in Rhodo lib. II. cap. XI. *Fabric.* *Hemsterhus.* ad *Pollucem* X. sect. 76. p. 1244. dicit quidem, Polyzelum *comicum* alium esse ab *historico:* neque tamen id pro certo adfirmare audet, quum exstitisse quosdam constet, qui scribundis

qqqq) Vid. quae paullo ante ad fab. Μυρμηκάνθρωποι notata sunt. *Harl.*

dis simul comoediis et historiis animum adpulerint. Historiam autem qui conscripserint, *Polyzelos* binos reperit; alterum *Messenium*, qui Ibyci pater a quibusdam fuerat habitus, tradente *Suida* in Ἴβυκος, vbi ἱστοριόγραφον illum adpellat; *Rhodium* vero alterum, qui res patrias integro volumine luculente complexus est: opus id inscriptum Ῥοδιακά, quorum est in *Athenaeo* mentio libro VIII. p. 361. C. indidemque petita, quae ex *Polyzelo* Rhodio commemorat *Hyginus* Astronom. cap. 14. An et alia protulerit in lucem, non perspicue cognouit Hemsterhus., certe Plutarch. in vita Solonis illum aduocat testem in re longe diuersa a Rhodiis Rhodiorumque republica. Si quis itaque historicorum comoedias etiam composuerit; illum esse *Polyzelum Rhodium* existimat Hemsterhus. quamuis hac in re nihil sedulo nec negare velit, nec adfirmare: id autem veterum lectione facile sibi quem obseruare potuisse, monet, patriam significari saepissime, si citent historicos; rarissime vero eam nominibus Comicorum adponi, vt mirum non sit, Polyzelum, qui fabulas scripsit, *Rhodium*, aut cuiuscumque tandem gentis fuerit, non dici. Haec plura ex nota Hemsterhus. adnotasse, haud erit, spero, ingratum lectoribus. adde *Vossium* de Histor. Graec. cap. III. p. 406. et de Pol. Mess. lib. IV. cap. 1. p. 432. et de Poet. Graecis pag. 91. atque de *Polyzelo* Messanensi historico *Mongitor*. Biblioth. Sicul. tom. II. p. 190. Cynicis philosophis quidam *Polyzelus* adnumeratur. vid. lib. III. infra, in Catalogo Cynicorum. *Harl.*

POSIDIPPVS rrrr) Cassandreus, ex Cassandra ciuitate Macedoniae, vel saltem, (vt Stephan. Byz. in Κασσάνδρεια) Cynisci, Cassandrei, filius, nouae Comoediae poeta, qui triennio post Menandri mortem, teste Suida [et Eudocia pag. 359.] docuit. Eius dramata fuerunt vsque ad XXX, e quibus memorantur a veteribus:

Ἀναβλέπων, *Athen.* pag. 661. F.

Ἀποκλειομένη, *Athen.* [VII. p. 301. C.] *Pollux* [X. sect. 98. vbi vid. interprr. *Casaubon.* ad Athen. VII. 14. pag. 529.]

Γαλάτη, *Poll.* [IV. sect. 175. VII. sect. 111. X. 22.]

Δημόται, (Suid. in Νεανισκεύεται.) [Photii Lex. in Νεανισκεύεται. vid. *Hemsterhus.* ad Poll. X. 98.]

Ἐπίσταθμος, *Pollux* [X. sect. 139. coll. *Bentlei.* Epist. ad Hemsterhus. p. 104. et Toup. T. IV. ed. nouiss. p. 235.]

Ἐφεσία, *Athen.* pag. 591. E.

Κώδων, *Pollux* [IX. sect. 28.]

Λοκροὶ, *Athen.* pag. 87. F.

Μεταφερόμενος, *Athen.* pag. 118. B. Μεταφερόμενοι apud *Laert.* VII. 27.

Μύρμηξ.

rrrr) Imago *Posidippi* praesidentis in theatro et volumen manu tenentis apud Gronouium Virum Cl. tom. II. Antiq. Graecar. tabula 100. Confer nummum Posidippi Cassandrei huius an Posidoniatae apud Laur. Begerum tom. I. Thesauri Brandenburgici p. 273. *Fabric.* adde *Küster.* ad Suidam h. v. tom. III. p. 159 sq. vbi ex *Dicaearchi* vita Graeciae insigne fragmentum adfert laudatque *Salmas.* ad Solin. p. 100. edit. Vltraiect. *Harl.*

Μύρμηξ,

Πεδίον, *Athen.* pag. 94. C.

Πορνοβοσκὸς, *Athen.* pag. 154. F.

Σύντροφοι, Athen. p. 659. E. [Phot. in Lex. vid. *Hemsterhus.* ad Poll. X. 98.]

Φιλόσοφοι, (quod drama alii tribuerunt Philemoni) *Laert.* VII. 27.

Χορεύουσαι, Athen. [IX. pag. 376. E.]

Quasdam *Posidippi* comoedias a latinis etiam Comicis expressas fuisse, constat e *Gellio* lib. II. cap. 23. [Quasdam *Posidippi* sententias e *Stob.* tit. XIV. et XCIX. recepit *Brunck.* in Gnomicis Poet. Gr. p. 201. emendauit et locum quemdam pag. 341. in notis exposuit.] In bibliothecae Mediceae pluteo LXXXVII. exstat volumen, teste Gronouio, continens fragmenta ex Posidippo Comico de vitae necessariis carmine iambico, qualia nulla exstant inter fragmenta Posidippi ab H. Stephano, Hertelio vel Grotio collecta. Alius videtur *Posidippus* scriptor Epigrammatum, de quo alibi. *Fabric.* Hic forsan scripsit *Aethiopiam*, teste *Athen.* XIII. pag. 596. C. vbi quoque eius epigramma adponitur. In Catal. codd. gr. Medic. edit. Bandini tom. II. p. 392. XX. tom. III. p. 111. XLVI. et p. 402. XXVIII. sunt epigramm. quae ab aliis Posidippo tribuuntur, ab aliis, poetis aliis. De *Posidippo*, historico, qui scripsit librum de Cnido, vid. *Vossium* de Histor. Graecis, lib. III. p. 407. Lugd. Bat. 1651. 4. *Harl.*

[De PRATINA Satyrographo v. supra in Notit. Tragicorum.]

PRONOMVS Thebanus, tragicus, an comicus? fabulas docuit Athenis Olymp. CXXVII. 2. Archonte Pytharato. Vide *Fuluii Vrsini* Elogia viror. illustr. pag. 28. *Fabric.* Scripsit προσῴδιον εἰς Δῆλον, teste *Pausania* lib. IX. cap. 12. fin. (vbi statua in illius honorem posita, eius merita inuentaque musica laudantur,) pag. 735. et lib. IV. cap. 27. p. 345 sq. (vbi consules Kühn.) de illius cantiunculis, (μέλεσι,) agitur. adde supra, in Notitia Lyricorum, cap. 15. pag. 136. *Harl.*

PYTHON Catanensis. Vide supra in Alexandro, et in Notitia Tragicorum.

RHINTHON de quo supra in Notitia Tragicorum.

Pro RVLLO Comico apud Bulengerum lib. I. de Theatro cap. 2. legendum MVLLVS, de quo supra.

SANNYRION Atheniensis, poeta Comicus veteris comoediae, [₱] Dioclis et Philyllii aequalis fuit, teste *Suida* in Διοκλῆς, ob corporis λεπτότητα siue tenuitatem ac macilentiam a Comicis derisus. [*Pollux* X. sect. 189.] *Aelian.* X. 6. Var. ssss) adde lib. XIII. V. H.

ssss) Conf. *Athenaeus* lib. XII. cap. 13. p. 551. et interpretes ad *Aeliani* locum; vbi pro Σαννυρίων ὁ κωμῳδίας Scheffer legere iussit ὁ τραγῳδίας, sed iam refutatus a Perizonio, qui quidem in Aristophane — pro Σαννυρίων Ἀπὸ τῶν τραγῳδῶν — reponendum censuit ἀπὸ τῶν κωμῳδῶν· sed Abr. Gronou. probat emendationem *Bentleii* in diss. de Phalar. Epist. p. 299. ἀπὸ τῶν τρυγῳδῶν. Bentleius nimirum in Respons. ad Boyle ex interpret. lat. Lennepii pag. 114 sq. multus est de hoc comico, et p. 167 sq. profert ornatque suam coniecturam in fragmento Aristoph. ex Gerytade apud Athenaeum p. 551. τρυγῳδῶν pro τραγῳδῶν. Quod *Sannyrion* in fabula, cui nomen *Danae*, illudit versum Euripidis in Oreste, haec autem acta est Olymp. XCII. 4. et Ranae Aristophanis, vbi idem versus ridetur,

XIII. V. H. cap. 15. vbi vid. interprr. Sannyrionis *Danae* laudatur a Scholiaste *Euripidis* ad Oreſtem v. 279. et *Ariſtophanis* ad Ranas v. 305. adductis eius verbis, in quibus exagitat Hegelochum ὑποκριτὴν, qui Euripidis Oreſten egit Olymp. XCII. 4. vnde poſt illud tempus fabulas docuiſſe intelligitur. Eius γέλωτα laudant Harpocration [in Ναύκληρος et Πέλανος.] *Pollux* [IX. ſect. 26. X. 185.] et *Athenaeus* [VII. 9. p. 286. C.] Confer *Meurſium* in Biblioth. Attica et *Pearſonium* parte II. Vindic. Ignatii cap. 1. vbi caſtigat ea, quae ſcripſerat *Caſaubonus* ad Athenaei lib. VII. cap. 9. [pag. 510 ſq. vbi de fabulis, quae Sannyrioni tribuuntur, agit,] et in auctore περὶ Κωμῳδίας, qui Scholiis Ariſtophanis praefigitur, pro Σαννυρίωνα docet, legendum eſſe Συσαρίωνα, de quo infra ſuo loco. Fuit praeterea Sannyrionis fabula Ἰώ, et altera Ψυχασταί, vt Suidas notauit. *Fabric.* At *Caſaubon.* ad Athen. pag. 511. contra Suidam monet, ab Athenaeo *Ionem* Platoni comico, *Pſychaſtas* vero Strattidi, neutram harum fabularum Sannyrioni adſignari, niſi mendum ſit in codicibus. Cum Suida conſentit *Eudocia* pag. 382. ſed aliam adhuc fabulam, Σαρδανάπαλος, inter Sannyrionis fabulas recepit: quo auctore et quo iure id fecerit, equidem ignoro. *Harl.*

SATYRVS Κωμικὸς ὑποκριτής, memoratus *Plutarcho* de laude ſui pag. 545.

SCIRAS Tarentinus, comoediae italicae poeta, cuius Meleagrum laudat *Athenaeus* lib. IX. p. 402. B. Καὶ Σκίρας ὅς δέ ἐστιν ὅτος τῆς Ἰταλικῆς καλουμένης Κωμῳδίας ποιητής, γένος Ταραντῖνος, ἐν Μελεάγρῳ φησίν. Sed pro *Scira*, Colomeſio iudice, legendum *Scleriaſ*, de quo mox dicam. [adde *Craſſi* Hiſtor. Poet. Gr. pag. 453.]

SCLERIAS, male Σκληρίας vocatur apud *Photium* cod. CLXVII. p. 194. vt *Sciras* apud *Athenaeum* lib. IX. pag. 402. B. Sed et *Caſaubonum* fugit ratio, cum lib. III. ad Athenaeum cap. 4. putaret, nomen *Sclerias* apud Stobaeum, a quo ter laudatur, Comoediae eſſe, non poetae Comici. Laudatur *Sclerias* etiam apud *Antonium* Meliſſae lib. II. cap. 79. et *Maximum* in Collectaneis cap. 63. Vide *Colomeſium* ad Gyraldum de Poetis p. 406. *Fabric.* Quae vero ſub *Scleriae* nomine habet *Stobaeus* Serm. 150. pag. 552, 12. ea *Simonidi* tribuit *Clemens Alexandrinus* Strom. lib. III. p. 573. (*Solan.* ad Lucian. tom. I. p. 733, 25.) Scholiaſtes autem MS. ad Platonis Gorgiam animaduertit, id Scolion ab aliis *Simonidi*, ab aliis *Epicharmo* vindicari; vti praeclare haec obſeruauit *Koen.* ad Gregorium de Dialectis pag. 155. *Harl.*

SERAPION Comicus citatur in *Stobaei* Florilegio p. 67. edit. Grotii. Alius *Serapion* poeta, quem Athenis aduenisse ait et loquentem inducit Plutarchus libro de Pythiae Oraculis. Hunc, ni fallor, Serapionem ἐν ἔπεσι ſiue carmine heroico nonnulla tradidiſſe de Sibyllae vi μαντικῇ, etiam poſt fata durante, notat *Clemens Alex.* I. Strom. pag. 304.

SIMYLVM Comicum laudat *Stobaeus* in Florileg. pag. 229. edit. Grotii. Alius *Simylus* Chalcidenſis Nauclerus, quem memorat *Lucianus* in Toxari tom. II. pag. 45.

videtur, actae fuerunt Olymp. CXIII. 3. tempus actae *Danaes* Sannyrionis tuto collocandum cen- ſet *Bentlei.* p. 115. inter Olymp. XCII. 4. et XCV. *Harl.*

SOPATER Paphius sub Alexandro M. et post claruit vsque ad tempora Ptolemaei secundi, vt ex Sopatro ipso obseruat *Athenaeus* lib. II. p. 71. B. Idem lib. IV. laudat locum ex incerto Paphii Sopatri dramate, quem dat Grotius in Excerptis p. 871. Φλύαξ siue φλυακογράφος tttt) fuit *Sopater*, qualis Rhinthon et Sotades, de quibus suo loco. Apud eumdem *Athenaeum* citatur Sopatri huius:

Βακχίς, [*Athen.* pag. 176. A. 213. C.] licet Suidas eam tribuat Sopatro Parodo.
Βακχίδος γάμος, [*Athen.* XIV. p. 656. F.]
Βακχίδος μνηστῆρες, [?] [id. IV. p. 160. B. XIV. pag. 644. C.]
[Γαλάται, *Athen.* IV. pag. 160. E.]
Εὐβουλοθεόμβροτος, [*Athen.* III. p. 86. A. vocatur drama; an fuit mimicum?]
Ἱππόλυτος, Suid.
Ἡ Κνιδία, Suid.
Μυστάκου Θητεῖον, [*Athen.* III. p. 119. A. IV. pag. 175. C. ad Sopatr. Parodum refert. conf. *Casaub.* ad Athen. III. 32. p. 228.]
Νεκυία, Suid. [*Athen.* IV. p. 160. B. et *Casaubon.* pag. 29. B.]
Πύλαι, Suid. [*Athen.* IV. p. 175. C. Sopatro Parodo adsignat; idque vocat δρᾶμα.]
Σίλφαι, (Suid. Σιλφίαι.]
Φακῆ, Suid.
Φυσιόλογος, Suid.

Alius *Sopater Phacius*, Parodus, cuius ab eodem Athenaeo laudantur:

Βακχίδης, *Fabric.* *Athen.* IV. cap. 15. pag. 158. E. vbi — Φακίνων· ὧν καὶ Σώπατρος ὁ Φάκιος παρῳδὸς μέμνηται ἐν δράματι Βακχίδῃ. Primum vero ὁ Φάκιος non est nomen gentile, sed Sopater pro: Πάφιος, iocose vocatur Φάκιος, et adluditur ad Φακῆν, legumen *lentem*, hominesque, vt videtur, Φακίνους, homines abiectos nihilique, a cibi illius vilitate forsan sic dictos. vid. *Casaubon.* ad Athen. IV. 15. pag. 288 sq. qui, quod mihi quoque in mentem venerat, fabulae indicem, censet, esse suspectum, et pro Βακχίδι legendum Βακχίδι. *Harl.*

Μύσται, [*Athen.* V. p. 183. C.] et Ὀρέστης, ac Φακῆ uuuu), quae duo postrema dramata Sopatro Paphio male Suidas tribuit. *Fabric.* Enimuero Sopater Parodus idem est ac Paphius. Nam primum ex iis, quae antea iam notaui, patet, *Phacium* iocose tantum positum esse pro Paphio: tum ab Athenaeo diserte ei adtribuitur Μυστάκου Θητεῖον et Πύλαι, quas Fabricius Sop. Paphio adsignat. His, credo, argumentis motus iam *Casaubon.* ad Athen. p. 228. Sopatrum Paphium et Φλυακογράφον, putauit, non alium esse ab illo, qui *parodus* passim nominatur. In eadem sunt sententia *Stanleius* ad Aeschyli Choeph. v. 294. pag. 822. et *Küster.* ad Suidam III. pag. 354. *Harl.*

SOPHILVS Sicyonius vel Thebanus, mediae poeta Comoediae, cuius dramata haec apud veteres memorantur:

Ἀνδροκλῆς, *Athen.* [p. 123. C. 228. C.]
Γάμοι, *Laert.* II. 120. [sed vid. ibi Casaubon. et Menag.]
Δηλία, Suid.
Ἐγχειρίδιον, Athen. [X. p. 431. A. conf. *Casaubon.* ad Athen. X. 8. pag. 726.]
Κιθαρῳδός,

tttt) Φλύακες s. φλύακες in magna Graecia dicebantur histriones et mimi: φλυακογράφοι mimorum poetae. vid. *Casaubon.* ad Athen. III. 9. pag. 167. *Harl.*

uuuu) Ex hac forsan versus contra Philoxenum sumti sunt ab *Athen.* VIII. p. 341. E. vbi vocatur *Parodus. Harl.*

Κιθαρῳδός, Suid.
Λήδα. Vide paullo post Τυνδάρεως.
Παρακαταθήκη, *Athen.* p. 640. D. Suid.
Συντρέχοντες, *Athen.* p. 125. E.
Τυνδάρεως ἢ Λήδα, Suid.
Φίλαρχος, *Athen.* [lib. III. p. 100. A. *Casaubon.* ad locum pag. 197.] Suid.
Χοιρίδιον, Suid. [et Eudocia]; sed legendum ex Athenaeo Ἐγχειρίδιον.

SOPHRONEM Comicum, a Sophrone Syracusano Mimographo, qui Euripidi aequalis erat, male diuersum facit Suidas vvvv). Scripsit Dorica [eaque vetere et asperiore,] dialecto, et obscurius paullo, vnde *implicitum* vocat *Statius* 5. Siluar. III. 157. μίμους ἀνδρείους καὶ γυναικείους, *Mimos in viros et foeminas*, [conf. *Casaubon.* ad Athen. III. 10. p. 170. et XI. 8. p. 799.] quorum lectione delectatus fuit Plato Philosophus, [adeo, vt, testibus *Suida*, inprimis *Diogene Laertio* III. 18. (vbi interpretes, praecipue *Menagius* p. 146. edit. Meibomii plurium veterum testimonia congesserunt de hoc Platonis studio,) interdum etiam iis indormiret. *Quinctil.* autem Inst. Or. I. cap. 10. vbi vid. Pareum et Almel. edit. Burm. *Sophron* —, ait, *mimorum quidem scriptor; sed quem Plato adeo probauit, vt suppositos capiti libros eius, quum moreretur, habuisse credatur.* adde *Athen.* XI. 15. p. 504. B. ibique *Casaubon.* Animaduu. p. 821. Plato igitur praeter Aristophanis comoedias, studiosissime lectitabat Sophronis mimos, sic, vt illos in dialogis, conuenientia cuique personae tribuendo, velut exemplar optimum, exprimeret imitando, vt ait *Volcken.* loco mox mem. p. 194. isque laudat *Olympiodorum* in vita Platonis, quam ex schedis *Isaaci* patris euulgauit *Mericus Casaubonus*, editam ad calcem *Diogenis Laertii*, Wetsten. tom. II. p. 584. Ἔχαιρε καὶ πάνυ καὶ Ἀριστοφάνει τῷ κωμικῷ καὶ Σώφρονι, παρ' ὧν καὶ τὴν μίμησιν τῶν προσώπων ἐν τοῖς διαλόγοις ὠφελήθη. *Sophronis* mimos, a Dione Syracusano emtos Platonem habuisse, prodidit *Tzetzes* Chil. X. vers. 1001 sqq. Mimi vero Graecorum, adeoque Sophronis erant imitatio atque repraesentatio characterum morumque, etiam soloecismorum iis, qui colloquentes inducti sunt, sollemnium, adeoque diuersi a mimis Romanorum. vid. Neue Bibliothek der schön. Wissenschaften. Lipsiae, vol. 40. part. II. p. 279 sqq. censorem in Allgem. Litteratur-Zeitung, 1789. mens. Nou. nr. 351. pag. 372 sq. Mimi Sophronis scripti fuerunt καταλογάδην, h. e. oratione soluta, vt ait Suidas, nec adeo ἔμμετροι, metrici, teste *Aristotele* apud *Athen.* XI. p. 505. C. sed tamen numerosi, siue numeris suis, rhythmis quibusdam et colis poetarum illigati. Vide, quae scripsi ad *Aristotelis* A. P. cap. 1. p. 8 sq. et quae in nota infer. ex Nazianz. notauit Fabric. Neque tamen defuerunt viri docti, qui secus sentirent, rati, Sophronem scripsisse versibus. Atque *Mongitor.* in Biblioth. Sicula tom. II. p. 233 — 235. de Sophrone copiosus, ab opinione, illum et versu et prosa scripsisse mimos, haud multum abest, excitatque plures, qui in vtramque partem disputarunt. Alii Sophronis mimi fuerunt σπουδαῖοι, alii γελοῖαν,

vvvv) Id, quod *Stanlei.* quoque ad Aeschyl. Choeph. v. 294. pag. 822. notauit. *Eudocia*, Suidam sequuta, pariter duo facit Sophronas; alterum p. 385. comicum, cuius, inquit, δράματα καὶ κωμῳδίαι, ἀνδρεῖα, ὡς Ἀθηναῖος ἐν Δειπνοσοφισταῖς· alterum adnumerat philosophis p. 389. et verba exscripsit Suidae, tom. III. p. 358. vbi consules Küsteri notas. Fabr. in not. msst. male; ait, μιμογράφος in prioribus Suidae editionibus, quod Küster. recte emendauit voc. Ῥηγίνης, vbi Xenarchi comici, qui Sophronis filius fuit, mentio fit. *Harl.*

λείων, secundum *Vlpianum* ad Demosth. Olynth. pag. 36. aut, secundum *Plutarch.* Sympos. VII. probl. 8. alii ὑποθέσεις, *argumenta*, tractabant, erantque honestiores, propius ad comoediae naturam accedentes; (hinc potuit comicis a nonnullis accenseri, quod iam *Bonannus* in Syracus. illustr. lib. II. p. 274. censuit,) alii παίγνια, i. e. mimi lasciui, molles, sermonisque ineptiis abundantes. vid. *Casaubon.* de P. Sat. lib. I. 3. p. 89 sq. edit. Rambach. De Mimis ipsis vberius agere, hic non vacat; atque post Vossium aliosque erudite de illis disputarunt *Frid. Liebegott Becher* in Comm. *Dec. Laberii Mimi prologus;* praecedit historia poeseos mimicae apud Romanos, Lipsiae, 1787. 8. p. 7 sqq. et *Werner Car. Ludou. Ziegler* in Comm. *de Mimis Romanorum*, Gottingae, 1788. 8. p. 6 sqq. et bene multos alios, qui in eodem argumento modo latius, modo breuius versati sunt, enumerant. *Harl.*]

De hoc Sophrone consules *Vossium* lib. II. [cap. 29 — 31. cap. 33.] Institutt. Poetic. p. 161. Vide *Athenaeum* XI. p. 504. *Salmasium* ad Solinum p. 76. *Henr. Valesium* ad Ammianum Marcellinum XXIII. 5. *Meursium* ad Hesych. Illustrem p. 199 sq. [*Laur. Crassum* in Istoria de' poeti greci, pag. 472 sqq. qui multorum de Sophrone iudicia recenset, duoque distinguit Sophronas, mimicum et comicum: *Mongitorem* l. c. qui et multos alios excitat, de illo differentes, et animaduertit, nomen eius varie fuisse distortum aut cum aliis confusum, in primis *Valcken.* ad Theocriti Adoniaz. p. 193. vsque ad p. 209. erudite copioseque de Sophrone eiusque mimis disputat. Docet, Theocritum quaedam ex Sophronis mimis expressisse: agit de Platone, illius cultore, quid sit παρὰ Σώφρονι θεώμενοι an? θεώμεναι τὰ Ἴσθμια, de oratione scribendique genere, quo vsus est Sophron, de eius soloecismis, quum mulieres suo faceret more colloquentes, (praeter plura Etymol. M. loca. vid. *Demetrium* de Elocutione §. 128.) et pluscula vocabula, quae veteres grammatici e Sophronis mimis adnotarunt, congessit docteque exposuit atque illustrauit. Quibus addi potest locus a Schol. Veneto ad Homeri Iliad. λ'. 385. seruatus. *Harl.*]

Ex Ἀνδρείοις, quos Athen. saepe citat, videntur:

Ἄγγελος, Schol. Germanici, in Arati Phaenom.

Ἀγρειώτης, *Athen.* [VII. pag. 309. C.]

Ἁλιεύς, *Athen.* [III. pag. 86. A. vbi dicitur Ἁλιευτικὸς siue Ἀγρειώτας. VII. wwww) pag. 288. A.]

Νυμφόπονος, *Pollux* [VI. sect. 90. ex emendat. Iungerm. X. 107. vbi vid. Hemsterhus.] *Athen.* [VIII. pag. 362. C. ibique Casaubon. pag. 630.]

Παῖς,

wwww) *Toup.* apud Athen. VII. p. 288. aliter ac Casaubon. explicat locum in Cur. nouiss. in Suid. p. 206. edit. Lips. ibid. corrigit exponitque locum Demetrii de interpr. sect. 147. de Sophrone nostro [sed cf. Adpend. ed. recentiss. T. IV. pag. 428.] et alium Sophronis locum pag. 267. In Emendatt. part. II. p. 235. locum Sophronis apud Schol. ad Aristoph. Lysistr. vers. 17. alium locum apud Schol. ad Aristoph. Aues vers. 1223. in part. III. Emendatt. p. 554. correctione et interpretatione iuuat. Fabr. in not. mss. „Nazianzenus in hymno vespertino, et in carmine de virginitate imitatus Sophronem Syracus. ἔτος, ait, γὰρ μόνος ποιητῶν ῥυθμοῖς τισὶ καὶ κώλοις ἐχρήσατο, ποιητικῆς ἀναλογίας καταφρονήσας. Biblioth. Coislin. pag. 120. — quot versus Sophronis, tot adagia, teste Demetrio Phalereo.“ *Harl.*

Παῖς, *Athen.* [libr. VII. p. 324. F. vbi *Casaubon.* VII. 21. p. 562. legit ex ingenio: ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Παιδικὰ etc. *Sophron in mimo inscripto Deliciae vel Amasius.*]

E Mimis Γυναικείοις: (quos praeter Pollucem IV. sect. 174. etc. laudat frequenter Athenaeus, perinde vt Ἀνδρείας,) Ἀκέστρια, Suid. in Κάπηλος.

Θυννοθήρα siue Θυννοθήραι, Etymol. M. *Fabric.* Huius et alterius mimi ἁλιεὺς argumentum adfine fuisse iudicat *Valcken.* ad Theocrit. Adoniaz. pag. 325 sq. et apud *Athen.* VII. p. 309. C. (vbi Sophron ἐν τῷ Ἀγροιωτικῷ laudatur,) καὶ τὸν θυννοθήρα υἱὸν, non intelligit *thynnorum piscatoris filium*, (vid. *Casaubon.* ad Athen. VII. 17. p. 541.) de nomine piscis κωθωνίαν dictum, sed piscatorem, et alia quaedam Sophronea illustrat comparatue cum Theocrito. An etiam ἁλιεὺς et ἀγρειώτας (sic enim dorice scribendum puto,) fuerunt vel idem mimus, quod putarat iam Bonannius apud Mongitorem dissentientem, vel eiusdem argumenti? *Harl.*

Πενθερά, Suid. *Athen.* [III. pag. 110. D.]

Idem *Athenaeus* VII. pag. 281. citat Apollodorum Atheniensem ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Σώφρονος, vbi interpres male, *de temperante*, mox enim mentio μίμων ἀνδρείων. Confer *Casaubonum* VII. 6. [et *Valcken.* ad Eurip. Phoen. Schol. pag. 593.]

SOSICRATES Comicus citatur a *Stobaeo* pag. 117. Florileg. edit. Grotii, et Suida in Ἀμφίας, *Polluce* quoque, [IV. 173. in not. emendato, IX. sect. 57. conf. *Bentlei.* Epist. ad Hemsterhus. pag. 83.] qui laudat eius Παρακαταθήκην, etsi nomen Sosicratis corruptum iam in *Crates*, iam in *Hippocrates*, vt praeclaris editoribus, praecipue Hemsterhusio, adnotatum. [?] [vid. supra in hac nota *Hippocratem.*]

SOSIPATER Comicus, ex cuius καταψευδομένῳ longiorem locum profert *Athenaeus* lib. IX. pag. 377. quem cum metaphrasi sua dedit *Grotius* in Excerptis p. 886. Nescio tamen, an pro Σωσιπάτρῳ apud Athenaeum legi debeat Σωπάτρῳ.

SOSITHEVS Comicis accensetur in Excerptis *Grotii* pag. 900. quem idem vir summus pag. 456. recte inter tragicos retulerat. Vide, quae in Notitia Tragicorum. Videntur tamen, fateor, Comicum sapere, quae de Sositheo refert *Laertius* VII. 173.

SOTADES Atheniensis, mediae Comoediae poeta, Suidae laudatus, cuius Παραλυτρούμενον et Ἐγκλειομένας memorat *Athenaeus* p. 368. A. et 293. A. neutiquam confundi debet cum altero Maronita xxxx), auctore Ἰωνικῶν ᾀσμάτων molliumque et obscoenorum carminum, quae ab eo dicta sunt *Sotadea* yyyy). Vide *Athenaeum* VII. pag. 293. [*Vossii* Institt. Poet. II. cap. 21. §. 2.] De huius poematibus scripserat filius *Apollonius*, teste *Athenaeo* lib. XIV. p. 620 sq. vbi *Carystii* quoque Pergameni librum *de Sotade* commemorat, et refert, hunc poetam Ptolemaei Philadelphi iussu inclusum cistae plumbeae et in mari demersum, quod ipsius cum Arsinoe sorore nuptias paullo liberius perstrinxisset. [conf. *Valckenaer.* ad Theocriti Adon. pag. 281. A. *Eustath.* ad Homer. Iliad. π'. v. 432.

xxxx) Conf. *Thom. Maluendam* de Antichristo p. 43. *Fabric.* *Suidam* h. v. tom. III. p. 356. vbi vid. Küster. supra, lib. II. 9. §. 6. vol. I. pag. 627. *Harl.*

yyyy) Vid. *Meibom.* ad Musicos pag. 255. De metro Sotadeo vid. Schol. ad Hephaest. 5. ipsum Heph. p. 37. et Schol. p. 38, 22. edit. Paw. adde *Koppiers* Obseruata philolog. cap. 2. p. 15. *Harl.*

v. 432. p. 1069. *Plut.* de puer. educat. cap. 14. ibique Schneider. p. 45.] Apud *Iuuenalem* II. 10. pro *Socraticis* cinaedis male *Sotaditos* reponit vir doctiſſimus *Leopardus* XIII. 10. qui de Sotade et aliis Ἰωνικῶν λόγων auctoribus ſiue κιναιδολόγοις verba Strabonis, Athenaei ac Suidae eodem loco adſcripſit. Mirum eſt, Strabonem videri adfirmare, quod Sotades et Alexander Aetolus ſcripſerint non verſu zzzz), ſed proſa, quum alii veteres contrarium innuant, et *Demetrius* de Elocutione §. 193. Sotadi ἄσεμνον quidem et κεκλασμένον, ſed tamen tribuat μέτρον. Gyraldus vero pag. 490. verba Strabonis κατὰ μέλος ita intellexit, quod cantum addiderint Simus et Lyſis, at Sotades et Alexander tantum recitauerint cinaedica ſua poemata. *Hephaeſtion* pag. 13. [pag. 3, 18. edit. Paw.] laudat huius, vt opinor, Sotadis Ἄδωνιν, et p. 8, [21. p. 10, 14. Schol.] Ἰλιάδα. Suidae [et Eudociae p. 384.] memoratur εἰς ἅδε κατάβασις, πρίηπος, εἰς Βελεστίχην, Ἀμαζών. Ex Sotadae ἀνεκδότοις quaedam profert *Gaulminus* ad Theodor. Prodromum, p. 556. E Latinis Sotadica ſcripſere Ennius, L. Accius, aliique: vſus eſt Sotadico quoque genere Terentianus Maurus et e recentioribus Iul. Caeſ. Scaliger, Caſpar Barthius etc. aaaaa) Arium haereticum in Thalia ſua dicendi genere vſum fuiſſe molli ad Σωτάδεια ἄσματα proxime accedente, poſt *Athanaſium* Orat. 2. contra Arianos, notat *Socrates* lib. I. Hiſt. Eccleſ. cap. 9. Non ſatis certum eſt, quod *Tillemontius* tom. VI. part. II. Mem. eccleſ. p. 30. ſcribit, Arium vel titulum libri a Sotade mutuum ſumſiſſe. Fuit et *Sotades* victor Olymp. XCIX. Cretenſis, de quo *Pauſanias* Eliac. poſterior pag. 497. Alius Athenienſis philoſophus, qui, teſte Suida, librum de myſteriis compoſuit, et alter Philoſophus Byzantinus.

SOTERIDES Epidaurius Grammaticus ſcripſit περὶ Κωμῳδίας et hiſtoriae muſicae libros III. vt Suidas in Σωτηρίδης, [ꝑ] [item orthographiam, quaeſtiones homericas, commentarium in Homerum et Menandrum Euripidemque et de metris, teſte *Eudocia*, p. 387.]

STEPHANVS mediae comoediae poeta, filius Alexidis Comici, Suidae [et Eudociae p. 60.] in Ἄλεξις memoratur. Sed et idem [atque Eudocia pag. 61.] in Ἀντιφάνης auctor eſt, Antiphanis filium, Comicum et ipſum, Stephani nomine veniſſe. *Fabric.* *Athenaeus* lib. XI. p. 469. B. citat *Stephanum* comicum in Φιλολάκωνι ſeruauitque fragmentum. *Harl.*

STRATO, ſiquidem Suidae credimus, mediae comoediae poeta, cuius apud *Athenaeum* p. 473. C. et 382. B. laudatur Λημνομέδα et Φοινικίδης, ſiue vt apud Suidam [et Eudociam p. 385.]

zzzz) Ἦρξε δὲ Σωτάδης μὲν πρῶτος τῶ κιναιδολογεῖν, ἔπειτα Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς, ἀλλ᾽ οὗτοι μὲν ἐν ψιλῷ λόγῳ, κατὰ μέλος δὲ Λύσις, καὶ ἔτι πρότερος τούτου ὁ Σιμός. Strabo XIV. p. 684. Alii Cinaedologi fuere *Pyrrhus* ſiue *Pyres Mileſius*, *Theodoras*, *Xenarchus*, *Alexus* etc. *Fabric.* [vid. Suid. et Eudociam. Pyrrhus, ὁ Ἐρυθραῖος ἢ Λέσβιος, μελῶν ποιητὴς dicitur a Schol. ad Theocritum, (qui ipſum Pyrrhum laudauit,) v. 31. ſed ad v. 20. ὅν, ait Schol. καὶ Πύῤῥος ποιητὴς Ἐρυθραῖος, ὥς φησι Λυγγεύς. *Harl.*]

aaaaa) Apud *Eudociam* in Violar. p. 139. de Diogene Cynico occurrit *Sotades Alexandrinus philoſophus*, qui ſimilis illius Diogenis, in ſole apricans, inuitantem Ptolemaeum noluit ſequi, ſed in dolium ſe recepit, ideo ab aliis irriſus, a Ptolemaeo autem iambico verſu notatus eſt. Eamdem hiſtoriam, parumper contractam, ex *Nonno* ſ. *Tzetza* ad *Gregorii Nazianz.* Orat. Stelitcue. pag. 136. repetiit cl. *Schneider* ad Plutarchi locum citatum et animaduertit, ea omnia de Diogene narrari ab auctore incerto apud *Stobaeum* p. 820. *Harl.*

p. 385.] legitur φοῖνιξ. In Scholiis Aristophanis ad Aues [1568. vbi vid. Küfler.] citatur eiusdem Κυνηγίας. Sed verisimile est, [vt iam *Casaubon.* ad Athen. VII. 23. p. 567. et 568. et *Valesius* ad Harpocrat. v. Ἐπίσκοπος obseruarunt,] Suidam deceptum vitiosis Athenaei codicibus, et apud Athenaeum, Suidam et Scholiasten Aristophanis pro Στράτων legendum Στράττις, de quo mox. *Stratonis* Comici, qui Athenis magnam laudem retulerit, tamquam aequalis sui meminit *Plutarchus* lib. V. cap. 1. Sympos. *Fabric.* adde *Villoisonii* V. C. proleg. ad Apollonii Sophistae Lexic. Homer. pag. 22. Fabulam Φοινικίδαν Strattidi malit tribuere *Koppiers* in Obseruatis philolog. p. 24. et 35. *Harl.*

STRATTIS bbbbb), Atheniensis, Comoediae veteris poeta, de quo dixi nonnulla superius in Notitia Tragicorum. Praesenti loco subiicio nomina dramatum eius, obseruata ab *Isaaco Casaubono*, copioso de eius fabulis ipsoque auctore, lib. VII. ad *Athenaeum* cap. 23. et *Iohanne Meursio* in Biblioth. Attica, lib. VI. pag. 615.

Ἀγαθοὶ ἢ ἀργυρίε ἀφανισμὸς, Suid. et Athen. qui Pherecrati a quibusdam tributum auctor est.

Ἀνθρωποῤῥέστης, *Athen.* [III. pag. 127. D.] Suid. Scholiastes Euripidis ad Orestem v. 278. quam tragoediam riserat illa fabula sua Strattis.

Ἀταλάντη, Suid. in Σκῶρ et *Athenaeus* [VII. p. 302. E. 399. C.] Ἀταλάνται, Hesych. [in Διονυσοκυρεοπυρώνην, auctore non laudato,] Scholiastes Aristoph. ad Aues et Suidas in Διφροφόροι. Sed Ἀτάλαντος in Scholiis ad Aristoph. Ranas 146.

Ζώπυρος περικαιόμενος, Hesych. in Οὐ μάλα κυκᾶς, vt ex Lucillo Tarrhaeo, Diogeniano et Apostolio recte legunt Erasmus et Meursius, licet Casaubono magis placeat οὐ μάλα κικκὰς, quod putat respondere Plautino illi, *ciccum non interduim.* [vid. interpret. ad Hesych. tom. II. pag. 814. nr. 21.]

Ἰφιγέρων, Suid.

Καλλιππίδης, Athen. Suid.

Κυνηγίας, *Pollux* [IV. sect. 169. vbi olim male edebatur ἐν τῷ Κυνηγίᾳ, sed iam a Sebero et Iungermanno, qui etiam *Capelli* correctionem loci in lib. II. de Mensur. cap. 43. prolatam non adprobat, bene correctum: id. X. sect. 189. vbi interpres latinus male vertit *in venatione*, ac si pariter legisset Κυνηγησίᾳ. Nam Strattis composuerat illam fabulam ad

bbbbb) Alias scribitur *Stratis*, cum simplici *t*, at rectius, hac littera duplicata, nomen, *Strattis*, exaratur. vid. *Iungermann.* et *Hemsterhus.* ad *Polluc.* IX. 78. nr. 24. atque *Hemsterhus.* ad Aristoph. Plut. v. 550. p. 165. et v. 1195. p. 470. ex eodem Scholiaste l. c. patet, illum fuisse aequalem Aristophani, atque fabulam suam, τὰς Πετραίας, egisse, vt Hemsterhus. contra *Iungermann.* ad Poll. IX. 78, 24. monuit, ante fabulas Aristoph. Plutum et Ecclesiazusas actas. Exstat fragmentum apud *Athen.* IX. cap. 7. p. 382 sq. quo poeta bonum ciuem atticum facit narrantem, se, coqui magnifice loquentis verbis, ante sibi inauditis, fatigatum, Lexico *Philetae* in manus sumto, perquisiuisse, quid singula vocabula (Μέρονες· Δαιτύμων etc.) significarent. Ex eo *Valckenaer.* illud Strattidi potius, quam Stratoni vindicaturus, apud *Koppiers* in Obss. philolog. p. 36. monet, constare, *Strattidis* aeuo, atque adeo vigente lingua, glossaria iam Athenis reperta; Lexicon certe Homericum *Philetae*, in quo voces antiquatae redderentur atticis: idem Valcken. ibidem adfirmat, apud neminem *Strattide* antiquiorem quidpiam se huius simile obseruasse. *Harl.* Aliquot Strattidis fragmenta emendat Toup. Em. in Poll. T. IV. ed. recentiss. *Beck.*

ad *Cinesias* impietatem et sceleſtiſſimos mores viuide depingendos; eiusque corporis tenuitatem et macilentiam sugillauit. vid. *Hemſterhuſ.* not. 85. pag. 1382. *Caſaubon.* ad Athen. p. 568. *Harpocrat.* v. Κινησίας, vbi in not. p. 215. edit. Blancardi, apud *Erotianum* in Καμμάρῳ corrigitur Στράττιν ἐν Κινησίᾳ pro vitiato ἐν Κυνηγοῖς. Contra illum Lyſias duas orationes ſcripſit. vid. plura de iſto ſupra in Catal. poetarum lyricorum p. 116 ſq. *Harl.*] *Athen.* [lib. IX. p. 396. A. vbi legitur Strattis ἐν Μακεδόσιν ἢ Κινησίᾳ ſed locum eſſe corruptum putat *Caſaubon.* l. c. p. 568.] Scholiaſtes *Ariſtoph.* ad Plutum [v. 550. vbi vid. Hemſterhuſ. p. 165. vbi animaduertit, ea, quae Kühnius ad *Pollux.* X. 189. obſeruat, omnia praecepiſſe *Thom. Reineſium* ad Daum. epiſt. XC. p. 228.] et ad Aues [v. 1568.] vbi male Στράτων pro Στράττις.

Κυνηγοὶ, Erotianus in Καμμάρῳ. *Fabric.* At apud *Erotianum* legendum eſſe ἐν Κινησίᾳ, paullo ante eſt adnotatum. *Harl.*

Λιμνομέδα ſiue Λημνομέδα ſiue denique [vt apud Eudociam v. Στράττις, p. 385.] Λημνομέδων, *Harpocrat.* in Ἁπλῶς, Suid. et *Athen.* lib. VII. pag. 327. E. et XI. vbi iterum male Στράτων ὁ Κωμικὸς pro Στράττις.

Μακεδόνες, Harpocration et Etymol. M. in Τοπεῖον. Suid. Athen. [VII. p. 302. E. IX. p. 396. A.] XIII. p. 589. Στράττις ἐν Μακεδόσιν ἢ παυσανίᾳ.

Μήδεια, *Athen.* p. 467. E. 690. F. Harpocrat. in Μυσῶν λεία. Suid.

Μυρμηδόνες, *Pollux* IX. 6. [78. ibique interpr. inprimis Hemſterhuſ. cui nomen fabulae eſt ſuſpectum.]

Παυσανίας, *Athen.* p. 589. Suid. Supra in Μακεδόνες.

Πίτυσος ſiue, vt in Ariſtophanis Scholiis ad Veſpas 1337. ſcribitur, Πύτισος. Caſaubonus legit Πίτυλος, et videtur, inquit, Strattis nauticae turbae ἀταξίαν exagitaſſe. Vel fuit ſimilis argumenti Monotropo Anaxilae: nam Πίτυλον interpretantur veteres etiam φαντασιοκόπον. [?]

Πολιτεία, Suid. in Οὐ λῖνον λίνῳ συνάπτεις. *Fabric.* At *Hemſterhuſ.* ad Ariſtoph. Plut. p. 471. arbitratur, quum nullibi alia fuerit adhuc reperta Strattidis Πολιτεία, per errorem id nomen ſcriptum fuiſſe pro Ποταμίοις. vid. ſequentem fabulae titulum. *Harl.*

[Ποτάμιοι, titulus eſt ab Atticae demo petitus. Suidas in Λῖνον λίνῳ συνάπτεις, vnde ſuſpicio Hemſterhuſii paullo ante memorata robur accipit. Ibi quidem, vt apud Photium et Scholiaſten ad Ariſtoph. Plutum 1195. legitur Ποταμοῖς; (atque ſub hoc nomine *Iungermannus* ad Pollucem X. 79. nr. 24. pag. 1054. hanc fabulam reliquis Strattid. iam adgregauit;) ſed *Hemſterhuſ.* ad locum Schol. Ariſtoph. p. 470 ſq. (vbi de hac fabula eiusque nomine eſt copioſus,) legendum eſſe Ποτάμιοι oſtendit: quam emendationem comprobat *Burmann.* II. praefat. ad Ariſtophanem Berglerianum pag. 19. *Harl.*]

Τρωΐλος, *Athen.* [III. p. 76. E.] Scholiaſtes Ariſtoph. ad Veſpas v. 1337. Suid.

Φιλοκτήτης, *Pollux* [VII. ſect. 134.] Athen. p. 327. E. Suid.

Φοίνισσαι, Erotianus in Λεβηρίδες, et *Pollux* [IX. ſect. 123. Strattis in illa fabula et inprimis in fragmento, ibi ſeruato, traduxit acerbiſſimo ioco Euripidea, in Phoeniſſ. v. 549. vti

vti animaduertit *Valcken.* ad illum versum, et pag. 204 sqq. fragmentum, a *Leopardo* Emendatt. VII. cap. 4. iam conuersum, copiose explicat illustratque: idem *Pollux* X. segm. 183. Ab *Eudocia* quoque p. 385. inscribitur illa fabula Φοίνισσαι, et adtribuitur Strattidi. *Harl.*] *Athenaeo* vocatur lib. VIIII. pag. 382. B. Φοινικίδης, Suidae Φοῖνιξ, et vtrinque pro Strattide adpellatur Strato. Sed et lib. IV. [p. 160. B. et XIV. p. 621. F.] *Athenaeus* citat *Strattidis Phoenissas*, docens, ex illis depromtum versum, quo Euripidem derisum a Strattide refert *Aristoteles*, de Sensu et sensili cap. 5. ὅταν φακῆ ἕψηται, μὴ ἐπιχεῖν μύρον. [adde *Burmann.* in praefat. ad Aristoph. edit. Bergleri p. 30 sq. num cum *Cratete* in Schol. ad Aristoph. Vesp. 879. sit confusus nec ne?]

Φορτικὸς, Hesych. in Κολεκάνοι.

Χρύσιππος, *Athen.* p. 169. B. Suid. *Pollux* [X. sect. 55. vbi vid. interpret. at Kühnii rationem versuum illorum in ordinem redigendorum, *Bentlei.* in Epist. ad Hemsterhus. p. 94. vocat absurdissimam, et aliter constituit, emendauit explicuitque versus. Nomen illius fabulae et fragmentum *Hemsterhus.* ad Aristoph. Plutum 1195. pag. 469 sqq. reperit emendatque apud Etymol. p. 531. v. 53. et pro vulgata Χρύσιππος, (quem scripsisse comoedias nemo prodidit,) legere iubet ὡς Στράττις Χρυσίππῳ. *Harl.*]

Ψυχασταί, *Athen.* p. 124. D. 373. F. 502. F. Suid. *Pollux* [X. sect. 101. vbi vid. interprr. fragmenti versiculos aliter locat et corrigit *Bentlei.* Epist. ad Hemsterhus. pag. 101 sq. qui vero per errorem fragmentum sub *Pherecratis* nomine citat. *Pollux* X. segm. 127. Adde: φορτικὸν δρᾶμα apud *Hesych.* voc. Κολεκάνοι non fuisse, (vt in Pricaei subiuncto indice memoratur,) quoddam peculiare Strattidos drama, sed ridiculum aliquod drama indicari, quod alio fuerit olim nomine insignitum, hic non expresso, Alberti iam obseruauit. Locum quemdam Strattidos apud Etymologum: Φαζεν corrigit *Toup.* in Curis Nouissimis in Suidam p. 295 sq. edit. Lipf. *Harl.*]

SVSARION Megarensis Tripodiscius, (apud Clementem I. Strom. pag. 308. Σουσαρίων ὁ Ἰκαριεύς,) primus comoediam versibus docuit Athenis Olymp. LIV. 2. anno 562. ante natum Christum. [adde *Wesseling.* ad Simson. Chron. a. 3441. adnot. †.] Comoediae eius et ipsae et nomina earum perierunt, praeter quatuor versus, quos seruarunt Suidas, Stobaeus et Diomedes Commentar. MS. in Dionysium Thracem. De *Susarione* videndi *Ioh. Pearsonius* in Vindiciis Ignatii part. II. cap. 1. p. 345 sq. et *Rich. Bentleius* in Apolog. diss. de Epist. Phalaridis p. 202 sq. [s. ex vers. lat. Lennep. p. 109 sqq.] Vide et supra in *Sannyrion. Fabric.* item supra lib. I. cap. 6. 1. vol. I. pag. 30. *Corsinus* in Fast. Attic. tom. III. p. 88. e vestigiis marmor. Oxon. Epoch. 40. lin. 54. perspicuum esse, opinatur, inuentionem comoediarum illam, auctoribus Susarione et Dolone Icarensibus, inter Damasiae et Comiae Archontis annos, h. e. 3. Olymp. XXXXVIIII. et 1. Olymp. LV. incidisse, adeoque facile ad Olymp. L. posse reuocari. *Harl.*

TELECLIDES Atheniensis, veteris Comoediae poeta, quem VI. dramata composuisse testatur Anonymus scriptor περὶ Κωμῳδίας, qui Aristophani praemitti solet. Sunt autem haec obseruata a *Meursio* in Bibliotheca Attica:

Ἀμφικτύονες, Suid. *Pollux* [X. 164. vbi vid. Hemsterhus.] *Athen.* [III. pag. 75. C. 82. B. 619. A.] Scholiastes Aristoph. ad Aues 989.

 Ἡσίοδοι,

Ἡσίοδοι, *Athen.* [III. p. 87. A. VIII. p. 344. D. X. p. 435. F.] siue vt Suid. et *Schol. Aristophanis* ad Aues 1126. Ἡσίοδος.

Πρυτάνεις, Hesych. [in Δορυφόνον. *Phot.* in Lex. MS. voc. Ῥαγδαίως.] *Athen.* [IV. pag. 170. C. VIIII. p. 370. B. XIII. p. 553. E. et *Casaubon.* ad Athen. IX. 2. p. 641.] *Pollux* [VII. sect. 135. vbi consules Iungermann.] Suidas in Ῥαγδαίως. *Scholiastes* Comici ad Vespas 832.

Στερροὶ, Suid. *Athen.* [IX. p. 399. C. XIV. p. 639. A. et p. 648. E. lib. XIV. p. 656. E. in textu quidem citatur *Teleclides* ἐν Ἑταίροις, *in sociis*, vnde quidam nouam illius fabulam finxerunt: at Casaubon. iam in margine et in Animaduerss. IX. 14. p. 686. scribere iussit ἐν Στερροῖς· nam lib. IX. p. 399. C. idem prostat fragmentum, et ex *Teleclidis* Στερροῖς sumtum dicitur.] *Scholiastes Aristoph.* ad Pacem 1040.

Ψευδεῖς, *Pollux. Fabric.* [libr. X. sect. 68. vbi vero interpretes ex MS. titulum fabulae reposuerunt Ἀψευδεῖς· pariter apud *Pollucem* X. sect. 98. interpr. Kühn. Iungermann. et Hemsterhuf. e codd. ἐν Τηλεκλείδε Ἀψευδέσι pro lectione olim vulgata Ψευδέσι rescripserunt. Hemsterhuf. multus est de lectione versus; quem vero aliter corrigit et explicat *Bentlei.* in Epist. ad Hemsterhuf. p. 101. contra p. 108. locum Teleclidae ex Amphictyonibus apud Poll. X. 164. a crisi illius defendit. *Harl.*

Laudatur *Teleclides* a *Plutarcho* in Nicia pag. 525. et in Pericle pag. 153. 161. etc. [In *Plutarchi* Pericle pag. 161. E. latent anap. tetrametri catalectici, obseruante *Valcken.* in Diatr. Euripidea post Eur. Hippolytum pag. 222. C.]

[TELESTES comicus et lyricus poeta. vide supra Notitiam Lyricorum pag. 157 sq. *Casaubon.* Animaduu. in Athen. XII. 14. p. 819. et cl. *Heeren* supra citatum in Comment. super marmore quodam, in cuius inscriptione epicus quidam, alias incognitus, poeta *Telesis* occurrit, p. 19. edit. rom. et in Bibl. etc. pag. 54 sqq. *Harl.*]

THEO Grammaticus singulari opere Κωμικαῖς λέξεις complexus laudatur Hesych. Alexandrino in prooemio Lexici, [vbi vid. notam; et in Σκίταλοι, ex emendat. Fabri. vid. not. 10. p. 1213. tom. II. edit. Alberti.] Forte idem auctor Κωμικῆς λέξεως συμμίκτε, quam citat Scholiastes Apollonii lib. IV. p. 280. et Κωμικὸν Λεξικὸν vocat p. 305. Nisi potius intelligendus *Palamedes* Eleates, de quo dixi supra.

THEOGNETVS Thessalus, Comicus, cuius Κένταυρον, Φάσμα ἢ Φιλάργυρον et Φιλοδέσποτον laudat *Athenaeus* p. 104. B. 671. B. 616. A. et ex hoc Suidas. *Fabric.* atque ex Suida, *Eudocia* p. 232. quae p. 318. aeque ac Suidas, de Orpheo, tradit, ἱερὲς λόγες, qui a quibusdam tributi sunt Orpheo, ab aliis adscribi *Theogneto*, Thessalo. conf. supra, lib. I. cap. 19. §. 2. vol. I. p. 161 sq. *Harl.*

THEOPHILVS eeeee) veteris Comoediae poeta, Polluci, Athenaeo et Suidae [atque Eudociae pag. 232.] memoratus. Eius haec supersunt fabularum octo nomina:

Βοιωτίος,

eeeee) Si Koenigium audiamus, *Epidaurius* et *Medicus*. Sed Suidas nec Epidaurium vocat, nec medicum: verum inter eius dramata Ἐπίδαυρος et Ἰατρὸς numerantur. *Harl.*

Βοιωτία, *Athen.* [XI. pag. 472. D.]

Ἐπίδαυρος, *Athen.* [X. pag. 417. A.] Suid.

Ἰατρὸς, *Athen.* [VIII. pag. 340. D.] Suid.

· Κιθαρῳδὸς, Athen.

Νεοπτόλεμος, *Athen.* [XIII. pag. 560. A. XIV. pag. 635. A. conf. *Valcken.* Diatr. Eurip. pag. 273. A.] Suid. [?]

Παγκρατιαστὴς siue Παγκράτεια, *Pollux* [lib. IX. sect. 15.] *Athen.* [III. pag. 95. A. X. pag. 417. B. *Casaubon.* Animaduu. in Athen. III. 15. pag. 181.] Suid.

Περιτίδες, *Athen.* [XI. pag. 472. E.] Suid.

Φίλαυλος, *Athen.* [XII. pag. 563. A. XIII. pag. 587. F.]

Fragmenta eius nonnulla collegit Hertelius pag. 878 sq. et Grotius in Excerptis p. 706. Dicitur et Euripidis Epitaphium composuisse.

THEOPHRASTVS Aristotelis discipulus, inter alia scripsit librum de Comoedia, teste *Laertio* lib. V. sect. 47. et *Athenaeo* VI. pag. 261. *Fabric.* *Athenaeus* XII. p. 562. citat *Theophrastum* ἐν τῷ Ἐρωτικῷ. *Harl.*

THEOPOMPVS Atheniensis, veteris Comoediae poeta, filius Theodectis vel Theodori tragici. Eius dramata XVII. fuisse tradit Anonymus περὶ Κωμῳδίας Aristophani praemissus, sed Suidas [et Eudocia] XXIV. Nec pauciora fabularum Theopompi nomina in veterum libris obseruantur. Haec nempe:

Ἄδμητος, *Athen.* [XV. p. 690. A. vbi citatur ἐν Ἀδμήτῳ καὶ Ἡδυχάρει.]

Ἀλθαι, nisi apud *Athenaeum* [XI. p. 501. F.] ex Polluce legendum Ἀλφαία. [vti *Casaubon.* ad Athen. XI. 14. pag. 819. suspicatus est.]

Ἀλφαία, *Pollux* X. 46. *Fabric.* [sect. 180. Enimuero ibi ex cod. ἐν Ἀλθαία, (nomen matris Meleagri,) correxerunt Iungermann. et Kühn. et in textum admisit Hemsterhusius: atque Iungermann. etiam sic in loco Athenaei paullo ante laudato scribendum putauit, adprobante Kühnio. Praeter ea Hemsterhus. iudicat, Casaubonum ac Meursium loco Pollucis olim corrupto fuisse deceptos. Fabula igitur Ἀλφαία est e numero reliquarum eximenda, et nomen Ἀλθαία restituendum. *Harl.*]

Ἀσκλήπιος, Suid. [Si Porto, Suidae interpreti, credimus; sed locum illum aliter esse accipiendum, *Kühnius* ad Aeliani V. H. p. 805. et Küster. ad Suidam docuerunt. Historia enim s. fabula narratur, ab Aesculapio Theopompum esse sanatum, et monumentum ideo positum memoratur ac symbola atque insignia in illo expressa explicantur.]

Αὐτύχαρις. Legendum Ἡδύχαρις apud *Laert.* III. 26. vbi Theopompus pro Theopempto.

Ἀφροδίσιοι, Schol. Aristophanis ad Plutum 179.

Ἀφροδίτη, *Athen.* [VII. pag. 324. B.]

Βατύλη, Schol. Aristoph. [1012. vbi vid. Hemsterhus. qui pag. 362. Βατάλη coniicit.]

Εἰρήνη, *Pollux* [III. 27. X. ſegm. 118. et 124. coll. *Bentleii* Epiſt. ad Hemſterhuſ. p. 103.] et *Athen.* [IX. p. 368. C. p. 374. B. XIV. p. 652. F. et *Caſaubon.* ad Athen. IX. 2. p. 639.]

Ἐποποιοί, Schol. Apollonii lib. IV.

Ἡδύχαρις, *Laertius* III. 26. *Athen.* [XV. p. 690. A.] Harpocration in Καταχύσματα. Schol. Ariſtoph. [768. vbi vid. Hemſterhuſ. pag. 259.]

Θησεύς, *Plutarch.* in vita Iſaei Rhetoris, *Athen.* [III. pag. 82. C.] Suid. in Ἀβυρτάκη.

Καλλαισχρος, *Pollux* IX. 6. [ſect. 59. vbi vid. Iungermann.] *Athen.* [VII. p. 302. F. coll. *Caſaubon.* ad loc. pag. 530. IX. pag. 399. C. X. pag. 423. A.]

Κάπηλοι, (Suid. in Μέτρησον.) *Fabric.* At legendum eſt apud Suidam Θεόπομπος Καπήλισιν· quemadmodum recte exhibet Schol. ad Ariſtoph. Acharn. 1020. vnde deſcripſit Suidas, bene adnotante *Toup.* Emendatt. in Suid. part. II. pag. 266. edit. Lipſ. *Harl.*

Καπηλίδες, *Plutarch.* Lyſandro, *Pollux* VII. 32. [ſect. 158. vbi vid. interprett.] *Zenobius* IV. 44. Prouerb. Suid. in Ἀττικ. Schol. *Ariſtoph.* [Acharn. 1020. Aues 1406.] Vide et infra in Πόλεις.

Μῆδος, *Athen.* [XI. pag. 481. E. et pag. 487. C.] Scholiaſtes Pindari Pythionic. 2.

Νεμέα, *Athen.* [XI. pag. 470. F.]

Ὀδυσσεύς ſiue Ὀδυσσεῖς, Schol. Ariſtophanis ad Veſpas 1137. *Athen.* [IV. p. 165. B.] *Pollux* [VII. ſect. 74.] Theopompum ἐν Ὀδυσσεῖ α΄ laudat Erotianus in Λάσιον.

Παῖδες, *Pollux* [VII. ſect. 66. X. ſect. 181. cuius fragm. corrigit *Bentlei.* Epiſt. ad Hemſterhuſ. pag. 110. add. Toup. IV. 399.] *Hephaeſtion* in Enchirid. et Schol. Comici ad Aues 1568. vbi male Παιᾶσι pro Παισί.

Παμφίλη, *Athen.* [XI. pag. 487. C. *Pollux* X. ſegm. 49. vbi vid. interprr.] Etymol. M. in Ἐπιτηδή ddddd).

Παντάλεων, *Pollux* IX. 1. [ſect. 16.] qui teſtatur X. 8. [ſect. 41.] dubitatum eſſe, num vere eſſet Theopompi.

Πηνελόπη, *Athen.* [?] [V. pag. 183. F. XIV. pag. 657. B. quem locum corrigit *Toup.* in Cur. Nouiſſ. pag. 179.]

Πολεῖς, (niſi apud Poll. X. 31. [ſect. 145.] pro Πόλεσιν legendum Καπηλίσιν.) *Fabric.* apud Pollucem quidem VII. ſect. 158. idem verſus, qui lib. X. 145. citatur, occurrit, ſed ex fab. Καπηλίδες laudatur, ita vt, quod ad titulum comoediae adtinet, alteruter locus falſus eſſe videatur Iungermanno. *Harl.*

Σειρῆνες, *Athen.* [IX. pag. 399. D. ibique Caſaubon. pag. 685.] Etymol. M.

Στρατιώτης ſiue Στρατιώτιδες, Priſcianus lib. XVIII. *Pollux* [IX. ſect. 64. cum emend. Toup. IV. p. 380.] *Athen.* pag. 483. E.

Τισάμενος,

ddddd) Adde *Suidam* in Ῥαχίζω et *Toup.* in Emendatt. in Suidam part. III. pag. 396. edit. Lipſ. *Harl.*

Τισάμενος, *Harpocration*, [et ex Harpocratione quaedam Suidas in Καταπλήξ. Locum vero interpretatur emendatque *Toup.* Emendatt. in Suid. part. II. pag. 210. edit. Lipf.] Ariftophanis Schol.

Τρικάρανος, *Syncell.* pag. 65.

Φινεύς, *Athen.* [XIV. pag. 649. B.]

De hoc Theopompo praeter Hertelium p. 384. adeundus *Meurfius* ad Hefych. illuftrem p. 185 fq. ad Apollonium Dyfcolum p. 98 fq. et in Biblioth. Attica. [*Ionfius* de fcript. hift. phil. I. cap. 9.] Pauca quaedam illius fragmenta felecta habes apud *Grotium* in Excerptis p. 552. *Fabric.* *Cafaubon.* ad Athen. IV. 25. pag. 315. quaedam habet de *Theopompi*, Colophonii, poemate Ἀρμάτιον, vt in libris publicis infcriptum eft, quod vero in membranis dicitur αἰμάτιον et αἰμάτια. De *Theopompo*, Chio, hiftorico, infra commodior erit differendi occafio, et de corrupto loco Lex. in Biblioth. Coislin. p. 482. ex quo quafi nouam fabulam Theopompi comici, Φίλιππος aliquis expifcari poffit, quum hiftorici Philippica fint intelligenda, vid. *Adriani Heringae* Obff. criticar. cap. 32. pag. 296. *Harl.*

THRASONIDIS Comici meminere praeter Clementem Alex. et Laertium, Suidas in Ἔρως.

TIMOCLES Athenienfis vnus, an duo *****) hoc nomine, vt Suidas docet, Comoediis fcriptis inclaruerunt. Earum nomina haec obferuata funt ab *Hertelio* in fententiis Comicorum pag. 641. et *Meurfio* in Biblioth. Attica:

Αἰγύπτιοι, Suid. Athen. [VII. pag. 300. A.]

Βαλανεῖον, *Pollux* [X. fect. 154.]

Δάκτυλος, *Athen.* [VII. pag. 295. B. IX. pag. 385. A.] Suid.

Δῆλος, *Athen.* [VIII. pag. 341. F.] Suid.

Δεξαμενός. Vide infra in Κένταυρος.

Δημοσάτυροι, *Athen.* [IV. pag. 165. F.] Suid.

Διόνυσος, *Athen.* [IX. pag. 707. E.] Suid.

Διονυσιάζουσαι, *Athen.* [VI. pag. 223. B.] Stob.

Δωριεὺς ταυτοκλείδης, (an Δωριεὺς ἢ Αὐτοκλείδης?) *Athen.* [XIII. pag. 567. F.] *Harpocrat.* in Παράβυστον, vbi viri docti legunt Ὀρεσταυτοκλείδη.

Δρακόντιον, *Athen.* pag. 237. D. Suid.

Ἐπιστολαί, *Athen.* [VI. pag. 240. F. pag. 243. B.] Suid.

Ἐπιχαιρέκακος, *Athen.* [VI. p. 241. A. Fragmentum cum alio ex Stobaeo tit. 125. recepit *Brunck.* in edit. Gnomicorum Poetarum Graecor. pag. 201 fq.] Suid.

Ἥρωες,

*****) Alterum tragicum fuiffe, contendit *Cafaubonus* ad Athenaeum IX. 18. *Fabric.* [p. 696. adde eiusdem notam margin. ad lib. IX. p. 407. D. et *Rambach.* ad Cafaubon. de Satyrica Poefi lib. I. cap. 5. p. 150. atque fatyrica dramata ad tragicum, quam comicum poetam potius pertinuerunt. conf. fupra in Notitia Tragic. deperdit. voc. *Timocles.* *Harl.*

Ἥρωες, *Athen.* pag. 224. A. 455. F. Suid.

Ἰκάριοι σάτυροι, Suid. *Athen.* [VIII. p. 342. A. lib. VIII. 5. p. 327. (rect. p. 339.) D. in textu legitur Νικοκλῆς ἐν Ἀκαρίοις· at *Casaubon.* in margine et in Animaduu. VIII. 5. p. 591. correxit Τιμοκλῆς ἐν Ἰκαρίοις. Pariter *Athen.* IX. pag. 407. F. in textu ἐν δικαρίοις Σατύροις *Casaubon.* in margine, et in Animaduu. IX. 18. pag. 696. legi iussit ἐν δ' Ἰκαρίοις Σατύροις. *Harl.*]

Καύνιοι, *Athen.* [VI. pag. 240. E.] Suid.

Κένταυρος ἢ Δεξαμενός, *Athen.* [VI. 9. pag. 240. D.] Suid.

Κονίσαλος, *Athen.* [IX. pag. 430. F.] Suid.

Λήθη, *Athen.* [IX. pag. 407. D.] Suid.

Μαραθώνιαι, *Athen.* pag. 570. F. siue vt Suidas, Μαραθώνιοι.

Νέαιρα, Suid. *Athen.* [XIII. p. 567. F. et p. 591. D. et apud Suidam voc. Ἀνάριστος pro Τιμοκλῆς νεαρὰν rescribi iubet *Toup.* Emendatt. in Suidam part. I. pag. 34. edit. Lipsiens. Τιμοκλῆς Νεαίρᾳ. *Harl.*]

Ὀρέστης, Suid. [?]

Ὀρεσταυτοκλείδης. Vide supra in Δωρεύς.

Πολυπράγμων, *Athen.* [VIII. pag. 327. F.] Suid.

Πορφύρα, Suid. quae Xenarcho tribuitur ab Athenaeo [IX. p. 431. A. quem locum *Toup.* in Curis Nouiss. in Suid. pag. 299. edit. Lipsiens. vt ipse ait, eleganter emendat; idem Athen. XIII. pag. 559. A. *Harl.*]

Πύκτης, *Athen.* pag. 246. E. Suid.

Σαπφώ, Athen. [VIII. pag. 327. C.] Suid.

Φιλοδικαστής, *Athen.* pag. 109. C. Suid.

Ψευδολησταί, *Athen.* [III. p. 109. C. locum corrigit *Toup.* in Emendatt. in Suid. II. p. 180.]

Fragmenta quaedam *Timoclis* selecta habes apud Grotium in Excerptis p. 698 sq. [Add. Brunck. in Gnom. poët. p. 201 sq.] Citatur etiam a *Clemente Alex.* IV. Strom. p. 476. *Theophilo Antiocheno* lib. II. Stobaeo. Alius *Timocles* τερατολόγος, de quo *Photius* epist. 55. alius denique, quem inter melodos graecae ecclesiae laudat Allatius. *Fabric.* *Timocles*, Stoicus, vid. *Ionsium* de Scriptor. Histor. Phil. II. cap. 18, 1. pag. 252. edit. Dornii. *Harl.*

TIMOCREON Rhodius, Comoediae veteris poeta, Themistoclem fffff) et Simonidem dramatis suis perstrinxit, teste Suida in Τιμοκρ. qui etiam Σκολιὸν memorat eiusdem, vt suspicor, *Timocreontis*, (licet ἐποποιὸν illo in loco vocet,) carmen inuectiuum in diuitias, cuius initium: Ὄφελες τυφλὲ Πλοῦτε μήτε ἐν γῇ μήτε ἐν θαλάττῃ μήτε ἐν ἠπείρῳ φανήμεναι, quod etiam habet Schol. Aristoph. [Ran. 1337. Acharn. 531. memoratur quoque in Schol. ad Vesp. 1058.]

TIMON

fffff) Non Thucydidem, vt excusum est in Meursii Rhodo lib. II. cap. 13.

TIMON Phliasius, Scepticus Philosophus, praeter Sillos aliaque scripsit Comoedias triginta, Antigono Carystio teste, apud *Laertium* IX. 110.

TIMOTHEVS Comicus, cuius Κυνάριον [VI. p. 243. D. et Κύκλωψ lib. XI. p. 465. C.] dramata memorantur Athenaeo ac Suidae. Vide *Casaubonum* ad Athen. VI. 10.

XENARCHVS Sophronis mimographi F. Comicus, Zenobio V. 83. Apostolio XVII. 13. Prouerb. Athenaeo et Suidae laudatus, apud quos haec illius dramatum nomina occurrunt:

Βυταλίων,

Δίδυμοι [*Athen.* XV. p. 693. *Harl.* At l. X. p. 426. B. Xenochartus ἐν Διδύμοις laudatur. *Beck.*]

Πένταθλος, [*Athen.* pag. 440. C. 441. E. 569. A.]

Πορφύρα, quae ab aliis *Timocli* tributa est. Vid. paullo ante ad *Timoclem* h. v.

Πρίαπος, [*Athen.* pag. 473. F.]

Σκύθαι, [idem pag. 367. B. 418. E.]

Στρατιώτης,

Ὕπνος, [*Athen.* XIII. pag. 559. A.]

Fragmenta vide apud Hertelium p. 658 sq. et Grotium p. 697 sq. *Xenarchi* mimos memorat *Aristoteles* cap. 1. Poetic. adde Suidam in Σωτάδης. Incertum est, idemne sit *Xenarchus* Rhodius, compotator, quem ob bibacitatem dictum esse μετρητὴν, refert *Athenaeus* libro et capite X. nisi pro Xenarcho ibi legendum Xenagoras ex *Aeliani* lib. XII. cap. 26. Variar. [?] *Fabric.* Atqui Scheffer iam *Xenagoram* suasit et *Perizonius* e codicibus et Athenaeo admisit in Aeliani textum Ξεναγόρας.

Subiiciam notam Fabricii mst. „Apud *Plutarchum* in Nicia sub initio pro verbis ὑποφέρων εἰς τὸν Ξέναρχον *Moses du Soul* tom. III. edit. Londin. p. 559. (siue vol. III. p. 334. Oper. Plutarchi, edit. Reisk.) legit εἰς τὸ ξεναγὸν, nimium audaci emendatione. Timaeum autem prae Xenarcho notauit Plutarchus, quia historicum vel maxime dedecebat ineptiarum vsus, quae in mimographo ita poterant ferri, vt minus morosos etiam oblectarent. Reprehendit igitur iure in Timaeo Plutarchus, quod incidisset in Mimographi vestigia et characterem, maxime alienum ab historiae grauitate." Hactenus Fabricius. *Harl.*

XENONIS binos versus profert *Dicaearchus* in vita Graeciae pag. 170.

Πάντες τελῶναι, πάντες εἰσὶν ἅρπαγες.
Κακὸν τέλος γένοιτο τοῖς Ὠρωπίοις.

Hunc Xenonem comicum vocat *Grotius* in Excerptis et ad Lucae III. 13. et *Henr. Stephanus* lib. VI. Schediasm. cap. 17. Alius *Xenon* siue *Xenion* historicus, cuius *Italica* laudat *Macrobius* lib. I. Saturn. cap. 9. *Cretica* siue τὰ περὶ Κρήτης, Stephanus Byzantinus.

XENOPHON, antiquae comoediae poeta, memoratus *Laertio* II. 59. *Fabric.* At *Burmannus* in Epistola ad La Croze, in Thesauro Epistolico Lacroziano, vol. I. p. 73. id negat. „Etenim, quod, ait, de aetate Xenophontis (Ephesii,) ex *Laertio* suspicionem iniicis,

iniicis, ego, eum in scriptorum referri censum posse, vix puto. Non enim aliquid prodidisse memoriae *Laertius* dicit, sed fuisse θαυματοποιὸν et πεπραγματευμένον τερατείαν, et credo, Menagium recte notasse, eumdem esse, qui *Athen.* I. 17. memoratur. Fabricius vero, [loco nostro,] properanter nimis, eum antiquae comoediae poetam facit. An ex voce μυθώδη id exsculpserit, nescio. Fateor vero, nihil mihi adhuc de eo constare." Hactenus Burmannus. *Harl.*

CAPVT XXIII

DE HIPPOCRATE, MEDICORVM PRINCIPE, ET POLYBO EIVS DISCIPVLO a).

I. *Scriptores de vita Hippocratis.* II. *Hippocratis vita.* III. *Hippocratis merita.* IV. *Hippocratis libri medicinales genuini atque spurii.* V. VI. VII. VIII. *Origines librorum spuriorum Hippocratis.* IX. *Notae genuinorum librorum Hippocratis internae.* X. *Testimonia antiquissima. Erotiani.* XI. *Artemidori, Capitonis et Dioscoridis.* XII. *Galeni.* XIII. *Palladii, Suidae.* XIV. *Hieronymi Mercurialis, Ludouici Lemosii.* XV. *Foesii, M. Zucceri, Sponii, Halleri.* XVI. *Gruneri, Grimmii.* XVII. *Vix certum iudicium de permultis libris Hippocratem ferri posse probatur.* XVIII. *Opera genuina Hippocratis. De morbis popularibus liber I. et III.* XIX. *Prognosticon.* XX. *Praesagiorum liber I. et II.* XXI. *Aphorismi.* XXII. *De diaeta acutorum.* XXIII. *De aere, aquis et locis.* XXIV. *De capitis vulneribus* XXV. *Libri spurii* I. *Epidemion lib. II. IV. V. VI. VII.* II. *Coaca praesagia.* III. *De tumoribus.* IV. *De iudicationibus.* V. *De diebus iudicatoriis.* VI. *De officina medici.* VII. *De fracturis.* VIII. *De articulis.* IX. *Mochlicus.* X. *De vlceribus.* XI. *De fistulis.* XII. *De haemorrhoidibus.* XIII. *De exsectione foetus.* XIV. *De anatome.* XV. *De affectionibus.* XVI. *De internis affectionibus.* XVII. *De visu.* XVIII. *De morbis I — IV.* XIX. *De mulierum affectibus I. et II.* XX. *De virginum morbis.* XXI. *De natura muliebri.* XXII. *De sterilibus.* XXIII. *De superfoetatione.* XXIV. *De morbo sacro.* XXV. *De insania.* XXVI. *De purgantibus.* XXVII. *De veratri vsu.* XXVIII. *De humidorum vsu.* XXIX. *De flatibus.* XXX. *De glandulis.* XXXI. *De dentitione.* XXXII *De diaeta I. II. III.* XXXIII. *De insomniis.* XXXIV. *De natura hominis.* XXXV. *De alimento.* XXXVI. *De salubri diaeta.* XXXVII. *De locis in homine.* XXXVIII. *De ossium natura.* XXXIX. *De venis.* XL. *De carnibus* XLI. *De corde.* XLII. *De aetate.* XLIII. *De genitura.* XLIV. *De natura pueri.* XLV. *De septimestri partu.* XLVI. *De octimestri partu.* XLVII. *Iusiurandum.* XLVIII. *Lex.* XLIX. *De medico.* L. *De decenti ornatu.* LI. *Praeceptiones.* LII. *De veteri medicina.* LIII. *De arte.* LIV. *Epistolae.* XXVI. *Opera manifeste spuria.* XXVII. *Opera Hippocratis omnia.* XXVIII. *Editiones graecae.* XXIX. *Editiones latinae.* XXX. *Editiones Graeco-latinae.* XXXI. *Editiones promissae et Spicilegia editionum promissarum.* XXXII. *Hippocratis opera in alias linguas translata.* XXXIII. *Glossaria, lexica in Hippocratem. Indices.* XXXIV. *De Polybo, Hippocratis genero et discipulo.* XXXV. *Alii illius aetatis medici strictim indicati* b).

[Studio *Io. Chr. Gottl. Ackermanni*, M. D. et Prof. Altorfini.]

I.

De vita *Hippocratis*, Coi, quae nobis restant, antiquae narrationes, fere omnes, incertae, permultae falsae sunt. Qui enim aut ipsius Hippocratis aetate, aut proximis post illam temporibus

a) Praemisi hoc caput illi, in quo de philosophis graecis disputatur, quod plures in eo occurrunt, quos Hippocrates aetate superauit, et vt attici philosophi atque historici oratoresque, pro eo, ac par fuit, coniungerentur. *Harl.*

b) Quibus libris additum est signum stellulae (*), eo indicare volui, me librum ipsum oculis manibusque vsurpasse. Additum vero signum simplex (†) designat Halleri testimonium vsumque.

temporibus ſcripſerunt, virum quidem medicinae peritia praecellentem laudant, de vita vero eius nihil memorant. Neque ipſe Hippocrates in operibus, quae ab illo ipſo profecta eſſe credibile eſt, multa habet, ex quibus, quando vixerit, et quid egerit, certe dici poſſit. Ipſe adeo Galenus, qui Hippocratem maximi habebat, de vita illius vix multa enarrat, neque in his fabuloſa a veris accurate diſtinguit.

Vita Hippocratis extat *κατὰ Σωρανὸν*, a *Sorano*, neſcio quo, (ſaltim non ab Epheſio, quem Tzetzes vult) ſiue potius ab ignoto auctore quodam ex *Sorani* [c]) Coi *Βίοις ἰατρῶν*, ex *Hiſtomachi* Epheſii libris *περὶ τῆς Ἱπποκράτους αἱρέσεως* et *Andreae* medici *περὶ τῆς ἰατρικῆς γενεαλογίας* opere, qui libri in ipſa hac Hippocratis vita memorantur [d]), excerpta. Auctorem verum, vt iam dixi, non ſcimus, Sorano Epheſio, qui Traiani et Hadriani temporibus floruit, ſuo loco in hoc opere enarrando, quem verum auctorem eſſe, *Ioannes Tzetzes*, ſaeculi XII. ſcriptor [e]), perhibet, longe recentiorem. Suidas [f]) quaedam de vita Hippocratis habet, et quidem fabuloſa non pauca, partim ex Hippocratis vita *κατὰ Σωρανὸν*, partim ex epiſtolis, quae in operum Hippocratis collectione proſtant, partim etiam ex antiquis libris iſtis hauſta, quae operum Hippocratis enarrationem continent. Eadem vita Hippocratis *κατὰ Σωρανὸν* vſus eſt in Hippocratis vita enarranda Ioannes Tzetzes [g]), aliis tamen ſimul fontibus, quos non enarrat, in Hippocratis praeſertim genere ab Aeſculapio deducendo vſus, in quo eum ſequuti ſunt Hieronymus Henninges [h]), Rein. Reineccius [i]), Io. Henricus Meibomius [k]) et ex plurima ſaltim parte Daniel Clericus [l]). Recentiores vitae Hippocratis ſcriptores auctorem vitae Hippocratis *κατὰ Σωρανὸν* fere ex omni parte ſequuti ſunt. Scripſerunt vero hanc vitam, vt quosdam tantum memorem, *Matth. Garbitius* Illyricus, in oratione de vita, moribus, doctrina et profeſſione Hippocratis, Tubingae, 1564 8. [D. Io. Hermanni orat. de Hippocrate, habita Wittebergae 1560. inter Melanchthoniana, tom. V. p. 335.] Vitam quoque Hippocratis dedit, ſed fabularum pleniſſimam, congeſtis ſcilicet omnibus, quae de Hippocrate ab antiquis narrantur, *Andreas Dacier* in operum Hippocratis verſione Gallica, infra memoranda, et quidem tom. II. Purgatam a fabulis Hippocratis vitam egregie enarrauit *Grimmius*, V. Cl. titulo fragmentorum de vita Hippocratis, in operum Hippocratis verſione germanica, et quidem tom. I. Altenburgi, 1781. 8. Orientalium de Hippocratis vita, itineribus cet. narrationes, fabularum pleniſſimas, refert *Gregorius Bar-Hebraeus* in parte V. Chron. Arab. [in Chron. Syr. Dyn. VI. pag. 33 ſq. ed. Kirſch. verſ. lat. pag. 31 ſq.] et ex eo *Aſſemannus* in Biblioth. Laurent. et Mediceae Cod. MS. orientalium catalogo Florent. 1742. fol. pag. 354 ſq [m]) [*Caſiri* in Biblioth. Arabico-Hiſpana Eſcurialenſi, tom. I. p. 235 ſqq. ex arabica philoſophorum bibliotheca dat longiora excerpta

 de

c) De *Sorano* vid. Thomaſii Hiſtor. ſapientiae et ſtultitiae, tom. III. pag. 47 ſq. *Heum.*

d) Hippocratis Oper. tom. II. pag. 951. 952. ed. van der Linden.

e) Hiſtor. VII chiliad. CLV. 945 ſq. vid Oper. Hippocr. ed. van der Linden tom II. pag. 960.

f) Lexic. tom. II. p. 144. ed. Kuſter. Quaedam de genere Hippocratis habet Stephanus Byzantinus de Vrbibus p. 500. 501. edit. Berkel.

g) Hiſtor. VII. chiliad. CLV. in Oper. Hippocr. ed. citat. tom. II pag. 958.

h) Theatr. geneal. tom. I. Hipp. Oper. ed. Linden. tom. II. pag. 956.

i) Hiſtor. Iul. tom. I. Hipp. Oper. ed. Linden. tom. II. pag. 957.

k) Com. in Iuſiurand. Hipp. §. 9. cap I.

l) Hiſtoire de la medec. p. 1. l. 4. c. 7. pag. 287. edit. Hagae Comit. 1729. in 4.

m) Effigiem Hippocratis exhibet praeter Fulu. Vrſinum, quam repetiit Gohlius in Act. Medicor. Berolinenſ. dec. I. vol. I. Dan. Clericum, aliosque Iacobus Gronouius tom. II. Antiq. Graec. tab. 58.

de Hippocratis vita et ſcriptis eorumque commentatoribus, et ipſe *Caſtri* agit de Operibus eorumque editionibus aliisque rebus, ad Hippocratem pertinentibus. *Harl.*] Duplici hinc in vita Hippocratis ſcribenda opus eſt opera: vt ſcilicet fabuloſa ficta que ab iis, quae pro verioribus habenda ſunt, ſeparentur; deinde vt ea, quae egiſſe atque feciſſe Hippocratem credibile omni modo eſt, ſtudioſe enarrentur. Vitam itaque dabo Hippocratis non quidem abſolutam numeris omnibus, tamen ab errorum atque mendaciorum ſordibus, quantum quidem fieri potuit, repurgatam.

II. Et primum quidem incerta narrare hos certum eſt, qui Hippocratem decimum nonum ab Aeſculapio [n]), aut decimum ſeptimum. [o]) fuiſſe perhibent, genusque, maioribus eius omnibus, vsque ad Aeſculapium ipſum, ſua ſerie enarratis, deducunt. Ex Aſclepiadarum vero familia, qui ante eum fere ſoli medicinam profitebantur, fuiſſe certum eſt. Ex Aſclepiadis ſane Hippocratem Plato, primus inter omnes auctor, qui eum nominat, fuiſſe manifeſte, et non vno tantum in loco [p]) dicit: licet inde minus iuſte concludatur, Hippocratem ex ipſa Aeſculapii ſtirpe eſſe progenitum; non omnes enim, qui in Aſclepiadarum collegium recipi ſolebant, progeniem ab Aeſculapio repetebant [q])

Natum fuiſſe Hippocratem in inſula Co, omnes auctores, et inter eos antiquiſſimus, *Plato* [r]), perhibent. Patrem habuit Heraclidem, medicum ex Aſclepiadarum ea ſtirpe, quae origines ſuas a Nebro, Aſclepiadarum nobiliſſimo, deducebat [s]); matrem, vitae eius auctore κατὰ Σωρανὸν perhibente, Phaenareten, quae ab Hercule primas ſuas origines repetebat. Vt ab aliis viris, qui idem nomen habebant, diſtingueretur, Plato eum τὸν Κῶον, et ſimul τὸν τῶν Ἀσκληπιαδῶν nominat: Coi cognomen eamdem ob cauſam ab omnibus accepit [t]). Magnus a Galeno et a recentioribus medicis, ob doctrinae celebritatem, ſaepiſſime dictus eſt. Socrati et Platoni coaeuus fuit; illo aetate paulo

tab. 98. Aliam praefixam videre licet editioni Lindenianae, aliam Charterianae. Alia occurrit in notis Io. Boiuinii ad Nicephorum Gregoram pag. 777. Aliam dedit Stephanus Mackius, aliam Io. Rudolph. Zwingerus, in Hipp. opuſc. aphoriſticis, aliam Grimmius, in Hipp. Operum in germanicam linguam translator. vol. I. [In Catalogue d'une Collection des Medailles antiq. faite par la Comt. Douair. de Bentink etc. Amſterd. 1787. 4. part. I. p. 78 ſq. in nummo. add. Raſche Lex. num. T. II. P. II. p. 323.]

n) Vita Hippocrat. ſecundum Soranum p. 951. tom. II. edit. cit.

o) *Io. Tzetzes* in Hiſtor. VII. chiliad. CLV. p. 958. tom. II. Oper. Hipp. edit. Linden.

p) Socrates Hippocratem, Apollodori filium, Phaſonis fratrem, ita alloquitur: ὥσπερ ἂν εἰ ἐπενόεις παρὰ τὸν σαυτοῦ ὁμώνυμον ἐλθὼν Ἱπποκράτη τὸν Κῶον, τὸν τῶν Ἀσκληπιαδῶν, κ. τ. λ. *Plato* in Protagora vol. III p. 88. Oper. edit. Bipont. εἰ μὲν Ἱπποκράτει τῷ τῶν Ἀσκληπιαδῶν δεῖ τι πείθεσθαι, κ. τ. λ. *Plato* in Phaedro p. 371. vol. X. Oper. edit. Bipont.

q) Vid. *Io. Henr. Schulzii* Hiſtor. Medic. part. I. ſect. II. cap. 4. §. 28.

r) Vid. loca in Protagora et Phaedro modo citata.

s) *Stephanus Byzantinus* de Vrbibus ſ. v. Κῶς pag. 501. edit. Berkel.

t) Stirpem *Hippocratis* (cuius tertia producta apud Sidon. hymn. X.) poſt Ioh. Tzetzen Chil. VII. hiſt. 155. Reinerum Reineccium in Hiſtor. Iulia et Hieron. Henningeſium in tabulis genealogicis (adde van der Linden Hippocr. lib. II. p. 956.) plenius et accuratius expoſuit, (quamuis et in hoc quaedam haud ſine ratione caſtigat *Daniel Clericus* parte I. Hiſt. Medicinae lib. IV. cap. 1.) *Ioh. Henricus Meibomius* Comment. in Iusiurandum Hippocr. cap. 1. De patria Hippocratis et Apellis, Turcis hodie Stancoü, vid. Bellonis ad Cruſium p. 232. Turco-Graeciae, p. 273. adde Voyage de Gemelli tom. I p. 204 ſq. Voyage de M. Corn. Bruyn tom. I. edit. Pariſ. p. 544. Journ. des Sav. a. 1726. p. 84 ſq. *Meibomius* plures Hippocrates eodem loco recenſet, quos hic, additis nonnullis obſcurus.

lo inferior, hoc superior: hinc bello Peloponnesiaco durante vixit, vitamque vsque ad Philippi, Macedonum regis, tempora perduxisse videtur. Ex Histomacho, librorum de secta Hippocratis auctore, vitae Hippocratis κατὰ Σωρανόν, quem saepius iam memoraui, auctor, refert eum Olympiadis LXXX anno 1. natum esse, et quidem eodem auctore ex Sorano Coo referente, Cois imperante Abriada, septima et vicesima mensis Agriani die *).

Patrem Heraclidem in medicinali arte praeceptorem habuisse omnes referunt, ipseque Hippocrates se seniores memorat, a quibus notas de vini bonitate ac detrimento, quas ipse enarrabat, non didicerit, (καλὰ δὲ ταῦτα τεκμήριά ἐστι τῆς περὶ οἴνου ὠφελίης καὶ βλάβης ὁκόσα ἀκαταμάθητα ἦν τοῖσιν ἐμοῦ γεραιτέροισι †). Coos videlicet medicos ex Asclepiada-

rum

obseruationibus paullo plenius ac distinctius repetam. 1) *Hippocrates*, Gnosidici F. nostri auus, Medicus, qui ex quorumdam sententia nihil scripsit, ex aliorum vero duos composuit libros, qui inter nostri scripta hodie leguntur, τὸ περὶ ἀγμῶν καὶ τὸ περὶ ἄρθρων vnum de fracturis et alterum de articulis. *Galen.* I. in Hippocr. de Victu in morbis acutis tom. V. pag. 43. et in libro de Fracturis p. 525. Palladius in eumdem lib. 2) *Hippocratis* Thessali F. Hippocratis nostri nepos, a quo et ipso ἰατρικὰ scripta fuisse, Suidas auctor est. Idem, vt existimo, contra quem *Antiphon rhetor* scripsit, teste Plutarcho et Photio, vbi male ἰατρῷ nomen ab imperito librario accessit. Confer *Iunium* pag. 324. 3) Draconis F. Cous et ipse et nostri gentilis, qui sub Cassandro, Antipatri F. e vita discessit. Etiam hunc ἰατρικὰ scripsisse, Suidas refert. 4 et 5) Vterque Thymbraei filius, Cous, ex eadem familia, qui et ipsi ambo de re medica scripserunt, Suida teste. 6) Praxianactis filius, Cous Medicus itidem ex nostri posteris, et scriptor. 7) *Hippocrates* Chius, mathematicus, de quo dixi in Notitia Pythagoreorum. 8) *Hippocrates*, Pisistrati pater, Atheniensium tyranni. Herodot. I. 59. Demosth. Orat. in Midiam et Plutarch. Solone. 9) *Hippocrates*, Megaclis eiectoris Pisistrati F. auus Periclis, pater Megaclis, Agaristae et Xantippi. id. VI. 131. [conf. *Corsini* F. Att. tom. II. pag. 61 sq. *Harl.*] 10) *Hippocrates* Atheniensis, cuius filios Telesippum, Demophontem et Periclem, tamquam fatuos perstringunt *Eupolis* apud Suidam in τοῖς Ἱπποκράτους et Aristophanes in Νεφέλ. Meminit et Galenus libro, quod animi mores temperamentum corporis sequantur. Adde *Gatackerum* p. 133. Aduersar. et *Vossium* Inst. Oratoc. lib II. cap. 14. sect. 8. et de Philosophia cap. 11. §. 22. 11) *Hippocrates*, Atheniensium in bello Peloponnesiaco dux, Thucydidi lib. IV. Diodoro Sic. lib. XII. Plutarcho in Nicia p. 526. et Pausaniae in Laconicis ac Boeoticis memoratus, et cui Dioscorides, teste Galeno I. in 6. Epidem. tom. V. pag. 456. tribuit librum de morbis. Vide et eumdem Commentar. 2. in lib. de Natura Humana sub init. 12) *Hippocrates*, Smyndiritis Sybaritae pater. *Herodot.* lib. VI. 12. *Athenaeus* lib. XII. 13) Lacedaemoniorum in Chalcedone praefectus. *Plutarch.* in Alcibiade p. 207 sq. 14) *Hippocrates*, Xenodici filius, Capyos frater, ex thebanorum regum familia, Therons consobrinus. Schol. Pindari Olymp. Od. 2. extrem. 15) *Hippocrates*, Patareus, Cleandri frater, pater Euclidis et Cleandri, tyrannus Geleorum. *Herodot.* VI. 154 sq. *Diodorus Sic.* in Excerptis Peiresc. p. 254. 16) *Hippocrates*, Apollodori F. Phasonis fcatec. Plato Protagora. 17) *Hippocrates*, Aramiteus, cuius filius Atyanas in Olympiis periodo vicit. Phlegon Trall. apud Phot. cod. XCVII. 18) *Hippocrates*, Mindaro, Lacedaemoniorum duci ab epistolis. Xenoph. I Rerum Graecar. 19) *Hippocrates*, praetor syracusanus, de quo *Liuius* lib. XXIV. et *Plutarchus* Marcello p. 305. 308. 20) *Hippocrates*, curator testamenti Stratonis Lampsaceni, apud Laertium V. 62. 21) *Hippocrates*, Georgianorum rex, a Tamerlane captus. Act. Erudit. tom. IX. p. 83. Supplem. Ceterum Ἱπποκράτης Ἴων apud Erotianum in Τριταιοφυής non diuersus est a magno nostro Hippocrate, qui ionice scripsit et vocabulo Τριταιοφυής vtitur VI. Epidem. et alibi. In Hippocratis nostri laudem epigramma lib. IV. Anthol. pag. 485 sq. et lib. I. pag. 85. *Fabric.*

*) Nomen mensis apud Coos, solum forte cuius memoria ad nos peruenit, itaque cuinam parti anni respondeat, incertum, nec tanti. Fuit et festum apud Graecos, dictum Agrania siue Agriania et Agrionia, de quo Castellanus et Meursius. *Fabr.*

†) Hippocrates de Diaet. acutor. §. 25. p. 289. tom. II. Linden.

rum collegio, quod in ipsa hac insula florebat: scholam enim Asclepiadarum Cnidiam, Coae vicinam, Hippocratem non adiisse, neque artem in ea didicisse, vel ex eo credibile est, quod Cnidiam scholam huiusque *γνώμας* reprehendat, saltim permagnis laudibus non extollat [w]). Habuisse praeceptorem in medicinali scientia Herodicum Selybrianum, Thracem, medicinae gymnasticae auctorem, auctor libelli de vita Hippocratis secundum Soranum [x]) ex eoque Suidas [y]) atque Ioannes Tzetzes [z]) et ex iis recentiores omnes referunt. Sed haec minus certa sunt, etsi aetas Herodici, quem Plato [aa]) memorat, non repugnet. Suidas, Herodicum atque Prodicum Hippocratis praeceptores fuisse, notat, illumque inter eos, qui medicinam Hippocratem docuerunt, hunc, qui philosophiam, referre videtur [bb]). Quodsi hunc voluit, Prodicum Ceum sine dubio intellexit, Protagorae auditorem, qui Olympiade LXXXVI. claruit. Rem vero ipse Suidas dubitanter proponit facileque ob facilem litterarum H et Π permutationem fieri potuit, vt diuersis his duobus nominibus vnum tantum, eumque Herodicum, vitae Hippocratis scriptores, quibus Suidas vsus est, voluerint. Sane quae auctor sexti de Morbis popularibus libri de Herodico memorat [cc]), hunc praeceptorem fuisse Hippocratis, non probant: hic liber enim ipso Hippocrate recentior est.

Scientem philosophiae fuisse Hippocratem, non quidem libri, qui adhuc existunt, medicinales, quos scripsisse eum omnino credibile est, probant: hi enim omnes aut praesagia salutis mortisue imminentis, aut morborum historias, aut doctrinam de curandis acutis morbis, aut res ad chirurgiam pertinentes continent, adeoque quae vsu et experientia discuntur, parumque, aut nihil, eorum, quae solo ratiocinio eruuntur: docet vero Plato [dd]), qui naturam corporis non sine totius naturae cognitione posse comprehendi statuisse Hippocratem, adeoque versatum esse in cognitione *τῆς τȣ̃ ὅλȣ φύσεως* statuit. Praeceptores autem, quos habuerit in hac scientia, incertum est. *Gorgiam Leontinum*, rhetorem, Herodici fratrem, audiuisse ab eoque artem rhetorum didicisse, vitae Hippocratis auctor [ee]) ex eoque *Suidas* [ff]) et *Ioannes Tzetzes* [gg]) referunt. Democritum Abderitanum praeceptorem in philosophia habuisse iidem auctores, (Suidas tamen non sine dubitatione quadam,) et praeter hos Cornelius Celsus [hh]) referunt: sed hunc non praeceptorem habuisse Hippocratem, amicitiam vero cum eo coluisse, si, quae in epistolis, Hippocrati adscriptis, proponuntur, vera sunt, magis credibile est. [Ab Hippocrate non Democritum ipsum, sed discipulum eius Metrodorum fuisse auditum, putat *Ionsius* p. 24. *Heum.*]

Patria

w) Hippocrates de Diaet. acutor. §. 1. p. 268. 269. tom. II. Linden.

x) Hippocratis Oper. tom. II. p. 951.

y) Lexic. tom. II. p. 144. edit. citat.

z) Hist. VII. chiliad. CLV.
Ὃν ὁ πατὴρ Ἡρακλείδας τὰ ἰατρῶν διδάσκει,
Ὁ ἐκ τῆς Σηλυβρίας τε Ἡρόδικος σὺν τούτῳ.

aa) Libr. III. de Republica pag. 301. Vol. VI. Oper. edit. Bipont. [Quem Platonis locum repetiit *Plutarchus* de S. N. V. p. 35. edit. Wyttenbachii, cuius notam p. 50. conferes. *Harl.*]

bb) In Lexic. s. v. Ἱπποκράτης. tom. II. p. 144. edit. cit.

cc) Sect. III. nr. 54. p. 805. Oper. tom. I. edit. Linden.

dd) In Phaedro p. 371. Vol. X. Oper. edit. Bipont.

ee) In Oper. Hippocratis edit. Linden. tom. II. pag. 951.

ff) In Lexic. s. v. Ἱπποκράτης. tom. II. p. 144.

gg) Histor. VII. chiliad. CLV. p. 958. tom. II. edit. Linden. Oper Hippocr.

hh) Praefat. in libr. de Re Medic. pag. 2. edit. Leon. Targae. Lugd. Batauor. 1785. in 4.

Patria relicta Thasum petiit ibique per aliquot annos medicinam fecit, et quidem non tantum in hac vrbe, sed etiam Abderis, Larissae, Meliboeae atque Cyzici, Thessaliae vrbibus non longe a Thaso remotis. Has enim vrbes omnes in libris maxime genuinis ἐπιδημιῶν I. et III. memorat. Et in his itineribus Democrito innotuisse cum eoque amicitiam contraxisse videtur. Permulta eum fecisse itinera alia accuratae descriptiones terrarum et locorum probant, quae in libris, ab ipso profectis, leguntur. Sic magnam Asiae partem, in primis Asiae minoris prouincias septentrionales peragrasse eum, non sine plurima veritatis specie ex his concluditur, quae ipse de his terris dixit et vix, nisi ab eo, qui ipse harum regionum naturam obseruauerit, dici possent [ii]). De certitudine signorum in Libya, Delo et Scythia hoc fere modo loquitur [kk]), quasi ipse vitae suae partem in his terris transegisset. Patriam deinde repetiit ibique et alios, mercede ipsi data, quod ex iureiurando, si hoc genuinum est, et ex Platone [ll]) adparet, medicinam docuit et libros praesertim hos conscripsit, qui non sine multifario vsu et copiosa obseruatione elaborari possunt, praesertim ex Grimmii, V. Ill. mente [mm]), praenotionum librum, nec non de diaeta acutorum et de aere, aquis et locis libros. Vsus vero ad hos libros, praesertim ad eos, qui semioticen explicant, esse videtur historiis morborum, quos ipse obseruauerat, aliisque, quas aut a Cnidiis medicis, aut ab Asclepiadarum collegio Coo communicatas acceperat, quasue in Aesculapii fano in patria insula depositas inuenerat. Quae enim in his libris tam scite, et paene semper vere, proposuit, vix vnius hominis, vel studiosissimi, obseruationibus discuntur. Eaque forsan ansam dedere fabulae, quam ex Varrone *Plinius* [nn]) refert, aliique deinde repetierunt, Hippocratem, postquam scriptis, quae in Aesculapii Coo templo seruabantur, vsus fuerat, bibliothecam eum ipso templo concremasse, mox, perpetrato hoc facinore, ad Graecos transfugam. Quod iam ex eo falsum esse perspicitur, quod alii γραμματοφυλακεῖον Coum, alii Cnidium [oo]) cremasse dicant, neque Plato, neque *Aristoteles* [pp]), qui Hippocratem non sine laude praeclari medici esse sinunt, hoc memorent.

Si

ii) Vid. de Aere, aquis, locis §. 31 sq. p. 345 sq. in Oper. tom. I.

kk) Hippocr. Prognostic. §. VI. p. 471. in Oper. tom. I.

ll) In Protagora p. 88. vol. III. edit. Bipont.

mm) In vita Hippocratis, versioni operum Hippocratis Germanicae praemissa pag. 11.

nn) Libr. XXIX. cap. 2.

oo) Cnidium concremasse auctor vitae κατὰ Σωρανὸν tom. II. p. 952. Oper. Hipp. Coum Io. Tzetzes Chil. p. 139. memorat:

Ἐν Κῷ βιβλοφύλαξ δὲ ταχθεὶς ὁ Ἱπποκράτης
Τὰ παλαιὰ τῶν ἰατρῶν ἐνέπρησε βιβλία
Καὶ τὸ βιβλοφυλάκιον. Δι᾽ ὃ φυγὼν ἐκεῖθεν
Ἐν Ἠδωνοῖς διέτριβεν Ἑλλάδι Θετταλίᾳ.

[Perperam a Tzetza *exustam bibliothecam*, cui fuisset praefectus, tradit *I. Christ. Koch* von Wappen der Gelehrten, p. 12. *Fabric.* in nota mst.]

pp) Libr. VII. Politicor. cap. 7. Huic impietati recentiores aliam addiderunt, Hippocratem Atheismi accusantes et probationem accusationis ex permultis locis, in ipsis scriptis eius prostantibus, desumentes. Controuersia in primis de Hippocrate ἀθέῳ post *Gundlingium* mota est, qui in *Otiis* germanice editis Halae Sax. 1707. 8. part. II. cap. 3. plura ad probandam hanc impietatem congesserat. Sed acriter Hippocratem defendit, quod iam ante eum fecerat *Stephanus* Bellunensis in libr. de Hipp. Theologia, Venet. 1638. 4. et *Car. Drelincourtius* in Orat. de Diuinis apud Hippocratem dogmatis. Lugd. Batau. 1689. 8. *D. W. Trillerus* in libello de Hippocrate, atheismi falso accusato. Rudolstad. 1719. 8. iterum edito cum additamentis in Opusc. vol. II. p. 84 sq. vbi et aliorum libros, ad hanc controuersiam pertinentes, reperire licet. Vid. in primis *Io. Andr. Schmidii* Theologia Hippocratis quae altera est in diss. acad. Ienae in 4. s. ann.

El.

Si antiquo vitae Hippocrateae κατὰ Σωρανὸν auctori fides habenda est, senex Graeciam repetiit et apud Larissaeos LXXXV. annorum senex, Olympiade CII. fato functus et inter Gyrtonem et Larissam sepultus est [qq]). Monumentum eius suis adhuc temporibus extitisse, idem auctor refert. [Duo filios habuit, Thessalum et Draconem; quos stupidos fuisse, nonnulli adfirmarunt. vid. *Athenaeum* III. pag. 95. *Vossium*, in Institt. orator. lib. II. pag. 303. Hanc vero traditionem esse falsam et fabulosam, contendit *Marsil. Cagnatus* Varr. Obseruatt. lib. IV. cap. I. vide etiam *Gatackeri* Aduers. postuma cap. 13. p. 549. *Heumann.*]

Permulta alia, quae de vita eius memorantur, fabulosa sunt. Sic vitae Hippocratis auctore narrante [rr]), Perdiccam, Alexandri Magni non patrem, sed fratrem, Philen, pellicem patris, perdite amantem et ex amore aegrum, Euryphonte Cnidio in curationis societatem adscito, sanasse dicitur, quae fabula ex celebri illa Erasistrati curatione nata esse videtur. Neque multam fidem merentur, quae de Hippocrate, in Illyricum plurimasque terras barbaras, pestis auertendae causa vocato, ab eodem auctore narrantur. Pestem in Attica eum praedixisse atque praeuidisse, curasseque, ne discipuli atque ciuitates ea corriperentur, pariter fabulosum est. Ipse enim, morborum alias obseruator tam sedulus, hanc luem, quae Olympiade LXXXVII. adeoque eo tempore grassabatur in Attica, quo Hippocrates annum aetatis trigesimum vix attigerat, sine dubio memorasset, neque, quod tamen vitae suae auctor narrat, ciuitates a peste praeseruatas esse, Thucydides memorat, qui potius medicos morbo curando idoneos neque fuisse, neque suffecisse perhibet. Hinc quam fidem mereantur narrationes de honoribus, Hippocrati Athenis habitis, de eo, Eleusiniis sacris ab Atheniensibus initiato, de alimentis, ipsi posterisque suis in Prytaneo datis, quoque perspicitur: ipse enim Hippocrates in libris, quos ipse scripsit, nec morborum, quos in Attica obseruauerit, nec Athenarum adeo mentionem facit. Antiquos tamen quosdam Hippocratis interpretes ante Galenum putasse, historias morborum, Athenis obseruatorum, ab Hippocrate referri, ex Galeno patet, qui mulierem, quae ἐπὶ ψευδέων ἀγορῇ aegrotasse ab Hippocrate Epid. III. p. 720. l. I. Lind. dicitur, secundum interpretum quorundam opinionem, quos vero non nominat, ἐν τῇ τῶν Κερκώπων ἀγορᾷ Atheniensi aegrotasse perhibet [ss]).

Haec omnia post obitum Hippocratis demum excogitata sunt a medicis, qui rationalem sectam, cuius auctorem Hippocratem esse putabant, profitebantur, quique eo maiorem gloriam

El. Frid. Heister apologiam pro medicis, qua eorum depellitur cauillatio, qui medicinam in atheismum aliosque in theologia errores abducere perhibent, et qua simul praestantissimi quidam medici, nominatim Hippocrates, Galenus, Cardanus, cet. defenduntur. Amst. 1736. 8. * [Gundlingius opinionem suam hausisse videtur ex *Bayle* Contin. de Cometis §. 51. p. 233 sqq. et §. 67. p. 340. vbi agit de Deo Hippocratis. Tamen iam olim *Lipsius* Hippocratem atheismi accusauit, Physiol. Stoic. lib. I. diss. 5. vid. Neue Bibl. tom. III. pag. 802. *Buddei* lib. de Atheismo §. 20. *Clerici* B. A. M. tom. XV. p. 428. contra Trillerum et huius responsionem in Nouis litterariis Lipsiens. 1721. p. 150 sqq. Hippocratem fuisse philosophum insignem in doctrina de moribus, contendit non nemo in Actis Erudit. supplem. tom. V. p. 527. atque dubium est, maiorne philosophus, an medicus fuerit Hippocrates, inquit *Hornius* in Historia Philosophiae lib. III. cap. 12. pag. 183. *Heumann.* adde *Iac. Frid. Reimmanni* Histor. Vniuersal. Atheismi etc. Hildesiae, 1725. 8. cap. 35. p. 237 sq. *Harl.*

qq) Oper. Hipp. tom. II. pag. 954.

rr) Ibid. pag. 952.

ss) Galen. Comm. II. in III. Epid. Hipp. text. 9. pag. 253. tom. IX. Oper. edit. Chart.

riam suae sectae conciliari arbitrabantur, quo maiore gloria Hippocratem floruisse, dum viveret, aliis persuadere possent. Hanc ob causam epistolae, quae Hippocrati adscribuntur, in primis conscriptae esse videntur, in quibus quoque de Democriti famosa curatione, ab Abderitis petita, nec non de Hippocrate, ad Artaxerxen, Persarum regem, per Hystanidem, Hellesponti praefectum, vocato, sed barbaris operam pertinaciter negante, historiae et complura alia huius generis narrantur.

Fama Hippocrates, dum viuebat, vix tanta, quam post mortem, floruisse videtur. Medicinam, quod historiae in libris ἐπιδημιῶν traditae testantur, minus feliciter exercuit. Maiore tamen in honore habitus est, postquam in patriam insulam redux scholam medicinalem instituit, quod Platonis atque Aristotelis loca iam citata manifeste testantur, in quibus medici praeclari et ad docendos alios in primis apti nomen vbique habet [tt]). Cnidiae scholae, temporibus ante eum et suis celeberrimae, gloriae pars haud exigua, ipso in primis auctore, ad Coam transiit, neque temporibus post Hippocratem pristinam famam recuperauit. Post mortem vero suam cum dogmaticorum medicorum, (rationales dicunt alii,) secta inualesceret Hippocratemque pro principe suo haberet, fama eius tantopere creuit, vt *Magnus* diceretur effataque eius fere his aequipararentur, quae Deus dixisset. [Atque Hippocratis scriptis Aristotelem debere multum, scribit *Casaubon.* lib. de Enthusiasmo, cap. IV. pag. 111. De Hippocrate et Galeno iudicium fert *Campanella* synt. de libris propriis et ratione studendi, cap. IV. art. 7. pag. 78 sq. *Heumann.*]

III. Et hanc sane famam promeruit. Etsi enim, quum libri eius omnium primi sint, qui de rebus medicinalibus scripti ad nostra vsque tempora peruenerunt, multosque medicorum libros suo iam tempore exstitisse, ex ipso Hippocrate, in primis vero ex Socratis effato: *multa medicorum scripta exstare* [uu]), intelligatur, quae Hippocrates inuenerit, quaeque ab aliis hausta posteris tradiderit, vix satis certe distingui possint; tamen eum primum medicinalis scientiae practicae systema quoddam condidisse, neque ante eum exstitisse medicum, qui vniuersam artem scribendo illustrauerit, credibile est. Medicinam a sapientiae studio, quod *Corn. Celsus* [vv]) refert, quidem non separauit; neque enim ante eum ea pars medicinae, quae in morbis cognoscendis et curandis versatur, cum sapientiae studio iuncta erat, neque post eum contemplatiua medicinae pars a medicis solis tractata est, vt adeo pateat, Corn. Celsum hoc ideo Hippocrati tribuisse, quoniam partem illam medicinae, quae cognoscendis et curandis morbis operam dat, maximopere excoluit; contemplatiuas vero doctrinas omnes philosophis tractandas reliquit. Indeque vix est, quod mireris, Galenum [ww]) scripsisse, rectam viam in philosophia (scilicet quatenus medicina per eam illustratur,) Hippocratem aperuisse, Aristotelem et Theophrastum perfecisse. Et hanc quidem viam aperuit, rudiorem ἐμπειρίαν, qua duce Cnidia praesertim schola cum reliquis medicinam docebat atque exercebat, reiiciendo, eiusque loco rationis in medicina vsum introducendo. Ante eum enim medici, quae

tt) Vid. loca iam citata Platonis in Protagora p. 88. vol. III. et in Phaedro p. 370. vol. X. Oper. edit. cit. Aristot. libr. VII. Politicor. cap. 7.

uu) Xenophon in Memorabilib. Socratis.

vv) Libr. I. de Re Medic. in praef. p. 2. 3. edit. Leon. Targae.

ww) Libr. II. de Method. Medendi.

quae patiuntur in singulis morbis aegri, et quomodo aegris quaedam euenire solebant, probe quidem perspexerant cognitasque habuerant *τὰς πολυτροπίας τὰς ἐν ἑκάστῃσι τῶν νούσων, καὶ τὴν πολυσχιδίην αὐτέων* non ignorauerant [xx]), neglexerant vero *ὁκόσα προκαταμαθεῖν δεῖ τὸν ἰητρὸν, μὴ λέγοντος τοῦ κάμνοντος, καὶ ἐπίκαιρα ἔνια ἐόντα ἐς τέκμαρσιν* [yy]), adeoque ad ipsam morborum curationem in primis vtilia. Haec ipse omnia in morbis diligenter obseruauit, vt scilicet, quae mutata essent in aegris, adeoque etiam, quae mutanda in restituenda bona valetudine, melius intelligeret iustumque de exitu morborum iudicium ferre posset. Hinc castum atque iustum morborum obseruandorum studium Hippocrate auctore inprimis natum est, cuius praeclara exempla in primo et tertio morborum popularium libro, nec non in libris de diaeta acutorum et de aere, aquis et locis ipse dedit. Doctrinam de praesagiis vitae et mortis in morbis, praesertim acutis, formandis primus excoluisse videtur, tantumque in hac medicinae parte profecit, vt, quae ipse bona, quae mala signa dixerit in morbis, fere omnia talia existant ipseque omni post eum tempore princeps et fide dignissimus in semiotica auctor habitus sit atque habeatur. Practicam medicinam ampliauit, medicamentorum numerum augendo [zz]), curationemque, acutorum praesertim morborum, sic enarrando, vt, quae addere possent, nostri etiam aeui medici vix multa habuerint. Scripta illius chirurgica *Hallero* [aaa]) ordine, perspicuitate, artis peritia, puritate ab omni hypothesi excellere visa, ipsum hanc artem calluisse et exercuisse probant. [Et tamen Hippocratis scientia medica valde contemnitur in Bibl. Angl. tom. XIV. p. 200 sq. *Heumann.*]

IV. Summam vero Hippocrati doctrinae atque experientiae famam libri medicinales conciliarunt, qui eius nomen gerunt et satis copiosi sunt: LXXII. enim libri ad medicinam pertinentes sub *Hippocratis* nomine adhuc prostant. Verum permultos ex his non ab Hippocrate Coo, sed ab aliis esse profectos, multa probant, dicendi generis et materiarum pertractatarum summa diuersitas, placitaque, quae in permultis proponuntur, non Hippocratis temporibus, sed longe post eum a medicis partim inuenta, partim in medicinalem scientiam translata. Quod quoque iam veteres monuerunt. Hinc quinam proprii Hippocratis libri putandi sint, quinam spurii, nunc enarrandum est. Quod vero vt commode fieri possit, quaedam de modo, quo veris Hippocratis libris falsi potuerint immisceri, de scribendi modo, dialecto, cet. quibus Hippocrates vsus est, nec non de argumentis, quae pertractasse eum, atque non pertractasse credibile est, praemonenda sunt.

V. Vt vero distinguantur libri, vere ab Hippocrate scripti, ab iis, quos aut non conscripsit, aut saltim non edidit, regulam quandam, quod iam *Galenus* [bbb]) monuit et *Ludouicus Lemosius* [ccc]), vere germani libri dare debent, ex quorum dicendi genere modoque, quo argumenta pertractata sunt, intelligatur, quinam ex reliquis libris pro germanis ac vere genuinis, quinam vero pro spuriis habendi sint. Hi vero libri partim ex testimoniis antiquissimorum

xx) Hippocr. de Diaet. Acutor. §. II. p. 269. in Oper. tom. II.

yy) Hippocr. de Diaet. Acutor. §. I. p. 268.

zz) Hippocr. de Diaeta Acutor. §. I. pag. 269. tom. II. Linden.

aaa) Bibliothec. Chirurgic. tom. I. pag. 7.

bbb) In prooem. Commentar. in libr. Hipp. de Humorib. p. 508. tom. VIII. edit. Charter.

ccc) Iudicium Operum Magni Hippocratis. Salamant. 1585. in 8. pag. 5.

rum virorum, qui Hippocratem interpretati ſunt, Erotiani atque Galeni, partim vero ex ipſo, quod in iis pertractatur, argumento, intelliguntur. Minus genuini libri, vel ab aliis ſcripti, vel ſcripti quidem ab Hippocrate, ſed non ideo, vt publici iuris fierent, immiſceri operibus Hippocratis facile potuerunt. Hippocratem ipſum in aduerſariis ſuis plurima condidiſſe ad morborum hiſtoriam, cognitionem atque curationem, in primis ad praeſagia in morbis pertinentia, vel ex ipſis eius libris liquet, in quibus non facili atque fugitiua obſeruatione adſequenda, ſed repetita atque poſt diligentem comparationem demum pro veris ſtatuenda proponuntur. Ex his, quae Hippocrates collegerat, poſteri non pauca edidiſſe videntur, in primis, quae ad hiſtorias morborum et ad praeſagia pertinent. Et hoc quidem modo morborum popularium libri ſpurii, ſi non omnes, quartus ſaltim atque ſextus, nati eſſe videntur.

VI. Exſtitiſſe iam ante *Hippocratis* tempora libros medicinales, ſupra probauimus, et eorum quidam voluminibus operum Hippocratis inſerti eſſe videntur, quod ſaltim de primo libro *praeſagiorum* et de *Coacis praenotionibus* Grimmius, Vir. Ill. *ddd*) putat. Ipſius quoque Hippocratis nomen multi medici ante Coum noſtrum et poſt eum, habuerunt, quorum ſcripta vere Hippocrateis poſteri facile adnumerarunt. Medici ex Coa medicinali ſchola aliisque, quae doctrinam Hippocratis ſeruare perhibebant, a praeceptoris ſui placitis ſenſim deſciſcentes, et dogmaticorum ſectae addicti etiam, quod infra probabimus, in ſingulorum librorum enarratione, libros conſcripſerunt, qui ſub Hippocratis nomine proſtant. Non pauci quoque libri, qui Hippocrati adſcribuntur, a filiis Hippocratis, in primis a genero illius *Polybo* Coo, conſcripti feruntur, qui, ſi Galeno vlla fides eſt, permultos libros, ex iisque quoſdam ex domeſticis Hippocratis commentariis edidit. Liber Hippocrateus *de ſalubri diaeta* Polybo adſcribitur. *Theſſalo* atque *Draconi*, Hippocratis filiis, nec non *Hippocrati*, nepoti Hippocratis Magni, quidam libri Hippocratei adſcripti ſunt. Quidam etiam Hippocratis libri medicis ex ſchola Cnidia adſcribuntur. Verum quum, quaenam placita habuerit et quibusnam a Coa Hippocratis ſchola diſceſſerit, minime ſciatur, (quae enim ipſe Hippocrates de Cnidiorum placitis in libro de diaeta acutorum profert, haud multa ſunt,) facile patet, vix certum eſſe poſſe iudicium de libris, Hippocrati adſcriptis, a medicis vero ex Cnidia ſchola medica conſcriptis.

VII. Et haec quidem de antiquioribus libris ſuppoſititiis, Hippocrati adſcriptis, generatim dicta ſunto. Quae de ſingulis libris dicenda ſunt, commode infra pertractabuntur a nobis, ſingulos libros Hippocrateos recenſentibus. Quasdam alias cauſas, quae effecere, vt libri medicinales, ab aliis conſcripti, ſub Hippocratis titulo venirent, ii adducunt, qui iudicia de Hippocratis operibus ediderunt, in iisque fere principem hanc, quam *Galeni* ipſius verbis, adſerentis, Hippocrateum de ſalubri diaeta et de natura humana librum hoc modo in vnum eſſe conflatos, hic enarrabo: *ἐν τῷ κατὰ τοὺς Ἀτταλικούς τε καὶ Πτολεμαϊκοὺς βασιλέας χρόνῳ, πρὸς ἀλλήλους ἀντιφιλοτιμουμένους περὶ κτήσεως βιβλίων, ἡ περὶ τὰς ἐπιγραφάς τε καὶ διασκευὰς αὐτῶν, ἤρξατο γίγνεσθαι ῥᾳδιουργία τοῖς ἕνεκα τοῦ λαβεῖν ἀργύριον ἀναφέρουσιν, ὡς τοὺς βασιλεῖς, ἀνδρῶν ἐνδόξων συγγράμματα* *eee*). Quinam vero libri Hippocratei temporibus

Ttt 2

ddd) In Adnotat. ad Hippocratis Opera in germanicam linguam verſa tom. II. pag. 566. 568.

eee) In praefat. ad Comm. II. in Hippocratis librum de Natura Hominis. tom. III. p. 128. Charter

poribus regum Attalicorum et Ptolemaicorum confecti fuerint, praeter hunc, quem Galenus memorauit, incertum est. Librum etiam de humoribus his ipsis temporibus, vt maior euaderet, variis a librariis additamentis esse auctum, Galenus probat in Comm. I. in libr. de Humorib. p. 509. tom. VIII. Chart. Facile etiam fieri potuisse, vt Bibliotheca Alexandrina cum a Iulii Caesaris militibus incensa conflagrasset, maliuolorum hominum studio integris Hippocratis libris surrogarentur alieni, Grunerus, V. Cl. fff) putat. Tandem etiam quaedam manifeste spuria in Hippocratis operibus leguntur, v. g. Hippocratis ad Demetrium Regem de sanitate tuenda epistola; nec non epistola eiusdem argumenti ad Antiochum Regem libellusque ad Maecenatem de sanitate tuenda, vt reliquos huius generis, quos infra enarrabo, omittam. Exempla adeo existunt libellorum, Hippocratis nomen gerentium, pluribus elapsis post Christum natum saeculis conscriptorum.

VIII. Frequentius tandem in scriptis Hippocratis, quam fere aliorum, accidit, vt textus temere mutaretur, quod Dioscoridem et Artemidorum Capitonem in primis fecisse, *Galenus* testatur ggg), variaque, quae Hippocratis non sunt, textui interponerentur. Quod aphorismis prae aliis accidit, aliisque quibusdam libris, ad σημειωτικὴν pertinentibus.

IX. Quum itaque et copiosa occasio fuerit librorum spuriorum veris atque genuinis libris Hippocratis inferendorum, et ipsum spuriorum librorum Hippocrateorum numerum exiguum esse non debere, iam ex dictis intelligatur, quod et Augustinus iam probauit libr. XXII. cap. 6. contra Faustum, dicens: *Nonne sub Hippocratis, nobilissimi medici, nomine quidam libri prolati, in auctoritatem a medicis recepti non sunt, nec eos adiuuit nonnulla similitudo rerum atque verborum, quando comparati eis, quos vere Hippocratis esse constaret, impares iudicati sunt*, plurimum interest, vt notas, quibus veri Hippocratei libri distinguantur, enarremus. Eaeque notae partim ex ipsis libris, quos Hippocratem vere scripsisse constat, desumuntur, partim ex antiquissimorum auctorum testimoniis. Ad priores quod attinet, libri, ab Hippocrate conscripti, continent morborum descriptiones atque historias, plane secundum naturam expressas, caussas eorumdem manifestas, (vt adeo, vbi abditas, quas dogmatici post Hippocratem introducebant, enarratas legeris in libro Hippocrateo, aut alia, quae in aegris manifesta non sunt, ad θεωρίαν spectantia, certe credere possis, eum non esse Hippocratis) et ex iisdem historiis atque descriptionibus deductas propositiones, vtplurimum generales, non facile sibi ipsis contradicentes, et quas vniuersaliter veras Hippocrates dixit, raro in quibusdam tantum morbis aegrisue, sed in omnibus veras. (vid. *Ant. Pimbioli Comitis Inghelfredi* Orat. Hippocrates systemata, neque constauit, neque admisit, sed solas obseruationes est consectatus. Patau. 1764. 4.) Et haec Hippocrates tradidit oratione perbreui, vnde Galeno non raro βραχυλόγος dictus hhh), neruosa, talique, vt paucis verbis plurima subinde comprehendat.

fff) Censur. libror. Hippocrateor. sect. I. §. 2. pag. 5.

ggg) Comment. I. in libr. de Natura Hominis p. 4. tom. V. Comm. II. in sextum libr. de Morbis Vulgaribus p. 459. tom. V. et pluribus locis, quae collegit cel. *Villoison*. in prolegom. ad Homeri Il. cum Scholiis cod. Ven. p. 36 sq. multusque est de mendis in antiquissimis Hippocratis exemplaribus, de interpolatoribus ac corruptoribus textus Hippocrat. caussisque corruptelae. *Harl.*

hhh) De Venaesect. aduers. Erasistrateos. cap. 4. p. 415. tom. X. Chart. Libr. II. de Difficult. Respirat. cap. 8. p. 256. tom. VII.

comprehendat. Quam ob caussam Galenus etiam verissime monuit: *εἰ μὲν τὰ σαφῶς ὑφ' Ἱπποκράτους γεγραμμένα μὴ νοήσαις κατὰ τὴν πρώτην ἐπιβολὴν καὶ δὶς, καὶ τρὶς, καὶ πλεονάκις ἀναγινώσκω, προσέχων τὸν νοῦν· εἰ γὰρ τοῦτο ποιήσῃ, πάντως ταῦτ' ἐννοήσει σαφῶς ἑρμηνευόμενον* [iii]). Dialecto Hippocrates, Doricus vtut patria, vsus est Ionica, vel Attica veteri et quidem, *Aeliano* narrante [kkk]), Democriti gratia, vel potius, quod hanc dialectum, tanquam suauiorem, pluribus probari sciret. Quidam tamen eius libri dialecto Ionica puriore, quidam minus pura, scripti sunt, omnesque libri Doricas voces Atticasque continent non paucas [lll]).

X. Sed haec non sufficiunt ad Hippocratis scripta genuina a spuriis cum certitudine quadam separanda. Multum vero in hoc de genuinis Hippocratis atque spuriis libris iudicio formando iuuamur testimoniis antiquissimorum virorum, qui scriptis Hippocratis enarrandis singularem operam dederunt, *Erotiani*, quem Neronis temporibus vixisse inde patet, quod *Andromacho* iuniori, archiatro, suam *τῶν παρ' Ἱπποκράτει λέξεων συναγωγὴν* inscripsit, quemque suo loco dicemus, atque Galeni. *Erotianus* [mmm]) Hippocratis scripta genuina, quorum dictiones obscuras ipse explicuit, sequenti modo diuidit atque enarrat, generali scriptorum diuisione in semiotica, physica et aetiologica, ad artis praecepta pertinentia, therapeutica, diaetetica, chirurgica atque mixta praemissa. *Σημειωτικὰ ἐστὶ ταῦτα. Προγνωστικὸν, προῤῥητικὸν ά καὶ β', ὡς οὐκ ἐστὶν Ἱπποκράτους, ἐν ἄλλοις δείξομεν. Περὶ χυμῶν· Αἰτιολογικὰ δὲ καὶ Φυσικά· Περὶ Φυσῶν, περὶ Φύσιος ἀνθρώπου, περὶ ἱερῆς νούσου, περὶ Φύσιος παιδίου, περὶ τόπων καὶ ὡρῶν. Θεραπευτικὰ δὲ τῶν μὲν ἐν χρονίοις ἀνηκόντων. Περὶ ἀγμῶν, περὶ ἄρθρων, περὶ ἑλκῶν, περὶ τραυμάτων καὶ βελῶν, περὶ τῶν ἐν κεφαλῇ τραυμάτων, κατὰ ἰητρεῖον, μοχλικὸν, περὶ αἱμοῤῥοΐδων καὶ συρίγγων. Εἰς δίαιταν· Περὶ νούσων ά, β', περὶ πτισσάνης, περὶ τόπων τῶν κατὰ ἄνθρωπον, γυναικείων ά, β', περὶ τροφῆς, περὶ ἀφόρων, περὶ ὑδάτων. Ἐπίμικτα δὲ ἐστι ταῦτα, ἀφορισμοὶ, ἐπιδημίαι ζ'. Τῶν δὲ εἰς τὸν περὶ τέχνης τεινόντων λόγον, ὅρκος, νόμος, περὶ τέχνης, περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς. Πρεσβυτικὸς γὰρ καὶ ἐπιβώμιος Φιλόπατριν μᾶλλον, ἢ ἰατρὸν ἐμφαίνουσι τὸν ἄνδρα.* Praeter hos libros, quos in praefatione diserte memorat *Erotianus*, aliis quoque libris Hippocrateis, ad glossarium suum conficiendum vsus est. Ex libro de ossium natura, qui Hippocrati adscribitur, multas voces explicuit, quod etiam Foesius [nnn]) testatur.

XI. Adriani temporibus vixere *Artemidorus, Capito* vocatus, atque *Dioscorides.* Horum vterque libros Hippocratis collegit atque edidit. Laudem vero vix multam ob hanc operam promeruerunt. Probasse quidem Artemidori Capitonis editionem Adrianum et vtramque Artemidori scilicet atque Dioscoridis ab omnibus summo studio conquisitam esse *Galenus* [ooo]) refert;

iii) Comm. III. in libr. de Artic. nr. 49.

kkk) *Λέγουσι δὲ Δωριέα ὄντα Ἱπποκράτην, ἀλλ' ἂν καὶ τοῦ Δημοκρίτου χάριν τῇ Ἰάδι Φωνῇ συγγράψαι τὰ συγγράμματα.* *Aelian.* libr. IV. Var. Hist. cap. 20.

lll) Vid. *Io. Freind* praefat. ad Epid. lib. I. et III. pag. 174. in Oper. Lutet. Paris. 1734. in 4. et *Trilleri* epist. ad Freindium super I. et III. Hipp. Epid. p. 188. in Opusc. vol. II.

mmm) Erotiani, Galeni et Herodoti glossaria in Hippocratem ex edit. *Io. G. Fr. Franzii.* Lips. 1780. 8. pag. 20 — 24.

nnn) In not. ad Hippocr. libr. de Ossium Natura, in Oper. sect. III. p. 128.

ooo) Comm. I. in libr. Hippocr. de Natura Humana nr. 1. p. 97. tom. III. Charter.

fert; ſed vitiaſſe hos viros textum Hippocratis audaciſſimosque fuiſſe in peruertendis atque turbandis Hippocratis verbis, antiquas in primis voces ſtudio eieciſſe ex textu, *Galenus* [rrr]) variis in locis per exempla probat. Sed ipſae hae editiones, omnium eorum, in quibus critices limam qualemcunque adhibitam eſſe conſtat, antiquiſſimae, interierunt, ita, vt ordo quoque, quem in conſtituendis libris Hippocrateis ſequuti ſunt editores, plane ignoretur.

XII. *Galenus* vero non ſolum ipſe promiſit, ſe commentarium elaboraturum, in quo, qui veri quique ſpurii libri Hippocratis ſint, exponeret [qqq]), hic vero liber, ſi ſcriptus ab eo eſt, ſaltim ad nos non peruenit; verum etiam permultis, imo infinitis in locis Hippocratis ſcripta et memorauit, et permulta commentariis ampliſſimis illuſtrata edidit, in quibus non raro iudicium ſuum de ipſorum horum librorum aut veris aut ſuſpectis originibus tulit. Quae iudicia infra, ſingulos libros enarrantes, diligenter notabimus. In libro vero de libris propriis, in quo commentarios in Hippocratis libros a ſe ſcriptos enarrat, ſimul plurimam eorum enarrat partem, quos pro genuinis ipſe habuerit. Iique ſunt [rrr]) libri *ἀφορισμῶν*, liber *περὶ ἀγμῶν*, *περὶ ἄρθρων*, *προγνωστικὸν*, *περὶ διαίτης ὀξέων*, *περὶ ἑλκῶν*, *περὶ τῶν ἐν κεφαλῇ τραυμάτων*, *τῶν ἐπιδημιῶν* I, II, III, VI, *περὶ χυμῶν*, *περὶ τροφῆς*, *προῤῥητικὸν*, in quo tamen, vt in Coacis praeſagiis, multa falſa et nimis generaliter dicta contineri, alio loco [sss]) adſerit, *περὶ φύσεως ἀνθρώπȣ*, *τὸ κατ᾽ ἰητρεῖον*, *περὶ τόπων καὶ ἀέρων καὶ ὑδάτων*. De reliquis etiam omnibus Hippocratis libris, quos commentariis non inſtruxit, iudicium ſuum tulit, alia eaque commodiore occaſione enarrandum.

XIII. Incertis temporibus, attamen poſt Galenum, ab eo quippe non memoratus, et quidem ſatis longo poſt eum tempore, *Palladius* vixit, enarrationum in aliquot libros Hippocratis auctor [ttt]). Scholia eius *εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν Ἱπποκράτȣς* adhuc ſuperſunt, a Foeſio primum edita. In his, vbi ad ordinem deuenit, quo Hippocratis libri legendi ſunt, eos ſimul recenſet, quos genuinos eſſe putat. Iique ſunt: 1) aphoriſmi, 2) liber de natura pueri, 3) liber de natura hominis, 4) liber de humoribus, 5) liber de alimento, 6) prognoſticon, 7) liber de victus ratione acutorum, 8) liber de fracturis, 9) liber de articulis, 10) liber de

aere,

ppp) Princeps locus eſt in Comm. I. in libr. Hippocr. de Natura Humana, quem modo citaui. Aliud exemplum textus per hos viros corrupti adducit in Comm. II. in III. libr. Hipp. de Morbis Vulgaribus p. 236. tom. IX. Charter. et in permultis locis aliis. conf praefat. Galeni ad Comm. in VI. Hippocr. librum de Morbis Vulgarib. p. 354. tom. IX. Charter. et praefat. ad Comm. Galeni in libr. Hippocr. de Officina Medici pag. 2. tom. XII. Chart. vid. et *Hieronym. Mercurialis* in cenſur. Oper. Hippocrat. pag. 7. edit. Francofurt. in 8. [et *Villoiſon.* in Anecdot. Gr. tom. II. p. 136 ſq. not.]

qqq) In prooem. Commentarii in libr. Hippocratis de Humorib pag. 509. tom. VIII. edit. Chart. Eadem promiſit in libri VI. de Hippocratis et Platonis decretis cap. 5.

rrr) *Galenus* de Libris propriis pag. 44. tom. I. edit. Chart. conf. praefat. ad Comment. II. in Hippocr. Epidem. libr. III. p. 230. tom. IX. edit. Chart. Loca *Galeni* quam plurima, in quibus iudicium de libris Hippocratis tulit, collegit *Ludou. Lemoſius* in Iudicio Operum Hippocratis mox memorando.

sss) In praefat. ad Comm. II. in Hippocr. de Morb. Vulgarib. libr. III. p. 230. tom. IX. Oper. edit. Charter.

ttt) *Iac. Santablinus* in praefat. ad Palladii Scholia in libr. Hippocratis *περὶ ἀγμῶν*, ſect. VI. p. 196. in Oper. Hippocratis edit. Foeſii, Francofurt. 1595. in fol.

aere, aquis et locis, 11) libri de morbis popularibus [uuu]). *Suidas*, valde recens auctor, [atque ex illo *Eudocia* in Ἰωνιᾷ p. 246.] quosdam tantummodo libros Hippocratis recenset, τὸν ὅρκον, τὰς προγνώσεις, την τῶν ἀφορισμῶν, et tandem librum celeberrimum et summe admirabilem ἑξηκοντάβιβλον, quem omnem medicam scientiam et sapientiam continere dicit [vvv]). Qui vero libri in hac tam laudata collectione fuerint comprehensi, non liquet, quum a nullo alio probato auctore aliquid de ea proditum habeamus. Plures etiam alii veteres Hippocratis libros subinde memorant, quorum testimonia, si aliquid ad veras origines Hippocrateorum librorum intelligendas conferunt, in enarratione singulorum librorum Hippocratis adducam.

XIV. Recentiori tempore operum Hippocrateorum censurae inprimis operam dederunt *Hieronymus Mercurialis* et Ludouicus Lemosius. Hi in enarrationibus librorum Hippocratis Galenum presse sequuti sunt. *Hieronymus Mercurialis* censuram operum Hippocratis edidit Venetiis, anno 1583. in 4. *, et quidem nomine veri auctoris suppresso, deinde Basileae, invito auctore, cum eius praelectionibus de puerorum morbis et de venenis, sub eius nomine editam, postea retractatam atque repurgatam ab ipso auctore Francofurti, anno 1585. in 8. in lucem emissam, tandemque Venet. 1588. fol. cum Hippocratis operibus graece et latine editam, ipsosque Hippocratis libros in operum Hippocratis editione Graeco-latina, quam curauit, secundum hanc censuram disposuit, non tamen sine *Io. Costaei* contradictione, qui in diss. I. posthumae miscellanearum dissertationum decadis Patau. 1658. 12. contra Mercurialem hanc censuram et dispositionem multa scripsit. Libros vero, qui Hippocrati adscribi consueuerunt, in quatuor classes partitus est. *Prima* classis ipsi eorum est, qui vere phrasin et dogmata Hippocratis continent, quorumque alios Hippocrates certe edidit; alios autem ab eo esse editos non ita constat. *Altera* classis hos libros comprehendit, qui ab ipso quidem Hippocrate sunt scripti, a discipulis vero, inprimis a Thessalo et Polybo, ex membranis, in quibus Hippocrates sua notauerat, sunt editi. *Tertia* classe continentur libri non ab Hippocrate, sed aut a filiis aut a discipulis eius, secundum praeceptoris doctrinam mentemque, aut ex scholae Hippocraticae doctrina compositi. *Quarta* classis libros, ab Hippocratis placitis plane alienos, continet. Ad primam classem sex priores aphorismorum libri, libri prognosticorum, (siue potius liber, qui in Hippocratis operibus inscribitur προγνωστικὸν,) prima pars libri de natura humana, liber de aere, aquis et locis, libri de victus ratione in acutis tres priores sectiones, primus et tertius liber de morbis popularibus, libri de articulis, de fracturis, de luxationibus, de vlceribus et de capitis vulneribus referuntur [www]). Libros, quos reliquis tribus classibus subdidit, non hic memoro: *quartae* tamen eum classi iusiurandum, librum Hippocratis, quem genuinum esse plurimi argumentis satis idoneis adseruerunt, subdidisse, adeoque pro plane alieno ab Hippocrate atque supposititio habuisse, notandum est.

Ludouicus Lemosius iisdem temporibus, (illius enim de operibus magni Hippocratis iudicium Salamanticae, anno 1585. primum prodiit [xxx]) ignarus plane eorum, quae Hieronymus

uuu) Hippocr. edit. Foes. citat. pag. 197.

vvv) In Lexic. s. voc. Ἱπποκράτης. p. 145. tom. II. edit. Küster.

www) Censur. Operum Hippocrat. p. 15. edit. Francofurt.

xxx) De optima praedicendi ratione libri sex, item iudicii operum magni Hippocratis liber vnus Ludouico Lemosio, physico et medico authore. — Salamanticae, ex officina Ildefonsi a Terra-noua et Neyla, 1585. in 8. min. Quae omnium prima editio

mus Mercurialis aut fecerat, aut agebat, censuram operum Hippocratis conscripsit, in quo neque copiosam librorum antiquorum lectionem, neque diligens studium ad vera certaque eruenda desideres. Galeno, vt reliqui harum rerum scriptores fere omnes, in primis duce vsus est, ita tamen, vt viam sibi propriam non raro pararet, vbi Galenus deficere videbatur. Opera Hippocratis in haec diuidit, quae sine dubio ab Hippocrate ipso, et quidem vt ederentur, scripta putanda sunt, et in alia, aut a viris ex familia Hippocratis edita, aut manifeste notha. Genuina ex eius sententia sunt 1) primus et tertius liber de morbis popularibus, quos ante reliquos ab Hippocrate scriptos esse praeclare adfirmat, 2) aphorismi, 3) praenotionum liber (προγνωστικόν), 4) liber de diaeta acutorum, 5) liber de aere, aquis et locis, 6) liber de natura humana, 7) iusiurandum, 8) epistolae, 9) liber de alimento, 10) liber de humoribus, 11) liber de capitis vulneribus, 12) de vlceribus, 13) de fracturis, 14) de articulis, 15) de iis, quae medicatrina fiunt, κατ' ἰητρεῖον, 16) de natura pueri, 17) lex, 18) de septimestri partu, 19) de superfoetatione yyy). Polybo librum secundum de natura humana librumque de ossium natura et de salubri diaeta, Draconi, Hippocratis filio, librum quintum morborum popularium et de morbo sacro librum, Hippocrati, Thessali filio, Hippocratis Magni nepoti vero libros de morbis, de genitura atque de medicamentis purgantibus tribuit. Quibus reliqui libri Hippocratei ab eo tribuantur, infra notabitur.

XV. Editores non pauci operum Hippocratis libros, secundum argumenti similitudinem ordinatos, ediderunt, genuinis a spuriis nullo modo separatis. Idque etiam *Foesius* fecit, vir omnium interpretum atque editorum Hippocratis de auctore suo longe meritissimus, qui adeo de genuinis spuriisue librorum Hippocrateorum originibus raro ipse iudicat, iudiciis Erotiani atque Galeni plane ad genuinas operum Hippocratis origines demonstrandas contentus, neque adeo permultos Hippocratis libros pro spuriis habens, quos Erotianus atque Galenus non memorauerunt. Librum tamen de natura humana zzz), de septimestri partu aaaa), et de octimestri partu bbbb) plane pro genuinis habet. *Marius Zuccari*, medicinae in Neapolitano gymnasio professor, librum primum Hippocratis de natura humana, aphorismorum sectiones VII. libros IV. de ratione victus, prognostici libros III. (quo nomine scriptoribus libri II. prorrhet. et prognost. veniunt) libros de his, quae in medica officina fiunt, libros epidemiales, libros de articulis, de fracturis, librum de aere, aquis et locis pro vere germanis habet. Hisque, ex multorum placito, librum de alimentis et de humoribus adiungit. Esse autem hos libros Hippocratis ex sola methodo, et quidem dogmatica, qua conscripti sint, demonstrat. *(Hippocratis epidemialium obseruationum pars I. quatuor contenta languentibus. Venet. 1621. in 4. pag. 20. cap. 4.) Hallerus* primus in opere, quod Hippocratis opera in latinam linguam a Iano Cornario versa typis iterum excussa continet cccc) hos libros ita edidit, vt primae

tio sine dubio eadem cum hac est, quam Salamanticae, anno 1585. in folio prodiisse Grunerus censur. libr. Hippocr. pag. 31. memorat. Alia editio prodiit Venetiis 1592. 8.

yyy) Lemosius cap. V. fol. 18. Iudic. Operum Hippocrat.

zzz) Foes. in not. in libr. Hippocr. de Natura Humana Oper. sect. III. pag. 95.

aaaa) Idem in not. in Hippocr. libr. de Septimestri partu. Sect. Oper. III. pag. 110.

bbbb) Idem in not. ad Hippocr. libr. de Octimestri partu. Sect. III. pag. 112.

cccc) Hallerus in praefat. ad tom. IV. Artis Medicae Princip.

mae claſſi eos ſubderet, quos vere ab Hippocrate ſcriptos eſſe putabat, ſecundae vero eos, qui non videantur ipſius eſſe Hippocratis, quod vel aliena varia ab ipſius diuini ſenis placita tradant, vel nuperiora inuenta, vel eiusmodi demum vitia contineant, quae Hippocrates ipſe damnauerit, neque ideo videatur commiſiſſe. In tertiam claſſem manifeſte ſpurios conieicit. Libri vero, quos Hallerus genuinos putat, quique in primo artis medicae principum tomo proſtant, hi ſunt: 1) de aere, aquis et locis, 2) de natura hominis, 3) de locis in homine, 4) de humoribus, 5) de alimento, 6) de morbis popularibus I. et III. 7) prognoſticon, 8) praedictorum II. 9) de victu acutorum, 10) de fracturis, 11) de articulis, 13) de vulneribus capitis, 14) de officina medici, 15) aphoriſmi.

XVI. Poſt Hieronymum Mercurialem et Ludouicum Lemoſium et *Iacobum Sponium*, qui in aphoriſmis nouis, ex Hippocratis operibus collectis, Lugd. 1689. 12. et quidem in doctiſſima praefatione, de operibus Hippocratis iudicium ſuum tulit. *Grunerus*, clariſſimus in ſtudiorum vniuerſitate Ienenſi medicinae profeſſor, anno 1772. dddd) cenſuram operum Hippocrateorum, et talem quidem edidit, vt plurima, quae antiquiores, Lemoſio excepto, cuius legendi facultatem non habuit, de originibus Hippocrateorum operum dixerunt, comprehendat. Putat vero veterum omnium, inprimis Galeni, teſtimonia cum internis et quaſi innatis libris ipſis notis, breuitate ſcilicet, grauitati argumentorum et ratiociniorum paucitati adiuncta in hos praeſertim libros cadere: 1) in iusiurandum, 2) aphoriſmos, 3) in librum de aere, aquis et locis, 4) praenotiones, 5) in praedictionum librum II. 6) in librum de officina medici, 7) in primum et tertium librum morborum popularium, 8) in librum de victu acutorum, 9) de capitis vulneribus, 10) de fracturis eeee). [Grunerum ſequitur *Ioannes Henr. Fiſcher* in diſſ. de Hippocrate eius ſcriptis, eorumque editionibus. Coburgi, 1777. 4.] Nouam tandem eamque praeclaram cenſuram atque diſpoſitionem operum Hippocratis dedit Vir Cl. *Ioannes Fridericus Carolus Grimmius*, Sereniſſimi Ducis Saxo-Gothani medicus. Probe notat Cl. hic Vir, diſcerni atque cognoſci quidem poſſe quaedam Hippocratis ſcripta, verum non omnia: neque de his, quae alios ſcripſiſſe omnino credibile eſt, dici certo poſſe, quisnam ea ſcripſerit, aut quo tempore confecta fuerint. Hinc optima Hippocratis ſcripta in genuina atque ſpuria diuidi, ſpuriorum vero familias et claſſes quasdam, (niſi eorum, quae temporibus longe poſt Hippocratem confecta eſſe ſuadent omnia,) confici vix poſſe. Hippocratis opera ea, quae genuina eſſe putat, et quidem eo ordine, quo ſcripta eſſe ea credibile eſt, in primo tomo verſionis ſuae Germanicae operum Hippocratis ffff) collocauit, eaque ſequentia ſunt: 1) liber de morbis popularibus primus, 2) liber de morbis popularibus tertius, 3) praenotionum liber (προγνωστικὸν), 4) prorrheticorum liber ſecundus, 5) aphoriſmi, 6) liber de diaeta in morbis acutis, 7) liber de aere, aquis et locis.

XVII. Ex hactenus dictis facile intelligitur, quinam libri, qui Hippocrati adſcribuntur, genuini ſint, quinam ſpurii, certo demonſtrari vix poſſe, imo ex diſſenſu antiquorum virorum

dddd) Cenſura librorum Hippocrateorum, qua veri a falſis, integri a ſuppoſitis ſegregantur. Collegit ex optimis quibusque auctoribus — *D. Chr. Godofr. Grunér.* Vratislau. 1772. in 8.

eeee) Cenſur. libror. Hippocrat. cap. II. §. 2.

ffff) Hippokrates Werke. Aus dem Griechiſchen überſetzt und mit Erläuterungen von D. *Joh. Friedr. Karl Grimm.* Erſter Band. Altenburg, 1781. in 8. qui primus tomus opera Hippocratis genuina continet.

rum doctorum, qui libros Hippocratis enarrarunt, Erotiani praesertim et Galeni, et ex testimoniis aliorum, qui libros, manifeste spurios, sub Hippocratis titulo citant, (quod e. g. Corn. Celsus fecit, qui V. morborum popularium librum, manifeste non ab auctore primi atque tertii morborum popularium libri conscriptum, ad Hippocratem Coum refert gggg) perspici, veteres, quorum libri ad nos peruenerunt, (omnes enim antiquae librorum Hippocratis editiones et interpretum in eas enarrationes, quas Galenus enarrat, interierunt,) Galeno excepto, et, aliquo saltim modo, Erotiano, qui fugiente calamo iudicium de libris Hippocratis tulit, de operum Hippocratis verorum et suppositítiorum iudicio vix valde fuisse sollicitos. Hinc quum ad certitudinem quandam circa auctores librorum Hippocrateorum et tempora, quibus conscripti fuerint, peruenire non liceat, in librorum Hippocrateorum enarratione hoc a nobis tenendum est, vt primum locum iis demus, quos conscriptos esse ab Hippocrate Coo testantur omnes, quibusque neque interni librorum Hippocratis verorum characteres, neque antiquorum testimonia desunt, post hos vero eos ponamus, qui Hippocrate forsan antiquiores sunt, deinde vero temporibus post eum confecti.

I. LIBRI GENVINI.

XVIII. Ἐπιδημιῶν liber primus et tertius ab omnibus antiquis, qui de Hippocrate quaedam tradiderunt, et plane nullo refragante, pro genuinis habiti, et quidem a Mnemone Sidite, medico de Cleophantii secta, qui librum ἐπιδημιῶν tertium Ptolemaeo Euergetae quaestus causa dedisse fertur, (vid. *Galenus* in Comment. II. in Hippocr. Epid. III. text. 4. p. 239. tom. IX. Chart.) adeoque Graecorum, quos enarrasse hos libros popularium morborum scimus, fere antiquissimo, aliisque, qui commentarios in hos libros scripserunt, *Zeuxide* (vid. *Galen.* Comment. II. in III. Epid. Hippocr. text. 4. p. 239. tom. IX. Chart.), *Sabino* eiusque discipulo, *Metrodoro* (vid. *Galen.* Comment. I. in III. Epid. Hippocr. text. 4. p. 203. tom. IX. Chart.), *Zenone* Herophileo (vid. *Galen.* Comment. II. in III. Epid. Hippocr. text. 4. p. 238. tom. IX. Chart.), *Apollonio Empirico* (vid. *Galen.* II. Comment. in III. Epid. Hippocr. p. 244. tom. IX. Chart.), *Heraclio Tarentino* et *Erythraeo* (vid. *Galen.* Comment. in III. Epid. Hippocr. text. 4. p. 240. tom. IX. Chart.), *Bacchio* (vid. *Galen.* Comment. in III. Epid. Hippocr. p. 244. tom. IX. Chart.), *Erotiano*, (Erotiani, Galeni et Herodoti glossar. in Hippocr. edit. Franzii. Lips. 1780. p. 22.), *Quinto*, (vid. *Galen.* Comment. I. in I. Epid. Hippocr. in praefat. p. 3. tom. IX. Chart.) *Lyco Macedone* (vid. *Galen.* Comment. I. in III. Epid. Hippocr. text. 4. p. 203.), *Satyro* et *Phiciano* (vid. *Galen.* Comment. I. in III. Epid. Hippocr. text. 29. p. 228. tom. IX. Chart.) atque *Galeno*, qui vtrumque hunc librum ἐπιδημιῶν πρὸς ἔκδοσιν conscriptum esse diserte dicit, (vid. Comment. II. in I. Epid. Hippocr. text. 1. p. 124. tom. IX. Chart.) et tertium ἐπιδημιῶν librum τὸ βιβλίον τοῦ Ἱπποκράτους νόμιμον adpellat (vid. *Galen.* argum. libri III. Epid. Hippocr. p. 193. tom. IX. Chart.); atque primum et tertium τῇ τῆς θεωρίας οἰκειότητι συνηφθῆναι (de resp. difficult. lib. III. cap. 1. p. 268. tom. VII. Chart.) putat, vt adeo vtrumque hunc librum ex omnibus popularium morborum libris solum πρὸς ἔκδοσιν conscriptum esse ex omnium fere opinione dicat in Comm. I. in VI. Epid. praef. p. 354. tom. IX. Chart. Neque notae, his duobus libris inditae, repugnant, quo minus eos

gggg) *Celsus* libr. VIII. de Re Medic. cap. 4. p. 432. edit. Targae. Lugd. Bat. 1785. in 4.

eos pro vere genuinis habeamus. Thasus, Larissa, Abderae, Cyzicum, Meliboea, vrbes ab eo in his libris ipsis memorantur, in quibus morbos, quos enarrat, obseruauerit. Et hae quidem morborum obseruationes hoc modo traditae sunt, vt et constitutiones epidemicae generatim describantur, in quibus primus Hippocrates docuit, quid anni tempora aerisque status ad morbos populares inducendos conferant, et aegrotantium historiae enarrentur, quae vero, quod Galenus iam monuit (vid. Comment. III. in III. Epid. Hippocr. text. 71. p. 290. tom. IX. Chart.) non omnes ad constitutiones epidemicas, quas generatim descripsit, sed aut ad alias constitutiones epidemicas, aut etiam ad sporadicos morbos pertinent.

Hos libros popularium morborum primum scilicet atque tertium, ante reliquos Hippocratis libros conscriptos esse cum *Grimmio*, V. Cl. (Hippokrates Werke I. Band. pag. 449.) puto, hac inprimis ductus ratione, quod ad praesagia generalia eaque iusta in morbis formanda, in quibus cum plurima laude Hippocratem versatum esse scimus, morborum obseruatio diuturna sit necessaria ipseque Hippocrates exemplum obseruationum suarum in his libris ἐπιδημιῶν dederit. Docuit adeo per exempla non pauca, quae in his libris leguntur, qua ratione medicus praesagia ex morborum decursibus deducere debeat, vt adeo et inde pateat, hos Hippocratis libros, forte cum aliis pluribus morborum historiis, quae temporis iniuria interierunt, reliquis eius libris, qui ad semioticen pertinent, quasi pro fundamento fuisse. Contrarium tamen Galenus asseruisse videtur, quae Hippocrates in ἐπιδημιῶν libris conscripsit, ex dictis in prognostico consequi existimans (vid. praefat. ad Comm. I. in I. Epid. Hipp. p. 3. tom. IX. Chart.) vt adeo tempus, quo hi libri conscripti sint, aliquo saltim modo hoc loco a Galeno dictis dubium reddatur.

Continentur vero in I. ἐπιδημιῶν libro constitutiones epidemicae tres, quarum singulae initium sumsere autumno ineunte, et aestate ineunte desierunt. Post constitutiones enarratas sequuntur propositiones de morborum decursu generales, quae tertia sectione in libris editis (p. 670. tom. I. Lind.) comprehenduntur. An hae tres constitutiones se inuicem, nulla alia intercurrente, exceperint, quod Grimmius suspicatur (Hippokrates Werke I. Band. p. 449.), dubium, et ob aestiuas constitutiones omissas vix credibile est. Has sequuntur morborum historiae XIV, quae ad constitutionem epidemicam tertiam pertinere videntur.

Tertio libro XII. aegrotantium historiae enarrautur. Has excipit constitutio epidemica pestilens, in Thaso, vt videtur (vid. Grimm. p. 486.) obseruata. Sequuntur deinde aegrotantium historiae, ad praecedentem constitutionem, quod iam Galenus monuit (Comm. III. in III. Epid. Hippocr. p. 290. tom. IX. Chart.), vix referendae, XVI.

In vtroque hoc libro inscriptiones sectionum, *Galeno* iam monente, non ab Hippocrate profectae sunt. Eodem Galeno monente, (Comment. II. in III. Epid. Hippocr. pag. 239. tom. IX. Chart.) etiam litterarum characteres, duodecim historiis morborum, quae in III. ἐπιδημιῶν primum proponuntur, non ab Hippocrate, sed a Mnemone Pamphylo additi sunt, et quidem ideo, vt eorum interpretatione se librumque ipsum Ptolemaeo Euergetae commendaret. Tertius hic ceterum liber naui aduectus et a Mnemone Pamphylo in ordinem digestus dictus in bibliotheca Ptolemaei Euergetae fertur: τὸ ἐκ πλοίων κατὰ διορθωτὴν Μνήμονα Σιδίτην. vid. Gal. loco cit.

Isque Mnemon eorum, quos his popularium morborum libris, in primis tertio, operam dedisse constat, primus est. Διορθωτὴν libri ἐπιδημιῶν III. dictum fuisse, expresse memorat Galenus loco modo citato, atque, quod iam dixi, historiis XII. aegrotorum primis, quae in III. ἐπιδημιῶν leguntur, characteres addidisse. conf. de his characteribus et eorum interpretatione *Galenus* Comment. I. in III. Epid. Hippocr. p. 208. 225. et Comment. II. in III. Epid. p. 239. tom. IX. Chart. De iisdem characteribus *Zeno* librum peculiarem scripsit, contra quem *Apollonius* Empiricus scripsit. Zenone vero mox contradicente, *Apollonius ὁ βιβλᾶς* [hhhh]) rescripsit (vid. *Galen.* II. Comm. in III. Epid. Hippocr. p. 244. tom. IX. Chart.). Eosdem characteres explicuere *Heraclius* Tarentinus et *Erythraeus*, notante eodem *Galeno* in II. Comment. in III. Epid. Hippocr. p. 240. tom. IX. Chart. [*Villoison.* prol. ad Homer. Iliad. p. XX sq. qui multus est de his characteribus adpositis. *Harl.*]

Praeter dictos libros, qui ad nos non peruenerunt, sequentes adhuc laudantur antiqui interpretes libri ἐπιδημιῶν I. et III. Hippocratis, qui vero omnes interierunt:

Zeuxidis Comment. I. in III. Epid. Hippocratis librum citat *Galenus* in Comment. II. in III. Epid. Hippocr. p. 239. tom. IX. Chart. huncque interpretem, quem minus cautum in interpretando fuisse dicit, in III. Comment. in III. Epid. Hippocr. text. 76. p. 300. tom. IX. Chart. cuiusque commentarii suo iam tempore non amplius aestimati rarescerent, saepissime nominat.

Sabinus commentariorum in I. et III. libr. Epid. auctor cum *Metrodoro*, discipulo, fuit, quem Galenus aliis locis taxat, (Comment. I. in III. Epid. Hippocr. text. 14. p. 222. et text. 4. p. 203. tom. IX. Chart.) aliis vero laudat, Zeuxidi saltim praefert (III. Comment. in III. Epid. Hippocr. text. 76. p. 300. tom. IX. Chart.) et accuratiorem superioribus Hippocraticis fuisse perhibet. vid. Comment. III. in III. Epid. text. 4. p. 203. Locum satis prolixum ex his commentariis de vrina oleosa excerpsit *Galenus* in III. Comment. in III. Epid. p. 293. tom. IX. Chart.

Zeno Herophileus interpres librorum de morbis popularibus citatur a *Galeno* in Comm. II. in III. Epid. p. 238. 243.

Τὸ γεγραμμένον κατὰ τὸ τρίτον τῶν ἐπιδημιῶν a Philisto memorat *Galenus* in Comm. I. in Hippocr. I. prorrhet. text. 10. p. 707. tom. VIII. Chart. [adde *Villoison.* loco cit.]

Quinti Comment. in I. Epid. librum citantur a Galeno in I. Comment. in I. Epid. Hippocr. praefat. pag. 3. tom. IX. Chart.

Lycus Macedo, quem νόθον τῆς Ἱπποκράτους αἱρέσεως vocat Galenus, commentarios in III. epid. Hippocratis librum scripsit, quos *Galenus* in Comment. I. in III. Epid. text. 4. p. 201. conf. III. Comment. in III. Epid. p. 287. tom. IX. Chart. expresse memorat.

Satyri et Phicinni explicationes libri III. Epid. memorat *Galen.* in Comment. I. in III. Epid. Hippocr. pag. 228. tom. IX. Chart. et saepius.

Antiquae

hhhh) De hoc vid. *Reinesium* in Var. Lect. lib. III. cap. 4. pag. 412. *Harl.*

Antiquae editiones horum de morbis popularibus librorum, quae apud antiquos memorantur, et omnes interierunt, hae sunt:

Mnemonis Pamphyli librum III. epidem. Hippocratis, quem vendidisse Ptolemaeo fertur, iam memorauimus.

Bacchii editionem libri III. epid. citat *Galenus* in Comment. II. in III. Epid. pag. 244. tom. IX. Chart.

Artemidori Capitonis textum aliquoties memorat idem Galenus, eumque valde quidem culpat, attamen Dioscoridis textui praefert. Exemplum corrupti per Capitonem textus libri epid. III. dedit in Comment. II. in III. Epid. Hippocr. pag. 236. tom. IX. Chart.

Dioscoridis textum Epidem. III. et neque hunc cum laude, memorat *Galenus* in III. Comment. in III. Epid. Hippocr. p. 255. tom. IX. Chart.

Et nostris quoque temporibus neque multi horum librorum codices scripti extant, neque permultae editiones typis descriptae.

Codex MS. libri I. exstat in biblioth. Medicea, quem Bandini (III, p. 46.) memorat, libri III. scriptum exemplar exstat in Biblioth. Diui Marci Veneta. Codicem epidemiorum manuscriptum in Anglia vnicum Baroccianum vir doctissimus, Ioannes Freindius in sua epidemiorum editione adhibuit variasque ex eo lectiones notauit. Licet antiquus sit, et cum libris quibuscunque chartaceis vetustate contendat, in pluribus tamen locis mutilus est et vitiosus, easdemque fere lectiones, quas in MS. a Foesio memoratis aut in vulgatis editionibus, repraesentat. vid. Praefat. *Freindii* ad libr. Epid. I. et III. in oper. omn. edit. Parisiis 1735. in 4. p. 173. Cum commentariis Galeni libri I. et III. ἐπιδημιῶν scripti graece exstant in Biblioth. Reg. Parisin. nr. 2174. Pars eiusdem commentarii cum textus parte exstat in eadem Bibliotheca, et quidem graece, nr. 2165. Aliud exemplar Graecum exstat in Biblioth. Diu. Marci Veneta. Montfauc. I. p. 472. Arabicus codex exstat et quidem textus atque commentariorum Galeni in vtrumque librum trium in Scorialensi Bibliotheca iiii) Arabice: Ketab alemradh aluakedat le Bocrath. Herbelot. p. 480. Alio titulo: abidima Arab. Herbelot. p. 10. Hippocratis epidemiorum libri VII. interprete Leontio ad Leonem X. exstant in Biblioth. Laurent. Medicea plut. 73. *Montfauc.* I. p. 381.

De versionibus librorum Hippocratis et aliorum medicorum veterum in Arabicam et reliquas orientales linguas tenendum generatim est, eas vix multum ad textum aut integriorem restituendum, aut adeo ad ipsum Hippocratem melius intelligendum facere. Antiquissimae a Syris, idiomate syriaco compositae, versiones penitus interciderunt, titulis earum solum superstitibus. Versiones arabicae graecorum philosophorum, astronomorum, mathematicorum et medicorum longe plurimae saeculo IX. *Almamone* kkkk) in primis auctore conscriptae sunt, et quidem non omnes e graeca lingua in hanc translatae, sed vt plurimum e syriaca. De versione operum Hippocratis iussu *Abujafar Almansoris* exeunte saeculo VIII. a Georgio, filio

Vvv 3

iiii) Casiri catal. cod. MS. biblioth. Scorialens. p. 250. Haller biblioth. med. pract. tom. I. p. 33. qui horum codicum omnium mentionem fecit.

kkkk) Vid. *Salmasii* praefat. ad arabicam tabulae Cebetis versionem et *Simon Ockley* praefat. ad librum: The Conqvest of Syria, Persia and Aegypt, by the Saracens. Londini, 1708. 8. *Fabr.* not. mss. *Harl.*

filio Bochtiechuae, Christiano Nestoriano e nfecta non certe scimus, num e syriaca versione, aut e graeco textu fuerit confecta. Postea *Honain* llll), filii Isaaci versiones maximo opere aestimatae sunt, quarum auctor sub Califa Elmotewakelia (ab anno post Christum 847 — 871.) floruit. Graeco textu vsus esse videtur *Honain* mmmm), non syriaca versione; Graeca enim apud Graecos, et arabicam linguam apud Arabes ipsos didicerat colueratque; hine eius versioues reliquis merito praeferuntur, etsi, quos ex his versionibus, et generatim ex Arabicis et Hebraicis latinos fecerunt libri Hippocratis textui Graeco minus respondent. Haec omnia copiose exposuit *Renaudotus* in epistola ad Dacierium, quae in parte altera operum Hippocratis, gallice a Dacierio editorum, legitur. [*Casiri* in bibliotheca arabico-hispana Escurialensi tom. I. Matriti, 1760. fol. p. 238 sqq. Renaudotum grauiter culpat et inscitiae adcusat, qui plura de rebus, siue ad linguae, siue ad historiae arabicae peritiam spectantibus vel inscite confundat, vel audacter pronunciet contra communem eruditorum persuasionem, qui graecis et arabicis litteris non leuem operam impendissent; praecipue laudat *Casiri* Honaini scientiam. Idem *Casiri* p. 249 — 253. duo codices litteris cuphicis exaratos, fuse describit, qui continent versionem *Honaini Isaaci filii* arabicam Epidemiorum cum Galeni commentariis pluribus, quam graece et latine hodie exstant. *Prior* codex nr. DCCC. punctis diacriticis passim omissis, siue anni nota scriptos continet *Galeni* commentarios I. II. et III. in primum librum Hippocratis Epidemiorum, tum eiusdem comment. I. II. III. IV. in secundum librum. Quintus Galeni Comm. in secundum librum arabice taqtum exstat. Hinc *Honainus* in prooemio commentarii quarti: „Galeni, ait, commentarium quintum in secundum Hippocratis librum in graeco textu non reperimus, etsi duo illius (arabica) exemplaria apud nos exstiterunt." — Tum sequuntur Commentar. VI. in Hippocr. librum II. atque Comm. I. II. et III. in tertium libr. Hippocrat. — Codex posterior nr. DCCCI. exaratus anno Egirae 707. an. Chr. 1210. sine punctis diacriticis comprehendit *Galeni* Commentarios I — VIII. in sextum librum Epidemiorum. Ad calcem huius codicis accedit *Honaini*, horum librorum interpretis animaduersio, quam, quia *Casiri* liber in paucorum erit manibus, hic repetam ex illius versione: „Galenus ergo tres edidit commentarios in primum *Epidemiorum* librum, quos syriace *Iob*, Arabice *Abi Giaphar Mohamed Ben Musa* transtulit: sex vero illius commentarios in secundum Epidemiorum librum, quorum graecum exemplar penes me fuit, valde tamen mendosum, interpolatum et confusum, ad examen reuocatos, graece primum exscripsi, deinde *syriace* verti: quos et arabice postea *Abi Giaphar Mohamed Ben Musa* convertit. Praeter ea in eo exemplari ex Galeni commentariis vnus (i. e. quintus,) omnino desiderabatur. Ceterum *Abi Giaphar* quam inchoauerat versionem arabicam, ob casum quemdam, qui illi librorum meorum caussa contigit, absoluere non potuit. At in sextum *Epidemiorum* librum octo scripsit Galenus commentarios, ab *Iob* syriace redditos, qui omnes nostris codicibus continentur. Iam vero Galenus praeter quatuor hosce libros non alios exposuit, relictis ceteris, videlicet libr. IV. V. et VII. quos numquam commentatus est, et tamquam

llll) Vid. *Assemann.* tom. II. biblioth. oriental. pag. 271 sq. *Harl.*

mmmm) Quod *Casiri* loco mox citando p. 239 sq. confidentius adfirmat, atque ex illius prologo, quem septem Aphorismorum libris etc. praefixit, memorat eius professionem, se ea religione in vertendis Graecorum scriptis se gessisse, vt nihil temere in textu mutare, nihil addere ausus sit; se in obscuris ambiguisque lectionibus plura graeca exemplaria et viros doctos consuluisse. *Harl.*

quam spurios ac ficto Hippocratis nomine editos habuit. Denique Galeni commentariis in secundum Epidemiorum librum in meis syriacis et arabicis versionibus adieci quasdam in *Hippocratem* notas, quae ad oras codicis *de Mistione* occurrunt. Has praeter me nemo, quod sciam, transtulit. Alias edidit *Galenus* dissertationes in laudatos Epidemiorum libros, quorum non nisi admodum pauca vidi folia, vbi Hippocratis sententia et propositum demonstratur." Hactenus *Honainus*. De *hebraicis* scriptorum quorumdam Hippocratis versionibus vid. *I. C. Wolfii* Biblioth. hebraïc. p. 137 sq. add. *I. Elichmanni* epistola de vsu arabicae linguae in medicina. Ienae, 1636. *Harl.*]

Editiones et Commentarii.

Ἱπποκράτους ἐπιδημιῶν τὸ πρῶτον καὶ τὸ τρίτον. *Hippocratis de morbis popularibus liber primus et tertius.* His accommodauit nouem de febribus commentarios *Iohannes Freind*, M. D. coll. Med. Londin. et Soc. Reg. Socius. Londini, 1717. in 4.* quae prima editio est. Repetita est Amstelodami 1717. in 8. et saepius, vti in operib. omnib. quae curante Io. Wigan adiecta vita Freindii prodierunt Lond. 1733. in fol. Paris. 1735. in 4. Venet. 1733. in 4. Neap. 1730. in 4.

Codice MS. quem iam dixi, vsus est Barocciano. Textum correctiorem edidit, nimis tamen, notante *Trillero*, in epist. critic. timidus. Characteres, de quibus supra diximus, non recepit, historiarum quoque indicaturas reiecit. In commentariis notatur, Hippocratem methodorum, quibus febribus medemur, plurimum in epid. libris mentionem non fecisse.

Dan. Wilh. Trilleri epistola medico-critica ad Io. Freind super primo et tertio Hippocratis epidemicor. nuper ab ipso editis. Rudolstad. 1720. in 8.* et in opusc. med. et med. philolog. vol. II. pag. 178.

Agitur de Hipp. edit. Cod. MS. stilo, dialecto cet. copiose. Multa epid. loca emendantur, doceturque, Hippocratem pulsus notitiam habuisse, venam insecuisse, sudores mouisse, cet. ad febrium medelam.

Io. King epistola ad Io. Freind, in qua D. W. Triller epistolam crit. super I. et III. epid. a viro ornatiss. editis, ad examen reuocauit. Cantabrig. 1722. 8.* Freindium tuetur contra Trillerum, non raro minus iuste.

Henr. Cope demonstratio medico-practica prognosticorum Hippocratis, ea conferendo cum aegrotorum historiis in libro I. et III. epid. conscriptis. Dublini, 1736. in 8. et Ienae, editore Baldingero, 1772. 8.*

Lindenium in textu Graeco sequutus est. Constitutiones epidemicas praemisit. Aegrotantium historias, demonstrationum titulo, explicuit, singulisque historiis prognostica ex semioticis Hipp. scriptis attexuit, quae ad historias faciunt.

Versiones sine commentariis fere non prodierunt. Galeni commentarii *latine* editi sunt, et quidem

Versi ab *Hermanno Cruserio*, cum lib. VI. et Galeni commentar. Paris. 1534. Maitt. Venet. 1538. 16.* Basil. 1570. 8. cum Galeni comment. in VI. libr.

Libri

Libri Epid. Hippocr. I. III. et VI. cum Galeni in eos comment. Io. Vassaeo interprete. Lugd. 1550. 12.* Parif. 1557. 12 Principium commentarii I. in libr. I. Hipp. Epid. interprete Nic. Machello prodiit cum Galeni opufc. aliquot et aliis. Lugd. 1556. 8.*

Hier. Cardani comm. in Hipp. epid. aegrot. XXII. Rom. 1574. fol. Bafil. 1582. fol. in Oper. tom. X. p. 193. XII. aegrorum Hippocratis examen H. Cardani. Rom. 1575. 8.

Io. Bapt. Montani in III. primi Epid. fectionem explanationes a Val. Lublino collectae. Venet. 1554. 8.*

Franc. Vallefii comment. in Hipp. VII. libr. de morb. popularib. Madrit. 1577. fol. Florent. 1586. fol. Colon. 1588. fol.* Turin. 1589. 8. Neap. 1621. fol. 1625. fol. 1631. fol. 1652. fol. Aureliani, 1654. fol. cum textu Hipp. ad Graecum exemplar recognito et repurgato et Scholiis S. Gaudei. Parif. 1663. fol. Catal. biblioth. Bunau. tom. I. pag. 93. Parif. 1664. fol. Mere practici funt, et in omnes libr. epid. Optimum hos commentarios Vallefii librum dicit Guido Patinus, in epift. vol. I. epift. 46.

Hier. Mercurialis praelect. Pifanae in epidemicas Hippocratis hiftorias. Venet. 1597. fol.* et cum comm. in prognoft. prorrhet. et de victus ratione acut. per Marc. Cornacchinum. Fift. 1602. fol.* Mere practicus eft commentarius in hiftorias aegrotantium in epid. lib. I. et III.

Hippocr. de morb. popularib. Lutet. 1594. 4. Venet. 1621. 4.

Hippocr. epidemialium obferuationum pars prima quatuor contenta languentibus — Marii Zuccari. — Venet. 1621. 4.* De methodo et operibus genuinis Hipp. multa praefatus conftitut. epidemicas breuiter, quatuor vero aegros priores Epid. I. fect. III. fufiffime enarrat.

Petr. Fr. Phrygii comm. in hift. epid. Hipp. in III. part. digeft. Lugd. 1644. in 4. Hiftoriae morborum in I. et III. epidem. libro quae graece et lat. leguntur, copiofiffime illuftrantur, et quidem practice.

Petr. Mich. de Heredia comm. in Hipp. de morb. popular. Lugd. 1655. fol. 1688. fol. et in Oper. tom. II. Lugd. 1665. fol.* Practici funt.

Steph. Roderici expofitio in aliquot Hippocr. aegrotos. Venet. 1656. 8.*

G. F. Laurentii de notis Hippocratis in hiftor. epidemicis repertis. Lubecae, 1666. 4.* De his, quae in Hipp. medendi methodo taxari poffunt, fufiffime agit.

A comment on forty two hiftories defcribed by Hippocrates in the firft and third book of his epidemics: cum aliis ad Danielem prophetam facientibus, prodiit, auctore *Io. Floyer.* Lond. 1726. 8.* [conf. Biblioth. angl. tom. XIV. pag. 246.]

Andr. Picquer in L. Hipp. epid. I. comm. crit. in altero tomo libri Las Obras de Hippocrate mas felectas con las obfervaciones practicas de los antiquos y modernos. Madrit. 1761. 4.* Eft alter tomus. Primus 1757. editus, prognofticon continet. Commentarii vberrimi ad practicam medicinam pertinent.

Lizzari in loca quaedam epidem. Hippocrat. Venet. 1763. 8.

Gallice, Les epidemiques d'Hippocrate traduits du Grec, avec des reflexions fur les conftitutions epidemiques, fuivies de 42. hiftoires, rapportées par cet ancien médecin, avec le

le commentaire de Galien, par Mr. Desmars. Paris. 1768. 12. Quatuor constitutionum, quas Hippocr. in I. et III. Epid. describit, quamuis quatuor ad minimum annorum esse. Historias aegrorum ad constitutiones non referri debere.

Les oracles de Cos, par Mr. *Aubry*. Paris. 1776. 8.* Paris. 1781.* germ. Lips. 1787. 8.* Fere ad Copii modum aegrotantium symptomata exitusque morborum ex aliis semioticis Hippocr. operibus demonstrat. Galenum saepe taxat. De therapia Hippocr. multa addit, quae huc non pertinent. Vid. quoque diarium Gallicum: Journal de médecine par Mr. *a Roux* tom. XLVI. pag. 99.

Observations sur les maladies epidemiques, ouvrage redigé d'apres le tableau des epidemiques d'Hippocrate, par Mr. Lepecq de la Cloture. Paris. 1776. 8.* germ. Lips. 1785. 8.* Exemplo libror. epid. Hippocr. ostenditur, quomodo morbi obseruandi sint.

Petri a Castro Imber aureus ex libris epidem. Hippocratis. Veron. 1652. 12.* Vlm. 1661. 12.* Epitome librorum, et quidem omnium epidemicorum est.

Georg. Baglivii Nucleus libror. Hippocr. epid. per aph. digestus. Frft. et Lips. 1708. 12. *Gunz.*

XIX. *Prognosticon.*

Hunc, principem ex semioticis Hippocratis librum, omnes pro genuino habuerunt, neque illi characterum, quibus genuini libri Hippocratis cognoscuntur, vllus deest. Quod etiam *Albanus Torinus* iam notauit in praef. in Hippocr. prognost. graeca. Basil. 1536. 8. Praeter Erotianum atque Galenum (vid. praeter loca iam enarrata Comment. III. in III. Epid. Hipp. text. 32. tom. IX. pag. 268. Chart.) memorarunt hunc librum *Caelius Aurelianus* (chronicor. morbor. lib. IV. cap. 8. pag. 536. edit. Almeloveen. Amst. 1722. 4.), *Aetius* (tetr. II. serm. I. cap. 1. pag. 190. Coll. Steph.), *Macrobius* (I. Saturnal. 20.) aliique, quos *Grunerus* citauit, (cens. oper. Hipp. pag. 52.) Satis bono ordine, et quidem a consummato medico, adeoque saltim post libros ἐπιδημιῶν conscriptus, praesagia in morbis aphoristica dictione continet, quae in omni regione vera ab ipso Hippocrate (§. 27. prognost. p. 471. tom. I. Lind.) proponuntur.

Inscriptio in membranis scriptis aliquantulum variat. Quaedam Ἱπποκράτους προγνωστικά, quaedam προγνωστικὸν habent. (Foes. not. in Hipp. praenot. p. 28. sect. II.) Textus integer et parum corruptus, quem Galenus iam habebat, ad nos peruenit. Mutatum esse in quibusdam locis ab Artemidoro et Dioscoride, Galenus narrat et per exempla quaedam (Comm. I. in Hipp. prognost. text. 11. pag 559. tom. VIII. Chart. text. 17. pag. 603. text. 26. p. 610. et saepius) probat. Sed hi textus non ad nos peruenere.

Codices MSS. *Hallerus* (biblioth. med. pract. vol. I. p. 34. 35.) probe enumerauit. Liber saepissime, at raro solus, vtplurimum cum prorrhet. lib. I. et II. et aphorism. scriptus editusque inuenitur.

Exstat scriptus in biblioth. Laurent. Medicea plut. 74. nr. XI. Montfauc. I. p. 385. plut. 75. nr. III. p. 387. nr. X. p. 388. in biblioth. Reg. Angliae, Cat. MS. Reg. Angl. Lond. 1734. 4. pag. 252. in biblioth. Vindobonens. Lambec. et de Nessel cat. MS. graec. biblioth. Vindob. part. III. nr. XIX. p. 30. cum aphorismis in bibl. Laudiana cod. Brit. nr. MXIII. MCCLVII. MCCCLV.

MCCCLV. in ecclef. Wigornienfi nr. DCCLX. in coll. Mertonienfi nr. DCLXXXVII. DCLXXXVIII. DCLXXXIX. et hic quidem cum *Galeni* commentar. Cum iisdem in bibl. Cantabrig. nr. MMCCCXXIX. in bibl. Caii Gonvil. cum iisd. nr. DCCCCLIV. cum aphorifm. et Gal. comment. lat. nr. MCXXXIV. cum iisdem in aula Pembrokiana nr. MMLV. Sine iis in Bodleiana nr. MMDCCLIII. in bibl. colleg. Trinit. Dublinenf. nr. DII. in domo S. Petri Cantabrigiae nr. MDCCCLXVI. in bibl. Afhmolean. MMMMMMMDCCLI. in bibl. cathed. Metenf. cum antiqua translatione et commento. nr. CCXXVI. Montfauc. II. p. 1380. in bibl. Reg. Parifin. nr. MDCCCLXXXIV. MMCXL. duodecimo faeculo exaratus, atque, tefte *Bofquillon*, optimus. MMCXLI. cum gloffis interlinearibus *Bofquillon*. MMCXLII. cum var. lectionibus, noua manu additis. MMCXLIII. MMCXLIV. MMDXLV. gr. cum comm. Galeni. Sic nr. MMCLXVIII. MMCXLVI. MMCCXIX. MMCCXXIX. MMCCLIV. a *Bofquillono* pro valde bono habitus, immo inter optimos relatus (in praef. ad Aph. Hipp. et progn. p. 22.) manu Demetrii Pepagomeni. MMCCLXIX. MMCCLXVI. MMDCCCXXVIII. quo vfus eft *Bofquillon* (in praefat. ad Hippocr. Aph. et prognoft. pag. 18.) cum Galeni commentariis. MMMCLXX.

Latini Codices exftant in Biblioth. Reg. Parif. nr. MMMMMMDCCCXLVIII. nr. MMMMMMDCCCLXXI. nr. MMMMMMDCCCLXX. nr. MMMMMMDCCCLX. nr. MMMMMMDCCCLIX. nr. MMMMMMDCCCLXVIII. nr. MMMMMMMXXIX. MMMMMMMXXX. MMMMMMMCII. MMMMMMMXCIX. MMMMMMMCXXIV. MMMMMMDCCCXLVI. MMMMMMDCCCLX. In biblioth. Scorialenfi (Büfching. Magazin tom. V.) — In biblioth. S. Ebrulphi Vticenf. nr. CXXXI. Montfauc. II. pag. 1272. Benigniana, Montfaucon. In biblioth. Regin. Sueciae Vatic. nr. CCCXCVII. Montfaucon. I. pag. 23. In biblioth. Laurent. Medic. plut. 73. Montfauc. I. pag. 383. cum comm. Galeni in biblioth. Reg. Suec. Vatic. Montfauc. I. pag. 23. In biblioth. monafter. Cafinenf. nr. XCVII. Montfauc. I. p. 222. Gr. et lat. in biblioth. Reg. Angl. *Cafhley*. Hipp. prognofticon de valetudine humana exftat lat. in bibl. Caef. Vindob. Montfauc. I. p. 555. Hipp. praefagia vitae et mortis exft. lat. in bibl. Bodleian. Montfauc. I. p. 646. Latine quoque exftabant prognoftica Hippocratis in bibl. Gunziana p. 470.

Arabice in Scorialenfi bibliotheca Cafiri, nr. DCCCLII. pag. 290. tom. II. vertente *Honain* fil. Ifaaci, de quo poftea, et in bibl. Reg. Parifin. nr. MXL. Sect. I. in bibl. Cai. Gonvil. nr. DCCCCXLVIII. et in bibl. Merton. nr. DCCXXII. Aliqua ex Hipp. prognoft. in bibl. Taurin. I. p. 219. Scholia in praenotiones Hippocratis excerpta ab ore Stephani philofophi exftant in biblioth. Laurent. Medic. plut. 59. Montfauc. I. pag. 356.

Galeni comm. in prognoft. exftat graece, in bibl. Vindobonenf. de Neffel. catal. MS. graec. bibl. Vindob. nr. XLIV. part. III. pag. 50. Arab. in bibl. Bodleian. nr. CCCCXXXIX. Montfauc. I. p. 649. Anonymi, vt puto, commentarius in praenotiones Hippocratis exftat in bibl. Lugd. Bat. arabice. Vid. catal. libror. bibl. Lugd. Bat. pag. 298.

Editiones graecae.

Ἱπποκράτους κῴου προγνωστικῶν βίβλοι γ. τοῦ αὐτοῦ περὶ φύσεως ἀνθρώπου. τοῦ αὐτοῦ ὅρκος. Acceffit his *Albani Torini* in Hippocratis prognoftica praefatio. Bafil. per Henr. Petr. 1536. 8.*

Parif. 1575. 12.

Graece.

Graeco - latinae.

Hippocratis aphorismi digesti in ordinem secundum locos congruentium secum materiarum, cum breui exposit. ex *Galeni* Comment. Eiusd. Hipp. praenotionum libri III. cum explanat. ex eodem fonte. Lugd. 1555. 12.* *Io. Butinus* interpres est, praefatione docente. Altera editio Lugd. 1580. 12.* Butini nomen in titulo gerit et textum simul graecum exhibet. Aureliopoli, 1625. 4.*

Interprete *Laurentio Laurentiano.* Paris. 1543. 8. — Paris. 1557. 8. — Paris. 1631. 12.

Ἱπποκράτους ἀφορισμῶν βιβλ. ζ. προγνωστικά. κωακαὶ προγνώσεις. προῤῥητικῶν βιβλ. β. περὶ ἐνυπνίων. ὅρκος. *Hippocratis* aphorismorum libri VII, prognostica, Coacae praenotiones, prorrheticorum libri II. de insomniis, iusiurandum. Paris. apud Morelium, 1557. 12.* cum excerpto ex libr. Iac. Syluii de ordine et ordinis ratione in legendis Hipp. et Galen. libris. — (An haec interprete Laur. Laurent. edit.?)

Ἱπποκράτους κῴου ἰατροῦ παλαιοτάτου προγνωστικά. Diui Hippocratis prognosticῶν latina ecphrasis ex mente Galeni. Auctore *P. Blondello Calexio,* medico Regio. Lutet. apud Rob. Stephan. 1575. 4.*

Hippocratis Coi iusiurandum, aphorismor. sect. VIII. prognostica, prorrheticor. libr. II. Coaca praesagia. Graecus et lat. contextus accurate renouatus — cura *Ioannis Opsopoei.* Francof. 1587. 12.*

Optimam fere inter omnes prognostico aliisque in titulo dictis libris Hipp. operam dedit Opsopoeus. Textum integriorem, non raro cum temeritate quadam, edidit Cod. adiutus MS. a Mauricio Cordaeo ipsi suppeditato, Galeni commentariis et Basileensi operum editione Graeca. Notas addidit a p. 527. ad 751. fusissimas doctissimasque, in quibus textus permultis locis corrigitur atque illustratur.

Hippocratis Coi prolegomena et prognosticor. libri III. cum paraphrastica versione et comm. *Io. Heurnii.* Lugd. Batau. 1597. 4. 1603. 4.* Et in operib. omnib. Lugd. Bat. 1609. 4.* Prognosticon in tres libros diuisum.

Hippocratis Coi aphorismi gr. et lat. vna cum prognosticis, prorrheticis, Coacis et aliis decem eiusd. opusculis. Pleraque ex interpretat. *Io. Heurnii.* Lugd. Bat. 1607. 12.*

Vates medicus Hippocraticus, s. Hippocratis Coi prognosticorum liber comment. et notis illustratus. In lucem emissus a *Barthol. Horn.* Stralesundi, 1645. 8.* Textus graecus est c. vers. lat. et comm. practico.

Magni Hippocratis Coi opuscula aphoristica semiotico - therapeutica VIII. vna cum iure iurando gr. et lat. Basil. 1748. 8.* N. 2. prognosticon continet, in sectiones diuisum, secundum Foesii textum.

Graece, Lat. et Hispanice, auctore Andr. Picquer. Madrit. 1757. 4. in libro: Las Obras de Hippocrate mas selectas con las observaciones practicas de los antiquos y modernos. * tomo I. Notae simul additae sunt fusissimae, argumenti medico - practici.

Ἱπποκράτους ἀφορισμοὶ καὶ προγνωστικόν. Hippocratis aphorismi et praenotionum liber. Recensuit notasque addidit Francisc. Maria Bosquillon. Paris. 1787. 12. * Vol. I. et II. quorum alterum aphorismorum versionem antiquam et notas in aphorism. et librum praenotionum

tionum continet. Aphorifmos fuo loco dicemus. Prognoflicon fere fecundum Foefii textum editum eft, quaedam tamen lectiouis varietates ex probatiffimis codd. Reg. Parifin. in textum receptae funt. Alias lectionum varietates in notis addidit, in quibus quoque loci quidam ex pathologia graeca manufcripta, fed non ab editore defcripta, occurrunt. Timidus fuit Bofquillon in textu corrigendo, et quidem, ne arrideret minus doctis editio, a vulgatis multum difcrepans. (praefat. pag. 18.)

Latinae.

In notiffima collectione, *articella*, fiue *artiffella*, faepius edita, fere primum, ex Arabico, vt videtur, verfus, prodiit. — Aphorifmi Io. Damafceni et Rafis cum prognofticis Hippocratis. Bonon. cura *Platonis de Benedictis*. f. a. in 4. Verfio eft ex Arabico.

Hippocratis Coi praefagiorum libri tres. Eiusdem de ratione victus in morbis acutis libri IV. Interprete *Guilielmo Copo,* Bafileienfi. in 4. fine loco et anno.* Praefationem dedit *Copus* Lutetiae, X. Cal. April. 1511. Repetita eft haec editio, fed prognofticorum tantum, Bafil. 1543. 8.* Lugd. 1525. 12. 1552. 12.* Additae funt huic editioni annotationes in quosdam locos commentariorum fuper prognoftica Hippocratis ex Cod. MS. quae in primis editionibus defiderantur. — Cum praefat. *Fr. Lenii*, Vicent. 1611. 16. — Cum aphorifmis *Nic. Leoniceno* interpr. prognoftica prodierunt lat. *Guil. Copo* interprete. Parif. ex offic. Colinaei. 1524. 12.* Reliquas editt. vide fub aphorifmis.

Latine apud Henr. Stephanum. 1512. Cum praefat. *Io. Iac. de Sabiis*. Bonon. 1526. 4.

Hippocratis et Galeni libri aliquot ex recognit. *Francifc. Rabelaefi*. — Lugd. 1532. 12.* 1543. 12.* 1545. 8. — Aphorifmos continet, prognofticon, in tres libros diuifum, et quidem *Guil. Copo* interprete, libr. de diaet. acut. et de natura humana. Galeni art. medicinalem, et aph. Hipp. graece, ex cod. fide, de quibus infra. — Venet. 1547. 12. — 1620. 12. — *Cph. a Vega verfio*. Salamant. 1552. 8. — cura *Obfopoei*. Francof. 1587. 16. — Studio *Thomae Mouffet*. Francof. 1588. 8.

Aphorifmorum Hipp. fectiones VII. — *P. Franc. Occlerio* authore. Venet. 1620. 12.* hic Ogglerius auctor audit, et prognofticon peculiarem titulum habet. — Iterum cum aphorifmis, *Guil. Copo* interprete, Venet. 1674. 12.* Iterum Vienn. 1726. 12.* Prognofticon ex *Copi* interpretat. legitur a pag. 99.

Hippocratis aphorifmor. fectiones VII. *Nic. Leoniceno* interprete. Acc. octaua ex *Ant. Mufae Braffauoli* commentariis, item prognofticorum libri III. Patauii, 1638. 12.* Prognofticis, qui titulum peculiarem habent, annus 1637. fubfcriptus eft. — Venet. 1647. 12.*

Hippocratis aphorifmi et prognoftica cum recognit. et notis *Andr. Paftae*. Bergomi, 1750. 4. 1762. 12. — Prognoftica etiam prodierunt lat. Amft. 1755. 12.

Gallicae.

Le livre des prefaiges traduit par *Pierre Verney*, à Lyon, 1542. 8. 1552. 8. Haller bibl. med. pract. I. pag. 36. 39.

Du prognoftie dans les maladies aigues par *Ch. le Roy*. Montpellier, 1776. 8. 1784. 8.* Prodiit et germ. Lipf. Excerpta ex prognoftico continet, et ex aliis femioticis Hipp. libris.

Germanicae.

Germanicae.

In *Io. Iac. Becheri* Parnaſſus medicus illuſtratus, Ein neues Thier- Kräuter- und Berg-buch, ſampt der Salerniſchen Schul- und den praeſagiis vitae et mortis Hippocratis Coi. Vlm. 1663. fol.* Parte quarta, poſt Salernitanae ſcholae praecepta, prognoſticum legitur ex latina Copi verſione in vernaculam translatum.

Anglicae.

The booke of the preſages of deuyne Hippocrates deuyded into three partes. Alſo the proteſtation which Hippocrates cauſed his ſchollers to make. The whole newly collected and translated by Peter Low, Arrelian Doctor in the faculty of Chirurgerie in Paris at London, 1597. 8.* Prodiit cum eiusdem The whole courſe of Chirurgerie. Lond. 1597. 8.*

The prognoſtics and prorrhetics of Hippocrates translated from the original Greek with large annotations critical and explanatory, to which is prefixed a ſhort account of the Life of Hippocrates, by *Iohn Moffat*. Lond. 1788. 8.* Vita eſt ex Sorano. Notae Foeſii ſunt.

Commentarii.

Herophili librum, quem ad Hippocratis prognoſticum ſcripſit, citat *Caelius Aurelianus* IV. chron. cap. 8. p. 536. ed. cit. — Excerpta ex Galeni commentariis in prognoſt. proſtant gr. in bibl. Laurent. Medicea plut. 74. nr. XXXI. Montfauc. I. p. 387.

Galeni commentarii III. in prognoſt. Hippocratis exſtant graece ſcripti in bibl. Reg. Pariſin. nr. MMCLXVIII. MMCCLXVI. MMCCLVII. tum in bibl. D. Marci et in bibl. Medicea plut. 74. cum aphoriſm. Montfauc. I. p. 385. et apud Bandinum III. p. 94. Latine in bibl. Regin. Sueciae Vaticana nr. CCCXCVI. Montfauc. I. pag. 23. et nr. DCCCCLXXIV. p. 34. in biblioth. Cai. Gonuill. nr. DCCCCLIV. in bibl. Reg. Pariſ. nr. MMMMMMDCCCLX. — Commentum Galeni ſuper prognoſtica Hippocratis et eiusdem aphoriſmos, translatum a *Gerardo* Cremonenſi exſtat in bibl. cathed. Metenſ. nr. CCXXIX. Montfauc. II. p. 1386.

Prodierunt Pariſ. 1526. fol. 1527. fol. interprete *Vaſſaeo*, 1535. fol. — Cum comm. *Galeni* et adnotat. *Cph. de Vega.* Lugd. 1551. 8. Gunz. Ad prognoſticon *latina* paraphraſis ad mentem *Galeni*. *P. Blondelli*, Calexii Iuliodorenſis. Lutet. 1575. 4.* *Claudii Galeni* in Hippocratis Coi prognoſticum commentarius in tres libros diuiſus, interprete Io. Gorraeo. Lugd. 1552. 12.* — Ex verſ. Henr. Blacvodei. Pariſ. 1625.

Commentarios *Arabicos* ſcripſit *Mohadeb Eddini Abdelrahim*. Eſt in bibl. Reg. Pariſ. nr. MMMMMMMCII.

Gloſſae ſuper prognoſt. Caſhley. pag. 206. in bibl. Reg. Pariſ. nr. MMMMMMMCII. Gloſſulae Gerardi Carmonenſ. in bibl. Reg. Pariſ. nr. MMMMMMDCCCLIX. Anonymi comment. exſtat in bibl. Reg. Pariſ. nr. MMMMMMDCCCLXX. alius in bibl. Bern. alius in bibl. Cathedr. Met. *Montfauc.* Marſilius (de Sancta Sophia) in Hipp. prognoſtica exſtat in bibl. Reg. Pariſ. nr. MMMMDCCCLX. Montfauc. II. pag. 456.

Thaddaei expoſit. in diuinum librum prognoſticorum. Venet. 1527. fol.* cum Galeni commentar.

Henr. a Cuellar Comm. in Hipp. prognoſticon. Coimbr. 1543. 1582.

Bened. Victorii comm. in prognoſtica. Florent. 1551. fol.* Interpretatio eſt medici practici vſui inſeruiens, laudata a *Boſquillon* in not. ad III. ſect. praenot. pag. 183.

Io. Brauo commentarii. Salamantic. 1553. 8.

Hier. Cardani commentarii. Baſil. 1562. fol. Et in Oper. tom. VIII. pag. 581.

Io. Molpoei tabulae, quae libros III. de prognoſticis complectuntur. Pariſ. 1567. 4.

Petr. Blondel latina ecphraſis praenot. Pariſ. 1575. 4.

Andr. Eglinger poetica paraphraſis. Francof. 1579. 8.

Franc. Valleſii in I. praenot. comm. III. Colon. 1589. fol. *Gunz.* Pariſ. 1664. fol.

Antonii Lopi breues adnotationes in praenot. librum. Madrit. 1596. 4.

Hieronymi Mercurialis in Piſanis praelect. ſupra citatis, et in comm. in prognoſt. Francof. 1602. fol.* — *Rod. a Fonſeca* comment. Patau. 1597. 4.* — *Iac. Lauellii* comm. in lib. I. prognoſt. Hipp. Venet. 1602. 4.* Cum *Lauellii* libro de pulſibus. ibid. eod.* Cum eodem. Venetiis, 1609. 8.* — *Iac. Ant. Phrygii* commentarii. Ticini, 1608. 8.

Erh. Hedeneccii μνημονευτικὸν VII. Hipp. aph. ſectionum prognoſticorum libri Hipp. ſynopſis breuiſſima. Baſil. 1585. 4.*

Car. Valleſii de Bourgdieu aphoriſmi prognoſtici in febrib. acutis, commentariis illuſtrati. Rom. 1659. fol. *Gunz.*

Honorati Bicaiſſe ſynaxis praenotionum. Aquis Sextiis, 1635. 12.* Edit. vid. ſub aphoriſmis.

Car. Sponii Sibylla medica, Hipp. libellum prognoſticon heroico carmine latine exprimens. Ad illuſtr. virum Guidonem Patinum. Lugd. 1661. 4.* 1666. 4.

Scripta, praenotionum loca quaedam illuſtrantia:

Melch. Sebitz diſſ. de Θείῳ ſiue diuino Hippocratis. Arg. 1643.

Io. Vorſt περὶ τῦ θείυ, ſ. de diuino in morbis, quod obſeruare in prognoſticis Hippocrates medicum iuſſit. Leid. 1654. 4.

Car. Phil. Gesner diſſ. de diuino Hippocratis. Gott. 1739. 4.* et in G. G. Richteri opuſc. medic. vol. I. p. 42.* In locum praenot. §. 1. pag. 448. tom. I. Lind.

Chr. Lange de facie Hippocratica. Lipſ. 1651. 4. Ienae, edente *Grunero*, 1784. 8.* et in Schlegelii theſaur. ſemiot. patholog. Stendal. 1786. 8. vol. I.*

Ad praenotiones quoque pertinent *Io. Iacobi de Sauiis* in praeſagiorum diuini Hippocratis libros deque ordine librorum eiusdem Hipp. praefatio. Bonon. 1526. 4.*

XX. Προῤῥητικόν. *Liber II. et I.*

Ordinis gratia vtrumque hunc librum hic enarro. Vtrumque enim, quem Galenus etiam (in gloſſar. Hipp. ſ. v. ἀμβλυσμὸς) maiorem praedictiuum, et ſ. v. βδέλλω ſecundum dixit, ante *Hallerum*, qui primus alterum praeſagiorum librum operibus Hippocratis genuinis

nis accenſuit (art. medic. princip. tom. I. pag. 193.) quemque ſequuti ſunt *Grunerus* (cenſur. libr. Hippocr. p. 57.) et *Grimmius* (Hippokrates Werke Band I. p. 168. et in annot. ad hunc libr. Band II. p. 496.) nemo eorum, qui Hippocratis libros diiudicarunt, genuinis accenſuit. *Erotianus* (expoſ. voc. Hipp. p. 22. edit. Franz.) vtrumque non Hippocratis eſſe expreſſe dicit. Poſſunt tamen et verba eius: *προῤῥητικὸν α' καὶ β' ὡς οὐκ ἔστιν Ἱπποκράτους, ἐν ἄλλοις δείξομεν*, ita quoque intelligi, vt poſteriorem duntaxat Hippocratis eſſe neget. Eosdem hos libros genuinos non eſſe, ſed a quibusdam Draconi, Hippocratis filio, a quibusdam Theſſalo adſcribi, Galenus, et non vno quidem loeo (Comm. in I. praedict. II. text. 52. pag. 736. tom. VIII. et Comm. in I. praedict. I. text. 4. p. 699. text. 15. p. 711. tom. VIII. Chart.) adſerit. Et quidem hos libros conflatos eſſe putat, multis tamen falſis interſperſis, ex prognoſtico, aphoriſmis et epidemiorum libris. (Comm. I. in III. Hippocr. epid. text. 29. p. 227. 228. tom. IX. Chart.) Hunc tamen librum (ſeu potius hos libros) praedictiuum, quem *προῤῥητικὸν* adpellauit Hippocrates, *Caelius Aurelianus* (acutor. morbor. libr. I. cap. 12. pag. 39. et libr. III. acutor. cap. 15. p. 227.) ceu vere Hippocraticum citat.

Libros hos habet aut pro talibus, in quibus aut germanis ſpuria intermiſta ſint plurima, aut pro libris a poſteris Hippocratis diſcipuliſue editis et tempore Ptolemaeorum ſub Hippocratis titulo venditis, *Hieronymus Mercurialis*, (cenſur. oper. Hippocr. pag. 27. edit. cit.) quorum tamen auctores plurima vera ab aphoriſmis, prognoſtico et epidemicis mutuauerint. *Lemoſius* in iudicio ſuo de his libris plane Galenum ſequitur. (iudic. oper. magni Hippocr. cap. IX. fol. 34.) *Foeſius* primum alterumque librum ad Hippocratem refert, illum, quod Hippocratis maieſtatem, verbis, ſententiis, ſtilo, breuitate, teſtetur, hunc, quod *Celſus* iam plurimas ex eo ſententias latinas fecerit. (praefat. ad praedict. lib. I. Oper. ſect. II. p. 43. 44.) Auctorem tamen vtriusque libri eumdem eſſe non poſſe, expreſſe dicit.

Primum librum etſi Foeſius cum Galeno etiam Draconi, vel Theſſalo adſcribi poſſe, non tamen alienum ab Hippocrate eſſe putat; pro vere Hippocrateo habere multa vetant. Multa in eo obſcura eſſe, minus firma omnia, diſſimilis generis ſymptomata coacernata, librumque adeo ipſum compoſitum eſſe quidem a medico, verum arte et ſcientia Hippocrate longe inferiore, iam Galenus notauit, qui tamen hunc librum peculiari commentario inſtruxit. (II. Comm. in I. prorrhet. Hippocr. text. 36. pag. 724. tom. VIII. et II. Comm. in eumd. libr. text. 52. p. 736. tom. VIII. Chart.) Et quidem varia, quae in ipſo libro leguntur, probant, eum aut compoſitum eſſe ab Hippocrate, verum plurimum exercitationis in obſeruationum arte nondum habente, aut ab alio medico. Ipſe adeo Grimmius (Hippokr. Werke II. Band p. 568.) putat, hunc librum ad hos pertinuiſſe, quibus in Aeſculapii Coi templo aſſeruatis Hippocrates vſus fuerat. Etenim generaliter in plerisque aut in omnibus aegrotantibus vera praeſagia, quae in aliis libris Hippocrates propoſuit, quorumque initia, vt ſupra iam diximus, in ipſis I. et III. *ἐπιδημιῶν* libris dedit, in hoc libro non leguntur, ſed particulariter vera, et in quibusdam tantum aegris euenientia. Quod ipſe auctor ſenſiſſe videtur, qui nomina aegrorum, in quibus, quae ſcripſit, eueniſſe vidit, Thraſynontis, Archecratis, Dyſodis, Hermippi, Didymarchi Coi, Aſpaſii filii, Thraſynontis conſobrinae, Dorcadis, quae nomina non libro conueniunt ſemiotico, in aliorum vſum ſcripto, ſed potius *ὑπομνήματι*, quo ſe ipſum auctor monere voluit, quod et Galenus notauit Comm. I. in I. prorrhet. text. 8. p. 706. tom. VIII. Chart., adpoſuit, et non raro ex particulariter veris phaenomenis

nomenis concludens generalia proposuit. Eaque saepissime, quod Hippocrates, si vnquam, rarissime solebat, dubitanter et per quaestiones proposuit, ita, vt facile legenti hunc librum pateat, eum ex aduersariis, in quibus morborum obseruationes atque mutationes coniectae (forsan ab ipso Hippocrate) erant, a medico, qui plurimos morbos nondum obseruauerat, esse compositum.

Prorrheticorum librum II. genuinis adscribere magis licet, etsi antiquorum, quorum auctoritas in his rebus summa est, Celso, qui tamen librum ipsum non memorauit, sed loca tantum non pauca ex eo latina fecit, et Caelio Aureliano exceptis, testimonia de germana eius origine desunt, ipseque auctor in hoc libro etiam de praedictionibus ab aliis acceptis (§. 10. pag. 495. tom. I. Lind.) dicit, quod Hippocrates vix fecisset. Sed stilus Ionismum et puram Hippocratis dictionem, notante quoque Io. Obsopoeo in praefat. ad Hippocr. iusiurand. aphorism. prognost. prorrhet. et Coac. Francof. 1587. 12. pag. 28. redolet: ordo, quo liber conscriptus est, bonus est, ita, vt primum praesagiorum verorum formandorum ratio tradatur, deinde vtilia praesagia secundum morborum ordines enarrentur. Plurima, quae in ipso libro enarrantur, vera, praeclara atque Hippocrate non indigna sunt, quae etiam Corn. Celsus magna ex parte latina facta libro suo de re medica inseruit, vsu tamen etiam quaedam falsa esse, comprobante, ita, vt hic secundus liber inter eos referri debeat, qui Hippocratem quidem non dedeceant, quos vero ab eo ipso esse conscriptos saltim non extra omnem dubitationem positum sit.

In Codicibus MSS. coniunctos esse libros *praedictionum* cum libro *prognosticorum*, quoties plurali numero praenotiones dicuntur, *Hallerus* (biblioth. med. pract. tom. I. pag. 38.) autumat. Indeque codices non pauci, quos prognostici titulo enarrauimus, forsan et τὸ προῤῥητικὸν continent.

Sub *praenotionum* hoc titulo exstant Codices MSS. in biblioth. Reg. Parisin. nr. MMCXL. qui praedictionum lib. IV. inscribitur, MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCCLIII. MMCCLIV. MMCCLXIX. MMDXLV. cum glossis. MMXXX. MMCCLXVI. et in bibl. Medic. plut. XXV. pag. 45. 142. Liber III. et IV. prognosticor. exstat in bibl. Scorial. teste Büsching Magaz. tom. V. Libri III. prognosticorum posteriores in biblioth. D. Marci.

Arabice Casiri nr. DCCCLII. bibl. Reg. tom. II. p. 290. Parif. nr. MMCCLXIX.

Commentarios multos, et quidem non valde bonos, in libr. prorrhet. exstitisse, quorum auctores librum vtplurimum ipsum non intellexerint, *Galenus* memorat in Comm. I. in Hippocr. I. prorrhet. text. 15. pag. 710. tom. VIII. Chart. Hos vero non citat. *Zeuxidis*, (qui omnes libros Hippocratis interpretatus est.) tantum in prorrheticorum libros commentarios, et *Rufi Ephesii* in eosdem libros enarrationes citat in comment. II. in I. prorrhet. text. 58. pag. 740. tom. VIII. Chart. Ipse *Galenus* primum prorrheticorum librum amplissimis commentariis explicuit, cum *Galeni* operibus, et seorsim editis, quas editiones mox enarrabo. Exstat Cod. latinus *Galeni* comm. in praedict. in bibl. Regin. Suec. Vatican. nr. DCCCCXLVII. Montfaucon. I. pag. 34.

Editionum historia iisdem premitur difficultatibus, quibus codicum, et bibliographi frequentissime errarunt in his libris enarrandis. Permultae enim, quod ex supra citatis patet, prognostici

prognoſtici editiones proſtant titulo: *Prognoſticorum libri III.* doctique viri, qui has editiones non viderunt, facile in errorem inducti ſunt, quo crederent, librum I. ſignificare prognoſticon, librum vero II. et III. prorrheticorum libros I. et II. Sed prognoſtici ſectiones, in quibus a Galeno diuiſum eſt, III. totidem libros dixerunt editores indeque errorum ſcopuli nati ſunt, quos *Hallerus* (bibl. med. pract. vol. I. p. 34 — 39.) non ſatis accurate vitauit; fere omnia enim, quae p. 38. et 39. de prorrheticorum editionibus protulit, falſa ſunt. Quum plurimas editiones coram habeam, diligenter indicabo, quid in ſingulis contineatur.

Graece et *lat.* Prorrhet. prodierunt Pariſ. apud Morelium. 1557. 12.* cum aphoriſm. prognoſt. caet. Titulum in prognoſticis accurate dedi.

Gr. et lat. cura Io. Opſopoei. Francof. 1587. 12.* cum prognoſt. ſub quibus vide titulum.

Gr. et lat. in Magni Hippocratis Coi opuſc. aphoriſticis. Baſil. 1748. 8. quae vid. ſub prognoſtico.

Latine ex verſione *Laurentii Laurentiani*, cum comm. Galeni. Pariſ. 1520. 8. 1543. 8.† — Interprete Caluo. 1527. 12. *Haller.*

Gallice, ſi Hallero credendum: *les II. livres des preſages d'Hippocrate* etc. a Lyon. 1552.

Hier. Perlini praelect. vrbanae ſuper variis prorrhet. Hipp. locis. Hanou. 1613. 4.*

Langguth Progr. ad loc. Hipp. praedict. II. 27. Viteb. 1766. 4.

XXI. Ἀφορισμοί.

Hos ab omni fere antiquitate ſumme laudatos, quibus ἐν ὀλίγῃ λέξει δύναμίς ἐστι μεγάλη, (*Galen.* in comm. IV. in Hipp. libr. de morb. acut. text. 17. p. 127. tom. XI. Chart.) quique, Suida (Lexic. ſ. v. Ἱπποκράτης tom. II. p. 145.) teſte, ἀνθρωπίνην ὑπερβαίνουσι σύνεσιν, pro genuinis et ab Hippocrate ipſo profectis habuere antiqui, *Erotianus* (expoſit. vocum Hipp. p. 22. edit. Franzii), *Galenus*, et qui ad nos peruenerunt antiqui in eos commentatores, *Oribaſius*, ſi commentarii, qui eius nomen gerunt, ab eo ſcripti ſunt, (comm. in aphor. Hipp. *Io. Guinterii* induſtria, Baſil. 1535. pag. 7.) *Philotheus*, (commentaria in aphoriſmos Hippocratis, *Lud. Corado* interpr. Spirae, 1581. 8.) *Palladius* (comment. in libr. Hippocr. de fractur. in Foeſ. Oper. Hipp. ſect. VI. pag. 147.) Caeteros Hippocratis libros omnes germanitate ſuperare aphoriſmos, *Hier. Mercurialis* adſerit. (cenſur. oper. Hippocr. pag. 15.) Idem fere de iis ſentit *Ludouicus Lemoſius.* (vid. iudicium operum magni Hipp. fol. 22.) Genuinis operibus accenſent aphoriſmos *Foeſius* (in not. ad aph. Hipp. ſect. VII. p. 1262.) *Hallerus*, (artis medicae principes. tom. I.) *Grunerus* (cenſur. libror. Hipp. p. 43.) atque *Grimmius* (in Hipp. operibus germanic. vol. II. p. 507.) ita, vt veterum nullus ſit et recentiorum exiſtant valde pauci, qui germanas eorum origines in dubium vocauerint.

Compendia eſſe aphoriſmos eorum, quae ab Hippocrate ipſo in aliis libris ſcripta ſunt, iam *Galenus* (lib. I. de criſib. cap. 6. p. 149. tom. VIII. Chart.) monuit, qui ſcriptos eos eſſe ab Hippocrate iam ſene et plurimum obſeruationis habente, et poſt libros ἐπιδημιῶν, non obſcure innuit. Et continent ſane propoſitiones de morborum natura, ſignis, exitu, peri-

culo, cet. generales, quas vix, nisi a medico, qui plurimos aegrotantes ipse viderit, profectas esse credibile est. Eorumque morborum partem, ex quibus aphorismos, corollariorum instar, deduxit, in libris ἐπιδημιῶν I. et III. ipse Hippocrates descripsit. Multos etiam ex libro de aere, aquis et locis deduxit, nec non ex libro de acutorum diaeta et ex chirurgicis libris, ita, vt aphorismos ex vltimis Hippocratis laboribus fuisse pateat. Eaque causa *Gerardum Vossium* (lib. de philosophia, p. 83.) mouit, vt alium quemdam bono iudicio hos aphorismos ex Hippocratis libris excerpsisse crederet. Eique sententiae accedit *Io. Cunrad. Dieterichius* in praefat. ad Iatreum Hippocr. p. 11. edit. Giess. 1655. 4. qui aphorismorum conditorem et architectum Hippocratem quidem fuisse putat, non vero collectorem, quem discipulum Hippocratis fuisse autumat.

In sectiones VII. aphorismi in omnibus libris editis diuiduntur. Octaua ἀφορισμοὺς παρεμβεβλημένους continet, quos Galenus nullo commentario, quem in reliquos fusissimum dedit, illustrauit, adeoque aut ignorauit, aut pro minus bonis atque spuriis habuit. In optimis quoque Codd. MSS. hi octauae sectionis aphorismi non leguntur; existunt vero in quibusdam, et quidem in aliis plures, in aliis pauciores, omnes tamen illos XVIII. aphorismos interiectos Cl. Bosquillon in Cod. MS. graeco bibl. Reg. Paris. nr. MMCCLIV. quem inter optimos refert, reperit. Vid. not. in aph. Hipp. sect. VIII. pag. 131.. Et hinc apparet, errasse ipsum Antonium Musam Brassauolum, hos octauae sectionis aphorismos a se collectos primum esse dicentem (comm. in aph. Hipp. p. 1138. 1139. edit. Basil. 1541. fol.) atque appendicis loco Hippocratis aphorismorum VII. sectionibus additos, quod etiam, quod miror, dixit Io. Opsopoeus, vir doctissimus in not. ad VIII. sect. aphor. p. 580. quem deinde plures secuti sunt. Prima sectio aphorismos 25. altera 54. tertia 31. quarta 83. quinta 72. sexta 60. septima 79. aphorismos continet, numero interiectorum 18. existente, ita, vt in vniuersum 422. aphorismi numerentur. Hanc diuisionem a Galeno esse profectam, quidam statuunt, eamque esse Galeni licet negari non queat, dubitare tamen licet, quin Galenus illius primus auctor extiterit. Ipse enim, a se factorum improbus non raro laudator, huius diuisionis non meminit, imo antiquiores aphorismorum textus cum citat, eos ita memorat, vt longe antiquiore tempore in has sectiones distributos fuisse perspiciatur. Aliae tamen etiam antiquae diuisiones aphorismorum exstiterunt. Auctor commentariorum in aphorismos, qui *Oribasio* adscribuntur, *Soranum* eos in tres partes, *Rufum* in quatuor diuisisse memorat. Alius etiam ordo aphorismorum in antiqua versione eorum est, quae aphorismis, ab Oribasio editis, proxime accedit, quamque nuper edidit *Bosquillon*, V. Cl. in not. et emendat. in Hippocratis aphorismos et praenotionum librum. Paris. 1784. 12.

Sed in ipsis aphorismis suspecti non pauci, quidam manifeste, (repetuntur enim in ipso aphorismorum libro) spurii et post Hippocratem adiecti sunt. Hacque difficultate iam ante sua tempora laborasse aphorismos *Galenus* refert. Sic e. g. IV. aph. 61. pro suspecto habuit, quod ipse monet in commentario ad hunc locum, p. 173. tom. IX. et IV. aph. 53. citra ordinem interiectum esse putauit, p. 175. VI. aph. 38. non integrum dedisse Artemidorum Capitonem atque Dioscoridem refert, sed textum vsque ad verba: μὴ θεραπεύειν βέλτιον (comm. ad hunc aph. p. 273. tom. IX. Chart.) In septima vero sectione aphorismos complures repetitos legi ex prioribus sectionibus, praesertim ex quarta, ipse Galenus monet in commentariis ad complures huius sectionis aphorismos. In septima sectione aphorismos 46. 49. 53. 57. 60. 61. 64.

61. 64. 65. 66. 67. 69. 70. 71. 72. 73. 76. et quidem vtplurimum ex quarta fectione repetitos occurrere, Galenus in commentariis ad hos aphorifmos expreffe notat. Idem etiam de quibusdam faltim aphorifmis notat *Bofquillon*, in libro mox citato. Octauae fectionis aphorifmos *Galenus* ipfe non enarrat, neque, quantum ego quidem fcio, de illis quicquam memorat, nifi, quod nonnullos adiectos effe, eosque fpurios, partibus libri vltimis expreffe dicat in comment. IV. in Hippocr. de diaet. acut. prooem. p. 116. tom. XI. Chart. et titulum ipfis interiectorum dederit, eoque modo, et quoniam hanc fectionem commentario non inftruxit, quem poftea Charterius, et quidem graece ab eo fcriptum, fuppleuit, fatis probauerit, fe genuinas eorum origines non agnofcere. Aphorifmorum vero octo fectiones, quae ad nos peruenere, ex hac recenfione funt, quae cum reliquis Galeni operibus ad nos peruenit. Neque hae fectiones fine ordine, faltim quodam, funt, quod probe notauit *Grimmius* in operib. Hippocrat. germanice editis vol. II. pag. 507. 508. Alium textum Oribafium habuiffe, certum eft; certum quoque eft, textum antiquae verfionis, quam Cl. *Bofquillon* edidit, a vulgato textu, qui Galeni eft, admodum recedere. Alius quoque textus aphorifmorum fuiffe videtur, quos *Rufus Ephefius* edidit, qui vero temporis iniuria interierunt. Oribafii textus eo, quem Galenus edidit, *melior* non eft, imo deteriori, et temporibus, vt mihi quidem cum *Grunero* (cenfur. libror. Hippocrat. pag. 47.) videtur, Oribafii, adeoque Iuliani imperatoris, longe recentior, contrarium licet credat Cl. *Bofquillon*, (in praefat. ad fuam edit. aphorifm. pag. 9.) cuius argumenta infra enarrabimus. Aphorifmos etiam eadem ferie, qua Galenus illos emiferat, edidit cum commentariis fuis *Philotheus*, fiue potius *Theophilus*, practermiffa tamen tota octaua aphorifmorum interiectorum enarratione atque aphorifmis fectionis VII. qui poft aphorifmum LI. leguntur. [In bibliotheca *Naniana*, tefte catalogo codd. graecorum MSS. apud Nanios, inter codd. medicos pag. 437. cod. CCXLVI. eft, qui ab initio exhibet commentarium in aphorifmos Hippocratis, fed valde mutilum: atque editor, videndum, ait, an auctor fit Theophilus? Atque in eodem codice nr. III. IV. et VI. funt quaedam Theophili opufcula medica. cod. CCXLVIII. continet alia quaedam opufcula *Hippocratis*. *Harl.*]

Codicum MSS. *editionum*, *verfionum* in omnes fere linguas, paraphrafium, commentatorum immenfa vis eft, vt adeo *Hallerus* iure dixerit, non effe alium librum inter medicos, qui frequentius fit recufus numerofioresque nactus fit commentatores.

Codices primum enarrabo. Qui in bibliotheca Regia adferuantur, a *Bofquillon* (praef. ad aph. Hippocr. p. 21.) enarrati, hi funt: MMCXL. faeculo XII. fcriptus atque omnium in hac bibliotheca fere optimus. MMCXLI. faeculo XIII. fcriptus, cum gloffis interlinearibus et variis lectionibus. MMCXLII. cum multis lectionibus, noua manu additis. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCXLVI. MMCCXXVIII. MMCCLIV. et hic quidem inter optimos referendus. Hi codices, notante Bofquillomo, melioris notae omnes funt et ab hoc Cl. viro ad aphorifmorum textum emendandum adhibiti. Praeter hos vero adhuc in eadem bibliotheca Regia Parifina adferuantur codices MDCCCXLVIII. MDCCCLXXXIII. MMCXLV. MMCXLIX. MMCCXIX. MMCCL. MMCCLVI. MMCCLVII. MMCCLIX. MMCCLX. MMCCLXVIII. MMDXLV. MMMCXL. A. et B. cum Scholiis et aliis. Montfauc. II. p. 739. Graeci quoque Codices exftant in bibl. C. de Montchal, in Reg. Parif. nr. CXI. Montfauc. II. p. 902. in bibl. Vaticana, Montfaucon. in bibl. D. Marci Veneta et in bibl. S. Antonii. in

bibliotheca Vindobonensi, Lambecio notante lib. VI. p. 85. 86. 89. 94. 122. 129. 144. conf. de Nessel in catal. MSS. graecor. bibl. Vindobonens. part. III. nr. XIX. p. 30. nr. XXVIII. p. 39. nr. XLVIII. p. 53. nr. XLIX. p. 54. qui cum anonymi auctoris praefatione est. In bibliotheca Scorialensi, et bis quidem, notante Büschingio in Magazin für die Hist. und Geograph. tom. V. in bibl. Bodleian. c. prognost. nr. MCCLII. Montfauc. I. p. 653. in bibl. praesidis de Mesme, Montfauc. II. p. 1328. in museo Io. Phil. Thomasini. in bibl. monaster. Casinensis nr. XCVII. Montfauc. I. p. 222. et S. Ioannis in viridario Patauino. Montfauc. I. p. 485. in bibliotheca Vffenbachiana. in bibl. Laurent. Medicea, plut. 74. nr. XIII. cum glossis interlinearibus et commentariis. Montfauc. I. pag. 385. Erant quoque in libris Io. Rhodii Pataui aphorismi. Montfauc. I. p. 489. in bibl. Paulina Lips. Feller. orat. de hac bibl.

Latini codices exstant in bibliotheca Reg. Parisin. nr. MMMMMMDCCCXLV. nr. MMMMMMDCCCXLVI. nr. MMMMMMDCCCLX. nr. MMMMMMDCCCLXVIII. nr. MMMMMMDCCCLXIX. nr. MMMMMMDCCCLXX. nr. MMMMMMDCCCLXXI. nr. MMMMMMDCCCCXCV. nr. MMMMMMMXXI. nr. MMMMMMMXXVII. nr. MMMMMMMXXIX. nr. MMMMMMMXXX. nr. MMMMMMMXXX. A. MMMMMMMXXXVIII. MMMMMMMXCIX. MMMMMMMCII. MMMMMMMCXXIV. In biblioth. Regin. Suec. Vatic. nr. CCCXCVII. Montfauc. I. pag. 23.

In biblioth. Laurentiana Medicea plut. 73. nr. VII. VIII. XXII. Montfauc. I. pag. 382. Aphorismorum et prognosticorum libri IV. in biblioth. Scorialens. Büsching. Magaz. tom. V. pag. 132.

In biblioth. Laudiana: Cod. Brit. nr. MXIII. MCCLII. MCCCLV. In Mertoniensi: nr. DCLXXXVII. DCLXXXVIII. DCLXXXIX. DCCXXII. In Wigorniensi, nr. DCCLXVIII. In biblioth. S. Trinit. Dublinens. nr. DII. In bibl. S. Petr. Cantabrig. nr. MDCCCLXVI. In aula Pembrokiana, nr. MMLV. In bibl. Norfolk. nr. MMMCLXXXIX. In biblioth. colleg. nou. Oxoniens. nr. MCXXX. CXXXIV. In bibl. Cai. Gonuill. nr. DCCCCLXII. In biblioth. Burscough. nr. MMMMMMMDCLXXI. In biblioth. Ambros. Mediol. Montfauc. I. p. 516. In biblioth. Coisliniana San-Germanensi nr. MXVIII. In biblioth. Diuio-Benignian. nr. CCXXIV. CCXXVI. Montfauc. II. pag. 1285. In biblioth. Patr. praedicator. Carnotensium. Montfauc. II. p. 1364. In biblioth. Lugd. Batau. ex legato Scaligeriano in catal. biblioth. Lugd. Batau. pag. 395.

In bibliotheca Ebneriana Norimb. *Ackermann.* in Cl. Wittwer Archiv für die Geschichte der Heilkunde I. Band. I. St. pag. 49. 50.

Latine, vt *Hallerus* putat, in biblioth. Bodleian. nr. MMMMMMMDCCLIII. Montfauc. I. p. 646. et iterum cum aliis medicis; ibid. nec non ibid. p. 653. In biblioth. Cai. Gonvill. nr. DCCCCXLVIII. In Dunelmensi ecclef. nr. CCCLVI. Lat. quoque sine dubio in biblioth. G. Pelliserii. Montfauc. pag. 1200. In biblioth. S. Ebrulphi Vticensi, nr. CXXXI. Montfauc. II. pag. 1272.

Arabice, vertente *Honain*, Casiri, nr. DCCCLII. DCCLXXXV. Eodem *Honaino*, Ben-Isaac, Syro, vertente, in bibl. Palatina Medicea, nr. CCLIII. *Assemann.* in Codd. MSS. oriental. bibl. Laur. et Palatin. Medic. p. 371. Liber I. aph. ab eodem Honaino versus exstat ibid. p. 371. Mutilus alius codex aphorismorum Arabicorum exstat in bibl. Palat. Medicea

cea nr. CCLXII. Assemann. p. 376. Arabice, cum commentario in bibl. Caesar. Vindobonensi Lambec. libr. I. comment. p. 295. edit. Kollar. nr. XXXVII. In biblioth. Reg. Paris. nr. MXL. conf. *Herbelot.* biblioth. oriental. — Vertente Abdalrahman Ben Ali, Ben Abisadik in biblioth. Reg. Paris. nr. MXCVI. MXLI. Arabice etiam Casiri, nr. DCCLXXXVI. DCCLXXXVII. vid. Montfauc. II. p. 712. Hebraice, in biblioth. Colbertina in Reg. Paris. nr. DCXLI. Montfauc. II. pag. 928. De Hebraicis Codd. aphorismor. in biblioth. Vindobonensi et Vaticana vid. Bartoloccium in tom. I. biblioth. Rabbinicae, p. 423. De arabica versione et commentario vid. *Herbelot.* in biblioth. Orientali in Abu-Sadek. [de hebraica vers. vid. *Wolf.* tom. IV. bibl. hebr. p. 775. Inter inedita Manasse ben Israel memorantur Hippocratis aphorismi, hebraice versi.]

Hebraice in biblioth. Taurinensi I. p. 18. vertente Nathan Hanacri. In biblioth. Vindobonensi Lambec. lib. V. pag. 182. 184. In biblioth. Reg. Parisin. nr. CCCCI. CCCXCV. ad versionem Honaini, nr. CCCXCVI. Ex versione Mosis Ebn Hallobin, in biblioth. Leidens. Ex versione R. *Iosephi Ben Salomon.* Wolf. [pag. 567. biblioth. hebr.]

Codices imperfecti. Lib. I. aph. graece in biblioth. MSS. Britann. nr. CCXXIV. Sectio I. in Medicea Bandin. III. pag. 49. 122.

Fragmenta latina in biblioth. Reg. Paris. nr. MMMMMMMC.

Editiones graecae.

Quarum artium ac linguarum cognitione medico opus sit. Praefatio ante Hippocratis aphorismorum initium per *Ianum Cornarium* — habita Rostochii. Aphorismi Hippocratis, graece. — Haganoae, apud Iohan. Secerium. s. ann. 8.*

Ἱπποκράτους ἀφορισμῶν τμήματα ζ. In fine: Ἐτυπώθη παρὰ Σεβαστιανῷ τῷ Γρυφίῳ ἐν λουγδούνῳ ἔτει ἀπὸ τῆς θεογονίας α φ λ β.* Est editio *Rabelaesi*, latinis aliquot Hipp. libris addita, (vid. supr. sub prognost.) et quidem, ipso editore monente, ad fidem vetustissimi codicis graece expressa. Iterum impressa Lugd. 1543. 12. *Gunz.* 1545. 12. *Gunz.*

Ἱπποκράτους Ἀφορισμοί. *Hippocratis aphorismi*, ex diuersorum codicum collatione per *Rutgerum Rescium* diligenter recogniti. Venundantur Louanii a Barth. Grauio (in fin. Louanii, ex offic. Rutgeri Rescii) ann. 1533. 8.* Lugd. apud Gryph. 1543. 8. *cat. Askew.* — Francof. 1545. 12. *Haller.*

Editiones graeco-latinae.

Hippocr. aph. gr. et lat. Paris. 1552. 1555. 16.

Ἱπποκράτους ἀφορισμῶν βιβλ. ζ. cum reliquis, quorum in prognost. et prorrhet. mentionem fecimus. Paris. apud Guil. Morelium, 1557. 12.*

Hippocratis Coi — iusiurandum, aphorismorum sect. VIII. — gr. et lat. studio *Io. Opsopoei.* Francof. 1587. 12.* vid. supr. in prognost. et prorrhet. libr.

Hippocrat. aphorism. ex recens. *Pauli Offredi.* Rom. 1606. 12. Geneu. 1606. 12. †

Hippocratis aphorismi gr. et lat. vna c. prognost. prorrhet. Coac. et aliis pleraque ex interpret. *I. Heurnii.* L. B. 1607. 12.* [*Hippocratis Coi Aphorismi graece et latine breui enarratione* etc. *illustrati* etc. *a Ioh. Heurnio. Iuxta exemplar Lugduni Batauorum* (sed sine progn. et prorrhet.) Ienae, 1690. 12.* *Beck.*] a Thoma Magistro editi. Paris. 1613. *Askew.*

Hippocratis aphorismi ex recognit. *A. Vorstii.* L. B. 1628. 32.* cum νομῳ Hippocratis. Et absque anno in 16. *Lind.* — Ex interpret. Foesii et *G. Plantii.* L. B. 1633. 12.† — Ex interpret Foesii, c. methodo, qua aphorismi in certum ordinem digesti exhibentur, a *Io. Ern. Scheffler.* L. B. 1633. 16.* cum diuis. aphorismor. secundum ordinem materiarum. — gr. lat. L. B. 1638. 12. — [gr. et lat. ab *H. Port.* Traiect. 1657. 12. *Harwood.*] — cum interpret. lat. locis parallelis ex ipso Hippocrate et indice, cura *Luc. Verhoofd.* L. B. 1675. 16.* — accurante *Theod. Ianss. ab Almeloueen*, c. loc. parallel. Celsi sentent. et indice. Amst. 1685. 16.* L. B. 1732. 16.* Argentorat. 1756. 12.* Lips. 1756. 12.* cum indice Verhoofdii et notis *Annae Carol. Lorry.* Paris. 1759. 12. 1782. 12. [cur. *Mart. Listero.* Lond. 1703. 12. a *Iac. Fickio.* Ien. 1729. 12. *Harwood.*]

Gr. et lat. in *Zwingeri* opusc. Hippocr. aphorist. Basil. 1748. 8.° Glasgou. 1748. 12. 1749. 12. — gr. et lat. cum Celsi loc. parallel. indice *Luc. Verhoofd*, locis parallel. ex Boerhaauii et Suietenii comment. et notis propriis. Paris. 1759. 16.*

Hippocratis aphorismi ad fidem veterum monimentorum castigati, latine versi ab I. B. *le Febure de Villebrune.* Constantinop. prostat Paris. 1779. 12.* [etiam in 4.] Vsus est inprimis Codd. regiis Parisinis, praesertim Hebraeis et Arabicis ad textum emendandum, quod non sine temeritate, et non consultis satis iis, qui ante eum aphorismos ediderant, fecit. Galeno inprimis infensus, cui obiicit, eum aphorismos fecisse. Textus vitiosissimus est ob plurimos typorum errores.

Ἱπποκράτους ἀφορισμοὶ καὶ προγνωστικόν. Hippocratis aphorismi et praenotionum liber. Recensuit notasque addidit *Franc. Maria Bosquillon.* Paris. 1784. 12.* Notae et emendationes in Hippocr. aphorism. et praenotionum librum *Eduard. Fr. Mariae Bosquillon.* Paris. 1784. 12.* Aphorismi secundum cod. MS. biblioth Reg. Paris. fidem emendati. Notae adhuc plures emendatt. et lectionis varietatem plurimam continent. De versione antiqua aphorism. quae in notar. et emendationum libro continentur, infra dicam.

[Ἱπποκράτους ἀφορισμοί. *Hippocratis Aphorismi, Hippocratis et Celsi locis parallelis illustrati, studio et cura Ianssoni ab Almelouëen, D. Med. quibus accessit Ludou. Verhoofd index locupletissimus, loca parallela ex Boerhavii commentariis, notulas addidit, editionem curanit A. Car. Lorry, D. M.* Paris chez Barrois le jeune. 1786. in 16. Lorry opera laudatur. *Harl.*]

[De Riegeri edit. vid. infra p. 556. *Fratzii* editio a. 1777. promissa non prodiit.]

Graece, Lat. et Hebraice. ex duobus MSS. Hebraicis edidit aphorismos *Marcus Antonius Caiotius.* Rom. 1647. 8.

Editiones latinae.

In articella Venet. 1483. 4. 1485. 1500. etc. Lugd. 1505. 8. 1515 8.* 1519. 8. 1527. 4. † Editio mea antiquam (Constantini puto) et Theod. Gazae, Halleri editio versiones Constantini, Nic. Leoniceni, Laur. Laurentiani et Theod. Gazae continet. Constantini versio ex Arabico idiomate est.

[Aph. latine, ed. Theodorico Vlsenio, Norimb. 4. circa a. 1496. *Denis* Suppl. Maittairii p. 585.]

Antiqua versio et noua *Theod. Gazae*, in collect. Antonii Rustici Placentini. Venet. 1493. 12. *Maittair.* Venet. 1507. 8. *Gunz.* — *Laurentio Laurentiano* interprete. Florent. 1494. 4. Erford. 1523. 4. *Riu.* — Constantino monacho interprete. Venet. 1495. fol. *Maittair.* — Cum *Rhasis* libris plurimis et aliis. Venet. 1497. fol. *Gunz.* — Ex versione *Theod. Gazae.* Lugd.

Lugd. 1505. 8. *Gunz.* — cum interpretatione antiqua et *Nic. Leoniceni* verſione. Ferrar. 1509. fol. — interprete *Nic. Leoniceno*, cum praenotionibus, *Guil. Copo* interprete. Pariſ. 1524. 12.* 1526. 12. 1532. *Riu.* [1527. 1539. Cat. Muſ. Brit.] Lugd. 1581. 12. — et c. not. *Io. Manelphi*, Rom. 1613. 16. *Burm.* c. iisdem. Patau. 1638. 12.* cum iisdem. Venet. 1647. 12.* — ex recognit. *Francisc. Rabelaeſi*, interpr. Nic. Leoniceuo. Lugd. 1532. 12.* cum prognoſt. et aliis.

Hippocr. aphoriſm. (Nic. Leoniceno interprete) ſect. VII. quibus ex Ant. Muſae commentariis adiecta fecit et octaua, *Fr. Ogglerio* authore. Vicent. 1610. 16.† Venet. 1620. 12.* Venet. 1674. 12.* Vienn. 1726. 12.* cum methodo aphoriſm. et prognoſtico Hippocr. — ex interpretat. *Io. Heurnii.* Rudolphipoli, 1672. 32.*

Oeuvres d'Hippocrate. Aphoriſmes traduits d'apres la collection de vingt deux manuſcrits et des interprètes orientaux, par Mr. *le Febure de Villebrune.* A Paris, 1786. 12.* Haec verſio fere eadem eſt, quam ea, quae cum Graeco textu, quem ſupra memoraui, prodiit. Galeno ſuccenſet, quod textum mutauerit, quod ex Meletii commentariis, de quibus mox dicemus, probat. Vid. *Galeni* defenſionem in diario *Gallico:* Journal de médecine tom. LXXII. pag. 280 ſq.

[*Hippocratis Aphoriſmi atque Praeſagia, latine verſa*, cum recognitione et notis *Andreae Paſtae*, Bergomatis, editio altera. Acc. huic ipſi editioni prolegomena, in quibus de aphoriſmorum praeſagiorumque auctore, de vtrorumque ſcriptorum praeſtantia, deque ſententiarum in eisdem contentarum vſu diſſeritur. Valentiae, 1786. *Harl.*]

Verſionem *latinam* aphoriſmorum, quam cum commentariis Oribaſii ſcriptam ſaec. XIII. adſeruat biblioth. Reg. Pariſ. nr. MDCCCCLXXI. in not. et emendatt. in aph. Hipp. exhibuit *Boſquillon* Pariſ. 1784. 12.° ad pag. vsque 77.

Verſiones Gallicae. Par *Iean Breche.* Lion, 1581. 16. *Raſt.* Rouen. 1646. 12. *Burm.* c. Gal. comm. in lib. I. — Par *Iean Vigier.* Lion, 1605. 16. *Raſt.* 1666. 12. *Burm.* Par *Lazare Meuſſonier.* Lyon. 1668. 12. *Burm.* — Alia editio Rouen. 1685. 12. vel 1684. 12. Houſſ. Pariſ. cum notis, 1685. 12. Traduction faite ſur la verſion de Hecquet. Pariſ. 1725. 12. alii 1726. 12. [avec Explications par *du Four*, Par. 1699. Gall. lat. per Mich. le Long. Par. 1645. 4.]

Anglice. London. 1695. 8. 1665. 8. *bibl. Bodlei.* vertente *Conr. Sprengel.* Lond. 1708. 8. 1735. 8.

Belgice. Aphoriſmen, of kortbondige Spreuken van Hippocrates, beneffens deſſelfs Wet en Onderrichtingen. — Nevens d'Aanmaningen van den Heer *N. Tulp.* Vertaald door S. Blankaart. Te Amſterdam. 1714. 12.* Altera haec eſt editio, cum vita Hippocr. ſecundum Soranum.

Italice. Aforiſmi d'Hippocrate trad. da Luca Filacteo. Pauia, 1552. 8. *Falc.* [*Io. Bapt. Sori* et alias interpr. Ital. memorat *Paitoni* Bibl. degli autori volgarizz. T. II. p. 188. *Beck.*]

Germanice. Hippokrates Aphoriſmen. Bremae, 1744. 8. — Hippokrates Aphoriſmen in das Deutſche überſetzt, nebſt einigen Anmerk. und Verzeichniſs der Materien. Helmſtädt, 1778. 8.* Paraphraſtica eſt.

Paraphraſes metricae graecae: Robertum Conſtantinum aphoriſmos graece reddidiſſe *Spachius* notauit in elench. medicor. p. 14. conf. *Hallerus* in bibl. med. pract. tom. I. p. 44. Graeco et latino carmine expoſuerunt etiam aphoriſmos *Antonius Fauentinus*, *Reginaldus Sturmius.*

Sturmius. — Graece et lat. verſibus per *Ger. Deniſot.* Pariſ. 1634. 8. *Falc.* cum comment. a *Guil. Odry.* Pariſ. 1634. 12. verſibus graecis et latinis ab *Antonio Hommeio.* Pariſ. 1660. 8.* Sect. I. aphoriſm. verſ. graec. per *R. Winterton*, c. lat. verſ. *Heurnii.* Cantabrig. 1631. 4. Cantabrig. 1633. 8. cum omnium aphoriſm. verſ. metrica *Fabri* et *Wintertoni.* — Cum metrica paraphraſi *van Poorſtii.* Traiect. 1657. 12.* Graeco quoque carmine expreſſit aphoriſmos *Io. Frerus.* [Hipp. Aphoriſmi ſoluti et metrici interpr. Io. Heurnio, metaphraſtis Io. Frero et Rad. Wintertono. Cant. 1633. 8. in Cat. Muſei Brit.]

Latino carmine ab *Aloyſ. Luiſino.* Venet. 1552. 8. Auctore *Laur. Span.* Vratislau. 1570.* auct. *Andr. Ellinger.* Francof. 1579. 8. auctore *Laur. Sturm.* Lugd. 1583. 8. 1619. 8. *Lind.* auct. *Petr. Bulenger.* Pariſ. 1587. 12. *Falc.* Pariſ. 1650. 8. — auct. *Paul. Dionyſio.* Veron. 1599. 4. auct. *Sim. Prouancher.* Senonib. 1603. 8. *Lind.* Aph. libri II. heroicis verſib. redditi a *Ian. Dubrauio.* Norimb. 1623. 8.* — auct. *Io. Lud. Ganſio.* Arg. 1624. 12. Vienn. 1626. 12. *Lind.* — auct. *I. Pfanz.* Arg. 1624. 8. *Lind.* — auct. *Petro Berigardo*, medicinae candidato. Vtini, 1645. 8.* auct. *Io. Bapt. de Conde.* Bruxell. 1647. 12. *Gunz.* auct. *Io. Iunker.* Erford. 1648. 8. auctore ignoto, cum latina aphoriſmor. verſione. ſ. loco 1669. 12.* Latino quoque carmine expreſſit aphoriſmos *Matth. Roſtlerus* Lucanus.

Gallico carmine par *de Launay.* Rouen. 1642. 8. *Burm.* titulo Hippocrate depäiſé, par *Louis de Fontenettes.* Pariſ. 1654. 4. *Aſtruc.*

Commentarii in aphoriſmos.

Commentatorum in aphoriſmos immenſa vis eſt. Plures iam in aphoriſmos commentarii Galeni temporibus exſtitere, qui ab eo memorantur. Antiquiſſimi omnium aliorum aphoriſmorum interpretum ſunt *Herophilus*, *Bacchius*, *Heraclides Tarentinus*, *Zeuxis*, quos Galenus omnes ἐμπειρικὰς vocat, quique ab eo expreſſe dicuntur *οἱ πρῶτοι τῶν ἐξηγησαμένων τὰς ἀφορισμὰς.* in comment. ad VII. aph. 70. p. 333. oper. tom. IX. Chart. *Herophili* commentarius in bibliotheca Ambroſiana Mediolanenſi exſtare dicitur a Montfaucon. I. pag. 498.

Aphoriſmos porro explicuerunt:

Sabinus, quem memorat Galenus aduerſ. Iulianum, cap. 3. p. 379. Oper. tom. IX. Chart.

Lycus, Quinti praeceptor, empiricus, a Galeno aterrimo carbone ob inſulſam explicationem ſuam notatus in comm. ad I. aph. 14. p. 28. in praef. ad III. aph. p. 92. tom. IX. Chart. *τὸν δεύτερον τῶ συγγράμματος ἐξηγητικῶ Lyci Neapolitani*, quem tamen Macedonem Galenus expreſſe vocat, citat *Erotianus* in expoſit. vocum Hippocr. edit. Franz. p. 214. Peculiarem etiam contra Lycum libellum ſcripſit, quem mox dicemus.

Quintus a Galeno, ob aphoriſmos male expoſitos, non laudatus, reliquos quoque Hippocrateos libros explicuit.

Marini in aph. enarrationes memorat Galen. in VII. aph. 24. p. 303. et in VII. aph. 54. pag. 324. tom. IX. Chart.

Rufi in aphoriſmos enarrationem Galenus laudat et *Oribaſius* in praefat. ad comm. in aph. Hipp. edit. Baſil. 1535. pag. 7.

Soranum

Soranum in tres sectiones aphorismos diuisisse, narrat Oribasius.

Pelopem, interpretem aphorismorum, laudat Galen. de ordine libror. suor. p. 51. tom. I. Chart. et inprimis Oribasius in praef. pag. 7. qui, cautissime verbum aphorismorum e verbo transferens, imitatus sit Hippocratis breuitatem.

Domnum et *Attalionem*, interpretes Hippocratis, Oribasius citat in praef. ad aphorism. pag. 8.

Numesiani interpretatio aphorismorum memoratur a Galeno in V. aph. 44. p. 221. et in IV. aph. 69. pag. 179. nec non comm. I. in libr. Hippocr. de humorib. text. 24. pag. 535. tom. VIII.

Dionysii enarrationum in aph. mentio fit ad IV. aph. 69. pag. 179. Scripsisse *Numesianum* et *Dionysium* in IV. aph. 69. loco vocum ὄρα θρομβώδεα, βορβορώδεα refert Galenus.

Hos omnes commentatores Galenus generatim non laudat, nimis quippe verbosos, et qui Hippocratis mentem raro adsequuti sint. (vid. locus classicus in praefat. ad comment. in sect. VII. aph. p. 292.) *Lycum*, quem sua spectra, non Hippocratis placita, scripsisse adserit, peculiari libro refutauit, qui in operum tomo IX. Chart. legitur.

Contra aphorismos antiquiore iam tempore *Thessalus Trallianus*, methodicae sectae instaurator, librum scripserat, quem Galenus memorat cap. 1. aduers. Iulianum pag. 377. tom. IX. Chart. Caelius vero Aurelianus, quod miror, non citat.

In eosdem aphorismos *Iulianus* Alexandrinus, Galeno coaeuus, libros XL. scripsit. Secundum vidit Galenus (aduers. Iulianum cap. 1. p. 377. tom. IX.) eumque libro peculiari, qui tom. IX. oper. Char. legitur, acerrime confutauit. Codex *Galeni* libri adu. *Lycum* et *Iulianum* exstat in biblioth. Medicea. Bandini III. pag. 48.

Galeni in aphorismos commentarii eorum, qui nobis supersunt, antiquissimi sunt. Exstant, et quidem integri, in VII. sectiones aphorismorum. *Codices* sunt *Graeci* in biblioth. D. Marci Venet. Montfauc. I. p. 472 in bibl. Reg. Paris. nr. MDCCCLXXXIV. MMCLXI. MMCLXVIII. MMCCLXVI. MMCCLXXVIII. MMMCXLII. Montfauc. I. p. 739. In Medicea plut. 74. manu Caesaris Strategi. Montfauc. I. p. 385. et Bandini III. p. 93. 102. et quidem tam integer, quam in sect. I. et partem sect. II. auctore tamen in hoc non nominato. Integer in biblioth. Vindob. vid. Lambec. VI. p. 86. 87. de Nessel part. III. p. 45. nr. XXXIV. In biblioth. Paulina Lipsiensi. vid. Feller Orat. de biblioth. Paulin. Lips. 1676. 4.

Latini Codd. MSS. exstant in biblioth. Reg. Paris. nr. MMMMMMDCCCLXIX. MMMMMMDCCCLXXI. MMMMMMMXXX. MMMMMMDCCCLX. Anonymi versio in bibl. Reg. Paris. nr. DCCCXLVI. In biblioth. Reg. Sueciae Vatican. interprete *Constantino Africano*, nr. CCCXCVI. *Montfaucon.* tom. I. p. 23. In domo S. Petri Cantabrig. Cod. Brit. nr. CLXXXVI. In colleg. Mertoniens. nr. DCLXXXIX. In colleg. nou. Oxoniens. nr. MCXXXIV. Vertente Gerardo Carmonens. in biblioth. eccles. cathedr. Metens. *Montfaucon.* Vertente ignoto homine in biblioth. Taurinens. Montfaucon II. p. 1398. Exstant quoque *lat.* in biblioth. Laudunensi nr. LXIII. Montfauc. II. p. 1294. et cum aliis opusc. in biblioth. S. Gatiani Turonensi, nr. CCCXCV. Montfauc. II. p. 1277. Galeni in Hipp. apho-

rifm. per Conftantinum Africanum e graeco in lat. translati et gloffis illuftrati exft. in biblioth. Scorial. Büfching. Magaz. tom. V. pag. 129.

Arabice, vertente *Honaino*, Ifaaci fil. in biblioth. Scorialenf. Cafiri, nr. DCCLXXXV. DCCLXXXVI. Büfching. Et in biblioth. Reg. Parif. nr. DCCCLXVI. l. m. n. o. Montfauc. II. pag. 719.

Pars commentarii in bibl. Scorial. Cafiri nr. DCCCXIV. DCCLXXXVI. DCCLXXXVII. [Cafiri p. 235. laudati, ait, aphorifmi fecundum exemplaria arabica funt omnino CCCCXXII, de quorum veritate Arabs hactenus nemo dubitauit, vel illos impugnare aufus eft, vt Theffalum Trallianum, Iulianum Alexandrinum, Mich. Aloyf. Sinapi et Laurent. feciffe legimus.]

Hebraice, cum commentario in biblioth. Vindob. Lambec. I. 2. p. 185. Ex Arab. verfi in bibl. Reg. Parif. nr. CCCXCVI. et Arabice nr. CCCXCV. nr. C. CI. CII. CIII. Montfauc. II. p. 711. nec non CCLII. CCLIII. p. 712. E graeca lingua in Syriacam ab Honaino, ben Ifaac, et e Syriaca in Arabicam conuerfi a Caftha, filio Lucae exft. in bibl. Palat. Medicea nr. CCLX. *Affemann.* pag. 375.

Editiones: Galeni comm. in aph. Hippocratis ex verfione *Conftantini Africani* ex Arabico. Venet. 1493. *Maittaire.* — Vertente *Laurentio Laurentiano.* Venet. 1494. *Maittaire.* — Vertente Theod. Gaza. Venet. 1495. fol. — Particulae feptem *apho. Hyppo.* cum duplici translatione antiqua et cum expofit. magni Gal. nec non Iac. Forliuienfis et addit. Marfilii. — Induftria et labore *D. Hieronymi Bompili de oleariis de Verona.* Venet. 1508. fol.* — Vertente *Nicolao Leoniceno.* Parif. 1526. 8. Houffet. Recogniti a *Daviano.* Parif. 1542. 8.† Lugd. 1547. 12.* cum *Io. Signoreti* excerpt. aphorifticis et fymbolis. Lugd. 1668. 12.† cum Thaddaei expofit. Venet. 1527. fol. — Vertente Conftantino, Laurentiano, Leoniceno et Theod. Gaza, cum comment. Galeni in articella. Lugd. 1527. 4.† gr. et lat. ex verf. Nic. Leoniceni, cura *Io. Dauioni.* cum comm. Galeni. Parif. 1542. 8.† Lugd. 1668. 12. [Aph. cum comm. Galeni, lat. int. Nic. Leoniceno, Par. 1526. 8.* *Beck.*] — *Hippocr. aphorifmorum* genuina lectio gr. lat. cum *Galeni* cenfura in eos omnes, qui minus erant abfoluti. — Per *Io. Morifotum.* Bafil. 1547. 8. *Gunz.* — Interprete Guil. Plantio, cum eiusd. notis. Lugd. 1552. 8.* 1573. 12.* Geneu. 1580. 16. *Burm.* cum *Io. Marinelli* comment. in aph. Venet. 1582. 12.* Parif. 1621. 12. — Aliae edit. funt Lugd. 1554. 16. *Raft.* 1581. 12. *Haufen.* — cum *Galeni* comment. in epitomen redactis per *Io. Butinum.* Lugd. 1555. 12.* et Lugd. 1580. 12.* Geneu. 1625. 12.* Cum aph. in ordinem digeft. Geneu. 1628. 12. *Gunz.* — *Galenus* in aph. Hipp. Lugd. Bat. 1613 4. Cat. bibl. Lugd. Bat. — gr. et lat. Vertente aph. *Foefio*, comm. Galeni G. Plantio, curante *Adr. Toll.* — Lugd. Bat. 1633. 12.*

Primus liber comment. vertente *Io. Breche.* Lugd. 1585. 16. *Raft.* Rouen. 1646. 12. *Burm.* — *Galeni* comment. in aphorifmos in compendium redegit *Symphorianus Campegius.* Lugd. 1516. 8.

Oribafio, qui adfcribuntur, commentarii nunc dicendi funt. Hos pro fpuriis habent *Leon. Fuchfius* in epift. nuncupat. ad comm. in aph. Hippocratis, *Hallerus* bibl. med. pract. tom. I. p. 48. et *Grunerus* cenfur. libr. Hipp. p. 47. et quidem minus germanarum originum tot notae illis infunt, vt mirer plane, *Guintherium Andernacum* in epift. dedicatoria editioni fuae commentarior. *Oribafii* praefixa, atque doctiffimum *Bofquillon* in praef. ad Hipp. aphorifm.

rifm. pag. 9 fq. genuinas huius libri origines agnouiffe et acriter defendiffe. Ipfe enim hic *Oribafius*, Iuliani medicus, Ptolemaei Euergetis iuffu fe hos commentarios confeciffe, atque poft feptuaginta perfectiffimorum medicorum examinationem congeffiffe memorat, et, quod *Oribafius*, Iuliani medicus, non fuit, chriftianus fuit: in II. aph. 39 pag. 80. 81. edit. Bafil. 1535. haec habet, quae auctorem fuiffe chriftianum manifefte probant: *Si aegrotans eft religiofus, apponere debet illi medicus facram fcripturam, fi tamen ante hanc amauerit*, cet. Et in VI. aph. 35. *antiquis temporibus nullum ad altare proceffiffe* dicit, *nifi qui ex Leuitico genere, aut regio fuerit.* Laudat ceterum nullos Graecos, Latinos vero Terentium, Virgilium et Ouidium, et latine enarrationem fuam fcripfiffe videtur: codice enim latino *Guintherius* vfus effe videtur, non Graeco, quod *Bofquillonius* l. c. pag. 9. vult, neque codex aphorifmorum cum commentariis Oribafii faec. XIII. fcriptus, qui nr. MDCCCCLXXI. in bibliotheca Regia Parifina feruatur, Graecus, fed latinus eft. Codex etiam bibliothecae Regiae Parifinae nr. MMMMMMMCII. non *Oribafii* prologum in aphorifmos, fed alius, et incerti quidem, interpretis latini continet. — Codex Vibrafii (Oribafii) fuper aphorifmos Hippocratis exftat in biblioth. monafter. S. Trinitatis de Vindocino. Montfauc. II. p. 1204.

Editiones horum commentariorum funt, et omnes quidem editore (non interprete) *Ioanne Guintherio*, Andernaco, Parif. 1533. 8. *Bofquill.* Venet. 1533. 8.* Bafil. 1535. 8.* Patau. 1658. 12.* vid. quoque de his editionibus et generatim de commentariis Oribafii Cl. *Goulin*, in diario medico Gallico (Journal de médecine) tom. LXIV. p. 145. et tom. LXXVII. pag. 343. Aphorifmorum ceterum ordo in his editionibus turbatus eft, feptimaque fectio Oribafio dicta partem aphorifmorum, qui in fexta continentur, comprehendit. Ordo etiam priorum fectionum turbatus eft.

Meletii, philofophi, commentarii exftant in biblioth. Reg. Parif. nr. MMDCLXXXV. et apud Montfauc. tom. II. p. 735. et in biblioth. S. Remigii Rhemenfi, tefte eodem.

Theophili Protofpatharii, fiue, vti vocatur in commentario fuo edito, *Philothei* commentarii graece exftant fcripti in biblioth. Reg. Parif. nr. MMCXLIX. vid. Montfauc. II. p. 739. in biblioth. Vindobonenfi Lambec. VI. p. 165. vid. *de Neffel* in catal. MS. Graec. bibl. Vindob. part. IV. nr. LXXIV. pag. 44. Exftant iidem commentarii in bibl. Vindob. nr. XXXIV. vid. Lambec. VI. 2. p. 88. Memorat quoque hunc commentarium Labbeus pag. 212. bibl. nou. MStor. in bibl. Medicea plut. 86. Montfauc. I. p. 407. Bandini III. p. 98. 102. in bibl. Ambrofian. Mediol. Montfauc. I. p. 529. [in bibl. Naniana, vt fupra memoratum eft,] in bibl. vniuerf. Altorfin. graecus, chartaceus, faeculo XIV. vix fuperior, in quo vero enarrationes aphorifmorum fect. I. vltimo tamen excepto, defiderantur, quem defcripfit, exemplo etiam textus addito *Io. Andr. Nagelius*, in progr. quo donat. Trewianae memoriam renouat. Altorf. 1788. 4. Codicem etiam Graecum habuit, quem in comm. in aph. Hippocratis memorat et ex quo plurima loca in commentarios fuos transfcripfit, *Antonius Mufa Braffauolus.*

Philotheum dixere *Anton. Mufa Braffauolus*, *Leon. Fuchfius* (in epift. nuncupator. comm. in aph.), *Conr. Gesnerus*, atque editores commentariorum, quos fcripfit. *Graecae* editiones plane defiderantur. Latinae duae funt nempe Philothei commentaria in aphorifmos Hippocratis e graeco in lat. conuerfa interprete Ludou. Corado. Venet. 1549. 8.* et Spirae, 1581. 8.*

Stephani σχόλια εἰς τοῦ Ἱπποκράτους ἀφορισμοὺς κατὰ σύνοψιν exſtant in biblioth. Caeſar. Vindob. de Neſſel cat. MS. graec. in biblioth. Vindob. part. III. nr. XVI. pag 27. Alius codex, principio mutilus, exſtat in biblioth. Vindob. de Neſſel. part. III. nr. XLIV. pag. 50. Commentarii ex *Stephano* et *Philotheo* in biblioth. Vſſenbach. 1. 4. *Actuarii* comm. in aphoriſm. exſtabant apud Felicem Paciotum, teſte Gesnero in biblioth. — Anonymi comm. graeci in biblioth. Reg. Pariſ. nr. MMCCLVII. MMCCLX. In priorem ſectionem et partem IIdae in biblioth. Medicea plut. 74. Ignoti hominis commentarii graeci in aphoriſm. exſtant in biblioth. Laurent. Medic. graec. plut. 74. Montfauc. I. p. 385. Enarrationes ſingulis aphoriſm. ſubiectae graec. in biblioth. Reg. Pariſ. nr. DCCCCLXXXIII.

Commentar. *Arabicus* auctore *Allaidin Ebn* Elnafis ſaeculi XIV. eſt in biblioth. Reg. Pariſ. nr. MXLII. Honaini, filii Iſaac, Syri, comm. in libr. I. aph. Hippocratis exſtat in bibl. Palat. Medicea nr. CCLIII. Aſſemann. pag. 371. Haſeni Gilaci commentarii Arabici in aph. Hipp. exſtant in biblioth. Lugd. Bat. pag. 308. Notae *Abdelrahman ben Ali ben Abiſadik* in biblioth. Reg. Pariſ. nr. MXCVI. MXLI. et in biblioth. Scorial. nr. DCCCCLXXII. vid. de eo Herbelot. p. 36. Alius commentar. *Caſiri* nr. [DCCCLII.] DCCLXXXVIII. [p. 235. vbi dicitur *Alaeldinus Ali Ben Ab'lhcram Alcorſchita*, et Caſiri p. 234 ſq. agit de interpretibus arabicis et in quot libros ſeu ſectiones aphoriſmos Hipp. diſtribuerint veteres. De comm. *Razis* ad mentem Galeni vid. *Caſiri* p. 263. — nr. DCCCCLXXIII. p. 298. eſt *Almanalii* comm. in Aphoriſmos. vid. Caſir.] Commentarii *Haly in aph.* exſtant in biblioth. collegii omnium animarum Oxon. Cod. Brit. nr. MCCCCXXX. Abraham Patrich explanat. in aph. apud Plantouicium. Moſis Abdalla, Cordubenſis, et Moſis f. Eved-Elohim. Wolf. *Hebraici* commentarii in biblioth. Vindob. Lambec. I. p. 184. Aphoriſmata Hipp. cum comm. R. *Iudae Ben Samuelis* ex Arabico in Hebraicum conuerſa exſt. in biblioth. Laur. Medic. plut. 88. nr. LIV. Montfauc. I. pag. 412. *Hipp. aphoriſmi* cum comment. *Moſis f. Eved Haelohim* Iſraelitae ad mentem Galeni, paucis exceptis, in bibl. Lugd. Bat. p. 285. [conf. *Bartoloccius* in Biblioth. Rabbinica, tom. I. pag. 423.]

Commentarii *latini* in biblioth. coll. nou. Oxon. nr. MCXXX. et in biblioth. Reg. Pariſ. nr. MMMMMMDCCCCXLV. nr. MMMMMMDCCCCXLVII. nr. MMMMMMDCCCLV. nr. MMMMMMDCCCLVI. nr. MMMMMMDCCCCLVI. nr. MMMMMMMXXI. MMMMMMMXXVII. Quaeſtiones in aphoriſm. ibid. nr. MMMMMMDXXXVII. MMMMMMDXLIX. Magiſtri Benedicti gloſſae ſuper libros aphoriſm. in coll. Cai. Gonvill. Cantabr. nr. DCCCCLX. Anonymi *gloſſae* et ſcholia in biblioth. Reg. Pariſ. nr. MMMMMMMXXX. et apud Caſhley. *Balth. Lemechen* in aliquot aph. Montfauc. II. pag. 761. Anonymi comm. in aph. in bibl. S. Gatiani Turonenſ. nr. CCCCV. Montfauc. II. pag. 1277. Exſtant quoque anonymi gloſſae in biblioth. Baſil. et anonymi annot. in aph. in bibl. Coisliniana San-Germanenſi. nr. MXVII. Bis cum expoſit. aphoriſmi exſtant in bibl. Scorialenſi Montfauc. I. p. 620. Conſtantinus Africanus in aph. Hipp. exſtat in bibl. Ranchini. Montfauc. II. pag. 1283.

Barthol. de Burgis in aph. comment. citat Simph. Campegius. *Iacobi Foroliuienſis* in Hippocratis aphoriſm. et Galeni ſuper eisdem commentarios expoſit. et quaeſtiones per *Cph. de Caſtanea.* Papiae, 1488. fol. *Maittair.* Venet. 1490. Papiae, 1501. fol.* 1512. fol. Venet. 1495. fol. *Maittair.* 1501. fol.* 1520. fol. Cat. Muſ. Brit. cum Marſilii *de Sancta Sophia* interpret. in eos aph. qui a Iacobo expoſiti non fuerant. Venet. 1508. fol.* [cum verſ. duplici anti-

qua

qua et Th. Gazae, exposit. Galeni, *Iacobi Forliu.* et Marsil. *Ficini*, et quaestionibus eorundem, per Hier. Pompilum de Olearis, Ven. 1508. fol. In 8. et in fol. Catal. Mus. Brit. *Beck.*] 1547. fol.* 1556. 4.* — Versionem Constantini, Theod. Gazae et N. Leoniceni, comment. Galeni et fusissimam expositionem Iacobi continet. Cod. MS. est in bibl. Taurinens. Codex exposit. *Iacobi de Forliuio* exstat in bibl. Reg. Paris. nr. MMMMDCCCLXI. Montfauc. II. pag. 753.

Laurentii Laurentiani comment. Florent. 1494. fol.* *Io. Sermoneta* comment. super libros aphorismorum. Venet. 1498. fol. *Lind.* [Adiectus est Vgonis expositioni. v. Catal. Mus. Brit. T. I. *Beck.*] — *Antonii Beniuenii* comm. in aph. Florent. 1507. 4. Hotton. — *Nicoli* commentum super aph. Hipp. curante *Antonio Sacco.* Bonon. 1522. 8.* [int. Th. Gaza et Nic. Leoniceno, cum Comm. *Nicoli* Florentini per Io. Bapt. Theodosium et Ant. Saccum, Ven. 1522. 8.* *Beck.*] — *Vgonis* expositio super aphorismos Hypocratis et super commentum Galieni eius interpretis. Venet. s. ann. 1493. fol.* 1494. fol. *Maittair.* Venet. 1498. fol.* Papiae, 1518. fol.* Venet. 1523. fol. Cod. exstat in bibl. Reg. Paris. Montfauc. II. pag. 753.

Thaddei Florentini expositiones in arduum aphorismorum Ipocratis volumen, in diuinum pronosticorum Ipocratis librum, in praeclarum regiminis acutorum Ipocratis opus, in subtilissimum Ioannitii Isagogarum libellum *Io. Bapt. Nicollini Sabodiensis* opera in lucem emisse. Venet. 1527. fol.* cum versione Theod. Gazae, Nic. Leoniceni, Constantini Africani et Galeni comment. quibus suos addidit Thaddeus.

Hier. Thriuerii comm. in aph. Hipp. libr. I. Antwerp. 1538. 4. *Lind.* In omnes aph. Lugd 1551. 4. *Falc.*

Anton. Musae Brassanoli in octo libros aphorismorum Hippocratis et Galeni commentaria et annotationes. Basil. 1541. fol.* cum comm. in text. Hipp. et commentarium Galeni. Ferrar. 1594. *Lind.* Venet. 1721. 4. cum Musae tantum comm. in aph. Interiectorum aphorismorum octauam sectionem se primum addidisse, quae tamen in antiquis iam et optimae notae codd. legitur, memorat Musa p. 1138. 1139. Ceterum locos plurimos Philothei et quidem graece, et permultos ex commentariis, Oribasio adscriptis, edidit.

Pauli Grisignani (medici Salernitani) in aph. Hipp. expositio. Salern. 1544. fol. *Lind.*

Hippocratis Coi — aphorism. sect. VII. e graeco in lat. sermonem conuersae et comm. illustratae — per *Leonhartum Fuchsium.* Basil. 1544. 4.* Paris. 1545. 8.* Lugd. 1554. 8. Lugd. 1558. 8.*. Lugd. 1559. 8.* *Philothei* comm. et Oribasii fere primus post *Ant. Musam Brassauolum* memorat, minus germanas comment. Oribasii origines demonstrat, Galenum vtplurimum sequutus, quem simul explicat.

Hipp. aphorismorum genuina lectio et fidelis interpretatio, studio *I. Morisoti.* Basil. 1547. 8. *Gunz.*

Bassiani Landi in aph. Hipp. dictata ann. 1551. exstant in bibl. Vindob. Lambec. II. cap. 8. pag. 837.

Hippocr. Coi aphorismi comm. *Forestì* illustrati. Francof. 1551. 8. 1554. 8.* — *Io. Bretheus* in aph. Hipp. Paris. 1552.

Hipp. aph. gr. lat. cum Guil. Plantii interpretat. et Io. Lygaei paraphrasi. Paris. 1551. 16. *Lind.* Lugd. 1555. 12.* 1573. 12.* Geneu. 1580. 16. *Burm. Falc.* et cum comm. Io. Marinelli.

 Venet.

Venet. 1582. 12.* Lugd. 1582. 16. *Lind.* Geneu. 1590. 8. *Lind.* ſine loco 1595. 12.* Aph. ſimul in appendice in ordinem ſecundum materias digeſti.

Io. Bapt. Montanus in aph. Venet. 1553. 8.*

Io. Myrica paraphr. in Hipp. aph. Baſil. 1556. 8. *Lind.* — *Benedicti Victorii* comm. ad Hippocr. aph. Venet. 1556. 4.* — *Fr. Valleſii* in aph. Hipp. Complut. 1561. 8. Colon. 1589. fol.* — *Nic. Hautpas* aph. Hippocr. enarrat. illuſtrati Duaci 1563. 4. — *Cph. a Vega* comm. in libr. aph. Hipp. Antiguerae, 1563. 8.† Lugd. 1568. 8. Lugd. 1570. 8.* In Operib. Lugd. 1576. fol. 1586. fol. 1626. fol.

Hier. Cardani comm. in VII. libr. aph. Baſil. 1564. fol.* Patau. 1653. 4.† Et in Operib. tom. VIII. Galenum, Leonicenum, valde taxat.

Iuuenalis Leueronii in Hipp. aph. lucubrat. Montis regii 1565. 4. *Lind.*

Hippocratis aphoriſmi ex noua *Claudii Campenſi* interpretatione. Lugd. 1579. 8.°

Iacob. Hollerii in Hipp. aphoriſm. cum ſchol. ex Dureto ſumtis auxit Io. Liebaut. Pariſ. 1579. 8. 1582. 8.* Geneu. 1583. 8.† 1596. 8.* 1597. 8.* Lipſ. 1597. 8.* Francof. 1597. 8.* 1644. 8. *Gunz.* 1646. *Falc.* 1652. 8. *Raſt.* Geneu. 1675. 8.° Codex exſtat in biblioth. Reg. Pariſ. nr. MMMMMMCCCXXXVIII. Montfauc. II. pag. 761.

Saluii Sclani comm. in aph. Hipp. Venet. 1579. 4. 1583. 4. *Lind.* Eiusd. apologia ad Io. Altimarum, quod ea, quae dixit in Altimarum in comm. aphoriſmor. ſint veriſſima. Venet. 1584. 4. *Gunz.*

Hipp. aph. Nic. Leoniceno interpr. *Io. Marinelli* in eosdem comm. Venet. 1583. 12.* 1593. 12.* Iidem ſunt, quos ſub Guil. Plantio mox memorauimus, qui et ſeorſim prodiere. — *Io. Zecchii* in aph. Hipp. Bonon. 1586. 4. *Hotton. Gunz.*

Dan. Laphangini in Hipp. aph. dialogus. Venet. 1586. 4. *Lind.* — *Io. Viſcher* aph. Hipp. breuis enarratio. Tubing. 1591. 4.* — Eiusd. aphoriſmi ex Hipp. Tubing. 1569. — *Rod. a Fonſeca* in VII. libr. aph. Hipp. comment. in ſingulos aph. adnotat. Venet. 1595. 4.° 1608. 4. 1621. 4. *Rich.* 1628. 4. *Hotton.* Patau. 1708. 4. — *Annib. Bufali* aphoriſmor. erometaphraſis. Meſſan. 1605. 8. *Mongitor.* — *Pauli Offredi* comm. in aph. Hipp. Geneu. 1606. 12.* — *Conſtantini Lucae* expoſ. in Hipp. aph. Ticin. 1607. 4. *bibl. Bodl.* 1608. 4. *Gunz.*

Hippocratis Coi aphoriſmi gr. et lat. breui enarrat. fidaque interpretat. illuſtrati cum hiſtor. obſeruat. et remed. ſelect. a *Io. Heurnio.* L. B. 1601. 12.* 1607. 12. 1609. 12.* 1609. 4.* (in operib.) Lugd. 1615. 8.* L. B. 1623. 12.* Londin. 1623. 12. Ienae, 1677. 12. 1690. 12.* Rudolſtad. 1666. 12.* Amſt. 1688. 12.† L. B. 1690. 12.*

P. A. Canonherii in VII aph. Hippocratis libros commentarii. Antwerp. 1607. 4. 1618. 4.* III. vol. — *Petr. Andr. Canonherii* in VII. ſect. aphoriſm. interpretationes. Antwerp. 1617. 4. *Lind.* 1618. 4.* — *Iac. Fontani* comm. in omnes aphoriſm. Hipp. Pariſ. 1608. 12.* (Geneu.) 1613. 4.*

Eman. Stupani comm. in aph. Hipp. Baſil. 1615. 8.*

Aphoriſmor. Hipp. explanatio auctore *Matthia Naldio.* Rom. 1617. 4. *Falc.* 1657. 4.°

Hier. Mercurialis in omnes Hipp. aph. praelect. Patauinae a Maximiliano Mercuriali,

H. F.

H. F. publicatae c. Pancratii Marcelli notis marginalib. Bonon. 1619. fol. *Lind.* Lugd. 1621. 4. *Gunz.* Foroliu. 1625. fol. *Lind.* Lugd. 1631. 4. *Hotton.*

Hipp. aph. *Nic. Leoniceno* interpr. c. not. *Io. Manelphi.* Rom. 1623. 16. *Burm.* Venet. 1647. 12.° — *Hippocratis* aphorifmi *Nic. Fontani*, acc. tractatus de extractione foetus mortui. Amft. 1633. 12.° — *Hipp. aph.* gr. et lat. breuiter et neruofe enodati a *Tobia Knobloch.* Norimb. 1641. 8.* Aphorifmos alio, quam folito, ordine digeffit.

Petr. Caftellus in aph. Hipp. Macerat. 1648. 4. *Hotton.*

Georg. Morales comm. in Hipp. aph. Venet. 1648. 4.† Eiusd. ars parua, f. aph. Hipp. refoluti. Venet. 1653. 12. *Gunz.*

Guidi Antonii Albanefii aph. Hippocr. expofitio peripatetica. Patau. 1649. 4.* In fect. aphor. I. et II. tantum.

Paul. Cigalini lect. in Hipp. aphorifm. Nouicomi, 1653. fol. *Smith.* — *Hipp.* aphorifm. illuftrati opera *I. Cunr. Dieterici.* Gieff. 1655. 4. 1656. 4. bis * Vlm. 1661. 4 * 1665. 4. *Lind.* Slefuic. 1661. 4.* Paraphrafis fufiffima, ab auctore, linguae graecae profeffore.

Leu. Fifcher genuina aph. refolutio. Halberft. 1656. fol. 1680. 8. *Lind.* — *Car. Valefii* de Bourgdieu in aph. Hipp. Rom. 1659. fol. *Hotton.* — *Mich. Rucker* comm. in Hipp. aph. edit. G. H. Welfch. Vlm. 1676. 4. cum hoc editus eft.

Petr. Guichard comm. in Hipp. aph. Vlm. 1676. 4. — *Paul de Sorbait* comm. et controverfiae in omnes libr. aph. Hipp. Vienn. 1680. 4.* Opus fpiffum 1039. pagg. mere practicum.

[In Hippocratis Aphorifmos omnes perbreues Commentarii — *Anfelmo Latiofo* Medico Viterb. auctore. Viterbii, 1667. 8. — In Hippocratis Aphorifmos ad Chirurgiam fpectantes commentaria a *Bernardino Genga de Maudulpho* — denuo impreffa. Bonon. 1727. 8. Memorat *Paitoni. Beck.*]

Fr. Dominici Barifani magnus Hipp. medico-moralis ad vtramque corporum atque animarum falutem per genuinam eorum expofitionem accommodatus. *Aug. Taurin.* 1682. 4. *Gunz.* — *Luc. Tozzi* in Hipp. aph. commentaria in duas partes diftributa. Neap. 1693. 4. *Gunz.* et in Operibus. Neap. 1704. 4. IV. voll. — *Fr. Schraderi* thefes medicae ex illius praelect. publicis in aph. Hipp. fectiones VII. annotatae. Helmftad. 1693. 1694. 1695. 4. *Gunz.*

Hipp. aphorifmi cum commentariolo auct. *Mart. Lifter.* Lond. 1702. 8. 1703. 12.† Tubing. 1730. 12.° 1744. 12.* Edit. Tubing. Io. Planchetii fynopfis aph. Hipp. per locos communes digeftorum addita eft. Commentarius Lifteri plane ad medicinam facit.

Noua et vetus aphorifm. *Hipp.* interpretatio a *Io. Fr. Leone ab Erlsfeldt.* Francof. et Lipf. 1711. 4.* Spiffum opus et mere medicum 1180. paginarum.

Hipp. aph. ad mentem ipfius artis vfum et corporis mechanifmi rationem expofiti. tom. I. et II. Parif. 1724. 8.* Recuf. fub veri auctoris, *Io. Hecquet*, nomine, Neap. 1731. 4.*

Io. Ier. Fick aph. Hipp. notis illuftrati. Ien. 1729.* argumenti mere medici. — *M. de P.nedo* comm. in aph. Hippocr. Amft. 1735. 8.*

Medicina Hippocratica exponens aph. Hippocratis auctore *Io. de Gorter.* Lib. I — VII. Amft. 1739 — 1742. 4.* Sect. I — III. explicationes difcipuli auctoris in difputationibus publicis

cis defenderunt. Reliquarum sectionum enarrationem Gorterus addidit. Commentarii sunt argumenti mere medici.

Hipp. aphor. et *praesagia* ex recognit. et cum not. *Andr. Pastae.* Bergomi, 1750. 1762. 12.*

Hippocr. aph. notationibus variorum illustrati. Digessit et indices addidit *I. Ch. Rieger.* Hagae Com. 1767. * 8. II. voll. Eadem plane editio, fronte duntaxat libri mutata, prodiit. Lugd. Bat. 1778. 8. II. voll. vid. biblioth. Pinelli. tom. I. p. 288. Vix ipse iudicare potens et Graecorum parum gnarus ex commentariis aliorum collegit, quae optima ipsi videbantur. Vtilis editio ob loca Hippocr. parallela diligenter notata et Celsi.

Io. Vigier aphorismes d'Hippocrate rangés et disposés, avec des notes. Lion. 1605. 16. *Rast.* 1620. 12. 1666. 12. *Burm.*

A. Cabotin commentaire en vers sur les aphorismes d'Hippocrate. Paris. 1665. 12. *Burm.*

Lazare Meyssonnier aphorismes d'Hippocrate traduits en françois, avec un melange de paraphrase et d'eclaircissement des lieux obscurs et la clef de cette doctrine par le moyen de la circulation du sang. Lyon. 1668. 12. *Burm.*

Aphorismes d'*Hippocrate*, avec des eclaircissements. Lion, 1684. 12. *Housson.* — Aphorismes d'Hippocrate trad. en François avec des explications physiques et des annotations curieuses. à Paris, 1685. 12. II. voll.

Les aphorismes d'*Hippocrate* avec de nouvelles explications et plusieurs observations de pratique sur les maladies. Paris. 1703. *Burm.*

Hecqueti exposit. aph. gallice prodiit Paris. 1727. 12. II. voll.

The aphorismi of *Hippocrates* with explanations and references and the sentences of Celsus, by Conr. Sprengell. Lond. 1735. 8.

Hippocratis aphorismi cum commentario perpetuo, oder Hippocratis Lehrsätze, — durchgehends mit Anmerkungen über jeden Aphor. erläutert, herausgegeben durch *Ioh. Timmium.* Bremen und Leipzig, 1744. 8. ⁰

Apologie des Hippokrates und seiner Grundsätze von *Kurt Sprengel.* Leipzig, 1789. 8.* Praemissa longa introductione, V. aph. priores sect. medice explicantur.

Excerpta eorum, quae super aphorismos Hipp. scripta sunt. Burdigalae, 1524. fol.*

Cod. quoque exstare dicitur M. Vincentii Mich. Gil. Alius codex exstat Hispanicus *Pascal*ii *Franc. Virrey y Mennol.*

Partem tantum aphorismorum interpretati multi sunt. Exstat in biblioth. Reg. Paris. anonymi in XXV. Hipp. priores aph. interpretatio nr. MMMMMMDCCCLVIII. in I. aphor. anonymi expositio nr. MMMMMMMCI. in nonnullos aph. nr. MMCCCXVI. *Matth. Curtii* in II. particulam aph. in biblioth. Reg. Paris. nr. MMMMMMDCCCLII. Arnaldus de Villanoua in aph. I. sect. I. et aph. XXXIV. sect. II. in Operib saepius editis.

In aph. XXII. sect. I. *Mich. Serveti* comm. c. l. de syrup. Paris. 1537. 8. † Venet. 1545. 8. Paris. 1573. 8.

Sebast. Austrii Hipp. aph. pueror. morbos enarrantes. Basil. 1540. 8. †

Anton. Ludouici exposit. aliquot in aph. Hippocr. Olyssiponae. 1540. fol. 1543. fol. *Lind.*

Quarti

Quarti aph. I. vera lectio et in eumd. Gal. enarratio. *Iusto Velsio* interpr. Basil. 1540. 4.† 1543. 4.†

Donati a Mutiis in interpretationem Galeni super 14. aphorismos Hipp. dialogus f. l. 1547. 4.*

Io. Bapt. Montani in aph. lib. I. lectiones. Venet. 1553. 8.* In libr. II. Venet. 1554. 8.*

Iani Cornarii orat. in dictum Hipp. vita breuis, ars longa. Ien. 1557. 12. *Gunz.*

Oddi de Oddis interpret. in aphor. primam sect. Patau. 1564. 8. *Lind.* In I. et II. sect. Venet. 1572. 8. Patau. 1589. 4. *Lind.*

Theophr. Paracelsi Erklärung über etliche Aphorismen. Cöllen. 1567. 4. Eiusd. explicatio sect. I. aph. quatuor primorum secundae et nouem posteriorum quintae. In Operib. omn. Francof. 1583. 4.

Hippocratis Coi de naturae, temporum anni et aeris irregularium constitutionum propriis hominisque omnium aetatum morbis theoria per *Iac. Curionem.* Francof. 1569. 8.* Est comm. in III. sectionem aphor.' — *Theod. Belleii* in aph. Hipp. comm. I. Panorm. 1571. 4. *Lind.* Patr. Crispi comm. in libr. I. aphor. Rom. 1575. 4. *Lind.*

Ant. Perez suma breve de algunas sentencias de Hippocrate. Complut. 1575. Saragoss. 1613. — *Io. Zecchii* in I. sect. aph. acc. Scip. Mercurii scholia. Bonon. 1586. 4.*

Marsil. Cagnati exposit. in aph. Hipp. 24. sect. II. Rom. 1591. 4. Eiusd. in aphor. 22. sect. I. Rom. 1619. 8. *Falc.*

Fabritii praelectio de catena aphorismorum I. sectionis. Venet. 4. *Lind.* — *Alphons. Baroccii* in I. aph. sect. dilucidissimae lectiones. Ferrar. 1593. 4.* — *Ambros. Nonnii* comm. in tres libr. aph. Hipp. Conimbricae, 1600. fol. *Lind.*

Hier. Capiuaccii comm. in sect. I. aph. cum tr. *Capiuaccii* de foetus formatione. Venet. 1601. fol.* et in opp. omn. Francof. 1603. fol. Venet. 1617. fol.* etc. — *Iulii Argenterii* in lib. I. et II. aph. comm. in Operib. Francof. 1610. fol.*

Cph. Cacheti controu. in I. aph. sectionem pars I. Tulli, 1612. 8.*

Prosp. Martiani exposit. in Hipp. aph. 22. sect. I. Rom. 1617. 4. *Io. Manelphi* respons. breuis ad annotat. Prosp. Martiani in commentat. *Mars. Cagnati.* Rom. 1621. 8. *Gunz.* *Aetii Cleti* defens. interpret. Marf. Cagnati. Rom. 1621. 8. *Gunz.* [*Marsilius Cagnatus*, Veronensis in libro: Variarum obseruationum libr. IV. quorum duo posteriores nunc primum accessere —. Romae, 1587. 8. passim multa Hippocr. loca emendat, aut explicat, aut vindicat.]

Antonii Coelii comm. in lib. I. aph. Hipp. Messan. 1618. 4. *Lind.* — *Hippolyti Obicii* comment. in duos primos aphorismos. Vicent. 1618. 4. *Lind.* — *Sanctorii Sanctorii* Comm. in I. sect. aph. Hipp. Venet. 1629. 4.*

Cl. *Salmasii* interpretatio Hippocratei aphorismi 79. sect. IV. de calculo. Additae sunt epistolae duae Io. Beuerouiccii, quibus respondetur. Lugd. Bat. 1640. 8.* — *Io. Beueruiccii* exerc. in Hipp. aph. de calculo. acc. eiusd. argumenti Doctorum epistolae. L. B. 1641. 12.*, — *G. Fr. Laurentii* exerc. in nonnullos minus absolute veros Hipp. aph. Hamb. 1647. 4.* 1653. 8.*

Petri Castelli in Hipp. aph. primi libri critica doctrina per puncta et quaestiones. Maceratae, 1648. 4.° — *Pauli Cigalini* in aph. Hipp. lib. I. et III. lectiones. Nouicomi, 1653. fol.* — *Gabr. Fontani* aph. Hipp. VII, 15. apologeticon, quo Galenistarum doctrina circa pleuritidem defenditur contra Helmontium. Lugd. 1657. 4. *Lind.*

Geronimo Pardo tr. del vino aguado i aqua envinada segu el aphorismo 56. de la Section VII. Valladolid. 1661. 4.

Barthol. Genga in aphor. Hipp. ad chirurg. spectantes comm. Rom. 1694. 4. [Aliam edit. Rom. 1646. habet Catalogus bibl. Saliceti, Rom. 1789.] Ital. Bonon. 1695. 8.† Hispanice: cirugia de Hippocrates y commentarios sobre sus aphorismos pertenecientes a la cirugia traduce en Castellano A. G. Vazquez. Madrit, 1744. 4.*

Recherches sur la nature et la guerison des cancres. Paris. 1700. 12. Explicationem aphor. 38. sect. VI. continent.

Medicinam neque adeo breuem esse, quemadmodum aiebat Thessalus, neque adeo longam, quemadmodum ex Hippocrate fert vulgaris opinio, praelect. *Caroli Fr. Cogrossii.* In Raccolt. di opusc. scientifici e filologici. tom. XIII. Venet. 1736. pag. 67.

Ios. Sigism. Hierstelii et *Franc. Passini* viginti septem aphorism. Hippocratis. Oenipont. 1739. 4.°

[Opus medicum dogmatico-critico-practicum, seu Hippocrates in Aphorismorum libris rediuiuus. Auct. *Ignatio Nicolosio*, Phil. et Med. Doct. Neap. 1788. 8. Continet dogmaticam expositionem 25. priorum aphorismorum. Vid. Ephem. liter. Gotting. an. 1789. pag. 1688.]

Dissertationes academicas permultas, in Hippocratis aphorismos scriptas, collegit *Hefterus* in museo disputationum. Multarum titulos *Hallerus* dedit in biblioth. med. pract. tom. I. pag. 57 sq. Addam quasdam, quas *Hallerus* non habet, inprimis viri valde Hippocratici, *Iac. Pancrat. Brunonis.*

Scherbii diss. ad aph. Hipp. sect. I. Altorf. 1588.*

L. Feake diss. in sect. II. aph. Lugd. Bat. 1670.°

Lud. Pettenkoueri aph. XXX. sect. V. resolutio. Arg. 1671. 4.*

Iac. Pancrat. Bruno ad II. aph. 52. Altorf. 1686. ad sect. III. aph. 3. ibid. 1687. ad III. aph. 5. ibid. 1698. ad lib. III. aph. V. ibid. 1688. Eiusd. ad lib. III. aph. V. diss. posterior. ibid. 1688. Eiusd. ad sect. III. aph. 6. ibid. 1689. Eiusd. ad sect. III. aph. 12. ibid. 1691. Eiusd. ad sect. III. aph. 13. ibid. 1692. Eiusd. ad sect. III. aph. 14. ibid. 1692. ad aph. eiusd. sect. 15. 16. ibid. 1692. ad aph. 17. ibid. 1693. ad aph. 19. 20. ibid. 1693. 21. ibid. 1694. 22. ibid. 1694. 24. ibid. 1696. 25. ibid. 1696. 27. 28. ibid. 1697. 29. 30. ibid. 1697. In sect. IV. aph. 37. 38. ibid. 1706. 41. 42. ibid. 1707. 46. ibid. 1708. 48. 49. ibid. 1709.

L. Wagardi diss. super aph. III. sect. II. Lugd. Bat. 1712. — *I. G. Brendel* de paresi atrabilaria Hippocr. ad aphor. 40. sect. VII. Gotting. 1752. 4. et in Opusc. part. I. pag. 184.

[Descriptio rheumatismi acuti et *dilucidatio ducentorum et quinquaginta aphorismorum Hippocratis*, ad rheumatismum tum acutum, tum chronicum; item ad phrenitidem, ad pleuritidem,

pleuritidem, peripneumoniam, pleuropneumoniam et Anginam pertinentium, data a *Ferd. Saalmann, M. D.* Münster. 1789. 4.]

Aphorismis ordo quum vix multus sit, iis ordinem quendam indere, permulti scriptores sategerunt, non raro quoque ipsum suum systema ipsis aphorismis ingerentes.

Methodus aphorismorum cum Gesneri adnotat. erat apud Casp. Wolph. *Gesner. et Simleri biblioth.*

In *Rustici Placentini* collect. Venet. 1507. 8. aphorismi ad suas aegritudines dispositi sunt.

Compendium eorum, quae super aph. Hippocr. scripta sunt. Bourdeaux, 1524. fol. — Hippocratis aphorismorum et sententiarum libri VII. in eum ordinem, in quem antehac nunquam disposuit quispiam, digesti. Ductu et auspiciis *Io. Agricolae Ammonii* s. loc. 1537. 4.* — *Bassiani Landi* praef. in aph. Hipp. Patau. 1552. 8. † Cod. est in biblioth. Vindob. Lambec. II. pag. 838.

Bened. Bustamante Paz methodus in VII. Hipp. aph. ab Hippocrate obseruata, qua et meliorem librorum ordinem, et argumenta declarat. Venet. 1550. 4.* Paris. 1550. 16. *Lind.*

Barthol. et *Petr. Rossini* sententiae omnes et verba in Hipp. aph. ordine alphabetico digesti. Venet. 1555. 8.*

Aphorismi digesti secundum locos congruentium seriem materiarum cum expositione cuiusque aphorismi ex Galeno suppofita et insignioribus sententiis Celsi. Lugd. 1555. 12.*

Io. Placotomi Hipp. aph. in locos communes digesti. Antwerp. 1564. 12. *Lind.* — *Olivarii Popardi* Hipp. aph. ordine meliori latini facti. Rochell. 1580. 16. *Lind.*

Archilei Carcani in aph. Hipp. lucubrat. Ticin. 1581. 8.* ordine methodico. — *Achill. Pirminii Gassari* aphorismorum methodus noua. Tigur. 1584. 8. *Lind.* (Sangalli, 1584. 8.) — *Erkardi Heidenreich* mnemoneutica in aphor. Hipp. tabulis comprehensa. Basil. 1585. 4. *Gunz.* — *Fr. Fogerolaei* methodus in VII. aph. libros Hippocratis. Paris. 1612. 4. Cat. bibl. Lugd. Bat. — *Rudolph. Magister* aph. Hipp. 22. interpretatione ac methodo exornati. Paris. 1613. 12. *Lind.* Idem forte liber est: *Hipp.* doctrina, aphorismi, leges, iudicia, cet. auctore *Rud. Magistro.* Paris. 1613. 8. *Rast.*

Io. Lanaei Hipp. aphor. gr. lat. cum argum. I. I. Lanaei. Paris. 1628. 8. *Io. Gorraei* animaduu. in Io. Lanaei libellum, quo aphorismos Hipp. in nouum ordinem digessit. in Io. Gorraei opusc. quatuor. Paris. 1660. 4.*

Honorati Bicaissi manuale medicorum, seu συναξις aphorismorum Hippocratis, praenotionum Coacarum, cet. Aquis Sextiis, 1635. 12.* Paris. 1639. 12. Lond. 1659. 12.* Geneu. 1660. 12.* Ienae, sec. exemplar Londinense. 1712. 8.*

Nic. Fontani aphor. Hipp. methodice dispositi. Amst. 1637. 12. *Riu.*

S. Al. Marin aphor. Hippocr. dispositiua methodus segmentis IV. comprehensa. Paris. 1639. 12.

C. de S. Germain Hippocr. aphorismor. methodica praxis in IV. partes diuisa. Paris. 1650. 12.

Aphorismi Hippocratis facili methodo digesti cum ipso textu aliisque therapeuticis — auctore *Io. Tilemann.* Marpurgi, 1650. 12.* (sed antiquior quoque exstat editio) Giessae, 1660. 12.* Giessae, 1670. 12.*

Marini Curaei de la Chambre nouae methodi pro explanandis Hippocrate et Galeno specimina. Authoris ratio explanandi aphorism. Hippocratis. Paris. 1655. 4. *Liud.*

Bernardin. Langwedel thesaur. Hippocr. s. aphorismi, in classes et certos titulos dispositi. Hamburg. 1679. 12. — *Coronati* medicina aphoristica, s. aphorismi Hippocratis iuxta institutiones et praxin medicam dispositi. Hamburg. 1681. 8.* — *Io. Dan. Globitz* aph. omnium in III. sectiones noua digestio. Norimb. 1681. 12.*

G. W. Wedel aphorismi aphorismorum, s. aphorismi, in porismata resoluti. Ienae, 1695. 12.*

Les aphorismes d'Hippocrate rangés selon l'ordre des parties du corps humain. Paris. 1703. 12. *Burm.*

Marcenai arrangement des principaux aphorismes d'Hippocrate pour gouverner les malades. Paris. 1719. 8. *Falc.*

M. Guyot manuel des médecins, ou recueil d'aphorismes choisis tirés des ouvrages d'Hippocrate et de Celse. à Paris, 1754. 8.*

Contra aphorismos scripsere *Thessalus*, *Trallianus*, *Lycus*, *Iulianus*, quos iam dixi: — *Corn. Agrippa* de Nettersheim de vanit. et incertit. scientiar. — *Leonardus a Capoa*, in Raggionamento. 4. Neap. 1681. 8. — *Aloysius Sinapius* de vanitate, falsitate et incertitudine aphorismor. Hipp. Geneu. 1697. 8. et in paradoxor. medic. part. III.

Almeloveenius in inuentis nou-antiquis Amst. 1684. 8. ostendit Hippocrati plura nota fuisse, quae pro nouis inuentis hodie iactautur.

XXII. Περὶ διαίτης ὀξέων.

Hunc librum omnes antiqui pro genuino habuere, *Erotianus* (expos. voc. Hipp. p. 22.), *Galenus* (comm. in hunc libr. passim, inpr. in prooem. Comm. IV. p. 116. tom. XI. Chart. et libr. III. de respirat. diffic. p. 268. tom. VII. comm. I. in prognost. text. 4. p. 588. tom. VIII. Chart.), *Palladius* (comm. in Hipp. de fractur. Foes. sect. VI. pag. 147.) Memorant illum *Plinius* (lib. XVIII. cap. 7.), *Athenaeus* (deipnosoph. II, 7. p. 45. edit. Casaub.) qui multa suspecta in eo et dimidium libri nothum et illegitimum esse scribit. Multa ex eo excerpsit *Caelius Aurelianus* (acutor. lib. I. cap. 12. p. 39. et lib. II. cap. 19. p. 123.) quo vltimo loco vniuersam pleuriticorum curam, quam Hippocrates praeceperat, recensuit. Pro genuino etiam habuere hunc librum, vltima parte excepta, de qua mox dicam, *Hier. Mercurialis* (cens. oper. Hipp. p. 16. 17.), *Ludou. Lemosius* (iudic. oper. Hipp. cap. 5. fol. 24.), *Foesius* (in not. ad hunc libr. Oper. sect. IV.), *Hallerus* (art. med. princip. tom. I. p. 258.), *Grunerus* (censur. p. 65.) et *Grimmius* (Hippokr. Werke II. Band p. 518.)

Inscriptio libri apud veteres non vna fuit. Πρὸς τὰς Κνιδίας γνώμας titulus libro fuit, quoniam in ipsis libri initiis Hippocrates contra Cnidias sententias scripsit, quo nomine liber hic ab ipso *Galeno* multis locis citatur, v. g. in libro de ratione victus in morbis acutis ex Hippocratis

Hippocratis ſententia cap. 4. p. 188. cap. 8. p. 194. tom. XI. Chart. et a *Caelio Aureliano* III. acut. cap. 4. p. 189. III. acut. cap. 8. p. 212. III. chron. cap. 8. p. 485. et IV. cap. 3. p. 521. Idem nomen huic libro dedit *Pollux* in Onomaſt. ſ. v. Ὀξύβαφον [X. ſect. 87. vbi vid. interpretes,] et *Rufus Epheſius* in libro de partibus corporis humani. Περὶ πτισσάνης titulum ei dederunt *Erotianus*, l. cit. *Plinius*, l. c. *Galenus* in libr. de Hipp. et Platonis decret. IX. 6. p. 261. tom. V. Chart. libr. III. de difficult. reſpirat. cap. 6. vt alios locos omittam, quos ſtudioſe collegit *Lemoſius*. Haec nomina libro data eſſe ob ipſum libri argumentum nomenque datum eſſe illi περὶ πτισσάνης ob ptiſanam, (a §. IV. edit. Lind. tom. II. p. 271.) in eo deſcriptam, iam Galenus notauit in comm. I. in libr. Hipp. de diaet. in acut. text. 17. p. 14. tom. XI. Chart. Alia nomina minus vulgaria, περὶ διαίτης, περὶ ὀξέων νοσημάτων, *Foeſius*, l. c. et *Grunerus* l. c. adferunt. Vulgata iam antiquis inſcriptio fuit περὶ διαίτης ὀξέων, quam et *Galenus* in commentariis ſuis retinuit.

Nullum fere veterum fuiſſe, qui de genuinis huius libri originibus dubitauerit, iam monui: ſunt tamen et Galeni de iis variae ſententiae. Aliis enim permultis in locis, quorum partem iam citaui, priorem huius libri partem, quam tribus commentariis inſtruxit, pro maxime germana habet, alio vero loco, eoque ſatis notabili, quum quaedam absque plurimo ordine in libro dicta inueniret, librum Hippocratis quidem, ſed non ab eo editum eſſe dixit. πολλάκις ἐνενόησα, inquit in comment. II. text. 55. in lib. de diaet. acut. p. 76. tom. XI. Chart. τοῦτο τὸ βιβλίον (περὶ διαίτης ὀξέων) ἐν τύποις εὑρεθὲν, ἐκδιδόσθαι μετὰ τὸν Ἱπποκράτους θάνατον. ἡ γὰρ ἀταξία τῶν λόγων οὐκ ἄλλως ἔοικεν ἢ οὕτως γεγονέναι. προσγεγραφομένων μὲν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἱπποκράτους ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν εὑρισκομένων αὐτῷ παραδειγμάτων εἰς τὴν τοῦ καθόλου πίστιν ἐνίων μὲν ἐπὶ τοῦ μετώπου, ἐνίων κατὰ τοῦ νώτου· μὴ δυνηθέντος δὲ τοῦ ἐγγραφομένου τὴν οἰκείαν ἑκάστῳ τάξιν ἀποδοῦναι. Notat etiam iis, quae ab iis inde locis ſcripta ſunt, vbi balnea Hippocrates deſcribit atque laudat, (a §. 31. tom. II. pag. 294. Lind.) multa eſſe interiecta, quae forſan ipſis Hippocratis temporibus ne nota quidem adhuc fuerint. Vid. *Galen.* comm. III. ad text. 40. Hipp. de diaet. acut. p. 106. tom. XI. Chart. et ſq. Indeque quidam *Lud. Lemoſii* forſan exemplo (iudic. oper. Hipp. cap. 5. fol. 24.) inducti ſunt, vt partem libri de morbis acutis ad balnea vsque, adeoque ad §. vsque 31. Lind. pro genuina, reliquum vero librum pro ſpurio haberent.

Sed Galenus non omnem hanc partem pro ſpuria habuit. Etſi non negat libro a §. 31. vsque ad §. 34. Linden. interſperſa eſſe quaedam, quae ab Hippocratis temporibus recedant, hanc tamen libri particulam inter genuinas adhuc refert et commentario III. illuſtrat.

Hanc vero partem a §. 34. Linden. quae etiam in Lindenii editione et in aliis pleriſque libris editis inſcripta eſt ἀρχὴ τῶν νόθων, quamque Galenus commentario proprio, eoque quarto, illuſtrauit, ab Hippocrate profectam non eſſe, Galenus probauit, cuius ſententiam poſt eum omnes ſequuti ſunt. Καὶ γὰρ τῇ τῆς ἑρμηνείας δυνάμει καὶ τῇ τῶν θεωρημάτων ἀκριβείᾳ λείπεται πολὺ τῶν ἔμπροσθεν. *Gal.* in prooem. ad comm. IV. in Hipp. de diaet. acut. p. 116. tom. XI. Chart. Hanc ſpuriam partem atque Hippocrate indignam ab Hippocrate, forſan non ad publicationem, ſed εἰς ἀνάμνησιν ſcriptam eſſe, et poſt Hippocratis mortem demum libro additam, Galenus vno loco notat, nempe in comm. II. in Hipp. de diaeta acut. text. 38. p. 63. tom. XI. quod ſane facile fieri potuit, veriores vero huius partis ſpuriae

 origines

origines tetigit quidem, non vero penitus persequutus est. Promiserat nempe Hippocrates in ipso de diaeta acutorum libro, et quidem in locis pluribus, se de curatione aliorum etiam morborum acutorum, imo, vt Galenus vult, comm. II. in libr. de diaet. acut. text. 38. p. 63. et comm. III. in libr. de diaet. acut. text. 14. p. 90. et comm. III. text. 38. p. 105. omnium librum peculiarem scripturum, et hic liber quoniam non publice editus est, (Galeni sane temporibus non exstabat) sed in aduersariis Hippocratis mansit ineditus, a discipulo forsan Hippocratis ad congerenda ea, quae in hac spuria parte leguntur, adhibitus est. Indeque optime explicuit Galenus, bona ista non pauca atque Hippocrate digna, quae ipse in hac libri parte se notaturum pollicitus est atque satis probe notauit. Vid. comm. III. in libr. Hipp. de diaet. acut. text. 14. pag. 90.

Sed verior de hac spuria huius libri de diaeta acutorum parte sententia haec est. Exstabat, quod ex *Caelio Aureliano* II. acutor. cap. 29. p. 142. qui huius rei solus mentionem fecit, *Hippocratis liber regularis, quem diaeteticum* vocauit, huncque librum, quum non exstet in libris Hippocratis, qui supersunt, et sane sub hoc titulo non exstat, plane periisse arbitratus est *Almeloveenius* in not. ad hunc loc. Sed non periit: est enim hic liber regularis, siue diaeteticus, notha pars libri de diaeta acutorum, quod manifeste intelligitur ex ipso eo loco, quem Caelius citat. Dicit enim Caelius l. c. *Hippocrates vero libro regulari, quem diaeticum vocauit peripneumonicae, inquit, remedium aptandum ex cocco atque galbano atque Attico melle, vel abrotono, ex aceto mulso atque pipere admixto et helleboro nigro. Summum, inquit, est etiam panacem in mulso ex aceto confecto decoquere et liquatum dare bibendum.* Locus ipse Hippocratis, quem coram habuit Caelius et satis male latinum fecit, ex hac spuria parte desumtus est: *περὶ πλευμονίης ἐκλεικτον, χαλβάνη καὶ κόκκαλος ἐν μέλιτι ἀττικῷ. ἀβρότονον. ἐν ὀξυμέλιτι, πέπερι, ἐλλέβορος μέλας, ἀπεζέσας, καὶ πλευριτικῷ ἐν ἀρχῇ περιωδύνῳ ἐόντι διδῶ· ἀγαθὸν δὲ καὶ τὸ πάνακες ἐν ὀξυμέλιτι ἀναζέσαντα καὶ διηθέοντα διδόναι πίνειν.* de diaet. in acut. §. 53. p. 312. tom. II. Linden. Ex quibus sane manifeste liquet, hanc spuriam libri de diaeta acutorum partem temporibus forsan ipso Galeno superioribus, (Caelius enim, vti notum est, Soranum latinum fecit,) etiam peculiaris libri titulo exstitisse huncque peculiarem librum atque spurium Hippocratis genuino libro esse adsutum.

Sed si etiam haec vltima huius libri pars minus genuina est, satis tamen antiqua est. *Erasistrati* adeo iam temporibus hanc partem libro de diaeta acutorum additam fuisse, Galenus dicit quidem, sed non probat, in commentar. IV. in libr. Hipp. de diaet. acut. text. 5. p. 120. tom. XI. Non enim contra minus germanam libri huius Hippocratei partem scripsisse videtur Erasistratus librum, quem contra genuinam partem, et Hippocratem ipsum intelligens, contra discipulos Hippocratis, Apollonium et Dexippum vero nominans de febribus primum scripsit, in quo Hippocratem fame atque siti aegros suos febribus acutis decumbentes necuisse scripserat, cum e contrario Thessalus eumdem Hippocratem aegros nimia copia alimenti repleuisse scripserit. Vid. Galen. comm. I. in text. 24. libr. Hipp. de diaet. acutor. pag. 22. tom. XI. conf. Comment. III. in eumd. libr. pag. 105.

Ceterum hic liber, qui antiquissima eaque nobilissima antiphlogisticae methodi febribus curandis idoneae monumenta continet, non multos habuit inter antiquos, qui in illum commentarentur. Praeter Erasistrati et Themisonis contra eum libros exstabat adhuc Galeni temporibus

poribus τὸ περὶ τῆς καθ' Ἱπποκράτην διαίτης opus, quod medicus quidam Βίκτωρι, τῷ ῥώμης ὑπάρχῳ tradiderat. Textum Hippocratis in hoc libro admodum mutatum fuisse atque mutilatum, Galenus per quaedam exempla probauit in comment. III. in Hippocr. libr. de diaeta acutor. text. 55. pag. 113.

Codices MSS. huius libri exstant non pauci. *Graece* in bibl. Reg. Parif. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCCLIII. MMCCLIV. cum titulo de ptisana MMDXLV. In bibl. D. Marci Veneta hic liber exstat graece, vt in Medicea, plut. LXXIII. et apud Bandini III. p. 144. In bibl. Vindobonenf. lib. III. Lambecius VI. pag. 85.

Latini forsan codices sunt, qui exstant in bibl. Regin. Sueciae Vatican. nr. CCCXCVI. et CCCXCVII. Montfauc. I. p. 23. et in bibl. Laurent. Medicea plut. 73. nr. XXIV. Montfauc. I. p. 383. in bibl. Cai. Gonvill. Cantabrig. nr. DCCCCLIX. DCCCCLXII. in bibl. colleg. nou. Oxon. nr. MCXXX. et MCXXXIV. in bibl. C. Merton. nr. DCLXXXIX. in Coll. S. Trinit. Dublin. nr. DII. in bibl. A. Pembrok. nr. MMLV. Latine exstat in biblioth. Reg. Parif. nr. MMMMMMDCCCLXVIII. nr. MMMMMMDCCCLXIX. nr. MMMMMMDCCCLXX. nr. MMMMMMDCCCLXXI. nr. MMMMMMMXXIX. nr. MMMMMMMXXX. A. MMMMMMMXXXVI. MMMMMMDCCCXLVI. In biblioth. Laurent. Medicea plut. 73. nr. VII. Montfauc. I. pag. 382.

Hebraicus codex versionis factae ex Arab. exstat, teste *Wolf.* in bibl. Hebraic. *Arabicus:* ketab alemradh alharat le Bocrath. Herbelot. pag. 480. Libros tres priores vertit Honain. *Casiri* nr. DCCCLII. nr. IV. pag. 291.

Antiquissimus, quem scimus in hunc librum commentarius *Galeni* est, in quatuor partes diuisus, quarum tribus prioribus enarrantur, quae Galenus pro genuinis in hoc libro; quarto vero, quae pro spuriis habuerat.

Graecus libri primi commentariorum Galeni in hunc librum codex est in bibl. Vindobonenf. Lambec. et de Nessel. part. III. et in Medicea plut. 75. nr. V. Bandin. III. p. 144. Vid. Montfauc. I. p. 387. Graecus quoque forte est *Galeni* in Hippocratem de diaeta in biblioth. Reg. Parif. nr. MMMCXLVII. Montfauc. II. p. 739. at 600. circiter annorum, cum commento Galieni in biblioth. cathed. Meteusi nr. CCXXVI. Montfauc. II. pag. 1380.

Codex *latinus* est in bibl. colleg. nou. Oxon. nr. MCXXXIV. et nr. MCXXX. in bibl. Coll. Merton. nr. DCLXXXVII. DCLXXXIX. et in bibl. aul. Pembrok. nr. MMLV. in bibl. Reg. Parif. nr. MMMMMMMXXX. — Epitomen commentariorum Galeni dedit Symph. Campegius. Lugd. Latine prodierunt studio *Nicolai Lauachii.* Florent. 1533. 4.* Paulo Iuliario interprete. Veron. 1542. 8.* *Io. Vassaeo* interprete, cum annotationibus *Io. Molini.* Lugd. 1565. 12.* — Liber de diaeta acutorum prodiit graece. Parif. 1530. fol. *Haller.*

Editiones latinae. In articella, et quidem, quod ex collatione vtriusque libri intelleximus, Thaddeo Florentino vertente. Est potius epitome libri, a *Thaddeo Florentino*, graecarum litterarum summe ignaro Arabista, quam versio.

Ex *Andr. Brentii* versione. Lugd. 1506. 8. cum nonnullis Champerii. — *Guil. Copo* interprete. Parif. 1525. 12.* et quidem cum libro de natura humana, qui solus in titulo memoratur. Liber de victus ratione in acutis pag. 13. incipit. — Ex recognit. *Fr. Rabelaesi,*

Guil.

Guil. Copo interprete. Lugd. 1532. 12.* cum aliis, quos vid. fub prognoftico. — Ex edit. *Pauli Iuliarii.* Veron. 1548. 8. *Gunz.* — In epitomen redegit hunc librum Symph. Campegius. Lugd. 1516. 8. Spach. pag. 147.

Germanice: Hippocrates von der Lebensordnung in hitzigen Krankheiten. Aus dem Griechifchen. Alteuburg, 1772. 8.* Opus, ftudiofiffime elaboratum, cum notis doctiff. in quibus praefertim medicamenta antiqua Hippocratis illuftrantur, auctore *Io. Fr. Carol. Grimmio,* Archiatro Gothano, verfionis operum Hippocratis Germanicae, poftea editae, auctore.

Commentarii funt, praeter Galeni enarrationes, quas iam dixi:

Commentarii fcriptoris anonymi funt in bibl. Reg. Parif. nr. MMMMMMDCCCXLVI. MMMMMMDCCCLXIX. MMMMMMDCCCLXX. MMMMMMDCCCLXXI. *Palladii* in hunc librum fcholia Venetiis exftitiffe, *Iac. Santalbinus* refert in praef. ad Palladii fchol. in Hipp. de fract. Foef. fect. VI. pag. 196. Exftitiffe apud Diegum Hurtadum. Venet. Spach elench. pag. 147.

Marfilii (de Sancta Sophia) comm. in Hipp. de regimine acutor. exftat in bibl. Reg. Parif. nr. MMMMDCCCLX. Montfauc. II. pag. 753.

Excerpta ex Galeni comm. in hunc libr. dedit *Symph. Campgius,* c. al. Lugd. 1508. 8.

Thaddei Florentini expofitiones in praeclarum regiminis acutorum *Ipocratis* opus. Prodiit cum aliis, quae fupra (in aph.) indicaui. Venet. 1527. fol.* *Bartholomaeus* Veronenfis ad hoc opus auxilium collatiuum fuum praeftitit. Continet autem Galeni comment. latine factos cum vberrima Thaddei expofitione. Verfionem Thaddei in articella exftare, at quarto libro decurtatam, iam monui.

Gr. et lat. *Io. Vaffaeo* interprete. Parif. 1531. fol. *Maittair.* lat. cum Galeni commentariis et Galeni de femine libr. II. Bafil. 1533. fol. Cat. bibl. Bunau. tom. I. p. 93. Bafil. 1542. 8.* 1543. 8. *Raft.* 1551. fol. *Houffet.* Lugd. 1565. 12. cum *Io. Martini* adnotat.

Ant. Mufae Braffauoli in libros de ratione victus in morbis acutis Hippocratis et Galeni commentaria et annotationes. Venet. 1546. fol.* Poft textum, ab Ant. Mufa Braffauolo latinitate donatum, leguntur Mufae commentarii. Deinde Galeni commentarius fequitur Io. Vaffaeo interprete, et denique in hunc commentarium *Ant. Mufae* Braffauoli copiofiffima enarratio.

Hieronymi Thriuerii Brachelii comm. Lugd. apud Beringos. 1552. 8. *Gunz.* et Lugd. apud hered. Iac. Iuntae. 1552. 8. *Gunz.*

Fr. Vallefii comm. Aug. Taurin. 1590. 8.*

Hier. Mercurialis comm. in Hippocr. prognoft. prorrhet. de victus rat. in acut. et epid. hiftor. Francof. 1602. fol.* — *Io. Heurnii* comm. in Hippocr. de victus ratione in morb. acutis libros IV. Edidit poft mortem auctoris eius filius *Ottho Heurnius.* Lugd. B. 1609. 4.*

Lud. Dureti comm. editi funt cum libr. de humorib. et comm. in eund. Parif. 1631. 8.† cura *Petr. Girardet.* Ed. noua eft, et accuratiffima *I. G. Günzii:* Hippocratis Coi de humoribus purgandis liber et de diaeta acutorum libri III. cum comm. integr. Lud. Dureti.

Acc.

Acc. constitutio prima libri II. epid. cum eiusd. auctoris interpretat. Petr. Girardetus primum in lucem protulit, recensuit, emendauit, notas — adiecit Iust. Godofr. Günz. Lips. 1744. 8.*

Hier. Cardani comm. exstant in operib. omn. tom. X. Lugd. 1663. fol.*

XXIII. Περὶ ἀέρων, ὑδάτων, τόπων.

Hunc librum *Erotianus* titulo περὶ τόπων καὶ ὡρῶν in exposit. vocum Hipp. pag. 22. et περὶ ὡρῶν καὶ τόπων ibid. s. v. ὁμιλίη p. 272. edit. Franz. Galenus vero variis in locis memorauit et in omnibus ad germanos Hippocratis libros ab eoque editos retulit. Diserte vero refert hunc librum ad eos, qui οὐκ ἀλλ.γως Ἱπποκράτης αὐτῷ πεπίςευται γράμματα εἶναι libr. III. de diff. respirat. cap. 1. p. 268. tom. VII. Chart. Citauit vero hunc librum partim sub vulgato titulo, partim sub aliis, v. g. περὶ τόπων καὶ ἀέρων καὶ ὑδάτων (de libr. propr. cap. 6. tom. I. p. 44. Chart.) putatque potius librum inscribendum fuisse περὶ ἀέρων, ὑδάτων, τόπων οἰκήσεων, ὡρῶν καὶ χωρῶν. ibid. p. 44. Meminit quoque huius libri Palladius titulo: περὶ ἀέρων, τόπων, ὑδάτων (Foes. edit. Hipp. sect. VI. pag. 147.) atque *Athenaeus* (deipnosoph. II, 7. p. 46. edit. Casaubon.) omnesque recentiores eum, auctoribus inprimis *Erotiano* atque *Galeno*, pro genuino habent. Nec ipsa dictionis Ionicae et antiquae Atticae grauitas puritasque, qua hic liber prae ceteris eminet, aduersatur, quo minus eum pro vere Hippocrateo, et quidem, quod iam *Hieronymus Mercurialis* autumauerat, (cens. Hippocr. oper. pag. 16.) conscripto atque edito ab Hippocrate, postquam longa peregrinatione perfunctus, certissima experientia insignique iudicio omnia didicerat, habeamus. Vnicum, quod dubitationem quandam mouere possit, id est, quod, notante iam Galeno, lib. III. de diff. respirat. cap. 9. p. 284. tom. VI. in aphorismis quaedam occurrant, quae cum dictis in hoc libro plane conueniunt: sed inde ad spurias neque horum locorum, neque ipsius libri totius origines concludere licet.

Commentarios in hunc librum scripsit *Galenus*, quod ipse testatur cap. 6. de libr. propriis tom. I. p. 44. sed qui supersunt, exigui sunt, latini tantum et compendium libri, non explicationem, quam magis postulasset, quam alii, continent, vt adeo non plane certum sit, hos commentarios ad ipsum Galenum pertinere. Editi sunt cum ipso *Hippocratis* libro a Charterio, in operum Hippocratis et Galeni tom. VI. pag. 187 sq.

Codices existunt vix multi. Graeci exstant in bibl. D. Marci Veneta. Montfauc. In biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXLVI. MMCCLIV. [Inter codices graecos Nanianos cod. CCXLVIII. qui alia opuscula Hippocratis continet, pag. 441.]

Latini in biblioth. Reg. Paris. nr. MMMMMMMXXVII.

Arabici in bibl. Reg. Paris. et ex versione Honain in bibl. Scorial. nr. DCCCLII. [cat. Casiri p. 290.] Vid. *Herbelot.* in biblioth. orient. pag. 480.

Hippocr. liber de aere, aquis et loc. graec. Paris. 1536.

Ἱπποκράτης Κῶυ περὶ ἀέρων, ὑδάτων, τόπων. περὶ Φυσῶν. gr. et lat. Iano Cornario interprete. Basil. 1529. 4.* Paris. 1542. 4.

Latine: Hippocr. de aere, aqua et regionibus, in colleſt. operum Rhasis. Venet. 1497. fol.*

Hippocr. Coi de aere, aquis, locis liber (latine). Rostoch. 1591. 8.* — Latine, ex *Ian. Cornarii* vers. cum not. Foesii. Lugd. Bat. 1658. 12.* — Cum comm. *Adr. Alemanni.* Paris. 1557. 8. *Rast. Askew.* 1575. 8. *Falc.* — Cum comm. *Hier. Cardani.* Basil. 1570. fol. Et in Oper. tom. VIII. p. 1. — Cum Antonii Pasieni interpretatione. Brix. 1574. 4. — *Bacii Baldinii* comment. Flor. 1586. 4.* — *Lazari a Scoto* animaduu. et comm. Madrit. 1589. fol. — *Lud. Septalii* in lib. Hippocr. de aere, aquis, locis comm. V. Appositus est Graecus Hippocr. textus, ope antiquorum exemplarium restitutus et emendatus, cum noua eiusdem in latinum versione. Colon. 1590. fol. Cat. bibl. Bunau. I. p. 04. — Francof. 159.. fol. — 1645. fol. — Leid. 1658. fol. — In *Hippocr.* lib. de aere, aquis et locis paraphrasis *Camilli Fouii.* Venet. 1596. 4.*

Cum comment. Io. Martini. Paris. 1646. 4.° 1660. 4. *Günz.* — *Baldus Baldus* in Hippocr. text. 23. de aere, aquis et loc. Rom. 1637. 4.° — *Io. Costaeus* in miscell. II. in locum huius libri commentatus est.

Gallice par *I. B. Damascene.* Paris. 1662. 4. et in les oeuvres d'Hippocrate traduites en François (par Mr. *Dacier*). Paris. 1697. 8.* tom. II. p. 407. — [par M. *Magnan*, Medecin ordinaire du Roi, Docteur. Paris. 1787. 8. Versio facta esse dicitur ad verbum, ideoque saepe sine sensu verborum.]

Italice in tom. II. itinerum Ramusii.

Anglice, cum comment. *Franc. Clifton.* Lond. 1734. 8. cum not. et Thucydidis pestis historia.

XXIV. Περὶ τῶν ἐν κεφαλῇ τρωμάτων.

Hunc librum vere Hippocrateis accensent *Erotianus*, in exposit. voc. Hippocr. pag. 22. atque *Galenus* comm. in Hipp. de diaet. acut. IV. prooem. p. 117. tom. XI. Chart. Libr. VI. method. medendi cap. 6. p. 150. tom. X. Chart. et permultis aliis in locis, omnesque, qui iudicium suum de hoc opere post hos viros tulerant, summe germanas origines huic libro adserunt, in quo etiam breuis atque neruosa, non raro obscura, dictio et Ionica dialectus atque theoria vix vlla nos mouent, vt hunc librum pro vero atque authentico habeamus. Spurii tamen quid in vltima eius parte adiectum esse, Galenus monet in comm. IV. in Hipp. libr. de diaet. in acut. prooem. p. 117. tom. XI. et in glossar. Vocat vero Galenus haec τὰ προσκείμενα τοῖς περὶ τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τρωμάτων, in glossario s. v. ἐκλείσθω, σφάκελος.

Libri huius, omnium, quos chirurgia veterum tulit, celeberrimi, pauci codices exstant. Exstat talis in collect. Nicetae, in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCCLIV.

Commentarii in hunc librum, quos Galenus, absoluto de medendi methodo opere, scribere promiserat, libr. VI. de meth. medendi cap. 6. pag. 150. tom. X. Chart. quorumque a se scriptorum mentionem facit in comm. II. in III. Epidem. Hipp. pag. 230. tom. IX. Chart. ad nos non peruenerunt. Exstant vero in hunc librum plurimi commentarii, et quidem *Vidi Vidii*, in collect. Paris. 1545. fol.† Codex huius versionis exstat in biblioth. Reg. Paris. nr. MMMMMMDCCCLXI.

Idem

Idem *Vidi* comment. cum Hippocratico opere prodiit gallice a *Franc. le Fevre* versus. Paris. 1555. 8. cum titulo: les trois premiers livres de chirurgie. *Rast.*

Gabr. Fallopii posthumus comment. a *Petr. Angelo Agatho* editus. Venet. 1566. 4.* et in *Fallopii* opusc. tribus. Venet. 1569. 4.*

Hippocr. de capitis vulneribus gr. et lat. ex interpret. et cum commentario *Francisci Vertuniani* et cum castigationib. *Scaligeri*. Lutet. in offic. R. Stephani. 1578. 8.* — *Nic. Vincentii* epist. ad Stephanum Naudinum ad dictata Io. Martini in libr. Hippocr. de vulneribus capitis. Colon. 1578.* — *Poenalium* in Hippocr. libr. de capit. vulnerib. Lugd. 1579. 8. nominat biblioth. Königsdörferi. Lips. 1790. pag. 13.

Cl. Porralii comment. in Hippocr. de vulnerib. capit. ex lect. *Iul. Caes. Arantii*. Lugd. 1579. 8.* Breuis comment. cum adnotat. marginalib. *Cl. Porral.* Lugd. 1580. 8.

Andr. Doerer diss. ἀμφισβήτησις ἰατρικὴ περὶ τῶν ἐν κεφαλῇ τρωμάτων Ἱπποκράτους. Basil. 1589. 4. *Riu.*

Hippolyti Parmae praxis chirurgica, in qua et *Hippocratis* libellus de vulneribus capitis commentariis illustratur. Venet. 1608. 8.*

Est etiam in *Hippocratis* Coi chirurgia Stephano Manialdo gr. et lat. Paris. 1619. 8. cum emendat. in text. Hippocr.

Petri Pauii succenturiatus anatomicus, s. comm. in Hippocr. de vulneribus capitis. Lugd. Bat. 1616. 4. †

Io. Bapt. Cortesii tr. de vulneribus capitis. Messan. 1632. 4. cum graeco textu, sed maculoso. — *Iul. Caes. Arantii* in Hippocr. de vulneribus capitis cum Claudii Porrallii annotationibus. Lugd. Bat. 1639. 12.*

Hippocrates van de wonden in t' hoofd, door *P. Hazardus*. Antwerp. 1595. 8. Amst. 1634. 8. †

Le livre du grand et divin Hyppocrate des playes de teste. — traduit du Grec, corrigé et commenté par M. *François Dussaudeau*. a Rouen. 1658. 12.*

Hippokrates von den Kopfwunden. Aus dem Griechischen von *Ch. Gfr. Carl Braune*. Leipzig, 1785. 8.*

Bernardini Falcinelli commentario al libro delle ferite del capo. Fiorenz. 1693. 8. †

XXV. LIBRI SPVRII.

1. Ἐπιδημιῶν *liber II. IV. V. VI. VII.*

Septem de morbis popularibus libros omnes memorat inter genuina Hippocratis opera *Erotianus* p. 23. Ipsi quoque Galeno septem morborum popularium libri probe noti erant, sed praeter primum atque tertium omnes pro minus germanis habuit, et alios quidem ex Hippocratis pugillaribus πρὸς ὑπόμνημα et πρὸς μνήμην, non πρὸς ἔκδοσιν, scriptos, ab aliis excerptos atque editos, alios vero manifeste spurios. Quosdam Thessalum pro omnium horum

rum librorum auctore habuisse Galenus refert, ipse vero quintum et septimum epidemiorum librum Hippocratis, et Thessali adeo doctrina dignos non censet. (vid. loc. principem in II. libr. de diffic. respirat. cap. 8. p. 255. tom. VII. Chart. libr. III. de diffic. respirat. cap. 1. pag. 268.) Sed per singulos transeamus.

In II. epid. libro obscura, breuia, varia, diuersa, a se seiuncta reperiri, quae non ab vno Hippocrate, aut Thessalo, filio eius, profecta sint, iam *Galenus* (comm. II. in II. epid. text. 1. p. 124. tom. IX.) notauit, cui hic liber collectus esse videtur ex aduersariis Hippocratis, in quae diuus senex, quae in eo occurrunt, recordationis caussa coniecerat. Collegisse haec ex aduersariis hisce Thessalum, Galenus putat in praef. ad comm. I. in VI. epid. p. 354. tom. IX. putasse autem quosdam, Thessalum quaedam quoque ex propriis addidisse, et alios quoque libro quaedam adiecisse, idem Galenus l. c. refert.

VI. liber ἐπιδημιῶν, huic secundo valde similis, eodemque modo, quam hic scriptus, eaque continens, quae Hippocrates in commentarios suos coniecerat, vti res viderat, aut per meditationem eruerat, ab alio deinde, quem Thessalum fuisse *Galenus* ex antiquioribus refert (vid. praef. ad Gal. comm. I. in VI. epid. p. 354. et 355. tom. IX.) ex his Hippocratis aduersariis editus, in quo Galeno eodem testante, τὸ τῆς ἑρμηνείας εἶδος multum differt ab eo in I. et III. epidemiorum, (Gal. loc. mox citat.) Hippocratem auctorem certe non habet: omnia enim absque ordine dicta sunt, disiectis sententiis, ad semioticen, diaeteticen et physiologiam pertinentibus, iisque fragmentis morborum interspersis, quos Hippocrates forsan ipse obseruauerat. Eaque scribendi modo obscuro, breuissimo, fere peculiari conscripta sunt, vt recte Galenus monuit: ἐν τούτῳ τῷ βιβλίῳ μυρίας εἶναι γραφάς. vid. comm. II. in VI. epid. text. 49. pag. 431. tom. IX.

Eandem sententiam de minus genuinis horum librorum originibus inter recentiores tuentur *Foesius*, (in praef. ad Epid. II. sect. VII. pag. 70.) *Hallerus*, in bibl. med. pract. tom. I. pag. 74. *Grunerus*, in cens. libr. Hipp. p. 144 sq. et *Grimmius*, in annot. ad Hipp. libros in libro: Hippokrates Werke Band II. p. 542. Pro genuinis tandem habuit non II. et VI. tantum, sed omnes VI. epidemiorum libros *Sponius* (in praef. ad aph. nouos.) Secundi origines authenticas *Trillerus* in epist. ad *Io. Freind* in opusc. vol. II. pag. 209. tuetur.

Quartus etiam epidemiorum liber non Hippocratis est, saltim ab eo non πρὸς ἔκδοσιν conscriptus; sed, *Foesio* in praef. ad Epid. IV. sect. VII. p. 207. putante, obseruationes continet, quas factas in peregrinationibus suis, auctor in aduersaria sua coniecerat. Galenus eum nec ab Hippocrate, neque adeo a Thessalo compositum, sed recentiorem esse adfirmat libr. III. de diffic. respirat. cap. 1. pag. 268. tom. VII. Chart. subinde tamen in comment. ad VI. Epid. easdem hunc librum cum II. et VI. origines habere, et a Thessalo ex aduersariis Hippocratis excerptum editumque contendit. Sed recentiorem esse Hippocratis temporibus, et his temporibus conscriptum, quibus cynici philosophi florebant, *Hallerus* in bibl. med. pract. tom. I. pag. 77. ex loco ipso huius libri, quo auctor de aegrotante verba fecit πρὸς ὃν Κυνικὸς εἰσήγαγε ipsum, pag. 764. tom. I. Lind. praeclare probat. Oratio libro fere eadem est, quae II. et VI. Omnia absque ordine dicta sunt: multa incerta, non satis elaborata et ex aliis libris Hippocratis repetita.

Quintum

Quintum et VII. morborum popularium librum manifeste et ex omnium paene opinione nothos esse, Galenus dicit in praef. ad comm. I. in VI. Epid. p. 354. tom. IX. Quintum tamen *Corn. Celsus*, lib. VIII. de re medic. cap. 4. pag. 432. edit. Targ. *Quinctilianus*, III. instit. orator. p. 45. et *Plutarchus* (de profect. in virtutib. p. 82.) pro genuino habent, *Autonomi* in Omilo (p. 778. tom. I. Lind.) historiam, non sine Hippocratis laude maxima, narrantes. *Galenus* eum Hippocrati, Hippocratis Coi nepoti, tribuit. (libr. III. de diff. respirat. cap. 1. pag. 268. tom. VII.) *Hallerus* eum ipso Coo Hippocrate non indignum esse censet in bibl. med. pract. tom. I. pag. 74. Si vero hunc librum cum I. et III. de morbis popularibus conferimus, ex ordine turbato atque neglecto, ex repetitis crebro, quae antehac fuerant dicta, ipsoque vario dicendi genere facile perspicitur, hunc librum ad genuinos, saltim ad elaboratiores Hippocratis non pertinere. Vltimam libri partem ex VII. Epid. conflatam libro huic esse additam, Galenus notat. Vid. Grimm. in not. ad Hippocr. edit. germanic. Band II. pag. 550.

Septimus liber, fere eodem modo, quam quintus, elaboratus, et vnum forsan cum hoc auctorem habens, quem Galenus spurium esse expresse dixit loco supra cit. et II. de diff. respirat. cap. 7. libr. III. cap. 1. ex *Grimmii* (Band II. pag. 560.) mente medicum ex Cnidia schola auctorem habet, quum quintus ex Coa schola processerit.

Codices libror. de morb. popularibus Graeci sunt in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIV. MMCXLVI. MMCCLIII. MMCCLIV. MMDXLV. In biblioth. D. Marci. Duo libri in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXLIII.

Libros hos de morbis popularibus omnes, cum ipsis genuinis explicuisse videntur interpretes antiqui, quos supra in epid. I. et III. memoraui. Liber epidemicorum erat Narcissi, vid. cod. Brit. nr. DII. In librum II. saltim Galenus Dioscoridis et Heraclidis Tarentini, et in VI. eorumdem enarrationes memorat, quas iam in epid. I. et III. memorauimus. Supersunt nobis adhuc Galeni commentarii in librum II. et VI. et in vtrumque quidem non integri.

Quatuor priores commentarii et sextus in lib. II. Arabice versi exstant in biblioth. Scorialensi *Casiri* nr. DCCC. et DCCCI.

Partem II. in comm. II. epid. nuperrime, cura *I. Sozomeni* prodiisse, ex Albertino Hallerus refert, tom. I. pag. 76.

Lib. II. *epidemicorum Hippocratis* gr. et lat. cum comm. *Anut. Foesii*. Basil. 1560. 8.* Textum emendatiorem et pulcherrime illustratum exhibuit, quem deinde secundis laboribus edidit cum reliquis Hippocratis operibus.

Sect. I. libr. II. epid. cum interpret. *Lud. Dureti* edidit *Petr. Girardet*. cum libr. de humorib. et de diaet. in acut. Edit. vid. supra sub libr. de diaet. in acut. et infra libr. de humoribus.

Petr. Iac. Esteue comment. in II. epid. Valent. 1551. fol. — *Hieron. Cardani* comm. in Oper. tom. X. — *Hier. Mercurialis* praelect. Bononienses in hunc libr. Foroliu. 1626. fol.

Chr. Gfr. Stenzel Hippocrates fuci non male accusatus, ad loc. in Epid. II. Witteb. 1745. 4.† — *Sigism. Schmiederi* obseruatio de equo fictili, locum Hipp. libr. IV. epid. cor-

 ruptum

ruptum pristinae sanitati restituens. in misc. Lips. tom. IV. p. 107. — *C. Guil. Frid. Struuii* locus Hippocr. epid. V. εἴσπνοον καὶ ἔκπνοον ὅλον τὸ σῶμα. Nordhus. 1760. 8.*

Librum VI. epid. graece edidit *Leon. Fuchsius*, titulo: Hippocratis epidemiorum liber sextus iam recens latinitate donatus *Leonardo Fuchsio* interprete. Addita est luculenta eius libri expositio. — Haganoae, 1532. 4.* Basil. 1537. fol.* quae editio est auctior. Textus est Asulani. Versio *Fuchsii*, cum commentario studiosissime elaborato. Graece prodiit liber VI. cum aphorism. Francof. 1545. 12.

Latine, ex interpretat. *Leonh. Fuchsii*, et ex alia veteri translatione, studio Io. Agricolae Ammonii cum aphorism. 1537. 4.* Ex interpr. *Leon. Fuchsii*, in Hippocr. libr. I. et III. epid. cum comm. Galeni, Herm. Cruserio interprete. Venet. 1538. 12.*

Multos antiquorum, et fere omnes, quos in Epid. I. et III. enarraui, in hunc librum fecisse commentarios, iam monui.

Exstant adhuc *Galeni* commentarii sex in hunc librum, sed non in integrum; pars enim earum periit. Exstant graece scripti in biblioth. D. Marci Veneta.

Arabice in biblioth. Scorial. Casiri nr. DCCCI. Decem sunt commentarii.

Galeni in VI. epid. comm. cum eiusdem comm. in I. et III. epid. *Io. Vassaeo* interprete prodiit Lugd. 1550. 12.* Prodierunt etiam Galeni in hunc libr. VI. comm. sex, itemque VII. et VIII. cum commentariis III. in libr. de humoribus interprete *Io. Bapt. Rasario*. Venet. 1562. 8.*

Palladii commentariorum in hunc librum cod. MS. prostat in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCCXCV. sed nuperus. vid. Montfauc. II. p. 739. Alius exstat in bibl. Medicea, plut. 75. nr. XXI. XXII. quorum prior fragmenta tantum continet, alter plenior Montfaucono I. p. 389. dicitur. Bandini III. p. 174. Venetiis in bibl. Laphilei haec scholia graece exstitisse, docet *Iac. Santalbinus* in praefat. ad Pallad. schol. in Hipp. de artic. libr. Foes. sect. VI. pag. 196. *Palladii* scholia Hippocratis sextae epidemiae exstant in bibl. Scorial. Montfauc. I. pag. 622. Edita sunt a P. Iunio Crasso. Basil. 1581. 4.* latine. Particulam huius commentarii edidit gr. et lat. *Charterius* in Hippocr. et Galeni operibus.

Io. Alexandrini comm. in VI. epid. cum ipso textu lat. Lugd. 1527. 4.* Corruptos vocat Leon. Fuchsius in comm. ad hunc librum, quos iam dixi.

Explication d'un passage des epidemies d' Hippocrate par Mr. *Goulin*. Paris. 1783. 8. Locum explicat, quem quoque Trillerus explicuit de scortatione, dysenteriae remedio, Epid. libr. VII. [Explication d'un passage des *Epidémies d' Hippocrate*, lequel donne occasion d'en corriger un d'Artemidore mal interpreté par Suidas; dans le notes on retablit un endroit alteré de Galien. par M. *Iean Goulin*, agrégé au college royal des Medecins de Nancy etc. Paris chez Hardouin. 1783. 8. conf. Journal encyclopédique à Bouillon. 1783. tom. VI. part. II.]

Io. Wilh. Albrecht progr. de loco Hippocr. male explicato epid. VI. 5. Gott. 1735. 4.*

[*Chr. Gottfr. Stenzel* Defensio Hippocratis (Morb. Epid. Lib. VI. Sect. 5. Aph. 12.) fuci non mali male accusati. Viteb. 1745. 4. Bibl. Platn. *Beck.*]

In omnes libros epidemion commentarios scripsit *Fr. Vallesius*, quos supra, in epid. I. et III. enarraui, quos vide.

II. Κωακαὶ προγνώσεις.

Desunt huic libro testimonia tam antiqua, quam recentiora. *Erotianus* eius non meminit. *Galenus* eum inter spurios reposuit comm. II. in epid. II. text. 3. p. 126. et comm. III. text. 7. pag. 158. 160. nec non comm. I. in III. epid. text. 4. pag. 201. tom. IX. Chart. omnesque, qui de Hippocratis libris iudicarunt, eum pro spurio habuerunt, solo Dureto excepto, qui hunc librum pro summe germano Hippocratis habuit et saltim ab vno ex Hippocratis discipulis scriptum esse putauit in comment. in Coacar. prognos. nr. I. Et sane ipsum huius libri argumentum germanis eius originibus repugnat. Propositiones continet de morborum signis et euentibus 649. Multa in eo leguntur incerta, non plane vera, minus probata, et quidem dicendi genere obscuro, obsoleto, minus, aut anxie cohaerente. Et in his omnibus hic liber aphorismis admodum dissimilis est. Ante Hippocratis tempora hunc librum iam exstitisse, cum prorrheticorum primo libro in Aesculapii templo adseruatum, quam propriis libris Hippocrates emendauerit, *Grimmius* Band II. pag. 568. suspicatur.

Codices Graeci sunt in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCCLIV. MMDXLV. et in biblioth. D. Marci Venet. In Medicea. Bandini III. pag. 45.

Graeca editio non exstat. Latine vertente M. Fabio Caluo. 1527. 12.

Gr. et lat. Paris. apud Morelium. 1557. 12.* cum aliis, quos vid. sub prognostico. — gr. et lat. cura *Io. Obsopoei*, cum aliis. Francof. 1587. 12.* — gr. et lat. cum vers. *Foesii* et notis Io. Ionstoni. Amst. apud Elzeu. 1660. 12.* — gr. et lat. in Hippocr. opusc. aphoristicis. Basil. 1748. 8.* — gr. et lat. ex interpretatione *Iacobi Hollerii*, nunc primum editi a *Desiderio Iacotio*, et huius commentariorum libri XIII. Lugd. 1576. fol.* Notae fusissimae in vsum praesertim medicum sunt Iacotii, qui a Dureto, quem Monspelii ann. 1570. audiuerat, omnia habuit, quod Droetus in propria epistola testatur.

Hippocratis Magni Coacae praenotiones interprete et enarratore *Ludouico Dureto*. Paris. 1588. fol.* 1616. fol. 1621. fol.* 1658. fol.* Arg. 1633. 8. *Lind.* Geneu. 1665. fol.* Curante Adr. Peleryn Chrouet. Lugd. Bat. 1737. fol. vid. biblioth. Maph. Pinelli tom. I. p. 288. et Lugd. 1784. fol.* Textus subinde ex codd. MSS. emendatus. Versio paraphrastica. Commentarii practici.

Iulii Milli naturae motus decernentis arcanum opus. Venet. 1654. 4.† De crisibus, ad Coac. libr. I. et II.

Magni Hippocratis Coaca praesagia breui enarratione illustrata, decerpta a Galeno, Hollerio, Dureto, Foesio, Iacotio, et aliis non inferioris notae viris. In formam encheiridii ad vsum faciliorem composita authore *Lud. Ferrant*. Lutet. Paris. 1657. 12.*

Honorati Bicaisse promptuarium Hippocr. aphorismorum, praedict. et Coacarum secundum morborum nomenclaturam sub aphorismis dixi.

Io. Gfr. Brendel commentarioli practici in Coacas Hippocratis praenotiones pensum I. II. III. Gott. 1752. 4.* Et in opusc. part. I. pag. 171.

III. Περὶ

III. Περὶ χυμῶν.

Inter vere Hippocrateos hunc librum referunt *Erotianus* (p. 22. et 378. edit. Franz.), *Palladius* (in comm. in libr. Hippocr. de fractur. fect. VI. pag. 147. Foef.) atque *Galenus*, comm. III. in VI. epid. text. 44. p. 472. et comm. IV. pag. 475. tom. IX. Chart. qui etiam in hunc librum commentatus eſt; qui tamen commentarius tantum latinus proſtat, et quidem ex *Hier. Mercurialis* (cenſur. Hipp. Oper. p. 25. 26.) mente ſpurius, vt adeo pro magis genuino is habendus ſit, quem cum ipſo libro *Io. Vigoreus* edidit, quemque mox nominabimus. Sed priſcorum interpretum de hoc libro maxima fuit diſſenſio. *Zeuxis* et *Heraclides* cum a veris Hippocratis libris omnino reiiciendum putarunt. *Glaucias* et alii antiqui ad Hippocratem quidem retulerunt, ſed non ad Coum. Alii Democritum auctorem fuiſſe putarunt. vid. Menagium ad Diog. Laert. IX. 46. Quae in hoc libro leguntur, ad ſummam breuitatem redacta, *Dioſcorides* et *Artemidorus Capito* Hippocrati Coo adſcripſerunt, quae magis explicita oratione dicta ſunt, ab alio eſſe interiecta putarunt. Alii *Theſſalo*, Hippocratis filio, alii *Polybo*, genero eiusdem, hunc librum adſcribunt. Eſſe hunc librum ex iis, quos quidem Hippocrates confecerit, quibus vero plurima ab aliis, et quidem antiquiſſimis temporibus adiecta fuerint, Galeni vera mens eſt, qui etiam plurimas has interpolationes in commentariis ſuis diligenter notauit. Habent quidem et hunc librum pro genuino *Foeſius* atque *Hallerus*, qui ſane bonitatis notas non paucas habet, et vtiliſſima multa continet; ſed dicendi genere, quod coactam breuitatem redolet, obſcuroque prolata, vt facile coniicias, hunc librum ab alio quodam ad exemplum Hippocrateorum eſſe compoſitum, et quidem ex aliis genuinis Hippocratis libris, ex libris genuinis epidemion, prognoſtico, aphoriſmis atque de aere, aquis et locis libro excerptum: plurima enim, quae in his libris leguntur, in hoc, et quidem fere absque vllo ordine, repetuntur.

Codices exſtant graeci in biblioth. Reg. Pariſ. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCCLIII. MMCCLIV. MMDXLV. In biblioth. D. Marci Venet. In bibl. S. Antonii Venet. In Medicea. Bandini III. pag. 72. Arabice, ketab alakhlath le Bocrath. Herbelot. pag. 478. — Γαλήνε εἰς τὸ περὶ χυμῶν Ἱπποκράτους exſtat gr. in biblioth. C. de Montchal in Reg. Pariſ. cod. CXX. Montfauc. II. pag. 902. Alius, ſed recens et anno 1560. ſcriptus, exſtat in biblioth. Coisliniana, nr. CLXIII. Montfaucon in biblioth. Coislin. part. I. pag. 222.

Prodiit graece. Pariſ. 1555. 4. †

Ἱπποκράτους περὶ χυμῶν. *Hippocratis* Coi liber de humoribus. Galeni in eumdem librum commentarius graecus nunc primum in lucem editus idque cum latina *N. Vigorei*, Melodunenſis, D. medici interpretatione. Lutet. 1555. 4.* Graecus Galeni commentarius breuiſſimus, qui hic legitur, non reſpondet commentario latino fuſiſſimo in hunc librum, qui Galeno adſcribitur. Et videtur hic quidem commentarius is eſſe, de quo Galenus ſaepius, inprimis in comment. II. in III. epid. text. 1. pag. 230. tom. IX. quemque διὰ ταχέων ἐν ἡμέραις ὀλίγαις ſcripſiſſe dicit. — *Galeni* in Hippocr. libr. de humoribus commentarii III. eiusd. ſex reliqui commentarii in ſextum de morbis vulgaribus librum itemque VII. et VIII. lat. donatus *Io. Bapt. Raſario* interprete. Venet. 1562. 8.* — *Alexandri Piccolhomini* comm. in hunc libr. prodiit Pariſ. 1556. 4.

Galeni

Galeni in Hippocr. librum de humoribus commentarii III. Eiusdem reliquum fexti commentarii in VItum de vulgaribus morbis itemque VII. et VIII. *Io. Bapt. Rafario* interprete. Venet. 1562. 8. *Günz.*

Hippocratis de humoribus liber, *de diaeta acutorum* libri III. cum comment. *Lud. Dureti* emendauit et in ordinem diftribuit *Petr. Girardetus.* Parif. 1631. 8.* — Iterum recenfuit, emendauit, paraphrafin, notas, praefationem et indicem nouum adiecit *Iuftus Godofr. Günz.* Lipf. 1745. 8.*

Latine, vertente *Fab. Caluo.* 1527. 12.

Latine, vertente *Io. B. Razario*, cum comment. Galeni. Venet. 1562. 8. *bibl. Tigurin.* et Caefar. Auguft. 1567. 4.

IV. Περὶ κρίσιων.

Hic liber, ad Hippocratei ftyli imitationem confcriptus, excerpta continet ex genuinis Hippocratis operibus ad femioticen fpectantibus, eiusque quum inter genuina Hippocratis opera non meminerint *Erotianus* atque *Galenus*, facile liquet, eum ex aliis Hippocratis operibus, et quidem absque vllo ordinis ftudio, effe confarcinatum. Mutilum opus in plerisque locis videri *Grimmii* (Band II. pag. 578.) fententia eft. Codex exftat in biblioth. Reg. Parif. nr. MMCCLIV.

Prodiit gr. et lat. cum aliis femioticis Hippocr. ftudio *Zwingeri.* Bafil. 1748. 8. — [Adverfus Hieronymum Fracaftorium Hippocrates et Galenus defenduntur ab *Andrea Thurino* de caufis dierum criticorum. Bonon. 1543. 4. *Fabric.*]

V. Περὶ κρισιμων.

Non memoratus ab *Erotiano* atque *Galeno*, aphoriftico dicendi genere excerpta ex tertio libro de morbis et ex libro de internis adfectionibus continet, adeoque fpurius eft.

Codices exftant in bibl. Reg. Parif. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCCLIV. MMDXLV. In bibl. Medicea Bandinii III. p. 44. [et inter Codices gr. MSS. Nanianos, cod. CCXLVIII. pag. 441.]

Exftat gr. et lat. in opufc. femiot. *Zwingeri.* Bafil. 1748. 8.

VI. Κατ' ἰητρεῖον.

Libros nunc chirurgicos reliquos Hippocrateos recenfebo, in quibus non pauci funt, qui poft veterum tempora pro fpuriis demum haberi coeperunt.

Ad hos pertinet hic *de officina medici* liber. Exftiterunt eius exemplaria vetuftiffima, et quod innuere videtur *Galenus* (in praef. ad comm. I. in hunc libr. p. 2. tom. XII.) omnia fub Hippocratis Coi nomine. Ipfe quoque *Galenus* hunc librum inter genuinos habuiffe videtur, etfi vno loco non neget, dubitaffe quosdam, num Hippocratis, aut Theffali fit, (comm. I. in libr. de offic. medici text. V. p. 14. tom. XII.) alioque loco (comm. I. in lib. de fracturis text. I. p. 153. tom. XII.) quosdam eum Hippocrati Gnofidici filio tribuiffe referat. Quid?

quod ipse *Galenus* hunc librum neque ab Hippocrate, neque a filiis eius πρὸς ἔκδοσιν scriptum, (comm. II. in hunc libr. text. 26. p. 64.) sed post mortem demum Hippocratis esse editum (comm. III. in huuc libr. text 28. p. 96.) adserit. Eaque causa est, quae *Grimmium*, V. Cl. mouit, vt ad spurios hunc librum referret. Band III. pag. 555. Quidam *Palladio*, (comm. in libr. Hipp. de fracturis sect. VI. p. 147. Foes.) auctore eum cum libro de fracturis coniunctum prodiisse statuerunt. Non autem mouere haec reliquos de libris Hippocratis scriptores, vt Hippocratis ingenio, dicendi modo atque dignitate indignum putarent. Solo enim fere Galeno excepto, omnes hunc librum ab ipso Hippocrate, et quidem πρὸς ἔκδοσιν compositum esse statuunt. Meminit huius libri inter Hippocrateos *Erotianus*, et iam ante eius tempora Diocles, Philotimus, Mantias, Heraclides Tarentinus atque Asclepiades enarrationes in hunc librum scripserant, de quibus vid. *Galen.* in comm. I. in hunc libr. text. 5. p. 15. text. 22. p. 33. et comm. II. text. 29. p. 68. vbi exemplum enarrationis ab Asclepiade compositae quoque dedit.

Codices MSS. exstant in bibl. Reg. Paris. graeci nr. MMCXL. MMCXLI MMCXLIII. MMCCLXXXVII. MMDXLV. et in codice Mediceo, de quo Cocchius egit, a Niceta collecto. Vid. Bandini III. pag. 44.

Arabice, ketab algenak le Bokrath, Herbelot. pag. 482.

Gallice prodiit titulo: le médecin chirurgien d'Hippocrate le grand. Paris. 1560. 16.

Galeni in hunc librum exstant commentarii III. quos iam citaui. Conuertit eos *Io. Bernardus Felicianus* et *Vidus Vidius*, in chirurg. scriptorib. antiquis. Paris. 1544. fol. *

VII. Περὶ ἀγμῶν.

Retulerunt et hunc librum veterum fere omnes inter genuinos. *Erotianus* inter vere Hippocrateos nominat. *Palladius*, quod ad genuinas origines adtinet, prognostico, aphorismis atque aliis summe genuinis Hippocratis libris non cedere contendit (comm. in hunc libr. prooem. sect. VI. p. 147. Foes). Galenus generatim hunc librum Hippocratis esse non dubitat, imo maxime genuinum dicit in comm. II. in III. epid. p. 246. tom. IX. eosque stupidos vocat, qui doctrinam absolutissimam Hippocratis in eo non respiciant; libr. VI. de meth. medendi cap. 5. pag. 144. tom. X. attamen de originibus eius varie sentit. Non separatum hunc librum priscis temporibus ex quorundam sententia a libro de articulis fuisse refert; sed librum de articulis libro de fracturis adhaesisse, communemque habuisse titulum: κατ' ἰητρεῖον, librum hinc qui hoc titulo inter Hippocratis opera prostat, non Hippocratis Coi, sed Hippocratis, Gnosidici filii, esse. Hinc etiam in libro de fracturis, de luxationibus, et in libro de articulis, de fracturis sermonem esse (vid. comm. I. in hunc libr. text. 1. p. 153. et 154. tom. XII. conf. libr. IX. de Hippocr. et Platonis decretis cap. 5. p. 258. tom. V.) *Hippocratem*, Gnosidici filium, huius libri auctorem habitum fuisse a quibusdam, *Galenus* in comm. I. in libr. de diaet. acut. text. 17. p. 15. tom. XI. diserte refert. Recentiorum omnes hunc librum pro genuino habent, solo *Grimmio*, V. Cl. excepto, qui eum mox post Hippocratis tempora, adeoque non ab auo Hippocratis, Gnosidici filio, conscriptum esse autumat. Bonus ceterum ordo, grauitas breuitasque in dicendo et Ionica dialectus, quibus hic liber et liber de officina medici conscriptus est, hunc librum Hippocrate Coo saltim non indignum reddunt.

Codex

Codex libri exstat in collect. Nicetae, et in bibl. Reg. Parif. nr. MMDXLV.

Antiquos huius libri interpretes exstitisse, ex Galeno perspicitur. Supersunt nobis in hunc librum Galeni commentarii, et quidem copiosissimi, tres, cuius codices graeci exstant in bibl. Reg. Parif. nr. MDCCCXLIX. et MMMMMMDCCCLXVI. nec non in bibliotheca Medicea. vid. Bandini III. p. 44. Vertit hos commentarios in latinam linguam *Io. Bernardus Felicianus* et *Vidus Vidius* in chirurgia, e graeco in latinum versa. Parif. 1544. fol.*

Exstant quoque in hunc librum *de fracturis Palladii*, qui post Galeni tempora vixit, scholia. Ea graece et latine edidit cum notis *Anutius Foesius* (sect. VI. p. 19.) Repetiit hanc editionem *Ren. Charterius* in Hippocr. et Galeni operib. tom. XII. Versionem latinam confecit *Iacobus Santalbinus*.

Prodiit hic liber latine cum comm. *Andr. Maximini.* Rom. 1776. 4. mai.

VIII. Περὶ ἄρθρων.

In Cod. MS. Vaticano occurrit post librum de natura pueri, sub titulo: περὶ ἄρθρων ἐκβολῆς. Eadem fere, quae de libro *de fracturis*, veterum de hoc libro sententia est. Memorant eum *Celsus* libr. VIII. cap. 8. *Erotianus*, *Galenus* atque *Palladius*, omnesque praeter *Grunerum* (cens. p. 179.) et *Grimmium* (Band III. p. 565.) ad Hippocratem Coum referunt. Sed Galenus, etsi saepius hunc librum, ceu vere Hippocrateum citat v. g. ad aph. VI. 46. p. 279. et ad aph. VII. 29. p. 305. tom. IX. comm. I. in libr. Hipp. de officin. medici text. 1. p. 3. tom. XII. cet. tamen non raro in aestimandis eius originibus ambiguus haeret, quosdamque hunc librum, qui cum libro περὶ ἀγμῶν cohaeserat, Hippocrati, Gnosidici filio, tribuisse, refert. Palladii adeo temporibus libri scripti exstitisse videntur, quibus hi duo libri cohaerebant; is enim in scholiis in libr. de fracturis, expresse dicit, eum a Galeno in septem partes esse diuisum. (sect. VI. p. 198. Foes.) Et sane Galenus librum de fracturis in *tres*, de articulis vero in *quatuor* partes, tot in vtrumque hunc librum commentarios scribens, diuiserat. Vtrumque hunc librum vnum habuisse auctorem, vix credibile est: vnum idemque argumentum non raro in vtroque tractatur, et quidem iisdem paene verbis. Conscriptus esse videtur *Grimmio* (Band III. pag. 565.) non longe post Hippocratis tempora a viro, in chirurgia plurimum versato.

Codd. libri de fracturis et articulis sunt in biblioth. Reg. Parif. nr MCCCCXLIV. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCXLVI. MMCCLIV. MMDXLV. Cum IV. Galeni. comment. graeci sunt in biblioth. Reg. Parif. nr. MDCCCXLIX. et nr. MMCCXLVIII. In biblioth. Medicea. Sine comment. in biblioth. Card. Radulphi in Reg. Parif. nr. XVI. Montfauc. II. p. 767. In Medicea. Bandini III. pag. 42.

Prodiit Lugd. Bat. vertente A. Foesio. 1628. 4.

IX. Μοχλικός.

Meminit inter Hippocrateos huius libri *Erotianus* p. 22. 152. et Galenus comm. I. in I. prorrhet. text. 4. p. 699. tom. VIII. qui vero eum, quod inutilis sit difficilisque et ex libro de articulis et de fracturis excerptus (comm. I. in libr. de fract. text. 1. pag. 154. tom. XII.) adeoque non ab Hippocrate profectus, illustratione per commentarium indignum iudicauit.

 Referunt

Referunt eum etiam ad spurios libros *Hieronymus Mercurialis*, *Lud. Lemosius*, *Hallerus*, *Grunerus*, *Grimmius*. Foesius vero sect. VI. p. 116. in hoc libro, quae Hippocrates fuse in aliis dixerat, in angustiores fines ab ipso Hippocrate contracta esse adserit. Ordo sane mutilus libri, ex aliis chirurgicis excerpti, cuius adeo prima pars ad librum de ossium natura pertinere videtur, obscura dictio atque ambigua vix permittunt, vt eum pro genuino habeamus. — *Codex* est in collectione Nicetae. — Seorsim edidit graece *F. Morellus*. Paris. 1579. 4. *Maittaire*.

x. Περὶ ἑλκῶν.

Antiqua huic libro Erotiani atque Galeni testimonia non desunt, quem etiam *Hier. Mercurialis*, cens. pag. 18. *Lemosius*, fol 29. et *Foesius* sect. VI. p. 146. pro genuino habuerunt. Sed ordo valde turbatus medicamentaque plura absurda, acria, varie inter se mixta atque composita, quae in eo occurrunt, huncque librum vltimae parti libri de diaeta in acutis similem reddunt, effecere, vt ab *Hallero* biblioth. chirurg. tom. I. p. 11 *Grunero* cens. p. 177. et *Grimmio* Band III. pag. 583. pro spurio haberetur. *Grunerus* eum medico Cnidio cuidam adscribit. Galenus eum commentariis illustrauerat, qui vero hodie desiderantur.

Codices exstant in bibl. Reg. Paris. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLIV. Nuperus est nr. MMCXLVIII. Alius exstat nr. MMCCLIV. In Cai. Gonvill. biblioth. Cantabrig. nr. DCCCCXLIX. graecus exstat in biblioth. Vindob. de Nessel. nr. XLVII. part. III. pag. 53. et in Medicea. Bandini III. pag. 42.

Arabice versus, titulo: *Ketab albothar*. Herbelot. biblioth. orient. pag. 965.

Exstat gr. et lat. cum comm. in Hippocr. Coi chirurgia a Stephano Manialdo edita. Paris. 1619. 8.*

Latine in *Vidi Vidii* chirurgia. Paris. 1544. fol.*

[Gall. cum Comm. Vidi. Lyon, 1555. 8. Par. 1638. 8. item vertente Dissaudeau, Saum. 1612. 12. Mus. Brit.]

Les trois premiers livres de chirurgie pr. *Fr. le Fevre*. Paris. 1555. 8. hunc librum continent.

Italice: Libro d' Ipocrate dell' ulcere, con le note pratiche chirurgiche di Gieuseppe Cignolozzi. In Firenze. 1690. 8.

xi. Περὶ συρίγγων.

Erotianus pag. 22. hunc librum ad θεραπευτικὰ Hippocratis refert, et pertinere aut ad ipsum Hippocratem aut ad virum, qui eum ex Hippocratis pugillaribus conflauerit, curatio fistulae ani per linum probat, quae in hoc libro proponitur, quamque, Foesio iam notante, isagoges auctor et Paulus Aegineta Hippocrati acceptam referunt. Sed non ad Hippocratem pertinere, verum potius ad virum alium, Hippocratis doctrina imbutum, turbatum dicendi genus probat; probant quoque medicamenta, valde et mire composita, in eo laudata, inprimis vero theoria, ex libro de morbis repetita, de pituita et bile, morbis origines praebente. De fistulis ani inscripsisse hunc librum quosdam, Foesius notat. Continuari cum libello de haemorrhoidibus, manifeste spurio, adeoque ipsum esse spurium, *Galenus* iam notabat in glossar.

far. f. v. πήρινα et σευβλήν, et *Hallerus* notat in biblioth. chirurg. tom. I. pag. 11. citatur enim in glossario liber περὶ συρίγγων καὶ αἱμοῤῥοίδων, vt *Hallerus* ibid. notat. — Cod. exstat in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXLII. MMCXLIV. MMCXLVIII. MMCCLIV. In Medicea Bandini III. pag. 45.

Exstat in collect. Vidi Vidii et gr. et lat. in collect. *Manialdi.* Paris. 1619. 8.*

XII. Περὶ αἱμοῤῥοΐδων.

Omnia in hoc libro cum iam dicto de fistulis conueniunt, vt adeo hic liber pars libri de haemorrhoidibus fuisse vtique videatur. Erotianus, Galenus, in glossar. s. v. πήρινα, quos *Foesius* sequitur p. 168. sect. VI. eum pro vere Hippocrateo habent. *Mercurialis*, *Grunerus* pag. 166. *Hallerus* l. c. eum pro spurio habent. A Cnidio quodam medico compositum esse, Gruneius atque Grimmnius Band III. pag. 595. autumant.

Codicem habet Bandini III. pag. 45.

Exstat gr. et lat. cum comment. in collect. *Manialdi.* Paris. 1619. 8.* et seorsim graece. Basil. 1540. 8. — Ad libr. chirurgicos omnes pertinet *Matth. Naruatii* sylua sententiarum ad chirurgiam pertinentium ex libr. Hippocr. desumta. 1632. 8.°

XIII. Περὶ ἐγκατατομῆς ἐμβρύου.

Nullam mentionem fecere huius libri Erotianus atque Galenus, falsoque putat Foesius sect. VI. pag. 194. eum his viris esse subnotatum. Hinc, quum etiam dicendi genere a reliquis libris Hippocratis magnopere recedat, pro spurio habendus est.

Codex exstat gr. in bibl. Vindobonensi, et quidem ex bibliotheca Medicea Florentina, (vid. Bandini III. pag. 44. vbi duo codices memorantur,) descriptus, curante *Io. Sambuco.* vid. de Nessel. Cat. MS. biblioth. Vindobon. part. III. nr. XIV. p. 26. In biblioth. Reg. Paris. exstant nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCXLVI. MMCCLVII. MMDXLV.

XIV. Περὶ ἀνατομῆς.

Erotianus atque Galenus de hoc libro silent, quem omnes reliqui, ne Foesio quidem excepto, pro spurio habent. Hippocratis esse saltim non negat *Trillerus* (de noua Hippocratis editione adornanda p. 12 sq.) Eodem modo scriptus est, quam IV. sectio libri II. epidem. cum eaque aliquo modo nexus, adeoque et ob hanc caussam spurius.

Codices MSS. exstant in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXLVI. et MMCCLIV.

Graece et latine edidit hunc libr. cum commentario vberrimo *D. W. Trillerus* in commentatione de noua Hippocratis editione adornanda, qua speciminis loco libellum de anatome recensuit, emendauit et commentario medico-critico perpetuo illustrauit. Lugd. Batau. 1728. 4.* et in opusc. vol. II. pag. 238 sq.

Io. Godofr. Gunz progr. quo in libr. Hippocr. de anatome aliqua commentatur. Lips. 1728. 4.* Non pauca contra Trillerum monet, de quibus vide ipsum Trillerum Opusc. vol. II. pag. 270.

Latine, ex interpretat. *Io. Reuchlini.* Tub. 1512. 4. *Gunz.* — *Latine* edidit hunc librum cum libro de ossibus, cum quo commixtum eum reperit et de glandulis titulo de anatome, Io. Caius.

Hippocrate de la composition du corps humain et description de toutes ses parties, c. comm. a Io. de la Fargue. a Lyon. 1580. 16. *Du Verd er.* Est forte liber de anatome gallice versus.

XV. Περὶ παθῶν.

Erotiano non noti huius libri meminit *Galenus;* sed eum ad eos retulit, qui Hippocratis δυνάμεως non digni sint, eumque ad Polybum retulit in II. comm. in libr. de diaet. acutor. text. 38. p. 63. tom. XI. conf. gloss. s. v. τελεῖν tom. II. p. 104. Omnesque qui iudicia de Hippocratis operibus tulerunt, eum sequuti sunt, ita, vt etiam *Albanus Torinus* sub Polybi nomine hunc librum in lucem daret. Sed dignus vtique est Hippocrate, siue dictionem, siue argumenti grauitatem respicias, nisi ideo dubites, quod antiquam et scholae Hippocrateae propriam doctrinam de quatuor humoribus iam efformatam exhibeat. *Caelio Aureliano* non notum fuisse, *Halleri* mens est, biblioth. med. pract. tom. I. pag. 73.

Codices Graeci exstant in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCXLVIII. MMCCLIV. In biblioth. Vindobonens. Lambec. VI. pag. 85. et de Nessel. part. III. p. 10 nr. IV. — *Latinus* codex interprete *Francisco Philelpho.* in bibl. Reg. Paris. nr. MMMMMMMXXIII. — Edidit eum sub Polybi nomine *Albanus Torinus.* Basil. 1544. 4. — *Io. Varandaei* commentarii in hunc librum. Lugd. 1658. fol.

XVI. Περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν.

Erotiano non memoratus hic liber a Galeno variis sub titulis, et quidem sub Hippocratis nomine, citatur. Modo enim τὸν μείζονα περὶ παθῶν, (in libr. VI. aph. 27. pag. 263. tom. IX.) modo τὸν δεύτερον περὶ νόσων τὸν μείζονα, modo περὶ ἐμπύων vocat. Confecisse hunc librum medicum ex Cnidia schola, iam Foesii (sect. V. p. 282.) mens fuit, quem deinde sequuti sunt *Io. Henr. Schulze*, in hist. med. per. I. t. III. cap. 4. §. 28. *Hallerus* bibl. med. pract. tom. I. p. 74. *Grunerus*, cens. p. 160. atque *Grimmius* Band III. pag. 607. Et a medico ex hac schola esse compositum, adeoque, quoniam, quid senserint Cnidii, per exempla docet, valde memorabilem, probant multiplicata vehementer morborum genera, atque curandi methodus per fortiora purgantia, lac atque lactis serum, quae Cnidiorum fuit, vt Hippocrates iam notauerat lib. de diaet. acut. §. 1. 2. Methodus quoque, in morborum descriptione ab Hippocrate obseruari solita, in hoc libro non obseruata est. *Euryphontem* eius auctorem fuisse, Foesius, sed parum firma coniectura, autumat.

Codices graeci sunt in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCXLVIII. MMCCXLV. MMCCLIV. In Medicea. Bandini III. p. 43. Mutilus, a Busbeckio Constantinopoli comparatus in biblioth. Vindob. gr. exstat. de Nessel. Cat. part. III. pag. 19.

Praelect. in hunc libr. *Francisc. de S. André.* Cadom. 1687. 12. et *Io. Martini.* Paris. 1637. 4.

XVII. Περὶ

XVII. Περὶ ὄψιος.

Sponio (in praef. ad aph. nou.) atque Hallero bibl. med. pract. tom. I. pag. 73. principium libri περὶ παθῶν esse videtur, sed dicendi genus in vtroque hoc libro non conuenit. Liber hinc de oculorum affectionibus, quem auctor libri περὶ παθῶν se scripturum promiserat, hic de visu liber non est, quem quoque Galenus non nouit, neque Erotianus. Fragmentum alius libri esse videtur, et absque plurimo ordine scriptum.

Codices graeci sunt in bibl. Reg. Parif. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCXLVI. MMCCLIV. MMDXLV. In Medicea Bandini III. pag. 44.

Hippocratis de morbis et remediis oculi liber *orobice* exstat in libris Narcissi, archiepiscopi Dublinensis. Cod. Brit. nr. MCCXII. Ketab alain men albeden le Bokrath. Herbelot. pag. 488.

Oculorum scarificatio, quae in hoc libro primum proponitur, his libris ansam dedit:

Io. H. Hampe diss. de scarificatione oculari Hippocratica. Duisburg. ad Rhen. 1721. 4.* — *B. Dau. Mauchard* ὀφθαλμόξυσις nou-antiqua, seu Woolhusiano-Hippocratica operatio, e textu graeco eruta. Tubing. 1726. 4.* — *Io. Zach. Platner* diss. de scarificatione oculorum. Lips. 1728. 4.* et in Opusc. tom. I. p. 39. — Eiusd. progr. de chirurgia ocularia. Lips. 1735. 4.* et in Opusc. tom. II. p. 49. — *D. W. Triller* exercit. de scarificatione et vstione oculorum, ab Hippocrate descripta. in Opusc. vol. I. pag. 463.

XVIII. Περὶ νούσων *Liber I — IV.*

Exstabant apud veteres libri περὶ νούσων sub *Hippocratis* nomine, sed non iidem, qui hodie sub hoc nomine prostant: quae enim veteres ex his libris citant, in iis non leguntur. *Galenus* duos libros Hippocratis de morbis magnos duosque paruos habet, ipsique adeo *Foesio* sect. V. p. 258. non constat, quinam de morbis minor primus Galeno dicatur. *Caelius Aurelianus* etiam consilia citat ex libro Hippocratis de morbis, quae saltim in his, quos nunc enarro, libris non leguntur. Galenus quoque, Foesio monente, l. c. τυφανίην memorat ex libro de morbis, quae in his non reperitur. Hinc alios libros veteribus exstitisse Hippocratis de morbis, aut hos, qui nobis supersunt, valde esse mutilatos, certum est. Alterum de morbis librum *Galenus* comm. I. in Hipp. epid. VI. text. 29. p. 387. 388. tom. IX. citat, et τὸν περὶ νούσων Ἱπποκράτει γεγραμμένον vocat, alios autem de morbis et de passionibus libros Hippocratis suis temporibus exstitisse, inde patet, quod libri de passionibus internis initium (in VI. aph. 27. p. 263. tom. IX.) atque loco modo citato et huius libri prima verba adduxerit, atque locum περὶ πελίης νόσου, qui in hoc libro de morbis altero §. 66. p. 90. tom. II. Lind. occurrit, citauerit et magna ex parte in commentarios suos transscripserit. Alter itaque, qui in Hippocratis operibus prostat, de morbis liber Galeno simpliciter περὶ νούσων dictus est. Hunc vero alterum nostrum librum priscis temporibus *primum de morbis* fuisse, ex *Caelii Aureliani* citatione alterius libri de morbis perspicitur, qui loca quoque quaedam ex eo dedit, quae in tertio, qui de morbis in Hippocratis operibus est, libro, reperiuntur, quod collatis locis *Caelii*, libr. III. chron. cap. 4. p. 191. cum libr. III. de morbis §. 11. p. 112. Lind. tom. II. et loc. libr. III. acutor. morbor. cap. 17. p. 240. cum libr. III. de morb. §. 15. p. 105. tom. II. Lind. manifeste intelligitur. Et hic secundus et tertius de morbis liber sine dubio

περὶ

περὶ νόσων α' et β' eſt, quem Erotianus p. 22. ceu Hippocrateum citat. Sed primus liber et quartus de morbis quosnam titulos habuerint, difficulter penitus eruitur. Libri enim περὶ παθῶν et περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν cum titulis libri I. et IV. de morbis confuſi a veteribus ſunt. Liber περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν Galeno in VI. aph. 27. ὁ μέγας περὶ παθῶν dicitur. Duos vero de morbis magnos, et duos paruos aliquoties memorauit Galenus in exegeſi vocum Hippocratis, adeoque liber primus et quartus de morbis et liber de affectionibus tres ſunt, quos Galenus, et quidem *duos paruos de affectionibus* vocauit, vnus vero ex maioribus de affectionibus fuit.

Antiquos iam de vero horum librorum auctore incertos fuiſſe, Dioſcoridemque librum de morbis ineditis libris II. Hippocrati, Theſſali filio adſcripſiſſe, Galenus comm. I. in Hipp. epid. VI. text. 29. pag. 387. tom. IX. memorat. Alios *Polybo* libros *de morbis* tribuiſſe, ex Galeno liquet ad VI. aph. 1. p. 248. tom. IX. Galenum ſaltim *de morbis* libros, quos nouerat, Hippocrate dignos non cenſuiſſe, ſed ſpurios, intelligitur ex II. comment. in libr. Hipp. de diaeta acutor. text. 38. p. 63. tom. XI. Et ſane, ſi etiam ordo, qui concinnus in iis vtique eſt, non deſideratur, deſideratur tamen Hippocratis doctrina, ingenium, exacta morborum enarratio et medelae ſimplicitas. Multa Cnidiorum ingenium redolent, indeque non eſt, quod diſſentiamus a Foeſio, qui hos libros ei tribuit, qui librum περὶ γυναικείων ſcripſerit, et quidem medico ex ſchola Cnidia. Eandem ſententiam *Hallerus* bibl. med. pract. tom. I. p. 71. et *Grunerus* p. 155. habent. Alterius tamen lib. IV. ſcriptoris videri, *Hallerus* putat, qui poſt Ariſtotelem vixerit. vid. biblioth. botan. tom. II. p. 620. et Hier. Cardan. de ſanit. tuend. lib. III. [Hippocrati abiudicat *Reineſ.* epiſt. 49. ad Hofmannum pag. 451.]

Quatuor de morbis librorum codd. graeci exſtant in biblioth. Reg. Pariſ. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCXLVIII. MMCCLIV. MMDXLV. In bibl. Medicea Bandini III. p. 42. — Libri III. priores exſt. in bibl. Vindobonenſ. Lambec. VI. pag. 85. et de Neſſel. part. III. pag. 20. nr. IV.

Gr. et lat. prodierunt ex verſ. *Georg. Pylandri.* Pariſ. 1540. 4. *Falc. Raſt.* [Gr. lat. cum praelection. Io. Martini, ed. a M. Renato Morello, Par. 1637. 4. Muſ. Brit.] — *Petri Salii* Diuerſi comm. in quatuor Hipp. libr. de morbis. Francof. 1602. fol.* 1612. fol *Lind.* 1646. fol.° — *G. D. Coſchwitz* de ſpadone Hippocratico lib. I. de morbis. Hal. 1721. 4.* — *G. E. Stahl* de febre lethifera Hipp. ad lib. de morb. II, 4. Hal. 1711. 4. — *Andr. O. Goelicke* de morbo ructuoſo Hipp. de morb. lib. II. Francof. ad Viadr. 1734. 4. — *I. Gfr. Brendel* pr. de morbo craſſo Hipp. Gott. 1747. in Opuſc. part. I. pag. 166.

XIX. Περὶ γυναικείων. α'. β'.

Erotiano, *Galeno* probe notus hic liber, ab illo inter Hippocratis ſcripta relatus, ab hoc vero non plane dignus Hippocrate habitus comm. III. in II. epid. Hipp. t. 95. pag. 179. tom. IX. et in permultis ſpuriis Hippocrateis libris citatus, v. g. περὶ ἐλλεβορισμοῦ, pag. 612. tom. I. Lind. περὶ γονῆς, περὶ ἀφόρων, περὶ νόσων, ab omnibus pro ſpurio habitus eſt, Lemoſio, qui eius ne quidem meminit, Mercuriali, Hallero, Grunero. Profectus eſſe videtur ab eo, qui librum IV. *de morbis*, librum *de genitura*, *de virginum morbis* et de *helleboriſmo* confecit, notante quoque *Foeſio* ſect. V. pag. 306. Ad libros, ex Cnidiorum mente ſcriptos, *Grunerus* p. 172. refert. Et ſane morborum deſcriptiones plurimas ſugitiuo

gitiuo calamo exaratas et medicamentorum farraginem inconditam, quam vix ab Hippocratis aetate expectaueris, continent. Notha, seu adiecta, quae a p. 520. tom. II. Lind. leguntur, Foesius ex membranis Vaticanis adposuit. vid. not. ad hunc libr. *Foes.* sect. V. p. 331. Secundus liber continuatio prioris est et, quod voces eaedem testantur, in vtroque libro repetitae, ab eodem auctore compositus.

Codices graeci exstant in bibl. Reg. Paris. nr. MMCXL. duo MMCXLI. duo MMCXLII. duo MMCXLIII. duo MMCXLIV. duo MMCXLVI. duo MMCCXLII. duo MMDXLVIII. In bibl. Vaticana. In bibl. D. Marci. In Medicea Bandini III. pag. 45. In Vindobonensi Lambec. V. pag. 85. de Nessel. part. III. pag. 20. nr. IV. — *Arabice* Herbelot.

Liber I. prodiit interprete *Maur. Cordaeo.* Paris. 1585. fol. Basil. 1586. 4. † Et in Gynaeceorum tom. III. Et in Gynaeceis Isr. Spach. Arg. 1597. fol. *

XX. Περὶ παρθενίων.

Veteribus ignotus liber, qui eiusdem auctoris esse videtur, qui libros *περὶ γυναικείων* scripsit. Prooemium librorum de muliebribus *Foesio* sect. V. p. 291. esse videtur. *Grunerus* p. 170. auctori libri *περὶ ἱερῆς νόσου* eum tribuit, cum quo in caussis pertractandis aliquo modo conuenit.

Codices graeci exstant in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCXLVI. MMDXLV. In Medicea Bandini III. pag. 45.

Maurit. Cordaei edit. gr. et lat. cum adnotat. prodiit Paris. 1574. 8. * — *Io. B. Donati* comment. Luccae. 1582. 4. *Falc.* Francof. 1591. 8. — *Claudii Tardy* paraphrasis in libr. de virginum morbis. Paris. 1648. 8. *Burm.* — *Io. Stephani* comment. Venet. 1635. fol.

XXI. Περὶ γυναικείης φύσιος.

Excerpta plurima continet ex libris *περὶ γυναικείων*, notantibus *Foesio* sect. V. pag. 292. et *Hallero* bibl. med. pract. tom. I. p. 71. et insuper morbos et medicamenta infinite multiplicata, multa quoque contra Hippocrateae scholae mentem dicta, medicamenta foetum corrumpentia, abortum concitantia.

Codd. Graeci sunt in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIV. MMCCLIV. MMDXLV. In Medicea Bandini III. p. 45. [De feminea natura et de feminarum morbis, Fab. Caluo interpr. Par. 1526. 12. Mus. Brit.]

XXII. Περὶ ἀφόρων.

Librorum *περὶ γυναικείων* veluti adpendix, quam *Erotianus* citat pag. 22. et *Galenus* in glossar. et in comm. III. in II. epid. Hipp. text. 35. p. 179. tom. IX. verum non ceu talem, qui ab Hippocrate profectus sit.

Codices Graeci exstant in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCXLV. MMCXLVI. MMCCLIV. MMDXLV. In Medicea III. pag. 45.

XXIII. Περὶ ἐπικυήσιος.

Siue, vt Hier. Mercurialis ſcribit, περὶ κυήσιος καὶ ἐπικυήσεος, cenſ. p. 36. a veteribus non memoratus.

Codd. exſtant in bibl. Reg. Pariſ. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCXLVI. MMCCLIV. MMDXLV.

XXIV. Περὶ ἱερῆς νόσȣ.

Memorat hunc librum inter Hippocrateos *Erotianus* p. 22. et *Galenus*, etſi alio loco, (comm. in VI. epid. VI. text. 7. pag. 550. tom. IX.) auctorem non dicat; alio tamen loco (comm. I. in Hipp. prognoſt. text. 4 p. 588. tom. VIII.) Hippocratis eſſe diſerte adſerit. *Caelius* quoque *Aurelianus* l. diut. cap. 4. p. 219. eum ad Hippocratem refert, nec non ex recentioribus *Foeſius* ſect. III. p. 145. *Iul. Caeſ. Scaliger.* in comm. in Hipp. de inſomniis atque *Trillerus* in epiſt. med. crir. ſuper I. et III. epid. p. 190. 197. in Opuſc. vol. II. *Democrito* hunc librum adſcribere non dubitarunt *Andr. Caeſalpinus* lib. V. art. med. cap. 1. et *Antonius Ponce de Sancta Cruce* in praelect. Valliſoletanis ſ. comm. ad hunc librum. Vid. *Menag.* ad Laert. p. 414. *Philotimo* cuidam tribui, *Trillerus* refert l. c. [De titulis atque argumento libri vid. *Petrum Petitum* ad Aretaeum pag. 77.]

Memorabilis ceterum liber, qui ſupernaturales morborum cauſas plane reiicit atque elegans, totus dogmaticam ſcholam iam efformatam redolet, adeoque ipſo Hippocrate recentior eſt. Neque oratio Hippocraticae breuitati reſpondet. Indeque hunc librum pro ſpurio quoque habuere *Lemoſius*, qui eum ad Hippocratem, Draconis filium, refert. cap. 7. p. 33. *Hier. Mercurialis*, p. 33. qui ſimul memorat, in codicibus graecis ante hunc librum cenſuram oppoſitam legi, in qua ſcriptor teſtatur, eum minime germanum eſſe Hippocratis, *Hallerus*, biblioth. med. pract. tom. I. pag. 69. atque *Grunerus* pag. 162.

Codd. graeci ſunt in biblioth. Reg. Pariſ. nr. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCCLIV. MMDXLV. In bibl. Vindobon. Lambec. VI. p. 85. et de Neſſel. part. III. p. 19. nr. IV. In bibl. D. Marci. In Medicea Bandin. III. p. 43.

Pontii de Santa Cruce praelectiones Valliſoletanae in hunc libr. Madrit. 1631. fol.* [quas valde laudat *Caſaubon.* lib. de enthuſiaſmo, cap. 2. p. 21. et cap. 3. p. 67. *Heumann.*]

XXV. Περὶ μανίης.

Citat auctor libri, veteribus non memorati, *de morbo ſacro* librum et epidem. V. Ipſe vero hic liber citatur in Hippocratis ad Damagetum p. 916. tom. II. Lind. epiſtola.

Codex graecus eſt nr. MMCXL. bibl. Reg. Pariſ. imperfectus.

Seorſim prodiit cum nonnullis aliis Hippocr. interprete *Iano Cornario.* Colon. 1542. 8. *Gunz.* Baſil. 1582. 8.

XXVI. Περὶ φαρμάκων.

Siue περὶ καθαιρόντων φαρμάκων, multa ex aphoriſmis habet et a veteribus non memoratur. Liber φαρμακίτιδος, hodie deperditus, quem auctor libri *de morbis* aliquoties

quoties citat, non est, quum de alui purgatione, secundum quatuor humores instituenda, tantum agat.

An sit liber *de solutiuis*, cuius cod. exst. in bibl. Mertonienſ. nr. DCCXXIX. Cod. Brit. dubium est. Exstat et codex graecus, ni fallor, in MS. If. Vossii. Montfauc. in biblioth. Anglican. nr. MMCCXCVII. I. pag. 677.

Edidit gr. *Io. Caius*, cum quibusdam scriptis Galeni. Basil. 1544. 4. — Graece ad calcem breuiarii *Nicephori Constantinopolitani* ex Cuiaciano codice descriptum edidit *Dionys. Petauius*. Paris. 1616. 8. gr. et lat. ex proprio cod. et cum notis edidit *F. Morellus*. Paris. 1617. 12. 1621. 12.

Gr. et lat. cum interpret. et comm. *Io. Heurnii*, in libro: *Hippocratis Coi prolegomena et prognosticorum libri III.* Lugd. Bat. 1703. 4.* p. 108. et saepius. vid. supr. sub prognost.

Ad calcem postremae edit. *Foesii*. Geneu. 1675. fol. cum *Heurnii* interpretatione et notis.

Latine cum *Rhasis* opusc. et aliis, titulo Hipp. de farmaciis. Venet. 1497. fol.* cum Guinterii anat. institut. et Theophili de corporis humani fabrica libr. V. prodiit *Guinterio* interpr. Basil. 1539. 4.° cum *Apicio* et aliis de medicamentorum vsu. Paris. 1541. 8. Inter medicos antiquos graecos, ex vers. Iunii Pauli Crassi. Basil. 1581. 4. pag. 147.

XXVII. Περὶ ἐλλεβορισμοῦ.

Initium libri περὶ ἐλλεβορισμοῦ esse librum περὶ φαρμάκων *Heurnius* p. 108. putat; sed num hunc intellexerit, dubium est. Excerptus hic est ex aphorismis, praenotionibus, praedictionibus et libro de diaeta acutorum, quos libros omnes se scripsisse auctor adfirmat. Librum quoque *de morbis mulierum*, ceu suum, memorat.

XXVIII. Περὶ ὑγρῶν χρήσιος.

Consarcinatus liber ex aphorismis aliisque, Foesio monente sect. IV. p. 33. membranis, neque ab *Erotiano* et *Galeno* memoratus, adeoque spurius, etsi *Io. Nardio* ideo legitimus videatur, quod veteres eius passim meminerint.

Codices sunt in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCCLIII. MMCCLIV.

Commentatus est in hunc libr. *Io. Nardius* in nocte geniali prima. Bonon. 1656. 4.†

XXIX. Περὶ φυσῶν.

Referunt hunc librum ad Hippocratem *Erotianus* p. 22. atque *Galenus*, nec non *Gregorius Nazianzenus*, *Io. Stobaeus*, alii. *Mercurialis* secundae classi accenset, et iure quidem: mere enim ad θεωρίαν spectat, neque conscriptus esse potest, nisi post Hippocratis tempora, efformata penitus dogmaticorum secta. Ad pneumaticorum tamen quod *Clericus* quidem credidit, hist. de medic. part. I. lib. III. 4. p. 137. sectam non pertinet, quod probauit Cl. *Osterhausen* in diss. exh. historiam sectae pneumaticorum. Altorfii, 1791. 8.

Codices Graeci exstant in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCCLIII. MMDXLV. In bibl. D. Marci. In Medicea Bandini III. p. 44.

 Graecus

Graecus est forsan codex, qui exstat in bibliotheca Io. Mori, episc. Noruicens. nr. MMMMMMMMMCCXXXIX. Montfauc. I. pag. 687. *Graecum* huius libri codicem in bibl. Vaticana nr. CCXVI. memorat Foesius, in not. in libr. de ossium natura. *Latini* in biblioth. Reg. Paris. nr. MMMMMMMXXIII. MMMMMMMLXIII.

Prodiit gr. et lat. *Iano Cornario* interprete. Basil. 1529. 4. *Gunz.*

Vertente *Adriano Alemanno* cum commentar. Paris. 1557. 8.°

Io. Morisoti commentarium graec. citat Spachius p. 86.

Interprete *Franc. Philelpho*, aut *Constantino Lascari.* Paris. 1525. 12. *Houss.* — *Latine* vertente *Fabio Caluo.* 1527. 12.

XXX. Περὶ ἀδένων.

Scripturum se auctor libri περὶ ἄρθρων §. 12. p. 768. tom. II. Lind. librum περὶ ἀδένων οὐλομελίης promiserat, qui hic περὶ ἀδένων non est, notante iam *Galeno* in comm. I. in libr. Hippocr de artic. text. 46. p. 314. tom. XII. sed a iuniore medico scriptus, qui et dicendi genere et ingenio multum ab Hippocrate Coo superetur. Commemorari hunc librum a nullo veterum medicorum, nec ab iis, qui indices scripserunt, *Galenus* l. cit. refert. Nec Erotianus hunc librum memorat. — *Codex* exstat in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCCLIV. — [conf. *Saxe* diss. Obseruatt. medicae. Vtrecht. 1782. pag. 3.]

XXXI. Περὶ ὀδοντοφυΐης.

Non memoratus ab Erotiano atque Galeno, fere practici argumenti est, et ad imitationem dictionis Hippocrateae conscriptus. — *Codices Graeci* sunt in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXLVI. MMCCLIV.

XXXII. Περὶ διαίτης. α΄. β΄. γ΄.

Ab *Erotiano* non memoratus hic liber modo περὶ διαίτης a *Galeno* inscribitur in I. libr. de alimentor. facult. cap. 6. p. 314. et cap. 28. p. 329. tom. VI. modo περὶ διαίτης ὑγιεινῆς, in comm. I. in Hippocr. de diaet. acutor. text. 17. p. 15. tom. XI. modo ὑγιεινὸν διαιτητικόν. Περὶ φύσεως ἀνθρώπου καὶ διαίτης inscribi librum, in tres partes diuisum, idem *Galenus* I. de alim. facult. cap. 1. pag. 306. tom. VI. refert. Totum vero hunc librum antiquissimum esse, Galenus testatur; verum non Hippocratis, et aut referri ad *Euryphontem*, aut *Phaontem*, aut *Philistionem Locrum* (de quo vid. quae viri docti ad *Gellium* XVII. 11. et ad *Diog. Laert.*) aut ad *Aristonem*, aut ad *Pherecydem*, aut ad *Philetem*, vel ad alium quendam veterum: multis enim hunc librum esse adscriptum. Monet vero simul, hos viros omnes priscos esse, nonnullos quidem Hippocrate vetustiores, alios ei coaeuos fuisse. Verba eius haec sunt: εἰ γὰρ καὶ μὴ Ἱπποκράτους ἐστὶν ἐκεῖνο τὸ βιβλίον, ἀλλ᾽ Εὐρυφῶντος, ἢ Φαῶντος, ἢ Φιλιστίωνος, ἢ Ἀρίστωνος ἤ τινος ἄλλου τῶν παλαιῶν, εἰς πολλοὺς γὰρ ἀναφέρουσιν αὐτὸ, πάντες ἐκεῖνοι τῶν παλαιῶν ἀνδρῶν εἰσιν, ἔνιοι μὲν Ἱπποκράτους πρεσβύτεροι, τινὲς δὲ συνεχμακότες αὐτῷ. Comm. I. in libr. de diaet. in acut. text. 17. p. 14. 15. tom. XI. conf. locum fere penitus eundem, nisi quod auctorem Hippocratem huius libri a quibusdam haberi referat, in libr. I. de alim. facult. cap. 1. pag. 306.

Et

Et haec quidem *Galeni* sententia de toto hoc libro fuit, non de primo tantum, vt quidam haec Galeni loca intellexerunt. τὸ πρῶτον ἀφέσηκε πάμπολλα τῆς Ἱπποκράτυς γνώμης iudicium *Galeni* de primo est l. c. de alim. facult. et maximam partem ex Heracliti philosophia petita continet. (vid. *Gruner.* cens. pag. 96.)

Alterum librum Hippocrate satis dignum *Galenus* l. c. ex lib. I. de alim. cap. 1. censet; eius vero duplex initium fuisse refert, quod ex libri principiis ipsis, quae exhibuit, intelligitur. Aliis scilicet in exemplaribus initium libri a §. 7. edit. Lind. tom. I. p. 214. fuit: σιτίων δὲ καὶ πομάτων δύναμιν ἑκάστων, κ. τ. λ. in aliis vero a §. 1. p. 210. χωρέων δὲ θέσιν, κ. τ. λ. Multa ex hoc libro Celsum mutuasse, *Foesius* sect. IV. p. 106. refert. Multa praeterea, praesertim, quae ad anatomen pertinent, adiecta esse huic libro, Galenus suspicatur libr. VI. de Hippocr. et Platonis decretis cap. 3. pag. 186. 187. tom. V.

De tertio libro *Galenus* iudicium suum non tulit, nisi quod generatim dicat, omnes tres libros ad Hippocratem referri a quibusdam. Ad *Herodicum Selybranum*, medicinae gymnasticae auctorem, refertur hic liber a Clerico hist. de med. part. I. lib. III. 13. pag. 177. quoniam in eo gymnasiorum exercitia ad bonam valetudinem vehementer commendantur. Diuersorum auctorum hos tres libros opus esse, ipsa eorum lectio probat.

Codices Graeci librorum III. sunt in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXL. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCXLVIII. MMCCLIV. MMDXLV. In bibl. Vindob. de Nessel. part. III. p. 20. nr. IV. In bibl. D. Marci Venet. In Medicea Bandini III. p. 42. In biblioth. Bodleiana codex latinus est nr. MMMDXLI. — Liber I. solus exstat in biblioth. Reg. Paris. nr. MMMMMMMXXVII.

Des Maizeux explication d'une passage d'Hippocrate dans le livre de la diete in histoire critique de la republique des lettres tom. XI. pag. 52 sq. et ibid. pag. 290.

Io. Matth. Gesner ψυχαὶ Ἱπποκράτυς. Gott. 1737. 4.* vid. Suppl. ad nou. act. erud. tom. III. sect. X. p. 449. et in Comm. soc. Reg. Gott. tom. III. — Dissertation sur l'origine des êtres animés suivant le systeme d'Hippocrate, par Mr. *Heinius*, in: Memoir. de l'Acad. Royale des sciences de Berlin. 1745. pag. 101.

XXXIII. Περὶ ἐνυπνίων.

Ob initium libri huius: περὶ δὲ τῶν τεκμηρίων τῶν ἐν τοῖσιν ὕπνοισιν Foesius sect. IV. p. 113. hunc librum pro continuatione libri III. de diaeta habet, et *Hallerus* eiusdem sententiae est in bibl. med. pract. tom. I. p. 80. Similia enim praecepta de alimentis addendis, detrahendis, de medicina gymnastica in eo proponuntur.

Codices Graeci exstant in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCCLIV. MMDXLV. In bibliotheca Vindobonensi de Nessel. cat. MS. graec. bibl. Vindob. part. IV. nr. CXCII. pag. 109. In Medicea Bandini III. pag. 44. [inter codices gr. MSS. Nanianos pag. 442.]

Graece editus est apud Morelium. Paris. 1557. 12.* vid. sub prognostico titulum.

Gr. et lat. cura *Iusti Velsii.* Basil. 1543. 4.†

Gr. et lat. cum aliis apud Morellum. Paris. 1557. *Maittair.*

Latine. Editionem ab anno 1479. citat *Spachius*, in elench. medic. pag. 82.

Andrea Brentio interprete. 4. f. loc. et anno.* 15. foliorum, fine titulo, custodibus, signatura et paginarum numeris. Praemissa est *Andr. Brentii* epist. ad Zachariam Barbarum, Venetorum oratorem, deinde Brentii epistola ad Sixtum, (Xystum vocat) Pontificem, posteaque fol. 5. liber *de insomniis* sequitur. Post hunc librum Brentii epistola ad Ni. Gupalatinum legitur. Descripsit hunc librum probauitque eum anno 1471. et quidem Romae typis esse excusum *M. Denis* in den Merkwürdigkeiten der K. K. Garellischen Bibliothek. nr. 114. pag. 207. 208.

Apud *Symphorianum Campegium*, saec. XV. vt videtur, vergente. — In Rhazis et alior. opusc. collect. Veneta, et quidem ex A. Brentii versione, mox descripta, cum epist. Brentii ibi dictis omnibus 1497. fol. Et in articella. — Vertente *Fabio Caluo*, cum aliis. 1527. 12.

Iusto Velsio interprete. Antwerp. 1541. 8.† *Ang. Ferrerii* liber de somniis, Hippocratis de insomniis, Galeni de insomniis, Synesii de somniis. Lugd. 1549. 12.* — cum *Iul. Caes. Scaligeri* versione et commentario atque *Aristotelis* libellis de somno, vigilia, insomniis et diuinatione. Lugd. 1538 4. 1539. 4. *Rast.* [Lugd. 1549. 12. Mus. Brit.] Geneu. 1561. fol. ad calcem eiusdem librorum VII. poetices. Geneu. 1561. fol. Catal. bibl. Bunau. I. p. 95. Giess. 1610. 8. Amst. 1658. 12. — Auctus et recognitus idem l. fol. f. loc. et ann. *Gunz.* — *I. Coile* de cognitu difficilibus in praxi ex libro Hippocr. de insomniis. Venet. 1628. 4.

XXXIV. Περὶ φύσιος ἀνθρώπε.

Si, quod quidem Galenus credidit in comm. I. in hunc libr. text. 1. p. 94. 95. tom. III. et text. 42. p. 126. Plato hunc librum coram oculis habuit, quum animi naturam secundum Hippocratis methodum se inuestigaturum diceret in Phaedro pag. 371. vol. X. edit. Bipont. hic liber ex Hippocratis omnibus is foret, cuius genuinae origines ab antiquissimo viro essent probatae. Sed Platonem ad hunc in hoc loco librum respexisse dubium est, et, licet huius libri mentionem faciant *Erotianus* pag. 22 *Galenus*, *Palladius* comm. in libr. Hippocr. de fract. sect. VI. p. 247. Foes. et *Macrobius* in VI. saturn. cap. 5. omnesque hi illum pro genuino habeant; tamen *Galeni* iam temporibus quidam fuere, qui eum pro spurio haberent, et quidem alii Galeno antiquiores, alii vero ipsi coaeui, et studio contradicendi Galeno, vt ipse narrat, in comm. I. ad hunc libr. prooem. p. 94. 95. tom. III. permoti. Quosdam Polybo hunc librum tribuisse comm. I. in hunc libr. text. 42. pag. 126. et text. 1. pag. 95. et comm. II. pag. 149. alios vero Thessalo comm. II. in hunc libr. text. 1. pag. 129. tom. III. ipse Galenus refert.

Sed Galenus, qui ad hunc librum illustrandum non solum commentarios duos in eum scripsit, verum etiam peculiarem librum: περὶ τῶν καθ' Ἱπποκράτην στοιχείων, qui in tomo III. edit. Chart. legitur, in defendendis genuinis originibus prioris partis huius libri acerrimus est, quae suo tempore 240. στίχες continebat, humorumque naturam et constitutionem corporum ex calido, frigido, sicco et humido docebat. Hanc partem eam esse, quae Hippocrateae doctrinae prima fundamenta contineat, et quam Plato iam legerit, adeoque summe germanam, non sine acerbitate plurima in aliter sentientes locis iam citatis, inprimis in prooem.

prooem. ad comm. I. in hunc librum notat. Eaque pars vsque ad §. 17. partem plurimam edit. Lind. tom. I. pag. 273. progreditur.

Quae in vltima parte §. 17. p. 273. edit. Lind. et in sequentibus continentur, adiectitia putat, quae plurima, absque vllo ordine enarrata, ad pathologiam, therapeuticen atque diaetam pertinentia contineant. Haec Dioscorides in editione sua asterisco iam, ceu notha, notauerat, *Thessali*, Hippocratis filii, esse suspicatus. vid. Galen. comm. II. in hunc libr. text. 1. p. 129. tom. III. Alii *Polybo* hanc partem adscripserant. (Gal. comm. II. in hunc libr. p. 149.) Et verius quidem: *Aristoteles* enim libr. III. de histor. animal. cap. 3. multa ex hoc libro ad verbum fere excerpsit, quae §. 20. p. 275. tom. I. Lind. leguntur, eaque Polybo expresse tribuit, ita, vt hic pro huius saltim huius libri partis vero auctore habendus sit, si, quod ego fere crediderim, non totius libri auctor exsistit. Ex multis aliis libris hanc partem esse compositam, et lectio illius probat, et ipsius Galeni testimonium, in prooem. ad comm. I. in hunc libr. p. 95. tom. III. Eiusdem cum *Galeno* sententiae et recentiores sunt, nisi quod vix certe dici posse, quae in hoc libro Hippocratis sint, statuant. conf. *Haller.* bibl. anat. tom. I. p. 17. et art. med. princip. tom. I. p. 33. *Gruner.* p. 99 sq. Antiquos hunc librum libris de diaeta adiunxisse, notat Foes. in not. ad hunc libr. sect. III. pag. 95.

Codices MSS. exstant graeci in bibl. Reg. Paris. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIV. MMCXLVI. MMCCLIII. MMCCLIV. MMDXLV. et latinus nr. MMMMMMDCCCLXV. In bibl. Cai. Gonvill. Cantabrig. nr. DCCCCLIX. In biblioth. S. Remigii Rhemens. nr. DXLVIII. Montfauc. II. pag. 1289.

Ketab al thabiut, de homine, opera *Honain* arabice versus, forsan hic liber est. vid. Herbelot. Exstat cum expositioue Galeni arabice versus ab *Honaino*, filio Isaac, Syro Iacobita in bibl. Palat. Medicea. vid. *Assemanni* Codd. orientales bibl. Palatinae Mediceae. Florent. 1742. fol. nr. CCXXVI. pag. 354. Eiusd. *Honaini* commentarius, siue potius paraphrasis in hunc Hipp. libr. et Galeni comm. exstat in bibl. Palat. Medicea nr. CCXXVI. *Assemann.* ibid.

Prodiit graece cura *Albani Torini*, cum prognostico et iureiurando. Basil. 1536. 8.* [1543. 8. Mus. Brit.] Paris. 1548. 4.* [Lugd. 1548. 1558. 12. Mus. Brit.] Bremae. 1584. 4. Lugd. Batau. 1627. 8. [Gr. lat. Lugd. 1570 12. Mus. Brit.]

Latine. Andr. Brentio vertente, in collect. Symphoriani Champerii in 8. sine loco et anno edita.* Eadem versio exstat in operum quorundam Rhasis coll. Venet. 1497. fol. In articella. Andr. Brentio vertente. Lugd. 1506. 8. Paris. 1516. 4. Cum Galeni de sectis libro et Alexandro Aphrodiseo, *Brentio* interprete. Paris. apud H. Steph. 1518. 4. Cum Hippocr. de victus rat. in acutis liber de natura humana prodiit Brentio interprete. Paris. ex offic. Colinaei. 1524. 12.* — *Guil. Copo* vertente. Lugd. 1525. 8. Ex recens. *Rabelaesi*, et quidem *Andr. Brentio* interprete, Lugd. 1532. 12.* vid. titulum sub prognostico. [cum Pauli Sismi Commentario Roterod. 1689. 12. laud. in Cat. Mus. Brit.]

Iam ante Galenum plures in hunc librum erant commentati. *Sabini* in eum commentarium *Galenus* citat in comm. II. in hunc libr. text. 22 p. 148. tom. III. Anonymi comm. lat. exstat in biblioth Reg. Paris. nr. MMMMMMMXXVI. Galeni in hunc librum comm. exstant lat. in bibl. Medicea plut. 59. Montfauc. I. pag. 356. et in bibl. D. Marci Venet.

Galeni

Galeni commentarii II. in hunc librum prodierunt latine, cum libro ipso, *Hermanno Cruserio* interprete. Paris. 1531. 4.* Iterum cum ipso libro et Hippocr. de victus ratione salubri libro cum Galeni commentario *Herm. Cruserio* interprete. Paris. 1534. 12.* Venet. 1538. 12. [Paris. 1539. 12. Cat. Mus. Brit.]

Andrea Brentio interprete. Lugd. 1549. 16.

Io. Rochon comm. in hunc libr. exstant in biblioth. Reg. Paris. nr. MMMMMMMXXV. *Io. Gostlini* praelect. MS. in eund. in coll. Cai. Gonvill. Cantabrig. Cod. Brit. nr. MCXXVII. *Symphorianus Campegius* hos commentar. in collectionem opusculorum recepit. — Praeter Io. Guintherii et Io. Stephani Bellunensis enarrationes in hunc librum exstant *Iac. Sylvii* scholia. Lugd. 1549. 16.† — *Eustachii Quercetani*, cum schol. in Galeni libr. III. de temperament. Basil. 1549. 8.* — *Stephani* Paparellae commentarii II. Venet. 1551. 4.* — *Io. Bapt. Montoni* perioche. Venet. 1560. 8.

Blasii Hollerii cum textu gr. et lat. etc. Galeni comment. latine factis. Basil. 1536. 8.* 1562. 8.* et in Opp. Maceratae. 1582. fol.*

Lat. versus cum textu graeco, et paraphrasi explicatus ab *Hier. Massario.* Argent. 1558. *Gunz.* 1564. 4.* — lat. cum paraphrasi et explicat. *Iacobi Scutellarii.* Parm. 1568. 8.* et *Io. Fr. Schroeter.* Ien. 1585. 8.* qui Scutellarii paraphrasin fere repetiit. — *Iacobi Segeratae.* Valent. 1596. *Bodlei.* — *Io. Heurnii.* Lugd. Bat. 1609 4.* et in Operib.* — *Barth. Perdulcis* in Iac. Syluii anatomen et in libr. Hippocr. de natura humana commentarii. Paris. 1643. 4.*

Gallice vertit et commentarium addidit *Io. de Bourges.* Paris. 1548. 16.

XXXV. Περὶ τροφῆς.

A Galeno, qui et IV. commentarios in hunc librum scripsit, qui valde mutili ad nos peruenerunt, et in libr. de Optima constitut. cap. 3. pag. 4. tom. VI. pro genuino habitus, a nonnullis vero, *Hieronymo Mercuriali* p. 24. teste, *Philistioni*, vel *Pherecydi*, vel *Thessalo*, vel *Herophilo* tributus, *Erotiano*, p. 22. *Gellio*, III. noct. Attic. 16. *Palladio*, comm. in libr. Hippocr. de fractur. apud *Foes.* sect. VI. p. 147. *Stephano* Atheniensi, in lib. I. Galeni ad Glaucon. p. 64. memoratus, ab *Hier. Mercuriali*, p. 24. *Io. Costaeo*, Miscell. I. *Foesio*, sect. IV. pag. 115. *Dan. Clerico* hist. de med. part. I. lib. III. p. 207. atque *Trillero*, Opusc. vol. II. pag. 218. pro genuino habitus, tamen, vt videtur, Aristotele, qui arteriarum nomine ad venas salientes vsus non est, quod tamen huius libri auctor fecit, recentior, et prouectioris anatomici studii soboles.

Codices exstant *Graeci* in biblioth. Medicea Bandin. III. 42. in biblioth. D. Marci. in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCCLIII. MMCCLIV. MMDXLV. In Coll. Cai. Gonvill. Cantabrig. lat. interprete Nicolao de Calabria, in biblioth. Reg. Paris. nr. MMMMMMDCCCLXV. cum comm. Io. le Conte, in biblioth. Reg. Paris. nr. MMMMMMMLXXIX. *Arabice:* Ketab Algheda. Herbelot. pag. 489.

Sabini

Sabini commentarium in hunc librum laudat Gellius lib. III. noct. Att. cap. 16. — *Galeni* commentarios iam memoraui. Accesserunt quintae Iuntarum editioni, a *Io. Bapt. Rasario* communicati. Edidit eos seorsim Io. Bapt. Rasarius lat. Caesar. August. 1567. 4.

Antonii Fracantiani commentarius prodiit Venet. 1566. 4.

Graece prodiit Paris. 1569. 4. *Askew.*

Hippocr. de alimento liber gr. et lat. cum comment. *Stephani Gourmelini.* Paris. 1572. 8.† — cum *Hier. Cardani* comm. Venet. 1566. 4. Rom. 1574. 8. Basil. 1582. 8. Et in Operib. tom. VII. p. 356. — cum *Franc. Valesii* comment. Colon. 1561. 8. Complut. 1589. fol. Colon. 1589. fol. *Gunz.* — cum *Stephani Roderici* Castrensis comm. Florent. 1635. fol.* Sectionem IV. comm. filius Franciscus edidit Flor. 1679. fol.* [In Cat. Mus. Brit. laudatur editio interpr. Lud. Dureto a Pet. Girardeto. Par. 1631. 8.]

XXXVI. Περὶ διαίτης ὑγιεινῆς.

Liber hic, quem Erotianus non memorat, et qui, Galeno notante, in antiquissimis codicibus medius inter librum περὶ φύσιος ἀνθρώπȣ et περὶ διαίτης fuit, a *Galeno* in prooem. comm. ad hunc libr. p. 220. tom. VI. *Polybo* penitus tribuitur, ita, vt vix vnquam de Hippocrate eius auctore, sed fere semper de *Polybo* verba faciat, librumque ipsum sub *Polybi* nomine citet. vid. *Galen.* comm. II. in Hippocr. de nat. human. prooem. p. 128. tom. III. et comm. I. in Hippocr. de diaet. acut. text. 17. p. 15. tom. XI. cet. *Polybo* reliqui quoque fere omnes hunc librum tribuunt, qui et librum III. de diaeta confecit, cum quo in dicendi genere argumentoque similitudinem habet plurimam.

Codex Graecus est in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXLIV.

Editus est, et vtplurimum quidem sub Polybi nomine, lat. *Andr. Brentio* interprete, in collect. Symphoriani Champerii, quae sine loco et anno in 8. prodiit et Lugd. 1506. 8. *Guil. Copo* interprete. Paris. 1528. fol. et 1529. 8. 1533. 8. *Herm. Cruserio* interpr. 1534. 12. [Par. 1539. 12. Mus. Brit.] *Guinterio* interpr. cum Scribonio et Beniuenio. Basil. 1529. fol. Basil. cura *Albani Torini.* 1544. 4.* Basil. 1559. 8. Antwerp. cura *Io. Placotomi.* 1561. 12. Paris. 1577. 12. Cum *Io. Curionis* schola Salernitana saepissime prodiit latine. Has editiones vide in regimine sanitatis Salerni ex edit. *Ackermanni*, pag. 118 sq.

Commentarii *Galeni* codex est Graecus in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCCLXXVI. In biblioth. Vindob. Lambec. VI. pag. 86. conf. de Nessel. cat. MS. graec. biblioth. Vindob. part. III. nr. XXXIV. p. 45. Lat. in biblioth. Laurent. Medic. plut. 59. Montfauc. I. p. 356.

Editus est *Galeni* commentarius cum ipso textu vertente *Io. Vassaeo* et *Io. Guintherio* Basil. 1533. fol. nec non *Hermanno Cruserio* interprete cum comm. Galeni in Hippocr. de natura humana. Paris. 1534. 12. — *Polybi* de salubri victus ratione, cum comm. *Hieron. Thriverii Brachelii.* Lugd. 1548. 8.* *Polybi* — ex interpret. et cum comm. *Gilb. Philareti.* Antwerp. 1543. 8. — *Polybi* lib. vtilissimi di conservare la sanita overo modo di vivere sani e de le malattie del corpo umano. lib. III. vertente Petro Lauro. Venet. 1545. 4. *Trew.*

XXXVII. Περὶ τόπων τῶν κατ᾽ ἄνθρωπον.

Erotiano inter Hippocrateos libros dictus p. 22. et a *Caelio Aureliano* V. chron. cap. 1. *Rufo Ephesio* de corp. hum. part. appellat. lib. I. cap. 1. p. 111. coll. Henr. Steph. Athenaeo

in deipnos. — nostra vero aetate a *Dan. Clerico* hist. de med. part. I. lib. III. 3. p. 120. *Hallero*, art. med. princip. tom. I. p. 51. et *Trillero* in opusc. vol. II. p. 218. pro vere Hippocrateo habitus, a Galeno non, nisi fugiente quasi calamo, (in glossar. Hippocr. s. v. θυρίον, κρημνοὶ) memoratur. Minus quoque probatur ab *Hier. Mercuriali* p. 22. *Lud. Lemosio* cap. 11. fol. 36. et Dureto. *Thomas Reinesius* eum post Aristotelis tempora demum esse scriptum existimat in var. lect. pag. 75. Similem esse in dicendi genere et ratiocinii subtilitate libro de glandulis *Lemosius* iam notauit.

Codices exstant in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXLII. MMCCLIII. et MMCCLIV.

Prodiit graece, cura *Albani Torini*. Basil. 1536. 8.

Latine, vertente *Andr. Brentio*. Paris. 1524. 12.* Ex edit. *Rabelaesi*. Lugd 1543. 8.* — Cum comm. *H. Cruserio* interprete. Paris. 1531. 4.* Cum explic. *Hier. Massariae*. Arg. 1564. 8.* — Exstant in hunc libr. commentarii Adr. Alemanni. Leonhardi Bautchii. Madrit. 1594. fol. *Lind.*

Hippocratis liber de locis in homine commentariis illustratus a *Franc. Perla*, Caluiensi. Rom. 1638. 4.*

XXXVIII. Περὶ ὀστέων φύσιος.

Cum mochlico coniunctus hic liber in permultis membranis, a Iano Cornario sub mochlici quoque titulo editus est, sed hunc librum per mochlicum Galenus non significauit, optime quoque probante Foesio, in not. ad mochlicum, Galeno tamen et Erotiano notus fuit, qui permultas voces in eo explicuerunt. Erotianus tamen librum ipsum non memorat, *Galenus* vero titulo τῶν προσκειμένων τῷ μοχλικῷ, in glossar. s. v. κοτυλίδα. Quae de venis in eodem libro leguntur, Galenus citauit sub voce παραστάτας in eod. glossario. Ex iisque de venis peculiarem librum fecit, duce potissimum Hieronymo Mercuriali, Lindenius. vid. *Grunner*. cens. p. 107. et 109. qui editionum diuersitates diligenter notauit. — Post Aristotelem et Herophilum demum scriptum esse, cum inuenta anatomica contineat, Aristotelis temporibus ignota, *Hallerus* autumat in biblioth. anat. tom. I. pag. 21.

Codices MSS. exstant in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCCLIV. MMDXLV. In Vaticana nr. CCXVI. In Medicea Bandini III. pag. 44.

XXXIX. Περὶ φλεβῶν.

Citatur a Galeno in lexic. Hippocr. vti iam dixi, neque singularis liber est, sed, quod et *Foesius* optime sciuit, pars libri περὶ ὀστέων φύσιος, ex qua singularem librum fecerunt, ossium descriptioni, quae in mochlico legitur, titulum de ossium natura, descriptioni vero venarum, quae in libro de venis legitur, singularem de venis titulum dantes.

XL. Περὶ σαρκῶν.

Περὶ ἀρχῶν ἢ σαρκῶν in multis libris scriptis editisque inscriptus, ab Erotiano non memoratus, a Galeno modo pro vero, modo pro supposito habetur in comm. III. in II. Epid. text. 29.

text. 29. pag. 175. et text. 33. pag. 178. tom. IX. Democrito *Conringius* introd. in med. cap. 3. §. 9. tribuit, sed etsi Heracliti doctrinam de calido immortali exponat, simul dogmata continet, quae Erasistrati demum temporibus inualuerunt.

Codices Graeci exstant in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXLVI. MMCCLIV.

Prodiit in opusculorum Rhasis coll. Venet. 1497. fol. *Galeni* de elementis libri II. interprete Vict. Trincauelio, acc. Hippocr. liber de elementis cum comm. Iac. Syluii. Lugd. 1550. 12.* Solus *Syluii* commentarius prodiit Venet. 1543. 8.* Paris. 1561. 8. — cum comm. *Io. Heurnii.* Lugd. Bat. 1603. 4. Et in operibus omn.

XLI. Περὶ καρδίης.

Pars Foesio sect. III p. 119. videtur libri περὶ σαρκῶν, cum eaque plurimum anatomicae scientiae inter omnes libros Hippocratis continet. Erotianus atque Galenus eum non memorauerunt, nec alii Hippocrati eum tribuunt. Tribui Aristotelico philosopho cuidam, *Conringius* monet cap. 13. de calido innato. Erasistrati placita continet, adeoque ante huius viri tempora non scriptus est. Legitimas huius libri origines defendit *Georg. Seger* in diss. de libri Hippocr. περὶ καρδίης ortu legitimo. Basil. 1661. 4. et in Baldingeri selectis doctorum virorum opusc. quibus Hippocrates explicatur. Gott. 1782. 8. p. 316. — *Codex* exstat in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCCLIV. — *Arabice*, Ketab alcalb el Bocrat. *Herbelot.* p. 490. — cum comm. *Iac. Horstii.* Francof. ad Viadr. 1563. 4. — Commentatus est in eumdem *Io. Nardius* in noct. genial. X.

XLII. Περὶ αἰῶνος.

Hunc libellum cum libro de carnibus iam coniunctum videmus in edit. Frobenii et in edit. Foesii, qui in not. ad hunc libr. p. 109. sect. III. in omnibus exemplaribus hanc particulam huic de carnibus libro adscribi adserit. Repetuntur in eo multa ex libro de natura pueri et aliis libris qui frequenter citantur.

Locus eiusdem argumenti, a Philone, libro de mundi opificio, ex Hippocrate laudatus, quem Lindenius libello de aetate subiecit et Charterius ad calcem tom. V. exhibuit, fortasse petitus est ex libris Hippocratis περὶ ἑβδομάδων, quos laudat *Chalcidius* part. III. et *Fauonius Eulogius* ad somn. Scipionis pag. 441. edit. Graeuii.

Exstant in hunc libr. gr. et lat. editum a *Io. Lalamantio*, eius comm. qui cum comm. in libr. de septimestri et octimestri partu prodierunt Lugd. 1571. 8. 1588. 8. — Exstant quoque Hippocr. de hominis aetate et extremo fine libri *Io. Lalamantio* interpr. Geneu. 1571. 8. vid. biblioth. Thomas. tom. II. pag. 98.

XLIII. Περὶ γονῆς.

Ab Erotiano non memoratur, nisi sub libro περὶ φύσιος παιδίου, cum quo similitudinem plurimam habere Foesius notauit, in not. ad hunc libr. p. 100. sect. III., comprehendit. A quibusdam (vt liber de natura pueri) ad Polybum refertur, notante eodem, l. c. Ad Hippocratem sane non referendus, ob ratiocinii subtilitatem et contemplationis copiam.

Codices MSS. exſtant in biblioth. Coisliniana nr. CCCXXXV. Montfaucon. in biblioth. Coislinian. part. II. pag. 448. in biblioth. Reg. Pariſ. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCXLVI. MMCCLIV. In Patauina Canonicorum Lateranenſium bibliotheca. In biblioth. Card. Radulphi in Reg. Pariſ. nr. XIV. Montfauc. II. pag. 767. In Medicea Bandini III. pag. 42. [inter codd. gr. MSS. Nanianos pag. 442.]

Iod. Willichii obſeru. in libellum Lactantii Firmiani qui de opificio Dei inſcribitur. it. Hippocratis libellus de genitura interpr. *Iod. Willichio.* Argent. 1542. 8.* Francof. ad Viadr. 1542. 8. — Sub *Polybi* nomine, vertente *Albano Torino.* Baſil. 1544. 4. — Gr. et lat. cum libro de natura pueri ex verſ. et cum not. *Io. Gorraei.* Pariſ. 1545. 4.° et 1622. fol. — *Didaci de Sylua* (forte Syluii) commentarius citatur. Baſil. 1556. 4. — *Io. Schegkius* in hunc libr. Argent. 1580. 8.

Gallice, per Guillaume Chretien. Pariſ. 1556. 8. 1559. 8. *Maittair.* — *Italice*, ſub Polybi nomine. Venet. 1545. 4.*

XLIV. Περὶ Φύσιος παιδίυ.

Libri huius ab *Erotiano* p. 22. inter Hippocrateos memorati, inſcriptiones varias dedit Galenus, *περὶ παίδων Φύσεως*, in exegeſ. voc. Hippocr. *Περὶ Φύσιος παιδίυ τῦ ἐν τόκῳ* in libro *περὶ γυναικείων* bis vocatur, et ſemel *γένεσις τῦ παιδίυ ἡ ἐν τόκῳ.* Galeni temporibus dubitatum eſt, num hic liber Hippocratis, vel Polybi ſit, quod probat *Galenus* in cap. 1. de foetuum formatione pag. 286. tom. V. qui tamen etiam crebro eum ceu Hippocrateum citat. Memorauerunt quoque eumdem hunc librum *Palladius* c. in libr. de fract. *Foeſ.* ſect. VI. pag. 147. Cenſorinus et *Macrobius* in ſomn. Scipion. I, 6. Pars eſſe videtur libri, Foeſio p. 101. ſect. III. iam monente, de genitura, quod libri huius extremum probare videtur, et exemplaria ſcripta, in quibus hic liber cum libro *de genitura* continuatur. Spurium quoque eſſe putauit *Io. Pincierus* p. 234. otii Marburgenſis. Partus quoque tempora, notante *Meibomio* in comm. in iusiurand. Hippocr. p. 144. in hoc libro ſecundum ſolares menſes computari videntur, cum in libro de ſeptimeſtri ſecundum lunares enarrari videantur. Reiiciunt quoque *H. Mercurialis*, *Clericus*, *Grunerus* pag. 91. *Hallerus* biblioth. anat. tom. I. pag. 23. hunc librum, qui eum Herophileis temporibus prodiiſſe putat.

Codices MSS. exſtant in biblioth. Reg. Pariſ. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCXLVI. MMCXLVII. MMCCLIV. MMDXLV. Scholia in hunc librum ab ore Ioannis excepta exſtant lat. in biblioth. Laurent. Medic. plut. 79. Montfauc. I. p. 356. vid. Bandini III. pag. 42.

Abulabbas Achmet ben Mohammed al Sarakſi circa ann. hegirae 380 *arabice* hunc libr. vertit, titulo Ketab alagennat. vid. *Herbelot.* biblioth. oriental. pag. 478.

Prodiit graece cura *Albani Torini.* Baſil. 1538. 8. — Cum *Io. Gorraei* interpret. eiusque ſchol. cum libr. de genitura. Pariſ. 1545. 4.* 1564. 4. 1622. fol. *Bodlei.* — A *Iod. Willich* conuerſus, cum not. Baſil. 1542. 8.† — *Latine* in Articella. — *Gallice* vertit *Guillaume Chretien*, titulo: hiſtoire de la nature de l'enfant. a Reims, 1553. 8. *du Verdier.* 1554. 8. *Roſt.* — *Dini de Garbo* recollectiones in Hippocratem de natura foetus. Venet. 1502. fol. 1518. fol.

XLV. Περὶ

XLV. Περὶ ἑπταμήνυ.

Liber hic post ea tempora, quibus ius Romanum coli coepit, pro genuino habitus, ab Erotiano non memoratur. Galenus se commentarium in eum scripturum quidem promisit, comm. VII. ad VI. epid. Hippocr. text. 27. sed a promisso non stetit, nisi ipsum *Galeni* librum περὶ ἑπταμήνυ, qui in Operum editione Charterii tom. V. legitur, talem commentarium dixeris. Galenus libri huius genuinas origines in dubium vocare non videtur; vid. libr. eius de septimestri partu tom. V. Oper. p. 348 sq. vbi eum saepissime citat, primamque partem in eo dictorum optime illustrat. *Hier. Mercurialis* ad alteram classem hunc librum refert, cens. pag. 22. *Foesius* vero pro summe genuino habet, et vere Hippocrateo sect. III. pag. 110. Antiquissimum esse hunc librum cum sequenti de octimestri partu, non negandum est. Eique libro, in quo quaedam illustrauit *Samuel Battierius*, in specim. philolog. continente varias emendationes et obseruationes in Diogenem Laertium, Euripidem, Hippocratem, Philostratum, Basil. 1696. 4. iungendus est

XLVI. Περὶ ὀκταμήνυ,

seu de *octimestri partu*, qui prioris de septimestri continuatio est. Spurius quoque exstat de septimestri partu libellus, quem Lindenius edidit, ex antiquiore et Galeni laciniis conflatus. — Vterque liber in *Codd.* MSS. vtplurimum iungitur. Sic exstat in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLVI. MMDXLVI. MMCCLIV. In Medicea Bandini III. pag. 45.

Io. Caius seorsim edidit. περὶ ἑπταμήνων 1562. 8. 1569. 8. — Prodierunt cum commentariis *Hier. Cardani*. Basil. 1568. fol. et in Oper. tom. IX. pag. 1. — cum comm. *Io. Lallamant* adiuncto libro de aetate, gr. lat. Geneu. 1571. 8.* 1588. 8.

Textus primum graecus legitur; deinde sequitur versio Lalamantii, Fabii Calui, Iani Cornarii. Tandem scholia leguntur Lalamantii doctissima, in quibus textus pluribus in locis ad fidem codicis graeci corrigitur.

XLVII. Ὅρκος.

De hoc libello doctorum virorum sententiae diuersissimae sunt. Memorauerunt eum et Hippocrati Coo adscripserunt *Scribonius Largus*, in epist. ad Caium Iulium Callistum, p. 2. 3. edit. Io. Rhod. *Erotianus*, pag. 22. auctor vitae Hippocratis secundum Soranum. §. 2. p. 953. tom. II. Lind. *S. Hieronymus* ad Nepotian. de vita clericor. Ep. II. et epist. ad Heliodorum III. *Gregorius Nazianzenus* in orat. funebr. in Caesarium fratrem XII. pag. 166. edit. Colon. 1690. *Theodorus Priscianus* lib. IV. gynaec. cap. 6. *Suidas* in lexic. sub voc. Ἱπποκράτης, tom. II. pag. 145. et Auenzoar II. libr. theisir. tr. I. cap. 5. Aristophanem adeo in thesmophoriazusis ad hunc librum respexisse quidam adserunt, inprimis *Trillerus* in libello de Hippocrate atheismi falso accusato p. 106. conf. *Boerner*. noct. Guelph. pag 141. Auctor quoque commentarii in librum aphorismorum, qui Oribasio adscribitur, hunc librum ad Hippocrateos retulit, exstatque adeo in eum commentarius, Galeno adscriptus, quem *Iohannitius* siue *Honain* arabice vertisse dicitur.

Ex recentioribus genuinas origines defendunt *Foesius* sect. I. p. 31. *Opsopoeus* in praef. ad Hippocr. opusc. *Io. Henr. Meibomius* in comm. in hunc libr. p. 13. *Io. Sponius* in praef. ad aph. nou. *Conringius* in antiqq. Academ. p. 263. et 167. *Heidenus* in apolog. p. 55. *Trillerus* in Opusc. vol. II. p. 165. *Frid. Boerner* in noct. Guelph. p. 135 sq. vt permultos alios omittam. Opiniones doctorum virorum de huius libri originibus tradidit *Turnebus* libr. XIX. aduers. cap. 21. [adde *Stollium* in histor. medic. pag. 810]

Sed quoque non pauca testimonia prostant, contrarium probantia. Galenus huius libri non meminit, quod sine dubio fecisset, si ad Hippocratem eum retulisset. Putat quidem *Io. Henr. Meibomius*, Galenum iusiurandum Hippocratis coram oculis habuisse libr. X. de simpl. medic. facult. summum scelus esse putantem, medicamenta ἀγώγιμα, παθοποιὰ, et θανάσιμα exhibere, seu docere; sed haec nimis coniecturalia sunt. Pro spurio quoque habent *Iacobus Sgarra* comm. in libr. II. de natur. facult. cap. 3. *Io. Bapt. Siluaticus*, controuers. med. 82. *Garsias Carrerus* comm. in Gal. de loc. affect. disp. 76. *Hier. Mercurialis* in Praelect. Patauin. et cens. pag. 37. *Gundlingius* in otior. part. II. cap. 3. et *Io. Henr. Schulzius* in hist. med. per. I. sect. III. 4. §. 85. p. 287. *Hallerus* quoque biblioth. med. pract. tom. I. p. 65. non pro plane genuino habet, quoniam auctor calculi sectionem iis iubet relinquere, qui peculiariter ei administrationi se dederint; sed hoc argumentum vix multum valet, quoniam Hippocrates hoc medicis, qui scholam suam reliquerant, adeoque parum exercitatis tantum praeceperat, vt adeo, num genuinus sit hic liber, numue spurius, sub iudice lis sit.

Codices multi exstant. In biblioth. Reg. Paris. nr. MMXLVII. MMCXL. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCXLVI. MMCXLVIII. MMCCLIV. MMDXLV. In biblioth. Vindobonensi de Nessel. part. IV. nr. CCXIX. p. 118. In biblioth. D. Marci. In Medicea plut. 74. nr. XIII. c. aphorism. Montfauc. I. p. 385. Bandini III. pag. 42. 102.

Latine, interpr. *Nic. Perotto* in biblioth. Laurent. Medic. plut. 73. nr. XXXVIII. Montfauc. I. pag. 354.

Arabice, Ketab alaiman cum commentario Galeni, quem Iohannitius siue Honain e Graeco transtulisse dicitur. vid. Herbelot. pag. 480. 488. Eius fragmentum dedit Io. Elichmannus, in respons. de vitae termino, ad orientalium doctorum mentem.

Graece prodiit cum Aesopi fabulis et aliis gr. Basil. 1518. 4.* et Basil. 1533. 8. Cura *Albani Torini*, cum prognost. et libr. de nat. humana. Basil. 1536. 8.* iterum cum libro de natura hominis graece. Paris. apud Wechel. 1548. 4.* Gr. et lat. c. Galen. de temperam. et de inaequali temperie, interpr. *Th. Linacro*. Basil. 1538. 8. *Rin.* cum libr. de arte, de antiqua medicina, de medico, interprete *Io. Gorraeo*, adiectis vnicuique libello breuibus scholiis. Paris. apud Ch. Wechelum. 1544. 4. — cum aliis, quos vid. sub prognost. apud Morellum. Paris. 1557. 12. 1622. *bibl. Bodl.* — Cura *Io. Opsopoei* cum aliis. Francof. 1587 12.* — Gr. et lat. interpr. *Nic. Perotto*, cum Aesopi fabul. Venet. 1709. 8. p. 259. Cat. bibl. Bunau. tom. I. pag. 92.

Latine ex *Andr. Brentii* vers. in collect. Symph. Champerii in 8. s. loc. et ann. * et Lugd. 1506. 8. — Ex antiqua versione cum aliis. Venet. 1507. 8. — *Nic. Perotto* interprete. Paris. 1514. 4. Basil. 1533. *Maittair.* — Cum *Alexandri Benedicti* anatomice. Argent. 1528. 8.* — Ex recensione *Rabelaesi*. Lugd. 1543. 8. — Ex *Iani Cornarii* vers. in eiusd. libr. Hippocr.

Hippocr. ad artem medic. praeparatoriis. Basil 1543. 4.° — Curante *Petr. Blondello* Calexio cum ecphrasi. Paris. 1575. 4 *Maittair.* et in thes. antiq. et historiar. Italiae Burm. tom. IX. 4. — Rudolphopoli prodiit iusiurandum lat. c. aph. 1672. 64.° — In *Ph. Iac. Schenfelder* synops. super pharmacop. August. Ingolst. 1677. 8.*

Gallice a *Io. Canapaeo*, cum diuersis opusc. chirurgicis. Lugd. 1552. 8. Versibus Gallicis redditus a *Mich. le Long*. Paris. 1637. 8. Dacierii versionem infra dicam.

Anglice, the protestation which Hippocrates caused his schollers to make, by Peter Low. Lond. 1597. 8.* Cum prognost. Anglice, sub quibus vide titulum. Est paraphrasis magis, quam versio.

Cum commentariis *Blasii Hollerii*. Basil. 1558. 8. *Petri Memmii*. Rostoch. 1577. 8. *Burm.* — *Io. Heurnii*. Lugd. Bat. 1597. 4. 1603. 4.* et in Oper. Lugd. Bat. 1609. 4.* — *Iacobi Fabricii*. Rostoch. 1614. 4.† — *Francisci de Francisis*. Geneu. 1618. 8.

Gr. et lat. cum Franc. Ranchini commentario et If. Casauboni notis. Monsp. 1618. 8.

Hippocratis Magni ὅρκος, siue iusiurandum, recensitum et libero commentario illustratum a *Io. Henr. Meibomio*. Lugd. Bat. 1643. 4.* Doctissimum opus et plenissimum eruditionis, plurima ad Hippocratis historiam continens.

[*Hippocratis Iusiurandum*, latino carmine redditum a *Scaev. Sammarthano*, exstat inter eius Poemata et quidem inter Siluas, pag. 140. 141. 142.]

Iac. Fabricii diss. iuramentum Hippocratis, seu medici practicam aggredientis institutio. Rostoch. 1614. 4.* — *Fr. Boerner* super locum Hippocratis in iure iurando maxime vexatum meditationes. Lips. 1751. 4* Et in noct. Guelphic. Lips. 1755. 8. p. 135. — *Henr. Moreantholii*, medici Parisini, commentarius circa ann. 1606. scriptus, quem G. Patinus edendum receperat, nunquam prodiit.

XLVIII. Νόμος.

Dictus hic liber ab Erotiano pag. 22. a Mercuriali, Grunero, Hallero, reiectus, praescribenda iis continet, qui medicinam facere instituunt, ne ignari atque imperiti sub medicorum persona irrepentes nomen artis turpiter prostituant.

Codices exstant in bibl. Reg. Paris. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCCLIV. MMDXLV. In biblioth. D. Marci. In Medicea Bandini III. p. 42. — *Latinus* in biblioth. Reg. Paris. nr. MMMMMMDCCCLXV.

Saepissime cum aphorismis prodiit, v. g. *Latine* ex vers. *Andr. Brentii.* in collect. Symph. Champerii in 8. sine loc. et ann. et Lugd. 1506. 8. — In Hippocratis libellis ad artem medicam praeparatoriis, per *Ian. Cornarium*. Basil. 1543. 4.*

Gr. et lat. cum scholiis in *Matth. Garbicii* orat. de vita Hippocratis. Tubing. 1564. 8.* Exstat etiam gr. et lat. cum Hippocr. aphorism. ex recens. *A. Vorstii*. Lugd. Bat. 1628. 12.* pag. 222 sq. — Cum comm. *Stephani Roderici* a Fonseca. Rom. 1586. 4. — *Io. Heurnii*. Lugd. Bat. 1597. 4. 1609. 4. et in Operib. Lugd. Bat. 1609. 4. — *Io. Stephani* Bellunensis. Venet. 165. fol. [Lex, Determinationes, Difectio, Epistola ad Thessalum, gr. lat. a Paulo Magnolo. Venet. 1542. 8. Cat. Mus. Brit.]

XLIX. Περὶ

XLIX. Περὶ ἰητρῦ.

De chirurgi praesertim officiis tractat adeoque ad institutionem iunioris chirurgi pertinet hic libellus, quem Erotianus non memorauit. Alio, quam Hippocratis, tempore, *Hallero* optime monente, biblioth. chirurg. tom. I. p. 12. scriptus est, scilicet quo rara in Graecia bella erant. Exstat gr. et lat. interprete *Gorraeo*. Paris. 1544. vid. sub iureiurando. Editus est lat. interpr. Ian. Cornar. in Hippocr. libell. ad art. medic. praeparator. Basil. 1543. 4.* Exstat cum comm. *Heurnii*, in editt. quas sub νόμῳ eitaui. Cum comm. *Francisci Fabri.*

Est inter libellos chirurgicos Hippocr. a *Stephano Manialdo* editos. Paris. 1619. 8.*.

L. Περὶ εὐσχημοσύνης.

A nullo veterum memoratus et ab Hippocratis mente valde alienus. *Foesius* sect. I. p. 40. pro genuino habet. Reliqui omnes reiiciunt. [*Bernard.* in Epist. ad *Reiskium*, (vid. eius vitam, ab illius coniuge editam p. 263 sq) multis argumentis probatum it, huius libri auctorem esse philosophum Stoicum, aut medicum, Stoicorum dogmatibus probe imbutum. coll. eiusdem Bern. epistola, ibid. pag. 267. *Harl.*]

Codices sunt in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCXLVI. MMDXLV. MMCCLIV. In biblioth. D. Marci. In Medicea Bandini III. pag. 42.

Est in libell. Hippocr. praeparatoriis *Iani Cornarii.* Basil. 1543. 4.

Exstat cum comm. *Io. Heurnii* in edit. cit.

Tractatus de philosophia medici, siue Ἱπποκράτυς Κώυ περὶ εὐσχημοσύνης. *Hippocratis Coi liber de honestate*, quem recensuit, interpretatione latina notisque perpetuis et commentario illustrauit, itemque prolegomena de statu antiquae philosophiae et medicinae Graecanicae praemisit et ex communicatione *Henrici Chr. Crügeri* adhuc inedita scholia graeca et gnomas MS. bibliothecae Regiae Paris. huiusque et edit. Aldin. Venet. 1526. varietatem lectionis atque ipsius laudati viri animaduersiones in eumdem librum adiunxit *Georg. Matthiae.* Gott. 1740. 4 * Laboris plurimi quidem opus; at taedium ob prolixitatem mouens legenti.

Idem *Georg. Matthiae* ann. 1739. edidit epist. ad G. Ph. Gesnerum de habitu medicinae ad religionem sec. Hippocr. περὶ εὐσχημοσύνης. Gott. in 4. — Excursiones in hunc libr. dedit *Andr. Mongaglia.* in libr. de aquae vsu in febribus. Florent. 1700. 4.

LI. Παραγγελίαι.

Veteres eas non memorant. Empiricae sectae medicum auctorem habuerunt, adeoque recentiorem Hippocrate. *Foesius* sect. I. p. 43. et *Schellhamerus* in libr. de natura pro genuinis habent; dubitat vero ipse adeo *Trillerus* vol. II. opusc. p. 149.

Codices exstant Graeci in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCCLIV. MMDXLV.

Latine edidit *Ianus Cornar.* in libr. praeparatoriis, quos nominaui. Gr. et lat. I. Heurnius, in libris quos modo dixi.

LII. Περὶ

LII. Περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς.

Liber ab Erotiano in gloss. s. v. ἀρχαιά, ἀτρεκέως, φύσαν, memoratus, a Galeno silentio praetermissus, et ab omnibus, *Io. Henr. Schulzio* forsan excepto, (comp. hist. med. p. 123.) pro spurio habitus, qui hoc tempore scriptus est, quo iam multi de medicina scripserant. Post Aristotelem scriptum esse *Hallerus* biblioth. med. pract. tom. I. pag. 66. probat. Conringius empirico tribuit. conf. *Gruneri* cens. pag. 79.

Codices Graeci sunt in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLIII. MMCXLIV. MMDXLV. In biblioth. D. Marci. In Medicea Bandini III. pag. 42.

Gr. et lat. prodiit cum iureiurando, quod vide, Paris. interpr. *Io. Gorraeo.* 1544. 4.* 1622. 4. 1642. 4. — *Latine*, per *Ian. Cornar.* in libr. praeparator. Basil. 1543. 4.* — gr. et lat. cum comm. *Io. Heurnii*, in editt. supra sub νόμῳ citatis. — *Gallice*, per *Maffard.* in libr. de panaceis. Amst. 1676. 12.

Luc. Ant. Portii in hunc libr. paraphrasis. Rom. 1681. 12. Rom. 1691. 12.* Vltrai. 1703. 8. Et in Operib. Neap. 1736. 4. tom. I. pag. 343.

Io. Antonii Sicci de optimo medico cap. 1. libri de medicina antiqua. Venet. 1551. 4.

Florent. Schuyl pro veteri medicina l. Leid. 1670. 12.* — *Wilhelmi ten Rhyne* meditationes in textum 24. lib. de veteri medicina. Lugd. Bat. 1672. 12.* Ad sectam Syluianam tuendam.

Epitomen huius libri dedit *Angelus Blondus.* Rom. 1681. 12.

Pertinent huc *Euseb. Schenk* diss. de iis, quae Hippocr. tradit in prooem. de veteri medicina. Ien. 1619. 4. *Io. Henr. Schulze* de medico vehementer laudari digno, ad Hippocr. de veteri medic. Hal. 1735. 4.

LIII. Περὶ τέχνης.

Meminit huius libri *Erotianus* p. 22. Suidas Hippocrati, Gnosidici filio, tribuit. Omnes fere reliqui eum reiiciunt.

Codices Graeci sunt in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIV. MMCXLVIII. MMCCLIII. MMCCLIV. MMDXLV. In biblioth. D. Marci. In Medicea Bandini III. p. 42. — *Prodiit* gr. et lat. cum iure iurando, quod vide, et aliis interprete *Io. Gorraeo.* Paris. 1542. 4.° 1622. 4. — *Latine* vertente *Andr. Brentio.* Lugd. 1506. — cum aliis in Hippocr. opusc. ad artem praeparator. Iani Cornarii. Basil. 1543. 4.* — cum comm. *Io. Heurnii* gr. et lat. Lugd. Bat. 1597. 4. cum comm. *Iac. Fontani.*

Langguth progr. de paradoxo Hippocr. in libr. de arte V. 20. Witteb. 1754. 4.*

LIV. Ἐπιστολαί.

Hae iam dictae sunt in biblioth. nostrae libr. II. cap. 10. §. 18. p. 683. [codd. in *Iriarti* cat. codd. gr. Matrit. p. 75 sq. Epistola, in qua referre dicitur Hippocrates, vt ab Abderitanis publice arcessitus ad Democritum venerit ab insania eum curaturus etc. addita est Epicteto cura Hadr. Relandi, Traiecti Bat. 1711. 4. locus emendatur a censore in Actis erudit. mens. Aug. 1711. pag. 374. *Harl.*]

XXVI. *Opera manifeste spuria.*

Ἱππιατρικά.

Quaedam in hippiatricis Graecis sub Hippocratis nomine occurrentia, Hippocrate manifesto recentiora, a veterum nullo memorata et ad Neo-Graecum quendam referenda. Vide, quae infra, libro VI. vbi veterinariae medicinae scriptores recenseo.

Ἐπιβώμιος.

Sermo breuis ad Thessalos dictus ante aram Mineruae, post vastatam patriam suam ab Atheniensibus, quos poenas huius rei daturos ominatur, manifeste spurius et gloriosum hominem redolens.

Ὑγιεινὸν πρὸς Δημήτριον βασιλέα.

A Lindenio ad diaeteticos libros refertur. Foesius rectius ad epistolas retulit, de quibus iam dictum.

De sanitate tuenda ad Antiochum Regem et *de sanitate tuenda ad Maecenatem* ex versione, vt in *Marcelli* Empirici de medicamentis libro pag. 245. (coll. Henr. Stephan.) docetur, *Scribonii Largi*. Sed mentiuntur nomen Hippocratis et Scribonii, quod docuit *Io. Rhodius* ad Scribon. p. 11. Codex latinus est in biblioth. Reg. Paris. nr. MMMMMMMDCCCXXXVII. MMMMMMMXXVII. MMMMMMMDCCCLXII. in biblioth. Taurin. II. p. 102. Hippocratis siue Alexandri epistola de diaeta, in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCCXL. Prodiit cum *Mizaldi* hortensibus, apud Morellum. Paris. 1572. 8.

Hippocratis de structura hominis ad Perdiccam Macedonum Regem *libellus* graece exstat in biblioth. Coisliniana nr CCCXXV. Montfauc. in biblioth. Coislinianae part. II. p. 448. latine, titulo: de hominis fabrica in biblioth. Ambros. Mediol. Montfauc. I. p. 516. et in tom. I. p. 284. edit. Lind. et tom. IV. edit. Charter. Summe alienus ab Hippocrate est, quod etiam olim ex nominibus Romanis mensium, ni illi sint ab interprete, collegit *Georg. Hier. Welschius*, quem vid. in curat. medicinal. p. 269. 270. Exstat in eum Io. Stephani commentarius. Venet. 1653. fol. *Hippocr. de praeparatione hominis ad regem Ptolemaeum a Io. Reuchlino* lat. versus. Tubing. 1512. 4.° Codex est in biblioth. Reg. Paris. nr. MMXLVII. et recentior nr. MMCCCI.

Liber *de significatione vitae et mortis* in editis Hippocr. non nisi latine exstat, in biblioth. Vindobonensi tamen graece. Est opus absurdum, astrologicum et a Neo-Graeco profectum. Exstant eius codices forsan, verum sub aliis titulis, in biblioth. Bodlei. nr. MMLXIII. alio sub titulo apud Montfaucon, alio in Mertoniensi bibliotheca, nr. DCCXXIX. — Prodiit *latine*, titulo: Hippocr. libellus de significatione mortis et vitae secundum cursum lunae et aspectus planetarum, Gulideolo interprete in lucem eductus a *Blondo* medico. — apud Blondum, 1548. 8.*

Hippocratis liber *de medicorum astrologia*, interprete *Petro de Albano*. Venet. impr. Erhardo Raidolt de Augusta. 1485. 4.* Lips. 1505. 4. *Riu.* *Petri de Albano* secreta quaedam astrologiae extracta ex Hippocrate exstant MS. in bibliotheca Trewiana. Directorium de coeli figura et astronomia Hippocratis prodiit in *Io. Ganiueti* amico medicorum. Francof. 1614. 12.*

Hippocratis

Hippocratis epistola ad Ptolemaeum de sanitate tuenda est gr. in biblioth. Coisliniana nr. CCCXXI. Montfauc. in biblioth. Coislin. part. II. p. 444. item gr. in biblioth. Vindob. Lambec. VI. pagg. 94. 124. 125. et in biblioth. Bodlei. nr. CL. et in biblioth. Reg. Paris. nr. MDCCCLXXXIV. MMCCXXIX. in Taurinensi cum altera ad eumdem epistola *de differentia alimentorum.* Latine versa a *Io. Reuchlin.* Tubing. 1512. 4. *Hippocratis* vel *Alexandri medici* epist. de diaeta exstat in biblioth. Reg. Paris. nr. MMDCXCIX. Montfauc. II. p. 735.

Hippocratis secreta lat. exstant scripta in biblioth. fratrum minorum Cesenae Montfauc. I. p. 435. *Hippocr.* liber secretorum editus est in *Rhasis* opusc. et alior. collect. Venet. 1497. fol.*

Hippocratis liber de pustulis ex Arabico conuersus a *Golio,* quem Bartholinus exhibet. vid. Triller. de nou. Hippocr. edit. pag. 5.

Hippocr. liber ex capsula eburnea. Est arabistae opus, et *latine* tantum exstat in opusculor. Rhasis coll. Venet. 1497. fol.* Et in articella. Ad Cod. fidem in Wittwer Archiv für die Gesch. der Heilkunde Part. I. cura *Ackermanni.* Codex is exstat in biblioth. Ebneriana Norimberg. Alius exstat in biblioth. Laurent. Medicea plut. 73. Montfauc. I. pag. 382.

Parua Hippocratis tabula, per *Petrum Burckhard* quibusdam scholiis aucta et illustrata. Vittenberge, 1529. 4.* Encheiridion fuisse dicitur Burckhardo, quod Hippocrates, cum aegros visitaret, secum tulerit. Alius *Hippocratis* liber in sepulchro eius qui repertus dicitur, exstat titulo: *liber mysteriorum de praesignificatione vitae et mortis humanae* graece in biblioth. Vindob. de Nessel. part. III. p. 22. nr. VIII. — Antidota *Hippocratis* ex Actuario et Nicolao Alexandrino edidit van der Linden in Oper. Hippocr. tom. I. p. 512. et 514.

Fragmentum *Hippocratis* de aetate ex Philone edidit van der Linden in Oper. Hippocr. tom. I. pag. 314.

Libri spurii non editi.

Τῦ Ἱπποκράτυς εἰς τὰ ἀναλυτικὰ βιβλία δεκατέσσαρα, καὶ ἐξηγῆται αὐτὰ ὁ Γαληνός. Exstant hoc titulo in biblioth. Caesar. Vindobonensi et Arabice versa, teste Herbelot. vid. Lambecii libr. I. comm. de biblioth. Caesar. pag. 273. edit. Kollar.

Τὴν Φαρμακῖτιδα a se scriptam memorat auctor libri περὶ παθῶν p. 77. sect. V. Foes. et passim alibi.

Περὶ τραυμάτων καὶ βελῶν inter Hippocratis opera genuina citat *Erotianus* pag. 22. edit. Franz.

Παρακαταθήκην Hippocratis memorat *Pollux* IX, 6. [sect. 57. sed ibi recte nunc repositum est nomen Σωσικράτυς Comici. *Beck.*]

Περὶ τῶν ὀλεθρίων τραυμάτων, qui forte idem fuit cum eo, quem Erotianus memoraverat, citat *Galenus*, et quidem ceu suspectum ad libr. VI. aph. 18. pag. 258. tom. IX.

Περὶ καιρῶν πρόγνωσις. in biblioth. Viodob. de Nessel. part. IV. nr. CLXXIX. p. 104.

Τὸ περὶ ἑβδομάδων Ἱπποκράτυς citat *Galenus* in comm. I. ad I. epid. text. 10. pag. 7. tom. IX. conf. *Chalcidius* p. 111. et *Fauonius Eulogius* ad somn. Scipion. p. 441. edit. Graeu. Exstat eius codex latinus in biblioth. Reg. Paris. nr. MMMMMMMXXVII.

Περὶ ἐμπύων Galenus quoque dixit.

 Hippocr.

Hippocr. liber διαθήκης Arabibus notus erat. vid. Gregor. Bar-Hebraei chron. Arab. part. V. in *Assemanni* Cod. MS. oriental. biblioth. Florent. nr. CCXXVI. pag. 355.

Hippocratis de regimine medicorum in biblioth. Laurent. Medicea plut. 73. Montfauc. I. pag. 383. quis sit nescio.

Hippocr. librum regularem, quem diaeteticum vocauit, citat *Caelius Aurelianus* II. acut. cap. 29. pag. 142.

Hippocr. de febribus in biblioth. Reg. Paris. nr. MDCCCLXXXV. et MDCLXVII. 12.

Hippocr. liber de signis infirmitatum exstat in biblioth. Laurent. Medicea plut. 29. Montfauc. I. pag. 299.

Hippocr. de iudiciis aegrotorum exstat lat. in biblioth. Ambros. Mediol. Montfauc. I. pag. 516.

Hippocr. de phlebotomia. biblioth. Reg. Paris. nr. MMMMMMDCCCXXXVII. lat.

Hippocrates de diuersis herbarum generibus exst. in biblioth. Laurent. Medicea plut. 73. Montfauc. I. pag. 381.

Hippocr. therapeuticus in biblioth. Vindob. Lambec. VI. pag. 145.

Hippocr. antidotarium in biblioth. Laurent. Medicea plut. 73. Montfauc. I. pag. 382.

Methodus curandi Hippocratica erat in biblioth. Narcissi, archiep. Dublin. nr. MDCCIX.

Hippocr. liber chirurgiae gr. in biblioth. Reg. Paris. nr. CCCV.

Περὶ φλεβοτομίας Ἱπποκράτους exstat gr. in bibl. Vindob. de Nessel. cat. MS. biblioth. Vindob. part. III. pag. 26. nr. XVI.

Hippocr. de *venaesectione* et *ventosis* liber Arabice exstat. *Herbelot.* biblioth. p. 489. Et in coll. Ashmoliana *Hippocr. de phlebotomia.* nr. MMMMMMMDCCCIII.

Hippocr. de medicamentis secundum temperamenta. Herbelot. pag. 975. — Librum *Hippocr. de oculis* Arabes citant.

Hippocratis liber de temperamentis. Arabice.

Hippocr. de morborum causis et aegrorum decubitu, diagnosi, prognosi et curat. Gallice, vertente *I. B. Damasceno.* Lib. I. Paris. 1660. 4. *Burm.*

Hippocr. epist. ad Galenum discipulum de corpore humano. in biblioth. Taurin. I. pag. 385.

Hippocr. de virtutib. herbar. gallice in biblioth. Taurin. tom. II.

Hippocr. liber de vrinis ab Arabistis citatur. Exstat gallice in biblioth. Britann. Taylori. Inter Iysonii Codd. nr. MMMMCLV. In vrinalia Hippocratis exstabat *Magni Eumeseni* medici explicatio scripta in biblioth. Mich. Cantacuseni c. fig. Spach. elench. pag. 92.

Hippocratis remedia ad varios morbos exstabant scripta in bibliotheca Gunziana pag. 470.

Excerpta aliqua ex Hippocrate et *Galeno* et *Mose Maimonide* in *Casiri* biblioth Scorial. nr. DCCCLXIII. Alia in biblioth. Laurent. Medicea plut. 74. nr. XII. Montfauc. I. p. 385.

Διαθήκη

Διαθήκη, τῶν τριῶν Ἰατρῶν, Γαλήνȣ, Ἱπποκράτȣς καὶ Μελετίȣ τȣ̃ σοφȣ̃ περὶ τῆς τȣ̃ ἀνθρώπȣ κατασκευῆς exstat in biblioth. Vindobonensi; de Nessel. part. III. nr. LIII. pag. 56.

Eclogae ex Hippocrate et aliis medicis graecae, in 220. capita diuisae, exstant in biblioth. Vindobonensi. De Nessel. nr. LIII. pag. 56. part. III.

Excerpta ex *Hippocr. de morbis variarum* partium et earum curatione, in biblioth. Reg. Paris. graece nr. MMCLXXVIII. In Vindobonensi. Lambec. VI. pag. 101.

Excerpta *de morbis ex Hippocrate, Galeno et Meletio* exstant gr. in biblioth. Coislinian. Montfauc. in biblioth. Coislin. part. II. pag. 448.

Eclogae ex Hippocrate et Galeno gr. Lambec. VI. part. II. p. 100. vid. de Nessel. part. III. nr. VIII. pag. 25.

Aliae *eclogae* exstant gr. in biblioth. Vindob. de Nessel. part. III. nr. XV. pag. 26.

Excerpta *ex Hippocrate* et aliis gr. in biblioth. Vindobon. de Nessel. part. III. nr. XLI. pag. 48.

Alia *excerpta ex Hippocrate* lat. in biblioth. Reg. Paris. nr. MMMMMMMCI, et graece nr. MMCCLXIX.

Fragmenta ex *libr. chirurgicis Hippocr.* gr. sunt in bibl. Reg. Paris. nr. MMCCXLVII.

Translationes ex Hippocrate in biblioth. Narcissi Dublin. Cod. Brit. nr. MCCXV.

Nathan f. Ioel f. Palken sententiae ex *Hippocr. et Galeno* excerptae de morbis et medicamentis, in biblioth. Taurin. I. pag. 19.

Sub ficto *Hippocratis* nomine hi recentiores libri prodierunt:

Tractatulus hypocratis medicorum optimi de aspectibus planetarum versus lunam. In fine: *Hyppocratis libellus de medicorum astrologia finit* a *Petro de abbano* in latinum traductus. f. loc. et ann. in 4.* Praefationem dedit Anthonius Friburgensis anno 1505.

Hippocratis astrologia prodiit cum *Io. Ganiueti* amico medicorum. Lugd. 1550. 12. Francof. 1614. 12.

Hippocrates de natura lactis et de eius in curationibus morborum vsu. Aransion. 1567. 8. Lugd. 1571. 8.

Hippocrates de inustionibus siue fonticulis opus historiis medicis refertum et in praxi vtilissimum. Autore *R. R.(estaurant).* Lugd. 1681. 8.* De inustionibus Hippocratis et omnis aeui obseruata enarrat.

Hippocrate de la circulation du sang et des humeurs. Par *M.* *Pierre Barra.* A Paris. 1683. 12.* Loca continet Hippocr. quae ad circulationem referri patiuntur.

Pertinent quoque ad *Hippocratem*

Mich. Angeli Blondi ex libris Hippocr. de noua et prisca arte medendi epithomae. Rom. 1545. 8.*

Ex Hippocrate et Galeno, omnium medicorum κορυφαίοις *excerpta quaedam*, vniuersis ferme hominibus omnique pene tempore ad sanitatem tuendam vtilia per *Io. Kaczschium* s. loc. 1549. 4.*

Theodori Angelutii ars medica ex Hippocratis Galenique thesauris. Venet. 1588. 4.*

Thomae Mouffeti nosomantica Hippocratea, seu Hippocratis prognostica cuncta ex omnibus ipsius scriptis methodice digesta. Francof. 1588. 8.*

Io. Antonid. van der Linden meletemata medicinae Hippocrat. Lugd. Bat. 1660. 4.* Compendium est medicinae Hippocr.

Th. Burnet Hippocrates contractus, in quo Hippocr. opera omnia in breuem epitomen redacta habentur. Edinb. 1685. 12. Vienn. 1737. 8.* Lond. 1743. 12. Arg. 1765. 8.

Aphorismi noui ex Hippocratis operibus nunc primum collecti, in suas classes digesti notisque illustrati studio *Iacobi Sponii*. Lugd. 1684. 12.* 1689. 12. Praefatio censuram librorum Hippocr. doctissimam exhibet, quam supra memoraui. Aphorismi ex omnibus libris collecti et commentario medico illustrati sunt.

[M. *Io. Christ. Rabe* diss. Hippocratem barbaris operam negantem, Lipsiae, 1722. A crimine, eum fuisse ἄθεον, defendit quidem Hippocratem, sed adcusat eum, barbaris opem denegantem, inhumanitatis, vanitatis, iniustitiae etc. *Harl.*]

Speculum Hippocraticum Zwingeri cum eiusd. Hippocr. operib. semiot. prodiit Basil. 1748. 8.

[*Io. Henr. Fischeri*, (in praesenti Professoris Göttingensis,) disp. moderante *Io. Ch. Briegleblo*, Professore Coburg. de Hippocrate, eius scriptis, eorumque editionibus. Coburgi, 1777. 4. *Harl.*]

XXVII. *Opera Hippocratis omnia.*

Operum Hippocratis Galeni temporibus editiones non paucae exstabant. Exemplaria tamen operum, qualia ante Ptolemaeorum et Attalicorum regum tempora fuerant, Galeni temporibus non amplius exstitisse videntur, saltim non librorum omnium, quod ipse *Galenus* innuit comm. in III. epid. II. pag. 239. tom. IX. et comm. I. in Hippocr. libr. de nat. human. text. 42. p. 127. tom. III. Exemplar, quod Galenus memorat, et de quo supra loquuti sumus sub libr. I. et III. epid. quod Mnemon Sidites Alexandriam attulerat τὸ ἐκ πλοίων κατὰ διορθωτὴν Μνήμονα Σιδίτην Galenus non vidit, qui potius suo tempore exemplaria tribus saeculis antiquiora non exstitisse expresse dicit in comm. III. ad libr. definit. et de exemplaribus tribus saeculis antiquioribus non sine dubitatione quadam disserit in prooem. comm. in Hippocr. libr. de officina med. p. 2. tom. XII. Memorat Galenus atque laudat exemplar scriptorum Hippocratis Alexandrinum.

Adriani temporibus nonam recensionem scriptorum Hippocratis dederunt *Artemidorus Capito* atque *Dioscorides*. *Artemidori* labores Adrianum adeo probasse Galenus refert eosque suo adhuc tempore summo studio esse quaesitos. conf. *Gal.* comm. I. in libr. Hippocr. de natura humana text. 1. p. 97. tom. III. *Dioscoridis* editio, iisdem temporibus elaborata, at minus aestimata, quam Capitonis; attamen laude sua a Galeno non defraudata, textum fere

eumdem

eumdem exhibuit, quem Capitonis editio, quod ex concordantibus virorumque editorum lectionibus, quas Galenus saepissime adducit in commentariis suis, perspicitur. Vtrosque antiquam lectionem temere immutasse, nouis sine causa excogitatis, magis tamen in hoc temerarium fuisse Artemidorum, Dioscoride, Galenus l. c. et in locis aliis compluribus, v. g. in comm. I. ad VI. epid. prooem. p. 354. tom. IX. et retulit, et per exempla probauit, quae in omnibus fere commentariis suis in Hippocratis libros leguntur, et textui ipsi corrigendo multum inseruiunt. Aliam operum Hippocratis, saltim plurimorum, antiquam editionem Suidas memorat in lexic. tom. II. pag. 145. edit. Küster. his verbis: τετάρτην τάξιν (primam habebat apud Suidam iusiurandum, alteram praenotiones, tertiam aphorismi,) ἐχέτω πολυθρύλλητος καὶ πολυθαύμαστος Ἑξηκοντάβιβλος, ἡ πᾶσαν ἰατρικὴν ἐπιστήμην τε καὶ σοφίαν ἐμπεριέχουσα.

Interpretum quoque numerus inter antiquos non paruus est, quorum nomina Erotianus atque Galenus dederunt, qui sane maior euasisset, si hi viri omnes nominassent: Galenus enim saepissime de interpretibus Hippocratis, et de his, qui πίνακας scripserunt Hippocratis, v. g. in comm. I. in libr. Hippocr. de articulis text. 48. p. 314. tom. XII. loquitur, nullo nominato. Enarrabo nunc interpretes Hippocratis, quos Erotianus atque Galenus citant, et quidem literarum ordine.

Antigonus, Alexandrinus, grammaticus. Erot. pag. 13.

Apollonius Cittieus XVIII. libros ad III. Heraclidis Tarentini libros ad Bacchium scripsit. Erot. p. 10. *Apollonius Empiricus*, Galeno ὁ βιβλᾶς dictus, contra Zenonem de characteribus in epid. scripsit, et Zenone contradicente rescripsit. Gal. comm. II. in III. epid. text. 5. pag. 244. tom. IX.

Apollonius Ophens Bacchii λέξεις in epitomen redegit. Erot. pag. 9.

Aristarchus grammaticus. Erot. pag. 12.

Aristocles et *Aristopeas*, grammatici Rhodii. Erot. pag. 13.

Asclepiades obscuriores libros Hippocratis explicuit. Gal. in prooem. comm. in Hippocr. de officin. medic. p. 2. tom. XII. Locum ex commentario Asclepiadis in Hippocr. de officina medici dat Galenus in comm. in hunc libr. II. text. 29. pag. 68. tom. XII.

Attalio citatur ab Oribasio in aphorism. Hippocr.

Bacchius Tanagraeus, Herophileus medicus, scripsit συντάξεις τρεῖς λέξεων Ἱπποκράτους et commentarios in libros epidem. Hippocratis. Primum librum Erotianus, alterum Galenus saepissime citant. Obscuriores Hippocr. libros tantum explicuit Gal. in prooem. comm. in Hippocr. de officina med. p. 2. tom. XII. Eiusd. comm. in aphorism. laudat Gal. ad VII. aph. 70.

Callimachus, ὁ ἀπὸ τῆς Ἡροφίλου οἰκίας. Erot. pag. 8. et saepius.

Didymus Alexandrinus, grammaticus. Erot. pag. 13.

Diocles. Gal. in comm. in Hippocr. de officin. med. I. text. 5. pag. 14. tom. XII.

Dionysius in aphorismos scripsit. Gal. ad IV. aph. 69.

Dioscorides

Dioscorides Alexandrinus, iunior multis libris scriptis ne quartam quidem partem omnium verborum exposuit. Gal. in prooem. exegeseos gloss. Hippocr. pag. 402. edit. Franz. ἀντιμαχίας τῶν φαρμάκων scripsit p. 484. γλωττογράφος Galeno dicitur p. 486. Est idem ille, qui Hippocratem edidit, de quo vid. loca Galeni supra citata.

Dioscorides Phacas, Herophileus, qui tempore Antonii et Cleopatrae vixit, contradixit expositioni vocum Hippocr. Philini empirici, Epicleusti Cretensis et Apollonii. vid. Erot. pag. 8. 382.

Domnus citatur ab *Oribasio* in aphorism. Hippocr.

Ephicianus. Gal. de ordine legendor. libror.

Epicles Bacchii dictiones in epitomen redegit et literarum ordine de vocibus Hippocr. scripsit, ob breuitatem Erotiano vehementer taxatus pag. 16.

Epicleustus Cretensis Bacchii dictiones secundum ordinem disposuit. Erot. pag. 8.

Erasistratus in libro de febribus contra librum Hippocr. de diaeta in acutis scripsit. Gal. in comm. I. in Hippocr. de diaet. acut. text. 24. pag. 22. tom. XI.

Euphorion omnes voces Hippocratis sex libris explicare studuit. Erot. pag. 12.

Glaucias, Empiricus, magno libro, secundum literarum ordinem voces Hippocratis explicuit. Erot. p. 10. 16. Ex primis fuisse Glauciam qui commentarios in Hippocratis libros scripserint. Gal. in comm. in Hippocr. de humoribus text. 24. pag. 535. tom. VIII.

Heraclides Erythraeus literarum characteres in III. epid. explicuit. vid. Gal. comm. II. in III. epid. text. 4. pag. 240. tom. IX.

Heraclides Tarentinus cum Xenocrito Coo primus coepit voces Hippocratis exponere. Erot. p. 7. Commentar. *Heraclidis* in libros VI. epid. citat Galenus in comm. ad VI. epid. In omnes Hippocratis libros commentatum esse Gal. in prooem. comm. in libr. Hippocr. de offic. medic. p. 2. tom. XII. et in prooem. comm. in Hippocr. de humorib. p. 508. tom. VIII. Comm. in aph. citat Gal. ad VII. aph. Hippocr. 70.

Herophilus solas glossas explicuit. Gal. explanat. vocum Hippocr. p. 404. Ad primos refertur interpretes aphorismorum Hippocratis a Gal. ad aph. VII. 70.

Iulianus Alexandrinus contra aph. scripsit, quem Gal. peculiari libro refutauit.

Lycus, Neapolitanus, comm. in Hippocr. aphorism. scripsit, de quo vid. supr. et de locis in homine. Ex hoc locum adducit Erot. p. 214. In libr. epidem. Gal. comm. II. in VI. epid. 31. pag. 414. tom. IX. vid. quoque supra sub epidem. Sed Macedonem hunc Lycum expresse vocat Galenus in comm. I. in III. epid. text. 4. pag. 201. tom. IX.

Lysimachus Cous libros vocum Hippocr. III. ad Cydiam Herophileum, tres ad Demetrium, et praeter hos vnum adhuc confecit. Erot. p. 11. 12.

Mantias. Gal. in comm. I. in Hippocr. de officin. med. text. 5. p. 14. tom. VIII.

Marinus in aph. scripsit. Gal. ad VII. aph. 24. et ad VII. aph. 54.

Metrodorus, Sabini discipulus, in epid. Hippocr. commentatus est. Vid. supra sub epidem.

Mnemon,

Mnemon, *Siditer*. De eius in libr. epid. laboribus vid. Gal. in comm. I. in III. epid. text. 4. p. 238. 239. tom. IX. et nos supra sub epidemiorum libris.

Numesianus aphorismos explicuit. vid. supr. sub aphorism. et Gal. in comm. in Hippocr. de humorib. text. 24. pag. 535. tom. VIII.

Pamphilus voces Hippocr. exposuit. Vid. Gal. in explanat. voc. Hippocr. pag. 402.

Pelops scr. comm. Hippocraticarum introductionum. Secundum citat Gal. lib. VI. de Hippocr. et Platon. decret. cap. 5. pag. 191. tom. V.

Phicianus. Eius comm. in epid. supra enarraui sub epidem.

Philinus Empiricus, Bacchio coaeuus, sex libris contra Bacchium scripsit. Erot. pag. 9.

Philotimus. *Gal.* in comm. I. in Hippocr. de officin. med. text. 5. pag. 14. tom. VIII.

Quintus comm. in epid. scripsit, de quibus vid. supra sub epidem.

Rufus Ephesius. Eius in epid. libros enarrationes laudat Galenus in comm. II. in VI. epid. text. 31. pag. 414. tom. IX.

Sabinus scripsit comm. in libr. epidem. textu Hippocratis saepe mutato. Gal. comm. II. in VI. epid. 31. pag. 414. tom. IX.

Satyrus. Comm. in epid. scripsit et in prorrhet. de quibus vid. sub epid.

Thessalus contra libr. de diaeta in acut. Hippocr. scripsit. Gal. comm. I. in libr. Hipp. de diaet. acut. text. 24. pag. 22. tom. XI. Et contra aphorismos. Gal. aduers. Iulian. cap. 1. pag. 377. tom. IX.

Xenocritus, *Cous*, grammaticus, primus voces Hippocratis interpretatus est. Erot. pag. 6.

Zeno Herophileus interpretatus est libros epid. Librum de characteribus literarum in epidem. III. scripsit, et alium eiusdem argumenti contra Apollonium Empiricum. Vid. supra sub epidem.

Zeuxis scr. commentarios in omnes Hippocr. libros, teste Galeno in prooem. comm. in Hippocr. libr. de offic. medici p. 2. tom. XII. et in prooem. comm. in Hippocr. de humorib. p. 508. tom. VIII. Ad primos atque antiquissimos commentatores eum refert Gal. in comm. in Hippocr. de humorib. text. 24. p. 535. tom. VIII. et ad VII. aph. 70. Locum ex eius comment. in libr. de natur. hominis citat Erot. pag. 214.

Codices operum omnium Hippocratis, aut saltim plerorumque, manuscripti exstant in bibliotheca Ducis Mutinensis, Montfauc. I. p. 531. Vaticana, Bauarica, nr. CXXXIII. Montfauc. I. pag. 589. in Medicea, quos iam Cordaeus atque Foesius laudauerat, ex vno adeo lectionum varietas apud Foesium legitur. Codice Mediceo, qui in Laurentiana bibliotheca Florentiae adseruatur, Stephanus Mackius vsus est. Exstat in plut. 74. Montfauc. I. pag. 384. in Ambrosiana Mediolanensi, et quidem voluminibus XVI. cum scholiis, Montfauc. I. p. 498. et alius saec. XIII. Montfauc. I. pag. 529. in Greshamiensi Lond. nr. MMMCCCCXLIV. in biblioth. Reg. Paris. nr. MDCCCLXI. XIV. saeculi, Montfauc. palaeol. graec. libr. I. p. 75. et biblioth. MS. II. p. 726. nr. MMCXXXII. MMCXXXIII. Montfauc. II. pag. 729. MMCXL. MMCXLI.

MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCCLIV. MMDXLV. MMDCLXX. MMDCLXXI. MMDCLXXII. MMDCLXXIII. Montfaucon II. pag. 735. nec non nr. MMMCXXXVIII. MMMCXXXIX. Montfauc. II. p. 739. Hippocrates et interpretes eius in biblioth. Reg. Parif. nr. MMMMMCCCCVII. Montfauc. II. pag. 756. in biblioth. D. Marci Veneta. Montfauc. I. p. 472. in biblioth. Mutinenfi. Montfauc. p. 531. in biblioth. Ambrofiana Mediolanenfi Montfauc. p. 498. Codices Vindobonenfes enarrat Lambecius et Stephan. Mackius in praefat. ad fuam oper. Hippocr. edit. Vienn. 1743. fol.

Hippocratis opera omnia cum expofitione Galeni tomis IV. exftabant in biblioth. Voffiana Montfauc. I. pag. 675. Operum Hippocr. codex erat apud Antonium Cantacuzenum. *Hippocr.* opera plurima exftant in bibl. Alexandr. Petauii in Vaticana graece nr. CCCXCVI. CCCXCVII. MLVIII. MLXI. Montfauc. I. p. 96. Hippocratis opufcula exftant gr. in bibl. Pr. de Mefme. Montfauc. II. p. 1327. Hippocratis tractatus, in eadem biblioth. Montfauc. pag. 1328. Hippocratis opufcula in biblioth. S. orial. Montfauc. I. pag. 620.

Hippocratis opera faepe apud Guil. Pelifier. Montfaucon II. pag. 1199.

* Exftant in biblioth. Vindobonenfi *anonymi cuiusdam antiqui auctoris Graeci variae lectiones, emendationes et notae in Hippocratis opera, et in vitam eiusdem, a Sorano confcriptam.* de Neffel. Cat. MS. graec. Vindob. part. III. nr. XLIII. p. 49. Et in eadem biblioth. Vindobonenfi Hippocr. opera ex edit. Aldina adferuantur, quibus Io. Sambucus varietatem lectionis ex codice Tarentino et ex alio quodam codice MS. Fontemblenfi adfcripferat. Lambec. lib. VI. p. 154. *Ianus* quoque *Cornarius* editioni fuae graecae operum Hippocratis plurimas lectiones variantes ex Codd. MSS. adfcripfit, idque exemplar adferuatur in biblioth. Vindobonenfi. Vid. de Neffel. l. mox citat. et Mackii praefat. ad Hippocr. Caftigationes in Hippocratem exftant graece in biblioth. Lugd. Batava. vid. catal. libror. biblioth. Lugd. Batau. pag. 398. *Codex* operum Hippocratis latinus exftat in monafter. S. S. Trinit. Tironienfi nr. XXXVIII. Montfauc. II. pag. 1249. Quaedam Hippocratis exftant lat. in biblioth. San-Germanenfi nr. DXCVI. Montfauc. II. pag. 1133. Conftantini Africani libri quidam Hippocratis et Galeni in latinam linguam traducti exftant in biblioth. Diuio-Benigniana. Montfauc. II. pag. 1285.

Magnum volumen Arabicum, praeter alia etiam conuerfa ex Hippocrate continens, exftat in biblioth. Lugd. Batau. ex legato Scaligeriano. vid. catal. biblioth. Lugd. Bat. p. 276.

De codicibus MSS. operum Hippocratis quaedam habet *Trillerus* in epift. ad Hahnium de variolis et anthracibus veterum p. 4. 5. opufc. vol. II. et in epift. med. crit. ad Io. Freind in opufc. vol. II. pag. 183. et in libello de noua Hippocr. editione adornanda paffim. Codices MSS. qui in biblioth. Reg. Parif. adferuantur, recenfuit *Bofquillon* in praefat. ad nouam aphorifmorum et prognoftici edit. fupra citatam.

XXVIII. *Editiones Graecae.*

Ἅπαντα τὰ τοῦ Ἱπποκράτους. *Omnia opera Hippocratis.* Venet. apud Aldum, 1526. fol.* Haec princeps eft editio et ex Cod. MS. impreffa; fed non bonis et non valde, vt videtur, vetuftis, quae, iufte monente *Trillero* in epift. ad Io. Freind p. 180. in opufc. vol. II. praeter antiquitatis honorem chartaeque nitorem, nil habet, quod ipfam commendet.

Ἱπποκράτους

Ἱπποκράτους Κῴου ἰατροῦ παλαιοτάτου, πάντων ἄλλων κορυφαίου, βιβλία ἅπαντα. *Hippocratis Coi medici vetustissimi et omnium aliorum principis, libri omnes ad vetustos codices summo studio collati et restaurati.* Basil. apud Froben. 1538. fol.*

Ianus Cornarius editor est, qui tribus Codd. MSS. vetustis vsus est, quorum alterum ab Adolpho Occo, alterum ex Io. Dalburgii bibliotheca, postremum ab Hier. Gemusaeo acceperat. Galeno ad corrigendum Hippocratis textum etiam vsus est, pluribus quater mille, quod ipse Cornarius in epistola dedicatoria narrat, locis redintegratis, qui in Aldina editione aut defuerunt ex toto, aut vitiati habebantur. Atque hoc ea religione factum, vt nihil temere sit mutatum, ita, vt in ambiguis lectionibus eas potissimum sequutus sit, quas Galenum recepisse deprehendit. Praefert hanc Aldinae *Trillerus* in opusc. vol. II. p. 181. multa tamen in ea omissa esse ait. Typi acutiores sunt et accuratiores. Vid. quoque de his Aldi et Iani Cornarii editionibus iudicium *Iusti Iosephi Scaligeri* in Scaligerian. p. 162. et *Io. Freind* in praef. ad epidemion I. et III. supra memorat.

XXIX. *Editiones latinae.*

Versio latina antiqua Hippocratis et Galeni, quam commendat Cassiodorus cap. 31. diuinar. lect. intercidit; ceterum exstant Hippocratis editiones latinae post scripta nonnulla eiusdem sparsim edita et ex Arabico fere translata Venet. 1493. et 1497. Vid. Beughemii incunabula typogr. pag. 74. In articella quoque multi Hippocr. libri leguntur, iique saltim non omnes ex Arabico versi.

Prima *latina* operum Hippocratis editio haec est:

Hippocratis Coi, medicorum omnium longe principis, *octoginta volumina*, quibus maxima ex parte, annorum circiter duomillia, Latina caruit lingua, Graeci vero, Arabes et prisci nostri medici, pluribus tamen vtilibus praetermissis, scripta sua illustrarunt, nunc tandem per M. *Fabium Caluum Rhauennatem* — latinitate donata, Clementi VII. Pont. M. dicata ac nunc primum in lucem edita. In fine legitur: *M. Fabius Caluus* Rhauennas cum ceteris Hippocratis octoginta voluminibus Romae vertebat XIX. Cal. Septemb. 1515. Cum gratia et priuilegio Sanctissimi Clementis VII. Pont. M. ac Serenissimi Francisci, Regis Francorum ad decem annos. Romae, ex aedibus Francisci Minitii Calui Nouocomensis anno a partu virginis 1525. fol.*

Iussu Clementis VII. haec versio facta est, cuius primam hanc, quam coram habeo, editionem ignorarunt plurimi. Codicibus MSS. Vaticanis ad hanc versionem vsus est *Caluus.* Repetita est haec Calui versio Romae, 1549. fol. 1619. fol. 1610. fol.

[Antea tamen lucem viderat: *Hippocratis de natura hominis, de victu, de tuenda valetudine, Medicinae lex, Hippocratis iusiurandum, Hipp. demonstratio, quod artes sunt, Hipp. inuectiua* (sic) *in obtrectatores medicinae. Quae quidem opera vt latine et emendate* (sic) *legerent, curauit Andreas Brentius Patauinus.* s. a. 4. Romae, charactere eleganti Steph. Planck. vid. *Audiffredi* catal. edit. rom. saec. XV. pag. 379. *Harl.*]

Hippocratis Coi opera — nunc tandem per *M. Fabium Caluum* Rhauennatem, *Guil. Copum* Basiliensem, *Nicolaum Leonicenum* et *Andream Brentium* — latinitate donata. Basil. in offic. Andr. Cratandri. 1526. fol.*

Hippocratis Coi opera ex *Iani Cornarii* versione. Venet. 1545. 8.* Paris. 1546. 8. Basil. 1546. fol.* 1553. fol. edente *Io. Culmanno* Geppingensi. 1558. fol.* Lugd. 1554. 8. II. voll. 1562. 8. 1564. fol. 1564. 8. 1582. 8.

Calui versioni nimiam fidem tribuisse et codices MSS. non adhibuisse, *G. H. Welschius*, dec. IV. cur. V. p. 184. notat. Multis codd. MSS. vsum esse et Aldina Hippocratis editione et Galeno, *Hallerus* biblioth. med. pract. tom. I. p. 93. monet. Sed minus bonam, imo pessimam hanc versionem esse, recte monuerunt *Trillerus* in epist. med. crit. pag. 151. in Opusc. vol. II. et saepius atque *Grunerus* in censur. libr. Hippocr. p. 38. Argumenta studiose elaborata *Io. Culmannus* singulis libris praemisit.

Eadem *Iani Cornarii* versio saepissime excusa est et quidem cum argumentis *Io. Culmanni* et commentariis *Io. Marinelli*, Venet. 1575. fol.* 1619. fol. et edente *Ioanne Baptista Paitono* tomis tribus, quorum primus Venet. 1737. in fol. editus, Hippocr. opera ex *Iani Cornarii* versione, alter Venet. 1739. fol. editus, *Io. Marinelli* commentarios, tertius, eodem anno emissus, *Matthaei Pini* indicem continet.* Vtilis est haec editio, inprimis ob indicem. Titulus est: *Hippocratis Coi opera omnia* ex *Iani Cornarii* versione vna cum *Io. Marinelli* commentariis ac Petri Matth. Pini indice. — Eandem *Cornarii* versionem in suam editionem graeco-latinam recepit Lindenius, de quo mox dicam.

Eandem recensam dedit *Hallerus*, non sine Trilleri et Gruneri indignatione plurima, in principibus artis medicae tom. I — IV. Lausann. 1769 — 1771. 8.* noua tamen simul operum Hippocratis censura data et dispositione facta.

Anutii Foesii versio cum edit. graeco-latinis *Foesii* prodiit. Seorsim excusa est Francof. 1596. 8.* Optima est et omnibus reliquis praeferenda.

Multa Hippocratis, sed non omnia, prodierunt in collect. aliquot scriptorum Hippocratis et Galeni. Venet. 1487. 12. Multa quoque, vt iam dixi, in articella leguntur, saepius impressa. Hippocratis opera parua, scilicet de natura hominis, de tuenda valetudine, medicinae lex, iusiurandum, demonstratio quot artes sint, inuectiua in obtrectatores medicinae lat. prodierunt ex versione et emendatione Andr. Brentii cum Symphoriani Campegii opusculo de claris medicinae scriptoribus et aliis. Lugd. 1508. 8.* vid. quoque Catal. biblioth. Bunau. tom. I. p. 92. Alii libri prodierunt 1506. 8. Rabelaesi collectionem iam indicaui.

Exstat quoque *Hippocr. de praedictionibus* lib. II. de *Coacis*, *de somniis*, *de flatibus*, *de carnibus*, interprete *Fabio Caluo*. 1527. 12.

Hippocr. opera aliqua, vertente *Rasario*. Saragoss. 1567. 4.

XXX. *Editiones graeco-latinae.*

Hippocratis Coi opera, quae exstant graece et latine veterum codicum collatione restituta, nouo ordine in quatuor classes digesta, interpretationis latinae emendatione et scholiis illustrata ab *Hieron. Mercurioli*, Foroliuiensi. Venet. industria ac sumptibus Iuntarum, 1588. fol.* Addita est quartae classi Hippocratis vocum explanatio graeco-latina Erotiani, Galeni et Herodoti. Praemissa est operibus Mercurialis censura operum Hippocr. de qua iam dixi. Nimiam fidem tribuisse Mercurialem codicibus MSS. praesertim Vaticanis, et vel ipsa vitia exscripsisse, Trillerus notat in epist. med. crit. p. 180. in Opusc. vol. II. Varietatem lectionis,

sed

ſed non omnem, ex vetere codice, quem non deſcripſit, in margine dedit; notasque ſingulis libris addidit doctiſſimas.

Τῦ μεγάλυ Ἱπποκράτυς πάντων τῶν ἰατρῶν κορυφαίυ τὰ ἑυρισκομένα. *Magni Hippocratis opera omnia*, quae exſtant in VIII. ſectiones ex Erotiani mente diſtributa nunc recens latina interpretatione et annotationibus illuſtrata *Anutio Foeſio* Mediomatrico medico authore. Francof. apud Wechelii haered. 1595. fol.* 1621. fol.* 1624. fol. 1645. fol. et Geneu. 1675. fol. Vltimae huic editioni acceſſerunt liber περὶ Φαρμάκων cum comm. *Io. Heurnii*, liber de ſtructura hominis latine, Erotiani, Galeni atque Herodoti gloſſaria, nec non eorum, qui Hippocratem commentariis illuſtrarunt, enumeratio.

Ordinem et in ſectiones diſtributionem ab Erotiano repetiit vir de Hippocrate omnium longe meritiſſimus. Vſus eſt ad ſuam editionem Codd. MSS. ex bibliotheca Vaticana, quibus M. Fabius Caluus vſus fuerat, tribusque aliis ex bibliotheca Regis Franciae Fontanobellaea. Vſus eſt quoque duobus exemplaribus operum Hippocratis Aldino et Frobeniano, cui vir quidam doctus plurimam partem lectionum variantium ex Codd. Pariſinis adſcripſerat, nec non codice M. Cordaei. Nouam dedit, eamque optimam omnium, textus recenſionem. Verſionem ipſe elaboranit, eamque accuratiſſimam, luculentiſſimam, cuius ope *Trillerus* corruptum Hippocratis textum ſaepiſſime emendare potuerit. vid. eiusd. epiſt. med. crit. pag. 181. in Opuſc. vol. II. Singulis libris addidit enarrationes doctiſſimas, ad easque Ioannis Martini, et Aemilii Porti obſeruationibus vſus eſt. Additae ſunt cuique ſectioni variae lectiones ex Codd. Regiis, quos diximus, et ex Codice Mediceo. Sextae ſectioni acceſſerunt *Palladii* ſcholia in Hippocratis librum περὶ ἀγμῶν, vltimae editioni praefatio addita eſt, in qua praecipui Hippocratis interpretes enumerantur. Vid. de hac editione, operum Hippocratis omnium optima, *Trilleri* iudicium in epiſt. medic. crit. p. 181. in Opuſc. vol. II.

Magni Hippocratis Coi opera omnia gr. et lat. edita et ad omnes editiones accommodata induſtria et diligentia Io. Antonidae van der Linden. Lugd. Bat. 1665. 8. II. voll. Neapol. 1754. 4. II. voll. Venet. 1757. 4. II. voll.

Adhibuiſſe Lindenium vetuſtiſſima exemplaria MS. et textum aliquot millenis locis reſtituiſſe, eius filius Henricus Antonides van der Linden memoriae prodidit, qui hanc editionem, a patre typis commiſſam, ſed non ad finem perductam, ſua demum, patre mortuo, cura edidit. Textum in capita diuiſit, eaque in tmemata textumque ſuum editionibus Frobenii, Iani Cornarii, Zwingeri et Foeſii textui ſtudioſiſſime accommodauit, ita, vt quae ſecundum has editiones citantur, in ea non difficulter quaerantur atque inueniantur. Ceterum etiam ex *Guidonis Patini* tom. III. epiſt. pag. 177 ſq. iudicio, et *Trilleri* epiſt. med. crit. pag. 181. in Opuſc. vol. II. haec editio vix magni aeſtimanda eſt. Textum ipſe Lindenius, pro more ſuo, fecit et temere mutauit. Verſione Cornarii editionem ſuam turpiter foedauit. Notas et emendationes non adiecit. Editio tamen ob commodam formam commendabilis et ad vſum aptiſſima eſt.

Hippocratis Coi et Claudii Galeni Pergameni ἀρχιατρῶν opera. Renatus Charterius Vindocinenſis plurima interpretatus vniuerſa emendauit, inſtaurauit, notauit, auxit, ſecundum diſtinctas medicinae partes in XIII. tomos digeſſit et coniunctim graece et latine primus edidit. Lutetiae Pariſior. apud Iacobum Villery. 1679. fol. XIII. voll.*

Edere

Edere incepit Charterius Hippocratem jam anno 1639. editione demum post mortem eius absoluta. Editiones primae partis duae hinc exiſtunt, altera ann. 1639. altera ann. 1679. quae aliquo modo inter ſe differunt. 50000. imperiales Charterium Hippocrati impendiſſe, refert Goulin in memoires, et ſeorſim in lettre de Mr. Villiers ſur l'edition grecque et latine des oeuvres d'Hippocrate et de Galene. Pariſ. 1776. 4. mai.

Plurimis Codd. MSS. praeſertim his, qui in Galliis adſeruantur, Charterius vſus eſt, textumque in locis permultis ad eorum ductum mutauit: ſed critices virgam hanc non adhibuit, vt bonis tantum codicibus vteretur, et bonas lectiones in textum reciperet. Multorum quoque aliorum doctorum virorum auxilio vſus eſt. Sed vaſtum eſt opus et ad vſum minus aptum, ob Hippocratis libros communiter cum Galeni libris in claſſes diſpoſitos. Vitiis quoque typographicis quam plurimis laborat. Varietas lectionis ex codicibus ſingulis claſſibus addita eſt, quae vero vtilis non eſt, quoniam codices non deſcribuntur. Eſt opus, recte monente *Trillero* in epiſt. med. crit. p. 182. in Opuſc. vol. II. ſomnolenter compoſitum et clauſis paene oculis correctum, adeo, vt praeter ſplendorem, quem bibliothecis adferre poteſt, parum habeat laudis, ſed multum pretii.

Τὰ τοῦ Ἱπποκράτους ἅπαντα. Hippocratis opera omnia cum variis lectionibus non modo huc vsque vulgatis, verum ineditis potiſſimum, partim depromtis ex Cornarii et Sambuci Codd. in Caeſarea Vindobonenſi bibliotheca hactenus adſeruatis et ineditis, partim ex aliis eiusdem bibliothecae MS. libris ac denique ex Mediceis Laurentianis MS. libris collectis. — Acceſſit index Pini cum tractatu de menſuris et ponderibus ſtudio et opera Stephani Mackii. tom. I. Vienn. Auſtr. 1743. fol. tom II. ibid. 1749. fol.*

Nitidiſſima omnium haec editio eſt, ſed non ad finem perducta: libros enim tantum continet Hippocratis, qui in I. II. III. IV. et V. ſectione *Foeſii*, quem in claſſibus editor ſequutus eſt, leguntur et reliqui tomi deſiderantur. Vſus eſt editor Codd. MSS. Vindobonenſibus, quorum ſupra mentionem feci et Mediceo. *Mercurialem*, *Foeſium* adeo, ſaepiſſime correxit, hunc non raro parum feliciter. Lectionis varietatem ex Codd. ſuis textui ipſi ſubdidit. Internam dignitatem et praeſtantiam huius editionis externo nitori non reſpondere, *Trillerus* in epiſt. med. crit. p. 182. recte monet. Programma, quo hanc editionem indicauit *Mackius*, exſtat in nou. act. eruditor. 1741. menſ. Mai. pag. 286. Loca plura in hac edit. notata atque emendata leguntur in nou. act. eruditor. 1749. menſ. Iul. pag. 399 ſq.

Editiones gr. lat. non omnium librorum Hippocratis.

Hippocratis Coi, Aſclepiadeae gentis ſacrae coryphaei viginti duo commentarii tabulis illuſtrati. Graecus contextus ex doctiſſ. v. v. codicibus emendatus. Latina verſio Ioni Cornarii innumeris locis correcta. Sententiae inſignes per locos communes methodice digeſtae Theod. Zwingeri Baſil. ſtudio et conatu. Baſil. 1579. fol.*

Textum dedit *Zwingerus* admodum correctum et verſionem *Cornarii* longe emendatiorem, a Conr. Geſnero, ſummo viro, ad hunc laborem incitatus. Obſeruationes in Hippocratem, quae in commentariis continentur, ſubtiliſſimae, doctiſſimae atque elegantiſſimae ſunt, iudicante *Trillero* de nou. Hipp. ed. adornanda §. 7. p. 9. Analyſis per tabellas legenti plurimum difficultatis parit. Continentur ceterum in hoc opere libri *Hippocr.* de arte, de veteri medicina, lex, iusiurandum, de medico, de elegantia, praeceptiones, de carnibus, de

de genitura, de natura pueri, de feptimeftri, de octimeftri, de aetate, de natura humana, de aere, aquis et locis, de flatibus, de alimento, de locis in homine, de glandulis, de diaeta, de infomniis, de humidorum vfu.

Editiones graeco - latinas libellorum *Hippocr. Io. Opfopoei, Morelli* et *Io. Rudolphi Zwingeri* iam indicaui. *Io. Heurnius* duas collectiones edidit, vtramque cum commentariis paraphrafticis. *Prima* titulum habet: *Hippocratis prolegomena et prognofticum gr. c. paraphraftica verfione et breuibus comment. Io. Heurnii.* Lugd. Bat. 1597. 4. et in Operibus. Prolegomena continent iusiurandum, de medico, legem, de arte, de veteri medicina, de elegantia, praeceptiones, de carnibus, de purgantibus. *Altera* eft: *Hippocr. aphorifmi vna cum prognofticis, prorrheticis, Coacis et aliis decem eiusdem opufculis, aphoriftica breuitate confcriptis.* gr. lat. in Operib. et Lugd. Bat. 1627. 12.

XXXI. *Editiones promiffae.*

De *Georgii Segeri* editione Hippocratis graeco-latina, cuius fpecimen tantum lucem vidit, confules *Io. Molleri* hypomnemata ad Albertum Bartholinum de fcriptis Danorum pag. 225. Editionem etiam Hippocr. *G. H. Welfchius* promifit. — Iam anno 1728. parata erat *Danielis Wilhelmi Trilleri* editio, cuius fpecimen dedit hoc libello: *De noua Hippocratis editione adornanda commentatio, qua animum aperit atque fimul ad fymbolas conferendas eruditos inuitat Dan. With. Trillerus, qui et fpeciminis loco libellum de anatome recenfuit, emendauit, et commentario medico-critico perpetuo illuftrauit.* Lugd. Bat. 1728. 4. mai.[*] Laborem poftea fere continuum Hippocrati impendit, fed ipfa editio non prodiit. Eius *annotationes in Hippocratem manufcriptae, quibus adiunctae Samuelis Bettierii*, in catalogo librorum viri optimi anno 1783. auctione publica diftrahendorum proftabant, et adhuc venum proftant apud heredes ejus.

Non prodiit quoque *Francifci Cliftoni* editio, qui Hippocratica opera noua et ordinata methodo edere volebat, tefte hiftoria literar. Angliae. vol. III. nr. XV. et commentario literar. Norimb. 1732. hebd. 50. vbi fimul exempla quaedam textus Foefiaui ab eo emendati leguntur. *Krameri* iudicium coniecturale de hac edit. vid. in comm. lit. Norimb 1733. hebd. 23. p. 177. Neque prodiit nouum omnium Hippocratis operum compendium, quod *Radulphus Schomberg* in lucem emittere volebat, cuiusque fpecimen edidit hoc titulo: Τȣ μεγάλȣ Ἱπποκράτȣς σύνοψις, fiue *noui omnium Hippocratis operum compendii fpecimen, ftudio et cura Radulphi Schomberg*, M. D. Lugd. Bat. 1746. 4.[*] Non prodiit tandem verfio latina ifta pura, quam, quoniam Lindenii verfionem impuram effe et Foefium graeca verba omififfe deprehendit, edere voluit *Thomas Okes*, et cuius fpecimen etiam edidit in libro: two differtations I. the Knowdledge of Anatomy is not principally neceffary to the practice of phyfik. II. the deformity of the foetus do not arife from the imagination of the mother. Cambridge, 1771. 8.

XXXII. *Hippocratis opera in alias linguas translata.*

Galleam collectionem operum quorundam Hippocratis memorat Hallerus: *Les anciens auteurs de la médecine et chirurgie, Hippocrate, Galien, Oribafe, le tout traduit du Grec.* Lion, 1555. 8.

Les

Les oeuvres d' Hippocrate par Claude Tardy, ou toutes les causes de la vie, de la naissance, de la conservation de la santé, les signes et les symptomes de toutes les maladies sont expliquées. à Paris. 1667. 4. II. voll.

Paraphrasin esse pessimam, in qua auctor omnia corruperit, quae ignorabat, et ex qua Hippocrates ne cognosci quidem possit, notat *Andr. Dacier* in fine praefat. ad opus iam memorandum. *

Les oeuvres d' Hippocrate traduites en François, avec des remarques et conferées sur les manuscripts de la bibliotheque du Roi. à Paris, 1697. 8. II. voll.

Praemisit *Andreas Dacerius*, qui verus auctor huius versionis est, breuem medicinae historiam ad Hippocratis vsque tempora, a Daniele Clerico in hoc labore, vt quidam ferunt, adiutus. Textum cum bonae notae Codd. MSS. in bibliotheca Regia Parisina contulit, partem varietatis lectionis in notis enarrauit, Zwingeri ceterum textu non sine vtilitate vsus est. Versio studiosissime elaborata est, et plane secundum mentem et ingenium Hippocratis. Notae copiosae atque melioris notae sunt. Vita Hippocratis addita est, ex antiquis biographis, quos enarrauimus; sed errorum non expers. Ad finem legitur *Theophrasti Renaudoti* epistola de exiguo operae pretio, quod ex versionibus Syriacis et Arabicis ferri potest ad emendandum et illustrandum Hippocratem, aliosque scriptores graecos, praesertim medicos. Continentur ceterum in primo volumine liber de arte, de veteri medicina, lex, iusiurandum, de medico, de decenti ornatu, praecepta, de natura humana, de principiis siue carnibus, de flatibus, de humidorum vsu; in altero vero de diaeta libri III. nec non libri de diaeta salubri et de aere, aquis et locis.

Germanice epitomen operum quorundam Hippocratis dedit *Grunerus*, in libro: *Bibliothek der alten Aerzte*, in Uebersetzungen und Auszügen. Volumen I. opera genuina continet contracta ex parte. Leipzig, 1780. — Vol. II.

Exstat tandem etiam versio in Germanorum linguam *operum Hippocratis*, eaque notae optimae, sed, proh dolor! nondum ad finem perducta *Grimmii*, quam saepissime citauimus, titulo: *Hippokrates Werke. Aus dem Griechischen übersetzt und mit Erläuterungen von D. Iohann Friedrich Karl Grimm.* Vol. I. Altenburgi, 1781. quod opera genuina continet. Vol. II. Altenburgi, 1784. et Vol. III. ibid. 1785. 8.* Et spes est, fore, vt vltimae quoque partes huius elaboratissimi operis lucem videant. Mackii textum, vbi fieri poterat, sequutus est et Foesii, collata tamen simul editione graeca Iani Cornarii, Lindenii et R. Charterii. Vitam Hippocratis praemisit purgatam a fabularum sordibus. Iudicium de singulis libris Hippocratis tulit accuratissimum, eosque nouo ordine, quem fere penitus sequutus sum, disposuit. In notis multa loca difficilia explicuit, medicamenta in primis antiqua diligentissime illustrauit, et fere omnibus nomina, nostris temporibus vsitata, addidit.

Commentariorum omnium, quos Galenus in Hippocratem scripsit, epitomen dedit *Andreas Lacuna.* Lugd. 1554. 8.* Γαλήνε τὰ χαρακτηρίζοντα τὰ τῦ Ἱπποκράτες graece prodierunt cum Galeni libro de septimestri partu, de ptissana, de ossibus, per Io. Caium. Basil. 1557. 8.*

In omnes Hippocratis libros exstat anonymi commentarius in biblioth. Reg. Paris. nr. MMMMMMDCCCCXLII. latine. Stephani Atheniensis in Hippocratem in biblioth. Ambros.

brof. Mediol. Montfauc. I. pag. 504. Abdolrahbam ben Abifadec comm. in Hippocr. exftat arab. in biblioth. Reg. Parif. nr. DCCCCXLVII. DCCCCXLVIII. Montfauc. II. pag. 719.

Magnus Hippocrates Cous Profperi Martiani notationibus explicatus. Rom. 1619. fol. — 1626. fol. — Venet. 1652. fol.* [Patau. 1719. auct. Blumenbach. Introd. in hift. Med. p. 34.]

Non omnes libros, fed potius loca quaedam fufe explicuit, errores etiam, qui in Hippocrateis libris leguntur, ad Hippocratem referens et excufans.

Marinelli commentarium in Hippocratem iam commemoraui.

XXXIII. *Lexica Hippocratica.*

Lexicon Hippocr. exftat gr. in biblioth. Reg. Parif. nr. MMMCLXXVI. Montfauc. II. p. 740. Erat tale lat. in biblioth. Guil. Pellifierii Montfauc. II. pag. 1199. — *Erotiani* τῶν παρ' Ἱπποκράτει λέξεων συναγωγή fuo loco indicabitur. Enarrabuntur quoque fuo loco *Galeni* libri de Hippocratis et Platonis decretis, de elementis fecundum Hippocratem, in quibus plurima loca Hippocratis explicuit, nec non ἡ τῶν τοῦ Ἱπποκράτους γλωσσῶν ἐξήγησις atque eidem Galeno adfcriptae definitiones medicae. Indicabitur quoque fuo loco Herodoti Lycii dictionarium vocum Hippocratis.

Voces, quae in Hippocrate occurrunt *Henr. Stephanus* explicuit, editis fimul Erotiani et Galeni libris huc fpectantibus. Parifiis, 1564. 8.*

Huc porro pertinent *Io. Gorraei* definitionum medicarum libri XXIV. Parif. 1564. fol. Francof. 1578. fol.* Parif. 1622. fol.*

Oeconomia Hippocratis alphabeti ferie diftincta, in qua dictionum apud Hippocratem omnium, praefertim obfcuriorum, vfus explicatur — ita vt lexicon Hippocrateum merito dici poffit. Anutio Foefio, Mediomatrico medico authore. Francof. 1588. fol. min.* et Geneu. 1662. fol. mai.* Lexicon Hippocrateum eft fummo ftudio elaboratum, et fummae ad Hippocratem recte intelligendum vtilitatis.

Guil. Ballonii definitionum medicarum liber, in quo Hippocr. et Galeni obfcura loca explicantur. Parif. 1640. 4.* Et in Operib. Venet. 1734. 4.*

Iatreum Hippocraticum iuxta ductum aphorifmorum concinnatum a Ioh. Cunrado Dieterichio. Gieffae Hafforum, 1655. 4.* Prodiit etiam hoc titulo: Iatreum Hippocraticum, continens narthecium medicinae veteris et nouae. — Vlmae Sueuor. 1661. 4.* Spiffum opus, 1554. paginarum, quod non folum ad aphorifmos pertinet.

Index.

Indicem in Hippocratem fcripfit *Petrus Matthias Pinus*, titulo: compendium inftar indicis in Hippocratis Coi opera omnia. Venet. 1597.* Prodiit quoque cum edit. lat. Venetiis, 1737. fol. a *Io. B. Paitono.* III. voll. edita, quae editio inprimis ob hunc indicem commendatur. Locos, quos citat, non fatis definiuiffe Pinum, funt, qui querantur.

Indices operum Hippocratis atque editionum fingulorum librorum, nec non veterum et recentiorum fcriptorum in Hippocratem dederunt *Cafp. Wolphius* in catalogo veterum et recentiorum

centiorum ſcriptorum in Hippocratis opera. Sangalli, 1584. 8.* Foeſii editioni Geneuenſi 1675. catalogus commentatorum in opera Hippocratis additus eſt. Praeclaros, vti ſolebat, labores Hippocrati impendit *Hallerus* in tom. I. biblioth. medic. pract. p. 29. nec non in bibliotheca anatomica tom. I. p. 15. chirurgica tom. I. p. 7. botanica tom. I. p. 16.

Emendationes et *varia notata* in Hippocratem reperire licet in *Hier. Mercurialis*, *Mar. ſil. Cagnati*, *Scaligeri*, *Caſauboni*, *Reineſii*, *Caſp. Hofmanni*, *Io. Tolentonii*, *Bocharti*, *Mercerii*, *Meurſii*, *Boſii*, *Leopardi*, *Cauteri*, *Weſſelingii*, *Valckenarii*, *Perſonii*, *Lindenii*, *Vonckii*, *Palmerii* operibus, quibus antiquos auctores illuſtrarunt. Multas in Hippocr. emendationes habet *Adr. Heringa* in obſeruatt. criticar. libro ſingulari. Leouard. 1749. 8. Multa eaque egregia in Hippocratem leguntur in *D. W. Trilleri*, viri de Hippocrate longe meritiſſimi, opuſculis medicis et philologicis, quorum volumina III. in 4. Francof. 1766—1772. prodierunt. Plurima quoque bona ad medendi methodum Hippocraticam illuſtrandam reperiuntur in *I. Ern. Hebenſtreit palaeologia therapiae ſtudio Gruneri*, Halae in 8. edita. Hippocratem aliquot locis illuſtrauit *Kranſe*, ſenex venerandus, in notis ad Corn. Celſum. *Selecta doctorum virorum opuſcula, in quibus Hippocrates explicatur, edidit Ern. Godofr. ed. Baldinger*. Gott. 1782. 8. qui etiam aliquot libellis academicis editis Hippocratis ſtudium medicis magnopere commendauit. vid. *Gruner*. delect. diſſ. Ienenſ. vol. I. p. 36. 78. et *Baldingeri* opuſc. medica. Gott. 1787. 8. p. 63. 114. 138.

Reliquorum librorum, qui ad Hippocratem aliquo modo ſpectant, ſed huc non pertinent, titulos dedit Hallerus in biblioth. med. pract. tom. I. p. 94 ſqq.

XXXIV. *Polybus*, gener ac diſcipulus Hippocratis, et teſte *Galeno* in libr. Hippocr. de natura humana comm. I. prooem. p. 94. tom. III. Chart. *διαδεξάμενος τὴν τῶν νέων διδασκαλίαν, ὃς οὐδὲν ὅλως φαίνεται μετακινήσας τῶν Ἱπποκράτους δογμάτων*, citatur iam ab *Ariſtotele* III. 3. hiſtoriae animalium, qui librum Hippocratis de natura humana, vt iam ſupra monuimus, nr. XXXIV. §. 25. illi expreſſe tribuit. Multi etiam alii libri eidem Polybo adſcribuntur, quos ſuo loco notauimus.

XXXV. Etiam ad Hippocratem *Gnoſidici*, et ad *Hippocratem*, *Theſſali* filium, ſcripta nonnulla relata ſunt, quae inter libros Hippocratis noſtri, Heraclidae filii, leguntur, vt iam ſuo loco obſeruatum eſt. Verum de his aliisque medicis, Hippocratis vel filiis, vt Theſſalo et Dracone, vel diſcipulis, Prodico, Dexippo, Apollonio, tum Cteſia et Theomedonte, vel aequalibus, aut etiam antiquioribus, Phaeone ſiue Phaone, Philiſtione, Eudoxi Cnidii praeceptore, Ariſtone, Pherecyde, Pythocle, Phileta, Acumeno, Pittalo, Archidamo, Metone, Eryximacho, tum de Acrone, auctore ſectae empiricae, de Apollonide, Antigene, Aegimio, Euryphonte Cnidio, et de philoſophis, medicinae peritis, Thalete, Pherecyde, Epimenide, Toxari, Pythagora, Zamolxi, Empedocle, Pauſania, Alcmaeone, Epicharmo, Eudoxo, Timaeo, Heraclito, Democrito et Diagora, denique de Machaone, Podalirio, Melampo, Chirone et aliis antiquioribus Aeſculapioque et ſchola Aſclepiadarum conſulenda *Danielis Clerici* hiſtoria medica, parte prima, cuius libro tertio diligenter inprimis ad examen reuocat ſcripta Hippocratis ipſius et de inuentis eius atque obſeruatis diſputat, et quo vsque ille ſalutarem ſcientiam prouexerit, oſtendit. [Ex Clerici libro in compendium fere redactae ſunt vitae veterum medicorum a Wohlfahrt in libello: *Biographien Griechiſcher Aerzte*

te zusammengetragen aus der Geschichte der Medicin des Le Clerc von I. A. Wohlfahrt. Halae. 1770. mai. 8.] Multa quoque de eodem argumento praeclare exposuit *Io. Henr. Schulzius* in hist. medicinae period. I. sect. II. cap. I — V. nec non cap. VII. et VIII. Tertia sectio primae periodi Hippocratem et coaeuos illi medicos pertractat. Historiam et vitas medicorum veterum scripserant Thomas Reinesius, Aegidius Menagius, Io. Henr. Meibomius, sed non editas.

CAPVT XXIV

DE PHILOSOPHIS PLERISQVE ANTE SOCRATEM, TVM DE SOCRATE, CEBETE, ET ALIIS QVIBVSDAM SOCRATICIS.

I. *H. Stephani Poesis Philosophica. Et Scipionis Aquiliani de placitis Philosophorum ante Aristotelem.* II. *Aetas et scripta Xenophanis Colophonii.* III. *Parmenidis.* IV. *Heracliti.* V. *Democriti.* VI. *Anacharsidis.* VII. *Anaxagorae.* VIII. *Anaximandri.* IX. *Anaximenis.* X. *Archelai.* XI. *Biantis.* XII. *Bionis.* XIII. *Botonis.* XIV. *Chilonis.* XV. *Cleobuli.* XVI. *Diagorae Melii, vbi obiter recensentur Philosophi, quibus obiectatus fuit Atheismus.* XVII. *Diogenis Apolloniatae.* XVIII. *Diemenis Smyrnaei.* XIX. *Hippiae.* XX. *Hipponis.* XXI. *Leucippi.* XXII. *Melissi.* XXIII. *Mysonis* XXIV. *Nessae Chii.* XXV. *Periandri.* XXVI. *Pherecydis.* XXVII. *Pittaci.* XXVIII. *Protagorae.* XXIX. *Zenonis Eleatae.* XXX. *Socratis.* XXXI. *Aeschinis Socratici.* XXXII. *Antisthenis.* XXXIII. *Aristippi.* XXXIV. *CEBETIS.* XXXV. *Critonis.* XXXVI. *Euclidis Megarensis.* XXXVII. *Glauconis.* XXXVIII. *Menedemi.* XXXIX. *Phaedonis.* XL. *Phaedri.* XLI. *Prodici Chii.* XLII. *Simmiae et Simonis coriarii.* XLIII. *Stilponis.* XLIV. *Nomina aliorum quorundam Socraticorum.*

[Cum auctario *G. C. Harles.*]

I.

HENRICVS STEPHANVS an. 1574. 8. edidit librum, qui inscribitur *Poesis Philosophica*, in quo continentur reliquiae quaedam poeseos philosophicae antiquissimae Graecorum, siue fragmenta nonnulla, vtcunque e scriptis veterum collecta et graece descripta: *Empedoclis* p. 1 — 31. *Xenophanis* p. 35 — 39. *Parmenidis* p. 41 — 46. *Cleanthis* p. 49 — 52. et p. 124 — 127. *Epicharmi* p. 54 — 58. *Timonis Philiasii* p. 60 — 74. *Critiae* p. 75. et 76. *Orphei* p. 78 — 107. *Musaei* p. 109. 110. *Lini* p. 112. 113. *Pythagorae* aurea carmina et alii quidam versus Pythagorae vel Pythagoreorum p. 114 — 123. *Heracliti* Ephesii fragmenta p. 129 — 140. et [?] Epistolae p. 142 — 155. tum *Democriti* fragmenta p. 156 — 179. et Epistolae pag. 181 sq. Ad calcem libri subiiciuntur breues *Iosephi Scaligeri* in pleraque haec fragmenta notulae et castigationes.

SCIPIO quoque AQVILIANVS Pisanus, eques D. Stephani, scripsit librum de placitis Physicis Philosophorum, qui ante Aristotelis tempora floruerunt, editam a discipulo eius Georgio Morales, Medico ac Philosopho, Venet. 1620. 4. Hic *Anaximandri* opiniones exponit cap. 2. *Anaxagorae* cap. 3 — 7. *Democriti* et *Leucippi* cap. 8 — 17. *Pherecydis* cap. 18. *Thaletis* cap. 19. *Pythagorae* et *Alcmaeonis* cap. 20. *Anaximenis* et *Diogenis Apolloniatae* cap. 21. *Hippasi* et *Empedoclis* cap. 22. 23. et 24. *Archelai* denique et *Heracliti* cap. 25.

De *Empedoclis* scriptis iam dictum est a me supra cap. 13. vti de *Critiae* cap. 19. de *Pythagorae* cap. 12. et de *Orphei*, *Musaei* ac *Lini*, libro superiore. De *Epicharmo* dicendi lo-

cus fuit capite XXII. vti de Cleanthe ac Timone dicam libro III. cap. 15. et 33. In praesenti igitur de *Xenophane*, *Parmenide*, *Heraclito* ac *Democrito* paucis agere iuuat, eximioque huic virorum sapientum quaternioni alios celebriores, qui ante Socratem vel Socratis aetate floruerunt, et alibi a me dicti *) non sunt, Philosophos adiungere, hinc denique ad Socratem ipsum ac Socraticos progredi.

[Vitas philosophorum plures antiquiores persequuti sunt. vid. *Ionsium* de script. hist. philos. I. capp. 3. 4. 10. etc. Multos laudat Diogenes Laertius: haud paucos ego in vol. I. de Pythagora agens, memoraui. Sic *Antilochus* quidam, cuius aetas incerta est, historiam virorum doctorum a Pythagorae aetate vsque ad Epicuri mortem scripsit, teste *Clemente Alexandrino* Strom. lib. I. p. 309. edit. Sylburgii, vbi quoque, quam male quidam de origine philosophiae sint philosophati aut nugati, explicatur. *Antisthenes ἐν διαδοχαῖς*, (in successionibus,) cum *Demetrio ἐν ὁμωνύμοις* citatur a *Diogene Laert.* IX. 35. et ita alii vett. de philosophis eorumque sectis, aut opinionibus scripserunt, e. gr. *Aristocles* teste Suida sub h. v. tom. I. p. 326. confecit opus, X. libris constans, περὶ φιλοσοφίας, in quo omnes philosophos eorumque opiniones recenset. Vixit sub imperatoribus M. Aurelio et Seuero. Vid. *Plessing* Versuch etc. tom. II. part. I. p. 8. not. Liber eius octauus citatur ab *Eusebio*, praepar. euang. XIV. 17. p. 756. *Sotion*, Alexandrinus, tempore Ptolemaei Epiphanis, scripsit libros de successione philosophorum, quod opus saepe citatur a Diogene Laertio, et in epitomen redegit Heraclides Lembus etc.

Quod reliquum est, lectorem monebimus, nos, in recensendis philosophorum vitis, neque plenam singulorum vitam aut placitorum historiam, neque singulorum opiniones de rebus diuinis humanisque veras falsasque esse persequuturos; quippe quod a nostro instituto alienum conditoribus historiae philosophiae sit relinquendum. Atque multi viri docti in illis explicandis varia fortuna diuersaque via sunt versati. Vt mittamus compendia eiusmodi generis, et Pseudo-Plutarchi de placitis philos. Diogenis Laertii, Hesychii Illustrii, s. viri illustris, scripta, et opera Stanleii, Baylii, Bruckeri, Cudworthi eiusque doctioris interpretis, Moshemii, Adelungii, Agatopisti Cromaziani, s. potius Appiani Buonafede, Abbatis generalis Caelestinorum, maiora, ad quae in superiore volumine in capitibus de Thalete, Empedocle, Pythagora aliisque saepius iam prouocauimus: hic quorumdam scripta excitabimus, qui, quantum fieri potuit, placita quoque philosophorum, de quibus hic sermo est, partim collegerunt, partim in ordinem redegerunt, aut examinarunt. Sunt autem

Historia philosophica, continens veterum phil. qui quidem praecipui fuerunt, studia et dogmata, modernorum quaestionibus inprimis exagitata, tradita ab Abrahamo Grauio, in Frisiis prof. publ. Franeckerae Frisiorum, 1674. 8.

Abrégé de l'histoire des sçavans anciens et modernes, à Paris, tom. I. 1708. 12. Fuerunt, qui adfirmarent, esse tantum compilationem quarumdam notitiarum ex Bailiano Lexico: at art. de Xenophane plane discrepat. vid. Mem. Trev. 1708. pag. 1143.

Cogitationes

a) Nonnullos enim iam adiigi, vt Epimenidem lib. I. cap. 6. Thaletem lib. I. cap. 35. [adde *Bruckér*. in Otio Vindelico. Augustae Vindel. 1719. 8. p. 129 sqq.] Solonem lib. II. cap. 11. et 14. Hippasum aliosque Pythagoreos cap. 13.

Cogitationes de deo et prouidentia diuina aduersus Atheos et Epicureos authore reu. in Christo Patre Samuele Parkero, S. T. P. Episcopo Oxoniensi. Oxonii e theatro Sheldoniano. 1704. 4.

Historia philosophiae gentilis etc. gallice edita Hagae Comitum 1724. in quem librum Obseruationes criticas, easque doctas scripsit *Io. Iac. Brucker* in Otio Vindelico, siue meletematum historico-philosophicorum triga. Augustae Vindel. 1729. 8. p. 127 sqq.

Von Fenelon Lebensbeschreibungen und Lehrsätze der alten Weltweisen, (e lingua gallica in germanicam versae, animaduersionibusque et additamentis locupletatae a Loën.) Francofurti, 1748. 8.

Christophori Meinersii historia doctrinarum etc. *Geschichte des Ursprungs, Fortgangs und Verfalls der Wissenschaften in Griechenland und Rom.* vol. I. Lemgo. 1781. 8. vol. II. 1782.

Eiusdem *Historia doctrinae de vero deo, omnium rerum auctore atque rectore.* part. I. II. Lemgou. 1780. 8. nuper germanice versa.

Memnonium oder Versuche zur Enthüllung der Geheimnisse des Alterthums, von Frieder. Victor Leberecht Plessing, (in praef. Prof. philos. in academia Duisburgensi,) Lipsiae, 1787. m. 8. part. I. II. Dissentit potissimum a cl. Meiners.

Idem continuauit laborem in:

Versuche zur Aufklärung der Philosophie des ältesten Alterthums. vol. I. Lips. 1788. 8. vol. II. part. I. II. 1790. atque in parte I. voluminis II. p. 1—64. philosophiam scholae Eleaticae explicat.

Geist der speculativen Philosophie von Thales bis Socrates durch Dieterich Tiedemann, Hofrath und Professor der Philosophie zu Marburg. Marburg. 1791. 8.

Des Abbt Batteux Geschichte der Meynungen der Philosophen von den ersten Grundursachen der Dinge. Aus dem Französischen übersetzt. Lipsiae, 1773. 8. [Leguntur Batteusii dissertat. in Mém. de l'Acad. d. Inscr. T. XXVII. XXIX. XXXII.] Quae *Barthelemy* in itinere Anacharsidos iunior. tom. III. p. 123 sqq. vers. german. de Xenophane et reliquis philosophis scholae eleaticae collegit et adnotauit, ea pauca sunt. *Harl.*]

II. XENOPHANES natus Colophone, Olympiade quadragesima, vt testatur *Apollodorus* apud *Clementem* I. Strom. pag. 301. edit. Colon. quod confirmat *Sextus Empiricus* I. contra Mathemat. cap. 12. p. 51. [sect. 257. p. 270. edit. nostri Fabricii, cuius notam consules:] nec obstat *Eusebius* in Chron. qui quinquagesima sexta, vel *Laertius* IX. 20. qui sexagesima Olympiade claruisse scribit. Vixit enim Xenophanes annos non XCI. tantum, vt *Lucianus* in Macrobiis: [cap. 20. tom. III. pag. 222. edit. Reitzii, cuius notam conferes:] sed centum amplius, vt *Censorinus* cap. 15. Certe versiculos, anno aetatis XCV. ab eo scriptos, profert *Laertius* IX. 19. Ex patria exsul, concessit Eleam potissimum, s. Veliam, (de qua vrbe vid. *Strabon.* VI. p. 387. Almel. ibique not.) in Sicilia, teste eodem Laertio, qui ait, auditum ab eo fuisse *Botonem* Atheniensem, et ex quorundam sententia etiam Archelaum Physicum, quod, licet a Luciano quoque confirmetur, parum tamen congruere cum ratione temporum videtur, neque alium Archelaum celebrem, physici nomine, in veterum scriptis obseruare licet, quam qui Anaxagorae successit. *Fabric.*

EPIMETRON.

De *Xenophane* eiusque dogmatibus praeter scriptores paullo ante memoratos, de quibusdam eius opinionibus *Corsin.* ad Plutarch. de placitis philos. II. 20. p. 61. et in subiuncta diss. II. p. XLVIIII. atque alibi, speciatim vero egerunt

Iac. Guil. Feuerlin, (tum Prof. Altdorfinus, postea Göttingensis,) cum respond. Tobia Roschmanno, Vlmensi, in *diss. historico-philosophica de Xenophane*, Altdorf. 1729. 4. *Grosiourd* in Bibl. Bremensi et Verdensi, vol. I. part. I. p. 1 sqq. *Hieron. Ragusa* in Elogiis Siculorum p. 71 sqq. tom. XIV. Thes. Sicil. et cl. *Tiedemannus* in comment. *Xenophanis decreta*, in bibl. philologicae volumine III. Lipsiae, 1781. 8. pag. 150 sqq. [etiam Cl. *Buhle* in Comm. de ortu et progressu Pantheismi inde a Xenophane Colophonio, Gött. 1791. 4. p. 7 sq.] Xenophanes quidem dicitur natus fuisse Olymp. XXXX. *Corsinus* in F. A. tom. III. p. 59. tamen primum suspicatus erat, Xenophanem natum videri Olymp. XXXVII. 1. quia Olymp. LX. dicatur floruisse, iisque carminibus, quibus res a se gestas describit, prodat, vicesimo quarto aetatis anno se patriam reliquisse, annisque 67. per varias Graeciae vrbes errasse; ideo, si Olymp. LX. carmen illud ediderit, ipsius natiuitatem ad Olymp. XXXVII. spectare: at enim propter auctoritatem Apollodori verisimilius esse putat, illum natum esse Olymp. XL. ne poesin nonagenarius edidisse dicatur. Verum enim vero serius adhuc in lucem editum fuisse coniiciunt *Bayle* in Dict. v. *Xenoph.* (A.) tom. IV. pag. 515. *Feuerlin.* in disp. §. 3. ac *Brucker.* in histor. crit. philos. vol. I. p. 1143 sqq. qui tamen Feuerlini dispur. non citat. Caussae, cur dubitarent viri illi docti, inprimis Feuerlinus, hae fuerunt: Xenophanes ad tempora vsque Cyri et Darii (h. e. Olymp. LXIV — LXXII.) et tempore Hieronis, regis Siciliae (Olymp. LXXVI. et deinceps,) vixisse dicitur ab Apollodoro et Timaeo apud *Clementem Alex.* Strom. I. p. 301. s. p. 353. l. 22 edit. Oxon. et in fragmentis Apollodori p. 1089. edit. cel. Heynii, qui putat, Xenophanem circa Olymp. LVI. et LX. floruisse. Idem Xenophan. apud *Athenaeum* lib. II. p. 54. mentionem facit memorabilis fugae Medorum s. Persarum, atque viros eamdem, tamquam in infantia ipsorum factam recensentes inducit. Si strages Marathonia (Olymp. LXXII.) aut Salaminia, vel Plataeensis (Olymp. LXXV.) intelligatur, et, quae *Casauboni* animaduu. ad Athen. II. 14. p. 110. edit. Lugd. (vbi de aetate Xenophanis disserit Casaubonus,) fuit opinio, XV. aut XX. intercesserint ab ea pugna, de qua loquitur poeta, ad id temporis, quo illi versus a poeta componebantur, additis illis annis sequeretur, Xenophanem, si natus esset Olymp. XXXX. attigisse vltimam, a nullo memoratam, senectutem, et vixisse annos CLX. vel minimum CXLVIII. Quod quam videretur incredibile, Feuerlinus adstipulatur Baelio, statuenti, Xenophanis natiuitatem ad inferiorem aliquam Olympiadem referri debere. Atque, „forte, ait, LV. natus fuit Xenophanes; idque inde colligo, quod LX. „Olymp. claruisse Laertius IX. 20. perhibet, ipse vero Xenoph. in versibus, a Laertio IX. 19. „prolatis, de se refert, XXV. habuisse annos, quum Graecia ipsum adflixisset. Forsitan in co„dice Apollodori pro *NE*, quibus characteribus Olympias LV. pro natiuitatis tempore Xe„nophanis notabatur, librarii *M.* perperam legerunt atque transscripserunt. Ponamus nunc, „Xenophanem natum fuisse ab initio Olympiadis LV. atque in versibus, ab Athenaeo citatis, „respicere pugnam Marathoniam, quae anno secundo Olymp. LXXII. contigit; scripsisse „autem versus hos XX. annis post ipsum hoc praelium, et habebimus XCII. annos, quorum „aetatem sibi adtribuit in versibus, a Laertio fortassis ex eodem libro, e quo Athenaeus suos „sumserat, excerptis." Hactenus *Feuerlinus*, cuius acutam suspicionem eo lubentius adtuli,

quo

quo difficilius illa disputatio, ab exteris praecipue, reperiri poterit. Sed iam ante Feuerlinum *Dodwell.* de veteribus Graecorum et Romanor. cyclis diss. III. p. 134 sqq. iisdem motus argumentis, quibus Baelius et Feuerlinus vsi sunt, et quae Dodwellus magis firmat latiusque explicat, dubitauit, Xenophanis natalem diem ad Olymp. XL. posse referri. Immo vero, ante Olymp. L. illum ne potuisse quidem nasci, docet, et, rationibus sagaciter subductis, efficit, Xenophanem natum fuisse anno, postquam decesserat Epimenides, octauo, n. Olymp. LVI. 4. paullo autem ante coniecerat, Epimenidem exstinctum esse Olymp. LIV. 4. Nam, quando Xenophanes apud Laertium testatur in carminibus, quae viuus scripsit Olymp. LXXIX. 4. se adtigisse annum vitae XCII. perperam inde colliguut eruditi, annum illum Xenophani fuisse fatalem. Atqui centenario maior diem obiit supremum, probabilius notante *Censorino* de die natali cap. 15. sed vel centenarius ad annum peruenit Olymp. LXXXI. 4. Sic vixerit eodem tempore, quo *Anaximander*, vt voluit *Sotion* apud *Laert.* IX. sect. 18. et *Archelaum*, senior tamen, audire potuit, quod a nonnullis traditum adfirmat Laertius. Dodwello tamen pag. 136. vti Fabricio nostro et Bruckero, suspectum est nomen Archelai, aut de alio aliquo antiquiore Archelao intelligendum videtur, quum e successoribus atque discipulis Xenophanis plerique fuissent huic Atheniensi Archelao saltem aetate pares, Pythagorae fuit aequalis, sed post eius mortem adhuc in viuis: cuius quidem placita neque sectari potuit, neque relinquere; multo minus ab eo venditus est, quod quidam ex dubia falsaque lectione apud *Diog. Laert.* IX. 20. πεπρᾶσθαι (pro quo *Feuerlin.* p. 18. not. b. πεπερᾶσθαι, a περάω, *transeo*, dubito, num fauente critica, coniecit,) perperam effecisse sibi visi sunt. Quidquid est, viros illos doctos, existimo, clare euicisse, Xenophanem multo post Olymp. XXXX. in lucem fuisse editum, atque vel Apollodorum errasse vel textum esse corruptum. adde *Bruckeri* hist. critic. philos. vol. I. pag. 1144. qui diem Xenophanis natalem Olymp. LVI. adserit. Exsul coepit peregrinari per Graeciam anno aetatis suae XXV. vt nos ipse docuit apud Laertium. Hic erat, ait Dodwellus p. 137. annus ab Epimenidis obitu XXXIII. Olymp. LXIII. 1. Solum vero patrium is num coactus, an vltro mutauerit, incertum esse videtur *Feuerlino* l. c. pag. 14. qui etiam de longa eius in Italia et Graecia commoratione, eius ingenio, virtutibus reque familiari latius differit. In nouam coloniam, a Phocaeensibus Eleam s. Veliam Olymp. LXI. 1. ante C. N. 536. deductam, vti in patriam suam Colophonem, complures versus composuit. vid. *Diog. Laert.* IX. 20. et 28. ibique Menagium. Philosophemata sua, quae suo ingenio, non alienae disciplinae debuisse, probabile videtur, non in publica schola, sed amicis tradidit, et scriptis potissimum propagauit. Carminum vero suorum multitudine effecisse videtur *Feuerlino* p. 21. vt se ipsum exscripserit, atque ex suis carminibus consuerit centones: quod ex verbis *Diogenis Laertii* IX. 18. ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐῤῥαψῴδει τὰ ἑαυτοῦ colligit Feuerlin. reiecta versione Meibomiana, *sua publice cantabat poemata.* *Rossius* tamen l. c. verba illa Diogenis vertere malit, *verum ipse quoque sua ipsius placita versibus tradidit.* Quam diu in viuis fuerit, non omnino est exploratum. In Luciani quidem Macrobiis, cap. 20. vbi Xenophani anni tantum XCI. adscribuntur; librarii errasse videntur; quos putat *Fabricius* ad Sextum Empir. Pyrrhon. hypotyp. lib. I. sect. 224. p. 58. not. B. perperam ϟα (κόππα et α) pro ϱα scripsisse. *Harl.*

Scripta Xenophanis, (a quo secta Eleatica [b]) originem ducit, teste *Clemente* I. Strom. pag. 300.) haec memorantur apud veteres:

Κολοφῶνος

b) Conf. *Cicer.* Academ. libr. II. cap. 42. ibique Dauis. *Harl.*

Κολοφῶνος κτίσις c) καὶ ὁ εἰς Ἐλέαν τῆς Ἰταλίας ἀποικισμός· ἔπη δισχίλια. Laert. IX. 20. [‖]

Ἐλεγεῖα. *Laert.* IX. 18 et 19. VIII. 36. *Athen.* lib. VIII. p. 368. *Suid.* in Ξενοφ. *Fabric.* Fragmentum, quo Xenophanes luxum Colophoniorum perſtringit, ſeruatum eſt ab *Athen.* XII. pag. 526. A. *Harl.*

Ἴαμβοι καθ' Ἡσιόδου καὶ Ὁμήρου, in quibus perſtrinxit, quae de diis illi ſcripſerant, vnde dictus Ὁμηροπάτης *calcans Homerum*, vt recte illam vocem exponit *Ioachimus Kühnius* ad Laert. IX. 18. vbi forte legendum καὶ Ἰάμβους καὶ καθ' Ἡσιόδου καὶ Ὁμήρου, nam verſiculi, quos aduerſus Homerum et Heſiodum a Xenophane ſcriptos profert Sextus d), (relati a me ſupra cap. VIII.) [nr. 14. p. 538. vol. I.] Heroici ſunt, non Iambici. Potuit tamen alio etiam opere Homerum et Heſiodum perſtringere Xenophanes, v. g. in Sillis, de quibus mox. *Fabric.* *Ignatius Roſſius* in Commentation. Laert. Romae, 1788. pag. 175 ſqq. primum reiicit verborum ἐν ἔπεσι καὶ ἐλεγείας καὶ Ἰάμβους καθ' Ἡσιόδου καὶ Ὁμήρου interpretationem Meibom. *ſcripſit verſus* etc. adnotans, ἔπος h. l. eſſe *heroicum carmen*, tum Aldobrandin. *elegias et iambos in Heſiodum et Homerum carminibus ſcripſit*, atque Voſſianam (iuſtitutt. poet. lib. II. cap. 20.) et Aegidii Menagii ad Diog. Laert. IX. ſect. 111. *Xenophanem hexametris, elegiis ac iambis Heſiodum et Homerum inſectatum eſſe.* Dein ita intelligit locum: „heroicos verſus, elegias ac iambos ab Xenophane editos; iamborum vero argumentum fuiſſe reprehenſionem Heſiodi atque Homeri." Immo vero voc. Ἰάμβους, quorum nullus, qui de Xenophanis carminibus diſſeruiſſent, mentionem feciſſet, a librario adiectum ſuſpicatur. Feuerlino quoque Iambi ſunt dubii. Atque a Diogene Laertio alius iamborum ſcriptor, Xenophanes Lesbius memoratur, quem etiam diuerſum a Xenophane Colophon. fuiſſe credidit Ioſ. Scaliger. Denique Roſſius Fabricii noſtri emendationem atque interpretationem, totum quoddam carmen contra Homerum atque Heſiodum fuiſſe compoſitum, haud neceſſariam ratus, opinatur, Xenophanem, dum aliud ageret, data occaſione, iſta, n. verſus, contra Homerum atque Heſiodum, canere potuiſſe. *Harl.*

Σίλλοι. *Strabo* lib. XIV. p. 643. inter celebres Colophonis viros poſt Mimnermum memorat Ξενοφάνην τὸν φυσικὸν τὸν τοὺς Σίλλους ποιήσαντα διὰ ποιημάτων. *Euſtathius* ad Iliad. β'. p. 154. ὅτι οὐ μόνον Ξενοφάνης πεποίηκε σίλλους ἐν οἷς εὐδοκίμησεν etc. Fallitur itaque Stanleius, qui in Hiſtoria philoſophica, anglice edita p. 746. Timonis Sillos a Strabone perperam Xenophani tributos exiſtimat. Heroico verſu ſcriptos perinde, vt Timonis et aliorum ſillos, conſtat ex Schol. Ariſtophanis ad Equites v. 406. e) vbi verſum e Xenophanis ſillis profert, licet male ibi ſit excuſum Ξενοφάντης pro Ξενοφάνης. *Fabric.* Fabricius ſuam ſententiam retractauit in nota Z. ad *Sexti Empirici* Pyrrhon. hypot. lib. I. 33. p. 58. Timon enim, vt Sextus ait, Xenophanem quidem laudauit, ſed ſillos etiam ſub eius perſona ſcripſit eumque induxit dolentem: atque *Fabricius* l. c. quum

c) Alios κτίσεων ſcriptores collegit *Ionſius* lib. I. cap. 12. de ſcriptoribus hiſt. philoſ.

d) Aduerſ. Phyſicos ſect. 193. aduerſus grammat. ſect. 289. *Harl.*

e) Scholiaſtis verba aeque vitioſe ſcripta repetiit *Eudoc.* pag. 87. *Harl.*

quum ex *Laertii* IX. III. constet, Timonem libro fillorum, quibus philosophis suae et priorum aetatum obtrectauit, secundo et tertio dialogi more induxisse se percontantem et Xenophanem respondentem, non dubitauit a semet ipse discedere, et vbi Xenophanis filli a Strabone, Eustathio et scholiaste Aristophanis citantur, *Timonianos* intelligere. Ad hos probabiliter referendi sunt illi, de quibus scholiastes Marcian. edit. Villoison. ad Homer. Iliad. B. 212. verba facit, quando, ἤδη, ait, δὲ ὁ Ξενοφανει, ἀλλ' Ὁμηρῳ πρωτῳ Σιλλοι πεποιηνται, ἐν οἱς αὐτον τε τον Θερσιτην σιλλαινει. Nisi Παρῳδίαις, h. e. carminibus ad aliorum similitudinem compositis, maxime ad reprehendendum vel irridendum, eiusmodi conuitia, siue filli, proprie dicti, fuerint immixti, vnde illi excerpti, fillorum nomine ab aliis sint citati veteribus. Constat enim, partes totius operis, tamquam peculiaria opera, peculiari inscriptione nomineue ornata, saepe fuisse excitatas. Fabricii sententiam adoptarunt *Rossius* l. c. p. 176 sq. *Brucker.* p. 1145. et *Feuerlin.* p. 22 sq. qui praeterea fillos abiudicat Xenophani ob silentium Diogenis Laertii, et putat, a Strabone elegias Xenophanis contra Homerum et Hesiodum vocatas fuisse σίλλους, h. e. obtrectationes, conuitia. vid. *Hesych.* h. v. et *Aeg. Menag.* not. ad Laert. IX. III. De Timone infra commodior differendi erit locus. *Harl.*

Παρῳδίαι siue, vt Menagius, (qui fillorum fuisse partem suspicatur *f*)) παρῳδίαι, *Athen.* lib. II. p. 54. vbi versus quinque heroicos profert, quorum postremus meminit fugae Medorum:

πηλίκος ἦσθ' ὅθ' ὁ Μῆδος ἀφίκετο; *Fabric.* conf. Rossium l. c. p. 179 sqq. *Harl.*

Xenophanem περὶ φύσεως laudat *Pollux* VI. 9. [sect. 46. vbi quondam male scriptum erat, et in versione latina seruatum est nomen *Xenophontis.*] ex quo non dubito, petita esse physica ipsius dogmata, quae passim celebrantur, vel etiam impugnantur in scriptis Aristotelis, Ciceronis, Plutarchi, Sexti, Clementis Alex., Galeni, Stobaei, Censorini aliorumque, ex quibus recte etiam concludas, versibus heroicis opus illud fuisse compositum, vti *Eustathius* ad Iliad. Λ. p. 759. sententiam eius de Iride proferens laudat Xenophanem, ἐν ἡρωικοῖς ἔπεσι. *Fabric.* Sententiam Xenophanis de Iride Schol. Marcian. ad Iliad. Λ. 27. sic laudat: φησι γαρ Ξενοφανης, ἡν τ' Ἰριν καλεουσι etc. Sed Schol. in cod. Leidensi ad illum Homeri locum illos duo Xenophanis versus male excitat sub nomine *Xenophontis*, adnotante *Valckenario* in Diatriba Euripidea post Eur. Hippolytum p. 195. qui praeter ea obseruat, nomina ista esse alibi permutata, et ex MS. Leidensi in Homeri Iliad. P. 547. scholion de Iride profert, quod nunc vulgatum est ex codice Marciano, l. mem. — Ex Xenophanis libro, περὶ φύσεως petitum quoque illud est dogma, quod, si genuinum est, nec repugnat reliquis, a Scholiaste Marciano ad Homeri Iliad. H. 99. repetitum: και Ξενοφανης, παντες γαρ γαιης τε και ὑδατος ἐκγενομεσθα· ἐκ γης γαρ παντα και εἰς γην τελευτα, de qua opinione vid. *Tiedemannum* in: Geist etc. p. 157. — Ex eodem libro hausta esse videtur opinio Xenophanis ab *Aristotele* de mirabilibus auscultationibus (cap. 37. p. 80. edit. Io. Beckmanni, cuius not. conferes,) memorata, ignem feruentem in Lipara annis sexdecim prorsus exstingui, decimo autem septimo rursum redire. *Harl.*

Tragoedias

f) Aut potius filli fuerint particulae Παρῳδιῶν. *Harl.*

Tragoedias quoque scripsisse Xenophanem Physicum, tradit *Eusebius* in Chron. ad annum MCCCLXXX. quod merito miratur *Scaliger* in notis p. 96. *Menagius* ad Diog. Laert. IX. 18. non Tragoedias, sed Elegias in Eusebio legendas suspicatur. [*Rossi* emendationem et aliorum coniecturas iam supra protuli in Notitia Tragicorum deperditorum v. *Xenophanes*, p. 326 sq. *Menagii* sententiam amplectitur *Feuerlin.* in diss. mem. pag. 23. qui cum Menagio inter dubia Xenophanis scripta quoque refert συγγενικὸν, quem librum Xenophanis *Athenaeus* citat lib. X. p. 424. C. vbi scribitur Ξηνοφάνης, et Menagius putat, alius esse Xenophanis. *Harl.*]

Fuit et alius *Xenophanes*, Lesbius, Iamborum, (teste Laertio,) scriptor: nam *Xenophanem* Heracleopoliten quidem omitto, pro cuius nomine apud Fulgentium 1. 14. Mythol. reponi debet Theophanes, qui Physicus memoratur Stephano in Ἡρακλεόπολις. [Omittendi sunt quoque *Xenophanes*, Philippi Macedoniae regis legatus apud *Livium* XXIII. 33. et *Xenophanes* Colophonius, quem Suidas in Nicandro, grammatico, poeta et medico, huius patrem falso fecit: nam ipse Nicander, se Damnaei esse filium, prodit. vid. infra lib. III. cap. 26. §. 1. *Harl.*]

Xenophanis vero dogmata cognosci possunt ex *Aristotele*, illo praesertim libro, quo [?] Xenophanis, Zenonis Eleatae et Gorgiae placita quaedam ad examen reuocat, Laertio et Hesychio illustri, quibus e recentioribus addendi praeter Laertii interpretes Tho. Stanleius in Hist. Philosophica, et in Lexico suo Baylius. Successio sectae Eleaticae haec est apud [*Diogen. Laert.* prooem. sect. 15.] *Clementem* I. Strom. pag. 300. et *Eusebium* XIV. Praeparat. cap. 17. sub fin. p. 758. Xenophani successit Parmenides, huic Zeno Eleates, Zenoni Leucippus, Leucippo Democritus g): Democritum audiuere Protagoras Abderita ac Metrodorus Chius, Metrodoro successit Diogenes Smyrnaeus, Diogeni Anaxarchus, huic Pyrrho, Pyrrhoni Nausiphanes, et Nausiphani Epicurus. *Fabric.*

E P I M E T R O N.

De Aristotelis libro: Xenophanis — placita, infra lib. III. cap. 6. nr. XXII. amplius disputabitur. Hic tantum adnotabo, *Fabricium* in nota N. ad Sexti Empirici Pyrrhon. hypot. I. cap. 33. sect. 225. pag. 59. reiecta sua, infra prolata, sententia, omnino probare, quod in cod. MSto Lipsiensi Aristotelis de Zenone, Xenophane et Gorgia, pars prima, quae in vulgatis libris de Xenophane legitur, ibi referatur ad Zenonem, et altera, quae de Zenone, ad Xenophanem. Atque Fabricii posteriorem sententiam vberius firmiusque ornat corroboratque cel. *Tiedemannus* in Biblioth. philolog. Lipsiae, 1781. vol. III. pag. 152. in primis in Geist der spekulativen Philosophie p. 142 sqq. vbi, quae cel. *Meiners.* in praefatione ad historiam de ortu etc. doctrinarum in Graecia et Romae, tom. II. pag. 27 sq. contra Tiedemannianam sententiam monuerat, denuo examinat atque discutit. Contra Meinersium disputante quoque censor in biblioth. Berolinensi tom. XLVIII. part. II. p. 527. ann. 1782. et doct. *Georg. Gustav. Fülleborn* in disput. moderante *Frid. Aug. Wolfio*, V. C. Halae Saxon. 1789. ventilata: *Liber*

g) Leucippus vero et Democritus multa docuerunt, quae a secta eleatica viderentur aliena. *Harl.* Vnde nonnulli scholam Eleaticam veterem et recentiorem distinguunt, vt *Gurlittus* in Hist. philos. german. scripta p. 39. et *Eberhardus* in Hist. phil. p. 64. 171. *Beck.*

Liber de Xenophane, Zenone, Gorgia, Aristoteli vulgo tributus, passim illustratur, p. 15 sq. qui p. 19. existimat, in libello isto de duobus tantum philosophis agi, eumque idcirco esse inscribendum περὶ Ξενοφάνους, περὶ Γοργίου. — De Xenophanis inuentis placitisque eorumque falsitate aut veritate videantur auctores supra a me laudati. Aristotelem iniquum Xenophanis fuisse censorem, adfirmat *Feuerlin.* diss. mem. p. 44. not. b. Aristotelis vero essatis et narrationi de illis fauet Meinersius: illo seuerius spreto, Platonem sequitur in examinandis Xenophanis scholaeque eleaticae opinionibus *Plessing.* in Versuchen etc. tom. II. part. I. p. 19 sqq. et alibi. Inter alia Xenophanes contendit, ἓν εἶναι τὸ πᾶν, καὶ τὸν θεὸν συμφυῆ τοῖς πᾶσι, secundum *Sextum Empir.* Pyrrhon. hypot. I. sect. 225. vbi vid. *Fabricii* notas p. 59. siue, vt *Cicero* ait in acad. quaestion. lib. IV. cap. 37. *Xenophanes vnum esse omnia, neque id esse mutabile, et id esse deum, neque natum esse vnquam et sempiternum, conglobata figura*, aliique apud Dauis. in not. ad Ciceronis locum: atque ex τῷ μὴ ὄντι nihil posse gigni, τὸ ὂν igitur non exstitisse, seu originem aliunde duxisse, sed fuisse ab aeterno, (vid. *Simplic.* comment. in lib. I. cap. 3. Aristot. physic. auscultat. fol. 22. p. 2. adde *Cicer.* de N. D. I. cap. 11. etc.) Illae opiniones miras excitarunt tragoedias, virosque doctos, Baylium, Bruckerum, Cudworthum, Moshemium, Meinersium, Tiedemannum, Plessingium aliosque, vt antiquiores mittam, in diuersas traxerunt sententias, quorum lites componere, nec meum est, et repugnat instituti nostri rationi. adde *Feuerlini* diss. de Xenophane pag. 36 sqq. pag. 44 sqq. eiusdem dissert. de axiomate, ex nihilo nihil fit, eiusdemque conciliatione cum doctrina theologica et philosophica de creatione materiae mundi, Altdorfii, 1732. 4. p. 7. §. 3. *Burneti* archaeolog. philos. lib. I. cap. 12. Id tantum hic repetere iuuabit, haud defuisse, qui Xenophanem cum suis adseclis ad classem atheorum referrent, aut eum Spinozae praecursorem quasi designarent. vid. *Buddei* Thes. de atheismo et superstitione, cap. 1. §. 19. p. 60. eiusdem disp. de Spinozismo ante Spinozam, Halae Sax. 1701. rec. in illius Analectis historiae philosophicae, §. 7. p. 320 sqq. quamquam quaedam Baylii argumenta infirmat; Eiusdem compendium historiae philosophicae ab I. Georg. Walchio editum Halae Saxon. 1731 8. cap. IV. §. 48 pag. 305 sq. *Io. Gottfried Walthers* eröfnete Eleatische Gräber, cap. 3. §. 3—10. p. 14 sqq *Gundlingius* in Gundlingianis part. XV. p. 372. *Reimannus* in historia atheismi, sect. I. cap. 30. § 3. p. 203 sqq. qui tamen haud pauca adfert argumenta ad Xenophanem ab illo crimine liberandum, *Olearius* ad Stanleii histor. philos. part. X. *Io. Christoph. Wolf* in notis ad Origenis philosophumena, cap. XV. pag. 96 sq. et in Manichaeismo ante Manichaeos, Hamburgi, 1707. pag. 123 sq. aliique. Moderatius, sobrius, cautiusque sentiunt de Spinozismo Xenophanis *Feuerlin.* diss. de Xenophane p. 44 sqq. *Brucker.* in historia critica philos. tom. I. p. 1149 sqq. *Tiedemann.* in: Geist der spekulativen Philosophie p. 156. et cl. *Bardili* in libro: Epochen der vorzüglichsten philosophischen Begriffe pag. 32. conf. *Platneri* philosophische Aphorismen, part. I. p. 314. Rem tamen curatius sollertiusque explanauit cel. *Buhle* in commentat. de ortu et progressu Pantheismi inde a Xenophane Colophonio, primo eius auctore, vsque ad Spinozam, Gottingae, 1791. 4. qui a p. 4—11. placita illa Xenophanis explicat illustratque, et fatetur pag. 5. latiusque demonstrat, se talem consensum placitorum, quae praecipua Spinozismi capita iure habentur, qualem nonnulli cum veterum quorumdam philosophorum de vniuerso opinionibus esse voluerunt, inuenire non potuisse. Idem pag. 7. not. b. ex Platonis Soph. p. 252. vol. II. edit. Bipont. τὸ δὲ παρ' ἡμῶν Ἐλεατικὸν ἔθνος, ἀπὸ Ξενοφάνους τε καὶ ἔτι πρόσθεν ἀρξάμενον, ὡς ἑνὸς ὄντος τῶν πάντων καλουμένων, οὕτω διεξέρχεται τοῖς μύθοις,

θοις, efficit, Eleaticorum doctrinam iam ante Xenophanem ab aliis philosophis inuentam esse et traditam. Atqui hominum, de prima omnium rerum origine diligentius cogitantium, nec lumine diuino ad meliorem doctrinam ductorum ratio facile in illam haeresin incidere potuit. Neque vero antiquiorum Colophonio Eleaticorum memoria ad nos translata est. Idem tamen cl. Buhle nolit ex Platonis loco cum cl. *Plessingio*, (Versuche etc. tom. II. part. I. p. 25.) colligere, Eleaticorum placita antiquissima aetate, (atque vel in Aegypto,) excogitata et recepta fuisse. *Rossius* denique, (nam neque placita omnia Xenophanis atque reliquorum Eleaticorum repetere, neque litem secundum vllum dirimere, neque controuersias de illis ortas variorumque diuersa iudicia recensere vacat lubetque,) in Commentatt. Laertian. p. 185. §. 65. ad sect. XVIIII. Diog. Laert. lib. VIIII. verba σύμπαντά τε εἶναι νοῦν καὶ φρόνησιν explicat: *Totum mentem ac prudentiam esse*, disceditque ab interpretatione *Bayli* v. Xenophanes not. B. *Bruckeri* l. mem. pag. 1148. *Stanleii* aliorumque, *Deum esse omnia, mentem ac prudentiam;* (sed *Fabricius* ad Sext. Empir. Pyrrhon. hypot. pag. 59. not. L. iam ita verba Diogen. Laertii exposuit, *deum totum, quantus est, esse mentem et ratione, quemadmodum sensu, pollere:*) tum p. 187. contra interpretes Diogenis, Baylium et Bruckerum verba, τὰ πολλὰ ἥττω νοῦ εἶναι ad antecedentia refert et de anima dici ratus, sensum verborum πρῶτος δὲ ἀπεφαίνετο — ἥττω νοῦ εἶναι sic interpretatur: *primus, quicquid generatum est mortale esse, pronuntiavit: animam quoque spiritum dixit; multoque eam, ait, mente inferiorem esse.* Xenophanem igitur, iudicat, in illa sententia, quam Anaxagoras tuitus est, Parmenides vero et Democritus reliquerunt, fuisse, mentem differre ab anima eique praestare. Vulgatam quidem graecorum vocabulorum lectionem non omnino damnat: malit tamen legere, ἔφη δὲ, ΚΑΤΑ` πολλὰ ἥττω νοῦ εἶναι. Quod num opus sit, videant, qui de opinionibus veterum philosophorum diligentius copiosiusque disputare solent debentque, quam per nostri instituti rationem a nobis fieri potest. De opiniunculis eius astronomicis, vid. *Bailly* historiam astronom. antiq. secundum vers. teuton. tom. I. pag. 276 sqq.

De sectis et successionibus veterum philosophorum in genere v. *Diogen. Laert.* Prooem. segm. 13 sqq. et *Simplicium* in praef. ad praedicamenta Aristotelis atque *Ammonium* in Scholiis ad Aristotelis Categorias, quorum loca iam Menag. ad Diogenis l. mem. excitauit, et doctam recensionem scholarum, philosophorum et aliorum doctorum virorum, quorum in Pseudo-Plutarchi lib. de physicis philosophorum decretis fit mentio, quam ex Corsini syllabo philosophorum et indice, eiusdem editioni Plutarchei opusculi additis, confecit, digessit melius, et emendauit suaeque Plutarchei libri editioni Lipsiae 1787. 8. praemisit cel. *Beckius*, in praesenti Rector vniuersitatis Lipsicae. Etiam Megaricae disciplinae principem facit Xenophanem *Cicero* acad. quaest. II. 42. (vbi vid. Dauis.) „*Megaricorum*, ait, fuit nobilis disciplina: „cuius, vt scriptum video, princeps Xenophanes, quem modo nominaui; deinde eum se„quuti, Parmenides et Zeno. Itaque ab his Eleatici philosophi nominabantur. Post Eucli„des, Socratis discipulus, Megareus: a quo iidem illi Megarici dicti, qui id bonum solum „esse dicebant, quod esset vnum, et simile et idem semper." Euclidem vero librorum Parmenidis inprimis fuisse studiosum, refert *Diogen. Laert.* II. 106. At illi, qui Eleatici dicebantur, a Xenophanis placitis haud raro discesserunt, et, vt est ingenium et mos philosophorum, qui nolint in verba magistri temere iurare, interdum in alia omnia transierunt. Quare *Thom. Burnetus* in Archaeologia philos. lib. I. cap. 12. (de quo libro vid. *Heumanni* acta philosoph.

philoſoph. tom. III. p. 298 ſqq.) exiſtimauit, totam ſectam Eleaticam ex philoſophis, inter ſe diuerſis gente, moribus et dogmatibus ſcholam eſſe commixtam, ſiue miſcellaneam. *Feuerlin.* vero l. c. p. 20. obſeruauit, philoſophiae eleaticae recentiore aetate haud defuiſſe reſtauratores; ſiquidem *Bernardinus Teleſius*, philoſophus Italus, ſaeculo XVI. clarus, Parmenidem in principiis phyſicis ſequutus, (vid. *I. Georg. Lotteri* diſſ. de Bern. Teleſii vita et philoſophia, Lipſiae, 1726. cap. II. §. 2.) Teleſii autem philoſophandi rationem *Thomas Campanella*, (vid. *Ern. Sal. Cypriani* vita et philoſophia Th. Campanellae, Amſterdam, 1705. 8. rec. ibid. 1722. 12. cap. 1. coll. Act. Erud. 1706. p. 141. et *Heumanni* actis philoſ. tom. I. p. 549 ſq.) amplexus ſit. Sed hactenus, ne nimis extrauagari videamur. *Harl.*

III. PARMENIDES Eleates, Xenophanis, vt plerique tradunt, auditor, atque vt alii, Anaximandri quoque, et Aminiae, et Pythagorei Diochaetae [h]), circa Olymp. LXIX. floruit, ita enim apud *Laertium* IX. 23. legendum ex Palmerii coniectura p. 461. Exerc. [i]) Parmenidem in Phyſicis ſecutus eſt Zeno Eleates, teſte *Plutarcho* in Pericle pag. 154. Eum audiuit quoque Anaximenes, vt nonnullis apud *Laertium* lib. II. ſect. 3. viſum. A Socrate iuuene auditum Parmenidem ſenem, refert Plato in Theaeteto ac Sophiſta, magnisque alliciit encomiis, et dialogum de Ideis, Parmenidis nomine inſcripſit. Πυθαγόρειον καὶ Παρμενίδειον βίον pro vita optima et honeſtiſſima dixit Cebes in tabula [k]). Scripſit Parmenides

Ii ii 3 φυσιολο-

h) Vid. *Brucker.* hiſt. crit. philoſ. I. p. 1157. *Harl.*

i) Parmenidem, in cuius aetatem inquirit *Dodwell.* in Exercit. II. de aetate Pythagorae pag. 220. fuiſſe Xenophanis auditorem, adfirmat *Clemens Alexandrinus* lib. I. Strom. p. 301. contra ſecundum *Theodoretum* lib. II. graec. adfect. pag. 159. illius fuit ſocius. Dubius eſt, ſaltem non certo pronuntiat *Ariſtot.* Met. I. 5. Neque in omnibus placitis conuenit cum Xenophane. A *Strabone* lib. VI. pag. 252. (ſ. p. 387. Almel.) Parmenides et Zeno dicuntur Pythagorei. adde *Diogenem Laert.* IX. ſect 21 ſqq. vbi de noſtro agitur, ibique interpretes. Hoc quidem adfirmari debet, eum inter adſeclas Xenophanis eminere, atque ab eo et Zenone nomen ſcholae eleaticae eſſe ortum. De eius philoſophia et opinionibus v. praeter Cudworthum, Moshemium, Bruckerum reliquosque hiſtoriae philoſophiae auctores, *Waltheri* ſepulcra eleatica reſerata, (germanice ſcripta,) cap. III. §. 6. pag. 17 ſqq. *Meinerſ.* in hiſtoria doctrinae de deo p. 329 ſqq. et in hiſtoria doctrinarum apud Graecos pag. 605 ſqq. *Pleſſingii* Verſuche etc. part. I. vol. II. p. 7 ſqq. *Tiedemanni* Geiſt der ſpekulativen Philoſophie p. 163 ſqq. Num gregi atheorum ſit adnumerandus et Spinozae praecurſor fuerit, nec ne, diſſeuſerunt viri eruditi. Adi eosdem viros doctos, quos in epimetro ad ſuperiorem paragraphum de Xenophane laudaui, et *Iac. Bruckeri* epiſtolam in biblioth. german. p. 90 ſqq. De eo, quod deum vocauit *ardoris lucidi coronam*, vid. *H. Moori* Opp. philoſoph. tom. I. p. 431. et Fabr. in not. mſta addit: Deum eſſe, cui eſſe, quodlibet, quod eſt, et eſſe omne id, quod eſt. *Nic. Cuſanus* lib. I. cap. 23. de docta ignorantia. Parmenidem dialecticae rudem non fuiſſe, arbitratur *Sextus Empir.* lib. VII. aduerſus logicos ſect. 7. quamquam illius inuentorem Zenonem fecit Ariſtoteles. vid. ad Sexti locum p. 371. not. M. Fabricium, cui dubium non eſt, illam differendi artem a praeceptore ſuo, Parmenide, hauſiſſe Zenonem Eleatem. Id laudi ducitur Parmenidi, quod primus docuerit, telluris figuram eſſe rotundam et haerere in medio mundo, atque terram diſtingui quinque zonis. vid. *Strabon.* II. pag. 94. (ſiue pag. 150. edit. Almel.) *Bailly* hiſtoriam aſtronomiae antiq. ex verſione germanica, Lipſiae, 1777. part. I. pag. 278. et cl. *Voſſ.* in *Neuen deutſchen Muſeum* menſ. Aug. 1790. nr. 3. de figura terrae ſecundum veterum mentem, qui veterum philoſophorum, Thaletis eiusque adſeclarum, tum Xenophanis, Parmenidis, Empedoclis, Anaxagorae, Pythagorae etc. diuerſas de figura terrae opiniones recenſet atque explicat. *Harl.*

k) Plato in Conuiuio pag. 317. Parmenidis hunc verſum adfert: πρώτιστον μὲν ἔρωτα θεῶν μητίσατο πάντων.

φυσιολογίαν δι' ἐπῶν, vt ait Suidas, [et *Eudocia* p. 361.] siue, (vt traditum Laertio.) ἐφιλοσόφει διὰ ποιημάτων. Confer *Meursium* ad Chalcidium p. 41. Initium operis eius περὶ φύσεως, carmine descripti heroico, bene longum, adfert *Sextus* VII. contra Math. p. 157. [s. aduers. Logic. sect. III. p. 392. edit. Fabric.] Sed et *Porphyrius* Lib. de antro Nympharum [cap. 23. p. 21. edit Goensii,] laudat Parmenidem ἐν τῷ φυσικῷ l). Meminit et *Galenus* tom. V. p. 1. edit. Basil., *Laertius* vero IX. 23. cum dixisset, hunc philosophum primum ex Phauorini sententia deprehendisse, quod eadem stella iam sit Lucifer, iam Hesperus, subiungit: οἱ δὲ Πυθαγόραν. Καλλίμαχος δὲ φησι, μὴ εἶναι αὐτοῦ τὸ ποίημα. *Alii Pythagorae hoc tribuunt;* (quod nempe in poemate quodam sub Pythagorae nomine hoc legebatur,) *Verum Callimachus negat, eius* (Pythagorae m) puta) *esse istud poema.* adde Suidam in Ἕσπερος. *Leges* etiam dedit ciuibus suis optimas Parmenides, in quas iurare quotannis adactos a magistratibus ciues, narrat *Plutarchus* contra Colotem tom. II. p. 1126. adde eumdem p. 1114. vbi de Parmenidis dogmate, quo τὸ πᾶν ἓν esse adfirmauit. Quae porro Suidas καταλογάδην siue prosa scripsisse Parmenidem ait, memorataque Platoni, ea si vlla vsquam fuerunt, (merito enim dubites,) dialectici argumenti esse existimauerim. Xenocratis librum περὶ [τῆς] τῶν Παρμενίδου memorat Laertius IV. 13. De dogmatis Parmenidis consulendi praeter Platonem, Aristotelem, Plutarchum, Ciceronem, Censorinum, Sextum Empir. Proclum in Timaeum, Laertium et alios veteres, e recentioribus *Bessario* lib. II. contra calumniatorem Platonis cap. 11. vbi opus Parmenidis de veritate et opinione memorat: *Lescaloperius* ad Cic. I. De Natura Deor. p. 45 sq. qui ex Simplicio obseruat, duos n) omnino libros a Parmenide scriptos esse, alterum de ente vno intelligibili, obscuriuscule quidem, sed vere atque vt ipse reipsa sentiebat, alterum de Diis, ex vulgi opinione. Et qui placita Parmenidis incrustanda vtcunque in se suscepit *Bernardinus* o) *Telesius*, in libris IX. de rerum natura, Neapol. 1586. et Lugd. 1588. fol. [vid ad §. antecedentem] Fragmenta Parmenidis ab H. Stephano collectis nullo negotio possis plura adiicere tum ex Galeno, Stobaeo et iis veteribus, quos nominaui. tum e Simplicio in Phys. Aristotelis et aliis Philosophi interpretibus graecis, atque e Coelio Aureliano qui IV. 9. tardarum passionum sex versus hexametros latine a se redditos adfert e Parmenidis libris, quos de Natura scripsit. [Atque Scaliger. plura iam collegerat; cuius sylloge seruatur in biblioth. Leidensi. vid. *van Goens* ad Porphyr. de antro Nympharum pag. 96.]

Euclides

l) Hymnos *physiologicos* s. physicos, h. e. in quibus deorum personae, nomina et facta ad physicas rationes reuocantur, a Parmenide et Empedocle fuisse cum cura compositos, tradit *Menander* rhetor, in comm. de encomiis, cap. V. p. 39. atque cl. *Heeren* addit in nota, in illorum cosmogoniis ex sermonis antiqui vsu omnes naturae vires et mundi partes in personas esse mutatas. *Harl.*

m) Stanleius pag. 747. Hist. Philosoph. hunc locum ita intellexit, quasi e Callimachi sententia nullum vnquam poema scripsisset Parmenides. *Fabric.* De la Nauze et Frereti sententias de auctore illius obseruationis, stellam eamdem modo esse Luciferum, modo Hesperum, refert partimque examinat *Meiners.* in historia doctrinarum apud Graecos etc. part. I. p. 340. et 352 sqq. In margine notarat Fabric. „Quindecim annos ob astronomicas, vt credibile est, considerationes in rupe aegyptiaca consedisse legitur Vincent. Bellouac. lib. I. specul. doctr. I. cap. 29." *Harl.*

n) Vnum tantummodo scriptum Parmenidi tribuit *Laertius* prooem. sect. 16.

o) Baco Verulamius in scriptis de naturali et vniuersali Philos. p. 238. *Parmenidis placita instaurauit nostro saeculo Telesius. vir, peripateticis rationibus, si aliquid illae essent, instructus, quas etiam in illos ipsos vertit, sed affirmando impeditus, et destruendo melior.*

Euclides Megarensis quoque τὰ Παρμενίδεια μετεχειρίζετο *Laertio* teste lib. II. sect. 106. et Hermogenes τὰ Παρμενίδου φιλοσοφῶν. Platonis Magister. id. III. 6. Fuit et *Parmenides* Rhetor τεχνογράφος eidem *Laertio* IX. 23. memoratus.

IV. HERACLITVS Blysonis F. Ephesius, Parmenidis aequalis, auditor fuisse p) Xenophanis traditur, atque vt Suidas addit, Hippasi Pythagorei, licet se ipsum αὐτοδίδακτον gloriatus sit, teste praeter *Laertium* IX. 5 q) *Tatiano* f. 143. et *Olympiodoro* comment. MS. in Phaedonem. [vid. vol. I. lib. II. 12, 4. pag. 780.] Ad Darium Hystaspis F. venire rogatus renuit, et magistratus r) dignitati, quam fratri concessit, praetulit vitam priuatam, quam impendit

p) Miror in Morerii Lexico etiam nouae editionis Heraclitum venditari praeceptorem Hesiodi, Pythagorae, Xenophanis, et Hecataei, quibus omnibus fuit iunior. Sed non est vnius hominis, quantumuis doctissimi et laboriosissimi, vel Lexicon eiusmodi sine erroribus componere, vel errores vniuersos, qui in Moreriano occurrunt, eluere. Errat quoque interpres eruditus Eusebii XV. Praeparat. p. 729. qui Citieum facit auditorem Heracliti, quo centum amplius annis fuit iunior. Nam Eusebius tantum scripserat, Zenonem hunc Heracliti sequutum rationes, τῶν λόγων Ἡρακλειτείων μεταχειρίσασθαι. *Fabric.* Quod graece scribitur Ἡράκλειτος, Camerarius in Aphthonio suo p. 191. vocat eum *Heraclitum. Heumann.*

q) *Diogenes Laert.* IX. 5. ἤκουσέ τε, ait, οὐδενός, ἀλλ' αὑτὸν ἔφη διζήσασθαι, καὶ μαθεῖν πάντα παρ' ἑαυτοῦ· quae Aldob. vertit: *neminem audiuit, sed ipse per se quaesiuisse omnia, et a se ipso didicisse aiebat:* at enim Casaubon. ad h. l. ratus, verba illa longe aliter accipienda, quam ab interprete, immo fortasse etiam ab ipso Diogene sint accepta: Heraclitum dixisse, se ἑαυτὸν διζήσασθαι, h. e. se operam dedisse, vt se ipsum nosceret: quo nihil sit difficilius. Atque Casauboni interpretationem probant *Menagius* ad loc. Diogenis p. 394. et *Brucker.* in histor. crit. philos. vol. I. pag. 1209. vbi de nostro philosopho eiusque dogmatibus latius disputat. Diogenis quidem narrationem praefert cel. *Tiedemannus* in Geist der spekulativen Philosophie, (vbi per totum caput octauum scita atque opiniones Heracliti erudite acuteque explicat,) p. 194. At enim vtraque narratio bene conciliari potest. Vsus est quidem Heraclitus doctoribus; sed, quod plures philosophi sagaces fecerunt, postea, suum ingenium ipsamque naturam sequutus atque explorans, sibi ipse nouam quandam philosophiae condidit formam atque nouum de natura rerum systema, a disciplina doctorum suorum in multis partibus discedens, aut quaedam magistrorum suorum placita tantum immutans. Quare hac via ad nonum, quod sibi videbatur, philosophiae genus, et nouam de rebus naturalibus philosophandi rationem peruenire potuit, et gloriari, se, in illa quidem naturae cognoscendae arte atque scientia fuisse αὐτοδίδακτον. Inde autem non sequitur, eum nullis plane vsum fuisse doctoribus. Clare etiam *Dio Chrysostom.* or. LV. pag. 558. (f. tom. II. p. 282 sq. edit. Reiskii,) Ἡράκλειτος, ait, δι' ἔτι γενναιότερον αὐτὸς ἐξευρεῖν (scil. φησί,) τὴν τοῦ παντὸς φύσιν, ὁποία τυγχάνει οὖσα, μηδενὸς διδάξαντος, καὶ γενέσθαι παρ' αὐτοῦ σοφός. Atque homines, (qualis fuit Heraclitus, vid. in nota sequenti Procli locum,) sua sapientia elati, plura, quam fas sit atque aequum, de se gloriari solent, (vid. *Guil. Saldenum* de libris lib. II. cap. 30. de eruditorum thrasonismo, atque *I. L. E. Püttmanni* comm. de Thrasonismo litterario, Halae, 1782. 8.) et variae sunt αὐτοδιδάκτων classes, quarum vnam eamque praecipuam ducunt nouatores atque reformatores: de qua vide *Iac. Wilh. Feuerleini* disp. de Eruditis sine praeceptore, Altdorfii, 1716. §. 9. p. 18 sqq. adde *Ciceronis* iudicium de Epicuro, lib. I. de nat. deor. cap. 26. *Harl.*

r) *Laertius* IX. 6. ex Antisthene refert, Heraclitum ἐκχωρῆσαι τἀδελφῷ τῆς βασιλείας. Nempe antequam Pythagoras Ephesius tyrannidem inuaderet, iudices Ephesi vocabantur βασιλεῖς siue βασιλίδαι. Vide Suidam in Πυθαγ. Hesych. Βασιλᾶς. Etiam Athenis erat magistratus hoc nomine. *Plutarch.* Pericle pag. 157. ἐπὶ τὸ μήτ' ἄρχων, μήτε θεσμοθέτης, μήτε ΒΑΣΙΛΕΥΣ, μήτε Πολέμαρχος λαχεῖν· *rex sacrorum.* Sic apud Diod. Sicul. Olymp. LXXX. 3. quum Sicilia libera respublica esset, tamen Δουκέτιος tom. II. p. 60. vocatur ὁ τῶν Σικελῶν βασιλεύς, qui p. 57. Ἡγεμών. Adde Begerum I. p. 293. et Stephanium ad Saxon. Grammaticum pag. 101. Apud Sextum II. contra Grammat. sect. 22.

impendit ſcuero virtutis ſtudio et diligenti naturae inquiſitioni. Melancomae perſuaſit tyrannidem [r] deponere, vt refert *Clemens* I. Strom. p. 302. A quibusdam arrogantiae s) arguitur, ab omnibus t) obſcuritatis, ea, quae vellet, dicere ὅτε λέγων, ὅτε κρύπτων, ἀλλὰ σημαίνων *nec clare eloquens, nec penitus occultans, ſed innuens*, quod ipſe de oraculis pronunciauit apud *Iamblichum* de Myſteriis Aegypt. pag. 79. Iconem Heracliti duplicem exhibuit *Iac. Gronouius* tom. II. Antiq. Gr. tabula LVI. quarum neutram genuinam praeſtare auſit vel ipſe, vti nec *Begerus* I. Theſauri Brandenburg. p. 113. ita paſſim in numis u), marmoribus ac gemmis veteribus ingenium artificum potius, quam vera eorum, quos referre debeut, forma conſpicitur. Apud *Fuluium Vrſinum* quidem pag. 63. elog. occurrit ſtatua vetus, ſed capite trunca, cum inſcriptione: Ἡράκλειτος Βλύσωνος, Ἐφέσιος. Periit Heraclitus ex ventris hydrope, (ἀσκίτην Graeci vocant,) vide *H. Mercurialem* lib. III. Var. lect. cap. 19. [Ariſto apud *Diogen. Laert.* IX. 5. tradit, Heraclitum illo morbo fuiſſe liberatum, alio autem vitam finiuiſſe. Vtrumque poteſt verum eſſe: ad morbum hydropis curandum obiecit ſe ſoli puerosque iuſſit, ſe boum ſtercore oblinere: et ita a canibus dilaceratus poſtridie obiit. vid. *Roſſii* comm. Laert. p. 171. *Heſych.* ill. p. 18 ſq. ibique Meurſii not. p. 155 ſq. *Harl.*]

Scripſit Heraclitus vnum opus, proſa Ionica compoſitum, cuius varios titulos ſiue elogia potius refert Suidas in Δηλίȣ κολυμβητȣ̃ e *Laertii* IX. 12. Ἐπιγράφȣσι δὲ αὐτὸ οἱ μὲν Μȣ́σας, οἱ δὲ περὶ Φύσεως, (ita vocat et *Galenus* tom. V. p. 1. edit. Baſil.) Διόδοτος δὲ ἀκριβὲς οἰάκισμα πρὸς ςάθμην βίȣ. Ἄλλοι γνώμην ἠθῶν, κόσμον τρόπων ἑνὸς τῶν συμπάντων. [Ergo

sect. 22. ad Tiſſaphernem *praetorem*, ὦ Βασιλεῦ. *Fabric.* Errat igitur *Athenagoras* leg. pro Chriſt. p. 35. dum ſcribit, Heraclitum patria eſſe pulſum. *Harl.*

s) Proclus 3. in Tim. ἀλλ' Ἡράκλειτος μὲν ἑαυτὸν πάντα εἰδέναι λέγων, πάντας τὰς ἄλλας ἀνεπιστήμονας ποιεῖ.

t) Quibusdam tantummodo in locis obſcurum, in aliis perſpicuum ſatis fuiſſe teſtatur *Laertius* IX. 7. Inter cauſas obſcuritatis fuit ſcribendi genus ambiguum, diuerſae interpunctioni patens. Vnde *Ariſtoteles* III. 5. Rhetor. Τὰ γὰρ Ἡρακλείτȣ διαστίξαι ἔργον. *Theo* progymnaſm. p. 36. παρὰ ταύτην δὲ τὴν ἀμφιβολίαν τὰ Ἡρακλείτȣ τȣ̃ Φιλοσόφȣ βιβλία σκοτεινὰ γέγονε, κατακόρως αὐτῇ χρησαμένȣ ἤτοι ἐξεπίτηδες, ἢ καὶ δι' ἄγνοιαν. *Demetrius* de elocutione §. 196. ἄδηλος γὰρ ἡ ἑκάστȣ κώλȣ ἀρχὴ διὰ τὴν λύσιν, ὥσπερ τὰ Ἡρακλείτȣ. Καὶ γὰρ ταῦτα σκοτεινὰ ποιεῖ τὸ πλεῖστον ἡ λύσις. Ceterum haec obſcuritas in prouerbium abiit, vt apud Hieronym. I. in Ruffinum. „Denique et ego ſcripta tua relegens, quamquam interdum non intelligam, quid loquaris, et Heraclitum me legere putem" *Fabric.* *Cicer.* II. de Fin. 5. *quod*, (n. ita loqui, vt non intelligatur,) *duobus modis ſine reprehenſione fit: vt, ſi aut de induſtria facias, vt Heraclitus, cognomento qui* σκοτεινὸς *perhibetur, quia de natura nimis obſcure memorauit: aut quum rerum obſcuritas, non verborum facit, vt non intelligatur oratio, qualis eſt in Timaeo Platonis.* Atque rerum obſcuritas etiam in Heracliteis cauſſa obſcuritatis eſſe potuit. Accedit ingenii, quod melancholicum fuiſſe videtur, indoles, qua homines inſtructi difficilius, breuius, obſcuriusque mentem ſuam explicare ſolent: accedit linguae, quae tum fuit, graecae paupertas, praecipue in nouis doctrinae philoſophicae placitis exponendis; denique oratio graeca proſaica eo tempore nondum fuit exculta. Hinc oratio eius ſaepius poetica troporumque plena, aenigmatica et nimis ſententioſa, poſteris videri debuit obſcurior. vid. loca veterum de Heracliti obſcuritate collecta a *Menagio* ad Diogen. Laert. IX. 6. et Diogenem ipſum, qui tradit, quosdam putare, Heraclitum de induſtria obſcurius ſcripſiſſe, vt ſoli eruditi librum ſuum legerent, ne, ſi a vulgo paſſim legeretur, eſſet contemtibilis. Vid. *Tiedemann.* in: Geiſt etc. pag. 195. *Bruckeri* hiſt. crit. phil. pag. 1211. *Harl.*

u) Heraclitus in numo Epheſiorum, Diadumeni imperatoris. vid. Mem. de Trevoux 1705. Auguſt. p. 1460.

[Ergo Heraclitus ipſe nullam praemiſerat inſcriptionem.] Quae ſequuntur apud Suidam, petita ſunt e *Laertii* II. 22. Porro idem *Laertius* IX. 5. teſtatur, Heracliti ſcriptum, quod in templo Dianae Epheſiae auctor repoſuerat, *Crates* vero quidam Graecis vulgauit primus, (id. ſect. 12.) vniuerſe quidem fuiſſe περὶ φύσεως, (quo titulo etiam citatur a *Clemente* V. Strom. p. 571. [*Sexto Empir.* l. aduerſ. logicos, ſect. 132. p. 398. edit. Fabric.] aliisque, vt Heraclitus paſſim veteribus vocatur Phyſicus;) ceterum diuiſum in tres λόγους, vnum περὶ τοῦ παντὸς, alterum πολιτικὸν, tertium θεολογικόν. Diodotus vero exiſtimauit, praecipuum argumentum operis huius fuiſſe de Republica, cui illa, quae de natura, tantum ἐν παραδείγματος εἴδει praemiſſa eſſent. Vide *Laertium* IX. 15. vbi obſeruat, a multis commentario illuſtratum Heracliti ſcriptum, vt ab *Antiſthene*, (non Cynico, ſed altero, quem Ἡρακλείτειον [?] vocat VI. 19.) *Cleanthe* Pontico quatuor libris, id. VII. 174. *Heraclide* Pontico, quatuor libris. id. V. 88. *Sphaero* Stoico, *Pauſania*, qui adpellatus eſt Ἡρακλειτιστής, *Nicomede*, *Dionyſio*, et *Diodoto*, quem iam dixi, grammatico: tum a *Scythino* verſibus graecis iambicis expreſſum eſſe; ita enim potius intelligo verbum ἐκβαλεῖν cum M. Meibomio, quam cum Stanleio p. 724. Hiſt. Philoſ. et Laertii interpretibus, exploſum et oppugnatum; *Ariſtonem* ἐν τῷ περὶ Ἡρακλείτου laudat idem IX. 5. et 11. v) et *Alexandrum* ἐν διαδοχαῖς καθ᾽ Ἡράκλειτον, III. 5. Heracliti ſectatores teſtatur dictos Ἡρακλειτείους, id. IX. 6. Ἡρακλειτίζοντες dicuntur ab *Ariſtot.* XXIII. 30. Problem. Eorum meminit et Plato in Theaeteto, Sextus etc. *Cratyli* Ἡρακλειτείου, Platonis familiaris, (Alexand. Aphrod. in I. Metaph. pag. 22.) Laertius III. 6. Antiſthenis Heraclitii VI. 19. Intelliguntur etiam Heraclitii, quando συντονώτεραι Μοῦσαι et Ἰάδες apud Platonem in Sophiſta et Themiſtium Orat. XVI. memorantur w). Nam et Platonem, antequam Socrati ſe traderet, Heracliti ſecta fuiſſe imbutum refert Apuleius de dogmate Platonis, praecipue in naturali Philoſophia Heracliteos ſecutum obſeruans, vti in intellectuali Pythagoreos, in rationali ac morali Socratem. Adde *Laert.* III. 8. [*Himerium* orat. XI. §. 2. qui ab illo Platonis ingenium velut alis ſublatum ad cognitionem rerum, quae eloquutione ſuperiores ſunt, ſuſpexit, vid. ibi pag. 575. notam Wernsdorſii,] *P. Petitum* II. 10. Miſcell. [*Brucker.* hiſt. de ideis p. 17. et 123.] Initium operis, ab Heraclito compoſiti, hoc refert *Ariſtoteles* III. 5. Rhetor. τοῦ λόγου τοῦ δ᾽ ἐόντος αἰεὶ ἀξύνετοι ἄνθρωποι γίγνονται. Ita enim legendum eſſe, (non τοῦ δέοντος, vt in *Clementis Alex.* V. Strom. p. 602. excuſum eſt,) praeter *Sextum Empiricum* VII. contra Mathemat. pag. 162. [ſect. 132. pag. 398. edit. Fabric. cuius notam conſules,] docet Amelius apud *Euſebium* XI. 19. Praeparat. Καὶ οὗτος ἄρα ἦν ὁ λόγος καθ᾽ ὃν αἰεὶ ὄντα τὰ γινόμενα ἐγίνετο, ὡς ἂν καὶ ὁ Ἡράκλειτος ἀξιώσειε. Patet etiam ex hoc aliisque Heracliti, quae paſſim occurrunt, fragmentis, eum non ſcripſiſſe carmine, ſed ſermone proſario, vt notaui ſupra lib. I. cap. 1. nr. 2 ſq. Fallitur itidem Nic. Nourritus, qui in apparatu ad Bibliothecam maximam Patrum, de ſcriptoribus, a Clemente Alex. citatis, diſſerens, putat, verſus Heracliti Iambicos laudari a Clemente lib. IV. Strom. p. 494. nam, qui locum inſpexerit, videbit dictis Heracliti, proſario ſermone conceptis, a Clemente ſubiici verſus tragici, perinde vt locum *Plutarchi* lib. de oraculorum defectu

v) Vide *Ionſium* de ſcriptor. hiſtor. philoſ. III. 3, 4. p. 152. edit. Dornii. coll. *Menagio* ad Diog. Laert. IX. 5. pag. 394 ſq. *Harl.*

w) Vide *Roſſii* Commentatt. Laert. pag. 4 ſqq. *Harl.*

defectu p. 415. ὥσπερ τὰ Ἡρακλείτου καὶ τὰ Ὀρφέως ἐπινεμομένην ἔπη, eruditus interpres minus accurate reddit sic: *quae vt Heracliti et Orphei versus inuasit:* vertendum enim erat, *quae vt Heracliti scripta et Orphei versus inuasit.* Toto enim coelo aberrat elegantissimus Menagius in notis ad Laertium pag. 395. edit. Wetsten. nostro Heraclito tribuens libros, quos commemorat *Plutarchus* in commentario contra Colotem pag. 1115. τὸν ζωροάστρην, τὸ περὶ τῶν ἐν ᾅδου, τὸ περὶ τῶν φυσικῶς ἀπορουμένων, manifestum enim est, eo in loco Plutarchum agere de Heraclito quodam iuniore Peripatetico. Sed et in eo fugit Menagium ratio, quod subiungit, Heraclitum Ephesium scripsisse etiam libros περὶ πολιτείας, [⁋] et Diodotum grammaticum negasse, quod volumen περὶ φύσεως esset Heracliti. Nam in illo ipso opere physico Heraclitus περὶ πολιτείας egerat, atque ita quidem, vt Diodotus sibi persuaserit, quaecunque de natura praemisit, consideranda esse tamquam partem minus principalem, vt iam e Laertio adnotaui. Multa ex Orpheo hausisse Heraclitum, notauit *Clemens Alexandr.* VI. Strom. p. 629. Aliis Heraclitis nouem vel decem supra p. 3. et 142. [pag. 194. volum. I.] a me nominatis, addes *Heraclitum* Tyanensem, in veteri inscriptione apud Bernhardum Montfauconium p. 424. Diarii Italici; *Heraclitum* Cynicum, ad quem scripsit Iulianus Imp. πρὸς τὸν κύνα Ἡράκλειτον, πῶς κυνιστέον, teste Suida in Ἰουλιανὸς, etsi in Codicibus Iuliani Ἡράκλειος vocatur ille Cynicus; *Heraclitum* x) scriptorem Christianum, Irenaei aequalem, cuius commentarios in Apostolum (Pauli Epistolas) memorat *Eusebius* V. 27. Hist.; *Heraclitum* Cumanum, Heracleae Ponticae praefectum ab Arsinoe, teste Memnone apud *Photium* cod. CCXXIV. pag. 370 sq.; *Heraclitum*, Aristoclis filium, Sphettium, apud Montfaucon p. 149. Palaeogr.; *Heraclitum* Scotinum, legatum Philippi regis Macedoniae ad Hannibalem, *Liu.* XXIII. 39. Philosophiam Heracliti Ephesii iam pridem illustrandam in se suscepit ciuis atque amicus noster charissimus, patriaeque Academiae Lipsiensis ornamentum non inficiandum *Godfridus Olearius*, cuius rei specimen insigne iam vna y) alteraque diatriba vulgata dedit, et priorem harum pro suo in me amore mihi inscribere dignatus est.

[*Diogenes Laert.* IX. 8. vbi vid. interpret. recenset decreta Heracliti, et primum esse ait, *πῦρ εἶναι στοιχεῖον, καὶ πυρὸς ἀμοιβὴν τὰ πάντα ἀραιώσει καὶ πυκνώσει τὰ γινόμενα, ignem elementum esse dicit, ignisque vicissitudine tum raritate, tum densitate constare, quae fiunt omnia:* vbi Kuhnius in suis adnotationibus καὶ κατὰ πυρὸς ἀμοιβὴν τὰ πάντα. ἀραιώσει etc. emendare sustinuit: sed refutauit eum *Rossius* in Commentatt. Laert. p. 172 sqq. docet enim verba

x) Lectionem codicum Eusebii confirmant Nicephorus, Honorius, aliique, etsi in Hieronymi Catalogo cap. 46. et Sophronii versione graeca editur Ἡράκλειος.

y) De principio rerum naturalium (n. igne) ex mente Heracliti Physici cognomento σκοτεινοῦ exercitatio, Lips. 1697. De rerum naturalium genesi ex mente Heracliti Physici dissertatio, Lips. 1702. [quas binas diss. in quibus veterum loca de igne, Heracliti principio rerum omnium, diligenter sunt collecta atque explicita, recudi fecit *Olearius* in sua Stanleianae historiae philos. versione, tom. II. ad part. IX. cap. 6. p. 452—487. *Olearii* expositionem, ignem, Heracliteum rerum primordium, esse ignis ἀναθυμίασιν, *exhalationem*, minutissimis constantem ψηγματίοις, quae aetheris, vel aeris nomine aliis venit, adoptauit et locis veterum stabilire studuit Fabricius ad *Sext. Empir.* lib. IX. s. aduersus Physicos lib. I. sect. 360. p. 620. sed de veritate huius interpretationis dubitat cl. *Tiedemann.* in: Geist der speculativen Philosophie p. 198. et sq. pag. reiicit sententiam *Cudworthi* in systema. intell. cap. 1. §. 15. tom. I. p. 28. vers. Moshem. (quam etiam admiserat *Brucker.* in hist. philos. de ideis p. 129.) Heraclitum rerum naturalium origines repetiisse ab atomis. Erudite explicat rem cel. *Heyne* in Opusc. vol. III. p. 103. *Harl.*

verba καὶ πυρ. ἀμοιβὴν non pertinere ad antecedentia, sed coniungenda esse cum sequentibus καὶ π. ἀμ. τὰ πάντα *et cuncta ignis vicissitudine constare:* illustrat id e loco *Eusebii* lib. XIV. praepar. euang. cap. 3. secundum Heraclitum ignem esse principium omnium rerum; ex eo omnia fieri, et in illum omnia resolui, ἀμοιβὴν γὰρ εἶναι τὰ πάντα, explicatque sensum illius dogmatis: denique in Diogenis loco scribere malit γινόμενα absque articulo τὰ, cumque interpretari, *omniaque ignis vicissitudine constare, eo nimirum se densante ac vicissim rarescente genita.* Sed omnem Heracliti philosophiam explicare, non vacat, atque praeter Stanleium, Olearium, Bruckerum, Tiedemannum aliosque id egit *Meinersius* in historia doctrinae de deo p. 347 sqq. et in historia doctrinarum apud Graecos etc. tom. I. p. 619 sqq. atque in praef. ad tom. II. p. XXX. Dogma Heracliti, *vniuersa fluminis in morem decurrere,* apud *Platon.* Cratyl. pag. 267. tom. III. edit. Bipont. aliosque multos occurrit. Id praeter *Menagium* ad Diog. Laert. p. 579. *Th. Gatacker.* ad Antonin. II. §. 15. p. 75 sq. edit. Londin. 1707. 4. it. pag. 77. in primis IV. §. 43. pag. 165 sq. et *Wyttenbach.* ad Plutarch. de S. N. V. pag. 76 sq. plura loca colligentes, explicuit *Brucker.* in historia philosophica de ideis sect. I. ad §. VIII. pag. 123 sqq. atque in supplemento II. ad illam historiam in Schelhornii Amoenitat. liter. tom. VIII. pag. 312 sqq. vlterius illustrat, probaturus loco Numenii apud *Eusebium* de praepar. euangel. lib. XV. cap. 20. non corporum modo naturam, quod Platoni quoque placuit, sed et τὰ τῆς ψυχῆς fluminis instar se habere et in perpetua versari mutatione. Sed quid *anima* Heracliti apud *Aristotel.* lib. I. de anima cap. 2. etiam significet, non conuenit. Ipse Olearius in diss. I. p. 457. intelligit vaporem s. exhalationem ignis, siue id, quod eiusdem cum principio est naturae; sed in diss. II. p. 477. explicat substantiam pertenuem valdeque agilem. Hinc interpretatio illius Heraclitei: αὔη ψυχὴ σοφωτάτη καὶ ἀρίστη, *sicca anima sapientissima et optima,* quod Stoici et Platonici ad alia traduxerunt, et aliter, ac ex philosophi Ephesii consilio menteque, adcommodarunt, viros doctos valde torsit. Optima vero esse videtur, quam proposuit atque ornauit cel. *Heyne* in singulari prolusione, Gottingae, 1781. rec. in illius Opuscul. academicis, vol. III. pag. 104 sq. Heraclitum existimasse, igneam materiam, quo magis ab humido illa liberata sit, tanto plus diuinitatis habere, saltem maiorem mobilitatem, celeritatem, puritatem consequi, etc. adde *P. Wesselingii* comment. super illo dicto Heracliteo in Miscell. Obss. vol. V. tom. III. p. 42 sqq. Scepticismi, vniuersalis quidem, Heraclitum, quod contraria vni et eidem inesse contendisset, cum aliis incusat *I. Franc. Buddeus* in Analectis historiae philosophicae, Halae Sax. 1706. 8. pag 211. at in Compendio histor. philosoph. cap. I. §. 12. pag. 19. ita paullum mutauit sententiam, vt duce *Sexto Empir.* Pyrrhon. hypot. I. cap. 29. pag. 53. (vbi conf. notas Fabricii,) moneret, scepticam disciplinam ab Heracliti philosophia differre. — De Heracliti physiologia conferenda etiam est V. D. diatribe, inserta actis eruditorum germanicis LVII. et LVIII. tom. V. p. 652 sqq. 710 sqq. — Num atheorum numero eximendus sit, nec ne? disputat *I. Franc. Buddeus* in Thesibus de atheismo cap. I. §. 20. pag. 80 sqq. add. *Brucker.* hist. crit. phil. I. pag. 1215 sqq. *Harl.* Ad omnem Heracliti philosophiam pertinet *Io. Matth. Gesneri* Disp. de animabus Heracliti et Hippocratis in Commentar. Soc. Gott. T. I. p. 67 sq. *Beck.*]

De sex Epistolis, quae sub Heracliti nomine hodie exstant, et in *Stanleii* Historia Philosophica anglice translatae occurrunt, dixi supra cap. X. §. 19. Apud Laertium lib. I. sect. 88. ὁ δυσάρεστος Ἡράκλειτος non est reddendum *insuauis Heraclitus,* sed *morosus,* siue *is, cui vix quisquam placebat Heraclitus.* Sic apud Diodorum Sic. lib. XIX. tom. II. pag. 720.

 Tò

Τὸ γὰρ πλῆθος ἀεὶ δυσάρεστον. Ceterum in loco Marciani Capellae pag. 21. *Vulcanus licet crederetur Iunonius, totius Mundi ab Heraclito dictus est demorator.* Ita lego pro *demorator*, vel, quod malebat Grotius, tum admodum adolescens, *deuorator.* Nam et Cleanthes apud Ciceronem IV. 41. Academ. quaest. solem dixit *dominari, et rerum potiri.*

V. DEMOCRITVS, ex nobili genere, Abderites, opibus honoribusque longe praetulit seriam inquisitionem naturae, ita, vt professus sit, se malle vnam caussam in rebus naturalibus inuestigatam reperire, quam regnum Persarum consequi, teste Dionysio Alex. apud *Eusebium* XIV. 27. Praeparat. pag. 781. Itaque et in Graecia Leucippum, atque, vt nonnulli volunt, Pythagoreos quoque et Anaxagoram, quo annis XL. iunior fuit, auscultauit, et apud alias gentes z), Aegyptios, Persas, Indos, Aethiopes aa), quicquid vsquam fuit sapientum, ad octogesimum vsque aetatis annum peregrinatus, adiit.

[De Democrito multa narrantur, quae fidem superant, et procul dubio plures libri sub falso eius nomine circumferebantur. *Diogenes* vero *Laertius* IX. cap. 7. sect. 34 sqq. et *Eudocia* in Violario p. 134 sq. quae multa ex Diogene hausisse videtur, multos laudant, qui vel separatim, vel in aliis operibus historicis varia diuersaque de nostro prodiderunt memoriae. Hinc quae de eius anno natali atque vita et aetate traduntur, secum pugnare videntur. Apud *Diogenem Laertium* IX. 34. ille secundum quosdam conuenit Anaxagoram, quum annis XL. iunior, quam ille esset; et apud eumdem eodem libro sect. 41. et *Eudociam* l. m. ipse Democritus in paruo Diacosmo retulisse dicitur, se iuuenem fuisse eo tempore, quo iam senior viuebat Anaxagoras, illo autem minorem natu annis quadraginta; librum vero istum, paruum Diacosmum a se compositum esse anno post Troiae excidium septingentesimo tricesimo, h. e. subducto ex Eratosthenis opinione calculo, Olymp. LXXXIV. 1. siue circa Olymp. LXXX. quod aegre intelligi potest, si id verum sit, quod apud eumdem Laertium *Apollodorus* in Chronicis tradit, Democritum fuisse natum Olympiade octogesima. Thrasyllus autem, (quem *Ionsius* putat vixisse tempore Tiberii imperatoris,) in libro inscripto, τὰ πρὸ τῆς ἀναγνώσεως τῶν Δημοκρίτου βιβλίων memorat, illum primum vidisse lucem Olymp. LXXVII. 3. et anno maiorem natu, Socrate, aetate nimirum Archelai, Anaxagorae discipuli, atque Oenopidae. *A. Gellius* N. A. XVI. 21. auctor est, Hippocratem medicum et Democritum philosophum iisdem temporibus floruisse, iis vero Socratem natu quidem posteriorem fuisse, sed illos tres quibusdam temporibus iisdem vixisse. Secundum *Suidam* voc. Δημόκριτος, eodem tempore vixit, quo Socrates, Olymp. LXXVII. vel secundum alios LXXX. *Eusebius* in Chronico, ex versione Hieronymi pag. 509. edit. Vallarsii Democritum cum Empedocle, Zenone, Parmenide aliisque refert ad Olymp. LXXXVI. init. (ad Olymp. LXX. 1. scripserat *Eusebius*, apud *Bayle* voc. Democr. (D.) et cl. Meiners. pag. 726. ad illum vero annum notarat Hieronymus: *Heraclitus cognomento tenebrosus et Anaxagoras Physicus clari habentur:*) et pag. 517. (vbi Vallars. nec Scaligeri nec Simsonii censuras atque opiniones probat,) *Democritus moritur* Olymp. LXXXXIV. exeunte. Haec omnia per temporis rationem vitamque Anaxagorae, Olymp. LXX. 1. nati constare simul non posse viderunt viri sagaciores. Pauca adtulit, nec vero

z) Vid. Diog. Laert. IX. 35. ibique Menagium. *Harl.*

aa) Ab eo vltimas terras esse peragratas, tradit quidem *Cicero* de Fin. V. 19. at eum ad Indos Aethiopasque litterarum caussa peruenisse, parum probabile esse videtur. *Harl.*

vero expediuit *Brucker.* vol. I. pag. 1177. Curatius inquirit *Bayle* in Diction. v. *Democrite* vol. II. p. 270. (D.) nec tamen abſoluit rem. Nec, quamdiu in viuis fuerit, omnino certum habemus atque exploratum, auctoribus veteribus diſſentientibus. *Diodor. Sic.* XIV. 11. tradit, Democritum obiiſſe Olymp. LXXXXIIII. 1. vita ad annos XC. protracta. Ergo neque Olymp. LXXV. quae eſt Apollodori ſententia, neque Olymp. LXXVII. 3. quae eſt Thraſylli opinio, natus demum eſſe potuit, vt *Weſſeling.* ad Diod. Sic. locum p. 647. etiam obſeruauit. Secundum Hipparchum apud *Diogen. Laert.* IX. 43. viuere deſiit centeſimo nono vitae anno. Apud *Lucian.* Macrob. cap. 18 tom. III. p. 221. edit. Reitz. (vbi vid. not. Maii et M. du Soul,) dicitur anno aetat. CIIII. vitam finiiſſe a cibo abſtinentem. Hinc *Meurſius* de Archont. lib. III. 13. in Diogene putat vitium eſſe in numeris, et ρδ' pro ρθ' legendum, et ipſum Diodorum erraſſe, id quidem cum rationibus Apollodori, ſecundum vulgatam lectionem, melius conueniret. Sed quid tunc cenſendum erit de ipſius teſtimonio in libro ſuo, nempe paruo diacoſmo? Suidas niſi illum genuinis Democriti libris omnino adſcripſiſſet, duce probabiliter quodam antiquiore ſcriptore, Diogenis teſtimonium ipſeque liber dubitatione atque ſuſpicione falſitatis haud vacarent. Quare potius exiſtimandum eſt, textum Diogenis in mendo cubare, primum in annis Epochae Troianae, de quibus *Ionſius* de ſcript. phil. hiſt. cap. IV. lib. I. p. 26 ſq. copioſe diſſeruit, tum quod vulgo exaratum eſt, Anaxagoram fuiſſe XL. annis iuniorem, denique Democritum eſſe Olymp. LXXX. natum. Contra melius erit, ſequi Diodori Siculi narrationem de anno mortis; et ego cum *Corſin.* in Faſt. attic. III. p. 138 ſqq. qui iuſtas rationes adfert, in Diogene Laert. pro τεσσαράκοντα, quibus iuniorem Anaxagora fuiſſe ſemel iterumque teſtatur, puto corrigendum, τέσσαρσι. Probabile igitur videtur, Democritum natum eſſe Olymp. LXXI. 1. quod bene docuit Corſinus, et etiam in Apollodori fragmento apud Diogenem numerum vitioſum eſſe et mutandum. Ita Protagoras, qui Olymp. XCIII. 2. annos LXX. aetatis natus e viuis exceſſit, Democriti auditor eſſe potuit, (*Diogen. Laert.* IX. 65.) et Democritus paullo iunior Anaxagora et aliquanto ſenior Socrate, idemque magiſter Hippocratis, niſi voce, ſaltem ope ſuorum librorum dici poterit. Praeter *Menagium* ad *Diogenem* p. 409. vbi quoque de mortis genere, aliis, eum placida morte defunctum eſſe, aliis, eum inedia, aut φθειριάσει periiſſe adfirmantibus, agit, et varia, quae omiſit Laertius, vere falſoque narrata de fatis, vitae ratione atque opinionibus Democriti recenſet, et praeter Baylium etiam conſules cl. *Meinerſ.* hiſtor. doctrinarum apud Graecos etc. pag. 725 ſqq. Cel. *Saxius* in Onomaſt. I. p. 36. vitae illius annos ab Olymp. LXXVII. 3. — CIV. 4. florem autem in A. M. 3557. Olymp. LXXXIII. 1. ante C. N. 446. V. C. 306. poſuit. *Hamberger.* in zuverläſſigen Nachrichten etc. tom. I. pag. 190. eos ſequitur, qui arbitrentur, Democritum fuiſſe XL. annis iuniorem Anaxagora, et XX. ann. poſt expeditionem regis Perſarum, Xerxis et bellum Graeciae illatum A. M. 3504. natum. Hinc, ſubductis XX. annis, putat, natalem Democriti incidere in Olymp. LXXIX. vel LXXX. A. M. 3524. ante C. N. 460. mortem vero, quod alii ſcripſerunt, eum vixiſſe annos CIV. alii autem CIX. adſignat A. M. 36$\frac{28}{31}$. a. Chr. 3$\frac{56}{51}$. Adde *Simſon.* Chron. ad A. M. 3535. et 3601. *Montuclae* hiſtor. matheſ. tom. I. part. I. lib. III. p. 141 ſqq. De eius itineribus, artibus, diſciplina, magia, et magicis artificiis aliiſque rebus multa fabuloſa falſaque admixta ſunt veris: de quibus a viris doctis, partim citatis, partim mox commemorandis abunde eſt diſputatum. *Diogenes Laert.* IX. 35. ex Demetrio et Antiſthene refert, Democritum in Aegyptum contendiſſe ad ſacerdotes, geometriam percepturum, *καὶ πρὸς Χαλδαίυς εἰς τὴν Περσίδα, et in Perſidem ad Chal-*

 daeos

daeos atque ad rubrum mare: Suidas vero in Δημόκριτος tradit, eum fuisse quoque, vt alii scribunt, discipulum Magorum et Χαλδαίων Περσῶν, adiisse etiam et Persas et Indos et Aegyptios, et singulorum sapientiam addidicisse. Vtrumque locum, quia Chaldaei non fuissent in Perside, sed in Babylonia, *Perizonius* in notis ad *Aeliani* H. V. libr. IV. cap. 20. p. 375 sq. edit. Abrah. Gronou. vitii incusat, atque, inserto καὶ, in Diogene Laertio emendare sustinet καὶ πρὸς Χαλδαίους, ΚΑΙ εἰς Περσίδα, et pariter in Suida, καὶ Χαλδαίων ΚΑΙ Περσῶν. At enim ista emendatione non opus esse, docte ostendit *Ern. Frid. Neubauerus*, Prof. quondam in vniuersitate Gissensi, in diss. Defensio lectionis vulgaris in Diogene Laertio et Suida de Chaldaeis in Persia a Democrito auditis, aduersus clar. criticorum correctionem, qua occasione de Chaldaeorum nomine philosophis tributo nonnihil agitur etc. Gissae, 1745. 4. Docet enim late, in profanorum monimentis *Chaldaeos*, vti Magos, saepe generatim notare astronomiae et astrologiae diuinandique artis peritos, aliarumque doctrinarum magistros, et sapientes, siue sint Chaldaei, in ipsaque Chaldaea agant, siue alibi locorum Chaldaeorum dogmata profiteantur. Ita quoque in Perside, Syria et alibi Chaldaei reperiuntur, et Democritus dici potuit, in Persia tum magos, tum chaldaeos Persas audiuisse, h. e. Persas, siue Persarum philosophiam magicam, siue chaldaicam professos. *Neubauer.* denique a p. 32 — 37. diluit ea, quae pro emendatione Perizoniana possint adduci, et sensum loci Aeliani paraphrasi reddit clariorem. Idem *Neubauerus* in progr. Quaestio, an nullae inter Chaldaeorum philosophos fuerint sectae, ex Strabone praecipue decisa et ab obiectionibus, ex Diodoro Siculo petendis, vindicata, viroque cuidam cel. (Laur. Reinhardo,) modeste opposita, Gissae 1745. demonstrat, plures inter Chaldaeos philosophos fuisse sectas. *Harl.*]

Cum quam plurima obseruasset et in literas misisset, ita, vt *Philosophiae* [P] nomine adpellaretur, teste *Aeliano* IV. 20. Var. [bb] extinctus est Olymp. XCIV. centenario maior. Ab Heraclito diuersus non modo in eo, quod res humanas risu [cc] potius excipiendas esse duceret, quam lacrymis; sed etiam quod *Cicerone* obseruante 2. de diuinat. 64. *Valde Heraclitus fuit obscurus, minime Democritus*, etsi peculiaribus quibusdam vocabulis hic vti non dubitauit, (vide Suidam in Ἀειεςὼ, Ῥυσμὸς, etc.) quas praeter *Callimachum* illustrauerat olim *Hegesianax*, teste Stephano in Τρωιάς. Fuere, qui Democriti perinde vt Platonis sermonem poetici aliquid habere putarent, quod incitatius ferretur, et clarissimis verborum vteretur luminibus, vt ait idem *Cicero* in Oratore cap. 20. [adde *Cicer.* acad. quaest. IV. 23. de orat. I. 11. *Sext. Empir.* adu. mathem. VII. 265. vbi dicitur Iouis voci adsimilari, quod intelligunt alii de suauitate eius et perspicuitate; alii, vt Fabric. ad illum locum et *Vales.* ad Amnian. XXII. cap. 16. pag. 346. de eo, quod dicta illius essent certa. Scientiam illius summis laudibus effert *Aristotel.* de gen. et corr. lib. I. cap. 2. Eleaticis vero philosophis minus recte potest adscribi.] Nusquam eius meminit Plato, quod mirum iam olim multis visum, teste *Laertio* III. 25. Insultauit ei Colotes Epicureus, licet, Epicurum ipsum Democrito quam plurima

bb) Vbi dicitur Democritus venisse ad Chaldaeos, Babylona, ad Magos et Sophistas s. Gymnosophistas Indorum. Perizonius in notis quaedam contra codd. mutaturus, refellitur a *Neubauero* in diss. mem. in primis §. 32. *Harl.*

cc) Iuuenal. X. 33 — 53. Naz. orat. 32. p. 525. [*Aelian.* H. V. loco citato, vbi plura de nostro narrantur; sed eum vicissim ridet *Lucian.* in Vit. auct. cap. 13. at risus iste non inepta ipsaque ridicula ratione est intelligendus.] Democr. per anagramma: *docet risum*, vel *ducit mores*.

plurima debuisse dd), professi sint Leonteus et Metrodorus Epicurei apud Plutarchum libro contra Colotem p. 1108. Inimicus fuit Democritus Sophistarum, quos ipse apud *Clementem* I. Strom. p. 279. suis verbis vocat λεξειδίων θηράτορας, ζηλωτὰς τεχνυδρίων, ἐριδαντέας καὶ ἱμαντελικτέας. Inter *Heraclidis* Pontici scripta fuere πρὸς τὸν Δημόκριτον ἐξηγήσεις, *d. Laert.* V. 88. De vita Democriti vereque ac falso de eodem iactatis, tum de eius dogmatis consulenda sunt, quae viri docti ad Laertium et Hesychium illustrem, *Stanleius* et *Abr. Gravius* in Hist. Philosoph. *Gassendus* in Philos. Epicuri, *Dan. Clericus* in Hist. Medicinae, *Cudworthus* in Systemate νοητῷ vero vniuersi, *Naudaeus* in Apologia pro viris doctis Magiae accusatis, *Baelius* in Lexico, *Nicolaus Hill.* in Philosophia Epicurea Democritea et Theophrastica. Geneu. 1619. 8. *Scipio Aquilianus* de placitis Philosophorum, qui ante Aristotelis tempora floruerunt cap. 8 — 17. *Ioh. Christoph. Magnenus*, Prof. Patauinus in Democrito reuiuiscente, Lugd. Bat. 1648. 12. et Hagae, 1658. 12. *Petri* vero *Borelli* opus quod tres in folio impleturum tomos molitus est de Vita et Philosophia Democriti, cum auctore intercidit. *Seraphinus Piccinardus* in philosophia dogmatica. vid. Giornale di Roma, 1674. p. 102 sqq. *Fabric.*

EPIMETRON.

Cicero multa de Democrito et eius opinionibus in libris suis habet: quae maximam partem collegit cl. *Frid. Gedicke* in M. T. Ciceronis historia philosophiae antiquae, Berolini, 1782. 8. p. 67 sqq. In Democritum commentatus est *Stephanus Atheniensis*. vid. Fabric. infra VI. cap. 7. tom. 12. p. 694 sq. tum *Synesius* philosophus in Democriti physica. vid. *Lambecii* comment. de biblioth. Caes. tom. VI. p. 392 sq. edit. Kollarii, et *Fabric.* infra lib. VI. cap. 5. p. 769. vol. XII. E recentioribus, qui de eius vita et placitis aut fabulis, de eo propagatis scripserunt, memorari debent *Andr. Goedingii* diss. de Democrito, Vpsal. 1703. — Progr. Democritus πένταθλος. Lipsiae 1720. (*Eudocia*, Democritus, p. 134. ait, ex *Diogen. Laert.* IX. 37. ἦν, ὡς ἀληθῶς, ἐν φιλοσοφίᾳ πένταθλος· τὰ γὰρ φυσικὰ, καὶ τὰ ἠθικὰ, ἀλλὰ καὶ τὰ μαθηματικὰ, καὶ τοὺς ἐγκυκλίους λόγους, καὶ περὶ τεχνῶν πᾶσαν εἶχεν ἐμπειρίαν. adde *Suidam* in voc. Πένταθλος.) *Brucker.* hist. crit. phil. vol. I. pag. 1177 sqq. et in adpendice siue vol. VI. pag. 320 sqq. qui alios laudat plures. Democritum fuisse atheum, nec tamen ideo Spinozae praecursorem, contendit *I. Franc. Buddeus* in diss. de Spinozismo ante Spinozam, rec. in Analectis histor. philosoph. p. 325 sqq. Idem *Buddeus* Democritum facit atheismi reum, in Thesibus de atheismo, p. 55. 64 sq. Eamdem notam illi inusserant *Sam. Parker.* in disp. I. de deo §. 10. p. 26. aliique apud *Reimmannum* in historia atheismi pag. 210 sqq. qui tamen cautius versatur in hac lite dirimenda, ipsoque Democrito excusando. Clarius acuteque defendit illum ab atro isto crimine *Vincentius Grauina*, lib. II. de ratione artis poeticae p. 127. eumque laudat, quod primus scientiam naturae a theologia distincte separavit. Artis transmutandi metalli eum fuisse peritum, quidam coniecerunt; inprimis id sibi aliisque persuadere studuit *Olaus Borrichius*, qui in Conspectu scriptor. chemic. illustr. §. V. pag. 5. Democriti βίβλον προσφωνηθεῖσαν Λευκίππῳ, tum eius φυσικὰ καὶ μυστικὰ, saltem quae restant, genuina esse putauit. Secus vero sensit *Herm. Conring.* de Hermetica medicina lib. I.

dd) Cicero de N. D. lib. I. 43. Democritus, vir magnus inprimis, *cuius fontibus Epicurus hortulos suos irrigauit. Harl.*

lib. I. cap. 3 pag. 29. neque tamen conuicit *Borrichium*, qui cauſſam ſuam iterum egit, Democritum omnino artis illius arcanae, ſaltem chemicae, ſcientem fuiſſe demonſtraturus in Hermetis, Aegyptiorum et chemicorum ſapientia-vindicata, lib. III. cap. XV. pag. 67 ſqq. adde paulo infra in catalogo ſcriptorum Democr. phyſicorum. *Magiae* labem ei haud pauci adſpergere conati ſunt. Vide memorabilem locum *Plinii* in H. N. lib. XXX. cap. 1. et XXIV. cap. 17. in cuius ſententiam abiit *Salmaſ.* Exerc. Plinian. cap. 5. fin. p. 69. edit. Vltraiect. Sed omnis controuerſia verſatur in poteſtate voc. *Magus* et *magia* definienda, et liberarunt eum ab iſto crimine *Naudaeus* in Apolog. pour les grands hommes ſoupconnez de Magie, cap. 12. p. 187 ſqq. *Buddeus* in Theſibus de atheiſmo p. 66. p. 700 ſq. in primis cl. *Tiedemannus* in diſput. de quaeſtione, quae fuerit artium magicarum origo etc. Marburgi, 1787. 4. pag. 37. reiectis et ſpuriis pronuntiatis iis libris, qui Democrito adtributi fuerunt, et fontes illius accuſationis habiti. adde *Bayle* Dict. II. pag. 273. not. K. Fabulam ſapit, quod de eius coecitate voluntaria ope ſpeculi cauſtici, vti traditum eſt a Laberio apud Gellium X. 17. (plura vid. apud *Bayle* l. c. not. L.) dicitur: prae ſenio viſum ſ. lumina amiſiſſe videtur. *Cicero* quidem Tuſcul. V. 39. Democritus, ait, *luminibus amiſſis*, alba ſcilicet diſcernere et atra non poterat; et lib. V. Fin. 29. Democritus, inquit, (*vero falſone non quaeremus*,) dicitur oculis ſe priuaſſe. adde *Plutarchum* tom. II. p. 246. *Gundling*. Otior. part. III. cap. 1. p. 51 ſqq. *Menagii* Origines italic. voc. *Abbacinare*. *Heumanni* acta philoſ. vol. I. p. 671. *Brucker*. l. c. p. 1180. qui plures laudat. Inter fabulas Mileſias referenda quoque eſt illa de Hippocrate, Democrito inſaniae medicinam adhibere ab Abderitis iuſſo, quam merito exploſit, et ex hiſtoria veterum philoſophorum eliminauit *Heumannus* in Actis Erudit. 1713. p. 458 ſqq. quam diſquiſitionem auctiorem recudi fecit in actis philoſ. vol. I. p. 670 ſqq. Fabula ducta eſt ex Hippocratis epiſtolis a *Stenleio* quidem part. X. p. 889 ſqq. *Chriſtiano Thomaſio* in hiſtoria ſapientiae et ſtultitiae, tom. II. p. 8 ſqq. et *Chriſtoph. Magneno* in Democrito reuiuiſcente, p. 24 pro genuinis habitis; ſed a Baylio, *Clerico*, (in hiſtor. medicinae part. I. lib. III. cap. 31. p. 458.) Heumanno, et *Bruckero* l. c. p. 1182 ſqq. qui copioſus eſt de illis epiſtolis iſtaque fabula, aliisque pro fictitiis optimo iure declaratis. — Eius placita, opiniones atque errores et ſomnia explicuerunt praeter Brucker. aliosque hiſtoriae philoſ. enarratores, *Io. Conr. Schwarz*. in diſput. Democriti Theologia, Coburgi, 1719. 4. (cap. 1. iudicia eruditorum congeſſit de diis Democriti, origine mundi et ſimilibus rebus; tum defendit eum a ſeuero Baylii iudicio; laudat eius itinera et ingenium, eum Magis adnumerat, et memorat, in Caſſiani Baſſi libris XX. de re ruſtica multa magiae Democriti veſtigia ſupereſſe et a naturalibus rebus diſerte ſecerni, atque Democritum cum Pythagora ſaepe concordare, quod ex iisdem fontibus vterque hauſit, denique abſoluit Democr. a crimine atheiſmi;) tum de quibusdam noſtri aliorumque veterum philoſophorum opinionibus de ortu corporis et animi *M. Nic. Ernſt. Zobelius* in Cacozelia gentium in tradendis doctrinis de genere humani mentisque humanae origine et reſurrectione mortuorum, Altdorf. 1727. 8. p. 30 ſqq. 49 ſq. in primis *Meinerſ*. in hiſtoria doctrinae de vero deo etc. I. p. 343 ſqq. idem in hiſtoria doctrinarum apud Graecos, tom. I. pag. 690 ſqq. atque *Tiedemannus* in: Geiſt der ſpekul. Philoſophie, cap. 11. pag. 263 ſqq. *Roſſius* in Commentationibus Laertianis varia loca Diogenis de Democrito explicat aut emendat; ſic emendat lib. VIIII. ſect. 36. et ſcribere iubet *το περικηπτον δωματιον τι*, vel *τȣ περικηπȣ δωματιȣ τι*, (pro vulgato *τȣ περικηπȣ δωματιον τι*.); copioſus eſt in exponendo conſtituendoque loco ibid. ſect. 40. vbi dicitur Plato Democriti volumina, quaecumque quidem cogere potuiſſet,

fet, comburere voluiſſe, ſed Amyclae et Cliniae, Pythagoricorum, monitis adductum, id conſilii abieciſſe. Idem p. 233 ſqq. vberius explicat, quid ſit apud *Diog. Laert.* IX. ſect. 108. in Pyrrhone, illud Democriti, *μηδὲν εἶναι τῶν φαινομένων· τὰ δὲ μὴ εἶναι*, h. e. nihil eorum, quae videntur, tale eſſe iudicium (n. veri,) putat Democritus: iſta autem non eſſe: tum *τὸ κριτήριον τῶν φαινομένων* eſſe *rationem* docet emendatque locum *Sexti Empirici* I. adu. Logic. ſect. 135. At quae omnino vera, quae falſa cenſenda ſint in doctrinis atque opinionibus ipſaque hiſtoria Democriti, ſecum interdum pugnantis, libris eius ſpuriis ac perditis, et teſtimoniis veterum non plane conſentientibus, num certo definiri poſſit, equidem haeſito. Ingens quidem librorum, qui a Democrito exarati fuiſſe feruntur, numerus citatur. At *Gellius* N. A. lib. X. cap. 12. iam bene, „multa, inquit, videntur ab hominibus iſtis male ſollertibus huiuscemodi commenta in Democriti nomen data, (ſ. *lata*, vt Gebhardus et Otho in edit. Lipſ. p. 22. tom. II. malint,) nobilitatis auctoritatisque eius perſugio vtentibus;" qua de re poſtea pluribus diſputabimus. Tum, quod aliis quoque antiquioribus viris claris accidit, fieri potuit, vt partes libri cuiusdam ſiue genuini ſiue ſpurii pro peculiaribus opuſculis, cum acceſſione alienorum, haberentur atque laudarentur.

Fragmenta et epiſtolae ſunt in *H. Stephani* poeſi philoſophica, 1573. 8. p. 156 ſqq. — *Epiſtolae* gr. in collect. epiſtol. Aldina, 1499. et gr. et lat. in *Eilhardi Lubini* collect. epiſtolarum graec. Heidelberg. 1601. 8. — et inter Hippocratis Opp. Phyſica et myſtica de arte ſacra ſiue Chemica, cum *Syneſii* et *Pelagii* commentariis lat. edita, Patauii, 1573. 8. notante Fabricio, paullo poſt ac lib. V. cap. 22. vol. VIII. p. 232. et lib. VI. cap. 5. p. 769. vol. XII. vbi plura videbis, recuſ. Noribergae, 1717. 8. — Fragmentum de ſympathiis et antipathiis, interpretatione et commentario illuſtratum a *Io. Rentdorfio*, infra a Fabricio editum, lib. IV. cap. 29. vol. IV. p. 333 — 367. (in claſſem ſupplementorum a me forſan reiicietur.) Ad Anatolium refert hoc fragmentum *Rentdorf.* l. c. p. 301. ſed refutatus a cl. *Niclas* ad Needhami prolegomena ad Geoponic. tom. I. p. 48 ſq. vbi diligenter agit de Anatoliis. *Marſilius Cagnatus* variarum obſſ. libr. II. cap. 7. pag. 123. coniicit, ea, quae Democriti ferebantur inſcripta *ἀντιπαθῶν*, fuiſſe eiusdem Doli, quem Suidas ſcripſiſſe adfirmat *περὶ συμπαθῶν καὶ ἀντιπαθῶν·* quod etiam theriacorum Nicandri interpres adfirmat: idem memorat Dolum vocari a Suida *Βῶλον*, ab interprete theriac. Nicandri *Ῥῶλον.* Vid. infra in vltima ſcriptorum Democr. claſſe nr. 1. — Fragmentum iſtud de ſympathiis etc. exſtat in cod. MSto Voſſiano, teſte Catalogo biblioth. Lugdun. Bat. p. 392. nr. XXV. ibid. cod. p. 395. nr. XIII. Gnomae, hinc illinc electae ex Democrito aliisque philoſophis et poetis et rhetoribus: et pag. 397. nr. XLVII. cod. continens varia chymica ſub nominibus Oſtanis, *Democriti*, Cleopatrae, Archelai, Porphyrii et aliorum cum figuris vaſorum et gloſſario graeco vocabulorum chymicorum; item expoſitione vocum chymicarum. — In *Maximi* Operibus plura Democriti dicta locaque occurrere, adnotauit *Montfaucon* in biblioth. Coiſlin. p. 574 — 579. Inter medicos celebres refertur in cod. MSto de artium et diſciplinarum inuentoribus, ibid. p. 593. (atque de Democrito medico et chymico vide *Dan. Sennert.* de Chymicorum cum Ariſtotelicis et Galenicis conſenſu ac diſſenſu, cap. 3. et auctores hiſtoriae medicinae, Schulz. p. 178 ſqq. Clericum, Hallerum etc.) — In catalogo MSStorum bibl. regiae Pariſ. tom. II. cod. DCXXX. nr. 95. eſt Heraclitus de variis vitae inſtitutis et *Democriti* contraria opinio: et *Democr. φυσικὴ καὶ μυστικὴ* in codd. MMCCLXXV. MMCCCXXV. MMCCCXXVI. MMCCCXXVII. ex cod. quodam Pariſ. habuit Fabric. collectionem MS. chemicorum graecorum, in qua

nr. XXXIII. funt *Democr.* phyfica et myftica, vid. infr. lib. VI. cap. 5. p. 768 fq. vol. XII. eius epiftolae in cod. MDCCLX. — In bibl. Vindob. tefte *Neffelii* Catalogo, Dem. myftica et phyfica, part. III. p. 15. nr. IV. et pag. 19. cod. III. In priore libro notabilem effe praecipue *Necyomantiam Democriti*, Oftanem, magiftrum fuum iam mortuum, confulentis, ait Neffelius et memorat, illam feruari in lib. VI. comment. Lambec. p. 170 — 172. (ex edit. Kollarii, tom. VI. p. 386 fqq. cod. LI. nr. 4. et LII. nr. 4.) — In cod. XXIX. apud *Neffelium* part. III. p. 41. nr. 9. et in *Lambec.* comment. lib. VI. cod. XXVI. 9. p. 274. funt Democriti, Epicteti, aliorumque veterum fapientum fententiae. — In biblioth. Veneta D. Marci, tefte Catalogo MSS. gr. p. 140. eft cod. CCXCIX. collectio chemicorum graecorum, fimilis illi, quam habuit Fabricius. In ifta igitur quoque funt Democriti phyfica et myftica, atque *Synefii* fcholia in librum Democriti. adde *Bandini* catal. msst. graecor. Florent. vol. III. p. 547 fqq. — De codice Gothano, in quo pariter eft collectio chemicorum graecorum, adeoque *Democriteorum*, et Synefii fcholiorum vid. *Reinefii* iudicium, infra lib. VI. cap. 8. p. 747 fqq. vol. XII. vbi quoque de Democrito, et fcriptis chemicis quibusdam fpuriis, atque num Oftanes Democriti praeceptor effe potuerit, pag. 757 fq. agitur, et Fabricius p. 747. codices chemicorum graecorum Ambrofianum Mediolani, Bauaricum, Colonienfem, Guelferbytanum et Vratislauienfem aliosque enumerat. — In *Montfauconii* bibliotheca bibliothecarum MSS. plures indicantur libri Democritei in bibliothecis latentes. — *Democriti opera de re ruftica* e graeco in arabicum fermonem conuertit *Abu Baker Ben Vahsfcia*, natione Chaldaeus, fecundi Egirae faeculi fcriptor, qui laudatur in opere arabico, de agricultura, auctore Abu Zacharia Iahia Ben Mohamad Ben Ahmad, vulgo Ebn Aluam, Hifpalienfi, tefte *Cafirio* in Bibliotheca arabico-hifpana Efcurialenfi, tom. I. pag. 323. *Harl.*

Scripta Democriti (profa autem fcripfit, dialecto Ionica) recenfuerat *Callimachus* in *πίνακι τῶν Δημοκρίτε γλωσσῶν καὶ συνταγμάτων*, tefte Suida: et per tetralogias, perinde vt Platonica, digefferat *Thrafyllus*, tefte *Laertio* IX. 45. ee) ex quo titulos eorum hoc loco perfequar, vt quidem diftinguendos puto, fubinde nonnulla additurus praeclaris interpretum Laertii obferuationibus.

Ethici argumenti hi fuere:

1) *Πυθαγόρης, ἢ περὶ τῆς τῦ σοφῦ διαθέσιος.* Confer *Laert.* IX. 38. vbi *ἐν ὁμωνύμῳ συγγράμματι*, vertendum: *in opere eiusdem nominis.* Vide Ionfium pag. 24. [P] [*Eudociam* pag. 134.]

2) *Περὶ τῶν ἐν ᾅδῃ.* *Athen.* IV. pag. 168. Proclus MS. apud Alex. Morum ad Ioh. XI. 39. Suidas in *Τριτογένεια.* [conf. *Wyttenbach.* ad Plutarch. de S. N. V. pag. 89 fqq.]

3) *Τριτογένεια* Minerua fic dicta, fiue de prudentia, quae haec tria generat prorfus praeclara: vt recte confulant homines, vt recte eloquantur, et vt recte agant. *Euftath.* ad Iliad. Θ. p. 576. *Tzetz.* ad Lycophr. v. 519.

4) Περὶ

ee) Hunc locum *Roffius* l. c. p. 203. ita explicat: „Libros illius hoc ordine Thrafyllus defcripfit, quemadmodum idem Platonis, *κατὰ τετραλογίαν*, h. e. fingulis claffibus quatuor adfignans, diftinxerat. Moralcs quidem hi funt: Pythagoras" etc. *Harl.*

4) Περὶ ἀνδραγαθίης ἢ περὶ ἀρετῆς.

5) Ἀμαλθείας κέρας ἢ περὶ εὐθυμίης, ὑπομνημάτων ἠθικῶν η. Ἡ γὰρ εὐεστὼ οὐχ εὑρίσκεται. *Cornucopias, siue commentariorum Ethicorum de animi tranquillitate libri VIII. nam liber* (IX.) *cui titulus εὐεστὼ* [ff]) siue *bonum stabile* (iam Thrasylli aetate, qui sub Tiberio vixit,) *non amplius exstat.* Ita puto scribendum et exponendum illum locum. Ac singulis horum commentariorum libris crediderim fuisse titulum peculiarem, argumento respondentem, quo singularis quaedam dignitas summi boni describeretur, vni quidem κέρας ἀμαλθείας, alteri εὐθυμίην, alii ἀταραξίην, ἀθαμβίην, ἀθαυμασίην etc. alii denique περὶ τέλους, quem librum citat *Clemens Alex.* II. Strom p. 417. Ceterum opus Democriti *de tranquillitate animi* laudant vel respiciunt Cicero V. de fin. Plutarchus et Seneca libris eiusd. argumenti. Praeclarum fragmentum seruauit *Stobaeus* serm. 101. de felicitate. Praeterea memorantur Democriti ὑποθῆκαι, quarum initium refert *Dionysius Alex.* apud *Eusebium* XIV. 27. Praeparat. p. 782. Plures ex illis, vt suspicor, sententias *Stobaeus*, [et Maximus. vid. paullo ante de codd. Democriti.] Magnenus etiam existimabat, librum a Democrito scriptum sub titulo λόγος ἔργου σκιή: sed hoc merito reiiciunt *Menagius* ad Laertii IX. 37. et *Stanleius* Hist. Philos. pag. 767.

Physici argumenti apud eumdem Laertium scripta Democritea haec sunt:

1) Μέγας διάκοσμος [gg]) Magnum digestum, *de vniuerso*, vt videtur, opus omnium Democriti scriptorum facile praestantissimum. *Laert.* IX. 39. *Athen.* IV. pag. 168. Suidas in Δημόκρ. Prima eius operis verba videtur afferre Cicero in Lucullo: *Haec loquor de vniuersis.* Plura volumina de rerum natura scripsisse innuit Vitruuius IX. 3. et 7. At nescio vnde hauserit *Stanleius* p. 761. Hist. Philos. tradens, diuisum fuisse in libros XII. *Theophrastus*, (libro de Democrito) auctorem eius existimauit non Democritum, sed *Leucippum*, *Laert.* IX. 46. Quod vero Menagius itemque Stanleius aiunt, ab Epicuro in Epist. ad Herodotum tamquam Democriti genuinum opus laudari, in illa Epistola incassum quaesiui. [?] Porro in hoc opere inter alia Anaxagorae Philosophiam perstrinxisse videtur Democritus. Confer Laert. IX. 35.

2) Μικρὸς Διάκοσμος, quem se ait scripsisse anno DCCXXX. post captam Troiam. *Laert.* IX. 41. Troia capta A. Periodi Iul. 3521. scripsit ergo hunc librum Democritus Olymp. LXXIX. 2. [vide paullo ante notata de aetate Democriti.]

3) Κοσμογραφίη. Opus diuersum a Democriti Geographia, quae infra memoratur inter scripta Mathematica. Περὶ κόσμου διαθέσεως scripsisse adfirmat Democritus ipse, si modo ipse Democritus Epist. ad Hippocratem.

4) Περὶ τῶν πλανητῶν, in quo libro suspicatus est, *plures esse stellas, quae currunt, sed nec numerum illarum posuerat, nec nomina, nondum comprehensis quinque siderum cursibus. Seneca quaest. Nat. VII. 3. Aristoteles* I. 6. Meteor. testatur, Anaxagoram et Democritum

ff) Suid. in Ἀεστὼ et Εὐεστώ. Εὐεστὼ dixit Epicurus. conf. Balforcum ad Cleomedem p. 257.

gg) De hac voce Menagius, Kuhniusque ad Laert. et Salmasius ad Simplicium p. 168 sq. Τρωϊκὸν διάκοσμον scripserat *Demetrius Scepsius*, teste *Athenaeo* VII. pag. 300.

mocritum docuisse, quod Cometae essent σύμφασις siue coniunctio τῶν πλανητῶν ἀστέρων. Aduersus Democritum περὶ τῶν ἐν ὀρανῷ scripserat *Heraclides* Ponticus, teste *Laertio* V. 87.

5) Περὶ φύσιος ά. Suidae Περὶ φύσεως κόσμυ. *Fulgent.* III. 7. Mythol. *Physiologumena.*

6) Περὶ ἀνθρώπυ φύσιος [hh]) ἢ περὶ σαρκὸς β΄.

7) Περὶ νῦ καὶ περὶ αἰσθήσεως, quem duplicem titulum alii vnico complexi sunt περὶ ψυχῆς. Et Democritus, teste *Chalcidio* pag. 302. ex igneis atomis animum subsistere statuit, et animam sensitiuam mentemque non dubitauit idem esse. Vide *Aristot.* lib. I. cap. 2. de anima, *Tertull.* cap. 12. Obseruauit etiam, ab affectibus animi alterari sanguinis motum. Boethius lib. I. cap. 1. de Musica: *Vt sese corporis habet affectus, ita etiam pulsus cordis motibus incitatur: quod scilicet Democritus Hippocrati Medico tradidisse fertur, cum eum quasi insanum cunctis Democriti ciuibus id opinantibus in custodia medendi causa inuiseret.* [*Meiners.* in hist. doctrinarum apud Graecos, I. p. 698 sqq. *Rib*|*uii* diss. de anima brutorum, subiunct. *Rorarii* lib. quod animalia bruta saepe ratione vtantur melius, quam homines. Helmstad. 1728. 8. pag. 674 sqq.]

8) Περὶ χυμῶν, etiamnum exstat, siquidem Democritus auctor sit libri huius argumenti, qui legitur inter scripta Hippocratis, de quo tamen merito dubites.

9) Περὶ χροῶν.

10) Περὶ τῶν διαφερόντων ῥυσμῶν siue *de differentibus figuris* atomorum, quod opus respicit *Aristoteles* lib. I. cap. IV. Metaphys. Vide *Menagium* ad Laert. IX. 47.

11) Περὶ ἀμειψιῤῥυσμῶν *de mutationibus figurarum*, siue *fluxionum*, quibus infinitis modis quotidie alterantur omnia ῥέοντα ποταμῦ δίκην. [vid. ad Heraclitum.]

12) Κρατυντήρια siue ἐπικραντικὰ aut vero ἐπικριτικὰ τῶν προειρημένων. *Superiorum librorum confirmatio* [ii]). Male enim interpres *Remedia prohibentia*, nec melius Stanleius, *of the mixtures of things before said*, quasi esset a [?] κεράννυμι. Suidas in Κρατυντήρια· ἔγραψεν Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης βιβλίον, ὅπερ ἐςὶν ἐπικριτικὸν πάντων τῶν γραφέντων αὐτῷ βιβλίων. Laudat *Sextus* VII. contra Math. p. 163. [sect. 136. vbi vid. not. Fabricii pag. 399.]

13) Περὶ εἰδώλυ ἢ περὶ προνοίας [kk]), quo libro formas rerum, quas videmus, diuinitate praeditas esse disputauit. Vide *Ciceronem* I. de natura Deor. sect. 29. et 121. [s. cap. 12. et 43. atque Dauis. ad vtrumque locum; lib. II. cap. 30. ibique Dauisii not.] *Plutarch.* VIII. 10. Sym-

hh) Inter Epistolas, Democrito tributas, hodie exstat vna huius argumenti ad Hippocratem, quae incipit: χρὴ πάντας ἀνθρώπους etc. In Poesi Philosoph. H. Stephani pag. 151.

ii) Ita recte etiam *Zwingerus* tom. I. thesauri vitae humanae, p. 139. *Fabric.* Videtur autem, ait Fabric. in nota ad *Sextum Empir.* p. 399. in his κρατυντηρίοις praecipuum robur et κράτος τῆς πίστεως petiisse ab experimentis, sensuum vsu compertis. *Harl.*

kk) *Sextus Empiric.* adu. Mathem. VII. sect. 137. meminit libri Democritici περὶ ἰδέων, a nullo alio memorati. Hinc coniicit Fabric. in nota pag. 399. huc forsan referendum esse illud περὶ εἰδώλων, s. εἰδώλων ἢ περὶ προνοίας apud Diog. Laert. IX. 47. Ἐν τοῖς κανόσι laudatur a *Sexto Empir.* VII. adu. mathem. sect. 138. vbi vid. Fabric. *Harl.*

10. Sympos. [Sextum Empir. IX. adu. mathem. sect. 19. ibique Fabric. not. p. 552. item sect. 42.] Augustin. Epist. 56. [Petr. Frid. Arpe theatrum fati, siue notitia scriptorum de prouidentia, fortuna et fato, Rotterod. 1712. 8. n. 2.] et Baelii Lex. in Democrito nota (O) vbi hanc Abderitani senis sententiam confert cum dogmate acutissimi Malebranchii, quas percipimus visu, rerum ideas, existimantis esse diuinas, a Deo proficisci, et in Deo percipi.

14) Περὶ λοιμῶν ἢ λοιμικῶν κακῶν. α'. β'. γ'. Ita enim legendum ex Gellii IV. 13. vidit iam Ioh. Meursius in Bibl. Graeca. [vid. Reines. II. Var. lectt. 1. et interpr. ad Gellii locum, edit. Gronou. vulgo περὶ λοιμῶν κακῶν apud Diog. IX. 47. vbi vid. Menag.]

15) Ἀπορρημάτων siue dubiorum Physicorum Volumen.

Physico quoque argumento adfinia sunt, quae deinceps referens Laertius ἀσύντακτα adpellat.

16) Αἰτίαι οὐράνιαι.

17) Αἰτίαι ἀέριοι.

18) Αἰτίαι ἐπίπεδοι. Causae ll) planorum, siue eorum, quae in superficie corporum eueniunt.

19) Αἰτίαι περὶ πυρὸς καὶ τῶν ἐν πυρί.

20) Αἰτίαι περὶ φωνῶν.

21) Αἰτίαι περὶ σπερμάτων καὶ φυτῶν καὶ καρπῶν. Plin. XIV. 1. XXIV. 17. XXV. 2. Petronius p. 22. Respicit et Martianus Capella lib. II. p. 27. Pseudo-Dioscorides et Apuleius de herbis. adde Hist. de l'Acad. des Insc. tom. III. p. 385 sqq.

22) Αἰτίαι περὶ ζώων, γ'. Ammianus Marcell. XXVIII. 4. *vt discissarum pecudum exta rimari cum anatomicis Democritum putes, docentem, quibus modis posteritas mederi doloribus possit internis.* Ex his Democriti libris videtur Aristoteles referre, quae de aranearum telis habet IX. 29. Hist. animal. Neque incredibile est, vnum ex his tribus libris fuisse de chamaeleonte, cui singularem librum tribuit Democritus, teste Plinio XXVIII. 18. licet Gellius X. 12. Democrito indigna putet, quae a Plinio referuntur mm).

23) Αἰτίαι σύμμικτοι.

24) Περὶ τῆς λίθου. Non tantum de Magnete, neque de lapide philosophorum nn), vt parum verisimiliter existimat Olaus Borrichius p. 69. de Medicina Hermet. sed de quouis genere lapidum egit Democritus, quem, ne lapidum virgultorumque vis lateret, ae-

 tatem

ll) Magnenus de planis Atomis accipit, quibus opponuntur rotundae, acutae etc.

mm) Sub Democriti nomine iucundum de papilionibus dialogum effinxit Scuderia Entretiens morales II. 4. vid. biblioth. vniuerselle tom. 24. p. 527 sq. Fabric. Plinii partes contra A. Gellii iudicium suscepit Marsilius Cagnatus in Variis obseruatt. Romae, 1587. 8. libro II. cap. 7. pag. 121 sq. ratus, a Democrito, magorum studiosissimo, librum istum, licet portentorum plenum vanumque, scribi potuisse. Gellio adsentitur Tiedemannus in disp. de quaestione etc. p. 38. Harl.

nn) Vid. Conringiana pag. 16. Heumann.

tatem inter experimenta consumsisse scribit Petronius. Vide et quae *Seneca* Epist. 90. *Plin.* XXXVII. 10. [?]

Librum Laertio praeteritum περὶ Ἰδεῶν laudat *Sextus* VII. contra Math. p. 163. [vid. not. ad nr. 13.] sed et *de metallorum natura* scripsisse Plinius innuit.

Mathematici argumenti hos libros Laertio memoratos videas:

1) Περὶ διαφορῆς γνώμης ἢ περὶ ψαύσεως κύκλυ καὶ σφαίρας.

2) Περὶ γεωμετρίας ἢ γεωμετρικόν.

3) Ἀριθμοί.

4) Περὶ ἀλόγων γραμμῶν καὶ ναςῶν, β'.

5) Ἐκπετάσματα. Vitruuius praef. lib. VII. *quemadmodum oporteat ad aciem oculorum radiorumque extensionem certo loco centro constituto ad lineas ratione naturali respondere.*

6) Μέγας ἐνιαυτὸς ἢ Ἀςρονομίης παράπηγμα. Vide *Salmas.* ad Solin. p. 741. [p. 521. E. edit. Vltraiect.] Hoc respici puto a Gemino, quando Democritum laudat element. Astronom. cap. 16. Annus ille magnus Democriteus erat annorum LXXXII. e quibus intercalares XXVIII. conf. *Scaliger.* II. de emendat. temp. pag. 162.

7) Ἅμιλλα Κλεψύδρας. Magnenus: *examen motus Clepsydrae cum motu coeli.* Alii tamquam duo distincta legunt, ἅμιλλα, Κλεψύδρα.

8) Οὐρανογραφίη. Democritum ἐν τῷ περὶ ἀςρονομίης laudat Schol. Apollonii lib. II.

9) Γεωγραφίη. Democritus inter antiquissimos Geographos celebratur a Strabone et Agathemere lib. I.

10) Πολογραφίη. Epistola Democrito tributa ad Hippocratem: ἐτυγχάνομεν δὲ τότε περὶ κόσμυ διαθέσεως καὶ πολογραφίης, ἔτι δὲ ἄςρων ὐρανίων συγγράφοντες. [conf. *Salmas.* Exercitt. Plin. p. 520. D. edit. Vltraiect.]

11) Ἀκτινογραφίη.

Hinc *Musica* scripta sequuntur, eo quidem sensu accepto vocabulo, vt non solam Musicam proprie sic dictam, sed quoque grammaticam, poesin et alias humaniores litteras, quas ἐγκυκλίυς λόγυς supra de Democrito loquens Laertius oo) vocauerat, complectatur: de quo sensu vocabuli μυσικῆς videndus Woweranus Polymathiae cap. XXIV. Fuerunt itaque:

1) Περὶ ῥυθμῶν καὶ ἁρμονίης.

2) Περὶ ποιήσεως. Classis, in qua praesens liber memoratur, perspicue ostendit, non esse cogitandum hoc loco de ποιήσει chemica, vt in mentem venisse video praestantissimo Borrichio p. 70. de Hermete Aegyptior. Ac Democritus ipse, qualem intelligat poesin, docet his verbis apud *Clementem Alex.* VI. Strom. p. 698. ποιητὴς δὲ ἅσσα μὲν ἂν γράφῃ μετ' ἐνθυσιασμῦ καὶ ἱερῦ πνεύματος, καλὰ κάρτα ἐςίν. [?]

3) Περὶ

oo) Vid. supra Epimetron, ab initio.

3) Περὶ καλλοσύνης ἐπέων.

4) Περὶ εὐφώνων καὶ δυσφώνων γραμμάτων.

5) Περὶ Ὁμήρου ἢ ὀρθοεπείης καὶ γλωσσέων. Respiciunt *Dio Chrysost.* Orat. 53. et Eustath. [conf. *Valesf.* Emendatt. lib. V. et de critica lib. II. pag. 158. cui videtur Democritus esse omnium primus, qui de glossis, i. e. de peregrinis et ab vsu communi remotis voce. scripsit. *Harl.*]

6) Περὶ ἀοιδῆς.

7) Περὶ ῥημάτων, ἢ Ὀνομαστικόν. (leg. Ὀνοματικόν.)

Hic Laertius *Technica* subiecit, hac serie:

1) Πρόγνωσις.

2) Περὶ διαίτης; ἢ διαιτητικὸν, ἢ ἰητρικὴ γνώμη.

3) Αἰτίαι περὶ ἀκαιριῶν καὶ ἐπικαιριῶν.

4) Περὶ Γεωργίης ἢ γεωργικόν. Ita recte hunc locum ante Menagium emendauerat Meursius in Biblioth. Graeca. Democriti librum, quem *Georgicon* adpellauit, laudat *Columella* XI. 3. et de agricultura scripsisse, notat post Varronem lib. I. cap. 2. Palladium et Columellam Isidorus XVII. 1. Orig. vbi pro *Democritus Magnus Carthaginiensis* legendum *Democritus*, *Mago Carthaginiensis*, vt obseruatum Ionsio p. 25. Democritus, sed non solo ex hoc opere frequentissime citatur in Geoponicis graecis, vt ex indice scriptorum, quem alibi pp) dedi, patet. Petrus vero Needhamus in praeclara sua Geoponicon editione alium nescio quem iuniorem Democritum, siue vt rectius, ni fallor, dixisset, iuniora sub veteris Democriti iactata commenta Δημοκρίτεια παράδοξα in Geoponicis laudari obseruat. *Fabric.* Sed Needhamium falli, monet cl. *Niclas* ad Needhamii prolegomena ad Geoponic. vol. I. v. Democritus, (de quo docte agitur,) p. LV sq. nam, ait, ille liber totus, (Democriti παράδοξα) ad artem spectat chemicam, quae hic leguntur, non eiusdem generis sunt omnia. Quaedam sine dubio aetatis sunt inferioris, et a fraudatore Democrito antiquo supposita, velut I. 12. multa II. 42, 3. XIII. 9, 6. XIV. 15. vbi nomen Ἀδάμ fraudem aperit. Quaedam autem antiqua sunt, et forte genuina; tamquam V. 4. quae eidem a *Columella* III. 12, 5. tribuuntur, et I. 5, 3 quae Plinius quoque XVIII. 26. f. 62. Democriti nomine memorat: item XV. 7, 6. quibus Athenaei auctoritas fidem facit. Et huiusmodi esse puto pleraque. Sequiorem tamen aetatem sapiunt IX. 12. X. 14, 15. etc. Nempe diu est, quum liber, cui nomen τοῦ Δημοκρίτου περὶ γεωργίης siue Γεωργικὸν inscriptum fuit, exstitit, quem *Varro* I. 1, 8 *Colum.* I. 1, 7. XI. 3, 2. et alias, laudant, quo et *Anatolius* apud *Photium* cod. CLXIII. vsus est, et cuius haec sunt fragmenta. Vtrum abderitanus philosophus eius auctor fuerit, et ab aliis quaedam subtexta sint; an vero confictus sit totus, ita tamen, vt Democriti dogmata pro basi fuerint, non liquet. Quin multa certe Democritea hic occurrant,

pp) In Decade Decadum siue Centuria plagiariorum, edita Lipsiae ann. 1689. 4. *Fabric.* adde indicem auctorum, voc. *Democritus*, ad edit. Needham - Niclas. Geoponicorum. *Harl.*

currant, nullus dubito.“ Hactenus doctiſſ. *Niclas.* De verſione arabica ſupra in fine epimetri iam egi. add. *Marſilium Cagnatum* l. cit. pag. 122. *Harl.*

5) Περὶ ζωγραφίης.

6) Τακτικόν.

7) Ὁπλομαχικόν.

Denique agmen claudunt ſcripta quaedam peculiaria, a nonnullis ſeorſim, teſte Laertio poſita:

1) Περὶ τῶν ἐν Βαβυλῶνι ἱερῶν γραμμάτων. *Clemens* I. Strom. p. 303. Δημόκριτος τοὺς Βαβυλωνίους λόγους ἠθικοὺς πεποίηται. Idem e Clemente *Euſebius* X. 4. Praeparat. ſed addit Clemens: Λέγεται γὰρ τὴν Ἀκικάρου στήλην ἑρμηνευθεῖσαν τοῖς ἰδίοις συντάξαι συγγράμμασι. De hac *Acicari*, ſiue vt Strabo vocat, *Achaicari* columna dixi infra in Theophraſto, vbi inter eius ſcripta deperdita memoro Ἀκίχαρον.

2) Περὶ τῶν ἐν Μερόῃ ἱερῶν γραμμάτων.

3) Ὠκεανοῦ περίπλους. In Aldobrandiniana Laertii editione. Nam in aliis deſideratur.

4) Περὶ ἱστορίης.

5) Χαλδαϊκὸς λόγος. [?]

6) Φρύγιος λόγος.

7) Περὶ πυρετοῦ, καὶ τῶν ἀπὸ νόσου βησσόντων.

8) Νομικὰ αἴτια.

9) Χερνικὰ ἢ προβλήματα. *Salmaſius* pag. 1100. [pag. 775. edit. Vltraiect.] ad Solin. legit χειροκμητὰ ἢ Φυσικὰ προβλήματα, quaſi *manu notata;* nam, vt docet *Vitruuius* IX. 3. in illo commentario, annulo vſus erat Democritus, *ſignans cera molli*, *quae eſſet expertus.* Miras ac portentoſas obſeruationes in hoc libro obuias fuiſſe, teſtatur *Plinius* XXIV. 17. Confer *Menagium* ad Laertii IX. 49. *Zoſimus* Chemicus Gr. MS. legit χειροτμήματα. [conf. *Lambecii* comm. de biblioth. Vindob. VI. pag. 399 ſqq.] *Borrichius* p. 70 de Hermete χειροτεχνήματα. Sed et Suidas Zoſimi χειρόκμητα commemorat. *Fabric. Salmaſ.* l. c. putat, librum iſtum ſic fuiſſe inſcriptum, vel, quod totus eſſet ex illis quaeſtionibus, quas ipſe experimento veras eſſe didicerat, et quibus propter ea cerulas, annulo ſuo ſignatas, adpoſuerat: vel quod omnia, quae in illo libello tractabat, manu ipſe feciſſet et experimento proprio comprobaſſet. adde *Bayle* Diction. voc. Democrite (K.) *Marſilius Cagnatus* var. obſſ. libro II. cap. 7. p. 124. χειροτονητῶν, i. e. *electorum* inſcriptionem putans, ſimile volumen ſuſpicatur ei, quod dicebatur κρατυντήρια, et addit, certiſſimo eſſe argumento, pleraque ab eo ſcripta eſſe, quorum non eſſet auctor, ſed tantum recitator, ac priſcorum hominum fuiſſe morem, multa colligere et notare, de quibus per otium iudicarent; quod ex analogia librorum Hippocraticorum ἐπιδημιῶν et ἀφορισμῶν vlterius probat. Denique non valde renuit, ſi quis potius cenſeat legendum χειροκίνητα, vt ſit idem liber, cuius meminit *Plinius* XXIV. cap. 17. et quem is Democriti certe eſſe contendit: ex eo enim libro ſimiliter intelligi ſcribit Marſil. Cagnatus, Democritum prodigioſa et incredibilia multa ſcripſiſſe. An forſan

ſan verius eſt Baylii iudicium l. c. (K) p. 273. I'aimerois mieux dire que Democrite n'a point composé les Ecrits ſuperſtitieux, fabuleux, magiques, qui ont couru ſous ſon nom? Idem quidem ſentit *Tiedemannus* in diſput. laudata de quaeſtione etc. pag. 38. *Harl.*

Quaecunque alia tamquam Democriti feruntur, aut ex eius ſcriptis decerpta, (tales forte ſunt ὑποθῆκαι, de quibus paulo ante in Ethicis, et liber περὶ ἰδεῶν, de quo in ſcriptis Phyſicis dixi,) aut manifeſte aliena ac ſuppoſita eſſe adfirmat Laertius. Huius poſtremi generis fuere:

1) *Commenta Boli*, Mendeſii, aegyptiae gentis auctoris, ſub Democriti nomine edita, de quibus dixi ſupra cap. XIII. Atque ex his puto fuiſſe librum περὶ παθῶν, [ſ. συμπαθῶν,] laudatum Etymol. M. in Νέωται, et alterum περὶ ἀντιπαθῶν *Columell.* lib. XI. 3. *Fabric.* vid. ſupra in epimetro circa finem. *Bolum*, non *Dolum*, eſſe nomen, animaduertit *Reineſ.* V. L. I. 25. p. 122. adde *Marſil. Cagnatum* Obſſ. var. II. 7. p. 122 ſq. *Harl.*

2) *Magica Volumina*, quae ex neſcio cuius *Apollonicis* et *Capidenis*, et ſcriptis *Dardani*, e ſepulcro petitis, a Democrito compoſita credidit *Plinius* XXX. 1. pro hominum male ſollertium commentis habuit Laertius, et Gellius X. 12. [Plurimis videntur ſpuria. vid. *Conring.* de medic. Hermet. I. cap. 14. p. 163. Marſilius tamen Cagnatus l. m. non putat, omnia ſub Democriti nomine in lucem edita, falſo ei fuiſſe adſcripta]

3) Liber *de Elephantiaſis*, Coel. Aurelian. IV. 1. tardar. paſſion. et alius *de morbis conuulſiuis*, id. acutar. paſſion. III. 14.

4) Φυσικὰ καὶ Μυστικὰ *de arte Sacra* ſiue CHEMICA, quae cum *Syneſii* ac *Pelagii* commentariis latine edita ſunt Patauii 1572. 8. [conf. ſupra in epimetro de codd. et *Lambec.* comm. de biblioth. Vindob. VI. p. 386 — 400. *Morhof.* Polyhiſt. philoſophic. I. cap. 5. p. 24.] Graece vero adhuc ἀνέκδοτα in variis Bibliothecis, (etiam Germaniae) adſervantur. Democriti ſane nomen falſo venditare non dubitant *Salmaſius* ad Solin. et ad Tertullian. de pallio, foetum infimae Graeciae agnoſcens: *Conringius* de Hermetica Medicina lib. I. cap. 3. p. 28 ſqq. *Naudaeus* Apologia pro Magis p. 216 ſq. *Dan. Clericus* in Hiſtoria Medicinae, Menagius etc. *Mottanus Vayerus* tom. I. p. 301. *Ceux qui ſçauront comme on parloit Grec du temps du Democrite et long temps aprés, reconnoitront facilement, que ce traité, qu'on lui attribue, ne peut eſtre de lui, et ils s' apperceveront meſme par beaucoup de dictions que ſon veritable auteur a eu connoiſſance du Chriſtianiſme.* *Syncellus* p. 248. Δημόκριτος Ἀβδηρίτης φυσικὸς φιλόσοφος ἤκμαζεν. Ἐν Αἰγύπτῳ μυηθεὶς ὑπὸ Ὀστάνου τοῦ Μήδου [*] σταλέντος ἐν Αἰγύπτῳ παρὰ τῶν τηνικαῦτα βασιλέων Περσῶν ἄρχειν τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἱερῶν ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Μέμφεως σὺν ἄλλοις ἱερεῦσι καὶ φιλοσόφοις, ἐν οἷς ἦν καὶ Μαρία τις Ἑβραία σοφὴ καὶ Παμμένης. Συνέγραψεν (Democritus ſcil.) περὶ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου καὶ λίθου καὶ πορφύρας λοξῶς, ὁμοίως δὲ καὶ Μαρία. Ἀλλ' ἤτοι μὲν Δημόκριτος καὶ Μαρία ἐπῃνέθησαν παρὰ Ὀστάνου, ὡς πολλοῖς καὶ σοφοῖς αἰνίγμασιν κρύψαντες τὴν τέχνην. Παμμένους δὲ κατέγνωσεν, ἀφθόνως γράψαντος. In Scholiis quoque Graecis, Syneſio tributis, ad Pſeudo-Democritum, quatuor ipſi tribuuntur libri: de Auro, argento, lapidibus, (gemmis,) et purpura.

pura. *Δημόκριτος ἐλθὼν ἀπὸ Ἀβδήρης Φυσικὸς ὢν καὶ πάντα τὰ Φυσικὰ ἐρευνήσας καὶ συγγραψάμενος τὰ ὄντα κατὰ Φύσιν. Ἄβδηρα δέ ἐστιν πόλις Θρᾴκης. Ἐγένετο δὲ ὁ ἀνὴρ λογιώτατος, ὃς ἐλθὼν ἐν τῷ Αἰγύπτῳ ἐμυσταγωγήθη παρὰ τοῦ μεγάλου Ὀστάνου ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Μέμφεως σὺν πᾶσι τοῖς ἱερεῦσιν Αἰγύπτου. Ἐκ τούτου λαβὼν ἀφορμὰς συνεγράψατο βίβλους τέσσαρας βαφικὰς, περὶ χρυσοῦ, καὶ ἀργύρου, καὶ λίθων, καὶ πορφύρας.* Plurimum huic testimonio [minus caute] tribuit *Borrichius* de Hermete Aegypt. p. 70. qui cap. III. §. 15 multis contendit, Democritum Chemica scripsisse, etsi ea, quae hodie exstant, ab exscriptoribus interpolata esse pag. 72. non diffitetur.

Quod de *Aphorismis medicis*, a Democrito scribi coeptis, *Menagius* p. 417. ad Laertium ait, apud Oribasium frustra quaeri, legitur in praefatione ad Commentarium in Aphorismos Hippocratis, quem sub Oribasii nomine latine tantum edidit Ioh. Guintherius Andernacus. Verba scriptoris illius veteris haec sunt: *Tentauit quidem Democritus tale* (Aphorismorum medicorum opus) *etiam conscribere, sed non potuit.* Idem *Menagius* pag. 416. in Gerberti Epistola IX. vbi Demosthenis Philosoph. Ophthalmicus memoratur, coniectura infelici reponendum conicit Democriti nomen: intelligitur enim Demosthenes medicus Massiliensis, Alexandri Philalethae praeceptor, Philalethes et ipse cognominatus, Herophileus, cuius libri III. *περὶ ὀφθαλμῶν* Galeno, Oribasio et aliis laudantur. Vide *Reinesii* Varias Lect. p. 9. et *Menagium* ipsum cap. 20. Anti-Bailleti. Meminit huius Demosthenis Gerbertus iterum Epist. 130. Ceterum apud Etymologici M. scriptorem in Ἡραία pro τῷ Βιθυνῷ Δημοσθένους legendum Βιθυνῷ Δημοσθένει, neque enim *Bithynus* est nomen scriptoris, vt visum *Meursio* pag. 1278. Biblioth. Graec. sed *Bithynus* Demosthenes intelligitur auctor Βιθυνιακῶν et κτίσεων, Meursio ipsi e Suida et Stephano Byz. minime ignotus. Denique in *Nicetae* Thesauro Orthodoxae [?] fidei IV. 9. male tribuitur Democrito, quod aquam habuerit Deum.

De EPISTOLIS, quae sub Democriti nomine hodieque exstant, et a Suida solae cum vtroque διακόσμῳ pro genuino illius philosophi foetu habentur, dixi supra lib. II. cap. X. §. 18. [vol. I. p. 683 sq.] Quae apud *Plinium* VII. Hist. Nat. 55. notatur *reuiuiscendi promissa Democrito vanitas*, videtur mihi respicere Democriti dictum ad regem Darium, coniugis morte adflictum, quod refert *Iulianus* Epist. 37. qq) parum enim cum Democriti philosophia commune habet, neque cum illa facile conciliabitur, quod viri docti ex illo Plinii loco colligunt, Democritum a fide christiana de resurrectione corporum alienum non fuisse. [conf. *Nic. Ern. Zobel* Cacozelia gentium etc. Altdorf. 1737. p. 83 sq. 111 sq. *Fenel* de doctrina vett. de resurrectione mortuorum, in Mem. — de l'acad. des Inscr. tom. XIX. pag. 311 sqq. et in *Hissmanni* Magazin tom. II. p. 331 sq.]

A Democrito hoc dicti *Democritei*, apud Plutarchum VIII. 9. Sympos. pag. 733. vt *Anaxarchus* apud Ciceronem III. de Nat. Deor. cap. 33. et II. Tusc. qu. *Bion* Abderita apud Laertium IV. 58. [Nausiphanes, magister Epicuri, *Cicer.* I. de N. D. cap. 26. *Apollodorus* vocatur Democriti adsectator a Plin. H. N. XXIV. cap. 17. sect. 102.] *Bolus* apud Suidam, *Protagoras*,

qq) Vbi ἀπενθήτων non est, *quas nemo luxisset*, sed, vt ipse mox Iulianus interpretatur, οἷς μὴ καὶ παθῶν λυπηρόν τι συνηνέχθη, *quibus nihil lugendum in vita accidisset. Hart.*

tagoras, *Nessas* Chius, *Metrodorus* Chius et alii. *Epicurus* quoque diu se Δημοκρίτειον est professus teste *Plutarcho* p. 1108. aduersus Colotem, vnde *Democriti heres* dicitur ab *Augustino* III. 10. contra Academicos. De *Pyrrhone* Numenius apud Eusebium XV. Praeparat. p. 731. Ὁ δὲ Πύῤῥων ἐκ Δημοκρίτου ὥρμητο ὁπόθεν γέ ποθεν. Adde pag. 758. 763. Confer *Sextum Empiricum* lib. I. Pyrrhon. Hypotypos. cap. 30. Δημοκρατικῶς apud *Plutarch.* II. Sympos. p. 616. forte leg. Δημοκριτικῶς.

Heraclides Ponticus scripserat περὶ εἰδώλων πρὸς Δημόκριτον, teste *Laertio* V. 87. et πρὸς Δημόκριτον ἐξηγήσεις. α. id. 88.

Democriti plures memorantur a Laertio IX. 49. cui adiungendae obseruationes Meursii ad Chalcidium p. 23. et in Biblioth. Graeca, Ionsii I. 4. 2. 24 sq. [p. 28. edit. Dornii,] de Scriptoribus hist. philos. et Menagii ad Laertium. De *Democrito* Ephesio, qui de Dianae Ephesiae templo et de Samo scripsit, vt testatur Athenaeus lib. XII. puto accipiendum locum Hesychii viris doctis praeteritum in Βάσσαι. At *Chrysostomus* ὑποθέσει epistola ad Ephesios, vbi philosophis Ephesiis Democritum accenset, pro Democrito Heraclitum voluit dicere. *Democriti* statuarii meminit praeter Pausaniam ac Laertium *Plinius* XXXIV. 8. Inscriptio vetus apud Sponium pag. 138. Miscell. ΑΤΣΙΣ ΜΙΛΗΣΙΑ, ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΣ ΕΠΟΙΕΙ. *Democritum* Sicyonium memorat Cicero XIII. 78. Epist. ad familiar. E *Democrito* historico Suidas in Ἰούδας refert, Iudaeos aureum asini caput adorasse, nisi ibi pro Democrito legendum *Demetrius*. Pro *Democrito* Troezenio autem apud Laertium VIII. 74. recte restitutus est Demetrius in Wetsteniana et Aldobrandiniana Diogenis editione, probantibus hanc lectionem Ionsio et Menagio, quos, si placet, vide. *Democritum*, quem in Dipnosophisticis colloquentem inducit Athenaeus, μουσικώτατον, h. e. doctissimum vocat pag. 669.

Volumen Anglice saepius vulgatum sub nomine *Democriti iunioris*, [⁋] cuius septima mihi est editio anni 1660. fol. auctorem agnoscit *Robertum Burtonum*, et eleganter atque amoene disputat de origine, causis, generibus et remediis melancholiae. Miser vero auctor, dum tempus, quod sibi ex astris fatale futurum praedixerat, videt adpropinquare, prae animi moerore ipse est extinctus Oxoniae 8. Id. Ian. anni 1639. itaque tumulo eius praeter thema genethliacum haec inscripta sunt verba: rr) *Paucis notus, paucioribus ignotus hic iacet Democritus iunior, cui vitam dedit et mortem Melancholia.* [Sub ficto Democriti nomine etiam Dippel et Otto Christianus Damius latere voluerunt.]

VI. ANACHARSIS Dancetae F. ss) Scytharum Regis frater, aequalis Solonis circa Olymp. XLVII. 1. tt) Athenas adiit, vir egregius et qui opibus ac tyrannidi studium sapientiae

rr) Antonius Wood Athen. Oxon. tom. I. p. 535.

ss) Illorum puta, qui Nomadici adpellabantur. Scymnus Chius:

Καὶ τὸν σοφὸν δ' Ἀνάχαρσιν ἐκ τῶν Νομαδικῶν
Φασὶ γενέσθαι τῶν σφόδρ' εὐσεβεστάτων.

De regia stirpe eius vide *Herodotum* IV. 76. Tertull. cap. 5. de Pallio: *An aliter mutauit Anacharsis, cum regno Scythiae philosophiam praeuertit?* Confer *Lucianum* in Toxari tom. I. p. 591. et 597. Nomen ipsum Anacharsidis regem Scytharum sonare putat *Olaus Rudbeckius* tom. I. Atlanticae pag. 199.

tt) Vide supra lib. II. cap. 10. XXII. vol. I. p. 686. vbi de epistolis, quae sub nomine illius exstant, est disputatum. Illae epistolae manu exaratae

pientiae praeferret, scripsit teste Laertio I. 101. et Suida *τῶν τε παρὰ τοῖς Σκύθαις νομίμων καὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησιν εἰς εὐτέλειαν βίου καὶ τὰ μετὰ τὸν πόλεμον ἔπη ώ*, siue poema heroicum versibus DCCC. Dicitur reperisse ancoram, rotamque figuli [uu]). Dicta eius plura obuia sunt apud Laertium, notis doctorum virorum illustratum, Lucianum, praecipue in Scytha (tom. I. p. 591 sq.) Plutarchum et alios. Imago Anacharsidis ex veteri gemma exstat etiam in Iac. Gronouii Thesauro tom. 2. tabula XXXV. Philosophia vero Scytharum fueritne indignum ingenio aliquo haud barbaro argumentum, quod paullo diligentius illustraretur post leuiorem operam Iohannis Lomeieri Viri Cl. in parte I. genialium dierum et Francisci Otrococsii in Originibus Hungaricis. Apud Ioh. Sarisberiensem VIII. 5. Policratici pag. 465. Anacharsidis nomen male irrepsit pro Anaxarcho. *Alexandri pectus laudis insatiabile, qui Anacharsi comiti suo ex auctoritate Democriti praeceptoris innumerabiles* [?] *mundos esse referenti, Heu me, inquit, miserum, quod nec vno quidem adhuc potitus sum.*

VII. ANAXAGORAS, Clazomenius [vv]), Hegesibuli F. (*Stob.* Ecl. p. 26.) Anaximenis auditor, quadraginta annis ante Democritum natus, teste ipso *Democrito* apud *Laertium* IX. 41. incertum plane, an vixerit vsque ad Olymp. LXXXVIII. Discipuli eius vulgo celebrantur Archelaus, Democritus, Empedocles, Euripides, Pericles [ww]), Socrates et Themistocles. Primus

exaratae custodiuntur in biblioth. regia Parisiensi, Medicea Florentina, et Bernensi: tres vero in bibl. D. Marci, Venetiis. Plura de illo dabunt *Diogenes Laert.* I. sect. 101. ibique interpretes, *Cl. Celsius* diss. de Anacharside Scytha, Vpsal. 1712. 8. *Brucker.* in Hist. philos. crit. vol. I. pag. 358 sqq. *Chaufepié* in Supplem. Bayliani Diction. vol. I. p. 317 sq. *Saxius* in Onomast. litter. tom. I. pag. 20 sq. Anacharsis, vt Theoxeni fide refert *Lucian.* in Scyth. p. 652. *ἐμυήθη μόνος βαρβάρων δημοποίητος γενόμενος*, (ius ciuitatis adeptus Athenis, quod mysteriis Eleusin. initiatus fuit.) conf. *Hemsterh.* ad Aristophan. Plut. pag. 368. — Abbas *Barthelemy* scripsit opus, in quo conficiendo XXX. annos consumsisse dicitur, *Voyages du jeune Anacharsis en Grèce dans le milieu du quatrième siecle, avant l'ère vulgaire.* Paris, 1788. VII. voll. 8. et I. vol. in 4. de cartes geographiques, plans, vues et medailles de la Grèce. (rec. aliquantum auctius, at peccatis operarum vitiatum ib. 1789. repet. Bipontii 1790. et germanice I. tomus male versus. Berol. 1789. — II. III. et IV. melius curante Bistero sunt translati, ib. 1790. 1791. mai. 8. reliqui consequentur:) in eo non est vita Anacharsidos proprie dicta, sed erudite venusteque explicatur historia antiquae Graeciae et litterarum artiumque ab aetate Cecropis vsque ad Athenas a Lacedaemoniis an. 404. captas: at tamen haud pauca, quae addenda aut corrigenda viderentur, desiderarunt viri eruditi. *Harl.*

uu) Ita praeter Laertium ac Suidam Euphorus, Posidonius, Plinius et alii. At enim *τροχὸν κεραμεὺς* diserte memorat Homerus Iliad. Σ. 600. Quid itaque? Num Homerus iunior Anacharside? Aut num audiendus Posidonius, qui *malebat versus in Homero falsos esse, quam fabulam*, vt ait Seneca Epist. XC. Neutrum puto verisimile; sed potius adsentior Straboni et Senecae, qui figlinae rotae vsum, (quem Scytharum gens Anacharsidi fortasse debuit,) Graecis pridem ante illum innotuisse existimat. Confer, quae de eiusmodi narrationum fide notaui supra cap. VIII. §. 3.

vv) De Clazomene, ciuitate Ioniae, dicta antea *Gryna*, hodie a Turcis vocata *Kelisman*, vide *Andreae Morelli* specimen rei numariae pag. 201. *Bandurium* tom. I. Numism. pag. 133.

ww) Confer *Ciceronis* Brutum cap. 11. Oratorem cap. 4. *Plutarchum* Pericle pag. 154. 162. *Iulianum* Epistola ad Sallustium pag. 245 sq. edit. Spanhemianae, et *Olympiodorum* in Meteora pag. 8. b. *Plutarch.* Alcib. I. pag. 31. C. *Himerius* apud Photium pag. 595. [orat. 23. sect. 4. vbi melius, quam apud Photium legitur, Wernsdorf. p. 772. edidit, Ὦ, (aut rectius Wernsd. in nota suasit, ἦν) τῶν λογάδων τῶν πανταχόθεν ἐξῃρημένος Περικλῆς, ἀλλὰ μετ' Ἀναξαγόραν δημηγόρος, *Pericles lectissimorum oratorum suae aetatis facile princeps erat; sed post disciplinam Anaxagorae:* vbi

Primus e Physicis Graecorum de caussa efficiente rerum sollicitus fuit, et materiae νοῦν, καὶ ἄλλας αἰτίαν καὶ κινήσεως adiunxit, licet hoc dogma suum, quod ex Chaldaeorum philosophia petiisse putat *Eugubinus* lib. I. de perenni philos. cap. 4. et 10. non satis pro dignitate prosequutum queritur Socrates apud Platonem in Phaedone: cuius locum citat *Euseb.* XIV. 15. praepar. euang. et *Clemens Alex.* II. Strom. pag. 364. Neque tamen ideo philosophos, qui Anaxagoram aetate praecesserunt, pro atheis omnes merito habueris, vt recte monet *Samuel Parkerus* diss. de Deo p. 10. et 25 sq. Longe iniquius atheis accensitus Anaxagoras ipse est, a Periclis, cuius praeceptor erat, inimicis, vt notat *Diodor. Sic.* XII. pag. 306. *Cyrillus* VI. in Iulian. pag. 189. *Eusebius* XIV. Praeparat. pag. 750.

EPIMETRON.

Num Anaxagoras XXXX. annis ante Democritum fuerit natus, supra ad §. V. iam inquisiuimus. Natus vero est Olymp. LXX. 1. ante C. N. 500. (al. 492.) a. V. C. 254. secundum Larcher. et secundum eumdem in Chronol. Herodotea, pag. 587. Lampsaci denatus Olymp. LXXXVIII. 1. ante C. N. 428. *Heinius* in vita Anaxagorae, (in Histoire de l'Acad. R. des sciences et B. L. de Prusse 1752. tom. VIII. p. 313 sqq. germanice versa ab *Hissmanno* in Magazin für die Philosophie und ihre Geschichte, tom. V. pag. 237 sqq.) natum esse illum scribit Olymp. LXX. 1. ante C. N. 498. a. V. C. 254. a. 22. imperii Darii. Idem cum *Baylio* in Dict. v. Archelaus, not. A. refutat Demetrium Phaler. quando apud *Diogenem Laert.* II. 7. in vita Anaxagorae tradit, hunc Athenis coepisse philosophari anno aetatis vicesimo, archonte Callia, qui tamen fuisset archon Olymp. LXXXI. probabilius igitur est, philosophum an. aet. 45. sub illo archonte Athenas commigrasse. *Heumann.* tamen in Actis philos. tom. III. pag. 195. contendit, Anaxagoram an. aetatis vicesimo venisse Athenas litterarum discendarum caussa, (ita enim voc. φιλοσοφεῖν apud Diogenem l. c. sect. 7. interpretatur,) dein Miletum abiisse, vt Anaximenem audiret, denique Athenas rediisse litterarum docendarum caussa, ibique XXX. circiter an. mansisse. Eamdem sententiam fouet *Brucker.* in hist. crit. philos. I. (vbi a p. 492. de philosopho nostro agere coepit,) pag. 499. Heinius vero p. 248. vers. Hissmann. negat, Anaxagoram venisse Athenas a. XX. natum, et pag. 270. dissentit a Bruckero, Anaxagoram bis commigrasse Athenas. At viros doctos torsit quaestio, num Anaxagoras audire potuerit Anaximenem, qui secundum Diog. Laertium natus est Olymp. LXIII. et denatus Sardibus dirutis: sed errorem corrigere tentarunt viri docti, vti infra in sectione de Anaximene videbimus. Heinius quidem putat, Anaximenem forsan natum fuisse, quum Sardes primum essent expugnatae a Cyro Olymp. LIV. 4. Sed in tabula chronologica scribit p. 271. Sardes primum captas esse, Olymp. LIX. 1. (vti quoque Petauius docet lib. XIII. doctrin. temp.) ante C. N. 542. Inter ea, quum Sardes ab Atheniensibus essent an. XL. post captae Olymp. LXIX. 2. fieri potuisse, suspicatur Heinius, vt Anaximenes famam consequeretur; adeoque Anaxagoras, quatuor annis post in lucem editus, deinceps admodum iuuenis vti posset doctore Anaximene. At enim illa coniectura valde lubrica est, et, ea quoque admissa, vix probabile videtur, Anaximenem adeo grandaeuum docuisse litteras, aut ad tan-

vbi b. Wernsdorf. plura congessit. Idem *Himerius* ecl. III. §. 18. p. 85. post alios, quos Wernsdorf. in nota laudauit, tradit, Anaxagoram praedia sua omnia reliquisse inculta, facto docentem ipso, quaenam agricultura sapientibus conueniat. *Harl.*]

tam perueniſſe ſenectutem. adde *Corſini* Faſt. attic. III. p. 111 ſq. Praeter ea tradunt Suidas, et Diogenes Laertius, (qui tamen addit κατά τινάς.) aliique, Socratem fuiſſe Anaxagorae diſcipulum; atque *Brucker.* l. c. p. 499. notat, id factum eſſe circa Olymp. LXXXI. Socrate Olymp. LXXX. 2. ad Archelaum concedente: at enim, quod Socrates placita Anaxagorae ex huius libris hauſta, (*Plat.* in Phaed. §. 63. *Xenoph.* M. S. IV. 7.) damnaſſet, nec inimici Socratis huius cum Anaxagora conſuetudinem culpaſſent, Bayle, Heinius et Meinerſ. iure de veritate illius famae et narrationis dubitant. Poſtquam XXX. circ. annos Athenis vixerat, a Cleone aliisque Periclis aduerſariis, quod impie de diis ſenſiſſet, (vid. *Diodor. Sic.* XII. 39. ibique Weſſeling. p. 503. tom. I.) adcuſatus, ſed eloquentia et auctoritate Periclis ab iniuria et poena liberatus, anno ſecundo belli Peloponneſiaci, annoque LXIX. aut LXX. vitae Anaxagorae, ab hoc in locum tutiorem ablegatus eſt. Alii aliter narrant et cauſſas adcuſationis et defenſionem. vid. *Plutarch.* in Pericle p. 373. ſiue cap. 32. p. 653 ſqq. tom. I. edit. Reisk. *Sotionem* in ſucceſſionibus philoſophorum apud *Diogenem Laert.* II. 12. vbi dicitur a Cleone adcuſatus impietatis, a Pericle quidem defenſus, ſed tamen quinque talentis multatus damnatusque fuiſſe exſilio, *Lucian.* in Timone cap. 10. vbi vid. Hemſterhuſ. tom. I. Oper. p. 118 ſq. et *Suidam* in Περικλῆς et Ἀναξαγόρας. adde cl. *Tychſen.* de periculo Socratis in: Biblioth. der alten Litteratur und Kunſt, part. II. 18 ſq. Lampſacum abiit ibique Olymp. LXXXVIII. 1. anno aet. 72. diem obiit ſupremum, poſt mortem quoque a Lampſacenis honoratus, quod *Heinius* p. 267 ſqq. probat, et Bruckeri dubitationes ſoluit. Idem p. 252 ſqq. agit de Anaxagorae diſcipulis, Archelao, Pericle, Euripideque. Themiſtocles, aetate multo ſuperior, iis, proprie dictis, adnumerari nequit; (vide *Plutarch.* in Themiſtocle tom. I. Opp. edit. Reisk. p. 440. dubitantem atque corrigentem;) at forſan in exſilio ſuo Clazomene vſus eſt illo familiarius. Socrates excludi debet numero: et num Democritus Anaxagorae diſcipulus dici poſſit, dubium videtur. Sed plura vide de illo apud *Diogenem Laert.* l. c. eiusque interpretes, Bayle, Stanleium, Brucker. Heumann. et Heinium locis citatis, *Cudworth.* in ſyſtem. intellect. cap. IV. §. 20. p. 459. aut edit. recentiſſ. tom. I. p. 587 ſqq. *Meinerſ.* in hiſtoria doctrinarum apud Graecos tom. I. p 723 ſq. et de eius placitis p. 664 ſqq. atque in hiſtoria doctr. de vero deo p. 251 ſqq. tum in praefat. ad tom. II. p. XXXI. Primus fuit Anaxag. inter Graecos, qui omnium rerum deſcriptionem et motum, mentis infinitae vi ac ratione deſignari et confici voluit, (vt ait Cic. de N. D. I. 11. vbi vid. Dauiſ.) qui ſupremum numen infinitum, νῦν, quem deum vocauit, a materia, ipſi quidem etiam aeterna, ſeiungeret, illumque motorem materiae ſ. partium infinitarum, quas ὁμοιομερείας vocitabat, et ex quibus νῦν omnia conſtruxiſſe putabat, et omnis motus fontem, qui per ſe moueatur (*Lactant.* D. Inſt. I cap. 5.) cauſſam mundi efficientem, ſenſu ac mente praeditam eſſe ſcripto declararet. Nam ipſam de *mente*, ſupremo numine, doctrinam, ſaltem initia illius accepiſſe videtur ab *Hermotimo*, Clazomenio, ideo digno, qui hic memoretur, (de quo vide, quos laudat *Meurſius* ad Apollon. Dyſcol hiſt. comment. cap. 3.) ſaltem clare teſtatur *Ariſtotel.* metaph. I. cap. 3. fin. p. 486. edit. Lugd. 1590. Hermotimum illum dici cauſſam prius dixiſſe, ſ. ex emendatione et verſione Caſauboni in margine, auctorem primum cenſeri illius ſententiae. adde *Philopon.* ad cit. locum Ariſtotelis et *Alexandr. Aphrodis.* apud Simplic. in lib. VIII. phyſic. p. 321. Dubitat quidem cel. *Tiedemannus* in: Geiſt der ſpekulativ. Philoſophie, (vbi cap. 14. doctrinam placitaque Anaxagorae erudite acuteque explicat,) p. 312. num Hermotimus, homo, nimia vi imaginandi praeditus et ad ridiculas de ſuo animo, qui, quoties voluiſſet, egreſſus et pro ſe

peregrinatus

peregrinatus sit, deinde redux impleuisset corpus et suscitasset Hermotimum, opiniunculas pronus, tam subtilem multoque studio et seueritate eruendam sententiam excogitare potuerit. Enimuero *Lucian.* tom III. in muscae encomio pag. 96. edit. Reitz. (vbi vid. M. du Soul et Gesner. qui laudat *Harduin.* ad Plin. VII. 52. s. 53. et *Huetium* demonstr. euang. Prop. 9. cap. 142.) illam historiolam pro fabula habet ridetque. Atque fac, esse veram. Nonne is iunioribus annis subtilis et seuerus philosophus esse, et multis vigiliis multoque labore ad illam, de vero deo sententiam repertam, peruenire; postea, quod pluribus viris doctis summisque accidit ingeniis, laboribus adsiduis et pertinacibus confectus lassusque animo linqui et ad vanas, falsas ridiculasque de se suoque animo delabi potuit opiniones? Quasnam lepidas historiolas de somnambulismo, quem vocant, et magnetismo vel hodie viri etiam haud indocti iactitant aut fingunt somniantque! Anaxagoras igitur ab illo, quum adhuc sanae et compositae mentis esset, initia saltem et prima quasi stamina illius doctrinae potuit accipere, dein nutrire, ornare et firmare, atque primus pluribus ore, praecipue in libris, tradere atque palam facere. — Fabric orae exempli adscripserat manu: Syncellus p. 149. Ἑρμηνεύουσι δὲ οἱ Ἀναξαγόρειοι τοὺς μυθώδεις Θεοὺς, νοῦν μὲν τον Δία, τὴν δὲ Ἀθήναν τέχνην, ὅθεν καὶ τό· χειρῶν ὀλλυμένων ἔῤῥει πολυμῆτις Ἀθήνη. Apud *Plutarch.* Pericl. (vbi de Anaxagora p. 169.) τὰ Θεῖα μὴ νομίζοντας interpres dedit, *qui deos esse negarent.* adde Xenophont. apud Euseb. XIV. Praepar. p. 744. *Alexand. Aphrodis.* lib. de Fato cap. 11. — Quidquid est, Anaxagoras iure suo auctor illius de deo, opifice rerum, et summo numine doctrinae vel potius deismi haberi potest. Hinc etiam a Graecis magni aestimatus et ipse Νοῦς est cognominatus, vel, vt *Plutarch.* in Pericle, cap. 4. tom. I. edit. Reisk. p. 595. ait, quod perspicaciam eius singularem in natura perscrutanda excellentemque admirarentur, vel quod mentem primus puram ac sinceram vniuersitati, (τοῖς ὅλοις) praefecerit atque secreuerit particulas similes, (ἀλλὰ νοῦν ἐπέστησε καθαρὸν καὶ ἄκρατον, ἐμμεμιγμένον, (vulgo ἐν μεμιγμένοις) πᾶσι τοῖς ἄλλοις, ἀποκρίνοντα τὰς ὁμοιομερείας.) De his ὁμοιομερείαις vide *Iustin. Martyr.* Cohort. pag. 4. 6 sq. *Sextum Empir.* Pyrrhon. hypot. III. cap. 4. sect. 32. pag. 136. et aduersus Physicos I. sect. 363. p. 621. et ad vtrumque locum Fabricium; atque p. 620. not. B. *Heinium* in altera comm. de scriptis et doctrinis Anaxagorae, p. 291 sqq. vers. Hissin. *Edmund. Dickinson* in physica vetere et vera etc. Londini, 1702. 4. rec. Rotterod. 1703. 4. et Hamburg. 1705. 8. qui putat, Aristotelem male interpretatum esse Anaxagorae sententiam, hunc potius et Thaletem, Empedoclem, Leucippum et Pythagoram doctrinam de corpusculis, iis, vti a Mose descriptae essent, similibus, accepisse ab Hebraeis. *Batteux* peculiarem dedit de illis commentationem in: Memoires de Litterat. — de l'acad. des I. et B. L. tom. XXV. p. 48 sqq. germanice versam ab *Hissmanno* in: Magazin für die Philosophie, tom. III. pag. 153 sqq. Idem in eodem volumine et commentar. gallice scriptorum pag. 68 sqq. et versionis germanicae pag. 191 sqq. principium veteris artis naturalis, ἐκ τοῦ μὴ ὄντος, μηδὲν γίνεσθαι, vberius explicat, et quae contra disciplinam Anaxagorae ab Aristotele, Lucretio et Baylio sunt prolata, examinat reiicitque, itidemque dogmata Democriti, Parmenidis, Melissi, Empedoclis aliorumque comparat: denique Cosmogoniam Anaxagorae in ordinem atque connexionem redigit. Comparat eum, vti antea *Palmer.* in Exercitt. pag. 451. fecerat, vel cum Mose: ego vero nolim cum Batteusio p. 242. vers. Hissm. sentire, Anaxagoram quamdam cognitionem doctrinae, in sacro nostro codice explicitae, habuisse, aut cum Palm. statuere, illum ex Mose hausisse scientiam. Primum enim multum vtraque differt; tum Anaxagoras ope doctoris sui, inprimis beneficio

et

et sagacitate ingenii sui expiscari atque amplificare potuit suam de ortu rerum menteque infinita doctrinam. Penes alios sit iudicium de *Plessingii* v. c. sententia de ortu rerum secundum oracula diuina etc. in Versuche zur Aufklärung der Philosophie des ältesten Alterthums tom. II. part. II. cap. V. p. 1 — 622. tum de Anaxagora eiusque doctrina de mente infinita, pag. 703 sqq. porro part. I. p. 11 sqq. in Memnonio tom. II. p. 168. 331. etc. — Ex his omnibus clare patet, Anaxagoram neque scholae ionicae adseclis posse adcenseri, neque atheum haberi. Atque multi viri docti caussam sagacissimi et perspicacissimi Anaxagorae bene egerunt. Vide *Ioach. Iust. Rau* diss. de philosoph. Iustini Martyr. p. 52. *Ioh. A. Schmid* de Anaxagorae vita et physiologia p. 33. *Io. Christoph. Wolf.* de atheismi falso suspectis §. 10. *Reimmann.* in historia atheismi p. 146. qui plures Anaxagorae patronos laudat, et pag. 126 sq. — Permulta placita Anaxagorea, ab Euripide expressa, collegit atque erudite illustrauit *Valcken.* in Diatribe Euripidea post Euripidis Hippolytum, cap. IV. V. p. 25 sqq. p. 40 sqq. explicat Anaxagorae sententiam de deo; cap. VII. pag. 45 sqq. de duobus rerum postea creatarum principiis, coelo et terra, secundum Anaxagoram et Euripidem: p. 194 sq. profert ex Schol. ad Homer. Iliad. P. 547. ex MSto Leidensi Anaxagorae opinionem de Iride: p. 54. A. ex *Procopio* in libr. III. Regum pag. 185. memorat, Anaxagoram profectum fuisse ad Aegyptios physiologiae et theologiae curatius discendae caussa. In *M. Paulli Gottl. Kettneri* binis diss. veterum quorumdam philosophorum de mundo opiniones ac sententiae, Witteb. 1719. 4. Anaxagorae et reliquorum veterum philosophorum vsque ad Aristotelem opiniones de vi vocabuli, *mundus*, de huius ortu conditque et mundi figura ac multitudine collectae sunt. — Timon in sillis Anaxagoram perstrinxit, quos *Diog. Laert.* II. 6. seruauit, et *Perizon.* ad Aeliani V. H. lib. VIII. cap. 19. optime interpretatus est. — adde biblioth. crit. Amstel. II. part. 8. pag. 104. Obseruatt. select. Halens. tom. II. obss. 14. et 15. Sed quia metuo, ne extrauagari videar, hic subsistam. *Harl.*

Primus a quibusdam dictus est prosa librum edidisse de argumento philosophico: ita enim puto accipienda verba *Laertii* II. 11. et *Clementis* I. Strom. p. 308. quod alii Anaximandro, (vide locum *Themistii* allatum a me lib. I. cap. XXXV. §. 3.) alii, (apud *Clementem* I. Strom. p. 308.) Alcmaeoni Crotoniatae, alii Pherecydi (apud Suidam in Ἑκαταῖος) tribuerunt. Anaxagorae de deo sententia contra Ciceronem ab *Augustino* vindicatur ep. 56. (nou. edit. 118.) tom. II. pag. 256 sq. Scripta eius [de quibus vid. *Heinium* l. m. pag. 279 sqq. vers. Hissmann.] haec memorantur:

1) Φυσικά. *Athenaeus* lib. II. pag. 57. Horum, vt puto, initium refert *Laertius* II. 6. et *Simplicius* in III. de coelo commentar. 35. [et, paullo tamen diuerso modo Pseudo-*Plutarch.* de placitis philos. I. 3. 12. Anax. vero verba constituit *Valcken.* in Diatriba Euripid. p. 40. B.] ad illud adludit *Pachymeres* in Andron. lib. II. cap. 16. vid. et *Goldastum* p. 51. ad sermonem Valeriani de bono disciplinae. Neque opus est cum doctissimo Meursio in Biblioth. Graeca peculiare huius Philosophi opus περὶ ὕλης comminisci: neque λόγυς περὶ ἀρχῶν, a physico opere diuersos, ex *Eusebii* XIV. Praeparat. p. 750. Illa Anaxagorae Physica respiciunt, qui passim eum vel laudant, vel castigant, Socrates apud Platonem et Xenophontem, Aristoteles, Plutarchus, Cicero, Plinius, Galenus, Sextus, Censorinus etc. Putem etiam, in his Physicis fuisse σαφέστατον illum καὶ θαῤῥαλεώτατον περὶ σελήνης καταυγασμῶν καὶ σκιᾶς λόγον, quem ab Anaxagora primum proditum

proditum notat *Plutarchus* in Nicia p. 538. In hoc fcripto videtur folem vocaffe μύδρον (fiue μῦλον, vide notas ad Chronicon marmoreum Arundel. pag. 221.) διάπυρον, quare in vincula coniectus et Periclis ope vix eft liberatus. [¶] [Schol. ad Pindar. Olymp. I. 95. p. 8. edit. Oxon. Phyficos, narrat, folem vocaffe lapidem, et Anaxagoram πέτρον εἰρηκέναι τὸν ἥλιον.]

2) Τετραγωνισμὸς Κύκλȣ, quem in carcere fcripfiffe teftatur *Plutarchus* lib. de exfilio p. 607. Hoc opus videtur refpicere *Vitruuius*, Anaxagoram laudans, praefat. libri VII. xx) et fallitur Laertius, qui Anaxagoram in prooemio §. 16. refert inter eos, qui fingula tantum fcripta compofuerunt. Theophrafti libri πρὸς Ἀναξαγόραν et περὶ τῶν Ἀναξαγόρȣ Laertio V. 42. et Suidae memorati iampridem interciderunt. Ex recentioribus de huius Philofophi vita et philofophia praeter Laertii interpretes, et fcriptores hiftoriae philofophicae Grauium, Stanleium etc. Baeliumque confulenda eft diatriba, D. *Ioh. Andreae Schmidii* aufpiciis, Ienae edita ann. 1688. de Anaxagora eiusque philofophia a Godofredo Lonero Auguftano. Apud *Aelianum* IV. 14. Var. vbi citatur Anaxagoras ἐν τῷ περὶ βασιλείας, fufpicor reponendum nomen Anaxarchi, ex cuius libro περὶ βασιλείας quaedam profert *Clemens Alex.* I. Strom. p. 210. [Scheffer. ad locum Aeliani cum Menagio ad Laert. putat, illum librum fuiffe Anaxagorae rhetoris, vnius ex Ifocratis difcipulis: Meurfius vero in Chalcidium hunc Anaxagoram fuiffe Zenodoteum grammaticum, notante Kühnio.] Sic apud Galenum in hiftoria philof. pro *Anaxagora*, Pyrrhonis praeceptore, *Anaxarchi* nomen eft reponendum. Fuit praeterea tefte Laertio *Anaxagoras* Rhetor Ifocrateus, et alius Grammaticus, e Zenodoti fectatoribus, is forte, qui citatur in Scholiis ad Apollonium, tum *Anaxagoras* ftatuarius, quem Aeginetam Paufanias adpellat: denique *Anaxagoras* Rex Argiuor. (de quo praeter eumdem Paufaniam Diodorus Sic. IV. pag. 271.) et *Anaxagoras* Ephefius Tyrannicida.

VIII. ANAXIMANDER, Thaletis difcipulus, patre yy) Praxiade, Milefius, Olymp. LVIII. 2. egit annum aetatis LXIV. non diu poft defunctus zz). Scripfit tefte *Laertio* II. 1.

xx) Vitruuium non ad id opus refpexiffe, fed loqui de arte, quam vocant *Perfpectiuam* adeoque Fabric. falli, monet *Heinius* l. m. p. 282 fq. verf. germ. de Anaxagora mathem. v. etiam *Proclum* II. pag. 19. Eum fcripfiffe quoque πρὸς Λεχῖνον, ex *Ariftot.* I. 2. de plant. colligit cl. *Meinerf.* in hiftoria doctrinarum apud Graecos, I. pag. 666. not. *Harl.*

yy) *Simplic.* in I. Phyfic. p. 5. *Stob.* Ecl. pag. 26. et in vtroque loco etiam de Anaximene.

zz) Natus igitur eft Olymp. XLII. 3. vid. *Corfin.* faft. att. III. pag. 65. Secundum Eufebium et Hieronymum agnofcitur, (ἐγνωρίζετο,) Olymp. LI. 2. *Corfin.* l. c. p. 89. et p. 118. idem Corfinus coniicit, ex loco Diogenis II. 3. ab ipfo emendato illum e viuis exceffiffe Olymp. LXIII. 1. In Syllabo vero philofophorum, quorum placita a Plutarcho proferuntur, praem. illius editioni pag. XXV. putat, debuiffe philofophum ad Olymp. tamen LXVIII. peruenire, vt Anaximenes ipfum audire potuerit. Plura, ex veteribus et recentioribus fcriptoribus collecta, de eius vita, inuentis placitisque tradunt *Menagius* ad Diog. Laert. II. 1. auctor Obferuatt. fel. Halenf. tom. II. vbi ab obferuatione 18 — fin. ionicae fectae dogmata de rerum principiis examinantur, *Cudworth.* eiusque interpres, Moshemius, in fyftem intellectuali, tom. I. pag. 167 fqq. 502. *Brucker.* in hift. crit. phil. I. pag. 478 fqq. et in Adpend. fiue vol. VI. p. 217. *Stanlei.* part. II. *Meinerf.* in hiftoria doctrinae de vero deo, part. I. p. 260 fqq. et in hiftoria doctrinarum apud Graecos I. p. 141 fq. et p. 358 etc. *Chaufepié* in fupplem. Lexici Bayliani tom. I. v. Anaximander, pag. 327 fqq. *Steph. de Canaye* in Mem. de

II. 1. primus γῆς καὶ θαλάσσης περίμετρον. Videtur eo vsus Plinius, quem Solinus exscripsit. Strabo autem lib. I. p. 13. et ex eo Agathemer [lib. I. cap. 1. p. 1. edit. Sam. Tennulii,] ait, primum ab eo editum πίνακα γεωγραφικόν. [confer *Perizon.* ad Aeliani H. V. lib. III. 19] Praeter ea composuit *Compendiariam expositi nem placitorum suorum de rebus naturalibus.* Τῶν δὲ ἀρεσκόντων αὐτῷ πεποίηται κεφαλαιώδη τὴν ἔκθεσιν. Haec superfuit adhuc tempore Apollodori Atheniensis. Horoscopia etiam construxisse et forte Horoscopicos scripsisse libros, (vide *Fulgentium* I. Mythol. cap. 12.) et Sphaeram [aaa]), gnomonem ac sciathera inuenisse traditur, de quibus Suid. in Γνώμων et Ἡλιοτρόπιον, [vbi vid. Kuster.] *Salmasius* ad Solin. p. 633 sqq. [p. 445. 462. edit. Traiect. ad Rhen.] et *Gassendus* tom. V. Opp. p. 376. *Harduinus* ad ista Plinii II. 8. Hist. *obliquitatem signiferi intellexisse, h. e. rerum fores aperuisse Anaximander Milesius traditur primus, Olympiade quinquagesima octaua.* [conf. *Weidleri* histor. astronom. pag. 74. *Io. Chr. Hager* Geographischen Büchersaal, tom. II. pag. 253 sqq. *Bailly* histor. astronom. germanice versam, tom. I. p. 240 sqq. cl. *Martini* von den Sonnenuhren der Alten, Lipf. 1777. 8. p. 43. 46. inprimis p. 72 — 79. *Corsin.* ad Plutarch. de placit. philos. II. 20. p. 60. et in calce diss. I. p. XXII. it. diss. II. p. II. *Harl.*] Coloniam Mileto Apolloniam deduxit, teste *Aeliano* III. 17. Var. [vbi vid. Periz.] De altero iuniore *Anaximandro* vide *Vossium* Histor. Gr. p. 25. [lib. I. cap. 6. *Diog. Laertium* II. 2. *Suidam* I. p. 173. h. v. *Menagium* ad Diog. pag. 71]

IX. ANAXIMENES Eurystrati F. Milesius, Anaximandri auditor, praeter Physicum opus, ex quo sententias eius referunt veteres, (licet [?] nemo, quod meminerim, scriptum

de l' Acad. des Inscr. tom. XIV. s. tom. X. pag. 21 sqq. cuius recitationem germanice vertit *Hissmann.* in: Magazin fur die Philosophie tom. 2. p. 223—250. cl. *Tiedemann.* in: Geist der spekulat. Philosophie cap. IV. pag. 49 sqq. Principium (ἀρχὴ) et elementum omnium rerum Anaxim. fuit (testibus Diogene et Eudocia, quibuscum conferes *Simplic.* comment. in lib. Physic. cap. 6. a. *Plutarch.* de plac. philos. I. cap. 3.) *infinitum*, ἄπειρον, ὃ διορίζον ἀέρα, ἢ ὕδωρ, ἢ ἄλλο τι· καὶ τὰ μὲν μέρη μεταβάλλειν, (Eudocia, διαβάλλειν) τὸ δὲ πᾶν ἀμετάβλητον εἶναι. etc. *Cicero* academ. lib. II. 37. vbi vid. Dauis. ἄπειρον istius vertit *infinitatem naturae.* Fabric. in ora exemplaris sui notauit, „Anaximandrum teste *Alex. Aphrodis.* in I. Metaph. pag. 26. 27. rerum principium posuisse naturam aeris ignisque mediam, siue, vt alii, aeris mediam et aquae:" et ita in sensu altero *Aristot.* de coelo III. 5. prodidit. Philosophi tamen sententiam male interpretatus est vir quidam doctus in Obseruatt. Halens. tom. II. obs. 19. pag. 429. Enimuero, qui non scribam philosophiae historiam, rerum cupidos ablego ad viros doctos paullo ante laudatos; id vnum addam, Anaximandri sententiam de ortu animalium *Ribov.* in diss. de anima brutorum, subiuncta *Rorarii* libr. quod animalia bruta saepe ratione vtantur melius homine, Helmstad. 1728. 8. pag. 573 sq. explicuisse non de anima, sed de corpore atque comparasse opinionem *Burneti*, in theoria telluris p. 83. propositam. *Harl.*

aaa) N. armillarem, Ringkugeln, quae confundi non debet cum mappa geographica. conf. *Diogen. Laert.* II. 1. ibique interpr. *Eudoc.* p. 55. quae exscripsit Diogenem, sed ita, vt in quibusdam discreparet ab illo. Secundum illam scripsit Anaximander περὶ φύσεως καὶ ἀπλανῶν. Quod addidit Suidas aut confudit, cum quoque scripsisse γῆς περίοδον καὶ σφαῖραν, id non de scriptura, sed de pictura lineari, (Zeichnen, Umrissen) erit intelligendum: nam γράφειν eamdem et quidem primam habet significationem. (vid. *Valcken.* ad Theocr. Adon. p. 375.) et Diogen. Laert. II. 2. scribit: καὶ σφαῖραν κατεσκεύασεν. Hinc Eudocia scripsit curatius, πρῶτος ἐτόλμησε τὴν οἰκουμένην ἐν πίνακι γράψαι. Et ita quoque id περὶ ἀπλανῶν malim interpretari. *Harl.*

ptum ipsius nominetenus citet,) fertur scripsisse Epistolas binas ad Pythagoram, quas seruauit *Laertius* II. 4 sq. sed quas suppositities esse non dubito. De huius vita et Physiologia diatribam edidit Ienae 1689. D. *Io. Andreas Schmidius.*

[Secundum *Diogenem Laert.* II. 3. qui Apollodorum testem laudat, natus est *Anaximenes* Olymp. LXIII. atque eo anno, quo Sardes captae sunt, obiit diem supremum; quod quidem temporis rationes turbat. Sed secundum *Suidam* vixit ille Olymp. LV. quo tempore Cyrus, expugnatis Sardibus, Croesum regno exuit. *Eudocia* pag. 55. scripsit: ἔτος τὸν βίον κατέστρεψε περὶ τὴν Σαρδέων ἅλωσιν. Sed Sardes bis occupatas esse, supra in sect. de Anaxagora notauimus, vbi quoque Heinii coniecturam iam protulimus. *Pseudo-Origenes* in Philosophumenis cap. VII. p. 66. edit. Wolfii, eum, floruisse, tradit, primo anno Olymp. LVIII. quod haud improbant *Wolfius* in not. et *Meinersf.* in histor. doctrin. apud Graecos I. p. 140. not. qui praeter ea Eusebii rationes, Anaximenem coepisse florere Olymp. LVI. 2. probabiles putat reiicitque Suidae testimonium, quia id cum vita Anaximandri, quem ille, teste Aristotele, audiuit, non conspiraret. In Hieronymi Chronico Eusebiano Olymp. LV. 1. Anaximenes agnoscitur: vid. ibi Vallarf. not. In tanto veterum discidio recentiores viri docti vario modo aetatem, quo vixerit ille, definire tentarunt. Apollodori igitur sententiam reiecit Aldobrandinus ad Diogenem: *Samuel. Petit.* Obss. lib. II. cap. 1. emendabat in Diogene τῇ πεντηκοστῇ πέμπτῃ. *Palmerius* in Exercitatt. in autores graecos p. 450. vidit et agnouit errorem chronologicum, sed nihil extricat. Cel. *Heyne* ad Apollodor. tom. III. pag. 1091. cum Simsono verba Diog. transposita et sic constituenda putat γεγένηται μὲν — περὶ τὴν Σάρδεων ἅλωσιν, ἐτελεύτησε δὲ τῇ ξγ′ (Olymp. LXIII.) Ὀλυμπιάδι. Simsoni tamen rationes et emendationem non admittit *Heinius* in vita Anaxagorae secundum Hissmanni versionem pag. 245 sq. *Larcher.* in Chronol. Herodot. pag. 569. qui contextum Diogenis e Suida corrigere iubet, natalem Anaximenis diem collocat in a. Per. Iulianae 4169. ante C. N. 545. Olymp. LVIII. 4. V. C. 209. *Brucker.* in histor. crit. philos. vol. I. pag. 498. putat, Anaxagoram fuisse Anaximenis discipulum et vero in disciplina tradenda successorem, (quod vero Meinersf. l. c. negat,) ideoque Anaximenem, natum Olymp. LVI. circa Olymp LXXVI. 1. Anaxagorae disciplina tradita, eadem Olympiade decedentem Anaxagoram successorem esse nactum, cui Athenas Olymp. LXXVII. concedenti in Ionia successisset Diogenes Apolloniates, sicque Anaximenem LXXX. annos fere expleuisse. — *Corsinus* in Fast. attic. III. p. 111 sq. eodem modo, quo Simson. fecerat, corrigit textum Diogenis Laertii, huncque suspicatur tempora Anaximandri atque Anaximenis confudisse, et a priore ad posteriorem temporum characteres aut Olymp. annos in iis expressos transtulisse. Statuit igitur, Anaximandrum obiisse diem LXIII. Olymp., qua Anaximenes natus a Laertio dicitur, Sardiumque captarum tempore, quo Anaximenes obiisse dicitur, ipsum in lucem prodiisse. Concludit, Anaximenem ineunte Olymp. LIX. in lucem editum, saltem ad Olymp. LXXV. peruenisse, qua Anaxagoras Clazomene, siue Mileto Athenas concessisset; et reiicit Petauii coniecturam, Anaximenis obitum incidisse in Olymp. LXIX. Quod omnis controuersia in caussa incerta, eum fuisse magistrum Anaxagorae, versatur, et probabilior est sententia, eum ab ore Anaximandri pependisse: equidem putem, plurima posita esse in coniecturis, eum tamen vixisse intra Olymp. LIV. et LXV. atque vltra. — De eius doctrinis placitisque vide viros doctos, ad antecedentem paragraphum laudatos: adde biblioth. crit. Amstel. II. part. 8. pag. 104. et *Georg. Henr. Ribov.* in diss. de anima brutorum, Rorarii lib. de animalibus brutis subiuncta, §. 172. pag. 574 sqq. Is vero

aera deum statuit, esse infinitum atque immensum, semperque in motu, e quo omnia gignerentur; sed ea, quae ex eo orirentur, definita; gigni autem terram, aquam, ignem, tum ex his omnia, vt ait *Cicero* academ. II. 37. (vbi vid. Dauis. qui plura congessit veterum testimonia,) et de nat. deor. I. 10. Hinc alii eum atheismi reum fecerunt, vt *Iac. Thomasius* (Obss. halens. lat. tom. II. obs. 21.), *Nic. Hieron. Gundling* (in Otiis part. II. cap. 3. §. 8. pag. 108), *Ienking Thomasius*, *Cudworth*, *Bayle;* alii, vt *Olearius* ad Stanleii hist. phil. part. II. cap. 2. sect. 1. et *Buddeus* in Thes. de atheismo, cap. I. §. 10. nec adeo totum eum damnarunt, neque omnino purgarunt: alii, vt *Schmid*, *Parker*, *Reimmann.* locis cit. eum ab illa infamia liberarunt: *Brucker.* l. c. p. 490. in tanto genuinorum testimoniorum defectu retinere mauult iudicium. *Harl.*]

Anaximenem alterum, Chium, Sophistis adnumerat *Lucianus* in Aetione siue Herodoto tom. I. pag. 573. De *Anaximene* iuniore, Lampsaceno, rhetore atque historico vtroque, illo praesertim Alexandri M. aequali, qui primus Sophistarum ex tempore dicere instituit, teste *Pausania* pag. 496. Eliac. posterior. ῥήτωρ παχύς, *Laertio* iudice in Diogenis vita VI. 57. cui tamen Rhetoricam ad Alexandrum, (quae legitur inter Aristotelis scripta,) nonnulli tribuunt, diligenter egerunt *Meursius* ad Chalcidium p. 37 sq. et in Biblioth. Graec. p. 1218. *Vossius* de Hist. Gr. pag. 75 sq. et ad Laertium *Menagius.* Apud Fulgentium lib. I. Mytholog. cap. 14. pro Anaximandro Lampsaceno, legendum Anaximenes.

X. ARCHELAVS, patria Milesius, philosophus Atheniensis, discipulus Anaxagorae et praeceptor Socratis, vt volunt [bbb]), vt alii, etiam Xenophanis et fortassis Euripidis quoque; ita enim puto scripsisse Suidam in Ἀρχέλαος, τοῦ δὲ μαθητὴς Σωκράτης, οἱ δὲ καὶ Εὐριπίδην φασί. Itidem physicum opus scripsisse, perhibetur ab eodem Suida, neque a Laertio in prooemio §. 16. accensetur iis Philosophis, qui nihil scripsere, et placita eius passim in libris veterum traduntur. Vide de eo praeter Laertii interpretes II. 16 sq. [vbi dicitur quoque doctrinam de moribus tractasse. adde *Cicer.* Tuscul. quaest. V. 4. ibique Dauis. pag. m. 349.] Lexicon Baelii v. *Archelaus.* I. p. 289. et *Eliam Boherellum* in notis ad Origenis libros contra Celsum, Gallice a se translatos, p. 383 sq. qui verba Laertii II. 17. ita legit: Πηγόμενον φησὶ τὸ ὕδωρ ὑπὸ τοῦ θερμοῦ, καθὸ μὲν εἰς τὸ πυρῶδες συνίσταται ποιεῖν γῆν. Ingeniose profecto. At apud Apostolium XX. 13. Prouerb. pro Ἀρχέλαον Ἀθηναῖον legendum Περίλαον siue Πέριλλον. [Plura v. de nostro eiusque dogmatibus apud *Origenem* in philosophum. cap. IX. ibique notas Wolfii, *Brucker.* in hist. crit. philos. I. p. 518 sqq. *Stanleium* in hist. phil. part. II. cap. 5. *Reimmann.* in histor. atheismi, p. 149. qui eum cum *I. Christoph. Wolf.* in diss. de Atheismi falso suspectis, sect. II. §. 10. pag. 36. ab illo crimine defendit. *Harl.*] De reliquis iunioribus Archelais nihil habeo, quod addam industriae virorum praestantissimorum, *Vossii* de Hist. Gr. *Meursii* in Biblioth. Graeca, *Harduini* ad Plinium, [*Baylii* l. c. p. 288. *Menag.* ad Diog. Laert. II. 17.] nisi quod *Archelai* Episcopi Christiani Acta cum Manichaeo longe integriora ex veteri latina versione edidit [in Collect. monumentorum veter. Rom. 1698. 4.] et

bbb) Vid. *Diogen. Laert.* II. 16 sq. et *Eudociam* p. 73. quae parum discedit a Diogenis narratione; at *Heinius* in vita Anaxagorae p. 257 sqq. vers. Hissmanni dubitat, Archelaum fuisse Socratis magistrum. adde *Bayle* Dict. voc. *Archelaus.* A. *Harl.*

et eruditis notis illustrauit *Alexander Zacagnius* custos dignissimus Bibliothecae Vaticanae: [ex qua collectione recepit et repetiit *Fabricius* in tom. II. Operum Hippolyti. conf. cel. *Adelungii* Contin. et Supplem. Lex. Ioecheriani vol. I. pag. 1018.]

XI. BIAS, Prienensis, ex Ioniae ciuitate, aequalis Halyattis eiusque filii Croesi, vnus e VII. sapientibus [ccc]), et in gerenda Rep. (vide Plutarchum de Monarchia, Aristocr. et Democratia p. 826.) atque causis diiudicandis singulari iustitiae et aequitatis studio insignis [ddd]), ita, vt etiam prouerbio locum dederit et Hipponacti laudatus sit atque Heraclito, qui paucissimos laudabant. Scripsit de Ionia patria sua, τίνα μάλιστα ἂν τρόπον εὐδαιμονοίη, [?] *qua maxime ratione felix esse possit.* Poema heroicum versibus 2000. *Laert.* I. 85. [conf. *Brucker.* hist. crit. phil. I. p. 447 sqq. Confunditur cum *Bione*. vid. *Bayle* Diction. voc. *Bion* not. G. In monimento apotheoseos Homeri Biantem obseruant *Ez. Spanhem.* et *Io. Car. Schott*, qui tamen p. 112. (l. p. 314. in *Poleni* supplement. vtriusque thesauri antiqq. vol. II.) dubitat. Plura de Biante, eius moribus, virtutibus, dictis, et morte reperies in *Christ. Gottl. Ioecher.* diss. Biantem Prienaeum in nummo argenteo sistente. Lipsiae, 1714. 4. Is vero numinum priscae aetatis monumentum habet: sed statuam in Homeri consecratione Pisistrati potius quam Biantis imaginem referre putat. *Harl.*] Alius *Bias* Amythaonis F. de quo Mythographi, Apollodorus lib. I. pag. 43. etc.

XII. BION, Proconnesius, Pherecydis Syrii aequalis, libros duos scripsit, teste *Laertio* IV. 58. Cadmi epitomator, vt notaui supra lib. I. cap. XXIII. §. 2. e *Clementis* VI. Strom. p. 629. Bionis dictum ad Theognidem refert *Plutarchus* de audiendis poetis p. 27. edit. Grotii. [Primus omnium philosophiam vario orationis flore vestiuit, iudice Eratosthene apud *Diogen. Laert.* IV. 52. et apud *Strabonem* lib. I. pag. 15. (p. 26. edit. Almel.) ad vtrumque locum vide Casaubon. et cl. *Seidel.* in fragm. Eratosthen. pag. X. De Bionis dicto, quod Plutarchus ad Theognidem male refert, vide *Bayle* in Diction. voc. *Bion* not. *M.* pag. 569. vbi a pag. 566. aliquot Biones recenset. Plures enumerant *Diogenes Laertius* IV. 58. et *Eudocia* in Violario p. 94. *Harl.*] Alius *Bion* iunior, cuius meminit *Laertius* in Menedemo II. 135. [*Bion* ad quem Chionis Platonici epistola.]

XIII. BOTON, Atheniensis, praeceptor Xenophanis fuit, teste Laertio IX. 18.

XIV. CHILO, Lacedaemonius, cuius *Epistolium* [suspectae fidei] *ad Periandrum* producit *Laertius* lib. I. sect. 73. *Elegiaco carmine* scripserat versus circiter ducentos. id. 68. Tria eius praecepta γνῶθι σεαυτὸν, μηδὲν ἄγαν, et ἐγγύα παρὰ δ' ἄτα, aureis literis fuere inscripta Delphis, teste *Plinio* VII. 32. Hist. [De eius praecepto, γνῶθι σεαυτὸν, quod alii Thaleti adtribuunt apud *Clement. Alexandr.* Strom. lib. I. p. 300. A. vide Menag. ad *Diog. Laert.* I. 40. *Ruhnken.* praefat. ad Hesychium, tom. II. p. VI. et in Auctario ad Hesych. ad p. 843. vbi promisit, se plura de huius prouerbii auctoribus dicturum esse ad Platonis scholiasten,

ccc) Conf. *Heumanni* Acta philos. tom. II. pag. 518 — 522. et pag. 530 — 532. *Harl.*

ddd) Vid. *Suid.* in voc. Βίαντος Πριην. δίκη. Plura apud *Diogen. Laert.* II. 82 sqq. ibique interprr. et *Eudoc.* pag. 93. *Harl.*

ſten, et *van Goens* in diſſertat. de Simonide p. 4 ſq. Prouerbium μηδὲν ἄγαν adhibuit *Terentius* Andr. I. 1. 33. vbi vid. Weſterhou. et illuſtrauit *Gabriel Groddeck* in binis diſputationibus, Dantiſci, 1709. adde *Heumanni* Acta philoſ. tom. II. p. 529 ſq. De eius vita muneribusque vid. *Brucker*. hiſt. crit. phil. I. p. 445 ſq. De Ethica Chilonis ſcripſit *I. Franc. Buddeus* diſputationem. *Harl.*] Alius *Chilo*, Lacedaemonius, iunior, praerogatiua generis regnum adfectans. *Polyb.* lib. IV. p. 47. *Chilo*, Eleus, de quo Pauſanias in Eleis pag. 384. *Chilo*, grammatiſta, Catonis maioris ſeruus, cuius meminit *Plutarch.* Catone Maiore pag. 348. Tzetzes etc. *Chilo*, Athleta Achiuus et alter Patarenſis, de quo idem Pauſanias: *Agrippa Curtius Chilo*, Coſ. Romanus, cuius *Diodorus Sic.* XII. 31. et *Chilo* Athenienſis, cuius meminit Aeſchines apud Harpocrationem. *Mallius Chilo* denique, ad quem Epiſtola Aureliani Imp. apud Vopiſcum cap. 23.

XV. a. CLEOBVLVS Lindius, atque, ſi Plutarchum audimus lib. de ει Delphico, Lindiorum eee) Tyrannus, a *Laertio* lib. I. 89. vbi vid. not. traditur ſcripſiſſe ᾄσματα et *griphos* verſibus hexametris ad ter mille. *Epigramma* eius in Midam, quod ab aliis male refertur ad Homerum, et aenigma fff) de anno, quod exſtat etiam in *Stobaei* Eclogis p. 15. *Epiſtoliumque ad Solonem*, refert *Laertius* I. 89 ſq. Inter ſcriptores rei ruſticae etiam laudatur Cleobulus quidam a Columella libro et capite primo. [conſ. *Heumanni* acta philoſ. tom. II. pag. 527 ſqq. *Eudocia* in Violario pag. 272. Cleobulae, Cleobuli filiae, tribuit, griphos et aenigma in annum, (quod in meo Diog. Laert. exemplo vir quidam doctus in nota, in margine manu ſcripta, vberius docteque explicat,) a Menagii interpretatione diſcedens. De *ethica Cleobuli Lindii Io. Franc. Buddeus* diſputat. ſcripſit et cum reſpoudente Phil. Guil. von dem Buſch ventilauit Halae Sax. 1699. 4. *Harl.*] Cleobulo vſus praeterea Plinius Hiſt. Naturalis ſcriptor in opere, vt videtur, Geographico. Fuit et *Cleobulus* quidam Sophiſta, Manichaei aequalis, cuius mentio in Actis Archelai p. 23. edit. Zacagnii et apud *Epiphanium* LXVI. 10. vbi praeterea memoratur Μάρσιππος quidam, qui in iisdem Actis eſt Menippus. De *Cleobulina*, Cleobuli Lindii filia, vide Menagium in mulierum Philoſopharum hiſtoria et quae a me notata ſunt ſupra cap. XV. §. 23. et 28. [P] [et ad priorem §. etiam de *Cleobulo.*]

[XV. b. DAMO, qui Socratis praeceptor fuiſſe dicitur. vid. plura de illo infra ad Socratem §. 30. *Harl.*]

XVI. DIAGORAS, patria Melius ggg), Philoſophus, Democriti ſeruus et auditor, Atheiſmi hhh) ab omnibus fere, (non ſine cauſa, vt videtur,) accuſatus iii), licet Chriſtiani quidam

eee) Hoc eſt Aeſymneta ſiue Prytanis in ciuitate δημοκρατουμένῃ. Vide *Perizonii* notas ad Aeliani III. 17. Var. et quae ſupra §. 4. obſeruaui de vocabulo Βασιλεύς.

fff) Confer ἄγαλμα Naturae apud Porphyr. fragmento de Styge.

ggg) In quibusdam libris male vocatur Μιλήσιος, quod ex compendio ſcriptionis Μλιος factum ſuſpicatur *Ioh. Clericus*, vir acutiſſimus parte 2. Artis Criticae p. 209. Ab huius Diagorae patria Μήλιος dicitur Socrates ab Ariſtophane in Nubibus, [v. 828. ibique ſchol. et not. et *Bayle* de illo ſcholio in Dict. voc. Diagoras not. *E.*] hoc eſt ἄθεος vt notat Scholiaſtes. Sic *Hipponem* Melium dici, notabo infra §. 29.

hhh. Vide *Mariangelum Bonifacium a Reuten* de Atheiſmo Diagorae et eruditiſſimi *Baelii* Lexicon in Diagora, [qui multus eſt de aetate, ſatis

quidam veteres excusandum illum esse existiment, et e recentioribus *Theoph. Raynaudus* tom. XII. Opp. pag. 411. [*M. Anton. Muret.* var. lection. lib. X. cap. 17.] ac *Gedofredus Arnoldus* parte II. Apologiae haeresium p. 598. Discessit Athenis, quo supplicium effugeret, Olympiade XCI. [Quod mysteria Cereris spreuit et euulgauit, deosque esse negauit, timore populi fugit ex Attica. Hinc Athenienses publice, praeconis voce, edixerunt, eum, qui Diagoram interficeret, esse accepturum vnum talentum argenti; vide *Diodor. Sic.* ad Olymp. XCI. 2. lib. XIII. 6. p. 546. ibique Wesseling. *Aristophan. Aues* 1073. ibique cel. Beckii notam. *Tatian.* orat. ad Graecos cap. 44. sect. 164. ibique Gesner. et Worth. p. 95 sq. coll. *Bayle* in Diagora, not. F. Atque *vnum* tantummodo talentum siue adducenti eum viuum, siue interficienti, promissum fuisse, ab Atheniensibus auctor est *Lysias* oratt. tom. I. p. 214. Reisk. At secundum alios ei, qui viuum illum adduceret, obtulerunt praemii loco duo talenta, vid. Schol. ad versum Aristoph. citatum, *Suidam* h. v. ibique Küster. et *Eudociam* pag. 137. quae exscripsit iunxitque schol. ad *Aristoph.* Au. 1073. et ad Ranas 323. vbi ex *Carteri* συναγωγῇ τῶν ψηφισμάτων notatur, Athenienses etiam Peloponnesios contra Diagoram excitasse. vide supra lib. II. cap. 15. n. 27. β inter lyricos poetas, pag. 119 sq. vbi plura dedi: et de priore Aristophanis versu *Palmerium* in Exercitatt. ad scriptores graecos pag. 757. Vtrumque et dithyrambicum poetam et philosophum fuisse vnum eundemque hominem, cum aliis suspicatur cl. *Tychsen.* in Biblioth. der alten Litteratur und Kunst, part. II. p. 17. — Diagoram exsilio damnatum ac proscriptum, atque in fuga multoties, tentato mari, naufragium esse passum, prodit *Athen.* XIII. p. 611. B. add. *Epiphan.* in Ancorato, cap. 130. p. 340. — *Milesius* male scriptum est apud *Plutarch.* de placitis philos. I. cap. 7. (sed correctum a *Bentleio* ad Callimachi fragm. nr. 87. tom. I. p. 458. edit. Ernesti, et recte receptum ὁ Μήλιος a cl. *Beckio* in huius libelli Plutarchei editione,) tum ab *Eustathio* comm. ad Homeri Od. γ΄. pag. 1473. qui tamen ad Dionysii Perieges. v. 530. recte scripsit Διαγόρας ὁ Μήλιος, (vide *Henr. Leonard. Schurzfleisch.* in program. Dionysius Longinus περὶ ὕψους ad fidem codicum a Iac. Tollio omissorum recensitus etc. Wittebergae, 1711. 4. p. 20 sq.) ab Eusebio et Theodoreto a Bentleio notatis. adde *Wesseling.* ad Diodorum Siculum lib. XI. 3. tom. I. pag. 405. — A crimine atheismi Diagoram quoque defenderunt *Ger. Io. Vossius* lib. I. de idol. gent. cap. I. pag. 2. et *I. Iac. Zimmermann.* epist. qua Euemerum Messenium et Diagoram Melium ab atheismo contra Plutarchum aliosque defendit, in Museo hist. phil. Bremensi, vol. I. part. IV. art. 3. adde *I. Franc. Buddei* theses de atheismo, pag. 72 sq. *Reimmann.* in hist. atheismi, p. 128.

fatis et erroribus eius.] Alii, Philosophi maxime veteres, quibus Atheismus iure, an iniuria impactus fuit, sunt Archagoras, Anaximander, Apollophanes, Aristagoras Melius, Aristocles, Auerroes, Bion Borysthenites, Callimachus, Carneades, Cinesias, Clitomachus, Critias, Daphidas, Democritus, Dicaearchus Messenius, Diogenes Phryx, Epicurus, Euemerus Tegeates, Gorgias, Hippias Eleus, Hippon Melius, Leucippus, Nicagoras Cyprius, Plinius Historiae Nat. scriptor, Prodicus Chius, Protagoras Abderita, Pyrrho et alii Sceptici; praeterea Sosias, [Eustath. ad Hom. Od. γ΄. p. 138.] Stilpo Megarensis, Strato Lampsacenus, Theodorus Cyrenaeus, Xenophanes. Fuere etiam, qui Anaxagoram, Ciceronem, Empedoclem, Euripidem, Heraclitum, Panaetium, Pythagoram, Socratem et alios eiusmodi arguerent, hoc nomine, sed minore longe, vt videtur, specie verisimilitudinis: [de quibus Io. Christoph. Wolf. Reimmann. Buddeus etc. saepius citati, fusius disputarunt.] *Lysippi* Epirotae Catalogus ἀσεβῶν memoratur in Scholiis ad Apollon. pag. 288.

iii) Γεγραφὼς περὶ θεῶν, ἃ μὴ τοῖς ἀκρωμένοις εὖ ἔχειν ἐδόκει. *Cyrill.* VI. in Iulian. pag. 189. *Harl.*

p. 128. 131. 175. et 177. *Tiedemann.* in: Geist der spekulativ. Philosophie pag. 384 sqq. eum omnino facit impietatis istius reum. *Harl.*] Eius scripta pridem deperdita haec memorantur:

Ἄσματα Lyrica. Hesych. Illustris et Suid.

Φρύγιοι λόγοι. *Tatian.* [orat. ad Graec. p. 96. edit. Worth. cuius notam consules,] qui Hesychio Illustri et Suidae sunt λόγοι ἀποπυργίζοντες. Vide, quae supra cap. IX. §. 6. [vol. I. pag. 626. et quae ibi adnotaui.]

Diagorae beneficio εὐνεμωτάτας fuisse Mantinenses et optimas leges a Nicodoro accepisse, docet *Aelianus* II. 22. et 23. Var. [conf. *Bayle* in voc. Diagoras not. *H.*] Lyncei Samii Epistola ad Diagoram laudatur ab Athenaeo. Fuit et alius *Diagoras*, Cyprius, Medicus, qui de rebus hortensibus scripsit, laudatus Plinio, Dioscoridi lib. IV. et Erotiano in Πεῤῥόνας. Omitto *Diagoram*, cui Eretrienses statuam posuere, de quo *Aristoteles* V. 6. de Rep. et Heraclides de Eretriensium politia; *Diagoram* item Rhodium, victorem Olympicum, de quo praeter Ciceronem, Plutarchum, Pausaniam Eliac. II. cap. 7. Gelliumque videnda Scholia ad Pindari Olymp. [VII. 31. 148. 150. et *Bayle* Dict. h. v. p. 280 sq. *Corsini* diss. agonist. Lips. 1752. p. 173. 204. 214. et 222.] *Diagorae* Melii sectatores memorat *Hieronymus* in Chronico Eusebiano, male, cum in Graeco Eusebii esset οἱ περὶ Διαγόραν, quod ex notissimo Graecismo reddendum erat *Diagoras.* Vide Scaligeri notas pag. 101.

XVII. DIOGENES Nachytennus F. Apolloniates [kkk]) Cretensis, Physicus, Anaximenis auditor fuit, teste Laertio, qui initium operis [?] eius adducit VI. 81. et IX. 57. Scripserat autem libros plures περὶ φύσεως, quorum secundum citat *Rufus Ephesius* apud *Galenum* 2. in VI. Epidem. tom. V. p. 473. quod eruditis ad Laertium et Hesychium illustrem interpretibus haud obseruatum. Hic *Diogenes* Sidonio carm. XV. v. 91. audit *iunior Collega Anaxagorae*, vt docet *Lipsius* lib. I. manuduct. Stoic. cap. 8. Sed idem sine necessitate sollicitat verba Laertii, quae bene se habent IX. 59. aerem ex Diogenis sententia, quam notauit etiam Hesychius illustris, esse γεννητικὸν τῶν κόσμων. Infinitos enim mundos statuebat his Diogenes, et aerem compotem rationis diuinae, atque, vt *Minucius Felix* cap. 19. et ante eum *Cicero* I. de natura Deor. cap. 12. testatur, Deum. Vide *Augustin* VIII. 2. de C. D. Sententiam eius de Nili incremento memorat Aristoteles lib. de Nilo. [Male visus est Mangey sibi deprehendisse hunc Diogenem apud *Philon.* de mundi immortalit. p. 650. edit. Turnebi, quum de Diogene Babylonio, philosopho Stoico, sermo sit, obseruante *Rossio* in Commentt. Laertian. pag. 145 sq. *Harl.*]

XVIII. DIOGENES (vt *Eusebii* in Chron. et *Epiphanii* tom. I. p. 1088. atque *Clementis* Codices I. Strom. p. 301.) siue (vt *Laertii* IX. 58.) DIOMENES Smyrnaeus, Nessae, siue Nessi Chii discipulus fuit, illius, qui audiuit Democritum. Cyrenaeum quoque habitum

kkk) Stephanus Byz. in Ἀπολλωνία. [*Eudocia* in Violar. p. 137. quae maximam partem ex Diogene Laert. IX. 57. exscripsit et plures Diogenes enumerauit: *Bayle* Dict. voc. Diogene, vol. II. p. 295 sq. vbi in not. A. refutat *Menagium* ad Diogen. Laert. IX. 58. arbitratum, Diogenem Smyrnaeum et Apolloniatem non fuisse diuersos. Vid. paragraph. sequentem. *Harl.*

tum a nonnullis, et eadem fenfiffe cum Protagora, Epiphanius dicto loco tradidit, neque caufam video, quare pro eodem fit habendus cum Diogene, de quo iam dixi, Apolloniate, licet ita fentire videam viros eruditos, *Meurfium* ad Hefych. pag. 146. et *Menagium* ad Laert. p. 423. Certe Laertius vtrumque diftinguit et patria et praeceptore, ne de nominis diuerfitate iam dicam. Diftinguit etiam Clemens Alexandrinus. *Fabric.* Menagium erraffe, vberius docet *Bayle*, vt in antecedenti nota ad §. XVIII. iam animaduertimus. *Diogenes* enim *Apolloniates* fuit difcipulus Anaximenis, (*Clemens Alexandr.* Protrept. pag. 42. C.) adeoque philofophus ionicus. *Diogenes* vero *Smyrnaeus* audiuit Metrodorum, atque Protagoram, atque adeo fuit philofophus eleaticus. (*Clem. Alex.* Strom. I. pag. 301.) adde *Bruckeri* hiftor. crit. phil. vol. I. pag. 514 fqq. vbi praeter ea Diogenis Apollon. difciplina placitaque exponuntur. *Harl.*

XIX. HIPPIAS, Eleus, Protagorae tempore, qui Democritum audiuerat, clarus, fed annis iunior fuit, vt referens ipfe inducitur apud Platonem. Difcipulus *Hegefidemi* lll) qui finem philofophiae fummumque bonum docuit effe αὐτάρκειαν, fiue animum, fua forte contentum, non philofophiae modo et liberalium artium, fed popularium quoque et fellulariarum mmm) ita peritus, vt nec annulo, nec vefte, nec vlla re vteretur, quam non manu fua confeciffet ipfe vel adparaffet: quemadmodum poft Platonem in Hippia maiore pag. 97. minor. pag. 231. et *Ciceronem* III. de Oratore cap. 32. tradit [*Philoftr.* lib. I. vit. Sophift. XI. p. 495. vbi vid. Olear.] *Lucianus* in defcriptione balnei Hippiae tom. II. p. 356. [cap. 3 fqq. tom. III. Reitz.] *Quinctilianus* XII. vlt. *Apuleius* II. Florid. et *Dio Chryfoft.* diff. LXXI. περὶ φιλοσόφου. Hippiae λόγοι ac ποιήματα ab eodem Dione memorantur; Poemata heroica, Tragoediae et Dithyrambi, a Platone: Ὀλυμπιονικῶν ἔλεγχος nnn) a Plutarcho in Numa fub init. [cap. 1. p. 277. edit. Reisk. quem vide: f. fecundum edit. Leopold. p. 266.] et a Scholiafte Theocriti IV. Idyll. λόγος εἰς Λυκοῦργον, a *Plutarch.* in Lycurgo, [P] [cap. 23. p. 215. Oper. tom. I. edit. Reisk. fiue p. 238. edit. Leopoldi, cuius notam conferes.] Τρωικὸς διάλογος a Philoftrato lib. I. de Sophiftis p. 503. [p. 495. edit. Olear.] vbi memoriam Hippiae ftupendam celebrat, quam tangit etiam *Aelianus* VI. 10. de animal. Proclum Naucratitam in dictione fua Ἱππιάζοντα notauit idem *Philoftratus* p. 600. [pag. 604. edit. Olear.] Fuit et *Hippias* tyrannus Athenienfis Pififtrati F. [vid. *Herodot.* V. cap. 91. et 94 fqq. et Valcken. not. pag. 424. edit. Weffel.] Atheis a quibusdam accenfitus, cuius nomen vel Gorgiae apud *Aelianum* II. 31. Var. reponendum pro Sofia, (fed ita etiam *Euftathius* ad Odyff. γ'. pag. 125.) Cafaubonus fufpicatur, denique *Hippias* Erythraeus, cuius δευτέραν τῆς πατρίδος ἱστορίαν laudat *Athenaeus* lib. VI. pag. 258.

XX. HIPPON,

lll) Suidas Ἱππίας, Διοπείθους, Ἠλεῖος, σοφιστὴς καὶ φιλόσοφος, μαθητὴς Ἡγησιδάμου, ὃς τέλος ὡρίζετο τὴν αὐτάρκειαν, non illius, vt puto, Hegefidemi Cythnii, qui citatur a Plinio et Solino cap. 12.

mmm) Confer, quae de *Iulio Caefare Bottifanga* Ianus Nicius Erythraeus II. 7. Pinacothec. De *Anna Schurmannia* Salmafius in Schurmanniae opufculis pag. 323 [*Morhof.* Polyhift. litter. lib. I. cap. 1. pag. 2.]

nnn) De hoc opere confer *Dodwellum* p. 19 fq. praelection. Cambden. *Fabr. Leopold.* ad Plutarchi Thefeum — Numam, p. 266. in V. L. not. i. *Harl.*

XX. HIPPON, Rheginus, cuius Physica dogmata ooo) perstringit liber Philosophumenon, qui exstat sub nomine Origenis p. 279. non diuersus forte est ab Hippone Pythagoreo, quem frequenter laudat Censorinus, et ab aliis Metapontinum, ab Aristoxeno, (quem secutus est Iamblichus,) Samium habitum testatur cap. 5. Praeter opus *Physicum*, quod respiciunt Aristoteles, Hermias, Nemesius, Sextus, Origenes, Censorinus, Plutarchus et alii, Hipponis dogmata referentes, scripserit etiam librum *περὶ τῶν λεγομένων τόπων φθείρειν τὰ ἐμπίπτοντα de locis, quae dicuntur perdere, quicquid in illa inciderit*, nisi apud *Antigonum Carystium* cap. 131. mirabil. pro Hippone legendum Hippys Rheginus, quae Vossii coniectura est p. 378. et 442. de Hist. Gr. Atheis accensitum Hipponem, constat ex *Simplicio* in I. de anima comment. 32. et *Alexandro Aphrodis.* ad I. Metaphys. 3. Aristot. tum ex *Clementis Alex.* protreptico pag. 15. [vbi tamen illum numero atheorum eximit.] et 36. *Aeliano* II. 31. Var. *Arnobio* lib. IV. pag. 147. et *Eustathio* ad Odyss. γ'. p. 135. etc. Hinc eidem Clementi et Arnobio Melius dicitur, non a patria, sed quod idem cum Diagora Melio Atheo sentiret. Alius fuit *Hippo*, Cratistotelis F. cuius ψήφισμα pro Zenone Citieo affert Laertius VII. 10.

XXI. LEVCIPPVS ppp), incerta patria, Zenonis Eleatae atque, vt *Tzetzes* II. Chil. v. 980. testatur, Melissi discipulus, et praeceptor Democriti qqq), scripsit Opus *Physicum*, ex quo dogmata

ooo) Aquam et ignem putauit esse rerum principia, vt testantur *Origenes*, [Philosoph. cap. XVI. vbi vid. Wolf. p. 104.] *Sextus* [Pyrrhon. hyp. II. cap. 4. sect. 30. vbi vid. Fabric. p. 135.] etc. siue aquam accedente calore ad generandum idoneam, *ὕδωρ γονοποιόν*, vt est apud *Hermiam* [p. 215. post Tatianum, vbi vid. Worth.] innuitque *Simplicius* in I. Physic pag. 4. non terram, quod ei tribuitur in Scholiis Graecis ad Hesiodi Theogoniam v. 116. p. 237. et in Obseruatt. Halens. tom. II. p. 433 sq. e *Gassendi* tom. I. Opp. pag. 236. [at Scholiasten cum Gassendo et auctore Obss. Hal. errasse, monet Fabricius ad locum Sexti citatum.] Ceterum *εὐτέλειαν διανοίας* in Hippone [male] arguit *Aristoteles* lib. I. cap. 3. Metaphys. adeoque post Thaletem summum virum ne memorandum quidem existimat, quod nihil singularis, aut eximii prodidisset. Sane terram, quantum Aristoteli innotuerat, non fuisse neque ab Hippone, neque ab vllo alio Philosopho celebri venditatam pro rerum omnium principio, diserte docet lib. I. Metaphys. cap. 7. *Fabric.* Plura vide in *Bruckeri* histor. crit. philos. vol. I. p. 1103 sq. adde *Iul. Caes. Bulengeri* Eclogarum ad Arnobium, (Tolosae 1612. 8) cap. 2. de anima, secundum placita vett. philosophorum, pag. 76 sq. De atheismo Hipponis vid. *Cleric.* biblioth. sel. tom. II. pag. 50. *Gundling.* in Gundlingiania part. XXII. p. 29. 157. *Buddeum* in thes. de atheismo I. §. 20. p. 79. *Reimmann.* hist. atheismi p. 147. 177. Crates ἐν Πανόπταις irrisit eum propter sententiam de igne, principio. vid. Schol. ad Aristoph. Nub. v. 96. *Harl.*

ppp) Alius *Leucippus*, de quo *Libanius* lib. I. epist. 35. Alius *Leucippus*, (aliis *Alcippus*,) Eresius, praeceptor Theophrasti. *Harl.*

qqq) Leucippum fuisse Zenonis auditorem, tradunt quidem *Diogenes Laert.* IX. cap. 6. (vbi de Leucippo agit,) segm. 30. (vbi Menagius de eius patria quaedam adtulit,) atque Pseudo-*Origenes* in Philosophum. cap. 12. (vbi pauca dabit Wolfius pag. 89.) at enim ob temporum rationes, et quod scholae eleaticae disciplinae plane opposita docuit placita, id parum verisimile videtur. Nam Zenone vix lustrum iunior fuit. Hoc vero certius est, eum declarari parentem doctrinae de atomis, quamquam *Posidonius*, Stoicus, testibus *Strabone* XVI. p. 757. et *Sexto Empir.* adu. Mathem. IX. sect. 363. a *Mocho*, Phoenice quodam, (de quo Fabricius ad Sexti locum p. 621. docte agit,) illam de atomis opinionem deducendam dixerit. adde de hac quaestione et de Leucippo eiusque philosophia *Huetium* in demonstrat. euangel. p. 88. *T. Burnet.* archaeolog. philos. lib. I. cap. 6. pag. 314. Amstel. 1694. *Bayle* Dict. voc. *Leucippe*, vol. III. p. 99 sqq. *Cudworth.* in syst. intell. cap. I. §. 6. tom. I. pag. 12. edit. Leidens. *Brucker.* (qui eum inter sectae eleaticae alumnos refert,) histor. crit. philos. tom. I. p. 1171 sqq. *Meiners.* hist. doctrinae de deo p. 341 sq.

dogmata eius repetunt Laertius IX. 30 sq. Aristoteles, Cicero, Plutarchus etc. Librum περὶ νῦ, ex quo [ꝑ] nonnulla profert *Stobaeus* Eclog. Phys. cap. VIII. p. 10. Theophrastus huic Leucippo etiam tribuit Democriti μέγαν διάκοσμον, vt notaui supra e *Laertii* IX. 46. [In libro, qui Aristoteli vulgo tribuitur, de Xenophane, Zenone, Gorgia, cap. 4. commemoratur Leucippi liber, Λόγοι inscriptus.] Quod vero apud *Laertium* X. 13. legas: ἀλλ' ὐδὲ Λεύκιππόν τινα γεγενῆσθαί φησι φιλόσοφον ὔτ' αὐτὸς (ὁ Ἐπίκυρος) ὔθ' Ἕρμαχος, non ita accipiendum est, quasi Epicurus et Hermachus negassent, vllum vnquam in rerum natura Leucippum exstitisse; sed ne verbulo quidem eius meminisse in suis scriptis, quasi numquam ille exstitisset, ita sibi omnia adscribebat Epicurus, quum certum sit, ipsum plurima Philosophiae suae capita Democrito, vt Democritum Leucippo, debuisse. Impugnat Leucippum *Lactantius* lib. de ira Dei cap. 10. [coll. *Bayle* Dict. voc. Leucippe, not. D.]

XXII. a. MELISSVS, Ithagenis F. Samiorum praetor, de quo *Plutarchus* in Pericle p. 166. et contra Colotem p. 1126. Parmenidis auditor, praeceptor Zenonis Eleatae et aequalis Heracliti, impugnatur a Platone in Theaeteto, Aristotele in Sophisticis Elenchis et alibi rrr). Scripserat *de Ente et Natura* librum, vt constat e *Simplicio* in III. de coelo, meminitque *Galenus* tom. V. edit. Basil. p. 1. et ex Alexandro Aphrodiseo notat Bessarion, qui praeter *Laertium* IX. 24. de Melissi dogmatibus videndus est lib. II. contra calumniatorem Platonis 11. Plura dat *Simplicius* ad Aristotelem. [*Simplicius* non solum fol. 15 b. memorat Melissi lib. περὶ φύσεως, ἢ περὶ τῦ ὄντος, sed fol. 22. b. quoque libr. περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς. Atqui cl. *Buhle* in comment. de ortu et progressu Pantheismi p. 14. animaduertit, primam fragmenti aristotelici de Xenophane, Zenone et Gorgia partem vsque ad cap. III. non de Xenophanis, sed de *Melissi* placitis agere: quod pateat non modo ex consensu placitorum, quae Aristoteles alibi Melisso adsignauit (auscult. physic. I. 4. tom. I. p. 449. A. Metaph. I. 5. tom. IV. pag. 270. C.) sed etiam ex eo, quod fragmentum ex Melissi libro de natura, a Simplicio fol. 22. b. exscriptum, prorsus eadem contineat, quae ab Aristotele, seu alio, quisquis tandem auctor fuerit, paullo breuius dicta sunt: id igitur est fragmentum praeclarum libri Aristotelis aduersus Melissum, a Diogene citati, et adhuc in deperditis habiti. *Harl.*] Meminit etiam Melissi *Hippocrates* lib. de natura humana tom. I. p. 264. eius dictum probans, quo sophistae σφᾶς αὐτὺς καταβάλλυσιν ἐν τοῖς ὀνόμασι τῶν λόγων αὐτέων ὑπὸ ἀσυνεσίης. Aristotelis librum πρὸς τὰ Μελίσσυ memorat *Laertius* V. 25. Fragmentum Melissi seruauit Aristocles apud *Eusebium* XIV. Praeparat. p. 757. Idem, ni fallor est, *Melissus*, quem laudat *Palaephatus* prooemio περὶ ἀπίςων, et Suidas in Γενητική, non aliena enim ab antiquo illo

p. 341 sq. *Tiedemanni* Geist der spekulativ. Philosophie cap. IX. p. 223 sqq. Pantheismi defensoribus adgregari nequit. *Harl.*

rrr) Floruit igitur circa Olymp. LXXXIV. Apollodoro teste apud *Diogenem Laert.* IX. 24. (vbi nostri is placita exponit, et conferendus est Menagius.) Superstes fuit Olymp. LXXXV. quod certum esse e rebus ab eo gestis in bello Samiorum cum Pericle, scribit *Dodwell.* in Exercitat. II. de aetate Pythagorae p. 220. Idem eleaticae sectae philosophus habetur. conf. *Sextus Empir.* Pyrrhon. hypot. lib. III. cap. 8. sect. 65. ibique Fabricii not. p. 145 sq. adu. mathem. X. cap. 2. sect. 46. *Cicer.* Acad. IV. 37. ibique Dauis. qui plura veterum loca, in his *Epiphanii* tom. I. p. 1087. diuersa narrantis, congessit, *Brucker.* hist. crit. philos. vol. I. p. 1166 sq. *Meiners.* hist. doctr. apud Graecos tom. I. pag. 716 sq. *Tiedemanni* Geist der spekulativen Philosophie pag. 377 sqq. *Harl.*

illo physico scriptore sententia vtroque loco legitur, licet Melissum, nescio quem, Euboicum notari putet praestantissimus Vossius et ad Palaephatum Cornelius Tollius. *Fulgentius* quidem, parum accuratus scriptor II. 16. Mytholog. Euboicum vocat Melissum physiologum, *qui omnium Physiologorum sententias*, (de animalibus puta, non de poetarum fabulis,) *disputauit.* Quae vero de cygno ibi profert, petita sunt e Melissi *libro de animalibus*, quem laudat Albertus Magnus, et a Plinio in Historia Nat. respici putat Ioh. Harduinus. Fuit et *Melissus* grammaticus, Maecenatis libertus, de quo viri docti ad Sueton. cap. 21. de Grammaticis, *Harduinus* ad Plinii XXVIII. sect. 17. et *Nic. Heinsius* ad Ouidii IV. 16. ex Ponto. Alius *Melissus* tibicen, cuius meminit *Plutarchus* pag. 582. de genio Socratis. In Libanii lib. epist. lat. IX. [p. 737. edit. Wolfii,] pro Melisso legendum Melito: „Socrates Anyto, non *Melito* [edit. *Melisso,*] non denique maledicenti Aristophani iratus est." [Atqui ipse *Libanius* epist. 289. p. 141. iniquum istum Socratis accusatorem recte adpellauit Melitum.]

XXII. b. METRODORVS, Chius, Democriti discipulus, ex cuius libro περὶ φύσεως exordium profert Aristocles apud *Eusebium* XIV. Praepar. pag. 765. Nesseae Chii discipulum fuisse eum, leges apud eumdem pag. 758. *Fabric.* — Fuit scepticus. Initium libri, qui est de natura, *Cicero* Academ. II. (al. IV.) 23. ita versum dedit: „Nego scire nos sciamusne aliquid, an nihil sciamus: ne id ipsum quidem nescire, aut scire: nec omnino, sitne aliquid, an nihil sit." Cum Democrito, quantum ex paucis fragmentis coniicere licet, de primis principiis, atomis etc. conspirat. — *Paene alter Epicurus* nominatur Metrodorus Epicureus. Atheniensis, (etiam Lampsacenus dictus, vid. infra lib. III. cap. 33. *Ionsium* de script. hist. phil. I. 20. 3. p. 126 sq. et *Menag.* ad Laert. X. 22. a Chio diuersus; sed a Pseudo-Plutarcho de placit. philos. Metrodori opiniones interdum ita memorantur, vt nescias, num Chium, an Epicureum habuerint auctorem aut patronum. vid. cl. *Meiners.* hist. doctrin. apud Graecos etc. tom. I. p. 747 sqq.) a *Cicerone* de Fin. B. et M. II. 28. Alius quoque *Metrodorus*, Scepsius, *Cicer.* Orat. II. 88. de quo vide *Plin.* VII. H. N. cap. et sect. 24. et ad eum *Harduin.* Emendat. 80. atque in indice auctorum, a Plinio memoratorum, h. v. de eius aetate. — De Metrodoro et Chio, et Atheniensi, pictore eodemque philosopho, et Stratonicensi plura dabit *Bayle* Dict. voc. *Metrodore* vbi pag. 385. (B.) contra Harduinum disputat. Plures enim fuerunt *Metrodori.* vid. *Ionsium* lib. I. cap. 20. 4. pag. 129 sq. edit. Dornii; vbi praeter Atheniensem, adhuc decem Metrodoros recenset philosophos. adde Menag. ad *Diogen. Laert.* X. 24. et indicem ad hanc bibliothecam gr. De iis, qui medici habebantur, vid. lib. VI. 9, 4. vol. XIII. p. 337. Fuit quoque *Metrodorus* poeta, (vid. lib. III. cap. 28. p. 721. vol. II. superioris edit.) *Metrodorus*, grammaticus, (vid. lib. VI. cap. 7. 5. vol. XII. p. 593.) De *Metrodoro Lampsaceno*, Anaxagorae amico, qui in libro de Homero ad allegoriam omnia retulit, vid. *Laert.* II. sect. 11. ibique Menag. et supra in Commentar. de Homero vel in Homerum deperditis, vol. I. p. 517. nec non *Heinium* de doctrinis et scriptis Anaxagorae, ex versione Hissmanni germanica in: Magazin für die Philosophie tom. V. p. 283 sq. *Harl.*

XXIII. MYSON, Cheneus, Lacedaemonius, laudatus Anacharsidi et Hipponacti: ac septem sapientibus a *Platone* in Protagora sss) et dehinc ab aliis adnumeratus, de quo *Laertius* eiusque

sss) Pag. 153. tom. II. edit. Bipont. vid. infra, ad Periandrum §. 25. *Harl.*

eiusque interpretes lib. I. ſect. 106. *Valeſius* ad excerpta Peireſc. pag. 41. et *Holſtenius* ad Stephanum Byz. in Χῖον, et Ἥραια. [ſ]

XXIV. NESSAS ſiue NESSVS, Chius, Democriti diſcipulus, cuius meminit Euſebius in Chron. et XIV. Praeparat. pag. 758. et Laertius IX. 58. Fuit hic Neſſus praeceptor *Metrodori Chii*, teſte eodem Euſebio: [de quo paullo ante egimus.]

XXV. PERIANDER, *Corinthius*, cum per quadraginta annos tyrannidem tenuiſſet, obiit quadrageſimo anno ante victum a Cyro Croeſum, hoc eſt Olymp. XLVIII. 4. ttt) Huius, an alterius *Ambraciotae* Periandri, (ſunt enim, qui hunc, non Corinthium tyrannum, aiunt ſeptem accenſendum ſapientibus,) fueruut ὑποθῆκαι εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον verſus heroici circiter bis mille, quarum meminit *Laertius* I. 79. et Suidas. Bina ſub Periandri nomine *Epiſtolia* idem Laertius [I. 99. et 100. vbi vide interpret.] ſeruauit, vnum *ad Sapientes*, Delphis congregatos, et alterum *ad Procleum*, Epidauriorum Tyrannum, cuius filiam Meliſſam in matrimonio Periander habuit: itemque Epiſtolam *Thraſybuli ad Periandrum* de conſilio, quod Periandro dediſſe tradit *Herodotus* V. 92. [vbi vid. Weſſeling. et Valcken. pag. 422 ſq.] Periandro quodam vſus ſe teſtatur *Plinius* libro V. Ob tyrannidem a multis expunctus eſt *Periander* e numero ſeptem ſapientum. Vide *Clementem* I. Strom. pag. 299. et *Lucian*. II. Verae Hiſt. tom. I. p. 674. [tom. II. p. 114. cap. 17. edit. Reitz. ibique not. M. du Soul.] vbi a campis quoque Elyſiis eum ſolum exſulare ſapientum fingit. Fuit et *Periander* Medicus quidam, non malus, ſed peſſimus poeta, de quo *Apoſtolius* III. 16. Prouerb. [*Plutarch*. in Lacon. apophthegm. vol. VI. Opp. pag. 819. Reisk.]

XXVI. PHERECYDES Syrii, ex Syro Iuſula, duo quibusdam fuiſſe videntur, vnus Aſtrologus, cuius fuerit Heliotropium uuu), de quo ſupra cap. VIII. nr. 3. praeceptor Thaletis a Tzetza dictus: et alter Theologus, praeceptor Pythagorae vvv). Ita e veteribus diſerte *Andron Epheſius* apud *Laertium* lib. I. ſect. 119. in quam ſententiam multa et inter ſe pugnantia diſputantur a *Salmaſio* ad Solin. p. 841 ſq. edit. Pariſ. [p. 590 ſqq. edit. Vltraiect.]

De

ttt) Conf. *Corſini* Faſt. attic. tom. III. p. 48. 61. 85. *Heraclidem* de politiis Graecor. in Gronouii theſ. antiqq. vol. V. p. 2826. edit. Ven. *Meurſium* de archontib. Athen. lib. I. cap. X. vol. IV. theſ. antiqq. graecar. Gronou. pag. 1168 ſq. edit. Venet. eumdem in lection. Attic. III. cap. 21. p. 1128. vol. V. antiqq. gr. Gron. *Vbbon. Emmii* deſcript. reipubl. Corinthiorum, in IV. vol. Theſ. antiqq. p. 527 ſq. *Eraſmi Vindingii* Hellen. p. 166 ſqq. vol. XI. eiusdem theſauri, et p. 365. de Periandro Ambraciotarum tyranno. *Bayle* Dict. voc. *Periander*, vol. III. p. 662 ſq. *Brucker*. hiſt. crit. philoſ. vol. I. p. 450 ſqq. In *Macarii* Ῥοδων. ſeptem ſapientum nomen, patria et dicta verſibus concluſa ſunt, (in Villoiſon. Anecd. gr. vol. II. pag. 78.) in his Periander numeratur ſapiens:

Ὃς καὶ Κόρινθον ἔναιε, χόλε κρατέων Περίανδρος.

Hic igitur omiſit *Myſona*, cui ſextum inter ſeptem Graeciae ſapientes locum tribuit *Plato* in Protagora p. 283. (p. 153. tom. II. Bipont.) et in illius locum cum aliis ſubſtituit Periandrum. conſ. *Io. Franc. Buddei* diſſ. Ethica Periandri Corinthii, Halae Magd. 1699. 4. (vbi is effata Periandri recenſet atque illuſtrat, et ab initio de Myſone breviter agit,) et *Larraeum* in hiſtor. VII. graec. ſapient. gallice edita, 1713. part. I. *Harl.*

uuu) Vid. cl. *Sturz*. p. 35 ſq. qui contra Fabricium diſputat. *Harl.*

vvv) Vid. *Brucker*. hiſt. crit. philoſ tom. I. p. 985. et 1000. qui duo Pherecydes comminiſci haud neceſſarium cenſet. *Harl.*

De Pherecyde, Pythagorae magistro, (qui ab altero forte haud diuersus fuit, licet ante Thaletem, atque adeo ante Olymp. LVIII. defunctus,) consulere iuuat spicilegium Antiquitatis *Laur. Begeri*, viri praestantissimi, nec sine insigni elegantiorum literarum iactura anno 1705. exstincti, p. 136 sq. et, qui imaginem Pherecydis itidem conspiciendam offert, *Iac. Gronouium* Thesauro antiq. gr. tomo 2. tab. XXXVII. *Fabric.*

EPIMETRON.

Multi viri docti diligenter, nec vero pari via parique fortuna versati sunt in illustranda historia Pherecydis, admodum obscura. Nobis quidem praecipue otium fecit cl. *Sturz.* Sed antea iuuat quosdam libros, in quibus de illo agitur sollertius, excitare. Praeter *Diogen. Laert.* I. 116 sqq. eiusque interpretes, *Cudworth.* in systema. intellect. I. p. 35. 269. 565. 794. not. Moshem. tum *Gerh. Io. Vossium* de historic. gr. I. 1. pag. 8 sq. praesertim IV. 4. p. 443 sqq. *Bruckerum* in histor. crit. philos. I. p. 982 sqq. Agatopistum Cromazianum (h. e. *Buonafede*) in historia philos. italice scripta, tom. II. cap. 22. pag. 98 sqq. edit. Venet. Stanleium aliosque scriptores historiae philosophiae, conferri possunt

Herm. von der Hardt (qui suum sensum sequitur,) *diss. de* Pherecyde *et Herodoto, Diodoro Siculo et Apollodoro, historicis vetustis, eorumque symbolico scribendi charactere,* in eius Aenigmatis prisci orbis, Helmstadii, 1723. fol.

Heinius in diss. sur Pherecyde, Philosophe de Syre, in Memoir. de l'academie royale des Sciences et B. L. de Berlin. 1749. 4. pag. 303—340.

Isaac. de Beausobre in Hist. des Manichéens, part. II. libr. I. cap. 7. qui §. 4. putat Pherecydem sua sumsisse a Phoenicibus eaque vicina fuisse Manichaeis; immo vero illum arcanos Chami libros, apud Phoenices sancte custoditos, nactum, suam inde efformasse theologiam: quae quidem lubrica vanaque opinio satis refutata est a Bruckero l. mem. pag. 983 sq. qui p. 984. *Iosephi* contra Apion. I. p. 1034. Aurel. Allobr. 1611. sententiam amplexus censet, Pherecydem in Aegypto suam didicisse philosophiam, et accedit *Tiedemann.* p. 156 sqq.

M. Io. Gothofr. Wintzeri Specimen obseruationum historico-litterarium, de orationis graecae et latinae solutae antiquitate, iisque, qui primi omnium eius habentur auctores, Cadmo Milesio, *Pherecyde Syro,* Hecataeo Milesio, Appio Claudio caeco. Ienae, 1740. 4. cap. I. §. 6. et cap. III. qui eius aetatem confert ad A. M. 4300. fin. vsque ad dimidium et quod excurrit 4400.

De la Nauze de aetate Pythagorae, in Mem. de Littérature — de l'acad. R. des I. et B. L. tom. XIV. germ. vers. in *Hissmanni* Magazin für die Philosophie, tom. II. p. 90 sqq. et *Freret* de eodem argumento, ibid. pag. 142 sqq. vers. german.

Diet. Tiedemann Griechenlands erste Philosophen, Lipsiae, 1780. 8. pag. 153 — 186. Inprimis laudari debet liber:

Pherecydis fragmenta, e variis scriptoribus collegit, emendauit, illustrauit. Commentationem (quae est veluti vberior explicatio Suidae in voc. Φερεκύδης.) *de Pherecyde vtroque et philosopho et historico praemisit, denique fragmenta Acusilai et indices adiecit Frider. Guil. Sturz.* Gerae, 1789. mai. 8.

Iure

Iure laudant diligentiam atque eruditionem in hoc libro conspicuam: quaedam tamen aliter explicant aut hinc inde dissentiunt ab doctiss. auctore, censores in ephem. litterar. Gotting. 1790. plag. 2. pag. 20 sqq. et in Allgem. Litteratur-Zeitung. 1790. nr. 122. mens. Maio. nec non in Annal. litterar. Helmstad. 1790. mens. Nou. pag. 424 sqq. Vixit Pherecydes ab Olymp. XXXXV. vsque ad LIX. aut LX. quo ann. aetatis LX. agens periisse dicitur. (vid. *Tied.mann.* pag 166.) *Dodwell.* in exercit. II. de aetate Pythagorae pag. 100 sqq. diligenter versatus est in aetate Pherecydis definienda, contra Bentleii rationes dimicans. Bentleium, qui adfirmat, Olymp. LIX. fatis concessisse Pherecydem, idemque obseruat e *Luciani* Macrobiis, (cap. 22. vbi vero vide I. H. Maium et Moys. du Soul,) illum annum, quo mortuus est, egisse LXXXV. hos vero annos, ab anno Olymp. LIX. 1. retrorsum supputatos, ad annum pertingere Olymp. XXXVII. 4. Bentleium igitur, putat *Dodwell.* confudisse historicum Pherecydem Lerium, cum Pherecyde, Syrio, Pythagorae magistro, et vtriusque aetatem amplissimis verbis designare studet. Pherecydi, Pythagorae magistro, cum Suida natalem adserit Olymp. XLV. De posteriore Pherecyde, Lerio vel Atheniensi, historico, loqui Lucianum arbitratur, illumque, coniicit, natum Olymp. LXXIV. 4. et sic annum aetatis LXXXV. absoluisse Olymp. XCV. 1. qui fuerit ei proinde fatalis. Comparat postea Laertii aliorumque narrationes et historiam illius aeui. *Simson.* in Chronico p. 584. de nostro agit, eiusque diem natalem incidere ait in Olymp. XLV. A. M. 3406. ante C. N. 597. V. C. 155. adde eumdem ad A. M. 3461. pag. 646 sq. de aetate Pherecydis aliisque, quae vere falsoque de illo narrari solent. *Corsinus* in Fast. attic. III. p. 113. et 115. *Laertium* I. 121. sequutus scribit, Pherecydem, Pythagorae praeceptorem, floruisse Olymp. LIX. et conspirare cum *Ciceronem* Tuscul. (I. 16. vbi consules Dauis.) qui, Pherecydes, ait, *fuit meo regnante gentili*, n. Seruio Tullio, qui Olymp. LXI. 4. ex viuis excessit, tum Eusebium, qui Pherecydem Olymp. LX. 2. floruisse prodidit. Adde *Vallars.* ad Hieronymi Chronic. Olymp. LIX. 4. quo anno positum est Pherecydis nomen, et *Schurzfleisch.* in Notitia biblioth. principal. Vinariens. Ienae, 1715. 4. p. 257. Brucker. cum Dodwello facit. *Sturz*, (vt infra de Pherecyde historico adnotabimus.) collato Luciani loco, p. 68. parum discedit a sententia et rationibus Dodwelli. *Nauze*, argumentis Dodwelli aliisque vsus, ita tamen, vt ab Dodwello recederet, confert ad Olymp. XXXV. (in versione Hissmanni german. p. 95. annus natalis 665. signatur:) *Freret* (p. 142 sqq. vers. Hissmann. multus est de aetate Pherecydis,) distinguit astrologum Pherecydem ab theologo, contra Nauze negat, Pherecydem, Pythagorae praeceptorem, iam vixisse Olymp. XXXV. post Dodwellum late persequitur, quae Pherecydes de excidio Magnesiorum (apud Diogenem Laert. et Eusebium, praep. euang. lib. X.) aliaque vaticinatus dicitur: ea ad Pherecydem Astrologum pertinere putat: praeceptorem igitur Pythagorae florere non potuisse intra XX. et XXX. Olymp. Sed Freret illas ipsas de vaticiniis historiolas, ad aniles fabulas refert: (adde cl. *Tiedemannum* p. 158 sqq.) quare ex illis Eratosthenes et Strabo, qui vnum tantum agnoscunt Pherecydem, refutari non possunt. (conf. Tiedemann. p. 170 sqq.) Freret contra Nauze disputat, num Pherecydes magister Pythagorae ac Thaletis esse potuerit et alias examinat quaestiones comparatque Suidam, qui natalem Pherec. ponit in Olymp. XLV. A. C. 600. conf. *Heyne* ad Apollodor. p. 992 sqq. et *Meiners.* hist. doctr. apud Graecos etc. tom. I. p. 342 sqq. et 354 sqq. et de mortis genere, quod alii aliter narrant, vid. *Tiedemann.* p. 162 sqq. *Tyrium Max.* diss. XIII. pag. 144. edit. II. Dauis. huiusque notam. *Sturz.* pag. 15 sqq. Fuerunt etiam, qui nostrum Sapientibus Graeciae adnumerarent. vid. *Clement. Alexandr.* Strom.

Strom. lib. I. pag. 299. D. — De eius doctrina vid. *Scipion. Aquilian.* de placit. philosophor. pag. 105. cum nota *Bruckeri*, et hunc in histor. crit. phil. l. c. *Tiedemannum*, (pag. 172 sqq.) *Heinium* l. c. *Sturz.* §. 8. et 9. p. 42 sqq. Heinius, quando suspicatur, Pherecydem ex ipsis Mosis libris, per mercatores Phoenicios in insulam Syrum delatis, hausisse, lepide errat. In eodem tamen errore iam versatus est *Guil. Irhouius* de Palingenesia veterum seu metempsychosi, sic dicta pythagorica, libri III. Amstel. 1733. 4. cap. II. pag. 224 sq. qui per Phoenicum ἀπόκρυφα βιβλία apud Suidam atque Hesychium illustrem intelligit libros veteris testamenti; quoniam per Phoenices nonnumquam innuantur Hebraei; tum quia Isidorus apud Clementem Alex. auctor sit, Pherecydem sua didicisse ex prophetia Chami; denique quoniam ea, quae hic et illic a Pherecyde obscure atque allegorice dicta scriptaque offendamus, non penitus abhorrere ab historia mosaica videantur. At tam presse, quam acute refutatus est a *Gottlieb. Wernsdorfio*, (postea Professore Dantiscano,) in disp. de Metempsychosi veterum, non figurate, sed proprie intelligenda, Wittebergae, 1741. 4. §. 17. pag. 34 sqq. Atqui prophetia Chami non fert aetatem tantam, quae ad tempora philosophi illius accederet, sed conficta est recentioribus temporibus a Iudaeo quodam hellenista aut christiano haeretico. vid. *Fabricii* codic. pseudepigraphum V. T. tom. I. pag. 291 sqq. et, quem citat quoque Wernsdorfius, *Io. Franc. Buddeum* in histor. ecclef. V. T. tom. I. pag. 201. — *Cicero* Tuscul. disput. I. 16. (vbi vid. Dauis.) *quod*, ait, *litteris exstet, Pherecydes Syrius primum dixit, animos esse hominum sempiternos. Lactantius*, institut. lib. VII. 7. 12. (vbi vid. Bünem.) tantum, *immortales*, inquit, *esse animas* Pherecydes *et Plato disputauerunt*. Nolo equidem hic inquirere, num Pherecydes primus docuerit doctrinam de animi perennitate; vtque diu ante illum in mysteriis et ἱεροῖς λόγοις illam fuisse notam concedo: neque hic vacat, inuestigare, vnde a vero dei cultu alieni illam acceperint, qua de re plures, vt *Ioach. Oporin.* in historia critica doctrinae de immortalitate mortalium, Hamburgi, 1735. 8. et de Pherecyde nostro p. 6. 9. et alibi. *A. W. Franz.* in: Kritische Geschichte der Lehre von der Unsterblichkeit der Seelen etc. Lubec. 1747. 8. aliique in *(Nic. Aug. Herrich.)* Sylloge scriptorum de spiritibus puris et animabus humanis etc. Ratisbonae, 1790. excitati egerunt, et ego in Opusculis pag. 139 sqq. meam dixi sententiam: sed, num ex eo, quod ante Pherecydem illa doctrina fuerit cognita, sit in loco Ciceronis metempsychosis loco perennitatis substituenda, vt censuit cl. *Meiners.* in historia doctrinarum apud Graecos etc. tom. I. p. 151. not. aut cum cl. *Sturz.* l. c. p. 14. dogma de metempsychosi, (cuius ignarum fuisse Pherecydem, ostendere studuit Irhovius, aliis negantibus,) intelligendum sit, equidem dubito. Nam Cicero nouerat mysteria, eaque memorarat: sed ex eo, quod scripsit, *quod litteris exstet*, is sensus loci exsistit: Pherecydem primum fuisse, qui doctrinam illam de animi immortalitate litteris mandaret. *Freret* p. 149. vers. Hissmann. ita interpretatur, Pherecydem fuisse primum, qui illam opinionem inter placita philosophiae reciperet, et Ciceronem illam antiquissimam scripto consignatam adducere. De transmigratione animorum plura iam adtuli ad Pythagoram, vol. I. p. 772. 774 sqq. Pherecydes, quamquam homo fuit sagax et doctus, tamen, quae quidem plurium antiquissimorum philosophorum erat consuetudo, ad maiorem famam atque auctoritatem, praecipue apud rudes imperitosque, consequendam, haud raro parum aberat ab ardelionis nomine et vanitatis culpa. Sic iactitabat vsum cum diis et alia, quae ex Diogene Laertio et aliis scriptoribus collegerunt *Heinius* p. 313. etc. atque *Sturz.* pag. 37 sqq. *Harl.*

Scriptum

Scriptum huius Pherecydis, quem nullo praeceptore visum, sed Phoenicum arcana scripta euoluisse Suidas [temerarie putat, et] refert, fuit:

Περὶ φύσεως καὶ θεῶν www), quo de argumento primus Graecis eum scripsisse ait *Theopompus* apud *Laertium* lib. I. sect. 127. [conf. *Menag.* ad Diogen. Laert. lib. I. sect. 116. conciliantem cum hac narratione aliam apud Laertium aliosque, Thaletem primum scripsisse de illo argumento. adde cl. *Sturz.* p. 44. etc.] Initium eiusdem libri, (non Genealogici operis, a Pherecyde Atheniensi scripti, vt [?] Salmasius suspicabatur,) adfert idem sect. 119. vnde prosa eum scripsisse constat, quod etiam diserte testantur [*Strabo* X. p. 487. *Plin.* VII. 56. *Suidas* in Φερεκύδης.] Apuleius et alii xxx), licet ποιητὴν vocet *Maximus Tyrius* diss. 29. [diss. X. pag. 107. edit. II. Dauis. cuius notam conferes p. 532. et Marklandi not. p. 669.] qua de re dixi lib. I. cap. 1. [n. quamquam non vsus est metrica oratione, a poetica tamen dicendi ratione non discessit.]

Epistola sub Pherecydis nomine ad Thaletem legitur apud *Laertium* lib. I. sect. 122. qua morti vicinus scripta sua de Theologia ipsi committit, si videatur, euulganda. [Sed tota epistola spirat fraudem, eamque esse fictam, docet *Salmasius* Exerc. Plin. p. 842 sqq. adde *Sturz.* pag. 28.]

Fabulae, a Pherecyde scriptae, memorantur Abulpharaio p. 53. *Pharathudis auctor fabularum, praeceptor Pythagorae.* Fortassis quoniam Theogoniam refertam commentis poetarum ad Pherecydem Syrium retulit, vt facit etiam Suidas.

Fuit et *Pherecydes* alter non multo iunior Atheniensis, auctor Theogoniae yyy), in decem libros tributae, qui Historicus [apud *Euseb.* in Chron. Olymp. LXXXI. 1. pag. 169. ad quem annum is retulit historicum,] et γενεαλόγος [*Dionys. Halic.* Antiqq. I. 13. aliisque] dicitur veteribus. Collegisse etiam Orphei scripta, et scripsisse αὐτόχθονας siue περὶ τῆς Ἀττικῆς ἀρχαιολογίας libros decem et Παραινέσεις carmine heroico. Ab hoc Pherecyde Atheniensi diuersum tertium *Pherecydem Lerium* agnoscit Suidas, qui scripserit tum alia, tum περὶ

www) Θεολογίαν et opus obscure scriptum vocat *Clemens Alex.* Strom. V. p. 571. edit. Sylburgii, et VI. p. 642. vbi scribit, quaecumque Pherec. allegorice ἐθεολόγησεν, e Chami prophetia eum desumsisse. adde *Tiedemann.* p. 167 sqq. p. 171 sq. inprimis cl. *Sturz.* pag. 29 sqq. qui in loco Suidae pro Ἑπτάμυχος, (qui quasi fuisset libri titulus) malit Δεκάμυχος, vel potius ἐν βιβλίοις ἑπτά. Is tamen quum scriberet p. 31. librum illum superfuisse adhuc aetate Suidae, refutatur a censore in Götting. ephem. litter. qui praeter ea opinatur, in Suidae loco de Pherecyde verba, ἔστι δὲ Θεολογία ἐν βιβλίοις δέκα — — διαδοχὰς esse adficta ex alio scriptore, qui vtrumque Pherecydem miscuit; Celsi autem testimonium apud Origen. contra Celsum I. p. 14. esse suspectum, propter testimonium de spurio Zoroastris opere. *Harl.*

xxx) Conf. *Henr. Leonh. Schurzfleisch.* progr. Dionys. Longinus περὶ ὕψους ad fidem codd. — — recensitus etc. Witteberg. 1711. cap. 8. p. 48. *Harl.*

yyy) Suidas hoc opus parum verisimiliter tribuit Pherecydi Syrio. ἔστι δὲ ἅπαντα, ἃ συνέγραψε ταῦτα· ἑπτάμυχος ἤτοι Θεοκρασία ἢ Θεογονία, ἔστι δὲ Θεολογία ἐν βιβλίοις δέκα, ἔχουσα γένεσιν καὶ διαδοχάς. At cum Pherecyden γενεαλόγον a Syrio distinguit Eratosthenes apud Laert. *Fabric.* v. not. paullo ante positam. Nec vero recte potest vocari *theogonia:* quamquam multa ex mythologia philosophica, adeoque de heroibus diisque, fuerint admixta; nisi is titulus, a grammaticis forsan profectus, a nobiliore parte, et quod a deorum heroumque ortu auspicium operis sumtum sit, ductus videatur. conf. *Salmas.* Exerc. Plin. p. 594. E. etc. *Harl.*

περὶ Λέρυ, περὶ Ἰφιγενείας et περὶ τῶν Διονύσυ ἑορτῶν. Sed eumdem esse cum Atheniensi, disputat *Vossius*, quem vide lib. IV. de hist. Gr. cap. 4 [cui adsentitur Tiedemann. pag. 169 sq.] vide etiam *Salmasium* loco laudato commentarii ad Solin. [pag. 590. edit. Vltraiect.] et *Meursium* ad Helladii Chrestomath. pag. 58. *Fabric.* Vossii sententiae subscribit quoque cl. *Sturz.* pag. 63 sq. qui a pag. 62. de hoc Pherecyde Atheniensi, eius aetate et confusione nominum, opereque istius genealogico agit vberius et docet contra viros doctos, *Vossium* de hist. gr. p. 444. et cl. *Heynium* ad Apollod. p. 809. 923. et 994. historicum lucem adspexisse tertio fere anno post Herodotum, Olymp. LXXII. 1. natum, quinto decimo post Hellanicum. Tum p. 67 sq. existimat, locum Luciani, supra in epimetro laudatum, de Pherecyde historico esse accipiendum; hinc, si illius narratio, Pherecydem vixisse octoginta quinque annos, vera sit, adparere, eum esse mortuum Olymp. XCVI. 1. Quod vero apud Etymol. M. laudatur Φερεκύδης ἐν τοῖς Αὐτόχθοσιν et apud Suidam, quem, quibusdam mutatis, exscripsit *Eudocia* p. 421. dicitur scripsisse Αὐτόχθονας· ἔςι δὲ περὶ τῆς Ἀττικῆς ἀρχαιολογίας ἐν βιβλίοις δέκα, cel. *Heyne* ad Apollodori biblioth. pag. 995. apud Etymol. M. cum Sylburgio censet, reponendum esse Φερεκράτης, et verba Suidae esse contaminata. Cl. *Sturz.* postquam p. 70. erudite quidem ornauerat Heynianam suspicionem, opinatus tamen est, apud Suidam voc. Ἱςορίας esse omissam, aut Αὐτόχθονας mutandum in Ἱςορίας, aut omnino rescribendum ἔγραψε περὶ τῆς ἀττικῆς ἀρχαιολογίας. Equidem putem, iam in antiquioribus exemplaribus siue Suidae, siue alius scriptoris, ex quo sua is compilauit, voc. Αὐτόχθονας a docto quodam interprete fuisse adscriptum orae, vt ex mente sua tempora, de quibus agitur, curatius signaret; et deinceps interpretamentum, omissa vera lectione, in contextum irrepsisse, alium autem siue interpretem, siue doctum librarium, vt explicaret vim vocabuli αὐτόχθονας, addidisse ἔςι δὲ περὶ τῆς Ἀττικῆς ἀρχαιολογίας ἐν βιβλίοις δέκα. At id si durius forsan videbitur, suspicari licet, priscam fuisse scripturam ἔγραψεν ἱςορίας ἢ περὶ τῆς Ἀτ. ἀρχ. ἐν β. δέκα. Nam veteres grammatici citant libros. At enim, *decem* libris constitisse illud opus, in quo etiam mythologia, potissimum historica, pertractata fuit, (v. *Sturz.* p. 72 sq.) potest dubitari. Certe in Schol. ad Apollon. Rhod. IV. 1091. legitur ἐν δωδεκάτῳ, at apud *Phauorin.* voc. Ἀκρίσιος, et apud *Eudociam* in Violar. pag. 32. περὶ Ἀκρισίυ, quae consentit cum Phauorini lectionibus, (ita, vt vel Phauorinus exscripserit Eudociam, vel compilator operis, Ἰωνιά, Phauorinum.) exstat ἐν δωδεκάτῃ, scil. ἱςορίᾳ (vti saepe citatur: sic plene ab Schol. Apollon. I. 741. Φερεκύδης ἐν τῇ δεκάτῃ ἱςορίᾳ. promiscue enim laudatur liber, modo voc. βιβλίον, modo voc. ἱςορία omisso. Apud Schol. Apollon. II. 271. Φερεκ. ἐν ἕκτῃ, et apud eumdem ad IIII. 156. Φερεκ. ἐν ἑβδόμῳ. Saepius, nulla libri mentione facta, verba Pherecydis ponuntur: exempla videbis in fragmentis illius, a cl. Sturzio diligenter collectis docteque explicitis.) Suidas igitur, qui duo Pherecydas confudit, vitio laborare videtur. — Quod Pherec. dicitur a Suida *Orphica collegisse*, (ὃν λόγος τὰ Ὀρφέως συναγαγεῖν, apud Eudociam vero p. 421. ὃς λέγεται ὅτι συνήγαγε τὰ Ὀρφέως.) id ipsam probabilitatem historiae in suspicionem adducit. Sin vero haud falsa ducitur illa historia; intelligi potest, vel Pherecydem Atheniensem versiculos Orphei passim sparsos, aut ore traditos collegisse, atque operi suo immiscuisse: vel Pherecydem Syrium, (a Suida aliisque confusum cum altero.) Orphei de rebus philosophicis placita passim laudata, aut alias cognita, etiamsi non scripta, coegisse. conf. *Freret* p. 143. verf. Hissmann. is vero rem ita intelligit, a Pherecyde Orphica collecta fuisse. *Harl.*

XXVII. PIT-

XXVII. PITTACVS, Mitylenaeus, qui Olymp. LII. 3. zzz) obiit et Pherecydis praeceptor fuit aaaa), a Rep. abstinuisse, pariter vt Bias ac Thales, traditur a Platone in Hippia maiore, sub init. quamquam a Mitylenaeis creatum tyrannum referunt alii, vt *Plutarchus* in Solone p. 85. Scripserat teste *Laertio* lib. I. sect. 79. et Suida, ἐλεγεῖα ἔπη DC. et *De legibus*, *ad ciues* librum, soluta oratione. Legem eius, qua ab ebriis duplicem poenam repetiit, memorat *Alexander Aphrodisiensis* IV. 29. ἀποριῶν καὶ λύσεων, et Anonymus in Scholiis ad Aristotelis Rhetorica p. 49. Apophthegma Pittaci ad Amphiaraum vatem, qui oblatas ab ipso opes recipere nolebat, σὺ δ' ἔπω χρυσῶν ἔρωτος ἐγεύσω, ἢ γὰρ ἂν χεῖρας ἑτοίμας εἶχες λαβεῖν, adnotauit idem Anonymus p. 38. Ab Alcaeo poeta verbibus quamlibet proscissus bbbb), communi tamen voce septem sapientibus accenseri meruit cccc), et singularem modestiae atque abstinentiae tulit laudem, quod non modo modicas facultates immen-

zzz) De aetate Pittaci non omnes consentiunt: atque b. *Richterus* supra in hoc volumine pag. 37. not. 77. multos viros doctos iam laudauit. Conf. *Diogen. Laert.* I. cap. IV. a sect. 74. ibique Menagii notas. Secundum igitur *Diogen.* sect. 79. floruit maxime circa XLII. Olympiadem: mortuus autem est sub Aristomene, Olymp. LII. 3. quum vixisset supra annos septuaginta, iam totus senio confectus. Hinc *Freret* in Hissmanni Magazin, tom. II. p. 150. conicit, Pittacum editum fuisse in lucem eire. ante C. N. 639. Quia autem *Lucian.* in Macrobiis cap. 18. tom. III. p. 221. Reitz. tradidit, eum centum annos vixisse, *Meursius* de archontibus athen. lib. I. cap. 14. comprobante *Menagio* ad Diogenem p. 47. in Diogene malit legere ἐγδοήκοντα, LXXX. annos, loco ἑβδομήκοντα, LXX. ann. Luciani narratio si vera est, *Nauze* vol. II. p. 91. not. in vita Pythagorae, in *Hissmanni* Magazin qui Luciano et *Herodoto*, Pittacum cum Croeso loquentem inducenti I. cap. 27. maiorem tribuit fidem, Pittacum putat, natum esse a. C. N. 649. et vita defunctum a. C. N. 549. Sed Pittaci diem natalem incidisse in Olymp. XXVII. *Corsini* Fast. attic. III. p. 56. duce Luciano censet. *Suidas* tamen in voc. Πιττακός scribit, illum natum esse Olymp. XXXII. atque ad eamdem Olympiadem f. A. M. 3353. ante Ch. N. 650. V. C. CII. refert *Simson.* in Chron. p. 555. atque, emendatione Meursii in Diogene adoptata, annum mortis confert ad Olymp. LII. 3. A. M. 3435. A. C. 568. V. C. 184. ann. aet. 82. At Olymp. XLVII. ½. secundum *Corsin.* l. c. p. 81. aut, indice *Simsonio* p. 575. Olymp. XLIII. 3. A. M. 3398. ante Chr. 605. V. C. 147. Mitylenaeos rexit, non qua tyrannus, sed vt rempublicam constitueret, aut vt iniuriam aliorum depelleret. Hinc quodammodo dici potuit, a republica abstinuisse. Sic eum Mitylenaei imperatorem delegerunt aduersus exsules, quos ciuitate eiecerant, et quorum duces erant Alcaeus poeta eiusque frater Antimenides. vid. *Aristotel.* Politic. III. cap. 10. de qua re aliisque rebus, ad Pittacum pertinentibus, copiosus est *Simson.* l. c. vbi vid. notam Wesselingii, contra *Schurzfleischium* in Notit. biblioth. Vinar. pag. 248. disputantis. Res, quam *Strabo* XIII. pag. 696. *Polyaenus* strategem. I. cap. 25. et Diogenes Laert. in Pittaco fusius narrant, ita se habuit: Atheniensibus et Mitylenaeis de Sigaeo dimicantibus, quum Phrynon, dux Atheniensium, Pittacum Mitylenaeorum ducem ad certamen prouocasset singulare, hic reti, sub scuto occultato, eum comprehensum tridente ac pugione confodit. *Herodotum* vero, quod lib. V. cap. 95. vbi p. 425. vide doctam Valckenaerii notam, contentione illa memorata, caedem Phrynonis, callida arte a Pittaco peractam, tacuit, ideo reprehendit Plutarchus, in lib. de malignitate Herodoti. Schurzfleischium igitur, qui Plutarchum, non recte collatum aut intellectum notarat, refutauit Wesselingius. Idem Pittacus Olymp. XLII. A. M. 3393. ante Chr. 610. V. C. 142. Melanchrum Mitylenaeorum tyrannum expulit. vid. *Simson.* p. 571. — *Ethicam Pittaci Mitylenaei* in singulari disput. explicuit *I. Franc. Buddeus*, Halae Magdeb. 1699. 4. *Harl.*

aaaa) Id improbabile videtur *Bruckero* hist. crit. phil I. pag. 983. *Harl.*

bbbb) Vid. supra lib. II. cap. 15. nr. IX. ibique notae ff finem pag. 85. *Harl.*

cccc) Vid. *Platon.* in Protagora p. 153. tom. III. edit. Bipont. vbi Plato multus est de Pittaco, et vsque ad p. 162. contra plura illius placita disputat. *Harl.*

sis opibus, sed et vitam priuatam praetulerit tyrannidi. Vide *Isidorum Pelus.* lib. V. epist. 6. [P] *Epistolium*, quod sub Pittaci nomine ad Croesum legitur in *Laertii* lib. I. sect. 81. vel temporum ratio suadet suppositum esse, cum Croesus regnare coeperit Olymp. LV. 3. duodecim post Pittaci mortem annis. At responderi potest, binos fuisse Pittacos, et Mitylenaeum legislatorem a priore distinguendum, et aetate iuniorem. Laertius e Fauorino et Demetrii Magnesii Homonymis: ἐγέγονε δὲ καὶ ἕτερος Πιττακὸς νομοθέτης ὡς καὶ μικρὸς προσηγορεύθη. Pittaci imaginem videbis, vbi lubebit, apud Fuluium Vrsinum et in Laertio Wetsteniano, tum in Iac. Gronouii thesauro Antiqq. Gr. tom. II. tab. XXXII. [et in numis Mityl. apud Harduin. pag. 582. de numis vrbium illustratis.]

XXVIII. PROTAGORAS, Abderites e baiulo dddd) Democriti auditor, σοφία dictus et λόγος eeee), cum et philosophiae et eloquentiae dedisset operam, claruit circa Olymp. LXXXIV. ffff) Discipulos habuit complures, e quibus *Antimoerum* Mendaeum celebrat Plato,

dddd) Hinc Epicuri scomma Laert. X. 8. vid. *Athen.* VIII. p. 354. [Sed Democriti auditor non videtur fuisse. conf. *Meiners.* hist. doctrinar. apud Graecos, II. p. 174.]

eeee) Vide ad Aelian. IV. 20. Var.

ffff) *Larcher.* in Chronol. Herod. p. 584. ex Eusebio colligit, Protagoram floruisse Olymp. LXXXIV. 1. ante C. N. 443. V. C. 311. *Simson.* in Chron. pag. 755. refert ad Olymp. LXXXIV. 3. A. M. 3563. ante C. N. 440. ibique Wesseling. in nota verba *Philostrati* lib. I. vit. Sophist. 10. νήσους ἐξ ἠπείρων ἀμείβων interpretatur, Protagoram in mari esse submersum, *quum frequenter ex continenti in insulas traiiceret:* Olearius enim minus recte verterat, *ex Epiro in insulas transmissurus.* Eum Democriti auditorem fuisse, (quod quidem *A. Gellius*, N. A. lib. V. cap. 3. latius enarrat,) incertum esse videtur cel. *Tiedemanno* in: Geist der spekulativen Philosophie, (vbi cap. XV. persequitur vitam et dogmata Protagorae,) pag. 350 sq. isque opinatur, Protagoram disciplina Heraclitea primum et potissimum fuisse eruditum. Post Zenonem princeps et clarissimus fuit, qui de re qualibet in vtramque partem disputaret, ideoque dici potuit inuenisse τοὺς ἐριστικοὺς λόγους (*Eudocia* p. 356. et de iis vid. *Meiners.* histor. doctr. apud Graec. II. pag. 210.) et primus fuit, qui (teste *Platone* in Protagora, tom. III. Opp. edit. Bipont. pag. 166. coll. pag. 99. et 101.) se palam per omnem Graeciam, quasi publico quodam praeconio, *Sophistam* nominaret, se declararet doctrinae virtutisque magistrum, et primus mercedem artificii istius exposceret: quod inceptum atque institutum haud immerito comprobat *Philostratus* de vitis Sophist. I. nr. 10. pag. 494. vbi vide Olearium. adde *Diodor. Sicul.* XII. pag. 514. *Isocrat.* Hel. Encom. II. 115. Zeno quidem, (teste eodem *Platone*, Alcib. I. p. 36. tom. V.) Pythodorum Isolochi et Calliam Calliadae filios familiaritate σοφοὺς καὶ ἐλλογίμους reddidisse, et ab vtroque accepisse centum minas dicitur; sed neque pactus fuisse videtur mercedem, neque palam professus, se, praescripto disciplinae pretio capto, docere velle artem suam. Contra Protagoras vbique et palam mercede accepta, copiam sui fecit, et primus semet ipse nominauit sophistam. adde *Platon.* Protagoram, de mercede, pag. 122 sq. et locum classicum apud *Platonem* in Menone, vol. IV. edit. Bipont. p. 371 sq. vbi inter alia Socrates dicit, se nouisse virum vnum, Protagoram, qui plures ob hanc sapientiam, n. sophisticam et professionem, se docturum sapientiam et virtutem, quicunque illam velit discere, praescripto disciplinae pretio dato, pecunias cumulauerit, quam aut Phidias aut decem alii sculptores; addit vero: Protagoram annos plus quam quadraginta, quum id nemo in Graecia vniuersa animaduerteret, familiares suos peruertisse, deterioresque, quam acciperet, reddidisse; se autem (Socratem,) putare, Protagoram vita decessisse natum annos paene septuaginta, quadraginta vero in hac arte versatum, ac per omne illud tempus vsque in hanc diem (n. colloquii) clarum exstitisse. Iunxit vero Protagoras litteras bonas, poesin atque eloquentiam, cum arte disputandi; et in scholis, (quas pulcre salseque describit Socrates in *Platonis* Protagora p. 96 sqq. tom. III. edit. Bipont.) mercede capta, interpretatus est *Simonidis* aliorumque carmina, narrante id *Themistio* orat. XXIII. pro Sophistis

Plato, [in Protag. pag. 96. tom. III. Bipont.] et Hecataeum Milesium, Suidas in Ἑκαταῖος. [item Prodicum Ceum. vid. *Brucker.* hist. crit. phil. tom. I. p. 1201. (vbi acta et placita Protagorae enarrantur,) not. *b.*] *Leges* scripsit Thuriis, teste *Heraclide* apud *Laertium* IX. 50. [gggg]) Praeterea composuit *librum de Diis*, cuius initio, (ex Magorum Persarum disciplina, si credimus *Philostrato* I. de Sophist. pag. 498. [p. 494. Olear.] professus est, se nescire, εἴθ' ὡς εἰσὶν, εἴθ' ὡς οὐκ εἰσιν, εἴθ' ὁποῖοι τινες ἰδέαν [hhhh]). *Euseb.* XIV. Praeparat. p. 720. et 766. Confer *Leopardum* XI. 11. emendat. *Woueranum* ad Minucii Felicis Octauium p. 8. et *Menagium* ad Laert. p. 420. Apud *Valerium Max.* lib. I. cap. 1. extern. 7. pro *Diagorae* nomine recte *Protagorae* agnoscit MS. codex Petauianus, quem penes If. Vossium inspexit Marq. Gudius ὁ μακαρίτης. [atque *Protagoram* in textum Valerii Max. recepit Torrenius, cuius notam consules, p. 37.] Sed et apud *Sarisberiensem* V. 4. Policratici p. 222. pro *Pythagorae* nomine legendum *Protagorae.* Verba haec sunt: *Sed forte quid de natura Deorum sentiret, in auribus corrupti populi proloqui non audebat,* (Plutarchus) *qui legeret, combustos esse libros philosophi Protagorae, et ipsum actum esse in exilium ab Atheniensibus, eo quod dubitauerat, an de Diis vera essent, quae vulgo dicebantur.* Plures libros de Diis scripsisse, colligas

phistis p. 289. D. edit. Harduini. adde ipsum Protagorae indicium in *Platonis* dial. Protag. p. 144 sq. Hinc in *Platon.* Protagora p. 87. Hippocrates Socrati dicit, illum ab omnibus laudari et in dicendo sapientissimum haberi. (σοφώτατον λέγων.) adde pag. 90 sqq. et *Ludou. Cresollium* in theatro rhetorum lib. V. cap. 3. *Io. Ge. Walch.* de praemiis veterum sophistarum etc. §. 10. in eius Parergis academ. p. 129. — De eius doctrina et disciplina vide *Cudworth. Brucker. Tiedemann.* l. l. citt. atque ceteros histor. philosophiae conditores. Addam, a *Philone* Iudaeo in lib. de posteritate Caini p. 268. edit. Pfeifferi, mihi amicissimi, vol. II. vbi in nota plura veterum et recentiorum testimonia proferuntur, damnari quoque Protagorae opinionem, mentem humanam esse omnium rerum mensuram, et illum dici Cainis amentiae heredem. Illam sententiam illustrat, locumque in *Diogene Laert.* VIIII. 92. prouti in Meibomiana exstat editione, emendat *Rossius* in commentatt. Laert. p. 226 sq. De fluxu rerum, quae sensibiles dicuntur, ex mente Heracliti, Protagorae aliorumque, vid. etiam *Bruckerum* in historia philosoph. de ideis pag. 124 sqq. *Harl.*

gggg) Vid. b. *Richteri* not. in hoc vol. p. 38. *Harl.*

hhhh) Protagoram ex persica disciplina impium illud effatum, quod apud *Philostratum* pag. 494. edit. Olear. ita sonat, illum dicere sueuisse, se dubitare, εἴτε εἰσὶ θεοί, εἴτε οὐκ εἰσί, hausisse, admodum improbabile est, nec consentit cum disciplina magorum; nec, quia de diis coram vulgo disserere noluisset, quod imitatione Magorum fecisset, ideo crimine atheismi potuerat incusari. Tum Philostratus Democriti historiam confundit cum Protagorea, vti ostendit *Bruckerus* histor. crit. philos. I. p. 1201 sq. *Sextus Empir.* adu. mathem. IX. sect. 40. pag. 564. (vbi *Fabricius* in nota *B.* plura dabit,) prodidit, Protagoram disertis verbis scripsisse: περὶ θεῶν, οὔτε εἰ εἰσὶν, εἴθ' ὁποῖοί τινές εἰσι, δύναμαι λέγειν. Propter hanc impiam sententiam ab Atheniensibus condemnatus patriaque pulsus est, eius libri in foro combusti, et sub praeconis voce, a singulis, qui illos habebant, inuestigati sunt: quod quidem primum fuit exemplum publicae eiusmodi acris inquisitionis et concremationis, a sacerdotibus aut sacrificulis institutae, et a sacro furore postea inter Christianos saepe praeter necessitatem restauratae. vid. *Diogen. Laert.* IX. 52. ibique interpr. *Cicer.* de N. D. lib. I. cap. 23. vbi vid. Dauis. *Hieronym.* in chronico Eusebiano, Olymp. LXXXIV. pag. 507. edit. Vallars. *Ioseph.* contra Apion. II. 37. Nimis acerbe condemnat eum *Parker.* in Cogitationibus de deo etc. disp. I. sect. 11. pag. 27. adde *Io. Francisc. Buddei* theses de atheismo pag. 55. 74 sq. Contra *Gisbertus Voetius* in diss. de atheismo pag. 196. purgat Protagoram ab illo crimine, quod mythologicam deorum theologiam tantummodo explodere sustinuerit: nec multum repugnat *Reimmannus* in historia atheismi pag. 129 sqq. qui vero praeter necessitatem in *Cicerone* de N. D. I. 23. sic rescribendum putat dogma Protagorae, *de diuis neque vt sint, neque vt non sint,* non *habeo dicere. Harl.*

ligas e latina versione *Laertii* IX. 54. sed colligas male, quia nihil aliud in graeco legitur, quam primum omnium scriptorum suorum recitatum a Protagora librum de Diis. Alia ipsius scripta fuere: Περὶ τοῦ ὄντος [iiii]) ἢ περὶ φύσεως, *Porphyr.* apud Euseb. X. 3. Praeparat. Περὶ τῆς ἐν ἀρχῇ [kkkk]) καταστάσεως, *Laert.* IX. 55. Ἀντιλογιῶν duo, ibid. et III. 37. et 57. vbi Platonem in libris de Rep. ex hoc [⁋] opere profecisse notat. Περὶ πολιτείας id. IX. 55. Περὶ φιλοτιμίας. Περὶ ἀρετῶν. Περὶ τῶν ἐν ᾅδου. Περὶ τῶν οὐκ ὀρθῶς ἀνθρώποις πρασσομένων. Προστακτικός. Τέχνη ἐριστικῶν. Περὶ πάλης. Δίκη ὑπὲρ μισθοῦ, περὶ τῶν μαθημάτων. ibid. Protagorae μῦθον de natura, benignissima animantibus matre, et mente instar omnium a Ioue data hominibus, memorat *Iulianus* imp. Orat. VI. pag. 194. [v. omnino *Wernsdorf.* ad Himerium pag. 745.] Locum eius de Pericle, obitum filiorum fortiter ferente, refert *Plutarchus* consolat. ad Apollonium pag. 118. qui cum Protagora versatum Periclem refert in huius vita pag. 172. Videndus et Plato in Protagora, et Cicero in Bruto cap. 12. Protagorae *rerum illustrium disputationes* commemorans, qui deinde *communes* adpellati sunt *loci.* Scepticismum eius multis confutauit Democritus, teste *Plutarcho* aduersus Colotem pag. 1109. Alius *Protagoras* astrologus, in quem Epicedium scriptum ab Euphorione, testatur *Laertius* IX. 56. nescio an diuersus a Protagora [llll]) Cyziceno, cui Alexipharmaca sua inscripsit Nicander Colophonius. *Protagoram* etiam quendam Stoicum Laertius memorat, cuius forte libros Geographiae praeter *Photium* cod. CLXXXVIII. laudat *Marcianus Heracleota,* et *Tzetza* Chil. VII. v. 648. videtur memorare inter scriptores mirabilium Historiarum. Fuit et *Protagoras* Cyprius, Euagorae F. frater Pythagorae ac Nicoclis, cuius meminere Xenophon ac Pausan. [de quo vide *Simson.* in Chron. ad Olymp. CVII. 2. p. 894 sq.] Critonis Protagoras dialogus intercidit.

XXIX. ZENO, Eleates, Parmenidis [mmmm]) auditor, et Melissi, teste *Euseb.* Praepar. XIV. p. 758. praeceptor Leucippi ac Periclis, (*Plutarch.* in Pericle p. 154.) clarus circa Olymp. LXXIX. [nnnn]) De huius vita et placitis non repetam, quae viri docti ad *Laertium* IX. 25 sq. et

iiii) Apud *Sextum* VII. contra Mathemat. (pag. 149.) sect. 65. non memoratur hic liber Protagorae περὶ τοῦ ὄντος, vt visum Menagio, Sexti codices mendosos esse existimanti: sed Gorgiae περὶ τοῦ μὴ ὄντος, vt infra cap. 26. §. 5. adnotaui.

kkkk) Varie hic titulus redditur. Aldobrandinus: *de prima commendatione,* quasi συστάσεως legisset. Alius interpres: *de statu rerum in principio.* Sed Stanleius p. 769. Hist. Philos. *De constitutione Principatus,* quae non absurda est interpretatio.

llll) Etiam Protagoridam quemdam Cyzicenum laudat *Athenaeus,* eiusque libros περὶ τῶν ἐν Δάφνῃ ἀγώνων ἢ πανηγύρεων itemque alios περὶ τῶν κωμικῶν ἱστοριῶν.

mmmm) *Plutarch.* aduersus Colotem pag. 1126. *Euseb.* XIV. Praeparat. p. 758. *Plutarch.* in Pericle pag. 154. *Fabric.* *Plato* in Parmen. vol. X. Opp. edit. Bipont. pag. 72. scribit, λέγεσθαι αὐτὸν (Zenonem) παιδικὰ τοῦ Παρμενίδου γεγονέναι, *in deliciis Parmenidi fuisse:* quod quamquam moribus Graecorum non omnino repugnat, tamen *Athen.* XI. p. 505. F. valde culpat Platonem ob illam calumniam. Locum *Diogenis* IX. 25. ex Apollodori chronicis corrigit *Rossius* in commentatt. Laert. pag. 190 sq. *Harl.*

nnnn) *Diogenes Laert.* IX. 29. fin. distincte scribit, Zenonem floruisse Olymp. LXXIX. *Simson.* autem in Chronico pag. 698. et *Corsinus* Fast. attic. III. p. 134. ex illo Diogenis Laertii loco colligere voluerunt, Zenonem floruisse Olymp. LXX. sed sequuti sunt vitiosas editiones, quarum errorem correxit Menagius e Suida, cui addas *Eudociam* pag. 204. Idem quoque *Corsin.* in Syllabo philos. praem. eius edit. Plutarchi de placitis philos. p. XXXV. ait, Zenonem debuisse, quod Periclem, qui in bello peloponnesiaco obiit imperator, erudiuit, iam ante Olymp. LXXXVII. florere. Atque ex aetate Parmenidis *Dodwell.* in Exercit. II. p. 220. ita aetatem Zenonis definiuit. „Annum

et acutissimus Baylius in Lexico. Exstat et *Aristotelis* liber de dogmatibus Zenonis, Xenophanis et Gorgiae: [de quo libro v. ad Xenophanem §. II. adnotata.] Scripta illius plurima olim ferebantur. Laertius: Γέγονε δὲ ἀνὴρ γενναιότατος καὶ ἐν φιλοσοφίᾳ καὶ ἐν πολιτείᾳ. Φέρεται γοῦν αὐτοῦ βιβλία πολλῆς συνέσεως γέμοντα. Idem III. 48. Διαλόγους τοίνυν φασὶ πρῶτον γράψαι Ζήνωνα τὸν Ἐλεάτην. Et dialecticae inuentorem laudat in prooemio sect. 18. et lib. IX. 25. oooo) Suidas ait, eum scripsisse ἔριδας, et πρὸς τοὺς φιλοσόφους et περὶ φύσεως.

mum egit Parmenides, quum Athenis esset socium-que haberet Zenonem Eleatem, LXVum, Zeno autem ipse fere XLum, teste in Parmenide *Platone*, [p. 209. edit. Fischeri Plat. dialogorum, Sophista, Politicus, Parmenides, Lipsiae, 1774. 8. siue vol. X. edit Bipont. p. 72. τὸν μὲν Παρμενίδην — — περὶ ἔτη μάλιστα πέντε καὶ ἑξήκοντα· Ζήνωνα δὲ, ἐγγὺς ἐτῶν τετταράκοντα τότε εἶναι.] Esto de primo Olympiadis anno intelligatur Laertius [IX. 23. Parmenides ἤκμαζε κατὰ τὴν ἐνάτην καὶ ἑξηκοστὴν Ὀλυμπιάδα.] Ita annus Parmenidis LXV. conueniet Olymp. LXXXV. 2. Proinde Olymp. LXXV. 2. natalis erit Zenonis, qui fuerit proinde sexennio maior condiscipulo Empedocle." De eius placitis, inventis aliisque rebus, ad illum pertinentibus, vid. praeter laudatos viros *Cudworth.* in system. intellect. tom. I. p. 603 sqq. edit. Lugd. Batau. item p. 33. 177. not. 212. *Stanlei.* hist. philos. part. X. p. 12 sqq. edit. Venet. tom. III. *Brucker.* hist. crit. philos. vol. I. pag. 1167 sqq. et in Appendice, siue vol. VI. pag. 318. vbi praesertim inquirit, num et quo sensu Zenoni tribui possit inuentio dialectices. *Meiners.* in historia doctrinarum inter Graecos etc. tom. I. pag. 710 sqq. et in praefat. ad part. II. p. 32. idem in part. II. lib. VI. cap. 2. p. 169 sqq. persequitur historiam veterum Sophistarum, quorum caput dici potest Zeno, qui ostentationis et interdum quaestus caussa philosophabatur. vid. *Platon.* Alcib. I. p. 36. tom. V. edit. Bipont. et ad §. antecedentem notata. Atque principem Sophistarum fuisse Zenonem, propter eius artem atque consuetudinem, de re qualibet in vtramque partem disputandi, propter facultatem ea oppugnandi, quae sensus communis vel probare, vel reiicere solet, denique propter vim eloquentiae et auditorum, quorumque voluerit, frcum rapiendorum, contendit cum Isocrate in laudatione Helenae II. pag. 115. edit. Batt. aliisque cl. *Tiedemann.* in: Geist der speculativen Philosophie, cap. 12. quo de Zenone agitur, pag. 298. et 300. Zenonem tamen atque Melissum Sophistarum numero eximit cl. *Meiners.* in hist. doctrinar. apud Graecos etc. tom. I. p. 712. et tom. II. p. 225. quod illi neque oratores, neque magistri eloquentiae atque politices fuissent. Enimuero artem sophisticam inprimis calluit atque exercuit Zeno. Omnis igitur controuersia vertitur in notione Sophistae. conf. *Ludou. Cresollii* theatrum rhetorum, in Gronouii thesauro antiqq. graec. vol. X. *Io. Georg. Walch.* de praemiis veterum Sophistarum, rhetorum et oratorum §. 2. et 3. in eius parergis academic. p. 105 sqq. De coniuratione eius aduersus Nearchum tyrannum et quomodo deprehensus ab eo sit excruciatus, vid. *Diodor. Sicul.* pag. 250. Excerpt. Peiresc. siue tom. II. p. 557 sq. edit. Wesseling. qui quorumdam narrationes de tormentis atque explicationes in notis iam comparauit. *Cicero* de N. D. III. 33. Anaxarchum, ait, Democriteum a Cyprio tyranno excarnificatum accepimus; *Zenonem Eleae in tormentis necatum*, et quaest. tuscul. II. 21. (vbi Dauis. in not. variorum diuersas narrationes atque errores recenset,) *Zeno proponatur Eleates, qui perpessus est omnia, potius quam conscios delendae tyrannidis indicaret.* Pluribus disputat *Bayle* in Diction. tom. IV. voc. *Zenon.* p. 537 sq. not. C. Num Atheis adnumerandus sit nec ne? disputant viri docti. Bayle non omnino, Reimmann. tamen in histor. atheismi p. 207 sqq. eum ab hac infamia plane liberat: *Buddeus* in thes. de atheismo notam impietatis illi inurit. Cautius ac moderatius sentiunt, suspendendo iudicium, *Mosheim.* ad *Cudworthi* syst. intell. I. pag. 605. not. et *Brucker.* hist. crit. phil. I. p. 1170 sq. Ad Pantheismi defensores Zenonem referri non posse, docet cl. *Buhle* in commentat. de ortu et progressu pantheismi p. 15 sq. Neque enim placita eius intelligi aut diiudicari debent ex libr. Aristotelis de dogmatibus Zenonis etc. quoniam placita in capite III. fragmenti illius Aristotelici, non Zenonis sunt, sed Xenophanis. *Harl.*

oooo) Dialectices auctor fuisse fertur Zeno. Sic Aristoteles apud *Diogenem Laert.* IX. 25. vbi vid. Menagium, et *Sextum Empir.* VII. adu. Mathem. vbi vid. Fabricii notam *M.* p. 371. *Gassendus* de origine

φύσεως. Addit etiam, composuisse *ἐξήγησιν τῶν Ἐμπεδοκλέους* pppp), quod temporum ratio vix patitur, neque enim Empedocles Zenone hoc Eleate antiquior, sed iunior fuit, natus demum Olymp. LXXVI. 4. Fuere et Zenones alii qqqq), vt *Zeno Citieus*, Stoicae sectae [¶] conditor, Olymp. CXXX. adhuc superstes, quem cum Eleate confundunt *Epiphanius* haeresi V. 1. et *Ammianus Marcellinus* XIV. 9. vbi vid. Vales. atque e recentioribus Iacobus Gronovius tom. II. Antiquitat. Graecar. tabula LXIV. imaginem Zenonis referens, quam habes etiam in Fuluii Vrsini elogiis pag. 65. et in Laertio Wetsteniano. [de quo infra in Catalogo Stoicorum vberius disseremus: in eodem catalogo aliquot *Zenones*, Stoici philosophi, nominabuntur. adde *Ionsium* de scriptor. hist. philos. II. cap. 1. p. 136 sq. edit. Dornii.] *Zeno Sidonius*, philosophus Megaricus, quem hic, de quo iam dixi, Citieus, audiuit. Vide *Menagium* pag. 279. ad Laert. *Zeno* alter, *Sidonius*, iunior, philosophus Epicureus a Cicerone et Pomponio Attico frequentatus, de quo vide, si placet, *Petrum Baylium* in Lexico h. v. *Zeno Tarsensis*, Chrysippi Stoici discipulus, de quo *Lipsius* lib. I. Manuduct. cap. 11. *Zeno Medicus*, Herophileus rrrr), de quo Harduinus ad Plinium. Itemque alii *Meursio* ad Chalcidium

origine et varietate logic. cap. I. *Gerh. Io. Vossius* de natura et constit. log. cap. VIII. 2. aliique senserunt. vid. *I. G. Walch.* de origine artis logicae, in eius Parergis academicis p. 498 sqq. At illud non ita intelligendum esse videtur, ac si Zeno primus inuenerit, aut docuerit artem logicam, quae ab dialectica antiquissima multum differt. Atque *Sexto Empir.* l. c. sect. 6. Parmenides videtur non fuisse imperitus dialecticae. Immo vero artem cogitandi et concludendi homines diu ante Zenonem calluerunt atque exercuerunt. Sed ideo auctor dialectices dici potuit, quod inprimis valuit vi ac sollertia de qualibet re captiose disserendi, eaque arte fraudeque in aliis refutandis et colloquiis cum aliis, quos flexionibus captiosisque quaestionibus et contortis syllogismis, siue structis fallaciis minutisque conclusiunculis, (vid. *Aristot.* Phys. VI. 9. et 14.) conturbabat, tam frequenter callideque vsus est, vt futuris sophistis hac in arte fax fieret atque exemplum, adeoque dialectices auctor videretur. Illam artem *Isocrates* I. ad Nicoclem pag. 79. λογὰς ἐριστικάς, Plato autem modo σοφιστικήν, modo ἐριστικὴν vocauerunt. vid. cel. *Meiners.* hist. doctr. apud Graecos etc. tom. I. p. 710 sq. et tom. II. p. 210. et *Brucker.* hist. crit. phil. vol. I. p. 1168 sq. ac vol. VI. p. 317 sqq. Pari sensu, quod artem scite callideque rogandi respondendique et aliis in sermonibus, quaecunque, licet falsa et inepta, voluerit, persuadendi, tenuit atque adhibuit, vt vel in ea reliquis fieret exemplum, auctor dialogorum apud *Diogenem Laert.* III. 47. dici potuit. Hinc *Timon* apud *Diog Laert.* IX. 25. eum vocauit ἀμφοτερόγλωσσον, h. e. interprete *Rossio* in Commentatt. pag. 194. vtriusque personae, quas loquentes facit, lingua et sermone bene vtentem, et πάντων ἐπιλήπτορα, h. e. *cunctorum reprehensorem*, eique tribuit μέγα σθένος ἐκ ἀλάπαδνον *magnum et inuictum robur*. De argumentatione, *Achilles* dicta, quam secundum *Diogenem Laertium* IX. 29. Zeno quoque inuenisse perhibetur, copiose disputarunt *Menagius* ad Diog. Laert. II. 108. pag. 123. et IX. 23. pag. 402. *Walch.* in parerg. acad. p. 503. *Tiedemann.* in: Geist etc. p. 293. Quando autem *Diogen.* IX. 23. et 29. ex Phauorino illius rogatiunculae inuentionem tribuit Parmenidi, maior est auctoritas *Aristotelis*, qui Phys. VI. 9. illam gloriolam, quae si reuera est, vindicat Zenoni. Tum probabile est, eatenus in primis illam adseri posse Zenoni, quod hic forsan eam frequentius adhibuerit. Denique in *Diogen.* IX. 29. de Zenone, verba Φαβωρῖνος δέ φησι Παρμενίδην tamquam glossema deleri iubet *Rossius* l. c. p. 195 sq. *Harl.*

pppp) *Eudocia* pag. 204. paullulum discedit aut errat: ἔγραψεν, ait, ἔγραψε, ἐξήγησιν τῶν Ἐμπεδοκλέους πρὸς τὰς φιλοσόφους περὶ φύσεως. *Harl.*

qqqq) Apud *Valerium Max.* III. 3. extern 3. *eiusdem nominis Philosophus* non est alius Zeno, sed idem, de quo ante dixerat, Zeno Eleates. *Fabric.* vid. Torrenium ad Valerii locum, in primis *Perizon.* animaduerss. histor. cap. II. p. 88 sq. meae editionis. *Harl.* add. Chr. Lud. Crellii Progr. de Zenone. L. 1724. 4.

rrrr) H. e. qui sectam Herophili sequebatur, et de notis scripserat, quibus vsi sunt medicorum filii in libris Hippocratis. vid. *Petrum Castellanum* in vitis veterum ac illustrium medicorum, in *Gronouii*

cidium p. 30. *Ionsio* ****) p. 116 sq. de Scriptoribus Hist. Philos. et viris doctis ad Suidam, ac *Laertium* VII. 35. dicti. De *Zenone Cyprio*, Iuliani imp. temporibus archiatro dixi ad Eunapium. [at nec editio nec notae Fabricii lucem adspexerunt.] *Zenonis* cuiusdam somnium refert Artemidorus IV. 33. Mitto *Zenonem* Tyri episcopum, *Zenonem* Veronensem ****) et alios huius nominis, in Historia Ecclesiastica obuios. *Fabric.* Addantur *Zenon* Citieus iunior, rhetor, qui in orationes Lysiae commentarios scripsit: *Zenon* grammaticus, *Zenon* Myndius, *Zenon* Phoenicius, *Zenon* Asceta, (de quibus Fabricius passim egit, vt ex indice cognosces.) — *Zeno* statuarius et sculptor, Aphrodisia, in minore Asia, hodie Geyra, ortus. Exstat in eum epigramma, quod male dedit *Winckelmann.* in historia artis antiquae, part. II. pag. 401. edit. Vindobon. aut ital. versionis, Mediolan. 1779. tom. II. p. 294. Στάφις Ἀσίας, nouamque neque cognitam vrbem, Staphin in Asia, finxit; quum sit legendum ἐς Ἀφροδισίας, vt recte legitur illud epigramma in Catalogo di Monumenti scritti del Museo del Signor Tommaso Ienkins in Roma, 1787. fol. p. 36. obseruante *de Murr*, V. C. in nouis ephemerid. Noribergens. plag. 102. 1790. pag. 809 sq. *Harl.*

[Propter temporis rationem commodum videtur, reducere instar postliminii atque inserere, quae *Fabricius* lib. VI. cap. 16. in notitia scriptorum Lucianeorum nr. 72. vol. III. pag. 502. n. de *Timone* misanthropo scripserat:

„TIMON Atheniensis Echecratides e tribu Colytto, clarus fuit circa tempora belli Peloponnesiaci, quod gestum ab Olymp. LXXXVII. 1. ante C. N. 432. Timonem, se ipsum deferentem ob Alcibiadis amores finxit *Libonius* declamat. IX. tom. I. p. 343. *Callimachi* in eum epigramma III. 7. Anthol. Ab hoc Antonius ab Augusto victus regiam suam vocauit Timonium; in ea deinceps Timonis ad instar procul ab hominum consortio victurus, teste *Strabone* XVII. p. 546. Confer *Plutarchum* in Antonio p. 984 sqq. qui inter dicta eius quaedam et Callimachi epigramma adfert Timonis epitaphium, et ab Aristophane et Platone Comicis ob μισανθρωπίαν reprehensum refert. At Pseudo-Plato philosophus epist. 24. inter eas, quas Allatius edidit: συνέγνων, ait, ὅτι Τίμων ὐκ ἦν ἄρα μισάνθρωπος, μὴ εὑρίσκων μέντοι ἀνθρώπυς, ὐκ ἠδύνατο θηρία φιλεῖν. De hoc Timone et morte eius *Suidas* in Ἀποφῶγας. Hunc inferorum ianitorem fingit *Lucianus* II. ver. histor. tom. I. p. 683." Hactenus *Fabric.* Timon satis notus est ex eleganti facetoque Luciani dialogo, *Timon* inscripto. Philosophis quoque accensetur. vid. *Plinium* hist. nat. VII. cap. 19. et *Suidam* voc Τίμων, vbi vid. Küster. *Menagius* tamen ad *Diogenem Laertium* IX. 112. (vbi de Timone quaedam produntur memoriae,) in Suida pro: καὶ αὐτὸς φιλόσοφος malit legere καὶ ἄλλος φιλόσοφος. De moroso eius ingenio auctores vtriusque linguae multa narrant. Eius tamen defensionem suscepit

Gronovii thes. antiqq. graec. vol. X. pag. 874. vbi quoque de *Herophilo*, et p. 895. de *Zenone*, qui sub principatu Iuliani apud Alexandrinos floruit, strictim agitur, *Menagium* ad Diogen. Laert. III. 65. et cl. *Villoison.* in prolegom. ad Homeri Iliada, edit. Venetae p. XX. qui monet, tom. V. operum Galeni, edit. Basil. 1538. pag. 418. male legi Ζήνων καὶ Ἡρόφιλος, et corrigendum esse, Ζήνων ὁ Ἡροφίλειος. Alios *Zenones* medicos recensuit Fabric. in Elencho medicorum veterum, vol. XIII. pag. 454. *Harl.*

ssss) II. 1. §. 3. pag. 138 sqq. edit. Dorn. vbi is quindecim *Zenones* recenset. *Harl.*

tttt) Circa Ambrosii aetatem, siue a. 370. vid. *Christ. Daumium* ad Diuorum patrum veterumque eccles. doctorum, qui oratione soluta scripserunt, homilias — in festum natiu. I. C. Cygneae, 1670. 8. *Harl.*

fuſcepit *Tanaquil. Faber.* in animaduerſſ. ad Luciani Timona: ſed argumenta eius diluit et alia de Timone Miſanthropo collecta explicuit *Gottlieb Stolle* in Obſeruat. LVII. in Miſcellan. Lipſienſ. tom. III. Lipſiae, 1716. 8. p. 70 — 100. — De *Timone*, Sillographo poeta, et diſcipulo Pyrrhonis Sceptici, vid. *Laert.* IX. 112 ſqq. ibique interpretes; ſupra in notitia tragicor. deperditorum v. *Timon*, et nos infra in vita Pyrrhonis atque catalogo ſcepticorum vberius de illo differemus. Praeter ea alii *Timones* occurrunt: *Timon* Eleus, qui de ceteris Graeciae certaminibus quinquertii palmas tulit, et cui in Olympia ſtatua poſita eſt cum elegis, omnes eius viri victorias teſtantibus, quod relatum legimus apud *Pauſan.* lib. V. cap. 2. p. 379. qui eamdem ſtatuam quoque memorat lib. VI. cap. 16. p. 491. — *Timon*, Tegeates, qui, quum Arcades coloniam Megalopolin mitterent, inter primos eſt delectus, teſte *Pauſania* lib. VIII. cap. 27. pag. 654. — *Timon* in arte ſtatuaria celeber, apud *Plin.* H. N. lib. 34. cap. 8. — *Timon*, Aegyptius, Heleuae pictricis pater, apud *Photium* Ecl. CXC. — *Timon*, Plutarchi frater, in *Plutarchi* libro de fratern. amor. pag. 387. E. et colloquens inducitur in *Plutarchi* Sympoſ. lib. I. p. 615. E. atque in lib. de ſera numinis vindicta, pag. 2. edit. Wyttenbach. *Harl.*

XENIADES, antiquiſſimus philoſophus, incertae aetatis, *Corinthius*, Democrito antiquior. Dogma eius fuit, omnia eſſe falſa, et omnem phantaſiam omnemque opinionem eſſe fallacem. vid. *Sextum Empiric.* II. Pyrrhon. ſect. 18. adu. Logicos I. ſiue adu. mathem. VII. ſect. 53. (vbi *Fabricius* not. D. p. 381. adnotat, videri nullum eius iam amplius, quum Sextus ſcriberet, exſtitiſſe monumentum; ſed, quae de eo referret ille, ex Democrito petiiſſe,) ibid. ſect. 388. 399. (vbi dogma eius ſic exponitur, omnia viſa eſſe falſa, et nihil omnino eſſe veri in rebus,) denique lib. VIII. ſect. 5. — Ab illo diuerſus fuit *Xeniades*, itidem Corinthius, homo diues et ἄσωτος, qui emit Diogenem Cynicum. vid. *Menagium* ad Diog. Laert. VI. 74. et infra in catalogo philoſoph. cynicorum, atque cl. *Meinerſ.* in hiſtor. doctrin. apud Graecos etc. tom. I. pag. 612. not. Ab eodem Meinerſio ad antiquiſſimos philoſophos refertur ibidem

BVTO Athenienſis. Quis vero hic ſit, equidem neſcio: an operarum peccatum eſt, et exarari debuit *Boton*, qui Xenophanis praeceptor fuiſſe apud *Diogen. Laert.* IX. 18. dicitur? Hic vero etiam eſt homo alias ignotus. *Harl.*]

XXX. SOCRATES, Sophroniſci F. philoſophus egregius et philoſophorum vtiliſſimus, Athenienſis, cicutam iuſſus bibere, archonte Lachete, Olymp. XCV. 1. aetatis 70. teſte *Euſebio* Chron. *Ariſtide* Orat. 2. Platonica, et *Laertio* II. 44. licet auctor Chronici Paſchalis pag. 168. Socrati tribuerit annos aetatis nonaginta, et toxicum hauſiſſe refert Olymp. CIV. 1. *Fabric.*

EPIMETRON.

Cui non dictus Hylas? nam de paucis antiquioribus philoſophis, et de nullo, qui aetate ſuperior eſſet, Pythagora excepto, plura aeque in vtramque partem diſputata ſunt, quam de Socrate, (cuius vitam ac diſciplinam plurimi iuſtis celebrarunt laudibus; nonnulli tamen in illo nunc laudando, nunc vituperando modum exceſſerunt,) eiusque ſchola factum eſſe conſtat. Atque ego ipſe migrarem leges inſtituti, rebus pluribus alioquin nemini paene, qui vel primis

primis labris antiquam gustauit historiam non cognitis, si vel plurima, quae de illius vita, fatis, disciplina, moribus interituque ab antiquioribus aeque ac recentioribus tradita sunt, repeterem. Ille tamen, quoniam caput factum est tot amplissimarum familiarum, eiusque, (vt *Cicero* ait Tuscul. quaest. V. 5.) multiplex ratio disputandi rerumque varietas et ingenii magnitudo plura genera effecit dissentientium philosophorum, omnino dignus est, de quo paullo vberius, quam de reliquis in hoc capite factum est, disputetur. Neque vero omnes, qui vel separatim vel passim in operibus, de Socrate egerunt, enumerabo, nec, tanta illorum copia, id me facturum esse, promittere audeam. Insuper alii, Cudworth. Moshemius, Brucker. Adelung, et reliqui historiae philosophiae auctores, nec non conditores britannici historiae vniuersalis, ex vers. Baumgartenii vol. V. p. 389 sqq. multos, in eodem argumento versatos, excitarunt. Iam antiquioribus temporibus haud pauci pro Socrate aut contra illum scripserunt; quorum vero opera interiisse, in fine huius paragraphi adnotabitur. Antiquissimi, e quibus historia, ingenium doctrinaque Socratis adhuc possunt cognosci, auctores sunt *Xenophon* in Memorabilibus Socratis dictis, lib. IV. ex quibus incorrupta philosophi doctrina percipitur, *Plato* in dialogis, in quibus tamen suas is opiniones, placita iudiciaque Socraticis frequenter substituit aut immiscuit, *Diogenes Laertius* lib. II. de vita Socratis, vbi Menagius reliquique interpretes sunt consulendi, *Dio Chrysostomus* in oratione de Socrate, nr. LIV. p. 556. Lutet. 1604. fol. s. tom. II. pag. 280 sq. edit. Reisk. et or. LV. de Homero et Socrate, p. 558. edit. Lutet. s. p. 282 sqq. edit. Reisk. (Dio Chrysost. in hac comment. Socratem negat fuisse Archelai discipulum; contra adfirmat, eum fuisse imitatorem aut aemulum Homeri, et instituit vtriusque comparationem, quae quidem non semper apta esse videtur.) *Libanius* in declamatione pro Socrate, edita cum Aristidis oratione aduersus Leptinem etc. ex cod. Veneto D. Marci a cel. *Morellio* Venet. 1785. 8. pag. 190 sqq. — E recentioribus hic quosdam nominabo, qui fusius enarrarunt vitam placitaque Socratis: nam, qui singulares tantum historiae Socraticae partes adtigerunt aut exposuerunt vberius, per occasionem indicabo, nec paucos scriptores de habitu corporis, moribus, ingenio, dogmatibus, morte, scriptis et vxore Socratis excitatos videbis in Catalogo biblioth. Bünauianae vol. I. tom. II. p. 1613 sqq. et a *Struuio* atque *Kahlio* in Biblioth. philos. cap. 3. de scriptor. hist phil. pag. 214 sqq. Ad rectum vero de Socrate eiusque disciplina iudicium ferendum, omnino est sciendum, quaenam ciuitatis atticae, a potentioribus turbatae, et iudiciorum forma, quae philosophandi ratio, et quinam ciuium mores perditi illius aetate fuerint, quam valde contaminarint popularium animos sophistarum artes vitiaque, quam mire Socratis iunioris, sophistarum fraudibus et fallaciis eruditi, eorumque captionibus laqueisque irretiti, doctrina atque ingenium diuersa fuerint ab senioris Socratis indole atque disciplina, multo meliore et liberali, pristinaeque consuetudini atque sophistarum prauitati ac luxuriei plane repugnante. Quibus cunctis non recte consideratis atque comparatis, multa erunt obscura in omni vitae Socraticae historia, neque de eius docendi ac philosophandi ratione caussisque interitus legitime poterit iudicari: id quod in quatuor prolusionibus de consilio, quod Aristophanes in comoedia, *Nubes* inscripta, habuisse videtur, Erlangae, 1786 sq. ostendere et copiosius explicare studui. Enimuero antequam de vita et ingenio doctrinaque Socratis, quantum instituti et bibliothecae nostrae ratio patitur, quaedam disseram, primum qui nostri historiam concinnarunt, virorum doctorum operam commemorabo, tum de tempore, quo vitae lucem adspexerit, et iniuria ac iniquitate iudicum amiserit, breuiter agam.

De libris *Io. Lud. Balſaci* de vita Socratis, Parif. 1650. 8. et Socrates chriſtianus. Arnhem. 1675. 12. lingua gallica ſcriptis vid. *Morhofii* Polyhiſt. philoſoph. lib. I. cap. 3. §. 2.

La Vie de Socrate. Par *François Charpentier*, de l'academie françoiſe. III. Edition revüe et augmentée. à Amſterd. 1699. 12. — germanice libereque, multis reſciſſis atque omiſſis, verſa a *Chriſtiano Thomaſio*, primum Halae Magdeb. 1693. 8. dein 1720. 8.

Andr. Winbom diſſ. de Socrate. Vpſal. 1734. 8.

Dan. Heinſii Socrates, ſiue de doctrina et moribus Socratis, oratio XXIII. inter D. Heinſii orationes. edit. nou. Lugduni Bat. 1615. 8. et 1627. 8. p. 282 ſqq. Preſſe, at grauiter beneque deſcribit tempora reipublicae vitamque et merita Socratis.

Reflexions de l'Abbé *de St. Pierre*, ſur la Vie de *Socrate* et de Pomponius Atticus, in illius opuſculis politicis, tom. X. p. 76 ſqq. Rotterodami. 1735. 12.

Abrah. Grauii hiſtoria philoſophica, Franeck. Friſ. 1674. 8. lib. III. cap. 8 — 10. pag. 389 ſqq.

Von Fenelon Kurze Lebensbeſchreibungen und Lehrſätze der alten Philoſophen, (germanice vertit *von Loen*,) nr. XV. pag. 190 ſqq.

Stanlei. in hiſtor. philoſophiae, tom. I. part. III. ex verſione Gottfr. Olearii, (qui inſeruit diſſertationem ſuam de Genio Socratis, Lipſiae, 1702. habitam,) et edit. Veneta pag. 113 — 219.

Brucker. in hiſtoria critica philoſ. vol. I. pag. 522 ſqq. et vol. VI. pag. 221 ſqq.

Chriſtoph. Meinerſ. in hiſtoria doctrinarum in Graecia et Romae, (Geſchichte des Urſprungs, Fortgangs und Verfalls der Wiſſenſchaften in Griechenland und Rom,) vol. II. lib. VII. cap. 2. pag. 346 — 540.

The Life of Socrates, collected from the Memorabilia of Xenophon and the Dialogues of Plato, and illuſtrated farther by Ariſtotle, Diod. Siculus, Cicero, Apuleius, Max. Tyrius, Boethius, Diogenes Laert. A. Gellius and others, by *Gilbert Cooper*, Lond. 1749. — edit. II. 1750. 8. qui liber francice verſus, *La Vie de Socrate, traduite de l'Anglois.* Amſterd. 1751. 12. prodiit.

(*Adelung*) in Geſchichte der Philoſophie für Liebhaber, tom. I. pag. 360 — 376. — *Gurlitt* in Abriſs der Geſchichte der Philoſophie, pag. 49 ſqq.

Barthelemy in Voyage du jeune Anacharſis en Grèce, tom. VI. p. 95 ſqq. etc. ed. Bipont.

[*Sokrates von Wilhelm Friedrich Heller.* Francof. ad Moen. 1790. II. voll. 8.]

Hos adeant, qui plura de Socrate ſcire cupiant. Natus vero eſt Olymp. LXXVII. 4. ſexto menſis Thargelionis (conf. praeter Diogen. Laertium et Suidam in v. Σωκράτης, *Aeliani* V. H. lib. II. cap. 25. ibique Kühn. et Perizonii notas,) h. e. ſecundum *Edw. Simſonis* computationem, A. M. 3536. ante C. N. 467. V. C. 285. (ſ. apud *Hamberger.* in: Zuverläſſige Nachrichten, vol. I. p. 177. A. M. 3516. a. Ch. 468.) aut, Olymp. LXXVII. exeunte anno tertio, vt *Corſinus* in Faſt. attic. tom. II. p. 46 ſqq. contra Palmerium, Scaligerum et Meurſium diſputans, late oſtendit, quem ſequitur cl. *Saxius* in Onomaſt. I. pag. 45. adde eumdem *Corſin.* ibid. tom. II. p. 320 ſq. et tom. III. p. 280. de tempore, quo iniquitate iudicum condemnatus

periit;

periit; et *Stanleium* in hist. l. c. cap. 1. Atque quoniam Socrates extinctus est Olymp. XCV. 1. annos natus ἑβδομήκοντα καὶ πλείω, inde iam Dodwellus in Annalibus Thucydideis, Duckeri edit. Thucydidis adnexis, p. 34. docuit, Socratis natalem incidere in Olymp. LXXVII. 3. (aut vti in Exercit. II. de aetate Pythagorae pag. 221. scripsit 4.) s. ante C. N. 469. adde *Valcken.* in Diatr. Euripid. p. 190 sq. — Crito, diues philosophus, Socratem, cognito illius amore et philosophiae studio, traduxit ab officina patris, lapidarii, (vid. *Cyrillum* in Iulianum p. 207 sq.) ad scholas philosophorum, praecipue sophistarum, in his Prodici ex insula Ceo oriundi, facundi callidique hominis. Ex illorum scholis prodiit artibus instructus dialectica, grammatica, rhetorica et cum aliis apte sciteque disserendi. Num Anaxagoram et Archelaum audiuerit, res dubia est, et sunt, qui negent; inprimis *Heinius* in vita Anaxagorae p. 257 sqq. vers. german. in *Hissmanni* Magazin etc. tom. V. At Anaxagorae libros ab eo fuisse lectos, patet ex *Platone* in Phaedro p. 71. E. Aliis, ex quorum consuetudine vtilitatem percipere poterat, diligenter vsus est. Attigit enim poesin quoque, eloquentiam et artem musicam non minus, quam mathematicam. Quam vtut postea dissuasisset, id non fecit, vt plane sperneret illam, (nam scientiam eius probe declarauit, vid. ex. gr. *Platon.* in dialogo, qui inscribitur Menon, *Ciceron.* Tuscul. quaest. I. 24. etc. sed eo consilio dissuasit, ne quis vnice isti vacaret, studioque illius immoderato a rerum vtiliorum cognitione auocaretur: quamquam secus sentit *A. Gellius* A. N. XIIII. 3. Ad artem orandi arripiendam *Aspasiam* Milesiam habuit magistram eloquentiae praestantissimam, vt ipse testatur apud *Xenophontem* in M. S. II. 6, 36. adde loca classica de praeceptoribus Socratis apud *Platonem* in Menexeno cap. 3. p. 22. edit. Gottleberi, qui in notis copiose de illis disserit, atque *Tyrium Maxim.* diss. XXIV. p. 287. ac 297. ibique Dauis. et XXXVIII. p. 449. edit. II. Dauis. De *Aspasia* vide notam ad §. sequentem. — Mature autem perspexit perditos sophistarum mores, pessima consilia, petulantiam, impietatem et infinita mala, quae ex peruersa corruptaque illorum disciplina vitaque in ciues redundarunt. Quare, quum in nullius magistri verba iuraret, disciplinam illorum deseruit et per quamuis occasionem acriter oppugnauit, emendandis ciuium moribus et sanandis reipublicae vlceribus vnice vacans. Hinc doctrinam de moribus ipsamque vtilem philosophiam primus, vt *Cicero* ait Tuscul. quaest. V. 4. deuocauit e coelo, et in vrbibus collocauit, et in domos etiam introduxit et coegit de vita et moribus rebusque bonis et malis quaerere. Alio loco idem *Cicero*, (acad. I. 4. vbi vid. Dauis.) „Socrates, inquit, mihi videtur, id quod constat inter omnes, primus a rebus occultis et ab ipsa natura inuolutis, in quibus omnes ante eum philosophi occupati fuerunt, auocauisse philosophiam, et ad vitam communem adduxisse; vt de virtutibus et vitiis, omninoque de bonis rebus et malis quaereret; coelestia autem vel procul esse a nostra cognitione censet, vel, si maxume cognita essent, nihil tamen ad bene viuendum.“ et multa alia de Socrate tradit. Id vero non ita intelligendum est, quasi ante Socratem nemo de moribus praecepisset. Sed ea laus eam ob caussam illi tribuitur, quod philosophi ante Socratem vt plurimum de rebus absconditis et occultis, de natura eiusque viribus disserere sueuerunt, Socrates autem primus, repudiatis reliquorum philosophorum, praecipue sophistarum, argutiis, subtilitatibus atque commentis, doctrinae de moribus principem adsignauit locum, illius et vtilitatem et regnum veluti amplificauit, atque summam ingenii laudem fructumque et omnem fere operam ac laborem in exstirpandis vulgaribus erroribus ac vitiis, in laudanda commendandaque virtute et in animis popularium ad pietatem aduersus supremum numen et reliqua boni probique ciuis officia exci-

tandis vnice collocauit. Hinc *fons philosophorum* dicitur a *Quinctil.* I. O. libr. I. 10, 13. et *Apuleius* de habitudine doctrinae platonicae, *philosophia*, inquit, *ex ipso Socratis fonte membra suscepit.* Hinc ab eo omnem, quae est de vita et de moribus, philosophiam manasse, adfirmare potuit *Cicero* Tuscul. quaest. III. 4. vbi vid. Dauis. adde *Xenophontem* M. S. I. 1, 11 sqq. IV. 3, 4. *Ciceron.* in Bruto cap. 8. *Diogen. Laert.* II. sect. 20. ibique Menagium. *Petrus Ramus* in Scholis dialecticis lib. I. censet, Socratem vniuersos vnum non tantum ethica, sed logica quoque philosophia longissime superasse, et omnium philosophorum superiorum fuisse, non solum natura, sed arte et natura λογικώτατον. Ex scholis autem philosophorum eleaticorum et sophistarum retinuit vsum artemque dialectices, grammatices, eloquentiae et subtiliter non minus, quam, quando res, aut ingenium sermonesque dissentientium poscere videbantur, captiose disserendi cum aliis, eosque, vi quadam et calliditate sapienti adhibita, flectendi. Quare ipse sophista iudicari potuit; et Socratem τὸν σοφιστὴν vocauit *Aeschines* in orat. contra Timarchum p. 168 sq. edit. Reisk. vbi consules Taylori notam. At illam artem prudenter emendauit, atque melius dialogi genus excogitauit, ita, vt methodus Socratica adhuc celebretur. Ad sophistas tumidos atque opinione sapientiae et multarum litterarum elatos ignorantiae conuincendos ac deridendos, ignorantiam prae se tulit. Socrates igitur, vt *Cicero* ait Academ. I. 4. (vbi vid. Dauies.) in omnibus fere sermonibus, qui ab iis, qui illum audierunt, perscripti varie et copiose sunt, ita disputat, vt nihil adfirmet ipse, refellat alios: nihil se scire dicat, nisi id ipsum, eoque praestare ceteris, quod illi, quae nesciant, scire se putent; ipse, se nihil scire, id vnum sciat: ob eamque rem se arbitrari, ab Apolline omnium sapientissimum esse dictum, (vid. *Wernsdorf.* ad Himer. or. IV. pag. 467.) quod haec esset vna hominis sapientia, non arbitrari, sese scire, quod nesciat. In sermonibus igitur suam doctrinam saepe callida ratione dissimulabat. Hinc apud *Platonem* in Ione p. 28. vocauit se ἰδιώτην ἄνθρωπον, *hominem imperitum.* vide ibi not. Mülleri, atque ironia illa gratissima frequenter vsus est. Summum numen et prouidam dei curam agnoscebat, patrios tamen deos haud spernens; in primis cultum religiosum obseruabat: hinc in multis rebus erat superstitiosus, de animi autem immortalitate, quam optabat, et sperabat, non omnino certus, atque tum viuendi agendique, tum disserendi ratione saepe ostendebat, se in schola physicorum multis olim imbutum fuisse superstitionibus, et a vanitatis, scurrilitatis et ostentationis culpa laudisque studio non omnino fuisse liberum. Hinc *Zeno*, Sidonius, Epicureus, apud *Ciceron.* de N. D. I. 34. *Minucius Felix* in Octau. cap. 38. et *Lactantius* diu. institutt. III. 20. eum *scurram atticum* vocarunt, idque iudicium probat multaque eruditione ornat cel. *Carpzouius* in libro: Paradoxon stoicum Aristonis Chii etc. Lipsiae, 1742. 8. cap. VIII. pag. 454 sqq. isque voc. illud interpretatur *mimum*, *histrionem*, et de ironia Socratis multus est, atque p. 466. eum, (quo iure, qua iniuria, equidem non definiam, neque tamen plane subscribam duriusculae sententiae,) iudicat, maximum fuisse omnium, qui vmquam vixere, cauillatorem et constantem ac perpetuum mortalium irrisorem etc. Nam longa est declamatio contra Socratem. Ex his autem poterit intelligi, quam absona, immo vero impia quorumdam sit sententia, qui eum cum legatis diuinis, aut cum ipso diuino humani generis sedemtore comparare, quinimo illis praeferre audeant. Contra ii, qui Socratem atheorum gregi adnumerarent, summa eum iniuria adfecerunt. vid. *I. Christoph. Wolfii* disp. de atheismi falso suspectis §. XI. *Io. Franc. Buddeum* in Thesibus de atheismo cap. I. §. 11. pag. 24 sqq. qui eum vel a superstitionis crimine liberare studet, ac *Reimmannum* in historia atheismi,

atheismi, cap. 21. pag. 155 — 159. qui praeter ea memorat, Marsilium Ficinum (lib. VIII. ep. 9.) cum Symphoriano Champerio adfirmasse, Socratem fuisse typum Christi patientis; cuius quidem opinionis commentique commemoratio iam est refutatio. At enim de eius theologia et philosophia adeo multa, eaque contraria iudicia sunt a Platonis et Xenophontis temporibus vsque ad nostra varia ratione lata et tam diuerso modo disputata, vt acta agerem, si crambem decies centiesque coctam recoquerem. Nec omnes enumerare libros maioris minorisque molis vacat licetque. Paucis igitur, vt ipse Socrates in vita sua, contenti erimus. Atqui Brucker. et reliqui, quos supra laudaui, iam haud paucos libros, huc pertinentes, commemorarunt. — Philosophiam Socratis, (quem *Lipsius* lib. I. manuduction. ad philos. Stoicam diss. VI. vocat fontem et caput sapientum,) praecipue eius artem disputandi iure suo magni aestimat *Petrus Siluanus Regius* in discursu philosophico, in quo historia philosophiae antiquae et recentioris recensetur, (Alleudorf) 1705. 12. p. 24 sqq. conf. *Nouvell. de la Rep.* 1705. Febr. pag. 223. *Io. Godofr. Sieber.* diss. epist. de methodo disputandi Socratica. Lipsiae, 1735. *Io. Phil. Treuner.* diss. de antiquo interrogandi modo. Ienae, 1688. Plures auctores, qui de veterum disceptandi ratione scripserunt, laudauit *I. E. I. Walch.* de philos. vett. eristicis, p. 4 sq. Atque Socratis methodum docendi e scholis non omnino proscribendam esse, in peculiari disput. *Frid. Menzius* cum aliis recte contendit, Lipsiae, 1740. 4. — In omni enim institutione puerili methodus Socratica est ad fructum plenissima ideoque ab optimis magistris adhibita et commendata. Nuper quoque de ea praeclare egit *I. F. Ch. Gräffe* in: Die Sokratick nach ihrer ursprüngl. Beschaffenheit, in vol. II. *des Neuesten katechet. Magazin* etc. Socratem fuisse vnius summi numinis vindicem et tamen plurium deorum cultorem, neque vero eamdem de diis, qui colebantur, opinionem fouisse, quam populum, docuit *Cudworth.* in systemate intell. tom. I. cap. 4. §. 23. p. 614 — 618. adstipulantibus Moshemio in notis et *Clerico*, qui eum excusat, in Siluis philologicis, Aeschinis Socratici dialogis subiectis cap. 3. quod inscripsit *de Socrate*, p. 177 sqq. Quando Melitus apud Xenoph. M. S. I. cap. 1. Socratem adcusat, quod patrios deos spernit, alia vero καινὰ δαιμόνια introducit, *Walchius* in Parergis Academ. p. 23 sq. opinatur, esse idem, ac noua ratione de diis differere, nouam de rebus diuinis doctrinam proponere atque propagare: hinc eum, quoniam rectius de deo, quam plebeii ac multi philosophorum senserit, et contra aniles de diis fabulas disputarit, in atheorum ordinem esse adscriptum. A superstitionis tamen suspicione eum liberare studuerunt *G. I. Vossius* de theologia gentili, siue de origine et progressu idololatriae lib. III. cap. 12. *De la Mothe* le Vayer de la Vertu des Payens, s. tom. V. illius Operum, in 12. pag. 63 sqq. *Iac. Wilhelm. Feuerlin.* in diss. Ius naturae Socratis, Altdorfii, 1719. 4. §. 4. pag. 12 sqq. aliique. Atqui *Iustinus Martyr* Apol. I. p. 48. II. p. 83 sqq. edit. 1686. perperam autumauit, Socratem aliquatenus agnouisse Christum, et ad ipsum, tamquam verbum diuinum adduxisse suos, immo vocauit Christianum, inter Graecos praegressum. conf. *Isaaci Casaub.* Exercitt. anti-Baron. p. 1 sqq. et *Heumanni* acta philos. tom. I. p. 55 sqq. et 475 sq. Hinc nostra aetate acres ortae sunt controuersiae de religione, virtutibus et aeterna beatitate Socratis, aliis eum, summis virtutibus exornatum, numero coelitum adscribentibus, aliis eum plane ad aeterna supplicia condemnantibus; vtramque vero partem excessisse modum, equidem arbitror. vid. *Io. Aug. Eberhard.* germanice scriptam apologiam pro Socrate, vel requisitionem doctrinae de salute gentium profanarum, (ab aliis laudatam, ab aliis examinatam aut reiectam,) Berolini, 1772. 8. et Nouam apologiam Socratis, ibid. 1778. 8. et anonymi libell. *Abraham,*

ham, *Paulus*, *Töllner*, *und im Schooße Abrahams Sokrates*. Berol. 1774. 8. — *Iosias Martin* in:

A Letter from one of the People call'd Quakers. Londini 1740. 8. et gallice versa, 1745.

Socratem, Ciceronem ac Plutarchum prorsus inter praecursores Quakerorum refert. Illius vero controuersiae atque opinionum de religione Socratis diuersarum historiam, quamquam non plenam, at doctam, concinnauit, atque, quam temere Christus cum Socrate compararetur, ostendit *Hauptmann* in prolusione: Num inter Christi praecursores Socrates. Gerae, 1777. Addantur:

Petr. Halloix diss. an Socrates philosophus ea de deo et Christo imbutus fide fuerit, quae ad salutem suffecerit? in illius vitis illustrium ecclesiae oriental. scriptor. saec. II. Duaci, 1636. fol. pag. 333—351. et *Walchii*, Profess‚ Gottingensis, neueste Kirchengeschichte, passim, et *Adam Frid. Ernst Iacobi*, von dem neuesten Religionszustand in Holland. Gothae, 1777. sect. II. — M. *Ludou. Theoph. Mylii* lib. Socratis theologiam e reliquiis dictorum ipsius et factorum per discipulos memoriae posteritatis consecratorum erutam, et ad quasdam naturalis cognitionis classes breuissime reuocatam sistens, Ienae 1714. 4. — (*Io. Schmidii*) progr. de Socratis effato: quod supra nos, nihil ad nos, Lipsiae 1718. 4. — *Io. Frid. Aufschlageri* diss. praes. *Io. Schweighaeusero*, Theologia Socratis ex Xenophontis Memorabilibus excerpta. Argentor. 1785. 4. — *I. A. Kamm*, disp. praes. *Schweighaeusero*, Mores Socratis ex Xen. Mem. delineati. Argentor. 1785. 4. [Doctrinam eius de immortalitate nuper copiose persecutus est *W. G. Tennemann* in libro: *die Lehren der Sokratiker* von der Unsterblichkeit, Ienae 1791. 8.]

Atqui *Plutarch.* de placit. philos. I. 3. pag. 14. ed. Corsini tradit, Socratem et Platonem tria statuisse principia, deum, materiam (τὴν ὕλην) et ideam: adde *Numenium* apud *Eusebium* XV. praepar. pag. 728. quae fusius explicat *Io. Gottlob Carpzou.* in diss. I. de veterum philosophorum circa naturam dei sententiis. §. 9 sq. ab Bruckero autem aliisque refutata sunt, aut examinata illustrataque. Ad cognoscendam illustrandamque Socratis philosophiam conducunt quoque praeter libros nominatos:

Christ. Frider. Boerneri orat. de Socrate, boni ethici exemplo. Lipsiae 1707. 4.

Io. Ioachim Zentgrau. disp. de fine hominis secundum disciplinam philosophiae ionicae Socratis et Socraticorum, in primis de pulcro Socratico. Argentor. 1693. et in illius Specimine antiqq. moralium, seu historiae moralis antiquae, ibid. 1696. 4. Finis illis fuit, vt homo in hac vita, quantum licet, per reminisceutias crebras recuperet οἰκείαν ἐπιστήμην, homini propriam scientiam, quam in coelo ante lapsum in terram animus, h. e. homo, habuit.

Ge. Paschii diss. de re litteraria, pertinente ad doctrinam moralem Socratis, Kilonii 1705. 4.

Godofr. Wilh. Pauli diss. de philosophia morali Socratis. Halae Magdeb. 1714. 4.

Heumann. in actis philos. de Socrate philosopho saepius egit, in vol. I. pag. 101 sq. 213. de Oraculi iudicio de Socrate, (quod ad fabulas milesias ablegat) pag. 472 sqq. et tom. II. pag. 147 sqq.

Georg. Paschius, professor quondam Kiloniensis, de variis modis moralia tradendi. Kilonii, 1707. 4. pag. 521 sqq. qui attigit quaedam alia ad vitam et disciplinam Socratis pertinentia. Idem pag. 528. memorat, *Leonem Hebraeum* scripsisse tres dialogos de amore, (Venet. 1564.

1564. 8. a Io. Carolo Saraceno nitida latinitate donatos), et in iis sententiam Platonis de amore Socratis inter alia esse prosequutum.

Socratem non fuisse *μεριμνοφροντιστήν* contra Aristophanem ostendit M. *Io. Frid. Leisner*, in progr. Cizae, 1741. 4.

Socratem cum Platone esse parentem et auctorem criticae, et primum docuisse etymologias inuestigare, contendit *Henr. Valesius* de critica lib. I. cap. V. pag. 153. subiunct. eius libr. V. Emendationum. Burmann. in nota iam laudauit *Wouwer.* de Polym. cap. 9.

De Socratica ironia, siue dissimulatione modesta prudentique, Socrati familiari, egerunt *Claude Franc. Fraguier* in: dissertation sur l'Ironie de Socrate, sur son prétendu Démon familier, et sur ses moeurs, in Mem. de Litterat. de l'Acad. des Inscr. tom. IV. coll. M. m. de Trevoux 1728. pag. 539. et *Io. Clerico* in biblioth. selecta, tom. XXII. pag. 426. *Carpzov.* in libro supra laudato, Paradoxon etc. et *Hauptmann.* cum in Commentationibus Petronianis, in quibus scurrae nomen a Socrate remouit, *εἴρωνα* per *dissimulatorem* interpretatus, tum in singulari commentatione: Socrates *εἴρων*, Gerae, 1775. *Meiners.* in historia doctrinarum etc. tom. II. p. 373 sqq. et alii. Huc quoque pertinent *Iac. Guil. Feuerlini* disp. de prudentia errantes conuincendi ex historia Socratis, Altdorf. 1723. 4. et *Castillon* comment. de methodo docendi Socratica, in Nouv. Mémoir. de l'Acad. — Berlin. 1781. pag. 361 sqq. ac *Dietz* de vltimo Socratis mandato, vt Aesculapio gallus sacrificium feratur, in Berolinensi libr. menstruo vol. II. part. IX. pag. 281 sqq.

„*Ein Bändchen Sokratischer Denkwürdigkeiten, mit Betrachtungen, von I. E. Mayer*, Profess. der Philosophie an der Vniuersität in Wien. Wien 1783. 8. Auctor describit ingenium indolemque Socratis, quem iure considerat potissimum tamquam doctorem popularem, et multa notatu digna adfert. Attamen sunt quaedam, quae non omnibus persuadebit: cum primis, quando arbitratur, silentio Xenophontis in M. S. motus, Socratem animi immortalitatem probabiliter palam non memorasse. Enimuero Xenophon in M. S. nec voluit, nec potuit omnia, quae Socrates cogitarit, dixerit, feceritque, posteritati tradere; sed tantum ea potissimum, quae illum a criminibus aduersariorum atque accusatorum vindicarent, et quae ad philosophiam actionis siue, quam vocant, ethicam aut practicam pertinerent. Tum in M. S. hic de natura et ortu animi humani ita disserit, vt fiat probabilius, illum istam doctrinam credidisse, saltem exoptasse, atque docuisse potius, quam reticuisse. In Cyropaedia oratio Cyri de animi perennitate ita comparata est, vt Socrates amicis suis illam doctrinam commendasse, nec tamen tamquam certissimam declarasse videretur. In Apologia autem Xenophontea prouocat ad remunerationem post hanc vitam sperandam. De nulla tamen opinione Socratica, iam antiquissimis temporibus peruulgata, (*περιβόητον δὲ τὸ Σωκράτους δαιμόνιον*, ait Schol. ad Theocrit. II. vers. 28.) viri docti in alia omnia magis transierunt, quam de *Genio Socratis*: atque ille, siue superstitione quadam ductus, ea, quae mens, recti prauique conscia, ipsi suaserat, a daemonio suo sibi esse praecepta, iactitauerit, siue magna viuidaque animi facultate res concipiendi et quasi praesagiendi motus, illud sibi inesse gloriatus fuerit, siue ea, quae longo vsu, comparatione atque obseruatione rerum, diuturna sagacitate, acumine ingenii iudiciique praesentissimo, (cuius exemplum mihi esse videtur id apud *Plutarchum* Parall. vitarum, in Nicia pag. 367. vol. III. ed. Reiske, Socrati daemonium solitis signis indicasse, expeditionem Atheniensium in Siciliam in pestem reipublicae versuram), et subtili ani-

mi humani vitaeque cognitione edoctus scire atque, quae euentura essent, quasi diuinare poterat, ad maiorem sibi famam suique apud amicos reuerentiam atque auctoritatem parandam, per fraudem, aut superiorum quorumdam philosophorum, Pythagorae, Empedoclis, Pherecydis exemplo atque opinione deceptus dixerit, a genio suo sibi fuisse demonstrata et veluti manifestata: ab omni tamen scurrilitatis ineptiarumque, saltem magnae imbecillitatis, nota quomodo liberari possit, equidem non perspicio. Atqui si per opinionis errorem sibi praescientiam rerum quarumdam arrogauerit, tamen id ab eo neque recte, neque sapienter factum esse putem. At et illi, qui, vt *P. Poiret* lib. III. oecon. diuin. cap. III. §. 2. pag. 750. opinantur, eius genium fuisse Spiritum S. et ii, qui scientiam diuinandi Socraticam viribus et auxilio pessimi daemonis, quem Christiani vocant diabolum, tribuunt, lepide errare mihi videntur. Ego vero nolo ea repetere, quae Carpentarius in vita Socratis cap. XXIII. de spiritu Socratis familiari, vt Thomasius reddidit, Olearius de Genio Socratis, Bruckerus, Fraguier in recitatione memorata, Paschius l. cit. pag. 530 sqq. aliique iam collegerunt atque iudicarunt: sed recentiorum quorumdam libros atque opiniones adducere iuuat. *Mauvillon* in: Deutschen Museum, mense Iunio 1777. de Genio Socratis sententiam tulit, religioni christianae perniciosam, a *Lessio* tamen, tum Professore Gottingensi, in singulari libello, atque a *M. Leonhard. Io. Car. Iusti*, Marburgensi, in libello: Ueber den Genius des Socrates, eine historisch-philosophische Untersuchung, Lipsiae, 1779. 8. intelligenter refutatam. Medium quasi tenere studuit anonymus in: Deutschen Museum, part. I. 1778. — (M. *Koenig*, in praesenti Professor Altdorfinus), scripsit: Ueber den Genius des Socrates, auch eine philosophische Untersuchung. Noribergae, 1777. 8. — *Feder*, Professor Gottingensis, in menstruo libello: Neuer Sammler zum Nutzen und Vergnügen der Teutschen. Erlangae, 1766. vol. I. pag. 417 sqq. Genium Socratis interpretatur fraudem quamdam piam ac sapientem. — *Meinerf.* disp. de illo genio in vermischten philosoph. Schriften, III. nr. 1. — *P. Estrup* Diss. de genio Socratis. Hafniae, 1781. — Anglus, *R. Nares* in libello:

An Essay on the Demon, or Divination of Socrates. London, 1782. 8.

putat, Socratem numquam contendisse, se daemona quemdam habere comitem, illumque sub voc. δαιμόνιον non naturam quamdam diuinam peculiarem, sed sueta signa et omina, quae vniuersa Graecia ipseque Socrates existimassent a diis mitti, intellexisse. Argumentum ipsi est, quia *Xenophon.* Memor. I. 1. 2. et Apolog. §. 8. et 12. loco δαίμονος vsurpasset voc. θεός, aut οἱ θεοί hinc concludit, apud Xenophontem aliosque ὁ θεός, οἱ θεοί, τὸ δαιμόνιον et θεῖον esse synonyma. At censor in Ephemer. litter. Gotting. 1783. nr. 98. contendit, auctoris illius interpretationi aduersari omnia Platonis loca, sententiam omnium veterum scriptorum, qui δαιμόνιον vertissent genium aut daemona, et iudicium omnium aequalium atque adcusatorum Socratis, qui hunc non facturi fuissent reum, si putassent, Socrati id, quod reliquis Graecis, euenisse; defensoribus Socratis ac Xenophonti tunc multo faciliorem fuisse caussam. Haec omnino vera, saltem probabilia esse videntur. Socrates enim cum Anaxagora vnum supremum numen agnouit, et, daemonas, ratus est, classem esse deorum, quos religio popularis, et vero philosophia Ionica agnouit. E Pythagoreorum scriptis perceperat forsan et hauserat opinionem, singulis hominibus peculiares daemonas esse adsignatos. Quod reliquas naturas non priuauit honore vaticinii, id, quod mens sibi conscia, vsus atque vis iudicii ipsi praeceperunt, daemoni suo tribuit, arbitratus, aut callide interdum fingens, se velut instinctu coelesti vel arcano

cano

cano moueri. Aut putauit, admonitiones sui daemonis etiam ad reliquos pertinere deos. Quaestionis autem caput est, num Socrates crediderit, sibi aliisque bonis futura praedici a diuinis quibusdam naturis, et annon Plato historiam de illius daemone ex Pythagoreorum placitis exornarit. Nisi Xenophon quaedam de ista Socratis opinione memoriae prodidisset, reliquorum narrationibus facile aliquis eo adduci possit, vt totam historiam ad maiorem auctoritatem Socrati conciliandam fuisse compositam confictamque credat. Quibus vero pigmentis coloribusque Apuleius aliique historiam istam olim illuminarunt atque rem exaggerarunt, ea redolent superstitionem, ingenii luxuriem, et Pythagoreorum Neoque platonicorum scholas. Alia ex antiquioribus et recentioribus scriptis enarrant, aut explicant illustrantque illam Socraticam opinionem, vir doctus in Bibliotheca philologica, cum praef. Walchii, vol. III. part. V. nr. 1 etc. — *Io. Gottfr. Hauptmann.* in docta prolusione: Daemonium Socratis haud quaquam, vt non nemo credit, esse Spiritum S. probat, Gerae, 1777. 4. et *Io. Maria Lanfredi,* Prof. iuris publici in acad. Pisana, qui probatum iuit in: Saggi di dissertazioni accademiche pubblicamente lette nella nobile Accad. Etrusca dell' antiquissima Citta di Cortona, vol. VIII. Florent. 1783. nr. X. pag. 185—197. Genium Socratis fuisse illius ingenium, animum, sagacitatem, multo vsu studioque acquisitam.

De eius militia, munere senatorio, philosophandi docendique ratione, coniugio vitaque priuata alii abunde disputarunt. Duas uxores, Myrtonem, (v. supra lib. II. cap. XV. §. 48. pag. 113.) et Xantippen, easque simul, a Socrate in matrimonium ductas fuisse, fama est vetus. v. *Diogenem* Laert. II. 26. *Athen.* XIII. init. pag. 555 sq. *Suidam* in Socrate. Nouvell. rep. d. lettr. 1717. pag. 206. ex Humfredo Prideaux. Enimuero id apud eundem Athenaeum iam negauit Panaetius Rhodius, cui maxime ob silentium auctorum aequalium, Socratisque adeo discipulorum, Platonis, Xenophontis aliorumque accedunt, *Rollin* in vita Socratis tom. IV. antiq. hist. *Bentlei.* in diss. de epist. Socratis §. XIII. pag. 73 sq. vers. lat. Lennepii. *Hindenburg.* in animaduersion. in Xenophontis M. S. Lipsiae 1769. 8. pag. 71. *Meiners.* in hist. doctrin. apud Graecos, tom. II. pag. 522. not. Sed illa *Xantippe* propter morositatem rixandique libidinem satis famosa est et vero in prouerbium abiit: atque Socrates, quod aequo animo tulit illius mores atque importunitatem, a mansuetudine et patientia multum laudatur. (*Bonifac.* XV. 9. histor. ludicrae). Attamen illius ingenii fastum et morum acerbitatem ab omnis memoriae obtrectatione atque opprobriis vindicare studuerunt atque Xantippes virtutes laudarunt *Heumannus* in actis philos. tom. I. pag. 103 sqq. et auctor vitae Socraticae, quae Phaedoni Mendelsonii praefixa legitur. Atqui facile credo, ea, quae vulgo commemorantur dicta factaque Xantippes, magnam partem esse falsa et commentitia, eamque vxorem probam, parcam et tenacem prudentemque saepe, quod Socrates disputando, praecipiendo ambulandoque multum temporis et rem familiarem perdidit, saltem mire neglexit, filius autem fuit immoriger, iustam legitimamque caussam querelarum iurgiorumque habuisse. Et tamen maritum amare, de eiusque vita tristique vitae exitu valde sollicita esse potuit. Atque multa talium vxorum exempla omni aetate et vbique reperiuntur. Quanta vxorum multitudo omni aeuo iure iniuriaque esset culpanda! At enim ab omni rixandi conuitiandique libidine eam defendere, eiusque virtutes summis laudibus efferre, id claris veterum testimonii *Xenophontis* II. 2. (vbi vide *Valckenarii* notam in ed. Ernesti pag. 243. et *Hindenburgii* animaduu. laudatas pag. 74 sq.) aliorumque fide dignorum scriptorum repugnat. Equidem duritiem, vehementiores animi motus et iusto vberiores longioresque rixas neque probo in ista, ne-

que omnino excuso. Laudo potius mansuetum, placidum patientemque Socratis animum: nec eum nequitiarum flagitiique infamis, Athenis quidem tunc haud infrequentis, reum fuisse arbitror. Iam *I. M. Gesner* in erudita recitatione, *Socrates sanctus paederasta* tom. II. commentar. reg. societ. Gottingens. eum a nefando illo crimine defendit. [Repeti hanc Commentationem in Batauis iussit *Christoph. Saxius.*] — *Frid. Menzius*, Prof. quondam Lipsiensis, in diss. *Socratem nec officiosum maritum, nec laudandum patrem familias fuisse*, Lipsiae 1716. 4. in priore parte adcusationis capita condensat, et bono Socrati, ab humanis infirmitatibus haud immuni saepiusque virtutum simulacra tantum sectanti, facit iniuriam. Adeo difficile est, a via regia haud aberrare! de qua multi quoque deflexerunt, qui de condemnatione atque interitu illius scripserunt. Nam, quod, dum communis veluti patriae suae praeceptor fieri voluit, ciuesque a flagitiis, iniquitate sceleribusque ad castitatem, aequitatem ac virtutes reuocaturus, non pepercit superbiae atque auctoritati procerum impotentium, nec adulatus est vllum, quem hostem ac pestem virtutis bonorumque morum atque adeo ipsius patriae cognouerat aut habuerat; tum quod sophistarum osor et oppugnator erat perpetuus atque acerrimus, comicos poetas irrisit, sacrificulorum religiones vituperauit, et multa alia fecit dixitque, quae multis popularibus ingrata erant, corruptis perditisque plurimorum ciuium moribus, ipsaque ciuitate multis naeuis et lue quadam malorum laborante, obtrectationes, inuidiam odiumque aliorum effugere non potuit. Hinc a sophistis conuitiis laceratus (v. *Himerium* Or. IV. 6. pag. 463 sqq. vbi de laudibus philosophiae Socraticae paucis agitur, ibique Wernsdorf), a comicis in scenam productus et ludibrio risuique spectatorum expositus est, inprimis ab Aristophane in fabula, *Nubes* inscripta, mirifice est exagitatus. Quo vero consilio Aristophanes, non precibus aliorum excitatus, aut pretio ab Anyto Melitoque conductus ad Socratem sugillandum reumque maiestatis faciendum, illam fabulam docuerit, iam supra ad Aristophanem pag. 363. in nota vberius declaraui, et Tychsenianas laudaui commentationes. *De Pauw* in philosophischen Untersuchungen über die Griechen part. II. pag. 207. minus recte de hac comoedia iudicasse, iam animaduertit eius interpres, *Villaume.* Tandem Socrates senex ab Anyto Melitoque in iudicium vocatus, atque iniquitate iudicum et temeritate odioque populi varias ob calumnias, praecipue, quod magister fuerat Critiae ****), vnius ex illis triginta tyrannis eiusque crudelis, ad vltimum supplicium, cicutae haustum, est condemnatus. At tamen fuerunt viri docti, qui arbitrarentur, Socratem variis artibus, quibus immutaret reipublicae formam, esse vsum, principatum adfectasse, tyrannis, saltem quibusdam, fauisse, contra leges reipublicae nouam tamquam religionem fuisse introducturum, et alia, quorum postea mentionem faciam, illegitima, reique publicae saluti noxia, suscepisse aut tentasse, ideoque iure et modo, legibus patriae consentaneo, capitis fuisse damnatum. Sic *Sigismundus Frideric. Dresig.* in Epistola de Socrate iuste damnato sensit. Lipsiae 1738. 4. et firmius ampliusque corroborare istam adcusationem adnisus est cl. *Victor Lebrecht Plessing*, ad praesens Prof. in vniuersitate litterarum Duisburgensi, in libro: *Osiris und Socrates.* Berol. et Stralsund. 1783. 8. in sect. II. Praeter argumenta, paullo ante commemorata, is Socratem arguit, hunc, opinione caussaque daemonis sui simulata, diuinationem, quae, vti auguria oracula-

****) Odio quidem erga istum Athenienses cum primis impulsos fuisse, ad diem Socrati dicendum eumque interficiendum, *Aeschines* in oratione, coram populo habita, pag. 168. vol. III. Orator. gr. edit. Reisk. clare aperteque pronuntiauit: *Ἔπειθ' ὑμεῖς, ὦ Ἀθηναῖοι, Σωκράτην μὲν τὸν σοφιστὴν ἀπεκτείνατε, ὅτι Κριτίαν ἐφάνη πεπαιδευκώς, ἕνα τῶν τριάκοντα τῶν τὸν δῆμον καταλυσάντων.*

culaque, subiecta fuisset potestati atque publicae administrationi, tamquam hominem priuatum sibi arrogasse, adeoque maiora adspirare fuisse visum: hinc maiestatis reum, more legitimo et secundum vim legum patriarum condemnatum interiisse. Idem putat, his rationibus ductum Catonem seniorem de Socrate, quem ille, homo popularis, tamquam ciuem seditiosum et tyrannidos, siue supremi principatus adpetentem habuerit, dure iudicasse: neque tamen negat, Socratis fata esse aegre ferenda, quia sacrificium pro re bona et vtili factum sit. Verum enim vero accusatio illa, quamquam grauis et admodum speciosa, num Socrates mutationem reipublicae administrandae sit molitus, tamen, quum emendatio sacrorum salua reipublicae forma fieri potuisset, res est admodum dubia, nec ex consuetudine cum Alcibiade aliisque potentioribus robur quoddam accipit, vt alia, quae in prolusionibus contra Dresigium, libro Plessingii nondum cognito, disputaui, omittam. Add. *Car. Ern. Kettneri* diss. qua Socratem criminis maiestatis accusatum vindicat. Lipsiae 1738. 4. Nec *M. Georg. Christian Ibbeckenii* sententia, quamquam is iniquitatem aduersariorum et iudicum improbat Socratisque celebrat innocentiam in disp. *de Socrate, mortem minus fortiter subeunte*, Lipsiae 1735. 4. est omnino probanda, et a *Io. Samuele Müllero*, Rectore Hamburgensi, in singulari prolusione, Hamburgi, 1738. 4. sub examen iam vocata. Habuerat quidem amicos et patronos, qui caussam eius coram iudicibus populoque egissent, sed vitae fatur, atque innocentiae suae conscius, noluit adulari nec pecuniam, litis aestimationem, ab iniquis durisque iudicibus ipsi irrogatam, soluere; (v. *Ibbecken.* l. c. p. 17 sq.), et maluit vitam amittere, quam, quod accidere potuerat, per amicos rem publicam turbare. Constat enim, Lysiam orationem, a se compositam, qua in iudicio vteretur Socrates, huic obtulisse, sed eum illa vti noluisse. v. *Ciceron.* de Orat. I. cap. 54. Tuscul. quaest. I. cap. 29. sq. et 40. sq. *Quinctil.* I. O. II. 15, 30. XI. 1. 11. *Diogen. Laert.* II. 40. ibique interpretes. *Valerium Maxim.* VI. cap. 4. ext. 2. etc. Idem Lysias orationem pro Socrate scripsit ad Polycratem, qui, eloquentiae ostentandae caussa, orationem contra Socratem, sexto post huius mortem anno, confecerat. (v. *Diogenem Laert.* II. 39. ibique Menagium). Locus ex illa Lysiae oratione seruatus est a scholiaste in Aristidem; id quod cel. *Morellius* in nota ad *Libanii* declamat. pro Socrate pag. 190 sq. prouocando ad Valesii adnotatt. ad *Harpocrat.* pag. 71. ed. 1696. et ad codicem Marcian. 323. ostendit, atque contra Taylorum in Lysiam pag. 669. ed. 1739. docuit, Lysiae apologiam Socratis ad iudices, cum eius ad Polycratem oratione, non esse vnam eamdemque, idemque laudauit *Bentleium* in diss. de Socratis epistolis §. V. Socrates igitur adhibuit, vt *Cicero* ait Tuscul. I. 29. liberam contumaciam, a magnitudine animi ductam, non superbia: et supremo vitae die multa disseruit, et paucis ante diebus, quum facile posset educi e custodia, noluit, etc. ad quem locum Ciceronis illustrandum tria progr. scripsit *Car. Ludou. Richter*, Lycei Rector, *de libera, quam Cicero vocat, Socratis contumacia* (h. e. constantia in tuenda disciplina sua, praecipue in caussa coram iudicibus iniquis libere et acriter agenda). Cassel. 1788. et 1789. 4. [Add. *I. I. Zimmermanni* Apologia Socratis, in qua tamen ostenditur, male eum egisse, quod causam coram iudice non perorauerit, in Mus. Helv. T. VI. Part. 24. pag. 481 sq.] Tenax propositi Socrates hausit cicutam, et postquam cum amicis de rebus grauissimis adhuc disputarat, placide vita decessit; quod ex Xenophonte, Platone, Libanio, (ad cuius declamationem v. not. cel. *Morelli* pag. 207 sq.) Diogene Laertio aliisque notum est et a viris doctis abunde commonstratum. De *Polycrate* confer quoque *Lambecium*, comment. de bibl. caes. Vindob. vol. VII. pag. 537 sqq.

De illo veneno v. *Sig. Fr. Dresig.* disp. de cicuta, Athenienſ. poena publica. Lipſ. 1734. inprimis §. VII. Cicuta autem illa, publica poena, num merus ſuccus fuerit, an venenum, cicuta temperatum, cui virulentius quid ineſſet, diſputatum eſt a viris doctis. Prius adfirmant *Licetus* in antiquis ſchematibus gemmarum annularium, *Triller.* in Obſſ. crit. pag. 489. cl. *Morellius* in not. laudata aliique: poſterius *Guido Patinus* in epiſtola quadam ad Gaſſendum, Epiſtolarum ad Gaſſendum pag. 537. et in epiſtola ad Licetum edita, inter huius antiqua ſchemata etc. cap. CLXXII. (v. *Menagium* ad Diogen. *Laert.* II. 42.) *Mead* in mechanica expoſitione venenorum, et *Ioannes Calnius*, Medicinae Profeſſor Mediolanenſis, in Epiſtola ad Petrum Borſieri pag. 461 ſqq. tom. IX. Nuova Raccolta d'opuſcoli ſcientifici e filologici, in Venezia, 1762. et diſſ. della Morte di Socrate, Piſis, 1763. conf. etiam *I. Iac. Wepferi* hiſtor. cicutae. Mem. de Trevoux. 1716. p. 265. Addatur *Mazochius* in Explicatione graecae inſcriptionis in poculi pſeudoſocratici extremo labro exaratae. Neapoli 1752. cum epicriſi cl. *Villoiſonii* in Anecdot. graecis, tom. II. pag. 128. not. 1. Poculum illud in ſummi labri ambitu hanc habet inſcriptionem: κυλος (pro χυλος putat Mazochius) κωνειου περι τον Σωκρατην, eamque epigraphen ab Epicureo quodam, Socrati parum aequo, ſtante romana republica, aut ſub primis ipſis imperatoribus factam eſſe, ſuſpicatur Mazochius: contra Villoiſon. exiſtimat, inſcriptionem eſſe barbaram, totumque hoc poculum recentiſſimum et a nugiuendulo quodam confictum. — Iſtius autem pernicioſi conſilii nefandique facti haud ita multo poſt interitum Socratis conſequuta eſt totius fere Graeciae indignatio, et ita poenituit Athenienſes, vt Melitum capitis damnarent, Anytum eiicerent ciuitate, Socratique in Pompeo ex aere ſtatuam ponerent. v. *Diogen. Laert.* II. 43. ibique interpretes, praecipue Menagium, pag. 95 ſq. qui plurium veterum adducit teſtimonia; id. VI. 10. 11. *Iſocr.* vol. II. pag. 383 ſq. *Plutarch.* de inuidia et odio, tom. VIII. Opp. ed. Reiske, pag. 128. qui, quanto odio ciues perſequuti ſint eos, quorum calumnia Socrates, oppreſſus eſt, memoriae prodidit, et M. *Theophili Adami* diſſ. de ſtatua Socratis Athenienſium poenitentiae monimento publico. Lipſiae, 1745. 4. qui Diogenem cum aliis comparat, veritatem hiſtoriae inquirit multaque alia de ſtatuis et de Socrate diſſerit. Antea tamen quam, ad Fabricii verba redeamus, haud incommodum videtur, ironiam anonymi cuiusdam lepidam argutamque referre, quam bene propoſitam reperimus in libello:

Vom Zweck des Socrates und ſeiner Schüler. Für Freunde der Wolfenbüttelſchen Fragmente und ähnlicher Schriften. Deſſau. et Lipſ. 1785. 8.

Auctor ingenium animumque Socratis aeque ſuſpectum reddere tentat, ac auctor fragmentorum Guelferbytanorum ratione Ieſu facere auſus eſt. Quare teſtimonia Xenophontis, Platonis, Aeſchinis aliorumque, tamquam ſociorum complicumque Socratis, reiecit; hunc, oſtendere videtur, molitum eſſe tyrannidem Athenarum et Graeciae, aut, id ſi irritum foret, tentaſſe, vt ſatrapa fieret Ioniae: quod philoſophum ſe geſſiſſet, id feciſſe callide, vt ſuam regnandi cupiditatem celaret. Idem auctor multa alia mortisque contemtum culpat in Socrate: neque vero ea mente Socratem quaſi infamat, vt reuera id contendere videatur, ſed vt rationem irrideat peruerſam auctoris fragmentorum Guelferb. doceatque exemplo, quam facile fieri poſſit, vt contorta perplexaque interpretatione ipſa rei cuiusdam veritas reddatur ſuſpecta, optimusque homo per fallaciam fraudemque depingatur tamquam homo doloſus, peruicax, ineptus impiusque. *Harl.*]

Audi-

Audiuit Anaxagoram et Archelaum vvvv) atque, vt nonnulli apud *Laertium* II. 19. Damonem. Huius *Damonis* sophistae ac musici meminit praeter Platonem Plutarchus lib. de Musica, pag. 1136. E. tom. II. et in Pericle pag. 153. sq. vt alios in praesenti omittam wwww). Scholam ipse non habuit Socrates; sed vitae omni tempore cum amicis, et quiqui eum accederent, [aut quos ipse adiit] est philosophatus, vt praeter alios notatum eidem *Plutarcho* in libel. an seni gerenda resp. pag. 796. [*Dioni Chrysost.* or. 54. pag. 281. ed. Reiske] A rep. gerenda abstinuit; sed quum pro patria esset decertandum, hoc neutiquam recusauit. Vide *Aelian.* III. 17. Var. *Lucianum* parasito T. II. pag. 259. *Plutarchum* Alcibiade pag. 194 sq. et *Athenaeum* V. pag. 215 sq. Sed non equidem de Socratis militia vere dixerim, quod Alexandro M. maiora Socratem gessisse, ait *Iulianus* imp. Epistola ad Themistium pag. 264. Cato Maior hoc vnice in illo est admiratus, quod cum vxore difficillima et stupidis liberis comiter vixisset, vt refert *Plutarchus* in vita Catonis p. 347. nam alioqui eum contemsit vt λάλον et βίαιον. id. p. 350. De aliis eius vitiis vid. *Cyrillus* VI. in Iulian. (ex Porphyrio,) pag. 186 sq. Nihil sci ipsisse Socratem, adfirmant *Cicero* III. de Oratore cap. XVI. *Plutarchus* xxxx), *Aristides*, [?] quibus adde *Dionem Chrysost.* diss. LIV. *Origenem* Philosophumenis p. 279. *Laertium* prooem. Sect. XVI. *Hieronymum* aduersus Rufinum Apologia, et *Augustinum* lib. I. cap. 7. de consensu Euangelistar. Alii scripta ei tribuunt non vnius generis.

De *Fabulis Aesopiis* a Socrate in versus translatis dixi supra cap. IX. nr. 5. et 6. [De loco *Diog. Laert.* II. 42. v. *Rossii* comment. Laert. p. 34.] Nunc tantum addo hoc, eum fecisse

vvvv) At dissentire viros doctos, Socratis magistros illos fuisse, in Epimetro iam animaduerti. *Harl.*

wwww) Scribitur quoque *Demon.* Fuit Atheniensis, celeber musicus ideinque disciplinae moralis et ciuilis peritissimus, sophista, Periclis magister: ab eo ducta est musicorum secta, αἵρεσις Δαμώνειος. Commemoratur ab *Aeschine* in dialogo de morte ab initio, a *Cicerone* Orat. III. 33. *Harpocr.* h. v. et aliis. v. *Fischeri* indicem ad Aeschinis dialogos, ed. III. h. v. Scripsit quaedam de arte musica, et de sonis rhythmisque praecipue commentatus dicitur. v. *Platon.* Polit. lib. III. et *Aristidem Quinctilian.* de Musica lib. II. pag. 95. circa fin. ibique not. Meibomii pag. 300 sqq. vbi copiosius agitur de illo musico, et locus insignis ex *Galeni* lib. IX. περὶ τῶν καθ᾽ Ἱπποκράτην καὶ Πλάτωνα δογμάτων cap. 5. adfertur. Ab eo harmoniam *Lydisti* (Lydiam) remissam fuisse inuentam, a Platone autem reiectam, memorat *Plutarchus* de Musica pag. 667. tom. X. ed. Reiske. Plura de eo disputat *Burette* ad Plutarchi locum in Comment. acad. Paris. Inscript. tom. XIII. pag. 246 sqq. adde *Hemsterhusii* longam eruditamque notam ad Aristophanis Plutum v. 1003. pag. 352 sqq. qui praeter ea et de scriptura illius nominis atque quantitate primae syllabae in Δάμων agit et plures recenset *Damonas* s. *Demonas*: cum Pythagoreum Syracusis oriundum, Phintiae sodalem (vide in catalogo Pytagoreorum, vol. I. h. v.) tum *Sicyonium*, atque peruetustum scriptorem, qui atticas antiquitates et historiam composuit, cuius tamen fides in rebus atticis a Philochoro haud parum debilitata fuisse videtur. Num illi τῆς Ἀτθίδος auctori commentarius περὶ παροιμιῶν vastus (ad quem prouocant scholiastes ad *Aristophanis* locum, *Harpocration* in Μυῶν λεία et *Apostolius* cap. XIII. 36.) vindicari debeat, *Hemsterhusio* aeque incertum est, ac fuit *Casaubono* ad *Athen.* III. 17. dubium, idemne sit, quem citat *Athenaeus* X. p. 442. C. ἐν τῷ περὶ Βυζαντίου. *Harl.*

xxxx) Plutarchi et Aristidis loca attuli supra cap. XII. nr. 4. Vide et *Allatium* de scriptis Socratis p. 80 sq. et eruditam diatribam *Godfridi Olearii*, qua Allatium, plura scripta Socrati leuibus argumentis vindicantem, impugnat. Lips. 1696. 4. [repet. in eiusdem versione latina Stanlei. histor. philos. tom. I. pag. 208 sqq.] In Socrate secundam syllabam producunt Paulinus, Sidonius et Maximianus. v. *Sirmond* ad Sidon. pag. 244. *Daum.* ad Paulinum Pretocorium pag. 345.

ciſſe in carcere, vti Anaxagoras circuli quadraturam in carcere ſcripſit, *Boethius* Conſolationem philoſophiae in carcere compoſuit.

De *Epiſtolis*, tributis Socrati, libr. II. cap. X. nr. 35. [latine verſae in Olearii verſ. lat. Stanlei. hiſt. phil. tom. I. pag. 200 ſqq. ed. Venet.]

Paeanis in Apollinem, meminit *Plato* Phaedone et *Themiſtius* Orat. 14. (edit. Harduini, II. pag. 27.) qui προοίμιον vocant, vt Suidas ὕμνον. *Laertius* II. 42. a Dionyſodoro abiudicatum Socrati παιᾶνα teſtatus, hoc adfert initium:

Δήλι' Ἄπολλον χαῖρε καὶ Ἄρτεμι παῖδε κλεεινώ.

Vnde de vno eodemque accipiendum, quod *Dio Chryſoſt.* diſſ. XLI. p. 507. ait, Socratem feciſſe παιᾶνα εἰς τὸν Ἀπόλλω καὶ τὴν Ἄρτεμιν. Apuleius in floridis: *Canit Empedocles carmina, Plato dialogos, Socrates hymnos, Epicharmus modos, Xenophon hiſtoriam, Xenocrates ſatyras.* Adde *Arrian.* II. 6. Epictet.

Ἐγκώμιον Γρύλλε. Hermippus apud *Laert.* II. 55. ſed pro Socrate eo loco legendum *Naucrates* ex Dionyſii Halic. τέχνῃ cap. VI. vti recte obſeruauit Gotfridus Olearius.

Ἐπιτάφιος. *Ariſtoteles* III. 14. Rhet. at ibi Iſocratis nomen pro Socrate reponendum, vti apud Dionyſium loco laudato male legebatur ὁ τῦ Σωκράτυς ἑταῖρος Ναυκράτης pro ὁ τῦ Ἰσοκράτυς. Vide *Meurſium* V. 14. et IV. 4. Attic. Lect.

Euripidem in ſcribendis tragoediis a Socrate adiutum iactabant comici Mneſilochus, Callias et Ariſtophanes apud *Laertium* II. 18.

Aeſchines Socraticus quoque arguebatur dialogos, qui reuera Socratis eſſent, a Xanthippe accepiſſe et pro ſuis edidiſſe. Vide, quae viri docti ad *Laert.* II. 60. et Heſychium illuſtrem. *Allatii* dialogum de ſcriptis Socratis. 103. 108.

Plato denique ſcripta ſua pro Σωκρατείοις λόγοις venditare ipſe voluit, vt ex epiſtolis eius conſtat. Confer *Iulianum* Orat. VI. pag. 189. *Allatium* p. 91 ſq. Sed et alii, paſſim ad ſcripta Platonis reſpicientes, Socratem laudant auctorem. Σωκρατικὰ βιβλία, quae Zenoni Citieo dicitur adhuc adoleſcenti legenda attuliſſe pater eius Mnaſeas apud *Diog. Laert.* VII. 32. fuere ſcripta Xenophontis, Platonis et aliorum Socraticorum. Ita locus *Salviani* lib. VIII. de prouident. ex quo *Meurſius* in Bibl. Graeca p. 1606. colligit, Socratem ſcripſiſſe de Legibus et de Rep. manifeſte reſpicit Platonis Politiam et libros de legibus. Sic Platonis Ionem in animo habuit Suidas, Socratem laudans [*] in Διθυραμβοδιδάσκαλοι. Meletius lib. de hominis ſtructura videtur reſpicere Platonis Timaeum, quum ait: Σωκράτης δὲ Ἐτυμολογίας μᾶλλον μορίων καὶ ὀνομάτων ἐν τῷ περὶ Φύσεως ἀνθρώπυ συντάγματι αὐτῦ ὡς γραμματικὸς ἢ Φιλόσοφος συνετάξατο. *Arrianus* quoque lib. II. cap. I. Epictetearum diſſ. ita intelligendus, τί ὖν; Σωκράτης ἐκ ἔγραφε; καὶ τίς τοσαῦτα; *Quid itaque? nihilne ſcripſit Socrates? imo quis tot ac tanta?* ſi nimirum diſſertationes eius a Platone, Xenophonte et aliis diſcipulis in litteras miſſae computentur.

Apud ſcriptorem Altercationis ſynagogae et eccleſiae Socrates traditur XXIV. libros ethicos compoſuiſſe; ſed Meurſius in libro de ſcriptis Theophraſti notauit, excidiſſe nomen huius philoſophi, vt totus locus legendus ſit in hunc modum: *Ethicae inuentor Socrates fuit,*

de

de qua (Theophrastus) *XXIV. libros secundum positiuam iustitiam scripsit.* Confer *Menagium* ad Laert. V. 44.

Dolendum est, fatis praematuris *Ioh. Ionsii* interceptam historiam eius Socraticam, quam vir doctissimus pollicetur pag. 37. libri de scriptoribus Hist. philosoph. Idem p. 12. testatur, viginti fere Socrates se in veterum scriptis obseruasse, in quibus fuerunt haud dubie 2) *Socrates*, historicus Argiuus, a scholiaste Pindari et aliis laudatus yyyy). 3) *Socrates*, Aristotelis magister. Is forte, cuius mentio in Platonis Theaeteto, vbi Theaetetus ad Socratem pag. 116. ἐμοί τε καὶ τῷ σῷ ὁμωνύμῳ τούτῳ Σωκράτει. 4) *Socrates*, Bithynus, Peripateticus. 5) *Socrates*, Cous, qui ἐπικλήσεις Θεῶν scripserat, de quibus *Reinesius* pag. 437. Var. Lect. 6) *Socrates*, epigrammatum poeta. 7) *Socrates*, Rhodius. 8) *Socrates*, socer Pisistrati. 9) *Socrates*, Achaeus, Cyri hospes, [de quo *Xenophon* Exped. Cyri I. 1, 11. I. 2, 3. II. 5, 31. et cap. 6. n. 30.] 10) *Socrates*, Thebanus, statuarius. 11) *Socrates*, histrio, [*Demosth.* de corona cap. 79. pag. m. ed. 516]. *Socrates*, Thraciarum rerum scriptor: de quibus singulis *Menagius* ad Laertii II. 47. Praeterea 13) *Socrates*, pictor, Plinio memoratus. 14) *Socrates*, grammaticus, Etymol. M. in Εὔβοις. 15) *Socrates*, CPolitanus, cuius Historia Ecclesiastica ad Theodorum scripta extat. 16) *C. Valerius Socrates* in veteri inscriptione apud Sponium p. 60. Miscellaneor. 17) *Socrates*, chirurgus. Coel. Aurelian. V. 1. Chron. passionum. 18) Alius, vt videtur, *Socrates*, medicus, cuius ecligma pro tabidis refert *Nicolaus Myrepsus* de antidotis sect. I. cap. 174. 19) *Socrates*, Chrestus, Nicomedis, regis Bithyniae, frater. *Appian.* Mithrid. f. 176. 208. [cap. 10. tom. II. ed. Schweighaeus. pag. 653 sq. coll. nota Schweighaeuseri tom. III. p. 596]. 20) *Socrates*, Theaeteti συγγυμναστής. *Simplic.* pag. 8. b. in Categoriis. Nescio, quem *Socratem* respicit Schol. Apollonii ad lib. I. vbi laudat Σωκράτην ἐν τῷ πρὸς Εἰδόθεον. Sane apud Suidam in Χιάζειν laudatur Ἰσοκράτης ἐν τοῖς πρὸς Εἰδοθέαν. Similiter *Socrates*, Dinarchi rhetoris pater, aliis est Sostratus. Vide *Plutarch.* pag. 850. At quando apud Scholiasteu zzzz) Aristophanis [et *Zenobium* V. Adag. 81.] laudatur *Socrates* in libris Κρητικῶν, legendum Sosicrates, quemadmodum etiam in Laertii codicibus *Socratis* nomen pro eodem *Sosicrate* male irrepsit, vbi laudatur ἐν [?] πρώτῳ διαδοχῆς, etsi vterque locus imposuit Vossio pag. 414. de Hist. Graecis. Fuit et *Socratides* quidam, Pamphilae Epidauriae maritus. Suid. Παμφ. tum *Socration* laudatus Galeno. Fulbertus Carnotensis dictus est Socrates christianus.

Forma aaaaa) Socratis philosophi, licet passim ex *Zopyri* Physiognomonis sententia apud [*Ciceron.* de fato cap. 5. vbi Vrsinus, praecipue Dauis. plura iniqua inuidorum de Socrate mulierofo

yyyy) De hoc Socrate Argiuo, historico, qui scripserat περιήγησιν Ἄργους, plura veterum testimonia collegit *Valcken.* ad schol. ad *Euripidis* Phoeniss. 45. pag. 608. et animaduertit, nomina, *Socrates*, *Sosicrates* et *Crates*, aliquoties fuisse confusa. *Harl.*

zzzz) ad aues v. 521. vti *Küster.* in indice et notis ad Aristophanis Schol. iam monuit (citatur ibi liber XII. τῶν Κρητικῶν.) Eamdem emendationem vberius explanauit et corroborauit ad Suid. III. pag. 249. voc. Ῥαδαμάνθυος ὅρκος. De *Sosicrate* vid. *Meiners.* Geschichte des Ursprungs — der Wissenschaften etc. tom. I. pag. 301 sq. eiusque censorem, secus sentientem, in biblioth. critica Amstelod. II. part. VIII. pag. 117. et *Valcken.* ad Euripidis Phoenissas paullo ante citatum. *Harl.*

aaaaa) Ventrosum Socratem fuisse innuit *Syrianus* in XIII. Metaphys. p. 103. simum *Athenaeus* V. p. 219. simum et caluum *Boethius* II. de interpretat. p. 56. et V. pag. 416. *Simplicius* in III. de anima commentar. 39. προγάστωρ ἰξόφθαλμος *Simplic.* in IV. Physic. pag. 183. λίπαχνς. *Themist.* pag. 16. Chrysippo vultu consimilem alii notarunt. Vide Augustinum capite vndecimo de categoriis.

ſo ex vultu ducta iudicia collegerunt, et, qui cum Cicerone ex communi fonte hauſit,] *Alexandrum Aphrodiſienſem* lib. de fato pag. 31. [ſ. 164. et ex illo apud *Euſebium* praepar. euang. libr. VI. cap. 9.] vt nequam et tetrica deſcribitur, nec admodum amoena occurrit apud *Chiffletium* libello de gemmis, Socratem referentibus, [in Miſcellaneis Chiffletianis, vol. VI. Antwerp. 1657. 4.] *Fulv. Vrſinum* pag. 50. et 51. elog. [nr. 133. 134. ibique vide Io. Fabri commentar. pag. 75 ſq. ed. II. Antwerp. 1606. 4. et priorem nr. in nummo aeneo grandiuſculo ſ. contorniato reddidit *Hauerkamp.* in diſſ. de numiſmate Alexandri M. et de nummis contorniatis p. 149. In Gemmarum antiqu. delectu — in dactyliothecis ducis Marburienſis, vol. II. Londin.] tum in Laertio Wetſteniano et apud *Gronouium* tom. II. theſauri tab. LXVI. aliosque; tamen, ſi Epictetum audimus, ſiue *Arrianum* IV. 11. diſſ. illi fuit τὸ σῶμα ἐπίχαρι καὶ ἡδὺ ὡς ἤρων αὐτοῦ οἱ ὡραιότατοι καὶ εὐγενέστατοι, καὶ ἐπεθύμουν ἐκείνῳ παρακατακλίνεσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς εὐμορφοτάτοις. Et quicquid criminetur Ariſtophanes, nihilominus, vt ait idem Epictetus, πάντες οἱ γεγραφότες περὶ Σωκράτους, πάντα τἀναντία αὐτῷ προσμαρτυροῦσιν, ὅτι ἡδὺς οὐ μόνον ἀκοῦσαι, ἀλλὰ καὶ ἰδεῖν ἦν. Neque omittendum, quod de Socrate *Plutarchus* in Catonis vita p. 339. e Platone, quod iis, qui cum ipſo verſarentur, eminus quidem viſus ſit ἰδιώτης καὶ σατυρικὸς καὶ ὑβριστής, at propius inſpicientibus cognitus σπουδῆς καὶ πραγμάτων μεστὸς, καὶ δάκρυα κινῶν τοῖς ἀκροωμένοις. *Fabric.* Socrates cum Xantippe in veteribus monumentis apud *Montfaucon.* tom. III. ſupplem. poſt tab. IX. Socrates in nummo apud Pedruſium, tom. V. pag. 12. apud *Spanhem.* ad Iuliani Caeſares pag. 119. quinque in *Antonii Gorii* muſeo Florentino claſſ. III. Florent. 1731. fol. In annulis ſignatoriis Socrates crebro comparet, (teſte *Pignorio* in ſymbolis epiſtolicis, Pataui 1529. 8. ep. I. pag. 6.) quod apud amicos et cultores illius nominis teſtimonium amoris atque obſeruantiae eſſe potuit, apud alios vel curioſum animum, vel conſuetudinem et frequentiam illorum annulorum ſignificabit. Iudicium de Socrate, ex vultu eius latum, at forſan ex Zopyro, aut alio communi fonte ſumtum, eſt quoque in *Polemonis* Phyſiognom. lib. I. cap. 6 pag. 222. et, quibusdam vocc. immutatis, in *Adamantii* Phyſiognom. lib. I. cap. 9. pag. 349. Scriptor. phyſiognomoniae veter. ed. I. Ge. Frid. Franzii, Altenburgi 1780. 8. addatur *Himerius* orat. IV. §. 6. pag. 464. ibique Wernsdorf. *Heumannus* tamen in Actis philoſ. tom. I. nr. 5. pag. 126 ſqq. Epicteti aliorumque teſtimoniis vſus, narrationem de Socratis deformi corpore formaque et vultu tetro ad fabulas referendam arbitratus, defendit meliorem illius formam, conicit, quod Zorpyro videbatur mulieroſus, id pulcrius potius corpus indicare, et Socrates atque Crates, qui teſte *Diogene Laertio* VI. 91. facie turpis, τὴν ὄψιν αἰσχρὸς, fuit, illi a veteribus confuſi videntur. Sed *Herrmann Vlric. de Lingen* in opuſculis minoribus, ſermone germanico ſcriptis, part. I. Wittebergae 1730. 8. nr. 3. pag. 75 — 102. examinat ſententiam Heumanni, reiicit Epicteti atque Arriani, hominum multo ſerioris aetatis, teſtimonia, tum ex Xenophontis Conuiuio p. 891. ed. Leunclauii, Platonis Sympoſio et Theaeteto aliisque, a *Menzio* in diſp. de Socrate nec officioſo marito etc. §. 8. pag. 16. 17. partim citatis, vulgarem ſeutentiam copioſe defendit docteque probat: pag. 99. caput Socratis haud adeo quidem deforme ex gemma aeri incidendum fecit. De Socratis forma vultuque deformi agit quoque *Geſnerus* in comm. Socrates ſanctus paederaſta, nec non *Meinerſ.* in hiſt. doctrin. apud Gr. II. pag. 518 ſq. Fabricius in not. Msstis citat *Caſſianum* f. 595. et Alardi Gazaei not. pag. 596. At, etiamſi forma eius fuerit turpis, animus tamen fuit eo pulcrior, vt ita dicam, eoque nobilior. Atque Socrates precatus fuiſſe dicitur a diis, vt animo interiore pulcerrimus

mus fieret. vid. votum eius apud *Platonem* in fine Phaedri pag. 1243. c. *Clement. Alexandr.* Strom. V. pag. 595. b. *Himerium* Or. IV. 6. pag. 465. *Harl.*

De Socrate olim scripserat Tiberianus, quem laudat Fulgentius de continentia Virgiliana: Aristoxenum [bbbbb]) enim Porphyrium aliosque, Ionsio notatos, et, qui de Socraticis egerunt, Idomeneum ac Phaniam libenter praetereo. [adde *Brucker.* hist. crit. phil. I. pag. 523.] Demetrius Phalereus ἐν Σωκράτει, siue libro de Socrate citatur a *Plutarcho* in Aristide p. 318. et 319. vbi ex eo refert, Socratem non fuisse egenum. *Panaetium* ἐν τοῖς περὶ Σωκράτους laudat idem p. 335. Apologiam Socratis composuerunt Plato, Xenophon, [*Zeno* Sidonius, vid. *Eudoc.* pag. 204. ex *Suida*, tom. II. p. 8.] itemque alii, vt infra lib. III. dixi in Platone. Derisus Socrates ab Eupolide quoque, vt testatur *Lucianus* in reuiuiscentibus tom. I. p. 404.

XXXI. AESCHINES, Lysaniae F. Atheniensis, ab Oratore [ccccc]) Atrometi F. (de quo infra cap. XXVI.) distinguendus, Socratis auditor et [?] cultor adsiduus, sed Platoni non valde amatus, vide *Laert.* III. 36. et *Athenaeum* XI. p. 507. vbi narrat, vnicum discipulum Xenocratem inopi Aeschini a Platone fuisse subtractum. Dionysio tamen tyranno Aeschinem commendauit Plato, vt refert *Plutarchus* p. 67. de dignoscendo adulatore. Aristotelis Mythi, qui Aeschinis discipulus fuit, mentio apud *Laertium* V. 35. Dialogi Aeschinis μακροὶ καὶ ἀστεῖοι, (vt ait *Lucianus* in Parasito cap. 32. tom. II. edit. Reitz. p. 860.) et Socraticum seruantes characterem, fuere hi septem, teste *Laertio* II. 61. vbi vid. interprr. et Suida in Αἰσχίνης, [tom. I. pag. 662. Küster.]

Ἀλκιβιάδης. Aristides Orat. I. Platon. p. 30. tom. III. Cant. orat. Platon. II. pag. 363 sqq. tom. III. Cant. *Athen.* lib. XIV. pag. 656. F.

Ἀξίοχος, in quo Alcibiadem acerbe perstrinxit tamquam vinosum et mulierum corruptorem, teste *Athenaeo* V. p. 220. quod in *Axiocho*, qui inter Platonis scripta occurrit, non legitur. Meminere Axiochi Aeschinis Harpocratio, Pollux VII. 135. Suid. *Fabric.* Suidas sua sumsit ex Harpocratione, vid. Küster. ad Suidam tom. I. p. 239. Fabricius in not. MSta addidit. . Neque longus est, quod de Aeschinis dialogis adfirmat *Lucian.* in Parasito (l. cit.) sed et voc. Ἀλεκτρυονοτρόφοι, quod ex Aeschinis Axiocho probauit *Pol-*

bbbbb) Qui tamen valde iniquus in Socratem partiumque cupidus fuit. vid. *Meiners.* histor. doctrin. apud Graec. tom. I. pag. 216 — 220. *Harl.*

ccccc) Confunditur in editione Laertii Amstelodamensi p. 115. vbi *Aeschinis* oratoris imago exhibetur pro Aeschine Socratico, vt notatum Iacobo Gronouio tom. II. thesauri in addendis ad tabulam 94. sed notatum nimis acerbe ab eo, qui similem ἀβλεψίαν in Zenone commiserat, vt monebam §. XXIX. *Aeschinis*, Sphettii, Socratici philosophi circa Olymp. CIII. 3. clari, meminit Diodorus Sic. XV. pag. 497. [s. tom. II. p. 62. edit. Wesseling.] Alius *Aeschines* Neapolitanus, Platonicus, de quo infra lib. III. cap. 2. [*Aeschines*, Selli filius, homo pauper, qui tamen opulentum se esse iactitabat. Hinc Σέλλοι *pauperes gloriosi*, et Σελλίζειν *se iactare*. *Aristoph.* Vesp. 457. ibique Schol. et v. 1235. Aues 824. ibique Schol. *Suidas* in Θεαγένους χρ. tom. II. p. 168. in Σελλίζειν tom. III. p. 297. et in Σεσελλίσθαι, ib. pag. 302. Octo *Aeschines* enumerat *Diogenes Laert.* II. 64. quibus addidit Menagius *Aeschinem* historicum, duo *Aeschines* medicos, alterum Atheniensem, alterum medicum; *Aeschinem*, Eretriensium primarium, (Herodot. VI. sect. 100.) *Aeschinem*, Eleum, et Fischer. in nota, p. 6. edit. III. *Aeschinem*, declamatorem apud *Senec.* Controu. I. 8. p. 143. tom. III. Gronou.]

lux VII. 135. in dialogo isto non legitur. Itaque non adsentior *Io. Clerico*, qui sub Aeschinis Socratici nomine edidit dialogos III. v. Memoirs of literature tom. I. pag. 201. Enimuero, quia virtutem et dictionis atticae elegantiam in primis praedicat *Phrynichus* apud *Photium* cod. CLVIII. p. 173. testatur, dialogos illos a quibusdam Socrati esse tributos." Atque viri docti valde discrepant: quorum iudicia admodum diuersa collegit, aut enumerat cel. *Fischerus* in epistola ad Gernhardum, praemissa illius editioni III. de qua postea sermo erit, pag. 193 sqq. Paucis igitur omnia comprehendam. Marsilius Ficinus et Caspar Barthius dialogum nostrum vindicandum putarunt Xenocrati Chalcedonio, Platonis discipulo, Speusippi in academia successori. Atque in biblioth. acad. Leidensis est, teste Catalogo librorum biblioth. Leid. p. 400. b. nr. XX. Μετάφρασις περὶ θανάτου ἀπὸ τοῦ Ξενοκράτους, quae haud dubie interpretatio Axiochi Fischero esse videtur, p. 106. edit. III. Aesch. dialogorum. Clemens Alexandrinus, Stobaeus, Theodorus Prodromus, Thomas Magister, Erasmus, Perionius, Salmasius aliique eum a Platone profectum esse existimauerunt. Contra Meursius, Maussacus, Hemsterhus. (ad Lucian. tom. I. p. 124. nr. LIII.) Wesseling. Clericus, Horreus aliique Aeschinem Socraticum habent illius parentem. At cl. *Fischer.* vehementer dubitat, an hic, qui restat hodie, Axiochus, ille sit, cuius auctor perhibetur Aeschines fuisse, quia tum vocabulum, quod Pollux ex eo laudat, in nostro dialogo non exstet, tum *Athenaeus* V. p. 220. de Aeschinis dialogo ita loquatur, vt adpareat, eum ab hoc, quem nunc habemus, omnino distare, longeque diuersum esse. Hinc arbitratur, aut cum *Stephano* in notis ad Platonem p. 71. a. tom. III. statuendum esse, duo eiusdem nominis, sed diuersi argumenti, dialogos ab Aeschine fuisse scriptos; aut, quod praestare iudicat cum multis doctissimis viris, *Valcken.* ad Euripid. Phoeniss. p. 146. 564. ad Hippolyt. p. 163. ad Theocriti Adoniaz. p. 379. aliisque, quos p. 195 sq. in nota laudat, oportere in medio relinqui. Adde auctores edit. Bipontinae Platonis, tom. XI. in notitia de Platone litteraria p. IV sqq. Quidquid est, auctor est antiquissimus et facundissimus, atque dialogus, vt Fischer. V. C. sentit, suo in genere aureus et ita eleganter compositus, vt veteris elegantiae doctrinaeque ac eloquentiae graecae vestigia vbique expressa cernantur. *Harl.*

Ἀσπασία ddddd). Harpocrat. in Ἀσπασ. *Athen.* lib. V. p. 220. [*Plutarch.* Pericl. pag. 165. C. tom. I. et p. 169. E. Fragmentum dialogi Aspasiae cum Xenophonte ex Aeschine apud *Ciceron.* de inuent. I. 31. et ex hoc particula illius apud *Quinctil.* I. O. V. 11, 28.]

Καλλίας.

ddddd) De *Aspasia* Milesia, Axiochi filia, quae Socratem docuit et Periclem, huiusque linguam ad Gorgiae imitationem exacuit, vt ait *Philostratus* Epist. p. 817. vide Platonem Menexeno, Aristoph. Acharnenses, *Plutarchum* Pericle p. 165. et 169. *Athenaeum* XIII. p. 569 sq. Lucianum in Gallo et amoribus, Harpocrationem, Suidam etc. E recentioribus *Baelium* in lexico, vbi de Pericle agit, sub littera M. et N. [cl. *Eck.* in singulari comment. de illa, Lips. 1774. 4. inprimis *Olearii* diss. de poetriis nr. VIII. et *Io. Christoph. Wolf.* qui in mulierum graec. quae oratione prosa vsae sunt, fragmentis et elogiis etc. nr. V sqq. veterum de illa testimonia et narrationes collegit, et in catalogo feminarum olim illustrium subiuncto p. 291 sqq. fusius de illa disputauit. *Harl.* Add. de ea omnino *Meiners* Preisschrift über den Luxus der Athenienser 1782. p. 46 sq. et qui eum eleganter defendit *C. M. Wieland* in dem histor. Calender für Damen 1790. p. 248 sq. *Beck.*] Effigies eius, (si tamen eius effigies, de quo dubitat *Menagius* in Historia mulierum Philosophar. pag. 10.) galeata apud Iac. Gronou. tom. II. Antiqq. Graec. tabula LXXXV. *Antisthenes* quoque librum *Aspasiae* nomine

Καλλίας. *Athen.* lib. V. pag. 220.

Μιλτιάδης primus ordine dialogus, ideoque reliquis etiam, iudice Laertio, imbecillior, sed quo tamen gratiam Dionysii, Siciliae tyranni, sibi Aeschinem conciliasse, testatur *Lucianus* in Parasito tom. II. pag. 254. [pag. 860. edit. Reitzii.]

Ῥίνων. Pollux lib. VII. sect. 103.

Τηλαυγής. Athenaeus, ac Demetrius περὶ ἑρμην. §. 310. respicit et §. 172. et *M. Antonius* VII. 66. ex Menagii emendatione.

Praeterea sub Aeschinis nomine ferebantur dialogi alii dicti ἀκέφαλοι, sed minus elaborati atque ingeniosi, siue, vt ait *Laertius* II. 60. σφόδρ' ἐκλελυμένοι, καὶ οὐκ ἐπιφαίνοντες τὴν Σωκρατικὴν εὐτονίαν. Hi a Suida referuntur itidem septem: Περὶ ἀρετῆς, Δράκων, Ἐρασίστρατος, Ἐρυξίας ****), Πολύαινος, Σκυθικοί, Φαίδων. *Fabric.*

E P I M E T R O N.

Dialogum Σκυθικοὶ ab aliis nostro Aeschini, ab aliis Phaedoni olim fuisse tributum, tradidit *Diogen. Laert.* in Phaedone s. lib. II. sect. 105. vbi vid. Menag. De Aeschine narrationes atque testimonia Diogenis, Hesychii Milesii, Aristidis, Plutarchi, Athenaei et reliquorum post Clerici sedulitatem collegit docteque illustrauit cl. Fischerus in edit. III. Aeschinis p. 1 — 18. De eius vita et placitis quaedam congessit *Brucker.* in hist. crit. philos. tom. I. p. 574 — 576. Ex dialogis, quos confecisse dicitur Aeschines, tres supersunt, qui sub eius nomine hodie circumferuntur, nempe, 1) *de virtute*, 2) *Eryxias*, siue de diuitiis, 3) *Axiochus*, siue de morte. At tres illi in codd. et editionibus olim inter Platonicos libros, quorum dubia est auctoritas, fuerunt recepti: eosque non profectos esse ab ingenio et doctrina Aeschinis Socratici, ab aliis abunde est demonstratum, idque nouissime copioseque a cl. *Meinersio* in iudicio de quibusdam Socraticorum reliquiis, in primis de Aeschinis dialogis, de Platonis eiusque condiscipulorum epistolis, nec non de Cebetis tabula, in Commentatt. societ. regiae doctrinarum, Götting. 1782. vol. V. histor. et philolog. classis, tom. V. pag. 45 — 58. et a cl. *Fischero* in praefatione ad Aeschinis dialogos, qui p. XXXV sqq. recudi fecit Meinersii recitationem: at ab eius iudicio, illos dialogos esse a recentioribus quibusdam sophistis confictos, discessit sciteque exposuit suam sententiam. Atqui existimat latiusque ostendit, primum dialogum de virtute confectum esse e posteriore Menonis Platonici parte a philosopho quodam Platonico; alterum vero, qui Eryxias inscribitur, a Socratico quodam philosopho, Olymp. LXXXVIII. esse conscriptum; denique tertii dialogi auctorem fuisse quendam Socratis discipulum; adde eiusdem animaduerss. ad singulos dialogos ab initio, edit. III. Idem vir doctissimus

mine scripserat. Laert. VI. 16. et *Herodicus* Cratetius vulgauerat *Κων* sub Aspasiae nomine, e quibus nonnulla producit *Athenaeus* V. p. 219. idem Antisthenis dialogum laudat Aspasia inscriptum, pag. 220. Fuit et alia *Aspasia*, Cyro et postea Artaxerxi dilecta, de qua *Plutarchus* Pericle pag. 165. et Artaxerxe pag. 1024 sq. et *Aelianus* XII. 1. Var. Itemque alia meretrix de qua Suidas. [*Aspasia*, artis medicae perita. vide *Wolf.* catal. cit. pag. 293 sq.]

****) *Erasistratus* et *Eryxias* a Suida tamquam duo diuersi distinguuntur dialogi; sed in Platone, inter cuius dialogos legitur, idem dialogus vtroque modo describitur, qui de diuitiis disserit. [at Suidae verba sunt mendosa. vid. *Fischeri* notam ad illum dialogum pag. 49 sq. edit. III.]

ſimus quia accuratam codicum MSStor. et editionum, praecipue Platonis, inter cuius opera olim delituiſſe tres Aeſchinis dialogos ſignificau', notitiam in praefationibus concinnauit, et infra in cap. de Platone de codd. atque editt. vberius diſputabitur, lectores, breuitatis cauſſa ad illas ablego notas ac praefationes editioni III. praefixas aut inſertas. In quibus codd. illi dialogi vel tres, vel vnus et alter continentur, indicauit vir cel. p. 17 ſq. praefationis. De editionibus antiquioribus in praeſenti haec ſufficiant. Cum Platone primum editi ſunt ab *Aldo Manutio*, gr. 1513. deinde ex Aldino exemplo a *Ioanne Waldero*, Baſil. 1534. fol. — tum a *Marco Hoppero* ad codices ſcriptos recenſiti et emendatiores, ibid. 1556. fol. — ab *Henr. Stephano*, qui quidem, adnotante Fiſchero, hanc commiſit fraudem, vt lectiones libri Baſileenſis ſecundi et Stobaei, clamaret, depromtas eſſe et hauſtas e fonte codicis, neſcio, cuius, 1578. fol. Ex his tribus editionibus, tamquam e totidem capitibus, fluxerunt reliquae, vt Francofurtenſis et aliae. — Tum vel vniuerſi Platonis et Aeſchinis, vel ſeparatim Aeſchinis dialogi in latinum ſermonem ſunt conuerſi. Verſiones latinae Axiochi a Cincio, a Leonardo Aretino et ab anonymo quodam factae, et manuſcriptae ſeruantur in biblioth. regia Pariſ. etc. vid. Fiſcher. p. XXIII. praefat. not. 21. — Vniuerſos vertit *Ianus Cornarius*, adiectis decem Eclogis, Baſil. 1561. fol. — Eius verſio Eryxiae et dialogi de virtute, ſed admodum interpolata, repetita eſt in exemplo Operum Platonis Stephaniano. — *Marſilius Ficinus*, qui Axiochum Xenocrati tribuit, Platonis opera latine reddidit, commentariisque illuſtrauit, Florentiae per Laurent. Venetum, in fol. II. tom. ſ. a. (intra annos 1480 — 1490) vid. *Braun.* notitiam de libris — in bibl. Monaſterii ad S. S. Vdalric. et Afram, Auguſtae Vindel. 1789. p. 21 ſq. — Venetiis. 1491. vid. *Denis* Memor. bibl. Garellianae p. 145 ſq. et ſaepius. — cum Iamblichii de myſteriis opere aliisque libellis, apud Aldum Manutium, 1497. fol. recuſ. apud Aldum. 1503. 1516. Pariſ. 1498. 1510. 4. 1550. 8. Argentorati ad calcem librorum Ficini de veritate religionis chriſtianae, 1507. 4. et Baſil. 1532. 8. — Auguſtae Vindel. et Noribergae, 1515. 4. Lipſiae, 1517. 4.

Dialogi Platonis, Axiochus vel de morte. Eryxias, vel de diuitiis. De Iuſto. Num virtus doceri poſſit. Demodocus, vel de conſultando. Siſyphus, ſiue de conſulendo. Clitophon, ſeu Admonitorius. Definitiones Platonis, Bilibaldo Pirkheymero interprete. Nurimbergae apud Fridericum Peypus. anno M. D. XXIII.

De quo rariſſimo libro et admodum probabili verſione vid. *Fiſcher.* V. C. p. 22. praef.

Dialogum de virtute latine vertit *Conr. Gesner.* et exſtat eius verſio ad calcem Eclogarum ethicarum Stobaei, ab eo editarum.

Eumdem dialogum et Eryxiam lat. interpretatus eſt *Sebaſtian. Corradus*, libro ſcripto vſus, et cum verſione quatuor aliorum Platonis dialogorum ſuppoſitorum edidit Lugd. 1543. 4. repetita eſt verſio in editione dialogorum Platonis Francofurtenſi.

Axiochus Platonis de contemnenda morte. Venundatur ab Alex. Haliatte, Mediolanenſi. ſ. a. in 4. vid. Catal. biblioth. Schwarz. part. II. pag. 277. nr. 871.

Axiochus gr. et lat. ſine l. et a. e catal. biblioth. Thuanae, part. II. p. 3. ſub voc. Platonis enotauit editor Opp. Platonis Bipont. tom. XI. pag. VI.

Eumdem dialogum latine vertit *Rudolphus Agricola*, cuius verſio cum aliis illius opuſculis prodiit Antwerpiae, 1511. 4. Baſil. 1518. 4. addita eſt eadem verſio latina Ficini latinae verſioni

versioni dialogorum Platonis Basil. 1532. 1539. fol. et edit. Platonis Francofurtanae. Agricolae versionem interdum examinauit *Perionius*, a quo editus est:

Platonis Axiochus aut de morte, *Ioach. Perionio*, *Benedictino Cormaeriaceno interprete.* Paris. apud Io. Lodoicum Tiletanum, ex aduerso collegii Remensis. 1542. 4.

Primum locum occupat latina Perionii interpretatio: tum sequitur a p. 8. textus graecus, ex editione Aldina descriptus: denique a pag. 13. Perionii in libellum obseruationes grammaticae, in quibus de verborum significatu sensuque agit, rarius critice pertractat loca, praecipue autem contendit graeca cum Cicerone, qui multos locos inde sumtos commode et eleganter conuertit in libro de senectute et amicitia, cum primis in libro I. Tuscul. quaestionum. — repet. Basil. apud Oporin. 1543. 8. — Editor Opp. Platonis Bipontin. tom. XI. pag. VI. notitiae memorat ex Sam. Engelii Biblioth. selecta sub voc. *Plato*, editionem: *Axiochus* apud Christ. Wechelium, Paris. 1548. 4. et nescio, ait, an sit eadem Perionii.

Axiochus graece. Paris. apud Mich. Vascosanum, 1533. 8. gr. et cum versione Ficini latina. — 1558. 4. apud Guil. Morelium. — et Basil. apud Froben. 1585. 8. gr. et lat.

Platonis Axiocus, ab Hermanno Rayano, gr. et lat. Coloniae, 1568. 4. (in *Pinelli* Catal. tom. I. pag. 231. nr. 1325.) — rep. Basil. 1577. 8. Rayanus, Perionii editionem sequutus, in notis res tantummodo et sententias persequutus est, iudice Fischero.

Wolfii, qui textum *Axiochi* bene constituit atque docte interpretatus est, versio latina prodiit in libello, cui est index, *Doctrina recte viuendi ac moriendi.* Basil. 1577. et 1586. 8. gr. et lat. Wolfii commentarium cura Fischeri esse recusum, postea animaduertemus.

Περὶ ἀρετῆς ἐκ τῶν τοῦ Πλάτωνος, ab initio libelli: *Aristotelis et Xenophontis Ethica, Politica et Oeconomica, cum aliis aliquot ex Plutarcho, Proclo et Alexandro Aphrodisiensi commentationibus.* graece. Basileae apud Ioan. Vualder. in 8. sine anni nota. Nulla praemissa est praefatio; neque in fronte libri memoratur iste dialogus, qui in primo statim folio typis est descriptus: eum excipiunt quaedam Aristotelis περὶ ἀρετῶν. Tum cum signatura paginarum incipit Aristotelis lib. ἠθικῶν etc.

Hoc demum, quo viuimus saeculo, tres isti dialogi de virtute, de diuitiis et de morte separatim atque sub *Aeschinis* nomine euulgati sunt.

Aeschinis Socratici dialogi tres, graece et latine, ad quos accessit quarti latinum fragmentum. (n. ex Cic. de inuent. I. 31.) *Vertit et notis illustrauit Ioannes Clericus; cuius ad calcem additae sunt Silvae philologicae, cum omnium indicibus necessariis.* Amstel. P. de Coup. 1711. 8.

Clericus separauit illos a Platonicis, ex Stephaniano Platonis exemplo, et contulit cum cod. MSto Florentino: quaedam hinc inde correxit: in notis de rebus, historice ac philosophice explicandis potius, quam de verbis curandis sollicitus, editiones Platonis superiores haud intelligenter consuluit; vitam vero Aeschinis, a Diogene Laertio expositam, cum notis variorum, et testimonia veterum de eo praemisit. conf. Clerici biblioth. select. tom. XXII. pag. 118 sqq.

Aeschinis — — gr. et lat. de nouo recensuit, vertit et animaduersionibus suis auxit Petrus Horreus. Leoward. Fr. Halma. 1718. 8.

Versionem

Versionem suam latinam minus probauit Horreus viris doctis, et, quamuis multorum locorum sententiam melius ac felicius indagasset, multorum verborum, multarumque formularum vim atque potestatem magis et elegantius demonstrasset atque explicuisset, quam a Clerico factum est, tamen multa emendanda aut notanda praetermisit, nec in consulendis editionibus antiquis satis diligens fuit, iudice cl. *Fischero*, qui quater bene meruit de Aeschinis dialogis, cuius cura sunt

Aesch. dialogi tres in vsum scholarum denuo editi, gr. Lipsiae, 1753. 8.

In hac editione ex Horrei exemplo variae tantum lectiones excerptae et ex Stephaniana Platonis editione ac Stobaei eclogis ethicis denuo inspectis locupletatae textui sunt subiectae, et in indicem eiusdem expositiones verborum dicendique formularum difficiliorum coniectae cum accessione quadam. Postea V. D. seorsum edidit dialogum de morte:

Axiochus, graece, recensuit, notis illustrauit indicemque verborum locupletiss. cum Hier. Wolfii versione latina notisque vberioribus adiecit Io. Frid. Fischerus. Lipsiae. 1758. 8. Praemissa est erudita de auctore et editionibus huius dialogi, et quid ipse, quid alii praestiterint, enarratio s. epistola ad Gernhardum.

Dein edd. Aldinam et Basileenses diligentius consuluit, multa loca restituit aut correxit, de verbis formulisque copiose docteque disputauit in notis, post contextum dialogorum positis, Clerici, Horrei aliorumque adnotationes et versiones contulit atque examinauit, fragmentorum, a Clerico collectorum, numerum auxit et indicem adiecit, vtilissimum non minus, quam locupletissimum, in altera editione, inscripta:

Aeschinis Socratici dialogi tres graece. iterum edidit, recensuit, animaduersionibus illustrauit indicemque verborum adiecit I. Fr. Fischerus. Lipsiae, sumtu Io. Godofr. Mulleri. 1766. mai. 8.

Tertium accessit ad dialogos illos e codd. atque editionibus denuo recensendos atque emendandos, et animaduersionibus, textui subiectis, iisque doctissimis multoque vberioribus, illustrandos, in editione:

Aeschinis Socr. dialogi tres, graece. tertium edidit, ad fidem codd. mstr. Vindobb. Medic. Augustan. et libb. editt. Platonis Stobaeique veterum denuo recensuit, emendauit, explicauit indicemque verborum graecorum copiosissimum adiecit Io. Frid. Fischerus. Lipsiae sumtu hered. Io. Irenothei Mulleri. 1786. mai. 8.

Praemisit praeter doctas praefationes, testimonia veterum; subiecit vero fragmenta Aeschinis atque Hier. Wolfii tam versionem Axiochi latinam, quam notas in illum. Index est thesaurus linguae graecae. — *Quartum* denique eosdem dialogos graece, omissis animaduersionibus, sed subiectis fragmentis et indice plenissimo, ex sua recensione edidit in vsum scholarum, Miseni. 1788. mai. 8.

Ego vero in Anthologiam meam graecam prosaicam, Noribergae, 1781. 8. recepi dialogum I. de virtute, et cl. *Schütz.* primam Chrestomathiae suae gr. partem, Halis Saxon. 1772. 8. dialogo, Eryxia, locupletauit.

Praeter Ianum Cornarium fuerunt quoque viri docti, qui coniecturas in illos dialogos scripserunt, quas quidem partim congessit iam, sed fere omnes inanes esse et ab immoderata quadam

quadam mutandi omnia in libris veterum cupiditate profectas pronuntiauit cl. Fischerus in tertia editione.

Herbertus Rubenius, (sub quo nomine Suecus aliquis latere voluit,) Obss. criticae ad aliquot locos dialogorum Aeschinis, in Histoire de la republ. des lettres, tant ancienne, que moderne, tom. VIII. pag. 161 — 171. Amstel.

Carol. Segaarus in Epist. critica ad Valckenar. Traiecti ad Rhen. 1766. 8.

Christiani Adolphi Klotz. obss. criticae in Axiochum, in Actis eruditor. Lips. 1758. pag. 591 sqq. repet. in illius Miscellaneis critic. Traiecti ad Rhenum, 1763. 8. cap. 16.

Toupius bis in Opusculis criticis etc.

Axiochum gallice vertit *Stephan. Doletus*. Lugd. 1544. 12. — item *germanice* in Opusculo, inscripto: *gelehrter Zeitvertreib*, part. 32. 33. 34. pag. 249 — 267. Meissen. 1743. 8. — item *Berndius*, Stendalii, 1784. 8. — Tres dialogi: Aeschines — Gespräche über Tugend, Reichthum und Tod; nebst einem Versuch über die Begriffe und Hülfsmittel der Tugend. Lipsiae, 1779. 8. — *Schultesius*, in: Bibliothek der griechischen Philosophen, vol. III. nr. 2. Turici, 1779. 8. — *Io. Michael. Heinze*, vna cum Platonis Critone. Dessau. 1783. 8. et cum nouo titulo, Gottingae, 1788. 8. Antea versionem *Eryxiae* theotiscam publicarat *Heinze*, Vinariae, 1784. 4. — Axiochus italice versus a Comite d' Aversa, Io. Vincentio Belprato, additus eiusdem versioni italicae Sexti Ruffi hist. rom. Florent. 1550. apud Bernard. Iuntam. 8. vid. *Paitoni* bibliot. degli autori antichi gr. et lat. volgarizzati. tom. III. pag. 117 sq. et tom. IV. pag. 49 sq. *Harl.*

Arguebatur Aeschines, vt qui Antisthenis scripta expilasset, vel [P] qui Socratis ipsius a Xanthippe acceptos dialogos pro suis publicasset. Alii a Pasiphonte Eretrico sua Aeschinis nomini supposita esse notarunt. [Aliter tamen apud *Photium* cod. CCXLVII. pag. 1242. edit. Schotti, Aristides, qui Aeschinis fidem praefert Platonicae in iis, quae vterque a Socrate audiuerit, memoriae tradendis.]

Λόγον περὶ Θαργηλίας, in quo Gorgiam fuerit imitatus, laudat *Philostratus* Epist. ad Iuliam Augustam p. 887 sq. Ἀπολογίαν τοῦ πατρὸς Φαίακος τοῦ στρατηγοῦ, *Laert.* II. 63. *Epistolam ad Dionysium* id. Alia sub eius nomine Epistola inter editas ab Allatio exstat, numero XXIII. *Fabric.* Conscripta esse videtur epistola a Sophista quodam iuniore. Exstat autem MSta in bibliothecis Leidensi, Vindobonensi atque Laurent. Ex Allatii exemplo Epistolarum etc. cum illius suisque notis recudendam curauit, et adpendicis loco reposuit *Io. Sam. Sammet* in Aeschinis rhetoris Epistolis, vt circumferuntur, duodecim, Lipsiae, 1771. 8. p. 102 sqq. Latinam illius versionem insertam reperimus in Stanleii historia philos. part. III. cap. 2. Suppositiтiam eam esse, ostenderunt, aut pronuntiarunt *Olearius*, *Io. Pearson.* in Vindic. epp. S. Ignatii, part. I. pag. 12. *Richard. Bentlei* in Opusc. philol. p. 47. edit. Lips. et *Fischer.* p. 186. edit. III. dialog. qui p. 184 sqq. inter fragmenta Aeschinis Socratici illam gr. vltimo loco repetiit. *Harl.*

* XXXII. ANTISTHENES, Atheniensis, Gorgiae primum, deinde Socratis auditor, et auctor sectae Cynicae, [a *Cynosarge*, gymnasio, loco Athenarum publico, extra vrbis moenia posito, vbi docebat Antisthenes, dictae,] Ἡρακλεωτικός τις ἀνὴρ τὸ φρόνημα, *Her-*

culeo fffff) *vir animo*, varia ſcripſit, diſtributa in tomos decem, quae vide, ſi placet, apud *Laertium* VI. 15 ſq. et quae ad illum locum Menagius ac Caſaubonus. Inter alia ibi memorantur *Antiſthenis* Αἴας et Ὀδυσσεύς, quae hodieque exſtant, et ſunt breues μελέται ſiue declamationes ſub Aiacis et Vlyſſis nomine compoſitae. [Cum aliis oratoribus in cod. Veneto D. Marci DXXII. teſte Catalogo, et nr. MMDCCCCXLIV. in catal. bibl. reg. Pariſ. p. 575.] *Graece* eas edidit *Aldus* cum Aeſchinis, Lyſiae et aliorum Orationibus. Venet. 1513. fol. Inde *H. Stephanus* inter Oratores veteres ann. 1575. fol. [atque *Reisk.* in Orator. graecorum collect. vol. VIII. pag. 52 ſqq.] *Latine* vertit *Guil. Canterus*, ad calcem Ariſtidis, Baſil. 1566. fol. Legitur quoque epiſtola ſub Antiſthenis nomine ad Ariſtippum, [in cod. MMMLIV. biblioth. reg. Pariſ. tom. II. Catalogi pag. 603.] inter Socraticorum Epiſtolas, ab Allatio editas. Vide ſupra cap. X. nr. 35. Diſſertationem περὶ τῦ μὴ εἶναι ἀντιλέγειν et ſimultatem inde cum Platone ortam, ſcriptumque aduerſus hunc dialogum Σάθωνα memorat *Laertius* III. 35. Sed et Platonem in dialogos ſuos quaedam ex Antiſthenis diatribis transtuliſſe notauit *Athenaeus* XI. pag. 508. e Theopompo Chio. Antiſthenis τετρεπτικὸς citatur a Polluce VI. 98 et X. ſect. 98. Aeſchinem Socraticum olim arguit Perſaeus, quod Antiſthenis ſcripta quaedam ſibi tribuiſſet, apud eumdem *Laertium* II. 61. De libro Magico, quem huic Antiſtheni a quibusdam tributum ait Suidas, dixi in Elencho ſcriptorum Ariſtotelis deperditorum. Antiſthenis ſectatores Ἀντισθένειοι adpellantur *Ariſtotel.* VIII. 3. Metaphyſic. [Plura de noſtro, eius aetate, vita, moribus, ingenio et placitis ſectaque Cynicorum diſputarunt *Gottlob. Ludou. Richter.* in diſſ. ſub praeſidio Gottlieb Stollii habita, de vita, moribus et placitis Antiſthenis cynici, (vbi de libris Antiſthenis quoque copioſus eſt,) Ienae, 1724. 4. — *Lud. Chr. Crellius* progr. de Antiſthene Cynico. Lipſiae, 1728. 4. — *Stanleii* hiſtor. philoſ. part. VI. pag. 101 ſq. edit. latinae Venetae. — *Brucker.* hiſt. crit. philoſ. vol. I. p. 860 — 893. — *Chaufepié* in Supplem. Lex. Bayl. tom. I. pag. 360 ſqq. — *Gedicke* in M. T. Ciceronis hiſtoria philoſophiae antiquae p. 259 — 271. — *Meiners*, in doctrinarum apud Graecos et Romanos hiſtoria, tom. II. pag. 666 ſqq. — Natus fuiſſe videtur ante Olymp. XC. quia ante philoſophiae ſtudium ſequutus eſt militiam, ante Socratem vero, Olymp. XCV. viuis ereptum, audiuit Gorgiam, qui Olymp. LXXX. iam clarus, Olymp. C. valde ſenex ſuperuixit. vid. *Ionſium* de ſcriptor. hiſt. phil. I. cap. 8. p. 40. *Stolle* l. c. p. 6. et *Brucker.* l. m. p. 862. not. *t*. Mortuus eſt Athenis annum LXX. agens, teſte *Eudocia* in Viol. p. 56. Socratem, poſtquam eum ſectatus eſt, numquam deſeruit. vid. *Xenoph.* M. S. lib. III. cap. 11. §. 17. qui eum cum Socrate diſputantem de amicorum pretio, M. S. II. 5, 1 ſqq. inducit, et lib. III. cap. 4. §. 4. nec eum quidem, dicit, ᾠδῆς nec χορῶν διδασκαλίας, (qui choro daret modum carmenque auſpicaretur etc. vid. Erneſti notam,) eſſe peritum, et tamen ſcire, optimos illarum artium magiſtros eruditosque deligere. Cum Socrate idem loquens inducitur in Sympoſio II. 10. III. 7. IV. 34. a *Xenophonte*. Eam vero philoſophiae partem, quae homines redderet felices, aut artem felicitatis acquirendae doceret, maximi aeſtimauit et reliquis praetulit doctrinis. Quod faſtum quemdam prae ſe ferebat, in carpendis hominum moribus, libertate cum acerbitate

fffff) Sic reddenda ſunt verba illa apud *Euſeb.* XV. 13. Praeparat. non, vt eruditus interpres, *ſenſu animisque tenus Heracleoticus.* Notum eſt, Cynicos ſeſe Herculis praecipue aemulos atque imitatores venditaſſe.

bitate vtebatur, discipulos dure habebat, patientiam ipse ac duritiam maxime adamabat et commendabat; ampla discipulorum corona non potuit cingi: libris igitur conscribendis operam addixit. Socratem imitatus, *in eo libro*, (vt ait *Cicero* de N. D. I. 13.) *qui physicus inscribitur, populares deos multos, naturalem vnum esse dicens, tollit vim et naturam deorum.* adde *Lactant.* Diu. institutt. I. cap. 5. *Minuc. Felic.* cap. 19. Seueritatis amans, tunicam abiecit, solo pallio, eoque, praeter consuetudinem philosophorum, duplicato vsus est; pallium nempe in sinistro humero duplicatum, dextero ita subiecit, vt ipse humerus nudus et exertus exstaret: quamquam alii Diogenem illius moris faciunt auctorem. vid. *Vrsini* illustrium imagines, nr. 20. vbi tamen in gemma conspicitur sine barba, (conf. Io. Fabri commentar. ad illum pag. 13.) *Salmas.* ad Tertull. de pallio pag. 366 sqq. eumdem sub ficto nomine Francisci Franci in confutatione animaduerss. Antonii Cercoetii, (h. e. Petauii.) Middelburgi, 1623. 8. pag. 7 sq. et 237 sqq. *Oct. Ferrarium* de re vestiaria vet. part. II. lib. IV. quo agitur de pallio, cap. 19. et 20. pag. 173 sqq. Patau. 1685. 4. in Graeuii thes. antiqq. rom. vol. VI. pag. 901 sqq. edit. Venetae. *Alb. Rubenius* de re vestiaria lib. I. cap. 7. in thes. antiqq. rom. eod. vol. p. 954. et ex eo *Fabric.* ad Sext. Empir. Pyrrhon. hypotypos. I. cap. 14. sect. 153. p. 39. add. *Chr. Gul. Franc. Walchii* antiquitates pallii philosophici veterum Christianorum. Ienae, 1746. 8. — *I. P. Milleri* prol. II. de pallio philosophico, Vlmae, 1760. et 1761. 4. — *Ouerkamp.* diss. de vestitu, praec. pallio veter. philosoph Ienae, 1737. — Artem orandi bene edoctus a Gorgia, feliciter expressit. Ab illo τὸ ῥητορικὸν εἶδος ἐν τοῖς διαλόγοις ἐπιφέρει, ait *Eudocia*, de nostro agens, p. 55. Apud eamdem et apud *Diogen. Laert.* VI. 14. laudant eius dictionem Theopompus ac Xenophon. Saltem Phrynichus in adparatu oratorio apud *Photium* cod. CLVIII. p. 326 sq. edit. Schotti, laudat eum cum praecipuis atticis scriptoribus, puri et attici sermonis regulam, normam atque exemplum, et commendat eius germanas orationes duas περὶ Κύρου et περὶ Ὀδυσσέως, al. Ὀδυσσείας. — In bibl. caesarea Vindobon. est manu exaratus dialogus cum Polycrate de rebus physicis, et incipit ποίῳ λόγῳ etc. quem Lambec. in Comment. tom. VII. putarat, esse Antisthenis ἐρώτημα περὶ φύσεως, Laertio memoratum; sed errauit notante Kollario p. 577 sq. *H.* qui monuit, illum dialogum nequaquam esse Antisthenis; sed Simocatae Theophylacti, comparata huius ἀπορίων φυσικῶν editione Bon. Vulcanii, Lugd. Batau. 1597. 12. — Ἀντισθένης ὁ Σωκρατικὸς ἐν τῷ Ἡρακλεῖ citatur ab *Eudocia* p. 432. — Antisthenis declamationes vna cum Andocide, Dinarcho, Alcidamante, Demade, Gorgia et Lesbon. suis typis editurus erat *Theoph. Sigfr. Bayerus*, quod quidem consilium nuntiauit in epistola ad La Croze tom. I. p. 42. Thesauri epistolici Lacroziani. *Harl.*]

Antisthenes, qui τῶν φιλοσόφων διαδοχὰς scripsit, non Cynicus fuit, vt *Meursio* in Biblioth. Attica visum, sed iunior quidam, fortasse Rhodius ggggg) ille historicus, qui historiam patriam consignasse colligitur e Polybio excerpt. Peiresc. p. 69 sq. et Peripateticus vocatur a *Phlegonte* cap. 3. Mirabil. [pag. 38. edit. Franz. vbi vid. Meursium et Franz. in ind. pag. 177.] Alius teste *Laertio* VI. 19. fuit *Antisthenes* Ἡρακλείτειος, alius item *Antisthenes*,

ggggg) Ita male quidem *Vossius* pag. 325. de Hist. Gr. et *Ionsius* pag. 329. de scriptoribus Hist. philos. [IV. nr. 6. p. 249. edit. Dorn. adde eumdem I. 8. 1. p. 45 sq.] Sed pace Menagii alius fuit Antisthenes, non Rhodius, sed cognomento *Πάρος*, Agrigentinus, cuius opes ac magnificentiam in nuptiis filiae describit *Diodorus Sicul.* lib. XIII. pag. 205. [tom. I. pag. 608 sq. edit. Wesseling.]

nes, [P] Medicus, de quo Schol. Aristophanis ad Ecclesiazus. alius *Antisthenes*, Parius, quem a se arcet Apollonius apud *Philostratum* IV. 4. alius *Antisthenes*, quem Alexandri res gestas scripsisse ait Volaterranus, nisi eum confudit cum Callisthene, vti Hendreichius in pandectis Brandenburgicis adfirmat, *Antisthenem* Thasium, qui cum Nearcho nauigarit, a Strabone citari. Sed is *Straboni* lib. XVI. pag. 766. est Androsthenes. Incertum est, quem *Antisthenem* laudet *Plinius* XXXVI 12. inter eos, qui de pyramidibus Aegypti scripserunt, itemque cuius librum tertium Μελεαγρίδος in testimonium citat Plutarchus de fluminibus.

XXXIII. ARISTIPPI, Cyrenaei, Socrati [ad quem audiendum Cyrene ex Africa venit Athenas,] familiaris, et qui primus Socraticorum didactrum ab auditoribus exegit, (teste Suida) imago ex F. Vrsini gemma occurrit in Laertio Wetsteniano et in Thesauro Gronouii tom. II. tabula LXXXIV. kkkkk) Apud Dionysium in Sicilia versatus esse traditur a *Luciano* in parasito tom. II. p. 254. [cap. 33. p. 861. tom. II. edit. Reitzii, et in dialog. mortuor. XX. 5. tom. I. pag. 418.] Simultatis eius cum Xenophonte Suidas meminit in Ἀρίστιππος. De inimicitiis cum Platone vide *Laertium* III. 36. et *Athenaeum* XI. p. 507. qui p. 508. e Theopompo Chio notat, Platonem ex Aristippi diatribis argumenta dialogorum quorumdam suorum repetiisse. Scripta eius refert idem *Laertius* II. 83 sq. et alibi laudat eius περὶ τῆς ἡδονῆς X. 4. et libros περὶ παλαιᾶς τρυφῆς pluribus locis, tum περὶ φυσιολογιῶν VIII. 21. Sub *Aristippi* nomine Epistolae quaedam editae a *Leone Allatio*, vt dixi cap. X. nr. 35 Apophthegmata huius aulici, iiiii) vere Philosophi e Laertio, Plutarcho, Suida, aliisque exponit *Paulus Leopardus* in Aristippi vita pag. 44 sq.

[Homo fuit facetus, vrbanus atque elegantis ingenii vitaeque et omnium horarum: ex cuius doctrina placitisque cognosci potest, quantum valeat natura et temperamenti, quod dicunt, ratio ad opiniones et iudicium de disciplina et praeceptis morum ferendum. Antisthenes enim erat natura seuerus et austerus: Aristippus vero (qui ex coniectura Menzii, p. 9. libelli, mox memorandi, ante Olymp. LXXX. non fuit natus,) mollis, amabat vitam lautam atque delicatam; quam *Lucianus* in vitarum auctione cap. 13. tom. I. p. 551 sq. edit. Reitz. festiue quidem lepideque, at nimis acriter perstringit. Hinc tanta vtriusque disciplinae vitaeque diuersitas poterit intelligi. Aristippus voluptatem, qua sensus dulciter ac iucunde mouetur, finem bonorum esse voluit, (vid. *Ciceron.* acad. II. 42. vbi vid. Dauis. de Epicuro, quatenus a suo praecursore deflectat, it. de Fin. II. 6. et 13. de Offic. III. 33.) atque cum suis adseclis in solo tactu, et eo quidem, quem philosophi interiorem (Empfindung) vocant, aut doloris, aut voluptatis putauit veri esse iudicium, teste *Cicerone* acad. II. 7. vbi Dauisius plura veterum loca congessit. Primus Socraticorum philosophiam mercede docere instituit: eamque ob caussam illum oblique carpit *Xenophon.* M. S. I. 2. 60. vbi vid. *Ruhnken.* et *Hindeburg.* ad Xenoph. M. S. II. 1, 1. p. 52. Animaduersionum in Xenoph. Mem. Socr. Quoniam vero a Socratis

kkkkk) Conf. *Simson.* Chron. ad A. M. 3640. *Hart.*

iiiii) Horat. [Epist. I. 17. 23. vbi vid. interpr. inprimis *Wieland.* in vers. germ. Epist. Hor. pag. 248. qui bene defendit Aristippum.] *Omnis Aristippum decuit color, et status, et res.* Confer Aristippum Bassaci. [adde *Chaufepié*, voc. Aristippe, tom. I. not. *F. Stanlei.* hist. philos. tom. I. part. III. cap. 6. p. 262 sqq. *Horat.* Epist. I. 1, 18. ibique eruditam *Wielandii* adnotationem in vers. Horat. Epp. germ. p. 42 — 47. *Horat.* Serm. II. 3. 100.]

cratis feueritate multum remisit, multa ex Sophistarum scholis hausit, vitam degit lautiorem; auramque popularem regisque Dionysii captauit, genio indulgens: a multis est vituperatus, atque Platonem, Xenophontem, (cuius disputationes de voluptate II. 1. Memor. Socr. et de bono ac pulcro III. 8. infesti in Aristippum animi habent indicium,) aliosque habuit aduersarios, qui quidem num semper aequi de nostro fuerint iudices, fere dubito. Equidem nolo fieri eius patronus neque cuncta, quae male dixisse aut fecisse arguitur aut in opprobrium eius ab aliis dicta sunt, vel negare, vel tamquam per calumniam ab aduersariis ficta pronunciare, aliterque explicare, vel excusare, quod *Fridericus Menzius*, Professor quondam Lipsiensis, in libello,

Aristippus philosophus Socraticus Halae Magdeburg. 1719. 4.

fecit. Neque tamen ausim eum plane contemnere et perditis abiectisque hominibus adnumerare, omnibusque aduersariorum obtrectationibus et vituperiis fidem dare, aut omnes illius sententias, praecipue de voluptate, in peiorem partem interpretari. Menzius igitur omnia, quae ad vitam et disciplinam Aristippi cognoscendam conducerent, diligenter congessit atque exposuit, doctrinam philosophi vberius explicuit: at nimius est in laudando philosopho suo delicatulo atque eleganti, et in eo grauiter lapsus est, quod omnem maculam a nomine Aristippi abluere adnisus est. Censuram libelli leges in Actis eruditorum germanice scriptis, partic. 65. ann. 1720. pag. 414 sqq. Actis erudit. Lipf. ann. 1719. p. 454 sqq. Journ. des Scav. mens. August. 1721. etc. Multa quidem praeclare fecisse et dixisse videtur: virtus sane eum apud *Lucianum* in bis adcusato cap. 23. pag. 821. tom. II. edit. Reitzii, Aristippum suum esse, quod sermones illius et opera indicent, contendit; luxuria autem propter coronas, purpuram et vnguenta sibi eum vindicauit. Atque Aristippus mollitie corporis animique et amore deliciarum captus eas quoque tuitus est sententias, quae virtutis sanaeque rationis praeceptis repugnant. Hinc etiam Menzius a multis, interdum iusto acerbius, est notatus, praecipue a cel. *Carpzou.* in Paradoxo Stoico Aristonis Chii etc. sect. II. cap. 10. p. 487 — 509. vbi docte egit de Aristippo, hunc vero histrionum philosophicorum principem et ἀρχυποκριτὴν, *scurramque Siculum* vocauit. Valde quoque inuehuntur in istum *Stanlei.* in historia philos. part. III. cap. 3. ac *Meinersf.* in historia doctrinarum apud Graecos etc. tom. II. pag. 646 sqq. Medium tenet *Brucker.* in histor. crit. phil. I. p. 584 sqq. vbi de Schola Cyrenaica, eiusque auctore, *Aristippo* multus est. adde eiusdem vol. VI. p. 224 sq. et censorem in biblioth. critica Amstel. II. part. 8. p. 117. not. *n.* Praeter ea huc pertinent:

La Vie d'Aristippe, écrite en Grec par Diogene, et mise en François par Tanequi le Fevre, avec des Remarques, à Paris apud Thom. Jolly, 1668. 12. item in Memoir. de Litterature de Mr. *Sallengre,* tom. II. pag. 20. et in Vies de Plutarche, tom. IX. p. 633. Amsterd. 1735. 4.

Io. Henr. Acker Gedancken von Aristippi Hoff-Visiten. Ienae 1729. 4.

Chaufepié in Supplem. Lexici Bayliani, tom. I. pag. 456 sqq.

Fenelon eiusque interpres *de Loen* in vitis etc. veterum philosophorum, pag. 254 sqq.

M. T. Ciceronis historia philosophiae antiquae — collegit — *Frid. Gedike*, p. 103 sqq.

Batteux Developpement de la Morale d'Aristippe in Mém. de Litterature, vol. 26.

Aristippi epistolas omnes tamquam spurias reiicit *Io. Pearson.* Vind. Ignat. p. 361. *Valcken.* tamen in diatr. Euripid. post Hippolytum p. 190. epistolam quidem 27. velut ad Areten filiam datam, in qua nulla sint dorismi vestigia, (vti antea *Bentleius* in dissertat. de epistolis Socrat. §. XI. p. 72. version. Lennep. suspicatus est,) pro spuria habet: neque vero omnes ab aliis fictas esse, et epistolas, quae Aristippi nomen praeferunt, dorice scriptas, IX. XI. XIII. XVI. nihil continere indignum Aristippi persona existimat. *Ruhnkenio* ad Xenoph. Mem. I. 2, 60. auctor epist. Socr. p. 43. qui Aristippum facit Xenophontis hospitio in Scillunte vtentem, minus commode finxisse videtur.

Notatu digna est adhuc *Arete*, Aristippi filia, a patre sollerter instituta, philosophiae amore imbuta, patrisque imitatione erudita; quae filium, Aristippum, et *Theodorum*, haud ignobile in Schola Cyrenaica nomen, habuit discipulos. vid. praeter *Diogen. Laert.* II. sect. 86. et laudatum *Menagium*, in primis *Wolf.* in Catalogo foeminarum olim illustrium voc. *Arete* p. 283 sqq. subiuncto Mulierum graecar. quae oratione prosa vsae sunt, fragmentis et elogiis, et *I. G. Eck.* comment. de Arete, Lipsiae 1775. 4. *Harl.*]

Alios praeterea octo Aristippos refert *Menagius* ad Laert. p. 114. ex quibus fuit *Aristippus*, huius, de quo agimus, Cyrenaicae sectae principis ex filia *Arete* nepos, a qua institutus μητροδιδάκτυ nomen meruit. Alios μητροδιδάκτυς celebrat *Menagius* in Historia mulierum Philosoph. vbi de Arete §. 61 Rufinum, *Aristippum sui temporis* adpellat Hieronymus in Apologia, tom. II. pag. 164. *Fabric.* adde *Brucker.* l. c. pag. 592. *Chaufepié* l. mem. pag. 460. *Harl.*

XXXIV. CEBES, Thebanus, Socratis, teste *Xenophonte* I. ἀπομνημονευμ. pag. 418. auditor, qui a Platone loquens inducitur in Phaedone, et Phaedonem, hortante Socrate, servum emisse traditur apud *Gellium* II. 18. *Macrobium* lib. I. cap. 11. Saturnal. et *Laert.* III. 24. Scripsit et ipse dialogos tres, vt notatum *Laertio* II. 125. et Suidae, quorum tituli: Ἑβδόμη, Φρύνιχος et ΠΙΝΑΞ kkkkk). Sed duobus prioribus deperditis solus ad nos tertius peruenit, in quo continetur elegans et lectu digna expositio philosophica tabulae, siue imaginis mirae ac singularis, vniuersam vitae humanae [P] rationem lllll) adumbrantis, quam Athenis, vel Thebis

kkkkk) Tres hos dialogos adtribuit *Eudocia* in Viol. pag. 272. *Callippo*, Atheniensi philosopho, Socratis discipulo, quem Fabricius infra inter Platonicos refert. Φέρονται, ait Eudocia, αὐτῦ διάλογοι τρεῖς, Ἑβδόμη, Φρύνιχος, Πίναξ, (ἔτι δὲ τῶν ἐν ᾅδη διήγησις) καὶ ἄλλα τινά. De *Callippo* vid. *Athen.* XI. p. 508. et *Suidam* h. v. p. 233. tom. II. Kusteri. *Harl. Io. Camertis* vita Cebetis, praemissa eius tabulae cum Solino editae, Bas. 1557. fol. *Beck.*

lllll) Addit Suidas: ἔτι δὲ τῶν ἐν ᾅδυ διήγησις, [*Hemsterhus.* ad Luciani dial. I. ed. min. not. p. 1. Basil. 1771. 12. scribere iubet ἔτι δὲ καὶ τῶν ἐν ᾅ. διήγ.] enarrantur enim in tabula, quae animabus contingunt, antequam in corpora immittantur. Deinde varii hominum mores in hac vita, varia studia, et quis illa maneat exitus, si vel per angustam virtutis semitam ambulent, vel latam voluptatis ac vitiorum viam ingrediantur. [*Velsius*, in suo Cebete Lugd. 1551. 4.] *Stanleius* p. 121. Hist. Philosoph. illam τῶν ᾅδυ διήγησιν putant diuersam a tabula, quod a mente Suidae videtur esse alienum. [vid. quoque *Casaubon.* not. in edit. Berkelii pag. 154.] Verba Cebetis sub init. ἐν ᾧ ἦν γραφή τις ξένη καὶ μύθυς ἔχυσα ἰδίυς, sic reddit Salmasius praefat. ad paraphrasin Arabicam: *in quo inerat pictura quaedam noua ac mira* (non *peregrina*, vt alii transferunt,) *et fabulas continens sibi peculiares.* Has deinde persequitur hospiti senex ὁ περιηγητὴς τῆς εἰκόνος, vt possit adpellari e *Luciano* lib. de calumnia tom. II. pag. 403.

Thebis potius, in templo Saturni [mmmmmm]) dedicauerat aliquis, [Lyſis Tarentinus, notante Biſchoffio in ſua edit. Cebetis p. 19.] (Arabi paraphraſtae ſi credimus, Lacedaemonius,) *Πυθαγόρειόν τινα καὶ Παρμενίδειον ἐζηλωκὼς βίον.* Hunc dialogum Cebetis illius antiqui eſſe ſuadent praeter Laertium et Suidam *Lucianus* lib. de mercede conductis tom. I. p. 479. [tom. I. pag. 702. edit. Reitz.] et in Rhetorum praeceptis tom. II. pag. 311. [tom. III. p. 5. ibique interpr.] tum *Iulius Pollux* III. 16. ſect. 95. *Tertullianus* de praeſcript. cap. 39. et *Chalcidius* in extremo commentarii ad Timaeum Platonis p. 462. quorum omnium loca *Iacobus Gronouius* ſuae praefixit Cebetis editioni [nnnnn]). Idem in notis p. 105. et 108. obſeruauit, *Dionem Chryſoſtomum* Orat. II. de Regno et *Ariſtaenetum* lib. I. epiſt. 2. quaedam ex hac Cebetis tabula expreſſiſſe. Prae ceteris autem omnibus *Chalcidii* locus adnotandus eſt, quia ex illo corrigere licet verba, ex quibus viri quidam docti coniiciunt, dialogum hunc, Cebeti ſuppoſitum, a Chalcidio lectum non fuiſſe. Hodie quidem in Cebete haec legenti occurrunt p. 29. laudatae edit. *Τίνες οὖν καλοῦνται οὗτοι; οἱ μὲν ποιηταὶ, ἔφη, οἱ δὲ Ῥήτορες, οἱ δὲ Διαλεκτικοὶ, οἱ δὲ Μουσικοὶ, οἱ δὲ Ἀριθμητικοὶ, οἱ δὲ Γεωμέτραι, οἱ δὲ Ἀστρολόγοι, οἱ δὲ Ἡδονικοὶ, οἱ δὲ Περιπατητικοὶ, οἱ δὲ Κριτικοὶ, καὶ ὅσοι ἄλλοι τούτοις παραπλήσιοι.* Merito mirantur viri eruditi [ooooo]), quomodo Cebes meminiſſe potuit Peripateticorum et Ἡδονικῶν ſiue Ariſtippeorum Epicureorumque, qui ipſo fuere poſteriores, tum criticorum, quorum ab Ariſtotele demum vocata eſt natio? Neque dialecticae [ppppp]) illa aetate erat tam contemtum vel abuſu dehoneſtatum nomen, vt ψευδοπαιδεία et non ipſi philoſophiae accenſeretur. Sed in Chalcidii verbis, praeſentem Cebetis locum laudantis, nihil horum occurrit, ſed tantum mentio fit Geometricae, Muſicae, Arithmeticae et Aſtrologiae. Cum Chalcidio conſentit paraphraſis Arabica, quam vide pag. 58. niſi quod pro Aſtrologia habet Geodaeſiam. [P] *Fabric.*

E P I M E T R O N.

Iam olim viſus eſt dialogus ad alium potius, et iuniorem quidem Cebetem, referendus eſſe: ita quidem Hieronymo Wolfio et Berkelio, (in cuius editione p. 153 ſqq. quorumdam interpretum iudicia collecta proſtant,) in notis ad Cebetem, Clerico in ſiluis philol. cap. VIII. *Aug. Maſcardo* in diſſ. moral. ad Cebetem part. III. diſſ. 1. Venet. 1643. 8. p. 472. ſecundum verſionem germanicam, Francof. 1671. 12. Quod vero *Iac. Wilhelm. Feuerlin.* in Miſcellan. Lipſienſib. tom. III. ann. 1716. obſeru. LV. p. 14 — 60. de Cebete eiusque tabula docte egit, multos, in vtramque partem diſputantes, V. D. laudauit, omnem controuerſiam expoſuit, ſuperiorum argumenta, haud omnino leuia, iam collegit, atque examinauit, et dialogum Cebeti Socratico, omni opera atque diligentia et ſollertia adhibita, vindicauit; *Bruckerus* vero in hiſtor. crit. philoſ. vol. I. pag. 577 ſqq. Feuerlini argumenta in compendium redegit, et, quamquam non omnibus album adiecit calculum, plura tamen comprobauit aliisque corroborauit, inſuper *Küſteri* ſententiam ad Suidam tom. II. pag. 288., dubium videri, an tabula, quae

mmmmmm) Vid. Thomaſin. de donariis, p. 211. *Harl.*

nnnnn) Ex loco Chalcidii vel ſolo opinionem ſuam corrigere poſſunt viri doctiſſimi, qui de germanitate eius auctoris, (Cebetis,) dubitant, inquit *Barthius* Aduerſar. lib. I. cap. 11. pag. 22. adde *Placcium* Pſeudon. nr. 594. *Heumann.*

ooooo) Vide *Sam Petiti* Miſcellanea lib. IV. cap. 4.

ppppp) *Iac. Thomaſius* diſſertat. XXXIV. de ſeptem artibus liberalibus pag. 380 ſq.

quae hodie Cebetis nomine circumfertur, fit Cebetis, vel faltem, quae Wolfii quoque et Stanleii fuit opinio, an Suidas de eadem tabula fit intelligendus, refutauit: equidem nolo omnia repetere atque moleftus fieri lectoribus. *Io. Fabric.* in hiftoria biblioth. fuae, part. V. p. 538. contra Küfter. fentiens, opinatur, Cebetem duplicem formaffe tabulam; alteram de vita humana; alteram de iis, quae apud inferos fiunt; at hoc falfum videtur. Facile autem adducor, vt credam, nos habere contextum interpolatum. Licebit tantum Feuerlini coniecturam adponere, Cebetem Thebanum, quum Socrates moreretur, vegeta aetate, XL. circiter annorum, gauifum, numerofam fenectutem adtigiffe, atque paucis ante obitum annis Pinacem confcripfiffe, ideoque fenem ipfum potuiffe Platonis verba legere atque citare. *Feuerlini et Bruckeri* de auctore tabulae fententiam comprobat et euiciffe, Cebetem ex fuopte ingenio illam confinxiffe tabulam, putat *M. Theophilus Grabenerus*, Rector quondam fcholae Mifen. in difput. animaduerforum ad Cebetis tabulam primitiae, (Mifen. 1744. 4.) fed in continuat. fiue in dyade animaduerforum, (Mifenae 1746. 4.) primum adfirmat, idque a nullo interprete obferuatum effe adfeuerat, fcopum Cebetis et dialogi eius fummam effe, docere, hominem, ignorantia et errore mentis, prauisque animi inclinationibus, corruptum, non contemplatiuis artibus, fed virtutis ftudio, felicitatis, quam hac in vita confequi fummam poffit, fieri participem. Tum contra Bruckerum demonftrat, Cebetem, hac in tabula fe vbique Socraticae doctrinae alumnum ac fectatorem prodentem, nusquam profeffum effe, fe pythagoricam fequi doctrinam, nec dogmata Pythagorae, fed Socratis in hac tabula reperiri. Feuerlini vindicias ita quoque comprobat, et tam certas effe, vt ad eas neque refpondere, neque hifcere omnino aliquis audeat, contendit *Io. Iac. Wippelius*, Gymnafii Berolin. Prorector, in commentat. de Cebetis Thebani, philofophi Socratici tabula, verifimilia, Altonae 1744. 4. p. 9. Cebetem Thebanum in interpretatione tabulae Lyfidis laudat *Gerardus Outhofius* biblioth. Bremenf. tom. I. p. 230. Atque nouiffime *I. G. Schilling.* in: Magazin für öffentliche Schulen und Schullehrer, Bremae 1790. vol. I. part. I. (qui fpecimen nouae futurae editionis dedit,) p. 193 fqq. de Cebete difputans, prolatis vtriusque partis argumentis, probabilia protulit argumenta, quibus efficeret, opufculum effe Cebeti Socratico adferendum. Neque tamen defunt adhuc, qui illud Cebeti abnegent. *Seuin.* in Hiftor. acad. regiae Parif. Infcript. vol. III. pag. 137 fqq. aut fecundum verfionem Gottfchediae, tom. II. p. 179 fqq. vfus argumentis, a Feuerlino, cuius vindiciae ipfi incognitae fuiffe videntur, et a Grabenero partim iam reiectis, Fabricii noftri et Petiti rationes infirmare atque demonftrare, fuftinuit, auctorem fuiffe pythagoreum, eumque paullo ante Luciani aetatem probabiliter vixiffe. Rationes eius hae funt: 1) fieri in tabula mentionem chartae, Cebetis aeuo adhuc incognitae, 2) reiici philofophos, Cebeti nondum notos, 3) auctorem difcedere a placitis fectae focraticae, et effe pythagoreum, 4) hinc dorica, non attica dialecto vti eum debuiffe, 5) non effe credibile, opufculum illud, ante Lucianum a nullo memoratum, vltra quingentos annos delituiffe. At argumenta, praefertim tertium, quartum et quintum, effe leuia et ab aliis iam abunde refutata, quilibet intelliget. Et tamen *Caylus*, in Hiftor. acad. reg. Parif. Infcript. tom. XXIX. p. 149 fqq. in Collectione etc. a cl. Meufelio germanice verfa, (des Herrn Grafen von Caylus Abhandlungen zur Gefchichte und Kunft, tom. II. Altenburg. 1769. 4. über das Gemählde des Cebes, über die Höhle zu Koryzium, und über die Gemählde des Philoftratus,) p. 184 fqq. fubfcribit *Seuini* iudicio, et compofitionem tabulae f. picturae erudite ingeniofeque examinat atque vituperat. Denique cl. *Meinerf.* in recitatione ad Aefchinis dialogos

gos laudata Cebetis tabulam contendit fine dubio fictam, et a Stoico quodam philofopho, aut alio incerto fcriptore, at aute illa tempora elaboratam effe, quibus Graecorum lingua antiquam indolem fuam perdere coepit; et idem forfan, aut alius vir doctus, cenfor obferuationis Schillingianae, paullo ante memoratae, in ephemerid. litterariis Goettingenfibus, (plag. 79. pag. 799. a. 1790.) exiftimat, totum πίνακος habitum, oeconomiam, difpofitionem totamque fictionem prodere mentem et ingenium Sophiftarum feriorum. Omnino grauis eft contra antiquitatem opufculi actio; ego vero aliis, qui Cebetis patrocinium fufcipere velint, cauffam atque inquifitionem lubenter relinquo. Liceat tantum in memoriam reuocare notiffimam illam Prodici de Hercule in biuio fictionem, a Xenophonte memoratam. *Harl.*

Codices, Verfiones et Editiones Tabulae Cebetis.

[Non admodum multi codd. fuperfunt. In Bibl. *Laurent.* tom. II. cod. XLV. nr. 6. plut. 57. pag. 423. Cat. Bandini cod. in 4. faec. 15. vbi tabula eft in fine manca. — *Venetiis* in Marci bibl. cod. CCCXCI. faec. XV. pag. 194. tefte Catal. et cod. CCCCXCIV. faec. XIV. pag. 311. In *Montfauc.* Bibl. bibliothecarum Mss. tom. I. pag. 476. D. *Ceb.* tabula et Leonardi Aretini de republica Florentinorum. idem tom. II. pag. 775. E. cod. LXXVIII. in bibl. Parif. reg. fed fecundum catalog. Mss. huius bibl. quatuor codd. Cebetis in illa reperiuntur. In edit. Relandiana pag. 126. fqq. eft varia lectio e cod. Msto excerpta. Eo plures et tot ab initio typographiae proftant editiones, vt omnium enumerationem praeftare nequeam. Salmaf. in praef. ad fuam edit. pag. 79. contendit, omnes edd. ad fua vfque tempora ex vno codice manaffe. Saepius tabula Cebetis aliis libris, praefertim Epicteti Enchiridio adhaeret: faepe in vfum fcholarum tantum ex cognitis exemplaribus recufa eft. Multas editiones in primo volumine ad Hefiodum, Pythagoram, Aefopum et Theognidem, quibus interdum adiunctus eft Cebes, iam adduxi, atque multarum editionum catalogum dederunt *Relandus* in fua Epicteti atque Cebetis editione, et cl. *Schilling.* laudatus in: Magazin etc. Bremae 1790. vol. I. part. I. pag. 208 fqq. et part. II. pag. 503 fq. Ego tamen ampliora dabo fupplementa. Hiftoria textus critica haec effe videtur. Ex Veneto exemplo vt plurimum fluxerunt editt. vfque ad Wolfium, qui vulgatam lectionem conftituit: cuius recenfionem reliqui modo κατὰ πόδα fequuti funt, modo hinc inde deferuerunt. Salmafius ad Aldinam fimul rediiffe videtur. Gronovius nouam fufcepit recenfionem, quam reliqui vt plurimum retinuerunt: nouam tentare coepit Schillingius.

Hic principem edit. graecam laudat: *Cebetis tab. graece per Beroaldum* fol. 1494. cuius mentionem alibi nondum vidi, multis licet catalogis confultis. Primum, quantum alias conftat, *Ludouicus Odaxius*, Patauinus, qui Igubii in Italia vixit circa a. C. 1485. tefte Gefnero qqqqq), vertit Cebetem ex integriore codice graeco, (v. *Salmaf.* praef. ad Cebetem fol. auerfo ††. 3.) cuius verfio latina, non inelegans, prodiit, edente *Philippo Beroaldo*, Bononiae 1497. rrrrr) cum Cenforino et Epictet. Enchirid. interprete Angel. Politiano, per Benedictum Hecto-

qqqqq) De Odazio confulendus eft *Bernardinus Scardeonius*, lib. II. hift. Patauinae, claffe X. pag. 269. tom. VI. Thefauri Italiae, part III. *Nic. Comnenus* tom. II. hiftor. Gymnaf. Patau. p. 185. *Wippelii* Verifimilia de Cebetis tabula, §. 13. pag. 12 fqq. qui pag. 19 fqq. de eius claufula tabulae aucta difputat.

rrrrr) Hanc primam effe editionem, fcribit etiam *Spizelius* in infelice literato, pag. 136. *Heum.*

Hectoris Bonon. (v. *Maittaire* Annal. Typ. tom. IV. part. II. pag. 634.) — rec. *Ceb. tabula* lat. interpr. *Lud. Odaxio*, cum commentar. *Io. Camertis*. Parif. 1498. 4. (v. *Maittaire* l. c. pag. 681.) rec. 1514. cum Cenforino de Natali, et Plutarchi opufculis quibusdam lat. in aedibus Afcenfianis fol. (v. *Maitt.* A. T. vol. II. part. I. p. 255.) — cum Athanafio in Pfalmos, Epicteto aliisque, Argentor. 1504. 4. (Fabr. in not. msta. fed a. 1508. fecundum Mylii Memorab. biblioth. acad. Ienenf. pag. 170. nr. 161.) — *Ceb. tab.* e gr. in lat. conuerfa per *Lud. Odaxium Patauinum.* Sub finem eft argumentum tabulae Cebetis per *Rudolphum Agricolam Rhetum*, poetam laureatum, in nouem diftichis; in calce: *Viennae Pannoniae, per Ioannem Singrenium* 1519. 4. (v. *Denis* Wiens Buchdrucker-Gefchichte, pag. 198 fq.) — *Odaxii* verfio cum anim. *Io. Camertis* ad calcem Solini et Flori, ab eodem Camerte illuftrati, fubiuncto Mela, Bafil. 1557. fol. — Eiusdem verfionem fubiecerunt Salmafius, Berkelius aliique fuis editionibus. Illa metaphrafis Cebetis latina, quam a propinquo quodam fuo verfibus explicatam Virgilianis, *Tertullianus* cap. 39. de praefcript. teftatur, pridem intercidit. De aliis verfionibus latinis paullo inferius agam.

Graece, quantum certius fcio, cum latina verfione primum prodiit vna cum *Conftantini Lafcaris* inftitutionibus et aliis opufculis, apud Aldum, in 4. fine anni nota, de qua editione copiofus fui in vol. I. pag. 7c8. et forfan iam *Cebes* eft in ed. Aldina Lafcaris erotematum 1494. 4. id quod coniicio ex fubobfcura Glandorfii narratione de ea editione, in prolegg. ad Pythagorae carmina aurea pag. 25. et quod Fabric. vol. XIII. p. 605. fcripfit, Erotematis Lafcaris fubiunctam effe Cebetis tabulam. — Ex Aldina probabiliter rec. *Cebetis* tabula Ferrariae per Io. Maciochium Bondenum. 1510. 4. vide pleniorem titulum fupra in vol. I. pag. 797. not. et *de Bure* bibliographie, B. L. tom. I. pag. 13. nr. 2219.

Conftantini Lafcaris de octo partibus — — Cebetis tabula et graeca et latina, opus morale et vtile omnibus, et praecipue adulefcentibus etc. Venet. 1512. 4.

Glandorf l. c. pag. 37. quod fequitur, ait, infcriptionis argumentum cum editione Lafcaris 1494. maxime conuenit. Ergone in prima ifta editione exftat quoque *Cebetis* tabula? Probabiliter ineft *Cebes* in Lafcaris lib. de octo orationis partibus, gr. et lat. Venet. 1533. 8. per Melch. Seffam.

Lafcaris — Florentiae 1515. 4. Eadem continet, quae Aldina Lafcaris editio 1512.

Cebetis tabula, gr. absque vlla nota. faec. XVI. 8. cum aliis opufculis.

Cl. *Morellus* in Catal. bibl. Pinell. tom. III. nr. 7157. pag. 234. illum libellum eleganter impreffum Venetiis, aut Romae a Zacharia Calliergi faec. XVI. ineunte fuiffe curatum fufpicatur. adde *Bandini* Catal. MSS. gr. bibl. Laurent. tom. II. pag. 571 fq. *Maittaire* A. T. tom. IV. part. II. pag. 752.

In hoc opere continentur Hefiodi afcraei II libri Georgicon. — Catonis Rom. moralia inftituta. Tabula Cebetis Thebani miro ingenio, qua ad virtutem pergas, viam infinuans, et alia quaedam. Graece et latine. — Ottomarus Aidos Argentinus. — Ioannes Knoblouch formulis excufit, Argentoraci 4. fine anni nota. (forte 1515.)

De hac rariffima editione v. fupra vol. I. pag. 709. Mei exempli adfcripfit V. D. orae ab initio tabulae, *vide Palaeftr. bonae mentis Eryc. Putean. pag. 566 fq. et 568.* et hinc inde praecipue ad Pythagorae et Phocylidis carmina plures adnotationes varii generis. Latinam Cebe-

Cebetis versionem ab Aido, siue Nachtgall esse factam, animaduerti comparando cum Aldina.

Ceb. gr. et lat. Lovan. 1517. 4.

Moralia quaedam instituta ex variis authoribus. — — *Cebetis tabula.* — in calce: *Augustae Vindelicorum* per Simpertum ruff. — 1523. 8.

v. supra vol. I. pag. 710.

Cebetis tabula, aurea carmina Pythagorae, graece excudebat Christian. Wechel. Paris. 1531. 8. — ib. apud eumdem. 1537. (v. *Maitt.* A. T. ind. voc. *Cebes*).

Familiarium colloquiorum formulae gr. et lat. *Cebetis* Πίναξ — Basil. 1541. 8. v. supra vol. I. pag. 339. et seq. edit.

Familiarium colloquiorum formulae gr. et lat. Cebetis philosophi Thebani dialogus, qui Πίναξ *inscribitur, cum latina interpretatione. Reliqua sequens pagella indicabit.* Antwerpiae in aedibus Streelii. 1547. 8. atque in sequenti pagina:

„Continentur in hoc libro familiar. colloquiorum, s. quotidiani colloquii formulae. *Cebetis dialogus.* De moribus puellae institutio, ex *Naumachiae* fragmentis. De natura mulierum, ex *Phocylide.* Exhortatio ad prudentiam et spem, e *Lini* fragmentis. *Hippocratis* iusiurandum. *Agapetus* diaconus de officio regis ad Iustinianum. *Homeri* ranarum et murium pugna, cum scholiis Phil. Melanchth. Γαλεωμυομαχία — trag. graeca. Omnia haec e regione latinam interpretationem habent. Tum Elisii Calentii Amphratensis de bello ranarum et murium libri III. Andreae Quarnae Salernitani bellum grammaticale. " (typis Io. Graphei.) Ex altero tomo, qui continet varias historias veteris et recentioris aeui, videmus, collectorem fuisse Ioan. Gastium, Brisacensem.

Pyth. cum Cebetis tabula gr. Paris. 1531. 1537. 8. (v. vol. I. pag. 797.) — ibidem apud Martinum Iuuen. 1557. 8. quae editio a Iac. Gronovio vt non solum elegans, sed etiam prae ceteris emendata laudatur. — gr. et lat. Basil. 1547. 8. (in biblioth. Bodleiana, art. *Cebes*, pag. 262.)

Constantini Lascaris grammatica, cum *Cebetis tabula* et aliis opusculis. Venet. apud Paullum Manutium. 1557. 8.

v. vol. I. pag. 711 sq.

Nouam editionum classem constituit *Hier. Wolfius*, qui Enchiridion Epicteti cum Simplicio et Arriani comment. et cum *Cebete* latine vertit, Basil. 1560. 8. gr. et lat.

Epicteti Enchiridion et Cebetis tabula, gr. lat. Simplicii et Arriani in Epictetum commentaria, latine, interprete H. Wolfio. tomi III. Basileae 1563. 8. per Io. Oporinum.

Quidam tomi praeferunt an. 1561. cf. *Pinelli Catal.* tom. I. nr. 1244. vbi etiam ed. Wolfii, Basil. apud Oporin. tres tomi *sine* anno, nr. 1243. occurrit. adde *Heynii* praef. ad Epictetum pag. VI. Ex Wolfiana recensione repetitae sunt editt. Plantin. Snecani, Cantabrigiensis et aliae.

Epictet. Enchiridion et Cebetis tabula gr. lat. Antwerp. ex officina Christph. Plantini, 1578. form. min. — et Lugd. Bat. ex eadem officina 1585. form. min. — Antwerpiae 1585. 8. — *Cebes* cum notis Bernhardi Copii et versione lat. Reineri ac Langii, Francof. apud Wechel. 1590. 8.

Ceb. tabula, gr. per *Ioan. Caselium*, *Helmstadii*, 1594. 4.

Epicteti — Encheiridion. item Cebetis Thebani tabula, de vita humana prudenter instituenda. Accessere *Simplicii* in eumdem Epicteti libellum doctissima scholia, *Arriani* commentariorum de Epicteti disputationibus libri quatuor. Item nonnulla alia eiusdem argumenti, — omnia *Hieronymo Wolfio interprete, cum eiusdem annotationibus* et indice. Coloniae, in officina Birckmannica, sumt. Arnoldi Mylii. 1595. 8. tres tomi.

De Epicteto magis, quam de Cebete, meruit Wolfius. In quibusdam exemplis titulus praefert a. 1596.

Cebetis tabula, gr. et lat. opera *Io. Dreieri.* Rostoch. 1598. 8.

Epicteti enchir. et Cebetis tabula. Theophrasti Characteres etc. Lugduni 1599. 8.

Ceb. cum not. breuibus *Nic. Glaseri*, Walterhusani Thuringi, Helmstadii 1600. 4. — gr. e typographia Steph. Prevosteau. Paris. 1606. 8. (Maitt. A. T. indic. v. *Cebes*).

Ceb. tab. ed. Mich. Bosthio, (cum argumentis singulorum capitum) Argentorati, 1604. 8.

Apophthegmata philosophorum graeco-lat. ex Plutarcho selecta, cum *tabula Cebetis.* Ingolstad. 1606. 12.

Thesaurus philosophiae moralis, Epicteti Enchir. Cebetis tabula, Theophrasti Characteres ethici, Pythagoreorum fragmenta, gr. lat. Coloniae Allobr. 1613. 12.

Cebetis tabula, gr. et lat. cum versione et notis Caselii, ex bibliotheca Geverh. Elmenhorstii. Leydae, 1618. 4.

Cum eadem versione excusa prostat Hannouerae, 1646. 12. Animaduersiones quaedam in editionem Cebetis Caselianam occurrunt in libro primo Obseruationum *H. Ernstii*, cap. 1 sq.

Τῦ Ἑλληνισμῦ Γυμνάσματα πρὸς τὴν διδακτικήν. (Insunt *Cebetis tabula*, Agapetus, Prodici Hercules, Isocrates ad Demonicum, Luciani somnium, Epicteti Enchirid. Bruti et Apollonii epistolae, graece, cum indicibus graeco-germanicis). Cothenis Anhaltinorum, 1620. 8.

Meo quidem exemplo abest versio germanica, quam Fabricius aliique additam esse illi editioni scripserunt. Forsan indicem vocabulorum formularumque teutonice explicatarum intellexerunt.

Cebetis Theb. tabula, — quam in vsum scholae Misnensis euulgari curauit Ioannes Bechmannus, (Rector scholae.) Lipsiae, excud. Georg. Liger. 1621. 4. graece, litteris luculentis et nitidis.

Bechmann. in praefatione, quae vero vltimum libelli locum occupat, promisit notas et commentarium in Cebetem; at promissis, quantum scio, non stetit. Dimidiam huius opusculi, V. plagulis constantis, partem complent adclamationes et gratulationes multorum virorum doctorum, quasi re magna gesta.

Epicteti Ench. cum tabula Cebetis, gr. lat. Amstel. 1627. 24. — it. Lugduni Batau. 8. et 24. eod. anno. — *Ceb.* Lugd. B. 1634.

Epict. Ench. cum *Ceb. tabula*, Lugd. B. 1645. 16. Exemplum cum notis Msst. Fabricii notatur in huius Catal. librorum etc. part. I. p. 245.

Epi-

Epictet. — *Cebetis* tabula, cum not. *Io. Dan. Suecani.* M. D. Lugd. B. ex officina Io. Maire. 1651. 16. — gr. et lat. Parif. 1653. 8.

Ex Suecani edit. plures aliae vulgares in Hollandia et Germania funt ductae. Multo plura praeftitit, et longam doctamque praefationem, de arabica praefertim verfione, praemifit Salmafius:

Tabula Cebetis, graece, arabice, latine. item aurea carmina Pythagorae, cum paraphrasi arabica, auctore Ioanne Elichmanno, M. D. cum praefatione Cl. Salmafii. Lugduni Bat. typis Io. Maire, 1640. 4. Subiuncta illius editioni *Simplicii* commentar. in Enchiridion Epicteti, ex libris veteribus emendati, cum Wolfii verfione et Salmafii animaduu. notisque etc. ibid. eod. anno. In fine addita eft tabula Cebetis aeri incifa a N. I. Vifcher sssss).

Cebetis tab. gr. et lat. cum commentariis *Dan. Clafen*, Magdeburgi, typis Io. Mulleri, 1652. 4.

Num editioni *Epicteti* gr. et lat. cum notis Parif. apud Sebaft. et Gabriel Cramoify, 1653. 12. addita fit *Cebetis tabula*, ego cum Maittaire A. T. tom. V. part. I. p. 365. nefcio.

Epicteti Enchir. et Cebetis tabula, Arriani commentariorum de Epictete difputt. lib. IV. Omnia H. Wolfio interprete, cum eiusdem annotationibus. gr. et lat. *Porphyrius*, de abftinentia ab efu animalium: vita *Pythagorae*: fententiae etc. Cantabrig. 1655. 8.

Schilling. memorat eorumdem librorum edit. Cantabrig. a. 1650. 8.

Ceb. tabula, gr. lat. Lugd. B. 1657. 32.

Epictet. et Cebes, cum verfione Hieron. Wolfii et notis Merici Cafauboni. Londin. 1659. 8.

Mer. Cafaubon. hac in edit. promulgauit fimul Paraphraften Epicteti, h. e. ipfum enchiridion ad doctrinae chriftianae formulam adcommodatum. v. *Heynii* praef. ad Epictetum, pag. XXVIIII fq. Exemplum cum notis MSS. Fabritii et Dobleri in Catal. noftri Fabr. part. I. pag. 245. nr. 3376. notatur. —

Cebetis tab. gr. et lat. Cellae, 1660. 12. — Rintel. 1666. 12.

Epicteti Enchir. cum comm. Simplicii et Arriani, ac *tabula Cebetis*, ex edit. *Hier. Wolfii*, gr. et lat. Londini, 1670. 8. — Γραμματικὴ Κωνσαντ. Λασκαρ. acc. Κέβητος Πίναξ. Venet. 1673. 8.

Epict. Enchir. una cum Cebetis Theb. tabula, gr. et lat. ex recenfione Abrahami Berkelii ttttt), *cum eiusdem animaduerfionibus ac notis: quibus accedunt Wolfii, Cafauboni, Cafelii, et*

sssss) Salmafius in praef. teftatur, paraphrafin illam incerti auctoris, depromtam e codice, ante annos fexcentos exarato, qui ethici et politici argumenti ex auctoribus Indicis, Arabicis et Perficis compilatus eft, et ex Oriente a Iac. Golio adlatus feruatur in bibliotheca Academiae Lugd. Bat. Eodem Salmafio obfervante non optima fide in Cebete vertendo Arabs ifte eft verfatus, *nam et multa adtexuit, alia vero detraxit, plurima interpolavit, immutauit, inuertit, nec pauciora non ipfi intellecta perperam et contra mentem graeci auctoris expreffit. Quod non huic tantum verfioni vel paraphrafi peculiare eft, fed fere omnibus commune, quaecunque hodie ab Arabibus e graeco expreffa vifuntur.* Auctor verfionis huius, fiue paraphrafeos, loquentem cum Cebete inducit Herculem philofophum, quem ipfe commentus eft Socraticum, quoniam nempe in graeco codice bis, vel ter occurrere vidit tritam admirandi formulam, ὦ Ἡράκλεις! *Fabr.*

ttttt) Qui Wolfianam retinuit lectionem, ex Salmafiana, fiue Heinfiana lectione paffim emendatam.

et aliorum, cum graeca parophrasi. Lugd. Bat. et Amstelod. 1670. 8. — iterum Delph. Batau. 1683. in qua ed. Paraphrastes e cod. Mediceo, cura Iac. Gronouii exhibitus est plenior atque emendatior, iudice Heynio. V. C. in praefat. ad Epictet. pag. XXX.

Epictet. et Cebes, gr. et lat. Amstelod. 1670. 8. — gr. et lat. cum notis *Snecani*. Amstel. apud I. Rauenstein, in 24. — *Epict.* et *Cebes*, gr. et lat. Leidae, eod. anno, 12. — Amstel. apud Henr. et Theodor. Boom. eod. anno, in 24. — *Ceb.* cum versione Wolfii, Oxon. 1670 — 1680. 8. cum Epicteto, Theophr. charact. Prodici Hercule etc.

Mythologia Aesopia et tabula Cebetis, gr. lat. Londini, 1682. 12. — *Epict.* et *Cebetis* tab. gr. et lat. Guelferbyti, 1686. 24.

Cebetis Theb. tabula. gr. et lat. Multis in locis restituta ex Msst. codd. vnde etiam graeca in fine reposita ab Iac. Gronouio, cuius accedunt notae et emendationes. Amstel. apud Henr. Wetstenium, 1689. 8.

De noua hac recensione, Gronouii emendationibus ac notis, in quibus passim interpretes et commentatores Cebetini notantur, aliorumque virorum doctorum errores deteguntur, v. Acta erudit. Lips. m. Iul. 1689. pag. 373 sq. atque *Fabricius* ea, quae sequuntur, scripsit. „Edidit Gronouius recensitam ad tres codices MSS. vetustum vnum, alterum iuniorem, tertium a Iano Lascari exaratum et ad editionem Paris. 1557. Habet prae reliquis hoc peculiare, quod clausulam eiusdem argumenti cum ea, quam habet arabicus metaphrastes, licet breuiorem longe atque adeo eandem, quam Odaxius pridem latine vertit, nulla autem alia ante Gronouianam editio exhibet graece, repraesentauit e MS. codice, quam hoc quoque loco, quia paucis verbis constat, in eorum gratiam, qui Gronouiana editione destituuntur, apponere volui. Ἀγνοοῦσι γὰρ ὅτι οὐ γίνεται ἐκ κακῶν ἀγαθόν. Πλοῦτον δὲ ἐστι πολλοὺς κτησαμένους ἰδεῖν ἐκ κακῶν καὶ αἰσχρῶν ἔργων. Οἷον λέγω ἐκ τοῦ προδιδόναι καὶ λῄζεσθαι καὶ ἀνδροφονεῖν καὶ συκοφαντεῖν καὶ ἀποστερεῖν καὶ ἐξ ἄλλων πολλῶν καὶ μοχθηρῶν. C. ἐστι ταῦτα. D. Εἰ τοίνυν γίνεται ἐκ κακοῦ ἀγαθὸν μηδὲν, ὥσπερ εἰκὸς, πλοῦτος δὲ γίνεται ἐκ κακῶν ἔργων, ἀνάγκη μὴ εἶναι ἀγαθὸν τὸν [?] πλοῦτον. C. συμβαίνει οὕτως ἐκ τούτου τοῦ λόγου. D. Ἀλλ᾽ οὐδὲ τὸ φρονεῖν γε οὐδὲ δικαιοπραγεῖν οὐκ ἐστι κτήσασθαι ἐκ κακῶν ἔργων, ὡσαύτως δὲ οὐδὲ τὸ ἀδικεῖν καὶ ἀφρονεῖν ἐκ καλῶν ἔργων, οὐδὲ ὑπάρχειν ἅμα αὐτὰ δύνανται. Πλοῦτον δὲ καὶ δόξαν καὶ τὸ νικᾷν καὶ τὰ λοιπὰ ὅσα τούτοις παραπλήσια, οὐδὲν κωλύει ὑπάρχειν τινὶ, ἀλλὰ (forte ἅμα) μετὰ κακίας πολλῆς, ὥστε οὐκ ἂν ἢ ταῦτα ἀγαθὰ οὔτε κακὰ, ἀλλὰ τὸ φρονεῖν μόνον ἀγαθὸν, τὸ δὲ ἀφρονεῖν κακόν. C. ἱκανῶς μοι δοκεῖς λέγειν, ἔφην. Haec Odaxius ita vertit: *Illud enim ignorant, bonum ex malo fieri nequaquam. Multos autem videre licet in diuitiarum possessionem ex pessumis ac turpissimis facinoribus deuenisse, veluti proditionibus, depraedationibus, homicidiis, calumniis, rapinis, aliisque compluribus et prauis operibus. C. ita res est. D. si igitur, vt par est, ex malo bonum nullum prouenit, diuitiae vero ex malis facinoribus proueniunt, diuitias nequaquam bonum esse necesse est. C. Sic ex isto sermone contingit. D. Caeterum ne sapientia quidem et iustitia ex malis operibus acquiri potest, neque ibidem iniustitia et insipientia ex bonis, siquidem ipsa eadem simul consistere non possunt. Diuitias vero et gloriam et victorias et reliqua id genus multa cum prauitate cuiquam contingere nihil prohibet. Quapropter haec neque bona, neque mala censeantur. Caeterum sapientia duntaxat bonum, insipientia vero malum. C. Recte inquam et sufficienter mihi dicere videris.*"

Illam

Illam vero adpendiculam esse supposititiam et pannum, Cebeti haud idoneum resecandum, statuit, et multa contra Casaubonum, Gronouium ac Bischofium disputat *Io. Iac. Wippelius*, in Verisimilibus de Cebetis Thebani tabula. Altonae, 1744. Ille autem, quando, ingeniose quidem, suspicatur, a Iano Lascare, graecae et arabicae linguarum gnaro, istud additamentum ex arabico graecum esse factum, et Odaxium, Lascari aequalem, inde vertisse, me nondum adducit, vt sententiae illius subscribam: quoniam caussam non video, cur Aldus, qui *Lascaris* institutionibus grammaticis, vt vidimus, intexuit Cebetis tabulam, etiam illud supplementum, quod si ab Lascare fuisset profectum, non addidisset, aut, si tantum e codice suo Cebetem reddere voluisset, ne verbulo quidem illius fecisset mentionem.

Cebetis Thebani, philosophi Socratico - Platonici, tabula, ex Caselii, Salmasii, Snecani aliisque emendatioribus editionibus repolita, graece et lat. — distinguitur in sectiones — XV. easque in suos iterum diuisas numeros. — Interpretatio autem latina, quae nona additur, — vocum graecarum et vim et ordinem, quantum fieri potest, sequitur accuratissime, in vsum Iohannei Hamburgensis (curante *Io. Schulzio*). Hamburg. 1694. 12.

Additus est index grammaticus, qui interdum vicibus commentarii quasi fungitur.

Luciani Samosatensis colloquia selecta et Timon. *Cebetis Thebani tabula. Menandri* sententiae morales, gr. et lat. Colloquia Luciani et Timonem notis illustrauit *Tiberius Hemsterhuis*. Amstel. 1708. 12. rec. Basil. 1771. 12.

Cebetis Tab. gr. cum notis grammaticis, criticis et moralibus *M. Aug. Bischof.* Ienae, 1709. 12. gr. conf. Neue Biblioth. I. p. 165 sq.

Huius editionis auctor alia in fine, quae deesse videbantur, ex ingenio graece addidit a pag. 213 — 220. et tabulam accuratam, aeri incisam. Wippelium vero contra illum plura monuisse, iam memoraui.

Salmasianam lectionem et, vti ex notis patet, in Cebete Plantinianam potius sequutus est Meibomius, qui nouam editionem molitus ad finem tantum non perduxit, sic, vt oppido pauca in ipso contextu operis superessent, quum 1711. morte abriperetur. Quare *Relandus* diffusas dissipatasque per varios librorum margines et schediasmata in certum ordinem redegit, et absoluit editionem minus commodam:

Epicteti manuale et sententiae, quibus accedunt tabula Cebetis et alia affinis argumenti, (n. Prodicus de Hercule ex Xenophonte, et Hippocratis epistola ad Damagetum,) *in linguam latinam conuersa a Marco Meibomio. Subiiciuntur eiusdem notae, emendationes Claudii Salmasii in Epictetum, notae illorum et alius viri docti in dissertationes Epicteti ab Arriano digestas, et varians scriptura codicum manu exaratorum, cura Hadriani Relandi.* Traiecti Batau. ex officina Guilielmi Broedelet, 1711. 4.

conf. *Io. Fabricii* histor. biblioth. Fabricianae, part. V. pag. 535 sqq. Pauca in Cebetis mutauit contextu, in notis vero, pag. 28 — 30. Plantinianam et Casel. raro Francofurtensem edit. vnice comparans, quaedam tentauit Meibom. Variae lectiones bene multae cod. Msti, Gerdesiani, opinor, pag. 126 — 136. reperiuntur. At recte iudicat cl. *Heyne* in praef. ad Epictetum pag. VII. Meibomium, qui adfectum opus reliquit, multa fuisse deleturum, multa haud dubie emendaturum, si vltimam manum addere viro exquisite docto licuisset.

Cebe-

Cebetis Thebani tabula. Noua versione donata et selectioribus criticorum notis illustrata. Accedit quoque elegantissima Ludouici Odaxii versio, nec non notae et index verborum locupletissimus. Opera Thomae Iohnson. Londini, 1720. 8. impensis editoris.

Est accurata editio, et Iohnson, praeter lectiones Gronouii varias, adhibuit duas antiquissimas edd.

Epicteti Enchirid. vna cum Cebetis Thebani tabula, cum notis variorum, curante Iac. Gronouio, *ex recensione Io. Gaspari Schroederi*, gr. et lat. Delphis. apud Adrian. Beman. 1723. mai. 8. — cum not. *Io. Henr. Reizii*, gr. lat. et germ. Idstein. 1721. 12.

Ceb. gr. et lat. cum insigni praefatione, argumentis capitum, versione lat. noua, notis germanicis et indice locupletissimo, Francof. et Lipsiae, 1727. 8. (12.)

Ceb. tab. graece, cum notis germanicis *Leonhardi Christoph. Ruehlenii*, Goslar. 1727. 8.

Collectio scholastica ex optimis gr. scriptoribus, Homero, *Cebete*, Aeliano etc. gr. cum praef. Io. Balck. Leoward. 1736. 8.

Cebetis tab. a Thoma Nugent. gr. et lat. Londini, 1745. 8.

Aesopi fabulae selectiores. Luciani dialogi. Isocratis orationes ad Demonicum et Nicoclem. Cebetis tabula. Galeni suasoria ad artes oratio, gr. et lat. Edinburgi, 1747. 8.

Epict. Enchirid. ex edit. Io. Vpton. et *Cebetis tabula*, cum interpret. latina, ex edit. Iac. Gronouii, gr. et lat. Glasguae in aedibus academic. apud Robertum Foulis. 1744. 8. 1747. et 1748. 12.

Ceb. tab. gr. cum variis quibusdam lectt. et annott. — in Eclogis ex optimis graec. script. Turici, 1749. 8.

Plutarchi Apophthegm. IV. dialogi *Luciani*, *Prodici* Hercules, *Isocratis* ad Demonicum et *Cebetis* tabula. Londini, in vsum scholae Westmonaster. 1749. 8.

Epicteti Enchir. et Cebetis tabula. gr. et lat. Guelferbyt. 1756. 12. et saepius.

Cebes, gr. et lat. ex edit. Gronouii, Glasguae, 1757. 8.

Cebetis tab. cum notis theodiscis (M. Ruhlii), et lexico, edit. ab *Io. Chr. Messerschmidt.* Lipsiae, 1757. 8. et 1773.

Epicteti Enchir. cum Cebete et Theophrasti charact. ex recens. *Ios. Simpsoni*, Londini, 1739. ib. 1740. 1744. 1758. 8. cum notis variorum.

Cebetis tab. in Strothii Chrestom. graeca. Quedlinburgi, 1776. et 1780.

Cebes, gr. et lat. Glasguae, 1771. 12.

Cebes Gemälde und Epictets Handbuch, griechisch, für Anfänger herausgegeben von Io. Henr. Iacobi, Priuatlehrer in Hamburg, (cum indice et Semleri praefatione). Hamburg. 1784. 8.

Cebes Gemälde, mit Anmerkung. und einem griechisch-deutschen Wortregister für Anfänger, herausgegeben von M. H. Thieme. Berolini, 1786. 8.

Nonnulla *Cebetis* loca illustrauit *Lambertus Bos.* in Obss. criticis cap. 27. — *Leuin. Io. Schlichtii* Obss. in Epicteti Enchirid. et Cebetis tabulam. Halae Magdeb. 1712. 12. conf. Neuer Bücher.

Bücherfaal der gel. Welt, 33. Oefnung. Lipfiae 1744. 8. pag. 638 — 647. — Pro antro Corycio apud Cebetem legendum effe Κηρίκιον, obferuauit *I. H. Schulze*, in bibl. nouiffima Halenfi, pag. 50 fq. — *Conr. Rittershufius* in not. ad Malchum de vita Pythagorae φ. 3. f. 2. memorat fua collectanea ad Cebetis tabulam. — *M. Io. Valent. Merbitii*, Conrect. Drefd. animaduu. ineditas in Ceb. tab. memorant Noua litterar. Hamburg. 1704. pag. 411.

Verfiones.

De Odaxii verfione, item de Wolfii et aliorum verfionibus latinis, iam fupra actum eft. Schilling. citat editionem verfionis, nefcio cuius, Bafil. 1539. etc. 8. Fabricius in not. mstis, habeo, inquit, metaphrafin heroicam mst. elaboratam, nefcio, quo auctore, quae incipit: *Dum mala feditio bellique infana libido.* — *Marfilius Ficinus* Cebetem latine reddidiffe traditur, faltem, editam effe eius verfionem, nefcio. — Cum Cenforino, Plutarcho de differentia inter odium et inuidiam et aliis: Venet. per Bernardin. Venet. de Vitalibus, 1500. 4. (*Maitt.* A. T. IV. 2. pag. 720). — *Ceb. tabula* cum Io. Aefticampii Epiftola. Liptzk 1512. 4. — Tabula de fortunae inftabilitate. Roftoch. 1516. fol. (v. *Baueri* bibl. librorum rar. vol. I. fupplement. pag. 338). — *Cebetis tabula*, latine, cum comment. *Iufti Velfii*. Lugduni 1551. 4.

Ceb. Thebani — dialogus, qui Πίναξ *infcribitur*, breuiter humanae vitae rationem continens, elegiaco carmine donatus, per *Melchiorem Fabrum*, Silefium. Viennae Auftriae. Michael. Zimmermann. excudebat. 1557. 4. v. *Denif.* Memor. bibl. Garellianae, pag. 297 fq.

Cebetis tabula, continens curfum vitae humanae, additus Io. Clementis commentarius. Cracou. 1524. 4.

Cebetis tab. in latinam linguam conuerfa, per *Theodoricum Adamaeum Sualembergum*, et *Pythagorae A. C.* latina profa. Parif. ex officina Chrifti. Wechelii, 1539. 8. — *Tabula Cebetis* de vera gloria et beatitudine per virtutem comparanda, profa partim latina, partim carmine, auctore M. *Chrifloph. Wintero*, Ifenacenfi, Erfordiae 1575. 4. (conf. *Iunkeri* Nachricht von der Eifenachifch. Bibliothek, pag. 17.) — *Dominici Lampfonii*, Brugenfis, typus vitae humanae ex Cebete, verfibus heroicis, Lugd. Bat. 1612. 8. poft. Nic. Grudii et Hadriani Marii poemata, Io. Secundi regiae pecuniae Regiam et Lufchii Antonii Vicentini domum pudicitiae. — *Cafparis Barthii* verfio, in eius variis opufculis. Hanouiae, 1612. 8. pag. 319.

Latinis verfibus heroicis *Cebetis tab.* reddita a *Samuele Scharlachio*, adiecta eius Satira de ingruente iterum barbarie. Francof. ad Viadr. 1614. 4.

Erici Ericii Pontoppidani metrica paraphrafis. Parif. 1642. fol.

Hifpanice Pinacem Cebetis verterunt *Ambrofius de Morales*, Cordubae 1585. 4. — *Petrus Simon Abril*, Caefar. Auguftae 1586. 8. *Gundifaluus Correa*, Salmanticae 1630. 8. *Ioan. de Iarava.* Antwerpiae, 1549. 8. La Tabla de Cebes Phil. Thebano y Platonico, por Foppens. 1673. fol.

Italicas verfiones fequentes recenfet *Paitoni*, in Bibliotheca degli Autori ant. gr. e lat. volgarizzati, tom. I. pag. 205 fqq. Venet. per Franc. Marcolinum (incert. 1530. et 1536.) 1538. 8. — Difcorfi morali di *Agoftino Mafcardi* fu la Tavola di Cebete. — Venet. 1627. 4. Turin. 1629. 8. Venet. 1642. 4. Bonon. 1643. 8. Venet. 1653. 12. 1660. 12. (Mafcardi diff. germanice verfae lucem viderunt Francof. 1671. 12.) — I Caratteri d' Epitteto con la fpie-

 gazio-

gazione della Tavola di Cebete — portati dal Greco in Francese dal Sig. Abbate di Bellegarde, e dall' Abb. Nicola Felleti. — Venet. 1714. 12. nr. 3. est tabula Cebetis cum nonnullis obseruationibus. — Tavola di Cebete — in Siena. 1720. 8. — Quadro di Cebete filosofo greco trasportato in lingua Italiana. Patau. 1761. 4. — Traduzione della Tavola di Cebete in versi sciolti ed alcune Rime profane, morali, e sacre del *Co. Cornelio Pepoli.* Venet. 1743. et 1763. 8.

Anglice. Io. Davies. Londin. 1670. 8. Alia translatio Cebetis, adiuncta M. Antonino, anglice edito Londini 1701. per *G. Stanhope.* — per *Io. Collier.* London. 1701. 8.

Gallice pridem vertit *Guil. Thory* Bituricensis, teste Francisco a Cruce in biblioth. gallica, p. 125. — Lugd. 1529. vna cum XXX. dialogis Luciani. — Gallico carmine *Aegid. Corrozel.* Parif. 1543. 8. — La Vie d' Epictete et sa philosophie, avec *le Tableau de Cebes.* II. Edit. reveuë et augmentée, (par *G. Boileau.*) Paris 1657. 12. — Cum Epicteto et cum expositione tabulae Cebetinae Abb. *de Bellegarde.* Treuoltii 1700. 12. ibid. 1704. 12. emendat. Amstelod. 1709. 12. Argentor. 1787. conf. *Iac. Bernard* in Nouv. de la Rep. des Lettres, 1701. tom. I. p. 337. *Windheim* Bemühungen der Weltweisen vom I. 1700 — 1750. vol. I. p. 169. *Stolle* in: Histor. der Gelahrtheit pag. 597. iudicat, Bellegard. neque linguam graecam intellexisse neque philosophiam stoicam: germanice tamen versum est opusculum a quodam A. B. C. Lipsiae et Goerlitz. 1747. 8.

Germanice. Haus Sachs, metrice, in III. tom. poematum, p. 223. edit. Noriberg. fol. 1570. — *Wilibald Pirkemeyer* aut potius *Hauns Imhof* in theatro virtutis et honoris oder Tugendbüchlein etc. Noriberg. 1606. 8. p 331 sqq. conf. Beyträge zur critischen Geschichte der deutschen Sprache etc. partic. X. p. 207 sqq. — *Nic. Glaser* cum Agapeto. Bremae 1619. 4. — *Georg Iacob Schulz*, Noribergensis, Francof. 1638. et 1656. 4. apud heredes Matthaei Meriani, et 1699. 8 in quibus editionibus etiam tabula ex Cebetis descriptione in aes incisa exhibetur, quod idem fecerunt alii, praecipue *Golzius*, licet neque hic mentem Cebetis per omnia adsequutus videatur Iacobo Gronouio. — a Ioach. Gerdes. Holmiae, 1649. 12. — Francof. 1671. 12. — Reinhold de Derschau Icti Hodosophia viatoris christiani, germanice. Francof. 1684. 8. In hoc libro picta exhibetur tabula Cebetis, vna cum versione et explicatione eius. Adiecta est alia tabula Cebetis christiani, quam effinxit et copiosissime integro libro exposuit ibid. D. *Capell*, P. P. germanice. — cum tabula aenea. ibid. 1699. 8. — alia versio Dessau. 1716. 8. — Idstein 1721. 8. — *I. F. ab Vffenbach*, in eius gesammleten Nebenarbeiten in gebundener Rede. Hamburg. 1733. 8. — *Grillo*, Halberstad. 1771. 12. — *Cebes*, des Platonikers Gemälde des menschlichen Lebens. Noribergae, 1781. 8. — aliae, in *Posselti* wissenschaftlichen Magazin etc. tom. III. part. III. 1787. — in Opere inscripto: Das Reich der Natur und der Sitten, tom. IV. p. 385 — 392. tom. V. p. 17 — 23. et 129 — 136. ac 381 — 383. a *G. Melchior Ripp.* cum notis. Durlaci. 1788. 8. qui quidem operam suam non probauit censori in Gothan. ephem. litterar. 1789. plag. 49. alias vide indicatas in Schummelii Ueberſetzer-Bibliothek. p. 82 sq. adde Collectionem german. nonnullorum opuscul. societatis german. Altdorfinae. Altdorf. 1760. 8. pag. 124 sqq. [Verterunt etiam Cebetis tabulam *Ernestina Christina Reiskia* in libro: Zur Moral, aus dem Griech. übersetzt, Leipz. 1782. et *Schulthessius* in: Bibliothek der Philosophen, IV. Band. 1782. *Beck.*]

Belgice,

Belgice, M. *Anton. Gillis.* Antwerpiae ex offic. Plant. 1564. Harlem. 1612. 8. — *I. H. Glazemaker*, cum Arriano et Epicteto, Amstel. 1658. 8. — alia versio carmine belgico cum Epicteto et cum notis et iconibus, per *Ger. Outhof.* Amstel. 1727. 8. vid. Republyk der Geleerden 1727. p. 537. cum Epicteto et Isocratis orat. ad Demonic. Amstel. 1632. 12.

Danice ab *H. Gottschalck.* Hafniae, 1763. 8. *Harl.*]

XXXV. CRITO, Atheniensis uuuuu), cuius nomine Plato Dialogum inscripsit et Euclides Megaricus, composuerat dialogos XVII. vno volumine comprehensos, teste *Laertio* II. 121. quorum tituli: 1) ὅτι οὐκ ἐκ τοῦ μαθεῖν οἱ ἀγαθοί. 2) περὶ τοῦ πλέον ἔχειν. 3) τί τὸ ἐπιτήδειον, ἢ Πολιτικός. 4) περὶ τοῦ καλοῦ. 5) περὶ τοῦ κακουργεῖν. 6) περὶ vvvvv) εὐθημοσύνης. 7) περὶ νόμου. 8) περὶ τοῦ θείου. 9) περὶ τεχνῶν. 10) περὶ συνουσίας. 11) περὶ σοφίας. 12) Πρωταγόρας ἢ Πολιτικός. 13) περὶ γραμμάτων. 14) περὶ ποιητικῆς. 15) περὶ τοῦ καλοῦ. 16) περὶ τοῦ μαθεῖν. 17) περὶ τοῦ γνῶναι ἢ περὶ ἐπιστήμης, τί τὸ ἐπίστασθαι. Mirum est, omissam a Laertio Apologiam Socratis, quam a Critone scriptam Suidas [et *Eudocia* p. 273.] auctor est, nisi tamen falsus est Suidas. Critonis huius filii, Socratis itidem discipuli: *Critobulus*, *Hermogenes*, *Epigenes*, *Ctesippus*. Alius fuit *Criton Aegeus*, Pythagoricus, cuius περὶ προνοίας καὶ ἀγαθῆς τύχης a Stobaeo serm. 3. laudari puto, non Critonis nostri Atheniensis, vt *Meursio* visum in Biblioth. Attica. [vid. vol. I. p. 840.] Alius *Crito, historicus Pieriotes*, de quo Vossius in Hist. Gr. et idem Meursius in Biblioth. Graeca, vbi inter alia obseruat, hunc male Κρότωνα vocari apud Suidam in Βοιωτία. [scripsit secundum Eudociam pag. 267. Παλληνικά· Συρακουσῶν κτίσιν· Περσικά· Συρακουσῶν περιήγησιν καὶ περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν Μακεδόνων. *Harl.*] Alius Crito, *comicus*, cuius drama est Μεσσηνία, Polluci laudata, non opus historicum Critonis Pieriotae, vt Vossius existimabat. Alius *Crito, medicus, discipulus Acronis*, temporibus Artaxerxis Longimani. Vide Vossium de Philosophia p. 86. Alius *Crito*, medicus empiricus, Erasistrati aetate. *Galen.* tom. II. edit. Paris. p. 340. et tom. IV. gr. Basil. p. 8. 10. Alius *Crito*, itidem *medicus empiricus*, sub imperatoribus clarus, cuius libros IV. κοσμητικῶν, et περὶ φαρμάκων et de morbis medendis laudant Galenus, Oribasius, Paulus Aegineta et Aetius. [conf. *Fabric.* lib. VI. cap. 7. pag. 689. vol. XII. et vol. XIII. p. 133. *Halleri* biblioth. botan. p. 109 sq.] Mentio *Critonis*, medici, etiam apud Martialem, Plinium aliosque, et forte apud Celsum, vbi Crato laudatur. Incertum, cuiusnam Critonis Ὀψαρτυτικὰ laudet Athenaeus. Sed et *Critonem, Naxium*, historicum, Suidas memorat auctorem *Ossaeteridos*; [*Eudoc.* p. 267. vbi additur, ἢν Εὐδοξία φασίν.]

XXXVI. EVCLIDES, Megarensis, auditor Socratis wwwww) inter primos, et auctor sectae *Megaricae*, cui *Eristicorum* postea et *Dialecticorum* nomen haesit, scripserat dialogos VI.

uuuuu) Conf. *Brucker.* hist. crit. philos. vol. I. pag. 576 sq. it. pag. 524. 570. et 1040. 1102. de pythagoreo. *Harl.*

vvvvv) Aldobrandin. *de animi securitate.* Stanleius *de securitate.* M. Meibomius *de felicitate.* Ambrosius Camaldul. *de fertilitate.* Sed vertendum est *de recta rerum administratione.* Vide Leopardum V. 2. emendatt.

wwwww) Confer *Gellium* lib. VI. cap. 10. *Fabric.* Plura vid. de eo eiusque philosophia apud *Bruckerum* in hist. crit. philos. vol. I. pag. 610 sqq. et VI. pag. 225 sq. *Leonardum Cozzandum* de magisterio antiquor. philosophor. Geneu. 1684. 12. lib. IV. cap. 3. p. 267 sqq. et lib. V. cap. 5. p. 364. vbi conciliare is studet sententiam Galeni siue Aetii, qui in historia philosophica Zenonem

VI. Λαμπρίαν, Αἰσχίνην, Φοίνικα, Κρίτωνα, Ἀλκιβιάδην, et Ἐρωτικόν. [de quorum tamen fide dubitauit Panaetius apud *Diogen. Laert.* II. 106.] *Laert.* II. 108. et Suid. Scripta eius iam videntur intercidiſſe, cum haec ſcriberet Cenſorinus cap. 3. *Euclides Socraticus duplicem omnibus omnino nobis genium dicit appoſitum, quam rem apud Lucilium* [?] *in libro Satirarum nono licet agnoſcere.* [De ratione diſceptandi Megarica, quae ita erat comparata, vt non tam quid verum, quam quid falſum ſit, oſtendere, et veritatem ex eorum, quae illi oppoſita ſunt, demonſtrata falſitate in lucem proferre videretur, ab *Eubulide* autem et *Alexino*, Elienſi, celeberrimorum illius aeui philoſophorum exagitatore, (vid. *Diogen. Laert.* II. 109.) ad captioſas quaeſtiones atque argumenta ad alios fallendos apta, ad contorta et aculeata ſophiſmata et fallaces concluſiunculas tranſlata, vid. *Io. Georgii Walchii* parerga academ. p. 509 ſqq. 806. *Petrum Gaſſendum* de origine et varietate logic. cap. III. tom. I. Opp. p. 40. *Io. Caſp. Güntherum* de modo diſputandi megarico, Ienae 1707. 4. Hic verba Laertii de Euclide II. 107. ταῖς τε ἀποδείξεσιν ἐνίςατο ȣ̓ κατὰ λήμματα, ἀλλὰ κατ᾽ ἐπιφοράν, bene illuſtrat, atque oſtendit, Euclidem ſolitum fuiſſe aliorum rationes et ſententias euertere, non interrogando, ſed concludendo; quia, quae ex illis ſequerentur, abſurda eſſent. adde *Io. Georg. Hoger.* diſſ. de modo diſput. Euclidis, Lipſiae 1736. 4. *Io. Ern. Imman. Walchii* comm. de philoſophis veterum eriſticis. Ienae 1755. 4. — Secta illa eſt quoque *dialectica* dicta, non quod dialecticae originem dederit; ſed quod rationem philoſophandi Socraticam interrogando ac reſpondendo Euclides eiusque adſeclae ad contentiones et litigia philoſophica adplicuerunt. conf. *Ignat. Roſſii* commentation. Laertianas pag. 8 ſq. Megaricorum tamen diſciplinam *nobilem* vocauit *Cicero* academ. II. 40. vbi vid. Dauiſ. Ibidem Cicero: *poſt Euclides*, ait, *Socratis diſcipulus, Megareus, a quo iidem illi Megarici dicti, qui id bonum ſolum eſſe dicebant, quod eſſet vnum, et ſimile, et idem ſemper. Harl.*] Iconem huius Euclidis habes etiam in Gronouii Theſauro tom. II. tabula LXXXII. De altero Euclide, mathematico celebri, qui Ptolemaei Lagi temporibus Alexandriae docuit, egi infra libro III.

XXXVII. GLAVCO, Athenienſis, Platonis frater, compoſuerat dialogos nouem, Laertii etiamnum aetate exſtantes. Καὶ τȣ́τȣ, (inquit II. 124.) φέρονται ἐν ἑνὶ (βιβλίῳ) διάλογοι ἐννέα. Φειδύλος, Εὐριπίδης, Ἀμύντιχος, Εὔθιας, Λυσιθείδης, Ἀριςοφάνης, Κέφαλος, Ἀναξίφημος, Μενέξενος. Ait et alios ſub eius nomine ferri dialogos XXXII. ſed ſuppoſititios. [Diogenem Laert. exſcripſit *Eudocia* pag. 101.] Alius fuit *Glauco*, *rhapſodus*, cuius meminit Plato Ione ſub init. [vid. *Müller* ad Platon. Ion. pag. 13 ſq. qui cum Sydenh. pag 21. reprehendit Fabricium, quod Glauconem, criticum ſ. grammaticum, dixiſſet, fuiſſe rhapſodum. adde ſupra vol. I. p. 512. *Harl.*] Alius, comicus, cuius drama Πρέσβεις memoratur in argumento ad Veſpas Ariſtoph. Alius *Glauco*, medicus, laudatus Plinio, alius forte

rem Eleatam facit contentioſae philoſophiae auctorem (u. quae in ſchola Eleatica inchoata erant, diſciplina Megarica in Graecia ſunt magis perfecta auctaque. vid. *Voſſium* de philoſophor. ſectis cap. XI §. 3. pag. 65. *Brucker.* hiſt. crit. phil. vol. I. pag. 1169.) *Bayle* in Diction. voc. *Euclide* vol. II. p. 414 ſqq. quem tamen in not. F. praeter rem reprehendiſſe Rapinum, monet *Brucker.* vol. I. pag. 611. not. *l. Stanleium* hiſt. philoſ. part. III. *Meinerſ.* hiſtor. doctrinar. apud Graecos etc. tom. II. pag. 626 — 644. *Gurlitt* Abriſs der Geſchichte der Philoſophie, pag. 60 ſq. *Gedicke* in M. T. Cicer. hiſtoria philoſ. antiquae, Berol. 1782. 8. p. 114 ſq. *Harl.*

forte *Glauco*, scriptor γλωσσῶν, quas citat Athenaeus; alius denique *L. Glauco*, Romanus, fortissime contra Hasdrubalem militans, quem cum Cynegiro confert Plutarchus parallel. [vid. *Lusium* de script. etc. pag. 25.]

XXXVIII. MENEDEMVS, auctor Eretriacorum xxxxx), auditor Stilponis, et aequalis Antagorae Rhodii, Arati, Lycophronisque, nullum librum scripsit, teste Antigono Carystio apud *Laertium* II. 136. [conf. Rossii comment. Laert. §. 14. p. 37 sq.] Initium epistolae eius ad Demetrium regem legitur apud eumdem 141. [quem locum corrigit atque explicat *Ignat. Rossius* in Comm. Laert. pag. 40 sqq.] qui 140. refert, Lycophronem drama satyricum edidisse sub titulo Menedemi, quo philosophum illum laudabat, siue naso suspendebat potius, vt docet Athenaeus. Asclepiadem, quocum adeo familiariter versatus est Menedemus, Phliasium fuisse, constat e *Laertii* VI. 91. et II. 105. [plura vid. apud *Brucker.* hist. crit. phil. vol. I. p. 622 sqq. et quaedam contra Ionsium ac Stanlei. de nostro notat, aliosque V. D. laudat, idemque de *Phaedone* agit. Paucis de Menedemi et Phaedonis disciplina iudicat *Meinersf.* hist. doctrin. apud Graecos etc. tom. II. p. 645.] Alius *Menedemus*, medicus, cuius meminit Dioscorides. Alius quoque *Menedemus*, Cynicus, patria Lampsacenus, de quo idem *Laertius* VI. 102 sq. [et *Brucker.* l. c. vol. I. p. 892 sq.] Sed Eretriensem intelligit *Iosephus* XII. 2. Antiq. idemque *Prouidentiae vindex* dicitur a *Tertulliano* cap. 18. Apologet.

XXXIX. PHAEDO, Eliensis, Eliacae sectae auctor, cuius nomine dialogum perelegantem inscripsit Plato. Composuit dialogos, quorum tituli: Ζώπυρος (*Laert.* II. 105. Suid. et Pollux), Σίμων. Et de quibus dubitatum est, vtrum ipsius essent, Νικίας, Ἀντίμαχος ἢ Πρεσβύται, siue, vt Suid. [et Eudocia] πρεσβύτης: tum Μήδιος, (quem alii Polyaeno, Aeschini alii tribuerunt,) Σκυθικοὶ λόγοι, (quos et ipsos quidam retulerunt ad Aeschinem,) tum, quos solus commemorat Suidas: Σιμμίας; Ἀλκιβιάδης et Κριτόλαος. [Omnes hi dialogi *Phaedoni* tribuuntur ab *Eudocia* pag. 425. nisi vt pro Σιμμίας, (per errorem operarum, an e codice, nescio,) scriptum prostet Σχαμίας. Ab *A. Gellio* II. N. A. cap. 18. (vbi vid. interpretes p. 198 sq. tom. I. edit. Conradi) *Phaedon Elidensis* vocatur, et plura de eo narrantur, atque sermones eius de Socrate dicuntur admodum elegantes. adde *Brucker.* hist. crit. phil. vol. I. pag. 622. eosque, quos ille citauit. *Harl.*] Successor Phaedonis Plistanus, Plistani Stilpo, Stilponis Menedemus, de quo iam dixi, et Asclepiades Phliasius. Phaedoni δυλείας δίκην impingere non dubitasse Platonem, refert *Athenaeus* XI. pag. 507.

XL. Sub PHAEDRI nomine epistola ad Platonem edita ab [L.] Allatio est, vigesima quinta inter Socraticas, de quibus dixi supra cap. X. §. 35. In hac sic inter alia de se loquitur *Phaedrus*, siue potius loquens inducitur ab auctore epistolae: Ἐμοὶ γὰρ ἥδιον φιλοσοφίας οὐδὲν καὶ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ λόγων. Ἐτιθηνήθην γὰρ ἐκ νέε ἔτι πάλαι Σωκρατικοῖς, ὡς ἂν τις εἴποι, βαυκαλήμασιν ἐν παντὶ ἁρμοδίῳ καὶ ἱερῷ τόπῳ, τῦτο μὲν Ἀκαδημίᾳ, τῦτο δὲ Λυκείῳ τε καὶ Ἰλισσῷ ὑπὸ τῇ θείᾳ Πλατάνῳ ἐνισαμένης μεσημβρίας, ἵνα Λυσίας ὁ Κεφάλε τὰ περὶ ἔρωτος διωρθῦτο. Amantissimus sane Phaedri Plato fuit, (vide Laertium III. 29. et 31.)

xxxxx) Conf. Ciceron. Acad. II. 42. ibique Dauis. Harl.

29. et 31.) et eius nomine dialogum suum de pulcro inscripsit. Sed ea cum Phaedro iuniore loquutum Socratem, quae Plato fingit, temporum rationi repugnare, notat Athenaeus.

XLI. PRODICVS, patria Ceus fuit, Simonidis, (teste Platone in Protagora,) ciuis, pro quo male Chium yyyy) vocant alii, vel Coum. Iunior autem longe Simonide, claruit circa Olymp. LXXXVI. Protagorae auditor, aemulus Gorgiae, [et sophista, vide *Himerii* orat. IV. §. 4. p. 461. ibique not. Wernsdorfii,] et a Socrate, Theramene, Euripide zzzzz), Isocrate, Xenophonte auscultatus, qui postremus, cum carcere detineretur, vadem sistere, quam Prodici λόγοις non interesse maluit, vt refert *Philostratus* I. Sophist. p. 503. Ingenio quum valeret, licet infirma valetudine vsus, vt monet *Plutarchus* pag. 791. an seni gerenda Resp., eloquentiam ἔμμισθον siue mercenariam per varias iactauit ciuitates, et ad Protagorae exemplum, vt docet *Laertius* IX. 50. certo pretio ab auditoribus exacto, recitauit λόγους siue dissertationes, lectiones et declamationes suas, alias drachmis aaaaaa) singulis, alias binis, alias quaternis, alias denique, vt idem notauit *Plato*, quinquagenis bbbbbb). Philosophici argumenti fuisse λόγους ipsius plerosque, e veterum, Prodicum memorantium, testimoniis iure colligas. Et Schol. *Aristoph.* ad Aues v. 694. reprehendit Callimachum, quod oratoribus potius, quam philosophis Prodicum accensuerit. Inprimis nihil celebrius est ipsius fabula de Hercule, ante biuium constituto, cuius post Platonem in Axiocho et Conuiuio meminit *Xenophon* II. de dictis Socratis cccccc), καὶ Πρόδικος δὲ ὁ σοφὸς ἐν τῷ συγγράμματι τῷ περὶ τοῦ Ἡρακλέους ὅπερ δὴ καὶ πλείστοις ἐπιδείκνυται etc. Philostratus I. de Sophist. p. 487. Προδίκῳ τῷ Κείῳ συνέγραπτό τις οὐκ ἀηδὴς λόγος etc. Suidas in Πρόδικος et Ὧραι, Φέρεται καὶ βιβλίον Προδίκου ἐπιγραφόμενον ὯΡΑΙ, ἐν ᾧ ἐποίησε τὸν Ἡρακλέα τῇ ἀρετῇ καὶ τῇ κακίᾳ συντυγχάνοντα. Confer Schol. *Aristoph.* ad Nubes v. 360. Cic. I. Offic. cap. 32, 10. et XII. 5, 11. ad famil. *Quinctil.* IX. 2. *Clement.* V. Strom. pag. 561. et *Maximum Tyr.* [(?)] diss. IV. [s. diss. XX. p. 232 sqq. edit. II. Dauis. cuius notam conferes.] E recentioribus, elogia *Fuluii Vrsini* p. 60. Imitatus etiam est Philo libro de mercede meretricis et *Silius Italicus* XV. 20 sq. *Dio Chrysost.* Orat. I. de regno p. 14. *Lucianus* somnio tom. I. p. 4. et e recentioribus *Steph. Vin. Pighius* in Hercule Prodicio; vid. Journal des Savans 1712. p. 483. Le Spectateur tom. II. p. 337. [et quae notaui in Anthol. graeca prosaica pag. 251 sq.] Notum est, Prodicum hunc accenseri Atheis a *Cicerone* I. de natura Deor. [cap. 42. vbi vid. Dauis.] sect. 119. et *Sexto Empirico* IX. contra Math. pag. 318 sq. [sect. 18. vbi vid. Fabric. p. 552. ibid. sect. 39. et 52.] tum

yyyyy) Vide *Baelii* Lexicon, vbi de Prodico erudite disserit, et *Dauisii* notas ad Minucium Felicem cap. 21. pag. 121. [*Fischer.* ad *Platon.* Apol. Socr. sect. 4. not. 3. et 4. p. 78 sq. edit. Lips. 1783. adde *Eudociam* pag. 365.]

zzzzz) *Gell.* XV. 20.

aaaaaa) Drachma idem valebat, quod denarius, pars sicli quarta, thaleri octaua, 50. drachmae fuut sex thaleri cum quadrante. *Fabric.* conf. *Vossium* de rhetor. natura et constitutione cap. 10. Eius sermo de diuitiis occurrit apud *Aeschinem*, dial. II. s. de diuitiis §. 16 sq. pag. 68 sqq. edit. III. Fischeri, quem videbis. Eius sermo de vitae molestiis, apud eumdem dial. III. 7 sqq. vbi Fischeri not. consules. *Harl.*

bbbbbb) *Plato* in Protagora p. 220. edit. Francof. *Philostr.* V. Sophist. prooem. p. 482 sq. Olear. *Aeschin.* dial. III. s. Axioch. §. 6. vbi vid. not. Fischeri p. 126. edit. III. *Plat.* Apol. Socr. IV. p. 78. edit. Fischer. 1783. *Harl.*

cccccc) Cap. 1. 21. vbi vid. Ernesti atque Zeune, qui multos huius fabulae imitatores recenset; et conf. *Hindenburg.* animadu. ad Xenophontis M. S. pag. 59. et 63 sq. *Harl.*

tum a Suida tradi, iussum ab Atheniensibus cicutam bibere, vtpote qui iuuentutem corrupisset. Prodicum hunc perstrinxerat Aeschines Socraticus in dialogo Callia, vt refert *Athenaeus* V. p. 220. [dddddd]) Alius fuit *Prodicus*, cuius meminit Hippocrates sexto Epidem. vbi ambiguus haeret Galenus, vtrum Prodicum intelligat Leontinum, an Selymbrianum. Lib. III. comment. in 6. Epidem. tom. V. p. 488. Alius *Prodicus*, Samius, cui poema Orphicum, quod inscribebatur ἡ εἰς ᾅδε καταβασις, tributum a nonnullis tradit *Clemens* I. Strom. pag. 333. Alius denique *Prodicus*, haereticus Gnosticus, cuius sectatores iactabant, se possidere libros apocryphos [eeeeee]) Zoroastris, teste eodem *Clemente* I. Strom. p. 334. De hoc *Prodico* auctore Adamitarum consule *Baelii* Lexicon et *Tillemontii* Memor. Hist. Eccles. tom. II. part. II. pag. 162 sq.

XLII. SIMMIAS, Thebanus, Socratis familiaris, scripserat dialogos XXIII. vno volumine comprehensos, quorum titulos nonnullos Suidas, vniuersos commemorat *Laertius* II. 124. Apud Suidam [et Eudociam pag. 387.] pro περὶ Φιλίας legendum περὶ Φιλοσοφίας· deinde περὶ ἐπιμελείας et περὶ ψυχῆς pro ἐπιμελείας ψυχῆς. Mentio huius Simmiae apud *Platonem*, *Aelianum* l. 16. Var. *Iulian.* epist. ad Themistium p. 264. *Plutarch.* de deo Socratis, qui p. 578. A. narrat, eum per longum tempus versatum fuisse cum Aegyptiis. Alius *Simmias*, Syracusanus, cuius meminit Laert. II. 114. De *Simmia*, Rhodio, dixi infra libro III.

SIMON, Atheniensis coriarius, Socratis et ipse captus disciplina et primus, vt aiunt, Socraticos edisserens sermones, dialogorum XXXIII. auctor, quos coriaceos a quibusdam per ludibrium vocatos, et perinde, vt Simmiae, vnum volumen impleſſe narrat *Laertius* II. 121. vbi tituli eorum referuntur. Conf. *Christiani Thomasii* diss. an sutor possit esse philosophus. Halae Sax. 1693. et *B. G. Struuii* fascic. 1. actor. litter. p. 182 sq. vbi plura exempla collegit eorum, qui a vilibus opificiis ad doctrinae laudes enituere. [*Io. Ern. Imman. Walchii* diss. de Simone coriario Act. X. 6. Ienae 1754. 4. in qua plures cognomines, *Simones*, ex antiquitate proferuntur, (§. II.) et (§. III.) de nostro Simone philosopho agitur. *Harl.*] Inter epistolas Socraticorum, ab Allatio, editas duodecima legitur sub nomine huius Simonis, et extrema eius verba laudantur a Stobaeo serm. XV. de continentia, ex epistola Simonis ad Aristippum. Alios *Simones* refert Allatius libro de Simeonibus.

XLIII. STILPO, Megaris ortus et auditor Euclidis [ffffff]) Megarici, de quo supra dixi, atque magister, vt aiunt, Zenonis Citiei, [Laert. VII. 2.] clarus circa [?] Olymp. CXXI.

dddddd) *Heumann.* ora exempli sui adscripsit: „conf. Histoire crit. de la Rep. des lettres tom. XIV. p. 234 sq. *Io. Henr. Maius* not. ad Basilii M. librum de legendis ethnicis p. 31. Fabulae autem vel potius parabolae de Hercule biuio auctor est rex Salomo, introducens Prouerb. IX. duas feminas, quarum altera sapientiae, altera stultitiae imaginem gerit." — De *Prodico* vide quoque *Brucker.* hist. crit. phil. vol. I. pag. 525. not. *k.* et p. 1201. not. *b.* qui culpat *Epiphanium*, tom. I. oper. p. 1088. male iudicantem, a Prodico solem, lunam et elementa pro diis esse habita. — *Prodici* Hercules biuius e Xenophonte multis aliis libris, c. gr. Cebetis aliquot editionibus etc. adhaeret. *Michael Neander* quoque in Opere aureo, Basil. 1559. ipsam illam p. 48. exserptam dedit, sequutus editionem Xen. Basileensem 1540. cum Melanchthonis praefatione. *Harl.*

eeeeee) Vide quae supra lib. I. cap. XXXVI. §. 6.

ffffff) Male Διοκλείδε apud Suidam in Στίλπων. Vide *Reinesii* Var. Lect. pag. 363 sq.

CXXI. vid. *Plutarch.* in Demetrio pag. 893. compofuerat dialogos nouem, fed iudice Laertio II. 120. frigidos, quorum tituli: Μόσχος, Ἀρίστιππος ἢ Καλλίας, Πτολεμαῖος, Χαιρεκράτης, Μητροκλῆς, Ἀναξιμένης, πρὸς τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα, Ἀριστοτέλης. Suidas Stilponi tribuit dialogos οὐκ ἐλάττους τῶν κ' non pauciores viginti, nifi κ irreplit pro θ'. Alia de eius dogmatibus et vita, tributoque ipfi Atheifmo gggggg), vide, fi placet, in notis virorum doctorum ad Laertium, et in Lexico praeftantiffimi *Baelii:* [item in *Bruckeri* biftor. crit. philof. vol. I. pag. 617 fqq. vbi interdum difcedit a Baylio, et Stilponem a crimine atheifmi vindicat *Meinerf.* hift. doctrin. apud Graec. etc. tom. II. pag. 641 fq.]

XLIV. Memorantur et alii quidam *Socratici* in veterum fcriptis, vt *Apollodorus* apud Athenaeum XI. p. 507. *Ariftoteles Mythus*, Aefchinis difcipulus, de quo Laertius in Aefchine: *Chaerephon*, [de quo fupra in notit. tragicor. deperditorum p. 292.] *Corinthus* qui Argis docuit tefte Iuftino in dialogo cum Tryphone, *Corifcus*, Scepfius, cuius meminit Strabo lib. XIII. *Critobulus*, *Ctefippus*, *Diodorus*, *Dioxippus* apud Gellium XVII. 11. *Ellopius* Peparethius, de quo Plutarch. p. 578. de Daemonio Socratis, *Epigenes* hhhhhh), *Eraftus* Scepfius, cuius itidem Strabo meminit, *Euenus et Eumatetus* Phliafius, *Hermogenes*, *Ichthyas*, *Lyfanias* Sphettius, *Neleus*, Corifci F. Scepfius, de quo Athenaeus, *Satyrion*, de quo *M. Antoninus* X. 31. *Terpfionis* etiam Megarici meminit *Plutarchus* de Daemonio Socratis pag. 581. *Fabric.*

[SILVANVM, philofophum, nefcio vero, cuius aetatis et fectae, fed cetera probum et fanctum, moribus fimplicem atque apertum, laudant *Suidas* voc. Σιλβανός, tom. III. p. 313. et *Eudocia* ex eo, p. 387. Kufter. putat ad Suidam, hunc ex Damafcio illa excerpfiffe, et ab illo Siluano diuerfum fuiffe *Siluanum*, cuius meminit *M. Antonin.* lib. X. §. XXXI.

Nuper demum comperi, ediditfe *G. G. Fülleborn* Beyträge zur Gefchichte der Philofophie, Züllichau, part. I. et nr. 2. infcriptum effe: Ueber die Gefchichte der älteften griechifchen Philofophie, et nr. 3. p. 59 fq. de Xenophane. *Harl.*]

Philofophis antiquis, qui adpellati funt phyfici, accenfendus *Theophanes* Heracleopolita, de quo Stephanus Byz. in Ἡρακλεούπολις. [?]

gggggg) Vid. *Buddei* thef. de atheifmo cap. I. §. 17. *Reimmanni* hift. atheifmi cap. 25. pag. 179. *Harl.*

hhhhhh) *Epigenes* citatur a Theophrafto de laffitudinibus, (non itaque aetate Augufti fcripfit, vt perperam Clericus in indice ad Stanleii philofophiam orientalem, voc. Berofus,) Plutarcho, Clemente Alexandr. Cenforino, qui Byzantium adpellat; grauem auctorem inprimis vocat *Plinius* VII. 56. citat etiam VII. 49. XXXI. 3. et in indice Gnomonicum, h. e. aftrologum, adpellat. Apud Chaldaeos literis ftuduiffe fe profeffus eft. *Seneca* VII. 3. nat. quaeft. citat etiam VII. 6.

CAPVT

CAPVT XXV

DE THVCYDIDE ET CTESIA.

I. *Thucydidis vita a Marcellino ſcripta. Ac de Thucydide ipſo, eius aetate, exſilio et ſepultura.* Ἴκριον *Cenotaphio impoſitum.* II. *Thucydidis libri de bello Peloponneſiaco. Librorum diuiſio num ab ipſo auctore. Liber octauus* γνήσιος. III. *Thucydidis continuatores.* IV. *Peſtilentia ab eo deſcripta. Tyrannus Atticae febris.* V. *Thucydidis virtutes, admiratores, imitatoresque.* VI. *Scholia et obſeruationes veterum in Thucydidem, vbi etiam de Scholiaſte Graeco edito.* VII. *Thucydidis vitia ac virtutes.* VIII. *Epiſtola Thucydidis praegrandis deperdita.* IX. *Alii Thucydides.* X. XI. *Codices et Editiones Thucydidis.* XII. *Verſiones in linguas vernaculas.* XIII. *Scripta Thucydidem illuſtrantia.* XIV. *Vitae Thucydidis Synopſis Chronologica ex mente Henrici Dodwelli.* XV. *Catalogus Scriptorum in Scholiis ad Thucydidem et in vita, a Marcellino ſcripta, laudatorum.* XVI. *De Cteſia et eius ſcriptis.* [?]

[Cum auctario *G. C. Harles.*]

I.

THVCYDIDES, ex Alimuſiô populo, Athenienſis, ad Miltiadem genus ſuum retulit, ſi credimus *Marcellino*, rhetori a), qui vitam Thucydidis graece compoſuit. Verum hoc refellitur a *Iano Rutgerſio* lib. I. Var. Lect. cap. IX. pag. 27. Summo certe loco natus fuit,

a) De hoc *Marcellino* dixi libro IV. in Hermogene, quem commentariis illuſtrauit. Vita Thucydidis, quae ſub Marcellini nomine exſtat, ab Aldo primum Graece cum Thucydide edita, a *Bartholomaeo Parthenio*, Benacenſi, et poſtea ab *Iſ. Caſaubono* 1588. latine verſa, et ab Aemilio Porto et Iohanne Hudſono illuſtrata, laudatur a Suida in Ἀντύλλος et Ἀπολλώνιος, et manu exarata exſtat in biblioth. regis Galliae cod. MCCCCXI. et in biblioth. Marquardi Gudii. Mihi videtur eſſe vel praemiſſum a Marcellino commentariis in Thucydidem, vel eſſe ἀποσπασμάτιον Operis rhetorici, [aut hiſtorici,] in quo de Demoſthene et aliis viris, eloquentiae laude claris, Marcellinus egerat. Neque Suidas βίον Θουκυδίδου vocat, ſed Marcellinum laudans, περὶ Θουκυδίδου, inquit, φησίν. Auctor anonymus obſeruationum in Thucydidem, quae leguntur in diario litterario Hagenſi, (Journal litteraire,) tom. IV. p. 429 ſq. contendit, ea, quae ſub titulo vitae Thucydidis a Marcellino ſcripta, non eſſe vnius auctoris, ſed trium diuerſorum ſcriptorum de Thucydide ἀποσπασμάτια, quorum ſecundum incipiat p. 7. edit. Oxon. col. I. verſu antepenult. ἴδιον δὲ, ὅτι στρατηγήσας ὁ Θουκυδίδης. Tertium p. 9. col. I. a verbis: ἔτι δὲ τὴν ἰδέαν καὶ τὸν χαρακτῆρα μεγαλοπρεπής. *Fabric.* Hanc Fabricii notam, margini exemplaris adſcriptam, Hudſon. ſecum ab illo communicatam addiderat notitiae Fabric. litterariae, ſuae editioni praemiſſam, vnde in Duckeri et editoris Bipontini editiones venit. Atqui, vel fugitiuo oculo ſi perluſtraris vitam Thuc. a Marcellino ſcriptam, animaduertes ex repetitione earumdem rerum frequenti, et ex diuerſa de inſcriptione, in columna facta, de ſcribendi genere Thucydideo, de morte et loco, vbi Thucydides defunctus vita dicitur, aliisque rebus narratione, non vnum fuiſſe illius vitae auctorem. Quod vero Marcellinus atque Hudſon. in notis, et Dodwell. aliique, ipſeque noſter Fabricius de Thucydide eiusque fatis vberius diſputarunt, nobis, breuitatis ſtudioſis, pauca addenda videntur. Vitam igitur eius expoſuerunt praeter Marcellinum, aut quique fuerint auctores, et alium graecum ſcriptorem incertum; nec non *G. I. Voſſium* de hiſtoricis gr. lib. I. cap. IV. atque *Camerarium* et *Enenckel*, poſtea memorandos, auctor Biographiae claſſicae, tom. II. p. 22 ſqq. ex anglico ſermone in germanicum a *Murſinna* verſae, *Menken.* in Bibl. virorum bello illuſtr. p. 454 ſq. inprimis *Henricus Dodwell.* Dublinenſis, in Annalibus Thucydideis, et Xenophonteis praemiſſo adparatu cum vitae Thucydidis ſynopſi chronologica, Oxonii 1702. 4. (conf. The Life of Mr. Henry Dodwell, with an Account of his Works — by *Francis Brokesby*, B. D. vol. II. London 1715. cap. 27. pag. 309 ſqq.) quos maximam partem ſubiecit *Duckerus* ſuae editioni.

fuit, (*Cic.* Bruto cap. 11.) *Olori*, fiue, vt potius fcribendum [b]), *Oroli* filius, cui de illius ingenio praeclara iam ominatus fuerat Herodotus, cum in Olympiis, recitante fe hiftorias fuas, obferuaffet aufcultanti Thucydidi prae admiratione et idem olim faciendi cupiditate lacrimas excidere [c]). Natus eft anno fecundo Olympiadis LXXVII. (ante Chriftum natum CCCCLXIX.) vt ex Pamphila apud *Gellium* lib. XV. cap. 23. colligitur [d]): adeoque fedecim circiter annorum erat, cum Herodotum fua recitantem audiret, [conf. fupra in hoc volumine, pag. 329 fq.] ipfe Herodoto minor annis tredecim. Praeceptores habuit Anaxagoram [e]), philofophum, rhetoremque Antiphontem [n. priorem, Rhamnufium, vid. *Hudfon.* ad vit. Thucyd. p. 47 fq. tom. I. edit. Bipont.] [f]) et propter Anaxagorae difciplinam athei conuicium ipfi quoque impactum effe fertur. Ducis bellici munere functus, ob amiffamque Amphipolin [g]) ab Athenienfibus ann. aetatis XLVIII. Olymp. LXXXIX. 1. [₰] exfilio punitus, Scaptefulam [h]), fiue Σκαπτὴν ὕλην Thraciae ciuitatem, vnde vxorem diuitem duxerat, Timotheumque filium ex ea fufceperat, fefe contulit, et ibidem, (tefte *Plutarcho* lib. de exfilio p. 605. et *Marcell.* p. XIII. ad quem vid. Hudfon. pag. 48. edit. Bipont.) hiftoriam fcripfit, certe in colligendo ad componendam hiftoriam adparatu elaborauit, nullo labori, nullis largitionibus, in Lacedaemoniorum pariter et Athenienfium duces profufis, parcens, quo veriora ab vtraque parte edoctus tradere poffet. Reuocatum ab exfilio, quod per viginti annos duraffe teftatur ipfe *Thucydides* lib. V. cap. 26. praeter alios auctor eft Plinius [i]), cui fuccinens *Paufanias* [in Attic. cap. 23.]

tioni. Iudicia veterum, Dionyfii Halicarnaffei, non femper aequi in Thucydidem, Plutarchi, Aphthonii, (qui vitam Thuc. etiam illuftrat p. 24. 25. 26. 27. et p. 40. Thucydidem innuit voc. συγγραφεύς· vid. Lorichium in notis et Camerarium p. 237.) Hermogenis, Longini aliorumque atque recentiorum collegerunt *Waffe* atque *Hudfon.* repetita in edit. Duckeri, *Thomas Pope-Blount* in Cenfura celebriorum authorum etc. Geneuae 1710. 4. pag. 18 fqq. — Eum cum Tito Liuio comparat *Ren. Rapin.* Parif. 1681. 12. rec. in: Les Oeuvres du P. Rapin, tom. I. pag. 160. Hagae Com. 1725. 12. *Harl.*

b) Ita Marcellinus, Didymum grammaticum fequutus, fcribendum contendit, auctoritate στήλης, quae Athenis cenotaphio eius impofita fuit his verbis: Θουκυδίδης Ὀρόλου Ἁλιμούσιος ἐνθάδε κεῖται. [vid. de diuerfitate Marcell. p. IX. et XXIX. edit. Bipont. tom. I. et Hudfon. not. pag. XLV. ibid. ac pag. LIV fq.]

c) Marcellinus: λέγεται δέ τι καὶ τοιοῦτον, ὥς ποτε τοῦ Ἡροδότου τὰς ἰδίας ἱστορίας ἐπιδεικνυμένου παρὼν τῇ ἀκροάσει Θουκυδίδης καὶ ἀκούσας ἐδάκρυσεν. Ἔπειτα φασὶ τὸν Ἡρόδοτον τοῦτο θεασάμενον εἰπεῖν αὐτοῦ πρὸς τὸν πατέρα Ὄλορον, ὦ Ὄλορε, ὀργᾷ ἡ φύσις τοῦ υἱοῦ σου πρὸς μαθήματα. Idem tradit Photius cod. LX. et Suidas in Θουκυδίδης, qui in Olympiis accidiffe adfirmat. Thucydidem aemulatione hiftoriae Herodoteae accenfum etiam memorat Lucianus de fcribenda Hiftoria tom. V. pag. 631.

d) Ex Gellii loco colligit *Larcher.* in Chronolog. Herodotea, Thucydidem natum effe vere a. Period. Iulian. 4243. ante Chrift. nat. 471. Olymp. LXXVII. 1. V. C. 283. *Harl.*

e) De quo tamen dubitat Hudfon. p. 47. atque Eudocia pag. 233. Antiphontem nominat tantum Thucydidis magiftrum. *Harl.*

f) Plutarchus in vita Antiphontis: Καικίλιος δὲ ἐν τῷ περὶ αὐτοῦ συντάγματι Θουκυδίδου τοῦ συγγραφέως μαθητὴν (ita et e Caecilio Photius cod. CCLIX. fed διδάσκαλον dicere debuit) τεκμαίρεται γεγονέναι, ἐξ ὧν ἐπαινεῖται παρ' αὐτῷ ὁ Ἀντιφῶν. Refpicit locum *Thucydidis* lib. VIII. p. 592. cap. 68. [conf. *P. van Spaan* diff. de Antiphonte, orat. attico, in Reisk. vol. VII. orator. graecor. pag. 800 fq.]

g) Vide, quae hac de re ipfe *Thucydides* lib. IV. p. 323. cap. 106. et lib. V. p. 361. cap. 26. Thafi, infulae fodinis praefectus. adde *Petr. Bellonium* lib. I. cap. 34. Obff.

h) De fcriptura h. voc. vid. *Vincent. Contaren.* variar. lectionum libr. cap. 29. p. 144 fqq. Traiecti ad Rhen. 1754. 8. *Hudfon.* et *Waffe* ad Marcell. vitam etc. pag. 46. et 48. *Harl.*

i) Plinii verba haec funt lib. VII. cap. 30. *Thucydidem imperatorem Athenienfes in exfilium egere, rerum conditorem reuocauere, eloquentiam*

23] id decreto Oenobii Archontis factum esse testatur. Addit vero, Thucydidem, deinde reversum in patriam, interemtum dolo, ibique sepultum esse. Alii, notante Marcellino k), tradunt mortuum esse in Thracia, maiorem quinquagenario l) antequam opus suum absoluisset. Sepulcrum vero ipsius Athenis ostendi, siue, quod ossa defuncti in patriam a cognatis delata fuerint, siue, quod honori ipsius, (vti Herodoti etiam extra Atticam itidem defuncti,) dicatum sit Athenis Cenotaphium, idque super impositum monumento ἴκριον m) testari, qualia inanibus et honorariis tumulis imponi mos erat.

II. Exstat Thucydidis ΞΥΓΓΡΑΦῊ n) ΠΕΡῚ ΤΟΥ͂ ΠΟΛΈΜΟΥ ΤΩ͂Ν ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΏΝ ΚΑῚ ᾿ΑΘΗΝΑΙΏΝ, Historia belli Peloponnensium et Atheniensium, distributa iam pridem in libros octo, licet ab auctore ipso hanc diuisionem esse non constet o) et Marcellinus testetur [P] ab aliis in libros XIII. cuius diuisionis plus simplici vice mentionem facit graecus Thucydidis scholiastes, (vide H. Stephani notas p. 553. edit. Hudsoni, p. 662. edit. Ducker.) ab aliis aliter, (*Diodorus Sic.* XII. p. 306. [cap. 37. fin. p. 502. edit. Wesseling. quem vide et lib. XIII. cap. 42. p. 573. vbi vid. Wesseling.] notat, a quibusdam in libros nouem) distinctum fuisse: ὅμως δὲ ἡ πλείστη, addit Marcellinus, καὶ ἡ κοινὴ κεκράτηκε τῶν μέχρι τῶν ὀκτὼ διῃρῆσθαι τὴν πραγματείαν, ὡς καὶ ἐπέκρινεν ὁ ᾿Ασκλήπιος p). Liber octauus quoque a priorum septem sublimi et elaborato dicendi genere remittere visus, et contra priorum septem librorum morem δημηγορίαις siue concionibus destitutus, quorumdam iudicio tributus est Thucydidis *filiae*, ab aliis *Xenophonti*, ab aliis denique *Theopompo*. Sed Marcellinus [pag. 21.] non dubitat et hunc ipsius esse Thucydidis, verum a morbo iam adfecti, adeoque animo quoque iam languentis. Tribuitur etiam sine controuersia Thucydidi a *Plutarcho* lib. de garrulitate p. 513. Stephano in Βολισσός, Δρυμοῦσσα etc.

tiam mirati, cuius virtutem damnauerant. Pausanias in Atticis p. 55. ψήφισμα γὰρ ἐνίκησεν Οἰνόβιος κατελθεῖν ἐς ᾿Αθήνας Θουκυδίδην, καὶ οἱ δολοφονηθέντι ὡς κατῄει μνῆμά ἐστιν οὐ πόῤῥω πυλῶν Μελιτίδων.

k) Pag. XXIII. idemque Zopyrus et Cratippus; quos vero ληρεῖν (*nugari*) putat alius in vita Marcellino tributa, at, diuersus, credo, p. XVI. *Harl.*

l) Imo septuagenario maior obiisse videtur, cum initio belli Peloponnesiaci, teste Pamphila apud Gellium lib. XV. cap. 23. fuerit quadraginta annos natus, et viginti annos illius belli descripserit, totumque bellum, quod per XXVII. annos durauit, superuixerit. Vide *H. Dodwellum* in Apparatu ad Annales Thucydideos; ex quo Synopsin Chronologicam Vitae Thucydidis ad calcem huius capitis subiunxi.

m) De hoc vocabulo *Lipsius* ad lib. I. de cruce cap. 4. [*Hudson.* l. c. pag. L.] Videtur retulisse figuram temonis vel litterae T. Thucydidis iconem veterem in vno marmore iunctam Herodoto, post *Fulu. Vrsinum* p. 89. elog. *Boissardum*, aliosque exhibet *Gronouius* tom. II. Antiqq. Graec. tabula LXXII.

n) *Ammonius* docet ξυγγραφὴν proprie esse narrationem rerum, quibus ipse, qui eas describit, interfuit. ῾Ιστοριογράφος συγγραφέως διαφέρει. ῾Ιστοριογράφος μὲν ἐστὶν ὁ τὰ πρὸ ἑαυτοῦ γεγονότα συγγραφόμενος, ὡς ῾Ηρόδοτος. Ξυγγραφεὺς δὲ ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτοῦ γεγονότα, ὡς Θουκυδίδης. Sic et *Thomas Magister* in Συγγραφεύς. [vid. interpr. ad Thom. Mag. pag. 813 sq.] Thucydides κατ' ἐξοχὴν dictus veteribus συγγραφεύς, vt Homerus, Poeta, vel Orator, Demosthenes: ita notatum ab auctore commentarii graeci ad Aphthonium, Συγγραφέα τὸν Θουκυδίδην καλῶ, κατὰ τὸ ἐξαίρετον. ὡς ποιητὴν τὸν ῞Ομηρον φαμὲν, καὶ ῾Ρήτορα τὸν Δημοσθένην.]

o) Confer *Meursium* Atticarum Lect. lib. V. cap. 26.

p) Asclepius Sophista, de quo dixi lib. I. cap. 1. §. 7. *Fabric.* n. ista discordia forsan inde nata videtur, quod, quum Thucydides continua oratione historiam absoluisset, critici eamdem in plures paucioresue libros secuerint. *Harl.*

σα etc. et ab aliis passim. q) Ingreditur Thucydides opus r) suum a bello inter Corinthios et Corcyraeos, quod septem annis Peloponesiacum antecessit, narrationemque per aestates et hiemes, (confer *Theonem* p. 33. progymnasmatum,) diligenter distinctam perducit ad annum belli Peloponnesiaci vicesimum, ita, vt quae per VII. postremos belli istius annos gesta sunt, (per XXVII. enim durauit, quod oraculo praedictum, et euentu comprobatum esse, testatur *Thucydides* lib. V. pag. 361. [*Diodor. Sic.* XIII. cap. 107. pag. 629 sq. ed. Wessel.] *Plutarchus* Nicia pag. 529. durauit autem ab extremo [vel potius vere] anni 1. Olympiadis LXXXVII. vsque ad annum 3. Olymp. XCIII.) haud attigerit, morte praeuentus in Parparo, Aeolicae Asiae regione, vt ex Apollodori Chron. Stephanus in Παρπάρων. [Verba, *morte praeuentus* — Παρπάρων ab Hudsono omissa sunt in repetita Fabr. notitia, et a Fabricio ipso, vti ex notis eius marginalibus msstis perspexi, ea, quae sequuntur, addita. „De Thucydide est *Libanii* locus de vita sua, tom. II. pag. 49 sq. vbi codicem mstum Thucydidis commemorat. Nomen suum autem non modo in limine operis, sed etiam in historia ipsa subinde posuit, vt: ἐτελεύτησεν ὁ ἕβδομος χειμὼν τῷδε τῷ πολέμῳ, ὃν συνέγραψε Θουκυδίδης. Idque vetustissimorum scriptorum exemplo ab eo factum: vnde non erat, vt leuiculum hocce potuisse in tam grauem virum incidere, miraretur *Andreas Dounaeus* ad Chrysostomum tom. VIII. edit. Sauil. pag. 229." Fabr. quoque in nota msta adscripsit: Fastos belli Peloponnesiaci exhibet *Brumoy* tom. III. operis: Le theatre des Grecs. pag. LXXII sqq. conf. *Vossium* de arte histor. cap. XI. [*Wesseling.* ad Diod. Sic. XIII. 42. pag. 573. 30. inprimis comm. doct. cl. *Mori*, de annis belli Peloponnesiaci numerandis cum tabula, in praef. ad Xenophont. histor. gr. pag. XV sqq.]

III. Suppleuere historiam postremorum belli annorum *Cratippus*, Thucydidis aequalis, cuius meminit [*Marcellinus*, in vita Thucyd. p. XVII.] *Dionysius Halicarnassensis* libro de iis, quae Thucydidi propria sunt p. 143. *Theopompus* item, teste Marcellino, [et grauiore teste, *Diodoro Sic.* XIII. cap. 42. p. 573. vbi v. Wesseling. *Hudson.* ad Marcell. vitam etc. p. LII.] et *Xenophon*, cuius Ἑλληνικὰ etiamnum hodie supersunt, et Thucydidem continuant historia annorum XLVIII. ab Olymp. XCII. anno secundo ad annum secundum Olympiadis CIV.

IV. Libro Thucydidis secundo occurrit disertissima descriptio s) [ꝑ] horrendae pestilentiae, quae Thucydidem ipsum inter alios corripuit, et Athenas misere adflixit aestate anni 3. Olymp.

q) Conf. Ducker. in praef. ad p. 99 sq. ed. Bipont. *Harl.*

r) Vide Dav. Chytraei Chronologiam Thucydidis, Degoreum Whear in praelect. hiemalibus, Gueintzium in vita historica, et, qui diligentissime in hoc argumento versatus est, *Henr. Dodwellum* in annalibus Thucydidis, editis Oxoniae, anno 1702. 4. Ceterum ratio fugit *Edmundum Richerium*, cum in obstetrice animorum c. 8. pag. 326. scripsit, Thucydidem in componendo mirabili opere historiarum annos 27. insumsisse. Nam 27. annorum historiam persequi voluit, non totidem annos in illa scribenda insumsit Thucydides.

s) Separatim haec pestilentiae descriptio vulgata est graece et latine, cum praelectionibus Marcii, siue commentariis Fabii Paulini, Vtinensis philosophi ac medici, Venetiis, ap. Iuntas 1603. 4. Quamquam vero eloquentiae laudem in hac descriptione tulit Thucydides, a Galeno tamen notatum est, eum vt idiotam et e vulgo aliquem, idiotis non tamquam medicum, medicis de pestilentia scripsisse. II. 7. de difficili respirat.

Olymp. LXXXVII. memorata [*Diod. Sic.* XII. 45. p. 508. tom. I. Weſſel. et cap. 58. p. 518. vbi v. Weſſeling.] *Hippocrati* III. Epidem. ſect. 3. qui ei cum Acrone, medico Agrigentino, interfuit, de quo *Plutarchus* ſub extremum libri de Iſide et Oſiride, quem vide etiam lib. de ſera Numinis vindicta, p. 558. [pag. 59. ed. Wyttenb. cuius not. v. pag. 73]. A *Lucretio*, Thucydidis veſtigiis inſiſtente, eadem lues egregie deſcribitur libro VI. [t]) pag. 229 ſq. edit. Gifanii, qui pag. 265. Thucydidis locum cum Lucretio contulit. Propter illam deſcriptionem, notante P. Pithoeo, Thucydides in veteri epigrammate p. 63. vocatur *Tyrannus Atticae febris*, i. e. regnum quoddam eloquentiae in illa deſcribenda exercens. [de qua formula v. *Burm.* ad Valer. Flacc. I. 418.] Apud *Quintilianum* VIII. 3. male, *Thucydides Britannus*, quod vide, ſi placet, quomodo explicare conetur *Samuel. Petitus* III. 9. Miſcell. [adde Turnebum ad loc. Quinctil. pag. 688. ed. Burmann, tom. II.]. Deſcriptionem peſtilentiae Thucydideam cum Lucretio etiam confert *Fuluius Vrſinus*, in Virgilio cum graecis collato ſcriptoribus pag. 167 ſq. [ſ. pag. 190 ſqq. ed. Valcken. *Geſner.* in Chreſtomathia ſua graec. Cum Virgilio, Ouidio, Silio Italico diligenter comparauit eam *Scaliger* Poetic. lib. V. cap. 10. pag. 670 ſqq.] In ſimili argumento tractando verſantur *Virgil.* Georg. III. 478. Aen. III. 137. *Manil.* I. 882. *Ouid.* VII. Metamorphoſ. 522. *Silius Ital.* XIV. 582 ſqq. *Statius* I. Theb. 630. *Seneca* Oedip. V. 110 ſqq. *Ammianus Marcellinus* XIX. 4. et e Graecis *Nicephorus* Conſtantinopol. in breuiario hiſtorico pag. 40 ſq. *Procopius* de bello Perſico, II. 22 ſqq. etc. [conf. *Maxim.* Tyr. diſſ. XIII. pag. 143. ed. II. Dauiſ. Contulit quoque Thucydidem ac Lucretium, et medicis illuſtrauit obſeruationibus *Io. Erneſt. Hebenſtreit* in Anthropologia forenſi, Lipſiae, 1753. pag. 129—155. et pag. 167 ſqq. *Klopſtock.* in tragoedia, *Dauid*, poeticis coloribus deſcripſit peſtilentiam. *Harl.*]

V. Ceterum in Attico eodemque graui ac ſublimi dicendi genere iampridem primas viſus eſt tenere hic ſcriptor *rerum geſtarum pronunciator ſincerus et grandis*, vt vocatur a Cicerone, cap. 83. de claris oratoribus: Μεγαλοῤῥημοσύνην ei tribuit Photius, Epiſt. CLVI. [Quos vero imitatus ſit Thucydides; nominant Schol. pag. 648. ad IV. 133. pag. 317. ed. Duckeri, et Marcellinus in vita eius, pag. XVIII. ed. Bipont. quorum poſterior etiam de illius ſcribendi genere iudicat, idque comparat cum Herodoteo et Xenophonteo, it. pag. XXV ſq. et conf. notas Hudſoni, pag. LI. *Harl.*] Praecipue valet in concionibus [u]), quas elaboratiſſimas et grauiſſimas paſſim libris ſuis Thucydides inſeruit, imitandasque ſibi propoſuit Demoſthenes, teſte Vlpiano [v]), e latinis Salluſtius, vt *Quintiliano* lib. X. cap. 1. et Senecae lib. IX. controuerſ. 1. obſervatum. Quamquam *Cicero* in Oratore c. IX. ita multas habere obſcuras abditasque ſententias queritur, vix vt intelligantur. Et cap. XII. Thucydidem, ait,

t) Verſ. 1136 ſqq. vbi v. interpr. in ed. Hauerkampii, tom. II. pag. 598 ſqq. *Harl.*

u) De hoc, praeter alios, adeundus Marcellinus, in Thucydidis vita. Sunt tamen, qui vitio vertunt Olori filio, perinde vt Trogus Liuio ac Salluſtio, quod orationes rectas hiſtoriae inſeruerit. Ita Franciſcus Patricius, Paulus Benius, Caſpar Barthius, Sebaſtianus Maccius, et perſonatus Vignolius Marvillius parte II. Miſc. p. 321. Vide interim, quae pro concionum in hiſtoria vſu diſputat *Voſſius*, in arte hiſtorica cap. 20 ſq. *Io. Freinſhemius* ad Curtii III. 2. 11. *Io. Vorſtius* ad Iuſtini XXXVIII. 3. 11. *Iacobus Perizonius* in Curtio vindicato, pag. 92 ſq. *Hubertus Folieta* de ratione ſcribendae hiſtoriae. *Nic. Hieron. Gundlingii*, praef. ad Nic. Burgundi hiſtor. belgicam, Halae, 1708. 4. recuſam.

v) Praef. ad oratt. Demoſthenis.

pag. 47 sq.]. Infelicius autem Thucydidis imitatio cessit *Creperio Calpurniano* Pompeiopolitae, in historia belli Romanorum cum Parthis, quam multis deridet Lucianus libro de scribenda historia tom. I. pag. 612 sq.

VI. Lexicon quoddam in Thucydidem composuerat *Euagoras* Lindius περὶ τῶν παρὰ Θουκυδίδῃ ζητουμένων κατὰ λέξιν. [v. Eudoc. p. 163.] *Iulius* quoque *Vestinus*, sophista, de quo Suidas in Οὐηστῖνος, scripserat ἐκλογὴν ὀνομάτων ἐκ τῶν Θουκυδίδου, Ἰσαίου, Ἰσοκράτους καὶ Θρασυμάχου τοῦ Ῥήτορος, vt omittam alios lexicorum Atticorum scriptores, quos infra suo loco recenseo. Idem *Euagoras*, teste Suida, scripsit de artificio Thucydidis oratorio: Θουκυδίδου τέχνην ῥητορικὴν ἐν βιβλίοις ε΄. Et *Numenius*, rhetor, temporibus Adriani clarus, composuit τῶν Θουκυδίδου καὶ Δημοσθένους χρειῶν συναγωγήν. Eadem aetate vixit *Sabinus*, sophista, cuius ὑπόμνημα εἰς Θουκυδίδην idem Suidas memorat, qui *Heronem* quoque, rhetorem Atheniensem, ait ὑπόμνημα in Thucydidem composuisse. [*Orus Milesius*, grammaticus, commentarios in Thucydidem scripsisse videtur Hemsterhusio, in praef. Duckeri pag. 97 sq. ed. Bipont.] Exstant quoque *Dionysii Halicarnassei*, viri κριτικωτάτου, scripta praeclara περὶ τῶν Θουκυδίδου ἰδιωμάτων et περὶ τοῦ Θουκυδίδου χαρακτῆρος, vt omittam iudicia et elogia, quae de dicendi genere Thucydideo occurrunt apud Ciceronem, Demetrium de elocutione, nr. 40. et 48 sq. Longinum et alios rhetores, Marcellinum item in Thucydidis vita, et *Gellium* lib. I. cap. 11. Ex recentioribus non omittendus eruditus *Renati Rapini* commentarius, gallice editus, quo Thucydidem contulit cum principe historiae Romanae, T. Liuio. *Scholia Graeca*, minime contemnenda, in Thucydidem, quae in melioribus editionibus exstant, a quibusdam tribuuntur *Xenophonti*, nescio cui, ab aliis *Marcello* cuipiam (an *Marcellino*?) vt ab H. Stephano in animaduersionibus ad libellum de dialectis graecis p. 27. ex cod. vet. Corinthi de dialectis. *Bernhardus* quidem *de Montfaucon* in diario Italico p. 356. inter MSS. Monasterii Florentiae refert codicem saeculo decimo scriptum Historiae Thucydidis, *cum commentariis Marcellini*, in membrana. Alii denique, non vnius illa esse auctoris, arbitrantur, sed, quod de plerisque scholiis in alios scriptores graecos iam multi obseruarunt, enarrationes variorum Grammaticorum, ex *Didymo, Euagora, Antyllo, Phoebammone, Asclepio* aliisque [?], qui Thucydidem illustrauerant, excerptas, ad orasque codicum primitus adscriptas, et postea, vt fit, in vnum collectas fasciculum, quae perverisimilis sententia est H. Stephani, viri doctissimi. [In proparasceue in lect. Thucyd. pag. 575. et in adnotation. in scholia graeca pag. 585. ed. Ducker. atque hunc ipsum conferes in praefat. stellula 3. aut in ed. Bipont. pag. XCI sq. qui praeterea de antiquioribus quibusdam illis commentatoribus differit, atque docet ex codd. Mstis Cassellano atque Basileensi, in quo etiam Belisarius, qui Iustiniano imperante floruit, laudatur ad pag. 286. scholia ad Thucydidem e plurium interpretationibus esse consuta.] *Caspar. Barthius* tom. II. in Statium pag. 306. queritur, se incendio Sellerhusano cum parte bibliothecae suae perdidisse indicem, tam in Thucydidem, quam eius Scholiastem, *qui tamen*, inquit, *recentior est*, *quem vulgo attenditur.* Christianum agnoscas ex eo, quod Gregorii Nazianzeni sub nomine Theologi meminit in librum III. p. 49. Scholia eiusmodi sunt, vt sine iis, (et cum iis, addit Muretus) difficile sit, Thucydidem intelligere. Colon. tom. II. pag. 734. hist. liter. de Lyon.

VII. Fuerunt quoque Thucydidi nostro iam inde sui reprehensores: nam Suidas testatur, *Claudium Didymum* scripsisse περὶ τῶν ἡμαρτημένων παρὰ τὴν ἀναλογίαν Θουκυδίδῃ, siue

ſiue de Thucydidis circa analogiam vocum graecarum lapſibus atque erroribus. Alii difficile atque durum ſcribendi genus, bb) alii argumentum nimis particulare, alii adfectatas tot moleſtas obſcurasque conciones, alii narrationum ſeriem, propter obſeruatum biemum aeſtatumque ordinem, ante res integre expoſitas abruptam, cc) alii hyperbata frequentiora, alii alia in eo reprehenderunt, quae videri poſſunt apud doctiſſimum et acerrimum cenſorem, Dionyſium Halicarnaſſeum, in epiſtola ad Pompeium, qua Herodotum Thucydidi praefert. Sed nec contemnendae ſunt virtutes huius ſcriptoris, in cuius opere plura nitent, ciuilis prudentiae obſeruata ac praecepta plane egregia, hiſtoricum iudicium, ſtudium veritatis, dd) etiam iis vtcunque parcens, a quibus in exilium coniectus fuerat, ee) ſublimis ff) dictio, breuitas gg) denique pro rerum, quas deſcribit, magnitudine: vt nimis ſint auſteri, qui in tam pulchro corpore leuibus forte aliquot paucisque maculis offendi ſe patiuntur. [conf. *Quinctil.* X. 1, 53, 73 ſq. 101. IX. 4, 16.] Ioannis vero *Harduini* ſuſpicionem, qui ex gallicismis nonnullis, quos in Thucydideo opere obſeruaſſe ſibi videtur, p. 152. Chronologiae V. T. e numis illuſtratae, et aliis quibusdam leuiculis argumentis alium a veteri, quem Plinius legerit, Thucydide habere nos coniicit, non equidem curo, miror magis in viro docto et argumentorum, quae coniecturae eius opponi poſſunt, haud ignaro. [*] Contra illius ſuſpiciones, qui gallicismos in Thucydide notaſſe ſibi viſus eſt, vti plures etiam Henr. Stephanus in Herodoto, adeundus vir erudit. *M. V. la Croſe*, in vindiciis veterum ſcriptorum aduerſus Harduinum, pag. 134. et *Alphonſus Vignoles* in epiſtola, quae vindiciis hisce ſubiicitur. De dictione apta et preſſa Thucydidis, (vnde σεμνὸν vocat *Theophylactus* epiſt. XXX.) inſigne *Ciceronis* exſtat teſtimonium, lib. II. de Orat. cap. 13.

VIII. Epiſtolam Thucydidis vaegrandem et dictione ὀγκώδεστέραν perſtringit auctor libri de elocutione, qui ambulat ſub nomine Demetrii Phalerei §. 237.

IX. Alios praeterea Thucydides tres Marcellinus [pag. XIV. cum nota Hudſoni, pag. XLIX.] et Scholiaſtes Ariſtoph. ad Acharnenſes v. 703. et ad Veſpas 941. [ibique v. Flor. Chriſtian.] memorat, *vnum* Meleſiae filium Alopecenſem, Athenienſium demagogum et aduerſarium Periclis, de quo *Plato* in Theage pag. 242. et in Lachete pag. 252. *Plutarch.* Nicia, pag. 524. [et in Pericle, cap. 11. pag. 612. tom. I. Reiskii, vbi v. longam Xylandri notam.] eundem, cuius filios Meleſiam et Stephanum Athenaeo etiam VI. pag. 234. dictum memorat Plato in Menone, et de quo ſcripſit aequalis eius, Steſimbrotus Athenaeo et in Periclis vita Plutarcho laudatus; idemque, vt exiſtimo, qui cum Agnone et Phormione quadraginta naves, in Samiorum ſubſidium, a Pericle obſidione cinctorum, Athenis adducit, teſte *Thucydide*, hiſto-

bb) In veteri epigrammate pag. 95. Anthologiae, in laude ponitur, quod Thucydides ſit ἀ πάντεσσι βατὸς a ſolis eruditis et prudentibus legendus atque intelligendus. conf. *H. Stephanum* de inſtituendis gr. linguae ſtudiis, pag. 72.

cc) Vide *Theonis* progymnaſmata pag. 33. edit. Camerarii, et pag. 30. vbi de hyperbatis.

dd) *Lucian.* de ſcribenda hiſtoria, tom. I. pag. 630. 631.

ee) Id. pag. 637.

ff) v. quas laudes tribuerit Perieli, lib. II. cap. 65. aduerſario tamen ſuo, a quo patria pulſus eſt, et conf. *Plutarch.* vit. Pericl. cap. 4. pag. 623. tom. I. ed. Reiskii. *Harl.*

gg) Suidas in Χαρακτῆρες, Plutarch. in Fabio Maximo p. 174.

historico, lib. I. cap. 117. pag. 76. *Alterum* ex Pharsalia, Thessalum, Menonis filium, cuius meminit Thucydides, Atheniensis, lib. VIII. pag. 610. et Marcellinus notat, mentionem factam a Polemone, in libro de arce Atheniensi: *tertius* Aristonis filius, populo Gargettius, siue Acherdusius, poeta, memoratus Androtioni in Historia Attica: his addas *quartum*, iuniorem, cuius meminit e Dione Suidas in Μάρτιος, fratrem Martii Veri.

X. XI. *Codd. MSS. et Editiones* [hh]) *Thucydidis.*

[Genuina Thucydidis lectio permultis locis e codicibus msstis vix, ac ne vix quidem restitui poterit. Nam Philemon, criticus, Alexandri aequalis, apud Porphyrium quaestion. ɳ, teste *Villoison* in anecdotis gr. tom. II. pag. 136. n. et in prolegomenis ad Homerum pag. 34. obseruauit, *Thucydidis*, Herodoti, Homeri, Philisti aliorumque opera iam antiquioribus temporibus, tum librariorum incuria, tum emendatorum audacia, esse deprauatos, v. supra vol. I. pag. 732. Apud *Porphyrium* de Prosodia, editum a *Villoison.* anecd. gr. II. pag. 104. adnotatum legimus, Thucydidem attice τροπαῖον scripsisse pro τρόπαιον, quod ii, qui de accentuum gr. auctoritate disputare solent, in rem suam conuertent. In scholiis ad Homerum Marcianis, et Eustathii commentariis historici nostri nomen et loca frequenter citantur, vt ex indicibus illorum in vol. I. ad Homerum patet.

MSS. autem codd. quantum mihi notum est, custodiuntur in *Italia, Florentiae* in bibl. Laurent. teste Bandinio, vol. II. pag. 622. in pluteo LXIX. cod. II. membran. saec. X. fol. min. charactere paene quadrato scriptus, cum scholiis, ab editis plurimum diuersis, et tam antiqua eiusdem scriptoris, quam recentiori manu exaratis, vti in cod. Casselano. Initium et finem concordare cum Duckeri editione, animaduertit Bandiu. et tamen addit, illum ope huius codicis suam editionem potuisse reddere meliorem. — ibid. pag. 638. cod. XVI. chart. saec. XIV. in 4. cum scholiis nonnullis in margine positis. — ibid. pag. 646. cod. XXX. membr. saec. XIII. — et in vol. I. pag. 549. in cod. violar. compos. citatur historicus. — *Venetiis*, in bibl. D. Marci, teste catal. pag. 169 sqq. membr. cod. CCCLXIV. fol. min. et pag. 171 sq. egregium variarum lectionum libri VIII. specimen collata Duckeri edit. praebetur. — ib. pag. 174 sq. cod. CCCLXV. chart. saec. XV. et cod. chartac. CCCLXVII. saec. XIV. fol. min. — *Montfaucon* in diario italico memorat codd. Thucyd. pag. 13. duo msst. in bibl. Ambrosiana *Mediolan.* — pag. 47. cod. membr. saec. XI. in bibl. SS. Ioannis et Paulli Dominicanorum *Venetiis.* — pag. 310. duo codd. recentes bombycinos, *Neapoli* in bibl. St. Ioan. de Carbonaria Augustinianorum. — pag. 365. duo codd. monasterii *Florentiae.* — *Taurini*, in bibl. regia Taurinensis athenaei, teste Catalogo, Taurini 1749. fol. pag. 152. cod. XLVIII. a. 1487. scriptus, cum scholiis nonnullis, margini a recentiore scriba adiectis. — *Patauii* in bibl. Corradina, fragmenta Thucydidis, pag. 94. bibl. Patauinae, a *Io. Phil. Tomasino* concinnatae, et in eiusdem bibliothecis Venetis, (Vtini 1640. 4.) codd. pag. 23. in bibl. SS. Ioan. et Paulli, (a Moutfauc. in diar. ital. quoque indicatus.) — pag. 20. in bibl. Bessarion. — pag. 107. in

hh) Praecipuas Thucydidis editiones ante me non indiligenter adnotauit Vir Cl. *Fridericus Rostgard* in scripto, gallice edito, Paris. 1698. fol. Projet d'une nouvelle methode, pour dresser le Catalogue d'une bibliotheque: quod inseruerunt quoque Veneti suis ephemeridd. litterariis, Galleria di Minerva, (Museo Mineruae Venetae) tom. III. pag. 124. 194. *Fabr.*

in coenobio S. Francisci a Vinea. — *Romae*, in biblioth. Vaticana tres codd. chartac. (*Montfaucon.* biblioth. bibliothecarum MSS. tom. I. pag. 4. B.) et ibid. p. 5. B. codex sic designatur „*Marcellini* in Thucydidem scholia, Thucyd. vita eiusque libri octo." insuper vltra XL. alii codices, in diuersis bibliothecis latentes, in indicibus ad vtrumque tomum notantur: quorum multos iam indicauimus.

In *Britannia*, secundum Catal. MSSt. Angliae et Hiberniae, Oxon. 1697. fol. Oxonii in collegio corporis Christi, cod. MDXLVII. p. 50. — in bibl. Bodlei. tres, particularum quoque, codd. occurrunt, et pag. 264. nr. XIV. vita *Thucydidis* impressa in tribus schedis, cum notis ad oras MSS. Isaaci Casauboni, fol. — in bibl. Norfolciana, nr. MMMCCCCLL — Quos codd. adhibuerit Hudson. post haec videbimus.

In bibl. regia *Parisina*, teste catal. codd. MDCXXXVI. MDCXXXVII. MDCXXXVIII. MDCCXXXIII — MDCCXXXVI. MDCCXCI. MDCCXCII. MDCCCLXVIII. et conciones, codd. DCCCCLXIII. MDCCXXXVII. MMX. nec non *Laur. Vallae* versio lat. cod. MMMMMDCCXIII. et MMMMMDCCXIV. — In biblioth. Coisliniana, cod. CCCXVII. teste Montfaucon. catal. pag. 430.

Matriti in biblioth. regia, teste *Iriarto* pag. 84. cod. XXII.

De cod. *Traiecti ad Rhen.* quem Hudson. vocabat Graeuianum, vid. Ducker. in praefatione.

In *Germania*, *Cassellis*, (de quo cod. egregio egerunt *Duckerus* in praefatione et *Schminke* in: Versuch einer — Beschreibung der — Hauptstadt Cassel. Cassel. 1767. 8. p. 206 sq.) *Monachii* in Bauaria, (vid. Catalog. p. 74.) — *Augustae Vindelicorum*, (vid. *Baueri* praefat. ad vol. I. Thucydidis pag. IV. et eundem p. V. de cod. *Mosquensi*.) ibidem in biblioth. publ. armar. I. inferioris biblioth. nr. LXXV. est cod. *Thucydidis* orat. in Periclem. *Heidelbergae* quondam aliquot fuerunt codd. — De codice *Basileensi* egit *Ducker.* in praefat.

Vindobonae in biblioth. Caesarea, cod. cum scholiis marginalibus, secundum *Nesselii* Catalog. part. V. cod. XXXIII. pag. 59. [Varias lectiones eius nuper excerpsit Cl. *Alter*, editionique adiecit. *Beck.*] — Suppositus liber, ibid. part. III. cod. XXVII. nr. II. et in *Lambecii* Comment. de biblioth. Caesarea, cod. XXV. tom. VI. p. 266. vbi vid. Kollarii notam: *veterum quorumdam scriptorum graecorum ethnicorum praedictiones et testimonia de Christo et christiana religione, n. Aristotelis, Plutarchi, Sibyllae, Platonis*, Thucydidis *et Sophoclis*. Ex libro IX. Comment. *Lambecii* particulam delibatam dedit *Schelhorn.* in amoenitatt. liter. tom. V. p. 97 sqq. vbi Lambec. p. 100 — 103. codicis chartacei antiqui, qui Thucydidis historias continet, aliquam dedit notitiam. *Harl.*]

Editiones

Aldina, Basileensis Camerarii, et Stephaniana fuerunt fontes reliquarum: quarum plurimas iam Fabricius indicauit.

1) Prima *Aldina*, Venet. ann. 1502. fol. Cum vita Thucydidis duplici, vna breuiore *Anonymi*, (eiusdem forte, qui scholia collegit) altera paullo prolixiore *Marcellini*. Idem Aldus anno post, scholia graeca antiqua in Thucydidem separatim edidit, subiecta Xenophontis libris VII. Ἑλληνικῶν, Georgii Gemisti libris II. de rebus, quae post pugnam Mantineam acciderunt, et Herodiano, ann. 1503. fol.

2) *Florentina*

2) *Florentina* apud *Bernardum Iuntam* [cum Scholiis, 1506. fol. vid. *Maittaire* A. T. indic. voc. Thucydid. p. 289. *Menken*. Catal. biblioth. tom. I. p. 83. et] ann. 1526. fol. Cum ſcholiis graecis, ad oras paginarum adpoſitis.

3) *Baſileenſis* Heruagiana ann. 1540. fol. a *Ioachimo Camerario* recenſita et caſtigationibus quibusdam illuſtrata ex MSto cod. Baſileenſi, quo vſus Heresbachius, quemque Eugenius quidam CPoli olim donauerat Iohanni Aretino. [Inſcriptio praeclarae huius editionis haec eſt:

Θυκυδίδης — *Thucydides cum ſcholiis et antiquis et vtilibus, ſine quibus auctor intellectu multum eſt difficilis. Acceſſit praeter ea diligentia Io. Camerarii, in caſtigando tum textu, tum commentariis vna cum annotationibus eius. Baſileae*, ex officina Heruagiana a. M. D. XL.]

In hac editione ſcholia a Camerario emendata, [?] ſed ad calcem voluminis reiecta ſunt. Praemiſſus eſt quoque praeter elogia Thucydidis ex Aphthonio, Marcellino, Anonymo, Suida, Dionyſius Halicarnaſſeus de iis, quae Thucydidi peculiaria ſunt, ſiue περὶ τῶν Θουκυδίδου ἰδιωμάτων. *Fabric.* [Illa, quae praemiſſa ſunt, excipiunt variae lectiones, ſiue, vt Camerarius ſcripſit, ex libris VIII. hiſt. Thucyd. adnotata loca, quae aliter in aliis exemplis ſcripta et animaduertenda viſa eſſent, quorum nonnullis Camerarii additum eſt iudicium. Enimuero Heruagium quaedam non recte vidiſſe, et pluribus locis aliam, atque in MSto eſt, ſcripturam dediſſe, deprehendit Wetſtenius, qui illum codicem contendit, et varietatem lectionis miſit Duckero. vid. huius praefationem. *Harl.*]

4) *Henr. Stephani* cum ſcholiis graecis, ſuas in ſedes magna ex parte repoſitis, et integritati ſuae reſtitutis plerisque in locis, 1564. fol. Eodem anno et forma etiam latina Vallae verſio, a Stephano recognita, lucem vidit, quae ſolet cum illa coniungi eique ſubiici.

5) Liber I. [gr. 1548.] II. et III. Pariſ. 1549. 4. apud Vaſcoſanum. [de qua edit. vid. Ducker. praefat.]

6) Liber I. [et ſecundus, gr. apud Wechel. [ii])] Pariſ. 1535. 4. gr. et libri IV. curante *Vito Winſemio*, Witteb. 1562. (1561.) 4. Libri III. graece et lat. Pariſ. 1626. 12. [libri I. conciones. gr. Pariſ. apud Chriſt. Wechel. 1531. 4. (vid. Maittair. l. c. II. p. 755.)]

7) *Henrici Stephani*, ann. 1588. fol. [Θουκυδ. — *Thucydidis de bello peloponneſiaco libri VIII. iidem latine, ex interpretatione Laur. Vallae ab Henr. Stephano recognita. In hac ſecunda editione, quae amplius, quam in prima, praeſtita fuerint, extrema ad lectorem epiſtola docebit.*] in qua [nitida et perrara editione] Thucydides ipſe et ſcholia, ſingulis paginis ſubiecta, emendatius ex fide MSS. codd. [opeque interpunctionis paullo facilius] exhibentur, et *Vallae* latina verſio, ſecundis curis ad graecos fontes caſtigata, adiecta eiusdem Stephani proparaſceue ad lectionem ſcholiorum, et vberioribus ad librum primum et maiorem ſecundi partem [kk]) adnotationibus,

Zzzz 2

ii) Vid. *Pinelli* Catal. tom. II. pag. 50. atque *Maittaire* A. T. II. pag. 824 ſq. *ſecundum* librum illius anni et loci memorat. *Harl.*

kk) Teſtatur H. Stephanus, hanc ſe telam abrupiſſe, quod ex Gallia et Germania ſpes ei facta eſſet emendationum in Thucydidem ſcholiaque et ad haec etiam acceſſionum.

notationibus, quibus et Thucydides ipse, et scholia illustrantur. Praemissa est vita Thucydidis ex Marcellino cum If. Casauboni versione et castigationibus, et subiecta Iobi Veratii argumenta orationum concionumque Thucydidis, denique chronologia Thucydidis atque argumenta librorum, a Dauide Chytraeo concinnata.

8) *Aemilii Porti*, Francof. apud Wechel. 1594. fol. qui, in graecis nullo MSto cod. vsus, Henr. Stephani editionem expressit, nisi quando, (quod passim accidere notat Hudsonus,) erratis typographicis laborat. Versionem tamen latinam post Stephanum accuratius recensuit, adhibitis in subsidium patris sui *Francisci Porti* ll), Cretensis, commentariis, quae huic editioni sunt adiecta. *Francisci Porti* adnotationes in Xenophontem et Thucydidem, 1586. 4. et 1594. fol. Geneuae.

9) *Iohannis Hudsoni*, [*Thuc. — libri octo, gr. et lat. cum scholiis antiquis, lectionibus variantibus et adnotationibus virorum doctissimorum, cura I. Hudson.*] Oxoniae e Theatro Sheldoniano, 1696. fol. In hac praestantissima editione graecus contextus Thucydidis [P] accurate et luculenter expressus exhibetur e posteriore recensione H. Stephani, et recens in sectiones distinctus: in vniuscuiusque paginae ora exteriore adnotatur annus et mensis, quo singula acciderunt, ex mente *H. Dodwelli*, chronologorum ista aetate principis. Versio latina Aemilii Porti mm), verum ab Hudsono hinc inde emendata, collatis gallica Ablancourtii et anglica Hobbesii, (vid. *Cleric.* B. V. et N. XIV. p. 242.) non, vt vulgo fieri solet, e regione, sed infra minori charactere ponitur: et in summis paginis notationes chronologicae ex Dodwelli rationibus exhibentur. Versioni subiiciuntur variae lectiones et notulae criticae, ex prioribus editionibus et tribus MSS. codd. excerptae. Denique imam paginae partem occupant graeca scholia. Praefixa sunt operi praeter vitam, notis illustratam, elogia et iudicia de Thucydide; pluraque se fuisse daturum ait Hudsonus ex Dionysio Halicarnasseo, nisi hic paullo iniquiorem se ostenderet, criticumque calamum in auctorem probatissimum strinxisset iuuenis adhuc iudiciique parum subacti, vt notatum *H. Stephano* lib. II. schediasm. 4. et operarum in Dionysium Halicarnass. cap. 16. vbi docet, Dionysium ipsum imitari deinde dignatum, quae antea reprehenderat. Adiunxit etiam doctissimus editor binas tabulas geographicas, ad Thucydidem intelligendum facientes, vnam Graeciae, quam ex Thucydide et Edmundi Halleii chartula delineauit; alteram Siciliae, quam ex Cluueri Sicilia antiqua deprompsit. Ad calcem subnexa sunt Epitome Thucydidis, a Georgio Acacio, et argumenta concionum, a Iobo Veratio conscripta, et H. Stephani proparasceue ad lectionem scholiorum. His succedunt prolixiores eiusdem Stephani et Palmerii, (ex eius exercitationibus ad optimos auctores graecos,) adnotationes, quae lectionibus variantibus interseri non potuerunt, quibus ex Porti et Acacii commentariis notae hinc inde delibatae, et Hudson. nonnulla immiscentur. Nec minus Camerarii animaduersionibus hic locum dedisset, si quidem eius libellum notarum in Thucydide nancisci potuisset. Accedunt praeterea variae lectiones ex [codd. biblioth. Norfolcianae, collegii corporis Christi Oxon. ex Barocciano, qui conciones tantum complectitur,

ll) In Draudii Biblioth. classica p. 736. male editum *Francisci Petri*, vbi haec editio memoratur. *Iohannem* quoque *Meursium* commentarios in Thucydidis historias molitum, innuit Dominicus Molinus in litteris, ad eum datis. Venet. 30. Nou. 1622. Vide epistolas Gudianas pag. 130.

mm) Emendandum est, quod in historia operum eruditorum, Basnagiana ann. 1695. Augusto mense pag. 549. legas: On acheve à Oxford une nouvelle edition de Thucydide, à coté du Grec, on met la version latine du *Dodwel*.

plectitur, et ex] cod. MS. Henrici, Clarendoniae comitis, et Ioh. Georgii Graeuii, [seu potius Guil. van Cleef, quem is vtendum dederat Graeuio, dein in biblioth. publicam intulit] quos serius inspicere ipsi licuit. Denique indices tres locupletissimi rerum, dictionum graecarum insigniorum, et scriptorum in scholiis laudatorum. Pollicetur praeterea Hudsonus, mantissae se loco adiecturum esse Annalibus H. Dodwelli Thucydideis, siquidem a Rostgaardo receperit, collationes scholiorum MSS. in biblioth. regia Parisiensi; sed Annales Dodwelli sine illa accessione lucem nuper adspexerunt. MStum codicem Thucydidis habere se refert et ex eo locum insignem illustrat Marcus Meibomius libro de fabrica triremium pag. 51 sq. [?] [Hudson. tamen neque codd. neque editiones satis diligenter contendit. conf. Acta erudit. 1696. pag. 341.]

[Hudsonianam editionem recudendam curauit, aliquot accessionibus ornatam:

10) Θουκυδίδης — *Thucydidis de bello peloponnesiaco libri octo, cum adnotationibus integris Henr. Stephani et Io. Hudsoni. Recensuit et notas suas addidit Iosephus Wasse. Editionem curauit, suasque animaduersiones adiecit Carolus Andreas Dukerus, cum variis diss. msstorum collationibus et indicibus nouis locupletissimis. Amstelaed. apud R. et I. Wetstenios et Gul. Smith.* 1731. fol.

Praeter editiones Vascosanianam trium primorum librorum et Basileensem Heruagii, contulit codices Cassellanum et, quem Hudson. vocarat, nec satis eurate contenderat, Graeuianum: tum diligentiorem codicis Basileensis collationem ab Io. Iac. Wetstenio factam, et in scholia e codd. regio et Rostgaardi ad priores libros V. L. atque Io. Grammii, Dani, castigationes accepit. Varias lectiones, ad suas sedes reuocatas, melius digessit, quam Hudson. fecerat, atque Wassii suasque doctas animaduersiones adiecit. At quia tantum quasi suffectus accessit ad hanc editionem curandam, suasque notas omnemque laborem interim, dum chartas operis typographicis tradendas legerat, confecit, critici perfectiorem editionem adhuc desiderant. conf. Acta erudit. 1732. p. 1. Bibl. raisonnée tom. VII. part. I. 126—142. Journ. des scav. 1733. p. 143. Mem. de Trevoux. 1733. p. 536. german. Acta erudit. 168. tom. 14. p. 837.

11. 12) Recusa tamen est eadem editio Dukeriana *Glasguae* 1758. 8. exc. Robert. et Andr. Foulis. VIII. voll. — et *Biponti* 1788. et 1789. VI. voll. 8. in qua tamen posteriore, alias nitida editione, id incommodum venit, quod variae lectiones, ab adnotationibus separatae, singulis voluminibus in calce adhaerent et scholia in alteram partem vol. V. notae autem in illa cum Stephani proparasceue in vol. VI. coniectae sunt. Addenda tamen et emendanda, quae in Duckeriana editione in fine leguntur, in Bipontina editione suo quaeuis loco sunt inserta. Quaedam etiam nouae animaduersiones ex Heilmanno et aliis excerptae accessere runt. Duo tantum indices historicus et verborum sunt repetiti, omissis Dodwelli annalibus Thucydideis.

13) *Thucydidis de b. p. libri octo graece ad editionem Duckeri expressi. Viennae typis I. Th. Nobilis de Trattnern,* 1785. II. 8. (Editionem curauit Cl. *Alter*, Prof. Vindob., qui T. I. p. 415. II. p. 363. varias lectt. e cod. Vindob. nr. XXXIII. et iam collatis codd. T. I. p. 462. T. II. p. 377. var. lectiones e Iac. Tusani, Prof. Paris., notis editioni Ald. adscriptis, T. II. p. 381. locos Thucydidis collectos a Stobaeo et e eod. Vindob. nr. LXVII. exscriptos, denique p. 397. specimen (s. Lexicon) Graecitatis Thucyd. et indicem Geograph. addidit. *Beck.*)

14) *Thucyd. de bello peloponnesiaco libri octo, ad optimas editiones in vsum scholarum diligenter expressi*, gr. pars I. Bremae, 1791. 8. (curante *Bredenkamp*, Subrectore. v. Bibl. der alten Litter. und Kunst, P. VIII. pag. 120 sq.)

15) Noua editio, cuius tamen basis erit Duckeriana, nuper prodire coepit:

Θουκυδίδης — *Thucydidis, Olori fil. de bello peloponnesiaco lib. VIII. ad editionem Andr. Duckeri cum omnibus auctariis recusi. accesserunt variae lectiones duorum codicum, animaduersiones Io. Christoph. Gottleberi, A. M. rectoris quondam scholae prouinc. misnicae: coeptum opus perfecit, suas notas adiecit, indicem Duckeri et glossarium Gottleberi auxit Carolus Ludou. Bauer, A. M. scholae ad Hirschbergam rector.* Lipsiae sumtibus Schwickerti. 1790. 4. gr. et lat.

Hoc vol. I. continet quinque Thucyd. libros atque contextui sunt subiecta scholia, cum varietate lectionis et animaduersionibus tum Baueri et Gottleberi, (et quidem huius, ab initio vberiores,) tum Duckeri et reliquorum superiorum editorum. Scholia liberius tractata et mutata sunt, quam Thucydidis verba. Bauerus post mortem Gottleberi omnia retractauit et maxime interpretis personam induit: vterque autem in critica falce adhibenda caute versatus est, at bene vsus variis lectionibus codd. Augustani et Mosquensis, de quibus Bauer. in praef. egit, et spem glossarii Thucydidei aliorumque huius editionis nouorum ornamentorum fecit.

Separatim prodierunt:

Libri I. conciones, gr. Paris. apud Christ. Wechel. 1531. 4.

Periclis funebris laudatio eorum, qui in bello occubuerunt ex libro Thucydidis secundo. Paris. 1605. 4.

Orationes Thucydidis seorsim excusae, gr. curante M. Andrea Coruino, in vsum auditorum suorum. Lipsiae, 1631. 8.

Thucydidis funebres orationes. gr. et lat. Glasguae. 1755. 12.

Thucydidis orationes cum animaduersionibus et indice Caroli Ludou. Baueri, Lips. A. M. schol. Lauban. Rect. Lipsiae, 1759. 8. Vt cl. *Bauerus*, qui cum Thucydide familiaritatem quamdam contraxit, in notis saepe rem habuit cum Abreschio; ita diu post crebro fecit ab eo discessionem Gottleberus.

Thucydidis, Platonis, Lysiae et Xenophontis orationes funebres, cum notis anglicis. Oxon. 1768. 8.

Platonis Menexenus et Periclis Thucydidei oratio funebris, recensuit et animaduersionibus (copiosis doctisque) *illustrauit Io. Chr. Gottleber*, AA. M. et ill. collegii prouincialis Misenensis Rector. Lipsiae, 1782. mai. 8.

Nicol. Blancardum in Thucydide recensendo et illustrando XVIII. annos consumsisse absolutumque editioni destinasse, testatur *Andr. Christ. Eschenbach.* epist. ad Georg. Matthiam Koenig, ann. 1688. in tom. V. *Schelhornii* amoenitatt. litter. pag. 195. *Harl.*]

XII. *Versiones*,

1) *latinae. Thucydidis historiarum Peloponnesium libri VIII. a Laurentio Valla a. 1452. traducti.* Editio vetus saec. XV. absque vlla nota typographica: ad calcem legitur: „Epistola Bartholomaei Parthenii Gir. Benacensis Francisco Throno, Ludouici filio, Veneti exercitus

exercitus Prouifori.* Tum: „Ex Marcellino Graeco Thucydidis Athenienfis vitas ipfo Parthenio interprete, eidem Throno." In fol. charactere quadrato venufto.

De hoc rariffimo opere vid. *Bure* Bibl. inftruct. nr. MMMMDCCL.* tom. I. Hiftoire p. 495. et adpendicem faec. XV. libr. p. 448. in *Io. Bened. Mittarelli* biblioth. codd. msstorum Monafterii S. Michael. Venetiarum. Venet. 1779. fol. De verfione Vallae iudicarunt H. Stephan. ad Thucydidem et Pet. Dan. Huetius de interpretatione lib. II. etc. Stadae, 1680. 8. pag. 265 fq. — repet. Parif. apud Afcenfium, 1513. fol. *Harl*]

Vallae interpretatio recognita a *Conrado Heresbachio.* Colon. 1527. fol. A doctiffimis viris Parif. 1528. apud Afcenfium, fol. Ab Heresbachio Colon. 1543. et 1550. fol. [1564. fol.]

A *Sebaftiano Caftellione*, Bafil. 1564. fol. apud Henr. Petri.

Ab *Henr. Stephano*, ann. 1564. fol. et Francof. 1582. 12. 1589. 8. vbi vita Thucydidis ex Marcellino occurrit, latine reddita ab *If. Cafaubono*, et *Iobi Veratii* argumenta concionum Thucydidis, et chronologia Thucydidis auctore *Dauide Chytraeo.*

Ab *Henr. Stephano* et *Aemilio Porto*, Francof. 1594. fol. apud Wechel. et ibidem eodem anno forma minore in 12mo.

Thucydides interprete *Vito Winfemio* Patre, Doctore Medico et graecarum litterarum Profeffore, cum eiusdem Scholiis, ex editione filii Viti Winfemii, Witebergae 1569. fol. 1580. 8. [In praefat. de hiftoria et Thucydide differitur.]

Ex noua verfione elegantiffima et cum notis chronographicis ac geographicis *Georgii Acacii Euenkel* Baronis *Hohenecccii*, Tubing. 1596. 8. Argentor. 1614. 8. [praemiffa vita Thucydidis.]

Orationes ex hiftoria Thucydidis et infigniores aliquot Demofthenis in latinum fermonem conuerfae a *Philippo Melanchthone*, editae a Cafparo Peucero, Witeb. 1562. 8. Conuerfi notisque illuftrati quidam loci infignes e Thucydidis hiftoria, vt prooemium, conciones quaedam et defcriptio peftilentiae et de auctore illo deque fcriptis eius obferuata a *Ioachimo Camerario*, Witteb. 1565. 8.

Plures orationes in linguam latinam conuerfae per *Iohannem Cafam*, Archiepifcopum Beneuentanum. Inter eius latina monumenta Florent. 1564. 4. pag. 146 fqq. et feparatim Rofloch. 1584. 4. Helmftad. 1610. 4. cum praefat. *Ioh. Cafelii*, et Halae Saxon. 1709. 4. cum praefatione Nicolai Hieronymi Gundlingii: inter opera Cafae iunctim excufa, Florentiae 1707. 4. tomo tertio. — *Io. Cafelii* prolegomena in Thucydidis interpretationem. Rofloch. 1576. 4. — *eiusdem* Thucydidea, edita ab Io. Henr. Ackero, Ienae, 1714. 8. Ibi pag. 27. laudatur fcriptum aliquod Melanchthonis, quo quaedam Thucydidis illuftrarit, et p. 28. Camerarii. De fuperioribus latinis et de Seyffelio Strozzioque, interpretibus, iudicat Cafelius pag. 24 fqq.

Argyropulum, publice in Vaticano Thucydidem legentem, Xyfto III. pontifice, audiffe fe teftatur *Io. Reuchlinus* in vita pag. 213.

Iobus quoque *Veratius*, Genuenfis, qui ann. 1571. diem obiit, orationes plerasque Thucydidis pereleganter latine vertit, notato argumento atque rhetorico artificio. Praetereo orationem

orationem [nn]) Periclis f. Pericli tributam paucorum priuatorum laudationem a Thucydide, ex libro II. Thucydidis latine versam a *Guil. Cantero*, post Aristidis orationes, Basil. 1566. fol. pag. 580.

Gallicae, 1) *Claudii Seyssélii* [oo]), episcopi Massiliensis, qui iussu Francisci I. gallice reddidit et Vallae latinam versionem secutus est, ac de quibusdam locis Ianum Lascarin consuluisse dicitur. Paris. 1527. apud Badium, tum apud Mich. Vascosanum. 1559. fol. 1545. 12. 1549. 1555. 8. et 16. Ex hac versione Thucydidem libenter lectitauit et in castris comitem habuit Carolus V. imperator. Vide *Victorini Strigelii* praefat. ad animaduersiones suas in chronicon Philippi Melanchthonis et Erasmi Reinholdi progr. 1550. in scriptis, publice propositis, in acad. Viteberg. ab ann. 1540. tom. I. p. 299. Perstringitur Seyssélii versio ab H. Stephano in praefat. ad Thucydidem et ad introductionem, gallice editam, ad apologiam pro Herodoto.

2) *Ludovici Iasaldi Usei* (Louis Jausaud d' Usez) Geneuae, 1600. 4.

3) *Nic. Perotti Ablancourtii* cum Xenophontis continuatione, et subiectis adnotationibus, Paris. 1662. fol. et 1671. 12. tribus voluminibus; Amstel. 1694. 12. 1713. III. tom. 12. vbi notae paginis substratae sunt.

4) Harangues et Concions de Thucydide et autres Auteurs par *Fr. de Belleforest*. Paris. 1572. fol.

Italica, *Francisci di Soldo Strozzi*, Florentini, dicata Cosmo Medici. [sine anni nota, in Maittaire A. T. indic. p. 289.] Venet. 1545. 8. 1550. 8. 1563. 4. *Fabric.* Versiones italicas vberius recenset *Paitoni* in Biblioteca degli autori ant. gr. et lat. volgarizzati tom. IV. pag. 135 sqq. — Tucidide — nuovamente co' testi greci riveduto e dagli errori emendato colla vita dell' autore da Tommaso Porcacchi descritta.etc. — E questo è il terzo anello della Collana istorica greca. Verona per Dionigi Ramanzini. II. part. 1735. 4. — cum V. D. eruditis notis. Romae, tom. I. 1789. tom. II. 1790. 4. *Harl.*

Anglica, 1) *Thomae Nicolls*, ex gallica Seyssélii composita. Londin. 1550. fol. [1515. fol. vid. Maitt. A. T. indic. pag. 289.]

2) *Thomae Hobbesii*, ex graeco concinnata, vna cum dissertatione de vita et scriptis Thucydidis, et charta chorographica Graeciae, quam sua manu Hobbesius delineauit. Dicitur ea potissimum de causa versionem hanc composuisse, vt ineptias Democraticorum Atheniensium ciuibus suis patefaceret. Lond. 1628. et 1634. fol. Londini, 1722. 8. II. voll. Vide vitam Hobbesii p. 15. et 41 sq. et *Boylii* Lexicon histórico-criticum, vbi de Hobbesio agit nota (BΔ) editionis secundae. Graecorum fontium, aliquando neglectorum, arguitur Hobbesius in notis ad marmora Oxoniensia.

Hispanica,

nn) Synesius Dione pag. 37. Εἴτις ἀγνοεῖ τὴν διαφορὰν τῦ πολιτικῦ καὶ τῶν ῥήτορος ὑποθέσεων, ἐπελθέτω μετὰ νῦ τὸν Ἀσπασίας τε (apud Platonem Menexeno) καὶ Περικλέους ἐπιτάφιον, Θουκυδίδου καὶ Πλάτωνος. Ἑκάτερος θατέρου παραπολὺ καλλίων ἐπὶ τοῖς ἰδίοις κανόσι κρινόμενος. Eamdem Periclis orationem inepte imitatus historicus quidam perstringitur a *Luciano* de scribenda Historia tom. I. pag. 619 sq. *Cicero* in Oratore cap. 44. *Sed in populari oratione, qua mos est Athenis, laudari in concione eos, qui sunt in praeliis interfecti, quae sic probata est, vt eam quotannis, vt scis, illo die recitari necesse sit.*

oo) Hunc vocat Chassenacus Claudium ab Aquis, et ex furtiuo conceptum concubitu adfirmat.

Hispanica, Didaci Gratiani de Aldrete, Salmanticae, 1564. fol. *Ioannis* enim *de Castro Salinas* inedita est, quam memorat Nic. Antonius tom. II. Bibl. Hispan. pag. 305.

Germanica, Hieronymi Boneri, praetoris Colmariensis, Augustae Vindel. 1533. fol. *Fabric.* conf. Critische Beyträge etc. part. X. p. 243 sq. — Studiis societatis virorum doctorum, cum figg. Francof. et Lipf. 1757. m. 4. (est tom. X. der Neuen Sammlung der merkwürdigsten Reisegeschichten etc.) haec versio non probata est *Heilmanno*, primum rectori Gymnasii Osnabruc. postea theologo Gottingensi, qui Thucydidis histor. praeclare conuertit in linguam vernaculam et egregiis obseruatt. criticis illustrauit, Lemgou. et Lipf. 1760. mai. 8. (conf. Schriften der Altdorf. deutschen Gesellschaft. p. 173 sqq.) — Minus venusta, quamquam adcurata, versio orationum Thucyd. germanica cum notis criticis latinis in omnes Thucydidis libros est *Io. Iacobi Reiskii*, Lemgou. 1760. 8.

Belgica. Thucydides over den oorlog der Peloponnesers en Atheners, vertaald door *H. Friesemann.* Amsterdam, 1786. 8. II. voll. *Harl.*

Danica, Francisci Michaëlis Wochelii, pastoris in Aastedt et Scherum dioeceseos in Iutia Aalburgensis, die 19. Nouembr. ann. 1702. denati. Vide noua litteraria maris Baltici et Septentrionis ann. 1698. p. 212. ann. 1699. p. 209. 210. et ann. 1705. p. 47. vbi danicam versionem Homeri, Herodoti, Xenophontis et Diodori Siculi Iohannisque Cinnami ab eodem ad prelum paratas disces. [P]

[XIII. *Scripta, Thucydidem illustrantia.*

Martini Crusii orat. XVIII. praemissa praelectionibus in Thucydidem. Tubingae, 1566.

In libro: *Scripta, in academia Rostochiensi publice proposita, ab anno Chr. 1560. vsque ad Octobr. an. 1563. et inde ad initium an. 1567. partes II.* Rostochii. excudeb. Iac. Transyluanus. 1567. 8. sunt programmata fol. 157 sq. *Dav. Chytraei* in lectionem Thucydidis, et fol. 197 sqq. 234 sq. 264 sq. 288 sq. 334 sqq. eiusdem progr. in libros Thuc. II. III — VIII.

Lud. le Roy Oraison sur l'etat d'ancienne Grece depuis le commencement iusqu' à ce qu'elle fut asservie par les Macedoniens. Paris. 1576. 4. maximam partem e Thucydide.

Sunt mihi, (scripsit Fabric.) in manibus plures epistolae scriptae ab illustri viro Dominico Molino ad *Ioan. Meursium*, quibus non cessauit illum vrguere, vt Thucydidem illustrandum sibi sumeret; sed surdo fabulam narrauit.

Praelectiones marciae f. commentaria in Thucydidis historiam de peste Atheniensium, ex ore *Fabii Paulini Vtinensis* excepta, Venetiis apud Iunctas. 1603. 4.

M. Io. Stiliconis, Hamburgensis, disp. ritus περὶ τῆς φρυκτωρίας, siue de excubiarum accensis ignibus actione, ad illustrandum Thucyd. lib. III. Wittebergae, 1714. 4.

Bened. Auerani, Florentini diss. LVIII. in quaedam Thucydidis loca prodierunt tomo I. eius operum, iunctim post auctoris fata excusorum, Florentiae, 1716 fol. vid. Mem. de Trevoux, 1718. Dec. p. 1045. Giornale d'Italia, tom. 24. p. 425. Bibl. ancienne et moderne tom. 12. pag. 161.

Io. Grammii castigationes ad scholia graeca in Thucydidem. Hafniae, 1721. 1722. 4. Miratur vir doctus p. 19. correctionibus Aemilii Porti rarius prioribus libris locum esse datum in editione Oxoniensi.

Incerti V. D. Britanni, sub littera Π. se occultantis, obss. in Miscell. obseruatt. vol. II. tom. I. pag. 60 sqq. et tom. II. pag. 157 sqq. — ibid. vol. III. tom. I. p. 147 sqq. et tom. II. pag. 302 sqq. *H.* i. e. *Frid. Ludou. Abreschii* animaduersiones in Thucydidem. Idem doct. *Abresch* edidit Dilucidationes Thucydideas, Traiecti ad Rhen. II. part. 1753. et 1755. atque Auctarium dilucidat. in Animadu. ad Aeschylum, Zwollae, 1763. p. 213 sqq. quocum saepe certamen fuisse cl. *Car. Ludou. Bauero* in notis ad oratt. Thucydid. iam supra indicauimus.

Car. Lud. Baueri Exercitatio de lectione Thucydidis, optima interpretandi disciplina. Lipsiae, 1753. 4. — Idem in Philologia Thucydideo-Paulina, Halae, 1773. 8. comparat orationes Thucydidis.

De arte interpretandi atque de notatione Thucydidis scribendique genere intelligenter disputat, et locis quibusdam vitiosis scienter medetur *Io. Dau. Heilmannus* in: Kritische Gedanken von dem Character und der Schreibart des Thucydides. Lemgou. 1758. 4. rec. in Opuscul. eius ab Ern. Iac. Danouio editorum vol. II. (Ien. 1778. 8.) pag. 89 sqq.

Multa in contextu nostri acute, interdum audacter, corrigit *Io. Iacob. Reiske* in Animadverss. ad graecos auctores, vol. III. Lipsiae, 1761. 8. pag. 1 sqq.

Thucydides editionis Bipontinae illustratus ac emendatus a *Io. Hyacintho Kistemacker*; pars I. complectens IV. libr. priores. Monasterii, 1791. 8.

Petri Horrei Obseruationes ad Thucydidem, Xenophontem, Arrianum etc. inter Eiusdem Obseruatt. critic. in scriptores quosdam graecos historicos, Leouardiae et Harlingae, 1736. 8. pag. 391 — 513.

Victoris Fausti, Veneti, notas, in Thucydidem ineditas, memorat Franciscus Grauerol ad Epist. Petri Bunelli.

Pelloutier in Histoire des Celtes tom. I. lib. I. cap. 11. locum Thucyd. lib. VI. cap. 2. de origine Siciliae et Siculorum docte et copiose examinat et illustrat. — *Schlosser* de dialogo Atheniensium legatorum et Melesiorum, qui imperium illorum detrectarunt, scripsit apologiam Thucydidis contra vituperationes Dionysii Halicarn., in Neuen deutschen Museum, mense Febr. 1790. part. II. pag. 153 sqq.

Auger in Harangues tirées d'Herodote, de Thucydide, des Hist. grecques du Xenophon — traduites. Paris, 1788. mai. 8. tom. II. subiunxit adnotationes, ad emendationem et interpretationem nonnullorum Thucydideorum locorum pertinentes. In discours prelimin. agit de ratione historiae conscribendae ad exemplum Thucydidis et hunc defendit a criminatione Dionysii Halic. Locus Thucyd. de obsidione Sphacteriae integer versus est instar speciminis, quomodo Thucydides narrauerit.

Aug. Matthiae Obseruationes in Thucydidis librum primum; in Magazin für öffentliche Schulen und Schullehrer, vol. I. part. II. Bremae, 1790. pag. 423 sq. *Harl.*]

XIV. Sed

XIV. Sed de Thucydide priusquam dicere desino, en tibi synopsin vitae eius chronologicam, ex mente praestantissimi Dodwelli.

Ante Christum	Olympiad.	
471	77 $\frac{1}{2}$	natus Thucydides.
456	$\frac{80}{81}$ $\frac{4}{1}$	anno aetatis XV. audiit Herodotum, historias suas in Olympiis recitantem.
454	81 $\frac{2}{3}$	— — XVII. primum militiae illius tirocinium.
452	$\frac{81}{82}$ $\frac{4}{1}$	— — XIX. primae illius militiae ἐν Περιπόλοις finis.
444	$\frac{83}{84}$ $\frac{4}{1}$	— — XXVII. missus in coloniam Thuriorum in Italiam.
441	84 $\frac{3}{4}$	— — XXX. Coloniae Thurior. IV. pp) Ostracismus Thucydidis si quis forte. Vide Dodwelli Apparatum §. 21.
431	87 $\frac{1}{2}$	— — XL. Inde in patria vsque ad exsilium. Et initium belli peloponnesiaci.
424	$\frac{88}{89}$ $\frac{4}{1}$	— — XLVII. στρατηγία Thucydidis Amphipolitana coepta ineunte Hecatombaeone.
423	89 $\frac{1}{2}$	— — XLVIII. στρατηγίας abdicatio, mense Scirophorione exeunte: et exsilii initium.
414	91 $\frac{2}{3}$	— — LVII. Moritur Perdiccas, et succedit in regno Macedoniae Archelaus.
411	92 $\frac{1}{2}$	— — LX. Finis ἡλικίας στρατευσίμου Thucydidis, siue aetatis ad militiam idoneae.
403	94 $\frac{1}{2}$	— — LXVIII. Restitutus patriae Thucydides post annum exsilii vigesimum, et finito bello peloponnesiaco. Tum demum, iudice Dodwello, historiae scribendae incubuit.
399	95 $\frac{1}{2}$	— — LXXII. Mortuus Archelaus, Macedoniae rex, post cuius mortem Thucydides inclaruit.
395	96 $\frac{1}{2}$	— — LXXVI. Eruptio tertia Aetnae, cuius meminit Thucydides lib. III. cap. 116.
391	97 $\frac{1}{2}$	— — LXXX. quem superauit, mortuus est in Thracia. Iam erat in Scillunte Xenophon, scripsitque libros de expeditione Cyri, libros Thucydidis, filiorum eius opera nactus ante Olympiadem $\frac{103}{104}$; $\frac{4}{1}$. [P]

 XV. Scriptores,

pp) Ostracismus iubebat excesse vrbe per annos decem Plutarch. Pericle pag. 157. Idem docet in Nicia et Aristide, quemadmodum et Nepos in Aristide et Cimone: licet *Diodorus Siculus* tom. II. lib. XI. pag. 41. adfirmet, tantum per πενταετῆ χρόνον durasse illud genus exsilii, ostracismum Atheniensium fortasse confundens cum Syracusanorum Petalismo, qui per quinque annos a patria remouebat, vt docet idem Diodorus pag. 65.

XV. Scriptores, in Scholiis graecis ad Thucydidem citati, hi sunt:

Aesopus p. 266. edit. Hudson. n. 8.
Antyllus 203. 7. 227. 17. 232. 5.
Aristoteles ἐν τοῖς ἠθικοῖς 174. 15.
Asclepius 32. 2.
Callimachus 99. 5.
Cratinus ἐν Χείρωνι 513. 1.
Demosthenes 20, 17. 43, 13.
Dionysius Periegetes 124. 8.
Auctor epigrammatis in Orsippum Megarensem 4. 12.
Eupolis 291. 6.
Euripides 7, 3. 167, 7.
  in Medea 365. 12.
Herodes 96. 10.
Herodotus 5, 4. 9, 1. 12. 21. 13, 10. 12. 41, 13. 70, 2. 89, 9. 144, 7. 8.
Hippocrates 111. 18.
Homerus saepiuscule.
Lycophron 7, 3. 55, 1.
Orus, grammaticus 96, 10. 291, 6.
Pausanias ἐν τῇ διαπεπονημένῃ αὐτῷ τῶν Ἀττικῶν ὀνομάτων συναγωγῇ 364, 7.
Phoebammon, rhetor 30, 11.
Sophocles 290, 10.
Theognis ὁ ποιήσας τὰς ὑποθήκας 109, 4.
Theologus (Gregorius Naz.) 167, 1.
Xenophontis ἀναβάσεις 122, 8.

In vita Thucydidis, a Marcellino scripta, laudantur

Aeschylus p. 2. edit. Hudson.
Agatho 5.
Androtion ἐν τῇ Ἀτθίδι 5.
Antyllus 4. et 6.
Asclepius 9.
Choeridius (forsan Choerilus vt clariss. Hudsonus suspicatur, cui hunc indicem debes) 5.
Cratippus 5.
Demetrius ἐν τοῖς Ἄρχουσιν 5.
Demosthenes 1. et 9.
Didymus 1. et 3. et 5.
Gorgias Leontinus 6. et 8.
Hellanicus ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Ἀσωπίδι 2.
Hermippus 3.
Herodotus 2. et 6. et 8.
Homerus 5.
Melanippides 5.
Niceratus, poeta epicus ibid.
Pherecydes ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἱστοριῶν 1.
Philistus 4.
Pindarus 5.
Plato, poeta comicus ibid.
Polemon ἐν τῷ περὶ ἀκροπόλεως 3. et 5.
Praxiphanes 5.
  ἐν τῷ περὶ ἱστορίας 5.
Prodicus Ceius 6.
Theopompus 7.
Timaeus 4. et 5.
Xenophon 4. et 6. et 7.
Zopyrus 5. [?]

XVI. CTESIAS, Ctesiochi filius qq), ex familia Asclepiadarum, patria Cnido, Cariae vrbe, medicus Artaxerxis Mnemonis, per XVII. annos in honore ab eo habitus, a Salmasio

qq) *Tzetzes* Chil. I. hist. 1. et *Suidas*, [*Eudocia* p. 268. vbi dicitur Ctesiarchi aut Ctesiochi filius,] *Plutarch.* Artaxerxe p. 1012. 1014. *Lucian.* de scribenda Historia tom. I. p. 630. [cap. 3. p. 71. tom. II. edit. Reitzii, vbi Lucian. ait, Ctesiam ea, quae de Indis scripserit, neque vidisse, neque sando accepisse, adeoque finxisse. vid. ibi Iensium. adde *Lucian.* quomodo historia scribenda sit, cap. 39. p. 52. tom. II. ibique Gesner.]

maſio rr) perperam traditur fuiſſe aequalis Herodoto, cum iuniorem fuiſſe clariſſimis argumentis conſtet ss). Mihi hoc loco ſufficiet ſcripta eius tantum commemorare, idque tanto breuius, quod exceptis paucis fragmentis et excerptis Henrici Stephani tt), Andreae Schotti, Gothofredi Iungermanni [et Weſſelingii] induſtria collectis, et Photii Bibliothecae interſeri, vel Herodoto ſubnecti ſolitis, nullum eorum ad nos peruenit, ſed ad vnum omnia interciderunt. Fuerunt autem haec:

ΠΕΡΣΙΚΩ͂Ν βιβλία κγ'. *Hiſtoricae de rebus Perſarum* libri XXIII. in quo opere dicauerat ſex primores libros deſcribendis rebus Aſſyriacis uu) aliisque, quae Perſica anteceſſerunt, facto a Nino et Semiramide initio. A ſeptimo autem libro ad poſtremum vsque hiſtoriam Perſicam perſecutus eſt a Cyro et Cambyſe regibus, ad annum 3. Olymp. XCIII. vv) ſiue annum Artaxerxis Mnemonis octauum, ante Chriſtum natum CCCXCVI. vſus, [vt iſte quidem iactitauit,] arcanis annalibus, quos in membranis ww) deſcribi ſibi curauerant reges Perſarum. Perſpicuitatem ſuauitatemque Cteſiae, dialecto Ionica xx) vſi, mire praedicant *Demetrius*

rr) *Salmaſius* ad Solin. pag. 871. edit. Vltraiect. b. G. e loco Diodori Sic. [II. cap. 32. pag. 146. vbi vid. Weſſeling.] perperam accepto.

ss) Ea vide, ſi lubet, apud *Voſſium* de Hiſt. Gr. lib. I. cap. 5. [et *Saxii* Onomaſt. I. pag. 59.]

tt) *H. Stephanus* Photii excerpta ex Cteſiae Perſicis et Indicis graece primus vulgauit an. 1557. 8. [Habeo exemplum inſcriptum: Ἐκ τῶν Μέμνονος — — *Ex Memnone excerptae hiſtoriae, de tyrannis Heracleae ponticae. Ex Cteſia et Agatharchide excerptae hiſtoriae. Omnia non ſolum graece, ſed et latine, partim ex Henrici Stephani, partim ex Laur. Rhodomanni interpretatione. Cum acceſſione ad ea, quae prius ex illis hiſtoriis excerpta fuerant.* Anno M.D.LXXXXIIII. gr. (1594.) Excudebat Henr. Stephanus. 8. Inſunt quoque, (p. 120 — 228.) *Appiani* lib. Ἀννιβαϊκὴ et Ἰβηρικὴ cum Stephani caſtigationibus vsque ad p. 248. tum p. 249 ſqq. acceſſio ex aliquot ſcriptorum locis: duae *Chionis* epiſtolae et alia, quae ad Clearchum, Agatharchidem et Cteſiam pertinent. Separatim edita eſt latina verſio, huius ſententiae: *Ex Memnone et aliis excerptae hiſtoriae, de tyrannis Heracleae ponticae. Ex Cteſia et Agatharchide excerptae hiſtoriae. Omnia cum recenti acceſſione, graece: nec non latine, partim ex H. Stephani, partim ex Laur. Rhodom. interpretatione.* Anno 1594. Excud. H. Stephanus. 8. Epiſtolae *Chionis* et quaedam alia ſub finem gr. contextus carent verſione latina. Exemplar verſionis tantum latinae, huius anni, fuit in biblioth. Bünauiana; vid. Catalog. I. p. 105.] deinde eadem ſuis Herodoti editionibus latine a ſe translata et disquiſitione de Cteſia aliisque nonnullis aucta adiunxit. [vid. ſupra pag. 358.] Hinc [*Hoeſchelius* gr. cum notis ſuis, in Photii biblioth. p. 52 ſq. Aug. Vind. 1601. fol. et gr. ac lat. cum ſcholiis] *Andreas Schottus* in ſua Photii verſione poſt cod. LXXII. p. 106 ſq. Cteſiae fragmenta ſubnexuit. Idem diligentiſſime fecerunt in ſuis Herodoti editionibus *Gothofredus Iungermannus*, quam ſecutus eſt *Tho. Galeus*, [et Iac. Gronou. denique Weſſeling. cum notis auctisque fragmentis, teſtimoniis ac iudiciis de Cteſia antiquis, et aliis acceſſionibus. Repetiit *Borheck* vol. II. edit. Herodoti, Lemg. 1781.] In *Allatii* apibus vrbanis p. 187. legas, etiam M. Antonium Peulium excerpta ex Cteſiae Perſicis et Indicis latine vertiſſe. De Cteſiae ſcriptis egit praeterea *Io. Meurſius* in Cypro lib. II. cap. 29. et ad *Apollonii Dyſcoli* Hiſtoriam commentitiam p. 120. *Iohannes Harduinus* fragmenta, quae exſtant, ſuppoſita Cteſiae eſſe, conjicit, in Chronologia V. T. p. 91. Sed ſollemne viro illi erudito παραδοξολογεῖν.

uu) Hinc *Strabo* pag. 656. lib. XIV. adſirmat, Cteſiam ſcripſiſſe Ἀσσυριακὰ et Περσικά. Illis primoribus libris diligenter vſus eſt Diodorus Siculus, libro praeſertim ſecundo.

vv) *Diodorus* lib. XIV. cap. 47. pag. 421. [pag. 679. edit. Weſſeling.]

ww) *Diodorus* lib. II. pag. 84. [tom. I. p. 146. edit. Weſſeling. cuius not. videbis.]

xx) Salmaſius de dialecto, qua vſus eſt, ionica, videndus p. 29. de Helleniſtica, et p. 41. vbi Cteſiam gente doricum obſeruat, perinde vt Hippocratem et Herodotum.

metrius lib. de elocutione, §. 218. 221. *Dionysius Halicarnasseus*, et *Photius*. In rebus ipsis Herodoto saepe, interdum etiam Xenophonti yy) contradixit, obseruante [P] *Photio* cod. LXXII. quo excerpta ex illo opere Ctesiae nobis seruauit. Fabulosus, vanus fideque indignus scriptor visus iam olim est quam plurimis, Straboni, Plutarcho in Artaxerxis vita, aliisque. Inter recentiores idem contendunt Iosephus Scaliger, et, praeter innumeros alios *Hermannus Conringius* in aduersariis chronologicis de Asiae et Aegypti antiquissimis dynastiis, [cap. 7. p. 161. in Syntagmate variarum dissertatt. a I. Georgio Graeuio editarum, Vltraiecti, 1702. 4.] qui non tantum in narrationibus ceteris, sed praecipue in Persicis, (in quo solo argumento aliquid ei tribuunt veteres zz) plerique, et recentiores,) parum fidei mereri Ctesiam, disputat, quod facit etiam *Bernardus de Montfaucon* libro de veritate historiae Iudith, p. 120 sq. et *Dounaeus* notis ad Demosth. p. 171. item *Goujetus* in diss. inserta continuationi Memoriarum litterariarum *Salengrii* tom. I. part. I. nr. VIII. p. 121 sqq. et contra Herodotum pro Ctesia part. II. p. 349 sqq. 364 sqq. Journ. des Scav. 1726. Oct. p. 235. Ctesiae fidem frangit *Christoph. Cellarius* in Ctesiae hypothesibus suspectis de principio regnorum et historiarum, Halae Sax. 1694. rec. 1703. [in diss. academicis, a Io. Georgio Walchio iunctim editis, Lips. 1712. pag. 54—70.] *Iac. Arrhenius* in diss. de Monarchia Assyriorum Ctesiana. Vpsal. 1705. 8. Inter pauctos tamen Ctesiae fidem adserere admisus est *Vlricus Huberus* in dissertatione de temporibus ante Cyrum, quae exstat in historia eius ciuili non procul ab initio. Nec non Freretus, bibl. françoise, a. 1726. Sept. p. 138 sqq. *Sam. Schuckford.* in Connex. vet. test. cum scriptor. profan. tom. II. p. 19. Journ. liter. tom. 15. p. 4. *Fabric.* Sed *Schuckford.* libro VII. vol. I. p. 553 sq. version. germ. Dresdae, 1726. 4. minus fauere videtur narrationibus Ctesiae: cuius tamen partes interdum sequitur *Des Vignoles* Chronol. tom. II. p. 169. Praeferunt ei Herodotum *Iac. Vsserius* in annal. V. T. ad A. M. 2737: *I. G. Walch.* in exercitt. histor. de fabulosa histor. Semiramidis, Lipsiae, 1713. rec. in Parergis academ. p. 27 sqq. vbi de Ctesia eiusque mala fide historica quaedam habet. *L. E. du Pin* biblioth. univers. des historiens pag. 209 sqq. Multo tamen plura collegit, examinauit et plurium, tam veterum, quam recentiorum iudicia diuersa proposuit *Io. Georg. Walther.* in Animaduerss. historicis et criticis, Weissenfelsae, 1748. 8. in commentat. historica, qua Herodoti et Ctesiae sententiae de magnitudine atque antiquitate imperii assyriaci et medici coniunguntur, p. 75—112. de aetate Ctesiae p. 99 sq. et contra Wesselingii Addenda ad tom. I. Diodori Sic. modeste doctéque disputans, p. 367 sqq. in Addendis: idem *Walther.* ibidem p. 122 sqq. in commentat. de veterum recentiorumque historicorum inuidentia iudicandi libidine et nimio rerum mirabilium amore. *Iac. de Rhoer* in Feriis Dauentriensibus, Traiecti ad Rhen. 1758. 8. libro II. cap. 1. pag. 137 sqq. contra

yy) Xenophon Ctesiae Persicam Historiam legit, antequam suam scriberet: nam libro I. de expeditione Cyri pag. 157. memorans vulneratum a Cyro Artaxerxem fratrem, Ctesiam auctorem laudat, et vulnus ab illo curatum esse, ipso auctore refert: addit etiam, Ctesiam, vtpote regi praesentem, tradidisse, quot tum temporis circa regem ceciderint.

zz) *Diodorus Sicul.* [lib. II. cap. 2. pag. 114. tom. I. Wesseling. cuius not. vide p. 115, 8.] Iustinus etc. Hinc *Is. Vossius* lib. de LXX. interpretibus pag. 334. *Ctesiae auctoritati in Persicis plurimum tribuunt veteres, cum tamen in ceteris fuerit mendacissimus.* Persicarum rerum bonum auctorem inprimis Ctesiam vocat *Barnabas Brissonius* lib. I. de regno Persar. Epitomen Persicorum, (nobilissimi ex Ctesiae scriptis,) concinnasse videtur *Pamphila*, foemina Epidauria: Suidas enim inter eius scripta memorat Ἐπιτομὴν τῶν Κτησίου ἐν βιβλίοις γ'.

contra Huberum aliosque disputans atque *Herodotum* I. cap. 95. (vbi Wesseling. laudat *Schroeerum* in Orig. Assyr. sect. IV. 5 sqq. et *Leon. Offerhaus* Spicileg. hist. chronolog. pag. 145.) copiose explicans, ita contendit illum cum Ctesiae narratione, vt studeat vtrumque in concordiam reducere, Ctesiae manibus suum honorem aliquo modo restituere, atque euincere, Herodotum imperium Assyriorum non coercere intra quingentos annos, Medos denique non fuisse subditos, sed socios Babyloniorum. Compara *Waltherum*, qui loco citato p. 103 sqq. aliam ingressus est viam. adde *De Bougainville*, qui Herodoti et Ctesiae narrationes de monarchia Medorum conciliare studuit in Mem. de Litterat. — I. et B. L. tom. XXIII. p. 1 sqq. et *Abbé Gedoyn* Histoire des Perses, écrite par Ctesias suivant l'Extrait, que Photius nous en a laissé, in iisdem Mem. tom. XIV. p. 247—279. Adde supra de Herodoto obseruata, lib. II. cap. 20. §. III. pag. 331 sq. *Harl.*

ἸΝΔΙΚΩ͂Ν βιβλίον ἕν. *De rebus Indicis* liber vnus, cuius excerpta leguntur in *Photii* biblioth. cod. LXXIII. Respicit *Plinius*, Ctesiam laudans, VII. 2. hist. nat. In hoc potissimum opere lectorum credulitate abusus est et fidem decoxit Ctesias, vnde *Aristoteli* lib. VIII. hist. animal. cap. 28. citatis eius Indicis, visus fuit indignus, cui crederetur: ὡς φησι Κτησίας οὐκ ὢν ἀξιόπιστος. Fidem illi quoque detrahit *Arrian.* in Indicis p. 513. Et *Antigonus Carystius* in historiis admirandis [cap. 16. p. 27. edit. Beckmanni, Lips. 1791. 4.] negat, se ex Ctesia quicquam prolaturum, διὰ τὸ πολλὰ ψεύδεσθαι αὐτόν. Vide et *Aristotelem* II. 2. de generat. animal. *Lucianum* de vera Historia lib. I. tom. I. pag. 640 sq. et lib. II. pag. 683. *Aeneam Gazaeum* in Theophrasto p. 23. edit. Barthii, *Aelianum* Hist. animal. etc.

ΠΕΡῚ ὈΡΩ͂Ν. *De montibus* libri, quorum primum laudat Scholiastes Apollonii ad lib. II. agens de sacro monte, etsi ibi legitur Κτησίας ἐν πρώτῳ περιόδων, sed περὶ ὀρῶν legendum, recte monuit *Ioh. Meursius* in Cypro lib. II. cap. 29. et in Bibl. Graeca. Librum secundum adducit Plutarchus de fluminibus et montibus, vbi agit de monte Theutrante pag. 1161. καθὼς ἱστορεῖ Κτησίας ὁ Κνίδιος ἐν β΄. περὶ ὀρῶν. Et Schol. Apollonii ad lib. II. agens de montibus Colchorum Amarantis et *Ioh. Stobaeus* serm. 98. περὶ νόσου. [P]

ΠΕΡΊΠΛΟΙ, quorum primum memorat Stephanus Byz. in Σίγυνος. Periplum Asiae Harpocration in Σκιάποδες, et Suidas eadem voce. Ctesiam τρίτῳ περιηγήσεως laudat idem Stephanus in Κοσύτη.

ΠΕΡῚ ΤΩ͂Ν ΚΑΤᾺ ΤῊΝ ἈΣΊΑΝ ΦΌΡΩΝ. *De tributis Asiae* opus laudatum *Athenaeo* lib. X. p. 442. Librum tertium illius operis memorat idem *Athenaeus* lib. II. pag. 67.

ΠΕΡῚ ΠΟΤΑΜΩ͂Ν. *De fluuiis* libri, quorum secundus citatur a *Plutarcho* de fluminibus p. 1160. vbi de Alpheo. Sane Ctesiam simpliciter laudat Plutarchus, non Ctesiam Ephesium, cui libros de fluminibus, nescio qua de causa, tribuit *Maussacus* in notis pag. 81. notatus a Vossio de Hist. Gr. pag. 349. Quamuis Ctesiam Ephesium ἐν πρώτῳ Περσηΐδος libro primo Perseidis, siue de Perseo illo, qui Medusam interfecit, memoret idem *Plutarchus* pag. 1161. Citatur Ctesias etiam ab *Eratosthene* in Catasterismis cap. 38. *Fabric.*

[Addi

[Addi possunt alii, licet diuersae aetatis, historici.

ANDROTION, historicus incertae aetatis, scripsit atticam historiam. vid. *Marcellin.* in vita Thucydidis pag. XV. edit. Bipontin. tom. I. aliosque apud *Vossium* de histor. gr. cap. III. pag. 322. vbi plures historici antiquiores incertae aetatis enumerantur.

DAMOCRITVS, historicus, serioris quidem aeui, scripsit Tacticorum libros II. item de Iudaeis, historiam aethiopicam aliaque testibus *Suida* h. v. tom. I. pag. 507. et *Eudocia* pag. 128. vbi et per reliqua litterarum elementa plures historici nominantur, suo quisque loco et ordine.

NYMPHODORVS, Syracusanus, historicus vetustissimus incertae aetatis, auctor fuit libri de Asiae praeternauigatione, siue de Asiae circumnauigatione; tum de Siciliae mirandis: etiam de mirabilibus Sardiniae scripsisse putatur. Diuersus a *Nymphodoro* Amphipolite, quem de machinationibus apud *Vitruuium* praefat. lib. VII. libr. confecisse alii existimant, et qui libros composuit de Asiaticorum legibus ac ritibus. Differt quoque a *Nymphodoro*, medico, de quo vide infra in Elencho medicorum veterum vol. XIII. pag. 351 sq. De prioribus duobus egit vberius *Vossius* de histor. graecis, libr. III. pag. 393 sq. de Syracusano autem adi quoque *Mongitorem* in Biblioth. Sicula, tom. II. pag. 104 sq.

PSAON, Plataeensis, circa tempora Agathoclis, qui *Diylli*, Atheniensis, (vid. supra pag. 355. *Wesseling.* ad Diodor. Sicul. XVI. 14. pag. 93. tom. II. *Casaubon.* ad Diogenem Laert. V. 76.) historiam continuauit, libris XXX. teste *Diodoro Sicul.* lib. XXI. 5. tom. II. pag. 490. Wesselingii. Nomen eius saepe corruptum et *Saon* exaratum fuit, quod decepit *Vossium* de histor. graec. lib. III. pag. 410. In Plinio quoque vitiatum restituit *Reines.* lib. II. var. lect. cap. 6. pag. 159. Idem nomen *Dionysio Halic.* de collocat. verborum pag. 5. (pag. 40 edit. Vpton. vbi male adhuc legitur Σαῶνα, sed in edit. Reisk. vol. V. Oper. pag. 30. recte editum est Ψάωνα,) reddiderunt *Ionsius* de script. hist. philos. I. cap. 2. et *Vales.* emendation. libr. III. cap. 14. pag. 96. vbi et in addendis p. 228. de eo egit, et plures viros doctos laudauit Burmannus II. atque *Ruhnken.* in hist. crit. orat. gr. pag. 62. Ψάωνα pro Πλάτωνα corrigit apud *Dionys. Halic.* in Dinarcho pag. 115.

THRASYALCES, num historicis quoque iure possit accenseri, et quando vixerit, equidem nescio. Antiquissimus fuisse videtur scriptor, historicus forsan; physicus quidem; cuius tamen mentionem per hanc occasionem iniicere volui, quoniam certe Aristotele fuit antiquior. Meminit eius *Strabo* lib. I. pag. 51. et XVII. pag. 1139. edit. Almel. vbi quidem ex Hopperi versione editum legitur, ἐκεῖνον (n. Aristotelem sumsisse) παρὰ Θρασυάλκου τοῦ Θασίου· (τῶν ἀρχαίων δὲ φυσικῶν εἷς ἐστι.) — Alii antiqui historici infra, lib. III. cap. 8. de Alexandro M. excitabuntur. *Harl.*]

CAPVT

CAPVT XXVI

DE DECEM ORATORVM VETERVM ATTICORVM SCRIPTIS EDITIS AC DEPERDITIS, ET DE ALIIS NONNVLLIS ANTIQVIORIBVS ORATORIBVS GRAECIS, QVORVM SCRIPTA VEL OMNIA VEL PLERAQVE INTERCIDERVNT.

I. *Scripta deperdita de rhetoribus priscis graecis. Decem rhetores antiqui celebriores, tum obiter de Mnestheo, Pericle et aliis antiquissimis oratoribus atticis.* II. *De Antiphonte, et illius orationibus editis ac deperditis, earumque quae exstant editionibus.* III. *De Andocide.* IV. *De Lysia, vbi simul de Cephalo, eius patre, itidem oratore, et Alcidamante.* V. *De Isocrate, eiusque discipulis, et de eius praeceptore, Gorgia.* VI. *De Isaeo.* VII. *Lycurgo.* VIII. *Demosthene.* IX. *Aeschine.* X. *Hyperide.* XI. *ac Dinarcho, singulorumque horum orationibus editis ac deperditis, et aliis quibusdam oratoribus.* [P]

[Cum auctario *G. C. Harles.*]

I.

Claudam hunc librum secundum recensione Oratorum graecorum: quod facturus, doleo perditis pridem πίναξι Περγαμηνοῖς *Cratetis* et *Aristarchi*, grammaticorum, et *Callimachi* πίναξι ῥητορικοῖς, Dionysio Halicarnass. laudatis, tum *Heronis*, Atheniensis, libro περὶ ἀρχαίων ῥητόρων καὶ τῶν λόγων, οἷς ἐνίκησαν πρὸς ἀλλήλους ἀγωνιζόμενοι, de quo Suidas; [atque *Theopompi* excursu, quem, teste *Athenaeo*, IV. pag. 166. D. in decimo historiae philippicae περὶ τῶν Ἀθήνησι δημαγωγῶν fecerat], interruptos fatisque interceptos etiam conatus Viri praestantissimi *Guilelmi Canteri*, a) qui libro VIII. novar. lect. cap. 4. promisit, se decem oratorum omnes orationes, quarum pars magna periit, enumeraturum, et simul scriptorum, quae interciderunt, aliquot fragmenta collecturum. Decem oratores, (ἡ Ἀττικὴ δεκὰς *Luciano* in Scytha tom. I. pag. 598. [f. tom. I. pag. 870. ed. Reitz. vbi v. interpret.]) secundum tempora, quibus claruerunt, hoc ordine collocandi videntur: *Antiphon*, *Andocides*, *Lysias*, *Isocrates*, *Isaeus*, *Lycurgus*, *Demosthenes*, *Aeschines*, *Hyperides* et *Dinarchus*. [Ita quoque collocati sunt in collectione diuersorum interpretum in Aphthonii progymnasmata, in *Montfaucon.* bibl. Coislin. pag. 593. nisi vt Lycurgus post Aeschinem poneretur: sed pag. 597. nominantur *rhetores decem*, *Demosthenes*, *Lysias*, *Hyperides*, *Isocrates*, *Aeschines*, *Lycurgus*, *Isaeus*, *Antiphon*, *Andocides*. *Taylor.* in vita Lysiae, initio, pag. 101 sq. post Isaeum ponit Aeschinem etc.] Memorat etiam Suidas in Ἀντίπατρος decem oratores, Antipatro Macedoni traditos ab Atheniensibus, Olymp. CXIV. 2. atque inter hos ex prioribus tres, *Demosthenem*, *Hyperidem*, *Lycurgum*, quibus addit *Polyeuctum*, *Ephialten*, *Thrasybulum*, *Charetem*, *Charidemum*, *Diotimum* et *Patroclem*. Nomen vndecimum Cassandri, quod ibidem alieno loco occurrit, filium Antipatri denotat, neque quicquam cum oratoribus commune

a) Idem *Canterus* in nouis Lectionibus suis et in libro de ratione emendandi graecos auctores, (quem a Grutero tom. III. Lampadis artium lectionibus eiusdem non subiunctum miror,) passim emendat atque explicat loca oratorum graecorum complura: quibus illustrandis faciunt etiam, quae ad Harpocrationis Lexicon adnotarunt viri docti, Valesius praecipue ac Maussacus. De Harpocratione ipso et aliis Lexicis rhetoricis dictum infra lib. IV.

mune habet. Video et, praeter has τῶν δέκα ῥητόρων τὰς Μακεδόσιν ἀνθωπλισμένας γλώσσας, vt vocat *Lucianus* in amoribus tom. I. pag. 895. [ſ. tom. II. pag. 430. Reitz.] alios decem iuniores rhetores Atticos memorari ab eodem Suida in Νικόστρατος, ex quibus fuere: *Nicoſtratus*, *Dio Chryſoſtomus*, *Polemo*, Aelii Ariſtidae magiſter, *Ariſtides* ipſe, *alter Polemo*, qui ſub Commodo vixit, *Herodes* Atticus, et *Aeſchines*, Strabonis aequalis. [Adde *Olearium* ad Philoſtrat. de vitis ſophiſtarum, cap. 14. de Herode attico, pag. 564. *Leontius*, ſcholaſticus, in epigrammate Anthol. lib. III. pag. 412. vocat, obſeruante Oleario, Chiridium rhetorem, Εἰκόνα ῥητήρων τῆς ΠΡΟΤΕΡΗΣ δεκάδος. — De quibusdam graecis oratoribus ac rhetoribus docte copioſeque egit *Frider. Gotthilf. Freytag*. in libello, ad quem ſaepius ablegabo lectores:

Oratorum et rhetorum graecorum, quibus ſtatuae honoris cauſſa poſitae fuerunt, decas, edita a Fr. G. Freytag, I. C. Lipſiae, 1752. 8.

Inprimis commendanda eſt:

Dauidis Ruhnkenii hiſtoria critica oratorum graecorum,

praemiſſa illius editioni *P. Rutilii Lupi de figuris ſententiarum et elocutionis* libr. II. — Lugduni Bat. 1768. 8. rec. in *Reiskii* oratt. gr. vol. VIII. quem librum, iuſtum veluti commentarium in *Ciceronem* in Bruto 7 ſqq. et de Orat. II. 22. 23. ſatis cognitum, quum in manibus plurimorum, qui has litteras amant, eſſe putem, non compilabo, paucis tantum ex illo excerptis, quae ad augendam emendandamue Fabricii noſtri bibliothecam, rhetorumque veterum notitiam, praecipue ad ea, quae olim in nota *b* ad §. II. ſequentem ſcripta erant, et ego huc reduxi, facerent amplificanda. Neque pauca, quae ſcitu vtilia neceſſariaue videantur, ipſe addam. Ante Antiphontem igitur plures alii oratores fuerunt, quos aliosque, qui paullo poſt floruerunt, paucis recenſebo.

MENESTHEVS, qui contra Theſeum dixit. vide *Libanium* tom. II. pag. 480. inprimis *Plutarch.* vit. parall. Theſeus cap. 32. et 33. vol. I. Reisk. pag. 66 ſqq. pag. 73. Sed illum, vti THEMISTOCLEM et CIMONEM, (quem *Plutarchus* in vita Demoſth. pag. 852. B. oratoribus adnumerat,) nihil litterarum monumentis mandaſſe conſtat.

Primus, qui orationes ſcriptas habuit, fuit PERICLES, teſte *Cicerone* II. de orat. cap. 22. ſect. 93. et *Suida* Περικλ. et ex eo *Eudocia*, pag. 353. *Gorgiae* diſciplina vſus eſt: vide *Spaan.* diſſ. de Antiphonte, pag. 798 ſq. in Reiskii vol. II. orator. graecor. Idem *Cicero* in Bruto cap. 7. *ante Periclem, cuius ſcripta quaedam feruntur, et Thucydidem — — littera nulla eſt, quae quidem ornatum aliquem habeat, et oratoris eſſe videatur.* Sed parum dignae Periclis fama viſae ſunt *Quinctiliano* III. Inſtitt. cap. 1. pag. 214. ed. Burm. *Equidem*, ait Quinctilianus, *non reperio quidquam tanta eloquentiae fama dignum: ideoque minus miror, eſſe, qui nihil ab eo ſcriptum putent: haec autem, quae feruntur, ab aliis eſſe compoſita.* Idem lib. XII. cap. 10. §. 65. laudat vim ornandi in Pericle, ſed cap. 2. 22. et cap. 10. nr. 49. repetit, Periclem nihil poſteritati manſuriſque litteris reliquiſſe: nec vlla eloquentiae illius monumenta ad Quinct. tempora veniſſe eſt credibile. Et tamen a *Platone* in Phaedr. pag. 354. πάντων τελειότατος εἰς τὴν ῥητορικὴν iudicatus eſt: in cuius labris veteres comici, etiam quum illi maledicerent, leporem habitaſſe dixerunt, tantamque in eo vim fuiſſe, vt in eorum mentibus, qui audiſſent, quaſi aculeos quosdam relinqueret, prodente *Cicerone* de Orat. III. cap. 34.

(adde

(adde *Quinctil.* I. O. X. 1. 82. *Plin.* I. ep. 20. pag. 78. ibique interprr. ed. Cort.) Immo vero *fulgere, tonare, permiscere Graeciam dictus est*, teste *Cicerone*, in oratore cap. IX. coll. *Aristophane* in Acharn. II. sc. V. v. 530. Adde *Quinctilian.* I. O. lib. II. cap. 15. fin. ibique notas Almelou. ac Burmanni pag. 190. *Himer.* Orat. V. 11. pag. 490. orat. XXIII. 4. pag. 772. ibique not. Wernsdorfii, Eclog. XXXVI. 8. pag. 310 sq. Hinc b) *Olympius* est vocatus, v. *Plutarch.* vit. parall. Pericles, pag. 603. vbi quoque de maiestate et magnitudine orationis Pericleae, atque in fin. pag. 670. tom. I. Reisk. *Athenaeum* XIII. 6. pag. 589. *Diodor. Sic.* XIII. 98. pag. 621. vbi v. not. Wesselingii. Quae eloquentiae virtutes quum deessent orationibus, quae sub nomine Periclis circumferebantur, *Quinctilianus* has suppositities habuisse videtur. Atqui *Plutarchus* in vita Periclis I. pag. 604. Reisk. negat, ab eo quicquam scriptum esse relictum, praeter decreta: ἔγγραφον μὲν οὐδὲν ἀπολέλοιπε, πλὴν τῶν ψηφισμάτων: quamquam *Plutarch.* ex Periclis oratione quaedam profert in lib. de sui laude pag. 540. 543 etc. Atque *Lucian.* in Demosth. encomio cap. 20. tom. III. pag. 506. Reitz. testatur, se illius quidem fulgura ac tonitrua ac suadae illum aculeum *fama accepisse*, sed ipsam suadam s. eloquentiam *non vidisse.* Denique *Sopater* prolegom. in Aristidem diserte apud Ruhnken. pag. XXXIX. tradit, Themistoclem et Periclem nullas orationes litteris consignasse. Neque enim Periclis Thucydidei oratio funebris, quam cum Platonis Menexeno separatim edidit doctisque illustrauit animaduersionibus *Gottleber.* Lips. 1782. 8. a Thucyd. plane conficta, neque ab ipso Pericle sic recitata, multo minus scripta fuit. v. *Gottleberi* disquisitionem pag. 67—72. orationi illi praemissam. Athenienses autem eius memoriam positis statuis conseruare studuerunt. Sed h. l. de Pericle oratore sermo mihi tantummodo est. Praeter Plutarchum vero in vita illius, et passim in operibus, de Pericle plura edisserunt *Menckenii* in bibliotheca virorum, militia aeque ac scriptis illustrium, Lipsiae, 1734. 8. pag. 331 sqq. *Freytag.* l. m. pag. 6—13. inprimis *Baelius* in Lexico vol. III. pag. 664. etc. qui etiam de atheismo, cuius arguitur, not. C. quaedam adnotauit, eumque ab illo crimine aeque, ac *Reimannus* in historia atheismi pag. 126 sq. liberauit. Baylium autem omisisse filium Periclis cognominem, de quo *Xenophon* M. S. lib. III. pag. 767 sqq. animaduertit *Heumann.* in nota msta.

Pericli Cicero adiungit ALCIBIADEM (inter quatuor Alcibiades *Meursio* VI. 12. attic. lection. obseruatos celeberrimum, cuius imaginem exhibet *Gronouius*, tom. II. thesauri, tab. LXVII.) Multi scriptores illi laudem eloquentiae tribuunt; sed scriptae eius orationes non videntur extitisse, quamquam Cicero et Pseudo-Plutarchus de vitis X. orator. id adfirmant. *Demosthenes* enim de eo in or. adu. Mid. pag. 139. καὶ λέγειν, ait, ἐδόκει πάντων, ὥς φασιν, εἶναι δεινότατος. Illius vero eloquentiam celebrant *Plutarch.* in Alcib. pag. 196. et in Nicia pag. 528. (quem *Niciam*, ait, primum indecoros gestus in suggestum atticum inuexisse), *Himerius* apud Photium pag. 595. et aliquot locis in Himerii Eclogis ac declamationibus, a Wernsdorfio editis, e. g. ecl. XVII. 8. (vbi plura de eo testimonia coaceruat Wernsdorf. pag. 258 sqq.) Orat. V. 12. — *Niciam* tamen, supparem Alcibiadi, ex oratorum catalogo, (apud *Fabr.* infra vol. IV. pag. 485.) esse expungendum, docet *Ruhnken.* pag. XL. De *Nicia*, Syracusano, Lysiae praeceptore, v. *Mongitor.* biblioth. Sic. tom. II. h. v. pag. 85.

b) Secundum alios quidem, minus recte, a potentia, quam domi militiaeque habuit.

THVCYDIDEM Cicero inter oratores refert, propter orationes, historiae intextas. Fabricium autem, quando cum *Simsono* in Chronol. ad a. 3534. non Olori filium, sed Periclis aduersarium, Milesii F. Alopecensem, (de quo *Plutarch.* pag. 158. f. tom. I. pag. 603. 611. ibique Xylander, etc. ed. Reisk.) intelligit, errare, docet *Ruhnken.* pag. XXXIX sq. eo argumento, quod Thucydides, Milesii filius, numquam fuerit in oratorum numerum relatus.

THERAMENES, Agnonis filius, Socratis et (secundum *Suidam*, h. v. tom. II. pag. 194. atque *Eudociam*, pag. 231.) Prodici Ceii discipulus, et magister Isocratis, vir egregiis moribus excellens, *Cothurnus* cognominatus, (quod vtrique factioni, vt Cothurnus vtrique pedi aptus fuit, v. Kuester. ad Suidae locum,) cuius res gestae diligenter recensentur a *Staueren.* ad *Corn. Nepotis* Alcibiad. V. 4. pag. m. edit. 81 sq. vbi praeter ea iam laudaui *Fischerum*, (qui supplet Stauer. notam,) in indice ad Aeschinis dialogos voc. Θηραμένης. *Taylor.* quoque in Lysiae vita pag. 119. pag. 125 sqq. et *Spaan.* in diss. de Antiphonte, oratore attico, in Reiskii vol. VII. orator. graec. pag. 816. de illo egerunt. Fuit is orator non mediocris; *Cic.* Brut. cap. 7. de Orat. II. 22. III. 16. qui quidem nullum se eius scriptum vidisse, testatur. Hinc *declamationes* et alia rhetorica, quae a Theramene scripta dicit Suidas in hac voce a recentioribus sophistis ficta videntur *Ruhnkenio* pag. XL sq. Forsan Suidas atque Eudocia perturbarunt historiam, homines et tempora, aut in codice siue Suidae, siue illius historici, vel commentatoris antiquioris, quem Suidas exscripsit, de aliis, iisque diuersis, quaedam diuersis locis defecerant, aut aliter scripta collocataue erant, ita, vt a librario in libris, seriore aeuo manu exaratis, plura confusa, aut male scripta, aut male iterata, transposita ordinataue in libros, formulis typographicis descriptos, venirent. Nam Suidas et, quae eum sequitur, Eudocia memorant *Theramenem* Atheniensem, rhetorem, discipulum Prodici, Cothurnum cognominatum, et *Theramenem Ceium*, sophistam atque posteriorem (num vere, an falso, equidem ignoro,) narrant, scripsisse declamationum libros III. de similitudine orationis, de imaginibus s. parabolis et de figuris. Et tamen Theramenes, de quo hic potissimum sermo est, dicitur non natus ciuis Athenarum fuisse, sed ex insula *Cea*, et ab Agnone adoptatus, v. schol. ad *Aristoph.* Ran. 546. *Plutarch.* in Nicia pag. 337. tom. III. Reisk. Id si verum est, confusio, a Suida ipso, vel a librariis facta, eo clarius adparet, et fides Suidae, vt in multis aliis, ita h. l. vacillat.

EPHIALTES inter rhetoras, Pericli amicos, celebratur a *Plutarcho* in vita Periclis, tom. I. Reisk. pag. 601. vbi dicitur senatus Areopagi dicendo fregisse potentiam, et saepius, atque in praeceptis reipubl. gerundae, Περικλῆς — — δι' Ἐφιάλτου τὴν ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴν ἐταπείνωσεν.

CEPHALVS, Atheniensis, rhetor ac demagogus, qui primus prooemia et epilogos composuit. v. *Tzetzem* Chil. VI. cap. 34. qui hunc Cephalum Atheniens. confundit cum Cephalo, Syracusano, Lysiae patre, (de quo Cl. Wolf. ad Demosth. Lept. prol. p. LXIX.) et *Suid.* II. pag 305. Recentior et sophista fuisse videtur *Cephalus* iste, cuius ἐγκώμιον Λαΐδος τῆς ἑταίρας laudat *Athenaeus* XIII. pag. 592. C. Plura habent *Taylor.* in Lysiae vita pag. 103 sqq. ed. Reisk. vol. II. Lysiae s. vol. VI. oratorum graecor. et *Ruhnken.* l. c. pag. 42 sq. Atqui *Sigeberto Hauerkampio* ad Iac. Bonanni Syracus. antiq. pag. 239. tom. XI. Thesauri Siciliae duo Cephali distinguendi videbantur.

ARCHI-

ARCHINVS, (fcribitur triplici forma, Ἀρχῖνος, Ἀρχίνος, Ἀρχῖνεος,) ex Coele, Thrafybuli in libertate vindicanda adiutor. Ex eius oratione funebri, quam laudat *Plato* Menex. pag. 403. A. Ifocratem in panegyricum fuum multa derivaffe, teftatur *Photius*, cod. CCXL. pag. 1458. confer *Ruhnken.* pag. XLII. et, quos ille laudat, viros doctos. *Taylor*, in vita Lyfiae pag. 140 fqq. et in Lection. Lyfiac. cap. III. pag. 236 ed. Reisk.

CRITIAS, vnus ex triginta tyrannis, de cuius dictione, qua in orationibus vfus eft, videndus *Dionyfius Halicarn.*, de aliis eius fcriptis *Meurfius* in bibl. attica, de interitu temporeque *Cornelius Nepos* VIII. 2, 7. ibique Stauer. et, quos ibidem iam laudaui, *Schol.* atque *Hemfterh.* ad Ariftophanis Plutum v. 147. pag. 438 fq. de vita ipfius et atheifmo, cuius incufabatur, *Baelius* in Lexico, et *Reimmannus* in hiftoria atheifmi pag. 128 fq. Κριτίας in *Dionyfii Halic.* Demofthene pag. 167. Sylburgium recte legere, pro vulgato: Ἰσαῖος, adfirmat *Ruhnken.* in hift. crit. oratorum graec. pag. 64. fin.

ANDROCLES, Pitthenfis, Alcibiadis aduerfarius. Laudatur ab *Ariftotele* Rhetor. II. cap. 24. fin. pag. 369. ed. Cantabr. 1728. 8.

CLEOPHON, turbulentus demagogus, cum feditiofis hominibus, Cleone Hyperboloque iunctus faepe, et ab Ariftophane, et a Platone comico integra comoedia, *Cleophontis* nomine infcripta, exagitatus, occurrit. *Cleophontis* orationem aduerfus Critiam laudat *Ariftoteles* rhetor. I. pag. 54. (adnotante *Ruhnkenio* pag. XXV. vbi de illo copiofior eft,) notatur vero ab eodem *Ariftotele* Rhet. II. cap. 7. fin. v. *Perizon.* ad Ael. V. H. lib. XII. 43. *Hemfterhuf.* ad Luciani Timona pag. 144. tom. I. Reitzii aliosque VV. DD. quos laudat Ruhnkenius.

SOPHOCLES, a Tragico diuerfus. Eius orationem *pro Euctemone* laudat *Ariftoteles* rhet. I. cap. 15. pag. 178. adde lib. III. cap. 18. pag. 541. *Valef.* ad Harpocrat. pag. 181. *Ruhnk.* pag. 43.

ARISTOPHON, Azenienfis, quod a Quadringentis miffus eft legatus ad Lacedaemonios Olymp. XCII. 1. et Iphicratem ac Timotheum adcufauit proditionis, *Ruhnken.* ex eo pag. XLV fq. colligit, illum vitam vltra Olymp. CVI ½ extendiffe. Inter viros eloquentiffimos refertur a *Demofthene* adu. Leptin. pag. 55. ad quem locum vide Taylor. fiue fect. 125. pag. 126 ed. cl. Wolfii, cuius notam pag. 367. confules. Plura vide apud *Ruhnken.* l. c. qui, ab illo diuerfos fuiffe, vberius docet, *Ariftophonta*, Collytenfem, et ipfum oratorem, quo fenefceute florere incepit Demofthenes, et *Ariftophonta*, archonta eponymum, Olymp. CXII. 2. de quo vide *Corfini* F. A. tom. IV. pag. 44. et *Fifcher.* in indice ad Theophrafti char. voc. Ἀριστοφῶν. *Burmann.* ad Quinct. I. O. libr. V. 12. pag. 452. tres illos Ariftophontes nondum potuit rite difcernere, quamquam in aetatem illorum follerter inquirit.

AVTOCLES, Strombichidae, eius, qui a XXX. tyrannis interfectus eft, filius, a *Xenophonte* hellen. VI. cap. 3. §. 7. dicitur μάλα δοκῶν ἐπιστρεφὴς ῥήτωρ εἶναι, i. e. *follertiffimus orator.* Eius orationem contra Mixidemidem laudat *Ariftoteles* rhetor. II. cap. 23.

IPHICRATES, difciplina militari non minus, quam fcientia orandi nobilitatus, quamquam ipfe, fe ab Antiphonte eloquentia vinci, faffus fit. Duae orationes noftro ad-

fignantur a Dionyfio Hal. in Lyfia et Ariftotele; ab aliis vero Lyfiae adiudicantur: altera, Περὶ τῆς Ἰφικράτους εἰκόνος, quae eadem fuiffe videtur, ac ea, περὶ τῆς Ἰφικράτους δωρεᾶς, et eadem eft, quam *Ariftotel.* rhetor. II. 24. pag. 355. vbi plufcula ex illa oratione excerpuntur, nominat πρὸς Ἁρμόδιον. — altera περὶ τῆς Ἰφικρ. προδοσίας, fiue ἀπολογία Ἰφικράτους. v. *Polyaen.* Strategem. III. 9, 29. Ex pofteriore fragmentum eft apud *Quinctilianum* IV. 12. 10. vbi v. Gefner. et Burmannum, qui pag. 452. de Iphicrate melius, quam de Antiphonte, differit. conf. de graui eius fententia *Valckenarii* diatriben Euripid. poft Hippolytum Euripidis, cap. 20. pag. 211. — *Iphicratem aduerfus Naufícraten*, et fententiam acutam laudat *Ariftotel.* rhetor. III. cap. 15. pag. 516. ed. Cantabr. Quaedam fententiofe dicta refert *Plutarch.* in Apophtheg. pag. 708 fqq. vol. VI. ed. Reisk. plura collegit *Muretus* variar. lection. VIII. 22. Propter merita infignia Iphicratem Athenienfes ornarunt honore ftatuae aeneae, victu Prytanei aliisque praemiis, tefte *Demofthene* in Ariftocrat. pag. 746. B. et in Leptinem §. 69. pag. 78. ed. cl. Wolfii, cuius notas pag. 302 fq. conferes. Plura vide apud *Taylorum* ad Lyfiae fragmenta, pag. 18 — 20. ed. Reisk. interpretes, praecipue *van Staueren* in minore editione ad Cornelii vitam Iphicratis cap. I. de eius arte oratoria et genere, *Ruhnken.* l. c. pag. LVII fq. et *Freytag.* de ftatuis etc. §. XII. pag. 38-42. qui plures alios VV. DD. laudat.

CALLISTRATVS, Callicratis filius, Aphidnaeus, eloquentia fic excelluit, vt nemo fui temporis par ei poneretur. Archon fuit Olymp. CVI. 2. Plura de eo dicentur infra ad libr. IV. cap. 24. §. XIII. Inter ea conf. *Ruhnken.* l. c. pag. LVIII fqq. ac pag. LXIV. de eius oratione ἐν τῇ Μεσσηνιακῇ ἐκκλησίᾳ, et *Wernsdorf.* ad Himerium orat. VI. 2. pag. 499 fq.

CEPHISODOTVS, ex Ceramico, tribu Acamantide, laudatur propter eloquentiam a *Demofthene* orat. in Leptin. §. 125. v. cl. *Wolf.* ad locum illum pag. 368. et *Ruhnken.* l. c. pag. LX. Differt a *Cephifodoro*, Ifocratis difcipulo, de quo infra in Ifocrate paullo ante editionum enumerationem.

LYCOLEON. Fragmentum ex eius orat. pro Chabria Olymp. C. 4. habita, feruauit *Ariftotel.* rhet. III. cap. 10. fin. pag. 480. ed. Cantabr. v. *Ruhnken.* pag. LXIV.

EVBVLVS, Anaphlyftius, maximae auctoritatis orator et demagogus: per plures annos vna cum Demofthene, quocum illi diuturnae interceflerunt fimultates, rempublicam adminiftrauit, fed ante eum vita deceffit. De eius moribus v. Theopompum apud *Athen.* IV. pag. 166. D. et apud *Harpocr.* voc. Εὔβουλος. Orationem habuit aduerfus Charetem, vnde dictum feruauit *Ariftotel.* rhetor. I. cap. 16. pag. 187. de quo et reliquis rebus, quae ad vitam fataque Eubuli pertinent, tum de *Eubulo*, Spinthari F. Probabilifio et alio, Mnefithei F. Cyprio vel Cytherio, copiofus eft *Ruhnken.* pag. LXV fqq.

Hi igitur pertinuerunt ad primam et alteram eloquentiae aetatem. Qui vero potiores decem illi funt, quorum orationes adhuc fuperfunt, et quorum vitam fcriptaque Fabricius vberius expofuit, oratores graeci, de iis agemus. De reliquis, a Ruhnkenio celebratis, paullo inferius locus erit differendi commodior. *Harl.*

II. ANTIPHON, Sophili, rhetoris, filius, Athenienfis, pago Rhamnufius, (vnde excellentiffimi quique rhetores dicti Rhamnufii, tefte Suida in Ῥαμνούσιος,) aequalis praeftantiffimorum

morum oratorum, Themiſtoclis, Ariſtidis, Periclis, Gorgia paullo iunior aetate c), primus oratoriae [ꝑ] artis praecepta ſcripto tradidit, d) primus etiam dicitur Athenis ſcripſiſſe e) δικανικοὺς

c) *Plutarch* in vita decem rhetor. *γέγονε δὲ κατὰ τὰ Περσικὰ καὶ Γοργίαν, τὸν Σοφιστήν, ὀλίγῳ νεώτερος αὐτοῦ.* Apud *Photium* quidem pag. 792. *ὀλίγῳ πρότερος Γοργίου τοῦ Σοφιστοῦ γεγονώς.* Sed Plutarcho adſentior. Suidas quoque in Ἀντιφῶν: *ἦρξε τοῦ δικανικοῦ χαρακτῆρος μετὰ Γοργίαν.* *Fabr.* Atque *Spaan* in diſſ. mox memoranda p. 797 ſq. Reisk. in Photii loco corrigit *ὀλίγῳ νεώτερος Γοργίου*, vberiusque rem explicat. *Harl.*

d) *Quinctilianus* III. 1. [vbi v. interprett. p. 212. ed. Burm.] *Antiphon quoque et orationem primus omnium ſcripſit, et nihilominus artem ipſe compoſuit.* [*Philoſtrat.* I. 15, 2. tradit, Antiphonta ſecundum alios artem oratoriam inueniſſe, ſecundum alios autem inuentam auxiſſe. v. ibi Olear. pag. 498. qui *Quinctil.* locum explicat.] *Photius* bibl. cod. CCLIX. *πρῶτος δὲ αὐτὸς καὶ ῥητορικὰς συντάξασθαί φασι τέχνας, ἀγχίνους γεγονότα.* Eadem habet Plutarchus, et Antiphontem *ἐν τῇ τέχνῃ* laudat *Ammonius* de vocum different. in Σημεῖον, [*Antiph.* *ἐν ταῖς ῥητορικαῖς τέχναις*, *Pollux* VI. 143. conf. *Spaan* pag. 806 ſq.] *Apſines rhetor*, et, Ionſio iudice, Galenus praef. ad Gloſſas Hippocratis, his verbis: *ὅτι δὲ καὶ αὐτὸς ἕκαστος τῶν παραλόγως ἐχόντων ἔξω ἐ ποιῶν ὀνόματα καινά, δηλοῖ μὲν καὶ Ἀντιφῶν ἱκανῶς, ὅςγε, ὅπως αὐτὰ ποιητέον, ἐκδιδάσκει.* Videtur etiam reſpicere *Cicero* in Bruto cap. 12. poſtquam de Protagorae et Gorgiae locis, veluti communibus rhetoricis, dixiſſet: *Hinc Antiphontem Rhamnuſium ſimilia quaedam habuiſſe conſcripta* etc. *Fabric.* De hoc *Antiphonte*, quem eius diſcipulus, *Thucydides*, lib. VIII. 68. pag. 545. (coll. *Spaanio* in diſſ. mox laudanda, pag. 801. et pag. 804 ſq. vbi inedita ſcholia Tzetzae ac Ioan. Siceliotae profert, tum pag. 810 ſq.) ſummum oratorem laudat, eiusque eloquentiam in inventione rerum grauiſſimarum, ad perſuadendum idonearum, et facultate, eas apte eloquendi, ponit; contra *Plato* in Menexeno cap. 3. fin. minus honorifice ſentire de eo videtur; e veteribus egerunt *Pſeudo-Plutarch.* in vit. X. rhetor. *Philoſtratus* de vitis Sophiſt. I. 15. pag. 498 ſqq. vbi Olear. plures laudat. Inter recentiores quaedam adnotat *Gottleber.* in nota ad Platonis locum pag. 23. Plura dat *Taylor.* in lectionibus Lyſiacis cap. VII. pag. 268 ſqq. Reisk. et in vita Lyſiae pag. 118 ſq. nec non *Hauptmannus* in proluſ. de Antiphonte, Gerae, 1753. copioſius tamen docteque diſputat *Petrus van Spaan* in diſſert. ſub praeſidio *Dav. Ruhnkenii* ventilata, de Antiphonte, oratore attico. Lugd. Bat. 1765. 4. quam recudi fecit *Reiske* in vol. VII. orator. graecor. pag. 795. ſqq. Ille vero docet, primum, quantus fuerit orator, tum, qualem ſe in republica adminiſtranda geſſerit, denique, quae ingenii monumenta tranſmiſerit ad poſteritatem, et alios recenſet Antiphontas. Ad illum igitur doctiſſimum libellum, et *Hauptmanni*, Taylori ac Spaanii veſtigia legentis, doct. proluſionem ablegamus lectores. — Natus eſt *Antiphon* Athenis, patre Sophilo, Olymp. LXXV. 1. vel 2. Quod e *Caecilii*, rhetoris Siculi, commentario de Antiphonte, *Photius* in biblioth. pag. 791. et *Plutarch.* in vitis oratt. pag. 309. Thucydidem fecerint Antiphontis magiſtrum, *Taylor.* in lect. Lyſiac. pag. 271. ed. Reisk. adprobante Spaanio pag. 800. e codd. mss. Plutarchi *διδάσκαλος* pro *μαθητὴν* ſubſtituit: ſed *Gottlebero* in nota mem. retinendum videtur voc. licet vitioſum, *μαθητήν*. Cecilio, autem, vnde Photius ſimiliter habet id vocabulum, error tribuendus: quod quidem mihi nondum videtur ſatis validum argumentum: ſed res non eſt tanti momenti, vt diutius controuerſiae inhaeream, quod aliae cauſſae corrupti textus, ſiue in Plutarchi, ſiue in Photii aliquot codd. eſſe poſſunt. *Hudſon* ad Marcellini vitam Thucydidis pag. XLVIII. vol. I. ed. Bipont. et *Gedoyn.* in obſſ. ad indicium Photii pag. 364. in ſuis Oeuvres diverſes, opinantur, Antiphontem priorem, Rhamnuſium, fuiſſe magiſtrum Thucydidis; poſteriorem autem, ab Hermogene memoratum, veriſimilius aemulum Thucydideae dictionis, ideoque viſum eſſe diſcipulum illius hiſtorici. *Harl.*

e) Praeter Quinctiliani Plutarchi Photiique teſtimonia ita *Clemens Alex.* I. Strom. pag. 308 ſq. *φασὶ δὲ καὶ τὰς κατὰ διατριβὴν λόγους καὶ τὰ ῥητορικὰ ἰδιώματα εὑρεῖν καὶ μισθοῦ συνηγορῆσαι πρῶτον δικανικὸν λόγον εἰς ἔκδοσιν γραψάμενον Ἀντιφῶντα φύλῳ Ῥαμνούσιον, ὥς φησι Διόδωρος.* — *Ἀρχηγὸν τύπου πολιτικοῦ* Antiphontem noſtrum vocat *Hermogenes* 2. *περὶ ἰδεῶν* pag. 498. et Suid. in v. Μοχθηρός. Plutarchus addit, Themiſtoclis, Ariſtidis et Periclis nullas exſtitiſſe ſcriptas orationes iudicialis argumenti: Alcibiadem vero Critiamque, Lyſiam et Archinoum iuuenes verſatos fuiſſe cum Antiphonte iam ſene. *Ammia-*

νικὰς λόγυς, ſiue orationes, quibus ciues cauſ ſuas in [[P] iudicio defenderent. [At enim non tantum orationes iudiciales, ſed deliberatiuas quoque, et, Gorgiae exemplo, etiam ſophiſticas ſcripſit. v. *Spaan.* l. m. pag. 809 ſq. et *Philoſtr.* pag. 500. nr. 4. Primus ob defenſum negotium mercedem exegit, quae res, tum illiberalis, illi auaritiae infamiam contraxit. v. *Philoſtrat.* pag. 499] Cum Antiphonte, tragico, et aliis ſui nominis [f]) confunditur apud vete-

Ammianus Marcellin. XXX. 4. *Antiphon ille Rhamnuſius, quem ob defenſum negotium omnium primum antiquitas prodidit accepiſſe mercedem.* [conf. *Spaan.* pag. 808 ſqq l. c.]

f) Tredecim huius nominis enarrantur a *Ionſio* lib. IV. 5. de ſcriptoribus Hiſt. Philoſoph. pag. 322. [pag. 241 ſqq. ed. Dornii.] Sed videtur quosdam diuerſos facere, qui non ſunt inuicem diſtinguendi. Fuerunt igitur:

1) *Antiphon*, pater matris Platonis et pater Pyrilampis. Plato Parmenide et Plutarch. de genio Socratis.

2) Platonis, Adimanti et Glauconis frater ὁμομήτριος, Pyrilampis F. Plato Parmenide, Plutarch. περὶ φιλαδελφίας.

3) *Antiphon*, Athenienſis, τερατοσκόπος et ὀνειροκρίτης, idemque ἐποποιὸς, et ſophiſta atque orator, dictus λογομάγειρος, teſte Suida. Eius περὶ παλμῶν a *Melampode* citatur. Περὶ Κρίσεως ὀνείρων memorat, praeter Suidam, *Seneca* controuerſ. IX. *Artemidor*, II. 14. *Tertull.* cap. 46. de anima. *Fulgentius* lib. I. cap. 13. Mythol. Ὀνειροκρίτην vocat etiam Hermogenes 2. περὶ ἰδεῶν, teſtatus, eius exiſtimari orationes περὶ ἀληθείας, περὶ ὁμονοίας, τὰς δημηγορικὰς et πολιτικόν. [Locum *Hermogenis* de form. orat. II. pag. 496. repetiit *Spaan.* in diſſ. laud. pag. 803. atque pag. 805. cum *Tayloro* in lect. Lyſiac. cap. 7. (qui multus eſt de hoc Antiphonte, et locum Hermogenis emendat,) λόγυς δημηγορικὰς ac λόγον πολιτικὸν (conf. pag. 824.) Antiphonti, Ὀνειροκρίτῃ, inuido Socratis obtrectatori, auſert redditque vero auctori, Antiphonti Rhamnuſio, locumque Hermogenis explicat examinatque. Idem cap. quarto pag. 824 ſqq. copioſius eſt de hoc τερατοσκόπῳ, ſ. haruſpice. Docet, libros II. περὶ ἀληθείας omnium conſenſu tribui *Antiphonti*, Sophiſtae, in ſchol. MS. Demoſthenis, quod Wolf ad eum adfert pag. 1151. citari quidem librum decimum ſextum, ſed lectionem eſſe dubiam; Antiphontem in illo opuſculo ſecundum *Origenem* adu. Celſum IV. pag. 176. prouidentiam ſuſtuliſſe, ad illius doctrinam referendum videri fragmentum apud *Suidam* voc. Ἀδίκητος, ideoque Antiphontem, non Epicurum, ſuiſſe auctorem peſtiferae illius doctrinae etc. *Harl.*] Idem Antiphon, Socratis aduerſarius, apud *Laertium* libr. II. ſect. 46. quem ſophiſtam vocat, et ſermones, cum Socrate habitos, refert *Xenophon* ſub extremum libr. I. ἀπομνημ. [cap. 6. ad quem locum v. Hindenburg et Erneſti,] licet Photius et Plutarchus de Antiphonte Rhamnuſio hoc acceperint, et *Hephaeſtion* grammaticus, teſte *Athenaeo* XV. pag. 673. F. librum ſcripſiſſet περὶ τῦ παρὰ Ξενοφῶντι Ἀντιφῶντος. [Antiphontem τερατοσκόπον *Ionſius*, Suidam ſecutus, minus recte diſtinguit ab ὀνειροκρίτῃ, ſed eum aeque male confundit *Olearius* ad Philoſtratum pag. 498. cum Rhamnuſio.] Sane Antiphon Rhamnuſius vt rhetor ineptus perſtringitur a Socrate apud Platonem in Menexeno, quo nomine Socratem reprehendit Athenaeus. Reſpicitur etiam Antiphon τερατοσκόπος a Cicerone II. diuinat. Clemente VII. Strom. pag. 712. Theodorito Θεραπευτ. lib. VI. pag. 88.

4) *Antiphon*, Andocidis F. pauper, de quo Ariſtophanes in Veſpis, [v. 1262. et 1292. in ſcholiis ad illius fabulae verſ. 1081. innuitur Antiphon haruſpex.]

5) *Antiphon*, tragicus, a Dionyſio, Siciliae tyranno, interfectus. Vide ſupra cap. 19. in Notitia Tragicor. [ibique not. pag. 284 ſq. *Taylor.* lect. Lyſiac. pag. 270. et *Spaan.* pag. 827 ſqq.

6) *Antiphon*, Critobuli F. Galen. II. de diebus criticis cap. 5. ex Hippocratis Epidem.

7) *Antiphon*, ſophiſta, cuius de quadratura circuli et de rerum γενέσει ſententias memorat *Ariſtoteles.* Vide I. Sophiſt. Elench. cap. 10. et I. Phyſ. cap. 2. ibique Themiſt. et lib. II. Phyſ. cap. 1. ibique Simplic. Eutocium ad Archimedem de circuli dimenſione, [alioſque apud *Spaan.* p. 830.]

8) *Antiphon*, a Demoſthene orat. pro Cteſiphonte (Olymp. CXII. 3.) accuſatus proditionis.

9) *Antipho*, cuius Georgica laudat *Athenaeus* XIV. 17. p. 650. E.

[*Antiphon*, medicus, qui ſcripſit σύνοψιν τῶν κατ' ἄνθρωπον. *Pollux* II. 224. v. *Spaan.* pag. 829.

Anti-

veteres quosdam. Forte etiam alteri Antiphonti congruit, quod Plutarchus refert, Corinthi taberna, ad hoc prope forum locata, profeſſum eſſe *artem ſolandi triſtes*, ſiue τέχνην ἀλυπίας, quamquam Sophili filium quoque Philoſtratus I. de Sophiſtis inter alia tradit, dictum eſſe Neſtorem, quod mirifica vi perſuadendi fretus auditoribus promitteret ſermones νηπενθεῖς, ὡς ὐδὲν ὕτω δεινὸν ἐρῶντων ἄχος, ὃ μὴ ἐξέλοι τῆς γνώμης, *nullam nominari ab illis poſſe tantam vim doloris, quam non oratione leuare atque ex animo eiicere valeret.* Creditus fuit auctor mutationis, quam reipublicae Athenienſi intulere Quadringenti, Olymp. XCII. 1. [de qua re multus eſt *Spaan.* l. m. pag. 813 ſqq.] Anno proximo, deiectis illis quadringentis, Antiphon proditionis adcuſatus capitis damnatus [g]) fuit Olymp. XCII. 2. ante Chriſtum CCCCXI. [?]

Orationes, [de quibus v. *Spaan.* diſſ. cap. 3. pag. 820 ſqq.] ſub eius nomine olim exſtitere LX. e quibus Caecilius, rhetor, in libro de Antiphonte XXV. ſpurias eſſe adfirmauit. *Plutarch.* in Vita, et *Photius* cod. CCLIX. Hodie extant orationes XVI. quarum perinde ac deperditarum *Meurſio* in bibl. Attica [tom. X. Theſ. antiqq. gr. pag. 1422.] magnam partem obſeruatarum, titulos alphabeti ordine digeſſi, ſed deperditarum genuinarum tituli nullo praefixo ſigno deſcripti ſunt, et ſpuriis praefixus aſteriſcus. Numeri romani indicant numerum ordinis in editionibus orationum, quae exſtant, quarumque tituli cruce ſunt ſignati. *Fabric.* Ionſius orationes, quae ſuperſunt, Antiphonteas habuit pro declamationibus, a ſcholaſtico homine confictis: at *Spaan.* pag. 821. per inductionem veluti contrarium docet, multisque Harpocrationis, Pollucis, Ammonii et Suidae, qui ex orationibus Antiphonteis loca adferunt, teſtimoniis vindicat illarum antiquitatem et auctoritatem, atque eas, oſtendit, ab illis fuiſſe adhibitas inſtar normae attici ſermonis. *Reiskio* quidem ad Antiphont. oration. pag. 849. prima oratio duaeque poſtremae earum, quae hodie ex Antiphonteis ſuperſunt, verſantes in cauſſis veris, non mali videntur commatis, quae non ſine delectatione legantur, ſatisque ſint planae et perceptu faciles: reliquas vero perbreues, proluſiones magis, quam orationes, plus quam par ſit, ſubtiles argutasque eſſe cenſet ſpernitque, ipſumque Antiphonta, acerbius iudicat, fuiſſe ſophiſtam eumdemque patrem quodammodo generis illius dicendi vmbratici, minuti, vani, putidi et paene puerilis. *Harl.*

Ὁ περὶ ἀγγελίας In hac oratione ſeipſum egregie Athenienſibus, ſed incaſſum, defenſitauit Antiphon Olymp. XCII. 2. Laudant Thucydides lib. VIII. Cicero Bruto, Quinctilianus III. 1. et Plutarch. in vita.

Περὶ ἀληθείας λόγοι β'. Harpocratio paſſim, Galenus in Hippocr. de officio medici cap. 3. et Suidas in Δεήσεις, Γευπαίνειν, Διάθεσις etc. Heſych. in Ἄβιος, Etymol. M. in Γευπῶσθαι. *Origenes* IV. contra Celſum pag. 176. notat, titulum operis aduerſus Chriſtianos, quod inſcribebatur Φιλαλήθης, Celſum ab Antiphonte, claro oratore, mutuatum

Antiphon, recentior ſuperioribus, ſcripſit περὶ τῶ βίυ τῶν ἐν' ἀρετῇ πρωτευσάντων. v. *Diogenem Laert.* VIII. 3. et *Porphyr.* de vita Pythag. pag. 9. v. *Spaan.* pag. 830.]

g) Formulam condemnationis ex Caecilio libro de Antiphonte integram deſcripſit Plutarchus in Antiphontis vita. [adde *Thucydid.* VIII. pag. 545. coll. *Cicer.* in Bruto cap. 12. *Marcellinum* in vita Thucydidis pag. XII. ed. Bipont.. vol. I. Oper. Thucyd. et *Spaan.* diſſ. mem. pag. 817 ſqq. *Taylor.* in vita Lyſiae pag. 113 ſqq. inprimis pag. 119 ſqq. ed. Reisk.]

tuatum esse, qui in suis περὶ ἀληθείας γεγραμμένοις prouidentiam sustulerat. Hermogenes 2. περὶ ἰδεῶν p. 496. testatur, λόγους περὶ ἀληθείας fuisse Antiphontis τερατοσκόπου. [v. ad not. superiorem nr. 3.] *Reinesius* felicem Maussaci ad Harpocrat. in Ἐυεστώ improbans coniecturam pag. 128. var. lect. suam, opinor, ipse iussisset spongiae incumbere, si considerasset loca Suidae in Ἀειεστώ et Ἀιειεστώ. — Seuerus quoque Eutychianus librum suum Φιλαλήθη inscripsit, vt ex Anastasii Hodego aduersus Seuerianos patet, et notatum *Gretsero* pag. 67. de prohibendis libris malis.

Κατ' Ἀλκιβιάδου, λοιδορίας. Athen. lib. XII. pag. 525. B. Plutarch. in Alcibiade pag. 192. F. ἐν ταῖς Ἀντιφῶντος λοιδορίαις γέγραπται, ὅτι παῖς ὢν etc. Adde *Ionsium* pag. 325. [male de ea oratione iudicantem. v. Spaan. pag. 822.]

[Περὶ ἀνδραποδισμοῦ. Lex. Sangerm. mst. apud *Spaan.* pag. 823.]

Πρὸς τὴν Δημοσθένους γραφὴν Ἀπολογία. Harpocrat. Suid. in Κελεύοντες.

Πρὸς τὴν Δημοσθένους ἀντιγραφήν. Id. in Ἀνδρῶν.

Πρὸς Δημοσθένην τὸν στρατηγὸν παρανόμων. Vide infra παρανόμων.

Περὶ τοῦ Δικαιογένους κλήρου, α', β'. Suid. in Τέως. Sed ibi Lysiae nomen excidisse videtur, vt doctissimo Küstero pulchre notatum.

Ἀπολογία δωροδοκίας. ibid. Lysiae potius est, cuius nomen reponendum.

Ὑπὲρ τῆς εἰς τὸν ἐλεύθερον παῖδα. Harpocrat. in Ἀξιοῖ.

Ἐπιτροπικὸς Τιμοκράτους. Harpocrat.

Ἐπιτροπικὸς Καλλιστράτου. Harpocrat.

Πρὸς Ἐρασίστρατον περὶ τῶν ἰδεῶν. Plutarch. in vita, *Aelianus* V. 21. de animal. *Fabr. Reiske* in animaduu. in Plutarch. pag. 490. coniecit περὶ τῶν ἐλαιῶν *de oleis*. *Spaan.* pag. 821. reiecta Reiskii opinione, amplectitur Ruhnkenii suspicionem, ex Aeliani loco, ex *Athenaeo* IX. pag. 397. et aliis ductam, περὶ τῶν ταῶν *de pauonibus*. *Harl.*

Περὶ Ἡροδότου. Vide statim infra orat. Περὶ Ἡρώδου. [?]

† Περὶ τοῦ Ἡρώδου φόνου XIV. et XV. quae incipit a verbis pag. 124. edit. Hanou. Δεῖ δέ με καὶ ὑπὲρ τοῦ πατρὸς ἀπολογήσασθαι. Prior pars defendit Helum Mytilenaeum, quod socius itineris, Herodes, ab eo non fuerit interfectus. Posterior parentem, quod nec ille fuerit Herodis interfector. Citatur ab Harpocrat. in Διετείνοντο et in Φροῦδος. Forte et apud Plutarchum legendum Ἡρώδου, pro Ἡροδότου, quum ait in Antiphontis vita: ἐπαινεῖται δ' αὐτοῦ μάλιστα ὁ περὶ Ἡροδότου καὶ πρὸς Ἐρασίστρατον περὶ τῶν ἰδεῶν. Vossium sane falli non dubito, qui pag. 458. de Hist. graecis existimat, librum de Herodoto, historico, ab Antiphonte scriptum fuisse. [conf. *Spaan.* pag. 821.]

Κατὰ Ἱπποκράτους στρατηγοῦ (non ἰατροῦ, vt in Plutarchi et Photii codicibus). Vide Ionsium pag. 324.

Πρὸς τὴν Καλλίου ἔνδειξιν. Harpocrat. Suid. in Μοιροδοκῆσαι.

Ἐπιτροπικὸς Καλλιστράτου. Vide supra ἐπιτροπικός.

Κατὰ Λαισποδίου. Harpocrat. Suid.

* Κατὰ

* Κατὰ Λεωχάρες, Antiphontis oratio laudatur a *Guil. Budaeo* in commentariis Graecae linguae edit. Parif. ann. 1548. p. 570. et p. 943. Oratio Antiphontis κατὰ Λεωκράτες. Sed priore loco Λεωκράτες legendum pro Λεωχάρες, et vtrobique *Lycurgus* pro Antiphonte. Viciffim apud *Voffium* de Rhetoricae natura cap. XI. *Andocides ifte decem Oratorum, qui vulgo numerantur, antiquiffimus eft*, legendum *Antiphon*. Similiter in Koenigii Bibl. de *Andocide* legitur, facundiam eius praedicari a Thucydide lib. VIII. quod verum eft de *Antiphonte*.

* Περὶ τῶ Λιναίων φόρω. Harpocrat. in Ἀμφίπολις.

Περὶ τῶ Λινδίων φόρω. Harpocrat. pluribus in locis.

Περὶ μεταςάσεως. Harpocrat. Suid. in Στασιώτης.

Ἀπολογία τῶ Μύρω. Suid. in Ἄττα.

Πρὸς Νικοκλέα περὶ ὅρων. Harpocrat. Suid. in Στεφάνη.

Περὶ Ὁμονοίας. Suidas in Σκιάποδες, et alibi quatuor locis: Harpocrat. *Philoftratus* in vita Antiphontis pag. 503. [p. 500. §. IV. edit. Olear.] qui σοφιςικώτερον fuiffe teftatur. Etymol. M. in Θεαιδέςατος et Hermogenes II. περὶ ἰδεῶν, qui teftatur, effe Antiphontis τερατοσκόπω. [conf. *Spaan*. p. 803. et 805. Etiam apud Suidam in Ἀναθέσθαι pro περὶ προνοίας, Küftero auctore legendum, περὶ ὁμονοίας.

Ὀλιγαρχικός. *Prifcian*. lib. XVIII.

Ἡ παρανόμων κατηγορία. Suid. in Δεῦρο. Plutarch. καὶ ἐπαινεῖται ὁ πρὸς Δημοσθένην τὸν ςρατηγὸν παρανόμων.

Πολιτικός. *Dionyf. Halic.* περὶ συνθέσεως ὀνομάτων. *Suid.* et *Etymol. M.* in Εὐσύμβολος. *Harpocrat. Athen.* lib. X. [ℙ] Prifcianus lib. XVIII. Hermogenes περὶ ἰδεῶν lib. II. qui teftatur, effe Antiphontis Τερατοσκόπω. [vid. *Taylor*. lect. Lyf. cap. 7. et *Spaan*. p. 803. et 805.]

[Πρὸς Πολύευκτον citatur in MS. Antiatticifta, apud *Spaan*. l. c. pag. 823.]

Περὶ προνοίας. Vide fupra Ὁμονοίας.

Προοίμια. Suid. in Αἴσθεσθαι, Ἄμα, Μοχθηρός.

* Κατὰ πρυτανέως. Harpocrat. et ex eo Varinus in Ῥητορικὴ γραφὴ teftantur, effe fpuriam.

Σαμοθρακικὸς, fiue περὶ τῶ Σαμοθράκων φόρω. Suid. in Ἀπόταξις et Σαμοθράκη, Harpocrat.

Περὶ ταῶν. *Athen.* lib. IX. p. 397. vbi plura ex ea refert, *Harpocrat. Euftath.* in Iliad. β'. pag. 261. adde *Meurfium* IV. 5. Atticar. Lect. Ionfium pag. 327. *Spencerum* ad Origenem pag. 52. [eft igitur eadem oratio, quae fupra corrupte nominabatur πρὸς Ἐρασίςρατον περὶ τῶν ἰδεῶν.]

Ἐπιτροπικὸς Τιμοκράτως. Vide fupra in Ἐπιτροπικός.

† Κατηγορία φαρμακείας κατὰ τῆς μητρυιᾶς. Veneficii accufatio aduerfus nouercam. Exftat I.

Κατὰ Φιλίνε. Harpocrat.

* Πρὸς Φίλιππον ἀπολογία. Harpocrat. in Δημοτευόμενος spuriam esse testatur. Blancardus existimauit, Antiphontis Φιλιππικὸν laudari ab eodem Harpocratione in Εἰσφέρεσθαι. Sed neutiquam necesse est, illius verba ita intelligi.

† Κατηγορία φόνε ἀπαράσημος II. ἐκκατηγορίας ὁ ὕστερος λόγος IV. Accusatio duplex super caede, de cuius auctore non liquebat.

† Ἀπολογία εἰς τὸ αὐτὸ πρᾶγμα III. ἐξαπολογίας ὁ ὕστερος λόγος V. Super eadem caede.

† Κατηγορία φόνε ἀκεσίε VI. et VIII. Accusatio duplex caedis, ab inuito perpetratae.

† Ἀπολογία φόνε ἀκεσίε VII. et IX. Duplex Apologia eiusdem caedis.

† Κατηγορία φόνε περὶ τε λέγοντος ἀμύνεσθαι X. et XII. Accusatio duplex homicidae, qui, se defensurus, alterum interemit.

† Ἀπολογία φόνε, ὅτι ὡς ἀμυνόμενος ἀπέκτεινεν XI. et XIII. Duplex Apologia eiusdem homicidae. Hactenus memoratae orationes XII. sunt λόγοι illi celebres φονικοὶ, quos Antiphonti nostro tribuit Hermogenes 2. περὶ ἰδεῶν. Atque apud Ammonium in Ἐνθύμημα legendum Ἀντιφῶν ἐν τοῖς φονικοῖς. Male enim editur Φοινικοῖς, vnde Φοινικικὰ habet Ionsius p. 325. non minus vitiose. *Fabric.* Sic Isocrates p. 112. περὶ τῶν φονικῶν ἐγκαλέσαντες. *Heumann.*

† Περὶ τε χορευτε XVI. Defensio choragi, quod non sit auctor mortis, quam obierat vnus ex pueris saltatoribus, cum vocis elegantioris causa pharmacum bibisset. Meminit et Harpocration in Διδάσκαλος et Δiἴπόλια. [(†)] [*Spaan* tamen p. 821. monet, Harpocrat. in Διϊπόλια memoria lapsum, orationem de Choreuta laudasse pro quinta, in qua pag. 49. Διϊπόλια occurrant. *Harl.*]

Plures Antiphontis sententiae occurrunt in eclogis Iohannis Stobaei. Dictum eius, quod nihil tempore est pretiosius, πολυτελέστατον ἀνάλωμα χρόνος, laudat *Plutarchus* in Antonio p. 928. Aliud: γηρωτροφία προσέοικε παιδοτροφίᾳ, *Clemens Alex.* VI. Strom. pag. 626.

Testatur praeterea Plutarchus, Antiphonti Rhamnusio etiam tributum a nonnullis fuisse *Glauci Rhegini* librum de poetis. Quod vero auctor Pandectarum Brandenburgic. scribit, Antiphontem comicum vocari a Philostrato, error est, supra in Notitia Comicorum a me animaduersus. *Diogeni Laertio* VIII. 3. citatur Antiphon, nescio quis, ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν ἀρετῇ πρωτευσάντων, siue, vt *Porphyrius* in vita Pythagorae, (cuius locum profert etiam *Cyrillus* X. contra Iulian.) ἐν τῷ περὶ τε βίε τῶν ἐπ' ἀρετῇ πρωτευσάντων. Ἀντιφῶν ἐν προοιμίοις. Suid. in Αἴσθεσθαι. Cicero in Bruto.

Non adsentior doctissimo *Ionsio*, existimanti, orationum XVI. quae supersunt, nihil esse Antiphontis, praeter nomen. *Scholasticae sunt*, inquit, *atque fictae declamationes, et Antiphontis nil praeter nomen habent.* [adde, vt iam admonui supra, *Spaan.* pag. 801. et 821.] Sed *Philostratus* quoque post memoratos eius λόγες δικανικὲς, ἐν οἷς δεινότης καὶ πᾶν ἐκ τῆς τέχνης ἔγκειται μᾶλλον ἢ σύγκειται addit p. 500. etiam eumdem scripsisse λόγες σοφιςικές. [de lectione loci Philostr. vid. *Olearii* not. et *Spaan.* p. 811. dissentientem.] Et iam supra notaui, orationum XII. περὶ φόνε diserte meminisse et Antiphonti Rhamnusio eas tribuere Hermogenem.

mogenem. Denique Cicero testatur, Antiphontem habuisse conscripta, quibus veluti locis communibus vteretur, rhetorica eiusmodi exercitamenta. De dictione et eloquentia Antiphontis, vt et aliorum, de quibus deinceps acturus sum, oratorum iudicia siue elogia veterum, Ciceronis, Dionysii Halicarnassei, Quinctiliani, Hermogenis, Plutarchi, Philostrati, Photii: tum recentium, Vossii, Caussini etc. apud ipsos potius, quam a me descripta legi malim. Περὶ τῶν Ἀντιφῶντος σχημάτων scripserat *Caius Harpocratio*, teste Suida.

Antiphontis XVI. quas dixi, *orationes*, primus graece in lucem extulit, cui tot praeclaros scriptores debemus, *Aldus Manutius*, cum orationibus Aeschinis, Lysiae, Andocidis, Isaei, Dinarchi, Lycurgi, Gorgiae, Lesbonactis. Venetiis 1513. fol. [Melior notitia de hac editione datur in libello: Serie dell' edizioni Aldine. edit. II. cl. Morelli, p. 33 sq.] Aldum sequutus *Henricus Stephanus* est, a quo graeci oratores emendatius et nitidis typis excusi ann. 1575. fol. — Graece et latine cum versione *Alphonsi Miniati*, Bononiensis, (qui suasu *Andreae Schotti* laborem hunc in se susceptum anno 1618. aetatis 73. Antwerpiae absoluit,) *Orationes Antiphontis, Andocidis et Isaei* lucem adspexerunt Hanouiae 1619. 8. [quae editio vmbra est, neque illa fida, Stephanicae.] — Quamquam vero laudandus est optimi Miniati conatus, non diffitebuntur tamen eruditi, versionem eius ita esse comparatam, [?] vt pluribus in locis meliorem merito desideres. Nemo felicius hoc stadium decurrere poterat *Laurentio Normanno*, Episcopo designato Gothoburgensi, qui obseruationes et *Indices Atticos* in tres hosce et ceteros Graeciae oratores iam pridem moliebatur: [at relictas schedulas lucem haud visuras esse, colligitur ex iis, quae *Reisk.* in epilogo ad Andocidis oratt. vol. IV. orator. graec. pag. 141. de illis scripsit:] atque is antequam Episcopatum capesseret 12. Cal. Iunii ann. 1703. Vpsaliae praematura morte exstinctus atque elegantibus litteris pariter et Ecclesiae suae fuit ereptus. *Fabric.* Locum vnum alterumque Antiphontis illustrat *Iac. Palmerius* in Exercitatt. ad scriptor. graec. pag. 674. adde infra vol. IX. lib. V. cap. 38. de scriptoribus, in Photii biblioth. censurae subiectis, p. 499. *Theophilus Siegfr. Bayerus* nouam Antiphontis et Andocidis editionem ann. 1722. molitus erat Regiomonti cum versione noua notisque: atque velut iam edita memoratur in Memoriis Trevoltinis 1723. p. 918. Atqui coeptum fuit edi opusculum, et *Bayerus* tum cum I. M. Gesnero de suo conatu egit per epistolas, (quae prostant in *Vhlii* Sylloge noua epistolarum varii argumenti, tom. I. Noribergae, 1760. 8. a p. 15.) tum ad de la Croze, (vid. thesaur. epistol. Lacrozianum, vol. I. 42.) scripsit, suis se typis edere Andocidem, Dinarchum, Alcidamantem, Antisthenem [forsan etiam Antiphontem,] Demadem, Gorgiam et Lexbonadem (sic.) Sed consilium postea abiecit, et schedae peruenerunt in manus Hauptmanni, minores oratores gr. edituri, qui specimen misit ad *Reiskium*. Hic vero *Antiphontis* reliquias recensuit et notis suis explicuit aliaque addidit in *vol. VII. oratorum graecorum*, Lipsiae, 1773. pag. 601 — 951. Nimirum adiecit 1) *Spaanii* dissertationem saepe laudatam, 2) *I. G. Hauptmanni* specimen adnotationum Antiphont. immixtis breuibus Bayeri et Gesneri notis, 3) breuem expositionem de Antiphontis editione, a Theoph. Siegfr. Bayero coepta nec perfecta, cum locis, e litteris Bayeri ad Gesnerum missis, ex Vhliana sylloge mem. excerptis, 4) *Taylori* adnotatiunculas, exemplari Stephanicae editionis adscriptas, denique suas curas secundas s. accessiones ad sua Antiphontea, cum indice graecitatis Antiphonteae: idem latine reddidit orationes Antiphontis in vol. VIII. orat. graecor. pag. 199 sqq. In manibus habeo MStum: *Rhetores graeci minores succincto commentario illustrati a Io. Guil.*

 Steinheilio

Steinheilio, in quo Steinheilius eum critice, tum inprimis grammatice explicuit Lyſiae, Aeſchinis, Andocidis, Iſaei, Dinarchi, Antiphontis, Lycurgi, Lesbonactis, Herodis, Demadis, Antiſthenis, Alcidamantis, et Gorgiae orationes. Quod controuerſia de reliquiis litterariis Steinheilianis nondum compoſita eſt, non potui, quod ſperaram et promiſeram, Reiskio ſpiſſum illud volumen MStum mittere. *Harl.*

III. ANDOCIDES [h]), Leogorae F. gente nobili, Athenienſis, natus praetore Theogonida Olymp. LXXVIII. 1. (ante Chriſtum CCCCLXVIII.) Antiphonti pluribus annis ſupervixit, ſuperſtes adhuc Olymp. XCV. poſt liberatam, auctore Thraſybulo, rempublicam, in qua ipſe varia fortuna ac fide rem geſſit, tandem in exſilio (quantum e Plutarcho in eius vita licet coniicere,) defunctus. *Fabric.* De Andocide praeter Plutarchum et Photium egerunt

Taylor. in lectionibus Lyſiacis cap. V. p. 247 ſqq. edit. Reisk. vbi vitam, genus mosesque Andocidis percurrit, Plutarchi Photiique loca de noſtro comparat, et de alio, quem putat, Andocide agit: capite autem VI. pag. 257 ſqq. de orationibus Andocidis, earumque fide diſſerit. At doctum, cautum et modeſtum aduerſarium nactus eſt cl. *Ruhnken.* qui, in

Hiſtoria critica oratorum graecorum a p. 47 — 57. de *Andocide* et *Phaeace* copioſe diſputans, Taylori rationes conuellit. Praeter ea egerunt de noſtro

Menkenii, (pater et filius,) in Bibliotheca virorum militia aeque ac ſcriptis illuſtrium, Lipſiae, 1735. 8. pag. 39 ſqq.

Frider. Gotthilf Freytag. I. C. in Oratorum et rhetorum graecorum, quibus ſtatuae honoris cauſſa poſitae fuerunt, decade, Lipſiae, 1752. 8. pag. 14 — 18.

Io. Gottfried. Hauptmann. in proluſ. qua Andociden veterem oratorem atticum paucis verbis deſignat, Gerae, 1754. et in altera commentatione de ſcriptis atticorum oratoris Andocidae, qua argumentum et hiſtoriam orat. II. III. et IIII. perſequitur. Vberius de ſingulis, quarum nouam promiſerat editionem, agit idemque hiſtoriam et antiquitatem gr. ex illis illuſtrat in nouem aliis proluſionibus: Orationem primam paucis verbis deſignat, Gerae, 1755. 4. — de orationibus *Andocidae*, commentat. III. ibid. 1757. in qua obiiſſe opinatur oratorem, quum Olymp. CI. poſt multas in vicem calamitates, reconciliatio fieret; idem indicem quoque dedit hominum, ab *Andocide* memoratorum, et editionem ſiue collectionem Aldinam, tribus tomis conſtantem, oratorum graecorum paullo euratius deſcribit. — *Hiſtoriae gr.* quatenus potiſſimum ex *Andocideis* orationibus lucem accipit, ſpecimen I. de Piſiſtrato deque filiis illius tyrannis, Gerae, 1757. 4. — *Hiſt. gr.* ſpecimen II. bella cum Dario Xerxeque complexum, ibid. 1758. — — Specimen III. interna liberae Graeciae bella, per *Andociden* illuſtrata, contingens, ibid. eod. anno: — rempublicam Atticam *Andocidae* ductu deſignans, ibid. eod. anno. etc. conf. *Reisk.* Epilogum ad Andocidem pag. 139 ſq. vol. IV.

h) In veteri ſtatua, ſed capite trunca, apud Fulvium Vrſinum p. 73. Elog. Ἀνδοκίδης Λεωγόρου Ἀθηναῖος. Nauarchus fuit Andocides hic in bello inter Corinthios et Corcyraeos, teſte *Thucydide* lib. I. p. 35. De hoc etiam Andocide Harpocrat. Heſych. in Ἀνδοκίδου Ἑρμῆς. Suidas in Ἀνδοκίδης et Φαιακοί. Tzetz. Chil. VI. hiſt. 49. *Plutarchus* in Alcibiade p. 201 ſq. vbi ex Hellanico refert genus ipſius ad Vlyſſem. *Fabric.* Andocidis nomen etiam apud *Plinium* XIV. 5. reponit Freinshem. ad Curtii III. 12, 19. *Heumann.*

IV. orator. graecorum, qui in vol. VIII. commentatt. Hauptmanni Andocideas recudendas curauit p. 538 — 611. — Reducam instar postliminii, ea, quae *Fabricius* vol. IX. lib. V. cap. 38. p. 500. suppleuerat. „Nonnulla Andocidae loca illustrat *Palmerius* in Exercitationibus ad scriptores graecos p. 667 sq. *Oratio de pace cum Lacedaemoniis ineunda* prodiit quoque gr. et seorsim latine, *Adriano Puluaeo*, L. L. doctore. et in suprema curia aduocato, interprete, Paris. 1557. [4. apud Andream Wechelum. vid. *Maittaire* A. T. tom. III. p. 697. item e versione *Guil. Canteri*, ad calcem Aristidis, Basil. 1566. fol.] *Valerii Theonis* commentarii in Andocidem, Suidae in Θέων memorati, interciderunt. Idem Suidas in Θεόδωρος refert, contra Andocidem scripsisse olim Theodorum Byzantium. Apud *Plutarchum* in Alcibiade pag. 201 sq. *Hellanicus* Andocidis genus refert ad Vlyssem.* Pseudo-Plutarchus quidem et Photius deriuant illius genus a Mercurio: quod tamen Hellanici narrationi non repugnat. Propior generis auctor Vlysses erat, remotior fingebatur Mercurius. vid. *Ruhnken.* hist. oratt. graec. pag. 49 sq. *Harl.*

Orationes eius exstant hae quatuor, *Photio* etiam lectae cod. CCLXI.

I. Περὶ μυστηρίων, quod mysteria non prodiderit. Meminit Plutarchus in vita. Andocidem eo nomine accusat *Lysias* Orat. V. *Fabric.* *Pseudo-Plutarchus* orationem περὶ ἐνδείξεως diuersam facit ab illa, περὶ μυστηρίων, quem etiam sequitur, praeter Fabricium nostrum, *Valesius* ad Harpocrat. p. 85; at *Taylorus* vnam eamdemque esse contendit, eique suffragatur *Hauptmann.* de prima Andocidis oratione; sed in tertia commentatione a semet ipse discedere videtur. A Tayloro dissentit *Ruhnkenius* p. LI. quod nihil impediat, quo minus Andocides, agitans multos, a multisque vicissim agitatus, plures περὶ τῆς ἐνδείξεως orationes habuerit. *Harl.*

II. Περὶ τῆς ἑαυτοῦ καθόδου, siue περὶ τῆς ἀδείας, vt *Harpocratio* in Ὀξβωδεῖν, in hac enim oratione Andocides demonstrat reditus sui ἄδειαν siue *impunitatem.* Vide *Guil. Canterum* VIII. 4. Nouar. Lect. Fallitur *Meursius*, qui in Biblioth. Attica orationem περὶ τῆς ἀδείας deperditis adnumerat. Apud Plutarchum p. 835. male excusum καθόλου pro καθόδου δεομένου.

III. Περὶ τῆς πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνης. De pace cum Lacedaemoniis ineunda. Plutarchus simpliciter περὶ εἰρήνης vocat. [Dionys. et Harpocration, item Taylorus ac Marklandus γνησιότητα orationis in dubium vocarunt; *Ruhnken.* vero e *Clem. Alex.* Strom. V. p. 747. eam vindicauit Andocidi. *Harl.*]

IV. Κατὰ Ἀλκιβιάδου. Contra Alcibiadem, Cliniae F. quod ipse perditus pessime, Andocidem calumniatus fuisset, et in exsilium coniiciendum suasisset. *Fabric.* Hanc habitam fuisse Olymp. LXXXXI. ineunte, ostendit *Hauptmann.* in comm. tertia de orationibus Andocidae. Huius orationem aduersus Alcibiadem *Taylorus* p. 260 sqq. omnibus ingenii et doctrinae praesidiis adhibitis, ab Andocide ad *Phaeacem* traducere studuit: et paene persuasit *Persono* ad Moerid. Attic. p. 332. atque *Hemsterhusio* ad Thomam Magistr. pag. 810. not. 1. fin. Enimuero *Ruhnkenius* l. c. p. LII sqq. Taylorianas rationes diligenter excutit, docteque et copiose ostendit, illam orationem auctori suo Andocidi relinquendam esse, nec Phaeaci tribuendam, et de *Phaeace*, qui haud obscuro genere ortus,

tus, et in republica versatus, etiam orationem contra Alcibiadem habuerit, plenius disputat, etiam de hoc secus, ac Taylorus fecerat, iudicans. *Harl.*

Alias praeterea Andocidis orationes habuit Plutarchus. Σώζεται δὲ, inquit, αὐτοῦ καὶ ὁ περὶ τῆς ἐνδείξεως λόγος (confer Harpocration. in Ζητητής) καὶ ἀπολογία πρὸς Φαίακα. In Themistoclis vita sub extremum pag. 128. C. idem *Plutarchus* memorat orationem Andocidis πρὸς τοὺς ἑταίρους, qua optimatum factionem in populum incendit, inter alia mentitus Themistoclis reliquias ab Atheniensibus effossas ac dissipatas. [⁋] *Fabric.* Conicit tamen *Ruhnken.* pag. LII. in loco Plutarchi, epistolam intelligi posse, scriptam ad Pisandri, in statu populari euertendo, socios, qui proprie ἑταῖροι adpellabantur. Idem vir doctiss. ibidem Andocidis συμβουλευτικὸς e grammatico Sangermanensi MS. f. συμβουλευτικὸν e *Photii* Lex. msto laudat, et ex deperdita oratione ductam esse adnotat, quod habent Scholiast. *Aristoph.* ad Vesp. 1001. et Schol. *Lucian.* ad Timona pag. 142. *Harl.*

Editiones orationum quatuor superstitum retuli paullo ante in Antiphonte, vbi et de latina *Alphonsi Miniati* versione. *Fabric.*

[De *Bayeri* conatu et tentamine vid. ad Antiphonta. Superstites Andocidis orationes recensuit et recepit *I. Iac. Reisk.* in IV. volumen oratorum graecorum, et vol. VIII. dedit pag. 456. curas suas posteriores ad Andocidem cum indice graecitatis Andocideae et indicibus tum historico, tum geographico ad Andocidem. — *Codices* enumerantur in *Montfauconi* Biblioth. bibliothecarum MSS. p. 251. D. 254. in biblioth. Laurent. (de quibus mox plura dicentur,) p. 492. B. in bibliotheca Mediolanensi, et recens cod. p. 175. A. Romae in biblioth. Chiggia. — In bibliotheca Laurent. Medicea secundum *Bandini* Catal. vol. I. pag. 532. cod. chartac. saec. XV. qui continet *Andocidis* oratt. IV. *Isaei* orationes XI. *Dinarchi* oratt. III. *Antiphontis* orationes XV. *Lycurgi* orationem, *Gorgias* orr. II. *Alcidamantis, Lesbonactis* et *Herodis* oratt. etc. — Gallice versae sunt: Discours de Lycurge, d'Andocide, d'Isée, de Dinarque, avec un fragment sous le nom de Demade, traduits en François. Paris, 1783. m. 8. *Harl.*]

IV. LYSIAS, Cephali F. Atheniensis i), susceptus est in lucem Olymp. LXXX. 2. k) ante Christum CCCCLIX. [secundum *Simson.* in Chron. p. 740. A. M. 3546. ante C. N. 457. V. C.

i) De Lysia *Mongitor.* in bibliotheca Sicula tom. II. p. 25 sqq. et *Taylor.* in Lysiae vita, praemissa eius editioni Londin. p. 29 sqq. in Reiskii autem edit. vol. II. aut oratorum graecorum vol. VI. pag. 100 sqq. tam docte copioseque disputarunt, vt satius videretur, lectores ad illos ablegare, quam compilando rebusque notis repetendis molem libri praeter necessitatem amplificare. Mongitor. de patria eius, num, quod censebat, origine Syracusanus, an Thurius, an Atheniensis fuerit, eiusque fatis, orationibus atque diuersis de stilo ingenioque Lysiae iudiciis copiosus, plures, tam veteres, quam recentiores laudauit auctores, inter se dissentientes. Athenis nostrum fuisse natum, patre Cephalo, Syracusano, Lysaniae F. Cephali N. qui Athenas commigrauit, docet et de *Cephalo* alioque, quem Tzetzes confudit, bene agit Taylor. *Thurius* quoque vocatur noster, quod per aliquod tempus est apud Thurios versatus: male autem a quibusdam dictus est patria Cephaloeditanus, confusione e nomine patris Cephali enata. *Harl.*

k) In Plutarchi codicibus legitur LXXXII. sed hoc parum conuenit cum elencho Archontum et cum iis, quae deinde apud Plutarchum sequuntur, tum quod in vita Isocratis ait, Lysiam illo XXII. annis aetate fuisse maiorem. [conf. *Corsini* F. A. tom. II.

V. C. 295. sed sec. *Hamberg.* Zuverläss. Nachricht. vol. I. p. 201. A. M. 3526. a. Chr. 458. in Olymp. anno omnes consentiunt. vid. *Corsini* F. A. tom. II. p. 69. et tom. III. p. 200.] Annos natus quindecim ad Sybaritas siue Thurios nouam Atheniensium coloniam profectus l), atque a *Tisia* et *Nicia* Syracusanis m) eruditus fuit. Interiecto tempore, cum forte ductus remp. ibidem per aliquod tempus gessisset, rebus Atheniensium in Sicilia adflictis, reuersus est Athenas Olymp. XCII. 1. Inde pulsus in exsilium a triginta tyrannis, concessit Megaram, post reditum a Thrasybulo ad praeturam frustra commendatus, [vid. *Taylor*. vit. Lys. pag. 145 sq.] reliquam vitam priuatus exegit. Socrati, philosopho, et aliis viris claris familiaris, artem dicendi professus, causas non ipse dixit in iudiciis n), sed in aliorum vsum orationes conscripsit, eisque dicendas suppeditauit, cuius rei exemplum habes etiam apud Plutarchum lib. de garrulitate pag. 504. Attigit annum aetatis LXXIII. o) vel vt alii LXXVI. aliis, sub Archonte Nicone vel Nausinico p) obiisse, atque adeo octogesimum superasse, adfirmantibus. Quod si verum est, iam centesimam Olympiadem adsecutus est viuendo, ac Demosthenem puerum

tom. II. pag. 69. Plura Plutarchi loca de Lysia in mendo cubant. vid. *Taylori* vitam Lys. p. 110. 150. etc. *Hamberger*. in Z. N. tom. I. pag. 183. qui in nota Plutarchi quendam de Andocidis Lysiaeque aetate locum corrigit.] Fuit et alius *Lysias* antiquior, qui praetoris munere functus Athenis Olymp. XX. 3. *Lysias* item Tarsensis, Epicureus, de quo *Athenaeus* V. p. 215. *Lysias*, pharmacopola, Diogenis Cynici aequalis. Laert. VI. 42. *Lysias*, quem colloquentem inducit *Plutarchus* libro de Musica. *Lysias*, qui, Traiano imperatori carus, successor imperii ab eo designatus est, teste *Themistio* orat. 16. p. 205. [*Lysias* male legebatur apud Ciceron. de finib. V. 5. vbi Lambinus et Dauis. restituerunt e codd. et ex historia *Lyco*. — *Lysias*, Antiochi Epiphanis strategus, procurationem regni Syriae inuadit, vid. quos laudat Freinshem. in Supplem. Liuii, lib. XLVI. 24. 25. 29. 39. *Simson*. in Chron. ad A. M. 3839. 3840. 3842. — *Claudius Lysias*, tribunus roman. qui Paullum, apostolum, eripuit e manibus Iudaeorum. Act. Apost. XXIII. 26. *Lysias*, sophista, ad quem ea omnia pertinere, quae sub *Lysiae ἐρωτικῶν* nomine laudantur a vetustis scriptoribus, et epigramma Philisci in Lysiam apud Plutarchum, opinatur *Taylor* pag. 154 sq. adde eumdem T. in lection. Lysiacis pag. 221 sq. cap. 1. de aliis Lysiis. *Harl.*] De *Cephalo*, Lysiae nostri patre, vide Tzetzae Chil. VI. hist. 34. [qui falsa tradidit. vid. supra ad §. 1. de *Cephalo* adnotata.] *Lysiae* effigies duplex apud Fuluium Vrsinum p. 75. elog. et in Iac. Gronouii thesauro Antiq. Graecar. tom. II. tabula 69.

l) Conf. *Diodor. Sic.* XII. 10. pag. 484. ibique Wesseling. *Simson*. Chron. ad A. M. 3561. a. Chr. 442. *Heynii* Opuscula acad. vol. II. p. 138. *Taylor*. vit. Lys. ad Olymp. LXXXIV. 1. *Larcher*. in diss. Herodot. p. 584. qui coloniae originem ponit in Olymp. LXXXIV. 1. ante Chr. 444. V. C. 310. ex Dionys. Halic. in Lysia pag. 130. et Plin. XII. 4. et de eius reditu *Taylor*. ad Olymp. LXXXIV. 1. *Heyn*. l. c. pag. 141. *Simson*. ad A. M. 3593. ante Chr. 410. *Harl.*

m) Etiam Lysiam Syracusanum, rhetorem, vocat Timaeus apud *Cic.* in Bruto cap. 16. et *Suidas* in Λυσίας, parens enim ipsius Syracusanus gente fuit, sed habitatione Atheniensis. *Iustinus* V. 9. *Lysias Syracusanus, orator, exsul tunc, quingentos milites stipendio subinstructos in auxilium patriae communis eloquentiae misit. Fabric.* De *Tisia* vid. *Mongitor*. Biblioth. Sic. II. pag. 267 sq. et de *Nicia* ibid. pag. 85. atque infra in Elencho rhetor. lib. IV. cap. 32. *Harl.*

n) Cicero in Bruto, cap. 9. *Fuit Lysias in caussis forensibus non versatus, sed egregie subtilis scriptor atque elegans* etc. Idem cap. 12. *Nam Lysiam primo profiteri solitum esse artem dicendi, deinde quod Theodorus esset in arte subtilior, in orationibus ieiunior, orationes eum scribere aliis coepisse, artem remouisse.*

o) In Plutarchi codicibus male LXXXIII.

p) *Dionysius Halicarnass.* de Lysia pag. 85. *Fabric.* Dionysii narrationem sequuntur *Corsin.* in F. A. III. pag. 300. et *Taylor*. in vita Lys. huiusque mortis tempus adsignant Olymp. C. 2. vel 3. anno aetatis LXXX. vel LXXXI. *Harl.*

puerum videre potuit, qui natus est Olymp. XCVIII. 4. *Hegesiam* q), ineptum Lysiae imitatorem, perstringit *Cicero* in Oratore cap. 67. et 69. Idem in Bruto cap. 16. cum Lysia conferens [f] *Catonem: Acuti sunt*, inquit, *elegantes, faceti, breues: sed ille Graecus ab omni laude felicior.*

Lysiae r) nomine orationes olim ferebantur CCCCXXV. vt testantur Plutarchus et Photius cod. CCLXII. Plurimas eius esse orationes, prae se tulit etiam *Cicero* in Bruto cap. 16. [vbi de eius stilo iudicat,] ex quibus genuinae CCXXX. ex sententia Dionysii Halicarnassei libro de Lysia, de *Caecilii* apud Plutarchum, vel, vt apud *Photium* est, CCXXXIII. [conf. *Taylor.* praefat. p. 64 sqq. edit. Reisk. vbi quoque de *Caecilio*, rhetore, agitur.] Nam apud Suidam quidem, quod vltra trecentas genuinae exstitisse leguntur, corrigendum numerum monuit *Meursius* lib. III. Attic. Lect. cap. 8. Ex eiusdem Bibliotheca Attica iuuat hoc loco titulos orationum Lysiae, quotquot apud veteres memorantur, sed litterarum ordine a me digestos et obseruationibus quibusdam auctos, subiungere. Crucis signo notatae quatuor et triginta adhuc exstant, et numerum ordinis orationum, in editionibus obseruati, adscriptum habent. [conf. Lysiae fragmenta, a Tayloro collecta, et Mongitor.]

Περὶ Ἀγησάνδρου. Priscian. lib. XVIII. vide infra Περὶ Ἡγησάνδρου.

† Κατὰ Ἀγοράτου XII. Vide infra inter suppositities Κατ᾽ Ἀριςαγόρου.

Πρὸς Αἰσχίνην τὸν Σωκρατικὸν, Χρέους, ἢ περὶ συκοφαντίας, *Athen.* [lib. XIII. cap. 9. p. 611. sed vid. Taylor. fragm. nr. I. pag. 3.] Harpocrat. Laertius II. 63. [Hanc pro suppostitia habet Clericus in testimoniis, Aeschinis dialogis praefixis, pag. 27. *Heumann.*]

† Πρὸς Ἀλκιβιάδην, λειποταξίου XIII. Suid. in Αἰσθέσθαι. Hanc orationem, latine versam, a Claudio *Grolarto*, edidit H. Stephanus ad calcem Oratorum Graecor. Paris. 1575. fol.

† Πρὸς Ἀλκιβιάδην, ἀςρατείας XIV. Suid. in Αἰσθέσθαι.

Πρὸς Ἀλκίβιον. Suid. in Παλαιόν. Forte Ἀλκιβιάδην. [dissentit Taylor. pag. 7.] Lysiae aduersus Alcibiadem oratio citatur etiam ab *Athenaeo* XIII. pag. 574.

† Κατὰ Ἀνδοκίδου, ἱεροσυλίας siue ἀσεβείας V. Contra Andocidem, rhetorem. Exordium huius orationis intercidit. conf. Küster. ad Suidam in Φάρμακος. Verba quaedam ex Harpocrat. et Suida in Ῥόπτρον supplet *Guil. Canterus* lib. VIII. cap. 4. Nou. Lect.

q) Hunc primum fuisse stili asiatici auctorem, notat *Burmann.* II. ad Valesii lib. de critica pag. 160. et pag. 233. *Harl.*

r) Veterum iudicio Lysiae tribuitur subtilitas τὸ λεπτὸν καὶ ψιλόν· *Plutarch.* de auditione p. 42. et 45. *Cic.* in Oratore cap. 9. vt Demostheni vis, suauitas Isocrati, acumen et argutiae Hyperidi, Aeschini lenitas et splendor verborum. Hinc Catonis maioris dictioni Lysianam collatam a nonnullis fuisse, miratur idem Plutarchus in Catone p. 340. *Fabric.* Testimonia veterum de Lysia collegerunt *Thom. Pope-Blount* in censura celebr. authorum. Geneuae, 1710. 4. p. 20 sq. et *Taylor.* post vitam Lysiae p. 213 sqq. *Caecilius* apud *Longin.* sect. 32. fin. Lysiam anteponit Platoni, quod tamen a vero alienum esse iudicat Longinus. A *Mureto* var. lection. II. 3. vocatur *prudentissimus et acutissimus orator*, et VII. 23. *subtilissimus oratorum:* a *P. Victorio* var. lect. lib. 26. cap. 3. *venustissimus orator.* — Duo Lysias, rhetoras, quorum antiquior Socrati familiaris fuerit, iunior Demostheni, statuit *Ionsius* de scriptor. H. Ph. I. 7, 36.. *Harl.*

Lect. [add. *Mauſſac.* ad Harpocrat. voc. Ῥόπτρον.] Exſtat etiam Andocidae apologia, vt ante monui.

Κατ' Ἀνδροτίωνος. Harpocrat. in Σηράγγιος.

Περὶ τῆς Ἀντιδόσεως. Harpocrat. in Ἐννεάκρουνον. *Pauſan.* Attic. cap. 14.

Ὑπὲρ τῆς Ἀντιφῶντος θυγατρός. Plutarchus in vita Antiphontis.

Κατ' Ἀπολλοδώρου. Harpocrat. in Πρόπεμπτα.

Πρὸς Ἀρίσανδρον. Harpocrat. in Ἐκλογεῖς.

[Πρὸς τὴν Ἀριςοδήμου γραφήν. Harpocrat. in Ἀνθήνη. vid. *Taylor.* fragm. pag. 10.]

[Πρὸς Ἀριςοκράτην. Harpocrat. in Ἐρανιςής. *Taylor.* ibid.]

† Ὑπὲρ τῶν Ἀριςοφάνους χρημάτων πρὸς τὸ δημόσιον XVIII. [P]

Πρὸς Ἀρμόδιον. Plutarch. in vita Lyſiae. [Eadem, quae Περὶ τῆς Ἰφικράτους εἰκόνος, ſed auctore Iphicrate, ex mente Dionyſ. Halic. vid. ſupra, *Iphicrates* ad §. 1. *Freytag.* de ſtatuis pag. 40 ſqq. et *Taylor.* pag. 18.]

[Πρὸς Ἀρχεβιάδην. *Dionyſ. Halic.* in Iſaeo, *Taylor.* fragm. pag. 10.]

[Πρὸς Ἀσίωνα περὶ τῆς τῶν βιβλίων κλοπῆς. *Valeſ.* ad Harpocrat. voc. Ἀμφιγνοεῖν. *Taylor.* pag. 11.]

Περὶ τοῦ Ἀσπευδοποιοῦ. *Pollux* VII. 2. [ſect. 15. vbi vero *Hemſterhuſ.* ex codd. repoſuit Περὶ ἀσπιδοποιοῦ, vt ibidem ſect. 155. ſine vllo codicum diſſenſu legitur.]

[Πρὸς Ἀσωπίδωρον περὶ οἰκίας. Harpocrat. in Παρακαταβολή.]

Κατ' Αὐτάνδρου καὶ Πυθέου, ξενίας. Harpocrat. in Ἀρχιδάμιος πόλεμος. Apoſtol. IV. 30. Prouerb.

[Κατ' Αὐτοκλέους. *Pollux* VII. 200. vbi Iungermann. videbis; dummodo fuerit oratio ab Lyſia.]

Κατ' Αὐτοκράτους. *Pollux* VII. [ſect. 77. IX. 57. *Phrynichus* p. 64. vbi interpres: *in ea in Ariſtocratem.*

Ὑπὲρ Ἀχιλλείδου φόνου. *Pollux* IX. 5. ſect. 50. et 8. ſect. 154. Apſines rhetor.

[Ὑπὲρ Βακχίου καὶ Πυθαγόρου. Harpocrat. in Κύπασις.]

Περὶ τοῦ Βατράχου φόνου. Vide *Meurſ.* de populis Atticae in Φηγοῦς. [*Harpocrat.* in Φηγούσιον.]

[Πρὸς Βοίωτον. Harpocrat. et Suidas in Ἀνάγεσθαι. At enim, annon legendum ſit Πρὸς Βοίωνα, an Πρὸς Δίωνα· dein, vtrum oratio ſit genuina, aut Iſaeo vindicanda, non liquet, et dubius eſt Taylor. p. 12 ſq. Πρὸς τοὺς ἐπιτρόπους πρὸς ΒΟΩ̃ΝΟΣ παίδων citatur ab Harpocrat. in Ἐπιτροπή.]

Πρὸς Γλαύκωνα. *Harpocrat.* in Ἡλιαία. Suid. in Πρέκατο. *Fabric.* Haec et prima περὶ τοῦ Δικαιογένους κλήρου vna eademque eſſe videtur Tayloro pag. 13. *Harl.*

Ὑπὲρ Δεξίου, ἀποςασίου. Harpocrat. in Στρομβιχίδης.

† Περὶ Δημεύσεως τῦ Νικίυ ἀδελφῦ, ἐπίλογος. XVII.

Δημηγορίαι, titulus generalis plurium orationum Lysiae apud Dionysium Halicarnass. et Photium. Orationes deliberatiuae, vt contra iudiciales λόγοι δικανικοὶ, quales non pauciores ducentis compofuisse Lysiam, testatur idem Dionysius pag. 87.

Ὑπὲρ τῶν δημιοπράτων πρὸς Εὐθείαν. Pollux X. 24.

† Περὶ δημοσίων ἀδικημάτων. XVI. Apologia extremo mutila pro eo, cuius bona iniuste fisco addita fuerant.

† Ἀπολογία δήμυ καταλύσεως. XXIV.

Περὶ τῦ διδομένυ τοῖς ἀδυνάτοις ὀβολῦ. Vide infra Πρὸς τὴν εἰσαγγελίαν.

Περὶ τῦ Δικαιογένυς κλήρυ α. β΄. Suid. in Τέως. [vid. paullo ante, Πρὸς Γλαύκωνα.]

† Κατὰ Διογείτονος. XXX. Laudat Photius sub titulo Ὁ πρὸς Διογείτονα, ἐπιτροπῆς. Meminit et Plutarchus, et quae eius habemus, nobis seruauit Dionysius Halicarnasseus. Vide etiam Petrum Victorium XXIV. 5. Var. Lect.

Περὶ τῦ Διογένυς κλήρυ. Priscianus lib. XVIII. Harpocrat. [Eadem forsan est, quae alias citatur πρὸς Διογένην s. κατὰ Διογένυς.]

Κατὰ Διοδότυ. [Διοδώρυ cod. Cantabr. Harpocrat.] Harpocrat. in Αὔλια.

Πρὸς Διοκλέα ὑπὲρ τῦ κατὰ τῶν ῥητόρων νόμυ. Theon. Progymnasm. cap. 2. Harpocratio in Δώρων γραφή.

† Κατὰ Διονυσίυ Τυράννυ, exordium exstat apud Dionys. Halic. et inter editas Lysiae orationes nr. XXXII. Meminit et Plutarchus.

Κατὰ Διοφάντυ περὶ χωρίυ. *Pollux* VII. 3. [s. 17. vbi Taylor. malit Ὑπὲρ Διοφ. Kühn. Πρὸς Διοφ.]

Πρὸς Δίωνα. Harpocrat. in Φασκώλιον.

† Apologia δωροδοκίας, XX. Suid. in Τέως.

[Περὶ Ἐγγυθήκης, orat. incerta. vid. Taylor. et Casaubon. ad Athen. V. 13.]

Ἐγκώμια. Plutarch. et Suid. in Λυσίας. Photius.

† Πρὸς τὴν εἰσαγγελίαν περὶ τῦ μὴ δίδοσθαι τῷ ἀδυνάτῳ ἀργύριον, XXIII. Apologia Lysiae pro se ipso, quod, cum egenus non esset, pecuniam a rep. [?] accepisset. Apud Suidam in Ἀνάπηρον titulus huius orationis est Περὶ τῦ διδομένυ τοῖς ἀδυνάτοις ὀβολῦ. [conf. Freytag. de statuis etc. pag. 40.]

Περὶ τῆς εἰσφορᾶς. Harpocrat. in Ἐπιγραφεῖς.

Περὶ τῆς Ἐπιγένυς διαθήκης. Suid. in Ἀνάργυρος.

† Κατὰ Ἐπικράτυς καὶ τῶν συμπρεσβευτῶν ἐπίλογος. XXVI.

Ἐπιτάφιοι. Plutarch. Suid. *Theo Progymnasm.* p. 15. *Dionys. Halicarnass.* in Τέχνῃ p. 39. *Photius.* [conf. *Taylor.* in Lection. Lysiac. cap. 3. p. 231.]

† Ἐπιτάφιος τοῖς Κορινθίων βοηθοῖς. XXXI. Latine vertit *Ianus Vitalis* Romae 1515. 4. Basil.

fil. 1522. 4. *Muret.* XVII. Var. lect. cap. 11. Postea Francisc. Fabric. Elegantissima et elaboratissima oratio, iudice *Schurzfleischio* 42. ad Longin. [Varias lectiones ex cod. Uffenbachio dedit *Io. Henr. Maius* in Catal. MSS. Uffenbach. p. 567 sqq. et ego ex Steinheilii exemplo inde sumto, in Anthologia graeca prosaica.]

Πρὸς τοὺς ἐπιτρόπους τῶν Βοώνος παίδων. Harpocrat. in Ἐπιτροπή. [v. supra Πρὸς Βοιωτόν.]

† Ὑπὲρ τοῦ Ἐρατοσθένους φόνου ἀπολογία. I. Hanc orationem post Ianum Vitalem, Romae, 1515. 4. Basil. 1522. 4. et Francisc. Fabric. latine vertit *H. Stephanus* et cum graecis oratoribus edidit Paris. 1575. fol. Praelectionibus illustravit *Andreas Dounaeus*, Professor graecae linguae in Academia Cantabrig. 1593. 8. Gallice vertit *Iacobus Contesius de Vintemille.* Lugd. 1576. 8. [vid. infra in indice editionum et *Taylor.* praefat. ad Lysiam pag. 78. Reisk.]

† Κατὰ Ἐρατοσθένους. XI. Hanc orationem transtulit *Guil. Canterus* Basil. 1566. et *Claudius Grolartus*, cuius versio edita ab H. Stephano 1575. *Lysiae* orat. contra Eratosthenem adulterum et alteram funebrem de laudibus Atheniensium vertit *Franc. Philelfus*, ut ipse testatur lib. X. epist. p. 74. ad Bichetum. [plura vide apud *Taylor.* in praefat. pag. 73 sqq. edit. Reisk. Ὑπὲρ τοῦ Ἐρατοσθένους πρὸς Ἰσόδημον. Harpocrat. et Suid. in Αὐθέντης.]

† Κατὰ Ἐργοκλέους, ἐπίλογος. XXVII.

Ἐρωτικός. Plato in Phaedro, Max. Tyrius diss. 8. Harpocrat. in Ἀπαγορεύειν. [an Demosthenem scribere debuit Harpocrat. vid. *Vales.* ad Harpocrat. pag. 353. et *Taylor.* fragm. Lys. p. 15.] Plures Lysiae λόγους ἐρωτικοὺς memorat Plutarchus in vita, Photius cod. CCLXII. et Suidas in Λυσίας.

[Πρὸς Ἐτεοκλέα περὶ χρημάτων. Harpocrat. in Ἑβδομευομένου· sed *Iungermann.* ad Pollucem VII. sect. 200. suspicatur πρὸς Αὐτοκλέα.]

Περὶ τῆς Εὐάνδρου δοκιμασίας. XXV. Exordio et maiori parte mutila.

Περὶ τῶν ἰδίων εὐεργεσιῶν. Harpocrat. in Κῷοι et Μεταπύργιον.

[Πρὸς Εὐδίαν ὑπὲρ τῶν δημιοπράτων. *Pollux* X. sect. 96. vbi vid. interpr. de lectione.]

Κατ' Εὐθυδίκου. Harpocrat. et Suid. in Ἀμφιδέας. [vid. Taylor. fragm. pag. 16.]

Περὶ Εὐθυκλέους χωρίου. Harpocrat. in Αὐτομαχεῖν, et Εὐκλέους. vid. Maussac.

[Ὑπὲρ Εὐκρίτου διαμαρτυρία. vid. *Taylor.* fragm. pag. 16.]

Πρὸς Εὐπείθην. Harpocrat. in Δερμηστής.

Κατ' Εὐφήμου. Harpocrat. in Λαμπάς.

Περὶ Ἡγησάνδρου κλήρου. Harpocrat. in Κακώσεως. Male apud Priscianum lib. XVIII. περὶ Ἀγησάνδρου.

Περὶ Ἡμικληρίου τῶν Μακαρτάτου χρημάτων. Harpocrat. in Σιπύα.

† Κατὰ Θεομνήστου α'. IX.

β'. X.

Πρὸς Θεοπαθῆ. Harpocrat. in Ἐπιδιατίθεσθαι.

Κατὰ Θεοπόμπου αἰκίας. Athenaeus lib. II.

Κατὰ Θεοπέμπου, κλήρου. Harpocrat. in Ὀργεῶν.

Κατὰ Θεοδοτίδου. Pollux VIII. 6. sect. 46.

Πρὸς Ἱπποθέρσην. Harpocrat. [☛]

Πρὸς Ἱπποκράτην. Pollux VIII. 6. sect. 46.

(Πρὸς Ἰσοκράτην περὶ αἰκίας. Etymol. M. et Suid. in Ὕβρις.) [Sed *Taylor.* fragm. p. 17. apud Suid. et Etymol. M. legendum censet πρὸς Ἱπποκράτην· et orat. πρὸς Ἰσοκράτην catalogo eximendam. Idem vero aliam ex Dionysio Halic. addit πρὸς Ἱπποκράτους παῖδας.]

Περὶ τῆς Ἰφικράτους δωρεᾶς. Vlpian. in orat. Demosthenis contra Midiam. Suid. in Παῦλος Γερμῖνος. *Fabric.* Haec oratio vocatur quoque ab aliis περὶ τῆς Ἰφικράτους δωρεᾶς, atque sic inscripta tributa est Lysiae a Paullo Germino, Sophista, teste *Eudocia* pag. 353. Eadem nuncupatur ab Aristotele πρὸς Ἁρμόδιον, ac probabilius ab Aristotele atque Dionysio Halicarn. tribuitur *Iphicrati*, de quo supra disseruimus. vid. *Taylor.* fragm. p. 18 sqq. *Freytag.* de statuis X. rhet. p. 41. vti quoque oratio περὶ τῆς Ἰφικράτους προδοσίας siue Ἀπολογία Ἰφικράτους adsignatur Iphicrati a Dionysio Halicarn. *Harl.*

Ὑπὲρ Καλλαίσχρου. Pollux X. 24. sect. 105.

Πρὸς Καλλικλέα. Harpocrat. et Suid. in Ἀπόμισθοι.

† Ὑπὲρ Καλλίου. Exstat exordium IV. quod in graecis edit. perperam proximae orationi contra Andocidem adnectitur, vt notatum *Guil. Cantero* VIII. 4. Nou. Lect.

Πρὸς Καλλιππίδην. Harpocrat. in Λάρκος.

Πρὸς Κινησίαν α΄. β΄. Harpocrat. in Κινησίας. [de qua paullo copiosior est Taylor.]

Πρὸς Κλεινίαν. Suid. in Ὑπὸ μάλης. Harpocrat. in Χίλιοι διακόσιοι.

Πρὸς Κλεόστρατον. Priscianus lib. XVIII.

Πρὸς Κλέωνα. Pollux X. 44. *Fabric.* sect. 174. vbi Iungermann. eamdem esse orationem putat, quam *Pollux* VII. 104. et 105. et *Athenaeus* vocant περὶ τοῦ χρυσοῦ τρίποδος· cui subscribit *Taylor.* fragm. p. 34. nr. CXXXII. qui orationem inscriptam fuisse iudicat πρὸς Κλέωνα περὶ τοῦ χρυσοῦ τρίποδος. *Harl.*

Πρὸς Κριτόδημον. Harpocrat. in Ἐπίπεμπτον.

Ὑπὲρ Κτησιάρχου. Harpocrat. in Ἐπεσκήψατο.

Κατὰ Κτησιφῶντος. Suid. in Ἀπείπατο et Συγκομιδή.

Πρὸς Λακράτην. Harpocrat. in Ὀβολοστατεῖ.

Πρὸς Λεπτίνην. Harpocrat. in Ἄρδηττος. [quidam codd. πρὸς Ἐλπίνην.]

[Περὶ Μακαρτάτου κλήρου. *Harpocrat.* in Προσπάλτιοι, et ἐν τῷ περὶ ἡμικληρίου τῶν Μακαρτάτου χρημάτων. vid. supra περὶ ἡμικληρίου.]

† Ὑπὲρ

† Ὑπὲρ Μαντιθέȣ. XV. Titulus integer: ἐν βȣλῇ Μαντιθέῳ δοκιμαζομένῳ ἀπολογία. Sic oratio XXX. et XXV. eſt contra Philonem et Euandrum, δοκιμασίας. De δοκιμασίᾳ Attica, ſiue examine vitae, quod magiſtratuum candidati Athenis ſubire debebant, vide *Ioh. Henrici Boecleri* diſſertationem, editam Argentorati ann. 1656.

Κατὰ Μαντίȣ. Harpocrat. in Νότιον.

Πρὸς Μέδοντα. Athen. lib. XIII. Harpocrat.

Κατὰ Μικίνȣ, φόνȣ. Vid. *Meurſ.* lib. III. Attic. Lect. cap. 21. *Fabric.* Taylor. fragm. p. 24. eamdem fuiſſe iudicat, quam Schol. Hermogen. p. 165. citat Λυσ. λογ. πρὸς Μικρίνην. *Harl.*

Πρὸς Μνησίμαχον. Harpocrat. in Καρκῖνος.

Ὁ κατὰ Μνησιπτολέμȣ. Phot. cod. CCLXII.

Κατὰ Μόσχȣ. Harpocrat. in Δήμαρχος.

Πρὸς Ναυσίαν περὶ τȣ͂ τύπȣ. Suid. in Λιθȣργική. Pollux VII. 27. [vid. *Taylor.* p. 25 ſq.]

Κατὰ Νικίȣ. Suid. in Πτώματα. *Laertius* lib. I. ſect. 55. *Meurſius* III. 8. Attic. Lect. [inprimis *Taylor.* fragm. CI. etc. p. 26. qui quatuor diuerſas numerat, et orat. κατὰ Νικίδȣ non cenſet aliam eſſe quam actionem inertiae contra Niciam.]

Πρὸς Νικόδημον καὶ Κριτόβȣλον. Harpocrat. in Ξυσίς.

† Κατὰ Νικομάχȣ γραμματέως εὐθυνῶν κατηγορία. XXIX. Accuſatio de non reddita magiſtratus ſui ratione.

[Ὑπὲρ Νικομάχης πρὸς Ἐλεφαντίδην καὶ Διοφάνην. *Marcellinus* ad Hermogen. pag. 130.]

Πρὸς Ξενοκράτην. Etymol. M. in Συγκομιδή. At Suid. in eadem voce, πρὸς Ξενοφῶντα. [?] [Meurſius, iudice Tayloro, fragm. pag. 27. non recte fecit, qui duas exinde orationes procudit.]

Ὀλυμπιακός. Plutarch. in vita. Harpocrat. in Ἴονιος. Theo progymnaſm.

Περὶ τῆς Ὀνομακλέȣς θυγατρός. Harpocrat. in Πεντακοσιομέδιμνοι et Ὑβάδην.

Apud *Clementem Strom.* VI. pro Λυσίας ἐν Ὀρφικοῖς legendum Ὀρφανικοῖς. vt in Orpheo dixi. Ὀρφανικοὶ λόγοι ſunt de pupillis, vt ἐπιτροπικοὶ de tutela, βίαιοι, de vi, φονικοὶ, de caede, κληρικοὶ, de haereditate.

† Κατὰ Παγκλέωνος. XXII. quod non ſit Atticus e Demo Plotheenſi. Male in titulo et per totam orat. πλαταιεὺς pro πλωθεεύς. Vide *Meurſium* de populis Atticae et III. 29. Lect. Attic. et *Sam. Petitum* p. 133. ad Leges Atticas: ſed et lib. II. cap. 9. Miſcell. vbi vulgatam lectionem tuetur.

Πανηγυρικοὶ λόγοι. Dionyſ. Halicarnaſſ.

† Πανηγυρικὸς κατὰ Διονυσίȣ. XXXII.

Κατὰ Πανταλέοντος. Pollux IV. 3. ſect. 23.

Πρὸς Πολέμωνα. Suid. in Ἐπὶ καλάμῃ ἀρȣ͂ν.

† Περὶ τȣ͂ μὴ καταλῦσαι τὴν πάτριον πολιτείαν Ἀθήνῃσι. XXXIV. pars eius exſtat ſeruata a *Dionyſio Halic.* in extremo libri de Lyſia.

† Ὑπὲρ

† Ὑπὲρ Πολυςράτε. XIX. Meminit Suid. in Πολύςρατος.

Κατὰ Ποσιδίππε. Harpocrat. in Ἀπολαχεῖν.

† Ἀρεοπαγιτικὸς ὑπὲρ τε σηκε Ἀπολογία, de olea facra. VI. Apologia pro eo, qui facrae oliuae truncum ex agro fuo exftirpaffe arguebatur. A quibusdam, vt Paulo Germino, Sophifta Myfeno, hanc orationem Lyfiae abiudicatam effe, teftis *Photius* cod. CCLXII. qui illam fententiam refellit.

† Πρὸς Σίμωνα, ἀπολογία. II.

† Κατὰ τῶν σιτοπωλῶν. XXI. Suid. in Ἄξιον. Hanc orationem a *Claudio Grolarto* verfam latine fubiecit H. Stephanus oratoribus graecis, Parif. 1575. fol.

† Ὑπὲρ τε ςρατιώτε. VIII.

Κατὰ Στρατοκλέυς. Harpocrat. in Ἐξέλης.

† Κατηγορία πρὸς τὲς συνεσιαςὰς, κακολογιῶν. VIII.

Σωκράτες ἀπολογία, fed a Socrate vt parum virilis repudiata. *Cicero* I. 54. de orator. *Valerius Max.* VI. 4. *Quinctilian.* XI. 1. *Laert.* II. 40. *Plutarch.* in vita Lyfiae. *Stobaeus* ferm. 7. Photius.

Πρὸς Τιμόθεον, προδοσίας. Plutarch. in Lyfiae vita.

Πρὸς Τίμωνα. Suid. in Ἐσχηματισμένος.

Πρὸς Τιμωνίδην. Suid. in Διάθεσις. Vlpian. in Olynthiac. II.

Κατὰ Τίσιδος. Dionyf. Halicarnaff. περὶ Δημοσθ. δεινότητος.

† Περὶ τραύματος ἐκ προνοίας. III. [¶]

† Κατὰ τῶν τριάκοντα. Plutarch. in Lyfiae vita. Forte intelligit orationem, quae exftat contra Eratofthenem XI.

Περὶ τε τύπε. Vide fupra Πρὸς Ναυσίαν.

Ὑπὲρ Φανίε, παρανόμων. Athen. lib. XII. Antiquior hic Phanias fuit Erefio et Stoico.

Περὶ τε Φερενίκε ὑπὲρ τε Ἀνδροκλείδε κλήρε. Dionyf. Halicarnaff. in Ifaeo. Suidas in Οὐσία φανερά. [conf. *Taylor.* fragm. pag. 31 fq.]

† Πρὸς Φιλοκράτην ἐπίλογος. XXVIII. Meminit Harpocrat.

† Κατὰ Φίλωνος, δοκιμασίας. XXX.

Πρὸς Φίλωνα ὑπὲρ Θεοκλείδε φόνε. Pollux IX. 5.

Πρὸς Χαιρέςρατον. Harpocrat. in Ἐπακτὸς ὅρκος.

Πρὸς Χυτρῖνον. Pollux X. 26.

Ὑπὲρ τε ψηφίσματος. Plutarch. in vita Lyfiae.

Suppofitae

Suppositae dubiaeque a Meursio obseruatae hae sunt: [quas Taylor. in catalogo deperditarum, aut a veteribus memoratarum 134. orationum ac fragm. simul enumerauit.]

Πρὸς Ἀλεξίδημον. Harpocrat. in Δατεῖσθαι.

Περὶ τῆς Ἀμβλώσεως. Harpocrat. Apostolius II. 89. Prouerb. Theo progymnasm. p. 16. [*Victor.* V. L. XXVII. 2. *Taylor.* fragm. pag. 8.]

Περὶ τῶν ἀνακαλυπτηρίων. Theo progymnasm. [cap. 2. *Taylor.* l. c. pag. 8 sq.]

Πρὸς Ἀνδοκίδην, ἀποστασίε. Harpocrat.

Κατ' Ἀριστογόρε ἐνδείξεως. Harpocrat. in Ἀμωσγέπως, sed legendum Κατὰ Ἀγοράτε. Locus enim ab Harpocratione citatus in oratione contra Agoratum, licet corrupte, exstat, quae inter editas est duodecima.

Πρὸς Ἀριστοκράτην περὶ ἐγγύης ἐράνε. Harpocrat. in Ἐρανιστής.

Πρὸς Ἀσίωνα [Αἰσίωνα *Reinef.* V. L. p. 330.] περὶ τῆς τῶν βιβλίων κλοπῆς. Harpocrat. in Ἀμφιγνοεῖν. [vid. supra h. v.]

Κατ' Αὐτοκλέες. Pollux VII. 33. Non enim opus est emendatione Meursii III. 14. Attic. Lect. quam ipse in Biblioth. Attica recte retractauit. [vid. superiore in catalogo h. v.]

Ὑπὲρ Βακχίε καὶ Πυθαγόρε. Harpocrat.

Πρὸς Βοιωτόν. Harpocrat. in Ἀνάγειν. [vid. antecedentem catalog. in suo litter. ordine.]

Κατὰ Δημοσθένες, ἐπιτροπῆς. Suid. in Καρπε̃ δίκη. Harpocrat. pluries.

Πρὸς Διογένην ὑπὲρ μισθώσεως οἴκε. Harpocrat.

Πρὸς Διοχάρη. Harpocrat. in Μεταλλεῖς.

Περὶ τῆς ἐγγυθήκης. Athen. lib. V. p. 209 sq. Harpocrat. in Ἐγγυθήκη.

Πρὸς Ἐτεοκλέα περὶ χρημάτων. Harpocrat. in Ἑβδομευομένε.

Ὑπὲρ Εὐκρίτε. Hesych. Harpocrat.

Κατὰ Θρασυβέλε. Harpocrat.

Περὶ τῆς Ἰφικράτες εἰκόνος. Dionysius Halicarnass. in Lysia p. 85. [de hac et sq. supra Περὶ τῆς Ἰφικρ. δωρεᾶς.]

Ἰφικράτες ἀπολογία. Dionysius Halicarnass. et Plutarch. in Lysia.

Πρὸς Καλλιφάνην, ξενίας. Harpocrat. in Νοθεῖα. [?]

Περὶ τε̃ κυνὸς, ἀπολογία. Harpocrat. in Καρκῖνος. [vid. *Taylor.* fragm. pag. 23.]

Πρὸς Λαΐδα. Athenaeus. Harpocrat. [s. κατὰ Λαΐδος vid. *Taylor.* ibid.]

Κατὰ Λυσιθέε. Harpocration variis in locis. Suid. in Γωνία. [vid. *Taylor.* pag. 24.]

Πρὸς Μενέστρατον. Harpocrat. in Προθεσμίας.

Πρὸς τὴν Μιξιδήμε γραφὴν ἀπολογία. Harpocrat. et Suid. in Μυσαῖος. adde *Meurs.* III. 14. Attic. Lect. [et *Taylor.* fragm. pag. 25.]

Πρὸς Νίκαρχον τὸν αὐλητήν. Harpocrat.

Κατὰ Νικίδυ, nisi legendum κατὰ Μικίνυ, φόνυ. *Meurf.* III. 21. Attic. Lect.

Ὑπὲρ Νικίυ. Dionyf. Halicarnaff. in Lyfia pag. 86. adde *Meurfii* librum laudatum III. 8. [*Taylor.* fragm. pag. 26 fq. qui diftinguendas cenfet orationes quatuor.]

Κατὰ Νικομαχίδυ. Harpocrat. in Ἐπιβολή.

Πρὸς Πυθόδημον ἀπολογία. Harpocrat. in Ἴητες, pro quo *Pollux* VII. 3. fect. 17. πρὸς Πυθόδημον ὑπὲρ ἀποςασίυ. [vbi tamen Meurfius quoque cenfet legendum πρὸς Πυθόδημον ἀπολογία.]

Πρὸς Σώςρατον, ὕβρεως. Harpocrat. in Ἰσοτελής.

Κατὰ Τελαμῶνος. Harpocrat. [plures apud Taylor. pag. 29.]

Κατὰ Φιλίππυ, ἐπιτροπῆς. Harpocrat. in Πεδιακά. Pollux X. 4.

Κατὰ Φιλωνίδυ. Athenaeus lib. XIII. Harpocrat.

Ὑπὲρ Φρυνίχυ θυγατρός. Harpocrat. in Ἀρκτεῦσαι.

Περὶ τῦ χρυσῦ τρίποδος. Athenaeus. Pollux. [vid. fupra ad or. Πρὸς Κλέωνα notata.]

In orationes Lyfiae praeter *Zofimum Gazaeum* s) et *Zenonem* Citieum iuniorem commentarios fcripferat *Paulus Germinus*, Sophifta, vt Suidas [et Eudocia pag. 253.] nos docet. Paulus ille Photio cod. CCLXII. dicitur Παῦλος ὁ ἐκ Μυσίας, et ab eodem arguitur, quod plures Lyfiae orationes praeter rationem pro fuppofitis declarando, effecerit, vt interierint, nec amplius reperiantur. Caium Harpocrationem περὶ τῶν Ὑπερίδυ καὶ Λυσίυ λόγων idem Suidas commemorat. [Nonnulla Lyfiae loca illuftrantur a *Palmerio* exercitt. ad fcriptores graec. pag. 657 fqq.]

Memorantur praeterea a Plutarcho Lyfiae τέχναι ῥητορικαὶ et *Epiftolae*, quas feptem Suidas indicat, fex amatorias, vnam ad Metaniram, feruam, cuius amores Lyfiae obiicit Demofthenes orat. aduerfus Neaeram: et quinque ad adolefcentes, feptimamque feriam fiue pragmaticam t). Ex his epiftolae ad Metaniram meminit *Athenaeus* lib. XIII. pag. 592. C. et *Pollux* VII. 29. Suid. in Ὀμῦ et Ἐγγύς. Septima, pragmatica, ad Polycratem fcripta videtur aduerfus Empedum, laudarique ab Harpocrat. in Περιφερίσθαι. Ex reliquis quinque vna ad Afybarum citatur a Suida in Πάμαλα, quem vide etiam in Ὑπὸ μάλης et Φαῦλον.

Codd. et Editiones orationum Lyfiae quae exftant. [R]

[De quibusdam codicibus, in quibus orationes Lyfiae ab interitu conferuatae funt, iam egit *Taylor.* in praefat. ad Lyfiam p. 70 fq. p. 95 fqq. et in Lection. Lyfiacis cap. II. p. 226. edit.

s) Vid. *Eudoc.* p. 203. atque de hoc et Zenone, Paullo Myfio, Caecilio, rhetore, qui fecundum *Longin.* fect. 32. fcripfit comm. in Lyfiam, et reliquis antiquioribus Lyfiae ac X. oratorum interpretibus *Taylor.* in praefat. ad Lyfiam, tom. II. edit. Reiskii pag. 64 — 70. *Harl.*

t) Plura de hifce difputat *Taylor.* in vita Lyfiae p. 151 fqq. et p. 154. credit, ad alium Lyfiam, Sophiftam, pertinere ea omnia, quae fub Lyfiae ἐρωτικῶν nomine laudantur a veteribus, n. epiftolas, quae olim circumfcrebantur, amatorias, in primis orationem f. potius fermonem ἐρωτικόν, qui integer feruatur in Platonis Phaedro. *Harl.*

edit. Reiskii: de aliis curatius Reiskius in sua ad Lysiam praefatione p. XIII sqq. atque *Auger.* in praefat. ad tom. I. Lysiae p. XV sqq. Reperiuntur vero codd. mssti,

Florentiae in biblioth. Medic. Laurentiana, teste *Bandini* catalogo vol. I. pag. 555. plut. IV. cod. XXXIII. nr. 2. et vol. III. p. 338. plut. 86. cod. XIV. oratio funebris in eos, qui in bello perierunt. — in vol. II. plut. 57. cod. IV. p. 336 sqq. *Lysiae* oratt. 31. cum Gorgiae, Alcidamantis, Antisthenis et Demadis orationibus, et eaedem eorumdemque orationes cum quadam diuersitate, plut. 57. cod. LVII. pag. 434 sq. — XXVIII. oratt. plut. 57. cod. XLV. pag. 423. — XI. oratt. in vol. III. plut. 74. cod. XII. pag. 101. — in vol. I. citatur in locis commun. S. Maximi pag. 440. et in violar. compos. pag. 549.

Venetiis in biblioth. D. Marci, teste Catal. cod. CCCCXVI. cum Demosthene, pag. 201. — cum eiusdem orationibus, Lysiae oratio funebris, cod. CCCCXVII. pag. 203. — pro Eratosthenis morte apologia, cum *Gorgiae* encomio Helenae et Dionis Chrysostomi oratt. etc. cod. CCCCXXII. pag. 205. — XXVII. oratt. cum Gorgiae encomio Helenae, Alcidamantis II. declamatt. Antisthenis Aiace et Vlysse ac Demadis oratione, cod. DXXII. pag. 281. — — In biblioth. *S. Antonii*, teste Iac. Philippo Tomasino, in Bibliothecis *Venetis* MSS. (Vtini 1650. 4.) p. 17. plut. 18. *Lysii* (sic) Epitaphios, et p. 18. plut. 22. — orationes cum *Alcidamantis* et aliorum variis orationibus. In biblioth. *Naniana*, teste catalogo p. 490. duae orationes, cod. CCXCIII. recentissimus saec. XVIII. — *Mediolani* in biblioth. Ambrosiana, oratt. Lysiae, Gorgiae, Aristidis, Polemonis, Andocidis, Isaei, adnotante *Montfaucon* in Diario italico, pag. 16.

In *Anglia*, Oxonii in biblioth. Balliolensi nr. 116. orat. funebris, secundum *T. I. Eclogam Oxonio - Cantabrig.* (s. Catal. MSStorum.) Londin. 1600. 4. p. 25. Ibid. et ex illo in catalogo librorum MSStorum Angliae et Hiberniae, part. II. p. 9. nr. 367. occurrit cum aliis pythagoricis *Lysiae* epistola ad Hipparchum; sed metuo, ne error sit et intelligenda spuria Lysidis, pythagorei, epistola, atque ita restringenda sint ea, quae *Bonannus* apud Mongitor. II. p. 27. testatur, *Lysiae epistolas* cum oratione illius funebri seruari MSSt. in ciuitate Oxoniensi. — Atqui in bibliotheca Barocciana part. I. p. 18. nr. 139. sunt cum pluribus aliis *Lysidis* Epistola ad Hipparchum atque *Lysiae* ac Demosthenis orationes funebres. Codicem Barocc. et duo codd. Cantabr. alterum in biblioth. collegii D. Ioannis, alterum in biblioth. Io. Mori, Taylor. adhibuit.

Ex codice *Vaticano* et Veneto D. Marci *Muretus* variar. lectt. XVII. 11. quaedam in oratione Lysiae funebri restituit. vide *Taylori* praefat. p. 96 sq. qui praeterea monet, in bibl. Vaticana esse codicem, quondam Palatinum, in quo adseruari videatur *Lysiae* oratio *contra Niciam*, nondum edita, et fragmentis solummodo aliquibus nota: idem ibidem tradit in bibliotheca *Wittiana*, post ea diuendita, fuisse *Lysiam* gr. mstum.

In *Galliis*, in bibliotheca Parisina regia, teste catalog. septem codd. Lys. custodiuntur, qui, nec non alii, in quibus Dionysii Halic. libri de Lysia continentur, item, duo codd. in biblioth. olim Segueriana, posthaec Coisliniana, hodie Sangermanensi seruantur iam a Montfaucon. indicati, ab *Angero* in praefatione paullo vberius describuntur. — In bibl.

Eeeee 2 de

de M. *de Mesme*, (in Montfaucon. bibl. bibliothecar. MSS. tom. II. pag. 1328. B.) cod. chart. in 8. est oratio Lysiae, nescio, quae?

De codice *Vindobonensi* et *Augustano*, qui continet orationem funebrem, ingenue iudicauit *Reiske* in praef. pag. XIV sq. [Vindobonensem defendit Cl. *Alter.* p. 373. suae edit.]

In bibl. *Leidensi* inter Perizonianos, teste catalogo pag. 494. nr. 4. in 4. vna Lysiae oratio.

In bibl. *Matritensi*, secundum *Iriartum*, in cod. LVIII. nr. 137. pag. 197. Excerpta quaedam ex *Lysia*, Platone etc. cod. LXXXVIII. pag. 357. *Dionys. Halicarn.* iudicium de Lysia et aliquot *Lysiae* orationes.

Editiones.

Princeps est *Aldina*: quae est tertia (siue secundum libr. Serie dell' edizioni Aldine, ed. II. cura cel. Morelli, Patauii, 1790. 12. pag. 33 sq. prima) pars editionis decem oratorum graecorum, et inscripta: λόγοι τουτωνὶ τῶν ῥητόρων. Αἰσχίνου. Λυσίου. Ἀλκιδάμαντος. Ἀντισθένους. Δημάδου. Γοργίου. Λεσβώνακτος. Ἡρώδου. Ἔτι Αἰσχίνου βίος. Λυσίου βίος. *Orationes horum rhetorum gr.* ex recensione Aldi Manutii, Venetiis, apud Aldum et Andr. Socerum 1513. prid. Non. Maii. fol.

Eorum tamen orationes, quae in primo (aut, secundum edit. Morelli, serie etc. citatam, in secundo,) tomo iam reperiuntur, in hoc tomo omittuntur. In primo, (siue secundo) nempe tomo, Aprili mensi publicato, sunt Andocidis, Isaei, Dinarchi, Antiphontis, Lycurgi, Gorgiae, Lesbonactis et Herodis orationes; in altero tomo, IV. Non. Maii, sunt orationes Isocratis, Alcidamantis contra sophistas, Gorgiae laus Helenae, Aristidis Panathen. et Romae laudatio. Hinc primus tomus vulgo postremum occupat locum; generatim vnum conficitur opus, quod et litterarum, quas vulgo custodes dicunt, confusio demonstrat, animaduertente *Hauptmanno* in progr. IV. de Andocidis orationibus vniuersis, pag. 565. vol. VIII. oratorum graecorum ed. Reiskii: adde notam in serie etc. pag. 34. et *Maittaire* A. T. II. pag. 247. Duo exempla cum notis msstis exstant in bibliotheca Bodleiana, teste catalogo, v. *Lysias.* De Aldina et Stephaniana editt. v. *Taylor.* in praef. pag. 70.

Successit *Henr. Stephanus*, qui se ad Lysiam emendandum ope quorumdam codicum mstorum adiutum esse testatus, eosdem *oratores* recensuit, omnibus Aeschinis et nonnullis Lysiae orationibus versionem adiecit, ediditque Lutetiae 1577. fol. v. *Maittaire* A. T. III. p. 766. In bibliotheca publica Leidensi est exemplar, cui Salmasius hinc illinc quaedam adnotauit, quae Taylorus accepit et vulgauit in sua editione.

Nouam quodammodo recensionem facere instituit, aut potius multis coniecturis magis contaminauit contextum, a Stephano concinnatum, *Andreas Schottus*, S. I. Antwerpiensis, qui graeca recensuit, textum deprauauit, (de cuius temeritate atque festinatione grauiter conquesti sunt Reiske ac Taylor. in praefationibus, praecipue *Markland.* in praefatione, ipsius in Lysiam coniecturis praemissa, pag. 99 sq. ed. Reiskii, vol. II. Lysiae.) notasque praebuit et nouae editionis curandae auctor exstitit Heidio:

Lysiae

Lysiae orationes XXXIII. — — nunc primum e graecis latine redditae et politicis notis illustratae a Iod. van der Heidio, Brabanto. Hanou. typ. Wechel. apud hered. Io. Aubrii. 1618. 8.

Schotti notae ad calcem libri adiectae sunt. — Has vero omisit, argumenta tamen et animaduersiones, maximam partem politicas, Heidii singulis orationibus praemisit *Io. Burc. Maius*, Professſ. Giessensis, qui edit. Heidianam formulis typographicis iterum et ita describendam curauit, vt singulae paginae in vtraque editione ex aequo responderent. graece et lat. Marburgi Cattorum 1683. 8.

In bibliotheca Leidensi est editionis Heidianae exemplar, cui nonnulla sunt adscripta. v. Catalogum bibl. publ. illius pag. 252. — Maiore eruditionis et subsidiorum, (de quibus copiosus est in docta praefatione,) adparatu instructus accessit ad Lysiae orationes edendas *Taylor*, Anglus, iuris attici omnisque antiquitatis graecae peritissimus, qui e codicibus et ex ingenio saepe emendauit graecum contextum, meliore interpunctione sensum iuuit, verbaque et res docte, nec raro iusto vberius, explicuit. Praeter ea is accepit a *Ier. Marklando*, qui, vt sagacitate ingenii stilique facilitate ac perspicuitate, ita quoque mutandi libidine vicit Taylorum, egregias eruditasque adnotationes, quibus ornauit suam editionem:

Λυσίου τὰ περιγενόμενα. Lysiae orationes et fragmenta, graece et latine. Ad fidem codicum mstorum recensuit, notis criticis, interpretatione noua ceteroque apparatu necessario donauit Ioannes Taylor, A. M. Collegii D. Ioann. Cantabrig. socius, acad. olim a bibliothecis, hodie a commentariis. *Accedunt Cl. Ier. Marklandi*, Collegii D. Pet. socii, *coniecturae*. Londini, ex officina Guil. Bowyer. 1739. mai. 4.

Lumina splendidae huius editionis sunt 1) *Taylori* comment. de vita Lysiae, ex antiquis scriptoribus hausta, cui subiectum est *Dionysii Halicarn.* iudicium de Lysia ex codd. et ingenio refictum, cum eruditis Taylori et Marklandi notis vitaque Lysiae e Plutarcho et Photio, 2) libellus, qui *Marklandi* coniecturas continet, 3) *Taylori* Lectiones Lysiacae, opusculum, multa doctrina et eruditione refertum, in quo multa capita antiquitatis et litteraturae graecae pertractantur. Longa huius editionis censura est in Actis erudit. Lips. a. 1741. part. I. mens. Septembr. pag. 481—498. Atque *Paullus Schaffshausius* in dissert. epistolari *de insignibus Ioannis Taylori in Lysiam, oratorem, meritis, ex praestantissima orationum Lysianarum editione, a. V. C. adornata, comparatis*, Hamburgi, 1741. 4. virtutes et singularia huius editionis valde praedicauit variaque, quae ad historiam pertinent litterariam, ex Taylori commentationibus excerpsit.

Non ita multo post minorem *Taylorus* curauit editionem, in qua e superiore ed. repetiit contextum graecum, ab ipso repurgatum et constitutum, cum subiuncta sua versione latina (correcta quidem hinc inde, at minus sincera, multo minus eleganti ac venusta,) et adnexis breuibus notis, ex maiore exemplo vt plurimum contractis indicibusque atticis parumper auctis. Opera quoque *Io. Christiani Wolfii*, Hamburgensis, nactus est varias codicis MS. Veneti, quo forsan olim vsus est Muretus, lectiones, quas inseruit, et quibus aliquot et suas, et Marklandi coniecturas confirmatas esse, laetabundus cognouit. Inscriptio haec est:

Lysiae, Atheniensis, orationes, graece et latine, ex interpretatione et cum breuibus notis Ioan. Taylori, in vsum studiosae iuuentutis. Cantabrigiae, typis academicis, 1740. 8.

 Frag-

Fragmentorum collectionem et commentationes in minore hac editione omisit. Taylorus tamen, quamquam multa praeclare omnique laude digna praestitit, non satisfecit Reiskio, in Graecia ipsa quasi habitanti, qui, vt sagacitate, ita audacia critica superauit quidem Taylorum, at verecundia critica et iuris attici scientia cessit. Reiskius igitur, vsus lectionibus codd. Veneti ac Vindobonensis, in oratione in Philonem lect. cod. Parisini, et codicis Augustani in oratione funebri, cum reliquis oratoribus graecis recognouit Lysiae orationes, et non solum omnia, quae Taylorus dederat, cum fecibus ipsis, vt ait praef. pag. X., et stercoribus reddidit, sed etiam noua addidit ornamenta et egregium indicem graecitatis Lysianae in editione inscripta:

Oratorum graecorum volumen quintum, Lysiae primum, graecam orationem, Taylori et Marklandi annotationibus explanatam, complectens, quibus suas aliaque addidit Io. Iac. Reiske. Lipsiae, typis Sommeri, 1772. mai. 8.

— — *volumen sextum, Lysiae secundum, tenens fragmenta, indices, alia, curauit I. I. Reiske*, ibid. 1772. 8.

Multis locis ita immutauit orationem, vt pag. XVII. praef. (in qua de Taylori ac Marklandi adnotationibus aperte et seuere judicat, de subsidiis, quae habuit, codicibus aliisque rebus disputat,) adfirmet, opera sua factum esse, vt Lysias nunc prostet haud paullo, quam ante fuisset, emendatior atque dilucidior. Et tamen fuerunt, qui nimiam in locis, e coniectura mutandis, audaciam Reiskianam culparent. In altero volumine ad libellum Dionysii Halicarn. addidit Taylorianis ac Marklandianis adnotatis sua, item varias lectiones e codice Helmstadiensi atque cl. Io. Fr. Matthaei adnotationes. Reiecta putida Taylori interpretatione latina, (de qua liberum tulit iudicium pag. 335 sqq.) XXXII oratt. Lysiae latine fecit. Pag. 658 — 726. est libellus variantium in Lysia lectionum e schedis Brulartianis, u) codd. Coislin. Vindobon. Paris. Veneto etc. atque ed. Ald. immixtis nouis coniecturis, aut olim scriptorum retractationibus. — Quaedam exempla habent peculiarem inscriptionem, *Lysiae* — *vol.* I. — . *vol.* II. — conf. Noua acta erudit. 1772. Ianuar. pag. 32 sqq. et biblioth. philol. tom. I. part. VIII. nr. 4. pag. 439 sqq.

Nouam venustoque habitu indutam editionem nouamque recensionem dedit *Auger*, et in praefatione pag. X sq. ipse illam laudauit:

Lysiae opera omnia, graece et lat. cum versione noua, triplici indice, variantibus lectionibus et notis, edidit Athanasius Auger, Lascuriens. dioeces. vicar. generalis, nec non reg. inscript. Paris. et Rothomag. academ. socius, tom. I. II. sumtibus editoris excudebat *Paris.* Franc. Ambr. Didot l'ainé. 1783. 8.

Emendationes Reiskii, aut illius aliorumque coniecturas, nulla saepe illarum in notis admodum breuibus, nec ad commodam orationis intelligentiam atque interpretationem, nec ad plenam lectionum diuersarum cognitionem efficacibus, mentione facta, aut suas ipsius opiniones crebro in contextum admisit. Praeter editt. habuit exemplar Aldinum cum notis msstis Antonii Contii, iuris scientiam primum Aureliae, deinde Bituricae, vbi 1586. mortuus

u) Brulart exempli Stephaniani, quod in bibl. Parisina adseruatur, margini adscripserat aliquot V. L. et coniecturas, v. *Augeri* praef. pag. 18. Lysiae.

tuus eſt, profeſſi, et eodd. de quibus in praefatione diſſeruit. Singulis orationibus praemittitur analyſis. confer doctam eamdemque ſeueram huius editionis cenſuram in nouis Lipſienſ. ephemerid. litterar. 1785. plag. 60.

[Denique curante Cl. *F. C. Altero* Prof. Vindobon. prodierunt: *Lyſiae quae exſtant ad codicem Vindobonenſem graece expreſſa. Viennae, typis de Trattnern.* MDCCLXXXV. 8. Adiecit editor p. 317 ſq. Fragmenta Lyſiae, p. 373 ſq. vitia cod. Vindob. enotauit, p. 387. Lyſiae locos collectos a Stobaeo, et exſcriptos e cod. Vindob. no. LXVII. exhibuit, p. 391. Specimen Graecitatis Lyſiacae addidit. *Beck.*]

Quaedam Lyſiae orationes ſeparatim editae ſunt.

Apologia pro Eratoſthenis caede, graece, Pariſ. apud Guil. Morel. Non. Dec. 1549. 4.

Lyſiae defenſio ſuper caede Eratoſthenis, adulteri, latine, *Renato Gulonio* interprete, cum ſcholiis *Antonii Bellaudi Graſſeni.* Pariſ. apud Guil. Morelium. 1549. 4.

— eadem, gr. et lat. Renato Guillonio interprete, Pariſ. apud Io. Bene-natum. 1577. 4. v. *Taylori* praef. pag. 78 ſq.

Libanii declamatiunculae aliquot graecae, eaedemque latinae, per Eraſmum, *cum duabus orationibus Lyſiae* (de Eratoſthenis caede et funebri,) *itidem verſis*, (Franciſco Philelpho auctore,) *Luciani* et *Iſocratis* etc. Baſil. in officina Ioan. Frobenii, Baſil. 1522. 4. v. *Maittaire* A. T. tom. II. part. II. pag. 629. inprimis *Taylor.* in praefat. ad Lyſiam pag. 73 ſqq. vbi Philelphi epiſtolas primus euulgauit, et in nota ex *I. H. Foppii* hiſtoria Philelphi literaria, tom. V. Miſcellaneorum Lipſienſium pag. 322 — 354. animaduertit, latinam harum Lyſiae orationum verſionem prodiiſſe Florentiae. Idem pag. 77 ſqq. alias memorat editiones ac verſiones.

Duas illas orationes, *funebrem* et *de caede Eratoſthenis* interpretatus eſt *Franciſcus Fabricius Marcoduranus*, Coloniae, Iac. Soteris 1554. 8.

Platonis Menexenus et Lyſiae funebris oratio, cum verſione Philelphi, et breuibus notis *Mic. Buſtced.* Cantabrig. 1696. forma min. — *Lyſiae* oratt. II. pro caede Eratoſthenis vna, contra Eratoſthenem altera, gr. et lat. in *faſcic. graeco I. Iac. Schudt.* Francof. 1702. 8. vid. infra in Iſocrate. — et graece, in *I. Patuſae* Encyclopaedia, vol. III. Venet. 1710. 8. — *Orationem funebrem* illuſtraui in Anthologia gracca proſaica, Norimbergae, 1781. 8.

Germanice hanc orationem vertit, et cum verſione orat. Demoſthenicae, de corona edidit cel. *Georg. Frid. Seiler*, (in praeſenti Theologus Erlangenſis.) Coburgi, 1768. 8. — II. oratt. germanice vertit *Goldhagen*, tom. III. Anthologiae. *Anglice* vertit *Gillies*: *The Orations of Lyſias and Iſocrates* translated from the Greeck with ſome account of their Lives, and Diſcourſe — by *I. Gillies.* L. L. D. Londini. 1778. mai. 4. — *Gallice: Oeuvres completes de Lyſias, traduites en François per Mſr. l'Abbé Auger.* Paris 1781. mai. 8. In prooemio agit A. de Lyſia et de coniecturis, in contextum recipiendis, ſe defendit: idem praecepta voluit praebere haud omnino ſpernenda, quando et quomodo coniecturis locus dari poſſet: ſed res dubia incertaque manebit: atque obſeruationes illas criticas, de ſcriptis veterum, ab editore emendandis, latinas fecit, et in edit. ſua Lyſiae graeca [nuper etiam Tom. I. ed. Demoſthenis] formulis typographicis deſcribendas curauit.

Prae-

Praeter ea huc pertinent: *Io. Henrici Boecleri* diss. politica ad Lysiae orationes XV. et XXX. δοκιμασίαν ἀττικὴν exhibentes, inter *Boecleri* diss. academ. Argentorati, 1701. 4. tom. II. pag. 942. — *Io. Meursii* emendatio in oratione Lysiae Κατὰ Παγκλέωνος reiecta et refutata, in Miscell. obseruatt. in auctor. vol. VII. tom. III. pag. 317. — *Io. Iac. Reiske*, Animaduersionum ad graecos auctores volumen II. quo *Lysias* et Plutarchi opuscula miscellanea pertractantur. Lipsiae, 1759. 8. Sed ipse Reiskius in sua Lysiae editione illas neque multum curauit, neque retractauit: atque in schedis suis msstis, a. 1768. scriptis et olim mecum communicatis, multa iam deleuerat, multa correxerat auxeratque. — Locus *Lysiae* contra Archebiadem, apud Dionys. Halicarn. in Isaeo pag. 170. emendatus est et explicitus a *Toupio* in notis ad Longinum de sublim. pag. 286. ed. II.

NICOLAVM, Syracusanum, Olymp. XCI. ob cultissimam orationem, quam senex habuit pro captiuis Atheniensibus, quamuis ipse duo filios, fortiter pugnantes, amisisset, (vid. *Diodorum Sic.* lib. XIII. cap. 20—27. pag. 557 sqq. ed. Wesseling.) oratoribus illius aetatis adnumerat *Mongitor.* in Bibl. Sicula tom. II. pag. 85. — Reliquorum oratorum notitiae statim inseram *Alcidamanta*, de quo *Fabricius* in notis ad §. V. quaedam commemorauit.

ALCIDAMAS, Isocratis Atheniensis aequalis, et Gorgiae discipulus, *Quinctiliano* III. 1. 10. (vbi v. Gesner. et in ed. Burmanni pag. 212. alios interpretes,) et aliis *Eleates*; sed in codd. Quinctil. edit. Burm. scriptum est *Eleites*, quod propius abest a vera scriptura; *Casaubono* pag. 879. ad Athenaeum, et *Tzetzae* Chil. XI. 385. Ἐλαΐτης, ex *Elaea*, (non *Elea*, quae vrbs erat Italiae,) aeolica Asiae ciuitate. A *Suida* in tom. I. pag. 117. et *Eudocia* pag. 56. vbi idem error in scriptura et nomine Ἐλεάτης, pro Ἐλαΐτης, occurrit, quem Küster. ad Suidam correxit, dicitur *philosophus*, (quod quidem voc. sensu antiquo etiam *rhetora* significare potuit, v. *Schirach.* disputat. I. de Isocrate pag. 9 sq.) idemque discipulus Gorgiae. Scripsit 1) Τέχνην ῥητορικήν. *Plutarch.* in vita Demosthen. cap. 5. fin. pag. 699. ed. Reisk. vol. IV. 2) *Encomium mortis*, *Cicer.* I. Tuscul. 48. *Menander* rhetor. de encomiis sect. II. cap. 1. pag. 61. ed. Heeren. *Tzetzes* Chil. XI. 747 sqq. 3) *Naidis meretricis. Athen.* XIII. 7. 4) Φυσικόν. *Diog. Laert.* VIII. 56. 5) Μουσεῖον. Auctor certaminis Homeri et Hesiodi. Hodie exstant orationes binae sub *Alcidamantis* nomine, vna *Vlyssis contra Palamedem*, Προδοσίας, quae ab *Aldo* graece edita est cum orationibus Aeschinis, Lysiae etc. Venet. 1513. fol. (v. ad Lysiam ibique de cod. mst. et ad Isocratem de edit. Aldina, atque in Serie dell' edizioni Aldine etc. ed. II. cel. Morelli, vbi de rhetorum graecorum Aldina edit. plura, lectu digna, proferuntur pag. 33 sq., inscribitur oratio in tertia parte rhetorum etc. *Alcidamantis contra dicendi magistros*, quae tamen in altera editione Aldina inesse dicitur. Num vera ea sint, an ex *Vngeri* dissert. de Aldi Manutii vita, a Geretio, Witteb. 1753. edita pag. CX sq. hausta, me quidem, qui illa caream editione, aliorum inquisitioni relinquere oportet. — Inde ab *H. Stephano*, cum iisdem oratoribus 1575. fol. et a *Guil. Cantero* translatae latine, cum *Aristide*, Basil. 1566. fol. Altera, *contra sophistas*, ab eodem *Aldo* graece edita ad calcem Isocratis, Venet. 1534. fol. Vtraque est in collectione oratorum graecorum *Reiskiana*, vol. VIII. pag. 64 sqq. Reiske ad orationem Περὶ σοφιστῶν collationem msti Parisini accepit; vide eum not. 13. pag. 80 sq. Multas *Alcidamantis* orationes legisse se, ait Tzetzes; sed encomium mortis

tis ad manus suas non peruenisse, XI. v. 752. Isocratem ab Alcidamante reprehensum testatur idem v. 672. In Onomastico Rob. Stephani, Heidenreichii Pandectis et aliis eiusmodi libris dicitur etiam *musica* scripsisse Alcidamas, ex male intellecto Suidae loco, qui patrem Alcidamantis, Dioclem, *musica* scripsisse testatur, vt recte iam vidit Gesnerus ac repetiit Fabricius. *Harl.* Cum vtriusque edit. Aldinae exempla habeat bibliotheca publ. Vniu. Lips. equidem adfirmare possum, in ed. a. 1513. Tomo primo (nostri exempli, Prid. Non. Mai. MDXIII. non IV. Non. Mai. vt p. 772. scriptum) haberi Aeschinis, Lysiae oratt., *Alcidamantis or. contra Palamedem*, Antisthenis Aiacem et Vlyssem, Demadis or. ὑπὲρ τῆς δωδεκαετίας, Lysiae vitam auctore Dion. Hal.; Tomo secundo (mense Aprili MDXIII.) Andocidis, Isaei, Dinarchi, Antiphontis, Lycurgi, Gorgiae, Lesbonactis, Herodis, orationes; sed esse praeterea *tertium volumen*, quod ex ipsius Io. Alb. Fabricii bibliotheca nostra comparauit sibi (mense Aprili MDXIII.) quo continentur Isocratis oratt., *Alcidamantis or. contra dicendi magistros*, Gorgiae de laudibus Helenae, Aristidis de laudibus Athenarum et eiusd. de laudibus Romae; in ed. vero Ald. mense Iulio 1534. praeter hanc Alcid. orationem contra Sophistas (pag. 85.) esse Isocratis oratt., Gorgiae encom. Helenae, Aristidis Panathen. et excerpta e Suida et Harpocr. de glossis Isocratis. *Beck.*]

V. ISOCRATES [v]) Theodori F. Atheniensis, natus est Olymp. LXXXVI. 1. Archonte Lysimacho [w]) ante Christum CCCCXXXVI. Audiuit Prodicum Ceum, Protagoram, Gorgiam Leontinum, Tisiam Syracusanum et [quod tamen Dionys. Hal. tamquam rem dubiam narrat.] Theramenem, rhetorem, (Suid. in Ἀργὸς υἱός) quem reipubl. studiosiorem aduersus triginta tyrannos defendere voluit, ni ipse vetuisset. [quod quidem falsum esse videtur.

v) Apud Fuluium Vrsinum pag. 77. elog. statua vetus, capite quod tom. II. tabula 8t. thesauri Gronouiani exstat, trunca, cum inscriptione Ἰσοκράτης Θεοδώρα Ἀθηναῖος. Fuit et alter *Isocrates* Apolloniates, siue Heracleotes Ponticus, nostri discipulus et successor; quem fugillat Pseudo-Speusippus epistola ad Philippum pag. 65. edit. Allatii. Confer Suidam in Ἰσοκράτης, [*Eudocia* p. 247. scripserat is quinque orationes. conf. supra, inter tragicos, pag. 309. *Schirach.* in diss. de Isocrate pag. 2 sq. qui pag. 4. corrigit Fabricii errorem de Isocrate tragico, quod supra commemorare oblitus sum.] Tertium quendam Dionysii Halicarnassensis et Echecratis, eius filii, ἑταῖρον ex Dionysii arte rhetorica tom. II. pag. 37. lin. 40. ed. Sylburg. confinxit *Muretus* var. lectt. libro et capite primo. Sed illo in loco Isocratem, Atheniensem, Dionysius ἑταῖρον suum vocat, perinde vt Philoni, Iudaeo, apud Euseb. XI. 15. praeparat. Zacharias propheta dicitur εἷς τῶν Μωϋσέως ἑταίρων, et Cicero II. 16. ad Attic. Theophrastum *amicum suum*, et Dicaearchum Attici *familiarem* adpellat. Confer Cotelerium ad Chrysost. in Daniel. pag. 21. 22.

w) *Plutarch.* in vita Isocr. et *Laertius* III. 2. *Dionys. Halicarnass.* de antiquis rhetor. *Suidas*, *Photius* cod. CCLX. *Fabr. Corsini* F. A. tom. II. pag. 67 sq. tom. III. pag. 223. De Isocrate egerunt *Dionys. Hal.* in vita Isocratis, *Philostrat.* de vitis sophistar. I. XVII. pag. 503 sqq. ed. Olear. qui in notis varia de Isocrate eiusque stylo collegit, *Pseudo-Plutarch.* in vit. X. rhetor. quem, quaedam perperam tradentem, corrigit *Taylor.* in vita Lysiae, init. not. 2. *Ruhnken.* in historia critica oratorum graec. pag. 60 sq. qui maxime emendat duo loca de Isocratis fama meritisque classica. *Cicero* de Orat. II. 22. et in Bruto cap. 8. — *Frid. Gotthilf Freytag.* oratorum graecorum, quibus statuae honoris caussa positae fuerunt, decas, Lipsiae, 1722. 8. pag. 22 sqq. inprimis *Gottlob. Benedict. Schirach.* in II. disputatt. de vita et genere scribendi Isocratis, additis nonnullis ad loca quaedam Isocratis obseruationibus. Halae Magdeb. 1765. 4. in quibus aliquoties corrigit Fabricium nostrum, et in altera diligenter disputat de stilo *Isocratis* eiusque vituperatoribus. *Harl.*

tur. De Socrate id comprobat Meurſ. attic. lectionn. V. cap. 14]. Amicus fuit Platonis, philoſophi, (*Laert.* III. 8.) ſex ante illum annis natus (id. III. 2.) privignum habuit Aphareum, rhetorem. (Suid. in Ἀφαρεύς.) Audacia et voce deſtitutum ſe videns, quod ipſe in Panathenaico x) fatetur, rarius in publico, atque ſi Lucianum in Paraſito [¶] tom. II. pag. 257. audimus, numquam in iudiciali foro dixit, nec rempubl. geſſit, ſed plures orationes, (civiles potius, quam forenſes y)) ſcribendo, et quam plurimos, inque his Hyperidem et Iſaeum, Xenophontem, z) Theopompum Chium, Naucratem, Ephorum Cumanum, Theodectem, Aſtydamantem, Philiſcum, Thraſymachum et Demoſthenem, Cratetem item Trallianum, quem Ἰσοκράτειον vocat *Laertius* IV. 23. Stratonem quemdam id. V. 61. Clearchum, Heracleae tyrannum, teſte Memnone apud *Photium* cod. XXII. 4. et Dionyſio prae ceteris laudatum Cephiſodorum, qui ſe Iſocrateos videri voluerunt, teſte *A. Gellio* XVIII. 8. in ciuili eloquentia erudiendo, opes incredibiles et gloriam ſibi comparauit ſingularem, ſic, vt domus Iſocratis officina eloquentiae haberetur, vt ait *Cicero* in oratore cap. 13. vbi Platonis de Iſocrate teſtimonium adfert e Phaedro extremo. Idem in Bruto cap. 8. *Iſocrates, cuius domus cunctae Graeciae quaſi ludus quidam patuit atque officina dicendi: magnus orator et perfectus magiſter, quamquam forenſi luce caruit, intraque parietes aluit eam gloriam, quam nemo quidem meo iudicio eſt poſtea conſecutus.* adde cap. 12. et III. de orat. cap. 35. vbi de aemulo, Ariſtotele. Hermippum ἐν τρίτῳ περὶ τῶν Ἰσοκράτους μαθητῶν laudat *Athenaeus* [lib. VIII. pag. 342. C.]. Sed et de diſcipulis Iſocratis pluribus libris diligenter egiſſe illum, docet tum idem Athenaeus, tum Harpocration in Ἰσαῖος, et Dionyſius in Iſaeo. Docuit Iſocrates mercede drachmarum mille, quae quum prima vice ipſi numeraretur, lacrimas miſiſſe, ac ſe venundatum conqueſtus eſſe dicitur: ipſe decem millia drachmarum dixit daturum ſe illi, qui audacem et vocalem ſe redderet. aa) Timiditatem eius, quod non plures, quam vnum, vel binos, admittere ſimul ſuſtineret auditores, perſtringunt Plutarchus et Tzetzes. [At enim Plutarchus ipſe alio loco et Photius diſerte dicunt, Iſocratem diſcipulos habuiſſe ad centum. Tzetzae narratio fabulam ſapit. Alterum igitur locum Plutarchi pag. 937. med. ad quem prouocaſſe videtur Fabricius, hic male intellexit, quod vberius docet *Schirach*, Iſocratis defenſor, in diſp. I. pag. 14 ſqq.] Pro literis, ad Athenienſes mittendis, a Timotheo talentum, pro vna oratione a Nicocle, rege, viginti talenta bb) accepit. Quod vero ad vim in dicendo attinet, ſe, aiebat, fungi vice cotis cc), acutum

Reddere quae ferrum valet, exſors ipſa ſecandi.

Cete-

x) pag. 234 E. et in orat. ad Philipp. pag. 98. C. coll. *Valcken.* in diatribe Euripidea poſt Eurip. Hippolytum pag. 255. de abuſu eloquentiae, in republ. attica erudite diſputante, et in not. ad. Eur. Hippol. v. 986. pag. 269. *Harl.*

y) forenſes tamen pro aliis. *Harl.*

z) Photius. Confer de Theopompo Ciceronem in Oratore cap. 44. De Ephoro et Naucrate cap. 51. De Ephoro iterum cap. 57. *Ephorus, leuis ipſe orator, ſed profectus ex optima diſciplina.* [De his et aliis v. *Meurſium* attic. lection. V. cap. 21. *Schirach.* in diſp. I. pag. 12 ſqq et nos poſt Iſocratem plura dicemus.]

aa) Opes vero praeceptis eloquentiae tradendis collegit tantas, vt iuberetur ſumtu ſuo triremem aedificare et inſtruere armamentis ac militibus, quum bis illud munus, ſiue genus λειτουργίας, teſte Plutarcho, recuſaſſet. *Fabric.* De moleſto illo olim et ſumtuoſo munere Athenienſium docte diſputat *Frid. Aug. Wolf.* in eruditis prolegomenis ad *Demoſthenis* orat. aduerſ. Leptinem pag. C ſqq. *Harl.*

bb) Plutarch. Phot. Budaeus lib. II. de aſſe, duodecim millia aureorum.

cc) Horatius arte v. 304.

Ceterum nimio delectus, collocationis et numeri studio, (de quo *Cicero* in Oratore cap. 52. et 61.) effecit, vt elegans atque admirabilis quidem, at elumbior frigidiorque videretur eius sermo, [dd]) ipse vero ludibrio esset posteris, quod plures annos [ee]) impenderat uni elaborandae orationi panegyricae, quam Alexander pacaudae Asiae insumsit, et epistolam [ff]) [[ ]] ad Philippum de pace iussus scribere ab Atheniensibus, nondum illam ad finem perduxerit, cum pax iam cum rege coaluisset. Mortem oppetiit Isocrates, ex aegritudine iudicta sibi inedia, quum intellexisset, victos ad Chaeroneam Atticos a rege Macedoniae, Philippo, Olymp. CX. 3. anno aetatis XCVIII. [gg]) ante Christum CCCXXXVIII. Sepulchro eius imposita columna XXX. cubitorum altitudine, in cuius fastigio siren septem cubitorum; et e propinquo mensa, [hh]) in qua parentes eius et praeceptores, atque hos inter Gorgias, qui sphaeram coelestem intueretur; quod monumentum iam Plutarchi aetate interciderat. [De hoc et aliis ornamentis, in honorem Isocratis positis, v. *Olearium* ad *Philostr.* I. de vitis sophist. 17. pag. 506. not. 7. *Freytag.* de statuis etc. pag. 22 sqq. *Schirach.* disp. I. pag. 26 sqq.

Orationes *Isocratis* LX. ferebantur aetate Plutarchi, ex quibus Caecilius XXVIII. Dionysius Halicarnasseus XXV. tantum pro genuinis habuit. Idem e Plutarcho Photius testatur eod. CCLX. In Suidae codicibus numerantur XXXII. Hodie tantum XXI. supersunt, nec plures legisse se testatur Photius Cod. CLIX. quem, si placet, vide. In his ducunt familiam *tres paraeneticae*, pulcherrimis sententiis refertae:

1) Πρὸς Δημόνικον, *Ad Demonicum*, [ii]) Hipponici F. clarum Atheniensem, fratrem Calliae. Haec sine causa tertio cuidam ac commentitio Isocrati ab elegantissimo Mureto

tribui-

dd) Plinius Hist. nat. VII. 30. Plutarch. Laudat eum *Cyrillus* VII. pag. 225, sed Salomone sapientiorem, quod volebat Iulianus, fuisse negat. *Fabric.* Quia *Schirach.* in disp. II. omnia collegit, quae ad laudem eloquentiae Isocrateae facerent, et, quae Philonieus, Hermogenes, Dionysius Hal., Longinus aliique in Isocrate culparunt, diligenter congessit, examinauit, atque excussit, plura addere superuacaneum esse videtur. *Harl.*

ee) Philonicus et Hieronymus philos. apud Dionysium Halicarnass.

ff) Tzetzes XI. Chil. hist. 382. Athenaeus de machinis bellicis pag. 2. — *Timaeus* apud *Longin.* sect. IV. pag. 29. [edit. Tollii, vbi vid. not. Langbaenii,] Tzetzes, Dionysius, Longinus ipse περὶ ὕψους etc. Adde, quod Cato apud Plutarch. pag. 351. ridet γηρᾶν παρὰ Ἰσοκράτει τοὺς μαθητὰς ὡς ἐν ᾅδῃ χρησομένους ταῖς τέχναις καὶ δίκας ἐροῦντας.

gg) *Lucian.* in Macrob. tom. II. pag. 274 sq. *Fabric.* s. tom. III. pag. 225 sq. ed. Reitz. Enimvero Lucianus illo loco tradit, Isocratem vitam reliquisse *circa annum vndecentesimum*; v. not. Maii, qui censet, Isocratem vltra XC. annos vixisse. Pariter *Philostratus* de vitis sophist. I. cap. 17. pag. 506. eum, tradit, diem obiisse ἀμφὶ τὰ ἑκατὸν ἔτη, *centenarium fere*, quod probabilius videtur. *Quinctil.* Inst. orat. III. 1. 14. eum octauum et nonagesimum impleuisse annum prodit. Suidas solus CVI annos, et Pseudo-Plutarch. vit. X. rhet. pag. 837. CXVIII. annos adscribunt Isocrati. conf. *Ionsium* de scriptor. histor. philos. I. 9. 3. pag. 51 sq. Plura tamen vide in *Schirachii* disp. I. de Isocrate pag. 25 sq. cum primis in *Corsini* fastis attic. tom. II. pag. 68. collato tom. I. pag. 140 sq. *Harl.*

hh) Plutarch. et *Philostratus* de Sophist. [I. pag. 503. ibique Olearii not. 2.] Meminit sirenis illius etiam Choricius inedita laudatione Procopii Gazaei.

ii) Hipponici filium testatur ipse Isocrates in limine orat. ἀπέσταλκά σοι τόνδε τὸν λόγον δῶρον, τεκμήριον μὲν τῆς πρὸς ὑμᾶς φιλίας, σημεῖον δὲ τῆς πρὸς Ἱππόνικον συνηθείας. Πρέπει γὰρ τοὺς παῖδας ὥσπερ τῆς οὐσίας οὕτω καὶ τῆς φιλίας τῆς πατρικῆς κληρονομεῖν. Et *Dionysius Halicarnass.* hanc orationem laudans, in arte rhetor. cap. 5. vocat παραίνεσιν πρὸς τὸν Ἱππονίκου. Tzetzes memoriae lapsu pro Ἱππονίκου posuit

tribuitur in limine variarum lectionum libr. I. cap. 1. Harpocration in Ἐπακτὸς ὅρκος Isocrati adscribit Apolloniati, nostri discipulo. kk) Sed Atheniensi Isocrati et Hermogenis testimonium et oeconomia tractationis sententiarumque numeri et dictionis vindicat, vt recte notauit Sylburgius, hanc orationem, [?] si non sit Isocratis nostri, esse eam Isocrateo plane filo contextam. *Isidorus* Pelus. IV. 162. Epist. ad Ophelium, grammaticum: *καὶ τοῦτο ἐγγυᾶται Ἰσοκράτης ὁ ἄνω καὶ κάτω παρὰ σοῦ θαυμαζόμενος γράφων πρὸς Δημόνικον.* et III. 84. ad Agathonem, presbyterum, *ὅτι καὶ Ἰσοκράτης ὅτε Δημονικῷ τοὺς παραινετικοὺς ἔπεμπε λόγους.* *Harpocrationi* in Παράκλησις laudatur *Ἰσοκράτης παραινέσεσι.* [Atque inscriptio huius orationis apud veteres semper erat *Παραινέσεις.* v. *Meurs.* lection. atticar. lib. II. cap. 6.] Latine, praeter *Rudolphum Agricolam*, Dauentriae 1512. 4. [Antwerp. 1530. 8. in bibl. Bodleiana v. *Isocrates*,] et tom. II. oper. Agricolae pag. 229. Colon. 1539. 4. [cuius versio lat. est quoque in libello: *Catonis* disticha cum scholiis Erasini et Baadi, Mimis Publiani et aliis opusculis, Paris. sub praelo Ascens. 1533. 8. Maittaire A. T. tom. II. pag. 792.] et *Philippum Beroaldum* iuniorem, cuius versionem recognouit *Martinus Dorpius*, Lipsiae, 1517. 4. cum Catonis distichis, [Louan. 1518. 4. Franecker. 1660. 12. et praeter aliam lat. forsan Beroaldi quoque, Argentorati 1519. (1520.) 4. — Londin. 1519. 8. Basil. 1520. 4. quorum exemplorum notitiam debeo Catal. Bodleiano, tom. II. pag. 34.] transtulit explanauitque *Antonius Schorus* libro posteriore de ratione discendae docendaeque linguae latinae ac graecae. Argent. 1557. 1596. 8. [et aliquoties adhuc. Nouissima, eaque commoda, vtilissimi libelli, in quo reperitur orat. gr. cum latina interpretatione et egregiis animaduersionibus, in quibus potissimum vis vocabulorum graecorum, et quomodo verba graeca bene, recte atque eleganter verti possint, praeclare ostenditur, editio est:

Antonii Schori liber aureus de ratione docendae discendaeque linguae graecae: emendavit et auxit Frid. Wilh. Ion. Dillenius. Stuttgardiae, 1780. 8. gr. et lat.

Separatim quoque et iunctim prodiit illa oratio admonitoria ad Demonicum gr. et lat. Paris. apud Guil. Morell. 1563. 4. — ad Demonicum or. gr. Louan. 1535. 8. — *Isocr.* orat. ad Demonicum et ad Nicoclem, gr. et lat. *Ottmarus Luscinius*, Argentorati typis Io. Knoblouch. 1515. 4. (v. *Am Ende* in: Strobelii Miscellaneen Litter. Inhalts, part. IV. pag. 40.) — [Isocratis paraenesis ad Demonicum; eiusd. praecepta, quibus melior euasurus sit princeps; Agapeti sermo exhort.; adiecta sunt Graecorum quorundam epigrammata — Augustae per Simpertum Ruff. 1523. 8.] Paris. apud Sim. Colinaeum. 1529. 8. — Luciani Icaromenipus, et dialogus Neptuni et Mercurii, Xenophontis Hie-

Εὐαγόρᾳ, Chil. hist. 382. *Θανόντος Ἐυαγόρα δὲ γράφει πρὸς παῖδα τούτου, ᾧ κλῆσις ἦν Δημόνικος, πολλὰς τὰς παραινέσεις.* Et *Constantinus Porphyrogenitus* themate 15. tradit, orationem scriptam ad Demonicum, Euagorae filium, cui sententiae adsentitur *Meursius* II. 12. Cypri. adde *Alcyonium* de Exsilio pag. 230. Ad verba Isocratis *ἀπέσταλκά σοι τόνδε τὸν λόγον δῶρον* adludit *Gregorius Nyssenus* in epistola, a Zacagnio edita, p. 368. Pro *ad Demonicum*, ridicule excusum leges, *ad Daemoniacum*, [in catal. bibl. Barberinae tom. I. pag. 578. sic citatur libelli editio: *Oratio ad Daemoniacum*, latine. Lugd. 1507. 4.]

kk) Isocrati iuniori, Amyclae filio, variis argumentis vsi adsignant *Facciolati* in praefat. ad Monita Isocratea etc. et *Schirach.* in diss. I. pag. 21 sq. Atque *Heumann.* qui Fabricio adsentiri videtur, in nota msta addidit: „Alii Isocrati tribuitur quoque a Camerario in notis ad *Aphthonium* pag. penult. Mureti sententiam sequuntur *Vossius* institutt. orator. libr. I. pag. 190. et *Menagius* not. ad Laert. I. 70. quem refellit *Colomesius* Cimel. liter. cap. 9." *Harl.*

Hieron, *Isocratis ad Demonicum*; Demosthenis Olynthiacae; Libanius de Menelao, Helenam repetente — — graece omnia, cum *Francisci Vergarae* praefatione. Compluti, in aedibus Michael. Deguia. 1524. 4. (vid. *Maittaire* A. T. indic. siue tom. V. part. II. pag. 30). — *Isocratis oratt. duae, ad Demonicum et ad Nicoclem*, gr. Paris. Tiletanus. 1541. 4. — *Isocr. oratt. duae ad Demonicum et Nicoclem*, Aristidis encomium Romae, Venetiis 1538. 8. in bibl. Hulsian. et Pinell. — 1558. ibid. et ib. 1567. 8. bibl. Pinell. — orat. admonitoria, gr. et lat. interprete *Antonio Schoro*, Paris. apud Io. Bene-natum. 1570. 4. — eadem gr. cum latina *Rod. Agricolae* interpretat. et *ad Nicoclem*, gr. et lat. interprete *Hieron. Wolfio*, Lutet. apud Io. Bene-natum. 1570. 4. (vid. *Maittaire* A. T. tom. II. part. II. pag. 751 sq. *Isocr. orationes ad Demonicum et Nicoclem;* Plutarchi liber de liberorum educatione; Aesopi fabulae sexaginta; Luciani dialogi selecti; *Isocratis epistolae, quae extant;* Theocriti Idyllia selecta; cum scholiis *Georgii Syluani*, Panonii medici, Londini, apud authorem. 1684. 1685. 12. gr. et lat. et cum periphrasi lat. (v. Acta erudit. Lips. a. 1686. mensis Maii. pag. 258 sq.) — sexta editio, 1725. 12. — *orat. ad Demonicum*, in lib. scholastico, Τῷ ἑλληνισμῷ Γύμνασμα. Cothen. 1620. 8. — gr. Lugd. Bat. 1618. 8. cum not. msst. in bibl. Vffenbach. IV. pag. 50.

Eaedem crebrius cum aliis, vti postea videbimus. — Hic memorabo adhuc editiones:

Monita Isocratea ad priuatorum et principum institutionem, (cura *Iacobi Facciolati*, qui in notis aliorum veterum auctor. siue imitationem, siue loca parallela potissimum contulit,) Patauii, typis seminarii, 1737. mai. 8. — rec. cum obseruationibus et indice locupletissimo *Io. Frickii*. Ienae, 1764. 8.

Anglica versio *admonitionum* prodiit 1557. 8. (secundum catal. Bodleian. voc. Isocrates.) — Carmine *latino*, *Antonius Meierus*, Flander. Cameraci, 1561. 4. — *Lucas Taccius*, scholae Grypswald. moderator, 1602. 4. — *Isocratis ad Demonicum oratio preceptiua* est in libro rarissimo: *Domini Simphoriani Champerii Lugdunen. liber de quadruplici vita. Theologia Asclepii, Hermetis Trismegisti discipuli* etc. Lugduni, 1507. 4. vid. *Freytag.* adpar. litter. tom. I. p. 652 sqq. — *Gallice* vertit post Ludouicum Regium, *Franciscus Seraphinus Regnerius*, (*Regnier Desmarais*,) Abbas S. Lauini. Paris. 1700. 8. *Regnerii* interpretatio subiecta est libris Ciceronis de diuinatione, ab eodem Regnerio gallice translatis recusisque Amstel. 1711. 12. et in: Recueil de Pieces d' Histoire et de Litterature. Paris. 1738. 8. tom. IV. p. 129 sq. — cum metaphrasi libri I. Iliados et a Renato Morello de Bretevil, qui totum voluit Isocratem transferre. Nouv. Rep. d. lettr. mens. Septembr. 1702. p. 224. — [duas alias gall. versiones, alteram Tours a. 1594, alteram s. a. memorat Catalogus Musei Brit. Vol. I. h. v.] *Belgice* cum Epicteto et *Cebetis tabula*. Amst. 1632. 12. — *Italicas* versiones recenset vberius *Paitoni* in Biblioteca degli autori antichi gr. et lat. volgarizzati, tom. II. p. 193 sqq. n. orat. ad Demonicum per *Bernard. Crisolfum*. Venetiis, 1548. 8. — per F. Francisc. da Trevigi Carmelitan. in Oracoli, cioè Sentenze e Documenti nobili — raccolti da tutti gli antichi e principali autori Hebrei, Greci et Latini etc. Venet. 1575. in fine: In Venetia 1574. 16. — per *Ignat. Somis* in Prose e Poesi dell' Abate Tagliazucchi, tom. I. p. 227. — per *Alexandrum Rotam*, cum nonnullis notis grammaticis in textum graecum. — duae oratt. ad Demonicum et Nicoclem, metrice, (in versi sciolti.) Venet. 1584. 4. — per *Frosin. Lopinum*. Florent. 1611. 4. etc.

4. etc. In catal. bibliothecae Barberinae I. pag. 579. memoratur quoque versio italica *Ioan. Breuii*, Venet. 1542. 8. — *Germanice*. Hamburg. 1744. 4. — Brunsuici, 1717. 8. Der Sittenlehrer, eine Rede des Isocrates an den Demonicus. Frey übersetzt von *I. Iac. Meyer*. Memmingae, 1790. 8. *Harl.*] *Zacch. Lunaii* comm. mst. in orat. ad Demon. fuit in biblioth. Rostgaardiana, pag. 452.

2) Πρὸς Νικόκλεα de regno, ad *Nicoclem secundum*, Euagorae F. Salaminis tyrannum, qui regnare coepit Olymp. CI. 3. vide *Meursium* in Cypro lib. II. cap. 13. Isocrates ipse sibi vindicat oratione XV. περὶ τῆς ἀντιδόσεως. Ἔστι δ' (ὁ λόγος) ὁ μέλλων ῥηθήσεσθαι Νικοκλεῖ τῷ Κυπρίῳ τῷ κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον βασιλεύοντι συμβουλεύων, ὡς δεῖ τῶν πολιτῶν ἄρχειν· οὐχ ὁμοίως δὲ γέγραπται τοῖς ἀνεγνωσμένοις. Et orat. III. sub Nicoclis nomine: τὸν μὲν οὖν ἕτερον λόγον ὡς χρὴ τυραννεῖν, Ἰσοκράτους ἠκούσατε. Recte igitur Leo Allatius eamdem Isocrati Atheniensi asserit pag. 240. ad Socraticor. epistolas, contra H. Stephani diatribam II. ad Isocr. [et in praefat. ad Isocrat. oration. sed *Facciolati* in praefat. mem. hanc et sequentem vindicat Isocrati.] Latine vertit *Erasmus*, Basil. 1523. 4. et tomo IV. Opp. p. 611 sqq. et *Rudolph. Agricola* tom. II. Opp. p. 236. Colon. 1539. 4. *Fabric.* *Isocr. de regno ad Nic.* August. Vindel. 1548. 4. apud Vlhard. — Orationes de priuatis moribus et de officio principis, latine a *Baduelio*. Lugduni, 1549. 4. — *Bernardi Iustiniani* — orationes. — Eiusdem traductio *in Isocratis libellum ad Nicoclem*. Leonardi Iustiniani epistolae. in calce, Venetiis per Bernardin. Benalium. fol. 1492. de quo libro rarissimo vid. *Goetz.* memor. biblioth. Dresdens. III. pag. 419. De variis huius et superioris orat. editionibus ac versionibus vide paullo ante adnotata, quibus addes: *Isocr. orat. ad Nicoclem*, cum Luciani dialogis etc. graece. Louan. apud Martin. 1522. 4. (vid. *Maittaire* A. T. vol. II. part. II. p. 629.) — *Isocr. ad Nicoclem et de pace* cum Libanii declam. *Lysiae* oratt. de Eratosth. et funebris, gr. et lat. Basil. apud Froben. 1522. 4. vid. supra ad Lysiam. — *Isocrat. ad Nicoclem*, *Martino Philetico* interprete, cum multis aliis recent. opusculis, typis Hieron. Vietoris et Ioan. Singrenii, Viennae Austriae, 1514. 4. (vid. *Maitt.* vol. II. part. I. p. 257 sq. et *Denis* Wiens Buchdruckergeschichte p. 114 sq. eumdemque copiose differentem in Memorab. biblioth. Garell. p. 253—258.) — oratt. de institutione principis, Erasmo Roter. interprete et de seruanda pace, Petro Mosellano interprete, gr. et lat. Basil. 1552. 4. — *Isocratis ad Nicoclem* oratio, gr. denuo latine vertit, notis (philologicis, vt plurimum bonis,) illustrauit — *Ioh. Christ. Frider. Bährens*, Halae Sax. 1787. 8. Wolfiana versio latina praestat nouae, oratio vero tarditate operarum saepe vitiose exscripta est. [Idem V. D. antea hanc orat. sine notis adiecit libello suo: Lehrart der griech. und lat. Klassiker, 1786. Hal.] — *Italica* versio exstat in: Orationi di diuersi Huomini illustri, raccolte da *Franc. Sansovino*. Venet. 1569. 4. part. II. p. 129 sqq. — *Isocrates von dem Reich, geteutscht durch Ioh. Altenstaig.* Augsburg. durch Siluan Otmar. 1517. 4. — *Von den Pflichten eines Monarchen, an Nicocles, König zu Salamin, aus dem Griechischen des Isocrates — von I. M. Afsprung*, (cum quibusdam adnotationibus: libera bonaque dicitur versio.) Vlmae, 1785. 8. — Institution du jeune Prince, Paris. apud Wechel. 1544. Anton. Macaultus gallice sub hoc titulo vertit Isocr. orat. quam etiam in linguam gallicam transtulit *Lndou. Regius.* — Alius *Nicocles* ab Aenea Tactico memoratur, Casaubon. pag. 1755. not. mst. Fabric. *Harl.*

3) Νικοκλῆς,

3) Νικοκλῆς, siue oratio sub persona eiusdem regis Cyprii, (vnde Κύπριος λόγος subinde vocatur apud Stobaeum,) scripta de officio ciuium erga imperantes. [Haec Stephano et Augerio in praefat. ad gr. edit. et ad versionem illius orat. gallicam non videtur scripta esse Isocrateo stilo modoque.] Pro hac aut certe pro Euagora credibile est Isocrati a rege praemii loco data viginti talenta, quod tradunt Plinius ac Plutarchus. Neque insolens videri debet, ab Isocrate elaboratam orationem, quam recitauerit rex. Lysiae enim et aliorum plurimorum, ipsiusque Isocratis exemplo constat, sollemne fuisse, λόγους cum δικανικοὺς, tum συμβουλευτικοὺς, ab aliis dici, ab aliis scribi. Sic Romae in Nerone recitante admiratus est senatus, quae Seneca scripserat. Vide *Dionem* lib. LXI. p. 690. *Latine* vertit praeter alios *Ludouicus Viues* tom. I. Opp. pag. 315. *Gallice: Ludou. Regius.* it. *Ludou. Meigretus,* Paris. 1544. 8. *Fabric. Italice:* due orationi in materia del Gouerno del Principe, tradotte dal Greco. Venet. 1552. 8. *Harl.*

Hae tres orationes praelegi solent passim in scholis cum Plutarchi libro de puerorum institutione, itaque saepissime excusae sunt separatim. Latinam earum versionem, adornatam a Lapo Birago Castelliunculo habuit Baluzius.

[*Venetiis*, 1538. 8. *Isocratis* orationes tres ad Demonicum, ad Nicoclem et de regno, Aristidis encomium Romae. gr.

Lugduni. 1579. 12. *Isocratis paraenesis, h. e. praecepta de officiis* etc. *eiusd. oratio ad Nicoclem, de regno, Agapeti expositio admonitoria ad Iustinianum imperatorem. Haec omnia graece cum lat. interpretatione. Sententiae ex diuersis auctoribus collectae, ac in Alphabeti ordinem digestae. Lugduni apud Io. Tornaesium.*

1581. 12. *Libelli aliquot formandis tum iuuentutis moribus, tum linguae graecae, latinae, gallicae, et germanicae vtilissimi. — opera et studio Iohannis Cherpontii.* Apud Eustathium Vignon.

Insunt Plutarchi libellus de puerorum educatione; Isocratis oratt. ad Demonicum et ad Nicoclem; Ethices christianae compendium. Cherpontius, Geneuae scribens epistolam dedicatoriam, anno aetatis XXIII. in quatuor columnis graecum textum dedit tum vulgarem, cum latina versione ex collatis plurium versionibus concinnata, et gallica atque germanica ab ipso factis. *Harl.*]

Francof. 1585. 8. typis luculentis Wechelianis, ex recensione *Frid. Sylburgii*, qui varias lect. et Gnomas varias μονοστίχους, e comicis et tragicis veteribus collectas et sub titulis digestas, adiunxit. [F] graece.

[Plutarchi opusc. de liberorum institut. item Isocratis orationes tres ad Dem. ad Nicoclem. Nicocles. *Wittebergae* 1574. 8. graece.]

[*Ingolstadt*, 1610. 8. *Isocr.* tres illae oratt. et Euagoras. gr. et lat.]

[*Halae*, 1627. 8. cum Plutarchi Paedagogia. gr. et lat. — In biblioth. Hulsiana tom. III. nr. 7457. notatur ann. 1628.]

[*ibid.* 1630. 8. cum Plut. Paed. gr. et lat.]

Amst. 1643. 8. apud Ioh. Iansonium. graece.

Christophori

Christophori Neandri, gr. et lat. cum analysi grammat. Francof. ad Oder. 1605. 8.

[1659. 8. cum Plutarchi Paedagogia, gr. et lat. Ienae.

1661. 8. cum Hesiodi Opp. et D. gr. et lat. Bremae.

1694. 8. gr. et lat. Cizae.

1702. 8. gr. et lat. cum Plut. Paedagogia et Pythagorae carm. Numburgi.]

Ioh. Gerlaci Wilhelmi, gr. et lat. Heidelb. 1678. 8. quae ad vsus tironum accommodata est editio, et phrases adnotatas habet. [rec. et inscripta: *Fasciculus graecus siue Isocratis orationes tres, I. ad Demonicum, II. ad Nicoclem, III. Nicocles. Plutarchi lib. de pueror. educat. cum Pythagorae et Phocylidae carminibus, versione latina et cuiuis copiti phrasibus et sententiis adiectis. olim procurante Io. Gerlach. Wilhelmi, Rect. Gymn. Heidelb. Editio noua et ab infinitis mendis purgata. Cui accedunt Isocratis epist. I. ad Philipp. reg. Maced. Lysiae oratt. pro caede Eratosthenis et contra Eratosth. Luciani dialogus Timon. Opera et studio Io. Iac. Schudt, Gymnas. Moeno-Francof. Conrect. Francof. ad Moen. 1702. 8.*] Tum *Guil. Diezii* cum notis haud contemnendis, gr. et lat. 1678. 1709. Vlmae, in 8. — *Isocratis oratt. tres ad Demonicum, ad Nicoclem, Nicocles, Plut. de liberorum educatione, edit. Christiani Iunckeri*, cum versione, paraphrasi, et vocabulorum difficiliorum analysi. Lips. 1704. 8. [quae puerilis editio saepius typis est repetita.]

Prodierunt etiam oratt. illae et epistolae cum versione interlineari. Paris. 1621. 8.

[*Isocr. oratt. tres ad Dem., ad Nicoclem, Nicocles*, cum Plutarcho de educat. puerorum, et cum notis philologicis, philosophicis et historicis german. *Io. Christian. Clemanni*. Hamburgi, 1745. 8.

Ἰσοκράτους διδασκαλικοὶ λόγοι. edit. *I. C. Messerschmidii*, cum indice. Lipsiae, 1760. 8.

— oratt. cum Plut. de liber. educ. Hesiodi Opp. et Theognid. sentent. gr. cura *Kretschmar*. Dresdae, 1750. 8.

Isocr. oratt. tres memoratae et Theognidis sententiae, gr. Lipsiae, 1776. 8.

Isocratis orationes quatuor ad Demonicum, Euagorae laudatio, ad Nicoclem, Trapezitica. In vsum graecae linguae studiosorum separatim editae, Coburgi, 1790. 8. graece.

Editor est cl. *Facius*, Prof. linguae graecae Coburgensis, in textu exhibendo editionem Parisinam Augeri, paucis tantum mutatis vel aliter interpunctis, sequutus. — Praecepta de virtutibus ex Isocr. III. orationibus per *Io. Heidenreich.* cum Christoph. Neandri grammatica analysi earumdem orationum. in 8. s. a. *Harl.*]

Vt ad alias Isocratis orationes pergam, συμβουλευτικοὶ quidem, siue *deliberatiui generis*, exstant:

4) Πανηγυρικὸς, qua Atheniensibus, quorum merita prae Lacedaemoniis effert, suadet, vt domesticis dissidiis omissis Persas bello petant. Hinc suasionem vocat *Cicero* in Oratore cap. XI. et *Syrianus* in *Hermogenem* p. 18. obseruat, constare duplici genere, panegyrico ac deliberatiuo, perinde vt Isocratis Euagoram et Thucydidis ἐπιτάφιον. *Marcellin.*

lin. p. 23. Decem vel quindecim annos in hoc componendo insumsisse dicitur [u]), nec ex suo ingenio, sed ex Gorgiae, Archini, Thucydidis ac Lysiae scriptis pleraque protulisse. Quod ex Plutarcho, Philostrato, aliisque lectum iudicium merito malignius Photio visum est, recte notanti, in eodem argumento plurium virorum eximiorum similes posse esse cogitationes. Ne dicam, quod Theo velut imitandum eloquentiae studiosis proponit, cogitata Lysiae ex eius epitaphio atque Olympico tanta cum arte ab Isocrate translata. Confer *Iac. Thomasium* de plagio §. 476. Tunc cum Lacedaemonii Graecis imperarent, hoc est intra Olymp. XCII. et XCVI. scriptum panegyricum Isocrates ipse demonstrat oratione *περὶ ἀντιδόσεως*. In Olympiis dictam ab Isocrate, *Philostratus* auctor est, [l. l. p. 505. adde *Aelian.* V. H. libr. XIII. cap. 11. vbi vid. Perizon. quibus locis vtitur *Schirach.* in disp. I. p. 16 sq. ad crimen timiditatis ab Isocrate depellendum, et *Lucian.* in Macrobiis cap. 23. pag. 225. tom. III. edit. Reitz. vbi vid. Maii et M. du Soul not. Quando Lucian. tradit, Isocratem scripsisse panegyricum, quum sex et nonaginta annorum esset, Soul monet, Lucianum oportuisse scribere XCIIII. adde *Schirach.* in disp. I. p. 22 sq. qui, non recte quidem, vt postea adnotabimus, de tempore consentit cum Fabricio, et suspicatur, illam orationem primam omnium Isocratearum orationum fuisse.] Nihil certe illa elegantius elaboratiusque, vt omnes confitentur, licet contra eamdem scripserit Aristoteles Siculus, rhetor, teste *Laertio* lib. V. sect. 35. Nec desunt, qui tradant, hac primum oratione Philippum et Alexandrum M. reges ad euertendum Persarum imperium fuisse concitatos. vide *Benedicti Auerani* diss. X. ad Ciceron. tom. II. oper. p. 222. *Fabric.* Separatim editus est *Panegyricus* graece. Paris. 1538. 4. [lat. translatus per I. Mar. Catanaeum, Rom. 1509. 4.] tum bis e recensione et cum praeclaris adnotationibus cel. mihique amicissimi *Mori:*

Isocratis Panegyricus. recensuit et animaduersionibus illustrauit Sam. Frid. Nathan. Morus. Lipsiae, 1766. 8. — — maiore V. L. cura adhibita, iterum idem V. D. recensuit, recognouit, notasque auxit, ibidem 1786. mai. 8.

Haec editio est praestans exemplum diligentis, adcuratae et ad intelligentiam tam rerum, quam verborum vtilissimae editionis. Codd. et editt. vir cel. sagaciter vsus est ad textum repurgandum a mendis atque constituendum, et ex historia erudite apteque explicuit res totamque orationem. Praefixit coniecturam de tempore, quo editus videtur Panegyricus, et docte ostendit e loco classico, cap. 39. huius orationis, Panegyricum editum esse sexto aut septimo anno belli, ab Artaxerxe Mnemone cum Euagora gesti, s. Olymp. vel XCVII. vel XCVIII. monetque, Fabricii et Schirachii iudicium temporum rationi minus conuenire. — — *Panegyr.* gr. et lat. Glasguae Foulis. 1778. 8. *Harl.*]

5) *Φίλιππος*, siue *πρὸς Φίλιππον*, *Ad Philippum.* Paullo ante mortem scripta, vt praeter *Ciceronem* in Oratore cap. 52. et Plutarchum graecus auctor argumenti ex Hermippo adnotauit. Suadet regi, (confer epistolas Isocratis 1. 2. 3. ad Philipp.) vt graecas vrbes, inter se dissidentes, conciliet, et Persas bello petat, quod postremum Philippi [F] filius, Alexander, lecta Isocratis oratione, (non hac quidem, sed Panegyrico, vt adfirmat *Aelianus* XIII. 11.

u) Vid. *Quinctil.* I. O. X. 4. 4. vbi Gesner. adhuc laudat *Plutarchum* in vita pag. 1540. et adde supra in nota g citatos. *Harl.*

XIII. 11. Variar.) fecisse dicitur. Inter Socraticas epistolas, ab Allatio editas, duodeuigesima sub Antipatri Magnetis nomine inuidiam Isocrati facit, tamquam ieiuno et maligno Philippi laudatori p. 59 sq. Latine hanc orationem vertit *Georgius Sabinus*, ann. 1531. 8. Vide eius elegias IV. 5. in deliciis poetarum germanorum, tom. V. p. 1009. — cum expositione grammatica singularum vocum. Paris. 1662. 8.

6) Ἀρχίδαμος sub Archidami persona, (nondum regis Laconici.) suadet Lacedaemoniis, ne ex mandato Thebanorum, quos in Leuctrica pugna victores ad Mantineam Olymp. CIV. 2. represserant, Messenam vel instaurent, vel liberam esse patiantur. Vehementer hanc orat. laudat Philostratus. Separatim edidit illustrauitque *Victorinus Strigelius*, Lipsiae, ann. 1564. 8. typis Voegelianis. adde nr. 8. [et infra nr. 21. Archidamus translated by Th. Barnes. Lond. 1624. 4.]

7) Ἀρεοπαγιτικός. In senatu Areopagitico suadet, vt Democratia siue Anarchia potius, in quam circa illud tempus resp. Atheniensis erat prolapsa, reduceretur ad meliorem formam, a Solone et Clisthene prius constitutam. Scripta post rogatos a Lacedaemoniis Athenienses, ne se a Thebanis funditus exscindi paterentur, hoc est, post Olympiadem CII. *Latine*, praeter alios, transtulit *Ludouicus Viues* tom. I. Opp. p. 308. *Graece* et lat. separatim edidit *Io. BrenecCius*. Helmstad. 1638. 4.

8) Περὶ εἰρήνης ἢ συμμαχικός. De pace cum Chiis, Rhodiis et Byzantiis ineunda, et deponendo ab Atheniensibus maris imperio. Scripta Olymp. CV. 4. Memorat hanc orationem ipse Isocrates περὶ ἀντιδόσεως. Posteriori parti suum ἀντιρρητικὸν εἰρήνης opposuit Aelius Aristides. De pace et Archidamum Isocr. seorsim edidit *Io. Posselius* gr. Rostoch. 1583. 4. *Isocratis de pace* cum al. opusculis, latine vertit *Petrus Mosellanus*. Lipsiae, 1518. 4. Basil. apud Froben. 1519. 4. — Basil. 1522. 4. *Georg. Sabinus*, Melanchthonis gener, Paris. 1531. 8. *Philippus Melanchthon*. Hagenoae, 1533. 8. *Fabric. Isocr. orat. de pace, graece. excudebat Christian. Wechel*, sub scuto Basileensi. Paris. 1529. 8. — cum Libanii declamatt. — *Isocr. ad* Nicocl. Luciani tyrannicida, Lysiae II. oratt. de Eratosthene et funebri, gr. et lat. Basil. ap. Froben. 1522. 4. — de pace, gr. et lat. Helmstad. 1640. 4. — orat. de bello fugiendo et pace seruanda, Petro Mosellano, Protegense, interprete. 4. (epistola praefixa data est Lipsiae idibus Aug. 1518.) — *Gallice* vertit *Philipp. Robert*, Ictus. Paris. 1579. 8. *Harl.*

Iam sequuntur λόγοι ἐγκωμιαστικοί.

9) Εὐαγόρας siue oratio funebris in laudem Euagorae, regis Cypriorum, interemti a Thrasydaeo Eunucho, Olymp. CI. 3. [Ab Harpocratione voc. Εὐαγόρας in editt. Mediolan. Aldina II. aliisque inscribitur Εὐαγόρου ἐγκώμιον · in Aldina I. aliisque solum Εὐαγόρας. vid. not. Findeisen. p. 1.] Huius Euagorae, (de quo consules *Meursium* in Cypro lib. II. cap. 12.) filius fuit Nicocles, a quo per insidias interfectum Euagoram praeter rem tradit *Diodorus Sic.* libro XV. p. 363. Vide *Vsserium* ad an. Period. Iul. 4340. Latine vertit hanc orat. *Petrus Sabiatus*, Paris. 1549. 4. Prodiit et Mediolani graece et latine, 1563 8. — et graece ad calcem vitarum parallelarum Plutarchi, 1519. edit. Aldinae. — Atque ex *Guarini Veronensis* translatione [aetate omnes libros oration. Isocr. editos superante, ideoque auctoritate cod. mst. pari,] — in antiquis latinis vitarum Plutarchi editionibus.

editionibus. [tom. II. edit. rariss. Venetae per Nic. Ienson Gallicum. 1478. fol. mai. vid. *Goetz.* Mem. biblioth. Dresd. tom. III. p. 394 sqq.] — *Isocr. Euagor.* edidit *Arngrim Vidalinus*, Islandus, cum breuibus notis, Hafniae. 4. Illius Vidalini commentarius et indices in Euagoram MS. in biblioth. Rostgaardiana p. 452. *Fabric.* [Isocratis oratt. tres, Euagoras, in Philippum et de pace. graece. Paris. Iod. Badius. in 4. Catal. bibl. reg. Paris.] Separatim prodiit illa oratio graece, ex officina *Rutgeri Rescii*, Louan. 1538. 8. — gr. in vsum scholarum, edita ab *Ernestio*, Lipsiae, 1767. et antea quoque, nescio, quo anno. Optima et plenissima est editio:

Ἰσοκράτους Εὐαγόρου Ἐγκώμιον *graece, ex recensione Hieronymi Vuolfii, cum varietate lectionis, animaduersionibus et indice verborum graecorum copiosissimo, addita versione Guarini perantiqua. edidit Christian. Godofred. Findeisen.* A. A. M. Lipsiae, 1777. 8. *Harl.*

Francisci Cicereii in Euagoram Helenamque Isocratis commentarius ineditus fuit apud Marquardum Gudium mm). [?] — Principium imitatus est *Cicero* in laudando Seruio Sulpicio Philipp. IX. vt obseruauit *Muretus* VII. 19. variar. lection.

10) Ἑλένης ἐγκώμιον variis episodiis iucunde productum. Nam quod argumentum natura sua sterile foret, magnam orationis partem consumit in reprehensione Sophistarum, laudatione Thesei, excusatione Paridis, ac laude pulchritudinis. Confer de illa Isocratis et Gorgiae ratione argumenta demonstratiua amplificandi, *Vossium* Institutt. Orat. lib. I. pag. 51. Separatim haec oratio recusa cum H. Wolfii versione ann. 1566. 4. *Fabric.* Et ad calcem Aristologiae Euripideae *Mich. Neandri*, Basil. 1559. 4. — antea graece, Paris. apud Guil. Morelium, 1550. 4. — gr. Paris. apud Wechel. 1551. [1557. Cat. bibl. Reg. Paris.] 4. — *Helenae* et *Busiridos* laudatio, gr. et lat. per Wolfium. Hanou. 1619. — *Encomium Helenae*, gr. et lat. Venetiis. 1566. 4. — Orat. de laudibus Helenae e graeco in latinum traducta, *Io. Petro Lucense* interprete, — Herodoti libri IX. e gr. in lat. traducti Laurentio Vallensi interprete, Venet. 1494. fol. al. editionem s. l. et a. indicat Goetz. in Memor. bibl. Dresdens. tom. III. p. 66. — Martini Phileteci versio ad Pium II. mst. in bibliotheca Rostgaardiana, pag. 470. *Harl.* Hanc orationem Gorgiae Leontino tribuit Gesner. in Biblioth. *Heumann.* Gallica versio Enc. Hel. et Busir. Paris. 1640. 12. *Beck.*

11) Βούσιρις, siue laus Busiridis, crudelissimi Aegyptiorum tyranni, ab Hercule interemti, scripta ad Polycratem, Atheniensem, sophistam, redarguendum, qui idem argumentum infelicius tractauerat, et Socratis praeterea accusationem scripserat, cuius mortem Olymp. XCV. acerbe tulit Isocrates, ita, vt altera die pullatus prodiret, teste Plutarcho. Quicquid vero pro celebrando Busiride siue Polycratis, siue Isocratis attulerint ingenia; tamen *illaudatum* dixit *Virgilius* III. Georg. v. 5. quasi falsis et alienis cumulatum laudibus. [Neandro placuit haec oratio in praefat. ad erotemata gr. pag. 232. maiore iure aliis ea, nec non oratt. ad Nicoclem, contra Sophistas et Panathenaica displicuerunt. vid. *Schirach.* diss. II. p. 44 sq. neque omnes ingenii lusus fauente Minerua emittuntur in lucem. Propter hanc orationem *Valesius* de critica I. cap. 11. p. 158 sq. Emendatt. a Burmanno

mm) Transiit cum reliquis Gudianis mstis in biblioth. Guelferbytanam. *Harl.*

editt. Isocratem inter criticos commemorandum censet, et ipsam orationem vocat elegantissimam.] Exstat haec et superior Isocratis oratio etiam graece et latine ex vers. H. Wolfii in Amphitheatro Socraticae sapientiae iocoseriae *Dornauiano* tom. II. pag. 5 sqq. pag. 14 sqq.

12) Παναθηναϊκὸς, anno, vel (vt alii nn) apud Plutarchum et Photium) quadriennio ante mortem, adeoque Olymp. CIX. 2. ab Isocrate scriptus, extollit Athenienses eorumque in Graecos beneficia prae Lacedaemoniis, quod argumentum etiam in panegyrico tractasse se commeminit. Aemulatus Isocratem in Panathenaico suo Aelius Aristides est, de quo ita *Tzetzes* Chiliad. XI. v. 662.

Καὶ τὸν εἰς Παναθήναια τὸν μέγιστον τὸν λόγον
Οὕπερ τὸν νῦν ἰσόλησεν ὅλον ὁ Ἀριστείδης.

Fallitur idem Tzetzes, quum auctore Lysia adfirmat, decem integris annis vix absolutum Panathenaicum ab Isocrate, quod de Panegyrico eiusdem praeclari scriptores tradiderunt. Tribus foliis in media parte p. 271. B. edit. Stephan. auctiorem Panathenaicum habuit *Michael. Nicol. Sophianus*, vt [?] ex *Iosephi Scaligeri* epist. 431. ad Gruterum et Petri Victorii ad Aristot. rhetor. p. 718. notauit *Paulus Colomesius* in Opusculis p. 36 sq. Separatim, graece, Coloniae Agrip. 1588. 8.

13) Κατὰ τῶν Σοφιστῶν, aduersus Sophistas, lucro inhiantes, et falsae eloquentiae doctores, quos inter alia hoc quoque nomine reprehendit, quod, odiosissima eius parte delecta, promiserunt, se traditutos rationem tractandarum litium iudiciariarum, quum longe plura sint oo), in quibus longe cum maiore dignitate orator versari possit, et praecepta rhetorica nihilo magis ad causas forenses, quam ad quodlibet aliud orationis genus pertineant. Haec oratio graece recensita a *Frid. Sylburgio*, prodiit cum tribus paraeneticis, de quibus supra. *Fabric.* Prodiit separatim graece et lat. Paris. apud Ioann. Lodoicum Tiletanum, 1542. 4. — graece, ibid. apud *Guil. Morelium*, 1552. 4. — latine, Hieronymo Wolfio interprete, apud Guil. Morel. Paris. 1559. 4. *Harl.*

Supersunt λόγοι *Isocratis* δικανικοὶ *siue iudiciales:*

14) Πλαταϊκὸς, nomine Plataeensium, a Thebanis solo pulsorum, ad Athenienses, pro restitutione in integrum.

15) Περὶ

nn) His accensendus *Cicero*, qui libro de senectute, cap. V. *est enim*, inquit, *quiete et pure et eleganter actae aetatis placida ac lenis senectus: qualem accepimus Isocratis, qui cum librum, qui Panathenaicus inscribitur, quarto et nonagesimo anno scripsisse dicitur, vixitque quinquennium postea.* [Ex hoc loco et quod Isocratis mors incidit in Olymp. CX. 3. *Corsin.* in fast. atticis, tom. IV. p. 35. colligit, orationem illam editam fuisse Olymp. CIX. ineunte anno tertio. adde *Schirach.* disp. I. de Isocrate pag. 23 sq. *Harl.*] Idem *Cicero* in Oratore cap. 12. notat, Isocratem in hac oratione studiose consectatum concinnitatem sententiarum, et argutos certosque ac circumscriptos verborum ambitus, *non enim ad iudiciorum certamen, sed ad voluptatem aurium scripserat.*

oo) Confer Aristotelis locum, quem cum Isocrateo confert *Muretus* lib. IV. cap. 11. Var. Lect.

15) Περὶ τῆς ἀντιδόσεως, siue *de permutatione facultatum*, cum a Lysimacho dies dictus esset secundum legem Atheniensem pp) vel permutandarum cum Lysimacho facultatum, vel obeundae, (quod fecit,) trierarchiae. Multa de studiis suis in hac oratione Isocrates, multa de improbitate sycophantarum. Scripta post Olympiad. CV. *Fabric.* conf. cl. *Wolf.* prolegom. ad Demosthenis orat. aduersus Leptinem p. 123. de antidosi, et not. 118 de anno, quo scripta est haec Isocratis oratio, circ. Olymp. CVI. *Harl.*

16) Περὶ τῦ ζεύγυς, de bigis equorum, quod eas in Olympiis a ciuitate Argiuorum emerit, non Tisiae eripuerit Alcibiades. Dicta est a filio Alcibiadis, iam defuncti, cuius defensionem ac laudes, populique inuidiam persequitur. Citatur a *Plutarcho*, Alcibiade pag. 196. et *Athenaeo* V. p. 215. Sed apud Photium cod. CLIX. mentio huius orat. excidit.

17) Τραπεζιτικὸς, oratio, a Sopaei siue Sinopaei, filio dicta, pro summa argenti apud qq) Pasionem, trapezitam, deposita, cum pater apud Satyrum, Ponti principem, de regno affectato delatus esset, quam Pasio postea accepisse se negauit. Hac oratione vtitur Dionysius aduersus Aristotelem atque Aphareum, qui orationes Isocratis vllas iudiciales fuisse negarunt, quibus contradixit Isocratis discipulus *Cephisodorus*. In Isaei oratione VII. quae est de Cironis hereditate [P] et in trapezitico Isocratis plura eadem legi, notat Porphyrius apud *Eusebium* X. 3. Praeparat. vbi male Κύλωνος pro Κίρωνος.

18) Παραγραφικὸς πρὸς Καλλίμαχον, contra Callimachum quemdam, qui praeter legem ἀμνηστίας a Thrasybulo latam, ac praeter fas, nescio cui, diem dixerat de ereptis sibi sub triginta tyrannorum imperio pecuniis. Hanc orationem *Isaei* esse, ex Harpocratione in Ῥίνων obseruat *Fuluius Vrsinus* in Virgilio cum graecis scriptoribus collato, p. 230. et ab Isocrateo dicendi genere valde dissidere. Id videre se negat *Schurzfleischius* cap. III. Obseruatt. ad Longinum. Maussacus apud Harpocrationem pro *Isaeo* contra fidem codicum reposuit nomen Isocratis, et Maussacum sequutus est Iacob. Gronouius. [Schol. ad *Aristophanis* Nub. 1134. diserte *Isocrati* tribuit illam orationem.]

19) Αἰγινητικός. Oratio, apud Aeginetas dicta, pro amico et adfini Thrasylochi, cui hic opes suas legauerat, altera sorore semigermana impugnante testamentum. Locus, vbi deesse nonnulla notantur in margine, ita est legendus: ὅτε δὲ Πασίνυς παρὼν κατέλαβεν etc. Vide *Iac. Gronouium* ad Harpocrat. p. 106 sq. 134 sq. *Fabric.* Correctio et explicatio loci cuiusdam reperitur in Histor. acad. Paris. Inscript. edit. Amstel. tom. VI. pag. 279 — 282. *Harl.*

20) Κατὰ τῦ Λοχίτυ, sub persona eius, qui a Lochita quodam verberibus mulctatum se conqueritur. Neque hoc ferendum esse in democratia, licet pauper et tenuis conditionis sit, qui vapulauit.

pp) Vide *Sam. Petitum* ad leges Atticas p. 269 sq. *Schefferum* de militia nauali IV. 6.

qq) De hoc Pasione Demosthenes orat. pro Phormione et orat. contra Callippum.

21) Ἀμάρτυρος pro Nicia, qui ſub XXX. tyrannis apud Euthynum conſobrinum ſine teſtibus tria talenta depoſuerat, Euthyno deinde bina tantum reſtituere volente, Photio inſcribitur πρὸς Εὐθύνουν ὑπὲρ Νικίου. Hanc et Archidamum inter praeſtantiſſimas Iſocratis orationes excellere adfirmant *Philoſtratus* I. de vitis Sophiſt. [cap. 17. ſect. 3. p. 505. Olear. conf. *Dionyſ. Halic.* in iudicio de noſtro §. 6. et 9.] Contra eam ſcripſerat Antiſthenes Cynicus, teſte *Laertio* VI. 15.

Iſocrates, (an rr) Socrates?) ἐν τοῖς πρὸς Εὐδοθέαν laudatur a Suida in Χιάζειν. At apud Etymologum in Ἐπίδικος legendum Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Λυσίβιον, pro eo, quod editum eſt Ἰσοκράτης πρὸς Λυσίαν. Vide *Meurſium* V. 2. Attic. Lect. Plutarcho ſi credimus ἠγωνίσατο καὶ τὸν ἐπὶ Μαυσώλῳ τεθέντα ὑπ' Ἀρτεμισίας ἀγῶνα. Τὸ δ' ἐγκώμιον οὐ σώζεται. *Decertauit etiam Iſocrates noſter in iis ludis, quos Artemiſia* (Olympiade CVII. confer Vſſerium ad ann. Period. Iulian. 4362.) *Mauſolo* (Cariae regi) *fecit: ſed ea laudatio non exſtat.* [adde *Gellii* N. A. X. cap. 18.] At Suidas ab *Iſocrate Apolloniate* hoc factum tradit, Calliſtratum, rhetorem, auctorem, vt videtur, ſecutus. [vid. ſupra in Catal. trag. deperdit. voc. *Iſocrates*, et *Taylori* Lect. Lyſiae. cap. 3. p. 232 ſqq. edit. Reiskii.] Eidem *Apolloniati* tribuit orationes quinque: 1) Ἀμφικτυονικόν, 2) Προτρεπτικόν, 3) Περὶ τοῦ τάφον μὴ ποιῆσαι Φιλίππῳ, 4) Περὶ τοῦ μετοικισθῆναι, 5) Περὶ τῆς ἑαυτοῦ πολιτείας. Paraeneſes ad Demonicum huic quoque Apolloniati adſcribi ab Harpocratione, ſupra a me eſt adnotatum. In *Ariſtotelis* rhetoricis III. 14. pro Σωκράτης ἐν ἐπιταφίῳ legendum Ἰσοκράτης. [vid. Taylor. l. c.] Similem errorem lib. I. rhetor. cap. 9. caſtigauit *Meurſius* lib. V. cap. 14. Attic. Lect. et lib. IV. cap. 4. docuit, apud *Dionyſium Halicarnaſſeum* in arte cap. 6. perperam legi ὁ τοῦ Σωκράτους ἑταῖρος Ναυκράτης pro ὁ τοῦ Ἰσοκράτους. Apud [P] *Laertium* quoque lib. II. ſect. 55. vbi Socrates Grylli laudationem funebrem compoſuiſſe legitur, pro Socrate Iſocratem legendum eſſe, duxerim, niſi quis Naucratem malit cum Gotfrido Oleario in diſſ. erudita de Heraclito.

Τέχνην ῥητορικὴν Iſocrati tribuunt nonnulli apud *Plutarchum* [vit. Demoſthen. pag. 699. edit. Reisk. vol. I.], Photiumque, tum *Tzetzes* audacter: οὗτος ὁ ῥήτωρ ἔγραψε βίβλον, ῥητόρων τέχνην, Chil. XI. v. 654. et IX. v. 935. Ὁ Ἰσοκράτης ῥήτωρ μὲν ὁ καὶ τὴν τέχνην γράψας, et 941. ὁ μὲν λέγων βασιλικούς, τέχνας καὶ παραινέσεις. Confer epiſt. 28. inter Socraticas ab Allatio editas, et ſchol. *Hermogen.* p. 297. *Fabric.* *Tzetzae* tamen ſententiae ſubſcribere dubitat *Schirach.* in diſput. I. de Iſocrate pag. 24. Enimuero *Quinctil.* Inſtitt. orat. III. 1. 14. *Iſocratis*, ait, *praeſtantiſſimi diſcipuli fuerunt in omni ſtudiorum genere: eoque iam ſeniore — pomeridianis ſcholis Ariſtoteles praecipere artem oratoriam coepit.* — Ars eſt vtriusque; *ſed pluribus eam libris Ariſtoteles complexus eſt.* Idem vero *Quinctil.* III. 14. 15. nominat *artem*, *quae diſciplina percipi debet.* Paucis igitur praeceptis vno libro complexus videtur Iſocrates artem rhetoricam; at propter maiorem, quam conſequutus eſt Ariſtoteles, auctoritatem, fieri potuit, vt Iſocrateus libellus rhetoricus minus notus ex memoria hominum vſuque excideret, et tandem euaneſceret. *Harl.*

[De

rr) Schol. ad Apollon. lib. I. Σωκράτης δὲ ἐν τῷ πρὸς Εὐδοθέαν φησὶ τὴν ὕλην etc.

[De *epiſtolis* pauca ſunt notata ſupra, vol. I. lib. II. cap. 10. p. 678. Huc referam ea, quae ibi omittenda duxeram, de editionibus, et, quae addenda ſint, intexam adiiciamque. confer etiam *Schirach.* diſp. I. p. 19 ſq. Epiſtolam nonam nullatenus eſſe Iſocratis, arbitratur *Augerius* in praefat. ad Iſocratem p. IV. atque abbas *de Vatri* in commentariis regiae inſcriptionum academiae contendit, eam eſſe Theophylacti cuiusdam, monachi, qui ſcripſit ſub Mauritio imperatore: quam ſententiam Augerius eo argumento firmat, quod illam epiſtolam reapſe inuenit inter alias plures illius epiſtolas ſub nomine fictorum hominum ad homines fictos. Quibusdam editionibus ſingularum orationum, e. g. ad Demonicum, adhaerent epiſtolae. *Hieronymus Wolfius* in ſua Iſocratis editione et aliam translationem, a ſe elaboratam, et nonam Iſocratis epiſtolam ad Dionyſium iuniorem, Siciliae tyrannum, adiunxit, et leguntur ad calcem *Paraſeologiae Iſocrateae Mich. Neandri.* Baſil. 1558. 8. — *Iſocratis* epiſtolae aliquot, graece. Pariſ. apud Wechel. 1550. 4. (in Pinelli catalogo, tom. II. p. 176.) — ibid. 1557. 4. (notante Fabricio,) graece, vna cum epiſtolis Demoſthenis, Aeſchinis, Platonis et Bruti. — Graece et lat. per Renatum Guillonium. Pariſ. 1554. 4. — Epiſtolae quaedam, gr. Pariſ. 1546. 4. (catalog. biblioth. Bernenſ. tom. I. p. 307.) — *Epiſtola ad Archidamum*, Lacedaemoniorum regem, Photio laudata, primum e codice Fuluii Vrſini deſcripta ab *A. Schotto* eſt et edita graece ab Hoeſchelio in notis ad Photium. Deinde eamdem latine *A. Schottus* vertit ad cod. CLIX. Photii. Separatim cum Schotti et noua ſua verſione excudi curauit, emendationesque adiunxit *Io. David. Koelerus*, Coldicenſis, (poſtea Profeſſor hiſtoriarum primum Altdorſinus, dein Gottingenſis,) Wittebergae, 1706. 4.

(Decem) *Iſocratis*, *Demetrii Cydone et Michaelis Glycae aliquot epiſtolae*, *nec non Dionis Chryſoſtomi oratio* περὶ λόγυ ἀσκήσεως *partim e codice Helmſtad. partim ex codicibus Moſquenſibus edidit et animaduerſiones adiecit C. F. Matthaei*, Vniuerſitatis Caeſareae Moſquenſis Profeſſor, (in praeſenti Profeſſor L. Gr. Wittebergenſis.) Typis vniuerſitatis caeſareae Moſquenſis. 1776. mai. 8. Ex libris ſcriptis et editis, de quibus intelligenter fuſeque diſputat,* ad codicem Helmſtad. et Aldinam editionem denuo recenſuit vir doctiſſimus epiſtolas Iſocrateas notisque res ac vocabula docte explicuit. — *Epiſtolam ad Archidamum* recepi in Anthologiam meam graecam proſaicam, Noribergae, 1781. 8. pag. 109 ſqq. — Reperiuntur quoque Epiſtolae in *Collectionibus variarum epiſtolarum gr. Aldina*, Venet. 1499. II. voll. et octo quidem in vol. I. nona vero in vol. II. inter epiſtolas Sophiſtarum variorum; atque *Cuiaciana*, quae tota pendet ex Aldina, Aureliae Allobrog. 1606. fol. tum in editionibus Wolfii, H. Stephani et Battie, qui vero epiſtolam, quam Hoeſchelius primus vulgauit, ad Archidamum omiſerunt. Alius autem epiſtolarum ordo eſt in codice Helmſtadienſi; alius in edit. Aldina, alius in Wolfiana. — *Gallice* vertit epiſtolas Iſocrateas *Ludouicus de Malthia*, Antwerp. 1558. apud Chriſtoph. Plantinum. — et *Claud. Gruget* cum epiſtolis Phalaridis. Antvers. 1558. 12. in catalog. biblioth. Bünau. I. pag. 107. — Epiſtola IX. eſt in cod. *Moſquenſi*. In cod. *Helmſtadienſi*, in quo praeter ea exſtant *Aeſchinis* Opera, *Socraticorum* epiſtolae, et *Dionyſ. Halicarn.* de Lyſia. — Epiſtola ad Archidamum eſt vnica in cod. regio Pariſ. MMDCCCCXLIV. at in cod. MMMLIV. inter alias eiusdem auctoris epiſtolas, teſte *Augerio* in praefat. pag. IV. — In bibliotheca regia *Matritenſi*, teſte *Iriarte*, eſt cod. XCVIII. pag. 384 ſqq. qui praeter alia continet *Iſocratis* oratt. ad Demonicum, ad Nicoclem, Nicoclem, Buſirin ad Polycratem, laudationem Helenae, contra Sophiſtas, Laudationem ad Euagoram, contra

tra Lochitem de verberatione et *nouem* epiſtolas, in his epiſtolam ad Archidamum: deeſt vero epiſt. ad Dionyſium: prima enim, ad Philippum exarata, in codice falſo inſcripta eſt Dionyſio. *Harl.*]

Laertius de Speuſippo IV. 2. καὶ πρῶτος παρὰ Ἰσοκράτους τὰ καλούμενα ἀπόῤῥητα ἐξήνεγκεν. Intima artis rhetoricae de numero oratorio, quae μυροθήκιον Iſocratis videtur vocare Cicero lib. II. Epiſt. ad Atticum. Vide *Mericum Caſaubonum* animaduerſ. ad laudatum Laertii locum. [Menagium ad eumdem Diog. Laert. et *Schirach.* diſp. II. p. 14. qui Caſauboni et Fabricii ſententiae ſubſcribit.]

Iſocratis orationes prolixiores et πολιτικωτέρους Damaſcio expoſuit *Seuerianus* οὐ τὸν τεχνικόν τε καὶ σοφιστικόν, ἀλλὰ τὸν ἔμφρονα καὶ φιλόσοφον τρόπον vt legas apud Suidam in Σεβηριανός. [Κλήμης, *Clemens*, hiſtoricus, cuius rara fit apud veteres mentio, ſcripſit ad Hieronymum de figuris Iſocratis, teſte *Suida* h. v. tom. II. vbi vide Küſter. pag. 328. et ex Suida, *Eudocia* pag. 267.] Contra Iſocratem ſcripſerat olim *Zoilus*, Amphipolites, teſte *Suida* in Ζωΐλος [et *Eudocia* p. 203.] Tum *Ariſtoteles Siculus* et *Aelius Ariſtides*, vt iam dixi ad Orat. IV. et VIII. Denique *Ariſtoteles Stagirites* quoque eum perſtrinxit ss), confutatus a *Cephiſodoro.* Dionyſius Halicarnaſſeus: Μὴ δ᾽ ὅτι δεσμὰς πάνυ πολλὰς δικανικῶν λόγων Ἰσοκρατείων περιφέρεσθαί φησιν ὑπὸ τῶν βιβλιοπωλῶν Ἀριστοτέλης — — καὶ ἔτ᾽ Ἀριστοτέλει πέπεισμαι, ῥυπαίνειν τὸν ἄνδρα βουλομένῳ — — ἱκανὸν δ᾽ ἡγησάμενος εἶναι τῆς ἀληθείας βεβαιωτὴν τὸν Ἀθηναῖον, Κηφισόδωρον, ὃς καὶ συνεβίωσεν Ἰσοκράτει καὶ γνησιώτατος ἀκουστὴς ἐγένετο, καὶ τὴν ἀπολογίαν τὴν πάνυ θαυμαστὴν ἐν ταῖς πρὸς Ἀριστοτέλην ἀντιγραφαῖς ἐποιεῖτο. *Cephiſodori* tt) libros IV. contra Ariſtotelem memorat *Athenaeus* libro II. p. 60 licet ibi legatur *Cephiſodotus*, ex quo loco colligitur, contra philoſophum Stagiritam, non contra rhetorem Siculum ſcripſiſſe, quod clariſſime etiam teſtatur Ariſtocles, Peripateticus, ob hanc ipſam cauſam Cephiſodoro inſultans apud *Euſebium* XV. 2. Praeparat. p. 792. et *Numenius* apud eumdem XIV. 6. p. 732. Mentio Cephiſodori iterum apud *Athenaeum* libro III. pag. 122. et VIII. pag. 354. et lib. IX. p. 407. fin. et apud Themiſtium in Sophiſta p. 285. Dionyſium in Iſaeo p. 111. et in Epiſt. ad Pompeium et alia ad Ammaeum p. 120. vbi Cephiſodorum refert inter παραγγελμάτων rhetoricorum ſcriptores. Gregorii Nazianzeni dictionem ad ſtructuram accedere Iſocraticam, notauit Eraſmus. [*] [De his aliisque laudatoribus aeque ac obtrectatoribus Iſocratis copioſe diſputat *Schirach.* in diſſ. II. pag. 50 ſqq.]

[*De codicibus mestis atque editionibus.*

Codicum *Helmſtadienſis*, *Moſquenſis* atque *Matritenſis* iam paullo ante memini, quum de Epiſtolis Iſocratis agerem. Codices *Fuggeranum*, quo leuiter vſus eſt Wolfius, aut potius ex quo excerpta deſcriptaque, cum vulgatis codd. non conſentientia, ab Eduardo Henrico Scoto acceperat, (vid. eius praefat. ad caſtigationes in Iſocratem pag. 860. edit. 1570.) biblioth.

ss) Cicero in Oratore de numeroſa et apta oratione, atque de Ariſtotele et Iſocrate differens, cap. 51. ſect. 172. *quis*, ait, *Iſocrati eſt aduerſatus impenſius* (Ariſtotele)? *Harl.*

tt) Vide ſupra ad §. I. infra lib. IV. cap. 32. in elencho rhetor. graec. h. v. *Ionſium* de ſcriptor. hiſt. phil. I. 13. p. 96. *Ruhnken.* hiſtor. crit. orat. gr. pag. 82. *Harl.*

biblioth. collegii noui *Oxonienfis*, quem diligenter contulit editor Cantabrig., alium cod. collegii *Oxonienfis*, et cod. *Bauaricum* cl. *Morus* in praefat. ad fecundam Panegyrici editionem indicauit.

In *Anglia* funt quatuor codd. mssti in bibliotheca *Bodleiana*, qui duntaxat habent duas primas orationes, ad Demonicum et ad Nicoclem, n. cod. collegii noui, MS. Baroc. MS. Laudianus, et MS. cui nota NE A. 3. 10. et duo codd. Harleiani, qui praeter illas continent quoque Nicoclem. Illos contulit Battie. In catalogo librorum MSSt. Angliae et Hiberniae, Oxon. 1697. fol. numerantur codd. mssti in biblioth. coll. Oxon. vnus, in biblioth. Bodleiana, fex: atque in cod. MMMDCXVIII. nr. X. ineft quoque Ifocr. oratio altera ad Nicoclem de regno, cum praefatione Guarini Veronenfis, latine: *Cantabrig.* in collegio S. Benedicti eft nr. MDCXXVII. et in biblioth. ecclef. Weftmonaft. nr. MCXXXIX. Ifocrates ad Demonicum: in biblioth. *Gale* nr. MMMMMMDCCCCLXXX. argumenta orationum Ifocratis: — in biblioth. *Iacobaea* nr. MMMMMMMMDIV. Ifocr. oratt. aliquot a Lumbley translatae: in biblioth. *Mori*, epifcopi Noruic. nr. MMMMMMMMMCCCCXLIII. Ifocr. ad Demonicum et Nicocles, et Guarini epiftola in orat. Ifocratis, qua regem in fubditos inftituit.

In bibliotheca *Leidenfi*, tefte Catalogo p. 340. cod. XXIX. chart. *Ifocratis opera*, quorum poftremum eft παραγραφικὸς πρὸς Καλλίμαχον.

In biblioth. regia *Parifina*, fecundum tom. II. Catalogi, in cod. XIV. eft orat. ad Demonicum; in fex codd. orat. ad Nicoclem; in tribus, Nicocles; in tribus, panegyricus; in quinque, orat. ad Philippum; in fex, Archidamus; in quatuor, Areopagiticus; in quinque, orat. de pace; in quinque, Euagoras; in quatuor, Helenes encomium; in quinque, Bufiris; in tribus, Panathenaicus; in quinque, aduerfus Sophiftas; in quinque, Plataicus; in tribus, orat. de permutatione; in duobus, de bigis; in tribus, Trapeziticus; in quatuor, exceptio aduerfus Callimachum; in duobus, Aegineticus; in tribus, orat. contra Lochitem; in vno, orat. contra Euthynum: de epiftolis iam paullo ante fuit fermo. — At catalogum in defignatione orationum aliquoties peccaffe, docet *Augerius* in praefatione pag. XII fqq. vbi fedecim, quos contuliffe fe ait, codices illius bibliothecae paullo fufius recenfet. — In eadem bibl. Parif. fecundum vol. III. eft inter codd. msst. interpretatio lat. oratt. ad Demonicum, Nicocles, et ad Nicoclem, cod. MDCXVI. nr. XVII — XIX. et orat. ad Demonicum cod. MMMMMMCCCXXV. nr. VII. denique Nicocles, a Magdaleno Brienfi verfus, cod. MMMMMMMDCCCXIX.

In biblioth. *Veneta* D. Marci, tefte Catalogo, cod. CCCCXV. membran. omnes Ifocratis orationes. — *Ibid.* fecundum *Tomofini* bibliothecas Venetas msstas, p. 16. in biblioth. S. Antonii, Ifocr. orationes: pag. 42. in biblioth. Beffarionis plut. 21. eaedem. — In biblioth. Ambrofiana *Mediolan.* auctore Montfaucon in diario italico p. 16. pauca Ifocratis et eodem auctore pag. 367. Florentiae in monafterio.

In biblioth. *Medicea* Florent. tefte Bandinio, tom. I. pag. 547. cod. XXIV. plut. IV. oration. XI. — ad Demonic. tom. II. p. 261. cod. XIX. et p. 381. cod. VIII. et p. 568. cod. VII. cum vita auctoris, et tom. III. p. 104. cod. VIII. — ad Nicoclem, tom. II. p. 381. cod. IX. — Nicocles p. 382. cod. X. — oratt. XIII. cum argumentis etc. tom. II. p. 442. cod. V. — oratt. XXI. tom. II. pag. 447. et 449. cod. XII. et XV. — oratt. IIII. tom. II. pag. 541. cod. XXIV.

XXIV. — orat. contra Sophiftas ibid. p. 568. cod. VIII. — laudatio Archidami ibid. p. 678. cod. III. — oratt. XI. quarum vltima de permutatione longior eft, quam in editis, et aliena forfan habet inferta; tom. III. p. 395. vbi fpecimen exhibetur, cod. XIV. — Epiftolae octo, tom. II. pag. 678. cod. IV. Sententiae, ex orat. ad Demonicum excerptae, tom. III. pag. 325. cod. XXI. et cod. XXII.

In biblioth. *Scorialenfi* in Hifpaniis tefte *Plüer* in itinerario etc. pag. 178. Ifocr. oratio ad Demonicum.

In biblioth. *Vindobonenfi*, fecundum *Lambecii* commentar. vol. VII. p. 232. cod. LXVI. nr. VI. Ifocr. ad Demonicum. — indice autem *Neffelio* in Catalogo, part. IV. p. 4. cod. III. membr. *Ifocr.* oratt. ibid. p. 144. cod. CCXCVI. anonymi exegefis in II. oratt. ad Demonicum et Nicoclem. ibid. p. 149. cod. CCCXI. or. ad Demonicum.

In biblioth. *Breslauienfi* multa effe Ifocratis, tradit *Kranz.* in Memor. biblioth. publ. Wratislau. pag. 88.

In biblioth. *Augustae Vindel. Ifocr.* paraenefis. — *Noribergae* in biblioth. Solgeriana, nunc publica, *Ifocratis* fcripta varia, latine facta, cod. membran. faec. XIV. vid. *Solgeri* Catalog. biblioth. tom. I. pag. 221.

In biblioth. *Bauarica*, *Monachi*, tefte catalogo, in cod. CCXXVIII. *Ifocr.* orat. ad Demonicum et excerpta ex orat. de pace, et in cod. membr. CCLXII. *Ifocr.* orationes. Quia plurimos, credo, codices, quos *Montfaucon* in Bibliotheca bibliothecarum MSS. nominat, iam enumeraui, fatis erit, eos, quibus videbitur neceffarium, ad illum ablegare. Progredior ad enumerationem

e d i t i o n u m.

Princeps illarum et pofterioribus editoribus parum cognita, eft ex codice biblioth. Laurent. Mediceae:

Ifocratis orationes, graece, curante Demetrio Chalcondyla. Mediolani per Henr. Germanum et Sebaftian. ex Pontetremulo, fumtibus Barth. Scyafi et Vicentii Halipranti, Barth. Rozoni. 1493. fol.

Vid. Catal. Bünau. vol. I. tom. I. p. 106. Catal. bibl. *de la Valliere* nr. MMCCXXXVII. *Bandinium* in Catal. MSS. graec. biblioth. Laurent. vol. II. p. 446. *Creuennae* Catal. vol. III. pag. 61 fq. *Bure* bibliographie inftructive, B. L. tom. I. nr. MMCCCXLIII. *Maittaire* A. T. tom. IV. part. I. p. 64 fq. not. 5. et part. II. pag. 559. vbi notat, in calce defcribi typographicum fymbolum cum litteris *V. S.* quo fymbolo vfum fuiffe *Vldericum Scinzenzeler* obferuat; atque *Saxius* in hiftoria litteraria typograph. Mediolanenfi pag. 592. idem obferuat et putat, *Henricum Germanum* non alium effe, ac *Vldericum Scinzenzeler*. In epiftola Graeuii tom. IV. Sylloges Burmann. p. 671. Chalcondylas male vocatur *Georgius.* — Ibidem, n. *Mediolani*, eodem anno, 1493. eodem curante Demetrio Chalcondyla prodiiffe *editionem* in forma, quam vocant, octaua, f. *octonis*, quae nihil differat ab editione in forma maxima, fed raritate illam fuperet, putabant Riue et Auger. eaque fe vfum effe profitetur Augerius, in praefat.

praefat. pag. V. at valde deceptos fuiffe illos, docuit *Bure*, vt in fine huius paragraphi indicabitur pag. 799. [add. Periergi Deltophili f. Com. Rewiczky Bibliotheca pag. 33 fq.]

Ifocratis orationes, *Alcidamantis contra dicendi magiftros*, *Gorgiae de laudibus Helenae*, *Ariftidis de laudibus Athenarum*, *eiusdem de laudibus vrbis Romae.* In calce: Venetiis apud Aldum et Andream Socerum. Menfe Aprili. 1513. fol. graece.

Addita funt excerpta ex Lexico Harpocrationis. Aldina edit. fic difcrepat quibusdam locis a Mediolanenfi, vt non potuerit ex eodem fonte prouenire, et ex alio codice ducta fit. Neque vero aeque correcta, ac Mediolanenfis, exiit praelo. Haec eft fecundum quorumdam iudicium, tertia pars rhetorum graecorum, ab Aldo editorum, et feparatim quoque vendita. Attamen Alcidamantis oratio, in fronte primae et tertiae partis nominata, exftat tantum in prima parte. vid. Serie dell' edizioni Aldine — II. edizione, (cura cel. Morelli,) in Padova, 1790. 12. p. 33 fq. adde fupra, ad editionem *Lyfiae* Aldinam ex Hauptmanni libello adnotata: *de Bure* Bibliographie inftructive, belles lettres, tom. I. nr. MMCCCXXXIX. p. 93 fq. *Crevenna* in Catalogue raifonné, vol. III. p. 60. qui in defcriptione tomorum difcedit a Burio, et formam atque feriem orationum aliter defignat. — *Bure* l. m. nr. MMCCCXLV. et *Goetz*. in Mem. biblioth. Dresd. II. pag. 336. memorant aliam eamque diuerfam editionem Aldinam, quae fuit quoque in biblioth. Askew. et Fabriciana part. I. pag. 115.

Ifocratis orationes, nec non Alcidamas, Gorgias, Ariftides et Harpocration. graece. Venetiis. Aldus, 1534. fol.

Ifocratis orationes latine: *Io. Lonicero interprete*, Bafil. apud Andream Cratandrum. 1529. fol. — Marpurg. 1540. 8.

Ifocr. de regiis muneribus, lat. verf. a *Stephano Nigro*, cum aliis opp. Mediolan. 1521. vid. Maittaire A. T. tom. II. pag. 613.

Ex Aldina editione fluxerunt *Ifocratis orationes* Hagenoae, ex officina Seceriana, 1533. 8. (in bibl. *Pinell.* tom. II. p. 177. vbi plures Ifocratis Opp. editt. indicantur:) — *Oper.* gr. Francofurti, 1540. 8. — *Ifocr.* oratt. cum Gorgia et aliis, gr. Hanou. 1543. 8. apud Alterum ad Harwood. — gr. Venetiis ex officina Farreana, 1543. 8. (num fit eadem, quae in Catal. biblioth. Barberinae v. *Ifocrates* fignatur Venet. 1534. et operae in anno peccarint, nec ne, et omnino diuerfae, equidem nefcio,) — Bafil. 1546. 8. gr. — *Venetiis*, cum Ariftidis encomio, Romae, 1544. 8. in biblioth. Sarraz. pag. 83. — ibid. gr. Petr. Nicol. Sabiens. 1549. 8. Vide *Goetzii* Mem. biblioth. Dresd. II. pag. 356.

Ifocratis orationes, partim doctorum virorum opera, partim meliorum exemplarium collatione, nunc demum multo quam antea emendatiores excufae; quibus iam quoque praeter aliorum editionem accefferunt eiusdem Ifocratis epiftolae; atque Harpocrationis et Suidae difficiliorum apud eumdem locorum explicatio; graece. Bafileae apud Michael Ifingrinum. 1550. 8. [In Catal. bibl. Parif. reg. 1555. 8.]

Notitiam edit. debeo *Maittario* in Annal. typogr. tom. III. p. 590. quare, num et quatenus editor officio fatisfecerit, et fteterit a promiffis, definire nequeo. Sed critica effe videtur. confer infra, de edit. Bafil. 1565.

Hieronymi Wolfii, Oettingenfis, merita aduerfus Ifocratem haud leuia funt; nam non folum bis vertit Ifocratea; fed etiam textum graecum e codice Fuggeriano et antiquioribus

editt. praeter Mediolanensem, collatis, emendauit, aut e cod. praecipue multas lectiones adtulit, multasque castigationes et coniecturas, editori futuro perpendendas, suppeditauit: id tamen illi vertitur vitio, quod contextum frequenter mutauit ex ingenio, et contra editiones antiquas abusus est apostrophis. Ex eius autem recensione toties excusus est et repetitus contextus gr. isque modo versione destitutus latina, modo locupletatus, vt non solum vsus et amor maiorum nostrorum erga Isocratem insignis inde patescat; sed ego quoque verear, vt omnes indicare possim editiones; neque tamen, quia plerumque sunt merae, nec raro vitiosae, repetitiones, ex omissione vnius alteriusque pluriumue editt. Wolfianarum magna, credo, iactura enascetur.

Primum versionem Isocratis latinam edidit Basileae apud Oporinum 1548. fol. eo tamen orationum ordine, qui est in editt. Mediolanensi atque Aldina, seruato, addita epistolarum versione, castigationibus et commentario: quam versionem postea sic correxit, vt omnino noua dici potuerit. vid. *Hier. Wolf.* in commentario scripto ann. 1570. de vita sua, in Reiskii orator. graecor. vol. VIII. p. 833. vbi ipse iudicat de hac prima sua versione, et deinceps aliquoties, p. 847. de altera edit. graeco-latina, p. 867. de editione noua minus correcta, et commentariorum praetermissione, p. 869. p. 874. de VI. edit. agit, et cel. *Morum* praefat. in notitia codd. et editt. Isocratis p. XIIII sq. — Atque emendata illa *versio* vna cum *textu graeco*, primum, ordine orationum ad argumenti similitudinem mutato, adiectisque epistolis, prodiit, vt ex praefatione, Lutetiae Parisiorum scripta, tom. I. p. 694. adparet, anno 1551.

Melior latina versio, (quam tamen postea iterum iterumque correxit, vt ex eius commentariis de sua vita et narratione, editt. minoribus subiecta, de Isocrate, eiusque versione latina cognoscitur) separatim exiit praelo:

Isocratis orationes et epistolae, de graeco in latinum pridem conuersae, nunc recognitae per Hieronymum Wolfium, Oettingensem, Lutetiae, ex officina Michael. Vascosani, 1553. 8. — Basil. 1558. 8. — de integro conuersae et quartum editae: addita vita auctoris et index. August. Vindel. 1566. 8.

Isocr. graece prodiit Basil. 1553. 8. (v. *Goetzii* memor. bibl. Dresd. tom. II. pag. 356 sq. vbi plures Isocratis editt. recensentur.) 1555. et 1561. — gr. et lat. apud Oporin. sine anni nota.

Isocratis orationes, partim doctorum virorum opera, partim meliorum exemplarium collatione, nunc demum multo, quam antea, emendatiores excusae. Adiecimus quoque Hieronymi Vuolfii, Oetingensis, non omnium modo orationum argumenta, sed et marginum annotationes. Quibus iam quoque, praeter aliorum editionem, accesserunt eiusdem Isocratis epistolae atque Harpocrationis et Suidae difficiliorum apud eundem dictionum explicatio. Basileae, per Thomam Guarinum. 1565. 8. graece.

Eadem esse videtur et iterata editio, quam ad an. 1550. 8. memorauimus, nisi vt huic accesserint Wolfii argumenta et adnotationes, tum rhetoricae, tum, quae paucae sunt, criticae s. Wolfii coniecturae. Ex Aldino autem exemplo est textus graecus, vt videtur, plerumque repetitus. — recus. mendis typographicis maximam partem sublatis, ibid. 1571. 1579. 8.

Wolfia-

Wolfiana recenfio frequenter exercuit praela Oporini: gr. et lat. 1558. 8. — gr. 1561. — gr. et lat. — 1565. — 1567. Tom. II. — 1570. 8. in bibl. Bodleiana, et Pinell. — 1571. 8. graece 1579. 8. — gr. et lat. 1582. 8. in fine: vita Ifocratis e Plutarcho, Dionyfio Halicarn. et Suida, gr. ac lat. tum Wolfii narratio de vita Ifocratis et orationum eius diuifione fuaque interpretatione; multa de fuis fatis acerbis immifcuit, et aliorum enumerat verfiones latinas, easque plures, quam commemoraui, denique fubiecit veterum et recentiorum de Ifocrate iudicia, atque indicem. — 1587. 8. — 1594. 8.

Inter ea *Wolf.* maiorem editionem, cum commentario grandi, faepe nugaci, in quo aliquoties res plane alienae pertractantur, molitus, eam luci expofuit:

Ἰσοκράτους ἅπαντα. *Ifocratis fcripta, quae quidem nunc extant, omnia, graeco-latina, poftremo recognita: adnotationibus novis et eruditis illuftrata, caftigationibusque neceffariis expofita. Hieronymo Wolfio,* *) *Oetingenfi, interprete et auctore. Additi funt rerum et verborum locupletiffimi indices.* Bafileae, ex officina Oporiniana. 1570. fol.

Prior tomus continet opera Ifocratea, gr. et lat. pofterior primum adnotationes, tum a pag. 804. caftigationes, ad quas fcribendas vfus eft edit. Aldina, Haganoenfi Seceriana, Francofurtenfi Brubachiana et Oporiniana Bafileenfi, at in plerifque confentientibus, et lectionibus cod. Fuggeriani. Paucis proponit fuas emendationes atque coniecturas. conf. *Io. Fabricii* hiftor. bibliothec. Fabric. part. III. p. 228 fq. *Schirachii* difp. I. de Ifocrate p. 28 fq. — Praetermiffo commentario crebrius prodiit Ifocrates ex recenfione Hier. Wolfii, vt paullo ante iam vidimus. Praeter ea, gr. Francofurti, 1598. 8. — gr. et lat. *Bafil.* 1602. 8. 1613. (1614. in Catal. Vffenbach. tom. I. pag. 647.) 8. Parif. 1603. 1615. 8. — *Geneuae*, 1618. 1621. 8. 1636. 8. — fumt. Samuelis Crifpini, Geneu. 1609. 8. — Parif. 1621. 8. gr. et lat. quam edit. valde laudat Harwood. — Geneu. apud Iac. Crifpinum, 1642. 8. — *Cantabr.* apud Io. Hayes, 1686. 8. (al. 12.) — Aliis, vt videbimus, editionibus adhaeret interpretatio Wolfiana.

Recenfionem Wolfianam *Stephanus* interdum reliquit, et vel Aldinam repofuit lectionem, vel fingularia admifit in nitida editione:

Ifocratis orationes et epiftolae (IX.) *cum latina interpretatione Hier. Wolfii, ab ipfo poftremo recognita. Henr. Stephani in Ifocratem diatribae* VII. *quarum vna obferuationes in eumdem examinat. Gorgiae et Ariftidis quaedam, eiusdem cum Ifocraticis argumenti, Guil. Cantero interprete. Excudebat Henr. Stephanus.* 1593. fol.

Ifocratis oratt. et epiftolae, gr. et cum latina H. Wolfii interpretatione. Geneuae, apud Paul. Stephanum. 1604. 8. (*Maittaire* A. T. III. p. 845. in bibl. Almelouenii pag. 283 in Comitis Thott. bibl. tom. IV. pag. 258. quam editionem Thom. Popeblount atque Halleruordius in bibliotheca curiofa adfirmant effe optimam) — rec. Geneuae 1651. 8. — cum *H. Stephani* praef. ad Marc. Fuggerum, Geneu. 1618. 8. — *Oratt. et Epift.* gr. London. apud

 haere-

*) *Matthaeus Drefferus* in oratione de Hieronymo Wolfio, edita Lipfiae 1582. 8. narrat, illum pro Ifocratis interpretatione a fenatu Auguftano tuliffe praemium centum Ioachimicorum, vti pro commentario in Cic. de officiis Aureos quinquaginta. confules quoque Wolfii commentar. de fua vita.

haeredes Io. Norton. 1615. 8. haud pulcra eſt editio, quamuis habeat H. Stephani inſigne: meum quidem exemplar caret latina verſione; quare, num *Harwood* in: Ueberſicht etc. recte ſcripſerit, additam eſſe verſionem latinam, valde dubito. — Idem Harwood vituperat editionem *Iſocr.* Colon. Allobrog. 1618. 8. —

Eaedem, eodem interprete, Pariſ. apud Io. Libert. 1615. — 1621. 8.

Eaedem, gr. et lat. cum interpretatione interlineari, cura *I. T. A.* Pariſ. apud Sebaſt. Chappellet. 1621. 8. — 1631. 8.

Feruor quantus fuit ſuperioribus ſaeculis in Iſocrate certatim edendo interpretandoque, tam cito deferbuit, vt integrum ſeculum admodum paucas proferret editiones nouas.

Iſocratis orationes ſelectae, (Paraen. ad Demonic. ad Nicoclem de regno. Nicocles, Panegyricus, Euagoras, Panathen.) gr. per Phil. Fletcher. Oxon. 1726. 8.

Iſocratis oratt. VII. *epiſtolae* (IX.) *graece et lat. codicibus msstis nonnullis et impreſſis melioris notae exemplaribus collatis, varias lectiones ſubiecit, verſionem nouam, notasque ex Hier. Wolfio potiſſimum deſumtas, adiunxit Guil. Battie.* Cantabrig. typis academ. 1729. 8. (v. ſupplement. Act. erudit. Lipſ. tom. X. ſect. 2. pag. 52 ſqq. vbi de quibusdam locis diſſeritur.) — ſecundis curis, Londin. 1749. 8. Eodem anno prodiit vol. II. quod XIV. comprehendit orationes. Duo autem volumina communem ſortita ſunt inſcriptionem:

Iſocratis Opera, quae quidem nunc extant, omnia. Varias lectiones, verſionem nouam ac notas adiunxit Gulielm. Battie. Londini, C. Davis etc. vol. I. II. 1749. 8.

Battie ad manus quidem habuit quinque Oxonienſ. et duo Harleianos codd. mstos, at eruditis parum probauit facultatem, operam atque doctrinam ſuam: Wolfianam ſequutus eſt recenſionem; apoſtrophos crebro poſuit contra libros vetuſtos: notae autem ſunt plerumque ex Wolfii adnotationibus excerptae. Verſio noua eſt minus culta.

Iſocratis opera omnia, gr. et lat. cum verſione noua, triplici indice, variantibus lectionibus et notis, edidit Athanaſ. Auger. — Pariſ. ſumtibus editoris excudebat Franc. Ambr. Didot l'ainé. III. tom. 1782. 8.

Multa bene praeſtitit: plura tamen debuerat praeſtare tot ſubſidiis editorum omnium meliorum, et ſcriptorum Iſocratis opuſculorum, de quibus in praef. ad vol. I. diſſerit, egregiis inſtructus. Saepe mutauit e libris ſuis contextum gr. et nouam dedit recenſionem; novam quoque verſionem latinam, in qua concinnanda nec Wolfium, nec Battie penitus ſequutus eſt, aut plane deſeruit. In notis breuibus de varietate lectionis et critica vuice propemodum ſollicitus, res ex antiquitate atque hiſtoria, vnde tamen ſaepiſſime lucem deſiderant, et, vti Morus praeclarum dederat in Iſocratis panegyrico ſpecimen, vuicum auxilium editor petere debuit, explicare atque interpretari, plane neglexit. Bene autem feciſſet editor, ſi ex ſuo et editoris Cantabrigienſis adparatu omnem lectionis varietatem notaſſet. — Epiſtolam ad Archidamum recepit; at editionem Matthaei ignoraſſe videtur. Cenſor in Ephem. litt. Lipſ. 1785. pag. 15. multa culpat in hac editione.

Findeiſen. ſpem nouae editionis fecerat.

H. Ste-

H. Stephani diatriben de nonnullis vocabulis et loquendi generibus, ab Harpocratione et Suida apud Isocratem obseruatis, suae Harpocrationis editioni subiecit *Iac. Gronouius*, Lugd. Bat. 1694. 4. *Harl.*]

Michael Neander in phraseologia Isocratis graeco-latina. Basil. 1558. 8. sub titulis CCLXIIII. phrases ac formulas loquendi, Isocrati familiares, digessit.

Ioh. Paludani sententiae ex Isocrate selectae, Gandaui 1551. 8.

Phraseologiam Isocratis graeco-latinam edidit in 8. *Georgius Murbachius, S. I.*

[*Isocratis sententiae graeco-latinae*, additis, vbi operae precium visum fuerit, annotationibus, notatisque locis, ad quos illae, (quantum quidem necessaria breuitas passa est) non incommode referri posse videantur. Accessit et vetus gnomologia, latina tantum, in eorum gratiam, qui, neglectis Graecis, breuitatem amant; vna cum gemino indice locupletissimo. Basileae, ex officina Heruagiana, per Eusebium Episcopium, 1572. 8.

Prolegomenis Hieronymi Wolfii, Augustae Vindelicorum XIX. Maii 1571. exaratis, subscripserunt *Georgii Vuolfii* filii, *Hieronymus*, vtriusque linguae in Augustana schola Professor, et *Hainricus*, philos. et medicinae doctor, physicus Noribergensis. *Harl.*]

Isocratis orationum omnium analysis, auctore *Conrado Clausero*, Basil. 1558. 8. ex officina Oporini.

[*Augerius* libro menstruo, Iournal des Sçavans, mens. Februar. 1781. 12. pag. 336 sqq. inseruit dissertat. de insigni lacuna quadam in oratione, Panathenaicus, quam Sophianus in suo codice, (vide supra in recensione orationum nr. 12.) habuisse pleniorem fertur, auctore Scaligero. Sed Stephanus in sua editione nihil de illa dicit. *Auger.* igitur excitat V. D. ad inuestigationem codicis illius Sophiani. Idem in memorata dissertatione pag. 345., dein in praef. ad suam editionem Isocratis, tom. I. pag. 5. narrat, Abbatem *Rive* communicasse cum ipso exemplar editionis *in octauo*, item Mediolani, a. 1493. eodem curante Demetrio Chalcondyla factae, quae nihil prorsus ab ea editione, quae est in folio, differat, et hucusque plane incognita fuisset. Enimuero et Rive et Augerius decepti fuerunt. Nam est circumcisum exemplar maioris editionis in forma maxima, vt clare commonstrauit *Guill. de Bure* in: Avertissement, s. programmate, quod praefixum est tom. I. Catalogue des Livres de la bibliotheque de feu M. le Duc de la Valliere, (Paris. 1783.) pag. XXI sqq. — adde de Isocrate *N. Kriegk* de inclarescendi modis §. 7. *Reusch.* de Cicer. partitione, pag. 41.

Versiones latinas et alias singularum orationum iam supra, suo quamque loco, indicauimus. *Italicam* omnium orationum a *Petro Carrario*, Doctore Patauino, Venetiis 1555. 8. factam, cum versionibus singularum oratt. italicis vberius recenset *Paitoni* in: Biblioteca degli autori antichi etc. tom. II. pag. 192 sqq. — *Gallica* orationum ad Nicoclem, Demon. Nicoclis et partis Xenophonteae Cyrop. *traduictz de Grec en François par Loys le Roy*, cum notis Paris. par Vascosan. 1558. 4. antea eadem cum Demosth. tribus oratt. Olynthiac. ibid. per eumdem 1551. 4. — per eumdem Ludouicum regium. Paris. apud Fred. Morel. 1579. 8. vid. *Maitt.* A. T. III. pag. 744. et indicem tom. V. part. I. pag. 525. et tom. II. pag. 201. — *Gallicam* operum Isocrat. versionem cum dissertationibus confecit et euulgauit Abbas *Auger.* Paris. 1781. tom. III. mai. 8. Idem edidit: Pensées morales d'Isocrate, extraites de ses Oeuvres et traduites, Paris. 1782. 12. Comparauit libellum ad Demonicum cum Epicteto, et in notis

notis sententias Isocratis exemplis historiae, tum antiquioris, tum recentioris illustrauit. adde *Gonjet* bibl. franc. part. III. cap. 1. tom. II. pag. 273 sqq. — *Anglice* quaedam orationes conuersae prodierunt 1557. 8. [cf. cl. de Blankenburg. ad Sulzeri Theor. Art. tom. IV. p. 27 sq. vbi Dimdalii versio aliquot oratt. anglica 1752. laudatur, et Gillies Lysiam et Isocratem (nisi is sit Isaeus) vertisse 1778. 4. dicitur; et de deperditis Isocr. oratt. *Vatry* Mém. de l'Acad. d. Inscr. T. XIII. pag. 162 sqq. idemque Hist. de l'Acad. d. Inscr. T. XII. *Beck.*]

Ex ludo *Isocratis*, quem amplissima schola floruisse iam vidimus, prodierunt oratores aliique, ingenii doctrinaeque laude insignes: neque incommodum, immo vero propter temporis ordinem opportunum esse videtur, aliquot praeclaros, aut memoratu dignos homines hic producere. Plures quia iam enumerauit *Ruhnken.* in historia critica oratorum gr. eo breuioribus esse nobis licebit.

APHAREVS, Isocratis priuignus et per adoptionem filius, orationes quasdam scripsit. Suid. in v. Eius orationem πρὸς Μεγακλείδην περὶ τῆς ἀντιδόσεως laudat *Dionys. Halicarn.* in Isocrate pag. 102. *Ruhnken.* pag. 67.

ASTYDAMAS maior, Isocratis discipulus, qui postea ad scribendas tragoedias se contulit. vid. Suidam h. v. supra in Notitia Tragicorum deperditorum h. v. pag. 289.

COCCVS, Atheniensis, Isocratis discipulus. Suid. in voc. De loco *Quinctil.* I. O. lib. XII. cap. 10. pag. 1090. ed. Burm. v. ibi Turneb. et *Ruhnken.* pag. 64.

De CEPHISODORO iam supra paullo ante recensionem codd. et edd. quaedam notauimus.

CRATES, Trallianus. *Diogen.* Laert. IV. 23. *Ruhnken.* pag. 86.

EPHORVS, Cumanus, v. *Cic.* Orat. 51. et 57. *Strabon.* XIII. pag. 924. ed. Almel. vbi Ephorus, patria Cumanus, vir memoria dignus et auctor historiae atque de inuentionibus dicitur. Idem saepius memorat, laudat et culpat Ephorum. Scripsit autem de Homero, v. supra, lib. II. cap. 1. §. 3. pag. 321. vol. I. et lib. II. cap. 5. L. pag. 512. vbi alia historica et philosophica litteris consignasse dicitur. Idem scripsit de Heraclidis, v. cl. *Heyne* ad Apollodori biblioth. pag. 494. ex libris historiarum, quarum librum XXX. citat *Athenaeus* VI. pag. 232. cuius locum emendat *Heyne* l. c. pag. 650. adde eumdem pag. 927. de iis, quae notauit *Ephorus.* Scripsit quoque de inuentis, Περὶ εὑρημάτων, v. supra, libr. II. cap. 15. pag. 150. vol. II. ad quae pertinuisse videntur ea, quae ille de origine litterarum apud Atticos reliquisse dicitur a Schol. Marcian. ad Homer. Iliad. η. 185. Epitomen Herodoti concinnasse illum, refert quidem, at male, Suidas voc. Θεόπομπος, nam locus fuit corruptus, ideoque a Meursio et Ruhnkenio l. c. pag. 88 sq. correctus. conf. vol. II. pag. 333. not. *t.* Num autem peripateticis philosophis accenseri possit, incertum videtur Fabricio infra lib. III. cap. 11. in catalogo Peripateticorum h. v. Plura vide de *Ephoro*, eiusque filio *Demophilo*, itidem historico, apud *Ionsium* de scriptor. histor. phil. lib. I. cap. 9. §. 2. pag. 50 sq. et *Heynium* Commentatt. Soc. Gött. VIII. pag. 107 — 109. adde supra pag. 355.

LEODAMAS, Acharnensis, insignis orator, qui et alios in iudicium vocauit, et ipse adcusatus est: de quo copiosius *Ruhnken.* pag. 63 sq.

NAVCRATES, vel NAVSICRATES, (non *Naucratides*) Erythraeus, magistri sui, Isocratis, exemplo excitatus, orationes confecit funebres. v. *Cicer.* de Orat. II. 23. III. 44. *Dionys. Halic.* in arte pag. 39. et de Isaeo pag. 111. aliosque, a *Tayloro* in lectionn. Lysiac. cap. 3. pag. 232 sqq. ed. Reisk. et *Ruhnkenio* l. c. pag. 83 sq. citatos, partimque emendatos.

PHI-

PHILISCVS, Milesius, discipulus Isocratis, et Timaei, historici, magister: scripsit, iudice *Ruhnken.* pag. 83. Δημηγορίας et Lycurgi vitam, ab Olympiodoro in commentario msto in Platonis Gorgiam laudatam. Ab aliis dicitur *Philistus* et commiscetur cum *Philisto*, siue *Philisco* Syracusano, vid. vol. I. lib. II. cap. 11. pag. 730. inprimis pag. 732. et in Catalogo Pythagoricorum vol. I. pag. 861.

POLVS, Agrigentinus, philosophus, sophista et orator celeber, discipulus Gorgiae Leontini, a quo non sine magno pretio eruditus est. v. *Philostrat.* in vitis Sophistarum libr. I. cap. 13. pag. 496. vbi *Olearius* in notis plura veterum de eo eiusque arte orandi loca congessit, *Meursium* ad Apollonium Dyscolum, *Vossium* de rhetorices natura et constitutione cap. 10. infra, libr. IV. cap. 32. vol. IV. pag. 486. inprimis *Mongitor.* in bibl. Sicul. tom. II. pag. 188 sqq. Scripsit Τέχνην, et, secundum Suidam aliosque apud Mongitor. de vocabulis librum, et genealogiam Graecorum ac barbarorum, qui ad Ilium militarunt, et quomodo vnusquisque eorum illic obierit; nauiumque catalogum. — De *Polo* pythagorico v. in Catalogo Pythagoricorum h. v. vol. I. pag. 865.

THEODECTES, Phaselites, Platonis, Isocratis et Aristotelis discipulus, scripsit *Apologiam Socratis*, quam laudat *Aristoteles* rhet. II. pag. 490. et 495. et aliam orationem, Νόμος inscriptam, apud *Aristotel.* ibid. pag. 994. aliaque. Conf. *Wowerium* in Polymathia cap. 9. pag. 61. et *Ionsium* de scriptor. hist. philos. I. 10. 2. pag. 57. *Ruhnken.* l. c. pag. 83. De eius certamine cum aliis in laudando Mausolo v. *Taylori* Lectionn. Lysiac. pag. 232 sq. ed. Reisk. plura vide de eo supra in catalogo Tragicorum deperditorum h. v. pag. 323 sq. infra libr. III. cap. 11. in catal. Peripateticorum pag. 312. lib. III. c. 7. pag. 201.

THEOPOMPVS, Damasistrati filius, Chius, Isocratis discipulus celebratissimus. De eius et Ephori diuersis ingeniis vid. *Ciceron.* de Orat. II. 23. ibique not. libr. III. cap. 9. sect. 36. *Quinctil.* I. O. II. 9. 11. X. cap. 1. 74. Nam Isocrates de Ephoro atque Theopompo sic iudicauit, vt Theopompo frenis, Ephoro calcaribus opus esse diceret. Antea vero quam ad historias conscribendas se contulit, in palaestra oratoria se exercuit. Hinc in historiis componendis retinuit eloquentiae colorem. *Quinctilianus* quidem I. O. X. 1. 74. *Theopompus*, ait, *his* (n. Herodoto et Thucydidi,) *proximus*, *vt in historia praedictis minor*, *ita oratori magis similis: vt qui*, *antequam est ad hoc opus sollicitatus*, *diu fuerit orator:* idem igitur lib. IX. 4. 35. nimiam eius curam vitandi concursus litterarum insuauis culpat. Eius tamen scribendi genus mire laudat et ab infamia maledicentiae eum defendit *Dionys. Halicarn.* in Epist. ad Cn. Pompei. cap. 6. pag. 782 sqq. vol. VI. ed. Reisk. Vixit vero Philippi Macedonis, (cuius munificentiam erga illum memorat Sozomenus praef. historiae,) Alexandri et successorum aetate, secundum *Saxium* in Onomast. I. pag. 73. A. O. C. 3647. Olymp. CV. 3. ante C. N. 356. V. C. 396. *Ionsius* vero de script. histor. phil. I. cap. 9. §. 3. vbi et §. sq. de aetate scriptisque Theopompi agit, demonstrare studet, Theopompum floruisse quidem iam ante Olymp. C. sed vixisse adhuc Olymp. CXI. quod cum *Anaximene*, Lampsaceno rhetore, comite Alexandri M. qui patri, Philippo, Ol. CXI. 1. occiso, successit, teste Pausania El. II. et Suida in Ἀναξιμένης, magnas gessisset inimicitias. Maius tamen pondus addet iudicio de illius aetate epistola ad Alexandrum. Caussas forenses non attigit (*Cicer.* de Orat. II. 13.), sed multas demonstratiui ac suasorii generis scripsisse eum orationes, testatur *Dionys. Halic.* epist.

epist. ad Pompeium pag. 131. pag. 782. ed. Reisk. Ad suasorii generis orationes refert *Ruhnken.* in hist. crit. laudata pag. 87. (vbi de Theopompo agit) *τὰς πρὸς Ἀλέξανδρον συμβουλάς*, memoratas a *Cicerone* ad Attic. XII. 40. et ab *Athenaeo* VI. pag. 230. F. quas, quia formam epistolae aliquam haberent, vocauit *Athenaeus* XIII. pag. 595. A. *ἐπιστολὴν πρὸς Ἀλέξανδρον*, de qua tamen antea iam disputarat *Ionsius* de scriptor. hist. philos. I. 9. 3. pag. 53. Illa ipsa epistola referenda videtur *Ruhnkenio* inter *ἐπιστολὰς ἀρχαϊκὰς γραφομένας* apud *Dionys. Hal.* loco cit. iterumque pag. 786. vbi Sylburg. malit *ἀχαϊκὰς* ex codicibus, quod probat *Vossius* de histor. graecis lib. I. cap. 7. pag. 30. intelligitque epistolas, quae missae essent ad Achiuos. Enimuero Ruhnken. vnice veram esse iudicat Valckenarii emendationem, *ἐπ. τοῖς ἀρχαϊκοῖς γραφομένας*, quo altera vulgatae lectionis interpretatio Sylburgii, *antiquo stilo scriptae*, ducere potuit. De Theopompi *epitome Herodoti* iam supra in cap. de Herodoto pag. 333. not. *t* sermo fuit. Eum *ἐν τῷ κατὰ τῆς Πλάτωνος διατριβῆς* citat *Athen.* XI. p. 508. — Alia, in his quoque falsa, habet *Meursius* ad Hesychium Milesium pag. 185 sqq. Ceterum hic inserere atque amplificare commodum erit, quae *Fabricius* lib. V. cap. 38. vol. IX. pag. 434 sq. de scriptoribus in Photii bibl. censurae subiectis cod. CLXXVI. de Theopompo adnotarat. „Theopompi Ἱστορικοὶ λόγοι, *historiarum* de rebus Graecorum barbarorumque *libri* ex LVIII. *tres et quinquaginta*, quum iam Photii aetate non extaret liber *sextus*, *septimus*, *nonus*, *vicesimus* et *tricesimus*. [*Diodorus Sic.* lib. XVI. cap. 3. fin. tradit, Theopompum historiarum libros LVIII. confecisse, et addit, *ἐξ ὧν πέντε διαφωνοῦσιν*, quod Ionsius et Vossius locis citatis interpretantur, *ex quibus quinque interciderunt;* Rhodomannus autem vertit, *de quinque tamen inter haec discrepatur*, hoc sensu, discordiam de vero eorum auctore intercessisse: quam expositionem Wesseling. in nota ad Diodori locum, 43. pag. 84. parum abest, quin amplectatur, et obseruat, Diodorum in Philippi rebus describendis Theopompi vestigia potissimum legisse. Atqui *Eudocia* in Ἰωνιᾷ pag. 92. *περὶ Βακίδων* citat *nonum* librum, qui locus est notandus, eademque iudicium de Theopompi ingenio narrandique ratione praebet: *Θεόπομπος δὲ ἐν τῇ ἐννάτῃ τῶν Φιλιππικῶν, ἄλλα τε πολλὰ περὶ τούτου Βακίδος ἱστορεῖ παράδοξα, καὶ ὅτι ποτὲ τῶν Λακεδαιμονίων τὰς γυναῖκας μανείσας ἐκάθηρεν* etc. *Nonus* igitur liber Diodori Sic. aetate periisse nondum potuit, si Eudocia, aut is, ex quo auctor violarii hausit, illum legit. Scholiastes ad *Luciani* Timona cap. 29. tom. I. pag. 142. ed. Reitzii citat Theopompum *ἐν δεκάτῳ Φιλιππικῶν*. Lib. XLIX. Polybius loco paullo post a Fabricio prolato; librum LV. *Stephanus* in Καρύαι, libr. LVI. *Athenaeus* libr. XIII. 9. pag. 639. libr. LVII. *Stephanus* in Μεσσαπέαι laudant. Vario igitur modo inscriptio libri citata est, Τὰ Φιλιππικά, Φιλιππικὸς etc. quod est argumentum, illam inscriptionem non a Theopompo ipso profectam esse, sed ab aliis, qui vel a maiore parte operis integri, Ἱστορικοὶ λόγοι inscripti, vocarunt opus *Philippica*, vel libros, in quibus Philippi gesta potissimum exposita fuerunt, sic appellarunt. In *Eudociae* Violario pag. 230. *Φιλικὰ ἐν βιβλίοις οβʹ* error typographicus pro Φιλιππικὰ esse videtur, et error numeri perperam repetitus. Historiae suae de rebus a Philippo gestis intexuit, teste *Diodoro Sic.* XVI. cap. 71. pag. 138. Olymp. CIX. 2. *tres libros*, qui res Siculas complectuntur, iidem tres libri, eodem auctore, numerabantur a quadragesimo primo vsque ad quadragesimum tertium. At primum, vt *Ionsius* l. c. et *Wesseling.* ad locum Diodori animaduerterunt, Theopompum, si, quod tradit Theodorus, cum ipso tyrannidis Dionysianae principio exorsus fuerit, non L. annorum, sed plus sexaginta, ambitum complexum esse; tum *Athenaeus* lib. VI. pag. 261. A. et

A. et X. pag. 435. F. ex Theopompi lib. XXI. et lib. XXXIX. ac XL. talia citat, quae Dionysium maiorem eiusque familiam praecipue tangunt. Quae quum ita fint, res quidem dubia videtur. At enim nonne ex hac difcrepantia colligere, aut fufpicari licebit, libros, exceptis tribus intextis et a Diodoro fignificatis, reliquos, in quibus res Siculae aliaeque exponebantur, numero quinque, a nonnullis in dubium fuiffe vocatos, ideoque a Diodoro Siculo haud numeratos, indeque Rhodomanni verfionem robur aliquod accipere? Sed, qui, quid omnino verum fit, dicat, is nobis erit Apollo. Neque, illis deperditis, ex vlteriore rei inquifitione multum auxilii lucrique eft quaerendum. Ab hiftoria philippica diuerfa, aut initium integri operis fuiffe videtur *Hiftoria Graecorum*, *Σύνταξις Ἑλληνικῶν*, *XII libris contexta*, in qua, vbi defiit Thucydides, inde fcribendi exordium fumfiffe, ab Olymp. XCII. 2. et cum praelio nauali, ad Cnidum gefto, Olymp. XCVI. 2. abfoluiffe dicitur, tefte *Diodoro Sic.* XIII. 42. pag. 573. (vbi Wefleling. in nota 37. quaedam contra Photium potiffimum docte monet), et libr. XIV. 84. pag. 709. — Intexta quoque fuit narratio de demagogis atticis. v. fupra ad §. 1. init. — Liber tamen, vel oratio *περὶ εὐσεβείας*, quam ex vulgari lectione fchol. ad *Ariftoph.* Au. 1354. Meurfius ac Voffius Theopompo adfcribunt, huic abiudicandus eft, et Theophrafto, inter cuius libros ille a *Diogene Laert.* V. 50. recenfetur, vindicandus, ideoque verba Scholiaftae fic corrigenda: *ὥς φησιν Θεόφραςος ἐν τῷ περὶ εὐσεβείας*, vt acute vidit *Ruhnken.* pag. 87 fq. Sed redeat oratio ad Fabricium et hiftoriarum Theopompi libros.] Hodie vniuerfos illos libros hiftoriarum defideramus, quos Theopompus ipfe quindecim *ςίχων* myriadibus computauit. *Menophanes*, (*Μηνοφάνης δέ τις ὁ τὰ Θεοπόμπε διεξιὼν ἀρχαῖος δὲ καὶ ἐκ εὐκαταφρόνητος ἀνὴρ*) *duodecimum* Theopompi librum pridem fcripfit excidiffe, fiue periiffe, quem tamen lectum a fe Photius teftatur, atque argumenta eius exponit. [At Photium libri titulo deceptum effe, fufpicatur *Weffeling.* ad Diodor. Sic. lib. XIII. pag. 573.] — De hoc Theopompo multa erudite, [quaedam falfo] *Voffius* lib. I. de hiftoricis graecis cap. 7. cui tantum addo, quod *δεινὸς μυθολόγος* adpellatur ab *Aeliano* III. 18. fine Variar. [ad cuius capitis initium conf. Schefferum et Kühn. pag. 242 fq. et ad finem, vid. notam Perizonii, pag. 252. ed. Abrah. Gronou.] et *Clemens Alexandr.* in limine Stromatum, Theopompum ac Timaeum ait, *μύθους καὶ βλασφημίας συντάττειν*. [Nec mirum; ipfe enim Theopompus, tefte *Strabone* lib. I. pag. 43. f. pag. 74. ed. Almel. diferte profeffus eft, fe in hiftoria *fabulas*, *μύθους*, narraturum rectius, quam fecerint Herodotus, Ctefias, Hellanicus et indicarum rerum fcriptores, quod ridet Cafaubonus ad Strabonis locum, et miratur, ab *Athenaeo* III. 8. eius fidem verique amorem tantopere commendari. Atqui ex Eudociae aliorumque locis patet, eum in narrandis fabulis hiftoriisque et iudicio de rebus hominibusque ferendo faepe difceffiffe ab aliis.]Elatione atque altitudine orationis fuae officere Theopompum, fcripfit *Cicero* in Bruto cap. 17. Res Graeciae inde, vbi definit Thucydides, coepiffe perfequi, praeter alios [e. gr. Diodorum Siculum, vti paullo ante vidimus,] docet *Polybius* lib. VI. in Excerpt. Peirefc. pag. 26. qui in eo reprehendit, quod, vbi ad Leuctricae pugnae tempus peruenit, rebus Graeciae valere iuffis, fola Philippi, regis, gefta porro pertexuit. Idem libri XLIX. initium adponit pag. 21. ex quo fcriptoris *ἀτοπίαν*, *ἀθυρογλωσσίαν* atque in Philippum acerbitatem perfpicue cognofcere liceat, quam maledicentia Timaei folis inimicis afperioris longe maiorem, et ratione omni deftitutam arguit, pag. 25 fq. quod de rege, quem in principio operis fuit adulatus, deinde in ipfius decurfu et de ipfo atque de eius amicis propudiofiffima quaeque tradere non erubuit. De Theopompi plagiis *Porphyrius* apud

Eusebium X. 3. praeparat. Ipse Theopompus, quum Isocratem, Atheniensem, et Theodectem Phaselitem, quos angustia rei familiaris coactos orationes pretio vendidisse, ait, Naucratemque Erythraeum et se, principatum eloquentiae in Graecia, non modo longe supra priorum temporum, sed suae quoque aetatis homines tenuisse adfirmasset, etiam tribus illis haud obscure se praetulit, magnamque laudem vbique per Graeciam publice verba faciendo partam a se, fuit gloriatus. Photius tamen longe aliter iudicat, statuitque, eloquentia ipsum licet nulli discipulorum Isocratis cederet, tamen non modo antiquioribus, Herodoto et Thucydide, quin et Hellanico ac Philisto, maxime vero Isocrate, cui plurima ipse et sodalis eius, Ephorus, debent, longe esse inferiorem. [Secus sentit in quibusdam Dionysius Halicarnasseus loco citato.] *Duris* quoque *Samius*, licet nec ipse cum superioribus comparandus, Ephorum ac Theopompum venustate carere prae antiquis illis scripsit. *Cleophanis Myrleani*, (ita enim ex Strabone et aliis videtur legendum pro Cleochare Smyrleano,) in Συγκρίσει Isocratis cum Demosthene hoc fuit iudicium: τοὺς μὲν Δημοσθενικοὺς λόγους τοῖς τῶν στρατιωτῶν ἐοικέναι μάλιστα σώμασι, τοὺς δὲ Ἰσοκρατικοὺς τοῖς τῶν ἀθλητῶν, hoc est, Demosthenis eloquentiam natiua virtute, Isocraticam arte et studio praestare. Theopompi historias, rescissis, quibus abundabant, digressionibus, in libros sedecim Φιλιππικῶν contraxit *Philippus* iunior, rex Macedoniae, cui bellum illatum a Romanis A. V. C. 552. ante Christum 200. de quo multa *Liuius* XXXI. 6 sqq. — De *Theocrito* Chio, sophista, Theopompi aduersario, *Valesius* ad excerpta Peiresciana, pag. 4. " Hactenus Fabricius. adde *Taylor*. in lect. Lysiacis cap. 3. pag. 232 sq. de *Theopompi* laudatione Mausoli et certamine cum Isocrate, quem vicisse se gloriatus fertur, et cum aliis; sed *Gellius* X. noct. attic. 18. dubitanter de ea re scripsit. *Gédoyn* in: Mém. de litterature — de l'acad. royale des Inscr. tom. XIIII. pag. 235 — 246. dedit ex Photio Abrégé de Théopompe, cum notis, subiecta versione iudicii Dionysii Halic. de Theopompo gallica cum adnotationibus, in quibus pag. 243. ἐπιστολὰς ἀρχαϊκὰς Theopompi interpretatur epistolas, in quibus de rebus agitur antiquissimis): at nil noui, aut, quod ab aliis non iam dictum fuerit, siue criticam artem, siue historicam illustrationem spectes, adtulit. Labor autem ad fructum plenus foret, si quis et Theopompi fragmenta, quae in scholiis et commentariis ad Homerum aliosque, aut apud veteres historicos et alios sparsim occurrunt, diligenter et colligeret atque, quantum fieri potest, ordinaret face critica adhibita, et ea, quae veteres de eo tradiderunt, congereret, compararet atque legitime examinaret. Nam vel de eius fide atque iudicio dissentit antiquitas. *Maledicentissimum* eum vocat *Cornel. Nep.* in Alcibiade cap. 7. 1. *Dionysius Halicarn.* eum excusat. Stilum eius alii vituperant, (v. *Longinum* de subl. sect. 42. 3 sqq. vbi longum est fragmentum, et interpretes pag. 224. ed. Tollii quaedam adnotarunt,) alii laudant. conf. *Vossium* l. c. pag. 32 sqq. *Saxius* quidem in Onomast. I. pag. 74. prodit, *Franciscum Oudendorpium* olim collegisse atque illustrasse Theopompi fragmenta, eorumque editionem *H. Verheykium* in praefat. ad Lexicon Batauo-latinum, *Hannotio-Hoogstratenicum*, Amstel. et Lugd. Bat. 1771. 4. pag. 11. pollicitum esse; sed, quantum equidem scio, ea in scriniis adhuc latent. adde supra in Catalogo Comicorum deperditorum h. v. et *Heringae* Obseruatt. pag. 296. supra in Thucydide cap. 25. §. 2. Add. *Heyne* Commentatt. Soc. Gött. vol. VII. cl. philol. pag. 110 sqq.

THRASYMACHVS, Chalcedonius, Platonis et Isocratis discipulus, si fides est Suidae, sophista et rhetor. Scripsit rhetoricam et orationes. Eius Dionys. Halicarn. in libris rheto-

rhetoricis aliquoties meminit. Pauca de eo dabit *Philostratus* de vit. Sophist. I. 14. plura vero *Olearius* in notis ad Philostr. p. 497. adde infra, libr. IV. cap. 32. circa fin. vol. IV. p. 488. *Harl.*

Antequam ad Isaeum descendam, tribus verbis agere placet de GORGIA ww), Leontino, Siculo, (vnde *Luciano* tom. II. pag. 313. dicitur γησιώτης, notante Graeuio,) principe Scepticorum ac Sophistarum, discipulo Empedoclis, [a quo non modo philosophiam, sed, id si verum est, artem quoque magicam accepisse fertur. vid. *Diogen. Laert.* VIII. 58. et quae tum supra p. 808 sqq. in vol. I. de Empedocle, tum in prolust. de Empedocle disputaui,] Isocratis vero et Alcidamantis [aliorumque apud Philostratum, Suidam, Eudociam ac Mongitor.] praeceptore, quem perstringit [?] Plato in Gorgia, [p. 281. B. coll. *Cicerone* de Orat. III. 32. et de Finib. II. 1. vbi addit: *audax negotium; dicerem, impudens, nisi hoc institutum postea translatum ad philosophos nostros esset.*] Laudat *Philostratus* I. de Sophist. p. 496 sq. [p. 492 sqq. vbi plura congessit Olear.] et p. 487. [481.] testatur, eum Athenis in theatro primum auditoribus dicere ausum προβάλλετε, *proponite, quodcunque vultis, dicendi argumentum* www). Concinnitatem soni numerique in periodis consectatum notat *Cicero* in Oratore cap. 49 sq.

Iiiii 3

vv) *Gorgiam*, poetam, oratore vetustiorem, ab Aristotele III. rhetor. innui, falso tradit anonymus Graecus scholiastes Parisiis editus pag. 51. b. Fuit vero alius *Gorgias*, rhetor, iunior, Ciceronis tempore, de quo vide *Plutarchum* in Cicerone p. 873. [*Ciceron.* filium ad Tironem, inter patris Epist. ad diuers. XVI. 21. ex hoc Rutil. Lupus p. 121. de quo *Gorgia* eiusque aetate librisque vide infra lib. IV. cap. 32. p. 483. docteque disputat *Ruhnken.* in praefatione ad suam Rutilii Lupi editionem. *Harl.*]

ww) De *Gorgia* quaedam vide apud *Suidam* h. v. apud *Aelian.* V. H. lib. I. 23. vbi vid. interpret. p. 41 sq. edit. Abr. Gronou. (qui ex *Haimii* thesauro Britan. tom. II. p. 59. nummum memorat, a Leontinis in Gorgiae honorem cusum, in cuius anteriore parte caput Apollinis, in posteriore vero cygnus conspicitur cum hac inscriptione ΓΟΡ-ΓΙΑΣ ΛΕΟ.) tum lib. XII. cap. 32. de Gorgia, qui vestibus purpureis amictus in publico progredi sueuit, coll. Perizonii nota, apud *Isidorum Pelusiot.* lib. II. epist. 42. plura apud *Eudociam* in Ἰωνιᾷ p. 100 sq. quae quidem fere omnia hausit ex *Philostrato* de Soph. I. cap. IX. In primis consules *Mongitorem* in Biblioth. Sicula tom. I. p. 258 sqq. qui, quae de Gorgia, eius aetate, ingenio, arte vera falsaque et sophistica ornandi, auctoritate, qua floruit, discipulis atque imitatoribus scriptisque notatu digna viderentur, paene occupauit copioseque exposuit. Idem haud paucos, qui de nostro egerunt, viros doctos, excitauit. Quare lectores ad eum ablegamus. Eius aetatem refert *Porphyrius* apud Suidam ad Olymp. LXXX. sciendum tamen esse, scribit Suidas, eum esse antiquiorem: Olymp. LXXXVI. 1. eius aetatem adsignat *Hieronymus* in Chronico Eusebiano; sed vide notam Vallarsii pag. 509. Atqui ante illam Olympiadem floruisse, certum est, quoniam Olymp. LXXXVIII. ½. Athenienses, Gorgiae, legati, oratione permoti, 250. triremes in Siciliam miserunt, vt Leontinis, aduersus Syracusanos bellantibus, opem ferrent, eoque consilio Sicilia potirentur. vid. *Diodor. Sic.* XII. 53. (vbi de eius vi variisque dicendi artibus inuentis nonnulla notat Diodorus; sed *Wesseling.* pag. 514. tom. I. not. 65. animaduertit, Gorgiam iam ante, quam legationem illam obiret, Athenas fuisse profectum; quod verum esse, postea perspiciemus,) item *Corsini* fast. attic. tom. III. p. 235. et *Edw. Simson.* in Chronico cathol. ad illam Olymp. s. A. M. 3578. A. C. 425. Quare *Dodwell.* exerc. II. de aetate Pythagorae, p. 218. haud recte subducit rationes, Gorgiam natum esse Olymp. LXXX. Nam Gorgias fuit magister Periclis, qui teste *Diodoro Sic.* XI. 85. iam Olymp. LXXXI. 2. praefuit exercitui. Tum, quod ex *Philostrato* pag. 493. patet, Gorgiam Athenienses contra Persas incitasse, et eos, qui in pugna cecidissent Salaminia, facta Olymp. LXXV. 1. oratione celebrasse funebri, colligitur, veram esse opinionem Wesselingii de priore ante legationem Gorgiae Athenas profectione. Hinc efficit *Petr. van Spaan* in diss. de Antiphonte

cap. 49 sq. et paullo intemperantius quidem hoc fecisse id. cap. 52. vbi testatur, Isocratem iuuenem auditorem fuisse in Thessalia Gorgiae iam senis. Imitatores eius fuere non pauci, vt Aeschines Socraticus, Proclus Naucratites, aliique Philostrato notati; *Scopelianus* quoque, Sophista, quem idem *Philostratus* p. 519. [p. 518. edit. Olearii,] ait ὁμιλῆσαι Γοργίᾳ, hoc est, familiaria sibi eius scripta reddidisse, vbi interpres minus luculenter reddit: *cum Gorgia versatus est:* [Olearius vertit, *Gorgiam triuit.*] De dictione et charactere Gorgiae eiusque vitiis ac virtutibus vide [*Diodor. Sic.* XII. 53.] *Demetrium* περὶ ἑρμηνείας §. 12. 15. 29 et alios rhetores, tum *Menagium* ad Laertii lib. VIII. sect. 65. [*Vossium* de natura et constit. rhetoric. cap. XI. et passim in commentariis rhetoricis, *Mongitor.* l. c. p. 259. *Olear.* ad Philostr. I. 9. Soph. de Gorgia, et cap. 13. de Polo p. 497. nr. 4.] *Gerardum* item *Langbaenium* ad Longinum pag. 16 sq. editionis praeclarae Tollianae, vbi inter alia e Troili, sophistae, prooemio rhetoricae MS. refert, Athenienses tamquam dies festos habuisse, quibus Gorgias dixisset, et orationes eius lampadas: Τὰς ἡμέρας ἐκείνας, ἐν αἷς ἐπεδείξατο, ἑορτὰς ἐκάλουν, τοὺς δὲ λόγους αὐτοῦ λαμπάδας, ὥσπερ γὰρ τὸ πῦρ ἐκκρέεται τὸ σκότος, οὕτως καὶ συνετοὶ λόγοι τὴν ἄνοιαν. [Idem narratur a scholiaste ad *Hermogenem*, qui de Gorgia breuiter agit, in Reiskii vol. VIII. orator. graecorum, p. 198. et infra lib. V. cap. 39. vol. IX. p. 592. tum in Prolegomenis in Aphthonium, editis a *Montfaucon.* in Bibl. Coisliniana pag. 593. vbi quoque p. 595. Gorgias πανηγυρίζειν μόνον, (panegyricae solum peritus,) ῥήτωρ ἐκαλεῖτο. *Synes.* vero ep. 82. et 133. ψυχρὸν εἰπεῖν καὶ Γοργιαῖον. Ab illo autem ortae sunt formulae γοργιάζειν, Γοργιεια et Γοργιεῖα, de quibus vide *Cresoll.* theatr. rhetor. lib. I. p. 40 sq. et III. p. 333. *Scheffer.* ad Ael. H. V. lib. II. 21. *Olear.* ad Philostrat. p. 493. Atque eloquentia sua insignem fecit quaestum. vid. *Plinium* H. N. XXXIII. cap. 4. et *Scheffer.* ad Aelian. H. V. lib. I. cap. 23.] *Nicephor. Gregoras* p. 409. ad Synesium de insomniis ait, ἀρχαίαν Ἀτθίδα incipere a Gorgia, νέαν politiorem ab Aeschine et Demosthene. conf. *D. Io. Cunr. Danhaueri* Gorgias in Valeriano Magno Mediolanensi rediuiuo. Argentor. 1652. 4. Orationes eius binae

ἙΛΈΝΗΣ ἘΓΚΩ΄ΜΙΟΝ et ὙΠῈΡ ΠΑΛΑΜΗ΄ΔΟΥΣ ἈΠΟΛΟΓΊΑ exstant graece editae ab Aldo xx) et H. Stephano [ac Reiskio vol. VIII.] cum aliis Oratoribus, latine autem redditae a Guil. Cantero ad calcem Aristidis. Basil. 1566. fol. [Canteri versio cum gr. textu edit. ab H. Stephano cum Isocrate, 1593. fol.] Confer *L. Strebaeum* ad Oratorem Ciceronis p. 822. Gorgiae orationes tres legisse se Florentiae in biblioth. S. Marci ordin. praedicat. testatur *Constantinus Lascaris* apud Maurolycum. Meminit etiam Facellus. *Fabric.* ex Mongitore pag. 261 sq. *Gorgiae* orat. de laudibus Helenae, graece. Venet. 1534. (teste Catalog. biblioth. Barberinae I. p. 844.) De codd. vid. ad Antiphontem, Lysiam etc. — Codicem mstum laudationis Helenae in biblioth. reg. Matrit. exstare, testatur *Iriarte* in Catalogo msstorum gr. illius biblioth. p. 384 sq. vbi addit, orationem illam quoque adhaerescere

tiphonte pag. 5. 6. f. in vol. VII. orator. graecor. edit. Reiskii, pag. 798 sq. adprobandam esse *Plinii* hist. nat. XXXIII. 4. narrationem, Gorgiam iam floruisse Olymp. LXX. quas rationes sequutus cl. *Saxius* in Onomast. liter. I. p. 32 sq. Gorgiae aetatem confert ad Olymp. LXXI. 1. A. M. 3509. ante C. N. 494. V. C. 258. *Harl.* Egit de Gorgia copiose Hardion. diss. XI. de origine artis rhetor. in Graecia, Mém. de Litt. Tom. XIX. pag. 203 sq. *Beck.*

xx) In edit. Aldina 1513. cum Isocrate est orat. de Helenae encomio: at inter orationes veter. rhetor. mens. April. eiusdem anni et in Stephani edit. veter. rhetor. 1575. pag. 187 sq. est apologia pro Palamede; vtraque in collectione Reiskiana. *Harl.*

rescere Isocratis orationibus, apud Morellum 1550. 4. editis et latinam *Vincentii Marinerii*, Hispani, versionem adhuc latere in scriniis. — Apologia pro Palamede num Gorgiae sit, addubitat ***Fuluius Vrsinus*** in Virgilio cum graecis scriptoribus collato, pag. 386. s. 450. ed. Valcken. ***Harl.***

Memorantur praeterea:

Ὁ ἐπιτάφιος λόγος ἐπὶ τοῖς ἐκ τῶν πολέμων Ἀθήνησιν πεσοῦσιν. *Philostrat.* p. 497. [493. ibique Olear.]

Ὀλυμπικὸς, quem e gradibus templi dixit, suasurus Graecis, vt missis intestinis dissidiis arma communia in Medos et Persas conuerterent. *Philostr.* pag. 497. [p. 493. edit. Olear. cuius notas conferes,] et in Epistola ad Iuliam Augustam p. 887. et in Isocratis vita pag. 506. vbi notat, quod panegyricus pulcherrimus Isocratis orationum e Gorgia sit expressus. *Hieronymus* I. in Iouinianum: „Gorgias, rhetor, librum pulcerrimum de concordia Graecis, tunc inter se dissidentibus, recitauit Olympiae. Hic nobis, inquit, de concordia praecipit, qui se et vxorem et ancillam tres vna in domo concordare non potuit." Idem ad Pammachium tom. II. p. 73. „Legimus in scholis pariter et Aristotelea illa, de Gorgiae fontibus manantia; simul didicimus, plura esse dicendi genera: aliud esse γυμναστικῶς scribere, aliud δογματικῶς." *Fabric.* Citat illam, fragmento praeterea paruo ex ea seruato, *Aristotel.* Rhetor. III. cap. 14. p. 506. edit. Cantabrig. item *Pausan.* Eliac. II. siue lib. VI. cap. 17. (vbi nonnulla de Gorgia prodit,) pag. 495. *Harl.*

Πυθικὸς λόγος, quem dixit ex ara, vnde aurea ipsi statua posita in Pythii templo est, cuius praeter *Philostratum* [p. 493. vbi vid. Olear.] meminit *Athenaeus* lib. XI. p. 505. *Fabric.* [Statuam illam auream plures celebrarunt, *Cicero* de Orat. III. 32. *Valer. Max.* IIX. dictor. factor. memor. cap. 15. ext. 2. aliique. *Plinius* igitur aliis errare visus est, qui lib. XXXIII. hist. nat. cap. IV. scribit, Gorgiam ipsum illam sibi Delphis in templo posuisse. *Pausan.* quoque in Phocicis, siue lib. X. cap. 18. fin. (vbi vid. Kühn. p. 842.) scribit, Delphis esse *inauratam* statuam, ἀνάθημα Γοργίου τοῦ Λεοντίνων, ipsamque Gorgiae effigiem. Denique eumdem sibi posuisse auream statuam, innuere videtur *Hermippus* in libro περὶ Γοργίου apud *Athenaeum* XI. pag. 505. D. Sed Ciceronis narrationem, statuam illam vniuersae Graeciae decreto et publicis Graecorum impensis fuisse positam, amplectuntur *Maioragius* in epistolicis, quaest. vlt. et *Victor.* var. lection. lib. V. cap. 9. De alia Gorgiae statua, quam Olympiae dedicauerat Eumolpus, Gorgiae adfinis, vid. *Pausan.* in Eliac. II. siue lib. VI. 17. p. 494. ibique Kühn. adde *Mongitor.* l. c. et *Freytag.* in Decade oratorum et rhetor. graecorum, quibus statuae — — positae fuerunt p. 18 sqq.

Scripsit quoque *artem rhetoricam.* vide *Quinctil.* I. O. lib. III. 1. 8. *Diogen. Laert.* VIII. 58. *Vossium* de rhetorices natura cap. 9.

Ἐγκώμιον εἰς Ἠλείους, *encomium in Eleos* memorat *Aristotel.* Rhetor. III. cap. 14. fin. p. 514. edit. Cantabrig.

Iambos a Gorgia scriptos fuisse, somniarunt *Mongitor.* et alii, quos est hic sequutus, decepti falsa interpretatione latina verborum apud *Philostratum* l. c. p. 493. πολλαχοῦ τῶν Ἰαμβείων

βείων γοργιάζει n. Agathon; olim enim male vertebantur, *iambicis plerumque Gorgiacis vtitur*, quum verti debeant cum Oleario, *passim in iambis suis Gorgiam imitatur* Agathon. *Harl.*]

Eius περὶ φύσεως σύγγραμμα, compositum Olympiade LXXXIV. laudat *Olympiodorus* MS. in Platonis Gorgiam, apud *Allatium* p. 116. de scriptis Socratis. Idem liber praeterea titulum habebat περὶ τοῦ μὴ ὄντος, illo enim Gorgias conatus est ostendere, nihil esse, vel si aliquid sit, ab homine non posse comprehendi, vel si possit, exponi [?] aliis non posse. Vide *Sextum Empiricum* VII. contra Math. pag. 149 sq. [sect. 65. et *Tiedemanni* Geist der spekulativen Philosophie pag. 362.]

['Ονομαστικόν τι βιβλίον a Gorgia Sophista conscriptum esse, *Pollux* libr. IX. sect. 1. statim ab initio prodit. *Harl.*]

Singulorum rerum laudes, vituperationesque conscripsisse Gorgiam, testatur Cicero in Bruto cap. 12. quod oratoris iudicaret hoc maxime esse proprium, rem augere posse laudando, vituperandoque rursus adfligere.

Vitam produxit vsque ad annum aetatis CVIII. [yy]) quo cum *iam silicernius finem sui temporis exspectaret, etsi morti non potuit, tamen infirmitatibus insultouit*, vt ex Cincio Alimento refert *Fulgentius* in expositione antiquor. verborum p. 117. *Hermippum* [zz]) ἐν τῷ περὶ Γοργίου laudat *Athenaeus* lib. XI. p. 505. qui et libro XIII. p. 596. meminit alterius *Gorgiae*, Atheniensis, qui scripserat περὶ τῶν Ἀθήνῃσι ἑταιρίδων.

VI. ISAEVS, Atheniensis, siue Chalcidensis, vt alii, certe Athenis dicendi facultatem edoctus a Lysia et Isocrate, ipse Demosthenis magister, vnde de tempore, quo floruit, vtcunque constat, quoniam accuratius aliquid de vita atque aetate eius, et quando obierit, tradere nec *Dionysius Halicarnass.* [in iudicio de Isaeo p. 586. (vbi vide notam Sylburg.) et sqq. vol. V. edit. Reisk.] valuit, nec *Plutarchus*, nisi quod aiunt post bellum peloponnesiacum claruisse, vsque ad regnum Philippi Macedonis [aaa]). Fuit et alius Isaeus, iunior, itidem rhetor,

yy) *Cicero* de senectute cap. V. refert, Gorgiam *centum et septem* compleuisse annos. Sed CVIII. tribuunt illi *Philostrat.* l. c. p. 494. *Censorin.* de die natali cap. 4. *Lucianus* in Macrobiis cap. 23. p. 225. tom. III. Reitz. vbi M. du Soul et Maius in notis plurium diuersas de vltimo vitae illius anno narrationes congesserunt. CV. annos vixisse eum, prodit, addita tamen nota φασίν, *Pausan.* Eliac. II. siue lib. VI. cap. 17. p. 495. alii plus minusue annorum eius aetati adsignant: hinc, quando lucis vsura frui coeperit, ad liquidum perduci nequit. Ade *Mongitorem* l. c. p. 261. vbi de eius frugalitate, cruda senectute placidoque obitu plura congessit. *Harl.*

zz) Hic *Hermippus* composuit plures de vitis et viris illustribus libros, e. g. de Theophrasto, de Isocratis discipulis, de Pythagora etc. vid. *Menagium* ad Diogen. Laert. II. 55. pag. 102. edit. Meibom. *Harl.*

aaa) Cl. *Frid. Aug. Wolf.* in prolegomenis ad Demosthenis orat. aduersus Leptin. p. CIX. adfirmat, plura fidem facere, Isaeum adhuc primis annis Philippi regnantis, i. e. Olymp. CV. non modo superstitem fuisse, sed et caussis scribendis operam dedisse, laudatque *Ionef.* not. ad Isaeum anglice translatum, p. 162 sq. *Saxius* in Onom. litter. tom. I. p. 65. suspicatur, Isaeum vixisse circiter A. M. 3607. Olymp. XCV. 3. ante C. N. 396. V. C. 356. *Hamberger* in: Zuverlässig. Nachricht. vol. I. collocat illius aetatem intra annos ante C. N. 431 — 359. *Harl.*

tor, patria Affyrius, de quo aequalis eius *Plinius* lib. II. epift. 3. [vbi vid. Catan. et Corte] *Philoftratus* I. Sophift. [cap. 20. vbi conf. Olear. p. 512 fqq.] Suidas, et Schol. *Iuuenalis* ad Sat. III. 74. *Ifaeo torrentior.* — Sub *Ifaei* prioris nomine LXIV. olim lectae funt orationes a Plutarcho et Photio cod. CCLXIII. fed qui quatuordecim ex illis fpurias fuiffe teftantur. Quinquaginta genuinarum tituli, a *Meurfio* in Bibliotheca Attica collecti et a me ordine alphabetico difpofiti hi funt, e quibus decem [nunc vndecim], crucis figno notatae et vniuerfae in caufis iudiciariis circa haereditatem adeundam verfantes, adhuc exftant, et numerum ordinis, in editionibus obferuati, adfcriptum habent.

† Περὶ τȣ̃ Ἄγνιȣ κλήρȣ. X.

† Πρὸς Ἀγνόθεον. III. Vide infra in Ὑπὲρ τȣ̃ Νικοςράτȣ κλήρȣ.

Περὶ τȣ̃ Ἀλεξάνδρȣ κλήρȣ. Harpocrat. in Ὅτι παιδί. Sed Ἀριςάρχȣ pro Ἀλεξάνδρȣ legendum, docet Meurfius II. 4. Attic. Lect.

Πρὸς Ἀνδοκίδην. Pollux VII. 2.

Πρὸς Ἀντίβιον. Vide infra Πρὸς Λυσίβιον.

Πρὸς Ἀπολλόδωρον. Harpocrat.

† Περὶ τȣ̃ Ἀπολλοδώρȣ κλήρȣ. VI.

Κατὰ Ἀριςάρχȣ. Pollux II. 4.

† Περὶ τȣ̃ Ἀριςάρχȣ κλήρȣ πρὸς Ξεναίνητον. IX. Vide fupra Περὶ Ἀλεξάνδρȣ κλήρȣ. [P]

Πρὸς Ἀριςογείτονα καὶ Ἄρχιππον. Dionyf. Halic. in Ifaeo. Harpocrat. in Ἐνεσκευασμένην.

Περὶ τȣ̃ Ἀρχιπόλιδος κλήρȣ. Pollux X. 1. fect. 15.

† Περὶ τȣ̃ Ἀςυφίλȣ κλήρȣ. VIII. [*Harpocrat.* voc. Θίασος.]

Πρὸς Βοιωτόν. *Harpocrat.* [voc. Κειριάδης. Quoties vero Harpocrat. oratt. Ifaei laudauerit, indicatur in Elencho vett. fcriptorum, ab Harpocrat. citatorum pag. 362 fq. edit. Blancardi.]

Πρὸς δημότας περὶ χωρίȣ. Dionyf. Halic. in Ifaeo. *Harpocrat.* in Σφηττός.

† Περὶ τȣ̃ Δικαιογένȣς κλήρȣ. IV.

Πρὸς Διοκλέα, ὕβρεως. *Pollux* VII. 22. fect. 151. *Harpocrat.* in Ὄρον, Τοπεῖον ibique Blancard. p. 332. Τριπτῆρα, et Σταφυλοβολεῖον.

Πρὸς Διοφάνην ἀπολογία. *Harpocrat.* in Ἱερὰ ὁδὸς et faepius.

Πρὸς Δωρόθεον. *Harpocrat.* in Οὐσίας δίκη.

Κατ' Ἐλπαγόρȣ καὶ Δημοφάνȣς. *Harpocrat.* in Σύνδικοι et faepius, et Etymol. M. in Σύνδικοι.

Πρὸς Ἕρμωνα ὑπὲρ τῆς ἐγγύης ἀπολογία. Dionyf. in Ifaeo, Harpocration et Suidas pluribus locis.

Ὑπὲρ Εὐμαθȣ̃ς. Dionyſ. Halic. in Iſaeo, *Harpocration* in voc. Ἄγει etc. *Apoſtolius* VIII. 20. Prouerb.

Ὑπὲρ Εὐφιλήτȣ πρὸς τὸν Ἐρχιέων δῆμον. Dionyſ. in Iſaeo.

Περὶ Ἥρωνος κλήρȣ. *Harpocrat.* in Εἰς ἕω. ſed legendum Κίρωνος, [et ſic proſtat in edit. Blancardi. vid. *H. Valeſii* not. ad loc. Harpocrat. pag. 24.]

Κατὰ Θεοτίμȣ. *Harpocrat.* in Περγασῆθεν.

Πρὸς Ἰσχόμαχον. *Harpocrat.* in Χίλιοι διακόσιοι.

Πρὸς Καλλικράτην. *Harpocrat.* in Διασκευάσασθαι.

[Πρὸς Καλλίμαχον παραγραφικός· ſed vide ſupra inter Iſocratis orationes, nr. 18.]

Πρὸς Καλλιππίδην. *Harpocrat.* in Ἀνεπιτίθησιν.

Κατὰ Καλλιφῶντος α΄.

— — β΄. Etymol. M. in Ἐπιτρίτας, vnde Harpocrat. in Ἐπιτρίταις, et Suidam ſupplendum monuit *Meurſius* V. 2. Lect. Attic.

Πρὸς Καλυδῶνα. *Harpocrat.* [in Ἀνθεμόκριτος et alibi, *Eudocia* ead. voce, in Ἰωνιᾷ p. 43.] *Apoſtolius* V. 20. Prouerb.

† Περὶ τȣ̃ Κίρωνος κλήρȣ. VII. Adde, quae in Ἥρωνος et Κύλωνος et ſupra in Trapezitico Iſocratis.

Κατὰ Κλεομέδοντος. Harpocrat. in Κληττῆρες.

Περὶ τȣ̃ Κλεωνύμȣ.

Περὶ Κύλωνος κλήρȣ. *Porphyrius* apud Euſeb. X. 3. Praeparat. ſed legendum Κίρωνος.

Πρὸς Λυσίβιον. *Harpocrat.* in Ἐπίδικος, et νοθεῖα. *Pollux* X. 1. ſect. 15. *Suid.* in Ἐπίδικος, apud quem male in τέως πρὸς Ἀνσίβιον, et apud Etymol. in Ἐπίδικος, Ἰσοκράτης πρὸς Λυσίαν pro Ἰσαῖος πρὸς Λυσίβιον. Vide *Meurſ.* V. 2. Attic. Lect.

Περὶ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ ῥηθέντων. Harpocrat.

Πρὸς Μέδοντα. Dionyſ. Halic. in Iſaeo. [❡]

† Ὑπὲρ τȣ̃ Μενεκλέȣς κλήρȣ. *Harpocrat.* in Ἀγενής· [edita eſt haec oratio, vt paullo poſt ſignificabitur.]

Πρὸς Μενεκράτην. *Harpocrat.* in Περιοίκιον.

Περὶ Μετοικισμȣ̃. *Harpocrat.*

Ὑπὲρ Μνησιθέȣ θυγατρός. *Harpocrat.* in Ἀπορώτατος.

Πρὸς Νεοκλέα. *Harpocrat.* in Κληττῆρες.

Ὑπὲρ Νικίȣ. *Harpocrat.* in Ἀποῤῥήξαντες et Χίλιοι διακόσιοι.

Πρὸς Νικοκλέα περὶ χωρίȣ. *Harpocrat.* in Ψευδοκλησία, θυγατριδῶν Τιτακίδαι.

† Ὑπὲρ τȣ̃ Νικοστράτȣ κλήρȣ. III. A Dionyſio Halicarnaſſeo haec oratio inſcribitur πρὸς Ἀγνόθεον.

Πρὸς

Πρὸς Ξεναίνετον. Vide ſupra Περὶ τοῦ Ἀριςάρχου κλήρου.

Πρὸς Ὀργεῶνας. *Harpocrat.* in Ἀποφορὰν et ſaepius.

Περὶ τῆς ποιήσεως. *Harpocrat.* in Οἷον.

Κατὰ Ποσιδίππου. *Harpocrat.* in Θόρικος.

Πρὸς Πύθωνα. *Harpocrat.* in Διαμαρτυρία.

Ὑπὲρ Πύθωνος, ἀποςασίου. *Harpocrat.* et *Suid.* in Κλητῆρες.

† Ὑπὲρ τοῦ Πύῤῥου κλήρου. II.

Πρὸς Σάτυρον. *Harpocrat.* in Ἐπίδικος. In *Meurſii* Biblioth. Attica p. 1525. per librarii errorem bis laudatur Hephaeſtion pro Harpocratione.

Πρὸς Στρατοκλέα. *Harpocrat.* voc. Διωλύγιον et crebrius.

Τεμενικός. *Harpocrat.* in Ἄμιπποι.

Πρὸς Τιμωνίδην περὶ χωρίου. *Harpocrat.* in Οὐσίας δίκη. Suid. in Διάθεσις.

† Περὶ Φιλοκτήμονος κλήρου. V.

Tituli ſunt non L. ſed LII. at forte apud Harpocrationem in Κλητῆρες debet legi πρὸς Νικοκλέα, non πρὸς Νεοκλέα, et ex aliis duplex vnius orationis titulus poſitus pro duabus: vt dixi in ὑπὲρ τοῦ Νικοςράτου κλήρου, et in περὶ τοῦ Ἀριςάρχου κλήρου. De quatuordecim ſuppoſitis Iſaeo orationibus ne tituli quidem aetatem tulerunt, praeter harum trium:

Κατὰ Μεγαρέων. *Harpocrat.* in Σφοδρίας.

Πρὸς Εὐκλείδην. Dionyſ. in Iſaeo, *Pollux* VIII. 6. ſect. 48. *Priſcianus* lib. XVII. pag. 1089. *Harpocrat.* pluribus locis. Suid. in Τρικέφαλος.

Κατ' Ἀριςοκλέους. *Harpocrat.* in Ὑπερήμεροι.

Iſaeum inter παραγγελμάτων τεχνικῶν ſiue *praeceptorum rhetoricorum* ſcriptores refert *Dionyſius Halicarnaſſeus* epiſtola ad Ammaeum, [p. 120. edit. Sylburg. aut p. 723. edit. Reiskii vol. VI. opp. Dion. Halic.] niſi legendum eſt Ἰσοκράτην pro Ἰσαῖον. *Fabric.* Enimuero vana eſt Fabricii coniectura. En verba Dionyſii Halic. οὔτ' αὐτὸς ὁ Δημοσθένης — — τοσοῦτος ἂν ἐγένετο τοῖς Ἰσοκράτους καὶ Ἰσαίου κοσμούμενος παραγγέλμασιν etc. Hinc neque in vocc. paullo antecedentibus, ſi ea in contextu legeris, Ἰσοκράτην pro Ἰσαῖον ſubſtituere licet: namque Iſaeus et reliqui dicuntur Iſocratis aliorumque aequales. Contra *Ruhnken.* in hiſtoria critica orator. graec. in Dion. Hal. de vi dicendi Demoſth. (edit. Sylb. p. 167. lin. 30. ſ. p. 974. edit. Reiskii,) probat Sylburgii coniecturam Πολυκράτης καὶ Κριτίας, (qui etiam ab eodem in Iſaeo pag. 111, 40. aut edit. Reiskii p. 627, 7. coniunguntur,) pro vulgato Πολυκρ. Ἰσαῖος. *Harl.*

Editiones orationum *decem Iſaei*, quae adhuc exſtant, retuli ſupra in Antiphonte. [Editt. vero ſunt Aldina, Stephan. Hanou. et Reiskiana, in Reiskii oratt. graec. vol. VII. gr. et lat. cum notis, addito Dionyſ. Halic. iudicio de Iſaeo, cum animaduerſionibus. — Ex cod. Med. primum editus eſt Ἰσαίου λόγος περὶ τοῦ Μενεκλέους κλήρου. Londin. 1785. mai. 8. pagg. 22.

pagg. 22. — rec. pluribus locis emendatior, in Bibliothek der alten Litteratur und Kunst, part. III. Götting. 1788. p. 1 sqq. ineditorum. — Codd. MSS. sunt in biblioth. *Paris.* regia, cod. MMDCCCCLXXXIX. orat. de Nicostrati hereditate et de Cleonymi hereditate: *Florentiae* in *Bandini* catal. graec. MSSt. Medic. tom. I. p. 532. et alibi cum graecis aliis oratoribus, de quibus iam egimus in superioribus. — *Anglice* vertit Isaei oratt. notasque criticas p. 153—164. (in quibus Reiskii meritis iustam tribuit laudem,) et historicas cum commentario adiecit, ius atticum hereditarium praecipue illustrans, *W. Iones.* Oxoniae, 1779. mai. 4. — *Gallica* versio Isaei, Lycurgi, Andocidis, Dinarchi et Demadis prodiit Paris. 1783. 8. — Loca Isaei nonnulla illustrat *Palmerius* in Exercitt. in script. graecos pag. 669 sqq. Isaeus vero ipse erat felix Lysiae, quem diligentia et sublimitate orationis superauit, imitator, atque fons grauitatis et magnificentiae Demosthenicae. *Harl.*] De versione latina *Miniati* ita Iacobus Perizonius, vir clariss. in triade dissertationum diss. I. p. 60. *Inscitissime vtilissimas* [?] *has orationes, quae turpiter adeo neglectae iacent, latino sermone reddidit indoctus earum interpres Alphonsus Miniatus.* Adde diss. II. p. 122. et 125. *Didymi Alexandrini*, Grammatici, ὑπομνήματα in Isaeum, quae laudat Harpocration in Γαμηλία, perinde vt quam plurimae ipsius Isaei orationes interciderunt.

VII. LYCVRGVS bbb), Lycophronis F. e nobili genere, Atheniensis, Platonem, Philosophum, initio audiuit, vt praeter *Laertium* III. 46. et alios tradit ad Gorgiam Platonis Olympiodorus, e *Philisco*, qui Lycurgi vitam scripsit. Confer *Lambecium* lib. VII. de Bibl. Vindob. pag. 127. [Natus est circiter Olymp. XCIII. vid. *Taylor.* praefat. ad Lycurgi orat. p. 105. edit. Reiskii.] A Platone venit ad Isocratem, et magnas inde res in rep. gessit, magnis honoribus functus est: in iure dicendo seuerissimus ccc), in vita sobrius et in magnis opibus continens.

bbb) Plures fuere *Lycurgi*, vt legislator Lacedaemoniorum, de quo supra cap. XII. et *Lycurgus*, Thraciae rex, quem Osiris interemit, teste Diodoro Sic. lib. I. *Lycurgus*, Solonis tempore clarus. Plutarch. in Solone pag. 94. *Lycurgus*, nostri auus, qui cum Anaxilao Byzantium Alcibiadi tradidit: (Plutarch. in Alcibiade pag. 208.) quemque XXX. tyranni Athenis interfecerunt, teste eodem Plutarcho in Lycurgi rhetoris vita. Denique inter filios quoque nostri vnus fuit patri cognominis.

ccc) *H. Valesius* ad verba Ammiani Marcellini XXII. 9. *iudicibus Cassiis tristior et Lycurgis:* non assentior Lindebrogio, qui Lycurgum hic intelligit Legislatorem Spartanorum. Lycurgum enim Atheniensem, rhetorem, arbitror intelligi, cuius in reos seueritas celebrata est. *Diodorus Siculus* in lib. XVI. de eo dixit: ἦν δὲ πικρότατος ἐν τοῖς λόγοις κατήγορος. Vnde etiam *Ibis* cognominatus esse videtur, quod scilicet, vt Ibis angues, sic ipse noxios ciues et peregrinos expelleret. Aristophanes in auibus *), Ἶβις Λυκούργῳ, Χαιρεφῶντι νυκτερίς. Quamquam scio, Scholiasten aliam adferre caussam, quod scilicet Aegypto oriundus; aut quod longis cruribus esset Lycurgus. Sed nostram sententiam confirmare videtur *Plutarchus* in Lycurgi, rhetoris, vita, vbi et versum illum Aristophanis adducit, sed mendosum: Ἔσχε δὲ καὶ τὰ ἄστεος τὴν φυλακὴν καὶ τῶν κακούργων τὴν σύλληψιν, οὓς ἐξήλασεν ἅπαντας, ὡς καὶ τῶν σοφιστῶν ἐνίους λέγειν Λυκοῦργον οὐ μέλανι, ἀλλὰ θανάτῳ χρίοντα τὸν κάλαμον κατὰ τῶν πονηρῶν οὕτω συγγράφειν. Ab hoc Lycurgo viri, qui in gerenda rep. seueri essent, Lycurgi dicebantur. Cicero Epist. X. lib. I. ad Atticum *Nosmetipsi*, ait, *qui Lycurgei a principio fuissemus, quotidie dimitigamur.* [conf. *Bayle* l. c. not. *A.*]

*) v. 1296. at h. l. Lycurgus *orator* intelligi non potest, quum fabula ista acta esset Olymp. XCI. 2. et Lycurgus ortus Olymp. XCIII. vid. *Taylor.* l. c. vbi de Lycurgo agit, p. 109 sqq. et not. doctam cl. *Beckii* ad Aristophanis locum p. 136. Alius igitur, nescio quis? Lycurgus debet intelligi. Sensit quoque malam loci Aristophanei interpretationem *Bayle* in Diction. tom. III. voc. *Lycurge, orateur,* pag. 113. not. *B. Harl.*

continens. Ciuibus vero suis ita gratus, vt postulanti Alexandro regi eum tradere omnino recusarent. Vectigalia ciuitatis a sexaginta talentis ad mille ducenta intendisse testatur *Plutarchus*, [de vit. X. orat. tom. II. p. 842. E. *Taylor.* praefat. ad Lycurgi orat. *Wesseling.* ad Diodor. Sic. XVI. 88. *Frid. Aug. Wolf.* prolegg. ad Demosth. orat. contra Leptin. pag. 60. not.] Idem notat, in dicendo minime fuisse extemporalem, sed quum diceret, numquam non causam vicisse, ac quo facilius ad nocturnas etiam meditationes excitaretur, vsum lectulo duriore, in quo villus tantum et puluinus, quod *Theoni* itidem in progymnasmatis ddd) relatum memini. [?] Xenocratem, philosophum, in carcerem ducendum, quod *μετοίκιον* soluere non posset, e publicanorum manibus eripuit, vt narrat *Plutarchus* in T. Flaminio p. 375 sq. In Metroo orationem administratae reip. paullo ante mortem reddidit, Menesaechmi criminationibus dilutis ac confutatis. [Quibus honoribus et statuis viuus adhuc et postquam fatis interceptus erat, ornatus sit, vberius ostendit *Freytag.* in decade oratorum et rhetorum graec. quibus statuae positae fuerunt etc. p. 32 sqq. *Harl.*] Diem obiit supremum ante Demosthenem, qui in exsilio per litteras pro defuncti liberis, apud Athenienses delatis, intercessit. Vide Demosth. Epist. 3. *Fabric.* Pluribus persequitur vitam Lycurgi Hauptmannus in comment. I. editioni suae praemissa. *Harl.*

Lycurgi orationes quindecim ferebantur aetate Plutarchi, totidemque Photius quoque cod. CCLXVIII. commemorat, sed lectas a se negat. *Λυκέργε δὲ ἐδενὸς τῶν ἄλλων ὄντα γε τελεῖν εἰς ῥήτορας καὶ δημαγωγὲς τὸ ἔλαττον Φερομένε. ὅπω παρέσχεν ἡμῖν ὁ χρόνος λόγες ἀναγνῶναι. Φέρεσθαι δὲ αὐτῦ ἐξ ἱςορίας πεντεκαίδεκα μεμαθήκαμεν.* Ex his vnica exstat hodie praeclarissima *aduersus Leocratem*, (Plutarcho in Lycurgi vita male Κλεωκράτην,) qui, neglecto populi decreto, quo post cladem ad Chaeroneam Olymp. CX. 3. Athenienses patriam deserere et in alium locum se conferre prohibebantur, Rhodum atque inde Megaram cum rebus suis migrauerat, denique, postquam Alexandri M. in Asiam expeditio Olymp. CXI. tranquillas patriae res fecisset, Athenas redierat. Graece ab *Aldo*, Venet. 1513. fol. et ab *H. Stephano* edita est Paris. 1575. fol. cum aliis graecis oratoribus. [In catal. biblioth. Barberinae, quando Lycurgi orat. edita fuisse dicitur, gr. Venet. 1513. et gr. ac lat. Hanou. 1619. intelligendae esse videntur collectiones orator. gr. Aldina et Hanou.] Seorsum graece vulgavit cum praefatione sua *Philippus Melanchthon*, Witteb. apud Io. Luft. graece, 1545. 8. recusam ibidem ann. 1568. 8. [vid. Hamberger. Zuverläss. Nachricht. I. pag. 253.] In libro Greg. Richteri, qui inscribitur *Criseis Melanchthonianae*, p. 532. aliquid adfertur e Melanchthonis praefat. *ad Lycurgi orat. a se conuersam* 20. August. 1548. Plus simplici vice Melanchthon publicis praelectionibus interpretatus fuit Lycurgum, et latina versione donatum in lucem edidit Francof. 1548. 8. ex officina P. Brubachii, [quae editio quoque notatur in Catalog. biblioth. Fabricii nr. 1814. et ibid. nr. 1813. editio Wittebergensis, cuius exemplar ego quoque vidi, et est inscriptum: *Oratio Lycurgi contra Leocratem, desertorem patriae, dulcissime de officiis patriae debitis differens. Cum praef. Phil. Melanchthonis. Wittebergae edita in officina Io. Lufft.* MDXLV. graece, et in Catal. Fabric. ann. 1545. *graeca* tantum designatur: et tamen in catal. biblioth. *Schadelocck.* tom. II. nr. 8603. occurrit *orat. Lycurgi contra Leocratem* cum praef. Phil. Melanchth. 1545. *graece et latine.* In eiusdem Schadel. catalogo tom. II. p. 201.

ddd) Pag. 140. edit. Camerar.

p. 201. nr. 1115. et in biblioth. Salthen. p. 357. occurrit *Lycurgi orat. contra Leocratem gr. cum lat. versione Melanchthonis item Homerocentra*, gr. et lat. Francof. 1554. 8. — Alia editio: *Oratio Lycurgi — differens. Eadem conuersa in latinum sermonem a Phil. Mel. Item Homerocentra* — — vna cum interpret. latina. Witteb. exc. Zachar. Lehmann. 1587. 8. In exemplo tamen cel. Strobelii deest versio lat. Homerocentr. — Nitida est editio, quam *Matthaeus Dresserus* gr. typis Voegelian. curauit, Lipsiae, 1589. 8. Idem *Dresserus*, quemadmodum *Christophorus Pezelius* quoque] post Melanchthonem eamdem in concione iuuenum studiosorum exposuit. [Ex latina versione Melanchthonis *Lauterbeek* in Regenten-Spiegel, lib. IV. cap. 20. germanice vertit orationem: vide *Goetzii* Memor. biblioth. Dresdens. vol. III. pag. 569. *Harl.*] Latine vertit etiam *Iohannes Lonicerus*, cum Demosthenis Orat. pro pace. Basil. 1548. 8. Postea cum *Loniceri* versione, orationibus Dinarchi, Lesbonactis, Herodis et Demadis iuncta lucem vidit Hanoniae ann. 1619. 8. graece et latine. *Fabric.* Praestans eaque critica est editio:

Orationes duae: vna Demosthenis contra Midiam; altera Lycurgi contra Leocratem. Graece et lat. recensuit, emendauit, notasque addidit Ioannes Taylor. Cantabr. typis acad. 1743. 8.

Ex recensione Taylori, prodiit oratio, notis et commentationibus onusta:

Lycurgi oratoris attici, quae vna restat, contra Leocratem oratio, ad editionem Io. Taylori — recensuit, huius atque aliorum selectas cum suis obseruationibus subiecit, nonnullas commentationes Lycurgi de vita et scriptis, praeceptis morum, rhetorica eloquutione, attica dialecto, stilique potissimum cum N. T. comparatione, itemque dispositionem orationis, nec minus sex indices adiunxit ac praefatus est Io. Gottfr. Hauptmann, ill. Ruthen. Director, graece. Lipsiae, 1751. 8. — iterum recensuit ibid. 1753. 8. de qua editione seuere iudicat Schulze in praefat. ad suam edit. p. 35 sq. — e noua recensione *I. Iac. Reiske* cum illius et *Io. Taylori* adnotationibus, in vol. IV. Oratorum graecorum pag. 103 — 242.

Lycurgs Rede wider Leokrates. Griechisch, recensirt, und mit Anmerkungen zum Gebrauch der Schulen herausgegeben von Io. Henr. Aug. Schulze, der Schule zu Osterode Rector. Brunsuici. 1789. 8.

Non solum textum ex Taylori, Reiskii suisque emendationibus recensuit, sed sensum quoque et nexum orationis explicuit, et, duce inprimis Fabricio nostro, vitam oratoris praemisit vna cum suo aliorumque veterum de oratore iudiciis et litteraria Lycurgi orationum, et huius, quae superest, editionum notitia. Haud tamen pauca culpantur et in contextu graeco emendantur in censura illius editionis in Ienens. Allgem. Litteraturzeit. mens. Oct. 1789. nr. 319. pag. 113 sqq. adde biblioth. vniuers. Berol. vol. 93. part. II. pag. 573 sqq.

Gallice versa est cum Andocide, Isaeo, Dinarcho et Demade. Paris. 1783. med. 8. — Loca Lycurgi nonnulla illustrant *Muretus* var. lect. XVII. 6. et *Palmerius* Exercitt. ad graec. script. pag. 675 sq. *Harl.*

Orationum deperditarum tituli, a Meursio III. 3. Attic. Lect. et in Bibliotheca Attica obseruati, hoc loco a me subiicientur alphabetico ordine digesti, ad inueniendi facilitatem.

1) Κατ'

1) Κατ' Αἰσχυρίȣ. Harpocrat. in Στρωτήρ. Suidae πρὸς Ἰσχυρίαν, quod praefert Meursius. [P]

2) Ἀπολογισμὸς ὡς πεπολίτευται, siue ἀπολογία πρὸς αὐτὸν ὑπὲρ τῶν εὐθυνῶν. Suid. in Λυκȣ̃ργος. Plutarch. Photius, Harpocrat.

3) Περὶ Ἀριςογείτονος. *Suid.* [in Μητρᾶον et *Eudocia*, p. 281.] Plutarch. Harpocrat. Libanius in argumento oratt. Demosthenis contra eundem Aristogitonem.

4) Κατ' Αὐτοκλέȣς. Suid. in Μηλόβοτος. [si lectio sana est in Suida.]

5) Κατ' Αὐτολύκȣ, δȣλείας. [scrib. δειλίας, vid. ipsam Lycurgi orat. cap. XIII. 4.] Plutarch. [Eudocia l. c.]

6) Κατ' Αὐτολύκȣ τȣ̃ Ἀρεοπαγίτȣ, περὶ ἱερῶν. Plutarch. Harpocrat. Suid.

7) Κατὰ Δημάδȣ τȣ̃ Δημέȣ, περὶ ἱερῶν. [Eudocia l. c.] Plutarch. Harpocrat. Athen. lib. XI. Scholiastes Comici ad Plutum, [v. 690. vbi tamen Hemsterhus. pag. 230. ex Harpocratione in Παρεῖαι ὄφεις *Hyperidem* loco *Lycurgi* praefert.]

8) Περὶ διοικήσεως. Suid. in Λυκȣ̃ργος et Ὀχεῖον. Harpocrat. pluries.

9) Κατὰ Διφίλȣ. Plutarch.

10) Περὶ τῆς ἱερείας. Harpocratio frequentissime, et Priscianus lib. XVIII. et Suidas non vno loco, qui tamen, vti Eudocia, in Λυκȣ̃ργος legit ἱερατείας, quod praefert *Gisb. Cuperus* p. 96. Var. Obseruatt. Respicit etiam Suidas in Τραπεζοφόρος.

11) Πρὸς Ἰσχυρίαν. Suid. [et Eudocia l. mem.] sed Harpocrationi Κατ' Αἰσχυρίȣ.

12) Κατὰ Λυκόφρονος α΄. Athen. lib. VI. Harpocrat. Theo progymnasin. Etymol. M. in Ἐμπεδῶν. Apostolius VIII. 20. Prouerb. Suid. in Μοχθηρία.

13) — — β΄. Suid. et Harpocrat. in Ὀρκάνη. [*Eudocia* l. c.]

14) Κατὰ Λυσικλέȣς ςρατηγȣ̃ περὶ ἱερῶν. Plutarch. Harpocrat. et Suid. vbi, [vti in Eudocia] male Πασικλέȣς.

15) Πρὸς τὰς Μαντείας siue περὶ μαντειῶν. Suid. in Λυκȣ̃ργος et Καυχᾶ.

16) Κατὰ Μενεσαίχμȣ. (Suid. in Πραγματεία, Dinarchum κατὰ Μεναίχμȣ, et Pollux Μενεσίμȣ, vitiose,) περὶ ἱερῶν. Plutarch. Harpocratio saepius. Suid. in Πρωηροσίαι. [vitiose κατὰ Μενέχμȣ, *Eudocia* l. c. et p. 20. citatur Lycurgus ἐν τῷ κατὰ Μενέσχȣ λόγῳ.]

17) Κατὰ Πασικλέȣς. Suid. sed legendum Λυσικλέȣς.

18) Κατὰ Τιμοκράτȣς. Suid. in Πεπορπημένος.

Quatuordecim tantum esse debebant, sed 1. et 11. eadem est, vti 14. et 17. Nec dubito 8. esse dimidiam partem tituli vnius ex reliquis: atque idem de 10. puto iudicium esse ferendum. His si oratio aduersus Leocratem addatur, numerus quindecim λόγων Lycurgi constabit. Fuerunt praeterea dubiae nonnullae, vt

Διαδικασία κροκωνιδῶν πρὸς Κοιρωνίδας. Hanc Philino a nonnullis tributam testatur Harpocrat. in Κοιρωνίδαι.

Κατὰ

Κατὰ Δεξίππε. Id. in Σύνδικοι. *Fabric.* [*Eudocia* pag. 281. plura, quae quidem dubia esse incertaque, aut confusa videntur. Omissis oratt. quas ab Eudocia memoratas iam adnotaui, pergit illa: — Κατὰ Δημάδε· Πρὸς τὸν αὐτὸν ὑπὲρ τῆς εὐθυνῶν· Πρὸς Ἰσχυρίαν (v. nr. 11.) Πρὸς τὰς μαντείας· Περὶ τῆς διοικήσεως· Περὶ τῆς ἱερατείας· Περὶ τῆς ἱερωσύνης, (quam quoque citat Suidas in Προχαριστήρια.) Ἐπιστολαί Καὶ ἄλλα τινά. *Harl.*]

VIII. DEMOSTHENES Paeaniensis, Atticus, lucem vidit Olymp. CI. 2. eee) deditus

eee) Plutarchus et Dionysius Halicarn. valde dissentiunt de anno Demosthenis natali. Prior in decem vitis orator. tom. IX. Opp. ed. Reiskii pag. 361. supputat annos Demosthenis a Dexitheo: hic vero archon erat Olymp. XCVIII. ¾. *Dionysius* autem *Halic.* in epist. ad Ammaeum pag. 724. natum fuisse Demosthenem Olymp. XCIX. 4. Demophilo archonte, narrat. Dionysii rationes sequuntur *Schottus* in libro, mox memorando, cl. *Saxius* in Onomast. litter. I. pag. 70. et alii. v. *Taylor.* in prolegomenis ad Demosthenem a Reiskio vol. VIII. orator. graec. editis, pag. 737 sqq. vbi quoque de eius patre matreque, tribu vitaque agit. Enimuero *Plutarchi*, siue quisquis auctor vitarum fuerit, rationes esse veras et proprias, adeoque annum Demosthenis natalem incidisse in Olymp. XCVIII. 4. (ineuntem, aut exeuntem tertium annum, ex mente Corsini) operose docteque euicerunt *Samuel Petitus* in Commentario ad leges atticas lib. III. tit. 1. pag. 266 sq. ed. Wesseling. et *Corsini* in Fastis atticis diss. IX. n. 15. tom. II. pag. 26. tom. III. pag. 295. inprimis tom. II. diss. XI. n. 6. pag. 137 sqq. locis ipsius Demosthenis diligenter comparatis. Atque Petiti et Corsini rationes atque sententiam iure sequuntur *Hamberger.* in Kurzen Nachrichten etc. tom. I. pag. 117. qui contendit cum anno M. 3600, ante Chr. nat. 384. et cl. *Frider. Aug. Wolf.* in prolegg. ad Demosth. orat. aduersus Leptinem p. 62 sq. in nota 35. *Hambergeri* vero sententia in maiore opere: Zuverlässige Nachrichten etc. tom. I. pag. 257. nimium differt, qua Demosthenes natus fertur Olymp. CV. 2. A. M. 3609. a. C. N. 375. Demosthenis autem vitam, cum reipublicae atticae vniuersaeque Graeciae temporibus artissime coniunctam, plene persequi, foret, partem historiae Graeciae memorabilem concinnare. Quod quum ab instituto nostro sit alienum, et alii, modo latius, modo angustius, modo vitam publicam cum priuata enarrarint, modo eum potius, quatenus tantus euaserit orator, considerarint, scriptores, in explicanda illius vita versatos, appellabo. E veteribus huc pertinent *Dionysius Halic.* qui περὶ Δημοσθένους δεινότητος grauiter scite que scripsit, tum *Plutarchus*, tam in vitis parallelis, vol. IV. ed. Reisk. vbi compares velim Bartoni adnotata, quam in decem orator. gr. atque Plutarchus passim alios excitat veteres, qui de Demosthene scripserunt, in his Theopompum, qui more suo interdum in Demosthenem iniquus fuisse videtur; denique *Luciani* encomium Demosthenis, inter eius opera, *Libanius*, *Photius* cod. CCLXV. col. 1465 — 1480. et *Suidas*. *Zosimus* quoque *Ascalonita* et alius ignotus composuerunt vitam Demosthenis: quae duo opuscula, a Schweighäusero, Professore Argentoratensi, ex codice regio Parisino MMDCCCCXXXV. exscripta, *Reisk.* in vol. IV. orator. graecorum, pag. 145 sqq. praemisso epilogo, primus euulgauit, et prius cum cod. romano, cuius exemplum acceperat, contulit, interdum emendauit, atque Zosimi opusculum iudicauit, vt orationis infantia et spurcitie, ita nugis quoque anilibus et commentis in veritatem rerum historicarum enormiter impingentibus, putiditque fabellis scatere. Vita illa fuit commentariorum Zosimi ad Demosthenem praefatio. At Reiske, Roma opera Bianconii et Spaletti, ex codice Vaticano commentarios ad primam Olynthiacam, speciminis ergo, exscriptos nactus, coniicit, istos Zosimi ad XVIII. priores Demosthenis orationes commentarios, qui in bibl. Vaticana latent, si reliqua sunt similia misso specimini, nihil continere, quod in editis Vlpianeis haud legatur; prodesse tamen forsan posse, putat, illum codicem, vt primum loci quidam, in vulgatis corrupti, inde emendentur; deinde, vt ex eo constet, quid ille Zosimus ad Demosthenem compilauerit, et quid aetas posterior eius operi addiderit. — E recentioribus conferri possunt:

Edonis Hilderici oratio de vita Demosthenis. Wittebergae, exc. Laur. Schwenk. 1562. 8.

Io. Posselii oratio de Demosthene, inter eiusdem

dem orationes. Francof. ad Moenum, 1599. 8.

Vitae comparatae Aristotelis ac Demosthenis, Olympiadibus ac Praeturis Atheniensium digestae ab And. Schotto. Antuerp. S. I. Augustae Vindelicor. apud Christoph. Mangum 1603. 4. qui liber inprimis est memorabilis.

Vita Demosth. Olympiadibus ac Praeturis Atheniensium distincta, ex parallelis Andr. Schotti, accessionibus locupletior, atque *vita Dem. ex Plutarcho, Luciano et Suida, Hieronymo Wolfio interprete, cum eiusdem adnotationibus, et eruditorum de Demosthene elogiis.* Quae praemissa sunt Dem. et Aeschinis operibus, Francof. 1604. fol.

Tourellus in prolegomenis ad orationes quasdam Demosthenis, gallice ab ipso translatas.

Iulius Nigronus, S. I. in oratione XVIII. comparauit Demosthenem et Ciceronem, et *Anton. Guaerengus*, (a Fabr. in not. msta memoratus,) de iudicio Longini in comparat. Demosthen. et Ciceronis.

René Rapin Comparaison de Demosthene et de Ciceron, (quam etiam germanice, nescio quis? vertit) in *Rapini* operibus, tom. I. pag. 1 sqq. edit. Hagae Comit. 1725. 12.

Petri Eckerman. Specimen academicum, parallelismum Demosthenis et Ciceronis, oratorum, exhibens. Vpsaliae, 1746. 4.

Anglus quidam in Biographia classica, germanice versa a *Sam. Murfinna*, (Halae Sax. 1768.) part. II. pag. 45 sqq.

Frid. Gottl. Freytag. in Decade orator. et rhetor. graec. quibus statuae positae fuerunt §. 13. pag. 43 sqq.

Rochefort de Demosthene, qua oratore et qua homine, in republica versato, in: Mémoir. de litter. — de l'Acad. Paris. des Inscr. vol. XLIII. Paris. 1786. p. 21 sq.

Georgii Frid. Seileri Leben und Charakter des Demosthenes, praefixi eius versioni orationis de corona germanicae. Coburg 1768. 8.

Taylor. vberiorem et criticam vitae et orationum Demosthen. atque Aeschin. expositionem aliaque, quae ad vtrumque oratorem pertinerent, promiserat: sed morte abreptus consilium exsequi non potuit. Fragmenta autem ea, quae scripta reliquerat, erudita et copiosa, at nondum digesta elaborataque, Reisk. ab Askew accepit, et publicauit in vol. VIII. orat. graec. Indicem rerum memorabilium, aetate Demosthenis gestarum, secundum annos Olympiadum cum adnotatione, quo anno et Olymp. et aetatis Demosthenicae singulae orationes habitae sint, Reiskius ex obseruatis Schotti et Corsini schedisque Taylori congessit, et subiunxit indicibus suis. De genere vitaque Demosthenis odiosa tradit *Aeschines* in orat. contra Ctesiphontem pag. 561 sqq. ed. Reisk.: at Demosthenes in orat. de corona diluere studuit crimina, et par pari retulit. Atque falsa quaedam, quae de Demosthene traduntur, recensuit et refutauit *Brodaeus* in Miscellan. IV. cap. 26. De matre eius, Cleobule, filia Gylonis, qui ortu quidem erat Atheniensis, sed exsul in Scythia vxorem duxerat, vnde per opprobrium Demosthenes *Scytha* adpellabatur. v. *Rutil. Lupum* de fig. sentent. lib. II. pag. 117 sq. ibique Ruhnken. Ex sorore illius natus et filius Lachetis, Leuconiensis, fuit *Demochares*, ipse orator celeber, democratiae studiosus, et viuus mortuusque variis honoribus ornatus. v. *Aelian.* V. H. libr. III. cap. 7. ibique Schefferi et Perizonii notas, et *Taylor.* in collectaneis s. prolegomenis ad Demosthenem, a Reiskio editis, vol. VIII. oratorum graec. p. 743. Ruhnken. Hist. cr. Or. p. XCI. et ad Rutil. p. 7. *Herodianus*, grammaticus, Περὶ σχήματος, (quod opusculum cel. *Villoison.* in Anecdotis graecis tom. II. pag. 86 sqq. e codice Veneto primus e tenebris in lucem protulit,) fragmentum cuiusdam *Cleocharmi* pag. 93. seruauit: Δημοσθένης ὑπέστη Φίλιππον· Δημοσθένους πένης μὲν ὁ βίος, μεγάλη δ' ἡ παῤῥησία· Δημοσθένει πολλῶν διδομένων, οὐδὲν, οὔτε πλῆθος, οὔτε κάλλος ἄξιον ἐφάνη προδοσίας· Δημοσθένη Ἀλέξανδρος ἐξητᾶτε; διὰ τί; παρ' αὐτοῖς λογίζεσθε· ἀδίκως ἀπέθανες, ὦ Δημόσθενες. Atqui παῤῥησία in eo magna erat, et cum tanta vi, vt Philippus apud *Dionem Chrysostomum*, orat. II. de regno pag. 22. s. in ed. Reiskiana tom. I. pag. 79. iocans diceret, se pro Demosthenis eloquentia permittere velle Atheniensibus Amphipolin. Et tamen coram Philippo in Macedonia obmutuit, testibus *Aeschine* de falsa legatione pag. 251. et *Philostrato* de vitis Sophist. lib. II. 1. nr. 14. pag. 565. et lib. I. 18. nr. 1. pag. 508. vbi vide Olearium, nec non *Aeliano* H. V. lib. VIII. cap. 12. vbi Scheffer. et Perizonius plura congesserunt. Neque ab omni culpa προδοσίας immunis fuit: saltem eum corruptum esse a Persarum rege atque ab Harpalo accepisse L. talenta, illi dabatur crimini: vide, praeter Plutarchum in vita Demosth. pag. 725 sq. tom. IV. edit. Reisk. Timoclem Comicum apud *Athenaeum* VIII. pag. 341. et *Philostrat.* de vitis sophist. lib. I. nr. 18. §. 1. pag. 507. ibique Olearium, et lib. I. nr. 25. §. 7. pag. 538.

ditus primum philofophiae fub Platone *fff*) et Euclide, Megarenfi, verum audito femel Calliftrato, oratore, qui cum magna populi [?] admiratione caufas agebat, vnice accenfus eft ad eloquentiae ftudium, atque inde fub Ifaeo aliisque dicendi magiftris et Andronico *ggg*), hiftrione, a quo actionem didicit, tantos fecit progreffus, vt per impigrum ftudium emendata naturali *hhh*) balbutie, princeps orator ῥητόρων δυνατώτατος (*Plutarch.* Alcibiade pag. 196.) euaderet, omnibusque admirationi effet, atque plurimum in rep. poffet. Sed et hodieque *commemorato eius nomine, maximae eloquentiae confummatio animo oboritur audientis*, vt verbis vtar *Valerii Maximi* VIII. 7. At remp. pariter et fe denique perdidit dicendo: itaque Alexandro quidem, qui puerum fe ab illo vocatum indigniffime tulit, (*Plutarch.* Alex. pag. 670.) *iii*) flagitanti Demofthenem fibi dedi, (*id.* Phocione pag. 749. et in vita Demofth. pag. 730. tom. IV. Reisk.) negatus eft, verum regi Macedoniae, Antipatro, ab Athenienfibus cum Hyperide tradendus *kkk*) venenum fumfit in Calauria, *lll*) infula, Olymp. CXIV. 3. aetatis LXII. (*Gellius* XV. 28. tribuit annos fexaginta,) ante Chriftum CCCXXII. [conf. *Schotti* vitas par. pag. 140 fq. fec. *Hamberg.* in: Zuverl. Nachr. Olymp. CXV. 3. A. M. 3671. a. C. N. 319. Sed in eiusdem Kurzen Nachr. tom. I. pag. 118 fq. Olymp. CXIV. 3. A. M. 3662. a. Chr. nat. 322. fec. *Saxium* onom. lit. I. pag. 70. Ol. CXV. 2. Poft obitum illi in foro iuxta XII. deorum aram ftatua aerea pofita eft. v. *Schottum* l. c. pag. 142. et *Freytag.* l. c. pag. 52 fqq.]

In panegyrico dicendi genere parum valuiffe διὰ τὸ ἀτριβὲς καὶ ἀμελέτητον, legas apud *Syrianum* pag. 17. ad Hermogenem. Cicero quoque in epiftola quadam fcripfit, Demofthenem in orationibus quandoque indormire, vt refert *Plutarchus* in Cic. pag. 872 *mmm*). Et

538. Cafa, fiue domicilium Demofthenis Athenis vel hodie celebratur, et oftenditur iuxta aedem Capucinorum, tefte *Sponio* Voyage etc. tom. II. pag. 185. Quanta olim in celebritate fuerit ea, patet ex *Himerii* orat. XVIII. 3. pag. 709. vbi v. Wernsdorf. Iudicia de Demofthene collegit *Thomas Pope-Blount* in: Cenfura cel. authorum, Geneu. 1710. 4. pag. 29 fqq. *Harl.*

fff) Vide ad Laertium II. 108. et III. 46. *Cicer.* I. de offic. cap. 1. *Theodoret.* epift. 21. [*Taylor.* in Prolegom. ad Demofth. editis a Reiskio vol. VIII. orator. gr. pag. 745 fqq. vbi de praeceptoribus Demofthenis plura veterum loca collecta funt.]

ggg) Satyrus vocatur a Plutarcho in vita Dem. p. 701. Reisk. *Neoptolemus* autem ab eodem Plut. in Opp. mor. pag. 1552. conf. *Barton.* ad Plutarchi vit. Dem. pag. 907. edit. Reisk. *Taylor.* Prolegg. a Reiskio editis pag. 748. et 754. *Harl.*

hhh) *Cicero* II. de diuinat. [cap. 46. vbi v. Davif.] *cum R dicere nequiret, exercitatione fecit, vt planiffime diceret.* id. de Finib. V. 2. Adde *Hieron.* 1. in Rufin. et *Plutarchum* an feni gerenda refpubl. pag. 795. vbi refert, Demofthenem initio non probatum in orationibus, atque ideo animo propemodum concidiffe: fed iterum excitatum confirmatumque verbis fenis alicuius, qui Periclem audiuerat, iubebatque Demofthenem, indole Pericli fimilem, haudquaquam de fe ipfum defperare. [Βάταλος per conuitium ab Aefchine dictus eft; vide *Demofth.* orat. de corona cap. 55. et quae ibi pag. 395. adfcripfi. adde *Taylor.* in prolegomenis ad Demofth. editis vol. VIII. oratt. graec. pag. 742. et §. 14. pag. 748.]

iii) Perinde vt a Cicerone Auguftus. v. ad Dionem pag. 318.

kkk) *Plutarch.* in Phocione pag. 753. 754.

lll) *Plutarch.* in vita Dem. pag. 888. *Tzetzes* Chil. VI. v. 170. 186. [*Pompon.* Mela II. cap. 7. 89. pag. 226. ed. II. Abr. Gronou. *Paufan.* in Attic. pag. 19. A Suida male vocatur infula Καλαβρία. v. *Menken.* l. c. vbi vero falfa eft narratio, Demofthenem deceffiffe aetatis anno LXXII. quamvis *Photius* ex aliis ei LXX. annos tribuerit. *Harl.*]

mmm) Vt graecas orationes Demofthenis omnes Ciceronem manu fua defcripfiffe, ita omnia Ciceronis Sebaftian. Berettarium Florentinum, S. I. eloquen-

Et in Oratore cap. 29. negat, Demosthenem sibi semper satisfacere, etsi cap. 31. in quouis dicendi genere docet fuisse excellentem. Demosthenem libenter sequitur Sallustius, ad quem vide Wasse pag. 325. In iocis ridendum se praebuisse, notat *Longinus* pag. 190. edit. Tollii, quod a Cicerone in Oratore cap. 26. confirmatur. Vide tamen *Plutarchum* in eius vita pag. 850 sq. et *Benedict. Aueranium* diss. 27. ad Ciceron. tom. II. Opp. pag. 252 sqq. Catonem maiorem e lectione Demosthenis redditum esse disertiorem, notat *Plutarchus* in Catonis vita pag. 337. et romanum Demosthenem dictum pag. 338. Idem in Pyrrho, Cineam, Thessalum, fuisse Demosthenis auditorem, refert. *Fabr.* [Plura scripsi de vi dicendi, ingenio laudibusque Demosthenis in Introduct. in histor. linguae graecae §. 72. Id adhuc notandum est, eum, quod argumentum est et prudentiae, et artis, et ingenii, probe nouisse stylum adcommodare argumento. conf. *Dionys. Hal.* de vi dicendi in Demosth. pag. 974 sqq. tom. VI. edit. Reisk. et cel. *Frid. Aug. Wolf.* prolegg. ad Dem. orat. aduersus Leptinem pag. 49 sq. Quantum vero lectio oratorum graecorum, cum primis orationum Demosthenicarum ad adcuratam reipublicae atticae rerumque graecarum et temporum illorum cognitionem faciat, quilibet historiae antiquae vel parumper gnarus facile intelliget. Confer quoque *Rochefort.* comm. de vtilitate oratorum in republica Atheniensi, in: Mém. de Litterature — de l'acad. Par. des Inscr. vol. XLIII. Paris. 1786. p. 1 sq. *Harl.*] Praelium aliquando ingressus abiecto clypeo aufugit, teste *Luciano* in parasito tom. II. pag. 258. [tom. III. pag. 866. ed. Reitz. vbi v. interpr. *Plutarch.* in vita Dem. pag. 724 sqq. tom. IV. edit. Reisk. *Menkenius* in bibl. virorum militia aeque ac scriptis illustrium §. 81. pag. 171 sqq.] [✝]

Exstant sub Demosthenis nomine orationes LXI. tum prooemia [ex quibus Macarius Chrysoceph. quaedam excerpsit.] ad orationes LXV. (tot enim orationes illius legisse se testatur *Photius* cod. CCLXV.) et sex epistolae. De epistolis posthaec disputabitur. Orationes praesenti loco ordine literarum recensebo, perditarum etiam mentionem facturus, praefixo asterisco, editis vero praemissurus numerum ordinis, quem in Hieron. Wolfii editione obtinent. nnn) Temporis notationem adposui ex cap. IV. vitae Demosthenis, scriptae ab Andrea Schotto, ita tamen, vt ipse *Dionysium Hal.* ex quo ille hausit, consuluerim, et nonnulla subinde adiunxerim. LXV., vt dixi, orationes Demosthenis genuinas fuisse, Photius testatur, neque vero vniuersae ad nos peruenerunt, nec vniuersae, quas habemus, sunt genuinae, [nec omnes a Demosthene ipso habitae, sed aliis, qui eas in suggestum adtulerunt, ab ipso scriptae sunt, vt Androtiana, Aristocratea, Timocratea etc.] Ecce Tibi vtrarumque succinctam notitiam.

22) Contra Aeschinem. v. infra Περὶ τῶ ςεφάνε. Nam de illa quidem oratione h. l. nihil dicere attinet, quam *Himerius* sub Demosthenis nomine scripsit, quem inducit de Aeschine revocando consultantem, quum rumor vulgatus esset, Alexandrum esse exsules reuocaturum. v. *Photius* cod. CLX. et CCXLIII.

 8) Περὶ

quentiae Ciceronianae colorem aliquem vt inde duceret, refert *Iulius Niger* pag. 493. histor. scriptorum Florentinorum. *Fabr.* De diuitiis Dem. v. Budaeus de asse pag. 538 sqq. *Heum.*

nnn) Quaedam ἐκ τῶν λόγων καὶ ἐπιστολῶν τῶ Δημοσθένες excerpsit *Macarius Chrysocephalus.* v. cl. *Villoison.* in Anecd. graec. tom. II. pag. 10. *Harl.*

8) Περὶ τῆς Ἁλοννήσου. Vide infra Philippicam VIII.

17) Περὶ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον συνθηκῶν. De foedere Alexandri cum Atheniensibus, violato a rege, cum Messenam Philiadae, tyranni, filiis restituisset. *Hyperidi* tribuitur a Libanio Photioque. Habita praetore Euaeneto Olymp. CXI. 2. aetatis Demosth. XLV.

25) Κατὰ Ἀνδροτίωνος. Prima haec oratio scripta in caussa publica, anno aetatis XXV. [al. XXVII.] (in *Gellii* codicibus lib. XV. cap. 28. est XXVII. [atque *Taylor.* in notis ad hanc orat. tom. III. pag. 239. scribit docetque, anno aet. XXVII. aut XXVIII. esse habitam; idem animaduertit, multa ex his etiam legi in Timocratea, paucissimis immutatis. adde *Valken.* ad Theocriti Adoniaz. pag. 239. qui super illis II. orationibus multa dici posse, et variorum errores, ipsiusque Valesii, corrigi obseruat. *Harl.*] Olymp. CVI. 2. praetore Callistrato. Dionysius Halic. Epist. ad Ammaeum: δημοσίους τε λόγους ἤρξατο γράφειν ἐπὶ Καλλιστράτου ἄρχοντος εἰκοσὸν καὶ πέμπτον ἔχων ἔτος. Καί ἐστιν αὐτῷ πρῶτος τῶν ἐν δικαστηρίῳ κατασκευασθέντων ἀγώνων ὁ κατὰ Ἀνδροτίωνος, ὃν γέγραφε Διοδώρῳ τῷ κρίνοντι τὸ ψήφισμα παρανόμων. [*Macarius Chrysoc.* habet ex illa oratione excerpta, teste Villois. l. c.] Latine vertit, praeter Wolfium, *Bassianus Landus*, Placentinus, qui a. Chr. 1563. obiit. Schol. Hermogenis pag. 401. Ἰσοκράτους μαθητὴν λέγουσιν εἶναι τὸν Ἀνδροτίωνα, καὶ ἦν, ὥς φησιν, ὁ ῥήτωρ τεχνίτης τοῦ λέγειν. Ἐπετήδευσεν οὖν ὁ Δημοσθένης κεκαλλωπισμένον ἐργάσασθαι τὸν κατ' Ανδροτίωνος ἀντιφιλοτιμούμενος πρὸς Ἰσοκράτην ῥήτορα παρίσοις ἐπιχρώμενον κατὰ ζῆλον τοῦ διδασκάλου.

39) Πρὸς Ἀπατούριον παραγραφή.

* Πρὸς Ἀπολλόδωρον. *Contra Apollodorum* pro Phormione. Plutarch. in Demosthene pag. 887. testatur, eum, quaestus cupiditate ductum, clam scripsisse orationes aduersarias Apollodoro ac Phormioni. Oratio pro Apollodoro contra Phormionem exstat.

28 et 29) Κατὰ Ἀριστογείτονος α', β'. Orationes duae aduersus Aristogitonem, accusatum eodem tempore a Lycurgo: [et habitae post Olymp. CX. 3. et ante Olymp. CXIII. 2. iudice *Tayloro* in not. pag. 512. tom. III.] Dionysius e dictione colligit, has non esse Demosthenis, saltim non posteriorem, quam ab aliis etiam reiici testatur Libanius in argumento. [Priorem habere auctorem Hyperidem, contendit *Reisk.* pag. 1199. vol. III. adpar. crit. ad Demosth.] Priorem vertit *Philippus Melanchthon*, posteriorem *Vitus Winshemius*. Demosthenis esse, negat etiam *Casaubonus* ad Theophrasti Characteres pag. 198. [Taylor in not. ad illas oratt. pag. 509. idem sentit et plures in vtramque partem disputantes producit. item Duportus ad Theophr. Char. pag. 318.]

26) Κατὰ Ἀριστοκράτους. Habita praetore Aristodemo, Olymp. CVII. 1. aetat. Demosth. XXVIII. [al. XXX.] Actor Euthycles. [v. *Taylor.* ad orat. contra Androtionem, tom. III. pag. 239. inprimis ab init. not. in hanc orat. pag. 337 sq.] [¶]

* Κατὰ Ἀριστοτέλους. Syrianus in Hermogenem, cuius locum produxit Meursius in Bibl. Attica.

* Περὶ τῶν Ἁρπαλείων χρημάτων. *Isidorus* Pelus. lib. IV. epist. 205.

* Πρὸς Ἀρτάβαζον. *Priscianus* lib. XVIII.

23) Περὶ

23) Περὶ τῶν ἀτελειῶν, f. de immunitate, aduerfus Leptinem. Habita Olymp. CVI. 2. praetore Calliftrato, aetatis Demofth. XXV., iudice *Dionyfio*, [ep. ad Amm. pag. 724. tom. VI. ed. Reisk.] χαριέστατος ἁπάντων τῶν λόγων καὶ γραφικώτατος, licet Apfines et Afpafius hanc Demofthen abiudicarint, quod τραχύτητος et σφοδρότητος expers effet. v. Schol. Hermogen. pag. 402. De Leptine v. *Cafaubon.* pag. 1731. ad Aeneae cap. X. [De virtutibus huius orationis late atque intelligenter iudicat cl. *Wolf.* in prolegomenis ad fuam illius editionem pag. XL fqq. et pag. XLII fq. fentit, hanc orationem fecundum orat. de corona proximam effe ponendam, ex *Plutarcho* in Demofthene pag. 852. A. docet, illam inprimis placuiffe Panaetio, Stoico, qui ad honeftatem ex praeceptis difciplinae fuae omnia referre fueuit. Wolfius, pofteaquam multa de Leptine, eius lege, confilio fatisque praeclare differuit, copiofe demonftrat pag. LVI — LXII. orationem hanc habitam effe Olymp. CVI. 2. A. V. C. 399. a. Chr. 355. anno aetatis Demofth. 30. adde *Taylor.* in notis ad illam orat. pag. 63. tom. III. qui ab Demofthene anno aet. 27. orationem effe pronuntiatam, cum Dionyfio Halic. autumat. *Harl.*] Latine vertit *Petrus Nannius*, *Alcmarinus.* [gallice, *Le Cointe*, de qua v. *Valcken.* ad Herodotum pag. 398. italice, Ven. apud Manut. 1555. 8.]

33. 34. 35) Κατὰ Ἀφόβου α΄, β΄, γ΄. aduerfus Aphobum, tutorem fuum, orationes 3. Actio decem talentorum, a Demofthene, XVIII. annos nato, (hoc eft Olymp. CIV. 3.) ooo) tefte *Libanio* in Demofthenis vita, qui addit, aliis perfuafum, Ifaeo has orationes deberi vt auctori, vel faltim vt correctori. adde *Plutarch.* vita Dem. pag. 848. *Ifidorus Pelufiota* IV. 205. epift. tradit, Demofthenem tutoribus fuis patria bona poft victoriam, aduerfus eos reportatam, reliquiffe. [Titulo tertiae orationis *Reisk.* adiecit Ὑπὲρ Φάνου. vid. eum in Adpar. critico ad Dem. III. pag. 1274 fq.] Latine vertit *Ioh. Lalamantius*, Heduus.

47) Πρὸς Βοιωτὸν, περὶ τοῦ ὀνόματος. [Alii hanc orat. Lyfiae tribuunt. v. *Mauffac.* ad Harpocrat. pag. 40.]

48) — — — — ὑπὲρ προικὸς μητρῴας. ppp)

62) Κατὰ Διονυσοδώρου, βλάβης.

* Ἀπολογία περὶ τῶν δώρων. Habita praetore Anticle Olymp. CXIII. 3. aetat. LIV. Dionyf. Halicarn. Epift. ad Ammaeum p. 125.

Περὶ τῆς εἰρήνης. Infra fexta philippica.

19) Ἐπιτάφιος in eos, qui in Chaeronea clade fortiter pro patria pugnantes obiiffent. Habita Olymp. CX. 3. aetat. Demofth. XLII. Meminit Plutarchus, et fane habitam aliquam huius argumenti, omnes fatentur, fed hanc, quae exftat, Dionyfius, Libanius, Photius, [*Taylor.* in Lect. Lyfiac. pag. 234 fqq. cap. III. ed. Reisk. vide quoque Taylo-

 ri

ooo) Secundum *Corfin.* F. A. tom. IV. pag. 15. Olymp. CIV. 1. inprimis conf. eum tom. II. p. 138 fqq. *Harl.*

ppp) De argumento harum orationum adi *Defiderium Heraldum* animaduu. aduerfus Salmaf. VI. 14. pag. 481. *Fabr.* cl. *Wolfio* l. c. pag. 109 fq. not. 96. habita fuiffe haec oratio videtur Olymp. CVIII. *Macar. Chryfocephalus* ex altera oratione quaedam excerpfit, de cuius opere inedito v. *Villoifon.* anecd. gr. II. pag. 10 fq. *Harl.*

ri prolegom. pag. 725. tom. VIII. R.] Demosthenі abiudicant. Latine vertit *Ioh. Lonicerus*. Lapi Biragi Castelnuccii versionem habuit Baluzius.

Ἐπιτροπικοὶ aduersus tutores suos, quos Isaeum composuisse Demostheni legis apud *Photium* cod. CCLXIII. [Sunt, vt videtur, oratt. κατὰ Ἀφόβου. *Beck.*]

20) Ἐρωτικὸς, siue laus Epicratis. Hanc, veluti languidiorem et vi tanti oratoris destitutam, Demosthenis esse negant Dionysius, Libanius, hisque succinens Photius pag. 801. [*Wesseling*. ad Herodot. pag. 13. Androtionem huius orationis facit auctorem. Macar. Chrysoceph. fecit ex illa excerpta.]

32) Πρὸς Εὐβουλίδην ὑπὲρ Εὐξιθέου. *Fabr. Villoison*. in Anecd. graecis tom. II. pag. 11. scribit, in cod. Veneto legi *Macar. Chrysoceph.* excerpta ἐκ τῆς πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσεως. Sic quoque apud *Harpocration.* voc. Γαμήλια. conf. *Taylor.* not. ad hanc orat. tom. III. pag. 653. qui praeterea credit, et ex Harpocrat. v. Ἐξένισε atque Ξενίζειν etc. probatum it, argumentum et paucula, quae supersunt, scholia conscripta esse a *Didymo*, vetere Demosthenis critico et commentatore. *Harl.*

53) Κατὰ Εὐέργου καὶ Μνησιβούλου, ψευδομαρτυριῶν *Fabr.* Teste Harpocrat. in Ἐχαλίσερον, nonnulli hanc orationem abiudicarunt Demostheni, et ipsi videtur ea potius Dinarchi esse. *Harl.*

38) Πρὸς Ζηνόθεμιν παραγραφή. [Scripta nomine Demonis, qui patruus erat Demosthenis, vt constat e fine orationis. adde Taylori Prolegg. pag. 725.]

39) Κατὰ Θεοκρίνου. Actor Epichares. Oratio a Callimacho tributa est Dinarcho. Vide *Dionysium* in Dinarcho, et *Harpocration.* in Θεοκρίνης. Apostolium XIX. 49. prouerb. Anonymus in argumento: τὸν δὲ λόγον οἱ πολλοὶ νομίζουσιν εἶναι Δεινάρχου, καίτοιγε οὐκ ἀπεοικότα τῶν τοῦ Δημοσθένους, [habita post Ol. CIX. 1. conf. Taylor. in notis tom. III. pag. 553.]

61) Πρὸς Καλλικλέα, περὶ χωρίου. [Excerpta in cod. Macarii Chrysoceph. teste *Villoison.* anecd. gr. II. pag. 11.] [¶]

58) Πρὸς Κάλλιππον. [actor fuit Apollodorus.]

60) Κατὰ Κόνωνος, αἰκίας. Actio iniuriarum ob verbera: [pro Aristone scripta] Apud Plutarchum de gloria Athenienf. legas ἀνοίας, vitiose, vt notatum *Meursio* III. 6. Attic. Lect. Ex hac oratione multa ad verbum transtulisse *Dinarchum* in priorem suam aduersus Cleomedontem, notauit *Porphyrius* apud Eusebium lib. X. cap. 3. praeparat.

21) Ὑπὲρ τοῦ Κτησιφῶντος. Pro Ctesiphonte qqq) aduersus Aeschinem. Vide infra Περὶ τοῦ στεφάνου.

41) Πρὸς τὴν Λακρίτου παραγραφήν. [scripta nomine Androclis Sphettii et Nausicratis Carystii.]

52) Πρὸς Λεωχάρην περὶ κλήρου.

23) Πρὸς

qqq) *Ctesiphon* iste orator et ipse fuit. Vide *Tzetzae* Chiliad. V. hist. 35.

23) Πρὸς Λεπτίνην. Vide fupra Περὶ ἀτελειῶν, fiue Περὶ ἀτελείας.

51) Πρὸς Μακάρτατον, περὶ τοῦ Ἁγνίου κλήρου. [fcripta eft nomine Sofithei, qui, pater, pro filio, Eubulide, cauffam agit.]

16) Ὑπὲρ τῶν Μεγαλοπολιτῶν. De ope ferenda Megalopolitanis, (Arcadiae haec ciuitas fuit,) aduerfus Lacedaemonios. Dicta Olymp. CVI. 4. aetat. Demofth. XXVII. (al. XXIX.] praetore Eudemo, fiue Theodemo. [*Macarii* exc. apud Villoif. l. c.]

* Κατὰ Μέδοντος. *Pollux* VIII. 6. *Harpocr.* in Δεκατεύειν.

24) Πρὸς Μειδίαν, περὶ κονδύλου. Contra Midiam, qui Demoftheni Chorago in Dionyfiis alapam inflixerat, et ab eo accufatur impietatis. Hac oratione propter aduerfarii potentiam nihil effeciffe Demofthenem, auctor eft *Ifidorus* Peluf. IV. 205. epift. *Fabric.* — Haec oratio citatur a *Plutarcho* paedagog. cap. IX. §. 14. *Heum.* Ἐκ τοῦ κατὰ Μειδίου citatur in Excerptis *Macarii Chryfocephali*, tefte Villoifon. l. c. Sic quoque in *Plinii iunioris*, qui imitatus eft in libellis de vltione Heluidii, lib. VII. epift. 30. Et tamen fuerunt, (vt *Reisk.* ait ad hanc orat. pag. 915. tom. III. adparatus critici ad Demofth.) qui, negantes, hanc orationem a Demofthene perfectam, adfirmarent, in aduerfariis relictam effe. v. *Photii* bibl. pag. 800. Habita eft oratio, faltem cauffa Midiana agitata, Olymp. CVI. 4. Dionyf. refert eam ad Olymp. CVII. 4. conf. *Frid. Aug. Wolfii* prolegom. ad orat. Demofth. aduerfus Leptin. pag. 107 fq. et *Taylori* not. ad h. orationem tom. III. pag. 167 fq. qui Dionyfii computationem fequitur, et quaedam de Demofthenis aetate, plura de actione publica, προβολῇ, et de Midia ipfo differit, idemque locum *Ifidori*, a Fabricio laudatum, emendat. *Harl.*

46) Πρὸς Ναυσίμαχον καὶ Ξενοπείθην παραγραφή.

51) Κατὰ Νεαίρας, contra Neaeram, Stephani cuiusdam Athenienfis, vxorem. [Ab initio actor cauffae eft Theomneftus, gener Apollodori; inde Apollodorus ipfe.] Demoftheni abiudicat Dionyfius Halicarnaffeus. Dubitat etiam *Athenaeus* XIII. pag. 573. 586. Photius cod. CCLXV. languidiorem effe notat. [Subfcribit *Taylor.* not. p. 611. tom. III. quem tamen meras nugas egiffe putat *Reisk.* pag. 1684. vol. III.]

59) Πρὸς Νικόστρατον περὶ ἀνδραπόδων ἀπογραφῆς Ἀρεθουσίου, [pro Apollodoro fcripta.]

54) Κατὰ Ὀλυμπιοδώρου, βλάβης.

1) Ὀλυνθιακὸς α', fiue tertia potius.

2) — — β'. Secundam primo loco ponendam, res ipfa fuadet et Dionyfii Halic. teftimonium.

3) — — γ' fecunda. De ope, Olynthiis rrr) ferenda, aduerfus Philippum, orationes tres, habitae praetore Athenis Callimacho, Olymp. CVII. 4. aetatis Demofth. XXXI. [al. XXXIII. et fic in reliquis differunt anni Demofth. fecundum diuerfas rationes anni natalis.] Latine verterunt *Io. Metzlerus* 1527. Vratislauienfis, v. *Hank.* de Silefiis eruditis indi-

rrr) Aduerfus Olynthios dixit Demoftheni aduerfatus Demades. Suid. in Δημάδης. [Ex tribus Olynth. excerpta habet *Macarius Chryfoceph.* tefte Villoif. l. c.]

indigenis p. 245. *Phil. Melanchthon*, Anonymus quidam, et *Nic. Carrus*. Lond. 1571. 4. Primam praeter *Bessarionem* sss) qui notas addidit accendendis aduersus Turcas [?] Christianis principibus, Paris. 1470. 5. etiam *Ioach. Camerarius* et *Ioh. Sturmius*, (cum commentariolo eiusdem et scholiis Martini Crusii in 1. et 2. Argent. 1554. 8.), secundam *Christophorus Hegendorphinus*, tertiam alius Anonymus. Galliee, Ludou. Regius, et cum notis *Tourrellus*, Paris. 1691. 8. 1702. 4. [et in Tour. Oper. Paris. 1721. 8.] Singulas quasdam ex Olynthiacis etiam latine transtulere *Vitus Amerbachius* et *Iac. Grifolus*, Lucinianensis. ttt) Analysi dialectica, rhetorica, historica, ethica et politica vniuersas illustrauit *Marcus Beumlerus*, Francof. 1585. 8. addita latina versione *Rudolphi Collini* perspicua, ad voluminis calcem. [vide infra, catalog. editt.] Artificium rhetoricum explicauit etiam *Steph. Caroli*, Bonon. 1533. 4. *Olai Slangendorfii*, Dani, commentar. in Olynthiac.

36. 37) Κατὰ Ὀνήτορος ά, β΄. aduersus Onetorem, Aphobi fundos et bona, Demostheni addicta, per nefas inuadentem. Harpocr. et Suid. in Ὀνήτωρ.

45) Πρὸς Πανταίνετον παραγραφή. De argumento orationis conf. *Desiderium Heraldum* pag. 212. animaduers. in Salmas. *Fabr.* Macarius Chrysocephalus excerpta ex hac et sequente oratione fecit, quae latent in cod. Veneto. v. *Villoison*. l. c. *Harl.*

21) Περὶ τῆς παραπρεσβείας. De legatione ad Philippum, male ab Aeschine obita. Dixit Demosthenes aduersus Aeschinem, praetore Pythodoro, Olymp. CIX. 2. an. aetatis XXXVII. De responsione Aeschinis infra suo loco. Demosthenis orationem transtulit anonymus quidam. *Francisci Porti*, Cretensis, argumentum et notae prodiere Morgiis, 1584. 4. cum eius prolegomenis in tragoedias Sophoclis pag. 37. *Fabric.* Quomodo titulus huius orationis nobilissimae et decantatae scribi soleat, indicat *Taylor*. in not. ad h. orat. pag. 307 sq. et veriorem esse debuisse inscriptionem, censet, Κατ' Αἰσχίνυ παραπρεσβείας, vti scholiast. *Thucydid*. VI. 91. et alii, in his *Cicer*. orat. 31. qui, *multae sunt*, ait, *eius totae orationes subtiles — multae totae graues — multae variae: vt* contra Aeschinem falsae legationis, *vt contra eumdem, pro caussa Ctesiphontis*. Tum idem fuse persequitur varia, quae de oratione hacce iam olim disceptata sint, et ad historiam, aut intelligentiam illius pertineant: scil. fuisse apud antiquos, qui aut negarent, aut addubitarent certe, hanc oratinnem esse habitam, antiquiores aliquot in dubium vocasse, hanc, quam tractamus, orationem consummatum esse et sincerum opus auctoris, et a manu eius vltima profectum; ad Demosthenicam scripsisse *Apollonidem* quemdam *Nicaeensem* (vide *Ammon*. voc. Ὀφλεῖν), et ad Aeschineam aduersariam orat. *Didymum*, (v. Harpocrat. in Προστασία,) illum probabiliter, qui ad Demosthenem quoque et Isaeum commentatus est; *Dionem Prusaeum*, Platonis et Demosthenis aemulum, (*Philostr*. in vit. Sophist. §. 7.) maximi semper fecisse hanc orationem, et *Maussacum* in bigam orationum lectiones, adhuc, quantum scimus, ineditas, conscripsisse. De miro, quo vsus est

sss) A. Chevillierus de origine typographiae Paris. p. 57.

ttt) *Demosth*. oratt. III. Olynth. lat. et I. ac II. contra Phil., interprete *Iac. Grifolo*, — Flor. 1550. 4. *Harl.*

est orator, artificio et summa vafritia aliisque rebus agit *Dionys. Halicarn.* in arte rhetor. VIII. 5. *Harl.*

*Πρὸς Περικλέα. Priscianus Lib. XVII.

56) Πρὸς Πολυκλέα περὶ τȣ̃ ἐπιτριηραρχήματος, siue de sumtibus, post finitum tempus praefecturae naualis factis. [nomine Apollodori scripta.]

18) Προοίμια δημηγορικά. Exordia, siue prooemia orationum LXV. a Demosthene per otium elaborata, quibus in tempore vteretur. Sic *Cicero* ad Atticum Lib. XVI. epist. 6. testatus est, se habere librum prooemiorum, ex quo eligere solitus, cum aliquod σύγγραμμα instituit. Adde IX. 18. ad Paetum. Sed et Plato in Menexemo notat solemne fuisse rhetoribus, habere eiusmodi λόγȣς παρεσκευασμένȣς. Latine vertit prooemia Demosthenis *Ioh. Bernhardus Felicianus.*

15) Περὶ τῆς τῶν Ῥοδίων ἐλευθερίας, de ope, Rhodiis, licet non optime meritis, ferenda aduersus Mausolum: qui ciuitatem eorum pauciorum imperio subiecerat. Habita praetore Thessalo siue Theello Olymp. CVII. 2. aetat. Demosth. XXIX. Latine vertit *Christoph. Hegendorfinus.*

22) Περὶ τȣ̃ στεφάνȣ, aduersus Aeschinem pro Ctesiphonte, qui decretum fecerat de Demosthene aurea ornando uuu) corona in Bacchanalibus, quod Athenas muro cinxerat. Latine verterunt post Ciceronem, cuius operis superest anteloquium, quod inscribi solet *de optimo genere oratorum*, *Leonh. Aretinus*, [P] *Hier. Wolf*, Anonymus quidam, *Dionysius Lambinus*, *Ioachimus Perrionius*, de quibus et de gallica versione du Varii iudicium Iac. Tourelli, qui etiam ipse cum magna laude orationes contrarias Aeschinis et Demosthenis gallice est interpretatus, v. ephemerid. eruditorum Paris. 1722. Aug. pag. 142. [Aesch. et Dem. contrariae oratt. in Ctesiph. et pro corona *Ioach. Perrionio* interprete. Lutet. apud Vascosan. 1554. 4. *Du Vair* gallice vertit Aeschinis or. contra Ctesiph. et Dem. or. pro eo. Paris. 1606. 8.] De Ciceronis versione deperdita, cuius meminit *Hieron.* 2. in Rufin. et *Sidon.* Lib. II. ep. 9. et de editionibus postea sermo erit. Confer *Ciceronis* oratorem c. VIII. Idem Cicero ad hancce videtur respexisse, quum rogatus, quamnam orationum Demosthenis maxime omnium probaret, longissimam respondit, vt narrat *Plutarchus* in Cicerone p. 872. Ceteris Demosthenis orationibus praelatam docet quoque *Plinius* VI. epist. 33. fin. Artificium huius orationis exponit *Franciscus Portus*, Cretensis, oratione VI. pag. 88. sq. ad calcem prolegomenor. in Sophoclem, Morgiis 1584. 4. En tibi, lector! quod mireris: *Rog. Ascham* in epistola ad Sturmium a. 1555. Libr. I. pag. 101. „Regina Elisabetha et ego vna legimus graece orationes Aeschinis et Demosthenis περὶ στεφάνȣ. Illa praelegit mihi, et primo adspectu tam scienter intelligit non solum proprietatem linguae et oratoris sensum, sed totam caussae contentionem, populi scita, consuetudinem et mores illius vrbis, vt summopere admirareris.“ [Ecquis non

uuu) De more, bene meritos aurea corona donandi, consule *Io. Harduinum* ad Themistii orat. III. p. 386. [cf. *Dorville* ad Charit. I. 5. pag. 59. sq. *Carol. Paschalius* in libro: Coronae Lib. I. cap. 17. fin. Lib. V. c. 5. 6. 12. et alibi, *Taylor* in notis ad h. or. Tom. II. pag. 595. sq. Habita est Olymp. CXII. 3. *Harl.*]

non laudauit hanc orationem, quae ipsa reliquarum corona dici potest? v. quoque cl. *Wolfii* Prolegg. ad orat. Dem. aduersus Leptinem pag. 41. sq. pag. 46. sq. not.] Decretum Byzantinorum cap. 27. illustratur ab *Antonio van Dalen*, pag. 779. sqq. cap. 3. Diss. IX. Antiquitat. a Viro quodam docto in Miscell. obseruatt. anglice editis, Londini 1731. 8. n. XI. p. 347 sqq. (et latine versis, Amstelod. 1733. Vol. II. Tom. III. pag. 354.) sqq. cum animaduersionibus Doruillii); ab *H. Valesio* Libr. IV. Emendation. 9. pag. 109. sqq. a *Tourellio*, gallico interprete, et *Tayloro* in notis, et a *Io. Tob. Krebsio*, rectore quondam scholae Grimmensis, in singulari prolusione scholastica, Lipsiae 1775. 4. rec. in eiusdem Opusculis academicis et scholasticis, denuo recognitis, Lipsiae 1778. mai. 8. pag. 455—478. De tempore, quo perorata sit illa oratio, contra Corsinum late disputat *Taylor.* in initio notarum suarum, pag. 598 sq. edit. Cantabrig. et pag. 20. sqq. meae editionis. Idem pag. 78. sqq. meae edit. docet, ab vltima vetustate duas exiisse Demosthenis, quae vocantur, ἐκδόσεις, quae aliquando per iniuriam describentium, aut quavis alia ex causa forsan conflarentur ad hanc nostram, quae sola hodie obtinet, concinnandam. *Harl.*] In hac oratione sese passim laudat Demosthenes, sed tam scite, vt propterea reprehensionem facile effugiat. Confer eumdem *Plutarch.* de laude sui pag. 541 seq.

57) *περὶ τοῦ Στεφάνου τῆς τριηραρχίας* pro Apollodoro et in gratiam eiusdem de corona praefecturae naualis.

43. 44) Κατὰ Στεφάνου, ψευδομαρτυριῶν, α΄, β΄. [scriptae nomine Apollodori, filii Pasionis. Excerpta *Macarii*, saepe citata, latent in Cod. Veneto.]

13) Συμβουλευτικὸς, ἤτοι ὁ περὶ τῆς συντάξεως. *De ordinanda rep.* et veteri virtute ac libertate amplectenda, habita praetore Eudemo Ol. CVI. 4. aetat. Demosth. XXVII. Latine vertit *Ioach. Camerarius.* Ineditam *Politiani* translationem memorat *Labbeus* Bibl. MSS. p. 372. *Fabric.* Reiske inscripsit: Δημ. ὁ περὶ συντάξεως λόγος, omissis vocc. συμβουλευτικὸς ἤτοι, quoniam orator plures scripsisset consultorias, vel suasorias, et σύνταξιν h. l. intelligit de pecuniaria contributione, seu censu collaticio, ciui cuique pro modo fortunarum indicto, quae pecunia militi conscripto, aut conscribendo in manus daretur, vnde sibi vestem, arma, commeatum compararet. Vide eius not. in Adparatu critico ad Demosth. Vol. II. pag. 349. sq. Cel. *Frid. Aug. Wolf.* in prolegg. ad Demosthenis orat. adu. Leptinem pag. 74. not. suspicatur, hanc orationem non esse Demosthenis, sed ex aliis eius, maxime Olynth. III. et Aristocratea ab aliquo declamatore consutis pannis confectam. Ἐκ τοῦ περὶ συντάξεως citatur illa in Excerptis Macarii, frequenter iam memorati. *Harl.*

14) Περὶ συμμοριῶν. De classibus. Est autem συμμορία, notante Libanio, ordo eorum, qui Athenis munera publica subibant. [Rectius inscriberetur περὶ βασιλικῶν, iudice *Tayloro* in prolegg. a Reiskio editis. p. 753.] Habita Archonte Diotimo, Olymp. CVI. 3. aetat. Demosthen. XXVI. [al. XXVIII.] Prima δημηγορία, siue oratio ciuilis, quam dixit Demosthenes. Latine vertit *Iohannes Lonicerus.* [conf. cl. *Wolf.* l. c. pag. 109. sq. inprimis pag. 113. sq. de anno et archonte.]

55) Πρὸς

55) Πρὸς Τιμόθεον ὑπὲρ χρέως. [v. *Athen.* p. 486. *Harpocr.* v. Κακοτεχνιῶν. quidam orationem illam videntur abiudicasse Demostheni; sed vide *Reiskii* adpar. crit. ad Dem. Vol. III pag. 1553. sq.]

27) Κατὰ Τιμοκράτους. Contra Timocratem, actor Diodorus. Habita eodem, quo oratio contra Aristogitonem, anno, Olymp. CVI. 4. Vide Gellium XV. 28. *Fabr.* conf. cl. *Wolf.* l. c. pag. 130. sqq. inprimis *Taylor.* not. pag. 443 sq. *Harl.*

50) Πρὸς Φαίνιππον περὶ ἀντιδόσεως.

Φιλιππικοὶ ιβ. Orationes duodecim in Philippum ***), regem Macedoniae, lectae olim sunt a Dionysio Halicarnasseo, et Demosthenis imitatione Cicero quoque quatuordecim suas aduersus Antonium orationes [P] Philippicas inscripsit, teste Plutarcho in Cic. Hodie quatuor tantum hoc titulo inter Demosthenis orationes exstant, et alio longe quam Dionysius legit ordine. Sed plures haberi, sub aliis licet titulis, ab Andrea Schotto obseruatum est, ex cuius sententia Philippicas duodecim recensebo.

1) Prima apud Dionysium Philippica etiam in nostris codicibus *Prima* est, habita praetore Aristodemo, Olymp. CVII. 1. aetat. Demosth. XXVIII. *Petrus Victorius* IX. 16. varr. lection. „erratum, ait, librarii est in *quarta* philippica Demosthenis, vt ipsam veteres vocare consuerunt, quae tamen iure *prima* inscribitur“. *Fabr.* Latina Melanchthonis versio exstat in eius declamationn. Tom. II. pag. 694 sqq. *Heum.*

2) Secunda. In editis est Olynthiaca secunda.

3) Tertia, vulgo Olynthiaca 3.

4) Quarta, vulgo Olynthiaca 1. Vide quae supra in Ὀλυνθιακός. *Fabr.* Hanc suspectam habet cum Valckenario *Wolf.* in Prolegg. cit. pag. 60.]

5) Quinta in editis primae Philippicae adnectitur sub titulo πρὸς ἀπόδειξις, et incipit ἃ μὲν ἡμεῖς etc. habita praetore Themistocle, Olymp. CVIII. 2. aetat. Demosth. XXXIII. [al. XXXV.] Apud *Dionysium* Epist. ad Ammaeum p. 123. vocatur ἕκτη τῶν κατὰ Φιλίππου δημηγοριῶν, sed legendum πέμπτη, vt patet ex iis, quae ipse subiungit. [conf. *Valcken.* ad Ammon. p. 171. *Taylor.* in Prolegg. a Reiskio editis pag. 720. Vol. VIII. Or. gr.]

6) Sexta hodie exstat sub titulo περὶ τῶν εἰρήνης, *de pace*, cum Philippo vtcunque, nec satis consulto, inita, haud temere tamen abrumpenda, habita praetore Archia, Olymp. CVIII. 3. aetat. Demosth. XXXIV. [al. XXXVI.] Latine verterunt *Iustinus Goblerus, Iacobus*

 Griso-

***) *Polybius* in Excerptis Peiresc. p. 90. seq. reprehendit Demosthenem, quod viros praestantissimos, qui in Arcadia, Messenae, Argis, in Thessalia et Boetia rebus periculosissimis ad Philippum confugere non dubitarunt, tanquam proditores Graeciae traducit. Aliud Demosthenis dictum, *actiones ex euentu iudicandas esse*, merito reiicit Nicephorus Gregoras XII. 5. Hist. p. 365. Idem diu ante damnauerat Ouidius: *careat successibus opto, quisquis ab euentu facta notanda putat. Fabr.* Ex Philippicis aliquot oratt. excerpta fecit *Macarius Chrysocephal.* quae in Cod. Veneto latent adhuc inedita. *Villoison* anecd. gr. II. pag. 10. De ordine orationum philippicarum, et quo quaeuis anno habitae sint, nec non de reliquis orationibus multa collegit Taylor. in fragmentis s. prolegomenis in Demosth. post mortem illius a Reiskio editis, Vol. VIII. oratt. graecor. pag. 716 sqq. pag. 753 sqq. *Harl.*

Grifolus Lucinianensis, et *Petrus Bracchus* Placentinus. Quinta philippica dicitur ab Harpocratione. *Fabric.* Reiske in adparatu critico ad Dem. Vol. II. pag. 148. hanc orationem, quam *Her. Wolf.* in adnotatt. or. de falsa legatione pag. 375. 20. Aeschinem habuisse auctorem suspicatus est, docet, esse Demostheni adserendam. *Harl.* *Andr. Dounaei*, professor. Cantabrig. praelectiones eruditae in hanc orat. prodiere Londini 1621. 8. [conf. *Paul. Leopard.* Miscell. III. 15. 16. Emend. IX. 15. *Wesseling* ad Diod. Sic. II. 129.]

7) Septima, in editis et iam Photii tempore *secunda*, habita Lycisco praetore, Olymp. CIX. 1. aetat. Demosth. XXXVI. [al. XXXVIII.] A nonnullis auctor septimae orationis Philippicae existimatus *Hegesippus Crobylus.* Confer Suid. et Etymol. M. in Ἡγήσιππος. Sed videntur loqui de oratione, quam octauam mox dicam, de Halonneso.

8) Octaua, hodie exstat sub titulo orat. *de Halonneso*, περὶ τῶν Ἀλοννήσου, sed Libanio iudice rectius inscribetur πρὸς τὴν ἐπιστολὴν Φιλίππου, habita praetore Pythodoro, Olymp. CIX. 2. aetat. Demosth. XXXVII. [aut XXXIX.] *Hegesippi* esse, qui collega Demosthenis fuit, non Demosthenis ipsius, Libanio, Photio, Suida et auctore Etymologici magni testibus contendit *Tan. Faber*, quem vide sis ad Longin. p. 202. edit. Tollii. Sed vide et *Athenaeum* VI. p. 223. Hermogenem, Plutarchum in vita Demosth. p. 850. *Quinctil.* III. 8. pag. 273. *Fabr.* Hegesippo etiam aut alii cuicunque potius, quam Demostheni adscribit hanc orationem *Valcken.* in diatr. Euripid. post Eurip Hippolytum p. 253. C. vbi locum quemdam orationis cum versibus Eupolidos comparat. *Harl.*

9) Nona hodie exstat sub titulo orat. de *Chersoneso*, περὶ τῶν ἐν χεῤῥονήσῳ www), habita praetore Sosigene Olymp. CIX. 3. aetat. Demosth. XXXVIII. [XL.] [?] Latine vertit *Petrus Bracchus* Placenti. us. Suidas in Κατάγειν octauam laudans φιλιππικῶν, locum ex hac oratione producit.

10) Decima, in editis *tertia*, anno eodem.

11) Vndecima, in editis *quarta*, habita praetore Nicomacho, Olymp. CIX. 4. aetat. Demosth. XXXIX. [al. XXXXI.]

12) Duodecima hodie exstat sub titulo [qui etiam est in *Macarii Chrysoceph.* excerptis mem.] ὁ πρὸς τὴν Φιλίππου ἐπιστολὴν *ad Philippi epistolam*, Atheniensibus bellum indicentem, quae integra orationi praemittitur, habita praetore Theophrasto, Olymp. CX. 1. aetat. Demosth. XL. [al. XLII. confer *Casaubon.* ad Theoph. char. p. 77. et ad Athen. VI. 24. *Meurs.* L. A. III. 6.] Latine vertit *Robertus Britannus* Par. 1643. 4. adiectis aliquot locis, quos Cicero ex Demosthene vertit vel adumbrauit. Primam et secundam germanice Io. Reuchlinus, v. vitam scriptam a D. I. H. Maio pag. 554. italice vertit *Luc. Paullus Rosellus*, Patauinus, qui a Ch. 1556. obiit.

In vniuersas hactenus enumeratas duodecim orationes et *Libanii* argumenta et *Vlpiani* commentarios habemus. *Vlpiano* tamen tribuere non vult scholia illa *Casaubonus* propter errores varios, quos in illis sibi videtur obseruasse pag. 218. ad Theophrast. „Absit vero a nobis

www) Sic quoque in Macarii Chrysoceph. excerptis in *Villoisonii* anecd. gr. Tom. II. p. 10. *Harl.*

nobis, vt haec et alia huius farinae, qualia nonnulla in illis ſcholiis obſeruauimus, Vlpiano tribuamus.“ *Henr. Valeſius* ad Harpocrat. p. 92. quum notaſſet, Vlpianum eſſe Chriſtianum quia in ſecundam Olynthiacam laudat Theologi prooemium in Baſilium, addit: „ſed in Vlpiani ſcholiis multa ſunt, a recentioribus temere adſuta, quale et hoc eſſe exiſtimo.“ *Fabric.* Latius docteque diſſerit de commentariis, qui vulgo adſcribuntur Vlpiano, *Io. Chapman.* in Obſeruationibus in commentarios vulgo Vlpianeos, quae praefixae ſunt *Mounteney* editioni Demoſth. ſelectarum orationum. Chapman. igitur *Valeſii* iudicium examinat p. 27 ſq. et reiicit, et poſteaquam ab initio primum inquiſiuit, quis fuerit iſte commentator, quae illi patria, quod literarum ſtudium, et quibus indiciis externisque, quae vocantur, teſtimoniis, Vlpiani rhetoris nomen et perſonam induat, argumenta, quibus Vlpiano abiudicentur, colligit et perſequitur. *Suidas* autem Tom. II. pag. 738. quatuor memorat *Vlpianos*, ſed de commentariis in Demoſthenem ne verbum quidem. Sunt vero apud illum 1) *Vlpianus*, Emeſenus, ſophiſta, qui de patria Emeſa, de Heliopoli, de Boſporitis aliisque plurimis, progymnaſmata et artem rhetoricam ſcripſit. 2) *Vlpianus*, Antiochenus, Syrus, ſophiſta, tempore Conſtantini, imperatoris, auctor declamationum, diſputationum et aliorum quorumdam. Huius meminit quoque *Euagrius* hiſt. eccleſ. lib. I. cap. 20. et *Eunapius* in vita Proaereſii, eumque, ſed, iudice Chapmano, minus recte tutoque, opinatur Küſter. in notis, conſcripſiſſe commentarios in quasdam Demoſthenis orationes. 3) *Vlpianus Gazaeus*, cuius mentionem quoque facit *Marinus* in vita *Procli*, cap. IX. 4) *Vlpianus*, frater Iſidori, philoſophi. Quae de hoc multa tradidit Suidas, ea deſumta eſſe ex Damaſcio de vita Iſidori colligit Küſter ad Suidam, magnam quidem partem legi apud *Photium* in Excerptis e Damaſcio pag. 1072. 1073. docet. — In Codd. MSStis apud Hier. Wolfium inſcriptio his verbis deſignatur: Οὐλπιανοῦ Ῥήτορος, (qui quidem Antiochenus eſſe videtur,) προλεγόμενα εἰς τοὺς Δημοσθένους Ὀλυνθιακοὺς καὶ Φιλιππικοὺς λόγους. De *Vlpiano* igitur, rhetore Antiocheno, Chapman. agit §. 2. et ex locis Eunapii in vita Proaereſii oſtendit, Vlpianum illum Antiochenum diu ante Conſtantini tempora floruiſſe Antiochiae, circ. a Chr. 293. nec ideo potuiſſe commentarios in Dem. conficere. Commentator enim perſtringit *Zenonem* Citieum, etiam Cyprium dictum, rhetoricum, (de quo multus eſt Chapman.) tempore Iuliani, circa a Chr. 350. Idem commentator ad orationem contra Timocratem citat Athanaſium, et ad exordium orat. Olynthiacae ſecundae confert principium *Theologi*, h. e. Gregorii *Nazianzeni*, in laudatione ſancti Baſilii: at nullus a Suida memoratorum Vlpianorum profeſſus eſt doctrinam chriſtianam, nullus ſophiſta, deorum cultor, Nazianzenum vocauit Theologum et Baſilium ἅγιον, atque Baſilius Caeſarienſis mortuus eſt circ. a. Chr. 378 vel 379. Gregorius autem Nazianzenus habuit orationem longum poſt tempus. Idem commentator ad or. contra Midiam κάδους, vaſa muliebria, interpretatur τὰς νῦν σίτλας: hoc autem vocabulum, a Meurſio inter vocabula graeco-barbara relatum, oſtendit Chapman, incognitum fuiſſe vel veteribus lexicographis, et diu poſt Vlpianum rhetorem, ab Alexandro Tralliano, (circa an. Chr. 530,) vel primum, vel inter primos vſurpatum. Sic Chapman. alia adfert loquendi genera, quae in illis commentariis occurrunt et aetatis ſunt multo ſerioris, quam Vlpianus rhetor vixit, immo vero romanum potius, quam graecum referunt ſermonem. Denique §. 14. ſq. commonſtrat, argumenta illa longiuſcula, quae incerti auctoris nomine feruntur, ab eodem profecta fuiſſe, a quo ipſos commentarios, et vitam illam Demoſthenis breuem, quae Plutarcho inſcribitur, non alii, quam noſtro eſſe tribuendam. Rebus ſic ſe habentibus incerti cenſendi ſunt auctoris, qui labente

 graeca

graeca lingua compilauit, illi commentarii. An idem accidit, quod veteribus Homeri enarratoribus euenisse scimus? Forsan aliquis celeber Vlpianus commentatus est in Demosthenem. Huius liber grammaticis serioribus erat quasi fundus, ita, vt collectanea sua adscriberent: alius, indoctus, leuiora tantum in suo exemplo inde excerperet, nomine Vlpiani in fronte retento: alius alias quisquilias citataque adderet. Ex veterum igitur forsan commentatorum, etiam Vlpiani, adnotationibus, ita commentarii fuerunt consarcinati, ab ipsoque auctore pluribusque inferioris aeui homunculis aucti et interpolati, vt meliora omitterent, in leuioribus rebus, etiam nugis, acquiescentes. Multa tamen loca librariorum manu deprauata corruptaque medicam periti hominis exspectant manum. Plura de parente horum commentariorum et de Vlpiano aliisque eiusdem nominis scripturus erat *Taylor*, vt ex doctis eius collectaneis, a *Reiskio* Vol. VIII. oratorum graecorum publicatis, pag. 711. sq. adparet. Nominat ibi praeterea *Domitium Vlpianum*, Ictum, *Vlpianum* Damascenum, Icto aequalem, *Vlpianum* Tyrium, rhetorem, dictum *κειτούκειτον*: hunc Fabric. in nota msta adnotauit, Pancratem poëtam, velut notum et aequalem nominasse, itaque Hadriani imperatoris vixisse aetate, diuersum ab Icto Vlpiano longe iuniore. Idem Fabric. memorat *Vlpianum* comitem, ad quem Theodoreti epist. 22. *Harl.*

Quatuor Philippicas gallice *Ludou. Regius*, latine verterunt *Christophorus Hegendorphinus*, Anonymus quidam, et *Paulus Manutius* Venet. 1549. 4. qui male *Claudius* vocatur in Bibl. Philosophica Pauli Bolduani p. 471. [Apud eumdem P. Manut. quinque oratt. Demosth. et vnius or. Aeschinis versio italica prodiit. 1557. 8] tum *Nic. Carrus* Lond. 1571. 4. Binas ex illis etiam *Iacobus Grifolus* Lucinianensis. De difficultate, bene transferendi graeca in L. L. insignis locus est P. Manutii in praefat. ad Philippicas pag. 845 etc.

Gallicam versionem elegantem IV. Philippicarum III. Olynthiacarum, orationis de pace, de Chersoneso et ad Philippi epistolam, cum notis eruditis debemus *Tourrello* Paris. 1691. 8. 1701. 4. recusam Amstelod. 1706. 12. ***) Philippicas post *Io. Lalemantium* Paris. 1549. 8. gallice quoque vertit *Maucroëus*, (Mr. de Maucroy, canonicus Rhemensis.) cuius translatio exstat inter opuscula prosaria atque poëtica Maucroëi et Fontani, tom. I. atque inter opuscula Maucroëi postuma, Paris. 1710. 8. De argumento harum orationum conf. *Desid. Heraldum* in Animaduu. in Salmas. p. 180. sqq.

40) Πρὸς Φορμίωνα, ὑπὲρ δανείȣ. [scripta est nomine Chrysippi.]

41) Ὑπὲρ Φορμίωνος, παραγραφή. Male audiisse Demosthenem hoc nomine, refert Plutarchus, quod ita ex eadem officina duobus pugiones vendiderit aduersariis, quibus se mutuo confoderent.

[De

***) Tourellus in Demosthene gallice exprimendo praeclarissimum posuit studium. Namque non solum posteriores eius editiones a prioribus 1691 et 1701. longe sunt diuersae et cultiores; sed eius quoque editor *Guil. Massieu* testatur, nullam esse in orationibus, ab eo versis, periodum, quam non sexties septiesue reddendo eleganter expresserit, vnam denique ceteris praeferens, atque ex illis tot versionibus, velut delectu facto, excerpens interpretationem. Editio postrema, aut postuma in Operibus Tourelli Paris. 1721. 4. Iourn. des Sav. 1722. II. pag. 85. vide, quae in Tourelli laudem 1692. pag. 236. adde infra in recensione versionum. In eo tamen masculam Demosthenis eloquentiam desiderat *Oliuetus*, qui nouam duarum cum Ciceronis Catilinariis edidit versionem. Paris. 1727. 12. conf. Iourn. des Sav. 1728. Mai. pag. 109. Bibl. anc. et moderne, tom. XXVIII. pag. 444.

[De epiftolis Demofth. vide fupra Lib. II. c. X. nr. 15. Vol. I. pag. 682. et quos citat *Taylor*. in prolegomenis ad Demofthenem, a Reiskio editis, in Vol. VIII. oratorum graec. p. 724. Demofthenis epiftolae citantur in vetere lexico bibl. Coislin. pag. 483. *Harl.*]

Codices MSSti et Editiones Demofthenis.

[Codices manu exaratos permultos tum Demofthenis, tum Aefchinis, qui poft mortem in pluteis fcriniisque coniunctiores, quam in vita fuerunt, iam contulerunt praeter Manutium et Morelium ad editionem Lutetianam, Taylor. Reisk. et Auger. Praeter ea Taylor. quorumcumque notitiam aut mentionem nancifci potuit, eos omnes recenfet in prolegomenis f. potius illorum fragmentis, quae Reisk. poft illius mortem edidit in vol. VIII. orator. graec. pag. 697—706. Paucis igitur, ne otio et charta abutamur, nobis expedire, et, quos fcire iuuat, cuius aetatis et quot et quas orationes finguli comprehendant codices, eos ad triumuiros illos laudatos ablegare licet. Quos codd. Parifin., qui octo fuerunt, adhibuit Morelius, eos Taylor. in praefat. ad Demofth. tom. III. recenfet. Praeter ea ille ibidem codd. Pannonium, exemplar admirandae vetuftatis', et Auguftanum, quorum lectiones Hieronymus Wolfius adtulit, et eos, e quibus ipfe Taylor. hauferat, aut lectiones acceperat, paullo fufius defcribit. Sed Taylorianae tamen recenfioni mentionem nonnullorum msstorum adiiciemus, et breuiter enumerabimus codices, in diuerfis bibliothecis latentes.

Romae in biblioth. Vaticana et olim reginae Sueciae, modo plures, modo pauciores orationes et epiftolae iunctae Demofth. et Aefchinis, interdum fcholiis ftipatae, etiam verfiones quarumdam orationum, manu exaratae, cuftodiuntur. Taylorianae notitiae, ex Montfaucon. Biblioth. — msstorum hauftae, addas a me in Prolegom. introductionis in hiftor. L. Gr. edit. II. pag. 61. memoratos codd. in biblioth. *Barberina*, (in qua etiam feruatur Demofthenis editio 1549. 8. cum notis msstis,) variarum oratt. Aefchinis, Demofthenis orat. de corona, it. de legatione. — in biblioth. *Angelica*, Demofth. variae oratt. — in biblioth. *Chigiana*, Demofth. oratt. Olynthiacae.

Florentiae in biblioth. Laurent. tefte *Bandinio*, tom. I. plut. IX. cod. XXX. *Demofth.* oratt. tres olynthiacae, prima philippica et de corona. — plut. IV. cod. XXIV. pag. 547. et cod. XXXIII. p. 555. Demofth. orat. funebris. — tom. II. plut. LVI. cod. III. p. 299. fragm. orat. Demofth. de falfa legatione, plut. LIX. cod. IV. pag. 490 fq. fedec. oratt. Demofth. — cod. VIII. p. 494. oratt. 29. — cod. IX. p. 496. octo oratt. cum fcholiis. — cod. X. ib. 20. oratt. Demofth. — plut. LIX. cod. XIX. p. 536. oratt. 23. cum Libanii argumentis et Vlpiani in feptem enarrationibus. — cod. XXV. pag. 544. oratt. 21. et VI. epift. Demofth. — cod. XXVII. p. 546. oratt. 17. cum Libanii argumentis. — cod. XXIX. p. 549. tres oratt. — cod. XXXIX. p. 571. decem oratt. — cod. XLI. tres oratt. Demofth. — cod. XLVI. p. 577. orat. de falfa legatione contra Aefchinem. — ibid. cod. XLVII. feptem oratt. Demofth. — in vol. III. plut. XC. p. 419. cod. XVI. oratt. decem. — ibid. cod. LXII. p. 420. Demofth. (fic) orat. contra Ctefiphontem, et fragmentum orat. de corona. Citatur quoque Demofth. in floril. fentent. tom. I. pag. 253. et cum Aefchine in viol. compof. ibid. pag. 549. — *Aefchinis* epiftolae IV. in vol. II. pag. 351. nr. 19. tres oratt. cum fcholiis ibid. pag. 423. nr. 8. et p. 444. nr. 3. — oratio contra Ctefiphontem et apologia de perfide obita ad Philippum legatione,

cum

cum XII. epistolis, ibid. cod. IV. p. 588. — Epistolae sex, ibid. pag. 425. nr. 27. Epist. XII. pag. 444. nr. 3. pag. 491. nr. 20. pag. 618. nr. 2. et pag. 678. nr. 2.

Florentiae in biblioth. Monasterii Benedict. b. Mariae tres codd. Demosth. et II. codd. Aeschinis oratt. atque epistolarum. — Ibid. in biblioth. S. Marci Dominicanorum Demosth. oratt. contra Aeschinem, item philippicae. Leon. Aretinus transtulit cum praefat. ad Nic. Medic.

Cesenae in biblioth. fr. Minor. Demosth. oratt. in duobus codd. vid. Catalog. tom. I. pag. 98. et pag. 107.

Mediolani in biblioth. Ambrof. tres codd. Demosth. oratt. tres codd. oratt. Aeschinis, vnus eiusdem epistol. vnus, in quo sunt Harpocrat. Lexicon et decem oratt. oratorum.

Venetiis in biblioth. D. Marci secundum catalogum pag. 201 sqq. cod. CCCCXVI. et CCCCXVII. et CCCCXX. omnes, quae exstant, oratt. Demosth. epistolaeque. pag. 203. cod. CCCCXVIII. continet 32. oratt. item exordia et 6. epp. Dem. — pag. 204. cod. CCCCXIX. oratt. 14. [de hoc praestantiss. Cod. v. Cl. Morelli praefat. ad Aristid. Orat. Lept. 1785. p. XVII sq.] — cod. CCCCXXXVIII. p. 214. duas oratt. — cod. DX. p. 274. orat. I. contra Philippum et tres Philippicas. — in cod. CCCCXLII. pag. 230. sunt tres oratt. Aeschinis. — pag. 314. cod. DCIX. Aeschinis et aliorum epistolae.

In biblioth. Cardin. *Bessarionis* tres codd. oratt. et epist. Demosthenis. De codice Fulvii Vrsini Taylor. citat P. Fabri agon. I. 30. init.

In biblioth. *Parisina* regia tanta est codicum, in quibus Demosthenis et Aeschinis orationes atque epistolae cum scholiis atque Vlpiani commentariis et sine illis reperiuntur, copia, vt verear, ne enumeratione singulorum a Tayloro p. 699 — 701. iam repetita, lectoribus molestiam creem. Quorum lectiones Lambinus et Morellus atque Taylor. habuit, eos Taylor. in Conspectu MSS. et editionum tom. III. recenset. Augerius XXXIX. codd. euoluit aut lectiones ex illis, ab Morello et Lambino excerptas, adhibuit. Nonnullis codd. scholia, in his nondum edita, sunt adscripta. Ille inprimis laudat cod. MMM. qui fere omnia habet Demosthenica, a lectionibus bonis. Plurimi codd. sunt saec. XV. aut XVI. Antiquissimi nominantur nr. MMDCCCCXXXIV. membr. saec. XII. in quo omnia quae supersunt, Demosthenis, inueniuntur, LVIII. oratt. V. epistolae ac προοίμια; nr. MMDCCCCXXXV. membr. saeculi partim XI. partim XIII. in quo pauca desunt Demosthenica; nr. MMDCCCCXXXVI. membr. saec. XIII. praebet omnes orationes Demosthenicas; nr. MMDCCCCXCIV. membr. saec. XII. plura habet Demosthenica; MMMII. cod. chart. saec. XVI. in quo sunt III. oratt. Demosth. et epistolae Aeschinis, bonas exhibet lectiones. Idem Auger. vsus est quatuor codd. bibl. *du St. Germain;* nr. CCXLIX. cod. saec. X. continet III. oratt. et XII. epist. Aeschinis; nr. CCXXXIII. bombyc. saec. XIV. et nr. CCCXXIV. bombyc. saec. XV. praebet quasdam oratt. Demosth. nr. CCCXXXIX. membran. saec. XIII. habet omnia fere Demosthenica. — In bibl. *Colbertina*, hodie regia, sunt cod. MMMDX. Aesch. adu. Ctesiph. MMMDCCLIV. Aesch. quaedam et tres codd. complectentes Aesch. epistolas. — In biblioth. *Coisliniana* cod. CCXLIX. membr. saec. X. comprehendit tres Aesch. oratt. cum scholiis graecis et XII. epistolis. — In biblioth. Cardinalis *Radulphi* II. codd. oration. trium et II. epistol. Aeschinis.

In

In *Anglia Oxonii*, tres Demosth. *Barocciani*, quibus vsus est Taylor. vid. eius Conspectum, et Prolegom. pag. 702. *Laudianus*, complectens XII. oratt. Demosth. In biblioth. *Bodleiana* est exemplum Aldinum, collatum cum codice Veneto, in catal. biblioth. Bodleian. voc. Demosth. dicitur cum codd. MSS. collat. manu P. Pithoei, et exempl. Aldinum 1554. cum emendatt. msstis, et Heruag. I. ad cuius oram sunt obseruatiunculae scriptae: in biblioth. *Bernardi* exemplar Aldinum cum scholiis gr. in tres Aeschinis oratt. et V. L. atque coniecturis Scaligeri. — *Cantabrigiae* exemplar Aldinum cum adnotatt. Claudii Groulardi: item notae ineditae Iac. Duporti seu Thomae Stanleii ad Demosth. oratt. — adnotatiunculae ad Aeschinem ex ora exemplaris Aldini rhetorum graecorum, in biblioth. Mori. — *Loudini* codd. *Harleianus*, Demosth. Phillppicae etc. et contra Aeschinem, *Mead.* complectitur oratt. tres Aeschinis cum schol. gr. et epp. 12. *Lock.* Demosth. Olynth. 1. et 2. Aesch. in Timarchum. *Rawlinson.* Demosth. orat. funebrem. *Askew.* orat. Demosth. pro corona. Ex cod. *Iac. Harris* Taylor. nactus varias lectiones Philippicarum IV. tum codd. episc. Noruic. Ashmole, collegii Lincolniens. Edu. Bernardi, et alia, de quibus vid. Taylor. in relictis prolegomenis, (diuersis ab iis, quae dedit Reisk. in vol. VIII.) quae etiam ab Askew accepit et vol. II. Adpar. crit. ad Demosthenem publicauit *Reisk.* p. 14 sqq. atque p. 16 sqq. scholia *Moschopuli* ad tres Olynthiacas e cod. Barocc. nr. CLIX. a *Tayloro* exscripta promulgauit, idemque memorat, in cod. Bauarico ad orat. pro corona etiam adscripta esse *Moschopulea.* Idem Taylor. habuit varietatem lectionis ex antiquo codice olim a Lindenbrogio ad oram posterioris Heruag. adnotatam.

In *Germania.* Codices *Vindobonens.* Demosthen. et Aesch. XII. secundum Lambecium et Nesselium a Tayloro fusius describuntur. De reliquorum, qui in Germania seruantur, plurimis intelligenter copioseque disseruit Reisk. in praefat. ad tom. I. §. 16 sqq. pag. LIX sqq. Sunt vero sex in biblioth. *Augustae Vindelicorum;* vnus *Monaci* in Bauaria, cui multum post accessit cum bibliotheca Petri Victorii ab electore Bauaro-Palatino emta, cod. mst. recens scriptus chartac. in min. fol. quo vti nondum potuit Reiskius, et qui continet Demosthenis Olynthiacas et Philippicas, cum P. Victorii commentariis in illas anecdotis. Praeter ea nominantur a Reiskio p. 58. praefat. codex *Wratislauiensis, Doruillianus*, tum is, quem possedit quondam *Elias Obrechtus*, alius, quem, vt scribit Reiskius, habuit Petr. Possinus, Decanus S. Gudilae Bruxelliens. (*Pantinus* nominatur a Fabricio, qui lib. VI. cap. 5. pag. 311 sqq. vol. XII. catalogum MSS. gr. P. Pantini exhibuit: ibi nr. 5. nr. 15. inprimis nr. 16. sunt plura Demosthenica et Aeschinea.) Codex *Sambuci*, schedae *Scrimgeri*, Scoti, professoris Heidelbergensis, in quas ille coniecerat varias codicis cuiusdam lectiones, cum suis coniecturis. Denique recenset Reisk. pag. 73 sq. praefat. librum *Weimaranum*, siue exemplum Aldin. in biblioth. publica Vinariensi, cum variis trium codd. lectionibus, librum *Lessingianum* s. exemplar Aldinum, quod misit Lessingius Reiskio, cum variis lectionibus diuersarum manuum et cum scholiis ineditis orae adscriptis: et cod. bombyc. e biblioth. *Gerardi Meermanni* acceptum. — In biblioth. *Dresdensi* est cod. membr. Demosth. oratt. in L. L. translatae a Leonhardo Aretino, in 4. et cod. gr. chart. saec. XV. qui continet oratt. Olynth. et Philippicas cum epistola Philippi, nondum, quantum scio, collatus. — *Helmstadiensis* biblioth. seruat membranas Aeschinis praestantissimas, de quibus vid. Reisk. praefat. ad Aeschinis oratt. et epistolas, p. XIII sq. — In biblioth. *Bernensi* Demosth. oratt. philippicae cod. chart. in 8. vid. *Sinneri* catalog. codd. msst. biblioth. Bernensis pag. 368.

In biblioth. publica *Leidensi*, teste Catalogo, p. 335. nr. XXXIII. oratt. quaedam Dem. cum scholiis Libanii, p. 394. nr. LVI. Dem. oratt. iudiciales, et Aesch. epistolae, cum Platonis et Chionis epistolis. — p. 398. nr. LI. Aeschinis et aliorum epp. ibid. nr. LXV. Dem. aliquot orationes. — pag. 399. nr. VI. Dem. sermo amatorius, cod. ann. 1515. Venetiis scriptus. — p. 494. inter codd. Perizonianos, nr. IV. Dem. oratt. cum Libanii argumentis, et vna Lysiae rhetoris. — pag. 396. nr. XVIII. Comparatio Demosthenis et Aeschinis.

In biblioth. regia *Matritensi*, teste Iriarte, in catal. codd. gr. msst. cod. XLIX. p. 165. nr. 139. et 152. Libanii declamatt. pro Demosthene. — cod. LXIII. p. 223 sq. Aeschinis vita, Apollonii de Aeschine rhetore, et *Aeschinis* orationes atque epistolae. — cod. CXVII. pag. 475 sqq. *Demosthenis* orationes XVIII. cum eius vita, a Libanio alioque auctore conscripta, Libanii in eas orationes praefatione et argumentis, nonnullisque a Libanio, Vlpianoque adnotationibus. — In biblioth. *Escurial.* teste Plüero in itinerario p. 165. sunt quatuor codices mssti, qui plures paucioresue continent orationes. Excerpta sunt in Macarii Ῥοδωνιᾷ secundum *Villoison.* Anecd. gr. II. pag. 10.

Editiones.

Antiquioribus iam temporibus duplex exstitit editio, ἡ ἀρχαία, et ἡ δημώδης, et id nominis in scholiis occurrere, docet Taylor. in proleg. a Reiskio editis cap. III. pag. 709 sq. — De editionibus omnium, quae exstant, orationum Demosthenis atque Aeschinis a viris doctis curatis, diligenter copioseque disputat aperteque iudicat *Reiskius* in praefat. ad tom. I. Demosth. §. 2 sqq. p. IV sqq. ad quem igitur ablegabimus lectores. adde *Taylor.* prolegg. a Reiskio edita vol. VIII. orator. gr. cap. II. pag. 706 sqq.

Princeps est *Aldina*, ex cuius officina primum prodierunt:

Vlpiani commentarioli in olynthiacas philippicasque. Enarrationes sane quam necessariae in tredecim orationes Demosthenis. Harpocrationis lexicon. omnia graece. Venetiis apud Aldum, mense Octobri. 1503. fol. — Postea

Demosthenis orationes duae et sexaginta. Libanii Sophistae in eas ipsas orationes argumenta. Vita Demosthenis per Libanium et Plutarchum, omnia graece. Venetiis in aedibus Aldi mense Nou. 1504. fol. min.

Lentae fuerunt operae in describenda illa editione. Ipse Aldus laudat illam a pulcherrimis characteribus et perquam decenti formae habitu, et castigatissimam esse gloriatur. Aldus primus indicem editioni suae subiecit variarum lectionum e tribus codicibus ab Aldo, seu Musuro forsan, aut Carteromacho, qui operis probabiliter praefuit, excerptis. Reiskius iudicat et probare sustinet, Aldum vno eodemque anno binas curasse editiones Demosth. inter se diuersas et discrepantes. Primum videtur illi Aldus pauca tantummodo exemplaria curasse excudi; tum eodem anno iterum Demosthenem praelo suo subiecisse, sed diligentius et e melioribus codicibus emaculatum. Enimuero dum omnia folia plagellaeque praelo exierunt, euenire potuit, vt Aldus, meliora antiqua exemplaria nactus, hinc inde foliis excisis, textuque passim refecto correctoque, noua substitueret. Quare, diuenditis iam quibusdam exemplaribus prioris recensionis, fieri potuit, vt in diuersis eiusdem editionis exemplis oriretur lectionis

ctionis diuerfitas. Duplicis editionis exempla fuerunt quoque in bibliotheca Pinelli: vid. Catalogum illius biblioth. tom. II. p. 172. ibique notam cel. Morelli.

Vlpiani commentarioli in olynthiacas philippicasque Dem. orationes. Enarrationes in tredecim orationes Demofth. Arpocrationis dictionarium decem rhetorum. Graece. Venetiis in aedibus Aldi et Andr. Afulani foceri. 1527. menfe Iunio. fol. vid. *Creuennae* catal. libr. vol. III. p. 65. Serie dell' Ediz. Aldine etc. edit. II. Patau. 1790. pag. 62.

Aldinam excepit prima *Herwagiana:* (nam quatuor editiones prodierunt ex officina Herwagiana, Bafileae.)

Δημοσθενους λογοι δυο και ἑξηκοντα. *Habes lector Demofthenis Graecorum omnium facile principis orationes duas et fexaginta et in easdem Vlpiani commentarios, quantum extat: Libanii argumenta. Tum collectas a ftudiofo quodam ex Def. Erafmi Rot. Guil. Budaei atque aliorum lucubrationibus annotationes. Adhaec ipfius, Plutarcho Libanioque authoribus, vitam. Et lectionem denique variam adiectam. Bafileae per Io. Heruagium menfe Sept. 1532.* fol. graece. (edit. ann. 1536. in Taylori proleg. vol. VIII. Reisk. p. 708. falfo nominata typothetae culpa videtur.)

Fundus quidem eft exemplar Aldinum: nonnulla tamen, curante forfan Grynaeo, aut Oporino, aut alio, melius leguntur. Commentarios Vlpiani Heruag. in hac editione commodius ad marginem iunxit, vbique textui adaptatos. In exemplo, quod in manibus habeo, poft p. 532. etiam deeft argumentum orationis in Ariftogitonem primae, quod Reiskius in fuo defiderauit exemplo, et tamen habet edit. Aldina: quare typographi culpa id omiffum fuiffe videtur. In calce fequuntur variae lectiones, et farrago adnotationum opera Iacobi Ruberi collectarum. Promiffa collatio exemplaris Danefiani poftea non integra quidem prodiit; at tamen in minore editione adhibita. — Praeftans, correcta, collatis, (vt fcribit Fabric.) octo ad minimum codicibus msstis et admodum rara eft editio:

Demofthenis orationum nunc diligenti recognitione emendatarum pars prima. In qua et vita ipfius oratoris et deliberatiuae fexdecim eius orationes vna cum exordiis deliberatiuis et duae demonftratiuae continentur. Pars fecunda. In qua iudiciales nouem eius publicae orationes continentur. Pars tertia. Quae iudiciales tres et triginta priuatas eius continet orationes. (graece.) Venetiis apud Franc. Bruciolum et fratres eius. 1543. 8. III. tom.

Variae lectiones fingulis tomis adhaerent: alius quoque ordo orationum: vid. Memorabil. biblioth. Dresdenf. tom. III. pag. 257. Atque illa editio [quam *Io. Bern. Felicianus* curauit] bafis facta eft aliquot editionum. Fluxit enim ex ea ita, vt, adnotante faltem Tayloro in confpectu editt. et codd. ne litterula quidem fit immutata:

Δημοσθένους λόγων τμῆμα πρῶτον, *Demofthenis orationum, nunc longe diligentiore, quam vmquam hactenus recognitione emendatarum, pars prima, in qua deliberatiuae fexdecim eius orationes vna cum exordiis deliberatiuis et duae demonftratiuae continentur. — Pars fecunda, in qua iudiciales nouem eius publ. orationes continentur.* Bafileae per Io. Heruagium. (in fine praefationis fcriptum eft Bafileae Kal. Ianuarii 1547.) 8. graece.

Sine notis et Vlpiani commentariis. Fabricius et ex eo probabiliter Harwood memorant quoque editionem, fiue repetitionem, Bafileae 1550. 8. III. tom. factam Meum exemplum, vti quoque id, quod poffedit Reisk. et id, quod eft in biblioth. Dresdenfi, (vid. *Goetz.* Mе-

 mor.

mor. biblioth. Dresd. II. pag. 157.) constant duobus tantum tomis: sed plenum, (quod est in biblioth. Ienensi et in biblioth. Pinelliana etc.) tribus tomis: in tertio igitur tomo esse debent iudiciales tres et triginta Demosth. orationes. In biblioth. Barberina est exemplar cum notis msstis. At num mera exempli Feliciani fuerit repetitio, dubitare licet, si vera sunt, quae Heruagius in praefatione scripsit: „Quum nos in nostro hoc Demosthene edendo, duorum clarissimorum virorum, *Petri Danesii* Galli et *Vincentii Obsopoei* Germani exemplaria castigationesque sequuti simus, iam existimare debetis, qualem vobis exhibeamus Demosthenem, nitidum certe et innumeris erroribus repurgatum." Singulis tomis adhaeret variarum lectionum congeries.

Mera autem, eademque permultis turpibusque mendis typographicis deprauata exempli Feliciani repetitio est editio, quae, vt cuicunque tomo subscriptum est, *corrigente Paullo Manutio, Aldi filio*, tribus tomis, quorum cuilibet eadem inscriptio, quam habet editio Hervagiana minor, modo memorata, est praefixa, prodiit *Venetiis.* 1554. 8. graece.

Demosthenis orationes olynthiacae tres et quatuor Philippicae cum quibusdam aliis (VI. adhuc) *eiusdem argumenti nunc primum adiectis, in vsum puerorum recte graece discere cupientium separatim editae. Argentorati. Excudeb. Theodosius Rihelius.* in 8. sine anni nota.

Nitida est editio, et margini passim adscriptae sunt variae lectiones. — Successit *Hieronymus Wolf*, Oettingensis, de Demosthene immortaliter meritus; primum latine vertit plurimas orationes:

Demosthenis oratorum Graeciae principis Opera, quae ad nostram aetatem peruenerunt, omnia, vna cum Vlpiani rhetoris commentariis, è Graeco in latinum sermonem conuersa, per Hieronymum Wolfium et in quinque diuisa partes etc. Basileae per Io. Oporinum. sine anni nota, fol.

Morhof. in Polyhist. litter. lib. VI. cap. 1. (vbi sectione 7 sqq. de Aeschine, cum primis de Demosthene multus est,) p. 962. edit. ann. 1714. scribit, illam versionem primo prodiisse 1545. tom. V. in forma octaua, additque, „quum ille doctissimi Wolfii labor eruditorum calculis adprobaretur, factum est, vt mox secundum atque item tertium, ederetur etc." *Goetzius* in Mem. biblioth. Dresd. II. pag. 260. adsignat editionem versionis latinae in forma maxima anno 1549. et dubitare videtur, num editio graeco-latina Wolfii, de qua statim erit sermo, hoc anno lucem viderit. Atque in catal. biblioth. Bernensis tom. I. p. 276. diserte citatur haec editio: *Demosthenis Opp. cum Vlpiani comment. latine per Hieron. Wolfium. Basil. apud Io. Oporin. 1549.* fol. *Reisk.* in praefat. ad I. tom. Dem. opinatur, opus splendide impressum prodiisse primum Basil. 1544. fol. In catal. biblioth. Thottianae, tom. IV. pag. 14. citatur: *Dem. Opera lat. cum Vlpiani commentar. gr. interprete Hieron. Wolfio. Basil. Io. Oporinus.* sine anni nota? fol. In quinto vero tomo versiones orationum Demosth. a Philippo Melanchthone, Ioach. Camerario, Christophoro Hegendorphino, Goblero, Lonicero, Leonardo Aretino, Petro Nannio, Bassiano Lando, Vito Winshemio, Io. Lalamantio et anonymis factae reperiuntur. vid. Goetz. l. mem. — A *Wolfio* autem *Dem. graece* et *lat.* editum esse 1549. fol. *Basileae* apud Oporinum cum notis et Gnomologia Hier. Wolfii, scripsit Fabricius, et „quinque partibus, ait, quarum quarta Demosthenis vita, Wolfii notae et Gnomologia, Vlpiani commentarii cum Wolfii versione: et quinta translationes quarumdam

dam orationum Demosthenis, ante Wolfium per varios latine redditarum, continentur. Wolfii interpretationem aliquot locis castigat Casaubonus ad Theophrasti characteres (char. 6)" *Harwood* in: Uebersicht verschiedener Ausgaben etc. ex vers. Alteri germanica pag. 37. pretium huic editioni statuit vnam libram anglicam et vnum Schilling. et in Pinelli versione Harwoodiani libelli italica celebratur correctior, quam altera editio ann. 1572.

Wolfii interpretatio prodiit rursus Venetiis 1550. 8. tribus voll. — In Catal. biblioth. *Thottianae*, tom. IV. p. 259. nr. CCLXIX. citantur *Aeschinis et Demosthenis orationes quatuor inter se contrariae. graece.* Venet. Ald. 1549. 4. Nulla huius editionis fit mentio in Serie dell' ediz. aldine etc. edit. II. p. 89. h. a. sed versionis orationum IV. contra Philippum *latinae*, a Paullo Manutio factae. at in catal. biblioth. Askew. pag. 32. bis indicantur *Aesch. et Dem. oratt.* graece. *Venet. apud* Aldum. 1549. *8.* — Alia Wolfianae interpretationis editio postea exiit in lucem, quam *Goetzius* in Memor. biblioth. Dresd. II. pag. 261. ita citat:

Demosthenis et Aeschinis orationes atque epistolae, quae ad nostram aetatem peruenerunt, omnes: partim recens conuersae; partim diligenter recognitae: summo adhibito studio, vt sententiae veritas cum latini sermonis puritate, quantum quidem fieri potuit, coniungeretur: et Demosthenicae atque Aeschineae dictionis genius aliquo modo appareret: per Hieron. Wolfium. Basileae per Io. Oporinum. mai. 8. sine anni nota. II. tom.

Quod altera praefatio scripta est ann. 1553, Goetzius, hanc emendatiorem editionem eodem anno praelum reliquisse, suspicatur: atque in Catal. biblioth. Thottianae IV. pag. 260. citatur haec editio ann. 1553. signata: quare dubito, Reiskium et Fabricium recte prodidisse, *Basileae*, 1554. *in* 12. *ex Wolfii recognitione.* Absunt vero ab hac editione interpretationes reliquorum virorum doctorum. — Idem *Wolfius* ann. 1569. Basileae specimen Demosthenis a se rursus recogniti dedit in 8. apud Heruagium, continens tantum *orationes olynthiacas tres et vitam Demosthenis et Aeschinis* graece et lat. cum adnotationibus copiosissimis, quae omnia sunt in editione tertia 1572. curata, de qua postea differetur, verbotenus repetita. — *Demosthenis orationes quatuor contra Philippum a Paulo Manutio latinitate donatas*, Venetiis, 1551. 4. apud Aldi filios prodiisse, iam supra indicatum est.

Quoniam vero interpretationes quorumdam virorum doctorum laudaui, commemoratio editionis sequentis loco opportuno hic fiet:

Demosthenis Atheniensis orationes Olynthiacae tres, Philippicae quatuor, contra Aristogitonem duae. Cum argumentis earundem graece et latine separatim editae. Francofurti in officina Petri Brubachii. ann. 1547. 8. sine vlla praefatione. In contextu graeco loci dubii rarius notantur stellula, et semel tantum lectionem aldinam in margine notatam deprehendi. Versio latina separatim edita additaque sic inscripta est:

Demosthenis — —. Latinae factae per doctiss. viros, singulaeque orationes diligenter illustratae sunt argumentis et oeconomia dispositionis. Francof. in offic. P. Brub. 1547. Olynthiacas et priorem contra Aristogitonem vertit *Phil. Melanthon;* (sic ipse scripsit,) Philippicas *Christoph. Hegendorfinus*, et posteriorem contra Aristog. *Vitus Vuinshemius.*

Δημοσθένους λόγοι καὶ προοίμια δημηγορικὰ καὶ Ἐπιστολαὶ σὺν ταῖς ἐξηγήσεσιν ὠφελιμωτάταις τοῦ Οὐλπιανοῦ ῥήτορος, τῇ τῶν παλαιῶν ἀντιγράφων βασιλικῶν ἐπικουρίᾳ αὐξηθείσαις

θείσαις καὶ διορθωθείσαις, διὰ φιλοπονίας καὶ ἐπιμελείας τοῦ Γυλιέλμου Μορελίου, Τυπογράφου βασιλικοῦ. Ἐκ βιβλιοθήκης βασιλικῆς fol. In exemplo, quod habuit Hambergerus, notatum eſt — *Lutetiae 1570. apud Iac. Dupuys.* et in calce, *Lutetiae Pariſ. Kal. Febr: 1570. Ioannes Benenatus abſoluebat.* In biblioth. Thottiana, tom. IV. catal. p. 14. fuerunt II. exempla, alterum apud *Iac. Dupuys*, alterum apud *Io. Benenat.* In exemplo Dresdenſi apud Goetz. l. c. p. 257 ſq. vti quoque Fabricius eitarat: *Lutetiae apud Mich. Sonnium*, 1570. Aliud exemplar, quo vſus eſt Reiskius, habet inſigne *Adriani Turnebi*, Lutetiae, M. D. LXX. apud Io. Benenatum. Atque Reiskius, in cuius notitiam exemplum primi generis non venerat, et qui in praefat. ad tom. I. §. 7. pag. XXII — XXIX. copioſus eſt de praeſtantiſſima hac edit. Pariſina, ex prima Heruagiana ducta, exempla vtriusque notae et tituli verſans, putat, *Sonnium* illum partem impendiorum ad iſtam editionem perficiendam de ſuo contuliſſe, eoque ius impetrauiſſe, nomen ſuum in fronte operis proſcribendi: teſtatur tamen, conuenire haec duo exemplaria inter ſe quam perfectiſſime: interdum vero obſeruaſſe inter ambo diſcrepantiam quamdam lectionis, inde forſan natam, quod corrector operis, currente adhuc praelo, cerneret aliquod vitium, idque tolleret, parte exemplarium iam excuſa, nondum omnibus. Exemplum primi generis, quod e biblioth. Gottingenſi Hambergerus nouerat, cum eo, quod *Sonnii* nomen in fronte habet, quam maxime conuenire, adnotat cenſor edit. Reiskianae in biblioth. philologica, Gottingae, 1770. part. II. p. 41. et ſuſpicatur, tres illos bibliopolas communes ſumtus erogaſſe ad illam editionem formulis typographicis deſcribendam. Coepta fuerat haec editio 1558. a Guil. Morelio, ſed morte eius ann. 1564. et bellis ciuilibus interrupta, poſtquam Benenatus viduam Moreli in matrimonium duxerat, ann. 1570. curante *Dionyſio Lambino*, at impari ſucceſſu, impari que diligentia ſollertiaque atque elegantia typorum ad finem perducta prodiit. Atque pars, quam curauit Morelius, (qui ordinem orationum Aldinum reduxit, octo contulit codd. Pariſ. msstos aliosque et forſan quoque editt. ex iisque notauit V. L., Vlpianeis commentariis ad latus poſitis, ſine vlla diſcriminis nota, immiſcuit, quidquid ſcholiorum in codd. Pariſinis inueniſſet, notasque in fine, mantiſſae loco, adiecit in orationes Dem. et in ſcholia Vlpiani,) multis modis habitu externo non minus, quam cura in tollendis peccatis typographicis atque colligendis notandisque variis lectt. adhibita, praeſtat parti a Lambino abſolutae. vid. Reiskii iudicium l. c.

Demoſthenis et Aeſchinis — *Opera cum vtriusque autoris vita et Vlpiani commentariis, nouisque ſcholiis, ex quarta eaque poſtrema recognitione, graeco-latina: ſex codicum impreſſorum, et inter hos Pariſienſis nuper editi: duorum manuſcriptorum, alterius Pannonii, alterius ex Auguſtana bibl. fideliſſimi collatione, a mendis repurgata, variis lectionibus adaucta, annotationibus illuſtrata: Per Hier. Wolfium, Oettingenſem* —. *Indices II. adiecimus, catalogum operum praefationi ſubiecimus, Gnomologiam Demoſthenicam ſeorſim ad ſcholarum vſum excudimus.* Baſil. ex offic. Heruagiana per Euſebium Epiſcopium. 1572. fol. mai.

Conſ. quae ipſe Wolfius in Comment. de vita ſua p. 871 ſqq. in Reiskii vol. VIII. orat. gr. de ſua opera ſcripſit et conqueſtus eſt; vnde patet, confuſionem potiſſimum typographi inertia eſſe ortam. Wolfius cum ex duobus codicibus msstis et vett. editionibus, tum maxime, prauo conſilio, nec lectore admonito, ex ingenio multa correxit aut immutauit: at notae ſunt mire perturbatae. Totum opus eſt in ſex tomos diſtributum, alius orationum ordo.

ordo. Enimuero virtutes, quae plures sunt, et vitia, commoda et incommoda huius editionis copiose docteque persequitur *Reiskius* l. c. §. VIII. pag. XXIX—XXXII. et p. XXXIII. recenset libellum, qui primum seorsum prodiit, et a Wolfio in tomo IV. p. 143 sqq. renouatus est huius sententiae:

Castigationes ac diuersae lectiones per Vincentium Obsopeum, vetustissimi cuiusdam exemplaris subsidio collectae non tantum editioni Aldinae, verum etiam Basileensi, quae postrema est, non sine fructu adhibendae. Nam in neutra, quae hic emendantur, recte habent. Fabric. scripserat, editum esse illum libellum *Noribergae*, 1534. 4. Reisk. vero citauit, et pleniorem, quam repetiimus, dedit titulum, *Basileae*, 1533. in quarto minimo. Ceterum Fabricius ita describit huius editionis dispositionem: Quarta recognitio ex Heruagiana officina per Eusebium Episcopium, exhibet Demosthenis et Aeschinis opera integra, graece et latine, ita digesta in tomos sex, (qui in duo, vel tria volumina possunt compingi,) vt in *quatuor* primoribus contineantur orationes vtriusque et epistolae cum Wolfii translatione, et eiusdem argumentis, vbi Libaniana deficiunt: tomo *quinto* Vlpiani commentarii et seorsim accessiones quaedam ad Vlpianum ex editione Parisiensi, cum versione Wolfii: Wolfii notae in Vlpianum, vita Aeschinis et Demosthenis e variis scriptoribus, graece et latine cum notis: et anonymi adnotationes in quaedam Demosthenis loca ex edit. Heruagiana ann. 1532. Tomo sexto *Gnomologia*, et adnotationes Wolfii in Aeschinem, Demosthenem et Libanii argumenta. Variae lectiones, e quatuor codicibus a Wolfio collectae. *Vincentii Obsopoei* castigationes in Demosthenem, ex prisco codice decerptae, quae seorsim lucem viderant Norimbergae ann. 1534. 4. Variae lectiones ex editionibus graecis Demosthenis Feliciana et Parisiensi. Tum ex codice MS. Augustano variae lectiones et scholia in Demosthenem inedita, quae inde excerpsit *Simon Fabricius*, Marcopibertanus Francus. Denique veteres Wolfii editionum priorum praefationes.

Francofurti, 1604. [luculentis chartis typisque excusa, apud her. Wechel.] et, vt tituli quidam habent, Colon. Allobrog. [Geneuae, ait Reiskius, sordidis chartis expressa, et caret Wolfii adnotationibus,] 1607. fol. editio, quam modo recensui, repetita est, nisi quod [nonnullorum opusculorum sedes mutata est, et] optimo consilio *Vlpiani* commentarii singulis orationibus subiiciuntur, et accessit praeter imaginem Demosthenis ex veteri marmore, vita eiusdem, Olympiadibus ac praeturis Atheniensium distincta, ex parallelis *Andreae Schotti. Fabric.* [Accesserunt in fine *Lectiones in Demosthenem diuersae, tum e codice quodam vetusto italico, tum ex aldino, cui illas vir doctissimus* (Pithoeum fuisse, suspicatur Reiskius,) *manu propria adscripserat.* — Recusa est illa editio, secundum Goetzium l. c. pag. 259. *Francofurti* sumtibus Wilhelmi Serlini, 1642. fol. — Hier. Wolfius de sua opera in vertendo edendoque Demosthene et satis crebro, nec raro acerbe, scripsit, suasque emendationes laudauit in commentario de vita sua, pag. 832. 835. 839. 843 sq. 847. 859. 867. 869. 871 sqq. 874. vnde historia quaedam editionum litteraria confici poterit. pag. 840. lepidam narrat fabulam de Io. Strazelio, professore regio Parisiensi, qui Wolfii interpretationes Demosthen. orationum pro suggestu plane canina rabie exagitabat τὰς ἀντιπάλους λόγους interpretans, neque tamen Wolfio de locis, quae sugillasset et notasset, placide collaturo, aditum vmquam permisit, sed, quoties ille fores pulsabat, toties domo aberat. adde

adde *Matthaei Dresseri* orationem de Hieronymo Wolfio, Lipſiae, 1582. 8. vbi idem narratur.

Poſt longum temporis interuallum nouam Demoſthenis atque Aeſchinis editionem molitus eſt, ſed morte abſumtus non abſoluit Taylorus:

Δημοσθενους, Αἰσχινου, Δειναρχου καὶ Δημαδου τα σωζομενα. graece et latine. tomus tertius. edidit Io. Taylorus, L. L. D. Coll. D. Ioann. Cant. Socius et Cancellarius Lincolnienſis. Cantabrigiae, typis academicis. In calce: *Excudebat Cantabrig. Ioſeph. Bentham, menſe Ian.* 1748. 4. hic tomus continet orationes, a Wolfio in claſſem tertiam relatas. — — *Tomus ſecundus.* ibid. 1757. qui tenet orationes Demoſthenis et Aeſchinis aduerſarias.

Baſis eſt editio Wolfii Francofurtana, hinc inde emendata. Totum vero opus, omnino ſplendidum, quinque tomis conſtare debuerat. Taylorus, in antiquitate et iure attico verſatiſſimus, et ſubſidiis, quae in conſpectu nominat, praeſtantiſſimis inſtructus, in notis multa quidem loca critice et feliciter tentauit et correxit, ſaepe tamen non ſatisfecit: ſagacitate ingenii, artis criticae ſcientia et latine ſcribendi vertendique facultate multum cedens Wolfio, quem etiam illi anteferendum cenſet Reiskius: at res verbaque ex antiquitate graeca et hiſtoria optime, interdum iuſto vberius, expoſuit, ac de tempore, quo orationes habitae aut memorabiles res actae ſunt, docte ſciteque diſſeruit. Immiſcuit ſuis animaduerſionibus Wolfianas et Marklandianas. Aduerſaria, in quae coniecerat, quae futuris tomis profutura eſſent, at hinc inde per plura exempla diſperſa, beneficio Askew nactus eſt Reiskius, cuius iudicium mitius de hac editione Taylori leges in praefat. ad tom. I. Oratt. Demoſth. ſed admodum ſeuerum de eius ingenio arteque critica, in nota ad Aeſchinis orat. contra Cteſiphontem pag. 620. et in praefat. ad Aeſchinem §. 3. p. XXIX ſqq. et de adparatu Tayloriano vide eumdem Reiskium in Adparatu critico ad Demoſth. vol. II. pag. 11 ſqq. Reiskianae praefat. ad Demoſthenica, et vol. VIII. orator. graec. pag. 691 ſqq. vbi dedit Taylorianas reliquias. In meo exemplo etiam deſunt paginae 63. et 64. tom. III. quae pro more editionis Francofurtanae impletae erant ſcholiis in orat. contra Leptinem graecis, et quas in Tayloriano exemplo, quod pertinuit ad Krebſium, fuiſſe animaduertit Reiskius pag. 49. praefat. Et tamen ſeries paginarum non interrupta eſt in meo aliisque exemplaribus.

Succeſſit *Reiskius*, vir graece doctiſſimus et criticus ſubtilis, qui nouam omnium oratorum graecorum, Iſocrate excepto, recenſionem voluminibus XII. curauit.

Oratorum graecorum, quorum princeps eſt Demoſthenes, quae ſuperſunt, monumenta ingenii, e bonis libris a ſe emendata, materia critica, commentariis integris Hieronymi Wolfii, Io. Taylori, Ierem. Marklandi, aliorum et ſuis indicibus denique inſtructa, edidit Io. Iac. Reiske. Volum. primum, partem priorem dimidiam Demoſthenis tenens. (editoris ſumtu.) Lipſiae, typis, (luculentis venuſtisque) W. G. Sommeri. 1770. m. 8. graece.

— — *Vol. ſecundum, partem poſteriorem dimidiam Demoſthenis tenens, vna cum ſcholiis graecis, e codice Bauarico nunc primum editis, aliisque ex Auguſtano fidelius redditis.* Ibid. 1770. 8.

Quibus

Quibus codicibus msstis, editionibus aliisque subsidiis vsus sit, in praefatione copiose recenset, et nos passim indicauimus. Ex libris igitur scriptis et editis, atque ex ingenio acri quidem atque sagaci, sed ad coniectandum nimis procliui, tot loca mutauit, vt nouum quasi daret Demosthenem: at in multorum quoque reprehensionem incurreret. Quod autem ad Demosthenem atque Aeschinem adtinet, fundus est editio Parisina apud Mereium ac Benenatum. Duo priora volumina comprehendunt textum Demosthenis graecum: in vol. denium oratorum octauo reperiuntur Prolegomena Taylori ad Demosthenem, siue excerpta ex Taylori schedis postumis de Demosthenis et Aeschinis codd. msstis et editionibus (at neque plene, neque adcurate indicatis, ita, vt nihil, vel parum vtilitatis atque auxilii adferant,) de vita, fortunis, rebus gestis, antiquis Demosthenis criticis, orationibus; (de quibus fusius et curatius disseritur). Tum *Hieronymi Wolfii* commentarius de vitae suae ratione ac potius fortuna: in calce denique *Gregorii Cor.* commentar. graece scriptus ad Hermogen. περὶ δεινότητος μεθόδε, ex cod. Bauarico editus. Quatuor postremi tomi operis integri comprehendunt adparatum criticum ad Demosthenem et indices, atque in primo et dimidia secundi parte continentur Hier. Wolfii ac Taylori adnotationes atque praefationes ad Demosth. In altera dimidia parte et tom. III. insunt Reiskii adnotata ad opera Demosthenis, immixtis Taylorianarum notarum reliquiis, siue potius fragmentis, ab Askew acceptis. Reiske non solum diligenter congessit varias lectiones et tam suas, quam aliorum coniecturas, sed etiam, quae loca siue ingenii facilitate et coniectandi facultate, siue e libris frequenter mutauit, aperte declarauit, (homo enim erat omnino probus, rectus, candidus et simplex, qui de aliis aperte iudicabat; et cuius infinita merita, singularem eruditionem, incredibilem antiquarum, praecipue graecae et arabicae, linguarum scientiam, atque ingenii acumen nulla aetas, nullaque aliorum inuidia criminaque obscurabunt:) et de sensu multorum difficiliorum locorum breuiter quidem, intelligenter tamen disseruit. Indices egregii, in quibus eminet index graecitatis Demosthenicae, vltimum graudeque volumen implent. — Tertium oratorum graecorum volumen et magnam partem quarti efficiunt *Aeschinis reliquiae*; sed de harum editione commodior erit locus ad paragraphum sequentem differendi.

Demosthenis et Aeschinis, quae supersunt, omnia, iuxta accuratissimam omnium, quotquot habent bibliothecae regia et Sangermanensis codd. msstorum et impressorum inspectionem yyy)*, iuxta auctoritatem librorum, quos adierunt Taylorus et Reiskius, graece et latine edidit cum versione noua, triplici indice, variantibus lectionibus et breuioribus notis Athanas. Auger, Lascur. dioec. vicarius generalis, nec non reg. Inscript. Paris. et Rothom. socius. Tomus I continens vniuersas, quae ad Philippum pertinent, conciones, et huius epistolam. Paris. typis graecis nouis Firmini Didot sumtibus Petri Didot, natu maioris.* 1790. *mai.* 4.

In splendida hac et cara editione, (nam primus tomus constat XII. thal. et XVI. grossis saxon.) ordo orationum discedit a vulgato. Tomus primus, (plures enim praelo exiisse nondum comperi.) comprehendit Libanii vitam Demosthenis, oratt. tres Olynthiacas, or. de pace, Philippicam secundam, or. de Haloneso et Chersoneso, III et IVtam Philippicas, Philippi epistolam et orationem contra eam. Vsus est Auger XXXVIIII. codicibus, de quibus supra

yyy) Cur vero tantummodo *inspectionem?* Ergo libri illi non sunt, vt par erat, rite collati?

supra iam quaedam sunt adnotata, tum editt. Aldina, a. 1504. Feliciani, Moreliana, et ed. nonnullarum orationum Demosth. atque Aeschin. Paris. 1565. cum notis msstis, Aldina minorum rhetorum cum notis msstis Huetii, alioque eiusdem editionis exemplo cum notis msstis Ant. Contii, reliquisque edd. Wolfii (a. 1604. quam fecit basin et vocare solet vulgatam,) Stephani, Taylori et Reiskii. Interpretationes Augeri non sunt numerosae, neque tamen hae omnes necessariae iudicantur, atque lectores Taylori commentario haud facile carebunt. Specimina et censuram videbis in nouis Lipsiensibus ephem. litterar. a. 1791. pag. 31 sq. in Gottingensibus a. 1791. scid. 91. et Ienensibus Allgem. Litteratur-Zeitung. M. Febr. 1791. nr. 61. et Biblioth. der alten Litteratur und Kunst, part. VIII. Gottingae 1791. pag. 65 sqq. atque a splendore et nitore typorum chartaeque potius, quam a diligentia curaque editoris et interna vtilitate illa editio laudanda censetur.

Nonnullae orationes, praecipue Olynthiacae et Philippicae, vel iunctim, vel seorsum saepius typis excusae sunt: aliquot edd. sunt iam paullo ante notatae, quarum notitiam h. l. praetermittimus.

Dem. Olynthiacae oratt. graece, Louan. apud Theodor. Martinum, Alostensem. (cum Homeri Il. libro primo et secundo,) 1521. 4. Maitt. A. T. II. p. 615.

Dem. Olynth. I. *in lat. linguam versa a Phil. Melanthone*, in calce: *Hagenoae* MDXXIII. 8. III. plagulae. Primum locum occupat versio Melanthoniana; hanc excipit versio Ioach. Camerarii, denique sequitur textus ipse graecus. — Ibidem *Demosth. Olynth.* I. gr. sine a. in 8. vna plag. cel. Strobel suspicatur, editorem fuisse Melanchth. et ap. Melch. Lotther excusam.

Dem. tres Olynth. a *Io. Chaeredamo*, gr. Paris. apud Petrum Vidoeum. 1528. 4. libellus rariss. *Pinelli* Catal. II. n. 3523. — *eaedem*, gr. apud Christ. Wechel. Paris. 1552. 4. — *Luciani Icaromenippus* — — *Demosthenis Olynthiacae* et alia: graece, *cum Francisci Vergarae praefat.* Compluti in aedibus Mich. Deguia. 1524. 4. (*Maitt.* A. T. ind. vol. V. part. II. pag. 30.) — *Demosthenis* dicta sapientum, gr. Paris. apud Bogard. 1540. 4. — *Olynth.* III. gr. Antwerp. 1579. 8.

Δημοσθένες — *Demosthenis Olynthiacae tres, graece et latine. — cum methodo dialectica, rhetorica, grammatica et indice certissimo, ad scholarum vsum. per Nicol. Gallotum Catalaunensem.* Basileae. in calce: *Basileae per Io. Oporinum.* 1560. 8.

In praefatione commendatur lectio harum orationum iis praecipue, qui vocabuntur ad caussas agendas, siue in foro coram iudice, siue in legationibus apud principem, aut populum, aut optimates, ad auxilium contra Turcas etc. petendum: quod consilium hodie non commodum erit, saltem non necessarium. Versio latina habet *Nicolaum Gallotum* auctorem. Notae, textum consequentes, quas methodum etc. ille vocat, sunt haud spernendae, nec nugaces.

Artem illarum orationum rhetoricam et logicam, scholis quidem haud omnino inutilem, at nimis subtilem, contextu graeco in parua τμήματα dissecto, more illius aeui, iusto copiosius explicuit *Beumlerus* in libello:

Δημοσθένες — *Demosthenis oratoris athen. Olynthiacae orationes tres, analysi dialectica, historica, ethica et politica a Martino Beumlero Tigurino, ita illustratae, vt vel mediocriter in lingua graeca eruditi, eas sine difficultate legere possint. Accessit in fine earundem orationum lati-*

latina interpretatio a D. Rodolpho Collino, qui multos annos magna cum laude graecas litteras publice docuit, ita elaborata, vt vice longi commentarii esse possit. Francofurdi (sic) apud Ioann. Wechelum, impensis Roberti Cambieri, 1585. 8. Epistola dedicatoria scripta est Heidelbergae 1585. ipsis Cal. Mart.

Dem. oratt. Olynthiacae tres et Philippicae duae, graece, in vsum puerorum — separatim editae, apud Nicol. Brylingerum. Basil. 1538. 8. — Ol. III. cum quatuor Philipp. gr. Argent. 1539. 8. — *Olynth.* I. gr. et lat. cum scholiis *Io. Olai*, Witteberg. 1580. 8. — *Olynth. tres* gr. apud Io. Lertout. 1581. 4. — Olynth. et Philipp. gr. et lat. Ingolst. 1599. 8. — *Olynthicae* III. gr. Francof. 1629. 4. — Helmstad. 1643. 4. — Magdeburg. 1699. 4.

Martini Crusii commentariolum in primam Demosthenis Olynthiacam Sturmianum. Eiusdem scholia in eandem et epitome ex Diodoro Siculo de statu illorum temporum in Graecia. His addita est conuersio Io. Sturmii. Argentor. excud. Blasius Fabric. Chemnicensis. 1554. 8.

Insunt Libanii argumentum in I. Olynth. gr. et cum versione latina Crusii: ipsa or. gr. cum Sturmii interpretatione et commentario: tum vita Dem. ex graecis scriptoribus, a Crusio collecta; scholia Crusii in I. *Olynth.* et epitome. Recentiores Olynth. et aliarum edit. vide paullo infra.

Dem. oratt. contra Philippum. — graece. Excudendum curabat Gerardus Morrius, Campensis. Lutetiae, apud collegium Sorbonae. Lutetiae 1531. 4. (*Maitt.* indic. vol. V. tom. I pag. 331.)

Dem. oratt. philippicae, gr. Paris. 1541. 4. exemplar cum vers. interlin. et marg. msst. est in biblioth. Bernensi, teste Catal. — *Eaedem* gr. typis reg. Lutet. apud Guil. Morel. 1554. 4. — Eaedem latine, *Paullo Manutio* interprete, Venet. apud Aldi filios 1549. 4. ibid. 1551. 4. (in Thottian. bibl. catal. IV. pag. 84. sed in Serie dell' edizioni Aldine h. a. non occurrit.) — Lutetiae, apud Guil. Morel. 1552. 4.

Demosth. Olynth. I. (et reliquae, item Philippicae, de Pace, de Corona) gr. Romae, 1541. 8. in bibl. Duc. Wimariensi.

— oratt. Olynth. tres, philippicae IV. et duae contra Aristogitonem, latinae factae per doctissimos viros, et argumentis illustratae. Francof. 1547. 8. — *Olynth.* III. *et Philipp.* IV. gr. et lat. Basil. 1549. 8. — graece Argentor. 1605. 8.

Dem. oratt. tres, n. contra Philippum secunda, de Halonefo et Cherroneso. graece. Excud. Seruatius Sassenus. Louan. 1553. 4. (*Maitt.* ibid.)

Dem. Philippica quarta cum Libanii argumento. graece. apud. Iac. Bogard. Paris. 1546. 4.

Dem. oratt. Olynth. et philippicae (IV) *gr. et lat. cum argum. Libanii.* Augustae Munatianae, 1620. 12.

Dem. oratt. philipp. III. graece. Coloniae ap. M. Colinum. 1566. 8.

Dem. oratt. V. de distributione in classes, de classibus, de Rhodiorum libertate, de Megalopolitis, de percussis cum Alexandro foederibus. Graece. Paris. Wechel. 1532. 4.

Dem. II. oratt. de ordinatione ciuitatis et de classibus, cum Libanii argumentis, Louan, apud S. Zasseuum 1546. 4.

Dem. or. pro Megalopolitis et de foederibus cum Alexandro initis oratt. duae, cum Libanii argumentis. graece. Louan. apud Serwat. Zaſſen. 1546. 4.

Dem. ſelectae orationes, gr. et lat. de republ. ordinanda, de claſſibus, de Rhodiorum libertate, de Megal politis, Olynth. III. Philipp. IV. Londini. 1726. 8. (12.) nota mssta Fabricii.

Περὶ συντάξεως, gr. apud Chriſt. Wechel. Pariſ. 1558. 4. — ibid. graece apud Io. Libert. 1628. 4.

Dem. or. contra Ariſtogitonem. gr. ex edit. et cum praefat. *Melanthonis.* Witteb. 1526. 8. (*Maitt.* A. T. II. pag. 675.)

Contra Ariſtogitonem oratt. duae, gr. et lat. a Philippo Melanchthone iam primum latinitate donatae, item Plinianae praefationis paraphraſis etc. Hagen. per Io. Secer. 1527. 8.

Περὶ τῶν ἐν χεῤῥονήσῳ. Pariſ. apud Michael Vaſcoſanum. 1550, 4.

Dem. or. de Rhodiorum libertate, cum Libanii argumento, gr. Louanii, apud Seruat. Zaſſen. 1546. 4. — it. Pariſ. ap. Stephan. Prevoſt. 1589. 4.

Dem. or. contra Dionyſiodorum, et contra Cononem. gr. Pariſ. 1529. 4. Num duo exemplaria eiusdem anni in catal. Berneuſi I. p. 276. bis diuerſa ratione memorata eiusdem ſint editionis, equidem neſcio.

Dem. or. de pace, gr. Pariſ. apud viduam Io. Libert. 1649. 4.

Or. I. et II. contra Aphobum, gr. Pariſ. apud Mart. Iuuen. 1552. 4.

— *de falſa legatione, contra Aeſchinem*, gr. Argentor. apud Wendel. Rihel. 1550. 8.

— *contra Androtionem*, gr. Pariſ. apud Bene-natum. 1570. 4.

— *orat. in Ariſtocratem*, gr. Pariſ. 1571. 4. (cum multis, a Bongarſio additis, ſcholiis msstis, in bibl. Bernenſi publica, teſte Catal. I. pag. 276.)

Dem. orationes variae, graece. Pariſ. 1570. et 1571. 4. (in Catal. bibl. Bernenſis, l. c. quare neſcio, quaenam illae, et num ſeparatim ſingulae editae, an plures iunctim compactae ſint.)

Dem. oratt. quindecim ſelectae, Oxon. gr. 1579. 4. (Fabric. Ap. Harwood. num ead. editio, a. autem 1597. ap. Barneſ. ſignata, addito pretio V ſchill. an diuerſa ſit, ignoro. In Askew. Catal. pag. 49. occurrunt quoque *Dem. orr.* gr. apud Barneſ. Oxon. 1597. 4. de anni igitur nota 1579. Fabric. dubito.)

Dem. orat. aduerſus Leptinem, gr. Louan. apud Theodor. Martin. Aloſtenſem. 1526. 4. — Pariſ. excud. Chriſtian. Wechel. 1532. (cum not. msst. in bibl. Thottian. v. Cat. IV. p. 83 ſq.) 1548. 4. — lat. ex verſ. *Petri Nannii*, Louan. apud Barth. Grauium. 1542. — Num exſtet edit. *Argentor.* 1539. 8. certo dicere nequeo.

Demoſthenis or. aduerſus Leptinem cum ſcholiis veteribus et commentario perpetuo. Accedit Aelii Ariſtidis declamatio eiusdem cauſſae, in Germania nunc primum edita. cura Frid. Aug. Wolfii. Halis Sax. 1789. mai. 8. graece.

Prae-

Praestans est editio et noua textus graeci, praecipue scholiorum, quae comtiora et cultiora facta sunt, recensio. In prolegomenis multa ex historia iureque attico ad meliorem Demosthenis et reliquorum oratorum graecorum intelligentiam docte explicantur. In commentario et critice et grammatice res verbaque erudite explanantur. Rem saepe habet cum Reiskio, cuius ἔκδοσιν haud probat.

Dem. in Midiam. gr. Louan. 1525. 4. et Londin. 1586. 4. apud Harwood et Askew.

Dem. oratt. duae, vna Demosth. contra Midiam, altera Lycurgi contra Leocratem, gr. et lat. Recensuit, emendauit notasque addidit Io. Taylor. — Cantabrig. 1743. 8.

Editio nitida, critica et praestans.

Aeschin. et Demosth. orationes contrariae, gr. Haganoae, ex academia Anshelmiana, m. April. 1522. 4. (Maitt. A. T. vol. V. part. I. pag. 10.) edit. a Io. Reuchlino.

Eaedem. graece excud. Christian. Wechel. Paris. 1531. 4. al. 8. 1543. 4. — Venetiis 1549. 8. — gr. Par. 1555. 4. ap. Perier.

Δημοσθένες καὶ Αἰσχίνε οἱ περὶ τῆς παραπρεσβείας λόγοι ἀντίδικοι. *Cum lat. Hier. Wolfii versione plurimis in locis emendata, nec non Budaei aliorumque notis. His accedunt in Demosthenis orationem Vlpiani scholia, aliaque anonymi cuiusdam in Aeschinis orationem nunc primum edita et indices praeter ea necessarii.* Oxonii e theatro Sheldon. imp. Ant. Peisley. 1721. 8. curante *Heur. Brooke.* — Περὶ παραπρεσβείας λόγος. Paris. apud Beneuat. 1567. 4.

Dem. or. de Corona, gr. Paris. apud Christian. Wechelum. 1550. 4. — collat. cum veteri MS. a *Feder. Morello*, professore regio, apud Claud. Morel. Paris. 1618. — ibid. apud Iean Libert. 1630. 4.

Aeschinis et Demosthenis oratt. duae contrariae, graece, cum commentariolo Ioan. Sturmii, in vsum academ. Altorfinae, cumque praefat. Edonis Hilderici. Altorfii. ap. Gerlae. 1581. 8.

Dem. or. de corona, gr. Witteberg. I. Crato. 1579. 8. — *graece et latine, Dionysio Lambino interprete*, e typographia Steph. Prevosteau. Paris. 1587. 4. et apud Sebast. et Gabr. Cramoisy, ibid. 1648. 8.

Oratt. in Ctesiphontem et de corona, seu pro Ctesiphonte. cum interpretat. Dionysii Lambini. Ingolstadii. D. Sartor. 1595. 8.

Aesch. in Ctesiphontem et Demosthenis de corona oratio. Interpretationem latinam et vocum difficiliorum explicationem adiecerunt P. Foulkes, I. Freind. Oxon. e theatro 1696. 8.

Hanc edit. esse correctam, sequentes vero vitiosas, ait Harwood. — rec. ibid. 1715. 8. et, ni fallor, crebrius.

— *Or. de Corona*, gr. et lat. cum praefatione M. *Io. Friedl. Stübelii.* Lips. 1733. 8.

Ego vero edidi *Demosth. orat. de corona e recensione Io. Taylori, cum eiusdem et Wolfii, Marklandi, Palmerii, I. Iac. Reiskii, meisque animaduersionibus*, Altenburgi. 1769. 8.

Reiske tum suas mecum communicauerat notas msstas, ab iis, quas postea in opere maiore publicarit, interdum diuersas.

Αἰσχίνε ὁ κατὰ Κτησιφῶντος καὶ Δημοσθένες ὁ περὶ στεφάνε λόγος. *Interpretationem reddit et notas partim variorum, partim suas adiecit Ioseph. Stock.* A. M. Trinitatis collegii Dublin. focius. Dublinii. 1769. 8. II. tom.

Textum gr. Aefchinis ex edit Stephani, Demofthenis vero ex ed. Benenati vt plurimum expreffit, adhibitis interdum Taylori emendationibus. Notae, haud omnino felectae, nec multae, maximam partem ex Taylori commentariis funt defumtae. Primum in fingulis tomis contextus gr. luculentis litteris eft defcriptus; illum excipit verfio latina reficta cum fubiectis animaduerfionibus. — latine, interprete *Io. Perionio.* Lutetiae. M. Vafcofanus. 1554. 4.

Demofthenis et Aefchinis orationes de falfa legatione, itidem contra Ctefiphontem et de corona, cum notis varior. a Io. Taylor. Cantabrigiae, 1769. 8. tom. II.

Oratt. felectae graecae, Demofth. pro corona, Aefchinis in Ctefiphontem, Lyfiae orat. funebris, ex recenfione Reiskiana, in vfus fcholarum, gr. Gothae, 1778. 8.

Krebfiana editio, diu promiffa, non vidit lucem.

Dem. or. de Corona, gr. et lat. Glasguae, 1782. 8.

Dem. oratt. (XII.) *de republica ad populum habitae, latio donatae a Io. Vinc. Lucchefino, cum textu graeco e regione adpofito, et notis criticis et hiftoricis.* Romae ex typogr. Anton. de Rubeis. 1712. 4.

v. Catal. Bünau. tom. I. pag. 116. Mem. de Trevoux. a. 1712. p. 1472. a. 1717. p. 1449 fq. 1452. Giorn. d'Italia tom. XIV. pag. 1 fqq. tom. XI. pag. 420 fq. *Harwood* laudat illam editionem. *Bure* in Bibl. inftruct. B. L. tom. I. pag. 98. Ouvrage, ait, confidéré des Savans, et affez recherché dans le commerce, quoique l'edition en foit fautive.

Dem. oratt. de republica duodecim, ex editione et cum notis Io. Vincent. Luchefini, a Guil. Allen, gr. lat. Londini 1755. tom. II. 8.

v. *Pinelli* Catal. tom. II. pag. 174.

Dem. Philipp. omnes, cui interpretationem denuo caftigatam et notas aliquot adiecit Iof. Stock. Dublin. 1774. 8. II. Vol.

Δημοσθένες — *Demofthenis felectae orationes ad codd. MSS. recenfuit, textum, fcholiaftem et verfionem plurimis in locis caftigauit, notis infuper illuftrauit Ricardus Mounteney, coll. regal. apud Cantabrigienfes haud ita pridem focius. Praefiguntur* (Io. Chapman) *Obferuationes in commentar. vulgo Vlpianeos et tabula antiquae Graeciae Demofthenі accommodata.* Londini. 1731. 8. — 1748. (al. 1747.) 8. — Etonae. 1755. — Londini et Etonae, 1764. — 1771. et 1778. mai. 8. [Editio feptima emendatior prodiit, Lond. A. 1785. 8.]

Eft docta et critica editio, e Morelliana ducta: Mounteney quoque vfus eodd. If. Voffii, nunc Leidenfi, et duobus Bodleianis; altero Gul. Laudi, altero Barocciano, ex quibus et ex codd. Morel. V. L. excerpfit, interdum fub examen eas vocauit et fuam dixit fententiam: verfio lat. eft fere Wolfiana, notae vero ex Wolfiana ed. et Tourelliana verfione funt defumtae, quibus fuas addidit. Infunt vero Philippica I. et tres Olynthiacae orationes.

Dem. oratt. philippicae, gr. adiecta eft in fine verfio lat. *Wolfii.* Glasguae, exc. Rob. et And. Foulis. 1750. 8.

Phi-

Plutarchi libellus de superstitione et *Demosthenis oratio funebris in laudem Atheniensium, qui fortiter pro patria pugnando caesi sunt ad Chaeroneam. Graece et lat. cum integris notis Rei hii, Sallieri, Taylori, Wolfii et Xylandri. Denuo recensuit, varias lectiones trium codd. MSS. et suas animaduersiones adiecit Chr. Frid. Matthaei.* Mosquae, 1777. 12.

Demosthenis et Aeschinis epistolae: graece. Paris. apud Christian. Wechel. 1546. 1550. 1552. 4. — in collect. Epistol. graec. Aldina 1499. 4. in Operibus Dem. et Aesch. a Wolfio aliisque editis. adde *Taylori* prolegom. a Reiskio edita, pag. 727, vol. IIX. oratt. gr.

Hier. Wolfii Gnomologia Demosthenica, gr. et lat. Basil. 1551. 12. (apud Fabric.) — II. tomi. Basil. 1570. 8. (in Menkenii catalogo).

Balthas. Iambricii Gnomologia Demosthenis. gr. et lat. Basil. 1570. 8.

Imaginem eius exhibent *Iac. Gronou.* tom. II. antiqq. graec. tab. 93. *Stock.* in ed. orat de corona ex marmore, Tarracone reperto, inter I. P. Bellorii imagines vett. philosophorum, p. 79. et *Fr. Aug. Wolf.* ante orat. contra Leptin. ex aere Herculanensi.

Versiones plurimas *latinas* iam in recensione orationum et editionum simul enarraui: reliquas igitur mihi notas lat. cum aliis addam. — *Olynth.* oratt. III. et *Philipp.* IV. lat. per N. *Carrum.* Londini 1571. 4. — Or. pro *Ctesiphonte* lat. per *Dionys. Lambinum.* apud Stephan. 1575. — *Aesch. contra Ctesiph. et Dem. pro eo or. Leonardo Aretino interprete.* Venet. per Thomam de Blauis Alexandrinum, 1488. fol. (Denis suppl. Maitt. part. I. pag. 239.) — *Aeschinis contra Ctesiphontem — et Demosthenis in Aeschinem — per Leonhard. Aretinum in latinum conuersae. Aeschinis ad Senatum populumque Atheniensium epistola.* adhaerent edit. *Tullius de oratore cum commento et alia opera.* Venet. per Albertin. Vercellensem. 1501. fol. (v. *Freytag* adpar. litter. tom. I. pag. 262. et in calce opp. rhetor. Ciceronis, Paris. ap. Ascensium, 1511. fol. — Dem. or. de pace, *Simonio Maricio*, Bilsnensi, interprete etc. Cracou. 1546. 8. — pro libertate Rhodiorum or. eodem interprete, ibid. 1547. 8. eadem de Rhod. libertate, *Christph. Hegendorphino* interprete, et cum Hegend. declamatione in laudem ebrietatis. Hagenoae per Io. Secer. 1526. 8. — *Or. I. et II. ad Alexandrum, C. S. Curione interprete*, inter Curionis epistolas et oratt. Basil. 1553. 8. pag. 221 sqq. — *Orr. Olynth. III. philipp. I. contra Aristogiton. II. latine, Phil. Melanthone interprete*, 1527. 8. etiam inter Mel. orr. et praefationes. Argentor. tom. II. p. 660. a. 1558. 8. et tom. II. Seruest. 1587. 8. p. 660. sqq. etc. al. ed. p. 708 sqq.

Gallice transtulit orationes septem *Ludou. Regius.* Paris. 1551. 4. (Maitt. III. pag. 603.) 1575. 4. — De *Tourelliana* Philippicarum versione iam supra dictum est. adde de editione Lutet. Paris. et Hagae Comit. 1701. 4. Acta eruditor. a. 1701. mens. Ianuar. pag. 11—15. et cl. *Saxii* Onom. I. pag. 72. — Oratt. Dem. et Aeschinis de corona, *Auger*, Paris. 1768. Idem omnia *Demosthenis* atque *Aeschinis* conuertit in linguam gallo-francicam, Paris. tom. I — IV. 1777. mai. 8. V. voll. singulis orationibus praemisit introductionem addiditque animaduersiones historicas copiosas, et volumini I. praefixit exemplo Tourellii breuem historiae graecae, atticae reipublicae aeuique Philippici expositionem: in vol. III. est comparatio antiquioris et hodiernae eloquentiae, ac Singulis tomis subiunctae sunt adnotationes in textum Demosthenis ed. Wolfianae a. 1604. quae maxime spectant vitiosas interpunctiones; ipse tamen Auger. quasdam proprias adtulit emendationes: graeca autem vocabula sunt vitiose excusa typis. [Noua Augerii versionis oratt. Demosth. et Aesch. editio prodiit Lutet. Par. 1783. III. 8.] — Libertatem de rebus publicis dicendi Demosthenicam imitatus scripsit, nescio, quis? acta a. 1745.

a. 1745. a. 1746. et partis a. 1747. diurna: *Le Demosthene moderne, ou Reflexions sur les Affaires de l'Europe*, tom. I. II. à Vtrecht, 1745. 12. et *L'Avocat pour et contre*, ou Reflexions sur les Affaires présentes de l'Europe, pour servir de suite au Démosthène moderne. Tom. I. II. Amsterd. 1746. 12. tom. III. 1747. *Fabric.* in nota mssta: „*Franciscus a Cruce* in bibliotheca gallica p. 123. *Gervais de Tournay*, Piccard. Chanoine et Docteur scholastique en l'Eglise de Soissons edidit Demosth. et Aeschinis orationes."

Germanice vertit ex lat. Melanthonis versione M. *Steph. Riccius*, in MSt. v. Götz. Mem. bibl. Dresdens. tom. III. p. 569. — orat. I. et II. Philipp. *Gottsched*, Hannouer. 1729. 8. et ad calcem maioris suae rhetorices, atque *Demosth. et Aeschinis* oratt. cum obseruatt. *I. Iac. Reiske*, Lemgo. vol. I. 1764. vol. II. 1765. vol. III. 1766. vol. IV. 1767. vol. V. 1769. 8. Haud venusta quidem est versio, sed ad intelligentiam oratt. apta: Reiske in praef. ad gr. Demosth. suam operam a criminibus aliorum defendit: adde *Schummelii* Uebersetzer Bibl. pag. 67 sqq. — Orat. de Corona et Lysiae funebrem comte vertit, additis notis eruditis, *G. Fr. Seiler*, V. C. (in praesenti Theologus Erlangensis,) Coburgi, 1768. 8. — Olynthiacam III. cum notis quibusdam *Heinze*, Vinariae, 1785. 4.

Anglice oratt. quasdam vertit, (vt adnotauit Fabric. in nota msta) *Wylson* ex latina Io. Cheri interpretatione, Lond. 1570. v. Mem. liter. de grande Bretagne tom. VII. pag. 107. adde p. 114. — *P. Francis*. London. 1757. et All the Orations of Demosth. pronounced to excite the Athenians against Philip. King-translated into English by *Thom. Leland*, Dublin. ed. II. corr. 1757. 8. tom. III. 1771 mai. 8. tenens Aeschinis et Demosthenis contrarias.

Italicas versiones recenset *Paiton* in Bibliotheca degli Autori antichi gr. e lat. volgarizzati tom. I. pag. 283 — 288. sunt vero Oratt. cum adnotatt. *I. Bapt. Nogherae*, S. I. Milani 1753. 8. — XI. Philipp. cum epistola Philippi ad Athenienses per *M. Felice Figliucci, Senese*, Romae, 1551. 8. Philippicae cum obseruatt. Feletti, Venet. 1715. 8. — eaedem. Venet. 1744. 12. — Quinque oratt. Dem. et vna Aeschinis. Venet. in aed. Aldi. 1557. 8. cum nouo titulo apud Georg. Angelier. 1597. 8. — Aeschinis contra Ctesiphontem et Dem. de corona. in aedibus fil. Aldi. 1554. 8. Quatuor oratt. Dem. Venet. 1743. 8. — or. contra Leptinem, ibid. cum ancora Aldi. 1555. 8. — II. Olynth. a *Phil. Pigafetta*, 1573. 4. tum in Lettere e Orazioni di Monsignor Bessarione Cardinale, edit. a *Ph. Pigafetta*. Florentiae per Phil. Iuntam. 1593 in fine 1594. 4. Venet. 1668. 4. — Opera Demosth. cum notis eruditis atque Tourellii praefatione historica historiaque Athenarum post Demosthenis tempora edidit Abb. *Cesarotti*. Patau. 1775. *II. voll.* Venet. 1776. VI. 8.

Illustrantur Demosthenica passim, de quibus pauca notabimus. Animaduersiones in Demosthenem, in Miscell. Obss. in auct. vol. II. tom. II. p. 354.

Melanthonis praefat. in Demosth. et Aeschinis orationes edita est cum tribus aliis Melanth. et orat. Critiae contra Theramenem ex Xenophonte, eod. interprete, Haganoae exc. Iohann. Secer. 1525. 8. — *Andreae Frankenbergeri* or. de enarrando Demosthene, cum lib. de compar. dicendi facultate. 8.

Notae ineditae in Demosth. orationes sunt in bibl. Dresdensi, teste Goetz. l. c. pag. 457. — In Miscellance di varie Operette, Venet. 1740. 12. tom. V. pag. 169. sunt Ragionamento di Paolo Manuzio, inanzi l'Orazione di Demosth. περὶ τȣ̃ ϛεφάνȣ — *Iani Panonii* pauca quaedam, e Plutarcho ac Demosthene in latinum serm. translata, iuuenies in eius Opusculis, tom. II. Vltraiecti. 1784. 8.

Vincen-

Vincentius Contarenus in variarum lectionum libro, Venet. 1606. 4. rec. Traiecti ad Rhen. 1754. 8. pag. 87. disputat de locis quibusdam Demosth. ex oratione de corona et de ementita legatioue: quam particulam ego subieci editioni meae orat. de corona pag. 598—608. Ego quoque in Opusculis varii argumenti pag. 196. difficillimum locum, crucem criticorum, in orat. de Corona, cap. 51. pag. edit. meae 360. tentaui auctori sensuique reddere. — *Petri Fabri* notas ineditas ad Demosthenem memorat *Francisc. Grauerolius* in notis ad Petri Bunelli epistolas, notante Fabricio in nota msta. — Loca *Demosthenis* non pauca citat et explicat cel. *Io. Frid. Reitemayer.* in comm. de origine et ratione quaestionis per tormenta apud Gr. et Romanos, Göttingae 1784. 8. — Multa loca docte illustrat *Palmerius* in Exercitatt. in scriptor. gr. pag. 622 sqq. Hic pag. 632. et 633. notat, Demosthenem oratoria astutia iunioris Alcibiadis genus ad patrem transtulisse; atque de hoc Demosthenis errore, et de pluribus aliis locis Demosthenis disputat *Henr. Valesius* in Emendationum libr. IV. capp. I—IX. pagg. 101 sqq. — *Guil. Budaei* commentarii graecae linguae multum faciunt ad meliorem Demosthenis intelligentiam. — *Toup.* in animaduerss. ad Longinum III. Demosthenicarum oratt. loca, plura in Opusculis criticis corrigit. — *Dorville* ad Charitona permulta Dem. loca explicat emendatue: et sic alii critici, aut editores veterum auctorum passim illustrarunt, aut tentarunt loca Demosthenica. — *Sevin* in histor. societ. reg. Par. Inscr. tom. III. pag. 52 sq. vers. Gottschediae emendat locum in orat. de Corona pag. 350. — In *Leopardi* emendatt., *Luisini* Parerg. et *Guil. Canteri* nou. lectt., *Brodaei* miscellan. parte II., *Adr. Iunii* comm. de coma, et eiusd. animaduerss. aliisque criticis (quorum libellos iunctim reddidit *Ian. Gruterus* in Lampade, siue face artium liberalium, tom. III. tom. IV. Francof. 1604. 8.) pluribus locis Demosthenicis fax critica accenditur, et interpretatione succurritur. — *Hauptmanni* progr. *arma Demosthenis ad Petron.* cap. V. v. 14. Gerae 1768. etc. *Harl.*

Eloquentiam eius pingit optime Dionysius Halicarnasseus, [ipse Aeschines apud Cicer. de orat. III. cap. 56.] ac, ne de aliis rhetoribus dicam, *Isidorus Pelusiota* II. epist. 146. *Caecilii Calactini* zzz), Siculi rhetoris, *Σύγκρισις Δημοσθένους καὶ* Κικέρωνος, *Σύγκρισις Δημοσθένους καὶ Αἰσχίνου*, et liber Περὶ *Δημοσθένους ποῖοι αὐτοῦ γνήσιοι λόγοι καὶ ποῖοι νόθοι*, tum Ὑπομνήματα *Zosimi Gazaei*, *Zenonis Citiei*, (non Stoicorum principis, sed rhetoris,) aaaa) et *Sallustii*, sophistae, in Demosthenem, quorum meminit Suidas, interciderunt. Eumdem, vt opinor, *Sallustium*, Suidas e Damascio tradit, orationes Demosthenis vniuersas *δημοσίως* memoriae mandasse, et ibidem meminit *Nonni*, nescio cuius, (eumdem, cuius Metaphrasin Euangelii Ioannis habemus, intelligit Bonifacius XV. 6. Hist. ludicrae,) qui sexies Demosthenem deuorauerit totum, nec tamen vnum potuerit verbum congruens in concione proferre. *Καὶ Νόννον δέ φασιν ἐκμαθόντα ἑξάκις ὅλον τὸν Δημοσθένην, μὴ δὲ διᾶραι τὸ στόμα δύνασθαι πρός γε λόγων ἐπιεικῶν σύνθεσιν. Fabric.* [De *Zosimo*, Ascalonita, eiusque libellis, et de *Moschopuli* scho-

zzz) Conf. *Lascarin* de scriptoribus Graeciae Siculis, infra vol. XIV. pag. 34 sq. plura vero de eo suppeditabit *Mongitor.* in: Bibl. Sicula, tom. I. pag. 117 sq. *Harl.*

aaaa) Vide *Suidam* in *Ζήνων Κιτιεύς*, et inprimis *Io. Chapman.* in: Obseruatt. in commentar. vulgo Vlpianeos, §. 4. pag. XXI. ed. Mounteney. Ab Eunapio vocatur Cyprius, (nam Citium vrbs est Cypri) imbutus scientia, et rhetorica, et medica, (vid. infra vol. XIII. pag. 454.) et refertur ad Iuliani tempora: Chapman. eius aetatem ponit pag. 24. in an. 350. immo 340. *Harl.*

fcholiis, a Reiskio primum vulgatis, iam fupra funt plura adnotata. *Salluftii*, fiue gr. Σαλλυςίε, meminit quoque fchol. ad Ariftoph. Plutum, 725. iudice Hemfterhufio ad loc. Arift. pag. 247. not. 30. Plures criticos et grammaticos veteres, qui in Demofthenis orationes commentati funt, nominat et loca fcriptaque, in quibus illorum fit mentio, indicat Taylor in Prolegomenis, quae Reiske, vt inuenit, cruda atque impolita protulit in vol. VIII. oratt. graec. pag. 710 fqq. atque ego nomina eorum eo ordine, quo Taylorus plus minusque de fingulis collegit, tantummodo hic ponam. Sunt igitur *Callimachus*, (v. T. praef. Lyfiae.) *Dionyfius Halicarn.*, *Caecilius*, *Vlpianus*, *Tiberius rhetor* de fchematibus Demofthenicis, de Dem. et Xenophonte, apud Suidam, de figuris apud Dem. MS. Bodl. *Apfines*, athenienfis fophifta egregius, *Didymus*, v. arg. et Taylor. ad or. aduerfus Eubulidem, fcripfit ad Aefchinem, *Apollonides*, ὁ Νικαιεὺς, fcripfit comment. in orat. Περὶ παραπρεσβείας. *Gymnafius* fcripfit declamationes et commentar. ad Dem. *Afpafius* fcripfit ad orat. contra Leptinem. *Menander*, *Genethlius*, *Aefculapius*, *Diocorus*, *Zeno*, *Zofimus*, *Lyfimachides*, Tayl. ad Lyfiae praefat. *Valcken.* animaduu. ad Ammon. pag. 94. docte copiofeque de illo agit: videtur is fcripfiffe contra Caecilium de iis, quae apud rhetoras athenienfes occurrunt: *Marcellinus*, *Libanius*, *Athanafius*, v. Fabricii B. Gr. tom. IV. pag. 293. *Theo Alexandrinus*, *Numenius*, rhetor, imper. Adriano, fcripfit argumenta in Demofthenem; idem *Pofidonius* fecit, *Eratofthenes*, *Demetrius Epiphanius*, *Diodorus*, Valerii Pollionis filius, fub imper. Adriano, fcripfit enarrationem locorum difficilium, quae in Dem. orationibus inueniuntur, *Harpocratio*. *Harl.*

Fuere et alii Demofthenes. 1) *Demofthenes*, machaeropoeus, oratoris pater. 2) *Demofthenes*, Athenienfium dux, cum Antiphonte a Siculis interfectus Olymp. XCI. 4. tefte Thucydide, Plutarcho in Nicia et aliis. vide *Graeuium* ad Lucian. tom. I. pag. 987. 3) *Demofthenes*, Maffilienfis, φιλαλήθης, medicus ophthalmicus. 4) *Demofthenes*, Bithynus, hiftoricus ac Κτίσεων fcriptor, de quorum vtroque dixi fupra in Democrito. 5) *Demofthenes*, Thrax, qui fcripfit, tefte Suida, de poetis dithyrambicis, metaphrafin Iliadis et Hefiodi Theogoniae, atque epitomen Damageti Heracleotae. 6) *Demofthenes*, Mytilenaeus. Plutarch. lib. II. cap. 1. Sympof. pag. 633. 7) *Demofthenes*, Alciphronis filius, Themift. orat. X. p. 138. 8) *Demofthenes*, ἐπὶ τῶν ὄψων τεταγμένος fub Valente, Nyffenus lib. I. tom. II. p. 314. 9) *Demofthenes*, ad quem Bafilii M. epiftola 385. vicarius Cappadociae, Tillemont. tom. VI. Memor. pag. 598 fqq. 10) *Demofthenes*, praefectus praetorio fub Iuftino, imperatore. v. Aleman. ad Procop. pag. 117. 134 etc. At in fcholiis ad Apollonium, vbi laudatur Demofthenes ἐν λιμέσιν, legendum *Timofthenes*.

IX. AESCHINES [bbbb]) Atrometi literatoris F. Cothocides, Athenienfis, praeceptore vfus effe fertur Ifocrate et Antalcida, vel vt Suidas [P] in Αἰσχίνης, et ante hunc Caecilius apud Plutar-

bbbb) Demofthenes falfe dixit, Aefchinem filium effe τρέμητος, i. e. *trepidi*, et inde ipfum feciffe ἀτρόμητον, *intrepidum*, orat. pro corona: καὶ δύο συλλαβὰς προσθεὶς τὸν μὲν πατέρα ἀντὶ τρόμητος ἐποίησεν ἀτρόμητον. Atrometum γραμματοδιδάσκαλον Suidas appellat. Citatur et Atrometus quidam in fcholiis graecis ad Apollonium lib. III. v. 1178. Quinctil. II. 17. *Aefchines ab initio verfatus in litteris* etc. Matrem Aefchinis tympaniftriam fuiffe narrant, vt *Lucianus* in fomnio tom. I. pag. 9. Cothocidem, rhetorem, pro Aefchine dixit *Athenaeus* VI. pag. 223. et Demofthenes ipfe alicubi ironice fe vocat Battalum Paeanienfem; at Aefchinem Cothocidem Oenomaum. Alius fuit *Aefchines*, Lyfaniae F. Socraticus, de quo dixi fupra cap. XXIII. 31. Alios praeterea fex *Aefchines* comme-

Plutarchum Alcidamante, Gorgiae praeceptore, pro quo apud *Photium* in vita Aeſchinis, (male, vt videtur,) nomen Leodamantis cccc) occurrit. [Et tamen Pſeudo-Plutarchum ac Photium ſequuti *Victorius* ad Ariſtotelis rhetor. I. pag. 126. atque *Olearius* ad Philoſtrat. de vit. Soph. I. 18. pag. 509. Leodamanta Aeſchini viam ad eloquentiam praeiuiſſe ſcribunt. At *Ruhnken.* in hiſtoria critica oratorum graecor. pag. LXIII. pro Λεωδάμαντος, et apud *Photium* cod. LXI. pag. 61. pro Ἀνταλκίδα, cum Suida et cum *Xylandro* ad Pſeudo-Plutarchum pag. 837. et cum *Ionſio* de ſcriptor. hiſt. phil. III. 1. pag. 216. legere inbet Ἀλκιδάμαντος. Idem Aeſchines fuit quondam ſcriba Eubuli, qui illi, patrono ſuo, patronus adſuit in iudicio de ementita legatione, ſuaque effecit auctoritate, vt populi ſuffragiis liberatus diſcederet. v. *Photium* cod. LXI. pag. 62. *Taylor.* ad Demoſth. orat. de falſa legat. init. *Ruhnken.* l. c. pag. LXV. qui praeter ea errare cenſet *Pſeudo-Plutarch.* pag. 840. l. c. et *Photium* cod. CCLXIV. pag. 1466. nec non *Valeſium* ad Harpocrat. pag. 80. ac *Taylorum* ad Aeſchin. contra Cteſiphonta pag. 611. ſcribentes, Aeſchinem ab Eubulo Probaliſio cum ſeruatum fuiſſe. *Harl.*] — Orator vehemens ac grauis, et, cui ſoli aegre cedit, Demoſthenis, aduerſarii ſui iudicio, μεγαλοφωνότατος. [Iudice *Quinctil.* I. O. lib. XII. 10. §. 23. latior eſt et audentior et excelſior reliquis oratoribus graecis, excepto Demoſthene. *Hermogenes* de formis orat. lib. II. pag. 495 ſq. ed. Colon. Allobr. 1614. ſiue pag. 368. ed. Sturmii, Argent. 1571. 8. de vitiis et virtutibus facultatis dicendi Aeſchineae iudicat, et paſſim adfert laudatque loca ex orationibus Aeſchinis. Illius tamen virtutes, tum in eloquutione, tum in rebus, oratorie tractandis, nec non vitia vberius et diligenter perſequutus eſt cl. *Chriſtian. Frid. Matthaei*, (in praeſenti Profeſſor graecae linguae in academia Wittenbergenſi,) in docto libello academico, de Aeſchine, oratore, Lipſiae 1770. 4. rec. in *Reiskii* oratt. graec. vol. IV. ſiue vol. II. Aeſchinis, pag. 1245 ſqq. Legatus miſſus eſt ad Philippum, Macedonem, Olymp. CVIII. 3. A. M. 3659. ante C. N. 344. A. V. C. 408. vid. *Saxii* Onom. I. pag. 74. *Harl.*] A Demoſthene victus Olymp. CXII. 3. oratione pro corona, Rhodum poſtea conceſſit in exſilium, ibique ſcholam aperuit et docuit, [atque, iudicio plurium grammaticorum ac rhetorum, inuenit Rhodium dicendi genus, quod medium teneret inter conciſam atque ſubtilem Atticam, et luxurioſam Aſiaticam dicendi rationem; ſed confer *Erneſti* initia rhetor. part. II. cap. 6. §. 411 ſqq.] Alexandro M. iam defuncto, quem periiſſe conſtat Olymp. CXIV. 1. Denique relicto Rhodio διδασκαλείῳ, ſine, vt Philoſtratus vocat, ſophiſtarum Phrontiſterio, conceſſit Samum, et ibi non diu poſt, aetatis LXXV. obiit. vide *Plutarchum* pag. 838. *Suidam*, *Photium* cod.

commemorat Laertius II. 64. Alios itidem quinque, vel ſex, Menagius ad Laertii locum. His addes *Aeſchinem*, Syneſii aequalem, qui illum memorat epiſtola III. *Aeſchinis Selli*, praeter Heſychium in Σεσελίσθαι, meminit Suidas in Θεαγένους χρήματα. *Aeſchinis Lamprenſis* Plutarchus in Ariſtide pag. 326. *Aeſchinis*, Athenienſis medici, *Plinius* XXVIII. 4. *Aeſchinis* Eleuſinii Apollonius in Aeſchinis noſtri vita. *Fabr.* adde ſupra ad libr. II. cap. 23. nr. 31. not. *Harl.*

cccc) Leodamantis huius, an Alcidamantis, dubitat etiam *Fuluius Vrſinus* pag. 76. elog. Effigiem vide apud *Iac. Gronov.* tom. II. antiquitatt. gr. tabula 74. quemadmodum Aeſchinis ipſius apud *Vrſinum* pag. 79. et *Gronov.* tab. 94. [*Ruhnken.* l. c. pag. LXIII. ridiculi erroris arguit *Io. Fabrum*, qui ad Fuluii Vrſini Imagg. illuſtr. pag. 51. in gemma, cui Leodamantis nomen inſculptum erat, praeter Leodamantis, Aeſchinis diſcipuli caput ſibi videre viſus eſt. *Harl.*] Caecilium laudat etiam *Photius* cod. LXI. vbi de Aeſchine agit; ſed male excuſum Καιλίου pag. 28. edit. Hoeſchelii.

cod. LXI. et CLXIV. *Libanium* in comparatione Aeſchinis ac Demoſthenis tom. I. Opp. pag. 131 ſqq. et *Philoſtratum* lib. I. de Sophiſt. cap. 18. pag. 508 ſqq. [pag. 506 ſqq. ed. Olearii, qui in notis plura adtulit, quibus vita, mores et ars oratoria Aeſchinis explicarentur.] Ille pag. 487. [pag. 482. ed. Olear.] notat, Aeſchiuem quam plurimas orationes habuiſſe ex tempore, et, ex quorundam ſententia, primum extemporali dicendi ratione, (quam pag. 510. [ſiue ſect. III. pag. 509. edit. Olear. cuius notam conſules] θείως λέγειν et θεοφορήτῳ ὁρμῇ ἀποσχεδιάζειν vocat) vſum fuiſſe: Οἱ δὲ Αἰσχίνου φασὶ τὸ σχεδιάζειν εὕρημα, [quod quidem nuſpiam inuenitur; atque Aeſchines non auctor fuiſſe videtur id genus declamationum, ſed eas maxime excoluiſſe, vid. *Olear.* pag. 481. not. 16. et pag. 509. not. 1. et 2.] τοῦτον γὰρ πλεύσαντα εἰς Ῥόδον περὶ [παρὰ, Olear.] τὸν Κάρα Μαύσωλον, σχεδίῳ αὐτὸν λόγῳ ᾆσαι (perperam interpres: *extemporali carmine cecinisse*, pro: *extemporalem orationem habuiſſe*, [Olearius vertit, *extemporali hunece oratione laudaſſe*,] ἐμοὶ δὲ πλεῖστα μὲν ἀνθρώπων Αἰσχίνης δοκεῖ σχεδιάσαι, πρεσβεύων τε καὶ ἀποπρεσβεύων, συνηγορῶν τε καὶ δημηγορῶν, καταλιπεῖν δὲ μόνους τοὺς [ſic quoque Olear.] (forte τρεῖς) συγγεγραμμένους τῶν λόγων, ἵνα τῶν Δημοσθένους φροντισμάτων μὴ πολλῷ λίποιτο· σχεδίου δὲ λόγου Γοργίας ἄρξαι· *At mihi quidem frequentiſſime vid tur ex tempore dixiſſe Aeſchines, et legatus, et ad legatos, et in foro, et in concione, ſolasque tres orationes conſeriptas reliquiſſe, vt nec hoc nomine Demoſthene multo inferior haberetur, extemporalis tamen eloquentiae initium puto deberi Gorgiae.* Ita reddendus ille locus, quem, vt alia pleraque, interpres [Anton. Bonfinius] non ſatis cepit. [Paullo aliter fuſiusque vertit Olearius.] *Iſidorus Peluſiota* IV. 91. epiſt. quum aliis alia placere dixiſſet, aliis ὕψος Platonis, aliis Thucydidis σεμνότητα, aliis Iſocratis λιτότητα, aliis δεινότητα Demoſthenis, aliis Lyſiae φανερὰν ἅπασι καὶ τετριμμένην λέξιν, aliis Iſaei τὸ δικανικώτερον μὲν Ἰσοκράτους, ὑψηλότερον δὲ Λυσίου· denique addit, alios probare *Aeſchinis* τὸ σαφὲς καὶ τὸ λευκὸν, *perſpicuum et candidum dicendi genus.*

Extant *tres* Aeſchinis *orationes*, velut totidem Charites, [❡] quemadmodum *nouem* [dddd]) Aeſchinis Epiſtolae veniebant nomine Muſarum, vt *Photius* teſtatur cod. LXI. et CCLXIV. Sed hodie leguntur ſub Aeſchinis nomiue *Epiſtolae* XII. vt ſupra lib. II. cap. 2. n. 6. iam ſignificatum eſt. [Illas vero XII. eſſe ſpurias et proſcribendas, copioſe docet Taylor. in praefatione.] Leguntur etiam in editione operum Aeſchinis ac Demoſthenis, ante orationem Demoſthenis XIX. cum verſione *Hieronymi Wolfii*, tom. I. pag. 121 ſq. Sed diuerſa haec verſio eſt; neſcio, an etiam diuerſa ſit a translatione *Petri Nannii*, qui itidem Aeſchinis epiſtolas latine vertit, ſed iam non eſt ad manus. Poſt Nanuium vertit illas *Renatus Guillonius*, Vindocinenſis, et notas adſperſit: vnius epiſtolae verſionem latinam, adhuc in bibliothecarum latebris deliteſcentem, confecit *Aretinus*: XIIam epiſt. vertit anonymus, eamque vulgauit *Hier. Scotus* vna cum orationibus Demoſthenis atque Aeſchinis quibusdam 1545. *Fabric.* Codex Mſt. eſt in biblioth. Coiſlin. pag. 302. De cod. Helmſtadienſi egregio et aliis vide ſupra in notitia codd. Demoſthenicorum et Iſocrateorum, *Reisk.* in dedicatione pag. XIV. et praef. ad varietatem lectionis Aeſchineae, vol. I. pag. 772 ſqq. *Sammetii* praef. ad epiſtolarum Aeſchin. editio-

dddd) *Phot.* cod. LXI. Τρεῖς μόνους αὐτοῦ λόγους φασὶ γνησίους εἶναι καὶ ἐννέα Ἐπιστολάς· διὸ τοὺς μὲν λόγους αὐτοῦ τινὲς Χάριτας ὠνόμασαν, διά τε τὸ χαρίεν τοῦ λόγου, καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν Χαρίτων, Μούσας τε τὰς ἐπιστολὰς διὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐννέα Μουσῶν.

editionem pag. 10 ſqq. — De editt. vt orationum, ita quoque epiſtolarum conſule Taylor. Reiskium et Sammetium. Editae autem ſunt Epiſtolae primum ab *Aldo*, vna cum Baſilii M. Libauii, Chionis aliorumque epiſtolis, Venet. 1499. 4. Sunt quoque in collectione epiſtolarum gr. Cuiaciana et in editt. orationum Stephaniana, Tayloriana et Reiskiana. Separatim Louanii in officina Rutgeri Reſcii. 1536. 8. — vitioſe per *Io. Caſelium*, Roſtochii 1578. 8. — Pariſinam per Wechelum memorat Taylor. ſed annum non adſcripſit. Nouiſſima et pleniſſima eſt editio, cuius inſcriptio longa haec eſt:

Aeſchinis rhetoris epiſtolae, vt circumferuntur, duodecim: quas e recenſione Io. Taylori, Angli, cum eiusdem et Wolfii, Marklandi, Guillonii, Toupii, Io. Iacobi Reiskii et ſuis qualibuscunque notulis e prima Aldi Manutii, Venetiis 1499. impreſſa editione, continua tamen varia lectione codicum, inprimis Helmſtadienſis, adiecta, edidit Iohann Samuel Sammet. Acceſſit appendicis inſtar vna, quae ſupereſt, Aeſchinis Socratici epiſtola. Lipſiae 1771. 8. *Harl.*]

Orationes vero tres, quas ſolas genuinas Aeſchinis noſtri, agnoſcunt etiam veteres, hae ſunt:

1) Κατὰ Τιμάρχου, *aduerſus Timarchum*, Arizeli filium, accuſatorem ſuum, quem flagitioſae vitae reum agit. Confer *Luciani* apologiam pro mercede conductis tom. I. pag. 488. [cap. 7. pag. 714. ed. Reitzii.] *Tzetzae* Chiliad. VI. verſu 5 ſq. qui verſu 60. teſtatur, Timarchum ignominia ab Aeſchine notatum, ſibimet ipſum manus prae aegritudine intuliſſe: ſchol. Hermogen. pag. 297. ἐγράψατο παραπρεσβείας Αἰσχίνην Τίμαρχος· Αἰσχίνης Τίμαρχον ἑταιρήσεως, Ἀριστογείτων ἀμφότερον ἀξιοῖ κατηγορεῖν. *Fabric.* Timarchum laqueo ſibi mortem conſciuiſſe, etiam Plutarchus in vita Aeſchinis, Photius cod. CCLXIV. aliique tradunt: ſed *Taylor.* in praefat. ad hanc orat. pag. 25. edit. Reisk. dubitat de veritate iſtius narrationis, quia nihil iſtiusmodi compareat ex Demoſthenis oratione de male obita legatione; verum conſtet ſolummodo, vicisse quidem Aeſchinem, aduerſariumque ſuum ea infamia perculiſſe, quae his moribus ex praeſcripto legum debetur. Idem ex eadem illa Demoſthenis oratione obſeruat, nonnulla, quae Aeſchines in hac cauſſa ſeuere dixerit, hodie deſiderari, et in hanc orationem perpetuam commentationem contexuiſſe *Brodaeum* VIII. Miſcell. 7. Habita eſt oratio Olymp. CVIII. 2. anno aetatis Aeſchin. 45. v. *Taylor.* l. m. et *Corſini* faſt. attic. III. 162. *Harl.*

2) Περὶ παραπρεσβείας, *de perfide obita* ſecunda ad Philippum *legatione*, cuius a Demoſthene accuſatus fuit, *apologia.* [edita eſt cum contraria Demoſthenis et Vlpiani ſcholiis etc. Oxon. 1721. 8.] Fuerunt, qui exiſtimarent, hanc et ſuperiorem orationem non dictas ab Aeſchine Athenis, ſed ſcriptas fuiſſe per otium in exſilio. Vide argumentum graecum huius orationis. *Photius*: λέγεται δὲ οὗτος πρῶτος ἐκεῖσε (ἐν Ῥοδίοις) σχολάζων τὰ πλάσματα καὶ λεγομένας μελέτας συνθεῖναι. Scholion graecum eximium, idque ineditum, in locum huius orationis e codice Scaligeri profert *Dodwellus* de Cyclis Graec. pag. 742. [item *Weſſeling.* ad Itinerar. Hieroſol. pag. 604. et ex Dodwello *Corſinus* in faſtis attic. tom. III. pag. 183. *Toup.* ad Theocriti Syracuſanas pag. 239.: Reisk. edidit ſcholia, vt poſtea videbimus. *Harl.*

 3) Κατὰ

3) Κατὰ Κτησιφῶντος, *aduersus Ctesiphontem*, qui auream coronam Demosthenì decreuerat. [Instituta est caussa Ctesiphontis Olymp. CX. 3. vide *Schotti* vit. comparat. Aristotelis et Demosth. pag. 100 sqq. habita autem oratio contra eum Olymp. CXII. 3. qua de re copiose disputat *Taylor.* in praefat. ad hanc orat. pag. 370—379. ed. Reisk. atque *Palmerii* in Exercitt. ad auct. etc. et *Corsini* in F. A. diss. II. et VIII. rationes colligit et partim examinat.] Hanc praeclaram orationem cum contraria eeee) Demosthenis, quae pro Ctesiphonte de Corona inscribitur, latine olim verterat *Cicero*, vt testatur *Hieronymus* Epist. 101. ad Pammach. et *Sidonius* II. 9. epist. E recentioribus vtramque transtulit *Leonhardus Aretinus*, cuius versio cum Ciceronis [lib. de orat. Venet. 1501. min. fol. v. *Freytag.* adpar. litt. tom. I. pag. 262 sq. supra in Demosthene,] et cum Cic. operibus typis exscripta est an. 1528. *Ioachimus Perionius*, Parisiis, 1554. 4. *Dionysius Lambinus*, cuius cum versione prodierunt separatim Ingolstad. 1595. 8. et cum *Io. Sturmii* commentariolo, Argentor. 1550. 8. Vulgatae etiam sunt graece, Argentor. 1545. et Altorfii 1581. 8. [cura Edonis Hilderici D. (a Varel)] emendatius cum noua versione *P. Foulkesii* et *Io. Friend.* [ꝑ] Oxon. 1696. 8. rec. 1715. 8. ibid. *Reoltii* versionem latinam memorat *Schottus* in vitis comparatis etc. pag. 101. Italice illa versa cum contraria Demosthenis a Nobili Florentino, prodiit Venetiis 1554. 8. gallice a *Iac. Tourrello*, Paris. 1721. 4. vid. Iournal des Sçavans, 1722. II. pag. 141 sqq. *Fabr.* Plura de his aliisque editionibus disserui supra in commemoratione editionum orationis contrariae Demosthenicae, vbi quoque de editionibus trium Aeschin. orationum cum Demosthenicis egi. *Harl.*

Vniuersae tres *Aeschinis* orationes ab *Aldo*, Venetiis 1513. fol. et *H. Stephano* editae sunt graece inter alios oratores, 1575. fol. Miror autem, Stephanum omisisse, quae Aldus et Wolfius non omiserunt, vitam Aeschinis, auctore anonymo, et ἐξήγησιν *Apollonii*, grammatici, de vita Aeschinis, et duplex argumentum in orat. aduersus Timarchum. *Hieronymus* quidem *Wolfius* cum versione et notis suis orationes Aeschinis vulgauit in suo Demosthene, et *H. Stephanus* ad calcem oratorum suorum, versionem Wolfii adnexuit. Prodierunt etiam duae *Aeschinis* orationes, vna contra Ctesiphontem, et altera περὶ παραπρεσβείας, cum duabus contrariis Demosthenis de corona et de male acta legatione, graece Venetiis edente *Friderico Turrisano*, 1549. 8. *Fabr.* [De editione Taylori iam supra ad Demosthenem potiora sunt adnotata. Nouam recensionem orationum et epistolarum Aesch. instituit, easque cum variorum n. Brodaei, Iurini, Wolfii, Taylori, Marklandi suisque notis edidit *Reiske*:

Oratorum graecorum volumen tertium, Aeschinis omnia complectens, editionem curauit Io. Iacob. Reiske — — vol. quartum, Aeschinis secundum. curauit I. I. R. Lipsiae 1771. 8.

In

eeee) *Plinius* VII. 30. hist. „Aeschines Athen. summus orator; quum accusationem, qua fuerat vsus, Rhodi legisset, legit et defensionem, ob quam in illud depulsus fuerat exsilium, mirantibusque, tum magis fuisse miraturos, dixit, si ipsum orantem audiuissent; in calamitate testis ingens factus inimici.“ Depulsum fuisse in exsilium, negat *Philostratus*; sed sponte prae taedio et pudore concessisse, adfirmat pag. 509.

In praefatione de edd. Aldina, Stephaniana et Tayloriana intelligenter aperteque iudicat. Textui graeco, ab Reiskio faepius refičto, fubiectae funt adnotationes, tum Reiskianae, tum eae, quas Taylor. ad calcem orationis cuiusque relegauerat. Epiftolis Aefch. pariter fubftratae funt Taylori aliorumque animaduerfiones; pag. 703 fqq. fequuntur notulae Claudii Salmafii ad Aefchinem, quas ille olim in marginibus oratorum graec. a Stephano editorum, adfcripferat, tum fupplementa adnotationum Ier. Marklandi ad Aefchinem, in fchedis Taylor. repertarum, et acceffio ad notas Reiskii. Illas excipiunt fcholia gr. ad Aefchinem, ex libro olim Eduardi Bernardi, nunc Bodleiano, a Griesbachio et Whytio exfcripta, et a Reiskio, qui quidem illa parui exiftimat, (vid. praefat. ad illa pag. 714 fq.) primum publicata. Dicitur ei codici, f. editioni Aldinae Iofeph. Scaliger et illa fcholia, et varias lectiones, haud conftat, vnde petitas, et coniecturas denique, aut emendationes fuas adfcripfiffe. Aliud eiusdem Aldinae exemplum, Bernardino fimillimum, nifi vt alias pauciora illo, alias plura teneat, quod item a Scaligero confcriptum iisdem notis dicitur, e bibliotheca P. Weffelingii tranfiit in publicam Vltraiectinam, eiusque apographum, a Goenfio exfcriptum, accepit Reiskius. Denique nactus eft beneficio Askewii fchedas Taylori, in quarum altero volumine fuerunt orationes Aefchinis ex edit. H. Stephani, et in chartis interiectis praeter collationes codicum Lockerani, Harleyani et Meadini, etiam fcholia graeca in or. Timarcheam, eadem cum illis, quae in Bernardino et Vltraiectino libro leguntur, in altero autem volumine fuit exemplum orat. Timarcheae ex edit. Taylori, puris interpolatum chartis, quibus idem Taylor. varias lectiones Meadini codicis in Timarcheam, et praeter ea fcholia in eamdem orationem, ex eodem codice petita, infcripferat, ab illis Bernardini libri fcholiis diuerfa, et raro cum illis confentientia; ambo tamen illos fcholiaftas, Bernardinum et Meadianum, Reiskius in nota p. 737. cenfet, non effe duo integros, a fe diuerfos, diuerforum auctorum commentarios, fed excerpta ex vnius vetufti grammatici commentario, alia ab aliis profecta, quae cuique adriderent, ea quoque decerpente. Horum fcholiorum apographa Reiskius ita digeffit, ordinauit et conftituit, vt fcholia, e cod. Bernardi depromta, infigniret littera *B.* e Meadino, *M.* In notis modo diuerfitatem lectionis indicauit, modo emendauit, aut paucis illuftrauit. Scholia ad Aefchinis orationem de falfa legatione Brookius ad hanc orat. primus quidem iam ediderat; fed Reiskius addidit lectionis varietatem. In fine prioris volum. leguntur lectionis varietates ex codice Helmftadienfi praeftantiffimo, Meadino aliisque libris, tum fcriptis, tum editis, excerptae: quae continuantur in vol. II. Illas excipiunt indices egregii et cl. Matthaei libellus laudatus. Denique orationes Dinarchi, Lycurgi, Demadis et Andocidis. Hic repetam, *indicem auctorum, in fcholiis ad Aefchinem laudatorum,* ad pagg. ed. H. Stephani, a *Tayloro* conditum et a *Reiskio*, praefixa ftellula, auctum, ex huius ed. vol. I. pag. 718.

Aefchines 27. antepen.
Andocides 14, 39.
* Ariftophanes 27, 4.
Caecilius 28, 3.
Callimachus 26, 6.
Demetrius Phalereus, 28, 3.
Demofthenes 4, 27. 22, 31. 29, 25.
Dinarchus 26, 16.
Hermippus 28, 3.

Hype.

Hyperides 29, 14.
Isocrates 5, 7.
Lycurgus 27, 33.
Marcellinus 29, 3.
Thucydides * 5, 3. 32, 16.
Timaeus 29, 23.
Vlpianus in Demosthenem 28, 20.

Ad commentarios ipse scholiasta suos ad Demosthenem prouocat pag. 28, 3. *ἔγνωμεν καὶ τοῦτο ἐν τοῖς δημοσθενικοῖς*, et paullo post *ὡς καὶ τοῦτο ἔγνωμεν ἐν τῷ ὑπὲρ ςεφάνου*, quos ad locos Taylor. in Aduersariis haec adnotauit: „Quasi *annotasset* idem scholiastes noster ad Demosthenem. Neque interea est Vlpianus. Nam Vlpianum in sequentibus laudat." Hactenus Reiske. *Harl.*]

Morbum Deliorum pestilentem, ab Aeschine descriptum, illustrat *Hieronymus Mercurialis* III. 18. var. lectionn. Aeschinis loca quaedam illustrat *Palmerius* Exercitt. ad graec. scriptores pag. 650 sqq. [De vita et orationibus Aeschinis egit Abb. *Vatry* in Actis acad. reg. Paris. Inscription. tom. XIV. — Excerpserat quaedam ex Aeschinis oratt. Macar. Chrysocephal. vid. *Villoison.* Anecdota graeca, tom. II. pag. 10.]

Fuit etiam oratio olim sub Aeschinis nomine, quae inscribebatur, *Δηλιακὸς νόμος*; sed eam alterius fuisse Aeschinis, veteres testantur. *Photius*: *οὐκ ἐγκρίνει δὲ αὐτὸν ὁ Καικίλιος, ἀλλ' Αἰσχίνην ἄλλον σύγχρονον τοῦδε Ἀθηναῖον τὸν πατέρα τοῦ λόγου φησίν.* Hyperidi videtur tribuere Plutarchus. Idem fratres Aeschinis memorat Aphobum et Democharem, qui Photio et Apollonio, immo ipsi Aeschini sunt *Ἀφόβητος* et *Φιλόχαρις*. Et in vita Aeschinis Democharem anonymus vocat Demosthenis *ἀδελφιδοῦν*.

X. HYPERIDES, Colyttensis, Atticus, Platonis et Isocratis auditor, pater rhetoris *Glaucippi* ffff), cuius orationes Plutarchus memorat, amicus Demosthenis, sed reip. amantior, vnde non dubitauit illum acceptae ab Harpalo pecuniae accusare, et ad gggg) exsilium compellere. [Varias pro republica suscepit legationes; ad Eleos, *Pausan.* V. p. 431. et *Pseudo-Plutarch.* de vitis X. orat. p. 850. A. ad Rhodios, *Pseudo-Plutarch.* l. c. adnotante *Ruhnkenio* in historia critica oratorum gr. p. LXXI.] Postea eidem Demostheni iterum conciliatus, periit eodem fere, quo Demosthenes, tempore. Nam victis ad Cranonem Olymp. CXIV. 3. Atheniensibus [❡] ex templo Cereris, quo confugerat, protractus atque Antipatro traditus est, excisaque, vel, ne patriae res prodere cogeretur, praemorsa lingua, apud Cleonas occubuit. Vide Plutarch. in Phocione p. 754. Cadauer eius insepultum abiectum, vt

ffff) Conf. *Photium* p. 1480. Eius orationem *contra Phocionem* laudat *Plutarch.* Phoc. p. 743. C. notante *Ruhnkenio* in hist. crit. orator. graecor. pag. 89. *Harl.*

gggg) Vide *Plutarchum* in Hyperidis vita, et *Iustinum* XIII. 5. *Benedicti Aueranii* diss. 76 sq. ad Ciceronem, tom. II. Oper. p. 345 sqq. Vetus inscriptio apud *Iacobum Sponium* p. 137. Miscell.

ΥΠΕΡΙΔΗΣ ΡΗΤΩΡ
ΤΕΤΣΙΑΔΗΣ ΕΠΟΙΕΙ.

vt notat etiam Suidas in Ὑπερόριον. Sublimitatis expertem et adfectus vehementius commovendi imperitum fuisse, notat *Longinus* [sect. 34. vbi Demosthenis et Hyperidis comparatio instituitur, et virtutes Hyperidis summis laudibus extolluntur.] p. 190. *Dio* autem *Chrysostomus* inter omnes oratores, prae Demosthene ipso et Lysia, legendum commendat viro, civilis eloquentiae studioso, Hyperidem et Aeschinem. Locum eius ex dissertatione insigni XVIII. siue epistola potius περὶ λόγυ ἀσκήσεως adscribam: Τῶν γε μὴν Ῥητόρων τὰς ἀρίστυς τίς ὐκ ἐπίσαταί; Δημοσθένην μὲν δυνάμει τε ἀπαγγελίας καὶ δεινότητος διανοίας, καὶ πλήθει λόγων πάντας τὰς Ῥήτορας ὑποβεβληκότα· Λυσίαν δὲ βραχύτητι καὶ ἁπλότητι καὶ συνεχείᾳ διανοίας, καὶ τῷ λεληθέναι τὴν δεινότητα. Πλὴν ὐκ ἂν ἐγώ σοι συμβυλεύσαιμι τὰ πολλὰ τύτοις ἐντυγχάνειν, ἀλλ' Ὑπερίδῃ τε μᾶλλον καὶ Αἰσχίνῃ. Τύτων γὰρ ἁπλύστεραί τε αἱ δυνάμεις, καὶ εὐληπτότεραι αἱ κατασκευαὶ, καὶ τὸ κάλλος τῶν ὀνομάτων ὐδὲν ἐκείνων λειπόμενον. Ἀλλὰ καὶ Λυκύργῳ συμβυλεύσαιμ' ἂν ἐντυγχάνειν σε, ἐλαφροτέρῳ τύτων ὄντι καὶ ἐμφαίνοντί τινα ἐν τοῖς λόγοις ἁπλότητα τῦ τρόπυ. Argumenta orationum Hyperidis scripserat *Aelius Harpocratio*, teste Suida [et Eudocia p. 66.] Idem Suidas [nec non Eudocia l. c.] testatur, *Caium Harpocrationem* scripsisse περὶ τῶν Ὑπερίδυ καὶ Λυσίυ λόγων.

Orationes Hyperidis inter LXXVII. quae sub eius nomine olim ferebantur, fuerunt genuinae LII. teste Plutarcho et Photio, (male ϛ' in Suidae codicibus,) iunctimque vno ordine legebantur, ita, vt tricesimam laudet Harpocration in Κομιςικὰ πλοῖα. Eorum omnium titulos etiamnum habemus ordine litterarum hic a me digestos: ex orationibus ipsis ne vnicam hhhh) quidem, excepta illa, quae inter Demosthenicas nr. 17. legitur, περὶ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον συνθηκῶν. [adde tamen paullo post ad orationem πρὸς Ἀριστογείτονα notata.]

Κατ' Ἀθηνογένυς α'. β'. Harpocrat. et Apostolius XVIII. 11. Prouerb. vbi male editum Εὐθυνογένυς pro Ἀθηνογένυς, vt *Meursio* in Biblioth. Attica notatum. *Fabric.* [Apud *Longinum* sect. 34. §. 3. fin. p. 190. edit. Tollii in codd. Dudithii, Ambrosio-Mediolansi et vtroque Vaticano post verba τότε πλέον ἀφίσαται legitur adhuc, quod Dudithius scholion habet, τό γέ τοι περὶ Φρυγὸς Ἀθηνογενῦς, (cod. Ambros. Φρυγίης ἢ Ἀθηνογ. apud Wolfium in prolegomenis ad Demosthenem Φρυγίας, ἢ Ἀθηνογ.) λογίδιον ἐπιχειρήσας γράφειν, ἔτι μᾶλλον ἂν Ὑπερίδην συνέστησεν. Sed *Henr. Leonard. Schurzfleisch.* in comment. de Dionysio Longino περὶ ὕψυς ad fidem codd. a Iac. Tollio omissorum, recensito notisque e schedis fratris aucto, Witteb. 1711. p. 60 sq. scholion istud ita corrigit τό γέ τοι ὑπὲρ Φρύνης ἢ καθ' Ἀθηνογένυς λογίδιον, εἰ ἐπιχειρήσειεν, (n. Longinus) ὁ γράφων, vel etiam ἐπιχειρήσας ὁ γράφων etc. et interpretatur — *si eas orationes, quum haec scriberet, in manus sumsisset recensuissetque Longinus noster, maiori mihi persuadeo adhuc laude eum Hyperidem mactaturum, studiosisque sublimitatis commendaturum fuisse. Harl.*

Ὑπὲρ Ἀκαδήμυ. Harpocrat. in Ἡφαιςία.

Περὶ

hhhh) In Bibliotheca Budensi Matth. Coruini Regis *vidimus integrum Hyperidem cum locupletissimis scholiis, librum, multis etiam censibus redimendum.* Ioh. Alex. Brassicanus praefat. ad Saluian.

Περὶ τῶν ϛρατηγῶν πρὸς Ἀλέξανδρον. Plutarch. in Hyperide. [ꝛ]

Περὶ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον συνθηκῶν. Exſtat, vt iam dixi, inter Demoſthenicas nr. XVII.

Κατ' Ἀντίȣ. Harpocrat. [qui frequenter prouocat ad Hyperidis auctoritatem. vide elenchum veterum ſcriptorum, ab Harpocratione citatorum, in edit. Blancardi p. 361.]

Πρὸς Ἀπελλαῖον περὶ θησαυρȣ̃. *Pollux* [lib. III. ſect. 27.] *Harpocrat.* [in Κολωνεί-τας etc.]

Κατ' Ἀριϛαγόρας α'. β'. aduerſus Ariſtagoram meretricem. *Athen.* XIII. *Harpocration* in Ἀφύαι, *Theon.* progymnaſm. p. 14. cuius locum corruptum emendat *Meurſius* III. 8. Attic. Lectt.

Κατ' Ἀριϛαγόρȣ ἀπροϛασίȣ, α'. β'. *Harpocrat.* [*Athen.* XIII. pag. 587. C. D.]

Πρὸς Ἀριϛογείτονα [iiii]). *Harpocrat. Vlpianus* in Olynthiac. II. *Suid.* in Ἀπεψηφίσατο. *Fabric.* Huius orationis veteres grammatici ſaepius meminerunt, et fragmentum, latine verſum, ſumſit ex illa *Rutilius Lupus* de figuris ſentent. cap. 19. p. 63 ſqq. vbi conſules doctam notam *Ruhnkenii*, qui ex ſcholiaſte inedito ad Platonis Phileb. p. 74. B. locum ex hac oratione laudat. Inter orationes Demoſthenicas ſunt duae orationes contra Ariſtogitonem, quarum priorem *Reiskius* in adparatu critico ad Demoſthenem vol. III. p. 1187 ſq. 1192. inprimis p. 1199 ſqq. *Hyperidi* confidenter vindicat, eiusque memoriae gratulatur, ad nos monumentum vnum aliquod huius tanti ingenii, magnique id faciendum, iniurias temporum euiciſſe. „Inſunt, ait, huic grauiſſimae orationi Hyperidis illi nerui fortes, inſunt animi nobiles, inſunt acres igniculi, ineſt color virilis roboris, vnde Hyperidea agnoſci teſtatur Dio Chryſoſtomus, hunc oratorem prae ipſo Demoſthene homini ciuili impenſius commendans; in quo ille recte et ex animi mei ſententia iudicat." Comparat paullo vberius Demoſthenem cum Hyperide, et hunc illi ferme praefert. *Taylor.* in notis ad Demoſth. orationes contra Ariſtogitona, init. pag. 509. edit. Cantabrig. vtramque abiudicat Demoſtheni, eius ingenio atque eloquentia priorem potiſſimum indignam et declamatiunculam, qualem hodie vix ſcribamus, eſſe exiſtimat; quod iudicium durum eſſe videtur Reiskio. Idem Taylor. veterum criticorum et grammaticorum, quorum alii adſignant illam orationem Demoſtheni, alii abiudicant, alii haerent, iudicia collegit. *Harl.*

[Κατὰ Ἀριϛοφῶντος. *Pollux* VII. ſect. 11. *Harl.*]

[Ὑπὲρ

iiii) *Ariſtogiton*, orator Athenienſis, propter impudentiam, *canis* adpellatus, teſte Suida, compoſuerat ἀπολογίαν πρὸς Δημοσθένην τὸν ϛρατηγόν, πρὸς Λυκȣ̃ργον κατὰ Τιμοθέȣ, κατὰ Τιμάρχȣ, κατὰ Ὑπερίδȣ παρανόμων, (confer *Tzetz.* Chil. VI. v. 94 ſq.) κατὰ Θρασύλλȣ, κατὰ Φρύνης, et Ὀρφανικόν. *Fabric.* Rogante Hyperide, pſephiſma factum eſt, vt ſerui fierent liberi, peregrini ius ciuitatis atticae acciperent, et ἄτιμοι reſtituerentur. Id decretum Ariſtogiton vehementer exagitauit; et Hyperides defendit. vid. *Ruhnken.* ad Rutil. Lupum cap. 19. p. 64. De *Ariſtogitone* moleſto illo adcuſatore, et Demoſthenis in republica adminiſtranda aduerſario, vide infra in vol. ſq. in Elencho philoſophorum cynicorum, *Mauſſacum* ad Harpocrat. p. 117. et *Taylor.* ad init. orationis Aeſchinis contra Timarchum, et ad init. notarum ad Demoſth. orat. contra Ariſtogitona, p. 510. tom. III. edit. Cantabrig. *Harl.*

[Ὑπὲρ Ἀρπάλου. *Pollux* X. 159. qui tamen ipse addit, si non falsa est Hyperidis ista oratio. *Harl.*]

Κατ' Ἀρχεστρατίδου. *Ammonius* in Ἱερά. *Harpocrat.* et *Apsines* Rhetoric. apud quem male legitur Ἀρχεστράτου pro Ἀρχεστρατίδου.

Κατ' Αὐτοκλέους. *Harpocrat.* *Apostolius* IX. 6. Prouerb.

Πρὸς Δάμιππον. *Harpocrat.* in Πρόσκλησις.

Δηλιακός. *Plutarch.* in Hyperide et Aeschine, cui a quibusdam tributus fuit Δηλιακὸς λόγος. *Athenaeus* lib. X. [6. ibique Casaubon.] *Photius*, *Sopater* p. 138. et Anonymus in Hermog. [p. 389. inter rhetor. Aldinos, *Io. Siceliota* comm. MSt. in Hermogenem, apud *Ruhnken.* hist. crit. p. 69 sq. *Heeren* ad Menandr. rhetor. p. 42.] *Priscianus* lib. XVIII. [*Faber* ad Dion. Longin. sect. 34. §. 2. nr. 20. p. 190. edit. Tollii.] Ceterum in scholiis ad Aristoph. Aues 881. male excusum Ὑπερίδης ἐν τῷ χαλκῷ pro ἐν Δηλιακῷ. Vide *Meursii* Biblioth. Attic. et III. 5. Attic. Lectt. [*Henr. Vales.* in notas Maussaci ad Harpocrat. pag. 338. aut in edit. Blancardi p. 135. qui etiam coniecerat ἐν τῷ Κυθνιακῷ, quam posteriorem coniecturam reiicit probatque priorem *Ruhnken.* in hist. crit. orat. graec. pag. LXX.]

Κατὰ Δημάδου. Harpocrat. Athen. Suidas in Λιτή. *Porphyrius* quaest. Homer. I. *Etymol. M.* in Ἐπίβολος, vbi male editur κατὰ Δημάρχου. *Fabric.* — Scholiast. ad *Aristoph.* Plutum 690. *Lycurgo* ἐν τῷ κατὰ Δημάδου λόγῳ adsignat eumdem locum, quem *Harpocration* in Παρεῖαι ὄφεις ex *Hyperidis* oratione κατὰ Δημάδου excitat. At, quum constet, easdem orationes saepe diuersis auctoribus adscribi: *Hemsterhus.* ad Aristoph. Plut. p. 230. not. 16. cum Harpocratione, Suida et Photio in Lexico praefert *Hyperidem.* *Harl.*

Κατὰ Δημάρχου. Vide, quae iam dixi de oratione aduersus Demadem.

Πρὸς τὴν Δημέου γραφήν. Aduersus Demeam, Demadis, rhetoris, filium, *Pollux* [X. 15. vbi in edit. Hemsterhus. legitur πρὸς Δημέαν et interpretes multi sunt de scriptura.] et *Harpocrat.* apud quorum vtrumque male Δημάδου. Vide *Meursii* Lectt. Attic. lib. I. cap. 5. [Κατὰ Δημέου ξενίας. *Harpocrat.* in voc. Χαλκεῖα, pag. 345. edit. Blancardi. Apud eumdem saepius citatur, sed varia scriptura, quam *Meursius* l. c. restituit. *Harl.*]

Κατὰ Δημητρίας, ἀποστασίου. Harpocrat.

Κατὰ Δημοσθένους. *Plutarch.* in Hyperide et Demosthene. *Athenaeus*, *Priscianus* lib. X. Harpocrat. et Suidas. [⁋]

Πρὸς Διώνδαν. *Porphyrius* apud Euseb. X. 3. Praeparat.

Πρὸς Ἐπικλέα. Pollux, Harpocrat.

Ἐπιτάφιος ἐπὶ Λεωσθένει καὶ τοῖς πεσοῦσιν ἐν Λαμιακῷ πολέμῳ. *Diodorus Sic.* lib. XVIII. *Plutarchus* in Hyperide. *Dion. Halicarnassus* in arte cap. 6. *Longinus* Περὶ ὕψους sect. 34, 2. *Theo* progymnasm. II. Vide *Meursii* Lectt. Attic. IV. 4. vbi in Plutarchi verbis pro Λεωσθένει male excusum est Δημοσθένει. *Fabric.* Fragmentum nobile seruauit *Stobaeus* serm. CXXIII. p. 618. inde repetitum a *Tayloro* Lectt. Lysiac. cap. III. p. 232 sq.

p. 232 sq. edit. Reisk. atque emendatum a *Ruhnkenio* in hist. crit. oratorum graec. pag. LXIX. et a *Toupio* ad Longin. de sublimitate sect. 34. pag. 348 sq. edit. sec. *Harl.*

Περὶ τῶν Εὐβύλε δωρεῶν. *Porphyrius* apud Euseb. X. 3. Praeparat. *Harpocration* in voc. Εὔβελος.

Περὶ Εὐθυνογένους. α΄. β΄. *Apostol.* XVIII. 11. Prouerb. Sed legendum ibi est Ἀθηνογένους.

Προς Θασίες. *Pollux* VII. 32. sect. 149.

Ὑπὲρ τῦ ἱππέων κλήρε. α΄. β΄. *Harpocrat.*

Ὑπὲρ Καλλίππε. *Plutarch.* in Hyperide, *Harpocrat.*

Κατὰ Κόνωνος. *Harpocrat.*

[Ὑπὲρ Κρατίνε. Vetus lexic. in Biblioth. Coislin. pag. 482.]

[Κυθνιακὸς Suid. voc. Θαῤῥαλέον. Sed *Ruhnkenio* in hist. crit. oratorum graec. pag. LXX. suspectus est titulus, dum alterius scriptoris auctoritate confirmetur. *Harl.*]

Ὑπὲρ Λυκόφρονος. *Pollux* [II. 151. VIII. 52. IX. 137. et 156.]

Ὑπὲρ Λυκέργε. *Apsines* in Rhetoric.

Πρὸς Λυκέργε. Vide infra Ὑπὲρ Σιμμίε.

Κατὰ Μαντιθέε. *Athenaeus*, *Harpocrat.*

Ὑπὲρ Μηκάλε. *Pollux* VII. 33. [191. vbi vid. Iungermann. Μυκάλε rescripsit Kühn. aliter sensit Hemsterhus. vt actutum adnotabimus.]

Ὑπὲρ Μιμικᾶς. *Pollux* X. 8. sect. 39. nisi legendum ὑπὲρ Μηκάλε, vti ex VII. 33. sect. 191. vbi idem fragmentum refertur, coniicit Meursius. *Fabric.* Varia est lectio in priore Pollucis loco. Cod. Iungermann. exhibet ἐν τῷ ὑμερμίκας· Kühn. in cod. reperit ὑπὲρ μίκας· ex quo effecit ὑπὲρ νικᾶς, dorice, exposuitque de Hyperidis oratione, apud Elienses habita, pro *Callippo*, Atheniensi. Qui quum argueretur ab Hellanodicis, quod victoriam Olympicam sibi emisset ab antagonistis, ideoque multa ei esset dicta: Hyperides publice missus est Elidem, vt Callipum victoriamque eius defenderet, multamque abolendam curaret. Hanc orationem et simul omnem rem commemorat Plutarchus in vita Hyperidis. Illam vero Kühnii coniecturam Hemsterhus. non solum adprobauit, sed etiam in contextum admisit, et vero reponendam putauit loco paullo ante citato Pollucis lib. VII. 191. vbi Kühuius Μυκάλε in contextu reddiderat. *Harl.* Toupius Em. in Suid. IV. pag. 386. ed. nou. Ox. apud Poll. X, 39. reponit περὶ αἰκίας, vt intelligatur oratio aduersus Mantitheum, vel περὶ οἰκίας (coll. Harpocr. voc. Γρύλλος. *Beck.*

Ὑπὲρ Ξενίππε. *Harpocrat.*

Ὑπὲρ Ξενοφίλε α΄, β΄. *Harpocrat.* in Κεραμεῖς, [et in Ὑοίας.]

Περὶ Ὀχετῦ. *Pollux* X. 5. sect. 30.

Πρὸς Πάγκαλον. *Harpocrat.*

Κατὰ Πασικλέυς. *Harpocrat.* [in Ἔχθεια et Συμμορία,] *Etymol.* M. *Pollux* [IX. sect. 36. vbi citatur ἐν τῷ περὶ ἀντιδόσεως πρὸς Πασικλέα.] *Priscianus* lib. XVIII.

[Κατὰ

[Κατὰ Πατροκλέους. *Harpocrat.* in Παράβυστον. *Pollux* IV. sect. 122. vbi v. interpr. et infra in oratt. Hyperidis dubiae fidei.]

Πλαταϊκός. *Plutarch.* de gloria Atheniensium pag. 350. B. vbi eam praefert Aristidis παραγγελία νίκης. *Fabric.* At oratio Πλαταϊκὸς est Isocratis. Quare *Ruhnken.* l. c. pag. LXX. adsentitur Valckenario, Δηλιακὸς reponenti. *Harl.*

Κατὰ Πολυεύκτου περὶ τοῦ διαγράμματος, siue Περὶ τοῦ Πολύευκτον στρατηγεῖν. *Harpocrat.* *Etymol. M.*

Πρὸς Πυθέαν. Vide Ὑπὲρ Σιμμίου.

Ὑπὲρ τοῦ πυράνδρου κλήρου. *Harpocrat.* [?]

[Ῥοδιακὸς, oratio, quam habuit Hyperides, legatus ad Rhodios. Grammaticus Sangermanensis mst. teste *Ruhnkenio*, in hist. crit. orator. graec. pag. LXXI. *Harl.*

Ὑπὲρ Σιμμίου πρὸς Πυθέαν καὶ Λυκοῦργον. *Harpocrat.* in Ἐπιχειροτονία.

Περὶ τῶν στρατηγῶν. Supra in Πρὸς Ἀλέξανδρον.

Συνηγορικός. *Pollux.* III. 25. sect. 125.

Περὶ ταρίχους, α', β'. *Apostol.* V. 8. prouerb. [A *Polluce* IX. sect. 34. citatur ἐν τοῖς ὑπὲρ τοῦ ταρίχους, quod versum est *in salsamentis*. *Harpocrat.* in voc. Ναύκληρος citat Hyperidem ἐν τῷ περὶ τοῦ Ταρίχους.]

Πρὸς Τιμάνδρον, *Suidas* in Παιδάριον.

Πρὸς Ὑγιαίνοντα, aduersus Hygiaenontem. *Harpocrat.*

Περὶ τῆς φυλακῆς τῶν τριηρῶν. *Plutarch.* in Hyperide. *Harpocrat.* tum alibi, tum in Προβόλιον, vbi eum Meursio legendum ἐν τῷ περὶ τῆς φυλακῆς τῶν τριήρων ἐπιτροπικῷ. Male enim editur τῶν Τυῤῥηνῶν τροπικῶν.

Κατὰ Φιλιππίδου. *Athen.* lib. XII.

Κατὰ Φιλοκράτους. *Demosthenes* orat. Περὶ παραπρεσβείας.

Ὑπὲρ Φορμησίου. *Harpocrat.*

Ὑπὲρ Φρύνης, pro Phryne, siue, vt vero nomine vocabatur, Mnesarete, meretrice Thespiaca, quam impietatis accusauerant Euthias et Aristogiton. Ipsa vero diducta tunica et nudato pectore iudicum pedibus se aduoluens conspectu corporis, quod speciosissimum habebat, ita, vt pictores ad illius pulchritudinem kkkk) Veneris imagines solerent effingere, teste *Clemente Alex.* pag. 35. protreptici, iudices amplius permouit, quam Hyperides actione, quanquam admirabili, vt narrant *Quinctilianus* lib. II. cap. 15. *Sextus* II. aduersus Math. pag. 65. *Plutarchus* in Hyperide. *Athenaeus* lib. XIII. pag. 590. Meminere eiusdem orationis Harpocration pluribus locis, *Quinctilianus* X. 5. Vide et *Alciphronis* Epist. 30 sq. [et supra in: Κατ' Ἀθηνογένους.]

kkkk) Sub meretricum imaginibus Deas adoratas notant *I. Frid. Gronouius* ad Statii Syluas pag. 41 sq. *Ianus Broukhusius* ad Propertium pag. 100 sq. Cum quibus confer, quae de sanctarum imaginibus in Romana ecclesia obseruat *Petrus Baylius* in Dictionario Hist. Critic. vbi de *Flora* nota (C).

Ὑπὲρ Χαιρεφίλου περὶ τοῦ ταρίχους α΄, β΄. *Pollux*, *Harpocrat*. *Athenaeus* lib. III. [Eadem fuisse videtur, quae supra Περὶ ταρίχους citabatur.]

[Χαλκὸς, male. v. supra ad citatam orationem Δηλιακός.]

Πρὸς Χάρητα. *Pollux* [VIII. sect. 142.] et *Harpocrat*. [¶]

Ex XXV. orationibus dubiae fidei, Hyperidi tributis, has quinque Meursii industria obseruauit:

Ὑπὲρ Ἁρπάλου. *Pollux*. X. 36. sect. 159.

Κατὰ Δημέου, ξενίας. *Harpocrat*.

Ὑπὲρ δημοποιητοῦ. *Harpocrat*.

Ὑπὲρ Δωροθέου. *Harpocrat*. in Ἐπὶ κόῤῥης, vbi testatur, hanc orationem ab aliis adscriptam fuisse Philino.

Κατὰ Πατροκλέους. *Athen*. [XIII. pag. 587. A. et C.] *Harpocrat*. et *Suidas* in Νεμέας, vbi male editur Κατὰ Προκλέους, [in editione tamen Küsteri, sine vlla nota, recte editum est Κατὰ Πατροκλέους.] Tamquam genuina Hyperidis citatur ab eodem Suida in Αὐλαία, *Polluce* IV. sect. 122. et scriptore magni Etymologici. Omitto orationem, quam sub Hyperidis nomine scripsit *Himerius*, de qua *Photius* cod. CLXV. et CCXLIII. vbi excerpta quaedam, et *Adriani*, sophistae, declamationem, a *Philostrato* memoratam pag. 588. edit. Lipsiensis.

XI. DINARCHVS, Socratis cuiusdam, siue Sostrati F. gente Corinthius, sed ab adolescentia Athenis versatus, natus est Olymp. CIV. 4. archonte Nicophemo. [coniiciente *Dionysio Halic*. in Dinarcho nr. 4. Floruit, secundum cl. *Saxium* in Onom. literar. I. pag. 88. circiter A. O. C. 3686. Olymp. CXV. 2. ante C. N. 317. V. C. 435. *Harl*.] Auditor fuit Theophrasti, et orationes scribere coepit anno aetatis XXV. vel XXVI. sed post Hyperidis et Demosthenis mortem potissimum claruit, quorum eloquentiam aemulatus Cassandri et Antipatri fauit partibus, infestus Harpalo. Anaxicrate archonte, Olymp. CXVIII. 2. pulsus in exsilium, [v. *Dionys. Hal*. in Dinarcho cap. 2, 3. et 9. collato *Corsino* in fast. attic. tom. IV. pag. 66. et pag. 74.] cum Chalcide per quindecim annos commoratus esset, Athenas beneficio Theophrasti rediit, vbi post Antipatri mortem, quae accidit Olymp. CXXI. 3. insidiis Polysperchontis, inter cuius familiares fuerat, (vide Plutarch. in Phocione pag. 757.) periit, propior septuagenario. [Annos LXX. superasse videtur, si suspicio *Dionysii Halic*. de Dinarcho iudic. cap. IV. pag. 638. vol. V. ed. Reiskii talo nititur firmo, Dinarchum ab exsilio rediisse septuagenarium, et, si verum est, orationem Κατὰ Προξένου βλάβης, esse habitam a Dinarcho octogenario, vid. *Ruhnken*. ad Rutil. Lupum de fig. senten. cap. XVI. pag. 126.) vltimam aetatis metam adtigisse videtur. *Harl*.] Κρίθινος, s. *hordeaceus* Demosthenes, velut rhetor ὑπόξυλος dictus est, teste *Hermogene* de form. orat. II. pag. 495. cuius adde scholiasten graecum, pag. 415. Sic *Lucius Photius Gallus* hordearius rhetor, *Sueton*. de rhet. cap. 2. propter hordei vilitatem, de qua *Gerhard. Kempherus* pag. 324 sq. ad Calpurnium. *Theodorus*, archiepiscopus Κρίθινος apud Leonem grammaticum pag. 451. *Hordeacea verba facere* in Stirosario Persico pag. 213. *panis aerumnae*, Surenhus. tom. IV. Mischnae pag. 252. [*Ruhn-*

[*Ruhnken.* ad Rutil. Lup. de figg. lib. II. 5. pag. 88. in Longini fragmento pro — Τίμαρχος, Ἰσοκράτης, Δημοσθένης ὁ Κρίθινος, Ξενοφῶν corrigit — Δείναρχος, Δημοσθένης ὁ Κρίθινος, Ἰσοκράτης, Ἀντιφῶν. Eumdem Dinarchum vocatum esse ἄγροικον Δημοσθένην ex *Dionysio Halic.* in Dinarcho pag. 115. (cap. 8. pag. 647. ed. Reisk.) obseruat, et contra *Io. Taylorum* ad Aesch. contra Timarchum pag. 84. animaduertit, *Timarchum* oratorum numero esse excludendum, atque apud *Rutilium* II. 20, vbi vulgatur *Timarchi*, legendum *Dinarchi* etc. De varia Dinarchi ratione dicendi, et quos atque quomodo imitatus sit, denique de eius orationibus copiose egit *Dionysius Halicarn.* de Dinarcho capp. 5 sqq. pag. 638 sqq. *Harl.*] Dinarchos praeterea tres commemorat *Demetrius* llll) *Magnes* apud Dionysium Halicarnass. [cap. I. pag. 631. Opp. vol. V. edit. Reisk.] 1) *Dinarchum*, poetam, oratore antiquiorem, genere Delium, cuius meminit *Eusebius* Chron. ad num. DCCXX. respiciens scriptas ab eo Διονυσίȣ πράξεις. Confer *Cyrillum* X. contra Iulian. pag. 341. 2) *Dinarchum*, qui fabulas de rebus Cretensium collegerat, ὁ τὰς περὶ Κρήτην συναγήοχε μυθολογίας. 3) *Dinarchum*, auctorem λόγȣ περὶ Ὁμήρȣ. Ab his omnibus fortasse diuersus est *Dinarchus*, quem Hermias in irrisione gentilium, et Nemesius de natura hominis cap. 4. testantur cum Aristoxeno statuisse, quod anima hominis nihil aliud sit, quam harmonia. Mentio et alterius Dinarchi apud Plutarchum in Timoleonte pag. 246. atque 248. [P]

Sub Dinarchi, rhetoris, nomine orationes plures quam CLX. olim ferebantur, teste eodem Demetrio Magnete apud Dionysium Halicarnasseum, libello de Dinarcho, [cap. I. pag. 632. ed. Reisk.]; verum Plutarchus in vita Dinarchi auctor est, genuinas ipsius non plures fuisse quam mmmm) LXIV. [*Dionys. Halic.* cap. 4 sqq. de Dinarcho ex interno potissimum orationum charactere dicendique genere, et ex comparatione cum orationibus Lysiae, Demosthenis atque Hyperidis ostendere conatur, quae, cum publicae, tum priuatae, sint genuinae Dinarchi orationes, quae spuriae: pag. 638 sq. vniuerse contendit, Dinarchum coepisse orationes scribere a vicesimo quinto, vel sexto aetatis anno, Demosthene alias tunc etiam florente, et orationes, quae Nicophemo archonte antiquiores ei adscribuntur, non esse genuinas; ita et orationes, scriptas a tempore Anaxicratis vsque ad Philippi, inter spurias esse referendas. Cap. X. pag. 651. incipit recensere orationes et in classes describere: primum, quae orationes *publicas* sint genuinae; cap. XI. quae *publicas* oratt. sint spuriae; cap. XII. quae *priuatae* oratt. germanae habeantur, et cap. XIII. quae *priuatas* falso adscribantur nostro. Quas veras falsasue habuerit Dionysius, vel vna syllaba adnotabo. Spurias vero non omnes suo ordine posui, multo minus, vt parcerem chartae, caussas, cur Dionysius Hal. singulas habuerit spurias, adtuli. Inter fictitias, Dinarcho perperam adscriptas, retulit ille orationes *publicas* pag. 658. Αἰτωλικὸν, Ἀττικὸν, pag. 659. Διφίλῳ δημηγορικὸν, αἰτȣ̃ντι δωρεὰς· quam Demostheni mallt adscribere Dionysius; — Ἑρμίᾳ ἐμπορίȣ ἐπιμελητῇ περὶ τῶν κατηγορηθέντων ἀπολογία, pag. 660. ὑπὲρ τȣ̃ μὴ ἐκδȣ̃ναι Ἅρπαλον Ἀλεξάνδρῳ, tum Δηλιακόν. *Priuatas* vero pag. 665 sqq. Πρὸς Μελήσανδρον ὑπὲρ τῆς τριηραρχίας· Πρὸς Μαντίθεον· Πρὸς Ἀμυντικὸν duas orationes: Πρὸς Μήκυθον, μεταλλικόν· Πρὸς Χαρίδημον· Ὑπὲρ ἀντιδόσε-

llll) Δῆμος excusum ex compendio scripturae in libris MSS. vitiato. confer *Voss.* de Hist. gr. pag. 150.

mmmm) Suidas de Dinarcho: γράψας κατὰ μὲν τινας λόγȣς τȣ̀ς πάντας ξϛ΄, κατὰ δὲ τὸ ἀληθέστερον, μόνȣς ξ΄, lege ξδ΄.

δοσεως pro Megaclide: quarumdam titulos inserui reliquis, Fabricio memoratis. *Harl.*] Ex hic titulos LX. amplius, ab antiquis scriptoribus seruatos, Meursius in Bibliotheca Attica notauit, quos, literarum ordine a me digestos et nonnihil auctos, infra ponam, in quibus tres obseruabis orationes, quae adhuc ****) exstant: 1) *Aduersus Demosthenem.* 2) *Aduersus Aristogitonem.* 3) *Aduersus Philoclem.* Has cum aliis oratoribus *Aldus* Venet. 1513. fol. et *H. Stephanus* anno 1575. fol. gr. vulgauit, dehinc graece et latine edidit et Io. Wowerio, senatori Antwerpiano, dedicauit *Ianus Gruterus*, primam cum *Hieron. Wolfii*, reliquas binas cum versione *M. Balduini Isthami*, Gandauensis. Hanov. 1615. 8. in quo volumine simul Lycurgi, Lesbonactis, Herodis et Demadis orationes graece et latine leguntur. [*Reiskius* in oratorum graecorum vol. IV. gr. cum suis et Hieronymi Wolfii adnotationibus: vol. autem VIII. pag. 407 sqq. dedit *Dionysii Halicarnassei* iudicium de Dinarcho cum notis variorum suisque, et pag. 455 sqq. suas curas posteriores ad Dinarchi, Lycurgi et Andocidis orationes; pag. 612. indices; pag. 691 sq. *Io. Taylori* ad Dinarchum et Andocidem adnotatiunculas, denique pag. 723 sq. insignem veterum ac recentiorum, qui varia ratione de Dinarcho scripserunt, auctorum cumulum. *Harl.*] Sed tituli orationum Dinarchi, quos daturum me iam recipiebam, hi sunt:

Ἀγάθωνι συνηγορία siue Περὶ τῆς Ἀγάθωνος διαμαρτυρίας. *Dionys. Halicarnassaeus* in indice orationum Dinarchi, [Oper. Dionys. edit. Reiskii pag. 664. genuina habetur.]

Κατὰ Ἀγασικλέους, siue, vt apud Suidam in Σκαφηφόροι, Ἀγησικλέους. Male apud *Dionysium* Πιστικλέους. [sed correct. in edit. Reiskii pag. 652. genuina.] Vide *Harpocrationem* in Ἀγασικλῆς et alibi. [*Meursium* in bibl. att. voc. Δείναρχος.]

Συνηγορία ὑπὲρ Αἰσχίνου κατὰ Λευίου. *Dionys.* [pag. 652. vbi vide notam. genuina.] *Harpocrat. Suidas* in Κλιμακίζειν, vbi male Ἰσηγορία. Vide *Meursii* Attic. Lect. V. 24. et Bibl. attic. voc. Δείναρχος.

Πρὸς Ἀμεινοκράτην διαδικασία περὶ καρπῶν χωρίου. *Dionys.* [pag. 663. genuina.]

Πρὸς Ἀντιφάνην περὶ τοῦ ἵππου α΄, β΄. *Dionys.* [pag. 664. genuina.] *Harpocrat.*

Κατὰ Ἀριστογείτονος. Exstat. Latine vertit *M. B. Isthamus.* Prae ceteris probatam notat *Plutarchus* in Dinarchi vita.

Κατ᾽ Ἀριστονίκου περὶ τῶν Ἁρπαλίων. *Dionys.* [gen.]

Διαμαρτυρία ὡς οὐδέν εἰσιν ἐπίδικοι Ἀριστοφῶντος θυγατέρες. *Dionys.* [pag. 662. gen.] *Harpocrat.*

Πρὸς Ἀρχέστρατον. Confer *Meursii* Attic. Lect. III. 5. *Dionys.* [p. 662. genuina.] *Harpocrat. Suid.* in Ἀποψηφίζεσθαι.

Περὶ τοῦ Ἀρχεφῶντος κλήρου. *Dionys.* [pag. 664. genuina.]

Πρὸς Βιώτην παραγραφή. *Dionys.* [pag. 664. gen. sed orationem Πρὸς Βοιωτὸν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος spuriam habet.]

Κατὰ

****) Exstat etiam inter Demosthenis orat. in *Theocrinem*, quam Dinarcho nonnulli tribuerunt.

Κατὰ Γνώσιδος περὶ τῶν Ἀρπαλίων. *Dionyſ.* [gen. Γνωσίε dedit Hudſon. Κατ' Ἀγνωνίδου legendum videtur Reiskio in not. ad Dionyſ. iud. pag. 437. in edit. orator. graecor. pag. 437. ſqq.] [?]

Κατὰ Δάου ὑπὲρ ἀνδραπόδων. *Dionyſ.* [p. 664. genuina.]

Κατὰ Δεινίου. Vide ſupra ὑπὲρ Αἰσχίνου.

Κατὰ Δημοσθένους. *Harpocrat.* Dinarchi eſſe negavit Demetrius Magnes [oooo]). Ceterum ſub eius nomine hodieque exſtat, et cum verſione *Hieron. Wolfii* inter Demoſthenicas legitur numero XVIII. Vertit etiam *Guil. Canterus*, ad calcem Ariſtidis. Baſil. 1566. fol.

Κατὰ Διονυσίου τοῦ ἐπὶ τῆς διοικήσεως. *Dionyſ.* [gen.]

Πρὸς Διοσκουρίδην περὶ νεῶν. *Dionyſ.* [p. 663. gen.] *Harpocrat.* Dinarchi ὑπὲρ τῆς νεὼς laudatur etiam ab Harpocrat. in Παρουσία.

[Διαδικασία εὐδανέμων, (ſi lectio eſt vera,) ὑπὲρ τοῦ κανῶς ἐδαμῶς. *Dion. Hal.* pag. 658. ſpuria.]

Συνηγορία καθ' Ἡγελόχου ὑπὲρ ἐπικλήρου. *Dionyſ.* [p. 662. gen.] *Harpocrat.*

Κατὰ Ἡδύλης (male κατὰ Ἡδύκης apud *Dionyſium Halic.* [p. 662. gen.] vide *Meurſ.* Attic. Lect. Lib. III. c. 11.)

Κατὰ Θεοδώρου (apud Harpocrat. in Ἀστροφόρος male κατὰ Θεοδότου.) *Dionyſ.* (pag. 654. ſpuria] [pppp])

Κατὰ Θεοκρίνου (a quibusdam tributa Demoſtheni, inter cuius orationes hodieque legitur, vbi dicta vide.) [*Dionyſ. Hal.* p. 652 inter genuinas illam recepit.]

Περὶ τῆς ἱερείας διαδικασία. *Harpocr.* [apud Dion. Hal. p. 653. inter genuinas citatur διαδικασία —— ὑπὲρ ἱερωσύνης τοῦ Ποσειδῶνος, ſed διαδικ. τῆς ἱερείας τῆς Δήμητρος, *Dion. Hal.* pag. 657. ſpuria eſt.]

Καθ' Ἱμεραίου. *Dionyſ.* [gen.] *Harpocrat.* [Mauſſac. ad Harpocr. voc. Ἀμμωνὶς legit καθ' Ἱμεραίου.]

Ἐπικληρικὸς ὑπὲρ τῆς Ἰοφῶντος θυγατρός. *Dionyſ.* [gen.]

Ὑπὲρ τοῦ ἵππου. Vide ſupra, πρὸς Ἀντιφάνην.

Κατὰ Καλλαισχρου περὶ τῶν τιμῶν. *Dionyſ.* [gen.] *Harpocrat.*

Κάλλιππος ὑπὲρ υἱοποιητοῦ ſ. κατὰ Καλλίππου (ap. Suid. in Ὑπονομεύτες male κατὰ Καλλίστου) *Dionyſ.* [p. 664. gen.] *Harpocrat.*

Κατὰ Καλλισθένους ἔνδειξις. *Harpocrat.*

Κατὰ

oooo) *Demetrius Magnes* apud Dionyſium Halicarnaſſ. [pag. 632. ed. Reisk.] καὶ νομίσειεν ἄν τις εὐήθεις εἶναι πρὸς τοὺς ὑπολαβόντας τὸν λόγον τὸν κατὰ Δημοσθένους εἶναι τοῦ Δεινάρχου, πολὺ γὰρ ἀπέχει τοῦ χαρακτῆρος. Ἀλλ' ὅμως τοσαύτας σκοπὰς ἐπεποιήκει, ὥστε τοὺς μὲν ἄλλους αὐτοῦ λόγους σχεδόν τι ὑπὲρ ἑξήκοντα καὶ ἑκατὸν ὄντας ἀγνοεῖν συμβέβηκε, τὸν δὲ μὴ γραφέντα ὑπ' αὐτοῦ, μόνον ἐκεῖνου νομίζεσθαι. *Fabric.* Duas autem Dinarchi orationes contra Demoſthenem memorat, alteram περὶ τῶν Ἀρπαλίων, p. 654. genuinis adnumerat; alteram παρανόμων pag. 661. inter ſpurias refert, et tradit, illam in tabulis Pergamenis adſcribi Callicrati. *Harl.*

pppp) Alia oratio priuata κατὰ Θεοδώρου, ψευδομαρτυριῶν, genuina habetur a *Dionyſio Hal.* pag. 664. *Harl.*

Κατὰ Καλλισθένες εἰσαγγελία (male apud *Dionysium Halic.* κατὰ Κλεισθένες) *Harpocrat.* [gen. vide not. ad Dionys. Hal. pag. 653.]

[Κατὰ Κηρύκων. *Dionys.* p. 655. spuria.]

Κατὰ Κηφισοκλέες καὶ τῶν οἰκείων. *Dionys.* [gen. pag. 661.] *Harpocrat.*

[Πρὸς τὴν Κηφισῶντος, aut Κηφισοφῶντα, ἀπογραφήν. *Dionys. Hal.* p. 653. gen.]

Κατὰ Κλεομέδοντος, αἰκίας, α΄. β΄. *Dionys.* [p. 663. genuina.] *Ammonius* in μαρτυρία et ἐκμαρτυρία. *Harpocrat. Porphyrius* apud *Euseb.* Lib. X. praeparat. c. 3. vbi notat, Dinarchum in hac orat. multa ad verbum petiisse ex orat. Demosthenis aduersus Cononem.

Κροκωνιδῶν διαδικασία, *Harpocrat.*

Πρὸς τὴν Κτησιφῶντος ἀπογραφὴν α΄, β΄. *Dionys.*

Κατὰ Λεωχάρες. *Suid.* in Δεῦρο. [?]

Κατὰ Λυκέργε, εὐθῦναι. *Dionys.* [gen.] *Harpocrat. Suidas* in καταλεύσιμον. *Etymolog.* in Ἱεροποιοί.

Πρὸς τὲς Λυκέργε παῖδας. *Harpocrat.* in ἀπονομή.

Κατὰ Λυσικράτες ὑπὲρ Νικομάχε. *Dionys.* T. 2. pag. 114. [pag. 640. ed. Reisk.] *Harpocr.* in Κρᾶσις.

Κατὰ Μεναίχμε. ap. *Suid.* in Πραγματεία, nisi leg. κατὰ Μενεσαίχμε, quae Lycurgi oratio erat: [et *Dionys.* p. 659. qui duas citat, abiudicat *Dinarcho.*]

[Κατὰ Μενεκλέες. *Dionys.* p. 656. spur.]

Περὶ Μνησικλέες siue ὑπὲρ τῆ Μνησικλέες κλήρε. *Dionys.* [gen.]

Κατὰ Μοσχίωνος. *Harpocrat.* [*Dionys.* p. 655. spuria.]

[Περὶ τῆς Μυῤῥίνης καὶ τῆς Μίλακος. *Dionys.* pag. 657. spuria.]

Ὑπὲρ νεώς. Supra in πρὸς Διοσκερίδην.

Ὑπὲρ Νικομάχε. Supra in κατὰ Λυσικράτες.

Πρὸς Νικοκράτην. *Dionys.* [p. 662. genuina.]

Πρὸς Ξενοφῶντα, ἀποστασίε. *Laërtius* II. 52. [*Dionys. Halic.* p. 664. inter priuatas genuina habetur.]

Συνηγορία Παρμένοντι ὑπὲρ ἀνδραπόδε, βλάβης. *Dionys.* [p. 662. gen.]

Ἐρανικὸς μετὰ τῶν Πατροκλέες παίδων. *Harpocrat.*

Κατὰ Πεδιέως. *Dionys.* [p. 663. gen. Sed πρὸς Πεδιέα παραγραφή, p. 664. spuria censetur.]

Πειρηνικός. Vide infra Τυῤῥηνικός.

Κατὰ Πισικλέες. Vide supra Ἀγασικλέες.

Κατὰ Πιςίε. *Dionys.* [gen.] *Harpocrat.* et *Plutarch.* ubi male Πασίε. Vide *Meurs.* III. 5. Attic. Lectt.

Κατὰ Πυθέε. *Stephanus Byz.* in Αἴγιναι, sed legendum Πυθέε.

Κατὰ Πολυεύκτε, ἀπόφασις. *Harpocrat. Suid. Priscian.*

Κατὰ

Κατὰ Πολυεύκτου βασιλεύειν λαχόντος, δοκιμασία. *Dionyſ.* [p. 651. genuina] *Harpocr.*

Κατὰ Πολυεύκτου δωροδοκίας. *Harpocrat.*

Κατὰ Πολυεύκτου ἐκφυλλοφορηθέντος, ὑπὸ τῆς βουλῆς ἔνδειξις. *Dionyſ.* [ibid. genuina] *Harpocrat.* et *Suid.*

Κατὰ Πολυεύκτου περὶ τοῦ Γεωφανίου. male apud Dionyſ. Τεωφανίου. Vide *Meurſii* III. 11. Attic. Lect. [et correctum in ed. Reiskii pag. 651. genuina.]

Κατὰ Ποσιδίππου. *Dionyſ.* [p. 662. genuina.] *Harpocrat.* in Οἴκημα.

Πρὸς τοὺς Πατροκλέους παῖδας ἐρανικός. *Harpocrat.* et *Dionyſ.* [p. 663. genuina.] vbi male Προκλέους.

Κατὰ Προξένου, βλάβης. *Dionyſ.* T. 2. p. 113. [cap. III. pag. 635 ſq. ed. Reisk. vol. V. Opp. Dionyſii, p. 661. inter genuinas priuatas orationes.] *Plutarchus* in vita, qui ait, hanc orationem, qua Proxenum, hoſpitem et amicum, accuſare non dubitauit Dinarchus, a ſene et oculis capto dictam eſſe primam omnium in foro: antea enim aliis tantum orationes compoſuiſſe, accepta mercede. Meminit etiam Harpocrat. apud quem λαβῆς vitioſe excuſum in ἀργυρὶς θήκη. [alia genuina priuata or. κατὰ Προξένου, ὕβρεως. *Dionyſ. Hal.* pag. 663.] [P]

Κατὰ Πυθέου, ὕβρεως. *Dionyſ.*

Κατὰ Πυθέου, ξενίας. *Dionyſ.* [gen.] *Harpocr. Stephanus* in Αἴγινα.

Κατὰ Πυθέου, περὶ τῶν κατὰ τὸ ἐμπόριον. *Dionyſ.* [gen.]

[Κατὰ Σπουδίου. *Dionyſ.* p. 657. ſpur.]

Κατὰ Στεφάνου. *Dionyſ.* [genuina.] *Harpocrat.*

Κατὰ Τιμοκράτους. *Dionyſ.* [genuina, alia contra eum p. 657. ſpuria.] *Harpocrat.*

Τυραννικός. apud *Harpocrat.* in Κέρκωρος, Λιπάρα, Οἴκημα, Στρομφίδες, Νῆσοι.

Τυῤῥηνικός. *Harpocrat.* [vbi v. not. Valeſ. p. 48. col. 2.] et *Suid.* in Περίςασιν (male ap. *Dionyſ.* πιρηνικὸς.) [ſed corect. in ed. Reiskii p. 652. et genuina habetur oratio.]

Διαδικασία Φαληρέων. *Dionyſ. Harpocrat.*

Πρὸς Φανοκλέα. *Dionyſ.* [p. 662. genuina.]

Κατὰ Φιλίππου μεταλλικός. *Dionyſ.* [p. 664. gen.]

Κατὰ Φιλοκλέους, ὑπὲρ τῶν Ἀρπαλίων. Exſtat, cum *Iſchami* verſione. [genuina. v. *Dionyſ.* p. 653. ibique not.]

Πρὸς Φιλωτάδην. *Dionyſ.* [p. 663. genuina.]

Κατὰ Φορμισίου, ἀσεβείας. *Dionyſ.* [pag. 652. vbi in contextu adhuc legitur κατὰ Φωρασεβείας, ſed emendatio Meurſii K. Φορμισίου, ἀσεβείας adfertur; genuina.] *Harpocrat. Suidas* in Ἠλιθημένον. Confer *Meurſium* IV. 16. Attic. Lect.

Ἀπολογία διαμαρτυρίας πρὸς τὴν Χάρητος εἰσαγγελίαν κατὰ Φειδιάδου γραμματίας. *Dionyſ.* [genuina habetur. pag. 653. alia priuata orat. de hereditate Hetietti ad Charetem, genuina pag. 663.]

Heronis, rhetoris, ἐξήγησιν Δεινάρχου memorat Suidas in Ἥρων.

Atque haec de decem celebribus Oratoribus Atticis dicta sufficiant. [Ceterorum quidem rhetorum et oratorum graecorum notitiam, literarum ordine digestam, seruauerat Fabricius libro quarto: ego tamen propter temporis ordinisque rationem paucos adhuc e multis attingam et quantum sufficiat, strictim persequar. *Harl.*

DEMADES. De hoc et *Lesbonacte* quia *Fabricius* demum lib. IV. cap. XXX. §. 13 et 14. egerat, ego illas sectiones ad suas sedes suumque opportunum locum reducam, insertis supplementis. De *Demade* peculiarem conscripsit commentationem *Hauptmannus*, plurimis e Fabricio nostro haustis, immutato ordine, mutatisque verbis, cum accessione quadam: quam dissertationem *Reiskius* in vol. IV. oratorum graecorum pag. 243 sqq. recepit. Plura de eo veterum loca excitauit *Taylor.* in prolegom. ad Demosth. in orator. graec. vol. VIII. p. 724. Supplementa egregia dedit *Ruhnken.* in historia critica oratorum pag. LXXI. sqq. *Lambinus* quoque et *Staueren* in minore editione ad Cornelium Nepot. XIX. 2. 1. de eo quaedam docte adscripserunt: item, quod Demadi publico decreto statua aenea in foro atheniensi posita est, *Freytag.* in Decade oratorum et rhetor. graecor. quibus statuae honoris caussa positae fuerunt, §. XIIII. pag. 55—63. — Fabricius igitur haec adnotauit:

Demades, Atheniensis, fuit e Laciadis, qqqq) populo Oeneidis tribus, patre obscuro, *Demade* rrrr), nec in scholis rhetorum enutritus, sed qui remigando ssss) victum sibi comparasset; at naturae beneficio atque exercitationis, (quod potentissimum genus discendi Quinctilianus adpellat,) euasit orator eloquentissimus tttt) ac valentissimus demagogus. [Hinc προστάτης τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων dicitur ab *Aeliano* V. H. lib. XII. cap. 43. Demagogi autem, iam notante *Perizonio* ad cit. locum Aeliani, populares erant, caussamque populi agebant in concionibus, et illustres saepe accusabant. adde *Hauptmann* p. 245. 247. 253 sq.] Vitae impurae ac dissolutae uuuu), atque si Plutarcho credimus vvvv), reip. Atheniensis naufragium, et, qui placeret

qqqq) *Suidas* in Δημάδ. (qui locus fugit praestantissimum *Meursium* lib. de populis Atticae,) vbi duos, [tres recenset], fingit Demades, certe de altero videtur adfirmare, quae priori Demadi, vel Demeae, Demadis filio, rectius tribuuntur. *Fabric.* adde Kuster. ad Suidae locum, I. pag. 536. *Eudocia* quoque pag. 131. confudisse illos videtur. *Harl.*

rrrr) Demades ipse orat. de duodecennali: γεγονὼς γὰρ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, Δημάδου πατρὸς, ὡς καὶ ὑμῶν οἱ πρεσβύτεροι γινώσκουσιν, τὸν μὲν ἄλλον χρόνον ἄγων ἔζων, ὡς ἐδυνάμην, οὔτε κοινῇ τὸν δῆμον ἀδικῶν, οὔτ' ἰδίᾳ λυπῶν οὐδένα τῶν ἐν τῇ πόλει, πειρώμενος δ' ἀεὶ τοῖς ἰδίοις πόνοις τὴν ἀσθένειαν τοῦ βίου διορθώσασθαι. Parentem Demadis obscurum fuisse notat *Aelianus* XII. 43. var. hist. [vbi vide Perizon. Nuptiis filius factus est opulentus.]

ssss) *Sextus* II. adu. Math. p. 67. de Demade: Κωπηλάτης γὰρ ὤν, ὁμολογεῖται ἄριστος γεγονέναι Ῥήτωρ. *Syrianus* in Hermogen. pag. 16. Τινὲς καὶ τὴν ὅλην ῥητορικὴν τέχνην οὐ βούλονται, ἀλλ' ἐμπειρίαν ἀπὸ τῆς τῶν μεταχειριζομένων ἀπαιδευσίας ὡρμημένοι, οἷον Δημάδου τοῦ ἀπὸ τῆς κώπης ἀνίκτους, τὸ τοῦ λόγου, χερσὶν ἐπὶ τὸ βῆμα πηδήσαντος, καὶ Ἡγήμονος καὶ Πυθέου καὶ Ἀριστογείτονος. *Quinctil.* II. Instit. cap. 17. *adserunt, Demadem remigem et Aeschinem hypocritam oratores fuisse.* Conf. *Suidam* in Δημάδης et *Apostolium* prouerbio ἀπὸ κώπης ἐπὶ βῆμα, IV. 17. *Fabr.* adde *Hauptman.* pag. 247. qui laudat praeter ea *Stobaeum* serm. XXIX. pag. 204. ed. Basil. 1549. vbi Demades, interrogatus, quo doctore profecerit? nominasse dicitur βῆμα, *tribunal*, indicando, quod in ipsis negotiis experientia quauis sophistarum institutione sit melior. *Harl.*

tttt) *Plutarch.* in Demosthenis vita pag. 850. Πλὴν τόν γε Δημάδην πάντες ὡμολόγουν τῇ φύσει χρώμενον ἀνίκητον εἶναι, καὶ παραφέρειν αὐτὸν σχεδιάζοντα τὰς τοῦ Δημοσθένους σκέψεις καὶ παρασκευάς.

uuuu) Pytheas apud Athenaeum II. p. 44. F. de Demade: ὁ δὲ πορνοβοσκῶν καὶ μεθυσκόμενος κατὰ τὴν ἡμέραν ἑκάστην προγάστωρ ἡμῖν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἀνακυκλεῖται. Pytheae huius mentio apud *Plutarchum* Phocione pag. 751.

placeret sibi in magnis opibus, vel per nefas corrasis [wwww]). Idem tamen, teste *Seneca* VI. 38. de benefic. damnauit eum, qui necessaria funeribus venditabat, cum probasset magnum lucrum comparasse, quod contingere illi sine multorum morte non poterat. Plurimum valuit Demades auctoritate apud populum Atheniensem per multum temporis, sed regum Macedonum potentiae cedendum ratus, cum a populo durius acta sua censeri intelligeret, contemsit ipsius iudicium his verbis: οὔτε ἑαυτῶν ἐστὲ κύριοι, οὔτε ἐμοῦ. *Neque vestri iuris estis, neque in me ius habetis.* (Suid. in Δημάδ.) Philippo itaque bellum reip. inferenti prae timore se tradidit (*Lucian.* tom. II. pag. 257.) censuitque vt pacem eum rege inirent, non exspectatis, quod Phocion prudenter suadebat, conditionibus. (Plutarch. in Phocione p. 748.) quin et epistolam ad Philippum scripsit et filium ad eum misit, et decretum fecit, τῷ Φιλίππῳ τοὺς Ἑλληνας ὑπακούειν, *Graecos Philippo parere.* [quod tamen Hauptm. p. 248. vix ante pugnam Chaeroneam ponere vult.] In pugna ad Chaeroneam captus, sed liber paulo post dimissus legationem ad eumdem regem pro reliquis captiuis 3090. [secundum fragm. Dem. 2000, secundum alios 3000.] et in his 1000. ciuibus obiuit, eorumque libertatem impetrauit. (*Demades* ipse in orat. Suid. in Δημάδης. *Sextus Empiricus* I. contra Grammaticos p. 59.) Alexandro adulatus eum Athenis pro concione ἐψηφίσατο Θεὸν τὸν τρισκαιδέκατον, *decreuit tertium decimum adscribendum inter XII. maiores coelites* siue Olympios Deos, quod non ferens populus ei indixit multam decem [xxxx]), (ita *Athenaeus* VI. p. 251.) vel plane centum talentorum, (ita *Aeliani* Codices V. 12. Var.) quod merito incredibile visum viris doctissimis ad Ael. locum. Demades vero de hoc similibusque decretis suis ita se purgauit: (apud Demetrium §. 301. de elocut.) τοῦτο τὸ ψήφισμα οὐκ ἐγὼ ἔγραψα, ἀλλ' ὁ πόλεμος Ἀλεξάνδρου δόρατι γράφων. *Hanc non ego scripsi legem, sed bellum, Alexandri spiculo.* [v. *Hauptm.* p. 254. sq.] Mortuo rege, Macedonum exercitum Cyclopi excoecato contulit; (id. §. 302.) quum vero incertus adhuc de illius obitu rumor increbuisset, οὐ τέθνηκεν, inquit, Ἀλέξανδρος, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὦζεν γὰρ ἂν ἡ οἰκουμένη τοῦ νεκροῦ. *Non mortuus est Alexander, Athenienses, omnes enim terrae odore cadaueris perfusae essent*, (id. §. 300. et *Plutarch.* in Phocione p. 751.) Dehinc cum regnum Macedoniae peruenisset ad Antipatrum, non minus ad nutum huius remp. Atheniensem administrauit [yyyy]), ignoscendum sibi professus, quoniam sit πολιτευόμενος τὰ ναυάγια τῆς πόλεως, *quod naufragia ciuitatis sibi essent gubernanda.* (*Plutarch.* Phocione, pag. 741.

vvvv) *Plutarchus* in Phocione p. 741. [Δημάδης μὲν γὰρ αὐτὸς ἦν ναυάγιον τῆς πόλεως, οὕτως ἀσελγῶς βιώσας καὶ πολιτευσάμενος, ὥστε Ἀντίπατρον εἰπεῖν ἐπ' αὐτῷ γέροντος ἤδη γεγονότος, ὅτι καθάπερ ἱερείου διαπεπραγμένου γλῶσσα καὶ κοιλία μόνα ἀπολέλειπται, adde p. 751. a. et *Pausaniam* Achaicis, p. 547. [it. *Plutarch.* de diu. cupid. p. 525 sq. *Perizon.* ad Ael. V. H. XIIII. 10.]

wwww) *Plutarch.* p. 755. de muneribus ab Antipatro acceptis meminit et in Apophthegm. p. 188.

xxxx) Quam saepe incurrerit in reprehensionem ciuium suorum, inde cognosci potest, quod ter, vel, vt alii volunt, septies ab Atheniensibus legum violatarum damnatus et infamia notatus fuerit. v. *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* libr. XVIII. cap. 18. Contra Demadem orationem habuit *Polyeuctus Sphettius*, e qua fragmentum est apud *Apsinem* art. rhetor. p. 708. v. *Ruhnken.* in historia critica orator. graec. pag. LXXI. vbi de hoc, cuius orationes laudantur ab *Aristotele* Rhetor. III. p. 749. et *Diogene Laert.* VI. 23. alioque *Polyeucto*, oratore, vberius disputat. *Harl.*

yyyy) Atque Athenas a Demade Antipatro proditas esse, *Pausanias* lib. VII. 10. pag. 547. memorauit et *Cornel. Nep.* XIX. 2. retulit, Phocionem cum Demade consensisse de vrbe tradenda Antipatro; quamquam Stauer. in nota vix crediderit, eum isto homine Phocionem in vlla re consensisse, et ex *Diodoro Sic.* XVIII. 18. obseruat, populum ipsum, viribus imparem, coactum fuisse, vrbem tradere Antipatro. *Harl.*

pag. 741. confer p. 753. et praecepta gerendae reip. p. 803.) Denique vna cum filio *Demea* zzzz), itidem oratore, interfectus est a Cassandro, cum apud eum reperta esset epistola, ad Perdiccam (*Plutarch.* p. 360. vit. Demosth.) vel Antigonum exarata, qua eum inuitauerat ad inuadendam Macedoniam, Graeciaeque regnum sibi asserendum, quod *ἐκ παλαιοῦ καὶ σαπροῦ στήμονος, ex vetere ac marcido stamine* suspensum esset: ita enim vocabat Antipatrum, aetate confectum et cum morbo iam conflictantem. (*Plutarch.* in Phocione p. 755.) Contigit hoc Olymp. CXIV. 4. aaaaa) Suidas non a Cassandro, sed Antipatro ipso interfectum et in lacu Amphipolitano demersum refert. Ita quod alii narrant de Demosthene, decem illum talenta a rege accepisse, vt taceret; C. Gracchus apud *Gellium* XI. 10. tribuit Demadi bbbbb). Quod vero *Sidonius* VIII. 1. epist. Demadem ait fuisse Demosthenis derogatorem, eo fortasse inter alia respicit, quod Demostheni, pro Olynthiis dicenti, fortiter restitit Demades, Suida teste. Neque amico animo inuicem fuisse constat, tum ex aliis apud Plutarchum in vita Demosth. tum ex mutuo dicto, quo Demadi clamanti, *scilicet Demosthenes me vult corrigere, sus Mineruam*, ab eo responsum fuit: *ista quidem Minerua nuper in adulterio est deprehensa. Plutarch.* praecept. gerendae Reip. p. 803. Etiam in oratione, quae sub Demadis fertur nomine, Demosthenes arguitur consilium splendidum verbis sed parum vtile dedisse Atheniensibus, bellum suadendo: *Δημοσθένης μὲν ἐκύρωσε πόλεμον, καλὴν μὲν τοῖς ὀνόμασιν, οὐ σωτήριον δὲ τοῖς ἔργοις συμβουλίαν εἰσεργασάμενος τοῖς πολίταις.* Idem *Plutarchus* in vita Demosth. p. 850. Demadis extemporalem in dicendo facultatem non dubitat praeferre Demosthenis studio atque adparatui, quem ad dicendum adtulit, et ibidem ex Aristone Chio refert dictum Theophrasti, qui, de Demosthene rogatus, *ἄξιος*, inquit, *τῆς πόλεως, dignus est hac ciuitate orator:* Demadem autem, *ὑπὲρ τὴν πόλιν* digniorem ciuitatis conditione adfirmauit. Demadem praeter ceteros Atticos facetum celebrat *Cicero* in Oratore c. XXVI. vnde et plura apophthegmata ipsius a Plutarcho, Stobaeo et aliis feruntur, in quibus et illud, quod dicebat, Draconem leges non atramento, sed sanguine scripsisse, vt praeter ceteros narrat *Tzetzes* Chiliad. V. vers. 542 seq. vbi Demades dicitur *ῥήτωρ ὡραῖος κάλλει, πολὺ δὲ ὡραιότερος ἀποφθεγμάτων λόγοις.* Alia ipsius collegit magnus Erasmus libro Apophthegmatum sexto. [Adde *Hauptm.* §. VI. et VII. pag. 253 sq.] Sed eodem Cicerone teste nihil scripsit Demades. Ita enim ille in Bruto c. IX. *et is, cuius nulla exstant scripta, Demades.* Similiter *Quintilianus* XII. 10. ait, *in agendo clarissimos quosdam nihil posteritati mansurisque mox literis reliquisse, vt Periclem et Demadem.* Ex hoc ipso, quod de clarissimo oratore istud adfirmat Fabius, eumque Pericli adiungit, satis adparet, loqui ipsum Tulliumque de Demade illo, veterum scriptis decantatissimo, non, vt erudito viro, *Ioanni Meursio* in Bibl. Attica visum, de Demade altero, oratore, Suidae soli memorato, aliis omnibus incognito, quem prior adoptauerit. Exstat

tamen

zzzz) Suid. Meminit et *Demeae*, oratoris, praeter *Plutarchum* in Phocione p. 755. et *Athenaeum* XIII. p. 591. *Lucianus* in Timone T. I. pag. 149. [Tzetzes Chil. VI. 98—104.] Alius *Demeas*, gladiatoriae artis repertor ac magister primus apud Matinaeenses. *Athen.* IV. p. 154. [*Demeas*, e Colytto, populo tribus Aegeidis. *Xenoph.* M. S. II. 7, 6. vbi v. Ernesti.]

aaaaa) Si, Antipatro iam mortuo, cum legationis comite Demea, quoddam in gurgustiulum abductus, postquam filium necari viderat, eius sanguine conspersus tollebatur, inque lacum Amphipolitanum cadauera coniiciebantur, id, quod malit *Hauptmann.* pag. 252. factum fuerit Olymp. CXIV. 4. sed secundum *Diodorum Sic.* XVIII. pag. 293. interiit Demades Olymp. CXV. 2. *Harl.*

bbbbb) Demadem etiam adtigisse harpalicam pecuniam, *Ruhnken.* l. c. probat e *Dinarchi* or. contra Demosth. pag. 101. et contra Aristogit. pag. 106. *Harl.*

tamen prioris illius Demadis nomine velut post mortuum iam Alexandrum dicta oratio *ὑπὲρ τῆς δωδεκαετίας*, siue pro suis per duodecennium proximum gestis Apologia ad populum Atheniensem. Athenienses enim, (*ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι*) non *Olympiadem* adloquitur, ad quam a Demade scriptam esse hanc orationem Suidas auctor est, parum accuratus auctor ^cccce^). Non ab re supposititia videtur Dionysio Petauio, quem vide lib. II. epist. 7. etsi in illa ex *nauticis salibus*, in forum translatis a Demade, videri possit illud, quod ait *κρεῖττον ἐπερχόμενον ἐκκλῖναι τὸ νέφος, ἢ φερομένῳ συναπενεχθῆναι τῷ ῥεύματι.* Itaque et pro genuina Demadis habetur a *Nic. Caussino* lib. I. de eloquentia sacra et profana c. XXXIV. *Vossio* de natura Rhetoricae p. 82. aliisque quam plurimis. Graece primum edita fuit ab *Aldo* Venet. 1513. fol. deinde ab *H. Stephano* 1575. fol. cum aliis oratoribus; tum graece et latine a *Iano Grutero*, Hanou. 1619. 8. vna cum Dinarchi, Lesbonactis, Lycurgi et Herodis orationibus. [Denique ex Aldino contextu, cum correctione, et distinctione in minora membra notisque *Hauptmanni* in Reiskii orator. graecor. vol. IIII. pag. 243 — 274. Num *ἡ ἀντίστροφος τῇ κολακευτικῇ* apud anonymum in prolegom. rhetor. in Fabr. B. Gr. vol. IX. pag. 598. oratio Demadis cum Hauptmanno pag. 253. sit habenda, equidem subdubito. *Harl.*] Fragmentum tantum orationis, non orationem integram, ad nos peruenisse, putabat clariss. *Neocorus* eruditis notis ad Suidam, a quo praeterea Demadi eidem (praeter rem, vt existimo ^ddddd^) tribuitur *Ἱστορία Δήλου καὶ τῆς γενέσεως τῶν τῆς Λητοῦς παίδων.*

LESBONAX, cuius Orationes XVI. politicas legisse se testatur *Photius* Cod. LXXIV. antiquior fuisse videtur viris doctis Lesbonacte, philosopho, discipulo Timocratis Mytilenaeo, Potamonis, qui, Tiberio imperante, Romae sophistam egit, patre, de quo vide *Lucianum* de saltatione tom. I. p. 810. *Suidam* in Λεσβ. et Ποταμ. [Eudoc. p. 253.] et inscriptionem veterem graecam, quam edidit *Berkelius* ad Stephanum Byz. in Ἔδρα. *Lesbonactis*, rhetoris vix *duae Orationes* e sedecim illis, Photio lectis, exstant, *vna* perbreuis *περὶ τοῦ πολέμου Κορινθίων*, vt habet titulus, etsi per totam orationem ne verbulo quidem mentio Corinthi occurrit, sed Athenienses in illa inflammantur, vt de Thebanorum se vlciscantur iniuriis. *Altera προτρεπτικὸς λόγος* siue exhortatio insignis ad eosdem Athenienses, vt aduersus Lacedaemonios fortiter rem gerant. Nisi vero a iuniore sophista viderentur hae orationes scriptae esse, ad tempus belli Peloponnesiaci A. 413. ante Christum natum, qua ratione hic Lesbonax aequalis esset Antiphontis et antiquissimorum Graeciae oratorum. Sed Herodis Attici et aliorum exemplo constat, rhetores iuniores Atticos, (perinde vt de latinis res nota e Seneca et Quintiliano,) exercitii caussa argumentum saepe ex antiqua historia repetiisse. Igitur neutiquam necesse est, hunc Lesbonactem antiquiorem haberi illo Mytilenaeo, quem *πλεῖστα φιλόσοφα* scripsisse Suidas testatur, etsi eumdem esse fateor nullis me posse certis argumentis demon-

ccccc) Olympiada, Alexandri matrem, male intellexerunt, quoniam Suidae locus est vitiatus, quem bene explicuit et ita sanauit *Ruhnken.* pag. LXXII. Ἀθηναῖος, ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς πανοῦργος καὶ εὐφυὴς (*dicax, facetus*) πρότερον ναύτης (a Proclo ἰχθυοπώλης vocatur in prolegomenis ineditis in Hesiodum) ὤν· ἔγραψεν ἀπολογισμὸν περὶ τῆς ἑαυτοῦ δωδεκαετίας, ἱστορίαν περὶ Δήλου, καὶ τῆς γενέσεως τῶν τῆς Λητοῦς παίδων. τελευτᾷ δὲ κατ' Ὀλυμπιάδα $\overline{\text{ριδ}}$. (e Diodoro Siculo) ἐπὶ Ἀντιπάτρου, ὃς κατέλυσε τὰ δικαστήρια καὶ τοὺς ῥητορικοὺς ἀγῶνας, καὶ μετ' Ἀλέξανδρον βασιλεύσας, Θήβας ἀνέστησε. De ἀπολογισμῷ Demadis copiosus est *Hauptmann.* p. 256 sq. et §. IX. ac X. vberius peruestigat αὐθεντίαν orationis, et, quae quidem grauiora esse videntur, argumenta, quibus illam spuriam esse, ostendatur. *Harl.*

ddddd) Comprobante Ruhnkenio l. c. *Harl.*

monſtrare. [cl. *Saxius* in Onom. part. I. p. 236. ſuſpicatur, Lesbonactis aetatem forte collocari poſſe circa tempora imperatoris Tiberii.] Primus illas duas Lesbonactis orationes graece vulgauit *Aldus* Venet. 1513. fol. Inde *Henricus Stephanus* A. 1575. fol. vterque cum orationibus Aeſchinis, Lyſiae et aliorum. Protrepticum latine vertit *Guil. Canterus* et ad calcem Ariſtidis ſui edidit Baſil. 1566. fol. Vtramque graece et latine, priorem breuem cum ſua vel Andreae Schotti, vt ſuſpicor, alteram cum Canteri verſione vulgauit *Ianus Gruterus*, Hanov. 1619. 8. vna cum orationibus Dinarchi, Lycurgi, Herodis et Demadis. [E recenſione et cum notis *I. Iac. Reiskii*, qui auctorem poſteriore natum aetate et more ſcholaſticorum argumenta ſtilo tractaſſe, e vetuſta hiſtoria graeca repetita, cenſet, gr. in vol. VIII. orat. graecor.] At iunior, vt exiſtimo, fuit *Lesbonax*, romanus grammaticus, cuius περὶ σχημάτων de figuris grammaticis, ſpiritibus et dictionibus exſtat MS. in variis bibliothecis Galliae atque Italiae, et vna cum Tiberii, Herodiani, Apoſtolii et aliorum monumentis ſimilis argumenti graece et latine A. 1643. vulgare voluit *Leo Allatius*; neque enim vulgauit, licet edita memoret *Labbeus* p. 383. Bibl. nouae MSS. qui tamen ipſe vidiſſe ea ſe negat. [Libellum primus graece edidit, et notis eruditis illuſtrauit *Valckenaer* ad Ammonium pag. 177 — 188. adde eius praefat. p. X.]

Multi alii oratores Iſocratis, Demadis et Demoſthenis aetate clari, exſtiterunt. Quosdam Iſocratis diſcipulos iam ſupra memorauimus. De reliquis illius aetatis oratoribus, a Cicerone praetermiſſis, docte copioſeque diſſerit *Ruhnkenius* in hiſtoria critica orator. graec. pag. LXXIV. ſqq. quo duce per lancem quaſi ſaturam illos, quorum plurimos *Fabric.* lib. IV. c. 32. in elencho oratorum rhetorumque celebriorum etc. omiſerat, paucis tantum enumerabo: cetera, quae de ſingulis diligenter congeſſit cel. *Ruhnkenius*, in libello obuio lectores ipſi quaerent. Memorabiles igitur ſunt:

CYDIAS, circa Olymp. CVII. 1. cuius oratio περὶ τῆς Σάμου κληρουχίας laudatur ab *Ariſtotele* rhetor. II. pag. 348.

AESION, Demoſthenis condiſcipulus, quem laudat *Ariſtoteles* rhetor. III. pag. 650.

PHILINVS, Nicoſtrati filius, ſi modo idem eſt, cuius mentionem facit Demoſthenes adu. Midiam pag. 144. Tres eius orationes laudat *Harpocration*: 1) πρὸς Αἰσχύλου, Σοφοκλέους, καὶ Εὐριπίδου εἰκόνας, v. Θεωρικά. 2) Κατὰ Δωροθέου, ab aliis Hyperidi tributam, voc. ἐπὶ Κόῤῥης. 3) Κροκωνιδῶν διαδικασία πρὸς Κοιρωνίδας, Harpocr. v. Κοιρωνίδαι, et *Athen.* X. p. 425. B. ibique Caſaubon.

HEGEMON, qui, vt Demades, (v. Syrianus paullo ante not. ssss. a Fabricio ad Demadem citatus,) nullis litteris eruditus ad eloquentiam exercendam perueniſſe et ſycophantam egiſſe dicitur: Macedonum partibus fauit et cum amico ſuo, Phocione, periit.

MENESAECHMVS, acerbus aliorum, ſe meliorum, adcuſator.

HEGESIPPVS, in republica eodem, quo Demoſthenes, ſenſu fuit. Critici veteres tribuunt ei duas Demoſth. orationes, alteram *de Haloneſo*, alteram *de foedere cum Alexandro.*

MOEROCLES, Salaminius, nobilis inprimis demagogus. Quod in republica gerenda meliorum erat partium, Antipater, vel Alexander poſtulauit, vt ſibi cum aliis demagogis dederetur. Laudatur ab *Ariſtotele* rhetor. III. pag. 649.

De POLYEVCTIS et PYTHEA iam quaedam notata ſunt: de *Pythea* copioſus eſt *Ruhnken.* ad Rutilium Lupum II. pag. 40. De *Stratocle* v. eumdem ad Rutil. Lup. lib. I. pag. 32 ſqq.

ANA-

ANAXIMENES, Aristoclis filius, Lampsacenus, discipulus Zoili et Diogenis Cynici, notior tamen vt historicus et dicendi magister, quam vt orator.

AGNON, siue AGNONIDES; ingratus erga Phocionem, suum benefactorem, quem adcusauit, (*Cornel. Nep.* XIX. 3.) ipse postea capitis damnatus est et necatus. (*Plutarch.* in Phoc. pag. 759. B.) Scripsit *Rhetorices adcusationem.*

CALLICRATI tributa est Dinarchi oratio contra Demosthenem; quod non de oratione, quae nunc superest, sed de alia, quae periit, est intelligendum.

Inclinata iam eloquentia, exstiterunt pauciores, quos *Ruhnkenius* pag. XCI sqq. persequitur.

DEMOCLES, Theophrasti discipulus.

CHARISIVS, *Cicero* in Bruto cap. 83. *Ruhnken.* ad Rutil. Lup. I. pag. 37.

HEGESIAS, Magnes, orator ex eorum numero, qui Asiani vocantur: primus asiaticum genus inuexit, et atticae eloquentiae integritatem corrupit atque ab antiquis censoribus valde vituperatur. Scripsit orationes et Alexandri M. historiam. v. *Ruhnken.* ad Rutil. Lupum, I. pag. 25 sqq.

CLEOCHARES, Myrleanus, orator asiaticus. v. *Ruhnken.* ad Rutil. I. pag. 5 sq. infra libr. III. cap. 8. de scriptoribus Alexandri M. atque in Elencho rhetorum graecor.

ISIDORVS, Pergamenus, postremus aetate oratorum Asianorum, quos Rutilius laudat, v. *Ruhnken.* ad illum lib. II. 16. pag. 128.

DAPHNIS, MYRON, SOCRATES, a Rutilio Lupo laudati, asiatici oratores fuisse videntur. In his substitit diligentia *Ruhnkenii,* V. C.

PHORMIO, CTESIPPVS, Chabriae, imperatoris, filius, et APHEPSIO in caussa contra Leptinem clari fuerunt. *Hermog.* Περὶ μεθ. δειν. cap. 24. pag. 551. et alii, quos cl. *Frid. Aug. Wolf.* in prolegom. ad Demosth. orationem aduersus Leptinem citat pag. 48 sq. pag. 52 — 56. qui ipse de illis docte agit.

Coronidis loco, non tam argumenti similitudine inuitatus, quam temporis ordine motus adiungam tres nobiles poetas. Primus est

HERMESIANAX. Hic enim vixit Philippi et Alexandri M. temporibus. *Pausan.* Attic. cap. 9. Scripsit 1) tres libros Elegiarum, quos de amicae nomine *Λεόντιον* inscripsit. *Athen.* XIII. pag. 597. A. 2) Elegiam ad Eurytionem Centaurum. *Pausan.* Achaic. 18. 3) Persica. Ex tertio Leontii libro sumta est elegiae pars, quam seruauit *Athenaeus* XIII. pag. 597. et erudite correctam repetiit atque egregie illustrauit *Ruhnkenius* in adpendice ad Epist. II. criticam p. 283. cum Homeri Hymn. in Cererem editam, vbi in introitu paullo copiosius de Hermesianacte disseruit. Spicilegium tamen haud spernendum reliquit ingenio et doctrinae *M. Caroli Dauidis Ilgenii*, Rector. scholae Numburg. in progr. Animaduersiones criticae in fragmentum Hermesianactis ab Athenaeo lib. XIII. pag. 597. seruatum, Lipsiae 1790. 4. — In versus lat. eleg. transtulit *van Santen*, et adiecit suae versioni Hymni Homerici in Cererem, inter sua carmina. — Emendare etiam quaedam Hermes. et aliorum praecipue, quorum

 fragmen-

fragmenta conferuata funt ab Athenaeo, loca fuſtinuit *Stephan. Weſton*, S. T. B. Collegii Etonenſis in acad. Oxonienſi focius et eccleſ. Mamhead in agro Deuonienſi rector, in libro inſcripto: *Hermeſianax*, ſiue coniecturae in Athenaeum atque aliquot poetarum graecorum loca, quae cum corriguntur et explicantur, tum carmine donantur, auctore *Steph. Weſton*, Londini 1784. mai. 8. Neque tamen omnes Weſtoni coniecturae, in quibus loca poetarum luxata curare ſtuduit, tulerunt plauſum eruditorum.

PHILETAS, Cous, eodem tempore floruit, poeta inſignis, in genere potiſſimum elegiaco, et grammaticus criticusque [vid. Vol. I. huius Bibl. pag. 518.] magiſter Ptolemaei ſecundi (Suid. in Φιλ.) et Hermeſianactis, (v. verſ. 77. elegiae ſuperſtitis, paullo ante laudatae, ibique Ruhnkenii notam.) Eius doctam poeſin imitatus eſt *Propertius*, qui nomen eius aliquoties celebrauit, vide libr. II. eleg. 25, 31. ibique not. Burmann. II. lib. III. eleg. I. 1 ſq. vbi Burmann. plures, qui de hoc poeta egerunt, laudat recteque iudicat, eius fragmenta mereri, quae ex Stobaeo, Athenaeo, aliisque auctoribus veteribus et ſcholiaſtis ac grammaticis vetuſtis in vnum colligantur atque edantur: denique lib. III. eleg. 2, 52. Scripſit epigrammata, elegias, carmen Παίγνια, cuius tertium librum citat *Tzetzes* ad Lycophron. v. 633. ex emendatione Ruhnken. ad Hermeſianactis fragm. v. 77. vbi quoque de confuſione eius nominis agit. *Stobaeus* loca ex eius Cerere, epigrammatibus, Ἑρμῇ et Paegniis, ſiue ludis et iocis excitat. v. infra, vol. VIII. lib. V. cap. 30. pag. 719. indicem ſcriptorum, a Stobaeo laudatorum. add. *Theocr.* VII. 41. cum ſchol. *Suidam* et *Eudoc.* pag. 424. qui eum inter Grammaticos recenſet, *Toup.* ind. ad addenda Theocriti, infra vol. VII. pag. 68. lib. V. cap. 7. in catalogo grammaticorum graecorum. Sententiae eius quoque reperiuntur in Collectione ſententiarum Frobeniana.

PHANOCLES, cultiſſimus poeta, qui poſt Demoſthenem floruiſſe et elegos ſuos Ἔρωτες ἢ καλοὶ inſcripſiſſe colligitur ex *Clemente Alex.* Strom. VI. p. 750. et Protrept. p. 32. Eius elegiam de Orpheo *Ruhnken.* ex *Stobaeo*, tit. 62. p. 399. recenſuit, epiſtolae ſuae II. criticae pag. 299 ſqq. adiecit, eleganter illuſtrauit, et alia de illo poeta protulit viros que laudauit doctos. Fragmentum eius in elegos latinos tranſtulit *van Santen*, et ſubiunxit ſuae verſioni Hymn. Homerici in Cererem. adde *Valcken.* diatrib. Euripid. poſt Eurip. Hippolytum p. 199 ſq. infra, vol. VI. lib. V. cap. 6. de ſcriptor. eroticis deperditis. *Harl.*

FINIS LIBRI ET VOLVMINIS SECVNDI.